

Đặc Công Hoàng Phi

Contents

Đặc Công Hoàng Phi	4
1. Chương 1: Chương 1	5
2. Chương 2: Chương 2	5
3. Chương 3: Chương 3	5
4. Chương 4: Chương 4	5
5. Chương 5: Chương 5	5
6. Chương 6: Chương 6	5
7. Chương 7: Chương 7	5
8. Chương 8: Chương 8	5
9. Chương 9: Chương 9	5
10. Chương 10: Chương 10	5
11. Chương 11: Chương 11	5
12. Chương 12: Chương 12	5
13. Chương 13: Chương 13	5
14. Chương 14: Chương 14	5
15. Chương 15: Chương 15	5
16. Chương 16: Chương 16	5
17. Chương 17: Chương 17	5
18. Chương 18: Chương 18	5
19. Chương 19: Chương 19	5
20. Chương 20: Chương 20	5
21. Chương 21: Chương 21	5
22. Chương 22: Chương 22	5
23. Chương 23: Chương 23	5
24. Chương 24: Chương 24	5
25. Chương 25: Chương 25	5
26. Chương 26: Chương 26	5
27. Chương 27: Chương 27	5
28. Chương 28: Chương 28	5
29. Chương 29: Chương 29	5
30. Chương 30: Chương 30	5
31. Chương 31	5
32. Chương 32	5
33. Chương 33	5
34. Chương 34	5
35. Chương 35	5
36. Chương 36: Chương 6	5
37. Chương 37	12
38. Chương 38	20
39. Chương 39	27
40. Chương 40	37
41. Chương 41	51

42. Chương 42	58
43. Chương 43	67
44. Chương 44	76
45. Chương 45	88
46. Chương 46	97
47. Chương 47	108
48. Chương 48	119
49. Chương 49	127
50. Chương 50: Chương 50	138
51. Chương 51	149
52. Chương 52	157
53. Chương 53	169
54. Chương 54	179
55. Chương 55	189
56. Chương 56	200
57. Chương 57	210
58. Chương 58	220
59. Chương 59	230
60. Chương 60	241
61. Chương 61	251
62. Chương 62	261
63. Chương 63	271
64. Chương 64	282
65. Chương 65	291
66. Chương 66	302
67. Chương 67	313
68. Chương 68	322
69. Chương 69	332
70. Chương 70	342
71. Chương 71	352
72. Chương 72	362
73. Chương 73	371
74. Chương 74	382
75. Chương 75	391
76. Chương 76	401
77. Chương 77	410
78. Chương 78	420
79. Chương 79	430
80. Chương 80	439
81. Chương 81	452
82. Chương 82	462
83. Chương 83	472
84. Chương 84	481
85. Chương 85	491
86. Chương 86	500
87. Chương 87	510
88. Chương 88	520
89. Chương 89	529
90. Chương 90	540
91. Chương 91: Chương 91	549
92. Chương 92	559
93. Chương 93	568
94. Chương 94	577
95. Chương 95	587

96. Chương 96	597
97. Chương 97	606
98. Chương 98	616
99. Chương 99	625
100. Chương 100	633
101. Chương 101	642
102. Chương 102	651
103. Chương 103	656
104. Chương 104	667
105. Chương 105	676
106. Chương 106	685
107. Chương 107	694
108. Chương 108	700
109. Chương 109	710
110. Chương 110	719
111. Chương 111	728
112. Chương 112	736
113. Chương 113	745
114. Chương 114	754
115. Chương 115	763
116. Chương 116	772
117. Chương 117	781
118. Chương 118	790
119. Chương 119	799
120. Chương 120	808
121. Chương 121	816
122. Chương 122	825
123. Chương 123	834
124. Chương 125	842
125. Chương 126	851
126. Chương 127	860
127. Chương 128	869
128. Chương 129	878
129. Chương 130: Tình Một Trong Chữ	887
130. Chương 131: Khí Thế Hung Tàn	895
131. Chương 132: Đại Loạn Bất Đầu	904
132. Chương 133: Tranh Giành Thiên Hạ	913
133. Chương 134: Sinh Nhật Lạc Vũ	922
134. Chương 135: Dĩ Bĩ Chi Đạo	930
135. Chương 136: Địa Bàn Của Ta	939
136. Chương 137: Thí Thiên- Lạc Vũ	948
137. Chương 138: Tình Địch Gặp Mặt.	956
138. Chương 139: Tái Ông Mất Ngựa	966
139. Chương 140: Hắc Thủ Phía Sau Màn	974
140. Chương 141: Đầu Sỏ Tụ Tập	983
141. Chương 142: Ta Là Lão Đại	992
142. Chương 143: Kinh Thế Hào Đánh Cuộc	1000
143. Chương 144: Cuộc Chiến Bất Động.	1008
144. Chương 145: Đệ Nhất Đại Lục	1019
145. Chương 146: Vũ Thiên Đại Hôn	1027
146. Chương 147: Cái Gọi Là Tuần Trăng Mật	1036
147. Chương 148: Lạc Vũ Mưu Sát	1045
148. Chương 149: Khó Bề Phân Biệt	1054
149. Chương 150: Thân Thể Có Bí Mật	1061

150. Chương 151: Biến Động Tứ Phương	1069
151. Chương 152: Lạc Vũ Kỳ Lạ	1078
152. Chương 153: Tận Diệt	1087
153. Chương 154: To Gan Lớn Mật	1095
154. Chương 155: Đại Quân Khô Lâu	1104
155. Chương 156: Có Gì Bí Mật	1112
156. Chương 157: Gây Ra Đại Họa	1120
157. Chương 158: Sinh Thế Chi Mê	1128
158. Chương 159: Mẹ Của Vân Thí Thiên	1137
159. Chương 160: Thì Ra Là Thế	1146
160. Chương 161: Thần Minh Vực Phá	1154
161. Chương 162: Phiêu Miểu Thần Thông	1163
162. Chương 163: Nguy Hiểm Không Hết	1172
163. Chương 164: Mệnh Treo Một Đường	1181
164. Chương 165: Nổi Đóa Đánh Đập	1189
165. Chương 166: Thần Công Đại Thành	1197
166. Chương 167: Đại Triển Thần Uy	1206
167. Chương 168: Toàn Diện Phản Công	1215
168. Chương 169: Vương Giả Tỷ Thí	1223
169. Chương 170: Tịnh Thế Song Hùng	1232
170. Chương 171: Đại Kết Cục	1241

Đặc Công Hoàng Phi

Giới thiệu

Truyện xoay quay nhân vật nữ chính là đặc công, võ công rất giỏi, trong một nhiệm vụ vì bất cẩn nê

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dac-cong-hoang-phi>

1. Chương 1: Chương 1
2. Chương 2: Chương 2
3. Chương 3: Chương 3
4. Chương 4: Chương 4
5. Chương 5: Chương 5
6. Chương 6: Chương 6
7. Chương 7: Chương 7
8. Chương 8: Chương 8
9. Chương 9: Chương 9
10. Chương 10: Chương 10
11. Chương 11: Chương 11
12. Chương 12: Chương 12
13. Chương 13: Chương 13
14. Chương 14: Chương 14
15. Chương 15: Chương 15
16. Chương 16: Chương 16
17. Chương 17: Chương 17
18. Chương 18: Chương 18
19. Chương 19: Chương 19
20. Chương 20: Chương 20
21. Chương 21: Chương 21
22. Chương 22: Chương 22
23. Chương 23: Chương 23
24. Chương 24: Chương 24
25. Chương 25: Chương 25
26. Chương 26: Chương 26
27. Chương 27: Chương 27
28. Chương 28: Chương 28

Giá Hiên Mặc Viêm không đáp lời, nhưng Giá Hiên Ly ngồi bên cạnh đã mở miệng: “Rất giống nữ nhân đã cứu chúng ta ngày đó.”

Nghiêm Liệt sững sốt, nhất thời quay đầu nhìn về phía Lạc Vũ, đánh giá nàng từ trên xuống dưới: “Các người là nói...”

Lời còn chưa nói hết, Giá Hiên Mặc Viêm này giờ vẫn ngồi không nhúc nhích đột nhiên lại ra tay chộp tới cái bốt trên mặt Lạc Vũ.

Lạc Vũ thấy nhưng vẫn ngồi đó không nhúc nhích, chỉ nhướng mi lạnh lùng nhìn Giá Hiên Mặc Viêm.

Ngón tay chạm lên khuôn mặt nàng, Giá Hiên Mặc Viêm rất nhanh liền sờ soạng một cái, may nhất thời nhận thành một chữ “xuyên” (): “Không phải là giả.”

Tuy chỉ nói ra bốn chữ, nhưng đám người Lý Huyền rất rõ ý tứ trong lời nói của Giá Hiên Mặc Viêm là gì.

Cái bốt không phải là giả, như vậy nữ nhân đó tất nhiên sẽ không phải là Lạc Vũ.

Một người thì xấu như quỷ dạ xoa, một người lại xinh đẹp giống như tiên nữ trên trời, khác biệt này cũng quá lớn đi.

“Ta đã nói sao lại có thể là nàng ta được, nàng ta làm gì có công phu tốt như vậy.” Trên mặt Lý Huyền tràn đầy khinh bỉ cùng phẫn nộ, lập tức liền phát tiết ra.

Liễu Dục Thần cùng Giá Hiên Ly cũng lắc đầu, nhắm lại hai mắt.

Mà Giá Hiên Mặc Viêm mặc dù đã rút tay về, nhưng vẫn thường thường nhìn Lạc Vũ, may nhận thành một đoàn.

Lạc Vũ cũng không thèm để ý tới bốn người này, nhìn về phía Nghiêm Liệt.

Nghiêm Liệt cũng lắc đầu: “Mặc kệ bọn chúng đi, chắc chúng bị trúng gió rồi.”

Lạc Vũ nở nụ cười, trúng gió, hình dung rất đúng.

“Tốt lắm, nghỉ ngơi trước đi, hai ngày nữa là ngày khai mạc đại hội, ta không muốn lại nghe thấy mấy đứa bất hòa, hoặc là có bất cứ động tác nhỏ gì xuất hiện.”

Nếu trong đại hội lần này làm ra sai sót, đánh mất mặt mũi của đế quốc học viện, mặc cho người đó là ai, ta cũng sẽ cho hắn biết tay.”

Nghiêm Liệt hướng Lạc Vũ nói một câu, quay đầu nhìn nhóm bốn người Giá Hiên Mặc Viêm, khuôn mặt tràn đầy nghiêm túc.

Dứt lời, lại nhìn chăm chú vào Lý Huyền liếc mắt một cái.

Lý Huyền là người khôn khéo, lập tức biết ý tứ trong cái nhìn của Nghiêm Liệt, liền gật đầu ứng: “Vâng.”

“Đi thôi.” Nghiêm Liệt hài lòng gật đầu.

“Ha ha, Nghiêm hiệu trưởng, đã tới Hạo Tàng quốc sao không tiến cung lại ở chỗ này, người quả thực quá khách khí, rất không nể mặt chúng ta rồi nha.”

Ngay lúc Nghiêm Liệt vừa nói xong, một giọng nói rõ to vang lên từ ngoài cửa phân hội, sau đó một đoàn người cười ha hả tiến đến.

Nghiêm Liệt mạnh mẽ quay đầu, nét mặt biểu lộ một tia cười lạnh đậm: “Nào có, ở nơi này vốn là lẽ thường phải làm mà.”

Người tới rất bưu hãn, vóc người cực cao, một thân khôi ngô.

“Tam hoàng thúc.” Bên cạnh, Lý Huyền đứng lên hướng người vừa tới nói.

Người nọ liền đi tới vỗ lên đầu vai Lý Huyền, cười to nói.

“Hảo tiểu tử, hai năm không gặp, khí tức lại mạnh mẽ lên rồi, quả nhiên là người được dạy dỗ từ đế quốc học viện.”

Dứt lời, cũng không chờ Lý Huyền mở miệng.

Xoay người, cực kỳ nhiệt tình nắm tay Nghiêm Liệt cười nói: “Đi, đi thôi, biết người của đế quốc học viện đã đến rồi, hoàng huynh cố ý phân phó ta đến mời Nghiêm hiệu trưởng cùng mấy vị cao đồ.

Đêm nay phải vì Nghiêm hiệu trưởng cùng hoàng tử Phi Vũ quốc mở tiệc chiêu đãi, chúng ta không để ý tới trận đấu, chỉ là đón gió tẩy trần mà thôi, Nghiêm hiệu trưởng cần phải nể mặt chúng ta một chút a.”

Dứt lời, túm tay Nghiêm Liệt lôi hắn ra ngoài đi về hướng xe ngựa.

Nghiêm Liệt thấy vậy cũng khó từ chối, không thể làm gì khác hơn là phát tay với nhóm người Lạc Vũ nói: “Đi thôi, thịnh tình của Hạo Tàng quốc vương, chúng ta không thể chối từ, không đi ngược lại thất lễ rồi.”

“Đúng vậy, đúng vậy, Tiểu Thất, chiếu cố các sư huynh muội người cho tốt.” (*thất hoàng tử Lý Huyền)

Vị tam hoàng thúc kia cười lớn, sau đó đi trước mở đường ọi người.

Lý Huyền quay đầu nhìn về phía Giá Hiên Mặc Viêm nói: “Đi, cũng nên đi tham quan cho biết hoàng cung Hạo Tàng quốc của chúng ta.”

Dứt lời bước lên sóng vai cùng Giá Hiên Mặc Viêm ra ngoài.

Giá Hiên Mặc Viêm gật đầu, cũng cất bước đi, đột nhiên như nhớ tới cái gì đó, quay đầu nhìn về phía Lạc Vũ vẫn đứng một bên không nhúc nhích nói: “Chẳng lẽ còn phải muốn người ta mời mới đi sao, còn không mau đuổi theo.”

Lạc Vũ âm thầm cười lạnh một tiếng, ai muốn đi tham quan hoàng cung Hạo Tàng quốc đâu cơ chứ.

Bất quá, nàng cũng không muốn làm chuyện khác người, đi một chút cũng không sao cả.

Lập tức, đoàn người bước lên xe ngựa hoàng gia của Hạo Tàng quốc, cùng nhau đi hướng hoàng cung.

Tinh xảo tuyệt luân, mang nét phong tình của Châu Âu thời Trung cổ.

Dọc theo đường đi Lạc Vũ tận tình hân thưởng cảnh đẹp bên ngoài, Giá Hiên Mặc Viêm quảng ánh mắt cảnh cáo nàng đừng nhìn đông ngó tây, Lạc Vũ mặc kệ làm như không thấy.

Thấy cảnh đẹp thì xem thôi, thật là mang tính tình của trẻ nít mà.

Trời chiều như lửa, phía chân trời một mảnh quất sắc ửng đỏ.

Trong sắc trời ửng đỏ, Lạc Vũ đã vào đến đại điện vương cung Hạo Tàng quốc.

Sắc trời chậm rãi lờ mờ xuống, 4 phương thấp đèn, đại điện Hạo Tàng đã sớm chật nít người.

“Nghiêm hiệu trưởng, đã tới chậm rồi.” Trên đại điện vương cung Hạo Tàng quốc, một nam nhân trung niên ngồi trên ghế kim loan có năm phần tương tự Lý Huyền, cười lớn nói với Nghiêm Liệt. (*ghế của vua)

Nghiêm Liệt cười cười, xem bộ dạng không chút yếu thế trước Hạo Tàng quốc vương: “Vừa lúc đến giờ cơm, không chậm, không chậm.”

“Ha ha.” Trong đại điện nhất thời vang lên một trận cười to. Có thể thấy, bọn họ có giao tình rất tốt với Nghiêm Liệt.

Bọn họ được sắp xếp ngồi hàng bên trái, vị trí đầu tiên là Nghiêm Liệt, thứ 2 là Giá Hiên Mặc Viêm, Lạc Vũ bị an bài ngồi trong góc.

Lạc Vũ thấy cũng không có gì không ổn, dù sao chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

“Nghiêm hiệu trưởng, đã lâu không gặp.” Nghiêm Liệt mới vừa ngồi xuống, người đại diện hàng ghế bên phải cười hướng Nghiêm Liệt nói.

Nghiêm Liệt mạnh mẽ ngẩng đầu lên nhìn: “Diệp vương, sao ngươi cũng đến đây vậy?”

Nam nhân trung niên nhìn qua đường như nho nhã, có ba phần khí chất thư sinh, nghe vậy cười nói: “Hoàng huynh phân phó ta dẫn đội đi, đương nhiên là phải tới đây rồi.

Đến, Tinh nhi, đến chào hỏi Nghiêm hiệu trưởng.”

Tiếng nói rơi xuống, nữ tử ngồi bên cạnh hần chậm rãi đứng dậy, tự nhiên hào phóng nói: “Tân Thần Tinh, gặp qua Nghiêm hiệu trưởng.”

Tân Thần là dòng họ hoàng thất của Phong Lâm quốc.

“Tiểu công chúa cũng đến tham gia đại hội, nghe nói tiểu công chúa thiên phú kinh người hử.” Nghiêm Liệt cười cười đáp.

Lạc Vũ nghe vậy, hơi chuyển đầu nhìn về phía Tân Thần Tinh.

Liếc mắt một cái, Lạc Vũ đột nhiên nao nao.

Không phải vì Tân Thần Tinh quá mức thiên tư quốc sắc, diễm kinh thiên hạ.

Mà là, Tân Thần Tinh này có ba phần giống nàng, lúc này nàng ta mặc một thân hồng sam quần lụa mỏng, tỉ mỉ tân trang gương mặt, nhìn qua cũng pha anh vũ, quả thật mang năm phần phong tư của nàng.

Giật mình trong chốc lát, mi mắt Lạc Vũ chuyển sang nhìn về phía đám người Giá Hiên Mặc Viêm.

Quả nhiên, mấy người này cũng ngây ngẩn cả người, tín hiệu trong mắt bọn họ hiển lộ nhè nhẹ ái mộ không hề che giấu.

“Đa tạ người ngày ấy trợ giúp chúng ta một tay.” Giá Hiên Mặc Viêm đột nhiên mở miệng.

Tân Thần Tinh nhìn Giá Hiên Mặc Viêm cứ nhiên nói chuyện với nàng, sau một phút kinh ngạc, nàng ta liền gật đầu cười với Giá Hiên Mặc Viêm.

Không phản bác, cũng không thừa nhận lời nói của Giá Hiên Mặc Viêm, lại cho người ta cảm giác nàng cam chịu.

Lạc Vũ cúi đầu có chút giương lên khóe miệng, kín đáo cười một tiếng.

“Di, Tinh nhi, các người từng gặp nhau rồi sao?” Diệp vương kinh ngạc nói.

Tân Thần Tinh cùng Giá Hiên Mặc Viêm nhìn nhau một cái, cũng không có trả lời, làm ọi người có cảm giác càng thêm mờ mịt hơn so với lên tiếng trả lời.

Diệp vương Phong Lâm quốc nhìn Giá Hiên Mặc Viêm, trong mắt hiện lên ý cười, cũng không hỏi tiếp nữa.

“Đến, đến, khai tiệc, khai tiệc thôi, Nghiêm hiệu trưởng đường xa mà đến, bốn vương cũng không thể chậm trễ.” Hạo Tàng quốc vương cười lớn phát tay.

Lập tức, thịnh yến khai tiệc rượu.

Rượu thuần thơm mát, thức ăn ngon được bưng lên, mùi thơm nứt mũi.

Ca múa trợ hứng, ti trúc lượn lờ.

Ăn rượu thịt trong hoàng gia quả nhiên rất được, Lạc Vũ chỉ chăm chú ăn và cho Tiểu Ngân ăn, không bắt chuyện với một ai, cũng không ai đến bắt chuyện với nàng.

Bất quá nàng cũng không lộ vẻ gì gọi là cô tịch và bất lực, ngược lại rất tự nhiên nhàn nhã.

Tiếng động lớn nháo hàn huyền trong đại điện, Lạc Vũ không hề để ý.

“Nghiêm hiệu trưởng, nghe nói năm nay có một vị kỳ tài nhập học vào đế quốc học viện, có phải hay không chính là vị tiểu cô nương này?”

Trong âm thanh hỗn độn huyền não, ca múa, một tiếng nói bình thản vang lên, cắt đứt tiếng hàn huyền trong điện.

Tất cả mọi người đem lực chú ý tập trung rơi vào một góc rơi vào trên người Lạc Vũ.

Lạc Vũ nghe thấy, nhưng vẫn bình thản cho Tiểu Ngân ăn, sau đó mới chậm rãi ngẩng đầu nhìn lướt qua người vừa mới lên tiếng.

Một nam tử trẻ tuổi đứng bên cạnh Hạo Tàng quốc vương, không có phong thái tà khí như Lý Huyền, nhìn qua một thân thông dong.

Lúc này, vẻ mặt hắn đang mỉm cười nhìn nàng, ánh mắt thoát nhìn rất bình thường.

“Không phải là cái gì kỳ tài, chỉ là có chút bản lĩnh mà thôi.” Nghiêm Liệt mỉm cười khách sáo nói.

“Nghiêm hiệu trưởng chính là người ái tài, cũng đã cho nàng đại biểu tham gia đại hội trao đổi, như vậy đúng là có chút bản lĩnh rồi.” Bên cạnh nam tử trẻ tuổi, một người có 7 phần giống Lý Huyền cười nhẹ nói.

“Nhưng là, ta nghe thất đệ nói vị cô nương tên Lạc Vũ này có bản lĩnh lớn đấy, trong học viện từng giúp hắn.

Lạc Vũ có lòng tốt như vậy, thân làm ca ca như ta đây cũng nên vì đệ đệ của mình mà tạ ơn rồi.

Nào, cầm chén rượu lên, ta kính Lạc Vũ cô nương một chén.”

“Ta cũng kính một chén, thay thất đệ cảm ơn Lạc Vũ cô nương.” Nam tử trẻ tuổi cũng cười đáp lời.

Lập tức, ngoài điện liền có người bưng lên rượu ngon đi đến.

Rơi vũ nghe vào trong tai, xem tại trong mắt, trên mặt chậm rãi vùng lên tia cười khê.

Nàng chưa từng giúp qua Lý Huyền, nhưng thật ra có đầu đá với hắn.

Hôm nay, hai người này là lấy thân phận đại ca tới đòi nợ đây mà.

Đại ca và nhị ca của Lý Huyền tươi cười bưng chén rượu đi tới, hai chén rượu cũng đã đưa đến trước mặt Lạc Vũ.

Một chén rượu hồng, một chén rượu trắng, mùi thơm nứt mũi.

“Đây là rượu ngon mà Hạo Tàng quốc chúng ta cất kỹ, người bình thường uống không được, là rượu mạnh, Lạc Vũ uống được không?” Đại ca của Lý Huyền cười nhìn Lạc Vũ.

Giọng nói ôn nhu, nhưng lại ẩn chứa đao nhọn.

Trong đại điện, ánh mắt mọi người đều tập trung nhìn Lạc Vũ.

Nghiêm Liệt là người biết nhìn hàng, chỉ vừa thấy thoáng qua chén rượu, nhất thời khê nhú mày, rượu này là tốt, nhưng với công lực của Lạc Vũ mà uống vào sẽ trở thành độc dược.

Lập tức, mi khê nhúc nhích định mở miệng.

Lại nghe Lạc Vũ khê cười nói: “Ý tốt của hoàng tử, như vậy Lạc Vũ xin thất lễ rồi.”

Dứt lời, nàng không chút nào sợ hãi, tay bưng lên chén rượu màu trắng, hướng đại ca của Lý Huyền nâng chén lên uống.

Lập tức, Lạc Vũ chỉ cảm thấy một cỗ hàn khí chạy thẳng xuống đan điền, cả thân người đột nhiên ngưng kết thành một đoàn hàn khí, cơ hồ muốn đóng băng.

Trong đại điện nhất thời xôn xao, đây là rượu cất kỹ của Hạo Tàng quốc, cũng không thể loạn uống nha.

Trong mắt Nghiêm Liệt hiện lên tia lạnh lùng, cũng chưa kịp làm gì, chỉ thấy thân hình Lạc Vũ gần như đóng băng, đột nhiên “bịch” một tiếng nứt ra, ngay sau đó khối băng tan rã, như băng gặp nóng trong nháy mắt tan rã, tình thế diễn ra chỉ trong chớp mắt.

“Quả thật là rượu ngon.” Lạc Vũ nhướng mày cười, bất động thanh sắc tiếp nhận chén rượu màu hồng thứ hai, nâng chén lên uống cạn.

Ngon lửa cháy, cơ hồ so với ngọn lửa của Uẩn Hỏa Kim Sư lại càng mạnh.

Trong nháy mắt, Lạc Vũ chỉ cảm thấy tim phổi dường như đang bị thiêu đốt, lại dường như bị hàn khí đóng băng, lực lượng thật là lợi hại.

Không cách nào tiêu trừ, Lạc Vũ không thể làm gì khác hơn là cưỡng chế vận khí đem hai cổ đối nghịch nhau ép tới đan điền, nhưng ngoài mặt lại không hề có một tia khác thường, phẳng phất như không hề bị rượu ảnh hưởng.

Mọi người đang ngồi nhất tề mở to mắt, đại ca và nhị ca của Lý Huyền thấy vậy, mặt mày nhăn nhu lại lui ra.

“Không nên thất lễ rồi, Vũ, đáp lễ bọn họ một chén.” Ngay lúc này, ngoài điện đột nhiên truyền đến một thanh âm cực kỳ lãnh khốc.

Nương theo ngữ khí lãnh khốc, trong bóng đêm lộ ra thân ảnh hai người đang thông thả tiến vào.

Người đi trước một đầu tóc bạc xinh đẹp, một thân nguyệt nha trắng tương tử kim hắc bào, không phải Vân Thí Thiên còn có thể là ai.

Ngọn đèn dầu chập chờn, bá chủ đến thăm.

Ngay trong lúc đó, ánh mắt mọi người đều bị hấp dẫn bởi thân ảnh Vân Thí Thiên chậm rãi tiến vào.

Chỉ có 2 người, nhưng khí tức lại cực kỳ bức người.

Trong nháy mắt, khí tức cả đại điện đều cứng lại.

Lạc Vũ nghe thấy thanh âm của Vân Thí Thiên, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, sao Vân Thí Thiên lại đến nơi này?

Nhưng thân hình nàng lại không hề di chuyển, trong cơ thể nàng lực lượng của 2 chén rượu đang giao đấu lẫn nhau, một nóng một lạnh, nàng không thể phân tâm về chuyện của Vân Thí Thiên được.

Cùng khắc, thấy rõ người đến là ai, Nghiêm Liệt và Giá Hiên Mặc Viêm khiếp sợ đến mức muốn nhảy dựng lên.

Hai mặt nhìn nhau, mắt lộ hoảng sợ.

Này... Người nam nhân này...

Nếu bọn họ không có hoa mắt, thì người kia chính là chủ nhân của 11 cấp nội đan Bá Vương Long.

Là nam tử tóc bạc suất lĩnh một đám lam tôn cao thủ, cuối cùng đuổi theo Lạc Vũ do nàng vô tình nuốt phải ma đan, đến như kinh hồng đi như du long.

Là nam nhân có thực lực cường đại như núi à bọn họ chỉ có thể ngưỡng cổ nhìn lên.

Nghiêm Liệt và Giá Hiên Mặc Viêm đều không cách nào quên được, ngày ấy sau khi nam tử tóc bạc rời đi, ngoài thành Phi Vũ quốc, ánh sáng màu tím xuyên thủng trời, nửa đỉnh núi bị hủy chỉ trong một chiêu, nước sông nghịch lưu mà chảy.

Đây là thực lực trên đỉnh mà bọn hắn mơ ước cả đời.

Khuôn mặt vặn vẹo, Nghiêm Liệt cùng Giá Hiên Mặc Viêm hoảng sợ liếc mắt nhìn nhau một cái.

Nam nhân này xuất hiện ở đây vào lúc này là có ý gì?

Vũ? Hẳn gọi người nào?

Hắn có quan hệ gì với Lạc Vũ? Tại sao lại thân mật kêu tên nàng như vậy...

Phục hồi tinh thần lại, đầu óc hai người nhanh chóng suy nghĩ, nhất thời cứng ngắc ngồi giống như 2 thanh gỗ đang đứng thẳng ở trung gian đám người.

Hết sức đột ngột.

Trong đại điện, đám người Hạo Tàng quốc cũng đều quen biết với nhau. Vừa thấy khí thế của Vân Thí Thiên là biết lai giả bất thiện, lúc này lại nhìn thấy phản ứng thất thố của Nghiêm Liệt và Giá Hiên Mặc Viêm, lập tức càng thêm khẳng định cho phán đoán này.

Trên mặt bọn họ dù không hề thay đổi, nhưng thái độ cũng có chút khiêm nhường.

Vân Thí Thiên tiến vào trong đại điện, mắt lạnh quét một vòng mọi người, cũng không thèm nhìn nữa, liền đi hướng Lạc Vũ.

Tóc bạc tuấn nham, khí tức bức người.

Nhân vật như thế, nhưng lại đi đến nữ nhân xấu xí nhất trong đại điện, cho dù mọi người đã nghe câu nói đầu tiên hần kêu tên nàng, nhưng vẫn còn có điểm không thể tin nổi.

Một mỹ nam cùng một nữ nhân xấu xí quả thật là cách nhau một trời một vực a.

Đứng vững trước mặt Lạc Vũ, Vân Thí Thiên thấy Lạc Vũ giương mắt nhìn hần một cái, khóe miệng có chút giương lên mỉm cười.

Thân thể lại không hề nhúc nhích, trong mắt hiện lên lạnh nộ.

Bên cạnh, Yến Trần vẫn luôn theo sát thấy vậy, đi đến bên người Lạc Vũ, vung tay lên, vỗ lên đầu vai nàng một cái, trong nháy mắt một cổ lực lượng chui vào trong cơ thể nàng.

Giúp Lạc Vũ áp chế lực lượng xung khắc của hai chén rượu.

Sau đó lại nói: “Nếu người khác để mắt đến ngươi, đem ra thứ tốt mời người như vậy, Lạc Vũ, người cũng không nên keo kiệt với bọn họ.”

Thanh âm vừa rơi xuống, tay hần cũng rút khỏi vai Lạc Vũ, nhìn qua giống như vỗ vỗ vai nàng làm động tác như bằng hữu nói chuyện với nhau.

Lam tôn đỉnh, lực lượng sao có thể là bình thường được.

Bằng hỏa lưỡng trọng thiên, lập tức bị áp chế xuống, Lạc Vũ chậm rãi thở nhẹ ra một hơi.

Sau đó ngẩng đầu nhìn về mặt Vân Thí Thiên không chút thay đổi nhưng ngẫm nổi lên uẩn nộ.

Người này đột nhiên xuất hiện ở đây, nàng cũng không biết rõ nguyên nhân rồi.

Trong lòng biết là phiền toái đến nơi rồi, bất quá khóe miệng lại giương lên cười khê, tên Vân Thí Thiên này đến đây là để làm chỗ dựa cho nàng.

Hần biết mọi người nơi này đều có chỗ dựa, không phải vương tử thì là công chúa, nếu không thì là tỷ tỷ, ca ca, muội muội.

Chỉ duy nhất có nàng cô độc một người, không hề có chỗ dựa, không hề có bối cảnh cùng thế lực.

Hần cường thế xuất đầu như vậy, lại đứng phía sau nàng, nghe ý tứ của hần vốn là muốn dung túng nàng, cho dù nàng làm bất cứ hành động phản kích nào, cũng có hần giúp nàng giải quyết tình huống phát sinh.

Trong mắt Lạc Vũ mỉm cười, chợt lóe mà qua ôn nhu.

Có lẽ Vân Thí Thiên vốn là người cường thế, không muốn thấy người của mình bị khi dễ, cho nên mới xuất đầu, cho nên mới không để ý thân phận cùng địa vị mà xuất hiện.

Có lẽ, hần cũng không thèm để ý một khi thân phận của hần bị tiết lộ sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhưng là, phía sau có người ủng hộ người tùy tiện muốn làm bất cứ chuyện gì, hần đều cũng sẽ giải quyết.

Mặc dù, nàng cũng không cảm thấy nàng yếu đến mức không thể phản kích, cũng hiểu được Vân Thí Thiên đột nhiên xuất hiện như vậy sẽ mang đến phiền toái cho nàng, nhưng là thật đáng chết... cảm giác này thật là tốt.

Lạc Vũ lập tức duỗi đầu ngón tay bắn ra cái chén trong tay, mỉm cười đứng lên nói: “Nói cũng đúng, ta từng giúp thất vương tử, chuyện đó bất quá là bạn học với nhau thôi.

Sao lại có thể nhận lời cảm ơn quý trọng từ đại vương tử cùng nhị vương tử, Lạc Vũ cảm thấy hổ thẹn rồi.”

Dứt lời, cầm lên bầu rượu trên bàn, rót ra 2 chén rượu.

Rượu tinh khiết, mùi thơm ngát phác mũi, chỉ là rượu bình thường mà thôi.

Lạc Vũ nhìn 2 chén rượu trên bàn, trong lòng rất nhanh tính toán, nàng nên bỏ vào vật gì mới tốt đây?

Hạ độc, không tốt, bỏ vào chút thạch tỷ để bọn họ tự phát nổ?

Lại càng không tốt, cái đó thật tốt quá, không nổ.

Được hoàn hại người trên người nàng rất nhiều, nhưng cái thật sự tốt để hại người, nàng có không nhiều lắm.

Ngay lúc Lạc Vũ tính toán trong lòng.

Vân Thí Thiên như biết nàng đang suy nghĩ những gì, hần nhìn vào 2 chén rượu, tay áo bào vung lên, lạnh lùng phất qua 2 chén rượu.

Lập tức, trên mặt rượu trong suốt lập tức dâng lên một cỗ hơi mỏng tử sắc quang mang.

Quang mang lưu ly, tử quang dày.

Lạc Vũ thấy vậy, lông mi giật giật, Vân Thí Thiên này đủ tàn nhẫn.

Lập tức, trực tiếp bưng lên 2 chén rượu, đi về hướng cách đó không xa, đang bị rung động bởi khí tức của Vân Thí Thiên, đại vương tử cùng nhị vương tử Hạo Tàng quốc vẫn không dám lộn xộn.

“Như vậy, Lạc Vũ xin mượn hoa hiến phật, đáp lễ hai vị vương tử một chén.”

Chén rượu bạch ngọc nhẵn nhụi tinh xảo, di động ánh sáng màu tím, bị Lạc Vũ cầm trong tay phát ra ánh sáng vụn phần.

Nhưng lại kinh ngạc đến trái tim mọi người trong đại điện.

Lý Huyền, Liễu Dục Thần, Giá Hiên Ly, ba người vốn không được tham gia buổi đấu giá hôm đó, nên chưa từng thấy Vân Thí Thiên, càng không biết hần lợi hại như thế nào.

Mặc dù nghe nói qua sự kiện lần nọ có xuất hiện cao thủ, nhưng vẫn không có hứng thú để ý.

Mới vừa rồi thấy Nghiêm Liệt cùng Giá Hiên Mặc Viêm thất thố, ba người không biết rõ Vân Thí Thiên có bản lĩnh gì lại có thể khiến cho hiệu trưởng khiếp sợ như thế.

Lúc này, lại bị rượu nhạt màu tím làm cả kinh trờng lớn ánh mắt, theo tiềm thức đứng lên.

Màu tím bạc quang, đó là tím tôn vương giả mới có được đấu khí quang mang.

Này...Namnhân này là tím tôn vương giả?

Trời ạ, tím tôn vương giả, đây là thần thoại trong thần thoại chưa bao giờ xuất hiện ở Phi Vũ quốc.

Lý Huyền, Liễu Dục Thần, Giá Hiên Ly chấn kinh.

Cùng khắc, đám người Hạo Tàng quốc vương, Diệp vương Phong Lâm quốc cũng bị rung động cơ hồ ngồi không yên, thân hình của bọn họ cũng phát run cả lên.

Tím tôn vương giả, người tới cư nhiên là tím tôn vương giả.

37. Chương 37

Đã nhiều năm qua, cấp bậc cao nhất của ba nước bọn họ cũng chỉ đến lam tôn đỉnh mà thôi, nhưng nam nhân này, nam nhân này lại là...

Đại điện là một mảnh tĩnh lặng, chỉ còn lại có tiếng thở dốc dồn dập.

Lạc Vũ bưng chén rượu, nhìn chằm chằm vào nó, sắc mặt hai vị vương tử Hạo Tàng quốc giờ đây đã bị thẩm không chịu nổi, nàng nhướn mi nói: “Như thế nào, cảm thấy Lạc Vũ không xứng đáp lễ sao?”

“Không... Không... Không phải... Ý tứ đó...”

“Đúng vậy, đúng vậy...Không phải...”

Hai vị vương tử Hạo Tàng quốc vừa nghe Lạc Vũ nói như vậy, mồ hôi trên trán lã tả chảy xuống.

Nói giỡn sao, tím tôn vương giả chống lưng cho nàng, nàng còn không xứng đáp lễ bọn họ, vậy còn người nào xứng nữa?

Lời này không phải muốn bọn họ rơi vào hoàn cảnh vạn kiếp bất phục sao, bọn họ làm sao dám khiêu khích tím tôn vương giả.

Nhưng là, rượu này...bọn họ làm sao dám uống chén rượu này đây hả.

“Nói như vậy nhị vị thấy rượu này khó uống sao?” Lúc này Lạc Vũ lại giả vờ nghiêng đầu nhìn hai vị vương tử đang rơi mồ hôi lã chã, thành khẩn hỏi.

“Nào có...Không... Không...”

“Rượu ngon, rất tốt... Rất tốt...”

Hai vị vương tử Hạo Tàng quốc cấp bách đến sắp phát khóc.

Rượu có chứa lực lượng của tím tôn vương giả là cực phẩm.

Uống vào có khả năng đề cao công lực, so với rượu quý của bọn họ còn tốt hơn rất nhiều.

Nhưng là...nhưng là, với năng lực của bọn họ làm sao uống vào được nha.

Đấu khí của tím tôn vương giả, người có cấp bậc lam tôn uống vô mới có lợi, với cấp bậc của bọn họ chỉ có nước trực tiếp đi diêm vương điện “báo danh”.

Nhìn chằm chằm vào sắc mặt gấp đến độ trắng bệch của hai vị vương tử, Lạc Vũ trực tiếp nhét chén rượu vào trong tay hai người, đồng thời nói: “Vậy là tốt rồi, Lạc Vũ kính hai vị một ly.”

Lạc Vũ tương đương dũng cảm, giữa đầu một cái uống cạn.

Mà thân thể hai vị vương tử Hạo Tàng quốc cũng đã bắt đầu run rẩy cơ hồ muốn tè ra quần.

Lúc này, Hạo Tàng quốc vương ở bên cạnh đã khôi phục lại tinh thần sau một hồi chấn động do sự xuất hiện của tím tôn vương giả, sắc mặt hần cũng trắng bệch không còn chút máu.

Không ngừng nháy mắt ra hiệu cho Nghiêm Liệt.

Nàng là học trò trong trường của người, người nói giúp một câu nha, giúp chúng ta cầu tình...

Mà Nghiêm Liệt nhận thấy ánh mắt của 4 phương truyền đến, khóc không ra nước mắt.

Đến hôm nay hần cũng mới biết được Lạc Vũ có giao tình với nam nhân này thôi nha.

Mà này nam nhân tóc bạc tím tôn vương giả này lại lãnh huyết vô tình, hần đã từng thấy qua rồi.

Tại buổi đấu giá Hoa Vũ, Vu Hành nói sai một câu, nam nhân này liền nói một người không để lại, cứ như vậy lại ra lệnh giết tất cả không lưu lại một ai, bọn người của phòng đấu giá Hoa Vũ cứ như vậy bị thuộc hạ của hần giết sạch.

Một người có tính cách khắc nghiệt như vậy, hần làm sao có bản lãnh đến trước mặt nam tử tóc bạc cầu tình đây hả.

Bất quá, cũng không thể không mở miệng, cứ như vậy giết chết hai vị vương tử nước chủ nhà ngay tại đây, tím tôn vương giả thì hoàn toàn không xem ra gì, nhưng sau này đế quốc học viện của hần cũng không tốt a.

“Khụ khụ, Lạc Vũ...”

“Vị đại ca này, cấp bậc bọn họ rất thấp không thể uống, mời người giơ cao đánh khẽ, xin hãy nể tình bọn họ còn trẻ thiếu suy xét, cũng không phải cố tình, bỏ qua cho hai vị vương tử đi.”

Nghiêm Liệt đang định mở miệng nhờ vả Lạc Vũ, tiểu công chúa Phong Lâm quốc Tân Thần Tinh đứng bên cạnh Diệp vương đột nhiên mở miệng, mỉm cười nhìn Vân Thí Thiên.

Khẩu khí mang theo ba phần mềm nhẹ cùng thanh thúy, nghe vào trong tai rất là sảng khoái, vẻ mặt nàng mang cười, ôn nhu động lòng người.

Lạc Vũ vừa nghe, nghiêng mắt nhìn qua. Sao rồi? Vừa mới cùng Giá Hiên Mặc Viêm mất đi mây lại, bây giờ lại muốn tiếp cận Vân Thí Thiên?

Cũng không nhìn xem chính mình có xứng hay không a.

“Người là ai?” Ngay lúc Lạc Vũ ngầm phê phán, Vân Thí Thiên mắt lạnh đảo qua nhìn, mặt không chút thay đổi, trên mặt chợt lóe mà qua sát ý.

Có dũng khí lấy loại khẩu khí này nói chuyện với hắn, người cho rằng người là ai.

Lập tức, Tân Thần Tinh cứng ngắc cười, sắc mặt khê biến.

Bên cạnh, Diệp vương Phong Lâm quốc bước lên phía trước một bước, che ở trước mặt Tân Thần Tinh, hướng về phía Vân Thí Thiên không ngừng khom người hành lễ: “Công chúa tuổi còn nhỏ, đắc tội tôn giá, vạn mong tha thứ, tha thứ.” Lại kín đáo nháy mắt ra hiệu cho Nghiêm Liệt: mau cầu tình, mau cầu tình đi a.

Lạc Vũ thấy vậy, ý cười tràn đầy trong mắt.

Nghĩ có chút tư sắc đã muốn lấy lòng Vân Thí Thiên, làm như hắn dễ tính lắm vậy, đáng đời.

Mà Yến Trần hai tay khoanh trước ngực, nhưng sát khí vô hình đã vờn quanh Diệp vương cùng Tân Thần Tinh.

Nghiêm Liệt thấy vậy không thể làm gì khác hơn, chỉ có thể ho một tiếng, đầy mặt mỉm cười nhìn Lạc Vũ nói: “Lạc Vũ, hiệu trưởng như ta đây đã nhiều năm vẫn chưa có tiến bộ, nếu đưa rượu này cho hai người bọn họ uống quá là uống phí rồi.

Hôm nay có cơ duyên này, Lạc Vũ, người nghĩ xem có thể hay không chuyển kính cho hiệu trưởng hả, đồ ranh con như hai người bọn họ, hiệu trưởng sẽ thay người giáo huấn một phen, người cũng nên làm theo tâm ý hiệu trưởng ta đây, có được không hả?”

Nghiêm Liệt tuổi già thành tinh, hắn biết đến cầu tình với Vân Thí Thiên chính là lấy trứng gà chơi với đá.

Nếu Vân Thí Thiên là chỗ dựa của Lạc Vũ, như vậy cứ xuống tay với Lạc Vũ là được.

Lạc Vũ quay đầu nhìn về phía Nghiêm Liệt.

Nghiêm Liệt lập tức nhấp môi nói: “Nể mặt hiệu trưởng chút đi.”

“Đúng vậy, đúng vậy, tiểu nhi thật sự là không dám nhận hảo ý này.” Lúc này ở phía sau Diệp Vương, Hạo Tàng quốc vương cũng đã mở miệng nói.

“Tiểu nhi lỗ mãng, xin Lạc Vũ thông cảm cho.”

“Tiểu bằng hữu Lạc Vũ, xin thông cảm, thông cảm...”

Trong lúc nhất thời, mọi người trong đại điện bắt đầu cầu tình với Lạc Vũ.

Lạc Vũ thấy một màn này liền nhượng mày, nàng chưa kịp lên tiếng, Giá Hiên Mặc Viêm này giờ vẫn đứng không nhúc nhích đột nhiên lại cau mày nói: “Bọn họ mặc dù lỗ mãng, chỉ muốn cho người xấu mặt chút thôi, nhưng không có muốn lấy mạng người.

Tha được thì tha cho người ta đi, trừng phạt bọn họ một chút là được rồi, cũng không nên vô tình như thế.”

Lời này vừa nói ra, đại điện nhất thời yên tĩnh lại, sắc mặt mọi người đều có chút thay đổi. Trong đó Nghiêm Liệt là nhiều nhất.

Hắn không ngừng trừng mắt với Giá Hiên Mặc Viêm, lại vội vàng che trước mặt Giá Hiên Mặc Viêm, cuống quýt chấp tay với Vân Thí Thiên.

Tiểu tử chết bầm này, không muốn sống nữa sao chứ.

Mà Giá Hiên Mặc Viêm lỗ miệng nói ra đã biết mình mắc phải sai lầm, hắn sao lại có thể đắc tội tím tôn vương giả chứ.

Nhưng là, hắn cũng không biết sao nữa.

Nhìn Vân Thí Thiên che chở vị hôn thê xấu xí của hắn, Lạc Vũ dường như cũng có cảm tình tốt với Vân Thí Thiên, bọn họ cứ mắt đi mày lại trước mắt hắn, hắn thật sự cảm thấy không thoải mái.

Hắn là vị hôn phu chân chính của nàng, nhưng nàng lại đứng trước mặt hắn liếc mắt đưa tình với nam nhân khác, đem hắn đặt chỗ nào?

Bởi vậy, hắn cứ như vậy vọt miệng nói ra.

Đại diện một mảnh yên tĩnh, Vân Thí Thiên híp mắt lại, không khí trong đại diện lập tức giảm xuống rất nhanh.

Vốn là ngày hè chói chang, nhưng lúc này lại giống như trời đông giá rét khắc nghiệt.

Ngón tay Yến Trần trực tiếp ngưng tụ thành một tia đầu khí màu lam, chỉ cần Vân Thí Thiên nói một tiếng liền giết không tha.

“Người là ai?” Vân Thí Thiên chống lại ánh mắt Giá Hiên Mặc Viêm.

“Vị hôn phu của nàng.”

Giá Hiên Mặc Viêm cũng không biết có phải hay không mình là trâu nghé mới sinh nên không biết sợ hổ, hay là đầu óc vô nước rồi, cứ nhiên chống lại Vân Thí Thiên, bang bang trả lời.

Trong đại diện, khí tức mãnh liệt càng lúc càng bốc lên kinh người.

Ngay lập tức, những vật bày trí tinh mỹ trong đại diện bắt đầu phát ra thanh âm “bang bang” gây đổ.

Những vật phẩm tinh xảo không chút tì vết bắt đầu vỡ vụn ra rơi xuống mặt đất.

Mưa gió phiêu tán, là điềm báo trước cơn bão sắp đến.

Trong đại diện, mọi người cảm như hén.

Về mặt Vân Thí Thiên vẫn như trước không thay đổi, chỉ là...đôi mắt hắn đã đen lên, sâu thăm thẳm, bên trong tuyệt đối ẩn chứa sát khí bắt đầu nổi lên.

“Vị hôn phu, giết.” Bốn chữ lãnh huyết ngắn gọn cực kỳ.

“Vâng.” Yến Trần giương tay lên, đầu khí màu lam bốc lên muốn ra tay.

Lúc ba chữ “vị hôn phu” vừa ra khỏi miệng Giá Hiên Mặc Viêm, Lạc Vũ đã cảm giác được sát khí bốc lên từ người Vân Thí Thiên.

Đó là tức giận, là tuyệt đối phẫn nộ.

Không biết người khác có nhận ra không, dù sao nàng đã nhận ra.

Lúc này, vừa nghe Vân Thí Thiên hạ lệnh, nàng cũng không để ý bức hai vị vương tử Hạo Tàng quốc uống rượu nữa rồi.

Lập tức đem chén rượu quăng về hướng Nghiêm Liệt, xoay người kéo cánh tay Vân Thí Thiên, nói: “Đừng giết, muốn giết chờ sau này hãy giết, lần này còn nhờ vào hắn đi tỷ thí đây.

Hơn nữa, qua vài ngày sẽ không phải rồi, cũng không có ý nghĩa gì cả.”

Vừa nói, vừa dùng sức túm Vân Thí Thiên đi ra ngoài.

Vân Thí Thiên trầm mắt nhìn Lạc Vũ, thân hắn như nặng ngàn cân, Lạc Vũ có kéo thế nào cũng không nhúc nhích.

Lạc Vũ thấy vậy ngẩng đầu nhìn Vân Thí Thiên nói: “Người tin ta, nếu thấy cần thiết ta đã nói cho người biết rồi, nhưng là ta cảm thấy chuyện này không quan trọng.”

Vân Thí Thiên nhìn đôi mắt tràn ngập thành khẩn của Lạc Vũ, mắt hấn khẽ chớp.

Hấn nhìn ra được trong mắt nàng, nàng không hề để ý đến chuyện này.

Mà Giá Hiên Mặc Viêm đứng một bên vừa nghe lời này thì đen mặt, há mồm định nói chuyện.

Buồn cười, trước mặt nhiều người như vậy, lại dám xem nhẹ hấn, đừng tưởng rằng có cao thủ chống lưng thì hấn sẽ sợ nàng.

Nghiêm Liệt thấy tình thế không ổn, tay mắt lạnh lẽo che lại Giá Hiên Mặc Viêm, gương tay che miệng Giá Hiên Mặc Viêm không cho hấn mở miệng, làm hấn tức giận đến mắt trợn trắng.

“Đừng để ta phải khó xử có được không?” Thanh âm mềm dịu, Lạc Vũ nhìn Vân Thí Thiên vẫn đứng bất động.

Nếu Vân Thí Thiên giết Giá Hiên Mặc Viêm ở đây, nàng sẽ gặp phiền phức, rất phiền phức.

Vân Thí Thiên cúi đầu nhìn vào mắt Lạc Vũ, một lúc lâu sau đột nhiên gương mặt, lãnh khốc cực kỳ nhìn quét về phía Giá Hiên Mặc Viêm.

Một cái liếc mắt như vậy tràn đầy uy hiếp cùng băng lãnh, cơ hồ đông lạnh Giá Hiên Mặc Viêm làm hấn thở không ra hơi, giống như bị sét đánh, đó là, đó là độc bá tuyên cáo cùng miệt sát.

Đó là muốn tuyên cáo với Giá Hiên Mặc Viêm, nàng là của hấn, dám theo hấn tranh đoạt, chỉ có một chữ “chết”.

Sau đó Vân Thí Thiên phát tay một cái, xoay người đi ra ngoài.

Lạc Vũ thấy Vân Thí Thiên cư nhiên đồng ý chỉ vì một câu của nàng, trong lòng rung động, vội vàng bước nhanh theo chân hấn ra ngoài.

Yến Trần mắt lạnh đảo qua mọi người trong đại điện, hướng hai vị vương tử Hạo Tàng quốc cười âm u, xoay người đuổi theo.

“Nhanh, mau kêu người dẫn bọn họ tới nơi để quốc học viện ở lại.” Vừa thấy Lạc Vũ cùng Vân Thí Thiên rời đi, Hạo Tàng quốc vương liền thở nhẹ một hơi, vội vàng cao giọng nói.

Rất nhanh ngoài điện liền có người gấp rút chạy đi.

“Ông trời ạ, tím tôn vương giả, ta...”

“Hả, không tốt, chạy mau...”

Diệp vương cũng vừa thở nhẹ một hơi, chưa kịp nói hết trong lòng khiếp sợ. Nghiêm Liệt đột nhiên kêu to một tiếng, nhanh chóng nhảy vọt ra ngoài.

Cùng khắc trong đại điện, vách tường tinh xảo, xà nhà, nóc nhà đồng thời xuất hiện vết nứt, giống như những lần tơ nhện giăng tứ tung, không ngừng vỡ vụn ra.

“Không tốt, đại điện sắp bị vỡ vụn rồi...”

“Chạy mau...”

“Ầm.” Tiếng kêu liên tiếp vang lên, đại điện Hạo Tàng quốc bị khí tức giận dữ của Vân Thí Thiên lúc này tác động, “ầm” một tiếng liền hoàn toàn vỡ vụn ra rồi.

Một tòa chính điện tinh xảo, trong nháy mắt như thủy tinh bị nghiền nát, rầm một tiếng liền sụp xuống.

Trừ ra Nghiêm Liệt phản ứng nhanh, những người khác đều bị rơi trúng ở bên trong.

“Khụ khụ, đầu của ta...”

“Ôi chao, thất lưng của ta...”

“Đại điện của ta a...”

Tiếng kêu sợ hãi liên tiếp xuyên phá bóng đêm.

Đám người Hạo Tàng quốc vương vô cùng chật vật. Về phần hai vị vương tử vừa tìm được đường sống trong chỗ chết do không phải uống rượu của Vân Thí Thiên, bọn họ chưa kịp vui mừng đã bị một đạo ánh sáng màu lam đánh trúng, miệng phun máu tươi ngất xỉu.

Ở trước mặt Vân Thí Thiên khi dễ Lạc Vũ, nhất định phải trả giá.

Người của Vân Thí Thiên, khắp cả Hạo Tàng không ai có đủ tư cách khi dễ.

Tối nay thật là vô cùng náo nhiệt.

Ba nước tử thí trao đổi, vì đế quốc học viện là thân phận đặc biệt nên được ở lại trong cung.

Tại nơi ở lại của đế quốc học viện.

Một đoàn bảy người của đế quốc học viện được phân làm bốn gian phòng tại Thiên Thương viện.

Mà lúc này Lạc Vũ sợ Vân Thí Thiên phát hỏa, túm hắt vào phòng của nàng tại Thiên Thương viện.

Bóng đêm trôi qua, ngọn cây sà sạt rung động.

Trong phòng Lạc Vũ.

Lạc Vũ ngồi ở trước giường nhìn Vân Thí Thiên đang chấp tay sau lưng trầm mắt nhìn lại nàng, nói ra từ đầu tới đuôi: “Chuyện là như vậy, cho nên ta cũng xem nhẹ.

Người cũng không nên đi giết hắt, hôn ước cũng sắp bị giải trừ rồi, người đừng làm cho ta sống không yên ổn tại Phi Vũ quốc.”

Nghe xong Lạc Vũ giải thích, Vân Thí Thiên không nói chuyện, chỉ là khí thể tức giận quanh thân đã dần dần tiêu tán.

“Đi theo ta, không cần ở lại Phi Vũ quốc.” Thanh âm kiêu ngạo lãnh khốc vang lên.

Lạc Vũ cũng không sao, chỉ có thể gật đầu nói: “Được rồi, được rồi, bất quá còn có hai tháng không phải sao, người không thể hại ta thành chuột chạy qua đường, chuyện của ta nếu làm không xong, ta tìm người tính sổ.”

Vân Thí Thiên thấy Lạc Vũ cư nhiên có dũng khí uy hiếp hắt, mày kiếm dựng lên, hung hăng nhìn Lạc Vũ.

Lạc Vũ nhìn Vân Thí Thiên, một lát sau đột nhiên chậm rãi cười lên, thấp giọng nói: “Ta thật cao hứng.”

Mặc dù Vân Thí Thiên xuất hiện, sau này nàng sẽ gặp phiền phức.

Nhưng là, nàng quả thật thật cao hứng, cao hứng hắt đến, càng cao hứng hắt lo lắng cho tình cảnh của nàng mà suy nghĩ.

Ngắn ngủn bốn chữ liền dập tắt lửa giận của Vân Thí Thiên. Đôi mắt hắt chậm rãi nhu hòa xuống.

Lạc Vũ thấy vậy cười đáp lại hắt, một lát sau nàng thay đổi đề tài nói: “Sao không đợi ta? Ta tìm các người rất lâu.”

Vân Thí Thiên nghe vậy lại trừng mắt nhìn Lạc Vũ, trầm giọng nói: “Người quá chậm.”

Lạc Vũ vừa nghe liền biết, lập tức lắc đầu, cũng không hỏi tới Vân Thí Thiên đi gặp ai, nàng đứng lên nói: “Bỏ qua đi, dù cũng đã gặp nhau, bất quá như vậy cũng tốt, tím tôn vương giả xuất hiện, phỏng chừng đại hội năm nay sẽ trở nên náo nhiệt rồi.”

Trong lòng còn đang suy nghĩ, Lạc Vũ đột nhiên ngẩng ngẩng cả người.

Chỉ thấy trước mặt nàng, Vân Thí Thiên rất tự nhiên bắt đầu cởi quần áo, ngồi ở mép giường.

“Đây là phòng của ta.” Lạc Vũ thấp giọng nói.

Vân Thí Thiên không lên tiếng, mắt lạnh nhìn quét Lạc Vũ liếc mắt một cái, ánh mắt thật là lãnh khốc a.

“Ta đây ngủ trong phòng của người...”

“Lại đây.” Lạc Vũ sờ sờ cái mũi, lời nói còn chưa có nói xong, Vân Thí Thiên lạnh giọng quát, ánh mắt đó thật là...chật chịt...

Lạc Vũ hết nói nổi, Vân Thí Thiên này thật là...hoàn toàn không sợ lời ra tiếng vào đồn đãi, lại càng đừng trông mong hắn e dè, hắn lại muốn ngủ cùng với nàng.

Mặc dù nàng mới mười bốn tuổi, cũng chưa tới tuổi lập gia đình, như vậy cũng...

“Ta không muốn nói lần thứ hai.”

Lạc Vũ nhìn Vân Thí Thiên một hồi, lắc đầu, đi ra phía trước.

Tuổi của nàng và Vân Thí Thiên cũng không kém nhau là mấy, nhưng sao nàng lại có cảm giác như nàng đang sùng bái hắn vậy, àyyyy.

Vân Thí Thiên nhìn Lạc Vũ đi tới liền cảm thấy hài lòng, tay duỗi ra ôm chầm nàng chuẩn bị đi ngủ.

“Lạc Vũ, có trong phòng không?” Một lúc sau, bên ngoài cửa phòng Lạc Vũ truyền đến thanh âm trầm thấp, nhẹ như con chuột, vốn là tiếng của Nghiêm Liệt.

Lạc Vũ bĩu môi hướng lên trời, hiệu trưởng này thật là...

Chẳng lẽ hắn nghĩ Vân Thí Thiên ngủ tại cách vách phòng nàng, với bản lĩnh tím tôn vương giả của hắn chẳng lẽ không nghe thấy thanh âm của hiệu trưởng hay sao?

Thật là giàu sức tưởng tượng mà.

“Tính cách hiệu trưởng rất được, ta ra ngoài một chút, người ngủ trước đi, đừng nóng giận.” Lạc Vũ vỗ vỗ mi mắt đang trầm xuống của Vân Thí Thiên, nàng cười với hắn, sau đó xoay người đi mở cửa.

“Lạc Vũ, ta nói người... Hả, hắc hắc...” Lạc Vũ vừa mở cửa ra, Nghiêm Liệt liếc mắt một cái liền thấy Vân Thí Thiên đang ngồi trên giường lạnh lùng nhìn hắn, nhất thời nghẹn lại, hắc hắc cười khúc khích.

“Hiệu trưởng, người thật sự là.” Lạc Vũ thấy vậy bật cười, đóng cửa đi ra ngoài.

Nghiêm Liệt thấy Lạc Vũ đóng cửa, lập tức túm Lạc Vũ ra xa.

“Các người...”

“Đã có chút giao tình, hắn cố gắng để mắt ta.” Lạc Vũ thẳng thắn nói.

Nghiêm Liệt nghe vậy, gơ ngón tay cái lên: “Vậy người có thể hay không...”

“Ta cũng là người mà thôi, hiệu trưởng người nói đi.” Nghiêm Liệt còn chưa nói xong, Lạc Vũ mỉm cười cắt ngang.

Nghiêm Liệt nghe ra ý tứ trong câu nói của nàng, hắn muốn nàng mời Vân Thí Thiên, nhưng nàng không tiếp nhận.

Lạc Vũ này thật là tinh quái.

Lập tức lại thử nhe răng định nói, đột nhiên Giá Hiên Mặc Viêm đi tới, sắc mặt đen thui.

“Hắn cứ nhiên ngủ trong phòng người, người...”

“Hắn muốn ngủ, người có bản lĩnh đi đấu với hắn, đem hắn quăng ra đi.” Lạc Vũ không chút khách khí nói.

Một nói chặn họng làm sắc mặt Giá Hiên Mặc Viêm vừa đen lại hồng, hồng lại chuyển xanh như con tắc kè bông đổi màu.

“Người cứ nhiên có dũng khí làm trò, trước mặt ta câu tam đáp tứ.” Giá Hiên Mặc Viêm đã tức giận đến độ không thấy Nghiêm Liệt đang ở trước mặt.

Lạc Vũ nhướn mày, mắt lạnh nhìn Giá Hiên Mặc Viêm tức giận sắp bốc khói, nói: “Người cùng tiểu công chúa Phong Lâm quốc cũng mất đi mày lại, ta không hỏi người, người lại đến quấy ta, quấy được cũng nhiều đa.”

Giá Hiền Mặc Viêm nhất thời nhướng mắt lên nói: “Ta là nam nhân, thiên kinh địa nghĩa.” (*là chuyện đương nhiên)

Lạc Vũ nhìn Giá Hiền Mặc Viêm liếc mắt một cái, cứ nhiên gật đầu thần nhiên nói: “Ta là phụ nữ, địa nghĩa thiên kinh.”

Dứt lời, không hề để ý tới Giá Hiền Mặc Viêm, xoay người về phòng.

Mà Giá Hiền Mặc Viêm bị lời này của Lạc Vũ làm tức giận một lúc lâu cũng chưa có phản ứng, giờ đây hẳn giống như một con rồng đang muốn phun lửa.

Đi hai bước, Lạc Vũ đột nhiên dừng bước, quay đầu nhìn Giá Hiền Mặc Viêm đang đen mặt, nói: “Người thật muốn chịu chết ta không ngăn cản người, hoan nghênh người tùy thời một mình đấu với hắn, ta tuyệt đối không ngăn cản.”

Dứt lời, xoay người bước nhanh hơn về phòng.

Giá Hiền Mặc Viêm ghen một hơi tại yết hầu, còn chưa kịp phát tác, đã bị Nghiêm Liệt kéo đi.

Muốn một mình đấu với Vân Thí Thiên, con chó nhỏ sao có thể so sánh với cự long cơ chứ. (*lớn)

Bóng đêm trôi nhanh, sao trời nhấp nháy.

Vô số tin tức bắt đầu truyền ra khắp bốn phương tám hướng.

Chính điện Hạo Tàng quốc đột nhiên sụp đổ.

Tím tôn vương giả trong truyền thuyết hiện thân.

Đại hội trao đổi giữa ba nước nhất thời cực nóng lên giống như được ánh nắng mạnh mẽ chiếu rọi, trong lịch sử 3 nước chưa từng xuất hiện tím tôn vương giả, trong đại hội trao đổi này cứ nhiên lại xuất hiện nhân vật như vậy.

Không nói cái khác, chỉ cần thấy được mặt nhân vật này đã là phúc đức lắm rồi, có phúc đó nha.

Trong lúc nhất thời, đại hội trao đổi 3 nước sôi nổi hơn bao giờ hết, danh tiếng vang mạnh, cao hơn tất cả các đại sự khác.

Ngay lúc mọi người sôi nổi bàn tán về tin tức này, đại hội trao đổi của ba nước được Hạo Tàng quốc vương chủ trì chính thức khai mạc.

Tàng Thư học viện lớn nhất tại Hạo Tàng quốc. Lúc này người ta tấp nập, bao gồm những người đã sớm tốt nghiệp mấy năm trước, những người con đang học, các trung tâm thể lực quyền quý của đế đô, hoàng thân quốc thích, cơ hồ toàn bộ đều tập trung đến đây.

Ánh bình minh từ chân trời chiếu xuống, cơ hồ chiếu thẳng xuống Đế Quốc học viện và Tàng Thư học viện, chỉ thấy mọi người tấp nập di chuyển, không ai rảnh rang cả.

24 hắc thạch lôi đài trải rộng khắp một khoảng sân rộng.

Mỗi lôi đài chừng 60m2, diện tích lớn đáng sợ, chung quanh đã sớm vây đầy người.

Trên bậc thang bằng bạch ngọc, cao cao trên chủ lầu, một chiếc ghế thủy tinh màu tím đặt phía trên cùng, biểu hiện ra địa vị cực cao của người sẽ ngồi trên đó.

Mà phía dưới chiếc ghế màu tím là 3 chiếc ghế màu vàng, là chỗ ngồi của Hạo Tàng quốc vương, Diệp vương, Nghiêm Liệt.

Xuống phía dưới nữa là 12 chiếc ghế bạc dành cho các hiệu trưởng của Hạo Tàng quốc, Phi Vũ quốc, Phong Lâm quốc.

Lúc này, ngoại trừ ghế dựa màu tím không có ai ngồi, những chỗ ngồi khác đã sớm ngồi đầy người.

“Beng.” Tiếng chuông vàng vang lên, đại hội trao đổi ba nước chính thức bắt đầu.

38. Chương 38

Tiếng chuông vừa vang lên, Hạo Tàng quốc vương chậm rãi đứng lên vung tay, phía dưới lập tức im lặng.

“Hôm nay, đại hội trao đổi ba năm một lần giữa Hạo Tàng quốc, Phi Vũ quốc, Phong Lâm quốc, diễn ra tại Hạo Tàng quốc chúng ta, quả thật là vinh hạnh của các học trò Hạo Tàng.”

Hạo Tàng quốc vương mỉm cười nhìn bao quát mọi người phía dưới.

Lại lớn tiếng nói: “Những lời dư thừa bốn quốc quân cũng không nói nhiều, tất cả đều dựa theo quy cũ như mấy năm trước.

Các học trò ba nước, hãy cho chúng ta cùng chứng kiến tác phong anh hùng của các vị.

Ta tuyên bố, đại hội trao đổi ba nước chính thức bắt đầu.”

Trong nháy mắt, tiếng chuông vàng vang lên.

Hàng ngàn học trò vỗ tay âm ầm, âm thanh bay đến tận trên trời.

Ngày mùa hè nóng nực, những lời nói ngắn gọn của Hạo Tàng quốc vương nương theo gió mùa hè bay đi, ánh sáng minh mông cùng tiếng chuông vang vọng khắp bầu trời.

Đại hội, bắt đầu.

Đại hội lần này, 37 học viện của Hạo Tàng quốc, Phi Vũ quốc, Phong Lâm quốc đã chọn ra tổng cộng 126 người tham gia thi đấu.

Thể chế thi đấu là rút thăm, trận đấu phân ra khu vực trên, khu vực dưới.

Lạc Vũ đại diện cho Đế Quốc học viện nên không cần đấu vòng thứ nhất mà trực tiếp tiến thẳng vào vòng thứ hai, nhưng do câu nói tất cả đều phải đối xử như nhau của Nghiêm Liệt mà bọn họ đều trực tiếp bắt đầu từ vòng thứ nhất.

Lạc Vũ rút thăm đấu tại lôi đài nửa khu vực phía trên, hơi bị xui xẻo bắt ngay số 1.

Mà Giá Hiên Mặc Viêm cùng Lý Huyền thì đấu ở nửa khu vực phía dưới, vận khí tốt hơn nhiều so với Lạc Vũ, số báo danh tương đương có lợi.

Quang ảnh lưu động, Tàng Thư học viện đông đúc thí sinh. Mỗi người đều kích động không thôi, chờ đợi trận đấu thượng đẳng sẽ diễn ra sắp tới.

Lạc Vũ mặc một thân bó sát người áo ngắn quần dài, bên hông mang đai lưng màu đỏ và đen rộng 10cm, hiển lộ ra vẻ sắc bén.

Lúc này, Lạc Vũ đứng trên lôi đài số 1, nhìn các lão sư không ngừng tiến đến đây, ngón tay vuốt ve Tiểu Ngân, sắc mặt thản nhiên.

“Hắn đâu?”

Trong thời gian chờ đợi, tiếng nói Nghiêm Liệt đột nhiên vang lên bên tai Lạc Vũ.

Lạc Vũ quay đầu nhìn Nghiêm Liệt đang đi tới, nàng cười một chút thấp giọng nói: “Hiệu trưởng cho rằng trận đấu này có lực hấp dẫn đối với hắn sao?”

Nghiêm Liệt im lặng, loại trận đấu như thế này làm sao có thể hấp dẫn nổi tím tôn vương giả.

Nhưng mà, hắn cứ nghĩ rằng Vân Thí Thiên ở bên người Lạc Vũ, điều đó nói lên nàng có vị trí đặc biệt trong lòng hắn, có lẽ hắn sẽ đến đây cũng không chừng.

Lạc Vũ nhìn sắc mặt Nghiêm Liệt cũng có thể đoán được ý nghĩ trong đầu hắn.

Lập tức cười nhẹ.

Vân Thí Thiên, không biết đã chạy đến đâu rồi, buổi sáng thức dậy đã không thấy hắn rồi.

Có khả năng hắn đang làm chuyện của hắn.

2 ngày nay, nơi nàng ở lại cơ hồ trở thành cấm địa, tất cả mọi người trong hoàng cung Hạo Tàng quốc đều đi đường vòng.

Muốn nhìn cũng không dám đến gần, cảm giác này làm cho nàng dở khóc dở cười.

Chẳng lẽ Vân Thí Thiên kinh khủng đến nỗi làm cho người ta không dám đến gần hay sao?

“Được rồi, hiệu trưởng, cảm ơn người.” Lạc Vũ dè dặt thanh âm nói với Nghiêm Liệt.

Trong lòng vừa nghĩ tới Vân Thí Thiên, Lạc Vũ lập tức đã nghĩ đến một chuyện, Vân Thí Thiên đột nhiên xuất hiện bá đạo như thế, lại trực tiếp ngủ thẳng trong phòng của nàng.

Mặc dù nàng cũng không quan tâm đến những lời đồn đãi xung quanh, hai người bọn họ cũng không làm bất cứ chuyện gì xấu hổ, bất quá vẫn có tổn hại đến thanh danh một nữ nhi như nàng.

Huống hồ, nàng còn có một hôn phu trên danh nghĩa.

Phụ đức bị tổn hại, dù sao cũng không tốt lắm.

Mà Nghiêm Liệt hiển nhiên rất biết cách bôi nhọ người khác, sau một chút giao tiếp với bên ngoài, quan hệ giữa nàng và Vân Thí Thiên đã bị người bên ngoài coi thành thầy trò, bằng hữu, sống chung một phòng nhưng rất trong sạch.

Vân Thí Thiên lại càng trở thành nhân vật hậu thuẫn của Đế Quốc học viện.

Địa vị của hắn cao như vậy, vào ở trong phòng của một học trò cũng là chuyện bình thường mà thôi.

Làm người khác nảy sinh lòng hâm mộ với Lạc Vũ, trong lòng họ hoàn toàn không có bất cứ ý nghĩ xấu nào.

Nghiêm Liệt vỗ vỗ bả vai Lạc Vũ, cười nói: “Ta cũng có được chút lợi ích rồi không phải sao.”

Đem Vân Thí Thiên trở thành hậu thuẫn của Đế Quốc học viện, từ đó cấp bậc học viện của hắn càng bay vọt lên vài lần, đồng thời danh tiếng của hắn cũng được nâng lên, thật sự đạt được nhiều chỗ tốt a.

Song thắng, đây là song thắng cục diện.

Lạc Vũ nghe Nghiêm Liệt nói như vậy cũng nhẹ nhàng nở nụ cười.

Hiệu trưởng quả thật nhặt được chút tiện nghi rồi.

Bất quá, đây là chiếm được tiện nghi hay là trêu chọc ra vấn đề lớn cũng còn chưa biết à.

Nghiêm Liệt thấy nàng cười, lại thay đổi sang đề tài khác: “Người rút trúng số 1, đánh thật đẹp mắt vào cho ta.

Làm mất mặt của ta cũng không sao, làm mất uy danh của vị kia, thì người cũng không phải chỉ là mất mặt đơn giản như vậy.”

Lạc Vũ vừa nghe, lời này là muốn nàng đánh ra toàn bộ số trường rồi.

Lập tức, nhẹ nhúm mày.

“Đừng giết chết là được.” Nghiêm Liệt cười như con hồ ly: “Đi, lão nhân đi túm tiểu tử kia cho người.

Hai ngày nay, hắn thành một con rồng phun lửa rồi.”

Bỏ lại một câu như vậy, Nghiêm Liệt trực tiếp rời đi.

2 ngày nay, Giá Hiên Mặc Viêm quả thật rất tức giận, muốn bạo phát.

Người ngoài không biết quan hệ giữa Vân Thí Thiên và Lạc Vũ, cũng không có can đảm đến gần quan sát tình huống, nhưng Giá Hiên Mặc Viêm đương nhiên biết.

Mặt mũi của hắn, danh dự của hắn, tất cả những thứ khác đều mất sạch sẽ.

Vị hôn thê xấu xí mà hắn không muốn, cư nhiên có người đến tranh đoạt với hắn, mà người đó lại có thực lực lớn như vậy, Giá Hiên Mặc Viêm quả thật là nổi trận lôi đình mà.

Lạc Vũ nghe Nghiêm Liệt nói như thế, nhướn mày lên một chút, về phần hấn hả, không để ý tới.

Dù sao, cho tới bây giờ nàng không hề có cảm giác nàng vốn là người của Giá Hiên Mặc Viêm, cho nên nàng mặc kệ, cứ cho hấn phát hỏa đi.

Chuông vàng rung lên, các trọng tài, bốn vị lão sư trấn thủ an toàn của 4 phương lôi đài, toàn bộ người vây xem trận đấu đều lui ra sau.

Nửa khu trên, tỷ thí vòng thứ nhất sắp bắt đầu.

Lạc Vũ đánh với Vân Dã của Phong Lâm quốc.

Mặc dù danh tiếng Lạc Vũ cực cao trong Đế Quốc học viện, các nhân sĩ có địa vị cao đều biết nàng là cao thủ, danh tiếng của nàng cũng được nghe thấy trong hoàng tộc một số nước.

Nhưng là, trong các học viện bình thường, nàng đứng thật là không có chút tiếng tăm nào.

Bởi vì, thời gian nàng tiến vào học trong Đế Quốc học viện quá ngắn, ngắn đến không có bất cứ công lao công tích gì đã đến đây tham gia đại hội rồi.

Bởi vậy, những người vây quanh đây xem trận tỷ thí của nàng, trừ ra một số hoàng thân quốc thích cùng các trung tâm thể lực biết khả năng của nàng, những người khác lại hoàn toàn không biết Lạc Vũ vốn là nhân vật như thế nào.

Trong lúc nhất thời, thấy Lạc Vũ xấu xí như thế, tuổi nhỏ, là một nữ nhân lại đại biểu cho Đế Quốc học viện đứng trên lôi đài, mở màn trận đấu khai mạc, một mảnh cười vang trời liền nổi lên.

Ánh mắt khinh thường tràn ra ở khắp nơi.

Mà ở trên đài, Vân Dã đứng đối diện với Lạc Vũ, hấn cỡ chừng 17 hoặc 18 tuổi, cơ bắp cuộn cuộn, điệu bộ có chút giống Lý Quý.

Lúc này, bên người hấn đứng một ma lang màu đen cấp 6, đang hung ác nhìn chằm chằm Lạc Vũ.

Khí thế hung hãn, rất có điệu bộ.

Là một nam sinh đạt đến đỉnh cao trong Phí Ngã học viện của Phong Lâm quốc, mười tám tuổi, đạt đến đỉnh đấu khí màu lục (*cấp 4), đã được tính là nhân tài rồi.

“Vân Dã, cố gắng lên...”

“Đánh xấu nữ đề, ha ha...”

Lập tức, liên tiếp nổi lên tiếng cười đùa bay vút trong gió.

Lạc Vũ đứng trên lôi đài thản nhiên nghe, phẳng phất như không nghe thấy, hơi thở vững vàng như núi, chỉ ngửa đầu nhìn thoáng qua một mảnh liễu xanh rậm rạp buông xuống cách đó không xa.

“Đế Quốc học viện, hừ.” Vân Dã nhìn Lạc Vũ một thân nhân nhã thong dong liền hừ nặng một tiếng.

Năm ngón tay giơ lên ở khoảng không phía trước, đấu khí màu xanh lục lập tức bao trùm lấy thân thể của hấn, đấu khí ngưng tụ thành tam xoa kích chỉ hướng Lạc Vũ.

Cùng khắc, ma lang cấp 6 hí rống lên một tiếng, cũng đã đứng lên.

“Chuẩn bị.” Trên lôi đài trọng tài bắt đầu lên tiếng.

Tư thế của Vân Dã như sẵn sàng đón quân địch, Lạc Vũ chấp tay đứng thẳng không hề nhúc nhích.

“Bắt đầu.”

“Ngao ô...” Một tiếng “bắt đầu” vang lên, Vân Dã cùng ma lang đồng thời rống to lên một tiếng, đánh về phía Lạc Vũ.

Đấu khí màu lục bay lên như một thanh kiếm.

Lạc Vũ không hề di chuyển, vẫn chấp tay đứng thẳng như trước.

Vân Dã đánh tới thấy vậy trong mắt hiện lên một tia sắc bén.

Ở trước mặt hắn cũng dám có dũng khí tự kiêu tự đại, như vậy hắn sẽ cho nàng biết tự kiêu sẽ có kết quả như thế nào.

Lập tức, tam xoa kích trong tay cơ hồ dùng hết công lực toàn thân của hắn, bỏ xuống đầu Lạc Vũ, mạnh mẽ cực kỳ.

Chung quanh dưới lời đài, các học trò Phong Lâm quốc nhất thời lớn tiếng nói “tốt... tốt”.

Mà ngay lúc bọn họ nói “tốt”, mắt thấy Lạc Vũ sắp bị tam xoa kích của Vân Dã chém thành hai nửa lại đột nhiên di chuyển.

Chỉ thấy nàng nhún nhẹ chân một cái, trong nháy mắt thân hình đã bay lên cao.

Mọi người vây xem chỉ cảm thấy một trận hoa mắt, Lạc Vũ cũng đã tránh thoát tam xoa kích của Vân Dã, đứng phía sau hắn cùng ma lang.

Mọi người nhất thời xôn xao ầm ĩ lên, tốc độ này là gì vậy.

Trong lúc mọi người xôn xao, Lạc Vũ vẫn chắp tay sau lưng lại đột nhiên vươn tay ra, hướng phía một mảnh liễu rủ rậm rạp cách đó không xa đánh ra một chiêu.

Cách không thủ vật, tín thủ nhật đến. (*dễ dàng đạt đến tay một vật ở khoảng cách xa)

Lá liễu màu xanh biếc lập tức giống như bị một bàn tay vô hình nắm lấy rơi xuống từ trên cây, tụ tập lại bay về phía Lạc Vũ.

Lá liễu bay đầy trời màu xanh ngọc bích.

Lá liễu bay qua vô số đỉnh đầu khán giả bên dưới, gắn kết lại trên lời đài, bay xung quanh Lạc Vũ.

Màu xanh lục kết hợp với màu bạc và đen, giống như một dây ruy băng màu xanh, bay múa xung quanh Lạc Vũ.

Dưới lời đài, các học trò nhất thời sửng sốt.

Là ý gì đây? Làm cho lá cây bay tới làm gì?

Ngay lúc mọi người đang hồ nghi, Lạc Vũ nhìn phía đối diện Vân Dã và ma lang, bọn họ đã xoay người lại.

Nàng giương tay lên, trăm ngàn phiến lá liễu phẳng phất như liễu rủ đong đưa trong gió xuân, bay múa hướng về phía Vân Dã và ma lang, bao phủ bọn họ.

Vân Dã thấy vậy, bạo rống lên một tiếng, giơ lên tam xoa kích bổ vào lá liễu.

Dám dùng lá cây đến trêu chọc hắn.

Đấu khí màu xanh lục bay lên, “vút” một tiếng đánh vào khoảng không trước mắt.

Trong nháy mắt, chỉ thấy lá liễu tung bay, như những bông tuyết bay lượn trong trời đông giá rét, cứ rơi cứ rơi bao phủ lên người Vân Dã và ma lang.

“Đây là gì vậy?” Vân Dã nhất thời kinh hãi, đấu khí trong tay điên cuồng đánh sâu vào lá liễu bay vòng tròn quanh người hắn.

Nhưng lại phát hiện, mặc kệ hắn đánh như thế nào, ngàn phiến lá liễu cứ như không khí vô hình, làm cách nào cũng không chạm vào được, nhưng càng ngày lại càng làm cho người ta hít thở không thông.

Lạc Vũ đứng ở bên cạnh thấy vậy, tùy ý phẩy phẩy tay.

Ngàn phiến lá liễu vô hại lập tức trở nên sắc bén như những mũi đao nhọn.

Tốc độ vây vòng quanh Vân Dã càng thêm nhanh, vù vù bay vút qua.

Những nơi lá liễu bay qua như những thanh đao nhọn làm thân thể Vân Dã và ma lang xuất hiện những vết máu bắn tung tóe.

“Đây là chuyện gì vậy...”

“Trời ạ, đây là công phu gì đây...”

Những tiếng nói khinh bỉ phía dưới đã chuyển thành kinh hãi, các học trò nhìn xem trận đấu cơ hồ tròn mắt há hốc mồm nhìn tình cảnh trên lôi đài.

Mà các học trò vây xung quanh xem tỷ thí ở các lôi đài bên cạnh cũng nhanh chóng chạy qua đây xem.

Đây là công phu gì vậy? Cho tới bây giờ bọn họ đều chưa bao giờ thấy qua.

“Ngao ô...”

“Bịch, bịch. Bịch...”

Bị lá liễu vây khốn, ngay lập tức khắp người Vân Dã và ma lang đã xuất hiện vết thương, vết máu ở vô số nơi trên người bọn họ.

Mặc dù không nặng, nhưng thoát nhìn lại hết sức làm cho người ta sợ hãi.

“Đấu khí vô hình, quả nhiên giống như lời đồn đãi.” Các học trò vây xem xung quanh không biết, nhưng các cao thủ Hạo Tàng quốc, Phong Lâm quốc đứng cách đó không xa xem trận đấu này lại hiểu.

“Không giống như đấu khí vô hình, ngược lại có điểm giống như...” Diệp vương Phong Lâm quốc vuốt cằm, trong mi mắt xuất hiện một tia rối rắm.

“Như cái gì?” Hạo Tàng quốc vương quay đầu hỏi.

“Cũng không biết nói sao nữa.” Diệp vương lắc đầu

Đồng thời ánh mắt nhìn chăm chăm vào Lạc Vũ: “Có thể là công pháp mà tím tôn vương giả đặc biệt chỉ dạy cho nàng, cũng có thể không phải.”

“Lời này cũng có lý.” Hạo Tàng quốc vương chột hiểu.

Trên đài cao bạch ngọc, đám người Hạo Tàng quốc vương vừa xem trận đấu vừa đoán.

Trên lôi đài, một cái đầu be bé chui ra từ trong lòng Lạc Vũ, Tiểu Ngân nhìn trường hợp như vậy, đôi mắt nhỏ lộ ra một tia khinh bỉ, quay đầu, nhìn về phía Lạc Vũ như muốn nói: đối bụng, muốn ăn thịt nướng.

Lạc Vũ mỉm cười, vung tay lên, một trận gió mạnh thổi qua.

Những phiến liễu vây khốn Vân Dã cùng ma thú, lập tức giống như bị một cái tát vô hình đánh vào.

Chỉ nghe “chát” một tiếng, lá liễu cùng với một người một thú bị tát bay ra ngoài, rơi bịch xuống dưới lôi đài.

Yên tĩnh, hoàn toàn yên tĩnh.

Những người vây xung quanh lôi đài nhìn Lạc Vũ từ đầu đến cuối trận đấu nàng chỉ phát tay có một cái.

Lại nhìn xem Vân Dã bị một cái tát đã bay ra ngoài, hai mặt nhìn nhau, lạnh ngắt như tờ.

Hết thấy bất quá chỉ là một cái chớp mắt thoáng qua, nhanh đến nỗi chỉ dùng có 1 chiêu.

“Không biết định luận thắng thua sao?” Nhìn mọi người im lặng tròn mắt há hốc mồm dưới lôi đài, Lạc Vũ lại nhướng mi nhìn về phía trọng tài hỏi.

Trọng tài lập tức sững sốt, sau đó lấy lại tinh thần nói: “Thắng bại đã rõ.”

“Vậy thì tuyên bố đi.” Lạc Vũ gật đầu.

“Trận đấu, Đế Quốc học viện Quân Lạc Vũ thắng...”

Tiếng chuông khai mạc đại hội vừa mới vang có một lát, sau đó lại vang lên lần nữa ở nửa khu vực trên, trận đấu đầu tiên kết thúc tỷ thí.

Gật đầu, Lạc Vũ phi thân nhảy vào đám người phía dưới, nhanh chóng rời đi.

Lưu lại một đám người phía sau, một phút trước còn cười nhạo dung mạo của nàng, một phút sau lại khiếp sợ đến không biết trời trăng mây nước là gì.

Gió mùa hè thổi qua, lá liễu đung đưa.

Hải hoa đả thương người là một trong những sở trường của người học cổ võ.

Lạc Vũ đại diện mở đầu tốt cho Đế Quốc học viện, khai hỏa đốt phong pháo đầu tiên của đại hội trao đổi ba nước.

Lập tức, theo sát sau đó, các lôi đài nửa khu trên bắt đầu thi đấu.

Trong lúc nhất thời, một mảnh sân rộng của Tầng Thư học viện liên tiếp bay lên các màu đấu khí, cùng với tiếng kêu rống của các ma thú, 24 lôi đài dằng dằng sát khí.

Vòng tỷ thí thứ nhất, cao thủ chân chính cũng không đem hết toàn lực ra đấu nên cũng không có gì hay để xem.

Bởi vậy, Lạc Vũ trực tiếp trở về phòng, nướng thịt cho Tiểu Ngân ăn.

Vân Thí Thiên vẫn chưa trở về, không biết hắn đã chạy đi đâu rồi.

Lại nghĩ đến người có thể làm cho Vân Thí Thiên tự mình ra mặt cũng chỉ có đối thủ đã từng hẹn hắn trong ma thú rừng rậm.

Lạc Vũ phỏng đoán trong lòng, bất quá lai lịch của Vân Thí Thiên rất mơ hồ.

Những người cầm quyền của 3 nước Hạo Tàng, Phi Vũ, Phong Lâm cũng không biết hắn, không biết có phải vì ba nước quá vô dụng hay là bối cảnh Vân Thí Thiên quá lớn?

Cho dù nàng có thắc mắc cũng không nghĩ ra được gì.

Bởi vậy, Lạc Vũ cũng không để chuyện này trong lòng, với năng lực cùng thủ đoạn của Vân Thí Thiên, nơi này hoàn toàn không có người có thể đấu lại hắn, hắn sẽ không gặp nguy hiểm rồi.

Nếu hắn đã không gặp nguy hiểm, nàng nên nghĩ đến giải quyết chuyện trọng yếu trước mắt.

Trong lòng nàng tự biết phân chia nặng nhẹ mà làm việc.

Bởi vậy sau khi Tiểu Ngân ăn no, Lạc Vũ lại đi về hướng diễn ra các trận thi đấu.

Nửa khu dưới, hôm nay có trận đấu của Lý Huyền, mà Giá Hiên Mặc Viêm thì đấu ở khu giữa, nàng phải mau chân đến quan sát các tuyển thủ Phong Lâm quốc thi đấu trong đại hội này.

Chuyện cả nhà nàng trúng độc có liên quan đến Phong Lâm quốc.

Nàng đã hiểu rõ, dò xét thực hư không bằng đến quan sát tìm manh mối trong đại hội trao đổi của 3 nước.

Hơn nữa, bây giờ nàng dán cái bột trên mặt, như vậy người hạ độc sau lưng khẳng định tưởng rằng nàng là người vô dụng, có thể tùy tiện cho bọn họ điều khiển nàng.

Ánh mặt trời lóe ra, tuy đã là xế chiều nhưng nhiệt độ vẫn còn náo nhiệt hơn so với buổi sáng.

Lạc Vũ ôm Tiểu Ngân, chậm rãi đi qua khắp các lôi đài.

Nếu cảm thấy người có một chút khả năng sẽ dừng lại xem một chút, nếu không có gì đặc biệt sẽ đi tiếp.

Thong thả mà đi, thoạt nhìn hết sức nhàn nhã.

Bởi vì trận đấu đầu tiên khai mạc hết sức đẹp mắt, người của các học viện vây xem một truyền mười, mười truyền trăm, lúc này không ai dám cười khinh bỉ nàng nữa. Ngược lại khiêm nhượng có lễ, làm cho Lạc Vũ hiển lộ chút mỉm cười.

“Người chạy tới nơi này làm cái gì?” Ngay lúc nàng đi đi dừng dừng xem các trận đấu, một thanh âm nổi giân truyền đến, khí thế như sắp phun lửa đến nơi.

Lạc Vũ xoay người lại, nhìn về mặt tức giận của Giá Hiên Mặc Viêm phía sau lưng nàng, bên cạnh hẳn là Liễu Dục Thần cùng Giá Hiên Ly.

Sao lại đụng phải hắn rồi? Lạc Vũ thầm than cho vận xui của mình.

“Sao rồi, nam nhân kia không đến nhìn người, người liền chạy qua chỗ ta à.” Lời nói Giá Hiên Mặc Viêm lộ ra phần nộ, gân xanh nổi cả trên trán.

Bất quá lại biết cách hạ thấp giọng nên chỉ có 2 người nghe thấy.

Lạc Vũ nghe ra Giá Hiên Mặc Viêm nói chuyện có cái móc câu trong đó.

Nàng nhướn mày cũng thấp giọng nói: “Có phải hay không muốn quyết đấu với hắn, ta giúp người hện hắn ra đấu.”

Giá Hiên Mặc Viêm vừa nghe liền tức giận đến khóe mắt cũng dựng thẳng lên.

Bên cạnh, Liễu Dục Thần cùng Giá Hiên Ly thấy vậy liền bước lên phía trước, Giá Hiên Ly kéo lấy Giá Hiên Mặc Viêm, thấp giọng nói: “Đừng có làm ầm ĩ ở chỗ này, nếu truyền ra ngoài thật là kỳ cục, có cái gì thì để trở về nói.”

“Đúng vậy, Lạc Vũ, buổi sáng biểu hiện rất tốt.” Liễu Dục Thần đứng trước mặt Lạc Vũ nói, ngăn trở Giá Hiên Mặc Viêm.

Lạc Ngân vuốt vuốt lông tơ trên mình Tiểu Ngân, gật đầu với Liễu Dục Thần xem như ứng đáp lời hắn nói, khóe mắt nhìn lướt qua loi đài trước mặt.

Vừa liếc mắt nhìn trên loi đài, cước bộ đang định đi có chút dừng lại, Lạc Vũ quay đầu về phía Giá Hiên Mặc Viêm đang tàn nhẫn trừng mắt nhìn nàng, Lạc Vũ giả vờ như vừa bình tĩnh lại: “Nguyên lai là tới nơi này làm hộ hoa sứ giả a.” (*bảo vệ người đẹp)

Một câu vừa nói ra, Giá Hiên Mặc Viêm ghen hòng, đánh một quyền tới Lạc Vũ.

Giá Hiên Ly vội túm lại tay hắn.

Lạc Vũ nhợt nhạt mỉm cười, cũng không rời đi, ngược lại quang minh chính đại đứng đó nhìn trận đấu trên loi đài.

Chỉ thấy trên loi đài, tiểu công chúa Phong Lâm quốc Tân Thần Tinh đang tỷ thí.

Cũng khó trách Giá Hiên Mặc Viêm lại ở chỗ này, nhìn tình cảnh trước mắt đã thấy rõ ràng rồi.

Bên cạnh, Liễu Dục Thần cùng Giá Hiên Ly thấy Lạc Vũ cư nhiên không rời đi lại đứng ở chỗ này xem. Bọn họ không khỏi nhìn tới nhìn lui Giá Hiên Mặc Viêm và Lạc Vũ. Ayyy! Quan hệ của hai người này thật là rối rắm mà.

Một vị hôn thê có tình nhân bên ngoài, bây giờ lại đứng bên cạnh vị hôn phu, mà cả hai người bọn họ đều cùng nhau nhìn lên nữ tử mà vị hôn phu để ý, đây là có chuyện gì nha. Mối quan hệ thật là kỳ quái.

Trên loi đài, Tân Thần Tinh mặc một thân trang phục màu tím nhạt bó sát người, trên mặt vẫn luôn duy trì tia mỉm cười.

Động tác ngắn gọn lưu loát, đứng trong một đại hội 3 nước trao đổi phần đông đều là nam tử, thật đúng là cảnh sắc mỹ lệ hiếm có.

Tươi cười ôn hòa, hữu lễ có độ, rất có phong phạm một cao thủ.

Trong lòng Lạc Vũ cười giễu cợt một tiếng, đang định rời đi, chỉ nghe thấy một thanh âm vang lên, không khí phát ra một tiếng vang như bị xé rách.

Chân mày Lạc Vũ nhất thời khê nhúc nhích.

Không phải đấu khí, đây không phải là thanh âm phát ra từ đấu khí.

Lập tức, Lạc Vũ cũng không có để ý tới Giá Hiên Mặc Viêm, chuyên chú nhìn Tân Thần Tinh trên loi đài.

Đấu khí màu xanh lục bao vây lấy Tân Thần Tinh, nàng ta rất thông dong, đấu khí màu xanh lục bay lên, nhìn qua liền biết thể công và thủ đều đã được tính toán trước.

“Bịch.” Một tiếng va chạm kịch liệt vang lên.

39. Chương 39

Đối thủ của Tân Thần Tinh bị đánh trúng văng ra.

“Còn chưa chịu thua sao? Công lực chiêu tiếp theo sẽ còn mạnh hơn nữa.” Tân Thần Tinh cười nhìn đối thủ của nàng.

Ngữ khí như vậy nghe ra thật giống thánh mẫu từ bi a.

“So với người, nàng rất có phong độ.” Giá Hiên Mặc Viêm hừ lạnh một tiếng với Lạc Vũ.

Lạc Vũ không thèm để ý đến hắn, vẫn chuyên chú nhìn Tân Thần Tinh.

Trong lúc nàng nhìn chăm chú, một khắc sau Lạc Vũ rõ ràng nhìn thấy đầu ngón tay Tân Thần Tinh bắn ra một lực lượng vô hình về phía đối thủ.

Đó không phải là đấu khí.

Lông mi Lạc Vũ khẽ nhúc nhích.

Lực lượng này không phải đấu khí, như vậy nó là...cổ võ?

Lần trước Nghiêm Liệt từng nói qua với nàng, trong đại hội 3 nước trao đổi lần này có người sử dụng chiêu thức tương tự nàng, chẳng lẽ Tân Thần Tinh là người biết võ công cổ quái này hay sao?

Người của Phong Lâm quốc lại sử dụng võ công tương tự nàng, chuyện này thật thú vị.

Lạc Vũ khoanh tay trước ngực, nhìn Tân Thần Tinh trên lôi đài.

Mà cùng khắc, Giá Hiên Mặc Viêm cũng thấy đầu ngón tay Tân Thần Tinh bắn ra một cái, sau một phút trầm mặc ngắn ngủi, ánh mắt hắn liền sáng lên.

Công phu sử dụng lực lượng vô hình như vậy không phải rất giống võ công mà nữ tử che mặt đã sử dụng trong ma thú rừng rậm hay sao.

Tân Thần Tinh thật sự là người đã cứu bọn họ?

“Xuy...xuy.” Thanh âm phá không của lực lượng vô hình không ngừng vang lên.

Trên lôi đài, mọi người thấy Tân Thần Tinh căn bản không hề sử dụng đấu khí, đối phương lại bị nàng làm cho chặt vật vụn phần, nàng ta liền đạt được chiến thắng vững vàng.

Tất cả mọi người đều không ngừng hò hét cổ vũ Tân Thần Tinh.

Mà dưới lôi đài, lúc đầu Lạc Vũ có chút giật mình, nhưng sau đó lại âm thầm lắc đầu.

Chiêu thức này nhìn như giống, nhưng thật ra không giống.

Mặc dù có lực lượng vô hình phụ trợ tấn công, nhưng nội lực lại không phải là cổ võ, cũng có thể ví như đây là bức tranh một con hổ chỉ có thể vẽ ra phần da bên ngoài của con hổ chứ không vẽ được cốt cách bên trong con hổ.

Tân Thần Tinh, chỉ biết bề ngoài, nàng tuyệt đối không phải là người mà Nghiêm Liệt nói tới.

Trong lòng có kết luận, Lạc Vũ lạnh lạnh nhìn Tân Thần Tinh.

Xem ra, Phong Lâm quốc quả thật có không ít thủ đoạn và những chuyện kỳ hoặc.

“Lạc Vũ, người nhìn xem, có phải nàng ta sử dụng võ công tương tự như người hay không?” Lúc này Liễu Dục Thần cũng đã nhìn ra, đè thấp thanh âm nói bên tai Lạc Vũ.

Lạc Vũ nghe hần hỏi liền lắc đầu: “Không giống, võ công sở trường của nàng ta vẫn là đấu khí.”

Giá Hiên Mặc Viêm rất thính tai, mặc dù có rất đông người ồn ào ở đây nhưng hần vẫn nghe rõ những lời Lạc Vũ nói, liền quay đầu nhìn nàng trầm giọng nói: “Nói cho rõ ràng.”

Lạc Vũ quay đầu: “Hai tròng mắt của ngươi sinh ra để làm gì, nhìn không thấy à?”

Giá Hiên Mặc Viêm nhất thời trờng mắt, còn chưa kịp phát hỏa, Giá Hiên Ly ở bên cạnh liền túm lấy hần nói: “Mau nhìn, mau nhìn, tốt, chiêu thức rất tốt.”

Liễu Dục Thần không khỏi lắc đầu bất đắc dĩ nói: “Hai người các ngươi là có chuyện gì đây hả.”

Lạc Vũ cười cười, hai người bọn họ hoàn toàn không có bất cứ chuyện gì liên quan với nhau.

“Ta nghe nói, năm nay 2 quốc bọn họ có đòn sát thủ, bên trong có người sử dụng võ công tương đối giống ngươi, ngươi nói xem có thể hay không vốn là...”

Liễu Dục Thần đề thấp thanh âm nháy mắt ra hiệu với Lạc Vũ, sau đó lại nhìn lướt qua Tân Thần Tinh trên lôi đài.

Lạc Vũ trầm mặc trong nháy mắt, chậm rãi gật đầu.

“Đương nhiên bọn họ có cao thủ bí ẩn rồi.” Lạc Vũ cũng gật đầu, trầm giọng nói.

“Không phải là nàng?” Liễu Dục Thần kinh ngạc.

“Nàng.” Lạc Vũ nghe vậy cơ hồ muốn bật cười ra tiếng, chút công phu bề ngoài của Tân Thần Tinh có là gì chứ, nếu nàng ta có thể làm cho Nghiêm Liệt tự mình nhắc nhở qua, thì nàng ta sao lại có thể là người nhạt nhẽo như vậy chứ.

Lạc Vũ không trả lời Liễu Dục Thần, nàng không phải là người chia rẽ cảm tình của người khác, Giá Hiên Mặc Viêm thích Tân Thần Tinh, vậy thì càng tốt, nàng và hần sẽ thật sớm giải trừ hôn ước.

Liễu Dục Thần thấy Lạc Vũ không trả lời, nhưng những gì nàng vừa nói cũng đã tiết lộ ra nhiều chi tiết lắm rồi.

Lập tức, con ngươi trong mắt bắt đầu chuyển động, quan sát.

Mà Giá Hiên Mặc Viêm thì hung hăng trờng mắt nhìn Lạc Vũ.

Trong mắt hần tuyệt đối tràn đầy bất mãn cùng khinh bỉ, hần nghĩ rằng nàng nói xấu sau lưng người khác, nhân phẩm thật đúng là thấp kém mà.

Lạc Vũ không thèm nhìn ánh mắt Giá Hiên Mặc Viêm, xoay người định rời đi.

Nàng biết có điều bất thường quỷ quyệt bên trong các tuyển thủ Phong Lâm quốc là được rồi, về phần trận đấu của Tân Thần Tinh trên lôi đài, quả thật là không có gì cần phải xem rồi.

Trong lòng suy tính, Lạc Vũ vừa mới quay người lại, còn chưa bước đi, phía sau lưng đột nhiên bị người va chạm, một mùi thơm nhẹ nhẹ lập tức tản ra.

Nơi này vốn đông người, bị người khác va chạm cũng không có gì lạ, nhưng mùi thơm này...

Lạc Vũ vốn là được sư, nàng rất mẫn cảm với được liệu.

Vừa ngửi một chút mùi thơm, đôi mắt nàng liền trở nên sắc bén, một đạo tuyệt đối âm hàn sát khí chột lóe qua trong mắt.

Mùi này, nếu nàng đoán không sai chính là chất thúc giục chất kích độc chậm tính, người nọ là muốn kích độc phát tác trong cơ thể nàng đây mà.

Tốt tốt tốt! Đáp phá thiết hại vô mịch xử, hôm nay chính hần tự mình đưa đến trước mặt nàng.

Sát khí bay quanh quần trong lồng ngực Lạc Vũ, nhưng nét mặt vẫn như trước không thay đổi.

Lạc Vũ lập tức giả vờ bị mùi thơm kia dẫn phát kích độc, thân thể run run, đứng không vững lão đảo ngã về hướng bên cạnh.

Bên cạnh đang đứng là Liễu Dục Thần, theo tiềm thức lấy tay đỡ nàng.

Sau đó mới có phản ứng: “Không phải chứ, Lạc Vũ, người chỉ mới bị người ta đụng một chút đã đứng không vững rồi sao?”

Với cấp bậc của Lạc Vũ sao lại bị người ta đụng một cái đã té ngã cho được, điều này cũng quá mức lạ lùng à nha.

Mà Lạc Vũ vừa vịn vào Liễu Dục Thần làm điểm tựa đứng lên liền quay đầu đi, rất nhanh chạy đuổi theo nam tử đụng vào nàng.

Liễu Dục Thần sững sốt nhìn Lạc Vũ đuổi theo người nọ, mà nam tử kia thì lại chen chúc qua đám người đi ra ngoài.

Một lúc sau Liễu Dục Thần mới quay đầu lại nói: “Ta nhớ rõ Lạc Vũ cũng không dễ dàng tức giận a. Sao hôm nay mới bị đụng có một chút lại chạy đuổi theo người ta rồi.”

Một lời vừa dứt, vốn tưởng rằng Giá Hiên Mặc Viêm sẽ trào phúng, nhưng lại thật không ngờ Giá Hiên Mặc Viêm cau mày nhìn thân ảnh Lạc Vũ đang chạy đuổi theo người kia.

“Làm sao vậy?” Liễu Dục Thần kinh ngạc, Giá Hiên Mặc Viêm đổi tính rồi sao?

“Sắc mặt Lạc Vũ không tốt.” Giá Hiên Ly cũng quay đầu nhìn về phương hướng Lạc Vũ chạy đi. Bởi vì Giá Hiên Mặc Viêm vẫn tàn nhẫn trừng mắt nhìn Lạc Vũ, mà hắn phải canh chừng hành động của Giá Hiên Mặc Viêm nên cũng nhân tiện nhìn luôn Lạc Vũ.

Cho nên vừa rồi Lạc Vũ té ngã, lúc ngẩng đầu lên hắn có liếc mắt một cái nhìn nàng, nếu hắn không nhìn lầm, sắc mặt Lạc Vũ trở nên tái nhợt chỉ trong nháy mắt.

Chỉ là bị va chạm, sao sắc mặt lại tái nhợt chỉ trong nháy mắt như thế?

Trình độ Lạc Vũ cường hãn như thế, sao lại trở nên như vậy chỉ trong chớp mắt, này...

“Có chuyện.” Sắc mặt Giá Hiên Ly trở nên trầm trọng.

Cùng khắc, Giá Hiên Mặc Viêm xoay người lại, đẩy ra đám người chạy theo hướng Lạc Vũ vừa rời đi.

Tuy là hắn có cừ oán với Lạc Vũ, nhưng trong tình cảnh này nếu có người dám hại đồng đội hắn trong Đế Quốc học viện, hắn tuyệt đối không tha thứ.

Cừu hận cá nhân là thuộc về chuyện riêng, hắn không phải là người vì thù riêng mà bỏ mặc đại nghĩa.

Liễu Dục Thần cùng Giá Hiên Ly thấy Giá Hiên Mặc Viêm đuổi theo, liếc nhau nhau một cái, cũng lập tức đẩy ra đám người chạy theo.

Dám ở trước mặt họ hại đồng đội của bọn họ.

Phía sau, mọi người vẫn huyền não âm ỉ, 24 lôi đài vẫn kịch liệt giao chiến.

Ngày hè bay lên, khí tức cực nóng như lửa, trong đại hội 3 nước trao đổi rầm rĩ lại ẩn tàng càng sâu lửa nóng mãnh liệt.

Gió bay qua ngọn cây, Lạc Vũ âm thầm theo sát người phía trước, Giá Hiên Mặc Viêm, Liễu Dục Thần, Giá Hiên Ly đuổi theo phía sau Lạc Vũ bay nhanh đi xa.

Gió thổi, mây trôi, nhanh như sấm đánh.

Lạc Vũ giả vờ bị kích động trong cơ thể kích thích, sắc mặt bị thấm không chịu nổi, tái nhợt như tờ giấy.

Nhưng bàn chân lại chạy nhanh không hiện sơn, không lậu thủy, càng ngày càng đến gần người đang chạy trốn phía trước.

Người nọ chạy cũng cực nhanh trong khi Lạc Vũ vẫn theo sát phía sau, hắn chuyên chọn những nơi hẻo lánh để chạy, nhưng lại hoàn toàn không che lấp thân mình, hình như không sợ hãi, cũng không e ngại Lạc Vũ đuổi theo hắn vậy.

Chạy vào một con ngõ nhỏ, phi thân nhảy vọt lên, rất nhanh đã chạy ra khỏi Tàng Thư học viện, hướng phía đông kinh thành Hạo Tàng mà chạy.

Ven đường hoa rơi liều rữ dường như đi về hướng có cảnh đẹp của Hạo Tàng quốc.

“Đứng lại.”

Mắt thấy đuổi tới một con hẻm cụt hẻo lánh, người đánh lén Lạc Vũ đã không còn đường đi nữa rồi, Lạc Vũ quát lạnh một tiếng chặn lại trước đầu hẻm.

Người đánh lén nàng thấy bức tường chắn trước mặt, cư nhiên thật sự đứng lại.

Cũng không quay đầu lại, ngược lại cúi đầu cười lạnh một tiếng.

Tiếng cười lạnh vang dội như không sợ hãi Lạc Vũ đuổi theo, ngược lại dường như hẳn hoàn toàn tự tin vào chính mình.

Lạc Vũ nghe vào trong tai, hiểu rõ trong lòng.

Bàn tay vẫn nắm chặt thành quyền, sắc mặt tái nhợt, thái độ lạnh lùng nói: “Nói, người hạ cái gì trên người ta?”

Namtử đưa lưng về phía Lạc Vũ vừa nghe, cười hắc hắc hai tiếng, thanh âm khàn khàn, cư nhiên mở miệng nói: “Quân Lạc Vũ, người không nên ngậm máu phun người. Ta lúc nào động tay động chân vào người? Người có bản lĩnh như vậy, ta làm sao mà ra tay thành công cho được?”

Hắn không đáp, nhưng hồi ngược lại, cư nhiên thật là thanh nhàn.

Lạc Vũ vừa nghe, vừa chậm rãi tới gần, vừa trầm giọng nói: “Hãy bớt sàm ngôn đi, nói.”

“Nói? Nói cái gì? Ta không có động tay vào, người kêu ta nói cái gì? Quân Lạc Vũ, ta xin khuyên người một câu, tốt nhất không nên quá kiêu ngạo.”

Namtử đưa lưng về phía Lạc Vũ, thanh âm khàn khàn, phản ngược lại uy hiếp Lạc Vũ.

Lạc Vũ nghe hắn nói, hừ lạnh một tiếng: “Không nói phải không, được, ta đây cũng không rảnh nói nhảm với người, giữ lại tánh mạng của người, để xem người có nói hay không.”

Dứt lời, thân hình chớp lên, một cỗ sát khí bao phủ cả con hẻm nhỏ.

Sát khí vô hình hoàn toàn bao phủ quanh người nam tử.

Chỉ cần hắn vừa động đây, lực lượng vây quanh bốn phía sẽ ép chặt hắn mà chết.

Namtử đưa lưng về phía nàng, cảm giác được sát ý bốc lên từ Lạc Vũ.

Đồng thời phát hiện tất cả đường lui đều bị Lạc Vũ chặn rồi, tánh mạng của hắn bị nàng nắm giữ trong tay.

Bóng lưng hắn có chút động đây, trong nháy mắt ruột gan cảm thấy lạnh lẽo, đột nhiên hắn quát lạnh lên một tiếng: “Quân Lạc Vũ, nếu người dám động đến ta đừng nghĩ thấy được mặt trời mọc vào ngày mai.”

Lạc Vũ vừa nghe, biết nàng đã thành công khiêu khích hắn, có lẽ nàng có thể dò xét ra kẻ chủ mưu hạ độc cả nhà nàng.

Tâm trạng nàng lập tức xoay chuyển cực nhanh, trên mặt lại vẫn giả vờ lạnh băng, nàng cười lạnh nói: “Ta không thấy được mặt trời mọc ngày mai sao? Hừ, sợ rằng người còn không biết, ta ngoại trừ là học trò Đế Quốc học viện, còn là người của hiệp hội được sự, ta rất rõ ràng ta có thể đối phó một chút thủ đoạn lúc này của người.

Chỉ với điểm ấy thủ đoạn cũng muốn hại ta, quả thật chính là mơ tưởng a.”

Tiếng nói lạnh lùng vừa phát ra, sát khí trên người Lạc Vũ càng thêm dày đặc.

Hoàn toàn bao phủ cả người nam tử nọ.

Mà ngay lúc Lạc Vũ vừa dứt lời, nam tử vẫn đưa lưng về phía nàng đột nhiên mạnh xoay người lại.

Một gương mặt bình thường đến không thể bình thường hơn được nữa, người này cho dù có trà trộn trong đám đông cũng hoàn toàn không thể khiến cho người khác chú ý, trên khuôn mặt hắn giờ đây xẹt qua một tia cười lạnh.

“Quân Lạc Vũ, ta có phải mơ tưởng hay không, trong tâm ngươi biết rất rõ. Thế nào, vết bớt trên mặt rất xấu xí, rất chướng mắt đi?”

Mùa đông mỗi năm, toàn thân kinh mạch đều đau nhức lên, cảm giác cũng không dễ chịu đi?”

Namtử với gương mặt bình thường cười nhìn Lạc Vũ khẽ biến sắc mặt.

Trên mặt hắn tràn đầy đắc ý cùng càn rỡ.

“Muốn giết ta? Quân Lạc Vũ, ta khuyên vĩnh viễn chôn đi ý nghĩ đó đi, nếu không, độc tố trong cơ thể ngươi phát tác...”

Nam tử cười gian nhìn Lạc Vũ im lặng không nói, hắn còn chưa nói hết lời, hai tay hắn lại làm động tác độc phát tán.

Sắc mặt dương dương tự đắc của hắn, cơ hồ làm cho người ta cảm thấy buồn nôn đến nỗi cơm ăn từ đêm qua tới giờ cũng có thể dâng trào lên cổ họng.

Trong lòng Lạc Vũ đều rõ ràng hết thảy, nhưng sắc mặt bên ngoài lại biểu hiện rất khó coi, giống như nàng đang cực kỳ khiếp sợ lại làm như hoàn toàn không thể tin được những lời nam tử trước mặt nói là sự thật.

“Ngươi... Không thể nào...”

“Cái gì mà không thể nào? Không có khả năng ngươi trúng độc ngay từ khi còn nhỏ hay sao? Ha ha, Quân Lạc Vũ, ngươi hãy nghe cho kỹ đây, ngươi tốt nhất nên ngoan ngoãn nghe lời.

Có lẽ, một ngày nào đó chủ tử của chúng ta cảm thấy vui vẻ, ngài ấy còn có thể cho ngươi giải được.

Nếu không, ha ha ha ha...”

Tiếng cười càn rỡ mà âm lãnh vang vọng trong khắp hẻm nhỏ, làm cho con người ta cảm thấy phát lạnh.

Nhìn người trước mắt càn rỡ như thế, phảng phất như tất cả mọi chuyện đều nằm gọn trong tay hắn, trong lòng Lạc Vũ âm thầm cười lạnh, nhưng trên mặt lại kinh hãi cực kỳ.

“Chủ nhân, ai là chủ nhân của ngươi? Người nào muốn hại ta?”

Lạc Vũ nghiêng răng nghiêng lợi nói, bộ dạng nàng giống như rất khiếp sợ muốn cắn người vậy.

Nam nhân thấy Lạc Vũ càng khiếp sợ thống hận, hắn lại càng đắc ý cao hứng, lập tức cười hắc hắc lạnh lùng nói: “Sớm muộn gì ngươi cũng sẽ biết, chủ nhân chắc chắn sẽ gặp ngươi.

Có một quân cờ tốt như vậy, bất cứ người nào cũng sẽ dùng, ngươi nói có đúng hay không hả?”

Nàng đã từng gặp qua loại người kiêu ngạo ngang ngược không có đầu óc, nhưng lại chưa từng thấy một người có bộ óc heo như người này.

Người ta mới vừa hỏi, hắn liền hận đến nỗi không thể phun ra toàn bộ hết thảy sự tình.

Nàng thật hoài nghi năng lực của kẻ chủ mưu sau lưng đã hạ độc cả nhà nàng từ nhiều năm trước, người của hắn chuyên nghiệp như thế này đây sao, như vậy cũng quá dọa người đi.

Lạc Vũ cảm thấy dường như nàng đã đánh giá quá cao người ra tay hạ độc cả nhà nàng.

“Chủ nhân nhà ngươi là ai? Nói!” Khuôn mặt Lạc Vũ vặn vẹo.

Ngay lúc tiếng nói nàng vừa phiêu đảng ở không trung, phía sau có vào đạo khí tức bay đến nhanh chóng đầy uy lực.

Lạc Vũ có chút chau mày, người tới vốn là 3 người nhóm Giá Hiên Mặc Viêm.

Ba người bọn họ chạy tới nơi này làm cái gì vậy?

Con người chuyển động rất nhanh, Lạc Vũ âm trầm nhìn nam tử trước mặt, âm thanh lạnh lùng nói: “Ta cho người một lần cơ hội, người nói hay là không?”

Nếu nói, hôm nay ta tạm tha người một mạng, cho người rời đi.

Nếu không nói, dù sao chủ nhân của người sớm hay muộn gì cũng tới tìm ta, lưu người lại cũng vô dụng, giết người cũng không ảnh hưởng đến toàn cục diện.

Ta tin tưởng, đồng đội của ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội xử lý người đã xuống tay hãm hại ta.”

Thanh âm lạnh lùng, không nói lời dư thừa.

Nam tử kiêu ngạo nghe vậy trên mặt liền hiện lên một tia tức giận, như là không dám tin Lạc Vũ cứ nhiên thật dám giết hắn.

Bất quá, đầu óc xoay chuyển cũng nhanh, biết Lạc Vũ nói đúng.

Khí tức của bọn người kia đã đến rất gần, nếu như bị đám người Giá Hiên Mặc Viêm đánh, cho dù Lạc Vũ chịu thả hắn, đám người Giá Hiên Mặc Viêm cũng sẽ không chịu, như vậy hắn sẽ chết chắc rồi.

Hắn lập tức hung hăng nhìn quét Lạc Vũ liếc mắt một cái, ném một tiếng hừ lạnh nói: “Người chờ đó cho ta, chủ nhân nhà ta ...”

Không tốt.

Ngay lúc hắn mở miệng nói, trong nháy mắt Lạc Vũ đột nhiên nhìn thấy một đạo bóng đen xuất hiện nhanh như thiểm điện, không hề có dấu hiệu xuất hiện, ngay cả một tia khí tức cũng không làm cho người ta cảm thấy.

Nhưng âm lãnh sắc bén như một ám dạ chi kiếm.

Lạc Vũ nhất thời biến sắc, thậm chí kêu một tiếng không tốt, cũng không lại che giấu cái gì nữa.

Thân hình chợt lóe nhảy về hướng nam tử có khuôn mặt bình thường chớp tới, cùng khắc giờ tay chưởng bóng đen vừa xuất hiện.

Tiếng gió rít gào, sát khí bay lên.

Lạc Vũ tuy nhanh, nhưng bóng đen còn nhanh hơn.

Lạc Vũ chỉ cảm thấy tay nàng trượt một chút, giống như mò phải một con cá chạch bị nó chuồn mất, tuy nó không dùng chút lực nào nhưng vẫn có thể dễ dàng trượt đi tránh thoát.

Tay nàng vừa trượt trong không trung, hai mắt nam tử kia đột nhiên trợn to.

Lời hắn sắp nói ra bị nghẹn trong cổ họng không nói hết, hắn đã không có khả năng tiếp tục nói chuyện, lúc này đầu hắn lệch sang một bên té xuống đất.

Trên cổ hắn xuất hiện vài vết máu ngang dọc, một kiếm chém đứt cổ họng.

Lạc Vũ kinh hãi đồng thời giận dữ, nàng chưa bao giờ để con mồi bị người khác giết chết trước mặt.

Lập tức, hai tay chuyển phương hướng, bỏ qua nam tử đã chết, mãnh liệt đánh về phía bóng đen vừa xuất hiện.

Bóng đen tránh thoát, một thân hắc y, căn bản nhìn không thấy mặt mày. Trong tay không có kiếm, quanh thân không có dấu khí.

Mắt thấy hai tay Lạc Vũ đánh về phía ngực hắn, thân thể hắn đột nhiên trở nên quỷ dị như một làn khói, xoay chuyển trên không trung.

Với cơ thể người tuyệt đối không cách nào làm ra tư thế như vậy, nửa người trên dưới thật giống như bị gãy theo gió gập lại, cứ như vậy thoát khỏi công kích mãnh liệt từ phía Lạc Vũ.

Lạc Vũ thấy một màn này đột nhiên trừng lớn ánh mắt, này... Đây là công phu gì vậy?

Trong lúc Lạc Vũ đang cả kinh, hắc y nhân cũng không công kích nàng, thân hình hắn chợt lóe chạy thoát ra ngoài.

Trong khoảnh khắc song chưởng mãnh liệt của Lạc Vũ mất đi mục tiêu, đánh vào trên vách tường.

Chỉ nghe âm một tiếng, vách tường trước mắt bị Lạc Vũ đánh cho nát bấy.

Lạc Vũ thấy vậy nhất thời vỗ ngực, đột nhiên ngân quang chợt lóe, Tiểu Ngân vẫn đang ngủ trong lòng nàng đột nhiên vọt ra ngoài, chạy đuổi theo bóng đen nọ.

Gió thổi qua hẻm nhỏ, sắc bén vô cùng.

Đám người Giá Hiên Mặc Viêm vội vã chạy theo đến đây liền thấy một màn này.

Lập tức giơ lên năm ngón tay, trường kiếm màu xanh lập tức ngưng tụ mà thành bị Giá Hiên Mặc Viêm nắm trong tay, chém ra một kiếm vừa vặn chém tới bóng đen thần bí.

“Thật to gan, cứ nhiên dám đả thương người của Đế Quốc học viện bọn ta.”

Tiếng nói quát lạnh vang lên trong không trung, đầu khí màu xanh bay lên, nghênh ngang đánh về phía hắc y nhân.

Cùng khắc, Liễu Dục Thần cùng Giá Hiên Ly cũng đã đến, thấy tình cảnh này, không nói hai lời, hai cổ đầu khí màu lục âm âm đánh tới hắc y nhân.

Lạc Vũ thấy nhóm ba người tới ngăn trở hắc y nhân, nàng nghĩ đến nhất thời sẽ không bị thua, liền ngồi xổm xuống, rất nhanh khám xét quanh thân nam tử đã chết, để xem có phát hiện ra cái gì biểu lộ cho thân phận của hắn không.

Một thân bình thường trang sức, trên người mang theo hai kim tệ, cũng không có những thứ khác.

Nếu không phải người biết cách ẩn dấu, thì phải là người này chỉ là một tiểu lâu la, Lạc Vũ nhíu nhíu mày.

“Àm.”

Trong lúc Lạc Vũ lục soát thân thể người chết, Giá Hiên Mặc Viêm và hắc y nhân đã đánh vào nhau.

Chỉ thấy bóng đen giống như một làn khói xanh di động, xuyên qua 2 luồng đầu khí màu lục và một luồng đầu khí màu xanh, giống như không có hình thể, làm cho 3 người Giá Hiên Mặc Viêm, Liễu Dục Thần, Giá Hiên Ly kinh ngạc trừng lớn ánh mắt.

“Đây là loại võ công gì vậy?” Giá Hiên Ly nhìn bóng đen kia, rất nhanh vuốt vuốt mắt.

Hoàn toàn không cần dùng sức, chỉ biến thành một cổ khói nhẹ.

Nếu bây giờ không phải giữa ban ngày, hẳn chắc chắn sẽ nghĩ mình gặp phải quỷ rồi đi.

Bóng đen bay lên không, như gió phất qua cành liễu.

Góc độ Lạc Vũ ngẩng đầu lên vừa vặn có thể nhìn thấy Liễu Dục Thần cùng Giá Hiên Ly kinh ngạc đến nỗi quên tấn công hắc y nhân, mà Giá Hiên Mặc Viêm lại quét hắn một kiếm.

Bóng đen xoay tay phải ở sau người, một thanh trường kiếm màu đen không mang một chút đầu khí, chậm rãi hiện ra.

Đè ép một cổ áp lực dâng lên từ tận đáy lòng.

Lạc Vũ thấy một màn này trong lòng liền trầm xuống.

Thanh kiếm màu đen này có vấn đề.

“Cẩn thận, mau lui lại.” Lạc Vũ quát lên một tiếng, đồng thời lắc mình nhảy về phía 3 người.

Nghe Lạc Vũ quát, Giá Hiên Mặc Viêm phản ứng nhanh nhất, lập tức đá vào Liễu Dục Thần và Giá Hiên Ly vẫn còn đang ngây ngốc kinh ngạc.

Cùng khắc, ngưng kết đầu khí vào trong tay, dùng hết lực lượng chém vào bóng đen.

Mà ngay lúc này, trong nháy mắt bóng đen động động bàn tay, thanh kiếm màu đen vung lên trên không bỏ xuống Giá Hiên Mặc Viêm.

Lực lượng màu đen giống như một con giao long xé rách không khí, phát ra thanh âm ô ô, khí tức ép xuống thân thể rất kinh người. Gào thét bay về hướng đầu khí của Giá Hiên Mặc Viêm đụng vào.

Sắc mặt Giá Hiên Mặc Viêm trở nên trầm trọng, vận dụng toàn bộ lực lượng trong tay tấn công, tia sáng màu xanh rít gào nhanh chóng vọt lên.

“Ầm.” Đen và xanh chạm vào nhau, một tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa vang lên.

Thân hình Giá Hiên Mặc Viêm run lên, gương mặt biến sắc. Thật đáng chết, lực lượng của hắc y nhân này quá mạnh...

Mắt thấy luồng khí có hình dạng một con rồng màu đen đang gào thét bay đến, Giá Hiên Mặc Viêm đang muốn liều mạng, cánh tay đột nhiên bị nắm chặt, một bàn tay nắm lấy tay hắc y nhân kéo ra sau: “Lui ra phía sau.”

Giọng nói thanh thúy êm tai giống như tiếng chuông vàng, vừa lạnh vừa trầm ồm vang lên.

Giá Hiên Mặc Viêm đột nhiên ngẩn ra, tiếng nói này, lực lượng này là...

Sau khi ngăn trở Giá Hiên Mặc Viêm, hai tay Lạc Vũ chập lại, trong nháy mắt công lực trăm năm ngưng kết ra một mũi kiếm vô hình, xẹt lên không trung, hướng về phía rồng đen một đường bay vọt xuống.

Không khí bay lên, trong nháy mắt 3 cổ lực lượng va chạm vào nhau trên không trung.

Trong khoảnh khắc, chỉ thấy khói đen hình rồng tan rã văng ra khắp nơi.

Giống như pháo hoa màu đen nổ mạnh tại không trung, bắn ra bốn phía, cực kỳ diễm lệ.

Vô số kiếm khí vọt tới bốn phương tám hướng, hém cụt bị bắn thủng lỗ chỗ.

Hắc y nhân đánh ra một chiêu thấy vậy xoay người, vừa tránh né Tiểu Ngân, vừa chạy đi nhanh như tia chớp.

Lạc Vũ không nói hai lời, vận dụng khinh công đuổi sát theo sau.

“Lực lượng này...quá...”

Dưới mặt đất, Liễu Dục Thần và Giá Hiên Ly bị Giá Hiên Mặc Viêm đá văng ra tránh thoát một chiêu, cả mặt đều hiện lên vẻ khiếp sợ, con mắt trừng lớn, nếu hai người bọn họ không bị Giá Hiên Mặc Viêm đá, không chết cũng tàn phế.

Giá Hiên Mặc Viêm lộn ngược ra sau trên không trung tránh thoát lực lượng tàn phá từ 3 cổ sức mạnh bắn ra, hắc cau mày, tay sờ soạng cánh tay vừa bị Lạc Vũ nắm chặt.

Cảm giác này, khí thế này, lực lượng này...

Đôi mắt Giá Hiên Mặc Viêm sau khi chớp động vài cái liền trở nên sắc bén.

Trong tay nắm chặt đầu khí trường kiếm, thân hình chớp lên đuổi theo phương hướng Lạc Vũ vừa chạy đi.

Liễu Dục Thần cùng Giá Hiên Ly phục hồi lại tinh thần thấy vậy liếc nhau một cái.

Lập tức Liễu Dục Thần đuổi theo, mà Giá Hiên Ly hoành ngược về hướng đại hội 3 nước trao đổi đi tìm hiệu trưởng.

Thân ảnh bay lên tốc độ cực nhanh.

Tốc độ hắc y nhân rất nhanh.

Thân thể của hắc y nhân không ngừng phi thân về phía trước chưa từng nghỉ ngơi, đây là muốn ứng phó Tiểu Ngân sao?

Tiểu Ngân có tốc độ nhanh như vậy mà cũng không bắt được hắc y nhân?

Trong mắt Lạc Vũ hiện lên một tia sắc bén, người này rốt cuộc là ai?

Một người chạy ở phía trước, hai người theo sát sau đó, tốc độ ba người đều là đứng đầu, chỉ trong khoảnh khắc đã chạy ra khỏi trung tâm kinh thành Hạo Tàng quốc, chạy tới một thắng cảnh mang tên Yến Hà.

“Người chạy đâu cho thoát.”

Giá Hiên Mặc Viêm cùng Lạc Vũ điên cuồng đuổi theo, hắc y nhân lại bị Tiểu Ngân làm phiền, tốc độ có nhanh cũng không thể tận dụng hết mức, chỉ chốc lát sau đã bị hai người đuổi kịp.

Kiểm khí vô hình cùng đấu khí màu xanh bay tới, bổ tới bóng đen trước mặt.

Hắc y nhân vừa phải ứng phó Tiểu Ngân, lại phải ứng phó Lạc Vũ và Giá Hiên Mặc Viêm, tình thế của hắn cực kỳ nguy hiểm, cơ hồ chỉ có thể chạy trốn chết để tránh thoát.

“Người bên trái, ta bên phải.” Giá Hiên Mặc Viêm trầm giọng nói.

“Nếu chúng ta tách ra, ai cũng đánh không lại hắn.” Lạc Vũ giương kiếm trong tay lên, quét ngang đỉnh đầu hắc y nhân.

Không biết thực lực của hắc y nhân như thế nào, nhưng thân pháp của hắn thật sự quý dị, làm cho người ta hoàn toàn không nắm rõ.

Bọn họ yếu hơn hắn không nói, nếu không tuyệt đối dùng thực lực mạnh mẽ đuổi giết hắn, hắc y nhân nhất định sẽ chạy thoát, Lạc Vũ tin chắc vào điểm này không thể nghi ngờ.

Giá Hiên Mặc Viêm nghe vậy nhú mày, thật không ngờ hắn lại không nói một lời, mạnh mẽ nhảy tới điên cuồng đánh hắc y nhân.

Yến Hà là khu danh lam thắng cảnh, ngày thường có rất nhiều người đến đây du ngoạn, thật không ngờ một đường đuổi giết hôm nay, cư nhiên một người cũng không có, không biết đã chạy đi đâu cả rồi.

“Ta tấn công đầu hắn, người tấn công phía dưới, không thể làm cho hắn chạy thoát.” Quét mắt quan sát tình huống, đấu khí trường kiếm trong tay Giá Hiên Mặc Viêm lại dài hơn.

Lạc Vũ không trả lời, chỉ lạnh lùng gạt đầu.

Đấu khí màu xanh cùng kiếm khí vô hình bay lên không trung, cây cối xung quanh sần sật lay động.

Bóng dáng hắc y nhân nhanh chóng lay động ở tiền phương, phảng phất như cảm giác được tình huống phía sau, giống như không muốn sống dùng tất cả sinh lực chạy đi.

“Muốn chạy? Nhìn xem người chạy đi đâu.”

Nương theo tiếng quát lạnh lẽo của Lạc Vũ, đấu khí cùng nội lực giống như hai con rồng lớn gào thét bay tới, vọt về phía hắc y nhân trước mặt.

“Không được đến đây.”

Mắt thấy Lạc Vũ và Giá Hiên Mặc Viêm sắp đánh trúng thân thể bóng đen, giữa không trung đột nhiên vang lên tiếng thét chói tai.

Ngay sau đó, ba người bị một tia sáng màu lam phía trước bắn đến, giống như một tấm chắn làm văng ra lực lượng mà Lạc Vũ cùng Giá Hiên Mặc Viêm liên thủ tấn công.

Cùng khắc, bóng đen vẫn chạy tới phía trước không kịp dừng lại, bị cái chắn màu lam trước mắt trực tiếp bắn văng ra, máu tươi điên cuồng phun ra vẩy giữa không trung văng ra xa xa.

Lạc Vũ lập tức dừng lại cước bộ, chau mày, nhìn chằm chằm phía trước.

Ngay lúc Lạc Vũ cùng Giá Hiên Mặc Viêm dừng lại cước bộ, trong tích tắc một thân ảnh đi ra từ phía sườn dốc.

Về mặt hắc y nhân lạnh như băng cùng tức sát, cư nhiên là...Yến Phi.

Lạc Vũ nhất thời sửng sốt, Yến Phi sao lại ở chỗ này? Hắn không phải không có ở đây sao?

Mà Yến Phi hiển nhiên cũng không ngờ người tới vốn là Lạc Vũ, không khỏi khẽ cau mày, đầu khí màu lam bốc lên quanh thân chậm rãi tiêu tán.

“Chủ nhân ở phía trước, không cho phép làm phiền, ai vi phạm, giết.” Yến Phi nhìn Lạc Vũ lạnh lùng nói.

Lạc Vũ nghe vậy phục hồi tinh thần lại, nhìn tòa bảo tháp màu trắng trước mặt, thì ra Vân Thí Thiên ở trong đó a, khó trách cả ngày hôm nay không thấy bóng dáng tăm hơi hắc đầu cả, thì ra là chạy tới chỗ này.

Trong lòng vừa suy nghĩ, Lạc Vũ lập tức quay đầu nhìn về hướng hắc y nhân vừa vị bắn văng ra.

Trên đất chỉ còn lại một vũng máu tươi, làm gì còn có ai nữa.

Cư nhiên để cho hắc đầu chạy thoát, Lạc Vũ cắn răng.

“Hắc đầu chạy thoát, thật đáng chết mà.” Giá Hiên Mặc Viêm nhìn theo tầm mắt Lạc Vũ, nhất thời trầm mặt xuống.

“Chúng ta tân tân khổ khổ đuổi theo cả một đoạn đường lại bị người thả đi, ngay cả một câu giải thích cũng không có sao.” Giá Hiên Mặc Viêm thâm trầm nhìn gương mặt lãnh khốc như băng đá không hề có ý định giải thích của Yến Phi.

Yến Phi quét mắt nhìn Giá Hiên Mặc Viêm, híp mắt lại không trả lời.

Nhưng sát khí quanh thân lại...

Lạc Vũ thấy vậy giơ tay xoa xoa cái trán, lần này xem như khiếm hạ Giá Hiên Mặc Viêm một cái nhân tình.

Lập tức lắc đầu nói: “Thôi bỏ đi, lần này để cho hắc đầu chạy thoát, chúng ta còn có cơ hội lần sau.”

“Người nói nghe nhẹ nhàng quá, lần sau người đã sớm bị hắc đầu hại chết rồi, ở đó mà cơ hội.” Giá Hiên Mặc Viêm cực kỳ bất mãn Lạc Vũ rõ ràng tỏ thái độ dung túng Yến Phi.

“Ta đâu có dễ dàng như vậy...”

“Có chuyện gì?” Lạc Vũ vừa mới mở miệng giải thích, cánh cửa bảo tháp trước mặt liền mở ra, Yến Trần đi ra từ bên trong.

Phía sau, hai tay Vân Thí Thiên thu lại trong ống tay áo, dung nhan lãnh khốc lộ ra tuyệt đối băng lãnh.

Hắn nhìn thấy Lạc Vũ liền bước tới.

“Có việc?” Bình tĩnh đứng trước mặt Lạc Vũ, Vân Thí Thiên nhìn nàng hỏi.

Lạc Vũ nhìn hắn, thu lại khí tức cả người, lắc đầu nói: “Không chuyện gì, người cứ làm chuyện của người đi.”

Mi mắt Vân Thí Thiên trầm xuống, lạnh lùng giương mắt nhìn quét Yến Phi một cái.

Yến Phi lập tức khom người quỳ xuống, một chữ cũng không dám nói nhiều.

Lạc Vũ vội vàng nói: “Cũng không có gì, chỉ là ta đuổi theo một người chạy đến đây, bị hắc đầu làm cho người kia chạy thoát mà thôi.”

Hướng hồ Tiểu Ngân vẫn chưa trở về, chắc là đang đuổi theo người nọ, Tiểu Ngân chắc chắn sẽ thành công.

“Có chuyện dễ dàng như vậy sao, sao người không nói người kia âm thầm hạ độc người, muốn lấy mạng người, lại bị tên kia chặn lại làm cho chạy thoát.” Giá Hiên Mặc Viêm nghe vậy nhướng mi trừng mắt nhìn Lạc Vũ.

Vân Thí Thiên vừa nghe, trong mắt hiện lên sắc bén, tay duỗi ra nắm tay Lạc Vũ.

Lạc Vũ lập tức cảm giác được một cỗ lực lượng từ tay Vân Thí Thiên tiến thẳng vào thân thể nàng.

Nàng biết Vân Thí Thiên là đang dò xét xem nàng có trúng độc hay không.

Lập tức, trở tay lại nắm chặt tay Vân Thí Thiên, trừng mắt nhìn hắn, lại gắt gao nắm lấy tay hắn.

Vân Thí Thiên giương mắt nhìn vào mắt Lạc Vũ, hiểu được ý tứ trong mắt nàng, ánh mắt tàn lệ trở nên nhu hòa một chút.

“Ta có thể dễ vượt mắt người nọ, cũng có thể bắt trở về.” Ánh mắt lạnh băng chậm rãi nhìn lướt qua Giá Hiên Mặc Viêm vẫn còn đang bất bình đứng bên cạnh, thanh âm hần sắc bén lạnh băng, khí thế khiếp người.

Giá Hiên Mặc Viêm nhất thời bị nghẹn lại, vừa định mở miệng, lại bị Liễu Dục Thần vừa chạy đến bịt chặt miệng lại, tàn nhẫn kéo hần về phía sau.

Hết chuyện làm rồi sao mà cứng đầu đối kháng tím tôn vương giả, bộ đầu óc bị vô nước rồi sao.

Liễu Dục Thần cảm giác nếu cứ đi theo Giá Hiên Mặc Viêm với tình trạng này, chắc hần cũng phải bị giảm thọ quá.

Liếc mắt nhìn Giá Hiên Mặc Viêm, Vân Thí Thiên cũng lại không thèm để ý đến hần, liền quay đầu nhìn Lạc Vũ, trong mắt hiện lên một tia hung quang.

Lạc Vũ thấy ánh mắt Vân Thí Thiên như vậy, chỉ biết tình huống không tốt sắp phát sinh rồi a.

Đám người Giá Hiên Mặc Viêm còn dễ lừa gạt, Vân Thí Thiên làm sao có thể là người dễ dàng bị người ta gạt nha.

Lập tức nhẹ giọng mỉm cười với Vân Thí Thiên: “Người cứ lo chuyện của người đi, ta trở về tham gia tỷ thí trước, chúng ta gặp nhau sau...gặp nhau sau...”

40. Chương 40

Cái gì gặp lại sau, Vân Thí Thiên cầm lấy tay nàng, chẳng những không có buông ra, ngược lại càng ngày càng chặt, khí tức uẩn giận trên người bắt đầu thoáng hiện.

Lạc Vũ biết không thể lừa hần nói cho qua chuyện, không thể làm gì khác hơn là nói: “Sau này nói cho người biết, được chưa.”

Vân Thí Thiên nghe nàng nói vậy, một lát sau mới trầm giọng nói: “Không được có lần sau.”

Lạc Vũ biết ý của hần là nàng có việc giấu hần không cho hần biết, Lạc Vũ biết có né tránh cũng không được, cũng chỉ có thể dứt khoát nói: “Được.”

Vân Thí Thiên hài lòng, lôi kéo Lạc Vũ, mười ngón tay đan vào cùng một chỗ.

Sau đó lại nhìn quét sang Giá Hiên Mặc Viêm như đang xem một con kiến hôi, lãnh khốc cực kỳ nói: “Nếu để cho ta nghe thấy người xoay quanh bên người Vũ chỉ trích nàng, giết.”

Một tiếng “giết” không nhanh không chậm vừa nói ra, không khí chung quanh dường như lạnh thêm vài phần.

Lạc Vũ cảm thấy được hần nắm tay nàng cũng càng thêm chặt, bắt đắc dĩ thở dài.

Người này, thật là bá đạo a.

“Dựa vào cái gì?” Giá Hiên Mặc Viêm giật mình, giãy khỏi tay Liễu Dục Thần, giận dữ trừng mắt nhìn Vân Thí Thiên.

“Ta là vị hôn phu của nàng, ta mới là người có tư cách đứng bên cạnh nàng, người dựa vào gì mà nói những lời này, chỉ vì người có công phu mạnh mẽ là có thể ỷ thế hiếp người sao?”

Ta nói cho người, công phu là có thể luyện ra, người đừng xem thường ta hôm nay không bằng người, ngày sau ai mạnh hơn ai còn chưa biết đâu.”

Giá Hiên Mặc Viêm bị tức đến sắp phát nổ rồi.

Dựa vào cái gì, hần muốn đứng bên cạnh Lạc Vũ.

Lạc Vũ có chút ngạc nhiên nhìn Giá Hiên Mặc Viêm, nếu bỏ qua những lời độc mồm độc miệng lúc trước, hai câu nói sau này của tiểu tử này thật có khí thế a.

Bất quá nói những lời này với Vân Thí Thiên...

Cảm nhận được độ ấm không khí chung quanh kịch liệt giảm xuống sẽ biết.

“Dựa vào cái gì?” Đôi mắt tối đen của Vân Thí Thiên trầm xuống: “Chỉ bằng cái này.”

Một lời vừa dứt, Vân Thí Thiên càng thêm siết chặt bàn tay đang nắm lấy Lạc Vũ, ôm chầm lấy nàng, cúi đầu, mãnh liệt hôn lên đôi môi đỏ sẫm.

Cổ ý hôn môi, triền miên không hề có kỵ.

Tình cảnh này lập tức kích thích Giá Hiên Mặc Viêm, hắn cảm kích không để ý người trước mặt có cấp bậc cao như thế nào, trực tiếp chém tới.

Phía sau, Liễu Dục Thần thấy vậy liều mạng mới ôm được hắn giữ chặt lại.

Tuy rằng đây không phải là lần đầu bị Vân Thí Thiên hôn, nhưng là...sao hắn lại có thể muốn hướng người khác thị uy cùng tuyên cáo mà hôn nàng. Đây là lần đầu tiên, chỉ trong nháy mắt trong lòng Lạc Vũ có cảm giác không thoải mái.

Ngay trong khoảnh khắc cảm giác bất mãn trong lòng nàng còn chưa kịp bộc lộ ra toàn bộ, Vân Thí Thiên liền ngẩng đầu lên, buông ra hai phiến môi đỏ mọng, nghiêng qua một bên đầu nàng, không chút nào chần chờ hôn lên cái bớt xấu xí.

Hắn cẩn thận hôn, thật sâu hôn lên đó.

Không có chút chần chờ, không có chút ghét bỏ.

Một chút không thoải mái trong lòng Lạc Vũ liền tan thành mây khói.

Nguyên lai Vân Thí Thiên biết rất rõ những chuyện của nàng, hắn để ý nàng, hắn muốn dùng phương thức này giữ gìn tôn nghiêm của nàng, đồng ý nàng, khẳng định nàng.

Trong lòng đột nhiên nổi lên một tia ấm áp, Lạc Vũ không có bất cứ phản kháng nào, tùy ý Vân Thí Thiên ôm nàng, cẩn thận hôn môi thật sâu.

Cùng khắc, Giá Hiên Mặc Viêm đứng tại chỗ sững sờ.

Lửa giận đầy ngập trong lòng như gặp phải nước đá trong trời đông giá rét, nháy mắt đã bị dập tắt.

Nhìn Vân Thí Thiên không chút nào để ý hôn lên cái bớt xấu xí trên mặt Lạc Vũ, trong nháy mắt Giá Hiên Mặc Viêm không biết tại sao trong lòng cảm thấy không có tư vị. (*không biết là đắng, cay, mặn, hay ngọt => không xác định được là tâm trạng gì)

Gió mát bay qua, vạn vật không tiếng động.

Hôn xong, Vân Thí Thiên ngẩng đầu lên, nhìn Lạc Vũ đã mở mắt ra nhìn hắn, tay đang ôm thắt lưng Lạc Vũ càng chặt.

“Chỉ bằng cái này.” Thanh âm sắc bén, trầm tĩnh như nước, lại mạnh như thiết.

Vân Thí Thiên nhìn Giá Hiên Mặc Viêm vẫn còn đang sững sờ, trong mắt vốn là xem một con kiến hôi từ đầu đến chân, khinh miệt nói: “Với những hành vi trước đây của ngươi, ta sớm đã hạ lệnh tru giết.

Ta nể mặt Lạc Vũ tha ngươi.

Lần sau, nếu để cho ta nghe được bất cứ lời nào vũ nhục Vũ, hoàng thất Phi Vũ quốc một người cũng không tha.” Thanh âm sắc bén như sấm đánh, rét lạnh như thiết.

“Vâng.” Tiếng nói tức sát vừa hạ xuống, đám người Yến Phi, Yến Trần lập tức khom người nghe lệnh.

Lạc Vũ nhìn vẻ mặt lãnh sát của Vân Thí Thiên, một lát sau khóe miệng nàng chậm rãi giương lên vẻ tươi cười.

Cho tới bây giờ nàng không nghĩ rằng Vân Thí Thiên sẽ hỏi thăm đến tất cả tin tức của nàng, đột nhiên nghe tới, lại làm cho người ta tâm động không thôi, người như vậy làm cho người ta cảm thấy say lòng.

Người này... Người này...

Không để ý đến Giá Hiên Mặc Viêm sững sốt, Vân Thí Thiên lôi kéo tay Lạc Vũ đi về hướng bảo tháp màu trắng: “Mới vừa rồi, khí tức của người kia có chút quái dị, ta đi cho người...”

Thanh âm thản nhiên trầm lắng từ trong không trung truyền đến, phiêu tán trong gió nhẹ.

Vân Thí Thiên lôi kéo tay Lạc Vũ, sóng vai tiến vào tháp, phía sau đi theo Yến Trần, Yến Phi, cùng với nhóm Thất Tương bảy người: xích, chanh, hoàng, lục, thanh, lam, tử. (7 tương: đỏ, cam, vàng, xanh lục, xanh, lam, tím)

Ánh mặt trời chiếu rọi từ phía chân trời, khu cảnh đẹp Yến Hà càng thêm xinh đẹp động lòng người.

Dắt tay tiến vào bảo tháp màu trắng, Lạc Vũ không rút tay khỏi bàn tay Vân Thí Thiên, bị dẫn đến tầng cao nhất của bảo tháp.

Trên đỉnh tháp có hai người đang cung kính chờ đợi.

Lạc Vũ thấy vậy có ý bảo Vân Thí Thiên buông tay.

Bây giờ nàng cũng không phải là người nào của hắn, cứ dắt tay tiến vào coi làm sao mà được. (*không phải thuộc hạ, cũng không phải nữ nhân của hắn, tóm lại không là gì cả => quan hệ không xác định)

Không ngờ Vân Thí Thiên hoàn toàn không để ý, trực tiếp kéo nàng đi đến vị trí chủ vị ngồi xuống, làm cho nàng ngồi bên cạnh hắn.

Hai người vẫn đang chờ ở chỗ này, nhất thời kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn nàng.

Lạc Vũ thấy vậy đành phải âm thầm bắt đầu lắc đầu, nét mặt vẫn chưa từng biến đổi, mỉm cười chống lại ánh mắt kinh ngạc của hai người kia.

Chỉ thấy trong đó có một người khoảng năm, sáu mươi tuổi, mặc một thân trang phục cực kỳ đẹp đẽ quý giá, chỉ bạc tơ tằm thêu đăng vân đồ án, xứng với mái tóc bạc của hắn, người này có vẻ tương đương nghiêm túc cùng lão luyện.

Người còn lại đứng bên cạnh là một người tuổi còn trẻ, mặc một thân trường bào màu lam nhạt, gương mặt nhìn như baby, nhìn qua hết sức đáng yêu.

Lúc này, trên gương mặt baby của hắn không chút nào che dấu vẻ kinh ngạc, đôi mắt đang nhìn nàng tỏ ra hứng thú nồng đậm.

“Khụ khụ.” Vẫn theo sát một bên đi vào Yến Trần thấy vậy, không khỏi ra hiệu cho nam tử trẻ tuổi, ho khan một tiếng.

Một tiếng ho khan này, lập tức đánh thức hai người.

Lão giả tóc bạc cùng nam tử mặt baby, đều nhanh chóng thu hồi thần sắc kinh ngạc, quay đầu cung kính nhìn Vân Thí Thiên.

“Xin người phân phó bọn thuộc hạ.” Lão nhân tóc bạc cực kỳ cung kính khom lưng hướng Vân Thí Thiên.

Vân Thí Thiên buông tay Lạc Vũ, lật ra vật trước mặt hắn có chút giống bản đồ lại có chút giống bản vẽ.

“98 cứ điểm, Yến Lâm, như vậy cũng cần xin chỉ thị của ta?” Đầu ngón tay Vân Thí Thiên gõ trên bản đồ, lạnh lùng nhìn mặt oa oa.

Nam tử có gương mặt như oa nhi tên là Yến Lâm lập tức tiến lên bẩm báo nói: “Có một hai nơi nhìn còn có chút đặc biệt.”

Chủ yếu chính là thế lực Lâm gia và tìm người ở hướng đông nam rất tiện lợi.

Bởi vậy, Yến Lâm mới cả gan dẫn người đến đây.”

Vân Thí Thiên nghe hần nói vậy quay đầu nhìn về lão nhân tóc bạc liếc mắt một cái.

Lão nhân lập tức tắt cung tắt kính nịnh hót nói: “Đúng vậy, Lâm gia chúng ta đứng trước tôn giá liền nhỏ như con kiến hôi mà thôi.

Bất quá về phương diện tìm tức lại rất nhiều, tìm người hay vật đều cực kỳ thuận tiện.

Dù sao, cường long không áp đầu xà, chỉ cần người đi qua nơi này, chúng ta cũng có thể thu được chút tin tức.”

Lạc Vũ yên lặng ngồi bên cạnh.

Nàng không biết bối cảnh cùng lai lịch của Vân Thí Thiên, bởi vậy cũng chẳng biết nói cái gì, trước hết chỉ có thể nghe.

Dựa theo những lời này, xem ra, Vân Thí Thiên là muốn tìm người nào?

Hần chạy đến nơi này là muốn tìm người nào đây?

“Chủ nhân, lời này nói cũng không sai.” Yến Trần khom người nhìn Vân Thí Thiên nói.

Vân Thí Thiên nhìn lướt qua lão nhân tóc bạc, một lát sau mới trầm giọng nói: “Chuyện này giao cho người đi an bài.”

“Vâng.” Yến Trần lập tức khom người nói.

Cùng khắc, lão nhân nọ nghe vậy hỉ thượng mi sao, cuống quýt cung kính khom người trước Vân Thí Thiên, nhìn qua vạt phần cao hứng. (*vui vẻ đến nỗi mắt sáng rỡ)

Lạc Vũ xem ra, hần là được Vân Thí Thiên đánh giá cao cho nên mới vui vẻ vô cùng như thế.

Yến Trần dẫn lão nhân của Lâm gia xoay người ra ngoài.

Bên trong đình bảo tháp màu trắng, chỉ còn lưu lại người tâm phúc của Vân Thí Thiên.

“Nếu không cấp được đáp án làm ta hài lòng, Yến Lâm...”

Hai tay khoanh lại, Vân Thí Thiên chậm rãi tựa lưng vào ghế ngồi, lạnh lùng nhìn mặt baby.

Ngàn dặm xa xôi đến thế lực của Lâm gia bọn hần chỉ vì chút việc này, hần sẽ cho hần biết phản bội sẽ có kết cục gì.

Yến Lâm có gương mặt oa nhi lập tức căng thẳng, khom người gọi một tiếng: “Chủ nhân.”

Sau đó quay đầu nhìn về phía Lạc Vũ vẫn không hề nói chuyện ngồi bên cạnh Vân Thí Thiên, ánh mắt hần vốn là dò xét nhìn nàng.

“Nói.” Vân Thí Thiên không có bất cứ chần chờ, trực tiếp ném ra một câu.

Yến Lâm thấy vậy trong mắt chợt lóe mà qua tuyệt đối kinh ngạc.

Chủ nhân cư nhiên cũng không kiêng kị nữ nhân này, vẫn tiếp tục thảo luận đại sự của bọn họ trước mặt nàng, tín nhiệm như vậy...

Nữ nhân này là ai?

Tại sao lại được đến chủ nhân tín nhiệm chỉ trong thời gian ngắn?

Lạc Vũ bình tĩnh, mỉm cười nghênh đón ánh mắt kinh ngạc của Yến Lâm.

Nếu là ngày xưa, nàng sẽ đứng dậy rời đi để tránh cho người ta nghi ngờ nàng có ý đồ dò thám, dù sao đây cũng là chuyện của Vân Thí Thiên, nếu nàng biết nhiều lắm cũng không tốt.

Nhưng kể từ ngày hôm nay, nàng sửa lại chủ ý.

Nếu Vân Thí Thiên muốn nàng biết, như vậy nàng cũng sẽ không tránh né.

Nàng sẽ dung nhập vào cuộc sống của Vân Thí Thiên, nàng sẽ thành tâm đối đãi hần.

Nhìn Lạc Vũ mỉm cười, trong mắt Yến Lâm có chút giật mình, sau đó không hề chần chừ trầm giọng nói: “Giai Hòa Diệp bên kia xảy ra chuyện, chủ nhân, người phải nhanh lên một chút trở về.”

Lời này vừa nói ra, Lạc Vũ trừ ra không biết Giai Hòa Diệp là vật gì, hoặc là nơi nào, về mặt nàng không hề có biến hóa.

Nhưng sắc mặt lạnh lùng của Yến Phi và Thất Tương khê biến.

Vân Thí Thiên nhíu nhíu mày, giữa trán hiện lên một tia lệ khí.

Lạc Vũ thấy vậy quay đầu nhìn Vân Thí Thiên.

Vân Thí Thiên là vì chờ nàng mới ở tại chỗ này, như vậy bây giờ...

“Ta tự có tính toán.” Vân Thí Thiên liếc mắt nhìn Lạc Vũ một cái, phất tay trầm giọng nói làm những lời nàng định nói ra khước miệng bị nghẹn lại.

“Vâng.” Yến Lâm cúi đầu.

Gió mát khê thổi qua bảo tháp màu trắng, trong chốc lát đã không có tiếng động.

“Người liên lạc Giai...”

“Vù”, ngay lúc Vân Thí Thiên mở miệng, trong nháy mắt ngân quang chợt lóe, Tiểu Ngân đã phi thân nhảy vào trong lòng Lạc Vũ.

Lạc Vũ nhất thời cúi đầu nhìn lại, Vân Thí Thiên cũng đã ngừng nói nhìn Tiểu Ngân liếc mắt một cái.

Chỉ thấy khước miệng Tiểu Ngân dính một ít vết máu, trên móng vuốt của nó cũng có.

Xem ra, đối phương bị nó trảo bị thương.

“Chi chi.” Tiểu Ngân nhào vào trong lòng Lạc Vũ, tiểu móng vuốt giơ lên cao, cầm lấy một miếng ngọc bội nho nhỏ phía trên.

Lạc Vũ thấy vậy liền nhận lấy ngọc bội từ móng vuốt Tiểu Ngân, lật qua lật lại xem.

Là một miếng ngọc bội bình thường, không có dấu hiệu đặc biệt gì.

Chỉ là mặt trên có khắc một chút hoa văn cổ quái mà nàng chưa từng gặp qua.

“Đây là vật lấy từ trên thân của người muốn hại người phải không?” Trong lúc Lạc Vũ đang hồ nghi lai lịch miếng ngọc bội, Vân Thí Thiên đột nhiên đoạt lấy ngọc bội từ trong tay nàng.

Lạc Vũ chưa kịp lên tiếng, Tiểu Ngân lại mạnh mẽ gạt đầu.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nó tràn đầy căm tức, hình như lúc này đây nó không bắt được đối phương cho nên nó thập phần tức giận.

Sau đó lại không ngừng quơ quơ móng vuốt trước mặt Lạc Vũ, giống như đang nói không phải nó bắt không được người kia, mà là thân ảnh đối phương quá mức kỳ quái, không thể nắm bắt được.

Vân Thí Thiên giơ ngọc bội lên, nhìn hoa văn khắc trên đó, suy tư trong nháy mắt, sau đó lại vung tay lên, ngọc bội thẳng tắp rơi vào trong tay Yến Phi.

“Xem chút đi.”

“Vâng.”

Yến Phi tiếp nhận ngọc bội, cẩn thận quan sát, nhíu nhíu mày rất nhanh nói: “Hình như là dấu hiệu của ẩn tộc, nhưng các chi tiết lại không quá đầy đủ.”

Vân Thí Thiên chậm rãi gạt đầu.

Dấu hiệu trên ngọc bội chỉ có vẻ giống, lại hoàn toàn không giống với lực lượng cường đại mà thần bí của ẩn tộc.

Phảng phất như dấu hiệu này là bất chúc làm ra vậy.

“Người biết nó là gì sao?” Lạc Vũ ôm Tiểu Ngân nhìn Vân Thí Thiên.

Trên mặt Vân Thí Thiên chợt lóe lên một tia âm lãnh: “Một chủng tộc xấu xa.”

Lạc Vũ nhận thấy vẻ mặt âm lãnh cùng bạo lệ của Vân Thí Thiên, vẻ mặt như vậy xem ra Vân Thí Thiên đối với cái gọi là ẩn tộc cũng không thích, con người trong mắt Lạc Vũ hơi hơi đổi.

“Ta sẽ tra ra người này cho người.” Vân Thí Thiên cất vào ngọc bội Tiểu Ngân vừa trao trở về.

Lạc Vũ gật đầu, nàng cũng không biết cái gọi là ẩn tộc hay không ẩn tộc nên yên tâm giao cho hắn.

Thấy Lạc Vũ gật đầu, Vân Thí Thiên hài lòng, đồng thời chuyển dời đề tài nhìn Lạc Vũ nói: “Công lực của người tăng lên rồi?”

Lúc này hắn vừa do xét tình hình cơ thể nàng, không phát hiện ra độc dược, nhưng hắn cảm giác được công lực của Lạc Vũ tiến triển cực nhanh.

Lạc Vũ mỉm cười, ôm lấy Tiểu Ngân trong lòng, nhân tiện hôn một cái: “Là nhờ tiểu tử này tìm ra thứ tốt cho ta.”

Vân Thí Thiên nghe vậy, ánh mắt có chút dao động, chậm rãi nói: “Là thạch tủy.”

Lạc Vũ nhất thời nghiêng mắt nhìn Vân Thí Thiên: “Sao người lại biết?”

Vân Thí Thiên thấy Lạc Vũ kinh ngạc, khó được mỉm cười.

Trong cuộc sống, trừ ra thạch tủy trong ma thú rừng rậm có thể giúp người ta tiến triển cực nhanh, cũng chưa thấy thứ khác cho ra hiệu quả như vậy.

Ngày đó hắn vốn định tìm một ít cho Lạc Vũ ăn, nhưng thấy ít quá nên không lấy.

Không ngờ lại bị cái tên gọi là Tiểu Ngân này tiên hạ thủ vi cường rồi.

Lạc Vũ thấy Vân Thí Thiên cười nhẹ, trong lòng suy nghĩ một chút liền hiểu rõ, lập tức cười cười nhìn Vân Thí Thiên liếc mắt một cái, tươi cười tương đương sáng lạn.

Vân Thí Thiên nhìn Lạc Vũ tươi cười sáng lạn, vươn tay ra chậm rãi vuốt ve gương mặt Lạc Vũ một chút.

Đầu ngón tay khẽ vuốt ve khắp gương mặt nàng, Vân Thí Thiên đột nhiên khẽ nhíu mày, từ vuốt ve chuyển sang sờ soạng, sau đó bưng lấy gương mặt Lạc Vũ xoay qua một bên, nhìn chăm chăm vào cái bớt.

Lúc này môi hắn hôn lên đây, cảm giác này...

Lạc Vũ thấy Vân Thí Thiên nhìn chăm chăm mặt nàng quan sát, nàng biết không chừng đã lộ tẩy rồi a.

“Người tốt nhất nói rõ toàn bộ mọi chuyện ra cho ta.” Vân Thí Thiên vuốt ve cái bớt xấu xí, thanh âm lạnh trầm như băng.

Ngoài tháp, gió mùa hè bay cao, triền miên mềm mại.

Đảo mắt một cái trời chiều đã hạ xuống, màn đêm mọc lên ở phương đông.

Trong một khuôn viên tĩnh xảo ở kinh thành Hạo Tàng quốc.

“Người chắc chắn nàng quả thật trúng loại độc kia sao?” Trong màn đêm, dưới ngọn đèn dầu loáng thoáng, một bóng người đang ngồi, trong thanh âm kinh ngạc mang theo chút hưng phấn hỏi.

“Đúng vậy, ta chắc chắn.” Thanh âm cực nhẹ, phảng phất như làn khói di động.

“Ha hã, nếu thật như thế, xem ra nàng quả nhiên là nữ nhi của Quân Vân.”

“Đương nhiên rồi, ở Phi Vũ quốc nàng rất nổi danh, là vị hôn thê xấu xí của tam hoàng tử, cho dù nàng muốn mai danh ẩn tính cũng không được.”

Ánh nến lay động, bóng dáng hai người cơ hồ nhập cùng một chỗ.

“Được, như vậy lần này chúng ta có lợi ích rồi...à mà không, lần này không thể động nàng.”

Người ngồi trên ghế hưng phấn nói một câu, lại lập tức trầm ỉn xuống, vuốt cằm nói.

“Đúng vậy, chủ nhân của ta cũng có ý này, quăng ra đây câu dài câu cá lớn.” Người đang đứng gật đầu, thanh âm cực nhỏ.

“Nàng vốn không có đầu khí, theo lý thuyết tuyệt đối là một phế vật vô dụng, nhưng mấy năm nay lại đột nhiên nổi bật lên, một thân cổ quái công phu không biết như thế nào nữa.

Nếu không phải bởi vì... Quả thật làm cho người ta không thể nào tin nổi, cho nên gia chủ vẫn có ý bảo tiếp tục kiên nhẫn.”

Người ngồi nghe vậy gật đầu: “Đúng, như vậy xem ra hôm nay ta phải người thử dò xét, quả thật là đã đả thảo kinh xà, thật là hành vi nóng vội a.”

“Cho nên ta giết.” Tiếng của bóng đen nhẹ nhưng lại trầm.

“Giết thì giết, chúng ta đây kế tiếp...”

Ánh đèn tỏa sáng trong bóng đêm, một chút ánh sáng từ trên trời chiếu rọi xuống.

Trong tĩnh lặng cất dấu vô số bão táp sắp tiến đến kinh thành Hạo Tàng quốc.

Mà lúc này, nơi trú ngụ của Đế Quốc học viện.

“Âm mưu như vậy rất bình thường, rất thường sử dụng trong hoàng tộc.” Yến Trần xử lý hết mọi chuyện, khoanh chân ngồi trước bàn nhìn Lạc Vũ.

Lạc Vũ tựa người vào cửa sổ, nghe vậy trừng mắt nhìn Yến Trần liếc mắt một cái.

Nàng kể rõ chuyện cả nhà nàng bị trúng độc với Vân Thí Thiên, hiện tại người đứng trong tối đã ra mặt, nhưng Yến Trần lại cho ra đáp án như vậy a.

Yến Trần thấy biểu hiện của Lạc Vũ như vậy không khỏi mỉm cười.

“Quả thật nói rất chung chung.” Yến Lâm mặt oa nhi đứng đối diện Lạc Vũ, vừa đùa giỡn một chút với Tiểu Ngân đang đứng trên vai nàng vừa nói.

“Những trò này ta có thể thấy nó diễn ra mỗi ngày trong hoàng thất, tất cả chúng ta không có ai là không lớn lên từ trong đó.”

Yến Lâm nhìn Lạc Vũ liếc mắt một cái.

Nhớ năm đó, những mưa gió mà chủ nhân và bọn họ đã trải qua so với những chuyện này gian nan khổ hơn nhiều.

Phi Vũ dù sao cũng là một nước nhỏ, mà Quân Vân cũng không phải người trong hoàng thất.

Những âm mưu như thế này chỉ là chuyện nhỏ so với kinh nghiệm cử tử nhất sinh của bọn họ, dù cho bọn họ có cẩn thận đến mấy cũng xảy ra sơ sót, khiến cho trên người chủ nhân bị đả thương, ảnh hưởng đến bây giờ.

Nếu mắc lỗi như Quân Vân, bọn họ chắc đã sớm đi đầu thai mấy lần rồi.

“Âm mưu đều tương tự như nhau, chắc là có người nghĩ cha người đã lấy đi vật gì đó, cho nên mới âm thầm xuống tay đối phó với cha người và người.

Về điểm này, lúc người trở về tìm vị phi tử kia của Phong Lâm quốc vương là rõ thôi.” Yến Trần mỉm cười.

Lạc Vũ nghe vậy nhìn Yến Trần liếc mắt một cái, nàng biết nàng không hiểu rõ cho nên hần giúp nàng giải thích.

“Nếu xem không vừa mắt, giết hết toàn bộ.” Yến Trần vừa nói xong, Yến Phi khoanh hai tay trước ngực đứng trong góc, đột nhiên chặn ngang một câu.

Dù sao tất cả đều có liên quan đến vương thất Phong Lâm quốc, như vậy cứ đem toàn bộ đi giết hung thủ cũng sẽ không bị lọt lưới.

“Đầu óc cũng không bồng, chủ ý này cũng không sai, ta giúp người.” Yến Lâm mặt oa nhi cười đùa nói.

Lạc Vũ nghe vậy nhất thời không nói gì, quay đầu nhìn Vân Thí Thiên vẫn im lặng ngồi ở đầu giường.

Vân Thí Thiên nhìn vào mắt Lạc Vũ nói: “Người quyết định.”

Phong Lâm, Phi Vũ, đối với hắn mà nói chỉ là tiểu quốc, bị phá hủy cũng không có gì quan trọng.

Bất quá, hắn tôn trọng ý nghĩ của Lạc Vũ.

“Quyết định của ta là để ta xử lý chuyện này, khi nào cần giúp đỡ, người chịu ra mặt là tốt rồi.” Lạc Vũ nhướng mày.

“Tốt.” Vân Thí Thiên dứt khoát lưu loát nhận lời.

Yến Trần, Yến Phi, Yến Lâm, thấy vậy liếc nhau, chủ nhân của bọn họ thật đúng là dung túng nàng.

“Ta đợi chính người lộ ra ánh mặt trời vào một ngày nào đó.”

Sau khi Vân Thí Thiên đáp ứng, ánh mắt hắn di động nhìn về phía cái bớt xấu xí trên mặt Lạc Vũ, thanh âm trầm thấp, phẳng phất sao trời ban đêm, ẩn chứa khàn khàn.

Lạc Vũ nghe vậy mỉm cười, sờ sờ cái bớt trên mặt.

Chờ nàng xử lý tốt tất cả mọi chuyện, tìm được cừu nhân, giải trừ hôn ước, nàng sẽ xóa sạch những gì đã trải qua, dùng diện mạo mới tinh đi gặp hắn.

Gió đêm khê thổi, đó là một loại mỹ lệ, ôn tình.

Những ngày kế tiếp, đại hội ba nước trao đổi long trọng mà sôi động.

Theo hình thức đấu loại, Lạc Vũ đều thông qua các hình thức chiến đấu, chiến thắng 2 đợt đối thủ, thuận lợi thăng cấp.

Vân Thí Thiên vẫn luôn để ý xử lý chuyện của hắn, cũng vì Lạc Vũ điều tra người núp trong bóng tối.

Bởi vậy, hắn vẫn chưa đến hiện trường trận chiến xem Lạc Vũ đấu.

Mà Giá Hiên Mặc Viêm, từ sau ngày Vân Thí Thiên hôn Lạc Vũ trước mặt mọi người, hắn vẫn luôn không có tâm trạng.

Mặc dù dựa theo thực lực cường đại hắn có thể hữu kinh vô hiểm thắng trận, nhưng đám người Nghiêm Liệt biết rõ thực lực của hắn đều có thể nhìn ra hắn có tâm trạng chiến đấu hay không rồi.

Hơn nữa, mấy ngày nay, lần đầu tiên hắn thay đổi thái độ với Lạc Vũ. Nếu là trước đây thái độ của hắn đối với Lạc Vũ như cừu nhân vậy, luôn đối xử không tốt đâm chọc, lại giống như con gà chọi luôn trong tư thế trợn mắt muốn đá đối thủ.

Ngược lại, lúc Lạc Vũ có trận đấu, hắn cư nhiên còn đứng dưới đài xem nàng đấu với vẻ mặt cao thâm khó lường.

Cả đám người Lý Huyền, Giá Hiên Ly, Nghiêm Liệt, không hiểu mô tê gì cả, tưởng rằng Giá Hiên Mặc Viêm bị trúng tà rồi.

Mà người duy nhất biết chuyện gì xảy ra chỉ có Liễu Dục Thần, hắn không biết Giá Hiên Mặc Viêm chuyển biến thái độ như vậy rốt cuộc là tốt hay xấu nữa.

Bởi vậy, mỗi người đều có thái độ quỷ dị, làm cho người ta cảm giác không biết tư vị.

Ngày hôm nay, Lạc Vũ từ trên lôi đài bước xuống.

Đối thủ tuy rất mạnh, nhưng Lạc Vũ đã mạnh hơn nhiều so với thiên tài Đế Quốc học viện là Giá Hiên Mặc Viêm, cho nên thực lực đối thủ và Lạc Vũ chênh lệch rất nhiều, nàng thắng rất dễ dàng.

“Nè.” Vừa bước xuống đài, Lạc Vũ còn chưa bước đi, một cái chén lưu ly đưa tới trước mặt nàng.

Lạc Vũ cúi đầu nhìn, là một chén nước mát.

Ngẩng đầu lên nhìn, thì ra là Giá Hiên Mặc Viêm đang đứng trước mặt nàng với vẻ mặt không thay đổi.

Lạc Vũ trừng mắt nhìn, có chút kinh ngạc.

Tên Giá Hiên Mặc Viêm này là làm cái gì vậy? Bưng trà rót nước cho nàng? Đầu óc người này bị vô nước rồi chắc.

Ngày ấy Vân Thí Thiên cùng nàng thân mật như vậy, hần đều nhìn thấy.

Bây giờ, chẳng những không nổi giận bốc hỏa lên trời, thấy nàng liền muốn giết, nói những lời gì mà bại hoại phụ đức.

Ngược lại chờ ở dưới lôi đài, rót nước cho nàng, còn kém không có hỏi nàng nóng hay lạnh đa.

Người này bị choáng váng? Hay là đầu óc đột nhiên bị sét đánh rồi?

Giá Hiên Mặc Viêm thấy Lạc Vũ kinh ngạc nhìn hần, mặt hần liền ửng hồng lên.

Ngay sau đó nhét cái chén lưu ly vào trong tay Lạc Vũ, trầm giọng nói: “Nhìn cái gì vậy, uống, không có hạ độc, không chết được.”

Lạc Vũ cầm chén nước, suy nghĩ một chút, chẳng lẽ hiệu trưởng “tụng kinh” giáo huấn hần, kêu hần trong tình huống này phải có ý thức đồng đội, giúp đỡ lẫn nhau?

“Này, ta nói nè Mặc Viêm, hai ngày nay đầu óc người bị choáng váng hả?” Trong lúc Lạc Vũ nghi hoặc, thanh âm hồ nghi của Lý Huyền liền truyền tới.

Lạc Vũ quay đầu lại, đám người Lý Huyền, Giá Hiên Ly, đều nhìn Giá Hiên Mặc Viêm với vẻ mặt như nhìn thấy quái vật hay người ngoài hành tinh.

Mà Liễu Dục Thần thì nhìn nàng còn khỏe miệng hần giật giật.

“Người mới phát ngu.” Giá Hiên Mặc Viêm quay đầu lại trừng mắt nhìn Lý Huyền liếc mắt một cái.

“Người không phát ngu, vậy người đây là đang làm cái gì vậy? Chẳng lẽ người thích xấu nữ này hả?” Lý Huyền nhìn Giá Hiên Mặc Viêm.

Giá Hiên Mặc Viêm bị Lý Huyền nói như thế, trong nháy mắt chân mày hần gắt gao nhăn lại, có điểm then quá thành giận nói: “Ít nói nhảm.”

“Này, không phải đâu, người thật sự...” Giá Hiên Ly trợn mắt nói.

“Cái gì thật hay giả, đi thôi, chúng ta đi, đứng nơi này làm gì nha.”

Lời nói kinh ngạc của Giá Hiên Ly còn chưa nói xong, Liễu Dục Thần đột nhiên mở miệng.

Giá Hiên Mặc Viêm ngẩng đầu lên nhìn, Lạc Vũ đã bưng chén trà, sớm đã đi xa rồi.

Bất tri bất giác năm ngón tay hần nắm chặt lại, Giá Hiên Mặc Viêm không nói lời nào, xoay người rời đi. (*không ý thức được)

Lý Huyền, Giá Hiên Ly, Liễu Dục Thần, thấy vậy liếc nhau, ba người hai loại tâm tình, không hiểu gì cả cũng đi theo rời đi.

Ngay sau khi bọn họ rời đi, cách đó không xa, Tân Thần Tinh chậm rãi đi tới.

Ánh nắng ngày hè chói chang, đại hội 3 nước trao đổi như càng thêm bốc cháy cuồng nhiệt.

Vưu Năng viện trong Hạo Tàng hoàng cung.

Diệp vương Phong Lâm quốc trú ngụ tại nơi này.

“Trong khoảng thời gian này Giá Hiên Mặc Viêm luôn tiếp cận với Quân Lạc Vũ? Thật hay giả vậy?” Diệp vương kinh ngạc nhìn Tân Thần Tinh.

“Giá Hiên Mặc Viêm thích nữ nhân xấu xí Quân Lạc Vũ? Tinh nhi, đừng nói giỡn, việc này nhìn như thế nào cũng không có khả năng xảy ra a.

Hai người bọn họ giống cừu nhân hơn so với vị hôn phu hôn thê nhiều lắm.”

Tân Thần Tinh tựa người vào ghế hồng đăng, trên tay cầm một chén trái cây lạnh.

Nghe Diệp vương nói vậy, Tân Thần Tinh chậm rãi lắc đầu: “Không, trước kia thì như thế, nhưng hai ngày nay lại không như vậy, con có cảm giác Mặc Viêm đã bắt đầu để ý tới Quân Lạc Vũ.”

Diệp vương nghe vậy, biểu tình kinh ngạc liền biến mất, nhìn Tân Thần Tinh: “Hả? Giá Hiên Mặc Viêm để ý một nữ nhân xấu xí như vậy hay sao?”

Tân Thần Tinh uống một ngụm nước trái cây trong tay, nhú mào nói: “Đúng vậy, con sẽ không có cảm giác sai.”

Hai ngày nay nàng thấy rõ ràng.

Mặc dù trên mặt Giá Hiên Mặc Viêm vẫn lạnh nộ như trước, nhưng với cử chỉ kỳ lạ như vậy, làm cho nàng có cảm giác rất rõ ràng.

Giá Hiên Mặc Viêm bắt đầu để ý Quân Lạc Vũ.

Không biết tại sao hắn lại đột nhiên để ý tới Quân Lạc Vũ, nhưng thật sự hắn đã để ý rồi.

Diệp vương thấy Tân Thần Tinh khẳng định như vậy, sắc mặt cũng trở nên nghiêm trọng.

“Tinh nhi, người thích Giá Hiên Mặc Viêm sao?” Diệp vương nghiêm mặt nhìn Tân Thần Tinh hỏi.

Sóng mắt lưu chuyển, Tân Thần Tinh cười nhẹ một chút: “Nam tử như vậy, đương nhiên bất cứ một người nữ tử cũng đều thích không phải sao.”

Huống hồ, thân phận của hắn xứng đôi với con, con tuyệt đối không thấy ủy khuất.” (*tủi thân)

Diệp vương gật đầu: “Con nói đúng vậy, cho nên ta cũng ủng hộ hai đứa thân cận nhau.”

Dù sao Giá Hiên Mặc Viêm vô cùng có khả năng trở thành quốc vương Phi Vũ quốc sau này, nếu con gả cho hắn, chúng ta có trăm lợi vô hại. Huống hồ quan hệ giữa Giá Hiên Mặc Viêm và Quân Lạc Vũ không tốt.

Sớm hay muộn gì, hôn ước này cũng sẽ bị hủy bỏ, con sẽ vững vàng đạt tới vị trí chính phi.”

Nói đến đây Diệp vương ngừng lại một chút, đột nhiên trong mắt hiện lên một tia sáng: “Nhưng mà, Tinh nhi nè, con nói xem, nếu tím tôn vương giả có thể cùng con...”

“Hoàng thúc, không nên có ý nghĩ này trong đầu.”

Diệp vương còn chưa nói hết, Tân Thần Tinh trực tiếp cắt ngang lời hắn, lắc đầu nói: “Không có khả năng đâu, nam nhân như vậy...con với không tới.”

Vừa mới gặp gỡ, hắn chỉ liếc mắt một cái đã làm cho nàng thấy rõ ràng nàng có muốn cũng không dám nghĩ đến.

Người ta vốn là long, xứng với hắn vốn là phượng, mà nàng hiển nhiên không phải là con phượng hoàng đó.

Tân Thần Tinh vừa nói như vậy, ý nghĩ này vừa thoáng qua trong đầu Diệp vương liền lập tức phụt tắt.

Trong hoàng tộc luôn theo đuổi lợi ích là sự thật, nhưng chuyện thiêu thân lao vào lửa, tốt nhất không nên làm mới tốt.

“Vậy chúng ta đây không nói về hắn, nói về Giá Hiên Mặc Viêm.”

Diệp vương trầm ổn tâm tình xuống, suy tư trong chốc lát liền nói: “Ta vốn nghĩ rằng chuyện của con và Giá Hiên Mặc Viêm, chúng ta có thể nắm chắc chín phần.”

Bây giờ y theo con nói, xem ra cũng có biến cố.

Chẳng lẽ xấu nữ này có mị lực lớn như thế sao?”

“Mị lực?” Tân Thần Tinh cười lạnh.

Nữ nhân xấu xí như vậy mà mị lực cái nổi gì, tím tôn vương giả coi trọng nàng ta, chắc là hai tròng mắt thoát cửa sổ. (*không biết nhìn người)

Thái độ Giá Hiên Mặc Viêm thay đổi nhất định là đầu óc bị trúng gió.

Nghe Tân Thần Tinh cười lạnh, ánh mắt Diệp vương giật giật: “Tinh nhi, không nên coi thường vọng động, xấu nữ kia có tím tôn vương giả chống lưng phía sau đó.”

“Hoàng thúc, con đã có lúc nào coi thường vọng động.” Tân Thần Tinh cười.

“Con không đi trêu chọc tím tôn vương giả, nhưng là nếu nàng ta tới trêu chọc con, dù cho là tím tôn vương giả cũng phải nói đạo lý chứ.”

Tân Thần Tinh cười rất ôn nhu.

“Tinh nhi, ý của con là...”

Gió phát qua ngọn cây, ngày mùa hè chói chang, lửa nóng râm rĩ.

Đại hội ba nước trao đổi, càng vào vòng trong, tuyển thủ cũng càng ít đi.

Trình tự thi đấu cũng thay đổi, từ một ngày đấu hai trận thành hai ngày một trận.

Bảy ngày trôi qua, trải qua vài vòng đấu loại, cuối cùng đại hội trao đổi ba nước đã tuyển ra được tuyển thủ từ những trận đấu nửa khu trên khu dưới, tất cả hơn 120 người chỉ còn lại có 13 tuyển thủ.

Đế Quốc học viện chiếm 3 ghế tuyển thủ, gồm có Lạc Vũ, Giá Hiên Mặc Viêm, Lý Huyền.

10 người còn lại thuộc 5 học viện của Phong Lâm quốc, Hạo Tàng quốc, Phi Vũ quốc.

Tuyển thủ trên dưới nửa khu nhập vào đấu một khu, tiến hành đấu vòng đấu loại.

Người nào chiến thắng, sẽ là một trong 6 người vào vòng trong.

Nơi Đế Quốc học viện trú ngụ trong Hạo Tàng hoàng cung.

“Năm nay rất thuận lợi thăng cấp, sao hử, đã thích ý đến nỗi phe phẩy đuôi rồi à?” Nghiêm Liệt nhìn đám người Lạc Vũ ngồi bên cạnh hắn.

Có thể nói trong những vòng đấu loại năm nay chưa từng gặp phải một đối thủ mạnh, 3 tuyển thủ của Đế Quốc học viện chiến thắng tương đối dễ dàng.

“Không đâu, con cảm giác được đối thủ rất mạnh.” Lý Huyền tựa người vào ghế đang mở miệng nói.

Thăng cấp vào vòng trong, không biết là 3 người bọn hắn may mắn hay là như thế nào, bọn họ hoàn toàn không đụng phải bất kỳ đối thủ mạnh nào.

Mà bọn họ đứng dưới đài quan sát các trận đánh, cũng đã nhận ra được có 3 đối thủ tương đương mạnh mẽ, chỉ là bọn họ không đụng phải mà thôi.

Nghiêm Liệt nghe vậy chậm rãi gật đầu: “Biết là tốt rồi, năm nay có hai đối thủ, các người phải hết sức chú ý, thực lực của bọn họ ta cũng không dò ra được.”

Lời vừa nói ra, Lạc Vũ, Giá Hiên Mặc Viêm, Lý Huyền, nhất tề ngẩng đầu.

Ngay cả Nghiêm Liệt cũng không thể dò xét ra thực lực của bọn họ, chẳng lẽ thực lực của đối thủ lại mạnh đến như vậy sao?

Nghiêm Liệt nhìn thẳng vào ánh mắt của ba học trò, sắc mặt nghiêm túc nói: “Không nên có bất cứ ý định khinh địch nào, nếu không, hậu quả chỉ sợ hoàn toàn không dễ chịu đâu.”

Lạc Vũ nghe Nghiêm Liệt nói năng nghiêm túc như thế, trong lòng nàng liền nghĩ đến bóng đen có thân pháp quỷ dị nọ.

Nếu hắn là đối thủ của bọn họ, như vậy...

“Ngày mai là trận đấu loại cuối cùng, Lạc Vũ, ngươi là người thứ nhất.”

Lạc Vũ gạt đầu, bắt trúng số 1, số này quả thật rất không tốt a.

“Đối thủ ngày mai của ngươi là Tân Thần Tinh của Phong Lâm quốc.” Nghiêm Liệt đột nhiên cười cười, nhìn thoáng qua Giá Hiên Mặc Viêm cùng Lạc Vũ.

Giá Hiên Mặc Viêm khẽ nhú mày nhìn Lạc Vũ.

Lạc Vũ bị hai người “chiếu tướng” chẳng hiểu gì cả.

“Ta cũng không nói nhiều thêm nữa, ngươi tự mình chú ý là tốt rồi.” Nghiêm Liệt phát tay cho cả ba người lui ra.

Ngoài cửa sổ gió mát thổi nhẹ, ngày mai là trận đầu tiên ở vòng trong của Lạc Vũ.

Một ngày không nói chuyện, đảo mắt đã đến ngày hôm sau.

Đại hội ba nước trao đổi của 6 đối thủ mạnh mẽ nhất đã chính thức mở màn.

24 lôi đài đã bị tháo dỡ 23 cái, chỉ còn lại một lôi đài lớn nhất ở giữa sân.

Lúc này, tiếng người ồn ào náo nhiệt, đám người vây chặt kín xung quanh 4 phía lôi đài, những đối thủ yếu kém đã loại bỏ hết, chỉ còn lại trận đấu của cao thủ.

Lạc Vũ mặc một thân quần áo bó sát màu tím nhạt, khoanh tay sau lưng nhìn đối thủ trước mặt.

Phía đối diện, Tân Thần Tinh mặc một thân trang phục màu phấn hồng, trong nét quyến rũ pha lẫn nét xinh đẹp, mỉm cười nhìn Lạc Vũ, sắc mặt cực kỳ thân thiết dịu dàng.

Một xấu, một xinh đẹp hoàn toàn đối lập nhau, cái xấu càng làm cái đẹp nổi bật thêm.

Chung quanh, người người đều kêu “tốt..tốt” ủng hộ Tân Thần Tinh, thanh âm càng ngày càng bay vút.

“Trận này Đế Quốc học viện Quân Lạc Vũ đánh với Phong Lâm quốc Tân Thần Tinh, chuẩn bị, bắt...”

“Ầm.” Ngay lúc người trọng tài cao giọng chuẩn bị hô một tiếng “bắt đầu”, xa xa đột nhiên truyền đến từng tiếng ồn ào, không hề uể oải ngược lại càng ngày càng mạnh, tiếng ồn dần dần đến gần lôi đài.

Thấy tình huống này, tất cả mọi người quay đầu nhìn lại hướng phát ra thanh âm ồn ào.

Chỉ thấy bóng người lướt qua, đám người tách ra, một người chậm rãi tiến đến.

Tóc bạc tung bay, dung mạo tuấn tú, khí phách vĩnh tồn, người này cư nhiên vốn là người đã nhiều ngày không lộ diện Vân Thí Thiên.

Trong nháy mắt, những tiếng ồn ào ầm ĩ đột nhiên lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người si ngốc ngơ ngác nhìn Vân Thí Thiên chậm rãi đi đến.

Nam tử bị khí thế Vân Thí Thiên chấn nhiếp.

Nữ tử bị tư thái ung dung cùng tuyệt đại tuấn nhan mê hoặc.

Nam nữ chung quanh lôi đài không cần nghĩ cũng biết Vân Thí Thiên mạnh mẽ đến cỡ nào.

Mặc dù bọn họ không biết Vân Thí Thiên có phải là tím tôn vương giả hay không.

Nhưng vẫn bị khí thế của hắn làm cho đầu choáng mắt hoa, nhìn thất thần.

Vân Thí Thiên đi xuyên qua đám người, chậm rãi đi về hướng phía dưới lôi đài gần nơi Lạc Vũ đang đứng.

Lạc Vũ đứng trên lôi đài thấy Vân Thí Thiên đột nhiên xuất hiện, không khỏi nhướng nhướng chân mày.

Không phải Vân Thí Thiên chưa bao giờ đến đây xem thi đấu hay sao, hôm nay đến đây làm gì thế không biết?

Nghĩ vậy, Lạc Vũ dời bước đến gần góc lôi đài, nhìn Vân Thí Thiên đứng gần nàg phía dưới lôi đài, nghi hoặc hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Hai tay Vân Thí Thiên vẫn thu lại trong tay áo, nghe nàng hỏi vậy liếc nhìn Lạc Vũ một cái, không đáp.

Lạc Vũ thấy hấn biểu hiện như vậy, liền nhướng mi lên.

Mặt oa nhi Yến Lâm theo sát phía sau Vân Thí Thiên, thấy vậy cười nhẹ làm ra vẻ xấu hổ nói: “Không có việc gì là không thể tới? Ta đây khuyên chủ nhân trở về à?”

Lạc Vũ nhất thời hiểu rõ.

Vân Thí Thiên vội vàng đến đây là muốn xem nàng đấu, muốn cổ vũ nàng đây mà.

Sắc mặt nàng tuy không có nhiều biến hóa, nhưng trong đôi mắt lóe ra chút ánh sáng, nở nụ cười: “Đương nhiên là có thể đến rồi.”

“Đừng làm ta mất mặt.” Thanh âm bá đạo mà lãnh ngạnh.

Vân Thí Thiên thấy Lạc Vũ mỉm cười, hấn không hề nhìn mọi người xung quanh, mà “bang bang” ném mạnh một câu như vậy.

Lạc Vũ nghe hấn nói vậy khỏi lắc đầu một cái, nàng thắng hay thua có liên quan gì đến mặt mũi hấn đâu cơ chứ, tên này thật là bá đạo hết mức.

Trên lôi đài, Tân Thần Tinh vẫn dịu dàng, trang nhã, nhìn tình cảnh này cũng chỉ mỉm cười không lên tiếng quấy rầy, nhìn qua rất có điểm khiêm tốn hữu lễ.

Ở một góc tĩnh lặng cách lôi đài không xa, đám người quốc vương Hạo Tàng quốc, hoàng thân quốc thích thật kích động, bắt đầu rỉ tai thì thầm, không ngừng nghị luận.

Bọn họ chỉ nghe nói có một tím tôn vương giả đang ở trong hoàng cung của bọn họ, cũng không dám đi nhìn xem.

Hôm nay, không ngờ tím tôn vương giả cư nhiên đích thân tới hiện trường xem trận đấu.

Đây vốn là vinh quang của Lạc Vũ, của Đế Quốc học viện nói riêng.

Cũng là vinh quang của Hạo Tàng quốc bọn họ nói chung.

Có tím tôn vương giả đến đây xem trận đấu, như vậy đây tuyệt đối là lần đầu tiên xuất hiện trong lịch sử Hạo Tàng quốc bọn họ, đưa ra cho người ta xem cũng nở mày nở mặt a.

Trong lúc nhất thời, không khí trận đấu có chút quỷ dị vừa kích động vừa im lặng.

Tâm điểm chú ý của mọi người đều tập trung vào một đầu tóc bạc Vân Thí Thiên.

Mà Vân Thí Thiên chỉ ngẩng đầu nhìn gương mặt xấu xí trên lôi đài là Lạc Vũ.

Hàng triệu người dõi theo hấn, nhưng hấn lại chỉ dõi theo thân ảnh của một người.

Trong khoảnh khắc, làm cho Lạc Vũ trở thành trung tâm của mọi tầm mắt.

Vô số ánh mắt tập trung nhìn Lạc Vũ, bọn họ ẩn chứa không cam lòng, ẩn chứa chua xót, ẩn chứa hăm dọa, đủ loại vẻ mặt không cách nào nói tả mĩ được.

Trong tình cảnh mọi người đang để ý khu vực lôi đài.

Giá Hiên Mặc Viêm cũng đã sớm đứng dưới lôi đài, vẻ mặt hấn giờ đây đen như đáy nồi.

Trong đại hội 3 nước trao đổi, nếu nói về danh tiếng, thân phận, võ công, tiền tài, Giá Hiên Mặc Viêm hấn nói thứ hai không ai dám nói thứ nhất.

Ánh mắt mọi người không có mười, cũng có tám phần tập trung nhìn hấn.

Mà bây giờ, Vân Thí Thiên vừa xuất hiện.

Đừng nói tám phần, ngay cả một ánh mắt cũng không có ai nhìn hấn, chỉ vội vàng liếc ngang liền dời đi tầm mắt.

Vân Thí Thiên đoạt hết danh tiếng của mọi người, nhưng xem trong ánh mắt Vân Thí Thiên sẽ thấy hấn hoàn toàn không chú trọng ánh mắt mọi người đặt trên người hấn.

Khinh thường, hấn căn bản khinh thường ánh mắt những người xung quanh.

Tốt, khinh thường thì khinh thường đi.

Nhưng khi nhìn về phía Lạc Vũ...

Nhìn Lạc Vũ mỉm cười với Vân Thí Thiên, Vân Thí Thiên lại đứng phía sau nàng xem nàng đấu như lẽ đương nhiên, hình như bọn họ mới là người một nhà vậy.

Mà hấn cái gì cũng không phải, cho dù hấn mang danh nghĩ vị hôn phu chính thức cũng không có nghĩ lý gì.

Năm ngón tay Giá Hiên Mặc Viêm gắt gao nắm thành nắm đấm, mặt đen đến nỗi sắp nhỏ thành giọt nước.

“Khụ khụ...” Trong lúc mọi người đang sùng bái, ngốc lảng, kinh ngạc, ái mộ, đủ loại ánh mắt, thành viên trọng tài là người thứ nhất phục hồi tinh thần lại.

“Trận đấu này, Đế Quốc học viện Quân Lạc Vũ đánh với Phong Lâm quốc Tân Thần Tinh, chuẩn bị... bắt đầu.”

Tiếng chuông vàng ngân vang trong tai làm mọi người giật mình lấy lại tinh thần, trận đấu của 6 cường giả chính thức bắt đầu.

Trên lôi đài, Lạc Vũ cùng Tân Thần Tinh đều không bị Vân Thí Thiên ảnh hưởng đến tinh thần như mọi người, lúc này tiếng chuông trận đấu vừa vang lên, hai người đồng thời nhìn kỹ về hướng đối phương.

“Học muội võ công cao cường, như vậy xin mời Lạc Vũ học muội hạ thủ lưu tình.” Tân Thần Tinh mỉm cười nhìn Lạc Vũ, khiêm tốn hữu lễ hướng đến Lạc Vũ có chút thi lễ.

Lạc Vũ thấy vậy ôm quyền: “Lời này nên để cho Lạc Vũ nói mới đúng.”

Tân Thần Tinh nghe Lạc Vũ nói như thế, tươi cười càng phát ra ôn hòa, thân hình có chút di động, đấu khí màu xanh bắt đầu bốc lên quanh thân.

Mọi người đến xem trận đấu chung quanh lôi đài, ánh mắt tùm năm tùm ba dời từ trên người Vân Thí Thiên nhìn lên lôi đài, thấy một màn này kinh ngạc mở to hai mắt nhìn.

“Thanh tôn, cư nhiên là thanh tôn.” (*cấp 5, cùng cấp với GHMV, nhưng không bằng GHMV vì hấn đã đạt đến đỉnh thanh tôn)

“16 tuổi đã đạt đến thanh tôn, thì ra mấy trận đấu trước Phong Lâm tiểu công chúa che giấu thực lực chân chính của mình...”

“Oa, thật mạnh...”

Lập tức, phía dưới liền nổi lên thanh âm nghị luận, mọi người ồn ào bàn tán.

Tân Thần Tinh vẫn lấy đấu khí màu xanh lục chiến đấu với các đối thủ, mà thực lực chân chính của nàng ta là đấu khí màu xanh thì bị che giấu đi.

Lạc Vũ bình tĩnh nhìn đấu khí màu xanh của Tân Thần Tinh.

Người khác có lẽ sẽ kinh ngạc, sẽ e ngại, nhưng nàng cũng không đem thanh tôn để vào mắt.

Đấu khí màu xanh bay lên, không vây quanh như sương khói, mà rất nhanh ngưng kết thành nhiều đóa hoa sen, quanh quần bay bên người Tân Thần Tinh.

Một bộ phận hồng hòa với nhiều đóa hoa sen thánh khiết vây xung quanh.

Làm cho Tân Thần Tinh nhìn qua giống như thánh nữ hạ phàm, làm cho các học trò xung quanh kích động liên tục kêu lên.

Lạc Vũ đứng trên lôi đài, nhìn đấu khí màu xanh biến ảo thành những đóa sen vây quanh Tân Thần Tinh, trong mắt có điểm trầm xuống.

Liên hoa hóa hình, là chiêu thức của Vân Thí Thiên. (*hoa sen)

Là ánh sáng ngọc màu tím của đầu khí màu tím trong suốt sáng long lanh ngưng kết mà thành hoa sen, như vậy mới là đẹp nhất, mới là hoa sen có khí tức thánh khiết thần thánh nhất.

Tân Thần Tinh này chỉ giỏi vẽ vờ bề ngoài, những đóa sen này nhìn qua tựa như những cánh hoa đào nát vụn trong mắt nàng, như vậy cũng dám ra vẻ trước mặt nàng, quả thật là buồn cười đến cực điểm.

Lạc Vũ nhướn mày, đầu ngón tay khẽ nhúc nhích, kiếm khí ngưng tụ lên.

Liên hoa công kích, chỉ có Vân Thí Thiên mới xứng sử dụng, nếu là những người khác sẽ làm mất đi vẻ cao nhã của hoa sen, nhìn thật chán ghét.

Trong mắt Lạc Vũ hiện lên tia chán ghét.

“Đi.” Trong lúc Lạc Vũ đang chán ghét, đóa hoa sen vừa ngưng tụ trong tay Tân Thần Tinh bị ném về phía Lạc Vũ.

Hoa sen màu xanh gặp gió càng thêm nở rộ, trong thời gian ngắn đã mở ra cánh hoa, sau đó các đóa hoa khép lại bao bọc lấy cả thân người Lạc Vũ bên trong.

Phía dưới lôi đài, các học trò thấy tình cảnh này nhất thời vui mừng la hét, mỗi người đều khen chiêu thức của Tân Thần Tinh rất đẹp.

41. Chương 41

Chỉ có một vài ánh mắt vẫn duy trì trầm mặc, không hề lên tiếng.

Trên lôi đài, Lạc Vũ bị đầu khí hoa sen màu xanh bao bọc thân mình, khóe miệng nàng có chút gợn lên vẻ tươi cười, hai ngón tay kẹp lấy thanh kiếm vô hình quơ một cái.

Chỉ nghe một tiếng nổ vang lên.

Hoa sen bao lấy Lạc Vũ giống như bình sứ vỡ nát, nhanh chóng tan vỡ ra từng mảnh, sau đó hóa thành những luồng ánh sáng màu xanh, biến mất trong không khí.

Hoa sen tan vỡ, thân hình Lạc Vũ cũng hiện ra, cơ hồ ngay cả một sợi tóc cũng không thiếu.

Kiếm khí vô hình phá vỡ hoa sen màu xanh, Lạc Vũ vừa giương mắt lên nhìn liền thấy Tân Thần Tinh lại ngưng kết ra 2 đóa hoa sen khác.

Nàng ta ném đi 2 đóa sen trong tay, đóa sen giống như có người đẩy bay trôi nổi giữa không trung về hướng Lạc Vũ.

“Lạc Vũ học muội, có dám tiếp chiêu hay không?” Đẩy dờn hoa sen đi, Tân Thần Tinh tươi cười nói với Lạc Vũ.

Lạc Vũ thấy Tân Thần Tinh ra chiêu muốn so nội công với nàng, liền nghiêng mắt nhìn Tân Thần Tinh một cái, sau đó vung tay lên bắn ra hai cỗ lực lượng trực tiếp chống lại hai đóa hoa sen màu xanh.

Tiếp chiêu thì tiếp chiêu, ai sợ ai.

Chỉ trong chốc lát, hai đóa hoa sen bị giữ lại giữa không trung, không tiến lên phía trước cũng không lùi về phía sau.

Cánh hoa không ngừng xoay tròn giữa không trung.

Bắt đầu chậm rãi biến thành đóa sen lớn.

Dưới lôi đài, các học trò thấy vậy bắt đầu chậm rãi lui về phía sau.

Thanh liên là Tân Thần Tinh dùng toàn bộ đầu khí ngưng kết mà thành. (*đóa sen màu xanh)

Mà nội lực vô hình của Lạc Vũ lại đang đấu tranh với thanh liên. Bởi vì hai cỗ lực lượng va chạm với nhau, thanh liên liền hấp thu lực lượng Lạc Vũ phóng ra không ngừng lớn lên.

Lực lượng hai bên xuất hiện một tia ba động, chỉ cần lực lượng của người nào mạnh hơn, thanh liên sẽ nổ mạnh, sức mạnh của thanh tôn không phải là bình thường a.

Một khi thanh liên bùng nổ sẽ lan rộng đến phạm vi chung quanh rất mạnh, rất lớn.

Trên lôi đài, thanh liên không ngừng hấp thu lực lượng lớn lên, lúc đầu kích cỡ chỉ to bằng cái bát, từ từ đã lớn gần bằng cái mặt bàn.

Dưới lôi đài, vô số học trò đều nhất tề lui ra phía sau.

Chỉ còn lại một số ít người vẫn đứng tại chỗ là Vân Thí Thiên, Yên Lâm, Giá Hiên Mặc Viêm.

Hoa sen nở ra, cánh hoa tỏa ánh sáng ngọc lấp lánh.

Lạc Vũ thấy hoa sen bị 2 phương giằng co giữa không trung, trong mắt hiện lên một tia lạnh nhạt, thì ra lực lượng cũng không có gì hơn cái này a.

Lập tức, ngón tay giơ ra muốn dùng một kích phá hủy.

Trong khoảnh khắc này, một bóng dáng màu hồng nhảy ra đến bên cạnh Tân Thần Tinh, nó nhảy vọt về phía Lạc Vũ, nhanh như thiểm điện.

Ánh sáng màu hồng chợt lóe, nhanh như gió thổi.

Một đầu nhỏ nhắn xinh xắn, giống như một con chồn.

“Xích thủy điều.”

“Là xích thủy điều...”

Các học trò phía dưới liếc mắt một cái nhìn thấy con vật trên lôi đài, cơ hồ kích động kinh hô lên tiếng.

Xích thủy điều là ma thú cấp 6, lớn bằng một bàn tay, toàn thân màu đỏ, tốc độ nhanh như sấm đánh.

Điểm lợi hại nhất chính là toàn thân có chứa kịch độc, không cần bị nó cắn, chỉ cần hít vào sương khói mà nó thả ra, sẽ bị trúng độc mà chết.

Vốn là chủng loại ma thú tàng trữ độc thuộc loại mạnh, bọn chúng rất khó bị hàng phục.

Không ngờ ma thú mà Tân Thần Tinh vẫn không triệu hồi ra từ đầu trận đến giờ, thì ra là nó.

Lúc này, tốc độ của xích thủy điều nhanh như sấm đánh, nhe hàm răng sắc nhọn trắng toát, nhảy phốc tấp về phía ngực Lạc Vũ lúc này đang cùng Tân Thần Tinh đấu nội công.

Phía dưới, mọi người cảm thấy khẩn trương cực kỳ.

Trong tình cảnh này Lạc Vũ làm sao tránh thoát được, nếu như bị xích thủy điều cắn trúng một cái, trận đấu này thắng bại sẽ...

Tân Thần Tinh ẩn dấu thực lực thanh tôn, mà xích thủy điều cũng là đòn sát thủ, là con bài tẩy chưa lật để đối phó Lạc Vũ.

Vô số người dưới lôi đài, lặng ngắt như tờ.

Tất cả mọi người ngừng thở nhìn Lạc Vũ trên lôi đài.

Chỉ có Vân Thí Thiên vẻ mặt vẫn lãnh khốc như trước, thậm chí trong mắt hắn ngay cả một tia ba động cũng không có.

Trong lúc dầu sôi lửa bỏng, mắt thấy xích thủy điều sắp cắn trúng ngực Lạc Vũ.

Trong lòng nàng đột nhiên chui ra một cái đầu be bé màu ngân bạch, đôi mắt nhỏ của Tiểu Ngân lạnh lùng nhìn xích thủy điều đang xông về phía Lạc Vũ.

Tiểu trảo giương lên, một cái tát chụp về hướng xích thủy điều.

Một tiếng “bịch” rất nhỏ vang lên.

Trước mắt bao người, chỉ với một cái tát, Tiểu Ngân đã đánh bay xích thủy điều, rơi trên lôi đài.

Đôi mắt đỏ đậm của xích thủy điều ngược lên nhìn Tiểu Ngân.

Tiểu Ngân kiêu kiêu ngạo nằm trong lòng Lạc Vũ, trừng mắt nhìn xích thủy điều, giơ lên tiểu móng vuốt che miệng ngáp một cái.

Xích thủy điều lập tức nổi giận.

Nó đường đường là lục cấp ma thú, cư nhiên bị một ma thú không có cấp bậc nào khinh rẻ.

Bộ lông đỏ toàn thân xích thủy điều dựng thẳng lên.

Khóe miệng phun ra khói độc màu đỏ, kêu nhỏ một tiếng vọt về phía Tiểu Ngân trong lòng Lạc Vũ.

Tốc độ cực kỳ nhanh, mọi người chung quanh lôi đài chỉ thấy hồng quang thoáng hiện lên, đã hoàn toàn không thấy rõ thân hình xích thủy điều.

Cho dù xích thủy điều có nhanh như thế nào đi chăng nữa cũng không thể so được với Tiểu Ngân.

Ngày ấy, trong khoảnh khắc đuổi theo bóng đen thần bí, Tiểu Ngân không để bắt được người nọ, cơn tức vẫn bị nghẹn tới bây giờ.

Lúc này thấy xích thủy điều cư nhiên có dũng khí khiêu khích nó, lập tức ngân quang chợt lóe, đôi nhỏ chống lại xích thủy điều đang nhảy vọt tới, tiểu thảo vung lên cao.

Ngay lập tức, những người có cấp độ tương đương Giá Hiên Mặc Viêm, chỉ thấy tiểu thảo của Tiểu Ngân vung lên ngăn cản, xích thủy điều liên tiếp bị đánh văng ra ngoài, nhân tiện đánh cho xích thủy điều mặt mũi bầm dập, phì lên một vòng.

“Tiểu gia hỏa này cũng lợi hại quá nha.”

Mặt oa nhi Yến Lâm rất thích Tiểu Ngân, lúc này thấy chiêu thức Tiểu Ngân chẳng những đẹp mắt mà còn chuẩn xác, lập tức liền nở nụ cười.

Mà các học trò chung quanh đã sớm hai mắt nhìn nhau không biết nói gì.

Đây là loại ma thú biến dị gì vậy?

Trên lôi đài, Lạc Vũ không hề để ý đến hành động của Tiểu Ngân, biểu tình lạnh nhạt nhìn phía đối diện Tân Thần Tinh vẫn mang nét mỉm cười, Lạc Vũ chậm rãi nói: “Đây là toàn bộ bản lãnh của ngươi sao?”

Lời nói lạnh nhạt vừa hạ xuống, cổ tay Lạc Vũ khẽ nhúc nhích, mười ngón vẽ một đường gạch chéo phía trước ngực, chậm rãi kéo dài ra.

Lập tức, hoa sen màu xanh vẫn không ngừng lớn giữa không trung đột nhiên đình chỉ.

“Phá.” Đóa sen đình chỉ hấp thu năng lượng tại không trung, hai tay Lạc Vũ đột nhiên đập lại, quát nhẹ một tiếng.

Trong nháy mắt, chỉ nghe một tiếng nổ mạnh giữa không trung, hoa sen vỡ tan, đầu khí màu xanh lập tức bay tán loạn.

Sức mạnh cường đại tích lũy này giờ, điên cuồng tiêu tán về bốn phương tám hướng.

Những học trò đứng gần lôi đài xem trận đấu, không hề phòng liên bị đánh bay ra ngoài.

Chung quanh lôi đài lập tức trở thành một mảnh hỗn loạn.

Tất cả học trò vừa cuống quýt lui bước, vừa sợ hãi kêu.

Các lão sư trấn thủ ở 4 góc lôi đài thấy vậy, hai người trong đó đứng lên, hai tay kết ấn, lưỡng đạo đầu khí màu lam lập tức tràn ra.

Đem cả lôi đài bao phủ ở bên trong, lập tức, đầu khí màu xanh không thể bay ra ngoài.

Không để ý đến tình cảnh chung quanh, Lạc Vũ nhìn sắc mặt tái nhợt của Tân Thần Tinh, nàng vươn ra tay phải, năm ngón tay hướng về phía Tân Thần Tinh giương lên.

“Liên hoa thánh khiết, ngươi còn không xứng.”

8 chữ lạnh nhạt hạ xuống, một cỗ vô hình kiếm khí bắn ra từ 5 ngón tay Lạc Vũ.

Chỉ thấy, những đóa sen vờn quanh Tân Thần Tinh đột nhiên “bịch” một tiếng, tất cả đều bị nghiền nát.

Thật giống mặt hồ bình tĩnh bị hòn đá đánh vỡ, nhiều đóa hoa sen bị đánh vỡ lập tức bị nghiền nát thành khói xanh, tiêu tán trong không khí.

Thân thể Tân Thần Tinh lao đảo một cái, tất cả hoa sen hộ thể đều bị Lạc Vũ một chiêu đánh tan.

Quanh thân không có bất cứ dấu khí màu xanh nào bay lên.

Đứng trên lôi đài, Tân Thần Tinh nhìn vào đôi mắt lạnh nhạt của Lạc Vũ, trong tình huống như vậy vẻ tươi cười trên mặt của nàng ta cứ nhiên vẫn không giảm.

“Lạc Vũ học muội quả nhiên là cao thủ, trước mặt Lạc Vũ học muội quả thật không thể giấu diếm bất cứ chiêu thức nào.”

Tân Thần Tinh nhìn Lạc Vũ khẽ cười nói, vừa nói hai tay vừa khép lại, thân hình đột nhiên cấp bách bay lên, mười ngón tay không ngừng bắn ra lực lượng vô hình.

Không hề có dấu khí phát ra, nhưng tất cả mọi người vẫn có thể nghe thấy tiếng gió “xuy xuy”.

Đây là... Đây là võ công cổ quái giống với võ công của Lạc Vũ?

Phía dưới lôi đài, mọi người nhất tề sửng sốt.

Trong lúc mọi người đang giật mình, trên lôi đài khóe miệng Lạc Vũ giương lên, đột nhiên lại cười khê ra tiếng.

“Như vậy để ta dạy ngươi, cái gì mới là vô hình kiếm khí chân chính.”

Một tay Lạc Vũ chấp sau lưng, năm ngón tay của bàn tay còn lại giống như đang cấp bách đạn tỳ bà, đầu ngón tay không ngừng khảy giữa không trung.

Chỉ có không khí ba động, làm cho người ta hoàn toàn nhìn không thấy, nhưng lại có thể rõ ràng nghe thấy thanh âm tiến công dồn dập như tiếng mưa rơi.

Màu tím nhạt pha lẫn màu hồng di chuyển trên lôi đài, nhanh đến nỗi làm cho người ta chỉ nhìn thấy như hai đám mây tung bay trên lôi đài.

“Di, thật là lực lượng vô hình.” Lý Huyền nhìn Tân Thần Tinh có chút kinh ngạc, nhưng cũng không phải rất ngạc nhiên: “Xem ra người đã cứu chúng ta trong ma thú rừng rậm quả thật là nàng.”

“Không nhất định.” Lý Huyền vừa mới nói ra khỏi miệng, Giá Hiên Mặc Viêm vẫn nhìn trên lôi đài đột nhiên mở miệng.

Lý Huyền, Giá Hiên Ly, Liễu Dục Thần vừa nghe không khỏi nhất tề quay đầu nhìn Giá Hiên Mặc Viêm: “Vậy thì là người nào? Ngươi biết?”

Giá Hiên Mặc Viêm nghe câu hỏi của ba người, nhưng không có lên tiếng đáp lại.

Đấu khí của hắn cao hơn Tân Thần Tinh cho nên thấy rất rõ ràng.

Vô hình kiếm khí của Lạc Vũ so với Tân Thần Tinh cao hơn không biết bao nhiêu lần.

Hôm nọ hắn gặp phải 10 cấp ma thú Uẩn Hỏa Kim Sư cũng chỉ có thể chạy trốn, Tân Thần Tinh làm sao có thể lợi hại hơn hắn đánh bại kim sư?

Hắn có điểm hoài nghi có phải hay không Tân Thần Tinh là người ra tay cứu bọn hắn rồi.

Hồng ảnh tung bay, Lạc Vũ cùng Tân Thần Tinh người tới ta đi, làm cho những người xem phía dưới cơ hồ thấy không rõ lắm.

“Bịch.” Ngay lúc hồng ảnh tung bay, hai đạo thân ảnh đồng thời thả chậm lại động tác, mọi người rõ ràng nhìn thấy Lạc Vũ chưởng trúng đầu vai của Tân Thần Tinh.

Thân thể Tân Thần Tinh run lên, khoe miệng chảy xuống một tia máu tươi.

Thân hình có chút lảo đảo, khí tức trên người yếu bớt, mặc dù sắc mặt tái nhợt, lại mỉm cười nói: “Thân thủ của học muội thật là hay, học tỷ cảm thấy hồ thẹn, cam...”

Tiếng nói nhẹ nhàng bay giữa không trung.

Mà trong khoảnh khắc Tân Thần Tinh rơi xuống đất, lúc lướt qua Lạc Vũ, nàng ta lại mỉm cười, dùng khẩu hình nói: “Nữ nhân ti tiện, đi chết đi.” (*nhép môi nói chuyện không ra tiếng)

Nhìn qua tình cảnh này mọi người chỉ thấy nàng ta vô lực chịu thua, nhưng năm ngón tay khê mở, một chút được phần màu đen ném về phía Lạc Vũ.

Lạc Vũ nhướng mày, liếc mắt một cái thấy rõ bột phần màu đen trong tay Tân Thần Tinh, sắc mặt nàng vốn lạnh nhạt liền thay đổi một chút.

Nàng nhăn lại mi, một cổ sát khí hiển lộ ra ngoài.

Lạc Vũ trở tay chưởng Tân Thần Tinh một chưởng, tránh đi thân thể và tay của nàng ta, Lạc Vũ hung hăng đánh lên khuôn mặt Tân Thần Tinh.

Tân Thần Tinh nhìn thấy Lạc Vũ huy chưởng, chẳng những không tránh, ngược lại giờ mặt ra cho đánh.

Biến cố chỉ xảy ra trong nháy mắt.

Mọi người phía dưới chỉ nhìn thấy Tân Thần Tinh mỉm cười, nghe thấy nàng ta đã ra tiếng nhận thua.

Lại không ngờ Lạc Vũ đã chiếm phần thắng lại đột nhiên ra tay ác độc, sát khí hiển hiện, không lưu tình chút nào chưởng Tân Thần Tinh.

Đám người phía dưới nhất tề sửng sốt.

Trơ mắt nhìn Tân Thần Tinh bị Lạc Vũ không lưu tình chút nào đánh bay ra ngoài, “bịch” một tiếng té ngã dưới lồi đài.

Té mạnh trên mặt đất.

Phía dưới, thân thể Tân Thần Tinh có chút run lên, mọi người nhìn thấy trên mặt đất chậm rãi chảy ra máu tươi.

Lặng im, ngẩn ngủ lặng im.

Ngay sau đó phía dưới lồi đài, Giá Hiên Mặc Viêm cách Tân Thần Tinh gần nhất liền có phản ứng, vội vàng chạy đến, ngồi xổm xuống nâng dậy Tân Thần Tinh.

Hắn cau mày nhìn một thân lạnh băng trên lồi đài của Lạc Vũ nói: “Người đã chiến thắng rồi, sao lại còn ra tay độc ác như vậy.”

Lời nói vừa mới hạ xuống, Tân Thần Tinh được Giá Hiên Mặc Viêm đỡ lên, làm ọi người chung quanh nhất tề đổ hút một ngụm lạnh khí.

Chỉ thấy trên gương mặt như hoa như ngọc của Tân Thần Tinh bị năm đường cào thật sâu.

Dung nhan vốn diễm lệ giờ đây tràn đầy vết máu loang lổ, vô cùng thê thảm.

Một gương mặt xuất chúng, trong nháy mắt đã bị phá hủy.

Lúc này khoe miệng nàng ta còn đang chảy máu, sắc mặt tái nhợt mang theo tuyệt đối kinh ngạc, thở gấp tựa người vào trong lòng Giá Hiên Mặc Viêm, không ngừng nôn huyết ra ngoài.

Tĩnh lặng, một mảnh không tiếng động tĩnh lặng.

Mọi người nhìn một chút, trên lồi đài, Lạc Vũ một thân lạnh băng đang đứng.

Lại nhìn phía dưới lôi đài, Tân Thần Tinh mềm yếu vô lực, tất cả ánh mắt khiến trách đều nhìn về phía Lạc Vũ.

Tân Thần Tinh đã nhận thua rồi, Lạc Vũ lại còn tàn nhẫn ra tay như vậy, thật sự là quá...

Lạc Vũ đứng trên lôi đài, neho lại ánh mắt, lại nhìn về phía Tân Thần Tinh, trong mắt nổi lên sát khí.

“Người điên rồi à?” Giá Hiên Mặc Viêm liếc mắt một cái thấy bộ dạng Tân Thần Tinh như thế, sau khi kinh ngạc, nhất thời hướng về phía Lạc Vũ quát: “Nàng đã nhận thua rồi, người cư nhiên lại còn...”

“Khụ...khụ, sự tình...không liên quan... học muội...”

Giá Hiên Mặc Viêm vừa mới rống giận ra khỏi miệng, Tân Thần Tinh liền ho khan không dứt, thanh âm đứt quãng nói: “Có thể, là do... học muội... lỡ tay...”

Lỡ tay, lời này nói ra ai tin?

Ánh mắt khiến trách của mọi người đều nhìn về phía Lạc Vũ.

Vong Xuyên đại lục người mạnh vì tôn, nhưng tình huống hôm nay có hơi khác, tất cả mọi người bị tư thái khoan dung của Tân Thần Tinh làm cho cảm phục, nên quay qua khiến trách người mạnh là Lạc Vũ đây.

Lạc Vũ đứng trên lôi đài nghe Tân Thần Tinh nói vậy, cười lạnh một tiếng.

Mi mắt nhìn quét lòng bàn tay Tân Thần Tinh liếc mắt một cái, bột phấn màu đen đã biến mất.

Đối với vẻ mặt đau đớn đáng thương, tựa người vào trong lòng Giá Hiên Mặc Viêm của Tân Thần Tinh, Lạc Vũ rất rõ ràng.

Tốt, tốt lắm, cư nhiên dám tính kế nàng.

Một mũi tên hạ hai chim, giải cho người một Tân Thần Tinh, vì Giá Hiên Mặc Viêm cư nhiên dám đem bàn tính đánh tới trên đầu nàng.

Cùng khắc, Giá Hiên Mặc Viêm dựng thẳng chân mày lên nói: “Người thật là quá ác độc, trên lôi đài tỷ thí sinh tử đương nhiên sẽ bị thương, nhưng người hủy dung người ta là có ý gì.

Quân Lạc Vũ người đã xấu xí như vậy rồi, cho nên không thể nhìn người khác so với người...”

“Bịch.” Giá Hiên Mặc Viêm trợn mắt nói còn chưa hết, dưới lôi đài Vân Thí Thiên đột nhiên quay đầu, trong mắt chợt lóe tử quang.

Giá Hiên Mặc Viêm như bị sét đánh, khí huyết quay cuồng lên, trong nháy mắt sắc mặt liền trở nên tái nhợt vô sắc.

Bên cạnh, Nghiêm Liệt xem thấy tình huống Lạc Vũ như vậy liền đi tới, gặp Vân Thí Thiên ra tay liền vội vàng chụp lên đầu vai Giá Hiên Mặc Viêm. Có Nghiêm Liệt giúp đỡ, khí tức Giá Hiên Mặc Viêm liền hòa hoãn xuống.

Lấy lại một hơi, Giá Hiên Mặc Viêm cũng không sợ Vân Thí Thiên, gân cổ lên nói: “Người giải thích cho ta, nói, tại sao lại hạ độc thủ như vậy?”

Người rõ ràng đã thắng rồi, tại sao lại còn xuống tay? Giải thích, người giải thích cho ta.”

“Ta làm việc không cần giải thích với bất kỳ ai.” Nhìn thấy Vân Thí Thiên phát nộ, từ trên lôi đài Lạc Vũ nhìn Giá Hiên Mặc Viêm cùng Tân Thần Tinh lạnh lùng nói.

“Người...” Giá Hiên Mặc Viêm vừa nghe nhất thời sắc mặt liền trầm xuống.

“Người, Tân Thần Tinh, nghe cho kỹ đây, người tốt nhất thu lại trò “xiếc khí” lừa đảo này đi.”

Lạc Vũ không để ý tới Giá Hiên Mặc Viêm, dị thường lạnh lùng nhìn Tân Thần Tinh: “Hôm nay ta có thể hủy đi gương mặt của người, ngày mai ta cũng có thể hủy đi chính bản thân người, bản thân ta muốn nhìn, có ai dám nói ta nửa chữ không.”

Dám tính kế nàng, muốn nhiều người khiển trách nàng là nàng sẽ không dám động thủ, chỉ có thể nhẫn nhịn ngâm bồ hòn làm ngọc sao?

Muốn Giá Hiền Mặc Viêm quang minh chính đại đến với với nhau, nàng sẽ không nói hai lời thành toàn bọn họ, nhưng nàng ta lại ngần ra tay, muốn lợi dụng nàng để đạt mục đích.

Hừ, thật đúng là xem nàng như nhuyển quả hồng muốn niết, muốn nhéo gì cũng được hay sao.

Lão tử đây liền hủy gương mặt người đó, người làm gì ta, không chỉ có bây giờ, nếu dám có lần sau nàng cũng sẽ không hạ thủ lưu tình.

Dư luận khiển trách thì tính sao, lão tử có thể diệt người, như vậy lão tử chính là đạo lý.

Thanh âm lãnh khốc cực kỳ hạ xuống, chung quanh càng phát ra tĩnh lặng không tiếng động.

Lời nói thật là kiêu ngạo, trước mặt mọi người lại dám hại người khác còn chưa nói, lại còn làm như cây ngay không sợ chết đứng, quả thật là một người vô cùng kiêu ngạo.

Một đầu tóc bạc của Vân Thí Thiên dưới ánh mặt trời, không hề lay nhiễm độ ẩm, trái tim lạnh băng bao phủ hết thấy.

Cùng Lạc Vũ tương ứng sáng chói.

Nghe thấy Lạc Vũ tàn nhẫn nói như thế, Vân Thí Thiên chẳng những không phản cảm, ngược lại rất hài lòng gật đầu, vươn tay về hướng Lạc Vũ.

Mánh khéo được dùng cho những người có cấp bậc ngang nhau vui đùa.

Tại trước mặt tuyệt đối thế lực cùng năng lực, thì nó chỉ là một cái xác hư ảo.

Nếu thấy không vừa mắt, giết, chỉ bằng người mọi cách tính kế, cũng bất quá chỉ có bấy nhiêu năng lực đó thôi.

Tân Thần Tinh tựa vào trong lòng Giá Hiền Mặc Viêm, nhìn về mặt Lạc Vũ cùng Vân Thí Thiên, thân thể đột nhiên cứng đờ.

Mà trên lôi đài Lạc Vũ thấy Vân Thí Thiên vươn tay cho nàng, lập tức cũng không rút rè, trực tiếp nắm tay Vân Thí Thiên phi thân nhảy xuống.

Vân Thí Thiên nắm tay Lạc Vũ, xoay người.

Hai tròng mắt đen nhánh thản nhiên nhìn quét gương mặt không còn chút máu của Tân Thần Tinh liếc mắt một cái.

“Chưa từng có ai dám tính kế người của ta ở trước mặt ta.” Thanh âm không mang một tia độ ẩm, lãnh khốc như băng.

Một lời vừa dứt, trong đôi mắt nhìn về phía Tân lóe lên tử quang.

Tân Thần Tinh mềm yếu tựa vào trong lòng Giá Hiền Mặc Viêm, cổ tay đột nhiên run lên, ngay sau đó cả người cũng run rẩy lên, cơ hồ bắt đầu điên cuồng địa xé tay áo bên phía tay trái.

Nhưng bị thương nặng như vậy làm sao có thể hành động tự nhiên được.

“Người làm gì? Đừng nhúc nhích.” Giá Hiền Mặc Viêm cau mày.

Mà Tân Thần Tinh không nói một lời, chỉ điên cuồng lôi kéo tay áo cùng cánh tay, gương mặt tái nhợt không có chút máu, loáng thoáng hiện lên một tia hắc khí.

Lạc Vũ thấy vậy cười lạnh một tiếng, dám dùng độc hại nàng, cái này gọi là tự ăn ác quả. (*tương đương “tự mình làm nghiệt không thể sống”)

Vân Thí Thiên ra tay nhanh hơn nàng, hắc sắc âm độc, không cần tới gần mới có thể thả độc.

“Xích nhi... Trở về...” Mím môi kêu nhỏ, Tân Thần Tinh thẳng gọi ma thú của nàng trở về vì nàng hút độc.

Mà trên lôi đài, lúc này Tiểu Ngân đang dẫm hai chi sau lên người Xích Thủy Điều, “rầm” một tiếng, cả người Xích Thủy Điều cơ hồ bị giẫm lún xuống lôi đài bằng đá.

Tiểu Ngân “hừ” một tiếng, nhảy về hướng Lạc Vũ.

Lạc Vũ lạnh lùng quay đầu, cùng Vân Thí Thiên sóng vai đi ra ngoài.

Ở phía sau, nhìn Tân Thần Tinh hô hấp như thế, sắc mặt đã trở nên đỏ đậm, Nghiêm Liệt cả kinh, gắt gao nhú mày, tách ra Giá Hiên Mặc Viêm với nàng ta.

“Sư phụ?”

“Đừng tới gần nàng, là hắc sắc cổ độc.”

“Hấp!” Bên cạnh, Liễu Dục Thần, Giá Hiên Ly, Lý Huyền vừa nghe, nhất thời hít một hơi lạnh khí, đây là chất độc âm độc nhất a.

Sẽ hại người đoạn tử tuyệt tôn, phá hủy toàn bộ công lực.

Giá Hiên Mặc Viêm nghe vậy, hai tròng mắt đột nhiên tròng lớn, không dám tin nhìn Tân Thần Tinh giãy dụa điên cuồng trên mặt đất, lại nhìn liếc mắt một cái bóng dáng Lạc Vũ đã đi xa, đây là có chuyện gì xảy ra?

Gió qua ngọn cây, tin tức Lạc Vũ chiến thắng một lúc lâu sau mới truyền ra.

Ngày mùa hè nóng bức, Phong Lâm tiểu công chúa không hiểu trúng độc, càng làm cho đại hội 3 nước trao đổi thêm nóng bức.

Mùa hè năm nay đúng là quá nóng rồi.

42. Chương 42

Gió nhẹ thổi, mây trắng bay, ánh mặt trời chiếu chói chang.

Vùng ngoại ô Hạo Tàng quốc, tại Thập Lý Hà, mùi hương hoa sen thơm mát bay xa trăm dặm.

Lạc Vũ đứng bên bờ ao sen, thật sâu ngửi vào mùi thơm ngát bay trong không khí.

Hoa sen nở rộ, mùi hương nhàn nhạt cao quý mà u nhã, hít vào trong phổi thật sáng khoái, đem toàn bộ uẩn giận lúc này vứt sang một bên.

Tâm tình tốt hơn rất nhiều.

Nhìn các loại màu sắc, hoa văn cùng tư thái khác nhau của hoa sen trong ao vạn phần liêu nhân. Quả nhiên, hoa sen là loài hoa cao quý mà thần thánh, chỉ có Vân Thí Thiên mới xứng đáng dùng hình thái hoa sen công kích.

Ngươi lại nếu để những người khác dùng, quả thực chính là phá hư hình tượng hoa sen.

Đặc biệt là cái kia cái gì Tân Thần Tinh.

“Tại sao lại ra tay nặng như vậy phá hủy thanh liên hộ thể của Tân Thần Tinh?”

Yến Lâm đứng bên cạnh Lạc Vũ cùng Vân Thí Thiên lên tiếng hỏi, đôi mắt nhìn Lạc Vũ hiện lên một chút ánh sáng, đột nhiên nháy mắt mấy cái với Lạc Vũ, trên mặt tràn đầy tươi cười.

Dùng đầu khí để hộ thể, một khi bị đánh nát, như vậy về sau công lực sẽ chẳng tấp thoĩ lui.

Lạc Vũ liếc mắt nhìn Yến Lâm một cái, thấy trong mắt Yến Lâm đều đã rõ ràng mọi ý tứ, lập tức cười nhẹ, cũng không phủ nhận: “Nàng không xứng.”

“Vậy ai xứng?” Yến Lâm truy hỏi kỹ càng.

“Xứng cái gì?” Lời nói vừa hạ xuống, Yến Phi và Yến Trần đi tới, Yến Trần cười hỏi.

Yến Lâm nói tóm tắt hai câu.

Yến Phi cúi đầu đứng phía sau Vân Thí Thiên, mặt không chút thay đổi, Yến Trần và Yến Lâm đều cười nhìn Lạc Vũ, chờ đợi nàng trả lời.

Lạc Vũ nhìn hai gương mặt tươi cười kia liếc mắt một cái, sau đó quay đầu nhìn Vân Thí Thiên đang đứng bên cạnh: “Đương nhiên là chủ nhân nhà các người rồi.”

Lời này vừa nói ra, Yến Lâm cùng Yến Trần đều mỉm cười toe toét.

Mà Vân Thí Thiên vẫn đang nhìn hoa sen trong ao thì quay đầu lại nhìn Lạc Vũ liếc mắt một cái.

Trong mắt hắn hiện lên một tia hài lòng.

Vọng khắp Vong Xuyên đại lục, ai chẳng biết “Thần nô tử liên”, chính là sát chiêu của Vân Thí Thiên cơ chứ.

Một chiêu vừa ra, vạn liên nổ rộ, ai có thể ngăn cản.

Một con nghé con nho nhỏ mà cũng dám nhảy nhót múa may biểu diễn, trước mặt hắn lại dám dùng liên hoa hóa hình, quả thật là một sự khinh nhờn mà.

Nghe Lạc Vũ trực tiếp phủ nhận ả ta, Vân Thí Thiên rất hài lòng.

Trong lòng người của hắn thì hắn là tốt nhất, đây vốn là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Khóe mắt Lạc Vũ loáng thoáng thấy Vân Thí Thiên độc tài cùng hài lòng, không khỏi nhất thời lắc đầu, nhẹ bật cười.

Vân Thí Thiên quả thật quá càn rỡ, nhưng lại làm cho nàng cảm giác rất không tệ.

“Khởi bẩm chủ nhân, như vậy...”

“Đi ra.”

Lạc Vũ khẽ cười, trong lúc Yến Trần đang muốn bấm báo tin tức với Vân Thí Thiên, chỉ thấy khuôn mặt đang hài lòng của Vân Thí Thiên đột nhiên trầm xuống, quay đầu hướng ao sen quát lạnh một tiếng.

Có người? Yến Trần, Yến Lâm, Yến Phi, nhất thời kinh hãi.

Tại sao một chút khí tức của người kia bọn họ cũng không nhận thấy được.

Cùng khắc, mặc dù Lạc Vũ có kinh ngạc nhưng không sâu sắc bằng nhóm người Yến Lâm, dù sao công lực của nàng cũng không bằng bọn họ.

Chỉ là nương theo tiếng quát của Vân Thí Thiên, nàng quay đầu nhìn lại.

Trong ao,片片 lá sen màu xanh biếc pha lẫn hoa sen màu phấn hồng tương đương sáng chói, mờ ảo mà vô trần.

Không thấy ai, không có động tĩnh, người ở nơi nào?

Trong lúc Lạc Vũ còn đang nghi hoặc, trên mặt ao Thập Lý Hà chậm chậm hiện lên tia ba động.

Các đóa hoa sen nổ rộ, các nụ hoa, từ gốc đến ngọn đều tụ tập trên không trung.

Đưa mắt nhìn lại toàn Thập Lý Hà, có không dưới mấy vạn đóa hoa sen hồng nhạt.

Từ Thập Lý Hà kéo dài đến mười dặm, từng đóa hoa bị đứt gãy chậm rãi bay giữa không trung.

Chỉ trong chốc lát, Lạc Vũ liền thấy bầu trời trước mắt trôi nổi lơ lửng vô số đóa hoa sen, từ trên xuống dưới là một mảnh sáng lạn hồng nhạt.

Cùng ánh mặt trời đan cùng một chỗ, cơ hồ xinh đẹp chói mắt đến nỗi làm cho người ta không dám nhìn kỹ.

Tay chậm rãi nắm chặt lại, công lực bắt đầu di chuyển khắp toàn thân.

Có thể vô thanh vô tức bề gãy vạn đóa hoa sen ở Thập Lý Hà, bay lả tả giữa không trung, công lực như thế này, nếu là địch nhân, sao có thể là chuyện bình thường cho được.

“Vọng Thiên Nhai quân vương dừng chân tại chỗ này, cư nhiên là vì một nữ nhân như thế này, Vân Thí Thiên, nếu tin tức này truyền đến Phật Tiên Nhất Thủy sẽ gây nên bạo động đa.”

Ngay lúc Lạc Vũ đề phòng, một tiếng nói thanh nhã liền truyền đến.

Mang theo chút giễu cợt, mang theo chút lười biếng cùng hả hê.

“Phật Vương Quân.”

Yến Trần nghe vậy liền biến sắc mặt, ba người nhanh chóng hộ vệ Vân Thí Thiên ở bên trong, đầu khí màu lam trên người đều nhất tề tăng lên.

Lạc Vũ còn chưa kịp kinh ngạc, vạn đoá hoa sen phần hồng trước mắt đột nhiên xoay tròn giữa không trung.

Những đoá hoa sen xoay tròn tụ tập thành một tòa ghế dựa hoa sen.

Một đạo nhân ảnh đột nhiên xuất hiện trong những đoá hoa sen rậm rạp, vạt áo tung bay, hư không ngồi xuống hoa sen trung tâm ở giữa không trung.

Sương trắng mờ lung, chỉ thấy người ngồi trên ghế dựa lớn bằng hoa sen, mặc một thân ngọc sắc trường bào thêu kim tuyến, phong tư trác tuyệt.

Dung mạo loáng thoáng nhìn không rõ lắm, nhưng với khí chất đẹp đẽ quý giá cùng cao cao tại thượng, làm cho những người đánh giá hần, không nhận được hành lễ cúng bái.

Trong lòng Lạc Vũ nhất thời rung lên.

Tốc độ hần thật nhanh, mặc dù nàng nhìn chằm chằm vào ao sen nhưng vẫn không thấy rõ đối phương xuất hiện như thế nào.

Phần công lực này, sợ rằng đã...

Người này cùng Vân Thí Thiên đến từ một nơi, là người có cấp bậc tương đương.

“Thì tính sao.” Hai tay Vân Thí Thiên vẫn thu lại trong tay áo như trước, nghe Phật Quân Vương hỏi vậy, lãnh khốc đáp lại.

“Sẽ như thế nào, không phải ngươi rất rõ sao.” Thanh âm rõ ràng, lãnh đạm truyền đến từ không trung.

Phật Quân Vương ngồi trên tòa hoa sen, nhẹ giọng lãnh đạm phát tay: “Chỉ là không ngờ ngươi có quyết định này mà thôi, ha...ha”

Dứt lời, một tia cười khê quẩn quanh trong không trung.

Không biết hần tăng lên âm lượng như thế nào, nhưng những lời hần nói lại rõ ràng truyền vào trong tai mọi người, làm cho người ta có cảm giác hần đang bên cạnh nói chuyện vậy.

Lời nói vẫn còn phiêu dang giữa không trung, những đoá hoa sen vẫn lơ lửng trôi, đột nhiên bắt đầu chậm rãi di động theo chiều kim đồng hồ.

Chỉ trong chốc lát, vạn đoá hoa sen ngưng kết thành một cái vòng trang sức, không ngừng xoay tròn giữa không trung.

Xa xa nhìn qua, thật giống như một bó hồng nhụy đang xoay tròn.

Ngay lúc hoa sen tạo thành gió lốc, trên mặt Yến Lâm, Yến Phi, Yến Trần ngưng kết thành vẻ nghiêm túc chưa từng thấy, năm ngón tay ba người đồng thời vươn về khoảng không trước mắt, đầu khí màu lam đỉnh ngưng tụ thành 3 thanh trường kiếm trong tay bọn họ.

Cùng khắc, hoa sen vẫn tiếp tục xoay tròn tạo thành lốc xoáy, hướng gió di chuyển, điên cuồng vọt về phía Vân Thí Thiên.

Bay múa mà qua, khí thế kinh thiên.

Ba người Yến Trần, Yến Lâm, Yến Phi thấy một màn này, lập tức đứng thành một đường thẳng, ngăn lại trước mặt Vân Thí Thiên.

3 thanh đầu khí trường kiếm màu lam chập lại cùng nhau.

Đầu khí màu lam loáng thoáng hiện lên một chút ánh sáng màu tím, vòng sáng đầu khí càng thêm lớn.

Ba người bọn họ đây là muốn liên thủ đối kháng lúc xoáy hoa sen sao?

Sắc mặt Lạc Vũ càng thêm nghiêm túc, nhóm 3 người Yến Trần liên thủ kháng địch nói lên địch nhân là tuyệt đại cao thủ.

Lập tức không chờ Vân Thí Thiên mở miệng, cũng không chờ đám người Yến Trần nháy mắt ra hiệu với nàng.

Lạc Vũ ngưng tụ vô hình kiếm khí, nhoáng một cái thân hình đã đứng chắn trước người Vân Thí Thiên.

Bây giờ Vân Thí Thiên không thể ra tay.

Nếu đánh nhau với loại đối thủ như vậy dù chỉ là một chiêu, hậu quả là không thể tưởng tượng được.

“Phật Vương...” Đôi mắt Vân Thí Thiên có chút trầm xuống, khẩu khí ẩn hàm cảnh cáo.

“Bốn tôn rất chán ghét những kẻ dưới tay này của ngươi, rõ ràng đánh không lại, nhưng vẫn muốn liều mạng, thật là làm cho người ta chán ghét mà.”

Nam tử được xưng là Phật Vương nhẹ nhàng cười, hoàn toàn không nghe ra một tia sát khí.

“Ngươi chuyên môn nhắm vào thuộc hạ dưới tay của bốn vương gây phiền toái.” Thanh âm Vân Thí Thiên rất chậm, nhưng lại ẩn chứa nhẹ nhàng áp lực không ngừng bành trướng.

Trước đó vài ngày trong ma thú rừng rậm, người hẹn hán ra gặp mặt đúng là Phật Vương, cứ nghĩ rằng hán đã quay trở về, không ngờ vẫn còn ở chỗ này.

“Không.” Phật Vương mỉm cười.

Một chữ vừa hạ xuống trong tiếng cười, lúc xoáy hoa sen gào thét thẳng thắp đánh về đám người Yến Trần.

Khí thể bàng bạc sắc lạnh như thể, cơ hồ làm cho thiên địa cũng phải lâm vào sợ hãi.

“Đi.” Yến Trần, Yến Lâm, Yến Phi, ba người đồng thời thét lên một tiếng, ba thanh đầu khí trường kiếm giao nhau ngưng kết thành một cổ đầu khí, bổ về phía lúc xoáy hoa sen.

Lam quang chói mắt, nhanh như sấm đánh.

Một mảnh hỗn loạn giữa màu phấn hồng của hoa sen và ánh sáng màu tím, gào thét va chạm vào nhau.

“Ầm.” Một lam, một phấn hồng kịch liệt va chạm.

Chỉ trong tích tắc, lực lượng từ hai phương thế lực là 3 đại lam tôn đỉnh cùng tím tôn vương giả, điên cuồng ép sát, bao trùm cả bầu trời vắng khắp nơi.

Hỗn tạp màu lam, màu tím xoay tròn giữa không trung, không ngừng va chạm lẫn nhau.

Lạc Vũ đứng cách đó tương đối gần, lúc này bốn cổ lực lượng chạm vào nhau, khí tức lan tràn ra, trong nháy mắt cơ hồ làm không khí trở nên vẩn vò.

Lạc Vũ bị áp lực không khí đè ép đến nỗi hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Ngay lúc Yến Trần, Yến Phi, Yến Lâm, ba người liên thủ chống lại Phật Vương, đột nhiên phía sau lúc xoáy hoa sen có một cơn lốc hoa nhỏ vòng qua ba người, vọt về phía Vân Thí Thiên.

Cùng lúc, dường như Phật Vương rất vui vẻ, tiếng nói âm âm vang dội trên bầu trời.

“Ta quay lại đây chính là muốn nhìn một chút có cơ hội giết ngươi hay không...”

Thanh âm vui vẻ phiêu đảng trong không trung, lúc xoáy hoa sen nọ vẫn hướng về phía Vân Thí Thiên.

Vân Thí Thiên thấy vậy, trên mặt hoàn toàn không có một tia động dung, chỉ lạnh lùng nói: “Chỉ bằng ngươi.”

3 chữ lạnh lùng vừa hạ xuống, hai tay Vân Thí Thiên vẫn thu lại trong tay chậm rãi duỗi ra, một tia đầu khí màu tím nhạt bắt đầu ngưng tụ.

“Không cho người ra tay.” Nhưng ngay lúc trong tay Vân Thí Thiên xuất hiện đầu khí màu tím, Lạc Vũ đã sớm đứng bên người Vân Thí Thiên đang sẵn sàng đón quân địch, quát khẽ một tiếng.

Bước về phía trước vài bước, trong tay nàng đã sớm ngưng tụ toàn bộ lực lượng kiếm khí vô hình, quét ngang trời một cái.

Một tiếng kêu nhỏ vang lên, một kiếm bổ tới tấn công lốc xoáy hoa sen.

Vô hình kiếm khí xẹt qua trên bầu trời bao la, thanh âm bén nhọn rõ to vang lên.

Tựa như một thanh kiếm phượng nghĩa vô phản cố đánh tới lốc xoáy hoa sen, không chiến thắng thì không quay đầu.

“Ầm.”

Hai cổ lực lượng tiếp xúc nhau, thân hình Lạc Vũ liền bị chấn động, trong nháy mắt khoe miệng nàng liền chảy xuống một tia máu tươi.

Mà giữa không trung, tốc độ lốc xoáy hoa sen chỉ hơi bị chậm lại một chút, sau đó vẫn tiếp tục vọt về phía Vân Thí Thiên.

Lạc Vũ thấy vậy cắn chặt răng, dùng lực lượng toàn thân liều mạng lao ra ngoài, gắt gao nắm lấy kiếm khí vô hình đối đầu với đầu khí màu tím của tím tôn vương giả.

Thật không ngờ, Lạc Vũ lại có thể tiếp được một chiêu này, Vân Thí Thiên cúi đầu nhìn Lạc Vũ đang đứng trước người che chắn cho hắn.

Một bên dung nhan xấu xí tràn đầy kiên cường cùng quyết tâm.

Vốn biết rằng không đấu lại, vẫn sẵn sàng dâng ra tính mạng đối kháng.

Trong đôi mắt Vân Thí Thiên hiện lên một chút ba đào, ngay sau đó khoe miệng chậm rãi giương lên một nụ cười nhẹ.

Biết rõ không đánh lại nhưng vẫn muốn che chở hắn, cảm giác này...thật tốt.

“Người không được, lui về sau.” Thanh âm rất lạnh, nhưng lại ẩn đầy độ ấm.

Bàn tay Vân Thí Thiên chậm rãi toát ra đầu khí màu tím: “Hắn muốn giết ta, không có cửa đâu.”

“Không cho... Không cho...”

Bị công lực của Phật Vương áp đến sắp không thở nổi, nhưng nàng nghiêng đầu gắt gao nhìn chằm chằm Vân Thí Thiên.

Mặc dù phải đối mặt khó khăn, nhưng khẩu khí nàng tuyệt đối cứng cỏi.

Thương tích trên người Vân Thí Thiên, vết vả lấm nàng mới dùng được áp chế nội thương không phát tác trong 3 tháng.

Nếu hôm nay hắn động thủ một lần nữa, như vậy hậu quả sợ rằng đến lúc nàng luyện được Huyền Hỏa đan cũng không thể cứu hắn.

Vân Thí Thiên nhìn Lạc Vũ, trong mắt hiện lên vui sướng chưa từng có, cùng với nhẹ nhẹ cảm tình nảy sinh.

“Ta nói rồi, ta có thể bảo vệ người.”

Thanh âm lạnh lùng thản nhiên tung bay trong không trung, đầu khí màu tím bắt đầu toát ra trên tay Vân Thí Thiên.

Cùng khắc, thanh âm của Phật Vương vẫn chậm rãi rơi xuống từ không trung: “Hoặc là...xem trước tình cảnh tương lai người sẽ chết vì nhược điểm chí mạng.”

Vân Thí Thiên khẽ nhú mào, đầu khí màu tím trong tay còn chưa hoàn toàn ngưng tụ thành.

Phía sau đột nhiên vang lên vài tiếng kêu nhỏ, vọt tới như bay.

Ngay lập tức vài đạo đầu khí màu lam ngang trời xuất thế, từ phía sau Vân Thí Thiên phóng tới, thẳng tắp bắn về phía lốc xoáy hoa sen nhỏ nhỏ mà Lạc Vũ đang đối mặt.

Thì ra là Thất Tương: Xích, Chanh, Hoàng, Lục, Thanh, Lam, Tử đã tới.

“Ầm.” Ngay lập tức giữa không trung phát ra một tiếng va chạm bén nhọn nặng nề, vang vọng 4 phương.

Ngay sau đó, lốc xoáy đã bị phá tan, mà hoa sen hình thành lốc xoáy đã bị nát thành mảnh nhỏ rơi xuống từ giữa không trung, phiêu linh linh mà bay.

Lạc Vũ đã mất sức chống đỡ, thân hình nhất thời ngã về phía sau.

Trực tiếp đụng vào trong lòng Vân Thí Thiên.

Đồng thời, Yến Trần, Yến Lâm, Yến Phi, 3 người đã lấy lại khí thế, 3 thanh trường kiếm trong tay bỏ xuống khoảng không.

Giữa không trung bay đầy hoa, vụn đóa hoa sen tạo thành lốc xoáy bị kiếm khí chém tới xé rách ra.

Đóa hoa bị nghiền nát, từng cánh từng cánh hoa từ trên bầu trời bay lả tả từ từ hạ cánh xuống.

Xem như một khúc “hoa sen vũ”

Thu lại trường kiếm, Thất Tương ôm kiếm đứng chắn trước người Vân Thí Thiên.

Yến Phi, Yến Trần, Yến Lâm, ba người gầm lên một tiếng, thân hình nhảy dựng lên, bay vọt về phía Phật Vương.

“Ha...ha..., Vọng Thiên Nhai quân vương hoàn toàn không có sơ hở, hôm nay thật sự đã có nhược điểm, xem ra bốn tôn không uổng phí chuyến đi lần này, Vân Thí Thiên, chúng ta sẽ gặp nhau tại Phật Tiên Nhất Thủy, ha ha!”

Hắn không tiếp chiêu nhóm 3 người Yến Phi, Phật Vương xem như vụn phần vui vẻ, tiếng cười vang vọng trên bầu trời truyền đến, nháy mắt đã biến mất trong vụn cánh hoa.

Hoa sen bay rơi,片片 tung bay.

Từ một hồ sen thịnh thế tươi đẹp, trong chốc lát cả hồ chỉ còn lại tàn hoa bại liễu.

Từng cánh hoa sen bay rơi, phủ kín cả một phương trời.

“Chủ nhân, chúng ta đã tới chậm.” Thất Tương hoảng sợ quỳ xuống thỉnh tội.

“Chủ nhân.” Yến Trần, Yến Phi, Yến Lâm, xoay người đi trở về, cúi đầu bình tĩnh đứng trước mặt Vân Thí Thiên.

Trong khung cảnh một mảnh hoa sen hồng bay bay trong không trung, Vân Thí Thiên hoàn toàn không để ý đến mấy người bọn họ, chỉ cúi đầu nhìn Lạc Vũ đang tựa người trong lòng hắn.

Đầu ngón tay vươn ra lau vết máu nơi khóe miệng Lạc Vũ: “Không nên không biết tự lượng sức mình.”

Không nói những lời cảm động kinh thiên động địa, ngược lại là một câu trách cứ nhẹ nhàng.

Lạc Vũ nghe vậy không biết mình nên giận hay nên cười mới phải.

Lập tức giơ tay lên lau vết máu nơi khóe miệng, cố gắng đứng thẳng lưng lên, lại bị Vân Thí Thiên gắt gao ôm vào trong ngực: “Mặc dù vậy...ta thật cao hứng.”

Lạc Vũ ngẩng đầu nhìn, từng sợi tóc bạc bay lên, những cánh hoa bay xuống phất qua từng sợi tóc màu bạc như tơ của hắn.

Trong đôi mắt đen nhánh của hắn có tức giận, nhưng lại mang nhiều vui sướng.

Lạc Vũ giơ tay lên lấy xuống một cánh hoa trên tóc hắn, vừa định há mồm nói chuyện, Vân Thí Thiên lại lãnh khốc nói tiếp một câu: “Không có lần sau.”

Trong nháy mắt Lạc Vũ cảm thấy đỡ khóc đỡ cười, đành phải nói: “Ai kêu ngươi có nhiều cừu nhân quá chi.”

Vân Thí Thiên vừa nghe trong mắt hiện lên một tia kiêu ngạo, ôm lấy Lạc Vũ giúp nàng đứng vững.

Lạc Vũ chưa từng thấy ai nghe người ta nói mình có nhiều cừu nhân lại kiêu ngạo như người này, vấn đề lý giải ý tứ của Vân Thí Thiên cũng thật là...

“Chủ nhân thân là Vọng Thiên Nhai quân vương, đương nhiên có vô số người đối nghịch rồi.”

Bên cạnh, Yên Trần cúi đầu an tĩnh chờ lệnh, thấy Vân Thí Thiên có tâm tình tốt, lập tức lá gan cũng cảm thấy lớn hơn chút, nên ngẩng đầu chen vào một câu.

Lạc Vũ nghe hắn nói khê nhếch mi.

Bất quá Lạc Vũ cũng không biết Vọng Thiên Nhai là ý gì, nó vốn là đại biểu cho thế lực gì trên đời này.

Yên Trần thấy Lạc Vũ không rõ, cũng không giải thích thêm mà chỉ nhẹ nhàng nhìn Lạc Vũ cau mày.

“Yên tâm, bọn họ không dám hạ sát thủ.” Vân Thí Thiên nhìn Lạc Vũ đang nhướng mày nói.

Lạc Vũ giương mắt bình tĩnh nhìn Vân Thí Thiên, nàng không biết năm đó Vân Thí Thiên một thân vết thương luy luy mới trở thành Vọng Thiên Nhai quân vương, mặc dù hắn bị thương nặng, nhưng những đối thủ vẫn không thể cướp đi những thứ hắn muốn nắm trong tay.

Từ đó về sau, vẫn có người dám “vuốt râu hổ”.

Bất quá chỉ là dùng một chút thủ đoạn thử xem, tuyệt đối không dám hạ sát thủ.

Chưa ai từng gặp qua Vân Thí Thiên chính thức nổi giận, bởi vì những người gặp qua đã sớm xuống địa ngục.

Cũng chưa có ai gặp qua Vân Thí Thiên vận dụng toàn bộ thực lực chân chính, bởi vì những người gặp qua cũng đã xuống địa ngục.

Tím tôn vương giả, dù cho là tím tôn vương giả cũng có phân chia cấp bậc cao thấp.

Nhìn Vân Thí Thiên, Lạc Vũ nhẹ nhàng chớp mắt vài cái, nàng chậm rãi vươn tay ra nắm lấy tay hắn.

“Ta sẽ biến mạnh mẽ, ta sẽ không trở thành nhược điểm trí mạng của ngươi, ta sẽ biến mạnh mẽ để bảo vệ ngươi.”

Tiếng nói rất thanh thúy, rất nhẹ, nhưng lại nặng tựa thái sơn mang theo dứt khoát cùng kiên định.

Không vì gì khác, chỉ vì lúc Vân Thí Thiên đối địch, nguy nan, nàng muốn bảo vệ hắn, nàng muốn che chắn phía trước Vân Thí Thiên.

Không vì gì khác, chỉ vì nàng muốn cùng Vân Thí Thiên kề vai tác chiến.

Không vì gì khác, chỉ vì từ giờ trở đi nàng muốn hoàn toàn dung nhập vào thế giới của Vân Thí Thiên.

Theo hắn cùng nhau cộng đồng mưa gió, đồng vinh đồng nhục.

Nàng sẽ không trở thành uy hiếp của Vân Thí Thiên, sẽ không trở thành nhược điểm trí mạng của Vân Thí Thiên.

Nàng sẽ biến mạnh mẽ, chắc chắn.

Hoa rơi đầy trời, một mảnh ánh sáng mùa hạ triền miên lãng mạn.

Vân Thí Thiên nhìn thần thái nghiêm túc của Lạc Vũ, nhìn nàng chưa từng có chăm chú, ở sâu trong đôi mắt đen nhánh của nàng có những tia ba động nhẹ nhàng.

Ngay sau đó Vân Thí Thiên cười: “Bảo vệ ta? Ý nghĩ này rất tốt.”

Đúng vậy, ý nghĩ này tốt lắm, hẳn tiếp nhận, bất quá thực tế có cần đến nàng ra tay hay không, ha...ha.

Tâm tình Vân Thí Thiên vô cùng tốt, rất sung sướng.

Hắn tin tưởng những lời Lạc Vũ nói là chân thành ý thiết, nhưng...hắn sẽ bảo vệ nàng.

Nhìn Vân Thí Thiên từ chối cho ý kiến, Lạc Vũ cũng không nói lời nào, chỉ nhẹ nhàng cười, nàng sẽ biến mạnh mẽ, bảo vệ chính mình, bảo vệ Vân Thí Thiên.

Nàng, nhất định phải biến mạnh mẽ.

Cảnh tượng tú lệ, Thập Lý Hà là một mảnh tàn hoa đoạn lá.

Về phần Phật Vương rời đi, đối với hàng triệu dặm ở Phật Tiên Nhất Thủy, không biết sẽ nảy sinh tình cảnh ào ào như vũ bão như thế nào nữa.

Gió mùa hạ nhẹ thổi, mang theo cái nóng cực nóng của ngày hè.

Tại nơi Diệp vương Phong Lâm Quốc cư ngụ trong thời gian đại hội 3 nước trao đổi tiếp diễn.

“Tiểu công chúa như thế nào rồi?” Hạo Tàng quốc vương ngồi trong đại sảnh hỏi ngự y.

Ngự y trầm giọng nói: “May là trị liệu kịp thời, tiểu công chúa đã được giải độc rồi, tạm thời không có trở ngại.”

“Vậy là tốt rồi.” Hạo Tàng quốc vương nghe ngự y nói vậy gật đầu.

“Chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?” Diệp vương cau mày, sắc mặt thật khó coi.

“Chỉ là...muốn khôi phục dung mạo như lúc ban đầu, sợ rằng có một chút khó khăn.” Ngự y Hạo Tàng quốc vương gật đầu nói.

Diệp vương vừa nghe, sắc mặt càng phát ra âm trầm.

“Đem hết toàn lực điều trị.” Hạo Tàng quốc vương thấy vậy hạ lệnh, sau đó quay đầu khuyên nhủ Diệp vương: “Đừng quá lo lắng, dung mạo nàng...”

Gió qua ngọn cây, trong đại sảnh là một mảnh áp lực.

Mà phía sau đại sảnh trong tấm điện. (*phòng ngủ)

Tân Thần Tinh nằm ở trên giường, trên mặt đắp được cao, nhìn qua thần sắc có chút mệt mỏi, nhưng trong mắt lại không có một chút âm tàn ngoan độc nào cả, có chăng là một đôi mắt ôn nhu như lúc ban đầu.

“Người cảm thấy như thế nào rồi?” Giá Hiên Mặc Viêm đứng ở đầu giường nhìn Tân Thần Tinh.

Thanh âm Tân Thần Tinh rất suy yếu, nhưng lại ôn nhu nói: “Không có việc gì, người yên tâm.”

Giá Hiên Mặc Viêm thấy trong mắt Tân Thần Tinh tràn đầy ôn nhu cùng khiêm tốn, mày hắn gắt gao nhíu lại, năm ngón tay nắm thành nắm đấm, cả giận nói: “Lạc Vũ đáng chết, nàng ta rốt cuộc nghĩ gì không biết, sao lại hại người thành bộ dạng như thế này?”

“Khụ...khụ, chuyện này không liên quan đến học muội.” Tân Thần Tinh nghe vậy, vừa ho khan vừa “nói đỡ” cho Lạc Vũ.

“Người đừng nói chuyện, nghỉ ngơi nhiều chút đi.”

Giá Hiên Mặc Viêm nghe Tân Thần Tinh bênh vực Lạc Vũ, sắc mặt hắn càng có điểm phức tạp.

“Không...” Tân Thần Tinh lắc lắc đầu muốn giải thích: “Ta muốn giải thích, không thể cho người hiểu lầm Lạc Vũ học muội.”

Dứt lời, hít sâu vào một hơi chậm rãi nói: “Học muội vốn là trung cấp dược sư, đối với dược vật cực kỳ mẫn cảm, có thể là nàng phát hiện ra trên người ta có mang theo hắc sắc cổ độc, khụ...khụ... Đã nghĩ ta sẽ dùng nó ra tay với nàng, cho nên sự tình mới chuyển biến xấu như vậy...”

Giá Hiền Mặc Viêm vừa nghe, trầm ngâm trong nháy mắt không mở miệng.

Lạc Vũ đột nhiên biến sắc mặt vô cùng là vì khả năng này.

“Cho dù là vậy đi nữa, nàng ta cũng không nên ra tay nặng như vậy, dù sao người cũng là một nữ nhi, mà dung mạo của người...” Giá Hiền Mặc Viêm cau mày.

Tân Thần Tinh nghe vậy mỉm cười nói: “Không sao, học muội hào hiệp như thế, ta lớn hơn nàng vài tuổi, cũng không đến mức hẹp hòi đâu nè.

Huống chi người hạ độc cũng không phải là học muội, Mặc Viêm, người đừng tức giận với học muội mà.”

“Người còn nói tốt giúp nàng ta.” Giá Hiền Mặc Viêm nhìn Tân Thần Tinh.

Tân Thần Tinh mỉm cười, nhưng lại làm động vết thương trên mặt, đau đến hút một ngụm lạnh khí, nhẹ giọng nói: “Oan gia nên giải không nên kết ma. Sau lưng học muội có tím tôn vương giả làm chỗ dựa, không cần phải tranh chấp với nàng.”

“Ta không sợ hấn.” Giá Hiền Mặc Viêm vừa nghe đến Vân Thí Thiên liền bốc hỏa lên.

“Người đừng nói vậy, bây giờ thực lực của người cùng tím tôn vương giả chênh lệch rất nhiều, không nên chọc giận hấn, hậu quả này chúng ta không gánh nổi.

Mặc Viêm, đừng xúc động, chúng ta không thể trêu vào bọn họ, chúng ta có thể trốn mà.

Huống hồ tâm địa Lạc Vũ học muội rất tốt, mặc dù hấn ta có chút can rở, nhưng chúng ta không cần mạnh mẽ đối đầu với hấn.

Huống chi, việc hôm nay cũng là lỗi của ta.

Ta đã mang theo độc dược hộ thân mà phụ thân kêu ta đem theo, khiến cho học muội hiểu lầm, xét đến cùng là do ta sai trước.”

Buổi nói chuyện uyển uyển bao dung, thể hiện phần khiêm tốn hữu lễ cùng tính chất cao khiết, quả thực chính là một thánh nữ điển hình.

Giá Hiền Mặc Viêm nghe vậy nhìn Tân Thần Tinh thật sâu, một lúc sau mới nói: “Người cứ đem tất cả tội lỗi lăm trên người là đang lo lắng cho ta sao? Không muốn ta đối đầu với hấn ta sao?”

Tân Thần Tinh nghe vậy nhếch môi lên cười nói: “Mặc Viêm, sao người lại thông minh như vậy chứ, có thể nhìn thấu suy nghĩ của ta.”

Giá Hiền Mặc Viêm nhìn đôi mắt mang cười của Tân Thần Tinh, trầm mặc một lúc đột nhiên chậm rãi nói: “Nàng ta nếu có một chút như người ta cũng thỏa mãn lắm rồi.”

Tân Thần Tinh nghe vậy ánh mắt lộ ra mỉm cười, mi mắt lại sụp xuống.

Ngoài cửa sổ, ánh trời chiều vũ động ở phía chân trời, màu lửa hồng lộng lẫy đó làm cho người ta vui vẻ thoải mái.

Cũng quỷ dị đến nỗi làm cho trái tim người ta run rẩy.

Ánh trời chiều dần dần phía tây, bóng đêm thay thế ánh sáng vàng ban ngày.

“Thương thế của người thế nào rồi?” Bình lui tất cả nô tài, Diệp vương nhìn Tân Thần Tinh nằm trên giường.

“Không chết được.” Tân Thần Tinh chậm rãi nói.

Diệp vương nghe vậy cau mày nói: “Ta là muốn hỏi vết thương trên mặt người.”

Về phần hắc sắc cổ độc, vốn là độc dược mà bọn họ mang theo, đương nhiên là có giải dược.

Một khi trúng độc ăn vào giải dược là không có vấn đề gì, công lực mặc dù có chút tổn hại, nhưng mấy ngày sau vẫn có thể phục hồi tốt.

43. Chương 43

Tân Thần Tinh nghe Diệp vương hỏi như vậy, nàng ta cười cười nói: “Con có tuyết nhu cao, sẽ không để lại sẹo.”

“Vậy sao người còn không mau dùng.” Diệp vương nghe vậy lập tức yên tâm xuống, nhìn Tân Thần Tinh nói.

Dung mạo là vũ khí lớn nhất của một người phụ nữ.

Cho dù Giá Hiên Mặc Viêm bởi vì thương tiếc mà chú ý đến nàng, nhưng vẫn cứ xấu xí như vậy hoài, trái tim hần cũng sẽ biến chất thôi.

“Không gấp.” Tân Thần Tinh lắc lắc ngón tay.

“Vết sẹo trên mặt này có chỗ dùng.” Trong mắt Tân Thần Tinh hiện lên một tia xảo trá, bị Lạc Vũ phá hủy gương mặt của nàng, nàng phải sử dụng nó chứ, đúng hay không.

Gương mặt bị hủy có đôi khi cũng là một loại lợi khí.

Diệp vương nhìn Tân Thần Tinh, chậm rãi cười.

Xem ra, Tinh nhi của bọn họ không cần bọn họ vì nàng mà lo lắng rồi, trời sinh nàng vốn là cực phẩm quyền thuật mà.

Bóng đêm rơi xuống.

Gió lạnh thổi qua, nhẹ nhẹ lạnh lẽo.

Lạc Vũ cùng Vân Thí Thiên vừa mới về tới vương cung Hạo Tàng quốc, bị Liễu Dục Thần nóng lòng chặn đường, túm lấy tay nàng, mạnh mẽ kéo đi về phía phòng Nghiêm Liệt.

“Hiệu trưởng, có chuyện gì mà hấp tấp...”

Lạc Vũ vừa vào cửa, lời còn chưa nói hết nửa câu sau đã bị nuốt xuống, nhìn người bên cạnh Nghiêm Liệt, chân mày nhíu lại.

“Chuyện gì đã xảy ra?” Lạc Vũ bước nhanh tiến đến bên người Nghiêm Liệt.

Chỉ thấy trên giường bên cạnh Nghiêm Liệt, toàn thân Lý Huyền đều mang vết thương luy luy, cả thân thể thoa đầy dược cao, dán kín băng gạc, trên những miếng băng gạc còn thấm ra những giọt máu đỏ tươi.

Trên mặt hần đầy vết bầm xanh tím, cho dù hần đã mê mang cũng vẫn không yên ổn, đau đớn đến nỗi không ngừng rên rỉ.

Đây là chuyện gì vậy?

Tại địa bàn Hạo Tàng quốc, lại có người dám đánh vương tử Hạo Tàng quốc?

“Người chỉ biết cùng tên hồn đản kia khanh khanh ta ta, cũng không biết quan tâm đến đồng đội của mình nữa.” Giá Hiên Mặc Viêm lửa giận tận trời nhìn Lạc Vũ chất vấn.

Lạc Vũ nhíu mày, còn chưa kịp nói, Nghiêm Liệt đã trầm giọng nói: “Nháo cái gì, hần chỉ vừa mới hôn mê thôi đó.”

Giá Hiên Mặc Viêm lập tức nhắm miệng lại, Lạc Vũ cũng nuốt xuống những lời định phản kích.

“Xế chiều hôm nay có trận đánh của Lý Huyền.” Nghiêm Liệt nhìn hai người trầm giọng nói.

Lạc Vũ nghe vậy khẽ nhíu mi, xế chiều hôm nay nàng không có ở đây cho nên nàng không biết, này...

“Lại bị đánh thành như vậy?”

Lý Huyền cũng được xem như cao thủ trong đại hội 3 nước trao đổi rồi, theo đánh giá hần có thể đạt được hạng thứ 3, như thế nào lại...

“Đây là nguyên nhân ta gọi các người tới, đối thủ sau này của các người...”

Nghiêm Liệt cũng không nói hết, nhưng chân mày nhíu chặt lại, tiết lộ hần rất lo lắng.

Dưới ánh nến, tia sáng nhẹ nhàng mờ mờ.

Lạc Vũ nhìn gương mặt nghiêm túc chưa từng có của Nghiêm Liệt, chân mày nàng cũng nhíu lại.

“Lại đây, người xem rõ ràng những vết thương trên người Lý Huyền.” Chỉ trong nháy mắt im lặng, Nghiêm Liệt liền bình ổn cảm xúc, vẫy tay với Lạc Vũ.

Lạc Vũ lập tức tiến tới.

Một bàn tay đặt lên trán Lý Huyền, nội lực vô hình chạy trong cơ thể Lý Huyền dò xét một lần, sau đó trên mặt Lạc Vũ liền biến sắc.

“Cư nhiên lại hạ thủ tàn nhẫn như vậy.” Lạc Vũ trầm mặt nói.

Lý Huyền bị thương nằm trên giường, nàng chỉ nghĩ hần bị thương nặng, mà cho dù có bị thương nghiêm trọng hơn nữa cũng không có vấn đề gì vì dù sao cũng có Nghiêm Liệt ngồi kế bên.

Nhưng thật không ngờ, khi nàng cẩn thận xem xét, thương thế của Lý Huyền nghiêm trọng vượt qua sự tưởng tượng của nàng.

Kinh mạch bị tổn thương, cơ hồ hoàn toàn bị đứt gãy.

Nội tạng bị thương nặng, đầu khí hoàn toàn di chuyển lộn xộn trong cơ thể.

Một thân đầu khí, toàn bộ bị phế đi.

Lạc Vũ chau mày, muốn nói nàng không quan tâm đến sự sinh tử của Lý Huyền.

Dù sao Lý Huyền vốn là địch nhân của nàng, là người muốn hại chết nàng, nàng không phải là thánh mẫu có thể dễ dàng bỏ qua cho hần.

Nhưng là...trong đại hội này, bọn họ vốn là đồng đội của nhau, người kia lại đối với đồng đội của nàng ra tay nặng như thế, gây thương tích cho hần, đây vốn là sự coi rẻ cùng khiêu khích của người kia đối với bọn họ.

“Người nào đã ra tay?” Lạc Vũ cau mày.

“Hạo Tàng học viện Phong Vô Nhai.” Giá Hiên Mặc Viêm bình tĩnh trừng mắt nhìn Lạc Vũ.

Xế chiều lúc Lý Huyền lên đài thi đấu, hần đang ở chỗ Tân Thần Tinh để giải độc cho nàng, nên cũng không đến xem trận đấu, sau khi an bày thỏa đáng cho Tân Thần Tinh, hần quay trở lại mới gặp được tình huống này.

Đây quả thực quá buồn cười mà.

Lạc Vũ vừa nghe Giá Hiên Mặc Viêm nói, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc nhìn Nghiêm Liệt.

Lý Huyền vốn là thất vương tử của Hạo Tàng quốc, sao lại bị chính người trong vương quốc mình đánh thành như vậy, tên Lý Huyền này bị vết thương như vậy gần như bị hủy, đây là chuyện gì xảy ra vậy?

Nghiêm Liệt thấy ánh mắt nghi vấn của Lạc Vũ, nâng cằm hướng về phía Liễu Dục Thần.

Liễu Dục Thần thấy vậy lập tức đè thấp thanh âm, tràn đầy phần nộ nói: “Trận đấu lúc xế chiều, vốn là đang đánh rất tốt, đột nhiên Phong Vô Nhai, đối thủ của Lý Huyền...”

Ánh nến lóe ra, tỏa sáng trong đêm, dày đặc u ám.

“Ý của người là...một chiêu, chỉ dùng một chiêu?”

Chờ Liễu Dục Thần tự thuật một lần rõ ràng chi tiết trận đánh hồi chiều, Lạc Vũ kinh ngạc nhìn chăm chăm Liễu Dục Thần, ánh sáng trong mắt không ngừng chớp động.

“Đúng vậy, nửa trận đầu Lý Huyền trên cơ Phong Vô Nhai, chỉ là cuối cùng ta căn bản không nhìn thấy rõ là có chuyện gì xảy ra, thì Lý Huyền đã thành cái dạng này rồi.”

Liễu Dục Thần mặt trầm như nước.

Lạc Vũ nghe vào trong tai những lời hần nói, nàng không ngừng suy tư sự tình trong đầu.

Cấp bậc Liễu Dục Thần vốn đạt tới đỉnh đầu khí màu xanh lục, cứ nhiên ngay cả một chiêu của đối phương cũng nhìn không thấy, này...

“Đây không phải là vết thương do bị trúng đầu khí.” Sắc mặt Giá Hiên Mặc Viêm bình tĩnh nhìn Lý Huyền đang hôn mê bất tỉnh trên giường.

Đầu khí làm cho người ta bị thương nặng không phải loại tình huống như thế này.

Vết thương của Lý Huyền là kinh mạch đứt từng khúc, đây là vết thương đầu khí không cách nào tạo thành.

“Đúng vậy, là không có đầu khí, một chiêu cuối cùng ta có cảm giác giống với chiêu thức của Lạc Vũ hay sử dụng, vô hình không tiếng động, nắm sờ không tới, dò xét không được.”

Liễu Dục Thần cau mày, tận lực nhớ lại trận tỷ thí hồi chiều.

Giá Hiên Mặc Viêm vừa nói xong, trong phòng nháy mắt trở nên trầm mặc, bọn người Giá Hiên Mặc Viêm tập trung ánh mắt dừng tại trên người Lạc Vũ.

Lạc Vũ vuốt cằm.

Ngay từ đầu Nghiêm Liệt đã nói qua, trong đại hội này có người sử dụng công phu tương tự như nàng, bây giờ xem ra người này đúng là đối thủ của Lý Huyền rồi.

Bất quá, Tân Thần Tinh cũng biết một chút ít sử dụng kiếm khí vô hình.

Theo lý thuyết người này nên là người của Phong Lâm quốc mới phải, sao lại thành học trò của Hạo Tàng quốc rồi?

Lạc Vũ có chút khó hiểu, nhưng cũng không mở miệng nói gì.

Trong lúc mọi người đang trầm mặc, Nghiêm Liệt chậm rãi mở miệng: “Đây là nguyên nhân ta gọi các người đến đây xem cho rõ.

Lý Huyền bị thương không phải do đầu khí, sở trường của người nọ không phải đầu khí, hay nói cách khác, đối thủ tiếp theo của các người...”

Đối thủ kế tiếp của bọn họ, sẽ làm cho người ta đoán không ra, Lạc Vũ hiểu rõ những lời Nghiêm Liệt chưa nói hết.

Hiểu rõ những lời của Nghiêm Liệt, trong đầu Lạc Vũ chợt lóe lên một tia sáng, quay đầu nhìn Nghiêm Liệt nói: “Hạo Tàng quốc vương phản ứng như thế nào?”

Nghiêm Liệt nghe Lạc Vũ hỏi vậy, trong mắt hiện lên một tia tán dương.

“Nổi giận bùng bùng đến đây sau đó rồi đi, đến bây giờ cũng không còn nghe thấy bất cứ phản ứng gì.” Thanh âm Nghiêm Liệt rất thấp có chứa một cỗ âm trầm.

Lạc Vũ vừa nghe lời này liền hiểu.

“Ý của người chính là, ngay cả Hạo Tàng quốc vương cũng không thể động đến Phong Vô Nhai?”

Đối với quan hệ như vậy Giá Hiên Mặc Viêm cũng biết rõ.

Lý Huyền vốn là con của Hạo Tàng quốc vương, lại bị một học trò trong học viện thuộc Hạo Tàng quốc đánh thành như vậy, kinh mạch toàn thân bị hủy, chẳng khác nào phá hủy hần.

Nhưng đến bây giờ lại không thu được tin tức người kia bị bắt cứ xử trí gì.

Nọ vậy nói rõ đối phương có hậu thuẫn rất mạnh.

Ngay cả Hạo Tàng quốc vương cũng không dám động, thật là có chút ý tứ a.

Trong phòng, mấy người liếc mắt nhìn nhau một cái, không khí có chút nặng nề.

Trong lãnh địa Hạo Tàng quốc, lại có người mà Hạo Tàng quốc không dám động chạm, nếu như bọn họ chống lại, điều này tuyệt đối sẽ có hại!

Đế Quốc học viện của Nghiêm Liệt chưa từng bị đả thương nghiêm trọng như bây giờ.

Lúc này, sắc mặt mấy người đều có điểm hổ thẹn.

“Đối phương là ai, ta cảm thấy không nên theo đuổi truy cứu, chúng ta bây giờ đầu tiên muốn biết rõ người nọ có phải hay không sử dụng công phu cổ quái giống Lạc Vũ?”

Mà điểm yếu của công phu này ở đâu? Có thể phòng vệ như thế nào?”

Trong không khí xấu hổ đột nhiên vang lên tiếng nói của Giá Hiên Ly, người này từ này giờ vẫn băng mặt nghe mọi người nói chuyện không lên tiếng.

“Đúng vậy, đây là trọng điểm của ngày hôm nay, Lạc Vũ, đây là nguyên nhân tại sao ta lại gấp gáp kêu người tới.” Nghiêm Liệt gật đầu nói tiếp.

Lý Huyền đã bị thương thành như vậy, cho dù có gấp rút mang Lạc Vũ tới cũng vô ích, dù sao Lạc Vũ cũng sẽ không biết điều trị.

Nhưng là, Lạc Vũ biết công phu cổ quái nọ.

Có thể tìm ra điểm ứng phó từ Lạc Vũ, giúp cho Giá Hiên Mặc Viêm một điểm chuẩn bị, đây mới là điều quan trọng nhất trước mắt.

Thanh âm Nghiêm Liệt vừa hạ xuống, mấy người trong phòng liền đem ánh mắt tập trung trên người Lạc Vũ.

Cho dù Giá Hiên Mặc Viêm cũng cau mày, gương mặt bình tĩnh nhìn qua.

Lạc Vũ thấy vậy trầm ngâm trong nháy mắt: “Chiêu thức của hắn và ta cũng không quá giống nhau.”

“Không giống? Rõ ràng cũng không có dấu khí mà.” Liễu Dục Thần có chút bất mãn nhìn Lạc Vũ.

Ý của hắn muốn nói Lạc Vũ muốn giấu diếm võ công, không muốn nói ra ọi người biết.

Lạc Vũ quét mắt nhìn sắc mặt bất mãn của Liễu Dục Thần, không thêm để ý đến hắn.

Sau đó quay đầu nhìn Nghiêm Liệt trầm giọng nói: “Ta cũng không biết nói sao nữa, nhưng ta có thể phát hiện lực lượng của người nọ và ta không giống nhau, không phải cùng một chiêu thức.”

Nghiêm Liệt nghe vậy có chút chần chừ nhìn Lạc Vũ nói: “Có thể hay không là loại võ công khác của sư phụ người...”

Lạc Vũ, nếu võ công của hắn ta và người không giống nhau, người cũng cần phải chú ý rồi.”

Lạc Vũ thấy Nghiêm Liệt tưởng rằng nàng có sư phụ, cũng không chỉnh lại, chỉ trầm ngâm nhìn Lý Huyền một hồi, đột nhiên nói: “Người chờ một chút, ta đi hỏi một chút.”

Dứt lời, xoay người đi về phía cửa.

Nghiêm Liệt vừa nghe hai tròng mắt nhất thời sáng ngời.

Phía sau Lạc Vũ còn có tím tôn vương giả, sao hắn lại quên bég đi chuyện này nhỉ.

Có thể những gì bọn họ không biết, tím tôn vương giả lại biết cũng không chừng à nha.

Lập tức, mấy người trong phòng liền có điểm trầm tĩnh lại, chỉ có Giá Hiên Mặc Viêm mặt đen như đáy nồi.

Bước nhanh trở về phòng mình đang ở.

Lạc Vũ thấy Vân Thí Thiên đang nói chuyện cùng với đám người Yến Lâm, lập tức trực tiếp đi tới bên người Vân Thí Thiên, vỗ vỗ mu bàn tay hắn.

Vân Thí Thiên quay đầu: “Có việc?”

Lạc Vũ cũng dứt khoát, trực tiếp nói với Vân Thí Thiên hết thấy tình huống của Lý Huyền, cuối cùng nói: “Cái loại võ công này có phải hay không người đã từng đề cập qua với ta, nói là cái gì...cái gì...”

“Hư vô thần công?” Vân Thí Thiên không tiếp lời, Yến Phi đột nhiên lạnh lùng nói tiếp.

“Đúng vậy, chính là nó.” Lạc Vũ lập tức gật đầu nhìn về hướng Yến Phi.

Đã thấy Yến Phi, Yến Trần, Yến Lâm, trên mặt ba người hết sức khó coi, có nét kinh ngạc pha lẫn tức giận.

“Không thể nào, một nơi nho nhỏ như ở đây làm sao có người lại biết hư vô thần công, đó là tuyệt kỹ thành danh của Đế Thích Thiên.” Yến Trần cau mày.

Lạc Vũ đã từng nghe Vân Thí Thiên nhắc tới Đế Thích Thiên, bây giờ lại nghe Yến Trần nhắc tới.

Xem ra, tên Đế Thích Thiên này hẳn là người có quan hệ lớn lao với Vân Thí Thiên ở Phật Tiên Nhất Thủy.

“Có khả năng lưu truyền qua tới đây không?” Lạc Vũ nhìn Yến Trần hỏi.

“Yến Phi, người đi xem một chút.” Vân Thí Thiên ngẩng đầu quét Yến Phi liếc mắt một cái, thản nhiên lên tiếng.

Yến Phi lập tức đứng lên, đi về phía ngoài cửa.

Lạc Vũ thấy vậy cũng không dỗi trá nói cảm ơn với Vân Thí Thiên, mà trực tiếp đứng dậy theo sau.

Yến Trần cùng Yến Lâm thấy vậy, lại tiếp tục báo cáo tin tức từ ngàn dặm xa xôi Phật Tiên Nhất Thủy truyền tới.

Đế Thích Thiên mới có tư cách cùng chủ nhân của bọn họ bình khởi bình tọa, một nhân vật nho nhỏ làm sao có thể mời đến đại giá của chủ nhân. (*cùng đẳng cấp)

Nếu không phải có chút liên quan đến hư vô thần công, bọn họ một chút cũng không để ý tới.

Ánh lửa ngọn nến chớp động, nhẹ nhẹ lượn lờ.

“Chỉ có vẻ ngoài.” Yến Phi đứng trước giường Lý Huyền, nhìn lướt qua, lạnh lùng ném 4 chữ này.

Lạc Vũ nghe vậy hỏi: “Như vậy có phải hay không?”

Yến Phi lạnh lùng suy nghĩ, mày có chút nhíu lại, một lát sau mới gật đầu.

Cư nhiên thật sự là hư vô thần công, mặc dù chỉ có vẻ bề ngoài, nhưng nó quả thật là hư vô thần công, trong mắt Lạc Vũ chớp động ánh sáng, lông mày khẽ động dậy.

Nọ vậy có phải hay không người mà Hạo Tàng quốc vương không dám động chạm có quan hệ đến Đế Thích Thiên?

Như vậy càng phải đề phòng rồi.

Chung quanh, đám người Nghiêm Liệt, Giá Hiên Mặc Viêm nhìn Lạc Vũ cùng Yến Phi hỏi đáp lẫn nhau toàn những lời khó hiểu.

Bất quá cũng thấy rõ Yến Phi gật đầu, như vậy có nghĩa là Yến Phi biết loại võ công này.

Lập tức, Nghiêm Liệt ho khan một tiếng, nháy mắt với Lạc Vũ.

Lạc Vũ thấy vậy nhướng mi nhìn Yến Phi: “Có thể khắc chế không?”

Yến Phi vừa nghe trong mắt hiện lên một tia khinh miệt: “Có, võ công cao hơn đối thủ tự nhiên có thể khắc chế.”

Lạc Vũ vừa nghe, lời này nói ra chẳng khác nào chưa nói, ayyy cũng tại nàng hỏi một tên không biết điều thôi, bị hấn nói shock hông.

Võ công này là của tên đối đầu với Vân Thí Thiên, muốn khắc chế, làm thế nào khắc chế?

Nếu có thể khắc chế, hẳn còn có thể xứng là đối thủ của Vân Thí Thiên sao.

Lập tức, Lạc Vũ sờ sờ cái mũi, bất đắc dĩ nhìn Nghiêm Liệt liếc mắt một cái.

“Có muốn cứu hay không?” Ngay lúc này, Yến Phi đột nhiên lạnh lùng nói.

Nghiêm Liệt vừa nghe lập tức phản ứng lại, hắn ta hỏi đây ý là có cứu Lý Huyền không, nhất thời bất người nói: “Cứu, đương nhiên muốn cứu.”

Yến Phi không để ý đến hắn, chỉ nhìn Lạc Vũ ý hỏi.

Đám người Nghiêm Liệt thấy vậy toàn bộ nhìn về phía Lạc Vũ.

Lạc Vũ thấy vậy không nói, con mắt tròn trĩnh xem thường, trước mặt nhiều người như vậy hỏi nàng có cứu hay không, không lẽ nàng có thể nói không cứu.

Tên Yến Phi này thật là không biết nhân tình thế thái là gì mà.

Lập tức chỉ có thể giật giật khóe miệng nói: “Cứu.”

Yến Phi vừa nghe, không nói hai lời, ánh sáng đầu khí màu lam đậm ẩn chứa màu tím chợt lóe sáng, bao phủ Lý Huyền, một lát sau, ánh sáng nhạt dần, hắn liền xoay người rời đi.

Tầm lưng kia cùng Vân Thí Thiên cũng không khác nhau là mấy về độ lạnh lùng.

Lạc Vũ thấy vậy nhắc chân định đuổi theo, Yến Phi tất nhiên phải đi bẩm báo với Vân Thí Thiên rồi.

Nơi này xuất hiện hư vô thần công, tất nhiên là có liên quan đến Đế Thích Thiên rồi.

“Lạc Vũ, chờ một chút.” Nàng chỉ vừa nhắc chân chạy đi được vài bước, Nghiêm Liệt đột nhiên kêu lên.

Lạc Vũ quay đầu lại, Nghiêm Liệt nhìn một cái Lý Huyền đã bình ổn hô hấp trên giường không còn kêu rên đau đớn như trước nữa, sau đó nói với đám người Giá Hiên Mặc Viêm: “Các người ở lại đây canh chừng hắn.”

Dứt lời, xoay người vẫy tay với Lạc Vũ, đi ra cửa phòng.

“Hiệu trưởng?”

Ngoài phòng, gió mùa hạ khẽ thổi, ánh trăng nhu hòa chiếu sáng.

“Lạc Vũ, Phong Vô Nhai đánh Lý Huyền ra nông nỗi này, quốc vương tất nhiên không thể không tức giận.” Nghiêm Liệt không có quay đầu lại, chỉ đề thấp thanh âm nói.

Lạc Vũ nghe vậy, lại nhìn phương hướng mà Nghiêm Liệt đang muốn đi đến liền hiểu rõ.

Hiệu trưởng là muốn tìm Hạo Tàng quốc vương nói chuyện đây mà.

Nàng lập tức gắt gao đuổi theo, nếu như quốc vương có thể lộ ra chút ít tin tức của Đế Thích Thiên, như vậy cũng rất đúng lúc a.

“Lạc Vũ, vị vương giả kia tất nhiên có lai lịch không nhỏ đi?” Cùng nhau sóng vai bước đi, Nghiêm Liệt đột nhiên nhìn Lạc Vũ nhẹ giọng nói.

Lạc Vũ nghiêng đầu nhìn Nghiêm Liệt, không đợi nàng trả lời, hắn lại trực tiếp nói: “Quốc vương biết nhiều chuyện mà chúng ta không biết.

Trong khoảng thời gian này ta cũng vận dụng rất nhiều tâm tư tra xét hắn, kết quả cũng không thu hoạch được gì.”

Nói đến đây thần sắc Nghiêm Liệt cực kỳ nghiêm túc, chậm rãi nói: “Lạc Vũ, hiệu trưởng không có ý gì khác, bản tính của tên tiểu tử Mặc Viêm không xấu, chỉ là tuổi hắn còn quá trẻ, nên bản tính không được trầm ổn cho lắm.

Nếu như ngươi không muốn gả cho hắn, hiệu trưởng cũng không khuyên can thêm cái gì.

Chỉ là, lời thật có chút khó nghe, vị tím tôn vương giả kia quả thật cao thâm hơn Mặc Viêm không biết bao nhiêu lần, nhưng đi theo người như vậy sẽ rất khổ cực.

Địa vị người đó quá tôn quý, đương nhiên sẽ phải đối mặt với nhiều tình cảnh cứu tử nhất sinh.” (*rất nguy hiểm, có thể bị mất mạng)

Lạc Vũ cười cười, hiệu trưởng vốn là lão luyện, cứu tử nhất sinh sao, nói như vậy cũng không quá.

Nàng còn chưa theo Vân Thí Thiên đến Phật Tiên Nhất Thủy, một cổ khí tức áp bách cũng đã mơ hồ truyền đến, xem ra cuộc sống sau này của nàng tuyệt đối sẽ rất không thoải mái a.

Bất quá, như vậy thì thế nào đây.

Sĩ vi tri kỷ giả tử. (*có thể vì tri kỷ mà chết cũng là một loại hạnh phúc)

Nàng thà rằng vì Vân Thí Thiên vào hiểm ra nguy, cũng không nguyện cùng Giá Hiên Mặc Viêm hỗn độn sống với nhau cả đời.

Ve sầu kêu râm ran, một vòng trăng sáng cao cao đọng lại trên ngọn cây.

Nghiêm Liệt nhìn vẻ mặt Lạc Vũ đã hiểu rõ ý tứ của nàng, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, nhưng cũng không nói thêm gì nữa.

“Hiệu trưởng, Phật Tiên Nhất Thủy là ở đâu vậy?” Ngay lúc Nghiêm Liệt thở dài, Lạc Vũ đột nhiên ngắt đầu nhìn hẩn hổi.

Nghiêm Liệt cả kinh, bước chân bỗng nhiên có chút dừng lại, cực kỳ khiếp sợ nhìn Lạc Vũ.

“Phật Tiên Nhất Thủy? Người nói chính là Phật Tiên Nhất Thủy?” Thanh âm trầm thấp của Nghiêm Liệt có chút run rẩy, không biết là do sợ hãi hay hưng phấn.

“Có chuyện gì sao?” Lạc Vũ cũng dừng bước nhìn Nghiêm Liệt.

“Không, không có, vị vương giả kia chính là đến từ nơi này đi?”

Sau một phút khiếp sợ ngăn ngủi, Nghiêm Liệt đã bình tĩnh lại nhìn chằm chằm Lạc Vũ.

Lạc Vũ không trả lời, chỉ là nhìn Nghiêm Liệt.

Nghiêm Liệt thấy vậy cũng không hỏi thêm gì nữa, chỉ chậm rãi nói: “Vong Xuyên đại lục tuyệt đối vô biên vô hạn, có nhiều thế lực cùng nhau tồn tại, đều tự hùng cứ một phương.

3 nước Phi Vũ, Hạo Tàng, Phong Lâm chúng ta, thoát nhìn rất lớn.

Nhưng nếu so sánh với cả Vong Xuyên đại lục, thì chỉ như là mỗi một con kiến hôi một khối đất mà thôi.

Mà trên Vong Xuyên đại lục này, đã có một khối đại lục trải khắp thiên vạn lý, khổng lồ khôn cùng.

Người nơi nào có tiền nhiều nhất, người nơi nào có quyền lực nhất nhất, người nơi nào có thực lực mạnh nhất, người nơi nào xinh đẹp nhất, tất cả chúng ta đều không có cách nào biết được.

Mà Phật Tiên Nhất Thủy, là cấp bậc tồn tại cao nhất ở Vong Xuyên đại lục của chúng ta.”

Thanh âm Nghiêm Liệt rất thấp, nhưng trong ngôn ngữ tràn đầy hưng phấn cùng rung động đã biểu đạt ra rất rõ ràng.

Lạc Vũ nghe vào trong tai liền hiểu.

Siêu cấp đại quốc, là siêu cấp đại quốc trên Vong Xuyên đại lục.

“Lạc Vũ, nếu vị kia là đến từ Phật Tiên Nhất Thủy, như vậy hiệu trưởng khuyên người một câu, người nên thận trọng, người ngàn vạn lần phải thận trọng.

Một thân bản lĩnh của người ở nơi này, nếu được gia tăng rèn luyện sẽ nhân thượng chi nhân. (*một người trên cơ nhiều người khác)

Nhưng nếu đi đến nơi khác...”

Nghiêm Liệt cũng không hết câu, chỉ lắc đầu. Nếu đến những nơi khác, không bằng một con kiến hôi.

Lạc Vũ im lặng, xem ra nàng thật phải biến mạnh mẽ, biến càng thêm mạnh mẽ mới được.

Nếu không, không chỉ làm liên lụy đến Vân Thí Thiên, cũng sẽ tự liên lụy đến bản thân mình, nàng tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra.

Gió đêm nhẹ phẩy qua, mang theo một chút tâm tình mơ hồ.

Đêm đã khuya, Lạc Vũ mới trở về từ chỗ Hạo Tàng quốc vương.

Vân Thí Thiên ngồi dựa vào đầu giường, hai tay ôm ngực, lạnh lùng nhìn Lạc Vũ.

Lạc Vũ thấy vậy vuốt vuốt tóc, đi qua bò lên trên giường nói: “Người biết hư vô thần công cũng là người trong Quốc Tông Hạo Tàng quốc, là máu mủ trực hệ của hoàng thất, vẫn trấn giữ mật thất của Hạo Tàng quốc.”

Xem ra những người khác cũng không biết hư vô thần công, có thể thấy được mật thất của Hạo Tàng quốc có vấn đề.”

Chỉ hai ba câu Lạc Vũ đã đem những gì thám thính được từ Hạo Tàng quốc vương nói ra hết với Vân Thí Thiên.

Vân Thí Thiên cũng không nói chuyện, chỉ vươn tay ra kéo cánh tay Lạc Vũ một cái, nàng đã bị Vân Thí Thiên ôm vào trong lòng rồi.

Lạc Vũ quay đầu nhìn Vân Thí Thiên.

Vân Thí Thiên cúi đầu hôn lên gương mặt Lạc Vũ, lạnh lùng nói: “Việc này Yến Phi biết tra, sau này không cho về trễ như vậy nữa.”

Dứt lời, màn trường tơ tầm liền buông xuống, nhân tiện ôm lấy Lạc Vũ chuẩn bị đi ngủ.

“Ta còn chưa có tắm rửa.” Lạc Vũ giãy dụa trong lòng Vân Thí Thiên.

Đáp lại nàng là cánh tay hấn càng thêm siết chặt bên hông nàng, cùng với sự biến hóa trên thân thể nam tính kia.

“Nếu ngươi mà động đây nữa, ta không ngại ngươi chỉ mới mười bốn tuổi.”

Thanh âm Vân Thí Thiên phát qua vành tai Lạc Vũ, một chút lạnh khốc pha lẫn một chút khàn khàn, áp lực thân thể không nhúc nhích.

Lạc Vũ có thể cảm giác được thân thể Vân Thí Thiên có biến hóa, lập tức liền trở nên thông minh, không nhúc nhích để mặc Vân Thí Thiên ôm.

Người này, rõ ràng lạnh tình, sao lại có thể phát tình với nàng mọi nơi như thế.

Vân Thí Thiên ôm mỹ nhân trong lòng thấy vậy cũng không biết nên hài lòng Lạc Vũ nghe lời, hay là uẩn nộ Lạc Vũ nghe lời như thế. Vân Thí Thiên hung hăng sờ bên hông Lạc Vũ, bá đạo ôm cả người nàng vào trong lòng.

Lạc Vũ không khỏi đau đến nhếch môi.

Tên Vân Thí Thiên này thật là...

Chẳng lẽ hẳn không biết có mỹ nam ôm, đối với nàng cũng là một loại khảo nghiệm sao, ô..ô...

Ánh trăng sáng tỏ từ cửa sổ chiếu vào, mông mông lung lung mỹ lệ .

Chiếu rọi lên hai thân ảnh đang ôm nhau ngủ trên giường, bọn họ thật ôn nhu, thật triền miên.

Hôm sau, mặt trời lại lên cao.

Vì trận kịch chiến ngày hôm qua, nên người xem quanh lòì đài càng tăng thêm gấp mấy lần ngày thường, một mảnh sân to lớn như vậy cơ hồ bị con người bao phủ đến giọt nước cũng không lọt qua được.

Giá Hiên Mặc Viêm đánh với Lãnh Vô Quy.

Giá Hiên Mặc Viêm là ứng cử viên số 1 trong đại hội 3 nước trao đổi.

Lãnh Vô Quy tuy rằng vô danh, nhưng đã dần dần thành danh trong đại hội này, là học trò một học viện của Phong Lâm quốc.

Do đó ánh mắt mọi người tự nhiên tập trung nhìn về hướng Giá Hiên Mặc Viêm.

Chuông vàng gõ vang, tướng mạo tuấn mỹ vô song Giá Hiên Mặc Viêm đánh với tướng mạo tầm thường Lãnh Vô Quy.

Đấu khí màu xanh rực rỡ tung bay trên lôi đài.

Hai người đều không dùng ma thú, chỉ lấy đấu khí ứng phó lẫn nhau.

Giữa sân người tới ta đi chiến đấu kịch liệt, cách đó không xa một cầu thang bằng bạch ngọc dẫn lên đỉnh lầu, Vân Thí Thiên cùng Lạc Vũ đứng bên cửa sổ xem trận đấu.

“Loại trình độ này có gì hay đâu mà coi.” Yến Lâm nhàm chán nói.

“Nếu ta không xem, hiệu trưởng sẽ mắng chết ta nha.” Lạc Vũ tựa người vào cửa sổ nói.

Trận tỷ thí đã tiến hành đến cấp độ này, hôm qua Lý Huyền lại bị đánh trọng thương, nếu hôm nay nàng không hiện ra, cho dù phía sau có Vân Thí Thiên chống lưng, cũng không còn gì nói nổi a.

Huống hồ, xem đối thủ giao chiến cũng là một loại đề cao.

Yến Lâm nghe vậy nhàm chán nhướng mày, nếu biết sớm hẳn thà rằng nhận lệnh đi điều tra chuyện của Quốc Tông Hạo Tàng quốc, hừ vô thần công đương nhiên thú vị hơn mấy trò đấu đá trẻ con này à nha.

“Ầm.” Trên lôi đài liên tiếp va chạm kịch liệt.

Đấu khí màu xanh bay trên không trung, giống như giao long.

Thanh âm ủng hộ Giá Hiên Mặc Viêm càng ngày càng cao.

Trên lôi đài, Giá Hiên Mặc Viêm giống như muốn tìm nơi trú ẩn cho chuyện của Lý Huyền ngày hôm qua.

Thanh kiếm lớn màu xanh quét ngang, thanh âm không khí bị xé rách không ngừng quanh quẩn trên bầu trời.

Từng bước ép sát, liên tiếp đón nhận.

Khí thế hung mãnh như vậy cùng với hàng loạt đợt tấn công lưu loát, làm không khí đại hội 3 nước trao đổi càng thêm sôi trào.

Lạc Vũ tựa người vào cửa sổ, âm thầm gật đầu.

Nếu bỏ qua tính tình của Giá Hiên Mặc Viêm, võ công tên này thật sự không kém.

Thanh tôn đỉnh đã siêu việt hơn tất cả những bạn cùng lứa tuổi, vũ kỹ vận dụng linh hoạt cũng không phải bình thường.

Nếu ngày đó nàng không ăn vào thạch tủy mà Tiểu Ngân tìm được, chỉ sợ cũng không chiếm được ưu thế khi chiến đấu với Giá Hiên Mặc Viêm.

Một khi nghĩ đến đây, Lạc Vũ càng vân vê Tiểu Ngân đang vù vù ngủ trong lòng nàng.

Tiểu Ngân đang thoải mái ngủ, bị Lạc Vũ vân vê tỉnh dậy, không khỏi chui ra từ trong lòng nàng, gương nanh múa vuốt thể hiện bất mãn.

Lạc Vũ thấy vậy liền nở nụ cười.

Tiểu Ngân căm giận trừng mắt nhìn Lạc Vũ, tiểu móng vuốt vung lên đang muốn hù dọa Lạc Vũ, lại đột nhiên cảm giác được có chuyện gì đó xảy ra, mạnh mẽ quay đầu nhìn trên lôi đài.

Cùng khắc, Vân Thí Thiên căn bản không hề xem trận tỷ thí trên lôi đài, lại buông ra chén rượu, đứng lên, xuyên qua cửa sổ nhìn ra ngoài.

44. Chương 44

“Sao vậy?” Lạc Vũ nghiêng đầu nhìn Vân Thí Thiên.

“Là người Yến Phi để cho chạy thoát.” Sắc mặt Vân Thí Thiên lạnh trầm.

Là người Yến Phi để cho chạy thoát? Là ý gì?

Lạc Vũ ngạc nhiên một chút, sau đó liền hiểu.

Ở bên ngoài bảo tháp màu trắng, người mà Yến Phi để cho chạy thoát không phải là bóng đen muốn hại nàng sao.

Theo tầm mắt Vân Thí Thiên, Lạc Vũ nhìn lên lôi đài, Lãnh Vô Quy là bóng đen kia sao?

Trong lòng vừa mới bắt đầu dao động, Tiểu Ngân đột nhiên giận dữ kêu lên, ngân quang chợt lóe đã phóng về phía Lãnh Vô Quy trên lôi đài.

Chính là người này, hại nó lần đầu tiên xuất thủ bị thất bại, đáng chết, đáng chết mà.

Mọi người có thể ẩn dấu đi khí tức của mình, nhưng nếu đối phương có cấp bậc cao hơn hẳn sẽ không thể giấu nổi. Tương tự như vậy, trước mặt ma thú có khứu giác linh mãnh có che giấu cũng vô dụng.

Lạc Vũ thấy Tiểu Ngân nhảy phóc ra ngoài, vội vàng nói: “Trở về.”

Đồng thời nàng xoay người đi xuống lầu hướng về phía lôi đài.

“Ầm.” Vừa vặn lúc này, một tiếng kịch liệt va chạm trên lôi đài.

Lãnh Vô Quy bị một kiếm của Giá Hiên Mặc Viêm bức lui đến bên góc lôi đài, cơ hồ nếu tiến thêm một bước nữa sẽ rơi xuống dưới.

Giá Hiên Mặc Viêm thấy vậy giương lên thanh trường kiếm màu xanh trong tay, tuần nhan tươi đẹp lạnh lùng, một kiếm vung lên trực tiếp bức Lãnh Vô Quy rơi xuống lôi đài.

Nhưng vào lúc này, Tiểu Ngân lại phi thân nhảy lên lôi đài.

Lông cả người nó đã xù lên, phần nộ gào thét đối với Lãnh Vô Quy.

Giá Hiên Mặc Viêm sửng sốt, là Tiểu Ngân của Lạc Vũ, lúc này nó chạy đến đây làm gì?

Lập tức, thu lại trường kiếm, quay đầu lại nhìn lướt qua Lạc Vũ đang rẽ ra đám người dưới lôi đài đi tới.

“Cẩn thận.” Lạc Vũ thấy Giá Hiên Mặc Viêm cư nhiên phân tâm nhìn nàng, không khỏi truyền âm nhập mật quát khẽ.

Giá Hiên Mặc Viêm nghe tiếng khẽ chớp mắt, đồng thời, Lãnh Vô Quy người bị bức lui đến góc lôi đài đột nhiên ra tay, một đạo lực lượng vô hình bổ tới Giá Hiên Mặc Viêm.

Xu thế âm u lãnh duệ cực kỳ. (*lạnh lùng, sắc bén)

Lập tức cơ thể Giá Hiên Mặc Viêm nhanh chóng di chuyển, mạnh mẽ bay vọt về phía xa xa tránh thoát, cùng khắc vượn thanh trường kiếm dấu khí màu xanh trong tay tiếp đón lực lượng vô hình đang bổ xuống.

“Ầm.” Chỉ nghe một tiếng mãnh liệt vang lên, dấu khí màu xanh bị đánh nát bay tứ tán.

Giá Hiên Mặc Viêm cuống quýt thụt lùi hai bước mới đứng vững lại được, dấu khí ngưng kết thành thanh kiếm trong tay đã bị hủy diệt.

Mà cái người vốn bị bức ở góc lôi đài Lãnh Vô Quy lại không hề bị tổn hao gì, tương đương bình tĩnh đứng vững vàng trên lôi đài.

Cục diện có chút biến hóa, đám người xem xung quanh chưa kịp la lên ủng hộ Giá Hiên Mặc Viêm đã im bật.

Không khí trong nháy mắt đột nhiên yên tĩnh.

Giá Hiền Mặc Viêm híp mắt lại, nhìn Tiểu Ngân đang bị Lạc Vũ quở trách, lại nhìn gương mặt không hề biến sắc của Lãnh Vô Quy.

Trong mắt chậm rãi bốc lên một tia lửa giận: “Là ngươi.”

Không sai, lực lượng này là của bóng đen muốn dồn Lạc Vũ vào chỗ chết đây mà.

Đáng chết, cứ nhiên là hắn ta.

Ngày ấy không thấy chân diện mục do tên kia dùng cái khăn đen che mặt, không nghĩ đến cứ nhiên lại là học trò tham gia thi đấu. (*gương mặt thật)

Tốt, rất tốt.

Trong mắt Giá Hiền Mặc Viêm chính thức hiện lên sát khí, mười ngón tay gắt gao nắm thành nắm đấm.

Phía đối diện, Lãnh Vô Quy với tướng mạo bình thường vốn không muốn bại lộ thân phận.

Nhưng lại không ngờ tên Tiểu Ngân này lại đột nhiên nhảy ra, phía sau cách đó không xa lại có một đạo lực lượng khổng lồ nhìn hẩn.

Làm cho tâm trạng hẩn run lên bất an, sau đó bản lĩnh chính thức cũng đã để lộ ra rồi.

Lộ thì lộ thôi.

Trên mặt Lãnh Vô Quy hiện lên một tia âm lãnh, nếu đã bị lộ rồi, như vậy cũng không cần phải ẩn giấu đi rồi.

Lập tức, cổ tay xoay lại, năm ngón tay chỉ lên trời, từ trong hư không chậm rãi ngưng kết thành một thanh trường kiếm màu đen, lạnh như băng mà âm trầm cực kỳ.

Giá Hiền Mặc Viêm thấy một màn này giận dữ “hừ” lên một tiếng, đột nhiên ngửa đầu, một tiếng thét dài từ phía xa xa truyền đến.

Đồng thời, năm ngón hướng lên trời, một thanh cự kiếm màu xanh ngưng kết trên tay hẩn, dữ tợn sát khí bốc lên.

Phía dưới, các học trò đang xem cuộc chiến nhất thời chấn kinh, này là có ý gì, cả hai muốn liều mạng đấu sao? Bất quá bọn họ lại không kiềm chế được kích động, liều mạng đánh hẩn, rất tốt.

Cùng lúc phía dưới lôi đài, Nghiêm Liệt thấy một màn này, chân mày gắt gao nhăn lại, sao vậy nè? Sao đột nhiên lại bốc lên sát khí muốn trí đối phương vào chỗ chết, Giá Hiền Mặc Viêm bị điên rồi sao?

“Xuống đây, ngươi không phải đối thủ của hẩn.” Lạc Vũ nhíu mày, truyền âm nhập mật nói với Giá Hiền Mặc Viêm.

Lúc đầu, hai người bọn họ cùng Tiểu Ngân liên thủ mới ngăn chặn được hắc y nhân.

Hôm nay chỉ có Giá Hiền Mặc Viêm đấu một mình, cho nên hẩn không phải là đối thủ của người nọ.

Mà trên lôi đài, Giá Hiền Mặc Viêm lại không để ý đến Lạc Vũ truyền âm, thét dài lên một tiếng.

Đồng thời, phía xa xa lại truyền đến một tiếng rít gào phá thiên không, một thân ảnh băng lam từ trên không bay đến.

Ma thú bên người Giá Hiền Mặc Viêm đến.

Băng lam bay rơi, rét lạnh như băng.

Không khí cực nóng xung quanh lôi đài, lập tức bị đóng băng bởi màu lam băng giá này.

Giống như trời đã chuyển vào mùa đông giá rét vậy.

Mọi người bên dưới rừng mình một cái, lui về sau mấy bước.

Hàn khí băng giá màu lam lượn lờ trên lôi đài, một thân ảnh dần hiện ra.

Phía dưới mọi người thấy rõ, không khỏi nhất tề ầm ầm kêu lớn lên.

8 cấp hàn băng Độc Giác Thú, 8 cấp ma thú.

Trước mắt ba nước coi như là lam tôn cao thủ cũng rất ít người có được 8 cấp ma thú.

Lạc Vũ đứng dưới đài cũng có chút nhướng mắt lên một chút.

8 cấp hàn băng Độc Giác Thú, Giá Hiên Mặc Viêm người này cũng có chút tiền vốn nha.

Đúng như những gì đã nghĩ, trên lôi đài Giá Hiên Mặc Viêm gầm lên giận dữ, cự kiếm màu xanh ngưng kết trong tay quét ngang trời một cái, điện cuồng chém tới Lãnh Vô Quy.

Đồng thời, Độc Giác Thú bên người hắn cũng rống lên một tiếng, một chiêu “hàn băng vụ” phun về phía Lãnh Vô Quy.

10 cấp ma thú mới có mặt pháp hộ thể, không ngờ con Độc Giác Thú 8 cấp này cũng có hàn khí hộ thể.

Không hổ là Độc Giác Thú, đúng là chủng tộc mà ông trời rất ưu ái.

Thanh kiếm, hàn khí, đồng thời đánh về một hướng.

Lãnh Vô Quy quát lên một tiếng chói tai, thanh kiếm màu đen trong tay bổ tới khoảng không phía trước, điện cuồng đánh lên Giá Hiên Mặc Viêm.

Hai màu xanh và đen từ trên không trung không ngừng xông tới.

Sương mù băng lam bao phủ lên cả thân hình và đấu khí của hai người.

Dưới lôi đài, trong nháy mắt mọi người chỉ cảm thấy khí lạnh thấu đến xương, nhưng lại cơ hồ thấy không rõ lắm động tác trên lôi đài của hai người.

Mà Lạc Vũ lại thấy rõ ràng.

Trên lôi đài, Độc Giác Thú không ngừng phun hàn khí về phía Lãnh Vô Quy. (*khí lạnh)

Những nơi hàn khí đi qua, lập tức đóng thành hàn băng.

Giá Hiên Mặc Viêm theo sát đó mà vọt vào, cự kiếm màu xanh quét tới.

Trên bề mặt bằng đá rắn chắc của lôi đài bị đóng băng do hàn khí của Độc Giác Thú, trực tiếp vỡ thành bột phấn hòa tan trong không khí.

Lạc Vũ thấy vậy không khỏi lú lẫm, hàn khí của Độc Giác Thú sao lại lợi hại như thế.

Ngược lại, đấu khí màu đen hộ thân của Lãnh Vô Quy đã bao lấy thân thể hắn, thân ảnh loáng thoáng trôi nổi di động, thật giống như một cỗ khối đen không có sức nặng.

Có thể tùy ý tạo thành bất cứ hình dạng gì, chạy đến bất cứ góc độ nào.

Kiểm khí màu đen quét tới quét lui Giá Hiên Mặc Viêm cùng Độc Giác Thú, nhưng thường bất ngờ tấn công một mình Giá Hiên Mặc Viêm.

Lạc Vũ thấy vậy, hai mắt tập trung nhìn Lãnh Vô Quy.

Cẩn thận quan sát thân pháp cùng cách thức tấn công của hắn.

Trên lôi đài, kịch chiến tương đương ác liệt.

Mà cách đó không xa, Vân Thí Thiên đứng bên cửa sổ nhìn lướt qua Giá Hiên Mặc Viêm cùng Lãnh Vô Quy, lại nhíu mày nhìn Lạc Vũ phía dưới lôi đài.

“Người của ẩn tộc.” Bên cạnh, Yến Lâm lại có chút kinh ngạc: “Sao bọn họ lại đến đây?”

Vân Thí Thiên không nói gì, chỉ là...mi mắt càng phát lạnh lùng hơn.

“Một Hạo Tàng quốc nho nho có cái gì đáng giá cho bọn họ đến đây, chủ nhân, ty chúc nghĩ đến có lẽ mục đích của bọn họ với chúng ta là giống nhau.” Sắc mặt Yến Lâm rất nghiêm chỉnh nói.

Lúc này Vân Thí Thiên không nhìn phía lôi đài, xoay người lại nói: “Còn chưa có tin tức?”

“Vẫn chưa.” Yến Lâm cau mày: “Người nọ biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, hoàn toàn không lưu lại một tia đầu mối.”

“Uh.” Âm điệu Vân Thí Thiên tăng cao.

Yến Lâm lập tức khom người nói: “Chúng ta ở đây sẽ kiệt lực điều tra, sống thì gặp người, chết phải thấy xác.”

“Còn lại có nửa tháng.” Vân Thí Thiên quay đầu nhìn thoáng qua Lạc Vũ trong đám người.

Ba tháng chỉ ước, hấn dừng lại không đi.

Một là vì chờ Lạc Vũ.

Hai là vì người hấn cần tìm vẫn chưa có manh mối, hấn không thể không ở lại.

Nếu không phải như vậy, Giai Hòa Diệp bên kia rung chuyển, hấn nên lập tức chạy trở về xử lý.

Bây giờ, thời gian chỉ còn lại có nửa tháng.

Hấn không có nhiều thời gian chờ đợi như vậy, trong vòng nửa tháng này phải tìm được người cần tìm.

Từ chỗ Yến Trần, Yến Lâm nghe nói về ba tháng chỉ ước của Lạc Vũ cùng Vân Thí Thiên, lập tức trầm giọng nói: “Nhất định sẽ tìm ra người trước thời gian hạn định.”

Vân Thí Thiên nghiêng đầu, trong mắt là một mảnh lạnh như băng.

“Ta không muốn nhìn thấy bất cứ gì ngoài ý muốn.” Tiếng nói sắc bén nặng như thiết.

“Vâng.” Yến Lâm cúi đầu.

Có người của ẩn tộc xuất hiện ở chỗ này, trừ ra mục đích giống với chủ nhân bọn họ, ngoài lý do này ra hấn cũng không nghĩ ra được lý do nào khác.

Nếu người của ẩn tộc muốn chen chân vào trong chuyện này, tốc độ sưu tầm của bọn họ càng phải nhanh hơn, thêm vào đó phải thật cẩn thận hành sự.

“Chủ nhân.” Ngay lúc Yến Lâm đang suy tính, Yến Phi đi vào từ ngoài cửa.

“Chủ nhân, đã tìm được mật thất của Hạo Tàng Quốc Tông, chủ nhân có muốn đi xem một chút hay, nó có liên quan đến Đế Thích Thiên.”

Thanh âm lạnh như băng của Yến Phi vang lên, nói chuyện cực dứt khoát lưu loát.

Vân Thí Thiên phát tay áo: “Dẫn đường.”

Hư vô thần công, hấn đồ muốn nhìn Đế Thích Thiên muốn đùa cái gì xiếc ở chỗ này.

“Vâng.”

Lập tức, một chuyến ba người đi về hướng mật thất của Hạo Tàng Quốc Tông.

Vân Thí Thiên quyết định đi thám thính tin tức về Phong Vô Nhai, Lạc Vũ thì còn đứng phía dưới lôi đài của Giá Hiên Mặc Viêm, chú ý trận đánh này.

Lôi đài bị tàn phá không chịu nổi, thân ảnh Lãnh Vô Quy giống như một làn khói đen, bị hàn khí của Độc Giác Thú ảnh hưởng nên di chuyển có chút chậm, nhưng vẫn quỷ dị không giống người như cũ.

Mà Giá Hiên Mặc Viêm cùng Độc Giác Thú phối hợp với nhau tạo thành lực lượng mãnh liệt, càn quét 4 phương làm ruột gan mọi người lạnh run.

Những học trò vây quanh lôi đài từ sớm, lúc này lại lui ra xa xa.

Không người nào dám đến gần để phải hứng chịu hàn khí của Độc Giác Thú, nếu như bị dính một chút khí lạnh sẽ bị đóng thành băng.

“Mở to hai mắt ra nhìn cho kỹ.” Bên tai Lạc Vũ truyền đến thanh âm nghiêm túc của Nghiêm Liệt.

Lạc Vũ không trả lời, chỉ gật đầu.

Nàng đang rất tập trung nhìn, rất chuyên tâm tìm sơ hở.

Gió lạnh sắc bén, ngay cả thân thể Lạc Vũ có nội lực trăm năm cũng bị đông lạnh đến nổi trên người bị bao phủ một tầng băng mỏng manh.

Trong một mảnh hàn khí như vậy, Lãnh Vô Quy cư nhiên còn có thể hoạt động tự nhiên thoải mái, thân thủ và lực lượng của tên này...Lạc Vũ nhũu chặt lông mày lại.

Ngay lúc hai hàng lông mày nhũu chặt, trong một mảnh hàn băng sương mù vang lên một thanh âm quỷ dị.

Trên thân kiếm màu đen của Lãnh Vô Quy, mơ hồ bốc lên vô số luồng hắc khí, giống như những con rắn cong vẹo bay thẳng lên không trung.

Tựa như những cây tảo dưới đáy biển, hướng lên thân người Giá Hiên Mặc Viêm quấn chặt không buông.

“Mau lui lại, xuống đây, nhảy xuống đây.” Nghiêm Liệt vừa thấy sắc mặt liền thay đổi, điên cuồng hét lên với Giá Hiên Mặc Viêm, người đang có nguy cơ gặp nguy hiểm trên lôi đài.

Cùng khắc, Lạc Vũ cũng cảm giác được sự tình không tốt.

Hắc khí nọ thật âm lãnh, rất quỷ quái, rất dày đặc, phảng phất đến từ địa ngục.

Làm cho người ta có cảm giác không tốt, đây là hiện thân của sức mạnh, vốn có tính chất hủy diệt.

Lực lượng như vậy nàng phỏng chừng đều phải liều mạng chống cự mới được, Giá Hiên Mặc Viêm tuyệt đối chống cự không được.

Trên lôi đài, Giá Hiên Mặc Viêm hiển nhiên cũng cảm giác được nguy hiểm, hai mắt hẩn lạnh trầm như băng.

“Người không phải đối thủ của hẩn, xuống đây.”

Lạc Vũ truyền âm nhập mật nói với Giá Hiên Mặc Viêm.

Giá Hiên Mặc Viêm nghe vậy nghiêng mắt nhìn xuống Lạc Vũ phía dưới lôi đài liếc mắt một cái.

Mà đồng thời phía đối diện, Lãnh Vô Quy cũng có chút ngừng lại như chờ hẩn tự mình nhảy xuống lôi đài.

Giá Hiên Mặc Viêm đứng không nhúc nhích.

“Xuống đây, có nghe thấy không, sư phụ ra lệnh cho ngươi xuống đây.”

Nghiêm Liệt nhìn Giá Hiên Mặc Viêm không nhúc nhích, tưởng rằng Giá Hiên Mặc Viêm vốn dĩ diện không muốn tự mình nhảy xuống, nhất thời lớn tiếng ra lệnh nói.

Giá Hiên Mặc Viêm nghe vào trong tai, mắt có chút trầm xuống.

Ngay sau đó chẳng những không nhảy xuống, ngược lại hai tay chậm rãi mở ra, hai thanh cự kiếm màu xanh hiện lên trong tay hẩn.

Lực lượng đang không ngừng tăng lên.

Giá Hiên Mặc Viêm chẳng những không thối lui, ngược lại ngưng tụ tất cả lực lượng của bản thân vào hai thanh cự kiếm.

Đồng thời bên người hẩn, Độc Giác Thú cũng ngửa đầu lên, hàn khí bong bóng băng lam trong miệng nó không ngừng lớn lên.

Hàn khí đang tăng mạnh.

Giá Hiên Mặc Viêm muốn liều mạng rồi.

Phía đối diện, Lãnh Vô Quy thấy vậy hừ lạnh một tiếng, hắc khí trong tay bắt đầu tụ tập lại.

Cái loại lực lượng hắc ám này, cũng đang không ngừng tăng lên.

Nghiêm Liệt cơ hồ cấp bách đến phát điên: “Người điên rồi, xuống đây, có nghe thấy không, xuống đây.”

Lạc Vũ cũng gắt gao nhú mày: “Giá Hiên Mặc Viêm, người...”

“Người nhìn kỹ cho ta.” Lạc Vũ cau mày còn chưa nói hết, thanh âm Giá Hiên Mặc Viêm đột nhiên xuất hiện bên tai nàng, Lạc Vũ không khỏi ngẩn ra.

Đây là có ý gì? Xem kỹ cái gì?

Nàng giương mắt, gắt gao nhìn chăm chăm Giá Hiên Mặc Viêm.

Lạc Vũ thấy biểu tình chưa từng có trên mặt Giá Hiên Mặc Viêm, hoàn toàn không phải quá sợ hãi mà làm ra những chuyện điên cuồng, trên mặt hắn là một loại tỉnh táo cùng dứt khoát.

Dứt khoát liều mạng, Giá Hiên Mặc Viêm...

Trong đầu Lạc Vũ chợt lóe lên một ý nghĩ, nàng đã hiểu ý hắn.

Một khi đã biết ý tứ của Giá Hiên Mặc Viêm, chân mày Lạc Vũ càng thêm nhú chặt, trong mắt hiện lên kinh ngạc cùng phức tạp.

Giá Hiên Mặc Viêm là đang đánh bạc, đặt cược tất cả lực lượng của mình vào trận đấu này, là vì muốn bức Lãnh Vô Quy thể hiện ra tuyệt chiêu của hắn.

Hắn không đối phó được Lãnh Vô Quy, như vậy Lãnh Vô Quy sẽ trở thành đối thủ của nàng ở trận sau.

Nếu hắn bức Lãnh Vô Quy thể hiện ra tuyệt chiêu, thì nàng sẽ có sự chuẩn bị để đối phó lại.

Nếu bây giờ hắn nhảy xuống nhận thua, như vậy nàng...

Cho tới bây giờ Lạc Vũ không nghĩ rằng Giá Hiên Mặc Viêm cư nhiên cũng có một mặt như vậy, không khỏi có chút giật mình run sợ.

Mà ngay lúc nàng sửng sốt trong nháy mắt.

Giá Hiên Mặc Viêm thét dài lên một tiếng, trong nháy mắt hai thanh cự kiếm hợp lại thành một trong tay, một kiếm quét ngang khoảng không, dứt khoát hướng về phía Lãnh Vô Quy chém xuống.

Cùng khắc, Độc Giác Thú cũng ngưng tụ ra một khối lớn hàn băng khí, gào thét bắn về phía Lãnh Vô Quy.

Hắc khí lượn lờ, thủy táo âm trầm cũng bay nhanh về phía Giá Hiên Mặc Viêm.

Đen và xanh, tại không trung ầm ầm đụng vào nhau.

Va chạm kịch liệt tạo thành hỏa hoa, làm cho người ta hoa mắt, mê đắm.

Ngay lúc này các học trò đang mê đắm xem trận đấu, hai mắt Lạc Vũ mở to gắt gao nhìn chăm chăm Lãnh Vô Quy.

Xuyên thấu qua màn sương băng giá và khói đen.

Lạc Vũ thấy rõ ràng thân ảnh của Lãnh Vô Quy, ngay lúc Giá Hiên Mặc Viêm cùng Độc Giác Thú phóng ra toàn lực, hắn ta có chút khựng lại.

Mà ngay trong nháy mắt đó, bỗng nhiên thân pháp quỷ dị của Lãnh Vô Quy không cách nào xuất chiêu, cả thân hình của hắn lộ ra khỏi hắc khí.

Mà phía sau lưng hắn hoàn toàn trống không, không cách nào phòng thủ được, hoàn toàn yếu ớt, cái gì cũng không có.

Nơi này chính là nhược điểm trí mạng của hắn.

Đôi mắt Lạc Vũ sáng lên, thì ra là nơi này a.

Mà sơ hở chỉ thoáng bày ra trong chốc lát, thân ảnh của Lãnh Vô Quy lại quỷ dị như lúc đầu.

Trong không khí quỷ dị, lực lượng hắc khí bùng cháy mạnh, trong nháy mắt cả lôi đài bị bao phủ hoàn toàn bởi hắc khí, lúc này lôi đài giống như một cái lồng tử vong màu đen.

Lực lượng âm trầm, rét lạnh cực kỳ, làm cho các học trò vốn đã lui xa, vẫn kháng cự không được té về phía sau, đánh lên nhau.

Trong khoảnh khắc, chung quanh lôi đài loạn thành một đoàn.

Mà ngay lúc đại loạn này, lôi đài màu đen vang lên một tiếng nổ kinh thiên.

Cái lồng tử vong màu đen “ầm” một tiếng vỡ ra từng mảnh vụn.

Thân thể Giá Hiên Mặc Viêm bay ngược ra ngoài, giữa không trung một cổ máu tươi vẩy ra.

“Tiểu tử chết bầm.” Sắc mặt Nghiêm Liệt cực kỳ khó coi, phi thân bay lên tiếp được thân thể Giá Hiên Mặc Viêm.

Lúc này Lạc Vũ cũng phục hồi tinh thần lại, vội vàng chạy tới.

Mặt không còn chút máu, tái nhợt như tờ giấy, quanh thân lại lượn lơ đầu khí màu đen, sắc mặt Giá Hiên Mặc Viêm chưa từng khó coi như vậy.

Nghiêm Liệt ôm cổ hần, không nói một lời, một chưởng kích trên ót Giá Hiên Mặc Viêm.

Lập tức, trong nháy mắt đầu khí màu lam đã bao phủ toàn thân Giá Hiên Mặc Viêm, đầu khí màu đen bị xua tan.

Lạc Vũ thấy vậy trực tiếp lấy ra một viên dược hoàn từ trong lòng, nhét vào miệng Giá Hiên Mặc Viêm: “Há miệng ra.”

Giá Hiên Mặc Viêm không ngừng ho ra máu, nhưng vẫn kiệt lực mở mắt nhìn Lạc Vũ: “Thấy... Rõ ràng... rồi... chứ...”

“Uh.” Lạc Vũ thấy trong tình cảnh nào rồi mà Giá Hiên Mặc Viêm lại còn hỏi cái này, trong lúc nhất thời thật không biết nên nói hần như thế nào nữa, không thể làm gì khác hơn là “ừ” một tiếng, rất nhanh gạt đầu.

Lúc này Giá Hiên Mặc Viêm mới chịu há mồm nuốt viên thuốc vào.

Tâm thần buông lỏng, lập tức nghiêng đầu sang một bên ngất đi.

Nghiêm Liệt ôm lấy Giá Hiên Mặc Viêm, xoay người bay nhanh rời đi.

Lạc Vũ đứng tại chỗ, nhìn Nghiêm Liệt và Giá Hiên Mặc Viêm đã đi xa, chậm rãi quay đầu nhìn về phía lôi đài đã bị phá hủy hoàn toàn.

Sắc mặt Lãnh Vô Quy vẫn không hề thay đổi, khóe miệng chỉ chảy ra một chút máu.

Lúc này, hần ngẩng đầu lên, ánh mắt băng lãnh nhìn Lạc Vũ.

Một lát sau, Lạc Vũ chậm rãi đưa ngón tay chỉ Lãnh Vô Quy trước mắt biết bao người.

Gió mùa hạ thổi mạnh mà cực nóng.

Phất qua ống tay áo của Lạc Vũ, trong không khí im lặng của mọi người, Lạc Vũ lãnh khốc nói: “Người chờ.”

Dứt lời, phất ống tay áo xoay người chậm rãi đi về hướng Nghiêm Liệt biến mất trong đám đông.

Các học trò chung quanh thấy vậy, theo tiềm thức tránh đường cho Lạc Vũ đi.

Trên lôi đài, Lãnh Vô Quy cau mày nhìn bóng lưng Lạc Vũ, trong mắt lóe lên tia sáng âm trầm.

Đại hội 3 nước trao đổi.

3 gã đệ tử của Đế Quốc học viện thì có 2 gã trọng thương không thể lọt vào top danh sách 6 người mạnh. Trong đó lại bao gồm đệ nhất tuyển thủ mầm móng Giá Hiên Mặc Viêm.

Đây mà một thảm trọng lớn nhất trong nhiều năm qua của Đế Quốc học viện.

6 tuyển thủ mạnh nhất chỉ còn lại một mình Lạc Vũ lọt vào danh sách.

Gió nổi lên, rõ ràng là mát mẻ, nhưng lại mang hàn khí bức người.

Mà ngay lúc Giá Hiên Mặc Viêm thăm bại, nhóm người Vân Thí Thiên trực tiếp tiến nhập Hạo Tàng Quốc Tông.

Đối với những người khác, Quốc Tông của vương thất Hạo Tàng quốc là thần bí nhất, đề phòng sâm nghiêm nhất, ngay cả Hạo Tàng quốc vương cũng không thể tùy ý đi vào.

Nhưng đối với đám người Vân Thí Thiên mà nói, đây chỉ là một mật thất nho nhỏ mà thôi.

Căn bản không có một chút năng lực chống cự lại bọn họ.

Trong mật thất, Vân Thí Thiên mặc một thân trường bào thâm tím gần đen, hai tay thu lại trong ống tay áo, thông thả xem xét mật thất Hạo Tàng quốc.

Một mật thất to chừng như vậy chỉ có mấy chục pho tượng đứng sừng sững.

Tất cả đều khắc thành hình dáng của vị khai quốc hoàng đế Hạo Tàng, chỉ là mỗi bức tượng đều bày ra các tư thế khác nhau.

Mà trên thân mỗi pho tượng đều có khắc vài chữ.

“Là phương pháp tu luyện hư vô thần công.” Yến Phi đi ở phía sau Vân Thí Thiên, nhìn hình thái mỗi bức tượng, trầm giọng nói.

“Đế Thích Thiên thật là hào phóng a, phương pháp độc môn tu luyện cũng đem ra ngoài.” Yến Lâm khoanh tay trước ngực, chậm rãi nói.

Không ai nghĩ đến trường hợp, người của Hạo Tàng quốc ăn cắp tâm pháp hư vô thần công của Đế Thích Thiên.

Nếu độc môn tâm pháp tu luyện có thể bị một vương quốc nho nhỏ trộm đi, thì Đế Thích Thiên cũng không phải là Đế Thích Thiên nữa rồi.

Chỉ có một khả năng duy nhất xảy ra, đó là chính hắn ta đưa tâm pháp cho tiểu quốc này.

“Là các chiêu thức cơ bản nhất.” Yến Trần búng búng ngón tay nói.

Tư thế điêu khắc cùng pháp môn tu luyện pháp chỉ là mới nhập môn.

Bất quá, dù cho chỉ là mới nhập môn, trong mắt người bình thường cũng là cực phẩm trong cực phẩm.

“Chúng chỉ mới được điêu khắc gần đây thôi.” Về mặt Yến Phi lạnh lùng.

Xem dấu vết là có thể biết mới hay cũ rồi.

“Hắn đem phương pháp tu luyện tiết lộ cho hoàng thất nước này, như vậy...” Yến Lâm chỉ nói lấp lửng, lại nhìn thoáng qua Yến Phi và Yến Trần.

Ba người liếc nhau, người nào cũng không nói tiếp, chỉ là chân mày chút cau lại.

Trừ ra có mục đích giống với chủ nhân nhà bọn họ, bọn họ thật sự nghĩ không ra nguyên nhân nào khác cả.

Tiểu quốc này thật sự không có gì cho Đế Thích Thiên mưu đồ.

“Vì tìm người, Đế Thích Thiên cho bọn này không ít lợi ích a.” Yến Trần nhìn sắc mặt Vân Thí Thiên vẫn lãnh khốc như trước.

“Cũng đáng giá mà.” Yến Lâm thở dài nói.

Nếu tìm được người kia, chỉ đưa ra tâm pháp nhập môn của hư vô thần công thì có lẽ là gì đâu, cho dù đưa ra toàn bộ chiêu pháp hư vô thần công để trao đổi, Đế Thích Thiên cũng không có mất mát gì cả.

“Biết làm như thế nào rồi không.” Ngay lúc Yến Lâm thở dài, Vân Thí Thiên thản nhiên mở miệng.

“Biết.”

Tất cả ba người đồng thanh đáp.

Đầu tiên là ăn tộc nhúng tay vào, bây giờ xem ra Đế Thích Thiên cũng đã sớm nhúng tay vào.

Thoạt nhìn, bọn người kia động thủ còn sớm hơn so với chủ nhân bọn họ, bồi dưỡng ra thể lực tìm kiếm cũng không nhỏ a.

Dựa theo mặt này mà nói, chủ nhân bọn họ đúng là ăn mệt rồi. Bất quá thật tốt là lần này chủ nhân lại tự mình đến đây, đây coi như là một ưu thế.

Yến Lâm, Yến Phi, Yến Trần, ba người lại nhìn nhau liếc mắt một cái, xem ra phải tìm ra người kia càng nhanh càng tốt.

Nếu để chậm trễ sẽ phát sinh biến đổi, hiện tại Đế Thích Thiên và người của ăn tộc còn chưa biết chủ nhân đã đến đây.

Nếu tin tức truyền tới tai bọn người kia, hành động của bọn họ sẽ phải gặp khó khăn rồi.

Vân Thí Thiên nghe 3 người bọn họ trả lời, khí tức cũng không có gì biến hóa.

Đế Thích Thiên cùng ăn tộc tới sớm, chuyện này cũng không có gì để ngạc nhiên, dù sao chuyện này hắn đã sớm biết.

Trong biển người mịt mờ muốn tìm ra một người, đây cũng không phải là vấn đề sớm muộn.

Mà là...phải có cơ duyên.

“Gọi Lạc Vũ đến đây.” Bình tĩnh đứng trước pho tượng cuối cùng, Vân Thí Thiên nhìn pho tượng, đột nhiên lạnh lùng nói.

“Vâng.” Yến Trần vừa nghe lập tức xoay người rời đi.

Cùng khắc, Yến Phi cũng bước nhanh rời đi, phải đẩy nhanh tốc độ tìm người kia thôi.

Ngày mùa hè nóng bức, ánh sáng ngọc lấp lánh.

Lạc Vũ mới cùng Nghiêm Liệt sắp xếp ổn thỏa cho Giá Hiên Mặc Viêm vừa bị thương nặng, còn chưa kịp nghỉ ngơi, đã phải đi theo Yến Trần vào trong Hạo Tàng Quốc Tông.

“Tìm ta có chuyện gì?” Lạc Vũ đứng trước mặt Vân Thí Thiên.

Vân Thí Thiên sẽ không vô cớ tìm nàng, lúc này lại gọi nàng đến đây, tất nhiên sẽ có chuyện cần nói.

Bởi vậy, Lạc Vũ cũng không canh giữ bên người Giá Hiên Mặc Viêm mà theo Yến Trần qua đây.

Vân Thí Thiên cúi đầu nhìn Lạc Vũ, chĩa chĩa cằm về phía pho tượng trước mặt: “Hóa giải nó, người sẽ thắng.”

“Có ý gì?” Lạc Vũ khó hiểu quay đầu nhìn chằm chằm một loạt các pho tượng.

“Là nhập môn chiêu pháp của hư vô thần công.” Yến Lâm thấy vậy gợi ý một câu.

Lạc Vũ vừa nghe, sắc mặt vốn nghiêm túc liền phát sáng lên.

Hư vô thần công, là chiêu pháp mà Phong Vô Nhai đã thương Lý Huyền.

Nếu như nàng đoán không lầm, hẳn ta cũng sẽ là đối thủ của nàng.

“Người không cần phải học, nhưng là... người phải tìm ra phương pháp hóa giải, cho người thời gian hai ngày, phá không được không cho phép đi ra.” Thanh âm Vân Thí Thiên rất lạnh đậm, dứt lời liền hướng ra ngoài mà đi.

Lạc Vũ có chút nhú mày, một lúc sau nàng mới trầm ổn tâm tình xuống.

Ý tứ của Vân Thí Thiên, nàng đã hiểu.

Nếu hôm nay nàng không thể hóa giải tâm pháp nhập môn của hư vô thần công, như vậy nàng không chỉ không thể đánh bại Phong Vô Nhai, mà ngày sau càng có khả năng nàng sẽ phải chân chính lãnh giáo toàn bộ hư vô thần công.

Đồng thời, đây cũng là cách đề cao thực lực của chính mình.

Tự mình lãnh hội sẽ nâng cao thực lực của mình rất nhiều.

Nếu chỉ dựa vào người khác chỉ dạy, vĩnh viễn chỉ biết bề ngoài mà không biết giá trị của nó.

Vì sự cường đại sau này của nàng, Vân Thí Thiên quyết định như vậy rất đúng.

Nhưng đáng chết là, nàng không thích hẳn cường ngạnh nói như thế, rất không thích.

“Hừ, sau này mới tính sổ với ngươi.” Lạc Vũ quơ quơ nắm tay về hướng Vân Thí Thiên vừa rời đi.

Sau đó quãng ra sau đầu chuyện của Giá Hiên Mặc Viêm, hắc y nhân, cùng với chuyện cả nhà nàng bị hạ độc, lúc này nàng cần phải chuyên tâm nghiên cứu cách phá giải các chiêu thức của những pho tượng.

Nếu tính không sai, hai ngày sau chính là trận đấu quyết định chọn ra ba người mạnh nhất rồi.

Ánh nắng vàng nóng bỏng, bên ngoài mật thất Hạo Tàng quốc, Vân Thí Thiên chấp tay sau lưng lẳng lẳng chờ.

Năm tháng dễ dàng trôi qua trong núi.

Lạc Vũ cố gắng nghiên cứu phương pháp phá giải, thời gian bất giác trôi qua, chui đầu vào tu luyện phương pháp phá giải hư vô thần công, mặc cho bụng “cục cục cục cục” gọi, cũng làm như không nghe thấy.

Nhưng Tiểu Ngân làm sao mà chịu đói cho được, đã sớm đói đến ôm hòn đá trong mật tông “đát băng đát băng”, vừa quan sát Lạc Vũ vừa ủy khuất gặm.

Mà ngay lúc Tiểu Ngân đang ủy khuất, cái mũi nó đột nhiên dựng thẳng, ngay sau đó ném hòn đá, xoay người chạy về phía cửa Quốc Tông.

Chỉ thấy phía ngoài cửa Quốc Tông, trước mặt Vân Thí Thiên đang bày một bàn thức ăn.

Tiểu Ngân lập tức kêu lên vui mừng, nhảy phốc về cái đùi dê đã nướng chín.

Nó thích nhất là cái này, Vân Thí Thiên thật là tốt, biết khẩu vị của nó nữa.

Vân Thí Thiên thấy Tiểu Ngân ăn ngon lành, cũng không ngăn trở, chỉ quay đầu lại nhìn đỉnh núi xa xa cao cao, bất động như núi.

Mùi thơm theo gió thổi qua, bay vào trong mật thất Quốc Tông, một lúc lâu sau mới hấp dẫn tinh thần Lạc Vũ.

Sau đó nàng mới phát giác trời đã tối rồi, mà nàng lại đói bụng đến nỗi trước ngực dán đến phía sau lưng rồi.

“Tiểu tử ngươi nha, có ăn cũng không kêu ta.” Nàng theo mùi thơm mà tìm đến, chỉ thấy Tiểu Ngân đang nằm giữa ra, bốn chân chống lên trời phơi ánh trăng, nhìn nó thật là nhân nhĩ a.

“Đói bụng?” Từng bước đi ra khỏi mật thất Quốc, liền nghe thấy thanh âm Vân Thí Thiên truyền đến.

Lạc Vũ ngẩng đầu nhìn phía trước, Vân Thí Thiên chậm rãi xoay người lại.

Thấy thức ăn bày trên bàn vẫn còn nguyên, Lạc Vũ nhìn Vân Thí Thiên liếc mắt một cái, gật đầu: “Đói bụng rồi.”

Vân Thí Thiên đi tới trước bàn ngồi xuống, đưa đôi đũa cho nàng nói: “Như vậy nhanh ăn đi.”

Lạc Vũ cũng không khách sáo, đặt mông ngồi xuống, ngẩng đầu thấy Vân Thí Thiên cũng nhanh chóng cầm đũa, không khỏi nhướn mày nói: “Ngươi vẫn chưa ăn sao?”

Vân Thí Thiên nghe vậy cũng không nói gì, chỉ gõ chiếc đũa.

Người này là đang đợi nàng, Lạc Vũ đã rõ, bất quá...

Đôi đũa của nàng vươn tới, trực tiếp đoạt lấy nắm hương của Vân Thí Thiên mà giải quyết.

Vân Thí Thiên thấy vậy nhìn Lạc Vũ liếc mắt một cái, cũng không tức giận, đôi đũa dời sang đĩa măng ké bên chuẩn bị gấp.

Một đôi đũa chen ngang, Lạc Vũ lại cướp đi.

Vân Thí Thiên nhanh chóng gấp món gà.

Lạc Vũ lại nửa đường “cướp gà” trên tay Vân Thí Thiên.

Vân Thí Thiên xem như đã rõ, Lạc Vũ là cố ý.

Lập tức, buông đũa quay đầu nhìn Lạc Vũ.

Mà Lạc Vũ lại ăn rất là hưởng thụ, nằng đang đôi đũa nha, ăn ngon ăn ngon.

“Nguyên nhân?” Vân Thí Thiên thấy vậy sắc mặt trầm trầm.

“Nhìn người ngứa mắt.” Lạc Vũ tương đương thẳng thắn nói.

Vân Thí Thiên chưa từng nghe qua có người lại nói năng kiêu ngạo như vậy trước mặt hắn, nhưng khó được lại không cảm thấy tức giận, chỉ cảm thấy khó hiểu, lại hỏi: “Nguyên nhân?”

Bị Vân Thí Thiên hỏi nguyên nhân 2 lần, Lạc Vũ liếc xéo Vân Thí Thiên một cái, lại không thèm để ý tới.

Vân Thí Thiên gặp qua tính tình Lạc Vũ đều là trầm ổn, hoặc là kiên cường mà tỉnh táo, nhưng lại chưa từng thấy một mặt giảo hoạt như vậy.

Hắn cũng không cảm thấy chán ghét, ngược lại lại thấy đáng yêu.

Đầu ngón tay gõ gõ mặt bàn, Vân Thí Thiên nhìn Lạc Vũ: “Là đang tức giận sao?”

Lạc Vũ gạt đầu, nằng cảm thấy nói chuyện với người thông minh thật là tốt a, chỉ vừa nhìn cử chỉ của nằng là biết ngay.

Vân Thí Thiên thích Lạc Vũ trực tiếp như vậy, một chút quanh co lòng vòng cũng không có.

Ngày thường đã gặp qua rất nhiều người khom khom lòn cúi, viện cớ này cớ nọ nói lòng vòng, lại có tâm địa gian xảo, đối với hắn có người sáng khoái, thẳng thắn, nghĩ muốn cái gì thì nói cái nấy, cảm giác rất tốt.

Lập tức, khóe miệng có chút nhếch lên, gấp một miếng măng để bên mép nằng, rất hiếm khi lại chịu giải thích nói: “Như vậy là muốn tốt cho người.”

“Ta không thích khẩu khí nói chuyện của người.” Lạc Vũ nhìn động tác thân mật của Vân Thí Thiên, nằng cũng không chịu há mồm, chỉ giương mắt nhìn Vân Thí Thiên.

“Khẩu khí nói chuyện như vậy của người đúng là dùng để nói với thuộc hạ, người là muốn ta làm thuộc hạ của người đây mà, tốt lắm, như vậy mời người tự trọng, cách ta xa ra một chút, ta tuyệt đối sẽ không thích chủ nhân của mình.

Nếu như ta thích người, mà người cũng thích ta, lần sau lại nói chuyện kiểu như vậy với ta, ta sẽ tìm người khác để thích.”

Dứt lời, nghiêng mắt liếc Vân Thí Thiên, lại quay đầu tự ăn cơm trong chén của mình, cũng không thèm để ý đến thức ăn Vân Thí Thiên gấp để bên miệng nằng.

Vân Thí Thiên nghe nằng nói, đôi mắt chợt lóe sáng một cái, chẳng những không giận ngược lại khóe miệng lại có chút vung lên.

“Thuộc của ta nhiều lắm, người muốn làm còn không có tư cách.”

Thanh âm rất bình thản, vốn là trần thuật, không phải khoa trương.

Vừa nói vừa bỏ thức ăn vào miệng.

Lạc Vũ thấy vậy mày liễu dựng thẳng: “Người có cái gì mà...ngô...” (*xem như là tiếng than khê khi cái miệng bị chặn lại đi hehe, ta để nguyên vì thấy như vậy hay hơn)

Nàng vừa mới mở miệng muốn xù lông lên phản bác lại, Vân Thí Thiên đột nhiên cúi đầu, ngậm lấy môi Lạc Vũ, đầu lưỡi đẩy miếng mẳm qua miệng nàng.

Lạc Vũ muốn cự tuyệt, Vân Thí Thiên làm sao mà đồng ý cho được.

Bá đạo mà cường thế gây sóng gió trong miệng nàng.

Gió đêm bay cao, ánh trăng nhô lên cao.

Bốn vó Tiểu Ngân chổng lên trời mở to một con mắt, nhắm một con mắt, mùi ngon nhìn lên.

“Người, chỉ cho thích ta.”

Triền miên ăn biến thành hôn môi, Vân Thí Thiên bá đạo tuyên bố.

Hắn nói cho tới bây giờ hắn chỉ có thuộc hạ, không có người mà hắn thích.

Hắn chỉ biết làm như vậy là tốt cho nàng, nên chú ý khẩu khí làm quái gì.

Lạc Vũ bị Vân Thí Thiên hôn đến choáng váng, nghe hắn nói vậy, biểu môi làm một cử chỉ xem thường.

Cũng được, nàng còn nhiều thời gian làm hắn thay đổi quan điểm này mà.

Vừa hôn xong, Vân Thí Thiên lại tự thân gấp một miếng thức ăn nữa, để vào trong miệng: “Cảm giác này không sai a.”

Dứt lời, cúi đầu, tiếp tục thân thiết “cho ăn”.

“Người... Buông ra...ngô...”

“Người không phải ngại ta đối với người như đối với thuộc hạ sao, ta cũng không có hôn thuộc hạ của ta.”

“Ta không phải có ý này... ngô...”

“Làm thuộc hạ thì phải tự trọng, mà thích sẽ không nhất định tự trọng, ta đã hiểu.”

“Đừng...”

Nguyệt nhi bị xấu hổ trốn trong tầng mây, thật là quá nóng bỏng rồi, nó chịu không được. (*mặt trắng)

Tiểu Ngân bị mắc cỡ, một thân màu bạc chuyển thành đỏ đậm, oa, oa, nóng quá hử.

Vân Thí Thiên quả nhiên là thiên tài hơn hai mươi tuổi đã đạt đến đỉnh tít tôn vương giả a, cư nhiên có thể nghe người ta nói 1 mà suy ra 3, không hổ là cao thủ, ayyy.

Gió đêm bay cao, bữa cơm tối này ăn được cực kỳ triền miên.

Từ đó về sau, Lạc Vũ then quá thành giận, trực tiếp bế quan, tuyệt đối không cho ai tiến vào.

Hai ngày sau, danh sách 6 cao thủ đã có, trận đấu của chọn ra 3 cao thủ, Lạc Vũ đánh với Phong Vô Nhai.

Ngày hôm đó, gió bay qua ngọn cây, tình không vạn lí.

Đại hội 3 nước trao đổi, các học trò đã sớm tập trung dưới lôi đài chờ xem trận đấu.

Trận chung kết hôm nay, Đế Quốc học viện Quân Lạc Vũ đánh với Hạo Tàng quốc Phong Vô Nhai.

Khỏi phải nói, 2 người này vốn là cao thủ rồi.

Hai bên lại tuyệt đối có cừ hận.

Phải biết rằng Đế Quốc học viện Lý Huyền là bị Phong Vô Nhai đánh trọng thương, bây giờ cũng không có xuất hiện.

Quân Lạc Vũ đương nhiên sẽ báo thù cho đồng đội.

Hơn nữa, chiêu số võ công của Lạc Vũ và Phong Vô Nhai là giống nhau.

Vừa có cừ oán, lại có võ công giống nhau, trận đấu như vậy làm sao không hấp dẫn mọi người cho được.

Mặc dù trận đấu này hôm nay đến xế chiều mới bắt đầu, nhưng chung quanh lôi đài đã sớm tụ tập đầy người.

Tất cả mọi người ở bốn phía chuẩn bị xem náo nhiệt.

Nơi sân sắp diễn ra trận đấu là một mảnh không khí ồn ào vui sướng, trái lại nơi cư ngụ của Đế Quốc học viện lại là một mảnh xao động lo lắng.

Hôm nay xế chiều chính là trận chung kết của Lạc Vũ, Đế Quốc học viện chỉ còn lại một mình nàng.

Mà bây giờ, cư nhiên còn không gặp thân ảnh nàng ở đâu cả.

Từ hai ngày trước, sau khi đưa Giá Hiên Mặc Viêm trở về phòng, cũng đã không gặp bóng dáng rồi.

Lúc đầu còn nghĩ nàng đi theo Vân Thí Thiên ra ngoài chắc sẽ không có gì.

Ít nhất vấn đề an toàn tuyệt đối không cần lo lắng.

Nhưng bây giờ thời gian trôi qua càng ngày càng gấp, mà ngay cả cái bóng của nàng cũng không thấy chứ nói gì thấy người.

Lúc này Nghiêm Liệt đã gấp đến độ gương mặt trước sau như một trầm ồ đã nổi lên gân xanh.

Trận đấu xế chiều hôm nay không thể bỏ cuộc a.

Nếu không, vinh dự trăm ngàn năm của Đế Quốc học viện cùng địa vị cao cao tại thượng sẽ bị hủy trong nháy mắt.

“Ta lại đi tìm ở phía đông.”

“Ta đi phía tây.”

Liễu Dục Thần cùng Giá Hiên Ly cũng gấp đến độ như kiến bò trong chảo nóng, cấp bách vội vàng mặc áo ngoại bào. (*áo khoác ngoài)

Bọn họ đi theo vốn là muốn xem náo nhiệt.

Không ngờ lúc này đây không chỉ không thấy được náo nhiệt cùng huy hoàng, ngược lại là bị kinh hãi run sợ làm cho con người ta đứng ngồi không yên, đồng thời còn phải chạy trốn chết kiếm người.

Thật sự là bất ngờ cho bọn họ mà.

“Hiệu trưởng, người đừng gấp, nàng sẽ đến, nàng không phải nạo loại.” Lý Huyền nghiêng người tựa vào giường, nhìn thoáng qua Giá Hiên Mặc Viêm bên cạnh vẫn còn hôn mê như trước, ho khan một tiếng. (*kể nhất gan)

Nghiêm Liệt nghe vậy cau mày: “Ta chỉ sợ nàng tới không kịp giờ đấu.”

Lạc Vũ không phải là người lâm trận thối lui.

45. Chương 45

Về điểm này thì hẳn không lo, nhưng nếu bây giờ không đến dự trận đấu, chúng ta sẽ thua.

Hắn lo lắng chính là điểm này.

Lý Huyền che miệng vết thương, chậm rãi ngồi dậy, sắc mặt trầm trọng quay đầu nhìn ngoài cửa sổ.

Quân Lạc Vũ, sao còn chưa trở lại vậy.

Mây trắng chậm chậm bay trên bầu trời.

Mà lúc này tại cửa mật thất Hạo Tàng Quốc Tông, sắc mặt Vân Thí Thiên vẫn không thay đổi chút nào cả, đứng vững đón gió, nhìn bầu trời xanh trên đỉnh đầu với vẻ mặt lạnh nhạt.

“Sắp đến giờ thi đấu rồi, sao người còn chưa ra?” Bên cạnh Yến Lâm xem chừng canh giờ nói.

“Thời gian hai ngày phỏng chừng quá chật rồi.” Yến Lâm lắc đầu, quay đầu lại nhìn phía cửa lớn Hạo Tàng Quốc Tông, rèm che lay động nhưng vẫn không thấy khí tức của Lạc Vũ.

“Đủ rồi.”

Lời hắt vữa nói rơi xuống, Vân Thí Thiên vẫn lãnh khốc như một pho tượng điêu khắc đột nhiên mở miệng, sau đó chậm rãi xoay người lại.

Yến Lâm nghe vậy trong mặt chợt lóe lên kinh ngạc, cũng xoay người lại theo.

Bên trong cánh cửa Hạo Tàng Quốc Tông, loáng thoáng truyền đến tiếng bước chân.

Cửa lớn chậm rãi mở ra, Lạc Vũ mỉm cười, Tiểu Ngân đứng trên vai, đơn độc bước ra.

Vân Thí Thiên nhìn quét Lạc Vũ liếc mắt một cái, rất trầm ổn, khí tức nội liễm thăng hoa.

Không bộc lộ tài năng, cũng không nổi lên sát khí.

Cười nhẹ chậm rãi đi đến, ôn nhuận như gió, mềm mại như nước.

Đó là một làn gió xuân ấm áp nhẹ nhàng, cũng là một loại thâm trầm sâu không thấy đáy.

Trong mắt Vân Thí Thiên hiện lên một tia thừa nhận, gật đầu nói: “Tiến bộ rồi, tốt lắm.”

“Cám ơn đã khích lệ.” Ngón tay Lạc Vũ phất phất vạt áo, đôi mắt tràn đầy kiêu mị.

Nhìn Lạc Vũ như vậy, mắt Vân Thí Thiên tối sầm lại. Thích, hẳn thích bộ dạng này của nàng, bàn tay lập tức chộp tới Lạc Vũ, muốn ôm liền ôm.

Lạc Vũ sao lại không rõ Vân Thí Thiên muốn gì cơ chứ, tại trước mặt nàng người này chưa bao giờ che dấu tâm tình của hắn.

Nàng lập tức xoay người, một chiêu mượn lực, thân hình trượt ra ngoài, nhân tiện thoát khỏi sự tấn công của Vân Thí Thiên.

“Đi?” Bên cạnh Yến Lâm nhất thời sửng sốt, nhẹ nhàng nghi hoặc lên tiếng.

“Đây là công phu gì vậy?” Yến Lâm có hứng thú nói.

Chỉ một chiêu nhẹ nhàng như thế lại có thể tránh thoát phạm vi tấn công của chủ nhân nhà bọn họ, mặc dù chủ nhân không có ý định ra tay.

Nhưng chỉ với một chiêu lui ra như vậy, cho dù là bọn họ cũng không thể hành động trôi chảy như vậy được.

“Công phu Trung Quốc.” Sợi tóc Lạc Vũ nhẹ bay.

“Là cái gì vậy? Chưa từng nghe qua.” Yến Lâm kinh ngạc, ngay cả Vân Thí Thiên cũng đã nhíu nhíu mày.

Đây là công phu gì, sao lại chưa hề nghe tên nó trên khắp Vong Xuyên đại lục này.

Chẳng lẽ bọn họ lại sơ sót đến mức này?

Lạc Vũ thấy Vân Thí Thiên cùng Yến Lâm cau mày suy tư, không khỏi cười thầm, lại phát phát tay nói: “Đi thôi, thời gian sắp đến rồi.”

Sau đó đi về hướng vương cung Hạo Tàng quốc.

Mặc dù không hiểu biết gì về công phu Trung Quốc, bất quá dù sao Vân Thí Thiên cũng là thân kinh bách chiến mà thành, bởi vậy, suy tư một lúc cũng xem như không có gì.

Giương mắt thấy Lạc Vũ đã đi xa, lập tức cất bước chậm rãi đuổi theo, lại lạnh lùng nói: “Hủy nó đi.”

“Vâng.” Yến Lâm hiểu rõ ý tứ Vân Thí Thiên.

Trường bào màu vàng đen theo gió bay múa, cùng đoàn y màu đỏ thẫm sóng vai đi xa.

Gió mùa hè bay cao, mềm mại như cát trắng.

“Ầm.”

Mà ngay lúc này, mật thất Hạo Tàng quốc đột nhiên vang lên tiếng nổ kinh thiên động địa, âm âm sụp đổ.

Nhất thời, tất cả người của Hạo Tàng Quốc Tông đều ngơ ngác, điên cuồng chạy về hướng mật thất.

Việc tìm người bí mật như vậy, Đế Thích Thiên tất nhiên sẽ không chỉ giao cho Hạo Tàng Quốc Tông, chắc chắn hẳn ta cũng có cơ sở ngầm canh giữ tại chỗ này.

Mà chủ nhân của bọn họ Vân Thí Thiên công nhiên xuất hiện tại chỗ này, bọn người Quốc Tông làm sao mà không biết cho được.

Đã thảo kinh xà chưa chắc là chuyện không tốt.

Hủy đi mật thất Hạo Tàng Quốc Tông, Vân Thí Thiên là người hiểu rõ cách hành động của Đế Thích Thiên nhất.

Dẫn dụ người của Đế Thích Thiên hành động, bọn họ sẽ hưởng lợi từ phía sau.

Đây là cái được gọi là ngư ông bắt đắc lợi.

Ánh mặt trời lóe ra, ánh nắng ấm áp chiếu xuống phía chân trời.

Trận tỷ thí 3 nước trao đổi.

Thời gian càng ngày càng đến gần, tất cả các học trò sớm đã tụ tập dưới lôi đài, ngay cả nước chảy cũng không lợ.

Mà trên lôi đài, Hạo Tàng quốc Phong Vô Nhai đã chấp hai tay sau lưng đứng thẳng.

Có chút gió thổi phất lên trang phục màu lam nhạt của hắn, đem khí tức kiêu ngạo vốn có càng thêm nổi trội.

Mà ở một chỗ khác phía dưới lôi đài.

Nghiêm Liệt đã ngồi vào vị trí của mình.

Bên người là Lý Huyền, một thân chịu trọng thương còn không khỏi lại muốn tới đây xem trận đấu, hắn đang tựa người vào ghế dựa có gối mềm.

Mà Liễu Dục Thần thì đứng phía sau lưng hắn để chiếu cố.

Về phần Giá Hiên Mặc Viêm thật sự là không có biện pháp xuất hiện ở đây rồi, Giá Hiên Ly thì ở lại trong phòng chiếu cố hắn.

Lúc này, mọi người đã đến đông đủ, chỉ chờ có một mình Lạc Vũ.

Phía chân trời, mây trắng bay theo gió.

Phía dưới, mọi người tĩnh lặng chờ, thời gian từng phút từng phút trôi qua.

Trên đài cao bạch ngọc, sắc mặt Hạo Tàng quốc vương âm lãnh, ngồi phía ngoài là Diệp vương Phong Lâm quốc nhìn dưới đài với tinh thần khó lường, tất cả hoàng thân quốc thích an tĩnh ngồi chờ, không khí lặng ngắt như tờ.

Gió thổi, mây bay.

Tiếng chuông vàng vang lên trên đài.

Thời gian đã đến.

Mọi người an tĩnh chờ, nhưng chỉ trong nháy mắt đã rú ra rú rít lên. Đến giờ rồi mà Đế Quốc học viện Quân Lạc Vũ lại chưa đến.

Sao rồi, chẳng lẽ lại không dám lên lôi đài, là nạo loại rồi sao?

4 phương ồn ào nghị luận, mà Nghiêm Liệt nghe vào trong tai nhưng sắc mặt vẫn không thay đổi, ánh mắt lại vừa sốt ruột vừa giận cơ hồ muốn giết người.

“Như thế nào, Đế Quốc học viện bỏ cuộc?” Đứng trên lôi đài, nghe thanh âm chuông vàng gõ vang, Phong Vô Nhai kiêu ngạo cúi đầu, chống lại hai mắt Nghiêm Liệt.

Trên người hắn tuyệt đối tỏa ra kiêu ngạo cùng thần khí.

Ánh mắt Nghiêm Liệt sắc bén, nhưng trên mặt lại mỉm cười nói: “Lạc Vũ có chuyện phải làm nên chậm trễ, làm cho...”

“Làm cho hiệu trưởng cùng các vị đại lâu, Lạc Vũ thật là vô ý.”

Một câu của Nghiêm Liệt còn chưa nói hết, một thanh âm trong trẻo từ xa bay tới.

Nghiêm Liệt vừa nghe trong mắt chợt lóe ánh sáng, tảng đá lớn trong lòng rốt cuộc đã hạ xuống trong nháy mắt, người cái tử nữ nhân này.

“Làm ọi người chờ một mình người, Lạc Vũ, không có lần sau.”

Nghiêm Liệt quay đầu, nhìn Lạc Vũ tự động tách ra trong đám người, thân hình thông thả cực kỳ, đi nhanh tới gần, nét mặt rất nghiêm túc.

“Vâng.” Lạc Vũ nghe vậy nhẹ nhàng cười, dưới chân nhún một cái đã phi thân bay lên lôi đài rồi.

Phía đối diện trên lôi đài, Phong Vô Nhai thấy Nghiêm Liệt đã giáo huấn Lạc Vũ trước mặt mọi người, nên cũng không tiện mở miệng chỉ trích, không thể làm gì khác hơn là không nhắc đến đề tài này nữa.

“Quả nhiên rất xấu.” Trên lôi đài, Phong Vô Nhai nhìn Lạc Vũ, trong mắt hiện lên một tia khinh thường.

Lời này vừa nói ra, không chỉ có ánh mắt Lạc Vũ hơi trầm xuống.

Ngay cả Nghiêm Liệt cũng có chút híp mắt lại nhìn.

Đánh chó còn phải nể mặt chủ, chê bai dung mạo học trò của hắn, quả thực chính là không đem Đế Quốc học viện của hắn lọt vào mắt, xem như là cho hắn ăn một cái tát ngay mặt.

Khá lắm tiểu tử không biết trời cao đất rộng.

“Cho người nói thêm 2 câu nữa.” Lạc Vũ vuốt nếp nhăn trên vạt áo một chút, thanh âm rất bình tĩnh thông thả.

“Có ý gì?” Phong Vô Nhai nhướng mày hỏi.

“Bây giờ miệng người còn có thể nói chuyện được, ta khuyên người tốt nhất nên nói nhiều thêm hai câu, nếu không đến lúc không mở miệng được, đừng trách ta không nhắc nhở người.” Lạc Vũ mềm mại trả lời.

Ý tứ của nàng rõ ràng như vậy, gương mặt kiêu ngạo của Phong Vô Nhai trong nháy mắt đã hiện lên một tia sát khí.

Ngay sau đó cuồng vọng cười to: “Chỉ bằng người, bản thân ta muốn nhìn cuối cùng là ai làm cho ai không mở miệng được.”

“Nói nhảm nhiều quá.” Lạc Vũ nghiêng người, tay chậm rãi vung lên.

Sắc mặt Phong Vô Nhai trầm xuống, cũng không nói thêm nữa, hai tay vươn ra, loáng thoáng bốc lên một tia sáng màu hồng, một đao bổ khoảng không về hướng Lạc Vũ.

Lạc Vũ thấy vậy, di chuyển mũi chân, thân hình ngừng ra phía sau.

Đao khí sắc bén vô hình lướt ngang chớp mũi Lạc Vũ bay xéo ra ngoài, một đao chém trúng trên lôi đài.

“Bịch.” Chỉ nghe một tiếng va chạm rõ ràng vang lên.

Chỉ thấy lôi đài rắn chắc bằng hắc thạch trong nháy mắt đã bị một đao này chém vỡ vụn ra một góc.

Các học trò chung quanh thấy hai người này vừa lên đã đánh với nhau.

Một chút đấu khí cũng không có, nhưng uy lực lại có thể to lớn như thế, nên không khỏi kinh hãi, đồng thời hưng phấn trong mắt càng thêm đậm.

Dao khí bay ngang, tung hoành mà đến.

Chỉ thấy Phong Vô Nhai giơ dao, lực lượng vô hình xé rách không khí, phát ra thanh âm “vút vút”, ngay lập tức bên người Lạc Vũ đã bị bao vây bởi từng đường dao như bị một cái võng chụp lên, rất sắc bén.

Trái lại thân hình Lạc Vũ bất động, bỏ qua một bên nội công cương mãnh.

Thân hình thông thả mà mềm mại, nhìn qua giống như một miếng vải vô lực, phất phơ trong cuồng phong nhấp nhô theo con sóng.

Dao phong chém ra kẻ sát chớp mũi, ót, ngực của nàng, mỗi lần đều là thiếu một chút khoảng cách mới chạm đến nàng để gây thương tổn, một khi bị trúng dao là có thể chém cho Lạc Vũ đầu rơi máu chảy.

Không một chiêu nào chém trúng Lạc Vũ, không phải vì nàng giỏi tránh thoát, mà là Phong Vô Nhai chưa dùng hết sức, hạ thủ lưu tình mà thôi.

Sau một lúc quan sát, khán giả xung quanh đưa ra kết luận như vậy.

“Lạc Vũ đang làm gì đây? Sao hôm nay lại vô dụng quá vậy?” Lý Huyền nghiêng người tựa vào nhụyễn ghế, nắm chặt tay lại.

Hắn không thích Lạc Vũ.

Nhưng hôm nay đều trông cậy vào Lạc Vũ báo thù cho hắn.

Bình thường nhìn qua Lạc Vũ rất mạnh, tại sao hôm nay lại để người ta đánh mà chỉ biết trốn tránh không thể?

Người này hôm nay làm sao vậy.

“Không phải vô dụng đâu, người chú ý xem thân pháp nhanh nhẹn của nàng đi.” Nghiêm Liệt khẽ thấp thanh âm nói, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Lạc Vũ, thân hình nàng giống như một con thuyền nhỏ nhấp nhô trong bão tố.

Biết Nghiêm Liệt tuyệt đối sẽ không nói bậy, Lý Huyền cùng Liễu Dục Thần kiềm chế lo lắng trong lòng, mở to hai mắt nhìn chăm chăm Lạc Vũ.

Thân pháp mềm mại uyển chuyển, chiêu chiêu gần trong gang tấc.

Nhìn qua giống như gặp nguy hiểm đến cực điểm, kì thực luôn luôn tránh thoát.

Đây là... Tất cả đều nằm trong sự tính toán của Lạc Vũ hay sao?

Lý Huyền cùng Liễu Dục Thần ngốc lăng tại chỗ.

Ngay lúc này, thân hình Phong Vô Nhai chợt lóe lên, nháy mắt đã nhảy tới phía sau Lạc Vũ, một chưởng đánh tới sau lưng nàng.

Tiếng gió sắc bén, mà Lạc Vũ cũng không quay đầu lại.

Mắt thấy Lạc Vũ sắp bị đá thương dưới chưởng phong của Phong Vô Nhai, đột nhiên thân hình Lạc Vũ không tránh thoát về phía trước, ngược lại dựa vào phía sau, đến gần trong lòng Phong Vô Nhai.

Phong Vô Nhai cả kinh, chiêu thức trong tay lập tức thất bại.

Bất quá hắn biến chiêu cũng nhanh, chỉ trong khoảnh khắc đã xoay tay lại đánh tới trước ngực Lạc Vũ. (*đổi chiêu thức khác)

Mà ngay lúc hắn sắp thất bại, Lạc Vũ xoay cổ tay, lấy một tư thái không tưởng tượng được đánh vào phía sau cổ Phong Vô Nhai.

Cùng khắc, thân hình Lạc Vũ cũng trượt xuống.

Giống như một con chim yén, thân hình dán xuống mặt đất nhân tiện trượt ra ngoài.

Phong Vô Nhai ăn đau, thân hình nhảy thoát ra, đứng ở một góc lồi đài.

Hai người vừa tiếp xúc đã tách ra, Lạc Vũ đứng ở chính giữa lôi đài, mà Phong Vô Nhai đứng ở một góc lôi đài.

Phía dưới, mọi người không nghĩ đến tình cảnh đột nhiên biến hóa, không khỏi cũng mở to mắt không hề lên tiếng, nhìn chằm chằm trên lôi đài.

Đứng ở trên lôi đài, Phong Vô Nhai lắc đầu một cái, cần cổ thật đau, Lạc Vũ này không biết đã dùng chiêu thức cổ quái nào nữa.

Lạc Vũ không để ý tới Phong Vô Nhai.

Sau khi đứng thẳng thắt lưng, hai tay chậm rãi đưa ra trước ngực ôm thành vòng tròn, một chiêu Thái Cực Quyền chậm rãi hình thành.

“Để ta xem ngươi có bao nhiêu cổ quái.” Phong Vô Nhai thấy toàn thân Lạc Vũ một chút khí thế sắc bén cũng không có, nhất thời giận tái đi, thân hình nhảy về phía trước. Chưởng hóa như một ngàn hình ảnh bao phủ Lạc Vũ.

Lạc Vũ khí định thần nhân, Thái Cực Miên Chưởng liên tiếp xuất ra.

Thái Cực Quyền Pháp là tuyệt chiêu lợi hại nhất của phái Võ Đang.

Gặp mạnh thì mạnh mẽ, nhìn như mềm yếu, kì thực bao hàm hết toàn diện, vạn biến không rời trong đó.

Lúc này, Lạc Vũ thi triển ra. Chỉ thấy một thân áo hồng, giống như mây đỏ cuối chân trời.

Làm lóa mắt mọi người, vô hình vô tướng. (*không phải vật chất có thể nắm bắt được)

Thân lay động theo tâm, quyền pháp tự nhiên, liên miên không dứt.

“Này... Đây là cái chiêu thức gì vậy?” Lý Huyền kinh ngạc hỏi.

“Hình như là Quỷ Họa Phù.” Liễu Dục Thần nghĩ không ra: “Thân hình mềm nhũn lay lắt qua lại như vậy có ích lợi gì?”

“Nhìn kỹ đi.” Nghiêm Liệt cũng không biết chiêu thức mà Lạc Vũ đang sử dụng, nhưng lại có thể nhạy cảm nhận nó ẩn chứa mặt nào đó không giống tầm thường.

Nếu có thể hiểu được, tuyệt đối sẽ tiến bộ không ít.

Lúc này chỉ thấy trên lôi đài, chiêu thức Lạc Vũ nhìn như không có chút lực lượng nào, lại dần dần bao phủ tất cả khí thế.

Chưởng pháp của Phong Vô Nhai lại cương mãnh, hư vô thần công có chiêu số mạnh mẽ.

Một quyền phá núi, một quyền đoạn sông.

Một chưởng đánh ra, nếu trúng chiêu, kinh mạch toàn thân lập tức đứt từng khúc, kết quả là các đầu khớp xương gãy lìa.

Mà Thái Cực Quyền lại mềm mại, giống như hóa thành sợi chỉ mảnh mai quấn quanh, bao phủ toàn bộ ngọn núi mạnh mẽ.

Lúc đầu giống như một chiếc thuyền con chạy trên một con sóng lớn, dần dần ngọn sóng ngoài khờn bắt đầu bình lặng, mà con thuyền nhỏ thì đang không ngừng lớn lên.

Nó mạnh mẽ thì mặc nó mạnh mẽ, gió mát vẫn phất qua đỉnh núi.

Nó ngang ngược thì mặc nó ngang ngược, trăng sáng vẫn chiếu trong sông lớn.

Đây là yếu quyết Thái Cực Quyền mà năm đó sư phụ chỉ dạy.

Lạc Vũ sử dụng Thái Cực Quyền Pháp càng ngày càng mượt mà, càng ngày càng sắc bén.

Lấy nhu thắng cương, đây là chiêu thức phá giải hư vô thần công.

Hai người chưa từng dùng ma thú, hư vô thần công không có ma thú, mà Lạc Vũ cũng không chịu chiếm tiện nghi của người ta.

Dần dần quyền pháp cương mãnh của Phong Vô Nhai bị những động tác mềm mại của Lạc Vũ nương theo, giống như thân thể lạc vào trong sông, bị thủy khí cắn nuốt, thân nặng ngàn cân.

Nghĩ muốn thoát ra, nhưng làm như thế nào cũng không thể thoát ra được.

Giống như chung quanh đều là nước, rơi xuống bùn lầy, không thể thoát thân.

Chưởng phong sắc bén đã đánh mất độ chuẩn xác cùng lực đạo mạnh mẽ.

Trong ranh giới của sự thay đổi này, Phong Vô Nhai dần dần bị Lạc Vũ chiếm ưu thế.

“Bịch.”

Trên lôi đài, Lạc Vũ thấy toàn thân Phong Vô Nhai đã lộ ra sơ hở, lập tức thân hình chợt lóe, bàn tay hướng về khuôn ngực sơ hở của Phong Vô Nhai đánh tới.

Nhìn như mềm mại thong thả không có chút khí lực nào, nhưng khi đến gần trước người Phong Vô Nhai lại đột nhiên trở nên căng thẳng, một chưởng thật sự đánh trúng ngực Phong Vô Nhai.

“Phốc.” Thân hình Phong Vô Nhai lảo đảo, phun ra máu tươi.

Lý Huyền cùng Liễu Dục Thần kinh ngạc, một chưởng mềm mại như vậy lại có uy lực lớn đến thế sao.

Ngay lúc hai người đang khiếp sợ, trong nháy mắt chỉ thấy Lạc Vũ theo sát tiến vào trong lòng Phong Vô Nhai, hai ngón tay thon dài nắm lấy hai tay đang định tấn công của Phong Vô Nhai.

Đầu ngón tay siết một chút, chỉ nghe một tiếng “răng rắc”, Nghiêm Liệt rõ ràng nghe thấy thanh âm cổ tay Phong Vô Nhai bị gãy.

Hai tay nắm lấy cánh tay Phong Vô Nhai, mượn lực xoay người nhảy qua đỉnh đầu Phong Vô Nhai, bàn tay đang nắm lấy hai cánh tay hắn, nhấn xuống một cái.

“Ahhh...” Chỉ nghe một tiếng hét thảm thiết, cánh tay của Phong Vô Nhai đã bị Lạc Vũ đương trường bẻ gãy.

“Tốt.” Phía dưới Lý Huyền thấy vậy kêu to một tiếng, cảm thấy thật hưng phấn.

Tốt, giúp hắn báo thù, hung hăng đánh đi.

Bẻ gãy cánh tay Phong Vô Nhai, cổ tay Lạc Vũ lật lại, thân hình bay nhanh về phía sau, tránh thoát một đá giận dữ của Phong Vô Nhai.

Nhưng ngay lúc Phong Vô Nhai thu chân về, thân hình bay xéo giữa không trung, Lạc Vũ đột nhiên đuổi tay ra ôm lấy chân Phong Vô Nhai.

Phong Vô Nhai cả kinh, lập tức xoay tròn 360 độ muốn hất ra người đang ở giữa không trung bám lấy hắn.

Mà Lạc Vũ lại giống như một chiếc lá lục bình, dính sát không rời.

Hoàn toàn di chuyển nương theo hắn, đồng thời ngón tay vẽ một đường trên đùi Phong Vô Nhai, hung hăng nhấn một cái.

“Bịch.” Liễu Dục Thần nháy mắt nghĩ, chân này xem như bị phế đi rồi.

“Có bản lĩnh, ha ha, có bản lĩnh.” Lúc này ngồi ở trên đài cao bạch ngọc, gương mặt âm trầm của Hạo Tàng quốc vương nháy mắt đã thoải mái hơn hẳn, nhìn Lạc Vũ cười đến sáng lạng.

“Thật vô lý.” Mà sắc mặt lão nhân tóc bạc ngồi bên cạnh Hạo Tàng quốc vương lại âm trầm như nước, cả người ẩn chứa một tia cuồng nộ.

Ngay lúc này, thân hình Lạc Vũ bay lên chưởng vào lưng Phong Vô Nhai.

Ngay lập tức, hai tay bị phế cùng một chân bị phế, Phong Vô Nhai hét thảm lên một tiếng.

Thân hình nặng nề của hắn bị Lạc Vũ ném giữa không trung.

Trên mặt Lạc Vũ hiện lên một tia tàn nhẫn, lời dài tỷ thí có cao có thấp, có sai lầm, điều này cũng không có gì phải bàn cãi.

Nhưng Phong Vô Ngân là cố ý đả thương Lý Huyền. Nếu ngay cả năng lực thu hoặc phóng ra lực lượng hắn cũng làm không được, thì Phong Vô Ngân cũng không thể đứng tại chỗ này.

Cuồng vọng tự đại, xuống tay ác độc, không phải lỗi của hắn.

Sai là sai ở chỗ hắn đả thương đồng đội của nàng, sai là sai ở chỗ hắn không nên cuồng ngạo trước mặt nàng.

Không đợi Phong Vô Nhai rơi xuống, Lạc Vũ nhún chân một cái, bay thẳng về phía Phong Vô Nhai đá thêm một cước xứng đáng.

“Bịch.” Mọi người xung quanh lời dài cơ hồ nghe thấy một tiếng va chạm nặng nề.

Phong Vô Nhai lại bị đá lên giữa không trung.

Những tia máu tươi vẩy ra giữa không trung.

“Làm càn.” Lão nhân tóc bạc ngồi cạnh Hạo Tàng quốc vương đứng bật dậy, nổi giận lên tiếng, vung tay áo định xuống can thiệp.

Hạo Tàng quốc vương thấy vậy thông thả nói: “Thất nhi của ta bị đánh thành như vậy, bốn quốc quân cũng có nói gì đâu.

Lời dài tỷ thí, chỉ có các học trò tự nguyện nhận thua, bất luận kẻ nào cũng không được nhúng tay vào.

Tông tộc trưởng, người muốn nhúng tay vào sao?”

“Thì tính sao? Nghiêm Liệt ngăn được ta?” Lão nhân tóc bạc cuồng vọng nói.

Hạo Tàng quốc vương nghe vậy cười cười: “Nghiêm Liệt cản có được hay không thì bốn quốc quân không biết, nhưng bốn quốc quân biết nhất định có người cản được.”

Dứt lời, nghiêng đầu, có chút khom người trước cửa sổ lầu hai bên cạnh.

Ở bên kia, không biết Vân Thí Thiên đã đứng đó tự bao giờ.

Lúc này đang cúi đầu nhìn Lạc Vũ trên lời dài.

Mặc dù khóe mắt chưa từng liếc nhìn qua chỗ Hạo Tàng quốc vương, nhưng khí thế ấy, cũng không phải chỉ để bày biện thôi đâu.

Lão nhân tóc bạc thấy vậy, kiêu ngạo thì kiêu ngạo, nhưng nhất thời vẫn có chút kiềm chế lại.

“Không biết Tông tộc trưởng đã được bí quyết gì mà công lực lại tăng trưởng nhanh như vậy.

Bất quá bốn quốc quân tin tưởng, vị tím tôn vương giả kia cũng không phải là người có tính tình tốt à.”

Hạo Tàng quốc vương cười rất ôn hòa: “Bốn quốc quân cũng không muốn bởi vì một trận đánh trao đổi trong đại hội, lại khiến cho nước ta bị hủy, như vậy rất mong Tông tộc trưởng suy nghĩ cẩn thận rồi.”

Nói đến đây, Hạo Tàng quốc vương cười tủm tỉm nói: “Tông tộc trưởng, đám con nít đùa xiếc với nhau, chúng ta không nên giận nhé, nào, tiếp tục xem nào.

Chúng ta đại nhân muốn so đo với đám nhóc cái gì đây, ngài nói có đúng không, Tông tộc trưởng?”

Nói xong một phen, sắc mặt lão nhân tóc bạc đen nhánh, nhưng lại cố kỵ đến Vân Thí Thiên nên cũng không dám mở miệng.

Trong lúc hắn đang chần chừ, một người với vẻ mặt sợ hãi chạy như bay đến gần, nói nhỏ bên tai hắn vài câu.

Trong nháy mắt, sắc mặt lão nhân tóc bạc biến đổi kịch liệt, cũng không trông nom những thứ khác, hướng ra ngoài chạy như điên.

Hạo Tàng quốc vương thấy vậy cười càng thêm vui vẻ: “Nha đầu Lạc Vũ công lực cao, những người trẻ tuổi càng ngày càng lợi hại rồi hả, ha ha...”

“Đánh, hung hăng đánh cho ta.” Trên mặt Hạo Tàng quốc vương cười đến thoải mái. Ở phía dưới, Lý Huyền cũng cao hứng không kém, la hét om sòm.

“Người nhỏ giọng một chút.” Lúc này mặt mày Liễu Dục Thần cũng rất hớn hở, nhưng lại không quên nhắc nhở Lý Huyền đừng quá đắc ý.

Hai ngày nay, hết Lý Huyền thua, lại đến Giá Hiên Mặc Viêm thua, thua đến đầu chóng váng não trường rồi.

Hôm nay, được phục thù, cảm giác thật là khác trước a.

Trên lôi đài, vẻ mặt Lạc Vũ nhu hòa, đứng ở chính giữa lôi đài, ngẩng đầu nhìn Phong Vô Nhai đang rơi xuống từ giữa không trung.

Nắm tay chuyển một vòng, nắm lấy chân Phong Vô Nhai.

Mũi chân chấm đất cả người bắt đầu xoay tròn nhanh chóng.

Lập tức, chỉ thấy thấp thoáng có hai đạo thân ảnh trên lôi đài, màu hồng và màu lam đan vào nhau, giống như một cơn lốc đang vũ động.

Thấy không rõ lắm thân hình Lạc Vũ cùng Phong Vô Nhai.

Chỉ có thể nghe thấy tiếng kêu thảm thiết không ngừng từ giữa cơn lốc xoáy truyền đến.

Phía dưới mọi người nhất tề xôn xao.

“Lấy nhu thắng cương, vô hình vô tướng, chỉ trong hai ngày đã ngộ ra đạo lý này, kỳ tài, kỳ tài.” Đứng trên đài cao bạch ngọc, Yến Lâm không kiềm chế được kinh ngạc nói.

Nguyên bốn cứ nghĩ rằng Lạc Vũ cho dù có lĩnh ngộ ra chiêu thức phá giải cũng không mạnh như thế.

Nhưng lúc này xem ra, bộ công phu này quả thực giống như chuyên dùng để đối phó hư vô thần công của Đế Thích Thiên, hoàn toàn là khắc tinh mà.

“Không phải nàng ngộ ra.” Vân Thí Thiên chấp hai tay sau lưng nghe vậy khẽ lắc đầu.

Hắn nhìn không ra Lạc Vũ dùng công phu gì, nhưng vẫn có thể nhận thấy một chút thâm ý ẩn chứa nào đó, chắc chắn nó đã phải trải qua lịch duyệt và ẩn chứa lực lượng khôn cùng. (*nhiều lần khảo nghiệm)

Là sự kết hợp của nhiều yếu tố mới hình thành nên một trường phái võ học riêng biệt như vậy.

Lạc Vũ vẫn còn nhỏ tuổi, mặc dù là kỳ tài, nhưng tuyệt đối sẽ không đến mức tự mình nghĩ một võ công ỉnh như thế.

Yến Lâm gật đầu, nhãn lực của Vân Thí Thiên không giống với người khác, nếu ngài ấy nói không phải tức là không phải.

Bất quá trong mắt Vân Thí Thiên là ẩn chứa sự thừa nhận đối với Lạc Vũ.

Công phu nội hàm mặc dù thâm, này nghĩ ra chiêu thức lại xuất phát từ Lạc Vũ.

Thời gian hai ngày nghiền ngẫm, quả thật không có uống phí.

Chân trời gió nổi lên, mây bay theo gió, làm thành hàng ngàn hàng vạn hình tượng.

Mà trên lôi đài, cơn lốc màu hồng và màu lam đột nhiên dừng lại, Lạc Vũ cầm lấy một chân của Phong Vô Nhai hung hăng đập xuống.

Ầm, sương khói nổi lên bốn phía, huyết sắc vấy ra.

Chậm rãi cúi đầu, Lạc Vũ nhìn Phong Vô Nhai gân mạch đứt từng khúc giống như Lý Huyền, hai tay chấp sau lưng, ôn nhuận giống như lúc lên đài nói: “Có phục hay không?”

Không có thanh âm, trừ ra tiếng thở dốc của Phong Vô Nhai, cơ bản nhìn không được hình người.

Lạc Vũ thấy vậy chậm rãi nói: “Bây giờ tin tưởng ta có thể cho người không mở miệng được rồi không?”

Thanh âm rất lạnh đậm, rơi vào trong tai Phong Vô Nhai, kích thích đến hắn làm hai mắt hắn chuyển sang đỏ đậm, vẻ mặt huyết sắc dữ tợn cực kỳ.

Rơi vũ cúi người xuống: “Như thế nào, không phục? Tốt lắm.”

Đứt lời tay nhẹ nhàng nâng lên.

“Ta phục, ta phục, ta nhận thua.” Phong Vô Nhai lúc này mới phục hồi tinh thần lại, hoảng sợ kêu to.

Cùng khắc, trong mắt Phong Vô Nhai lộ ra e ngại, thân thể không ngừng lui về sau.

Lạc Vũ rốt cục thu lại nét mặt ôn nhuận.

Tay nắm lấy áo Phong Vô Nhai nhắc tới trước mặt nàng, lạnh lùng nói: “Trở về nói cho người đã dạy người luyện hư vô thần công, nơi này không đến phiên hắn kiêu ngạo.”

Đứt lời, hoàn toàn không để ý ném mạnh Phong Vô Nhai xuống, xoay người đứng vững trên lôi đài.

Gió mùa hạ nổi lên, tĩnh lặng không một tiếng động.

“Tốt.” Trong không khí tĩnh lặng, Lý Huyền đột nhiên hét lớn một tiếng, mạnh mẽ vỗ tay.

Ngay sau đó, mọi người phục hồi tinh thần sau khi xem tràng cảnh trên lôi đài, cũng la hét kêu “tốt”, thanh âm vỗ tay tiếng sau cao hơn tiếng trước.

Lôi đài trên, không thể dấu sinh tử, nhưng kỳ nhất là có người ra tay ác độc.

Mặc dù Phong Vô Nhai vốn là người của Hạo Tàng quốc, nhưng lại cố ý ra tay nặng đả thương thất hoàng tử Lý Huyền.

Lúc này lấy đức trả lại cho ti bỉ, đương nhiên là lòng dân hướng tới rồi.

Trong lúc nhất thời, tiếng vỗ tay cao vút, cơ hồ ném lên tới chín tầng mây.

46. Chương 46

Lạc Vũ đứng trên lôi đài, có chút gật đầu nhìn 4 hướng.

Sau đó quay người lại, tầm mắt tập trung nhìn vào đám người phía dưới, lại nhìn thấy Lãnh Vô Quy.

Ánh mắt băng lãnh chống lại một ánh mắt băng lãnh khác.

Hai cỗ khí thế sắc bén đụng nhau giữa không trung.

“Tia lửa” văng khắp nơi.

Mọi người chung quanh nhìn theo tầm mắt Lạc Vũ, trong lúc nhất thời những thanh âm phấn nộ càng phát ra sắc bén.

Những trận đấu trong những ngày qua, mọi người đã sớm biết Lạc Vũ cùng Giá Hiên Mặc Viêm có hôn ước.

Lúc này vị hôn phu của nàng lại bị người này đả thương, người này lại đang lạnh lùng chống lại tầm mắt vị hôn thê là Lạc Vũ đây.

Tình cảm mãnh liệt hả, tình cảm mãnh liệt.

Gió mùa hạ từ từ thổi, cực nóng khôn cùng.

Lôi đài sôi động cuồng nhiệt hơn so với bất cứ những đại hội nào của những năm trước đó.

Lạc Vũ thắng trận này, thành công tiến vào trận chung kết.

Mặt trời chiều ngã về tây, đảo mắt đã vào đêm.

Tại một góc trong kinh thành Hạo Tàng quốc.

“Công phu cổ quái kỳ lạ của Lạc Vũ lại có thể lợi hại đến như vậy sao?” Trong ánh nến lung linh, một người đang kinh ngạc nhìn Lãnh Vô Quy đang đứng trước mặt hỏi.

Bóng đen là Lãnh Vô Quy bình tĩnh gạt đầu: “Mặt ngoài nhìn không ra có uy lực, nhưng thực tế uy lực tương đối lớn.

Theo ta đánh giá lúc đánh với Phong Vô Nhai, không dùng tuyệt chiêu là không thể giết nổi hắn.

Nhưng ta nhận thấy nàng không dùng lực, lại có thể đánh cho Phong Vô Nhai thất bại thảm hại như vậy.”

Người ngồi trên ghế đối diện Lãnh Vô Quy nghe vậy đưa tay ra vuốt mái tóc đen của hắn, nói: “Theo lý thuyết, võ công của nàng càng tốt, đối với chúng ta càng có lợi.”

“Đúng vậy, ta không phủ nhận điểm này.” Lãnh Vô Quy gạt đầu.

“Nhưng là, ta đã lộ mặt trước nàng rồi, cho dù nàng không hận ta đến thấu xương, tuyệt đối sau này cũng sẽ nhanh chóng muốn giết chết ta.

Trận chiến này sợ rằng sẽ không như chúng ta nghĩ rồi.”

Lãnh Vô Quy chau mày. Hắn vốn đã che giấu thân phận mình rồi, nhưng ngày ấy đánh với Giá Hiên Mặc Viêm, lại bị khí thế của Vân Thí Thiên ở phía sau bức bách, cho nên hắn mới không chế không được đã sử dụng sát chiêu mà hắn đã ẩn giấu bấy lâu nay.

Làm cho Lạc Vũ biết rõ về hắn.

Kết quả, từ thái độ của Lạc Vũ hôm nay cũng có thể đoán được, con đường phía trước của hắn rất không lạc quan rồi.

“Tím tôn vương giả tự trọng thân phận, nên hắn sẽ không nhúng tay vào trận tỷ thí của các người.” Người đối diện Lãnh Vô Quy trầm giọng nói.

Tím tôn vương giả, là một tồn tại cao nhất ở khắp đại lục.

Hắn sẽ không dễ dàng xuống tay đối với tiểu bối, cũng sẽ không nhúng tay vào những chuyện không đáng, nhỏ nhặt.

Nếu không phải như vậy, Lạc Vũ cũng đâu cần lên lời đòi đánh, Vân Thí Thiên trực tiếp giết tất cả những người tham gia thi đấu, như vậy chẳng phải là xong hết rồi hay sao.

Đó là thuộc loại kiêu ngạo của tím tôn vương giả.

Lãnh Vô Quy nghe vậy lông mày vẫn nhíu chặt như trước: “Về điểm này thì ta biết, nhưng ai có thể cam đoan sẽ không xảy ra cơ chứ.”

Lời này vừa ra, người đối diện cũng trầm mặc.

Tím tôn vương giả, đó là tùy tâm sở dục, ai biết được lỡ như Lạc Vũ thua, hắn rút cuộc có thể hay không ra tay. (*thích làm gì thì làm)

“Có tra ra vị vương giả này là ai hay không?” (*Vân Thí Thiên)

Lãnh Vô Quy lắc đầu, tin tức truyền đi vẫn không có bất cứ hồi âm nào về.

Không biết vị tím tôn vương giả này là ai.

“Như vậy trận đấu ngày mai người bỏ cuộc đi. À mà không, không thể bỏ cuộc, chúng ta cần phần thưởng của vị trí đứng đầu trong lần đại hội này.” Người đối diện Lãnh Vô Quy cau mày nói.

“Không thể thua, cũng không dám thắng, bây giờ phải làm sao mới tốt?”

Lãnh Vô Quy nhìn người nọ cau mày, trầm mặc trong chốc lát, sau đó chậm rãi nói: “Ý tứ của gia chủ là chúng ta không thể đắc tội đến vị tể tướng vương giả kia.

Nhưng vẫn cần phải giải quyết Lạc Vũ.”

Người nọ nghe vậy chậm rãi đứng dậy, thông thả đi lại trong phòng.

Không khí nhất thời yên tĩnh, chỉ còn lại có ngọn đèn dầu mờ mờ nhấp nháy.

Một lúc lâu sau người nọ đột nhiên dừng bước.

“Trước tiên, người đánh với nàng, phải làm cho nàng biết được thân phận hiện giờ của nàng ta, nàng phải nghe lời chúng ta, đã như vậy chỉ có một biện pháp, đó là kế diệu hổ ly sơn...”

Ánh nến lay động, bóng đêm um tùm.

Một tia âm mưu đang bộc lộ tại nơi này.

Mà lúc này trong vương cung Hạo Tàng quốc, đám người Lạc Vũ, Nghiêm Liệt, Lý Huyền đang tập trung trong dinh viện dành cho Đế Quốc học viện ở lại, bọn họ đang ở trong phòng Giá Hiên Mặc Viêm.

“Giỏi quá, đánh thật tốt, ha ha, hết giận, hết giận.” Lý Huyền ngồi trên nhuyễn ghế, quơ tay múa chân không nhìn tới cảm xúc trên mặt Giá Hiên Ly.

Bộ dáng đó, cao hứng cực kỳ.

Bên cạnh, Hạo Tàng quốc vương cũng mang vẻ mặt mỉm cười, mặc dù không có biểu hiện kịch liệt như Lý Huyền, nhưng nhìn qua cũng biết hẳn đang vô cùng cao hứng.

“Lạc Vũ, đánh thật đẹp mắt, đã giúp tiểu thất báo thù rồi, làm tốt lắm.” Hạo Tàng quốc vương nhìn Nghiêm Liệt và Lạc Vũ nói.

Lạc Vũ quay đầu nhìn Hạo Tàng quốc vương, lại nhìn lướt qua Lý Huyền, hẳn thấy nàng nhìn lập tức nhắm lại miệng, trên mặt hiện lên nét khinh thường.

Nàng thản nhiên cười cười: “Là đồng đội với nhau, điều này nên làm mà.”

Hạo Tàng quốc vương nghe vậy cười to nói: “Tốt, tốt, có bằng hữu tốt như vậy, đây đúng là vận may của tiểu thất.

Lạc Vũ, chuyện tiểu thất bị đả thương lần này, nên cảm ơn người rồi, nếu người không ra mặt, tiểu tử này sẽ bị tàn phế, sau này tại Hạo Tàng quốc, cần thứ gì người cứ việc nói.

Chỉ cần bốn quốc quân có thể làm, tuyệt đối không chối từ.”

Lạc Vũ thấy Hạo Tàng quốc vương sáng khoái như thế, lập tức cũng mỉm cười nói: “Như vậy, Lạc Vũ cũng kính không bằng tuân mệnh.”

“Cứ như vậy đi, sáng khoái.” Hạo Tàng quốc vương tương đương vui sướng.

Mà Lý Huyền nghe Hạo Tàng quốc vương vừa nói như vậy, vẻ mặt khinh thường của hắn có chút giật mình, quay đầu nhìn Lạc Vũ, lại nhìn về hướng phụ vương của hắn.

Hiển nhiên, sau khi hắn tỉnh lại, Giá Hiên Mặc Viêm cũng đã xảy ra chuyện, cũng không ai nói cho hắn biết là ai nổi gân mạch lại cho hắn, sau này hắn cũng không phải bị trở thành một phế nhân.

Cùng Hạo Tàng quốc vương hàn huyên qua vài câu, Lạc Vũ cũng không để ý tới Lý Huyền, tùy ý Liễu Dục Thần cùng Giá Hiên Ly bọn họ nói chuyện với nhau, nhân tiện nâng bước đi vào phòng trong của Giá Hiên Mặc Viêm.

Tình cảnh ngày ấy nàng vẫn ghi tạc trong lòng.

Nhân tình nàng khiếm Giá Hiên Mặc Viêm vì hắn liều mạng, nàng sẽ nhớ rõ.

Phòng trong, Giá Hiên Mặc Viêm đã tỉnh lại.

Nghiêm Liệt đã vào đây trước đang vì Giá Hiên Mặc Viêm bắt mạch.

Mà Tân Thần Tinh lại đang đứng phía sau Giá Hiên Mặc Viêm, vì hấn bưng trà rót nước với vẻ mặt lo lắng.

Lạc Vũ thấy một màn này nhìn quét Tân Thần Tinh một cái, cũng không lại để ý đến nàng ta nữa, Lạc Vũ đi đến trước giường Giá Hiên Mặc Viêm, thấy hấn nhìn qua, lập tức nói: “Người thấy trong người ra sao rồi?”

“Không chết được.” Khí tức Giá Hiên Mặc Viêm cực kỳ suy yếu, nhưng miệng mồm vẫn mạnh bạo như trước.

Lạc Vũ cũng chẳng thèm chấp hấn, cười nhẹ một chút: “Không chết được là tốt rồi.”

Giá Hiên Mặc Viêm nghe vậy trừng mắt nhìn Lạc Vũ liếc mắt một cái, nhưng lại hỏi: “Đã nghĩ ra cách phá giải... hay chưa? Khụ... khụ...”

Lạc Vũ thấy Giá Hiên Mặc Viêm đã bị như vậy rồi mà vẫn quan tâm đến việc này, trong lòng nảy sinh một cảm giác cũng không tính là cảm động, nhưng cũng có chút mềm mại, lập tức nói: “Yên tâm dưỡng thương, ta tự có biện pháp đối phó hấn.”

Giá Hiên Mặc Viêm nghe Lạc Vũ khẳng định, trái tim vẫn không ngừng lo lắng đã yên tâm xuống.

Ngay sau đó mặt mày lại dựng thẳng lên nói: “Ta không phải lo lắng cho người, ta là vì danh tiếng của Đế Quốc học viện của chúng ta mà suy nghĩ, người đừng có tưởng bở.”

Lạc Vũ thấy Giá Hiên Mặc Viêm quả thật không làm cho người ta thích nổi, lập tức bĩu môi nói: “Ta cũng không có ý định nhận ân huệ của người.”

Giá Hiên Mặc Viêm nhất thời bị một câu này của Lạc Vũ làm cho hấn tức cũng không được, mà không tức cũng không xong.

Lập tức che miệng lại mãnh liệt ho khan.

“Người đừng kích động, mau nằm xuống nghỉ ngơi đi.” Từ khi Lạc Vũ tiến vào, Tân Thần Tinh vẫn không mở miệng nói chuyện, thấy vậy vội vàng đưa tay đỡ lấy thân thể Giá Hiên Mặc Viêm, ngữ khí tràn đầy ôn nhu cùng săn sóc.

Giá Hiên Mặc Viêm thấy Tân Thần Tinh ôn nhu, săn sóc, hấn lập tức vừa ho vừa trừng mắt nhìn Lạc Vũ liếc mắt một cái.

Ý tứ giống như là chỉ trích Lạc Vũ không biết mềm mỏng như người ta.

Lạc Vũ thấy vậy đang định châm chọc, Nghiêm Liệt lại đột nhiên ra hiệu cho nàng.

Lạc Vũ liền sững lại, ý của Nghiêm Liệt là sao? Chẳng lẽ thương thế của Giá Hiên Mặc Viêm...

Lập tức, cũng không ra miệng châm chọc Tân Thần Tinh, ho nhẹ một tiếng hướng Nghiêm Liệt nói: “Hiệu trưởng, ta muốn thỉnh giáo cái nhìn của người về Lân Vô Quy, chúng ta ra bên ngoài nói chuyện...”

“Có cái gì thì cứ nói trước mặt ta...Khụ..khụ... Cơ thể của ta chính ta biết rõ.”

Không ngờ nàng còn chưa nói hết, Giá Hiên Mặc Viêm đột nhiên cắt ngang, hai mắt khép hờ, nhưng thanh âm lại hết sức rõ ràng.

Nghiêm Liệt vốn đã đứng dậy, có chút chần chừ.

“Người đã biết rõ không chết được, thì sợ gì?” Lạc Vũ cũng nhanh chóng xoay chuyển đầu óc ứng phó.

Nếu Nghiêm Liệt không muốn nói trước mặt Giá Hiên Mặc Viêm, hiển nhiên là muốn tránh né không cho hấn biết.

“Đúng vậy, người...”

“Vương nhi, Vương nhi...”

Nghiêm Liệt vừa mới nói ra khỏi miệng, bên ngoài đột nhiên truyền đến những tiếng bước chân bừa bộn, theo sát thanh âm vừa vang lên, một người rất nhanh vọt vào trong phòng.

Lạc Vũ quay đầu lại, chỉ thấy ở cửa chính, một người với bộ dạng phong trần rất nhanh tiến vào.
Không đợi nàng nhìn rõ bộ dạng người vừa đến, người nọ đã đến trước giường Giá Hiên Mặc Viêm.
“Tiểu tam, con có sao không?” (*Tam hoàng tử)

“Phụ vương?”

Giá Hiên Mặc Viêm miễn cưỡng trợn to mắt, kinh ngạc cực kỳ nhìn người vừa vọt tới.
Phi Vũ quốc quân? Lạc Vũ nhìn chằm chằm lưng người nọ, có chút kinh ngạc.
Sao Phi Vũ quốc vương lại tới đây.

“Phụ vương, con không sao, chỉ là một điểm đau thương nho nhỏ mà thôi...Khụ khụ... Không có việc gì... Khụ khụ...”

Kinh ngạc trôi qua, Giá Hiên Mặc Viêm miễn cưỡng nhếch khóe miệng, muốn lộ ra một chút tươi cười.
Kết quả lại ho khan mấy cái.

Phi Vũ quốc vương thấy vậy, vội vàng đặt tay lên lưng Giá Hiên Mặc Viêm, vận công giúp hắn thuận khí, trên mặt hiện lên vẻ lo âu.

Hai ngày trước ở Phi Vũ quốc thu được tin tức Giá Hiên Mặc Viêm bị trọng thương đến hôn mê.

Trong thư nói rằng thương thế tương đương nghiêm trọng, nói Giá Hiên Mặc Viêm có thể bị nguy hiểm đến tính mạng.

Sau khi Phi Vũ quốc vương cùng vương hậu nghe tin này, Phi Vũ quốc vương lập tức vận dụng Hỏa Linh Phi của hoàng thất mà bọn họ chưa từng dùng qua.

Hỏa Linh Phi là ma thú họ chim cấp 8, cánh mở ra có mười thước, có thể mang 3 người ngồi trên người nó.
Ngày đêm bay đến đây.

Lúc này, thấy Giá Hiên Mặc Viêm còn có thể nói chuyện, mặc dù khí sắc có chút không tốt, nhưng cũng rất khác với tin tức mà bọn họ nhận được.

Nỗi lo lắng cơ hồ muốn vỡ tim của Phi Vũ quốc vương, lập tức có thể yên tâm xuống.

“Không có việc gì là tốt rồi, người dọa phụ vương giật cả mình.” Phi Vũ quốc vương thu lại vẻ nôn nóng trên mặt, vỗ vỗ tay Giá Hiên Mặc Viêm.

Sau đó quay đầu mỉm cười, đứng dậy nhìn Hạo Tàng quốc vương cũng theo sát mà vào, nói: “Ta thật là quá sốt ruột rồi, nên mới đến đây mà không báo trước.”

Hạo Tàng quốc vương cũng hào sảng, khoát tay áo cười nói: “Đều là vì nhi tử của mình cả, tâm tình của người ta có thể hiểu mà.”

Phi Vũ quốc vương nghe vậy sực nhớ tới tin tức Lý Huyền cũng bị thương nặng, không khỏi cũng cảm thấy đồng bệnh tương liên.

Lập tức vươn tay ra bắt tay Hạo Tàng quốc vương.

“Nghiêm hiệu trưởng, Vương nhi của ta thương thế như thế nào rồi?” Chào hỏi Hạo Tàng quốc vương trong chốc lát, Phi Vũ quốc vương quay đầu nhìn về phía Nghiêm Liệt đang bên cạnh Giá Hiên Mặc Viêm.

Nghiêm Liệt trợn mày đang muốn mở miệng.

Bên cạnh, Giá Hiên Mặc Viêm lại đột nhiên nói: “Hãy nói trước mặt con...Con muốn biết...”

Thanh âm cực kỳ kiên quyết, khí tức suy yếu, nhưng thần sắc rất kiên định.

Nghiêm Liệt nhất thời cứng đờ cả người.

Phi Vũ quốc vương thấy vậy, vừa mới an tâm một chút, trái tim liền lo lắng hồi hộp đập nhanh liên tục.

Nghiêm Liệt muốn nói gạt Giá Hiên Mặc Viêm về thương thế của hắn, hắn bị thương...

“Hãy nói ngay lúc này đi.”

Sau một lát trầm ngâm, Phi Vũ quốc vương nói. Tướng mạo ông ta có ba phần tương tự Giá Hiên Mặc Viêm, mặc dù không cao lớn và xinh đẹp bằng, nhưng cũng rất có phong độ. Nghiêm Liệt gật đầu.

Giá Hiên Mặc Viêm đã lớn như vậy rồi, hắn hẳn là cũng có năng lực gánh chịu hết thảy.

Lời này vừa nói ra, mọi người chen lấn nhau trong phòng, sau đó không khí lại lặng ngắt như tờ.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Nghiêm Liệt.

Nghiêm Liệt suy nghĩ một chút, sau đó chậm rãi gật đầu, khó khăn rồi cũng phải đối mặt mà thôi.

Lập tức, di chuyển thân hình chậm rãi đi tới ngồi bên người Giá Hiên Mặc Viêm, một ngón tay chỉ vào mi tâm Giá Hiên Mặc Viêm, trầm giọng nói: “Xem nơi này.” (*giữa hai hàng lông mày)

Mọi người trong phòng nhất tề nhìn lại.

Lạc Vũ vốn đứng cách Giá Hiên Mặc Viêm rất gần, lập tức nhìn kỹ vào.

Chỉ thấy chính giữa mi tâm của Giá Hiên Mặc Viêm loáng thoáng có một tia khí màu đen đang di động.

Rất giống đầu khí màu đen mà Lãnh Vô Quy đã sử dụng.

Lạc Vũ không khỏi nhíu mày, tại sao nội lực của Nghiêm Liệt lại không thể làm cho nó biến mất.

Trong không khí tĩnh lặng, Nghiêm Liệt chậm rãi trầm giọng nói: “Đầu khí màu đen trong cơ thể Mặc Viêm có chút cổ quái, bằng vào công lực của ta cũng không thể làm nó tiêu tán đi.”

Đầu khí màu đen?

Phi Vũ quốc vương, Hạo Tàng quốc vương, cũng gắt gao nhíu mày.

Vong Xuyên đại lục, chưa từng nghe nói qua có đầu khí màu đen.

Đây là cái quái quỷ gì vậy.

“Ta không thể loại bỏ luồng đầu khí màu đen phong ấn cơ thể Giá Hiên Mặc Viêm, mà hắc khí này cùng đầu khí của Mặc Viêm có dấu hiệu bài xích lẫn nhau.

Nếu cứ để nó lâu dài trong cơ thể, chỉ e...”

Nghiêm Liệt cũng không nói hết, nhưng giọng điệu và thủ thế cũng có thể làm ọi người có thể hiểu được rõ ràng.

Ngoại trừ một chữ “chết” ra, cũng không còn biện pháp nào khác.

Trong phòng nháy mắt là một mảnh tĩnh lặng, không khí cơ hồ làm cho người ta làm cho người ta hít thở không thông.

“Tại sao có thể như vậy được?” Sắc mặt Phi Vũ quốc vương cực kỳ khó coi.

Nghiêm Liệt lắc đầu, hắn cũng không có nghĩ tới sẽ bị như vậy.

Đầu khí màu đen này không giống những sắc thái đầu khí khác, cư nhiên ngay cả hắn cũng không thể làm nó tiêu tán được, đây quả thực vốn là sỉ nhục.

“Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Mau nghĩ biện pháp.”

Sắc mặt Liễu Dục Thần cùng Giá Hiên Ly nhất tề hiện lên vẻ lo lắng.

Mà Lý Huyền chậm rãi đi đến tựa vào cạnh cửa, trong mắt cũng hiện lên kinh ngạc, này...

Nhiệt độ trong phòng đột nhiên như bị hạ thấp xuống, âm hàn bức người. (*lạnh lẽo)

Lạc Vũ cũng có chút kinh ngạc, cứ nhiên ngay cả Nghiêm Liệt cũng không thể trị được đầu khí màu đen, Nghiêm Liệt nhưng là lam tôn đó nha.

Trong lòng nghĩ như thế, tay nàng lại duỗi qua bên cạnh Phi Vũ quốc vương, trực tiếp nắm tay Giá Hiên Mặc Viêm.

Giá Hiên Mặc Viêm vốn đang chau mày, đang định mở miệng nói gì đó, lại thấy Lạc Vũ nắm tay hắn, không khỏi sửng sốt, đảo mắt nhìn về phía Lạc Vũ.

Trong phòng, mọi người cũng bị hấp dẫn bởi động tác của Lạc Vũ, nhất tề quay qua nhìn nàng.

Lạc Vũ không để ý đến ánh mắt bọn họ, bắt đầu vận công thăm dò thương thế của Giá Hiên Mặc Viêm.

Đầu khí của Nghiêm Liệt không có tác dụng, vậy thì thử xem nội lực của nàng có dùng được hay không.

Nội lực chậm rãi đi từ mạch môn của Giá Hiên Mặc Viêm tiến vào trong cơ thể, lập tức nàng có thể cảm nhận được nội lực mà nàng truyền vào đang chống lại hắc khí trong thân thể hắn. (*kinh mạch gần cổ tay)

“Kiên nhẫn một chút.” Lạc Vũ thấp giọng nói.

Nàng tăng thêm nội lực đè lại hắc khí.

Giá Hiên Mặc Viêm nghe vậy nhìn vào gương mặt hoàn toàn nghiêm túc của Lạc Vũ liếc mắt một cái, sắc mặt vốn lãnh khốc của hắn cứ nhiên thư hoãn đi rất nhiều.

Hắn dứt khoát nhắm mắt lại, cúi đầu “ừ” một tiếng.

Bên cạnh, Phi Vũ quốc vương thấy vậy kinh ngạc quay đầu nhìn về phía nữ tử mà từ lúc hắn tiến vào đã không chú ý đến.

“Lạc Vũ?”

Cái bớt trên mặt Lạc Vũ chính là dấu hiệu để nhận biết nàng.

“Suyt.” Nghiêm Liệt lập tức khoát tay ý bảo Phi Vũ quốc vương đừng làm ồn, lúc vận công kiêng kỵ nhất là có người ngắt ngang.

Phi Vũ quốc vương lập tức im lặng.

Trên mặt lại mỉm cười, ai nói cảm tình của con dâu xấu cùng tam nhi của hắn không tốt, nhìn đi, không phải bọn chúng rất tốt hay sao, nàng còn ra tay trợ giúp tam nhi chữa thương nữa đây.

Trong phòng nhất thời lạnh ngắt như tờ, tất cả mọi người lẳng lặng nhìn Lạc Vũ cùng Giá Hiên Mặc Viêm.

Hắc khí lấy một loại tốc độ thấy được, chậm rãi biến mất trong thân thể Giá Hiên Mặc Viêm, chạy dồn về một chỗ.

Nghiêm Liệt thấy vậy nhất thời mừng rỡ.

Võ công cổ quái của Lạc Vũ không ngờ lại lợi hại như thế, tốt, rất tốt.

Phi Vũ quốc vương không vận dụng được đầu khí, nhưng hắn có thể nhìn thấy được tình cảnh trước mặt, vẻ mặt vô cùng mừng rỡ.

Xấu con dâu của hắn thật là có bản lĩnh, mắt nhìn người của hắn vốn rất tốt mà, ha ha...Tươi cười nở rộ trên môi hắn.

Luồng khí màu đen trên người Giá Hiên Mặc Viêm đột nhiên dày đặc lên đẩy ra Lạc Vũ.

Lạc Vũ lão đảo một cái, lui về phía sau mấy bước.

Mà thân thể Giá Hiên Mặc Viêm lại bị chấn động, mi tâm gắt gao nhăn chặt, một tia máu tươi tràn ra từ khóe miệng.

“Tam nhi.” Phi Vũ quốc vương kinh hãi.

“Con không sao.” Hai mắt Giá Hiên Mặc Viêm nhắm nghiền, thanh âm lại khàn khàn nói.

Bên cạnh, Lạc Vũ cau mày thật chặt, đón nhận ánh mắt từ đám người Nghiêm Liệt, trầm giọng nói: “Không thể làm nó biến mất, rất cổ quái.”

Đúng vậy, nó rất cổ quái, Nghiêm Liệt cau mày.

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Liễu Dục Thần lo âu nói chen vào.

Phòng trong địa mọi người trong lúc nhất thời, cũng gất gao địa nhúu mày.

“Ta nghĩ, biện pháp không phải không có, phía sau người còn có một “pho tượng thần” phù hộ mà.” Lúc này, Lý Huyền vẫn đứng cạnh cửa đột nhiên ngắt lời.

Tiếng nói vừa rơi xuống, đám người Nghiêm Liệt, Hạo Tàng quốc vương liền sáng mắt lên.

Tím tôn vương giả, sao bọn họ lại có thể quên “pho đại tượng” này vậy ta.

“Không, không cần hấn nhúng tay vào.” Sắc mặt Giá Hiên Mặc Viêm đột nhiên đen xuống.

“Không cho nói lung tung.” Sắc mặt Nghiêm Liệt liền trầm xuống, trừng mắt nhìn Mặc Viêm liếc mắt một cái.

“Đây không phải là trò đùa, Mặc Viêm, người co được dân được mới là đại trượng phu.” Hạo Tàng quốc vương nhìn Giá Hiên Mặc Viêm nói lời nói thắm thía.

Sắc mặt đám người Liễu Dục Thần, Giá Hiên Ly, Tân Thần Tinh lại khó tả.

Muốn tình địch cứu mình, sau này mặt mũi sẽ phải để ở đâu hả?

Huống hồ, tình địch có chịu cứu hay không cũng là một vấn đề nan giải a.

“Lạc Vũ, người...” Mặc dù ở xa tại Phi Vũ quốc, nhưng tin tức tím tôn vương giả xuất hiện đương nhiên cũng lọt vào tai vị quốc vương này rồi.

Lập tức xoay người nhìn Lạc Vũ, đã mở miệng đột nhiên dừng lại.

“Phụ vương, ta không...”

“Bịch” Nghiêm Liệt trực tiếp đánh một chưởng làm Giá Hiên Mặc Viêm bất tỉnh.

“Ta thấy Lạc Vũ không thích hợp đi, chỉ bằng chúng ta cùng đi.” Hạo Tàng quốc vương thân là chủ nhà, Giá Hiên Mặc Viêm xảy ra chuyện ở nơi này, nên hấn vốn không thoát được quan hệ trong chuyện này.

Nghiêm Liệt gật đầu: “Ta cũng có ý này.”

Quan hệ của Vân Thí Thiên, Lạc Vũ, và Giá Hiên Mặc Viêm, bọn họ biết rất rõ.

Muốn Lạc Vũ ra mặt mời Vân Thí Thiên hỗ trợ.

Với tính tình của Vân Thí Thiên, phỏng chừng trực tiếp ột đao giết chết Giá Hiên Mặc Viêm cũng có thể a.

Muốn hấn hỗ trợ, nghĩ cũng đừng nghĩ ha.

Phi Vũ quốc vương cũng là nhân vật lão luyện, thấy tình hình này đã có thể đoán ra sáu bảy phần, lập tức gật đầu nói: “Vậy, đa tạ quốc quân rồi.”

“Đâu nào, con của người với con nối dòng của ta có gì khác nhau đâu, đi, đi, chúng ta đi ngay bây giờ.” Hạo Tàng quốc vương hào sảng đi về hướng ngoài cửa.

P phía sau, Phi Vũ quốc vương, Nghiêm Liệt, hai người cũng theo sát mà lên.

Đứng ở trong phòng, Liễu Dục Thần nhìn ba vị trưởng bối rời đi, quay đầu nhìn Lạc Vũ chần chừ nói: “Người nghĩ khả năng này có thể xảy ra được mấy phần?”

Lạc Vũ gạt ngang sợi tóc lòa xòa trước trán, trên mặt lộ vẻ cười khở.

Theo nàng thấy Vân Thí Thiên tuyệt đối biết cách đối phó với công phu của ẩn tộc.

Bất quá kêu hấn cứu Giá Hiên Mặc Viêm, thật sự là nàng thấy cũng không có hy vọng gì.

Đêm, tối đen như mực.

Mà lúc này Vân Thí Thiên đang ở trong phòng Lạc Vũ.

“Chủ nhân, Hạo Tàng Quốc Tông bắt đầu có hành động rồi.” Thanh âm sắc bén lạnh băng của Yến Phi vang lên.

“Theo bọn chúng.” Mi sắc Vân Thí Thiên lạnh trầm. (*lông mày)

“Vâng.” Yến Phi đi như bay ra cửa.

“Quả nhiên bọn chúng đã không nhẫn nại nổi nữa rồi.” Trong phòng chỉ còn lại có Vân Thí Thiên và Yến Lâm, trong mắt Yến Lâm hiện lên một tia sáng.

Đang nói, ngoài cửa sổ chợt lóe lên một tia sáng màu trắng, một con chim nhỏ bằng nắm tay từ cửa sổ bay vào, trông nó như phượng hoàng lại không giống phượng hoàng, giống phi ưng lại không giống phi ưng.

Yến Lâm rất nhanh lấy ra tờ giấy truyền tin từ trên người nó, xem xong lập tức quay đầu nhìn về phía Vân Thí Thiên: “Chủ nhân, người của ẩn tộc cũng có hành động.”

Vân Thí Thiên nghe vậy vẫn trầm ổn ngồi bất động, thân hình chậm rãi đứng lên: “Đi.”

Hắn đổ muốn nhìn đám người ẩn tộc này thương tổn Lạc Vũ này đang muốn tính toán cái gì.

Tại sao lại có liên quan đến việc hạ độc cả nhà Lạc Vũ.

Bóng đêm bay lên, đám người Phi Vũ quốc vương đi về hướng phòng ở của Vân Thí Thiên, mà Vân Thí Thiên thì đứng dậy đi theo một phương hướng khác.

Bóng đêm mờ lung, khí tức của một hồi âm mưu đang không ngừng chớp động.

Vài đạo bóng đen tựa như những làn khói xanh ẩn núp mà đến.

Chỗ ở của Đế Quốc học viện.

Sau khi đám tiên bối Nghiêm Liệt đi, trong phòng chỉ còn lại tàn binh bại tướng.

Giá Hiên Mặc Viêm chậm rãi tỉnh lại từ trong hôn mê, nhìn 3 vị trưởng bối bao gồm phụ vương hắn không có ở đây, sắc mặt hắt liền đen giống như đáy núi.

“Đừng có đen mặt mà, Hạo Tàng quốc vương nói rất đúng, đại trượng phu phải co được dãn được.” Liễu Dục Thần suy nghĩ hồi lâu cũng chỉ nghĩ ramột câu như vậy.

Chỉ càng làm cho sắc mặt Giá Hiên Mặc Viêm đen thêm.

Tân Thần Tinh mỉm cười nói: “Người đừng lo lắng, có lẽ...”

“Vù.” Ngay lúc Tân Thần Tinh vừa mở miệng, trong bóng đêm đột nhiên có một luồng kiếm khí vô hình phá không mà vào, bắn thẳng đến Lạc Vũ.

Lạc Vũ vốn quay mặt về hướng cửa, lúc này vừa vặn phát hiện.

Sắc mặt lập tức trầm xuống, nghiêng người né tránh.

Đồng thời thân hình di động như tia chớp, xông về phía trước hai bước, nắm lấy Lý Huyền đang tựa người trên cửa, trở tay ném về phía giường Giá Hiên Mặc Viêm.

Một tay kia mạnh mẽ cầm lấy một thanh kiếm sắc bén treo trên vách tường làm đồ trang trí, một kiếm quét ngang chỉ hướng đông nam, liền tiếp chém hai cổ vô hình kiếm khí đang vọt về hướng Giá Hiên Mặc Viêm.

Đồng thời dưới chân trượt tới, qua 3 chiêu kiếm, người nàng đã ngăn ở trước giường Giá Hiên Mặc Viêm.

Mà Liễu Dục Thần, Giá Hiên Ly vẫn còn chưa có phản ứng kịp.

Kiếm khí vô hình bay lên, trước mắt loáng thoáng hiện lên hắc khí.

“Hắc ảnh nhân.” Năm ngón tay cầm lấy trường kiếm của Lạc Vũ căng thẳng: “Dám đến đây đánh lén.” (*Người bóng đen hôm trước)

Ngoài phòng, bóng đen khê lướn, thân hình cực kỳ quý mị, tốc độ lại cực nhanh, cực tàn nhẫn, như là muốn đem Lạc Vũ ngã té chết ở bên trong.

Hoặc giống như là muốn dụ Lạc Vũ ra ngoài.

Hắc khí dày đặc, thế tới hung mãnh cực kỳ.

Trường kiếm trong tay Lạc Vũ múa thành một đoàn bông tuyết dần dần phiêu tán, thân hình bay tới bay lui trong phòng, cũng không ra khỏi cánh cửa nửa bước.

Có thể nói nơi này có thể miễn cưỡng tính nòng là một cao thủ, nếu nòng ra ngoài, đám người Giá Hiên Mặc Viêm, Liễu Dục Thần, Giá Hiên Ly phải làm sao bây giờ.

Trong lúc nhất thời, sát khí bay lên mãnh liệt mà nhanh như thiểm điện.

Lạc Vũ đột nhiên bị đánh lén.

Ở bên này, Vân Thí Thiên vốn đã cùng Yến Lâm đi xa, đột nhiên lại dừng bước nói: “Người đi trước đi.” Dứt lời xoay người đi về hướng Lạc Vũ đang ở.

Người của ẩn tộc nhằm vào Lạc Vũ, nếu đã có tin tức của ẩn tộc thì nên gọi Lạc Vũ cùng nhau đi.

Vân Thí Thiên tạm thời nổi lên ý tưởng này, xoay người đi tìm Lạc Vũ.

Yến Lâm cũng không trì hoãn thêm nữa, lập tức biến mất tại trong bóng đêm.

Cùng khắc, đám người Nghiêm Liệt đi tìm Vân Thí Thiên không thấy, không biết làm sao nên cũng đành trở về.

Lúc này ở trong phòng Giá Hiên Mặc Viêm, kiếm khí tung hoành, sát khí bay lên.

Bóng đen ẩn nấp bên ngoài nghĩ muốn đem Lạc Vũ đi khỏi đây, nhưng làm cách nào nòng cũng không trúng kế mà chạy theo ra.

Người nọ cấp bách giận đến công tâm, vung tay vọt vào trong phòng.

Nơi này là vương cung của Hạo Tàng quốc, nếu không tốc chiến tốc thắng, một khi kinh động đến đám thị vệ, bọn họ một người cũng khó chạy thoát.

Mắt thấy có mấy bóng đen vọt tiến vào.

Tay Lạc Vũ cũng nhanh nhạy, trở tay nắm lấy Lý Huyền, quát to: “Ôm hẩn.”

Lý Huyền nghe vậy, lúc này cũng bỏ qua một bên vết thương của mình đã khôi phục hay chưa, nghe lời mạnh mẽ ôm lấy thân hình không thể di chuyển của Giá Hiên Mặc Viêm.

Lúc này mấy người nhóm Lạc Vũ nhanh chóng nhảy lên ra cửa phòng.

Lưng dựa vào tường đá, đối địch ba mặt.

Bóng đen vừa mới xông vào thấy ba người Lạc Vũ ra khỏi phòng, trực tiếp bỏ qua đám người Liễu Dục Thần, Tân Thần Tinh, chạy theo đuổi giết Lạc Vũ.

Phía xa xa, thị vệ bắt đầu nghe thấy động tĩnh ồn ào, lập tức tập trung chạy nhanh đến hướng này.

Kiểm khí tung hoành, đám người Lạc Vũ cũng bị bao vây bởi kiếm khí.

“Người nào? Thật to gan!” Nghiêm Liệt là người trở về tới đầu tiên, nghe động tĩnh lại thấy một màn này nhất thời giận dữ, mạnh mẽ đánh tới.

Nhóm áo đen lập tức phân ra một người phóng về phía Nghiêm Liệt.

Gánh nặng trong lòng Lạc Vũ nhất thời được thả lỏng.

Mà ngay lúc này, một thân áo bào trắng rơi xuống đất, Vân Thí Thiên từ một góc khuất đi tới.

Vân Thí Thiên đến rồi, đám hắc y nhân nhất thời kinh hãi, “tôn đại thần” này sao lại đến đây rồi.

Bọn chúng lập tức không chút nghĩ ngợi, phân ra hai người tấn công Vân Thí Thiên, muốn trì hoãn thời gian trong chốc lát.

Khóe mắt Lạc Vũ liếc thấy thân ảnh Vân Thí Thiên, thấy một màn này của hắc y nhân liền biến sắc, Vân Thí Thiên tuyệt đối không thể ra tay, làm sao có thể đối phó 2 hắc y nhân này được.

Nhất thời lập tức biến chiêu, nắm lấy Lý Huyền ném về phía Nghiêm Liệt hét lớn: “Nắm lấy hắn.”

Lạc Vũ mạnh mẽ ném 2 người cho Nghiêm Liệt.

Cùng khắc, chém ra một kiếm về hướng hắc y nhân tấn công Vân Thí Thiên.

Mi sắc Vân Thí Thiên lãnh đạm, hai tay vẫn còn thu lại trong ống tay áo còn chưa có rút ra, Lạc Vũ cũng đã chặn trước mặt hắn rồi.

Mà hai người Giá Hiên Mặc Viêm và Lý Huyền bị Lạc Vũ ném cho Nghiêm Liệt, hắn xoay người không tiếp được, hai người kia “bịch” một tiếng rơi thẳng xuống đất, “sao bay đầy trời trên trán”, vật vờ trước người Nghiêm Liệt.

Bóng đen đang tấn công Nghiêm Liệt thấy vậy, lập tức chuyển hướng bỏ kiếm về phía Giá Hiên Mặc Viêm.

“Hả...” Liễn Dục Thần và Giá Hiên Ly lao ra từ trong phòng nhất thời cực kỳ hoảng sợ.

Song, ngay lúc chỉ mảnh treo chuông, Tân Thần Tinh vẫn bị coi như ẩn hình nhân này giờ, thấy Phi Vũ quốc vương đang từ xa đi tới, nàng ta liền mạnh mẽ nhảy vọt về hướng Giá Hiên Mặc Viêm. Trực tiếp nhào vào trên người hắn.

Một kiếm đâm vào vai, trước mặt mọi người Tân Thần Tinh thay Giá Hiên Mặc Viêm cảm một chiêu này của hắc y nhân.

Giá Hiên Mặc Viêm tự tay ôm lấy Tân Thần Tinh phun một ngụm máu tươi, nhưng ánh mắt hắn lại nhìn về phía Lạc Vũ đang đứng chặn trước người Vân Thí Thiên.

Trong mắt hắn hiện lên lửa giận hừng hực không thể che giấu được.

Hắn bị thương nặng, mà nàng cư nhiên không để ý đến hắn, chạy tới trước mặt tím tôn vương giả ngăn cản địch nhân, Vân Thí Thiên nhưng là cao thủ có võ công cao nhất trong tất cả mọi người bọn họ a.

Như vậy gọi hắn làm sao mà chịu được, sao mà chịu được đây.

“Ta muốn hỏi hôn.” Giá Hiên Mặc Viêm phẫn nộ rồi.

Thanh âm cuồng nộ quanh quẩn trong bóng đêm, điên cuồng vọt thẳng tới cửu thiên.

Mọi người ở đây nhất tề sửng sốt.

“Cái gì?” Người đầu tiên có phản ứng là Phi Vũ quốc vương, mạnh mẽ đề cao thanh âm.

Cùng khắc, Vân Thí Thiên vẫn thu hai tay trong ống tay áo, đột nhiên vung tay áo bào màu đen về phía trước.

Một tia sáng màu tím thoáng hiện.

Hai người thuộc ẩn tộc ở phía trước, bị Vân Thí Thiên phát ống tay áo một cái liền văng mạnh ra ngoài.

“Tốt lắm.” Lần đầu tiên Vân Thí Thiên rất hài lòng nhìn về phía Giá Hiên Mặc Viêm.

Mà Lạc Vũ ở trước người hắn cầm kiếm cũng xoay người lại.

Hai mắt chống đôi mắt màu đỏ và khuôn mặt hoàn toàn vắng vẻ vì phẫn nộ của Giá Hiên Mặc Viêm.

Nàng vẫn còn chưa hiểu rõ tại sao Giá Hiên Mặc Viêm lại đột nhiên thốt ra một câu như thế.

Nhân tiện nháy mắt một chút, gật đầu mỉm cười, dứt khoát lưu loát nói: “Thành giao.” (*thỏa thuận đã được 2 bên đồng ý)

Giá Hiên Mặc Viêm hỏi hôn, nàng thật sự muốn có cơ hội này cũng tìm không thấy nha.

Cứ tưởng rằng còn phải đợi tới nửa năm sau Phi Vũ quốc vương mới đồng ý cho nàng hồi hôn theo thỏa thuận lúc đầu chứ.

Lúc này không biết Giá Hiền Mặc Viêm trúng cái gì gió, cứ nhiên thốt ra một câu thoái hôn.

Hoàn mỹ, được giải thoát, sướng khoái hả.

Mặc dù nàng vẫn không xem hôn ước này là chuyện đại sự gì, bất quá nếu được giải trừ, tâm lý đương nhiên thấy thoải mái rồi.

Thành giao, hai chữ dứt khoát lưu loát.

Giá Hiền Mặc Viêm nghe vậy, trên đỉnh đầu loáng thoáng bốc lên ngọn lửa màu đỏ, cơ hồ có thể thấy nó khói bốc lên từ trên đỉnh đầu hẳn.

Một chút lưu luyến cũng không có, một điểm chần chờ cũng không có nốt.

Cứ như vậy nhanh nhẹn đồng ý lời nói của hắn.

Con mẹ nó, con mẹ nó, con mẹ nó...

Trong nháy mắt Giá Hiền Mặc Viêm tức giận cơ hồ toàn thân cũng phát run.

Đêm tối tĩnh lặng, ánh mắt của mọi người ở đây đều tập trung tại trên người Giá Hiền Mặc Viêm cùng Lạc Vũ.

Mà đám người ẩn tộc có ý định dùng kế diệu hổ ly sơn tối nay, muốn dụ Vân Thí Thiên đi xa, để dễ bề mang Lạc Vũ đi, vừa thấy chuyện bại lộ, Vân Thí Thiên cứ nhiên lại đứng cùng một chỗ với Lạc Vũ không nói, hiện giờ đám người Nghiêm Liệt, Phi Vũ quốc vương, Hạo Tàng quốc vương cũng đều tập trung lại đây.

Đã biết toàn bộ kế hoạch của bọn họ xem như bị hủy, lập tức phản ứng cũng nhanh, hoảng sợ loạng choạng chạy trốn trong bóng đêm.

Mà nhóm người Vân Thí Thiên, Lạc Vũ, Nghiêm Liệt bị lời nói của Giá Hiền Mặc Viêm hấp dẫn tâm thần, cứ nhiên đều đứng yên không có đuổi theo đám hắc y nhân.

Trong lúc này, ánh trăng nhô lên cao, đình viện thật yên lặng.

47. Chương 47

Mọi người vẻ mặt khác nhau nhìn 3 đương sự, không khí yên tĩnh quỷ dị.

“Không được, ta không đồng ý.” Ngay trong không khí yên tĩnh quỷ dị này, Phi Vũ quốc vương đột nhiên nổi giận dùng dưng vọt lại đây, sắc mặt xanh mét.

“Người là cái gì vậy?” Khóe mắt Vân Thí Thiên đảo qua nhìn, khí tức trầm xuống.

“Ta không phải đồ vật, ta là quốc quân của Phi Vũ quốc.” Phi Vũ quốc vương tức đến ghen hòng.

Lời vừa nói ra, toàn trường càng thêm im lặng.

Tiểu Ngân vẫn nằm gọn trong lòng Lạc Vũ xem tình hình, nghe vậy đưa cái tiểu móng vuốt lên che mặt, sắc mặt vắn vẹo xoay qua một bên.

Thật là đáng thương quá nha, Phi Vũ quốc vương đương nhiên không phải là “cái gì này nọ” rồi, vậy mà còn trả lời nữa, đúng là bị con của hắn làm cho hắn tức giận đến đầu óc mê sảng rồi a.

Hiển nhiên Phi Vũ quốc vương bị lời nói lỗ mãng của Giá Hiền Mặc Viêm làm cho hắn tức giận công tâm nên không ý thức được điểm này.

Nói xong, Phi Vũ quốc vương hít sâu vào một hơi, sắc mặt có chút xanh nhợt Lạc Vũ.

“Chúng ta sớm có ước định, nửa năm, thời gian còn chưa tới, về chuyện này, nửa năm sau chúng ta lại bàn đến.”

“Cái gì nửa năm, tại sao lại có nửa năm?” Giá Hiên Mặc Viêm nhảy cảm nắm bắt được ý tứ ẩn hàm trong lời nói của phụ vương hấn.

Phi Vũ quốc vương trực tiếp không nhìn Giá Hiên Mặc Viêm.

Lạc Vũ thấy vậy, hai tay buông xuống, nhún nhún vai.

“Chuyện này cũng không phải do ta, là hấn nói ra mà, ta kiên quyết ủng hộ quyết định của hấn, đồng ý quan điểm của hấn, cuối cùng là hoàn toàn chấp hành theo ý tứ của hấn.”

Lời này vừa nói ra, nửa khuôn mặt của Liễu Dục Thần và Lý Huyền đứng bên cạnh nhất đề đều vận vẹo.

Lạc Vũ mà bọn họ biết, có lúc nào hoàn toàn ủng hộ cùng thi hành mỗi câu mỗi chữ của Giá Hiên Mặc Viêm đâu.

Đây quả thực chính là châm chọc.

“Không được, những lời hấn nói không tính, ta không đồng ý.”

Phi Vũ quốc vương hung hăng trừng mắt nhìn Giá Hiên Mặc Viêm nằm nửa người trên đất, hiển nhiên lúc này tất cả mọi người đều quên đi 2 người bọn hấn đứng lên. (GHMV + TTT)

“Hôn sự này vốn do ta và phụ thân của người định ra cho các người, làm sao có thể thoái hôn chỉ vì một câu nói của tiểu tử này, việc này chỉ là tiểu hài tử tức giận không để ý lời nói mà thôi, không có hiệu lực.”

Khó được một lần Vân Thí Thiên có chút vừa mắt Giá Hiên Mặc Viêm, hấn vừa nghe những lời này, mắt liền trầm xuống.

Khí tức quanh thân vẫn không thấy thay đổi.

Nhưng là, luồng âm hàn uy áp bắt đầu bao phủ không khí chung quanh.

Nghiêm Liệt, Liễu Dục Thần, Hạo Tàng quốc vương, Giá Hiên Ly, ngay cả Lý Huyền đang cùng một chỗ với Giá Hiên Mặc Viêm cũng cố nén khí huyết đang sôi trào.

Không nên bị thương, ngàn vạn lần không thể bị thương.

Lạc Vũ thấy vậy vươn tay nắm lấy tay Vân Thí Thiên, nhẹ nhàng lắc đầu một chút.

Bọn họ không thể ý thể hiếp người.

Phi Vũ quốc vương đối xử không tệ với nàng, đối với phụ thân cũng không sai.

Nếu có thể không mạnh mẽ ép buộc bọn họ thì tốt nhất vẫn không nên làm vậy.

Càng hưởng chi, người nhà của nàng, tất cả của nàng đều tại Phi Vũ quốc.

Hôm nay nếu lấy cường thế áp chế Phi Vũ quốc vương, ngày khác hấn đem người nhà, bạn bè của nàng “khai đao” lúc đó sẽ mệt lớn a.

Nàng không thể bởi vì chính nàng mà đặt mọi người trong vòng nguy hiểm.

Vân Thí Thiên hiểu được ý tứ của Lạc Vũ, nhưng vẫn không thu liễm lại khí tức dù chỉ là một chút.

Chỉ là người nhà và bằng hữu mà thôi, nàng theo hấn đi, tất cả hấn sẽ giúp nàng an bày.

Phật Tiên Nhất Thủy, trên Vọng Thiên Nhai dừng nói là người nhà của nàng, cho dù cả Phi Vũ quốc theo nàng đi, hấn cũng có thể an bày thỏa đáng cho nàng.

Không tiếng động uy áp, bay lên trong đêm.

Cũng không biết có phải xương cốt của Phi Vũ quốc vương quá ương ngạnh hay không, mà hấn vẫn nhất quyết muốn Lạc Vũ gả vào hoàng thất, điểm này hấn phi thường cố chấp, bất khuất trước sống chết chống lại Vân Thí Thiên.

Mà ngay trong tình cảnh đối kháng sống chết.

Giá Hiên Mặc Viêm nửa nằm trên mặt đất đột nhiên quát khê lên.

“Hôn sự này là của con, con nói hôn là hôn.”

“Làm càn, nơi này không đến phiên ngươi nói chuyện.” Về mặt Phi Vũ quốc vương phần nộ.

“Không đến phiên con nói chuyện? Phụ vương, người nhìn cho rõ con dâu mà người chọn giúp con.” Trên mặt Giá Hiên Mặc Viêm tức giận không kể xiết.

Mạnh mẽ chỉ vào Lạc Vũ, nói: “Người xem nàng, nàng có điểm nào đem ta để ở trong lòng không?”

Bản thân ta bị trọng thương không cách nào cử động, trong lúc nguy hiểm, nàng ta lại chạy đến che chắn cho người có thực lực cực mạnh, hoàn toàn bỏ mặc ta.

Phụ vương, người xem cho rõ ràng, ngươi muốn một con dâu như vậy sao?

Hôm nay, nếu không phải Tân Thần Tinh nhảy tới cản kịp một đao này, bây giờ ta còn có mạng ở đây nói chuyện với người hay sao.

Phụ vương, người muốn ta lấy một nữ nhân như vậy về làm gì? Cho ta mang nón xanh sao? (*là “cầm sừng”)

Quả thật, nàng ta còn không bằng một cây tóc của Tân Thần Tinh, hôn sự này ý ta đã quyết, thối hôn.”

Giá Hiên Mặc Viêm ôm Tân Thần Tinh vẫn còn đang hôn mê trong lòng hấn.

Bộ dạng nghiêng răng nghiêng lợi cơ hồ muốn nhai nát Lạc Vũ.

Chung quanh, mọi người nghe vậy hình như nhớ tới ở nơi này còn có một Tân Thần Tinh.

Không khỏi nhất tề dời ánh mắt về phía nàng ta.

Chỉ thấy Tân Thần Tinh chảy máu quá nhiều, sớm đã bất tỉnh.

Mọi người ghen lời.

Mà Vân Thí Thiên nghe đến đó sắc mặt liền trầm xuống, một cỗ khí tức bắn về phía Giá Hiên Mặc Viêm.

Ở trước mặt hấn dám nói xấu Lạc Vũ, muốn chết.

Lạc Vũ thấy vậy vội vàng vươn tay cản lại lực lượng của Vân Thí Thiên, sau đó quay đầu nhìn Phi Vũ quốc vương nói: “Quốc vương bề hạ, người cũng đã thấy rồi đó.

Việc này đã không có thể cứu vãn nữa rồi.

Hôm nay đã đến tình trạng này rồi, như vậy kéo dài đến nửa năm sau sẽ càng thêm ác liệt, không có chuyển cơ. (*không thể nào có chuyển biến tốt đẹp hơn)

Hôn sự này cứ như vậy bỏ đi.

Ta không ngại tam vương tử cưới một vương phi khác, các ngài cũng không cần để ý ta tìm một nữ khác của mình, tất cả đều đại vui mừng a.”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Phi Vũ quốc vương càng khó nhìn.

Quay đầu nhìn Giá Hiên Mặc Viêm vẫn vô cùng phần nộ trên mặt đất, lại nhìn xem Tân Thần Tinh vẫn hôn mê trong lòng hấn, vì hấn đỡ một đao.

Sắc mặt Phi Vũ quốc vương xanh mét cơ hồ không cách nào dùng lời nói mà hình dung được.

“Nàng ta tốt với ngươi, ngươi có thể lấy nàng ta làm sườn phi, vị trí chính phi phải là của Lạc Vũ, điểm này không cho phép có bất cứ sự thay đổi gì, ngươi...”

“Tốt nhất nên suy nghĩ cẩn thận trước khi nói, ta đã không có kiên nhẫn rồi.” Phi Vũ quốc vương còn chưa nói xong, Vân Thí Thiên đột nhiên lạnh lùng mở miệng.

Hấn nể mặt Lạc Vũ, lấy lý phục người.

Bất quá, ngay lúc này hấn ta lại nói ra những lời mà mình không thích nghe.

Một Phi Vũ quốc nho nhỏ mà thôi, nếu hần muốn diệt cả tộc Giá Hiên cũng là chuyện rất dễ dàng.

Bầu trời đêm, hào khí thêm trầm lạnh làm người ta hít thở không thông.

Nắm ngón tay Phi Vũ quốc vương nắm chặt thành quyền trong ống tay áo, từng ngậm từng ngậm hít vào không khí, trên mặt cư nhiên vẫn là một biểu tình dửng dưng.

Lạc Vũ thấy vậy cũng không ngăn cản Vân Thí Thiên, trong đôi mắt nhìn về phía Phi Vũ quốc vương có một tia nghi hoặc.

Vị Phi Vũ quốc vương chưa từng gặp mặt này, tại sao lại có thể kiên trì như thế, tại sao phải muốn nàng nhất định phải làm con dâu của hần?

Cho dù có bị Vân Thí Thiên uy hiếp nhưng vẫn khăng khăng liều chết kháng cự.

Này...

Hần cứ như vậy bức thiết muốn nàng làm con dâu hần?

Có điểm không thể tưởng tượng nổi.

Mà Hạo Tàng quốc quân đứng bên cạnh thấy tình huống này, vội vàng túm hần, dè dặt thanh âm nói: “Quốc quân, người đây là làm sao vậy? Bất quá chỉ là chọn phi cho nhi tử mà thôi.

Người chớ quên, thương thế của Mặc Viêm vẫn cần phải cầu vị tím tôn vương giả này a.

Hơn nữa, nếu Mặc Viêm không muốn, Lạc Vũ cũng không muốn, hôn thì hôn đi.”

Nói đến đây, thanh âm hần càng thêm nhỏ: “Chỉ vì chuyện này mà phải trả giá bằng tánh mạng, quả thật là không đáng, tím tôn vương giả muốn tức giận rồi kia kìa.”

Dứt lời, hung hăng nhéo Phi Vũ quốc vương một chút.

Trong chuyện này thói hôn cũng tốt, nhưng không hiểu vị quốc vương này lại kiên trì cái gì nữa.

Vì một con dâu xấu xí mà chống lại tím tôn vương giả, mạo hiểm đối mặt với nguy cơ diệt tộc, vẫn còn muốn kiên trì.

Nếu không phải xuất thân của Lạc Vũ rõ ràng.

Người ta chắc sẽ tưởng rằng Giá Hiên Mặc Viêm là nhi tử mà hần thu dưỡng, còn Lạc Vũ mới là thân sinh nữ nhi của hần cơ chứ.

Phi Vũ quốc vương không phải phế vật, sao lại không biết cân nhắc quan hệ lợi hại trong đó.

Nhưng là, một khi đồng ý chuyện này, Lạc Vũ sẽ không có bất cứ mối quan hệ nào với hoàng thất.

Đây là điều mà hần cũng không muốn chứng kiến, cũng không muốn tiếp nhận chuyện này.

“Không, việc này...”

“Bịch.” Phi Vũ quốc vương vẫn không đồng ý như trước, vừa mới mở miệng, không biết Nghiêm Liệt từ lúc nào đã đứng sau lưng hần, đột nhiên chưởng một cái.

Đầu Phi Vũ quốc vương lệch sang một bên, ngất đi.

“Hôn sự này của Giá Hiên Mặc Viêm và Lạc Vũ cứ thế mà định, ta là lão sư của Mặc Viêm, một ngày làm thầy, cả đời làm cha, ta có tư cách quyết định chuyện này cùng với sự làm chứng của Hạo Tàng quốc vương.

Hôn ước giải trừ, sau này nam hôn nữ gả, đều không còn liên quan với nhau.”

Dù Phi Vũ quốc vương, Nghiêm Liệt mỉm cười nhìn Vân Thí Thiên cùng Lạc Vũ.

Hạo Tàng quốc vương phản ứng cũng nhanh, lập tức cười nói: “Đúng vậy, chúng ta làm chứng, đồng ý quyết định của hai người các người.”

Hay nói giỡn, Vân Thí Thiên thật sự tức giận rồi, nếu hần giết Phi Vũ quốc ở chỗ này, cho dù Hạo Tàng quốc của hần và Phi Vũ quốc không trở thành tử địch, quan hệ cũng không tốt hơn được bao nhiêu.

“Bất quá, chúng ta có một yêu cầu, xin mời vị này tẩm tôn vương giả tiêu trừ hắc khí trên người Mặc Viêm, sau này liền không có liên quan, sao hả?” Nghiêm Liệt mỉm cười nói.

Mà cùng khắc, sớm đã nhận được ánh mắt ra hiệu của Nghiêm Liệt, Giá Hiên Ly ngồi chồm hổm trên mặt đất, gắt gao ngăn cản Giá Hiên Mặc Viêm lên tiếng.

Giá Hiên Mặc Viêm ương ngạnh giãy dựa trên mặt đất, chỉ còn lại ánh mắt phẫn nộ cùng lên án của hần.

Thân thể có thể di chuyển nhưng miệng bị che lại không thể nói ra.

Nghe thấy hôn ước của Lạc Vũ đã được giải trừ, Vân Thí Thiên chậm rãi thu liễm tức giận sắp bộc phát ra ngoài, tâm tình chuyển biến tốt đẹp lên.

Tốt lắm, sau này Lạc Vũ đã hoàn toàn là người của hần rồi.

Vừa nghĩ đến đó, Vân Thí Thiên đột nhiên cúi đầu, kéo tay Lạc Vũ.

Lạc Vũ quay đầu, nhìn về phía Vân Thí Thiên, dùng ánh mắt hỏi: Sao vậy?

Vân Thí Thiên nắm tay Lạc Vũ nâng lên, nhìn trên ngón tay nàng đang đeo chiếc nhẫn mà hần đưa, trên khuôn mặt hiện lên một tia hài lòng.

Một ngón tay chạm vào chiếc nhẫn trên tay nàng.

Chốc lát, dưới ánh trắng, chỉ thấy vỏ bọc bên ngoài bao lấy chiếc nhẫn chậm rãi vỡ vụn, lộ ra tinh hoa bên trong.

Tia sáng trong suốt màu tím chiếu thẳng tận trời, ánh sáng rạng rỡ, giống như trăng sáng phía chân trời.

Một cỗ khí tức cường hãn vô cùng toát ra từ chiếc nhẫn.

Làm cho người ta rõ ràng cảm giác được, đó là khí tức thuộc về Vân Thí Thiên, đó là lực lượng cường đại của hần.

Bên cạnh, đám người Nghiêm Liệt nhất tề nghiêng đầu nhìn, bị chiếc nhẫn đó hấp dẫn.

Vừa bóc ra vỏ bọc bình thường, bên trong lộ ra một đóa Phật liên rạng rỡ, tinh xảo màu tím bạc.

Mà ở trên đóa Phật liên có khắc bốn chữ to “Duy ngã độc tôn.”

Khí phách quân lâm thiên hạ và phong tư phóng đảng, đã được thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn trong 4 chữ này.

Lạc Vũ có chút sửng sốt, không ngờ chiếc nhẫn này lại ẩn chứa ảo diệu như thế?

Lập tức, không khỏi nhìn kỹ chiếc nhẫn trong tay, sau đó ngẩng đầu nhìn Vân Thí Thiên.

Bên cạnh, đám người Nghiêm Liệt, Hạo Tàng quốc vương thì hoàn toàn bị khí thế và quang hoa này làm ngây ngẩn.

Trợn mắt há hốc mồm nhìn.

Bầu trời đêm một mảnh yên tĩnh.

“Phật liên tôn tọa, Vọng Thiên quân vương.”

Trong một lát yên tĩnh, biết bên này gặp chuyện không may, Diệp vương vừa chạy tới bỗng nhiên chững lại, hoảng sợ cực kỳ ngẩng đầu nhìn tia sáng màu tím trên không trung.

Trong nháy mắt cả người cũng bắt đầu run rẩy.

“Vọng Thiên quân vương... Vọng Thiên... Quân vương... Đây... Đây...”

Nét mặt kinh hãi của Diệp vương Phong Lâm quốc đã không cách nào dùng lời nói mà hình dung được.

“Có ý tứ gì?”

Nghiêm Liệt phản ứng rất nhanh, lập tức quay đầu nhìn về phía Diệp vương, mặt người này đã không còn chút máu.

Diệp vương bị Nghiêm Liệt hô lên như vậy, cả kinh lấy lại tinh thần, cúi đầu.

Lại làm như không thấy Nghiêm Liệt, liếc mắt một cái nhìn bàn tay Vân Thí Thiên nắm tay Lạc Vũ, cùng với chiếc nhẫn phật liên đang chậm rãi phai nhạt ánh sáng màu tím.

“Tóc bạc ma tôn, Ly Hỏa Lưu Ly giới chỉ, trời ạ... Lệnh hành thiên hạ... ông trời của ta a...” (*chiếc nhẫn)

Diệp vương chấn kinh quá độ, đặt móng ngã ngồi xuống đất, cả người run run sắp phát điên rồi.

Hắn... Hắn... Hắn không có nhìn lầm đi.

Đó là Ly Hỏa Lưu Ly giới chỉ, là đại biểu cho Phật Tiên Nhất Thủy, là tín vật đại biểu cho thân phận của Vọng Thiên Nhai quân vương.

Ly Hỏa Lưu Ly giới chỉ xuất hiện, Vọng Thiên Nhai quân hùng nghe lệnh.

Lệnh hành thiên hạ, hiệu lệnh bát phương.

Này... Này...

Trời ạ, hắn thật không ngờ đến, vị tím tôn vương giả này cư nhiên vốn là Vọng Thiên Nhai quân vương ở Phật Tiên Nhất Thủy, là đại ma tôn mà mọi người vẫn nhắc đến. Tóc bạc chính là dấu hiệu nhận biết hắn, chiếc áo dày lông thú là y phục đại biểu của hắn.

Diệp vương vẫn thật không ngờ, thật không ngờ vị tím tôn vương giả không biết toát ra từ đâu này, lại là vị ma tôn nọ.

Cư nhiên lại còn tính kể đến hắn... (*kêu TTT đi câu dẫn người ta đó mà)

Điên rồi, Diệp vương sắp điên rồi.

“Có ý tứ gì? Diệp vương, ngươi biết chuyện gì sao?” Nghiêm Liệt nhìn Diệp vương, sắc mặt bàng hoàng, hoảng sợ như vậy, hắn cũng chưa thấy xuất hiện trên người Diệp vương.

Diệp vương biết thân phận của Vân Thí Thiên?

Hắn nhất định là biết chuyện gì đó.

Không có trả lời câu hỏi của Nghiêm Liệt, Diệp vương cơ hồ sắp hỏng mất.

Ánh mắt ấy làm cho đám người Hạo Tàng quốc vương vừa mới phục hồi tinh thần lại, phía sau lưng loáng thoáng bốc lên một tia mồ hôi lạnh.

Không biết tại sao, chỉ là cảm giác được không tốt.

Cùng Vân Thí Thiên đứng chung một chỗ Lạc Vũ cũng đã nhìn thấy Diệp vương thất thố.

Lông mày không khỏi nhướng lên một chút.

Vọng Thiên quân vương? Hắn là đang nói Vân Thí Thiên đi, Diệp vương này cư nhiên biết được điểm này, thật là khó được.

Bất quá có cần kinh hãi như vậy không?

Lạc Vũ quay đầu nhìn Vân Thí Thiên, không giống ma a, Vân Thí Thiên tốt lắm mà.

Đón nhận ánh mắt Lạc Vũ, Vân Thí Thiên đột nhiên cúi đầu, tại trước mắt bao người, hôn lên môi nàng.

Theo đó trầm giọng nói: “Chúng ta đính ước.”

Chúng ta đính ước.

Bốn chữ không phải kinh thiên động địa, không phải trái đất rung chuyển.

Lại là 4 chữ đẹp dễ biểu đạt tình ý, nghe vào trong tai mọi người chung quanh, nhưng lại cơ hồ giống như một đạo sấm sét trên bầu trời, làm mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Mà Diệp vương lại càng trực tiếp hơn.

Giống như nghe được một chuyện khó tin nhất trên đời này, chớp mắt một cái đã bất tỉnh rồi.

Một tím tôn vương giả, một ma tôn có thể lực lớn nhất trong các thế lực ở Phật Tiên Nhất Thủy, lại hướng về một xấu nữ vừa bị người ta hồi hôn mà cầu hôn?

Này, quả thực thế giới này thật là kỳ diệu a, và đây là chuyện đáng ngạc nhiên nhất.

Lạc Vũ sững sốt, trừng mắt nhìn Vân Thí Thiên, lặng người nói: “Người hướng ta cầu hôn?”

Nàng không có nghe sai?

Về mặt Vân Thí Thiên lãnh khốc: “Tín vật.”

Hắn không phải cầu hôn, mà là quyết định.

Quyết định này vốn là tạm thời, ý định này sinh ra chỉ trong nháy mắt khi Nghiêm Liệt giải trừ hôn ước của Lạc Vũ.

Người của hắn, tuyệt đối không thể có hôn ước với người khác.

Chỉ có thể là của hắn, ngoại trừ hắn không một ai được phép.

Lúc này đây, là hắn tới trễ nên không thể nói gì.

Nhưng là, hắn tuyệt đối sẽ không để phát sinh chuyện này lần thứ hai.

Nếu như vậy, nên tiên hạ thủ vi cường, hắn cùng Lạc Vũ đính ước, cả đời buộc chặt Lạc Vũ bên người, đây tuyệt đối là một ý kiến hay.

Vân Thí Thiên rất hài lòng với quyết định này, lúc này tâm tình tốt lắm.

Mà ngay lúc này, hắn nhìn thấy Lạc Vũ ngây ngốc nhìn hắn, cảm giác càng tốt hơn.

“Ta mới 14 tuổi.” Lạc Vũ lấy lại tinh thần nói.

“Ta mặc kệ ngươi bao nhiêu tuổi, nhanh lên một chút, đưa tín vật.” Vân Thí Thiên bá đạo không giảm.

Chỉ cần là Quân Lạc Vũ, mặc kệ nàng mấy tuổi, cũng không là vấn đề.

Lạc Vũ nhìn Vân Thí Thiên bá đạo, thấy rõ ràng sự kiên quyết trong mắt hắn.

Hắn thật sự nghiêm túc, hắn không phải chỉ là tùy tiện nói ra.

Trong lòng Lạc Vũ nhất thời ba đào mãnh liệt, cảm giác này, cảm giác này?

Mặc dù hành động hắn rất đường đột, nhưng tuyệt đối không phải nói cho có lệ mà thôi.

Mặc dù người này hắn là hoàn toàn không hiểu yêu và được yêu là như thế nào, nhưng là, nhưng là...

Lạc Vũ cúi đầu, nhìn chiếc nhẫn trong tay, nhẹ nhàng giương lên khoe miệng: “Nhìn qua cũng có chút giá trị nhỉ.”

“Bịch.” Diệp vương vừa mới tỉnh lại nghe câu này, một đầu đâm tới núi giả bên cạnh.

“Ly Hỏa Lưu Ly giới chỉ, hiệu lệnh ngàn ngàn vạn thần dân Vọng Thiên Nhai, là đại biểu cho Vọng Thiên quân vương vô thượng uy nghiêm, thấy nhẫn như thấy ma tôn đích thân tới, trong thiên hạ, ai dám coi rẻ, ai dám không tuân, có chút giá trị... Có chút giá trị...”

Diệp vương nghe câu này xúc động thật là muốn có ý tưởng muốn đâm chết a.

Lời vừa nói ra, sắc mặt Nghiêm Liệt cùng Hạo Tàng quốc vương liền khấn trương lên.

Mặc dù bọn họ không nhận ra cái gì Ly Hỏa Lưu Ly giới chỉ, càng thêm không nhận ra Vân Thí Thiên, nhưng là Vọng Thiên Nhai, Vọng Thiên quân vương, ma tôn...

Người nọ là đứng ở trên đỉnh trong toàn thiên hạ.

Vốn là truyền thuyết, vốn là thần thoại, là các tiểu quốc thấp kém của bọn hán không thể so sánh.

Khó trách lại coi rẻ bọn họ như thế.

Khó trách lại nhìn bọn họ như con kiến hôi.

Vọng Thiên quân vương, Vọng Thiên quân vương... Trời ạ, cuộc đời này của bọn họ sao mà may mắn thế, được gặp nhân vật cao nhất trong truyền thuyết.

Nhưng là, bọn họ cũng cảm thấy bi ai, cư nhiên đối diện lại không biết, rất không để ý Vân Thí Thiên một đoạn thời gian.

Ô, Hạo Tàng quốc vương cũng có xúc động muốn chết a.

Về phần đám người trên mặt đất Giá Hiên Mặc Viêm, Lý Huyền, lại chỉ kinh ngạc về vẻ mặt của Diệp vương và Hạo Tàng quốc vương mà thôi.

Bọn họ còn không biết về vị cao nhất tồn tại này.

Mà Lạc Vũ nghe Diệp vương nói, sắc mặt cả kinh ngẩng đầu nhìn Vân Thí Thiên: “Quý trọng như vậy ... Người...”

Chiếc nhẫn này sao lại quý trọng như thế, nó là đại biểu cho Vân Thí Thiên, này...

“Tín vật.” Vân Thí Thiên cau mày, hán đã nói ba lần rồi.

Hán muốn nói đến lần thứ 4.

Lạc Vũ nhìn Vân Thí Thiên, thần sắc nàng không ngừng biến đổi trên mặt, đến cuối cùng lại chỉ toát ra một câu: “Ta không có món nào đáng giá như vậy.”

Vân Thí Thiên nghe vậy nhíu nhíu mày.

Ngón tay đưa đến cổ nàng ghé một cái, lấy ra một sợi dây chuyền thiếp thân của Lạc Vũ. (*vẫn luôn mang trên người)

Nói về sợi dây chuyền này, nó cũng chỉ là một sợi dây chuyền bằng bạc bình thường, mặt dây chuyền là một chiếc nhẫn, một chiếc nhẫn đen thui, nhìn qua như hòn đá, là chiếc nhẫn tương đối bình thường.

“Cứ lấy cái này.” Vân Thí Thiên nhìn chiếc nhẫn trước mắt rất hài lòng.

Nhẫn đổi lại nhẫn, bất quá chỉ là một tín vật, chọn cái này là tốt rồi.

Lập tức, Vân Thí Thiên định cắt đứt sợi dây chuyền, lấy nhẫn ra đeo.

“Là quà của cha ta, không cho làm đứt.” Lạc Vũ vội vàng cấp bách rống lên.

Vân Thí Thiên trừng mắt nhìn Lạc Vũ: “Đeo vào.”

Bị trừng mắt, Lạc Vũ bất đắc dĩ cười khẽ, tiếp nhận vòng cổ trong tay Vân Thí Thiên, kiễng chân đeo vòng cổ vào trước ngực Vân Thí Thiên.

“Tuy nó không đáng giá, nhưng đây là quà sinh nhật phụ thân tặng ta.” Lạc Vũ nhẹ giọng nói bên tai Vân Thí Thiên.

Vân Thí Thiên không hề nói những lời dư thừa, chỉ bá đạo ôm lấy thắt lưng Lạc Vũ, cúi đầu xuống, trân trọng hôn Lạc Vũ.

Những thứ quý giá gì đó, hán có nhiều, chiếc nhẫn sinh nhật Lạc Vũ, tốt lắm, hán thích.

“Từ hôm nay trở đi người là hôn thê của bốn tôn, ai dám sinh sự với người, đừng trách ta xuống tay vô tình.”

Dừng lại nụ hôn, Vân Thí Thiên ngẩng đầu, ánh mắt băng lãnh đảo qua Diệp vương vẫn còn đang rung động và Giá Hiên Mặc Viêm càng thêm phần nộ, lạnh sát cực kỳ.

“Không dám, không dám...”

Lúc này, đám người Hạo Tàng quốc vương đầu dám nói một chữ “không”.

Tất cả thái độ khiêm nhường, giống như người hầu gặp chủ tử, ở đâu ra còn nửa điểm khí chất quốc vương.

Vân Thí Thiên rất hài lòng, ôm thắt lưng Lạc Vũ, áo bào hướng về phía Giá Viên Mặc Viêm phát một cái.

Chỉ thấy trong bóng đêm, quanh thân Giá Hiên Mặc Viêm chợt lóe sáng, hắc khí loáng thoáng trên người hần lập tức tiêu tán.

Vân Thí Thiên ôm Lạc Vũ bước đi trong bóng đêm.

Bóng đêm uyển ước, ánh trăng sáng triền miên, xa xa truyền đến.

“Vậy là đã đính ước rồi hả?”

“Chứ người muốn như thế nào?”

“Có thể hủy không?”

“Có thể.”

“Hả...”

“Đã chết sẽ hủy.”

Ngày mùa hè gió đêm nhẹ thổi, thanh âm thì thầm từ xa xa truyền đến, ôn nhu cùng bá đạo hòa vào nhau.

Hai thân ảnh đã sớm rời nhau đi xa, lưu lại một đám người cứng ngắc.

Ngay trong không khí tĩnh lặng, Lý Huyền đã té trên mặt đất đột nhiên nói với Giá Hiên Mặc Viêm: “Không phải người nói muốn lấy nàng ta về để hành hạ sao? Sao tự đứng lại buông tha nàng ta vậy?”

Giá Hiên Mặc Viêm vẫn bị Giá Hiên Ly kèm giữ, sững sốt.

Đúng vậy, hần không phải đã sớm quyết định làm như vậy sao.

Bộ hôm nay bị mờ heo che mất tâm trí rồi sao, giận quá thành ra quên mất chuyện này rồi.

Đáng chết, Giá Hiên Mặc Viêm hối hận rồi, hần không nên hối hôn, hủy đi hôn ước thả Lạc Vũ tự do rồi.

Mặt mũi của hần, tôn nghiêm của hần, đã không thể lấy lại được nữa rồi.

“Phụ vương ta không đồng ý, nên những lời bọn họ nói không tính.” Trong đầu Giá Hiên Mặc Viêm chợt lóe lên một ý nghĩ, nhìn về phía đám người Nghiêm Liệt nói.

Lời này vừa nói ra, cả đám Diệp vương, Hạo Tàng quốc vương, Nghiêm Liệt, nhất tề liếc nhau, thật là muốn phát điên với tiểu tử này mà.

Giữa mùa hè, đây là thời tiết dễ làm con người ta trở nên táo bạo nha.

Ẩn tộc dùng kế diệu hổ ly sơn, muốn dụ Lạc Vũ đi xa, nhưng thật không ngờ lại đưa đến Vân Thí Thiên cùng Lạc Vũ đính ước, điều này thật làm cho bọn họ bất ngờ a.

Cũng bởi vì sự lỗ mãng này, mà kế hoạch diệu hổ ly sơn của bọn họ không cách nào tiếp tục sử dụng được nữa.

Lạc Vũ và Vân Thí Thiên lúc này cũng ở cùng nhau, bọn họ căn bản không có biện pháp dẫn dụ Lạc Vũ ra, điều này làm cho người của ẩn tộc cơ hồ gấp bách đến sắp phải bạc đầu đây.

Gió vi vu thổi, là một ngày đẹp trời.

Vân Thí Thiên cùng Lạc Vũ đính ước, làm cho bọn người Yến Lâm, Yến Trần, Yến Phi vừa thu thập tin tức trở về đều cảm thấy rất khiếp sợ.

Những ánh mắt khác thường nhìn về phía Lạc Vũ, làm cho nàng cảm thấy thật khó hiểu nha.

Trái ngược với sự tưởng tượng của Lạc Vũ, nàng cứ nghĩ tin tức về thân phận Vân Thí Thiên sẽ khiến mọi người bị oanh động, nhưng Hạo Tàng quốc vương, Diệp vương Phong Lâm quốc, Nghiêm Liệt thì lại quỵ dật bảo trì im lặng.

Ngay cả một tiếng gió thổi cỏ lay cũng không để lọt ra ngoài nữa.

Điều này thật làm cho nàng cảm thấy bất ngờ.

Bất quá, thái độ chuyển biến của 3 người này lại quá lớn, quả thật đã đến tình trạng a dua, nịnh nọt. nhưng ngặt nỗi bọn họ lại không dám tìm đến Vân Thí Thiên mà nịnh hót, lại tìm đến nàng “bày tỏ sự thiện đãi”, làm cho nàng nổi cả da gà lên luôn, tránh bọn họ như tránh rắn độc.

Thế lực của vị hôn phu này thật lớn, đây cũng không phải là một chuyện tốt, trái lại thật là phiền a.

Ngay trong tình huống diễn ra song song giữa ngọt ngào và phiền chán.

Đại hội 3 nước trao đổi, ngày diễn ra trận đánh cuối cùng cũng đã tới.

Quả nhiên như Lạc Vũ sở liệu, đối thủ của nàng là người của ẩn tộc, Lãnh Vô Quy.

Tiến vào tranh vị trí 3 người đứng đầu, một đối thủ khác tiến vào vòng trong, thân bị trọng thương, không có khả năng thi đấu.

Đại hội 3 nước trao đổi cuối cùng chỉ còn lại 2 người tranh vị trí thứ nhất và thứ 2, đó là Lạc Vũ và Lãnh Vô Quy.

Ngày hôm đó, ánh mặt trời có chút ảm đạm.

Ánh mặt trời như đang đè ép xuống, đám mây trôi nặng nề, làm cho người ta cảm giác có một loại áp lực rất lớn.

ở hiện trường thi đấu đại hội 3 nước trao đổi, xung quanh lôi đài đã sớm chật ních người.

Không có ồn ào, không có tiếng động lớn, không khí rất yên tĩnh, mọi người lẳng lặng nhìn 2 thân ảnh Lạc Vũ và Lãnh Vô Quy đang đứng trên lôi đài kia.

Trên lôi đài, khí tức lãnh liệt, trận đấu còn chưa bắt đầu đã có một áp lực sắc bén vô cùng.

Tất cả mọi người đều nhận thấy, ván đấu cuối cùng này, một khi khai đấu sẽ vốn là cảnh tượng kịch liệt như thế nào.

Gió nhẹ nhàng thổi, phát qua vạt áo màu lục nhạt của Lạc Vũ, lạnh như băng mà tràn ngập tức sát.

Dưới lôi đài, Vân Thí Thiên mặc một thân lãnh đạm đen, hai tay thu trong tay áo, ngóng nhìn Lạc Vũ, bất động như núi.

Gió bất chợt thổi, chuông vàng ầm vang.

Trận chung kết đại hội 3 nước trao đổi cuối cùng cũng khai đấu.

Tiếng chuông vàng ngân vang, trên lôi đài 2 người đứng đối lập nhau, cũng đã di chuyển nhanh như mây bay.

Người của ẩn tộc Lãnh Vô Quy, lúc này cũng không còn ẩn dấu thân phận và thủ đoạn của hắn nữa.

Thi triển thân hình trên lôi đài, hắc khí mông mông lung lung vây quanh hắn, thân hình hắn trở nên loáng thoáng mờ nhạt tựa như những làn khói xanh.

Nếu đây không phải là ban ngày rõ ràng, nhìn qua thật giống như quỷ mỵ.

Phía dưới lôi đài, mọi người chung quanh đều bị kinh ngạc, đây là cái loại thân pháp gì vậy?

Mà phía đối diện Lãnh Vô Quy, Lạc Vũ thấy một màn này, nét mặt hiện lên một tia cười lạnh, dưới chân nhẹ nhàng nhún, thân hình cũng đã di chuyển.

Mờ ảo mà kỳ lạ.

Giống như một chú bướm đang nhảy múa trên lời bài hát.

Tiếng bước chân, dáng người, lưu loát di chuyển, uyển chuyển như một con bướm bay trong khoảng không vậy, thật khó mà tưởng tượng nổi.

Rõ ràng nhìn thấy Lạc Vũ vốn giẫm chân về hướng bên trái.

Đột nhiên nhìn lại thì nàng đã đứng bên tay phải rồi.

Rõ ràng trước đó đã thấy nàng lui về phía sau.

Nhưng chờ nàng đứng vững bước chân thì những người phía dưới lời bài hát lại thấy nàng đứng ở phía trước rồi.

Thân ảnh phía trên lời bài hát thật làm ọi người đều trở nên kinh ngạc.

Đây là công phu gì thế này?

Thật là không thể nào tưởng tượng nổi.

Lạc Vũ bày ra thân pháp như thế, đừng nói dưới lời bài hát mọi người kinh ngạc, ngay cả Lãnh Vô Quy đang đứng trên lời bài hát cũng kinh ngạc không kém.

Thân pháp của ẩn tộc bọn họ, tuyệt đối thuộc hàng nhất đẳng tại Vong Xuyên đại lục này.

Mặc dù, hắn bắt quả chỉ là kẻ bề dưới trong ẩn tộc, là một thủ hạ nhỏ nhỏ trong phân đường của Hạo Tàng quốc và Phong Lâm quốc nhỏ nhỏ.

Nhưng hắn tuyệt đối có tự tin đối với thân pháp mình.

Bây giờ, thân pháp mà Lạc Vũ đang dùng cũng quỷ dị không kém gì hắn, này...

Trong lúc Lãnh Vô Quy vẫn còn đang kinh ngạc, Lạc Vũ giẫm chân một cái, cả người đã đứng trước mặt hắn, năm ngón tay đánh về phía hắn.

Lãnh Vô Quy lập tức lấy lại tinh thần, vội vàng xoay thân mình, né tránh chiêu công kích của Lạc Vũ.

Quỷ mị đánh với công phu kỳ lạ.

Trên lời bài hát, Lãnh Vô Quy và Lạc Vũ đã mở ra khúc mở đầu cho trận chung kết này.

“Đây là thân pháp gì vậy?” Đứng ở dưới lời bài hát, Yến Lâm đứng bên cạnh Vân Thí Thiên, hai tay ôm ngực nhìn Lạc Vũ đang giao chiến, ánh mắt nhẹ giương lên hỏi.

Cái nàng Lạc Vũ này thật là có khả năng làm cho người ta ngạc nhiên mà.

Trận đánh trước nàng đã dùng chiêu thức ảo diệu lấy nhu thắng cương.

Mà trận này, vừa lên đến, thân pháp thần bí này cư nhiên có thể đối chọi lại với thân pháp quỷ dị của ẩn tộc.

Người này rốt cuộc có thể làm cho người ta ngạc nhiên đến mức nào nữa đây.

“Không biết rõ cho lắm.” Vân Thí Thiên nhìn Lạc Vũ trên lời bài hát, lần đầu tiên trả lời câu hỏi của Yến Lâm.

Nhìn thân ảnh thoăn thoắt trên lời bài hát của Lạc Vũ, trong mắt Vân Thí Thiên cũng hiện lên kinh ngạc.

Cư nhiên có thể chống lại với thân pháp của ẩn tộc, trước mắt xem ra nàng sẽ không có nguy hại.

Thật là làm cho hắn cũng nổi lên chút hứng thú rồi.

Đừng nói Vân Thí Thiên cũng nổi lên hứng thú, mà mọi người đang vây xem phía dưới, trong mắt bọn họ lại càng thêm hưng phấn.

Chỉ thấy trên lời bài hát, Lạc Vũ dựa vào thân pháp biến ảo khó lường, cùng Lãnh Vô Quy giao chiến với nhau.

Lãnh Vô Quy bị một đoàn hắc khí bao phủ, thân ảnh của hắn vừa nhìn qua ngay cả một chút lực lượng cũng không có.

Làm cho người ta có cảm giác cho dù có chém hấn một kiếm, hấn cũng đều không có sao cả. (*chém khó làm sao mà có chuyện gì xảy ra được)

Thân ảnh hấn như vậy, thật là quý dị, làm cho người ta có cảm giác lạnh cả người.

Lạc Vũ thì trái lại, tiên tư phiêu dật, thông dong tự nhiên.

Nếu không phải Lạc Vũ vẫn thường thường chống lại những chiêu thức tàn nhẫn của Lãnh Vô Quy.

Làm cho người ta nhìn qua, thật giống như Lạc Vũ đang nhàn nhã tản bộ trên những đóa hoa.

Dáng vẻ êm ái, dường như không mang một chút trọng lực, nhẹ nhàng thanh thoát.

Mà tư thái lại đẹp hơn, giống như gió phất qua cành liễu, chính là tạo hóa của thần tiên. (*cảnh đẹp do thần tiên tạo nên)

Làm cho người ta xem qua, chỉ cảm thấy Lạc Vũ có tư thái ưu nhã, giống như một vị tiên tử tuyệt mỹ đang bước đi thong thả trên những đóa hoa, hoàn toàn làm cho người ta bỏ qua nửa bên mặt xấu xí của nàng.

Có thể thấy được thân pháp này của Lạc Vũ vô cùng mị hoặc, phiêu dật.

Thiếu chút nữa là có thể làm cho người ta cảm thấy vui vẻ thoải mái rồi.

Mọi người phía dưới mặc dù không nói, nhưng bọn họ lại xem như si như túy, cũng hưng phấn không chịu nổi.

Mà trên lôi đài, Lạc Vũ cùng Lãnh Vô Quy đều tự tại di chuyển thành vòng tròn.

Lạc Vũ nhàn nhã tản bộ, ẩn theo tiếng bước chân của nàng trên lôi đài, ưu nhã đi thành vòng tròn, cũng không nóng lòng chống lại Lãnh Vô Quy.

Lãnh Vô Quy rất mạnh, trừ ra cự kiếm màu đen trên tay, thì hấn dựa vào thân pháp mà công kích.

Trận đánh trước với Giá Hiên Mặc Viêm, Giá Hiên Mặc Viêm đã phải tìm rất nhiều công phu để vây khốn hấn.

Nếu nàng đã thấy rõ điểm này, nàng tự nhiên sẽ không tốn nhiều lực lượng làm chuyện phí sức.

Mị ảnh mê tung bộ, là bộ pháp mê hoặc nhất của cổ võ Trung Hoa.

Lấy phiêu hốt đấu với phiêu hốt, lấy quý dị đấu với quý dị. (*lướt đi, giống như con thuyền đang lướt trên sông)

48. Chương 48

Người có kế của Trương Lương, ta có cái thang để qua tường.

Lãnh Vô Quy người dựa vào thân pháp cường đại, làm hao phí công lực đối thủ.

Hôm nay dùng cách của người trị lại người, dùng một chút thân pháp này đối phó với người.

Lạc Vũ đã sớm tính toán công pháp phải dùng hôm nay, đó là tâm định du nhiên, là tự nhiên cực kỳ, giống như đang đi ngoại ô tản bộ. làm sao mà giống đang đánh lôi đài cơ chứ. (*nội tâm bình thản tự nhiên)

Lạc Vũ cứ như vậy, thân pháp cường đại của Lãnh Vô Quy sẽ không có tác dụng.

Những chiêu thức quý mị của hấn chống lại thân pháp cũng quý dị không kém của Lạc Vũ, trong 10 chiêu thì đã thất bại hết 9 chiêu rồi, hấn cảm thấy cũng thật đau đầu a.

Lạc Vũ lại không vội theo hấn so chiêu, hấn cũng không có trốn tránh, chỉ cần phòng bị bộ pháp quý dị của Lạc Vũ là được, đợi nàng bắt cần chạm vào hấn thì hấn sẽ tàn nhẫn đánh trả lại.

Những thứ khác, hấn thật đúng là không cần phải lo lắng rồi.

Cứ như vậy, Lãnh Vô Quy vừa kinh ngạc lại vừa trầm mặc.

Cái này sao còn gọi là đấu pháp nữa? Sự tình cứ tiếp diễn như thế, lời đài làm sao có thể cho ra kết quả đây?

Chẳng lẽ bởi vì Lạc Vũ biết hắn có liên quan đến việc phụ thân nàng bị hạ độc, cho nên nàng là đang nương tay với hắn sao?

Lãnh Vô Quy có cảm giác không mấy xác định, bất quá trừ điểm này ra, hắn thật sự là không nghĩ ra Lạc Vũ làm thành vòng tròn trên lời đài như thế này có ích lợi gì.

Nghĩ như vậy, Lãnh Vô Quy có chút bình tĩnh lại.

Lạc Vũ vô cùng có khả năng muốn nương tay với hắn.

Sớm biết rằng Lạc Vũ sẽ như thế này, bọn họ sao lại có thể để phí nhân lực mà dụ nàng ra chứ.

Trong lòng phân tích rõ ràng trường hợp của Lạc Vũ.

Lãnh Vô Quy yên tâm rồi.

Bắt đầu chuẩn bị nháy mắt ra hiệu với Lạc Vũ.

Bởi vì có Vân Thí Thiên ở đây, hắn lại không dám mở miệng nói chuyện.

Hắn chưa bao giờ hoài nghi năng lực của tím tôn vương giả.

Cho dù đây là ở trên lời đài thanh âm của hắn sẽ nhỏ đi, Vân Thí Thiên tuyệt đối có thể nghe thấy, bọn họ cũng không dám trêu chọc tới vị “tôn thần” này.

Ngay lúc Lãnh Vô Quy phỏng đoán lung tung.

Dưới lời đài, Yến Lâm cũng có chút vung lên mi nói: “Nàng chuẩn bị nương tay?”

Lời đài này căn bản là không thể nào đánh được, hắn nhìn không ra Lạc Vũ sẽ không có hiềm nghi muốn nương tay Lãnh Vô Quy.

Phỏng chừng, nàng muốn mượn phương pháp này thám thính một chút.

Bất quá, cảm giác này thật không tốt, Lạc Vũ cho hắn cảm giác, nàng là người nói một là một mà hai là hai, rất dứt khoát, rất trực tiếp.

Cố ý nương tay như vậy, làm cho ấn tượng của nàng đối với người khác suy giảm trầm trọng a.

Mà ngay lúc Yến Lâm vừa nói ra lời này, Vân Thí Thiên còn chưa kịp mở miệng giải thích.

Trong nháy mắt chỉ thấy trên lời đài, ở trước người của Lãnh Vô Quy đột nhiên chợt lóe lên một tia ngân quang, Tiểu Ngân vẫn oa oa nằm trong lòng Lạc Vũ đã ra tay rồi.

Tốc độ Tiểu Ngân nhanh như thiểm điện đánh thẳng về mặt Lãnh Vô Quy, hàm răng trắng tinh, móng vuốt sắc nhọn, đầy rẫy tuyết sát lạnh duệ.

Nàng ta không phải đang nương tay, Lãnh Vô Quy tỉnh ngộ trong nháy mắt.

Đây là dùng sát chiêu vào lúc cuối cùng.

Hắn lập tức hoảng hốt, nhẹ nhàng thối lui ra phía sau.

Nhưng không ngờ hắn nhanh, Lạc Vũ trên lời đài vòng tròn còn nhanh hơn, rõ ràng một phút trước còn đang ở phía đối diện với hắn, lúc này đã thân không biết quỷ không hay đã di chuyển ra sau lưng hắn rồi.

Đá hắn một cước, nhân tiện chưởng phía sau lưng hắn.

Hàn khí sắc bén cùng sát khí, làm cho phía sau lưng của Lãnh Vô Quy đột nhiên lạnh run lông tơ dựng thẳng đứng.

Không dám lui về phía sau, vội vàng lách qua bên trái.

Lãnh Vô Quy đột nhiên đứng thẳng, thân hình vận khí đến cực hạn, hiện ra thân hình bên phía tay trái, tuyệt vọng né tránh.

Nhưng là, đối thủ của hắn là ai cơ chứ.

So về tốc độ, cho dù là ma thú cấp 10 cũng không dám thể hiện ra bản lĩnh, Tiểu Ngân.

Thân pháp hắn hoàn hảo, lúc vận dụng đến cực hạn cũng có thể bị một ma thú cấp thấp như Tiểu Ngân cào cho vết thương luy luy.

Khoảnh khắc ngắn ngủi như vậy cũng đã đủ rồi.

Chỉ thấy một tia sáng màu bạc chợt lóe, trong lúc “dầu sôi lửa bỏng” Lãnh Vô Quy có thể né tránh mặt trước, nhưng lại không thể tránh đi phía dưới.

Gió qua ngọn cây, chỉ có một người đối mặt.

Một chương của Lạc Vũ không đánh trúng phía sau lưng Lãnh Vô Quy, nàng cũng không gấp gáp, vẫn tiếp tục theo sát hắn, tiếp tục di chuyển.

Mà Lãnh Vô Quy nghiêng thân đứng ở một bên.

Hắc khí bao phủ, nhìn không ra trên người hắn có vết thương.

Nhưng là trên mặt đá của lối đi có vết tích của máu tươi tồn tại, đã không thể che dấu cho việc hắn bị thương.

Dưới lối đi, mọi người nhất thời kinh hô lên.

Lãnh Vô Quy đã đấu vô số trận cho đến bây giờ nhưng chưa từng chịu qua thương tổn.

Hôm nay, chỉ mới bắt đầu đánh trận lối đi này mà...

Ánh mắt mọi người vững vàng tập trung vào Tiểu Ngân trên lối đi.

Bọn họ sao lại có thể quên.

Một tiểu ma thú chỉ với một cái tát đã đánh bay một ma thú cấp 6.

Một ma thú xinh đẹp tài giỏi vừa xuất hiện như Tiểu Ngân sao họ có thể quên được sự tồn tại của nó cơ chứ.

Chỉ thấy Tiểu Ngân rơi vào một góc lối đi một, con người trong đôi mắt nhỏ vừa hung hăng, vừa chỉ cao khí ngang trừng mắt nhìn vào mắt Lãnh Vô Quy. (*kiêu ngạo)

Từ trong cái miệng nhỏ nhắn của nó phun ra ngoài một miếng thịt nhỏ như viên thuốc.

Lần trước không giết chết người, hừ, lúc này đây, chúng ta quang minh chính đại tiếp chiêu đi.

So về sự lợi hại của miệng lưỡi, ai dám vượt qua nó.

Dưới lối đi, mọi người nhìn thấy Tiểu Ngân phun ra một miếng thịt, không khỏi kinh hô lên tiếng.

Lại nhìn sang trong một màn hắc khí, sắc mặt Lãnh Vô Quy nháy mắt đã trở nên vặn vẹo, khiến ọi người cảm thấy hưng phấn rồi.

Thật mạnh, thật mạnh, quả nhiên máu tanh, máu tanh đã bắt đầu rồi.

Miệng phun ra miếng thịt, hai mắt Tiểu Ngân tập trung vào thân hình đang dập diu của Lãnh Vô Quy, tiểu móng vuốt đột nhiên quẹt ngang một cái trên lối đi.

Tia lửa bắn ra tung tóe.

Móng vuốt của nó cơ nhiên có thể ma sát ra tia lửa.

Tiểu móng vuốt quơ quơ, những tia lửa không ngừng phóng ra nướng miếng thịt người kia.

Tiểu Ngân muốn nướng ăn, nó rất thích ăn thịt nướng mà.

Vân Thí Thiên nhìn Tiểu Ngân kiêu ngạo, khóe miệng có chút giương lên.

Một bên cạnh, Yến Lâm thấy vậy cũng cười rồi.

Hắn như thế nào lại nghĩ Lạc Vũ sẽ nương tay cơ chứ, tên kia, vốn là địch nhân đã hại cả nhà nàng, nếu nàng muốn hỏi, khẳng định là sẽ cho hắn đến chết khiếp mới hỏi.

Sao lại có thể đem quyền chủ động đặt trong tay người khác cho được.

Yến Lâm cười khê: “Ta đến giúp ngươi một tay.”

Dứt lời, đầu ngón tay tại không trung búng một cái.

Chỉ thấy trên lôi đài, cùng với những tia lửa đang phóng ra của Tiểu Ngân, có thêm một chút xiu tia lửa màu lam, “xèo xèo” thiêu nướng miếng thịt người của Lãnh Vô Quy.

Trong nháy mắt mùi thịt bay ra bốn phía.

Tiểu Ngân thật hài lòng, dùng móng vuốt chém một cái, sau đó “dát băng dát băng” trên tức căn nuốt miếng thịt mà nó đã cắn xuống từ trên người Lãnh Vô Quy.

Hơn nữa nó còn cố ý tước vài cái mới ăn hết, mỹ vị, thịt của cừu nhân chính là mỹ vị.

Khóe mắt Lãnh Vô Quy thấy động tác của Tiểu Ngân, trong nháy mắt lông tơ phía sau cũng dựng thẳng lên.

Ăn thịt của hắn, tại trước mặt hắn nướng thịt của hắn mà ăn.

Đáng chết, thật đáng chết...

Lãnh Vô Quy tuyệt đối phần nộ rồi, đây là coi rẻ, hoàn toàn coi rẻ hắn.

Hắc khí lan tràn, hắc khí quanh thân Lãnh Vô Quy càng thêm dày đặc.

Trong hắc khí nồng nặc, Tiểu Ngân nheo lại hai mắt, ánh mắt nhắm thẳng Lãnh Vô Quy mà nhìn.

Mùi không sai, phải nỗ lực liên tục.

Gió thổi, mây bay.

Tầng mây dày đặc, không khí căng thẳng càng làm cho người ta cảm thấy áp lực.

Đám mây trên đầu nặng nề trôi trên đỉnh đầu mọi người.

Có dấu hiệu muốn mưa.

Trái ngược với khí trời, tâm tình mọi người xem trận đánh trên lôi đài càng thêm hưng phấn.

Trên lôi đài, ngân quang chớp động, rống giận liên tục phát ra.

Tiểu Ngân cùng Lạc Vũ phối hợp, đó là bản tính linh tê. (*phối hợp rất ăn ý)

Căn bản không cần phải nói, một người một thú tự biết như thế nào phối hợp với nhau.

Trong lúc nhất thời, Tiểu Ngân ở phía trước đối diện với Lãnh Vô Quy, móng vuốt sắc bén cùng miệng lưỡi lợi hại cơ hồ phát huy tới cực hạn.

Trên lôi đài, chỉ thấy cả người Tiểu Ngân đều chớp động ánh sáng màu bạc, căn bản nhìn không ra nó đang ở chỗ nào.

Trong thế công từ những tia chớp bạc, Lãnh Vô Quy nào dám chậm trễ.

Cơ hồ đem hơn phân nửa tâm lực, toàn bộ dùng để đối phó Tiểu Ngân.

Tình huống này hắn xem như bỏ qua Lạc Vũ, nàng nhất thời được lợi a.

Tiểu Ngân tấn công phía trước, Lạc Vũ ở phía sau đoạt mạng.

P phía trước Tiểu Ngân nhảy tới căn Lãnh Vô Quy, không đợi Lãnh Vô Quy đánh trả lại, thì phía sau Lạc Vũ lại theo qua đây, vươn tay chưởng tới.

Trước có lang, sau có hổ a. (*lang = sói)

Đây là hình dung tình cảnh của Lãnh Vô Quy vào lúc này.

“Phụt.” Tiểu Ngân cắn đứt một miếng thịt trên cánh tay Lãnh Vô Quy, lại phun ra.

Yến Lâm rất thức thời, lập tức phóng ra tia lửa màu lam, nhất thời mùi thơm của thịt nướng tràn ngập trong không khí.

“Phốc.” Trên lưng bị trúng một chiêu.

“Ngao ô.” Trên đùi một cái.

“Ngao.” Phía sau lưng một cái.

Mùi thịt nướng bay bốn phía, Tiểu Ngân ăn rất ưu nhã.

Nếu không phải mọi người đều biết đây là đại hội thi đấu trao đổi công phu giữa ba nước, sợ rằng người ta còn có thể tưởng lầm đây vốn là đại hội nướng thịt rồi nha.

“Bịch.” Trước ngực một cái tát.

“Chạm.” Bả vai trúng một chưởng của Lạc Vũ.

Trên loi đài, máu tươi rơi tí tách, rải khắp loi đài bằng đá đen, yêu dị mà diêm lệ kinh người.

Cho dù Lãnh Vô Quy có lấy hắc khí bao phủ toàn thân, cũng không thể che đỡ màu đỏ trên toàn thân hắn.

Cùng với sắc mặt xanh mét và phần nộ tới cực điểm.

Mà phía đối diện hắn, Tiểu Ngân “phụt” một cái đem một miếng thịt vừa cắn tới trong miệng nôn xuống dưới mặt loi đài.

Là thịt trên mông a, thật thối, không ăn.

Phun xong, nó lại dùng tiểu móng vuốt xoa xoa hàm răng dính đầy máu, giống như rất là ghét bỏ, làm cho người ta cảm thấy cho dù có cách xa nó 10 dặm cũng thấy thái độ này của nó nha.

Trên loi đài, Lạc Vũ thấy vậy, nhất thời “phụt” một cái bật cười lên tiếng.

Mà phía dưới loi đài, Vân Thí Thiên cũng khó được thấy hắn cười nhẹ lắc đầu, nhưng trong ánh mắt hiện lên vẻ tán thành.

Mà Yến Lâm đã sớm đầy mặt tươi cười, lúc này lại càng không chút nào che lấp, cười “ha ha” lên tiếng.

Làm ọi người sau khi thấy rõ động tác của Tiểu Ngân, cũng không còn để ý máu tanh và sát khí trên loi đài nữa, bọn họ ha ha hắc hắc bật cười theo.

Nhất thời làm cho Lãnh Vô Quy, người đã bị mất đi rất nhiều khối thịt, bị cắn đến huyết nhục mơ hồ trên loi đài, tức giận đến cơ hồ một giây trước còn bình tĩnh, giây sau đã muốn nổi điên rồi. (*Câu này ta chém)

“Rống...” Một tiếng phần nộ đến mức tận cùng vang lên, Lãnh Vô Quy không thể nhẫn nhịn thêm được nữa, hắn rút ra một thanh kiếm màu đen phía sau lưng.

Lập tức, hắc khí chung quanh càng trở nên nồng nặc lên.

Khí tức âm hàn nhanh chóng bay lên tụ họp lại.

Làm cho tầng tầng áng mây dày đặc trên bầu trời càng trở nên sáng chói, trong nháy mắt không khí đã trở nên áp lực cực kỳ.

Lặng im, tất cả những tiếng cười hi hi ha ha đều ngừng lại, mọi người điều chỉnh lại tâm tình, ngưng thần chuyên chú nhìn lên loi đài sắp diễn ra trận đối kháng chung kết.

Lạc Vũ vẫn đang phối hợp cùng Tiểu Ngân, thấy Lãnh Vô Quy rút cục muốn dùng đòn sát thủ.

Trong mắt nàng hiện lên một tia lãnh khí, nàng chờ chính là chiêu thức này đây.

Hắc khí bay quanh quẩn, thanh kiếm đen nhô lên cao.

Lãnh Vô Quy gầm lên giận dữ, thanh kiếm đen trong tay bổ xuống đánh về phía Tiểu Ngân.

Rồng đen gào thét, điên cuồng bay lên.

Mọi người chung quanh ngừng thở, mở to hai mắt.

Đại hội 3 nước trao đổi, trong các tuyển thủ người được đánh giá có khả năng đoạt vị trí đứng đầu nhất chính là Giá Hiên Mặc Viêm, nhưng người này bị thất bại là do chiêu thức này đây.

Quân Lạc Vũ cùng với con thú bé xíu này có thể đối phó nổi sao?

Trái với sự lo lắng của mọi người, đám người Diệp vương Phong Lâm quốc, Hạo Tàng quốc vương, Nghiêm Liệt, cùng với Phi Vũ quốc vương bị ba người kia lôi kéo đã đến đây từ sớm.

Bọn họ không có một chút lo lắng nào cả.

Phật Tiên Nhất Thủy, Vọng Thiên Nhai quân vương có ở đây mà vị hôn thê của hắn lại bị thương, như vậy chẳng phải là một trò hề cười hay sao.

Hắc khí lan tràn, trong nháy mắt đã bao phủ cả lôi đài.

Mà luồng kiếm khí màu đen đang nhắm thẳng vào thân thể Tiểu Ngân, lại càng thêm nồng nặc cơ hồ muốn cắn nuốt thân thể nhỏ bé của chú nhóc này.

Trong mắt hiện lên những tia màu đỏ, Lãnh Vô Quy hung hăng trừng mắt nhìn Tiểu Ngân, trong mắt là tuyệt đối căm hận cùng điên cuồng.

Ngay lúc hắn còn đang điên cuồng và tự tin mình sẽ thắng, Tiểu Ngân đột nhiên chợt lóe một cái đã biến mất không thấy.

Nó đâu rồi? Trong nháy mắt, Lãnh Vô Quy sửng sốt.

Dưới kiếm khí màu đen của hắn, không ai có thể di động, huống chi đây lại là chiêu lợi hại nhất của hắn.

Đó cũng là sát chiêu của ẩn tộc.

Nhưng bây giờ, lại không thấy Tiểu Ngân rồi, thật sự đã không thấy nó, này...

Sắc mặt Lãnh Vô Quy đã thay đổi.

Mà ngay lúc hắn biến sắc, đột nhiên Tiểu Ngân kêu thét lên một tiếng “ngao ô”, đột nhiên lại xuất hiện từ mặt đất bên chân hắn, nhảy vọt lên giữa không trung, trực diện nhìn thẳng vào mắt Lãnh Vô Quy.

Trong đôi mắt nho nhỏ ẩn chứa khinh bỉ.

Chỉ có chút xíu khói đen đã nghĩ có thể vây khốn nó, quả thực chính là một cái hề cười mà.

Chỉ cần hắn không có thân pháp quỷ dị thân pháp, nó đã hoàn toàn khinh thường đối phó tất cả các thế tấn công của hắn rồi.

“Hả...” Chợt chống lại thân ảnh Tiểu Ngân gần ngay trước mắt, Lãnh Vô Quy sợ hãi rống lên, thân hình lui nhanh về phía sau.

Răng nanh Tiểu Ngân thật sắc bén, hắn thật sự là không dám lại lĩnh giáo thêm lần nữa.

Lãnh Vô Quy lui nhanh về phía sau, Lạc Vũ lại đang đứng sẵn chờ hắn từ sớm.

Sau khi hắn đánh ra một kiếm, phía sau lưng đã lộ ra sơ hở trống không, đây là thời khắc mà Lạc Vũ đang chờ.

Lập tức, trong mắt nàng hiện lên một tia sát khí.

Vươn ra song chưởng, thân hình lướt lên, hướng về phía lưng Lãnh Vô Quy đánh tới.

“Bịch.” Một người lui ra sau, một người dừng mãnh tấn công tới, một chưởng này của Lạc Vũ đã đánh trúng sau lưng Lãnh Vô Quy.

Chốc lát trong lúc đó, chỉ nghe một tiếng nặng nề vang lên.

Thân hình Lãnh Vô Quy giống như bị hất tung lên, bị một chưởng của Lạc Vũ đánh bay ra ngoài.

Hắn cũng không chế không được thân thể, hé miệng điên cuồng phun ra máu tươi.

Chỉ trong tích tắc, giữa không trung vấy ra những tia máu tươi.

Huyết sắc đỏ tươi từ giữa không trung điểm lệ giống như một vòng huyết vũ. (*mưa máu)

Mà khí tức màu đen bao phủ cả lối đi “ầm” một tiếng nổ vang lên.

Những đám khói trong nháy mắt như bị nghiền nát, tan vào hư không biến mất.

Dưới lối đi, trồi ra cao thủ như Vân Thí Thiên, Yến Lâm mới có thể nhìn xuyên thấu qua một màn đen hắc khí nhìn thấy rõ ràng tất cả động tĩnh trên lối đi.

Những người khác, thì chỉ nhìn thấy tình cảnh giống như lúc Giá Hiên Mặc Viêm thi đấu, cả lối đi bị bao phủ bởi “cái lồng” hắc khí.

Ngay sau đó lại đột nhiên “cái lồng” bị nghiền nát.

Mà người ở giữa không trung phun huyết không phải là Lạc Vũ.

Mà là Lãnh Vô Quy.

Vốn là cái người phóng ra lực lượng cường đại tạo ra một cái chấn, Lãnh Vô Quy.

Mọi người kinh hãi rồi, ngay sau đó ầm ầm khen hay, tiếng vỗ tay rào rào, bay chấn tứ phương.

Lạc Vũ phá được tuyệt kỹ của Lãnh Vô Quy.

Lãnh Vô Quy té mạnh xuống từ giữa không trung, thân hình nện trên lối đi.

Khí tức hộ thể màu đen tan hết, lộ ra bên trong một thân thể vết máu loang lổ.

Bị Tiểu Ngân đông một cái, tây một cái, cần cho khắp người bị thương, vết thương luy luy không chịu nổi đập vào trong tâm mắt mọi người.

Lúc này, khóe miệng hắn ta không ngừng phun máu ra bên ngoài, hai mắt chống lại Lạc Vũ đang chậm rãi đi tới, miệng hé ra rồi đóng lại như muốn nói cái gì, rồi lại nói không nên lời.

Trong mắt là nói không nên lời, không dám tin cùng hoảng sợ.

Tiểu Ngân trở xuống ngồi trên đầu vai Lạc Vũ, vạn phần phong cách đứng thẳng bằng 2 chi sau, hai cái chi trước chấp lại ôm ngực, ngẩng đầu ưỡn ngực, coi rẻ Lãnh Vô Quy trên mặt đất.

Tiểu bộ dáng như vậy thật là tinh quái.

Lạc Vũ nhìn Lãnh Vô Quy đang trừng mắt nài, thông thả tiến đến, chậm rãi ngồi xổm xuống.

Tay vươn ra vỗ vỗ gương mặt Lãnh Vô Quy: “Con người của ta ghét nhất bị người khác uy hiếp, bây giờ nói cho ta biết, ai là người chủ mưu sau lưng ngươi, nếu không...”

Khóe miệng Lạc Vũ giương lên mỉm cười, rất ưu nhã mà thông thả nói: “vết thương của Phong Vô Nhai ngươi biết rất rõ, gân mạch hắn ta đứt từng khúc, muốn chết không được, muốn sống không xong, ta rất thích ý dùng phương pháp tương tự đối với ngươi nga.”

Nét mặt mỉm cười ưu nhã, nhưng ngữ khí lại âm trầm lãnh khốc cực kỳ.

Dám động thủ đến người nhà của nàng, nàng tuyệt đối không tha.

Lời này vừa nói ra, Tiểu Ngân vẫn đứng trên đầu vai nàng, cư nhiên giương lên tiểu móng vuốt đang ôm ngực, bắt đầu niết thành nắm tay.

Đồng thời, mở ra cái miệng nhỏ nhắn, lộ ra hàm răng trắng sắc nhọn.

Uy hiếp, là tuyệt đối uy hiếp.

Là một con ma thú nhỏ nhỏ uy hiếp.

Trên lôi đài địa lạnh không có vẻ kinh hãi rồi.

Dưới lôi đài, Lãnh Vô Quy cảm thấy kinh hãi.

Tên Tiểu Ngân này thật biết cách chơi đùa, thật tốt chơi đùa, thật là một con ma thú có nhân tính, Lạc Vũ này làm sao mà tìm được nó cơ chứ? Hắn cũng muốn có một con đây.

Gió bay tứ phương, không khí yên tĩnh.

“Ta... Ta...” Lãnh Vô Quy biết những lời Lạc Vũ là thật, thanh âm khàn khàn, đứt quãng thể hiện chủ nhân của thanh âm này hoảng sợ vạn phần.

“Hô.” Mà ngay lúc Lãnh Vô Quy chuẩn bị mở miệng.

Trong nháy mắt, đột nhiên toát ra những làn khói đặc cuồn cuộn bốn phía trong khoảng sân rộng, từ bốn phương tám hướng túa ra dày đặc sương trắng.

Tốc độ lan cực nhanh, cơ hồ chỉ một cái chớp mắt đã lan xa ngàn dặm.

Chung quanh lôi đài vốn là các học trò chật ních chen chúc nhau xem trận đấu, đột nhiên lại bị bao phủ bởi sương trắng, không nhìn thấy bất cứ gì.

Nhất thời, hiện trường bắt đầu trở nên náo loạn tứ phía.

“Nhìn không thấy rồi...”

“Người đừng đẩy ta, hả...”

“Đây là chuyện gì xảy ra? Cứu mạng, cứu...”

Sương trắng tràn ngập, cuồn cuộn mà đến bao phủ hết thảy.

Đám người Hạo Tàng quốc vương ngồi trên đài cao bạch ngọc, trong nháy mắt ngẩn người, sau đó đột nhiên nhất tề đứng lên, hét lớn lên tiếng.

“Không nên náo loạn, trấn định, trấn định...”

Nơi đây sợ rằng tập trung trên cả ngàn học trò của Hạo Tàng quốc và Phong Lâm quốc.

Dưới tình huống chật chội như thế, lại dẫn đến rối loạn sẽ có rắc rối lớn à xem.

Ngay khi biến cố xảy ra, trên lôi đài Lạc Vũ cũng chú ý tới tình huống này, nàng lập tức ngẩng đầu, cau mày quan sát 4 phía.

Sương trắng cuồn cuộn, trong nháy mắt cơ hồ sẽ tràn đến nơi nàng đang đứng.

Có người động tay động chân, có biến.

Hai mắt Lạc Vũ đột nhiên trầm xuống, mà ngay lúc này đôi mắt sắc bén của nàng thấy được xa xa trong màn sương trắng có vài đạo ánh sáng màu lam chợt lóe lên, phá không bay thẳng về phía Vân Thí Thiên.

Lam tôn? Sắc mặt Lạc Vũ đột nhiên biến đổi.

Mục tiêu của người đến lần này là Vân Thí Thiên?

Lạc Vũ lập tức xoay người định nhảy xuống lôi đài.

“Hoảng cái gì.” Mắt thấy động tác của Lạc Vũ, Vân Thí Thiên vẫn đứng phía dưới lôi đài lạnh lùng quát một tiếng, đôi tay vẫn giấu trong ống tay áo vẫn không hề có dấu hiệu nhúc nhích.

Lạc Vũ nghe vậy liền ngược mắt lên, bởi vì nàng đứng trên lôi đài cao, nên liền thấy Yến Phi và Yến Lâm đang đứng phía sau Vân Thí Thiên nhảy ra, đang phi thân trên đỉnh đầu đám học trò phía dưới bay vụt đến.

Bọn họ vừa khéo đến đây báo cáo tin tức, không ngờ gặp được chuyện này.

Lạc Vũ thấy Yến Phi và Yến Trần vừa tới, có tam đại cao thủ lam tôn là Yến Trần, Yến Phi, Yến Lâm ở đây, đám lam tôn kia không đủ gây uy hiếp.

Lập tức, trong lòng nhẹ nhõm xuống.

Mà ngay lúc nàng vừa buông lỏng tinh thần, sương trắng đã tràn ngập bao phủ tất cả không gian to lớn nơi đây.

Sương mù trầm lắng, trong một khoảng sân to lớn như vậy, mọi người không ai nhìn thấy gì cả.

Chỉ còn lại khôn cùng sương khói.

49. Chương 49

Lạc Vũ chau mày, vẫn đứng bên cạnh Lãnh Vô Quy trên lối đài không có di chuyển.

Sương trắng rất ít, gió nhẹ thổi qua, có người kéo tới.

Hai mắt Lạc Vũ trầm xuống, trở tay đánh một chưởng về phía người vừa đến.

“Muốn biết là ai đã hạ độc hại phụ thân ngươi thì theo ta tới đây.” Đang lúc đó, một đạo thanh âm thẳng truyền vào trong tai Lạc Vũ, đây là truyền âm nhập mật. (*trong đầu nghe thấy tiếng nói, nhưng thực tế người đó không có nói ra tiếng)

Lạc Vũ hí mắt lại, phía trước người làn gió khẽ lay động, Lãnh Vô Quy đã bị người nọ mang theo chạy thoát.

Mà người nọ lại cố ý vì nàng lưu lại một tia khí tức.

Sương trắng trầm lắng xuống, tới cũng nhanh mà tiêu tán đi cũng nhanh.

Trong một cái chớp mắt, gió thổi qua, sương trắng đã tiêu tán hết.

Mọi người đang hỗn loạn, nhất thời bình tĩnh lại.

Mà ngay trong nháy mắt sương trắng tan đi, vài tia lam quang bắn tới Vân Thí Thiên từ khoảng sân rộng bốn phương tám hướng, lại đột nhiên biến mất.

Ba người Yến Lâm, Yến Trần, Yến Phi đã vây quanh người Vân Thí Thiên, dưới chân họ là 3 cỗ thi thể.

Bọn người này mặc dù là lam tôn, nhưng chỉ ở cấp bậc bình thường.

Dùng khí tức che dấu thân pháp hư ảo, làm cho người ta nghĩ lầm bọn họ vốn là lam tôn cao thủ, nhưng thật ra bọn họ chỉ là những nhân vật nhỏ mà thôi.

Sương trắng tan hết, Vân Thí Thiên vẫn đứng một chỗ không nhúc nhích, nhưng đôi mắt lại chậm rãi trầm xuống.

Trên lối đài, không có một bóng người.

Không có Lãnh Vô Quy, cũng không có Lạc Vũ.

Biến mất, ngay tại khi đám người lam tôn đột kích, sương trắng tràn lan đã biến mất.

Trong mắt Vân Thí Thiên bắt đầu lưu động sát khí.

Cư nhiên một mình đuổi theo cừu nhân, cư nhiên không nói cho hắn một tiếng...

Mà lúc này, ở phía sân rộng xa xa, sau khi đã trải qua đấu trang tư tưởng kịch liệt.

Giá Hiên Mặc Viêm vẫn luôn đau đầu giằng co giữa đi xem và không đi xem trận đấu, hắn rốt cục thuyết phục chính mình kéo tấm thân bị thương tổn nặng nề đến đây, hắn muốn xem Lạc Vũ làm sao đánh bại được Lãnh Vô Quy.

Kết quả, hắn bỏ mặc Tân Thần Tinh vì mất máu quá nhiều vẫn còn đang hôn mê, không chiếu cố nàng ta mà mạnh mẽ kéo lê thân thể bị thương, mặc dù hắc khí trong thân đã tiêu tán, mất một lúc lâu đã đi đến lối đài rồi.

Nhưng tất cả đã muộn, biến cố đã xảy ra.

Không thấy Lạc Vũ, Nàng biến mất?

Này... Đây là ý gì đây hả...

Giá Hiên Mặc Viêm đen mặt.

Mọi người phía dưới lôi đài đã thanh tỉnh lại từ trong hỗn loạn, lại kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm nhìn lôi đài trống trơn không một bóng người.

Người đâu, 2 nhân vật đang quyết đấu đâu rồi?

“Chủ nhân, người xem kia.” Yến Trần phục hồi tinh thần lại, đột nhiên tiến về phía trước vài bước, đứng trước mặt Vân Thí Thiên vẫn đang hùng hực nổi giận, một ngón tay đưa ra chỉ về hướng lôi đài.

Đám người Yến Lâm, Yến Phi lập tức nhìn lại.

Chỉ thấy trên lôi đài, Tiểu Ngân đang hết sức kiêu ngạo vung đầu, bộ lông màu bạc bay lên.

Tiểu móng vuốt hướng về phía đám người Vân Thí Thiên ngoắc một cái.

Sau đó, xoay người, tia chớp màu bạc bay qua, chạy vọt về phía trước.

Vân Thí Thiên thấy vậy, lửa giận trong lòng có chút tiêu tan.

Lạc Vũ vẫn còn biết để lại Tiểu Ngân dẫn đường cho hắn.

Lại biết thông báo cho hắn hướng đi của nàng, xem ra nàng cũng không có quá phận đến nỗi làm cho hắn phải phát hỏa.

Lập tức, Vân Thí Thiên cùng Yến Lâm, Yến Phi, Yến Trần, một chuyến bốn người, đi theo Tiểu Ngân, phi thân như bay đuổi theo phương hướng Lạc Vũ biến mất.

Bên kia, đám người Nghiêm Liệt tự nhiên cũng nhìn thấy động tác của Tiểu Ngân.

Muốn chạy đuổi theo, nhưng kết quả lại phát hiện bất luận là Tiểu Ngân hay đám người Vân Thí Thiên đều có tốc độ mà bọn họ có mơ tưởng cũng không theo kịp.

Trong lúc nhất thời, chỉ có thể hai mặt nhìn nhau, đứng tại chỗ.

Đại hội 3 nước trao đổi là một mảnh im lặng đến quỷ dị.

Mà lúc này, trên bầu trời mây đen càng trở nên dày đặc.

Không khí trầm thấp cơ hồ làm cho trái tim con người ta buồn bực, phát hoảng.

Rất có điểm, làm cho người ta có cảm giác mưa gió dục đến.

Chạy ra khỏi sương mù dày đặc, Lạc Vũ đuổi theo tốc độ cực nhanh của người ẩn tộc, một đường bay đi.

Chỉ trong một thời gian ngắn, bọn họ đã cách xa hiện trường đại hội 3 nước trao đổi, bay về hướng vùng ngoại ô của kinh thành Hạo Tàng quốc.

Tốc độ nhanh như thiểm điện, một trước một sau, cứ thế mà đi.

Tốc độ của ẩn tộc thật sự là nhất lưu, cho dù khinh công Lạc Vũ tốt đến cỡ nào cũng chỉ có thể duy trì tư thế một trước một sau, không thể nào chạy song song theo được.

Mi sắc Lạc Vũ trầm xuống, tốc độ người này thật nhanh a, hoàn toàn vượt xa Lãnh Vô Quy.

Ngay lúc Lạc Vũ còn đang âm thầm mắng trong bụng.

Người ẩn tộc phía trước đột nhiên dừng bước, quay người lại.

Lạc Vũ thấy vậy, thân hình cũng theo sát sau đó mà dừng lại.

Tiếng gió nặng nề thổi qua, làm cho người ta cả người khô nóng bất an.

Nơi này là một mảnh rừng cây nhỏ ở vùng ngoại ô kinh thành Hạo Tàng quốc.

Ngay lúc Lạc Vũ vừa ngừng lại, người ẩn tộc nọ đã sớm dừng bước, lại đột nhiên ném Lãnh Vô Quy trong tay về phía Lạc Vũ.

Lạc Vũ thấy vậy nhú mào, di chuyển thân hình tránh đi.

“Bịch.” Thân thể Lãnh Vô Quy mạnh mẽ nện xuống nơi mà mới vừa rồi Lạc Vũ đứng.

Thấy một màn này, khóe mắt Lạc Vũ liếc ngang một cái.

Lãnh Vô Quy đã tắt thở, bị người trước mắt này giết chết.

Hảo cho người giết người diệt khẩu a.

Ngày đó, Lãnh Vô Quy ra trận ứng chiến đối phó nàng là vì đã lỡ để lộ tung tích người chủ mưu trước mặt nàng.

Mà bây giờ, hấn sợ rằng không hề nghĩ tới, hấn cũng sẽ bị đồng bọn mình giết chết để diệt khẩu vì sợ hấn để lộ chút “tiếng gió” (*tin tức)

Trong mắt Lạc Vũ hiện lên một tia lãnh liệt.

Mà ngay lúc này, đột nhiên từ bốn phương tám hướng rừng cây có vài đạo bóng đen chớp động vây xung quanh đây.

Lấy trận thế hình tròn vây Lạc Vũ tại chính giữa.

Trong tâm Lạc Vũ đã sớm có chuẩn bị, hai mắt nàng híp lại, hai tay vẫn thả lỏng bên người nắm chặt lại.

Song, ngay lúc mắt thấy rơi vào vòng vây sẽ bị vây đánh, thì trên người đám ẩn tộc đột nhiên bốc lên một cỗ khói màu phấn hồng, bay về hướng Lạc Vũ đang bị bọn họ vây khốn ở trung tâm vòng tròn.

Khói màu hồng nhạt có chút ngọt, có chút mùi thuốc về mùi cỏ xanh của thiên địa sơn thủy.

Đây là mê hương, là cao nhất mê hương.

Lạc Vũ chỉ hít vào một chút đã nhận ra thành phần cùng hiệu quả của mê hương này.

Lập tức, con người Lạc Vũ rất nhanh chớp động suy nghĩ.

Những người này dụ nàng đến đây, không hạ sát thủ, mà lại dùng mê hương.

Hiển nhiên là muốn giam giữ nàng.

Nếu muốn giam giữ, như vậy nàng tuyệt đối có lợi đối với bọn họ.

Nếu không, sẽ không có tình cảnh như hiện giờ.

Như vậy, không vào hang cọp, làm sao bắt được cọp con.

Bọn họ có thể tìm được lợi ích trên người nàng, thì tại sao nàng lại không xâm nhập vào bên trong hang ổ của bọn họ nhỉ, nàng muốn tìm ra nguyên nhân vì sao phụ thân nàng bị hãm hại, ai là chủ mưu phía sau.

Đã như vậy, trước mắt cứ thuận theo bọn họ đi.

Vừa phân tích xong ý niệm trong đầu, Lạc Vũ liền giả vờ không biết đây là mê hương cao cấp.

Nét mặt hiện lên vẻ lạnh sát cùng thống hận, nội lực hiện đầy toàn thân, tàn nhẫn đánh về phía người ẩn tộc cách nàng gần nhất.

Phấn hồng thanh yên, là mê dược cao cấp chỉ chuyên dụng cho hoàng thất ba nước.

Trong khoảnh khắc, Lạc Vũ làm ra vẻ hơi giãy dụa, sau đó quay đầu đi, bất tỉnh ngã xuống đất.

Gió thổi qua mê hương hồng nhạt, rất nhanh tiêu tán.

Đám người ẩn tộc thấy vậy tiến lên từng bước, vươn đầu ngón tay sờ một chút cổ và kinh mạch của Lạc Vũ để dò xét.

“Hôn mê rồi?”

“Hôn mê rồi.”

Sau hai tiếng đối đáp ngắn gọn, một người trong đám ẩn tộc đang vây quanh trầm giọng nói: “Động tác phải nhanh, nếu để vị tím tôn vương giả kia truy lại đây, kế hoạch của chúng ta kể như hết.”

“Vâng.”

Lập tức, một người mím môi huýt sáo một tiếng.

Chốc lát sau, trên đỉnh trời ột con ma thú cấp 8 Hỏa Linh Phi Bằng có đôi cánh giương rộng đến 10 thước, rất nhanh rơi xuống trước mặt bọn họ. (*con này dùng để đi đường xa)

Lạc Vũ giả vờ hôn mê, nghe tiếng kêu thét của ma thú, đã biết là cái gì tới.

Hỏa Linh Phi Bằng, đưa mắt tìm khắp trừ ra 3 nước Hạo Tàng, Phi Vũ, Phong Lâm, thì chỉ có Đế Quốc học viện có.

Hiện tại, Hỏa Linh Phi Bằng đang ở chỗ Phi Vũ quốc vương.

Nghiêm Liệt lại không có bất cứ quan hệ nào với ẩn tộc.

Về Hạo Tàng vương quốc, bọn họ đang ngay nước này, còn cần Hỏa Linh Phi Bằng sao.

Trừ ra ba cỗ thể lực này, cũng chỉ còn lại có Phong Lâm quốc.

Trong lòng Lạc Vũ biết rõ, xem ra ẩn tộc và Phong Lâm quốc thoát không được quan hệ.

Mà nàng cũng sớm biết, cả nhà nàng trúng độc cũng tuyệt đối có liên quan đến Phong Lâm quốc.

Xem ra, nàng phải đi một chuyến đến Phong Lâm quốc rồi.

Hỏa Linh vừa rơi xuống đất, bụi đất bay lên.

Hai người cầm đầu lập tức nâng Lạc Vũ lên ma thú Hỏa Linh.

Hỏa Linh Phi Bằng thét dài một tiếng, hai cánh dựng lên, hướng phía bầu trời giương cánh đi.

Trong tích tắc, bay thẳng đến 9 tầng mây.

Mà vài người khác, thì lập tức điên cuồng thối lui về bốn phương tám hướng.

Tím tôn vương giả, bọn họ không thể trêu vào.

Những cơn gió nóng thổi trong không trung, mang theo một chút hơi nước như sắp mưa.

Tóc bạc bay lên, Vân Thí Thiên bình tĩnh đứng cạnh thi thể của Lãnh Vô Quy, ngẩng đầu nhìn một cái chăm nhỏ trên bầu trời là Hỏa Linh Phi Bằng.

Sắc mặt hần nhìn không ra là tốt, vẫn là xấu.

Chỉ là khí tức quanh thân lãnh khốc kinh người.

Tiểu Ngân dẫn đường đến đây thấy vậy, lập tức lấy lòng cười hắc hắc không ngừng với Vân Thí Thiên.

“Chân chó” cầm lấy vạt áo Vân Thí Thiên lay lay, giả bộ nhu thuận. (*thái độ nịnh nọt)

Này, này, sao lại đi mất rồi?

Hiện trường một chút dấu vết đánh nhau cũng không có, Lạc Vũ cứ vậy dễ dàng bị bắt rồi?

Không tin, chắc chắn là nàng có chủ ý gì rồi.

Thật là, nàng đã đi thì yên ổn rồi, nhưng còn nó đây nè, nó phải ở lại gánh chịu sát khí đây.

Ô ô, làm ma thú của Lạc Vũ cũng không tốt a.

Có ai gặp qua chủ nhân chạy, làm a thú nhà mình đến thay nàng gánh chịu áp lực không đây.

Tiểu Ngân, vừa lấy lòng, vừa bị phản nghị.

Theo sát mà đến, nhóm 3 người Yến Trần thấy vậy, liếc mắt nhìn nhau một cái, nhất tề nhướn chân mày một chút.

“Dựa theo phương hướng, hẳn là muốn đến Phong Lâm quốc.” Gương mặt baby của Yến Lâm nhìn Hỏa Linh Phi Bằng đã bay xa, rất nhanh nói.

Yến Lâm, chính là bản đồ sống của Vân Thí Thiên.

Trong đầu người này chứa tất cả địa hình và phương vị của cả Vong Xuyên đại lục, hẳn nói là Phong Lâm, như vậy tuyệt đối không phải bọn người kia đi về hướng Phi Vũ quốc.

Sắc mặt Vân Thí Thiên trầm xuống.

Yến Trần tiến lên một bước nói: “Lạc Vũ đi Phong Lâm cũng tốt.

Chủ nhân, chúng ta đến đây chính là muốn hỏi thăm chủ nhân, chúng ta vừa nhận được tin tức, người nọ tại Phong Lâm quốc.

Người của Đế Thích Thiên là Quốc Tông Hạo Tàng quốc cũng đã qua đó.

Chúng ta vừa lúc cùng đường với Lạc Vũ.”

Người bọn họ muốn tìm ở Phong Lâm quốc, mà người hại cả nhà Lạc Vũ cũng ở đó, này quả thật là đúng dịp a.

Xem ra Phong Lâm quốc, thật đúng là có chút thần bí.

Vân Thí Thiên nghe vậy, sắc mặt lạnh nộ cũng không giảm bớt được chút nào.

Ngẩng đầu nhìn quét về hướng Hỏa Linh Phi Bằng đã biến mất, Vân Thí Thiên phát tay áo một cái, xoay người rời đi.

Tốt lắm, đợi hẳn tìm được nàng rồi, hẳn sẽ cho nàng biết hẳn làm thế nào thu thập nàng. (*trừng phạt, nhưng dạng này không phải dạng nguy hiểm, ví dụ như: đánh mông, hehe!)

Dám tự ý tác chủ không thông qua ý kiến của hẳn.

Thật là ngậy thơ cứ nghĩ rằng một mình nàng có thể đối phó với người của ẩn tộc sao?

Yến Trần, Yến Phi, Yến Lâm, ở phía sau thấy Vân Thí Thiên một thân tức giận khó tiêu, lại nhìn xem Tiểu Ngân theo sát bên lấy lòng.

Bọn họ liếc nhau, trong mắt đều hiện lên vẻ trêu tức, xem kịch vui, cũng theo sát mà đi.

Gió vù vù thổi qua.

Trong không khí, nước mưa càng thêm nặng hạt, bắt đầu rả rích, lại âm âm đổ.

Giữa mùa hè đến nay mới mưa một trận đầu tiên, mang theo bao nhiêu vui mừng, bao nhiêu sầu.

Lạc Vũ bị mang đến Phong Lâm quốc, Vân Thí Thiên cũng theo sát mà đi.

Đại hội ba nước trao đổi, đợi qua đi cơn mưa to cả nửa ngày cũng không thấy bóng dáng Lạc Vũ đâu, mọi người nhất trí thông qua.

Lần đại hội này, vị trí đệ nhất thuộc về Quân Lạc Vũ.

Bữa tiệc thiếu diễn viên nên đại hội ban thưởng cũng chẳng có gì hay để xem.

Một loạt phần thưởng của Lạc Vũ cũng do Nghiêm Liệt thay mặt lên nhận.

Đại hội ba nước trao đổi, kết quả là người đứng đầu biến mất, đứng thứ 2 biến mất, vị trí thứ ba thì trọng thương, thứ 4 cũng trọng thương, người thứ năm... Tất cả các nhân vật trọng yếu đều vắng mặt, bữa tiệc đại hội kết thúc quỵ dị.

Hạo Tàng vương cung, nơi dành cho Đế Quốc học viện trú ngụ.

Vẻ mặt Phi Vũ quốc vương lạnh như băng, phi ưng trong tay giương cánh mà đi, rất nhanh đã biến mất trong màn mưa đêm tối, bay về hướng Phi Vũ quốc.

Lạc Vũ, bằng bất cứ giá nào cũng phải tìm ra nàng.

Tuyệt đối không thể làm cho nàng cứ như vậy đã rời đi, tuyệt đối không thể.

“Phụ vương.” Ngay lúc phi ưng rời khỏi tay Phi Vũ quốc vương bay đi, thanh âm Giá Hiên Mặc Viêm có chút kinh ngạc từ phía sau truyền đến.

Dùng phi ưng truyền tin, có chuyện gì quan trọng mà phải dùng đến phi ưng màu đỏ đậm chuyên mang tín hiệu khẩn cấp?

Giá Hiên Mặc Viêm không hiểu cho lắm, nhưng trong lòng lại loáng thoáng cảm giác có liên quan đến Lạc Vũ.

Phi Vũ quốc vương nghe vậy quay đầu lại, nhìn vào cửa có Giá Hiên Mặc Viêm cùng Tân Thần Tinh đang suy yếu.

Trong mắt lóe hung quang, trừng mắt nhìn Giá Hiên Mặc Viêm liếc mắt một cái, sau đó dời tầm mắt nhìn Tân Thần Tinh, chậm rãi nói: “Tiểu công chúa, thân thể không sao rồi phải không?”

“Đa tạ bệ hạ lo lắng, Thần Tinh đã tốt hơn nhiều rồi.” Tân Thần Tinh mỉm cười, gắt gao dựa vào Giá Hiên Mặc Viêm.

Hình như nhìn qua thương thể còn rất nặng a.

Phi Vũ quốc vương thấy vậy, sâu trong đáy mắt hiện lên một tia lạnh duệ. (lạnh lùng + sắc bén)

Nữ tử này là cố tình dùng kế, quan hệ của Lạc Vũ và Giá Hiên Mặc Viêm chuyển biến xấu là do ả ta góp phần.

Hậu cung tranh sủng giở trò, hẳn thấy nhiều lắm rồi.

Trong đầu Tân Thần Tinh nghĩ gì, hẳn liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu.

Hắn không ngại tranh sủng, hậu cung vẫn cần một nữ nhân quyền mưu như vậy.

Càng thêm không ngại công chúa Phong Lâm quốc thích Mặc Viêm.

Nhưng là, nếu những cái này là điều kiện tiên quyết phải đuổi đi Lạc Vũ, thì có 100 Tân Thần Tinh hẳn cũng muốn ả chết không có chỗ chôn.

Trong lòng có tính toán, nhưng nét mặt Phi Vũ quốc vương lại không có bất kỳ biểu tình gì, chỉ gạt đầu một cái, nhìn qua rất hiền từ.

Sau đó quay đầu nhìn về phía Giá Hiên Mặc Viêm nói: “Thu xếp đồ đạc, sáng sớm ngày mai chúng ta trở về Phi Vũ quốc.”

Giá Hiên Mặc Viêm cảm giác được trong lòng Phi Vũ quốc vương đang áp chế phần nộ, cho nên hắn cũng không dám phản bác, chỉ “dạ” một tiếng.

Dù sao hắn cũng đã đủ mất mặt ở nơi này rồi, cũng đâu có gì hay đâu mà ở lại.

Chỉ là không biết Lạc Vũ đã chạy trốn đi đâu rồi, điểm này...

“Vậy tiểu công chúa người...” Phi Vũ quốc vương nhìn Tân Thần Tinh mỉm cười, ý tứ rất rõ ràng.

Tân Thần Tinh thì làm bộ không hiểu, có chút cau mày nhẹ giọng nói: “Cái này, hoàng thúc đã đi, ta...”

“Phụ vương, ta chuẩn bị mang Tân Thần Tinh đi Phi Vũ quốc của chúng ta.” Tân Thần Tinh còn chưa nói xong, Giá Hiên Mặc Viêm đã tiếp lời.

Diệp vương Phong Lâm quốc mới vừa đi về nước rồi, để lại một mình Tân Thần Tinh.

Mà Tân Thần Tinh lại vì hắn mà bị hủy dung và bị thương, hắn có trách nhiệm phải chiếu cố tốt đối với nàng.

Nào có đạo lý đem nàng quăng, bỏ mặc nàng một mình ở đây nha.

“Diệp vương đã đi? Nhanh như vậy?” Phi Vũ quốc vương có chút căng thẳng.

Nhanh như vậy, sao lại không chờ một chút đã đi rồi?

Hôm nay đại hội 3 nước trao đổi vừa mới kết thúc, lập tức đã đi rồi, động tác có phải hay không có điểm quá nhanh rồi?

Trong đầu Phi Vũ quốc vương nhanh chóng nghĩ lại tình cảnh ngày ấy.

Mặc dù được biết từ trong miệng Giá Hiên Ly, Liễu Dục Thần về bối cảnh của Vân Thí Thiên, cho dù là người nông cạn cũng có thể biết được người này là không thể trêu vào.

Nhưng là, ngày ấy Diệp vương thất thố, hiển nhiên nói lên người này biết đến so với hắn còn nhiều lắm.

Phật Tiên Nhất Thủy vốn là một tồn tại cao nhất trên Vong Xuyên đại lục, mặc dù không tính là thần bí nhất, nhưng là bởi vì cách ba nước bọn họ quá xa.

Đối với nơi đó, một chút tin tức bọn họ cũng không nắm rõ.

Tất cả những nhân vật, sự việc ở nơi đó, giống như hai mắt bọn họ đều bị che lại một màn đen thấy không rõ.

Nhưng là...Diệp vương cư nhiên biết Vọng Thiên quân vương.

Biết cái gì gọi Ly Hỏa Lưu Ly giới.

Thật sự làm cho người ta cảm giác không thể đối kháng lại.

Tin tức ba nước bọn họ vốn rất quen thuộc với nhau, nên hẳn là giống nhau.

Xem ra, Phong Lâm có biến rồi.

Phi Vũ quốc vương suy nghĩ cực nhanh, nét mặt phát ra lại càng trầm ổn.

Lập tức không vội, ngược lại khẽ cười nói: “Tiểu công chúa vì vương nhi của ta mà bị thương, vương nhi hẳn là nên chiếu cố tốt tiểu công chúa.

Nếu như vậy hãy cùng chúng ta cùng nhau quay về Phi Vũ đi, nói như thế nào thì Phi Vũ và Phong Lâm cũng rất gần nhau, huynh đệ chi bang mà.”

“Như vậy, thật sự xin quý rầy bề hạ một chuyến rồi.” Tân Thần Tinh ôn nhu nói.

Phi Vũ quốc vương mỉm cười, phát phát tay: “Mặc Viêm, tiễn bước tiểu công chúa đi nghỉ ngơi trước đi.”

“Phụ vương, như vậy Lạc...”

“Việc này ngươi không cần phải xen vào.” Phi Vũ quốc vương trực tiếp chặn ngang lời của Giá Hiên Mặc Viêm.

Tính hình Giá Hiên Mặc Viêm vốn rất cương liệt, hắn vốn không được tự nhiên hỏi về Lạc Vũ, thấy vậy cũng “hừ” một tiếng, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Tân Thần Tinh rúc vào trong lòng Giá Hiên Mặc Viêm, lông mi sụp xuống, có chút rung động, không biết trong đầu đang nghĩ cái gì.

Nhìn Giá Hiên Mặc Viêm rời đi xa xa, gương mặt đang mỉm cười của Phi Vũ quốc vương liền trầm xuống.

“Người đâu.”

“Có thuộc hạ.” Tiếng nói hắn vừa dứt, lập tức có hai gã thiếp thân thị vệ lên tiếng.

“Truyền tin trở về, toàn lực truy tra Quân Vân đang ở nơi nào, một khi tra được, lập tức mời hắn đến vương cung.” Thanh âm Phi Vũ quốc vương rất trầm.

“Vâng.”

“Mặt khác, kêu Nghiêm Liệt đến đây gặp ta, ta có lời muốn nói với hân.”

“Vâng.”

Ngọn đèn dầu chiếu qua cửa sổ lúc sáng lúc tối, hào khí trầm túc.

Ngoài cửa sổ, mưa rơi nghe lộp bộp, trận mưa đầu tiên của mùa hè, tới thật mãnh liệt mà sắc bén.

Đêm tối như bị màn đen bao trùm, không thấy cả năm ngón tay.

Hai người đều chia ra làm việc, các thế lực hắc ám cũng đều xuất động.

Hai ngày sau, tại kinh thành Phong Lâm vương quốc.

Phong Lâm vương quốc, cùng Hạo Tàng vương quốc, Phi Vũ vương quốc, cùng tồn tại ở một phương khí hậu.

Không mang nét phong tình ở La Mã cổ đại nước Ý như Phi Vũ quốc.

Cũng không giống như khí tức những cây phong hồng ở Hà Lan.

Nơi đây mang một loại nghiêm túc, mang theo chút tự luật nghiêm cẩn. (*tính tự kỷ luật)

Phảng phất thời Trung cổ Anh quốc, có cảm giác cổ xưa lại duy trì nét cao cao tại thượng, đây là một loại phong tình có vẻ nghiêm túc.

Nguyên nhân hình thành nên nét phong tình này, sợ là đến từ lịch sử xa xôi của Phong Lâm quốc.

Trong quá khứ, Phong Lâm quốc đã từng hùng bá một phương.

Lúc đó căn bản không có Hạo Tàng quốc và Phi Vũ quốc.

Rồi sau đó thời thịnh thế của Phong Lâm quốc kết thúc, mà Hạo Tàng cùng Phi Vũ đã rất mạnh mẽ khởi, tạo nên một tam giác cân bằng của ngày hôm, thiên hạ đã chia làm ba phần.

Lúc này, ngày mùa hè đang thịnh vượng, muôn tía nghìn hồng khoe sắc, nhưng cũng không che lấp được cảm giác nghiêm túc và cao cao tại thượng đã ăn sâu vào trong cốt tủy mọi người nơi đây.

Kinh thành Phong Lâm vương quốc.

“Khởi bẩm gia chủ, người đã mang đến rồi.”

Nương theo câu nói này, Lạc Vũ rõ ràng cảm giác được nàng bị đặt trên mặt đất.

Ở trên lưng Hỏa Linh Phi Bằng đã hai ngày nay, rốt cục cũng được thả xuống đất rồi.

Lạc Vũ nằm trên mặt đất, vẫn duy trì trạng thái hôn mê, cảm giác bốn phía.

“Tốt lắm.” Một thanh âm nghiêm túc mà khàn khàn vang lên, nghe vào trong tai có thể đoán người này hẳn là một người trung niên.

“Người khẳng định nàng là nữ nhi của Quân Vân?” Thanh âm trầm túc từ phía bên phải Lạc Vũ vang lên, rất uy nghiêm, nghe vào người này hẳn là đã quen với cách nói chuyện cao cao tại thượng.

“Khẳng định là nàng, người của chúng ta đã thử nàng, xác định loại độc này bị hạ vào năm đó, hơn nữa cái bốt này cũng không phải là giả.” Một người ẩn tộc đi theo nàng trên đường lên tiếng.

Một hồi im lặng.

Hình như vài người trong phòng rất hài lòng với điểm này.

“Các người có điều tra được Quân Vân và nàng có biết chút chuyện gì không?”

Sau một lát trầm mặc, thanh âm khàn khàn nọ lại vang lên, nhưng không phải nói với Lạc Vũ mà là nói với người ở một hướng khác.

Lạc Vũ dựng thẳng cái lỗ tai nghe.

Thanh âm cao cao tại thượng ở phía bên phải lại vang lên: “Vốn không quá xác định, bây giờ cũng rất xác định.

Năm đó mật thất đột nhiên mở ra, chúng ta đều bị nhốt bên trong, chỉ có Quân Vân mở ra lối thoát, sau này cũng đã không còn mở ra được nữa.

Mà hẳn ta sau khi trở về, nữ oa này lại không thể học một chút đấu khí nào.

Bây giờ, tôn giá người cũng nhìn thấy, cũng nghe thấy được.

Một nữ oa nho nhỏ lại bỗng nhiên nổi tiếng, từ một phế vật hoàn toàn không có nửa điểm đấu khí, lại biến thành một cao thủ khiến người ta phải ngưỡng mộ, hơn nữa võ công nàng dùng cực kỳ cổ quái.

Nếu nói Quân Vân không biết gì, không lấy đi một vật gì trong mật thất của chúng ta, lời này nói ra, tôn giá, người có thể tin tưởng không?”

Lời nói vừa rơi xuống, trong phòng có chút trầm mặc, xem ra không ai trả lời được nghi vấn của người này.

Lạc Vũ nằm trên mặt đất, vươn lỗ tai nghe, trong đầu rất nhanh suy nghĩ.

Mật thất, phụ thân nàng mở ra, sau đó rời đi?

Điểm này, nếu nàng không có nghe sai, không có đoán sai.

Mật thất của Phong Lâm quốc, và câu chuyện mà Vô Nha đã kể cho nàng nghe nếu là sự thật, như vậy những người này là...

Trong lòng Lạc Vũ cảm thấy có chút quá mức.

“Đích xác không thể tưởng tượng nổi, các người đã lục soát ra trên người nàng có cái gì không?” Thanh âm khàn khàn hỏi người của ân tộc bên cạnh nàng.

“Có.” Một giọng nữ đứng phía sau Lạc Vũ rất nhanh đáp: “Ta đã lục soát qua trên dưới toàn thân của nàng, không có gì đặc biệt cả, trừ ra chiếc nhẫn này.”

“Nhẫn, cái gì nhẫn?” Người phụ nữ nọ còn chưa kịp nói xong, trong phòng khí tức vốn lãnh đạm lại đột nhiên trở nên bén nhọn cùng hưng phấn, thanh âm khàn khàn và thanh âm cao cao tại thượng đồng thời lên tiếng.

Lạc Vũ đồng thời nghe được động tĩnh 2 người kia đứng lên.

“Là chiếc nhẫn này, nhưng không thể tháo ra khỏi tay nàng.” Nữ nhân kia rất nhanh đã giơ tay Lạc Vũ lên, lộ ra trên ngón tay nàng Ly Hỏa Lưu Ly giới mà Vân Thí Thiên đã tặng nàng.

Chiếc nhẫn bạc lấp lánh ánh sáng màu tím Ly Hỏa Lưu Ly giới, bây giờ tối như mực, nhìn qua mờ mờ không ánh sáng, chỉ như một tảng đá tầm thường.

Đây là do Lạc Vũ ngại làm người khác chú ý ra Ly Hỏa Lưu Ly giới.

Thất phu vô tội, hoài bích có tội, điểm này nàng biết rất rõ ràng. (nếu là người bình thường thì không sao, nếu có gì hơn người sẽ bị người ta chú ý, đổ kị)

Vì vậy mặc kệ ánh mắt bất mãn của Vân Thí Thiên, Lạc Vũ đã dùng bùa che đi nguyên lai diện mạo lấp lánh của Ly Hỏa Lưu Ly giới.

Hai người này vừa nghe, lập tức nhất tề tiến đến gần Lạc Vũ.

Lạc Vũ cảm giác được người có tiếng nói khàn khàn kéo qua tay nàng, cẩn thận nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay nàng.

“Chiếc nhẫn này thật kỳ quái, đây có phải hay không là chìa khóa có thể mở ra mật đạo cơ quan?” Tiếng nói cao cao tại thượng có chút hỗn loạn pha lẫn hưng phấn cùng chờ đợi.

“Nhìn qua không phải, chiếc nhẫn này...”

Tiếng nói khàn khàn hiện lên một tia chần chờ.

Ngay sau đó Lạc Vũ cảm giác được một ngón tay của ai đó chạm vào nhấn của nàng, sau đó là một cố gắng lực thẩm thấu tiến vào trong chiếc nhẫn.

Mặc dù nó đã trải qua thủ thuật đặc chế bùa để che lấp, nhưng dưới tác dụng của cường lực, bùa bao bọc đã bị nghiền nát, lộ ra nguyên mạo vốn có của Ly Hỏa Lưu Ly giới.

“Tốt, tốt, cái này nhất định là dùng để mở ra mật đạo...”

“Ông trời của ta ơi...”

Tiếng nói cao cao tại thượng còn chưa kịp cao hứng, tiếng nói khàn khàn của nam tử cầm lấy tay Lạc Vũ đột nhiên run rẩy, cả thân người cũng run rẩy theo.

“Ly Hỏa... Lưu Ly giới... Cư nhiên lại là Ly Hỏa Lưu Ly giới...”

Người có thanh âm khàn khàn thân thể mềm nhũn, té bịch ngồi xuống bên người Lạc Vũ.

Trong phòng, mọi người lập tức nhất tề trầm mặc, dường như không hiểu là có chuyện gì với chiếc nhẫn.

“Như thế nào, có gì không đúng sao?” Thanh âm cao cao tại thượng kinh ngạc nói.

“Đúng, đúng cái đầu mẹ ngươi, ngươi mở to hai mắt nhìn cho rõ, Ly Hỏa Lưu Ly giới, là dấu hiệu của Vọng Thiên quân vương, ngươi bắt người nào không bắt.

Cư nhiên đi bắt người của đại ma đầu đem về đây cho ta, các người...”

Ly Hỏa Lưu Ly giới, trời ạ, người này cư nhiên lại quan trọng với hắn đến vậy.”

“Cái gì, Vọng Thiên quân vương, Ly Hỏa Lưu Ly giới...”

Sau một phút trầm mặc ngẩn ngui, thanh âm cao cao tại thượng đã có phản ứng, cả kinh nhảy dựng lên.

“Ta lại đem người của hắn bắt về đây, thần phạt ơi, hắn ta sẽ đem toàn bộ Phong Lâm quốc của ta hủy diệt...” Thanh âm bắt đầu run rẩy.

“Biết là tốt rồi.”

Người có thanh âm khàn khàn từ trên mặt đất đứng lên, lập tức rất nhanh nói: “Nhanh, nhanh, bắt người này ở chỗ nào, lập tức đem trả đến nơi đó cho ta đi, lập tức, mau lên.”

“Vâng, nhưng mà gia chủ, nàng vốn có liên quan đến chuyện mà chúng ta cần truy tra, tại sao lại đem nàng trả về, như vậy chẳng phải là...”

“Biển, các người biết cái rắc, Vọng Thiên quân vương, chúng ta làm sao mà chống lại cho nổi? Việc tìm kiếm manh mối này cũng không phải rõ ràng, ngày một ngày hai không thể tra ra, bỏ qua người này cũng không chết được. Gặp phải tên đại ma đầu kia, cả nhà ngươi sẽ phải chết không còn một mống.” (*mùi mà người ta xì hơi)

Thanh âm khàn khàn giận dữ không chịu nổi, khẩu khí nghiêm khắc giống như tịch nguyệt hàn đao.

“Vâng, chúng ta...”

“Chậm.”

Ngay lúc mọi người đang hỗn loạn, một đạo thanh âm dễ nghe đột nhiên vang lên.

Lạc Vũ nằm trên mặt đất chậm rãi mở mắt, thấy được những người trước mắt đang lòng nóng như lửa đốt.

Đối diện với nàng là một nam nhân.

Một thân long bào màu đen, đỉnh đầu đội bạch ngọc châu quan, tướng mạo cùng Tân Thần Tinh có hai phần tương tự, không cần suy nghĩ nhiều Lạc Vũ cũng đã xác định, người này là Phong Lâm quốc vương.

Không để ý đến khuôn mặt cứng ngắc của Phong Lâm quốc vương, Lạc Vũ vừa khởi động thân mình, vừa nhìn sang phương hướng nam tử có giọng nói khàn khàn.

Một thân hắc bào, dung mạo cực kỳ gầy yếu, nhìn qua có chút không tốt, khoảng trên dưới 50 tuổi.

Lúc này, Lạc Vũ vừa nhìn qua, khuôn mặt vốn để nhìn lập tức càng thêm hồ thẹn.

Ánh mắt cảm tức lập tức nhìn sang người của ẩn tộc như muốn hỏi: không phải đã hôn mê rồi sao?

Người của ẩn tộc cũng hoang mang, nàng không phải đã hôn mê rồi sao, đây là có chuyện gì xảy ra?

Lạc Vũ đang hôn mê đột nhiên tỉnh lại, làm cho 2 người kinh ngạc vạn phần, rõ ràng nàng đã bất tỉnh rồi mà, điều này sao...

“Trung cấp được sự, xem ra chúng ta đã đánh giá thấp người.” Ngay lúc biến cố xảy ra, một thanh âm già nua đột nhiên vang lên, hấp dẫn tầm mắt Lạc Vũ.

Kim bích huy hoàng, ở một góc mật thất tẩm cung của Phong Lâm quốc, một man nhân tóc hoa râm đang ngồi ngay ngắn trên đó.

Sắc mặt rất nghiêm túc, nhìn qua giống như một hòn đá bình thường không có khí tức của con người.

Khí tức người này rất nhẹ, nếu hần không mở miệng, Lạc Vũ căn bản không thể cảm giác ra được nơi này vẫn còn một người.

Công phu ẩn dấu khí tức của người này rất mạnh.

Nhìn quét người nọ một cái, Lạc Vũ quay đầu chống lại ánh mắt của Phong Lâm quốc vương cùng nam nhân có thanh âm khàn khàn: “Quốc vương đệ hạ cùng gia chủ ẩn tộc, đã lâu không gặp.”

Hai người nghe vậy, sắc mặt nhất tề trầm xuống.

“Làm sao người biết được ta là người của ẩn tộc, người...”

“Đệ hạ, Diệp vương ngàn dặm truyền thư cấp báo.” Gia chủ ẩn tộc vừa mới mở miệng, bên ngoài mật thất đột nhiên vang lên tiếng bấm báo.

Phong Lâm quốc vương nghe vậy cau mày phát tay, lập tức có người đi mở cửa, lúc này mà Diệp vương còn truyền đến ngàn dặm tin cấp báo gì chứ.

“Vương huynh, chớ có động đến Quân Lạc Vũ, Vọng Thiên quân vương đích thân tới Hạo Tàng quốc, cùng Lạc Vũ đính ước.”

Thấy rõ tin ngàn dặm cấp báo trong tay, tay Phong Lâm quốc vương run lên, bức thư rung rinh rơi xuống mặt đất.

Mọi người trong mật thất tĩnh mịch, trầm lặng như nhau.

Gia chủ ẩn tộc khiếp sợ thụt lùi hai bước.

“Vọng Thiên quân vương cư nhiên ở chỗ này, đính ước, vị hôn thê...” Gia chủ ẩn tộc đầu lệch sang một bên, bị cả kinh ới ra một búng máu.

Bọn họ cứ nhiên cướp người trong tầm mắt của Vọng Thiên quân vương.

Cứ nhiên đoạt đi vị hôn thê của hần, này... Này...

Cho tới bây giờ đối với phụ nữ không có hứng thú, chuyện ta ta làm Vọng Thiên quân vương Vân Thí Thiên, cứ nhiên...

Bọn họ đây là ngại mệnh quá dài đi.

Phong Lâm quốc vương khóc không ra nước mắt, tại sao tin tức này không thể đến sớm hơn một chút, nếu đến sớm hơn một chút hần cũng không phải không chuẩn bị đối phó dẫn đến tình trạng như hiện nay, điều này kêu hần phải làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Phong Lâm quốc vương cùng gia chủ ẩn tộc bị phần nhìn nhau liếc mắt một cái.

Nhất tề nhìn thấy được trong mắt đối phương là một nỗi sợ hãi tuyệt đối.

Một là không làm, nếu đã làm sẽ không có kết thúc, như vậy nếu đã đắc tội đến mức này rồi, thì...

“Các người có ý định giết người diệt khẩu sao.” Lạc Vũ nhìn thấy tâm tình biến hóa của 2 người, thông thả nói: “Như vậy đến thử xem, nếu ta đã dám đến đây, đương nhiên sẽ không sợ các người ra tay.”

Lời này vừa nói ra, hai người nhất tề biến sắc.

“Chuyện đã đến nước này rồi...” Lúc này nam tử già nua đột nhiên chậm rãi mở miệng, hần nhìn Lạc Vũ, trong mắt hiện lên một tia tuyệt đối lạnh sát.

50. Chương 50: Chơng 50

“Nhiều lời vô ích, Quân Vân, phụ thân người đã lấy đi vật gì đó của Phong Lâm quốc chúng ta, hãy mau giao ra đây.” Thanh âm lạnh băng mà uy nghiêm vang lên.

“Nếu không, cho dù có người có Vọng Thiên quân vương làm chỗ dựa, dù sao cuối cùng cũng chết, bất quá có người làm điểm lưng, vậy cũng đủ rồi.” (*đại ý là có Lạc Vũ té xuống chết trước làm đệm thịt đỡ bọn họ cùng chết)

Lời này vừa nói ra, Phong Lâm quốc vương và gia chủ ẩn tộc đã chậm rãi tỉnh táo lại từ trong nỗi sợ hãi.

Đúng vậy, bất quá cũng chỉ là một chữ chết mà thôi.

Như vậy thì có gì mà sợ chứ.

Lập tức, Phong Lâm quốc vương thu lại vẻ biến sắc trên mặt, đôi mắt bình tĩnh nhìn Lạc Vũ trầm giọng nói: “Cho dù bản lĩnh người cao tới đâu, chỉ sợ cũng không thể chạy thoát khỏi Phong Lâm quốc chúng ta.”

Võ công cổ quái của Lạc Vũ cao tới đâu thì cũng có hạn mà thôi.

Trong hoàng cung Phong Lâm quốc của hần có biết bao lam tôn cao thủ, cộng thêm có cả Phương gia chủ của ẩn tộc.

Thêm vào đó là các cao thủ bảo vệ mật thất ngàn năm của Phong Lâm quốc.

Hần cũng không tin, dựa vào nhiều người như vậy, lại không thể giữ được Lạc Vũ.

Lời nói phiêu đăng trong mật thất, không khí đã có chút thay đổi.

Sát khí giương cung bạt kiếm rất nhanh đã sôi trào trong phòng.

Lạc Vũ nghe bọn hần nói, sắc mặt vẫn bất động, nhưng trong đôi mắt nàng chậm rãi sâu thâm lên.

Khí tức toàn thân bắt đầu vận động, nội lực cũng bắt đầu chạy tại đầu ngón tay.

“Như vậy cứ thử xem.” Thanh âm trong trẻo giống như thanh trúc.

“Bệ hạ, hãy mở ra mật địa hộ lâm.” Lão đầu tóc bạc vẫn ngồi ngay ngắn bất động nghe vậy nhìn Lạc Vũ, nhưng lại nói với Phong Lâm quốc vương.

“Mở ra mật địa hộ lâm? Trưởng lão, việc này...” Phong Lâm quốc vương nghe vậy nhướng mày.

Mật địa hộ lâm đã tồn tại mấy trăm năm tại Phong Lâm quốc, bên trong đã được cao thủ bày trận pháp.

Là để bảo vệ mật địa, không cho bất luận kẻ nào tiến vào.

Bây giờ đột nhiên mở ra...

Nếu Vân Thí Thiên truy tới đây tìm Lạc Vũ, bọn họ chạy trốn vào rừng còn không kịp, lý nào lại mở ra?

“Vọng Thiên quân vương ngàn dặm xa xôi tìm tới Phong Lâm chúng ta, trừ ra mục đích kia, không có bất kỳ ý nghĩa nào khác.” Mi sắc lão nhân tóc bạc rất lạnh đạm.

“Đã như vậy, Phong Lâm ta sẽ mở rộng ra đại môn mật địa, cung nghênh hần tiến vào, bổn tọa đồ muốn nhìn, rốt cuộc là Quân Lạc Vũ trọng yếu.

Hay là bí mật ngày đó trọng yếu.”

Thanh âm già nua mạnh mẽ quanh quẩn trong mật thất, rất lạnh, rất trầm.

Phong Lâm quốc vương và Phương gia chủ ẩn tộc đều là người hiểu biết.

Vừa nghe đại trưởng lão thủ hộ mật địa lên tiếng, lập tức cũng đã hiểu ý tứ của lão.

Nếu Vân Thí Thiên muốn biết bí mật kia, hẳn có cơ hội tốt như vậy, nhất định sẽ không bận tâm tình huống của Lạc Vũ, mà trực tiếp tiến vào mật địa.

Như vậy bọn họ vừa có thể bắt theo Lạc Vũ chạy thoát.

Còn có thể tìm được bí mật từ nơi Lạc Vũ.

Nếu không may Vân Thí Thiên buông tha cho việc tiến mật địa điều tra mà đến tìm bọn họ để tìm kiếm Lạc Vũ.

Về điểm này, nói thật, bọn họ làm thế nào cũng không cảm giác được sẽ có khả năng xảy ra.

Vân Thí Thiên ngàn dặm xa xôi mà đến, là vì tìm hiểu bí mật kia.

Vì cứu một nữ nhân xấu xí mà quên đi mục đích của hẳn.

Đây không phải là tác phong của Vân Thí Thiên.

“Được, cứ vậy mà làm, người đầu...” Phong Lâm quốc vương ngay lập tức phân phó mệnh lệnh xuống.

Bóng đêm mê loạn, gió thổi như cầu.

Lạc Vũ đem những lời mấy người này nghe vào trong tai, trong lòng khẽ rung động.

Vân Thí Thiên vẫn đang tìm một người, nàng vẫn đều biết.

Theo như lời bọn người này nói, người mà Vân Thí Thiên tìm hoặc là chuyện này, tuyệt đối có liên quan đến mật địa của Phong Lâm quốc.

Như vậy, Vân Thí Thiên có thể hay không sẽ đến tìm nàng trước, mà buông tha cho tìm người và sự tình bấy lâu này hẳn vẫn một mục tìm hiểu?

Hoặc là, hẳn sẽ trực tiếp đi mật địa tìm kiếm những gì hẳn muốn biết, bỏ quên nàng?

Trong lòng Lạc Vũ có chút rối rắm.

Nàng có chút chờ mong Vân Thí Thiên sẽ lựa chọn như thế nào.

Rồi lại không hy vọng Vân Thí Thiên xuất hiện tại đây lúc này.

Vân Thí Thiên tại trong lòng của nàng, mặc dù bá đạo, nhưng nói thật, hẳn thật sự không tệ.

Nàng không muốn bởi vì chuyện này lại sinh ra khoảng cách chút nào cả.

Hai kiện quá mức trọng yếu, không thể cùng nhau lựa chọn, như vậy hậu quả thường thường sẽ làm người khác không thể thừa nhận hoặc là cực đoan.

Trong lòng hơi chút rối loạn, Lạc Vũ lập tức dừng lại ý niệm này trong đầu.

“Hẳn có đến hay không thì ta không biết, ta chỉ biết là nếu ta dám đến, ta sẽ không sợ các người vậy công.” Sắc mặt Lạc Vũ thản nhiên.

Bắt buộc Vân Thí Thiên phải lựa chọn sao? Không.

Nàng sẽ tự mình xông ra khỏi chỗ này, sau đó sẽ cùng Vân Thí Thiên tụ hợp.

Chuyện của chính mình phải để chính mình giải quyết.

Tình yêu của chính mình, chính mình đi tranh thủ.

“Thật là một nữ oa không biết trời cao đất rộng.” Bên cạnh, Phong Lâm quốc vương đã khôi phục sự ung dung và tự nhiên vốn có của hẳn.

Lúc này, tay hắn đưa ra nhận lấy một bạch ngọc bình từ tay thị vệ dâng lên.

“Năm đó, hoàng muội của ta đã hạ hắc ảnh độc đối với người, xem ra đã đến ngày phát huy công dụng rồi.” Tay cầm bình sứ, Phong Lâm quốc vương tin tưởng nói.

Người mà hắn sợ vốn không phải Lạc Vũ, mà là Vân Thí Thiên.

Ngay lúc này đây, hắn đã có biện pháp đối phó Vân Thí Thiên rồi.

Đối diện với Lạc Vũ, hắn có tự tin cùng thủ đoạn.

Lạc Vũ nghe vậy, trong mắt chợt lóe ra một tia tàn khốc.

Hoàng muội? Là muội muội của Phong Lâm quốc vương, là người đã gả cho Phi Vũ quốc vương làm quý phi.

Độc này quả nhiên là do nàng ta hạ.

Oan có đầu, nợ có chủ, ngày hôm nay xem như chủ nợ chính mình đưa lên rồi cửa.

“Quả nhiên là các người hạ độc cha ta và ta.” Đôi mắt Lạc Vũ đen như bầu trời đêm.

“Đâu có, năm đó nếu không phải cái tên Phi Vũ kia ngăn cản, các người đã sớm bị bốn vương giải quyết thỏa đáng từ sớm rồi.” Trên mặt Phong Lâm quốc vương hiện lên tia cười lạnh.

Cái tên Phi Vũ kia? Là đang nói Phi Vũ quốc vương sao?

Trái tim Lạc Vũ trầm xuống.

Đây là có ý gì? Chẳng lẽ chuyện năm đó, Phi Vũ quốc vương cũng có tham dự trong đó sao?

Hay là nói, nhiều năm qua Phi Vũ quốc vương chiếu có cả nhà bọn họ, thật ra là để che đậy chuyện này sao?

Cho nên Phong Lâm quốc vương mới không có biện pháp, không thể động đến cả nhà nàng?

Ý nghĩa của lời nói này, quả thật quá thâm sâu rồi...

Lạc Vũ nghĩ đến chuyện Phi Vũ quốc vương cứ khẳng khẳng muốn nàng làm con dâu của hắn, cố chấp chống lại Vân Thí Thiên cũng không đồng ý cho Giá Hiên Mặc Viêm cùng nàng lui hôn ước.

Này... Có phải hay không...

Trái tim của Lạc Vũ đã có chút không bình tĩnh rồi.

Phong Lâm quốc vương thấy Lạc Vũ trầm mặc, trong mắt hắn hiện lên một tia lệ sắc.

“Ta lập lại lần nữa, giao ra vật mà Quân Vân đã lấy, hôm nay, bốn vương sẽ thả người một mạng, cũng sẽ ban thưởng giải được cho người và Quân Vân.” Phong Lâm quốc vương nhìn Lạc Vũ.

“Nếu không, cũng đừng trách bốn vương ý lớn hiếp nhỏ.”

Thanh âm lãnh liệt dị thường bay quanh quần trong mật thất.

Làm cho vốn là ban đêm mùa hạ, càng thêm âm trầm lạnh lẽo.

Lạc Vũ lạnh lùng giương mắt nhìn quét mọi người trong mật thất liếc mắt một cái, thấy 3 người đứng đầu đều biểu hiện ra bình tĩnh trầm ổn, kì thực đang giấu diếm tuyệt đỉnh hưng phấn.

Con người đồ lên của bọn họ đã nói lên bọn họ đang áp chế cảm giác mừng như điên.

Là vật gì làm cho bọn họ kích động như vậy?

Là một thân cổ võ của nàng sao? Không có khả năng này.

Đôi mắt đen như tinh thạch trên bầu trời hiện lên một tia châm chọc, Lạc Vũ cười nhạo nhìn Phong Lâm quốc vương: “Nghĩ ta là đứa trẻ lên ba mà lừa gạt đây mà.

Ta nói rồi, các người sẽ có thể tha tính mạng của ta sao? Đây quả thực chính là chuyện chê cười mà.”

Lời nói vừa rơi xuống, sắc mặt Phong Lâm quốc vương thoát nhìn thật khó xem.

Nếu nàng nói ra, hẳn khẳng định cũng sẽ giết nàng, chuyện này lại bị chính nàng vạch trần, cái này...

Mà Lạc Vũ cũng không để cho Phong Lâm quốc vương xấu hổ tức giận tiếp lời, mà nàng nói thẳng: “Bất quá, ta có thể nói rõ cho các người biết.

Đáp án là không có, cho tới bây giờ cha ta chưa từng cầm đi bất cứ thứ gì từ Phong Lâm quốc của các người.

Có tin hay không, tùy các người đi, dù sao ta chỉ nói một câu như vậy thôi.”

Lời nói vẫn còn phiêu đảng trong mắt thất, sắc mặt của Phong Lâm quốc vương, Phương gia chủ ẩn tộc, đại trưởng lão liền lạnh nộ xuống.

“Không cho người ném mùi lợi hại, người sẽ không biết trời cao đất rộng rồi.”

Sắc mặt Phong Lâm quốc vương trầm xuống, tay mở nắp bình sứ ra một chút.

Lập tức, một làn khói trắng từ trong bình sứ bốc lên, ngay lập tức dung nhập trong không khí.

“Hắc ảnh độc, đã trúng loại độc này còn dám la hét tại trước mặt bổn vương, ta sẽ cho người ném thử mùi vị muốn sống không được, muốn chết không xong.”

Phong Lâm quốc vương nhìn Lạc Vũ, trong mắt vận vẹo hiện lên ý cười.

Mọi người chung quanh, toàn bộ lấy tư thái xem kịch vui, ánh mắt tập trung nhìn Lạc Vũ ở trung ương.

Thời gian một chén trà nhỏ trôi qua...

Thời gian một nén hương trôi qua...

Một khắc chung trôi qua...

Không có động tĩnh, vốn sẽ đau triệt nội tâm, muốn chết muốn sống, nhưng Lạc Vũ lại không có bất kỳ động tĩnh nào.

Vẫn lạnh lùng đứng nơi đó như trước.

Trên mặt hiện lên miệt thị cùng giễu cợt càng ngày càng nhiều.

“Đây...Đây là chuyện gì xảy ra?” Phong Lâm quốc vương nhìn ngọc bình trong tay, hẳn cầm sai bình rồi sao?

Người bị trúng hắc ảnh độc, chỉ cần dùng chất thanh bích yên này thúc dục, chất độc lập tức sẽ phát tác.

Như vậy tuyệt đối sẽ ứng với câu hắn vừa nói, muốn sống không được, muốn chết không xong.

Nhưng này... Nhưng bây giờ...

“Nàng giải độc rồi.” Thanh âm già nua của đại trưởng lão vang lên, lần đầu tiên hắn khẽ nhíu mày nhìn Lạc Vũ trầm giọng nói.

“Không thể nào, cái bột trên mặt nàng...Là giả, là giả rồi.”

Phong Lâm quốc vương nhìn Lạc Vũ nhe răng cười với hắn.

Nửa bên xấu xí cùng nửa bên xinh đẹp như thiên tiên, tồn tại cùng nhau, hắn đột nhiên phản ứng lại đây, gương mặt liền đen như đáy nồi.

“Ếch ngồi đáy giếng, người nào mới thật sự là không biết trời cao đất rộng đây.” Lạc Vũ thấy vậy cười lạnh một tiếng, đồng thời năm ngón tay vươn ra, thân hình chợt lóe nhảy về phía Phong Lâm quốc vương.

Năm ngón tay xé rách không khí, trong nháy mắt lao tới.

Phong Lâm quốc vương vẫn còn đang khiếp sợ, không ngờ Lạc Vũ nói động thủ liền động thủ.

Hắn giật mình, phản ứng chậm mất một nhịp.

Trong nháy mắt chỉ cảm thấy trên ngực đau xót, năm ngón tay thon dài của Lạc Vũ đã ấn lên.

Giống như đồn dãi, nàng không có đầu khí, nhưng lực đạo lại cương mãnh cơ hồ bằng với thực lực của lam tôn.

“Bịch.” Một tiếng va chạm nặng nề vang lên.

Phong Lâm quốc vương nhìn thân thể của chính mình bay lên, đánh mạnh vào trên vách tường cứng như thép, phát ra một tiếng va chạm.

Máu tươi chảy ra từ khóe miệng, đôi mắt Phong Lâm quốc vương nhanh chóng bị mờ hồ.

Như thế nào có thể... Như thế nào... Nhưng... Có thể...

“Bệ hạ, bệ hạ...”

Những tiếng thét chói tai kinh hãi vang lên, Phong Lâm quốc vương rốt cuộc cũng không nghe thấy nữa rồi.

Một chiêu giết chết Phong Lâm quốc vương, Lạc Vũ không lùi mà tiến tới, hai bàn tay đồng thời duỗi ra, mạnh mẽ đánh về phía Phương gia chủ ẩn tộc và đại trưởng lãnh canh giữ mật địa.

Đồng thời phi thân nhảy vọt tới.

Hai cỗ lực lượng sắc bén cực kỳ, trong nháy mắt va chạm vào nhau.

Nhất thời làm bùng tỉnh Phương gia chủ ẩn tộc và đại trưởng lão vẫn còn đang trong cơn kinh hãi khi Lạc Vũ đột nhiên động thủ giết chết Phong Lâm quốc vương.

Trong nháy mắt hai người hét lên giận dữ, đầu khí màu lam mạnh mẽ ngưng tụ.

Đầu khí màu lam tụ hợp thành một thanh trường kiếm bổ xuống người Lạc Vũ.

Cùng khắc, những thiếp thân hộ vệ của Phong Lâm quốc vương cũng nhất tề có phản ứng, thét lên giận dữ, vung lên đầu khí đánh tới Lạc Vũ.

Lạc Vũ đứng ở trung ương, phía trước có Phương gia chủ ẩn tộc và đại trưởng lão, hai người bọn họ đều là hai đại lam tôn cao thủ.

Phía sau lại bị những thiếp thân thị vệ của Phong Lâm quốc vương nhảy vọt tới tấn công, những người này cũng là thanh tôn cao thủ.

Mất thấy Lạc Vũ bị kìm hãm, vây khốn tại trung ương.

Nhưng thật không ngờ trong lúc dầu sôi lửa bỏng, Lạc Vũ lại mạnh mẽ tấn công Phương gia chủ ẩn tộc và đại trưởng lão, nàng đột nhiên dừng lại.

Ngay sau đó, lấy một loại không thể tưởng tượng được bộ pháp, thân hình nàng xoay trên mặt đất.

Cực kỳ quỷ dị, trực tiếp biến hóa thay đổi phương hướng, xuất hiện ở phía sau bọn thị vệ đang đánh về phía nàng.

Tình thế đã biến đổi từ hai phương vây khốn Lạc Vũ, đã biến thành Phương gia chủ ẩn tộc và đại trưởng lão chống lại bọn thị vệ đang nhào tới định tấn công Lạc Vũ.

Nhất thời, hai phương nhất tề biến sắc, vội vàng thu chiêu.

Mà Lạc Vũ lại bình tĩnh đứng vững phía sau mấy người này, hạ thủ không lưu tình chút nào cả.

Nàng nắm lên mấy người thuộc hạ ẩn tộc, ném mạnh về phía Phương gia chủ đang đánh tới, giống như ném một quả bóng đi vậy.

Lập tức liền vang lên tiếng thét chói tai, kẻ đó là một mãnh hồn loạn.

Những người ẩn tộc này không thể thi triển thân pháp của bộ tộc mình, nên bọn họ căn bản không phải là đối thủ của Lạc Vũ.

Trong nháy mắt, mấy người bọn họ toàn bộ bị Lạc Vũ ném về phía đầu lĩnh là Phương gia chủ đây.

Ngay sau đó, Lạc Vũ rất nhanh xông đến trước cửa mật thất, mạnh mẽ xoay người lại, như một trận gió lớn thổi qua khiến lá rụng rơi.

Trăm năm công lực mạnh mẽ đánh ra.

Lập tức, bọn người đang bị cuốn vào nhau này, lại càng thêm hỗn loạn thành một đoàn.

Lạc Vũ thấy vậy, lập tức chặn lại cánh cửa vào mật thất, “bịch” một tiếng đóng cửa, sau đó bóp khóa, rồi đi.

Bên ngoài mật thất là một thông đạo thật dài. (*đường hành lang)

Mà cách thông đạo không xa, những thị vệ hoàng gia đang nghiêm chỉnh sắp xếp thành đội ngũ trong tư thế sẵn sàng đón quân địch.

“Di, người...”

“Quốc vương bề hạ ra lệnh cho ta đi Thần Tinh cung.” Lạc Vũ vuốt cằm nói với thị vệ đầu lĩnh, thản nhiên nói như vậy.

Thị vệ đầu lĩnh thấy vậy, mày nhướng lên cao, trong mắt hiện lên một tia hồ nghi.

Rồi lại bị chấn động vì Lạc Vũ quá tự nhiên cùng hào phóng, thêm vào đó hẳn lại không nghe thấy động tĩnh gì trong mật thất, cho nên có điểm đoán không ra.

Tro mắt nhìn Lạc Vũ rẽ vào một góc, biến mất ở trong tầm mắt hẳn.

Còn chưa kịp nghĩ ra có chỗ nào không đúng.

Ngay lúc gã thị vệ đầu lĩnh vẫn còn đang trầm mặc suy nghĩ, một thị vệ đột nhiên vươn tay gỡ đầu, lí nhí nói: “Đầu lĩnh a, sao ta lại chưa bao giờ nghe qua trong vương cung có cái gọi là Thần Tinh cung nha.”

Quốc vương đã ra lệnh không cho phép để lộ tiếng động lớn xôn xao.

Thị vệ đầu lĩnh nọ nghe nói vậy, sắc mặt nhất thời đại biến.

“Mau đuổi theo, nàng ta là đào phạm, mau đuổi theo.” (*kẻ phạm tội chạy trốn)

Tiếng thét the thé tại trạm canh gác vang lên quá nhiều màn đêm yên tĩnh, phá không bay lên trời cao.

Mà Lạc Vũ sau khi thản nhiên quẹo vào góc, đã sớm nhấc chân bỏ chạy.

Lúc này, nghe phía sau truyền đến tiếng thét the thé, cùng với tiếng phá cửa nặng nề, chân mày nhẹ dương lên, tốc độ dưới chân càng thêm nhanh.

Bóng đêm bay lên, tiếng thét chói tai vẫn phiêu đang trong vương cung Phong Lâm quốc.

Sát khí từ phía, bóng đen trầm trọng.

“Nhanh, phong tỏa 4 cửa thành.”

“Mở ra 4 tiểu cấm cung trận pháp...”

“Mau xuất động cấm vệ quân, toàn lực lùng bắt...”

Tích tắc trong lúc đó, trong vương cung Phong Lâm quốc đã dốc toàn bộ lực lượng cao thủ, điên cuồng đuổi theo phương hướng Lạc Vũ vừa thoát đi.

Tốc độ Lạc Vũ cực nhanh, tại vương cung Phong Lâm quẹo trái quẹo phải, lướt qua một rừng thị vệ rậm rạp, ngay cả một tiếng động nhỏ cũng không lưu lại.

Muốn đuổi theo nàng, không phải chuyện dễ dàng như vậy.

Trong bóng đêm mờ mờ, Lạc Vũ đi dọc theo một con đường thẳng xông ra.

Nàng chưa từng đến vương cung Phong Lâm, nên không biết cửa hoàng thành ở đâu.

Bắt quá đi dọc theo một con đường thẳng tắp, gặp núi thì qua núi, gặp sông thì qua sông, gặp phòng ở thì đi trên nóc, thế nào cũng ra khỏi vương cung này.

Bóng đêm âm u, đèn đuốc trong vương cung vẫn sáng ngời.

Thanh âm cuồng nộ của Phương gia chủ ả tộc và đại trưởng lão, xa xa truyền đến trong bầu trời đêm, nghe ra nổi giận dỗi thường a.

Phong Lâm quốc vương bị một chưởng đánh chết, lời này nếu truyền ra ngoài...

Sẽ là tuyệt đối sỉ nhục của Phong Lâm quốc nha.

Lạc Vũ nghe tiếng thét giận dữ chói tai của đại trưởng lão, khóe miệng nàng giương lên một tia cười lạnh.

Hừ, có dũng khí hại người nhà của nàng, vậy cứ dùng mạng của hần mà đền.

Khóe miệng tươi cười còn chưa tận hứng, Lạc Vũ đột nhiên dừng lại cước bộ.

Trước mắt, cảnh sắc đã biến ảo, sương mù nhẹ bao phủ con đường tối đen như mực mà nàng sắp đi phía trước, mông mông lung lung, làm cho người ta không thấy bất cứ gì cả.

Lạc Vũ nhất thời khê nhíu mày, dừng bước, rất nhanh nhìn lướt qua bốn phía.

Trong khoảnh khắc, bốn phía đều bị bao vây bởi sương mù, này...

Đây là nàng đã rơi vào trận rồi.

Phong Lâm nhờ vào trận thế mà nổi tiếng cả ba nước, ayyy! cái này xong hết rồi.

Lạc Vũ tự nhận mình cũng biết chút đỉnh nha, ngộ tính của nàng càng là nhất đẳng.

Nhưng là, đối với trận pháp cổ, nàng cũng chưa từng nghiên cứu qua.

Nguyên nhân là vì trong sư môn chưa từng có ai biết ngũ hành bát quái, về 4 giai đoạn của Phục Hy thì nàng lại càng học không xong.

(*Phục Hy: chữ Hán: 伏羲 hay 伏犧), khoảng năm 2800 trước Công Nguyên, là người đầu tiên trong ba vị vua huyền thoại của Trung Quốc cổ. Ông là một anh hùng văn hóa Trung Hoa, được cho là người phát minh ra chữ viết, nghề đánh bắt cá, và bầy thú.)

Nhìn sương mù chung quanh càng ngày càng đậm, chân mày Lạc Vũ gắt gao nhíu lại.

“Nhanh, ở chỗ này...”

“Mau, đào phạm ở hướng này...”

Lạc Vũ vừa dừng bước, lập tức có thị vệ phát hiện điểm dị thường, một tiếng tiếp một tiếng diên cuồng hét lên.

Sau đó, những lam tôn cao thủ rải tại 4 phía vương cung Phong Lâm đang tìm tung tích Lạc Vũ, chạy như diên về hướng nàng.

“Tuyệt đối không thể buông tha cho nàng, hễ ai nhìn thấy giết chết không tha, giết chết không tha.” Thanh âm nổi giận của đại trưởng lão bay lên trong trời đêm.

Như gần như xa.

Lam quang chói mắt, 4 đại lam tôn cao thủ Phong Lâm, từ bốn phương tám hướng vây quanh mà đến.

Cùng khắc, Phương gia chủ ả tộc cùng đại trưởng lão, cũng chạy nhanh vọt về hướng này như bay.

Sáu đại lam tôn cao thủ vây quanh muốn tiêu diệt một mình Lạc Vũ.

Nàng đứng trong sương mù dày đặc, trong trận pháp này cái gì nàng cũng nhìn không rõ, Lạc Vũ cau mày, cảm giác được quanh người khí tức của lam tôn cao thủ càng ngày càng gần.

Là sáu lam tôn cao thủ.

Vòng vây rất nhanh đã thu nhỏ lại.

Trong sương mù, Lạc Vũ rõ ràng cảm giác được, sáu lam tôn cao thủ đã gần trong gang tấc.

Nàng thậm chí có thể cảm giác được khí tức uẩn giân của Phương gia chủ ẩn tộc.

Cùng với sát khí tuyệt đối của đại trưởng lão.

Chau mày, Lạc Vũ chậm rãi vươn tay sờ nhuyển kiếm bên hông.

Xem ra, hôm nay chỉ có nước liều mạng rồi.

Trong đầu nàng vừa hiện lên ý niệm này, không khí phía sau lưng đột nhiên khê dao động, giống như có một trận gió vừa phát qua.

Lông tơ Lạc Vũ dựng đứng cả lên.

Không cảm thấy được bất cứ khí tức nào, nhưng là... Có người.

Hai mắt Lạc Vũ trừng lớn, người nọ đã đến gần như vậy rồi mà nàng cứ nhiên không cảm thấy gì cả, nàng lập tức xoay người lại, trở tay hướng phía sau đâm một kiếm.

Một kiếm đánh ra, cùng khắc đó thân hình Lạc Vũ cũng hướng phía trước xông lên.

Nhưng thật không ngờ, trên cổ nàng đột nhiên đau xót, nàng cảm giác được năm ngón tay khô gầy đã bắt được cổ nàng.

Mà 8 phần công lực nàng ngưng tụ lại tấn công người nọ, lại như đá chìm xuống biển, hoàn toàn không sinh ra một chút gợn sóng nào.

Trong nháy mắt, phía sau lưng Lạc Vũ chảy ra từng giọt mồ hôi lạnh.

Bàn tay bóp cổ nàng không lạnh, không nóng, nhưng lại làm cho Lạc Vũ cảm giác được hàn băng tận xương, tức sát kinh người.

Chỉ một chiêu thôi đã nắm giữ điểm yếu hại của nàng.

Sợ rằng, cho dù là Vân Thí Thiên phỏng chừng cũng không thể làm như người nọ dứt khoát xinh đẹp.

Người này...

Hàn khí phía sau lưng Lạc Vũ bốc lên.

Nhưng không đợi Lạc Vũ có bất cứ động tác cùng vẻ mặt gì, thậm chí là cử động.

Một tay nắm lấy cổ Lạc Vũ, người nọ dùng sức một cái, nàng chỉ cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, theo người nọ bay lên, trực tiếp bị bắt đi.

Cảnh vật trước mắt lập tức biến ảo.

Trong lòng Lạc Vũ hoảng sợ, khinh công của nàng đã xem như nhất đẳng rồi, mà lúc này, nàng cứ nhiên có cảm giác bị hoa mắt nhìn không rõ lắm, trời ạ, người ở phía sau nàng rốt cuộc võ công cao bao nhiêu.

Những đóa sao sáng trên bầu trời, xa xa Lạc Vũ bị mang đi rồi.

“Người đâu? Không có ai...”

“Người đi nơi nào rồi, rõ ràng ban nãy còn đang ở đây mà, có chuyện gì xảy ra vậy?”

“Lục soát, nhất định phải lục soát cho ra...”

Trong nháy mắt khi Lạc Vũ bị mang đi, từ bốn phương tám hướng người của ẩn tộc Phương gia vây lấy, đồng loạt đánh tới.

Nhưng lại phát hiện, Lạc Vũ dường như hư không tiêu thất, không thể tìm thấy. (biến mất không dấu vết, như biến vào hư không).

Đứng giữa trận thế của bọn họ, đứng giữa sự bao vây của sáu cao thủ lam tôn bọn họ, không thể tìm thấy.....

“Phương hướng kia có khí tức, đuổi theo...” (hơi thở, mùi)

Thần hồn nát thần tính, hoàng cung Phong Lâm đại loạn. (sợ bóng sợ gió. Do tích: thời Tiên Tần, quân Phù Kiên ở phương Bắc bị quân Tần đánh bại, trên đường tháo chạy nghe tiếng hạc kêu, lại ngỡ là quân Tần truy đuổi)

Mà Lạc Vũ bị người chế trụ cổ, một đường lôi kéo đi.

Quay đầu lại, cũng không nhìn thấy người, chỉ cảm thấy trên cổ càng ngày càng siết lại, gần như muốn thở không được.

Lạc Vũ nhe răng, một mặt vận khởi đại pháp, điều chỉnh hô hấp của mình, cố gắng hết sức duy trì tình trạng thân thể. (vận nội công)

“Mờ ảo thần thông?”

Trong nháy mắt ngay tại lúc nội công của Lạc Vũ đã không thể chống đỡ được nữa, một đạo thanh âm cứng rắn truyền đến, trong giọng nói mang theo một tia kinh ngạc.

Ngay sau đó, Lạc Vũ cảm thấy trên cổ buông lỏng, người bị ném xuống đất.

Cảnh sắc bốn phía lập tức hiện ra rõ ràng.

Chính là trên một tế đàn.

Trên mặt một tảng đá lớn có điêu khắc hình dáng trận đồ bát quái, nhìn gần giống như một trận bóng rổ lớn vậy.

Dưới tế đàn, là bậc thang cao cao uốn lượn đi xuống dưới, xung quanh phản chiếu hình ảnh hắc bạch giao tranh, hoa văn điêu khắc tinh xảo nhưng lại cổ quái. (hai thể lực sáng tối)

Kéo dài hướng về phương xa.

Bóng đêm hạ xuống, Lạc Vũ liếc mắt nhìn thấy một gian phòng không rõ ràng lắm.

Mà lúc này Lạc Vũ cũng không có tâm tư cẩn thận đánh giá bốn phía, vừa rơi xuống đất, lập tức quay người một cái bay vọt lên, rồi xoay người nhìn lại.

Chỉ thấy, tại nơi nàng vừa ngã xuống, một người nam tử lãnh đạm, toàn thân mặc y bào màu nước xanh tinh khiết, hư vô như bầu trời, đang chấp tay đứng ở đó. (quần áo)

Nhìn qua dung mạo rất tang thương, tuổi tác khoảng bốn, năm mươi tuổi, nhưng lại khiến cho người ta có cảm giác nhìn thấu toàn bộ thiên hạ, đã từng trải qua vô số sinh tử và đau thương.

Không phải uy nghiêm, mà là thê lương.

Mi mắt Lạc Vũ khẽ nhúc nhích, quả là một địa phương tốt, tiêu điều vắng vẻ.

Mà nam tử kia liếc mắt quét qua Lạc Vũ một cái, nhíu mày một lúc, chậm rãi nói: “Không phải mờ ảo thần thông.”

Lạc Vũ từ chối cho ý kiến, mờ ảo thần thông, nàng chưa từng nghe nói qua.

“Người là nữ nhi của Quân Vân?” Nam nhân tang thương nhìn Lạc Vũ.

“Người biết cha ta?” Lạc Vũ nhướng mày, như thế nào lại có thêm một người nữa hỏi về phụ thân của nàng.

“Ta đã thấy hắc, hắc chưa từng thấy ta.” Thanh âm của người nam nhân tang thương rất lãnh đạm, rất lãnh đạm.

Lạc Vũ nghe vậy trầm mặc.

“Khụ khụ...” Tang thương nam nhân ho nhẹ một tiếng.

Lạc Vũ nghe tiếng ho, không phải kiểu ho khan của Vân Thí Thiên sau khi bị trọng thương, mà là của một lão thái đên đầu sắp cận (người già sắp chết).

Người này mới bằng này tuổi, công lực như vậy, sao có thể là trạng thái đèn dầu sắp cạn?

Lạc Vũ trong lòng thật sự có phần kinh ngạc.

“Y thuật không sai?” Nam nhân tang thương không nhìn Lạc Vũ, lại đột nhiên nói ra một câu như vậy.

Lạc Vũ cả kinh, nàng tự nhận mình khả năng kiểm chế tâm tình không tệ, không ngờ lại bị nam nhân này phát hiện.

“Theo công lực cùng tuổi của tiền bối, không nên là cái dạng này.” Nếu đã bị phát hiện rồi, Lạc Vũ cũng nói ra lời trong lòng.

Nam nhân kia nghe vậy, nghiêng mắt liếc nhìn Lạc Vũ một cái, từ chối cho ý kiến.

Một lúc lâu sau vươn tay đến, chậm rãi nói: “Đem đồ vật trả lại cho ta.”

Lạc Vũ vừa nghe, lại là đồ vật.

Quốc vương Phong Lâm hỏi nàng, Phương gia chủ ẩn tộc hỏi nàng, Đại trưởng lão của Phong Lâm hỏi nàng, hiện tại người nàng chưa từng thấy, cũng không biết từ nơi nào tới, nam nhân trung niên này cũng hỏi nàng.

Nhưng lại là trả lại cho hắn.

Phụ thân của nàng rốt cuộc là cầm vật gì vậy?

Nàng như thế nào cũng không biết.

“Ta không biết.” Lạc Vũ buông tay, cũng không trêu đùa bốn cột, trực tiếp lắt đầu.

Nam nhân tang thương nghe lời nàng nói ra, sắc mặt chưa giận dữ, đã có một cỗ khí tức không rõ ràng bỗng chốc phát tán ra.

Khí tức kia phẳng phất như đến từ uy áp của bầu trời, một loại cường hãn không cách nào hình dung. (áp lực)

“Làm người không nên quá tham lam, nếu không hậu hoạn vô cùng.” Thanh âm của nam nhân tang thương rất lãnh đạm, cũng rất trầm. (hậu quả)

Lạc Vũ lúc này cũng có chút tức giận: “Không biết là không biết, vật gì mà trọng yếu như vậy? Nếu là trọng yếu đối với người như vậy, bằng vào võ công của cha ta sao có thể đoạt đi được chứ.

Đều là người khiến cho chúng ta rước lấy chuyện, ta bây giờ đã hậu hoạn vô cùng rồi, không biết cha ta từ nơi này cầm đi vật gì, đã qua bao lâu rồi, thật là đồ tốt, hại ta một nhà không được bình yên.

Ta không tìm người tính sổ, đã là cho người mặt mũi rồi, người lại còn uy hiếp ta.”

Lạc Vũ nói đến đây, thật sự là tức giận không biết trút vào chỗ nào.

Nếu là được chỗ tốt gì, nàng còn muốn xem một chút.

Nhưng cái gì cũng không biết, lại còn bị người ta hạ kịch độc, cả nhà không được bình an, nàng uất ức còn chưa có chỗ nói đây.

Không nghĩ mở ra cánh cửa, lại đưa đến một người còn so với người kia càng thêm hung ác.

Nam tử tang thương kia nghe vậy, trong mắt hiện lên một tia nhanh đến mức Lạc Vũ không kịp nhìn rõ vẻ mặt.

“Có nguyên nhân mới có kết quả, chẳng lẽ...”

“Ở chỗ này, đào phạm ở chỗ này, bọn chúng ở bên trong mật thất...”

Nam nhân tang thương lẩm bẩm còn chưa nói hết, xa xa đèn đuốc sáng trưng, thanh âm liên tiếp kêu lên.

Quang mang đầu khí màu lam, xẹt qua bầu trời, hướng về phía này chạy vội tới.

Mật địa, quả nhiên là vào mật địa, nơi thần bí nhất của Phong Lâm quốc.

Lạc Vũ thấy vậy nhướn mày, nắm chặt nhuyễn kiếm trong tay.

Mà nam nhân tang thương thì không thèm để ý vài đại lam tôn đang truy đuổi tới, khẽ dời mắt nhìn bọn họ, rồi quay lại liếc Lạc Vũ một cái, đột nhiên tay áo bào vung lên, đồng thời một tay áo bào hướng tới Lạc Vũ.

Lạc Vũ vốn đang tập trung cảnh giác.

Thấy vậy, nhuyễn kiếm trong tay lập tức dừng thẳng, bịch một tiếng lập tức đâm tới tay áo của nam nhân tang thương.

Không có gió, nhưng tay áo bào của hắn lại như có sinh mệnh.

Cùng nhuyễn kiếm của Lạc Vũ người tới ta đi, có công có thủ.

Lạc Vũ tập trung toàn bộ tinh thần, kiếm ra không tiếng động, chiêu chiêu ngoan lệ mà kéo dài.

“Đấu khí đơn giản, tốt lắm...” Nam nhân tang thương nhìn Lạc Vũ bỗng nhiên lạnh nhạt xuất ra một câu. (nói)

“Vũ.” Mà trong nháy mắt khi lời nói của hắn vừa dứt, từ phương hướng của hoàng cung Phong Lâm, đột nhiên xuất hiện ba đạo ánh sáng đấu khí màu tím, đồng loạt bắn lại đây.

Có cao thủ đến đây.

Cùng khắc, không khí trước mặt Lạc Vũ cùng nam nhân tang thương vừa động, một đạo khí thể sắc bén đột nhiên phá không mà đến.

Tóc bạc hắc bào, từ khoảng không bước ra. (áo đen).

Vân Thí Thiên, Lạc Vũ trong nháy mắt cảm nhận được là hắn đến đây, mắt nàng tối sầm lại, hắn lại đến mặt địa trước.

Mà ngay trong nháy mắt lúc Lạc Vũ tối sầm đôi mắt, Vân Thí Thiên lập tức vươn tay ra, sắc mặt phần nộ khôn xiết, tay áo bào phát lên một cái, hư ảo vung lên hướng về phía nam nhân tang thương kia.

Lập tức, một cỗ đấu khí màu tím cường hãn ùn ùn kéo đến, cấp bách tấn công lên.

Nam nhân tang thương thấy vậy liếc mắt nhìn Vân Thí Thiên một cái, cũng không xoay tay lại, bỗng nhiên thân hình chợt lóe, xuất hiện phía sau lưng Lạc Vũ.

Một tay duỗi ra, vô thanh vô tức in một chưởng trên lưng Lạc Vũ (im hơi lặng tiếng, không ai phát hiện ra).

Lạc Vũ thân hình bị đánh trúng lập tức bay thẳng lên, ngã về phía Vân Thí Thiên.

Vân Thí Thiên vội phi thân xông về phía trước, chặn ngang ôm lấy thất lưng Lạc Vũ, phần nộ quát: “Chạy cái gì mà chạy, hại ta phải tìm kiếm.” Mặt khác đem Lạc Vũ bảo hộ ở phía sau lưng, chống lại nam nhân tang thương.

Mà trong nháy mắt khi nam nhân tang thương thấy Vân Thí Thiên đỡ lấy Lạc Vũ, một chưởng đánh đến trung tâm tế đàn Bát Quái trận.

Lập tức, toàn bộ cảnh vật thay đổi, mặt thất mở ra.

Cần khôn xoay chuyển, ngày tháng chuyển dời.

Bát quái phân tách, lộ ra huyền cơ bên trong. (đạo lý huyền diệu)

Rừng rậm mở ra, Bát Quái trận dưới chân Vân Thí Thiên cùng Lạc Vũ bỗng nhiên hé ra, lập tức có một cỗ hấp lực thật lớn từ dưới nền đất bốc lên. (lực hút)

Kéo Lạc Vũ cùng Vân Thí Thiên rơi xuống phía dưới.

Tối đen tĩnh mịch, không chút ánh sáng.

Vân Thí Thiên trong mắt hiện lên một tia tức giận, bảo vệ Lạc Vũ trong lòng, đồng thời cũng không quay đầu lại liền hướng về phía nam nhân tang thương đi theo sát ở phía sau đánh tới.

Màu tím bỗng nhiên hiển lộ, một tiếng va chạm nặng nề.

Chỉ nghe thấy một tiếng kêu rên rất nhỏ vang lên, một đạo thân ảnh lướt qua bọn họ, rất nhanh hướng về phía dưới rơi xuống.

Vân Thí Thiên thấy vậy tức giận trong mắt thu lại, ôm sát Lạc Vũ trong lòng.

Dám tính kẻ người của hắn, muốn chết.

Lực lượng mạnh mẽ lôi kéo, rơi xuống khẩn cấp, không thể thoát ra được.

Cho dù cường hãn như Vân Thí Thiên, bị hấp lực này lôi kéo, cũng không thể thoát ra.

Lập tức che chở Lạc Vũ rơi thẳng xuống dưới.

“Không sao chứ?” Ôm Lạc Vũ, tay xoa nhẹ phía sau lưng nàng, Vân Thí Thiên thanh âm rất trầm.

Xung quanh tối đen một màu, không có chút nào ánh sáng.

Bởi vậy, Vân Thí Thiên cùng Lạc Vũ cũng không phát hiện, ngay tại lúc Vân Thí Thiên vuốt ve sau lưng của nàng, phía sau lưng nàng bỗng nhiên xuất hiện hoa văn đồ án.

Đó là một chữ đổng vừa rồi của nam nhân tang thương để lại tại lưng nàng.

Lạc Vũ được Vân Thí Thiên ôm trong lòng, hai tay ôm lấy thắt lưng Vân Thí Thiên, nghe vậy lắc đầu: “Ta không sao.”. Một chữ đổng kia không đau, giống như gãi ngứa cho nàng.

Nghe khẩu khí của Lạc Vũ chắc chắn mười phần, Vân Thí Thiên nắm thật chặt bàn tay đang ôm Lạc Vũ.

Ngay lúc tay đang nắm chặt căng thẳng, lực lượng lôi kéo phía dưới ngày một hỗn loạn, một cỗ gió giật mạnh, cuồng phong nổi lên.

Trong nháy mắt, Vân Thí Thiên cùng Lạc Vũ giống như rơi vào trung tâm cơn gió lốc.

Bị thổi làm cho thất linh bát lạc, phiêu diêu không biết rõ phương hướng. (phiêu diêu không ngừng, bay lộn xộn không rõ phương hướng)

“Đây là địa phương cổ quái gì?” Lạc Vũ kinh ngạc, hai tay ôm sát Vân Thí Thiên.

Nàng từ trước tới nay chưa từng thấy dưới nền đất có thể xuất hiện cơn lốc, nơi này sao có thể cổ quái như vậy?

Vân Thí Thiên không hề nghe thấy Lạc Vũ nói, thanh âm trong trẻo đã sớm bị cuồng phong thổi tan không còn dù chỉ một tiếng vang.

Thấy vậy, sắc tím chợt lóe quanh thân, bao phủ hắn cùng Lạc Vũ.

Giống như một tầng hào quang, bao lại thành một quả cầu xung quanh hai người, giữa cuồng phong hướng phía dưới cấp bách rơi xuống.

51. Chương 51

Mưa gió phiêu linh, xoay chuyển lên cao.

Ngay lúc hai người tưởng rằng sẽ rơi xuống trung tâm vỏ trái đất, khí tức dưới chân đã biến đổi.

Luồng gió thổi đột nhiên biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi, dưới chân loáng thoáng hiện lên tia sáng màu xanh ngọc bích.

Hai tay Lạc Vũ dùng sức ôm chặt lấy thắt lưng Vân Thí Thiên liên tục xoay tròn 3 vòng trong không trung mới bình ổn vững vàng rơi trên mặt đất.

Ánh sáng xanh ngọc trong suốt, giống như sao trời tinh khiết, chiếu rọi hết thảy.

Khoảng không trống rỗng, nhưng lại vô biên vô hạn.

Làm cho người ta có cảm giác đặt mình trong một mảnh đất trời rộng lớn, mờ mịt không thấy giới hạn.

Ngẩng đầu, những ngôi sao sáng nổi bật trên một mảnh bầu trời tối đen, dãy ngân hà như một đoạn tơ lụa.

Cúi đầu, dưới chân như đứng trên một cái vông dày đặc lưới, mịt mờ trên mặt đất.

Lạc Vũ cẩn thận quan sát tình huống chung quanh, lần đầu tiên nàng trợn tròn mắt ngạc nhiên.

Nàng chưa bao giờ biết sâu trong lòng đất lại có thể tạo thành một bầu trời rộng lớn như thế.

Là do tri thức của nàng rất nông cạn sao?

Hay là cấu tạo địa cầu nơi đây không giống với bình thường?

Hoặc là nói tinh cầu nơi Vong Xuyên đại lục này rất quý dị?

Càng hoặc là nói, bọn họ đã bay từ tinh cầu này sang bên kia?

Kết cấu địa lý nơi này thật sự là...

“Là ảo giác.” Trong lúc Lạc Vũ đang kinh ngạc, Vân Thí Thiên đột nhiên cau mày lên tiếng.

“Ảo giác?” Lạc Vũ bình tĩnh lại tâm tình.

Thì ra là ảo giác, như vậy mới đúng chứ, đã nói tinh cầu không thể là như thế này mà.

“Theo sát ta.” Sắc mặt Vân Thí Thiên cũng không lạc quan như Lạc Vũ, hắn nắm chặt tay nàng, nâng bước đi về phía trước.

Nơi này thật lợi hại, ngay cả hắn thiếu chút nữa cũng bị ảo giác mê hoặc mất rồi.

Đi bước nào tính bước đó, Lạc Vũ nhìn không thấu huyền cơ của ảo giác trước mắt.

Chỉ nhìn thấy chính mình bị Vân Thí Thiên dẫn đi trong những cánh hoa bay múa rực rỡ, những ngôi sao lóe sáng trên đỉnh đầu, dưới đất con bướm bay bay.

Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Vân Thí Thiên.

Bàn tay Lạc Vũ đang nắm lấy tay Vân Thí Thiên lại càng ngày càng chặt.

Chỉ sợ rằng đằng sau vẻ xinh đẹp kia là chân tướng tàn khốc mà thôi.

Lạc Vũ không quấy nhiễu Vân Thí Thiên dẫn đường, nàng chỉ yên lặng đi sát theo sau.

Xuyên qua thảo nguyên mênh mông, đi qua thác nước chảy róc rách, lướt qua núi cao hùng vĩ, cuối cùng tiến vào một cung điện trên đỉnh núi cao.

Nếu không biết trước mắt chính là ảo giác, Lạc Vũ cơ hồ tưởng rằng nàng đã trèo non lợi suối tới nơi thế ngoại đào nguyên này.

Bình tĩnh đứng vững trước cửa cung điện nguy nga, Vân Thí Thiên chậm rãi vươn tay đẩy ra cửa cung rất nặng nề.

Hạc tiên kêu to, phượng hoàng giương cánh.

Kỳ lân uống nước bên cạnh ao, cự long bay lượn tùy ý trong phòng.

Lạc Vũ há hốc miệng, ảo giác này...

“Trong lòng nghĩ muốn cái gì, nó sẽ xuất hiện cái đó, đừng nghĩ gì cả.” Thanh âm Vân Thí Thiên truyền đến bên tai, hết sức nghiêm túc.

Lạc Vũ nghe vậy, nhân châu chuyển động một chút, lấy lại bình tĩnh, trong lòng không nghĩ gì nữa. (*con người => người ta hay ví đôi mắt tròn như hạt nhân đó mà)

Lập tức, tất cả cảnh vật xinh đẹp trước mắt cũng biến mất, chỉ còn lại nguyên bản hình dạng thâm cung dưới mặt đất.

Lạc Vũ không nói gì, chẳng lẽ sâu trong nội tâm nàng muốn thành tiên, cho nên mới thấy cảnh vật xinh đẹp như vậy.

“Đi xuyên qua cửa cung phía trước, ảo giác sẽ biến mất, đi theo sát ta.” Vân Thí Thiên lại nắm chặt tay Lạc Vũ.

Lạc Vũ không có đáp lời, chỉ tăng thêm sức nắm lấy tay hắn.

Hai tay nắm chặt, dùng sức cơ hồ làm đau đớn da thịt.

Cả hai dìu dắt nhau đi vào thâm cung.

Trong lòng trống rỗng, không nghĩ bất cứ chuyện gì.

Cung điện nguyên thủy, trống trải mà tịch liêu, cái gì cũng không có.

Muốn đi xuyên qua nó, nhìn qua có vẻ đơn giản.

Lạc Vũ vốn không có lòng tham, tới nơi này lại càng không có bất cứ dục vọng gì, mỗi bước đi qua không gặp một trở ngại nào, như một vị quân tử thông thả đi dạo.

Qua cánh cửa cung điện là vào đến điện thờ, đứng phía trước cửa cung đã có thể thấy được.

Vân Thí Thiên đột nhiên dừng lại, ngẩng cao đầu nhìn lên vách tường đá cao cao phía trên cửa điện.

“Sao vậy?” Lạc Vũ quay đầu lại.

“Mờ ảo... Thần thông...” Năm ngón tay Vân Thí Thiên nắm lấy tay Lạc Vũ đột nhiên siết chặt.

Lạc Vũ bỗng nhiên cảm thấy đau đớn trên năm ngón tay.

Ngẩng đầu nhìn gương mặt Vân Thí Thiên không thể nào kiềm chế được kích động, Lạc Vũ hơi nhú mi, hỗn loạn kinh ngạc nhìn theo tầm mắt Vân Thí Thiên.

Mờ ảo thần thông? Là cái mà nam nhân tang thương đã nói đến.

Chẳng lẽ đây chính là vật mà Vân Thí Thiên vẫn một mực tìm kiếm?

Trong tâm Lạc Vũ khẽ dao động, đôi mắt đảo qua nhìn, nàng bắt chợt sự sợ hãi.

Cái gì mờ ảo thần thông, vách tường đối diện không có gì trên đó a.

Vân Thí Thiên bị ảo giác rồi? Lạc Vũ cả kinh trong lòng, định làm thức tỉnh Vân Thí Thiên.

Nhưng thật bất ngờ, chỉ trong một cái chớp mắt, vách tường đối diện đột nhiên xuất hiện tia sáng chói mắt, bốn chữ to “mờ ảo thần thông” hiện trên vách tường.

Lạc Vũ sửng sốt, nàng đã nhìn thấy...

Vân Thí Thiên đứng phía dưới tường đá, đầy mặt âm trầm nhìn chính mình.

Người này sao đột nhiên lại chạy nhanh quá vậy?

Lạc Vũ thấy vậy nhất thời nâng bước vừa chạy đến vừa nói: “Động tác của ngươi sao lại...”

Vừa mới mở miệng nói, Vân Thí Thiên đang đứng ở dưới vách tường, thân hình đột nhiên chuyển động, vung chưởng đánh về phía ngực nàng.

Sắc mặt lạnh như băng, khí tức sắc bén như đao.

“Mờ ảo thần thông đã tìm được, ngươi không còn giá trị lợi dụng rồi.”

Lạc Vũ dừng lại bước chân, hai mắt hiện lên vẻ khó tin cực độ.

Vân Thí Thiên là muốn lợi dụng nàng tìm ra bí mật này sao?

Hắn cũng cho rằng phụ thân nàng đã lấy đi vật gì đó, cho nên mới bắt đầu ra tay từ nàng?

Này, này...

Lạc Vũ nhìn Vân Thí Thiên mạnh mẽ vọt tới gần, nàng cảm giác được một lực lượng mãnh liệt cường hân, trong lòng ngũ vị tạp trần, tràn ngập phần nộ cùng một loại bi phần không nói nên lời. (*ngũ vị: đắng, cay, chua, mặn, ngọt ; 5 vị tạp trần: 5 vị này trộn lại không ra một mùi vị nào cả => cảm xúc lộn xộn không nói nên lời)

Tay nàng, theo tiềm thức lấy ra con dao.

Mà Vân Thí Thiên đứng bên cạnh Lạc Vũ, lúc này lại như say như mê nhìn lên vách tường đã hiển hiện ra các chiêu thức của mờ ảo thần thông.

Mờ ảo thần thông, vốn là do Đế Phạm Thiên ngẫu nhiên phát hiện ra bí mật từ nền văn minh bị mất từ ngàn năm trước.

Cụ thể là cái gì, ai cũng không biết rõ.

Nhưng là, lại nghe nói có thể phiên giang đảo hải, biến đá thành vàng. (*phiên giang: khuấy sông, đảo hải: đảo biển => lực lượng vô cùng to lớn)

Chính là một tồn tại cao cấp nhất tại Vong Xuyên đại lục.

Hắn cũng là ngẫu nhiên mới biết được tin tức này.

Lần này đến đây, chủ yếu là tìm lại 11 cấp ma đan Bá Vương Long, mục đích thứ 2 chính là tìm ra tộc nhân đã biến mất, chủ nhân của mờ ảo thần thông.”

Hắn vốn không ôm bất cứ hy vọng gì.

Không ngờ rằng cư nhiên có thể chân chân thật thật gặp được cao nhất tồn tại này.

Trong mắt Vân Thí Thiên hiện lên tuyệt đối hưng phấn ý cười, chậm rãi nâng bước muốn đi về phía trước nhìn cho rõ ràng.

Không ngờ rằng, vừa bước tới trước một bước, cảnh sắc trước mắt khê biến đổi.

Lạc Vũ cảm nhuyến kiếm trong tay, xoay tay, một kiếm bổ tới người hắn.

Trên mặt nàng vốn là vẻ tươi cười dữ tợn.

“Mờ ảo thần thông này là của ta, người đừng mơ chiếm được.”

Trong mắt Vân Thí Thiên chợt lóe lên vẻ kinh ngạc, theo sát sau đó nét mặt liền trầm xuống.

Lạc Vũ không phải là người tham tài, nhưng hôm nay lại vì mờ ảo thần thông mà ra tay với hắn.

Quả nhiên, trên thế giới vĩnh viễn không có người cho ta tuyệt đối tin cậy.

Một khi gặp được lợi ích cực kỳ hấp dẫn, bọn họ cũng sẽ đối với người trở mặt thành thù.

Vân Thí Thiên nắm tay thành nắm đấm.

Trong tích tắc, trước mắt xẹt qua tình cảnh năm đó, huynh đệ tỷ muội của hắn vì lợi ích mà phản bội hắn, muốn đưa hắn vào chỗ chết.

Bây giờ lại thành ra như thế này, thành ra như thế này đây.

Hắn nguyện ý thử tin tưởng nàng, nhưng mà...nàng lại cô phụ hắn như thế.

Được, tốt, tốt lắm, thế giới này đã không còn ai có thể cho ta lại tin tưởng nữa rồi.

“Quân Lạc Vũ, ta cư nhiên lại tin tưởng người, người lại...” Vân Thí Thiên giơ cánh tay lên, đầu khí màu tím ngưng tụ trên năm ngón tay, sát khí bao phủ quanh thân.

Gió gào thét mà qua, điện quang hỏa thạch.

Mà ngay lúc cả hai cùng giương cung bạt kiếm về phía đối phương trong cung điện nguyên thủy.

Vân Thí Thiên cùng Lạc Vũ vẫn nắm tay nhau mà đứng như trước, từ từ nhắm hai mắt vẫn không nhúc nhích.

Chỉ là...bàn tay kia của Vân Thí Thiên đã chậm rãi vung lên về phía Lạc Vũ, đầu khí màu tím âm hàn mà kinh khủng cực kỳ.

Mà bên phía Lạc Vũ cũng như vậy, một tay nắm lấy Vân Thí Thiên, tay kia lại đâm về phía hắn.

Hai người chỉ cần ra tay một kích thôi, đối phương không chết cũng tàn phế.

Không có gió thổi, khí tức trong điện băng hàn lạnh liệt vô song.

Nhắm lại mi, Lạc Vũ phần nộ nhìn Vân Thí Thiên xuống tay đối với nàng, người này cư nhiên lợi dụng nàng, lợi dụng nàng.

Nàng vẫn cho rằng Vân Thí Thiên vốn là loại người dám làm dám chịu.

Sát phạt quyết đoán, cho dù cả tay nhiễm đầy máu tanh.

Nhưng cũng tiểu ngạo giang hồ, là người luôn đứng ngoài ánh sáng.

Ám toán, lợi dụng, những chiêu số của kẻ tiểu nhân này, hắn tuyệt không biết dùng.

Không ngờ rằng, hắn cư nhiên, hắn cư nhiên...

Nàng bị phần đến nỗi ngực muốn nổ tung, nhưng trong tích tắc trong đầu Lạc Vũ đột nhiên lóe lên một tia sáng, suy nghĩ của nàng đã có chút rõ ràng.

Đúng vậy, Vân Thí Thiên không phải là người như thế.

Hắn có thể là ma đầu, hắn có thể quang minh chính đại giết hàng vạn hàng nghìn người, nhưng tuyệt đối không phải là kẻ tiểu nhân.

Lạc Vũ cũng không biết nàng dựa vào đâu mà nghĩ như vậy, nhưng nàng tin chắc như thế.

Trước mắt, Vân Thí Thiên tấn công nàng với vẻ mặt âm trầm.

Đầu khí màu tím mơ hồ chiếu sáng bức người, đã đến gần lông mày ngay trước mắt.

Nếu nàng vẫn không chống cự, chỉ còn con đường chết.

Lạc Vũ thu lại con dao trước ngực, gian nan dừng lại động tác tấn công ngay tức khắc, đôi mắt gắt gao nhìn vào mắt Vân Thí Thiên.

Đen, trong mắt hắn chỉ có sâu không thấy đáy màu đen.

Không có tia sáng tràn đầy màu sắc, không có những tia dao động khiến nàng mất hồn không nở rời xa.

Ảo giác, ảo giác, đây nhất định là ảo giác...

Nhưng là, nếu đây không phải ảo giác, như vậy nàng...

Lạc Vũ cầm con dao trước ngực run rẩy không ngừng, ra tay hay không ra tay? Ra tay hay không ra tay?

Thân thể của Vân Thí Thiên đang kề bên cạnh chắc chắn không chịu nổi một kích của nàng.

Trước mắt, thân ảnh Vân Thí Thiên càng ngày càng gần, sát khí cường hãn kia, bức bách tại chân mày. (đuôi lông mày)

Lạc Vũ nhìn chằm chằm vào hai mắt Vân Thí Thiên.

Mắt thấy chưởng lực của Vân Thí Thiên sẽ đánh tới trên người nàng, như thể điện quang hỏa thạch, tay Lạc Vũ cầm con dao bỗng nhiên nắm thành quyền. (uy lực như sấm chớp hỏa bạo)

Đánh cuộc một trận, đánh cuộc nàng không có nhìn lầm người.

Lấy mạng đánh cuộc một trận, đánh cuộc rằng nàng không thương tổn hắn, và nàng cũng sẽ không bị thương tổn.

Tin tưởng, thì sẽ hoàn toàn tin tưởng.

Không tin, thì sẽ hoàn toàn không tin

Nắm chặt tay, Lạc Vũ chuẩn bị để nhận toàn bộ đợt tấn công.

Trước mắt, Vân Thí Thiên mang theo lực lượng dũng mãnh cùng thân ảnh mạnh mẽ mà đến.

Lạc Vũ nắm chặt tay, thân hình căng ra giống như một dây cung.

Mặc thân mà qua, như gió nhẹ phát càn cảnh liễu, thẳng hướng phía trước mà đi.

Cánh tay của Vân Thí Thiên xuyên qua nàng, thân hình xuyên qua nàng, biến mất sau lưng nàng, vô tung.

Không có cái gì công kích dũng mãnh, cái gì cũng không có.

Lạc Vũ hai mắt trợn to chậm rãi cong lên, cười.

Nàng, không có nhìn lầm.

Trước mắt, tất cả ảo giác biến mất, chỉ có cung điện nguyên thủy kia nằm ngay tại trước mắt.

Lạc Vũ thở dài một hơi, lúc này mới cảm giác được phía sau lưng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Vân Thí Thiên, ban nãy ta...” Buông lỏng tâm tình quay đầu nhìn về phía Vân Thí Thiên, Lạc Vũ vui sướng nói một nửa, tức thì dừng lại ngay lập tức.

Trước mắt, Vân Thí Thiên gắt gao từ từ nhắm hai mắt, trên mặt kia là phần nộ thật lớn cùng sát khí.

Mà trên tay kia, dấu khí màu tím đã ngưng tụ đến cực hạn, đang để ở phía trước thân thể của hắn, chỉ cần tiến về phía trước một thước, ánh sáng tím kia sẽ in vào ngực của nàng.

Vui sướng trong mắt trầm xuống thật sâu.

Nguyên lai ảo giác vốn là song phương. (cả hai người cùng chịu ảo giác)

Nguyên lai, không chỉ nàng không ngừng tin tưởng hắn trong mọi sự tình, mà còn cần hắn tin tưởng nàng.

Trong cung điện đã trở lại như lúc đầu, yên tĩnh không tiếng động, nhưng trong lòng Lạc Vũ lại ngũ vị hỗn tạp.

Vân Thí Thiên không tín nhiệm nàng sao?

Hắn, đúng là vẫn chỉ tin tưởng chính mình sao?

Lạc Vũ cảm giác được tay nàng bị Vân Thí Thiên nắm chặt, đã đau đến chết lặng.

Đó là lực lượng của Vân Thí Thiên, đó là phần nộ của Vân Thí Thiên, đó cũng là áp lực nội tâm của Vân Thí Thiên.

Nhìn dấu khí màu tím trước mắt càng ngày càng gần.

Lạc Vũ khoe miệng chậm rãi hiện lại một tia cười khổ, nhưng không có trốn, nàng vẫn như cũ đứng tại chỗ nhìn Vân Thí Thiên.

Nàng không quấy rầy hắn, nàng chờ quyết định của hắn.

Nàng thích Vân Thí Thiên, nàng muốn toàn tâm toàn ý tin tưởng hắn, trong lúc nguy hiểm nhất nàng sẽ đem phía sau lưng giao cho hắn. (*phía sau lưng là vị trí trọng yếu, chỉ giao cho người mình tin tưởng nhất, giao phó vị trí sau lưng cũng đồng thời là giao phó tính mạng mình)

Đồng thời càng muốn, trong lúc hắn gặp nguy hiểm nhất, hắn cũng có thể đem phía sau lưng giao cho nàng.

Nàng không còn suy nghĩ hỗn loạn nữa, nàng không ham vinh hoa phú quý, quyền lực thiên hạ.

Nàng thậm chí không hề giữ lại chút gì, dành tất cả cho người nàng yêu.

Thậm chí muốn một tình yêu thuần túy, không có bất cứ tâm kế gì.

Nàng chờ Vân Thí Thiên đưa cho nàng đáp án, nếu như không tin, từ nay về sau, nàng tuyệt không bao giờ tin tưởng, kiếp này cùng Vân Thí Thiên không thể tái hợp.

Giữa cung điện không có gió, nhưng Lạc Vũ lại cảm thấy âm hàn tận xương.

Một bên thiên đường, một bên địa ngục.

Đầu khí màu tím càng ngày càng gần, cơ hồ đã in lại trong ngực nàng.

Lạc Vũ chậm rãi nhắm mắt lại, công lực toàn thân ngưng tụ tại ngực, chuẩn bị đỡ một chưởng này của Vân Thí Thiên, khóe miệng cười khổ bất đắc dĩ nhưng lại ẩn chứa thật sâu thất vọng.

Yên tĩnh không tiếng động, bọt nước rơi tí tách.

Không có cơn đau như trong dự đoán, cũng không có sự tấn công mãnh liệt trong ý nghĩ.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, một chưởng tuyệt sát kia, nhưng lại không hạ xuống.

Chỉ là một đạo ánh mắt cực nóng, phóng ra từ thân thể của hắn, kẻ khác khó có thể bỏ qua.

Lạc Vũ chậm rãi mở mắt ra.

Trước mắt, Vân Thí Thiên nhìn nàng thật sâu, thật sâu, hai tròng mắt đen như diệp thạch kia phát ra ánh sáng run rẩy, phát sáng mỹ lệ kinh người.

Hai mắt đối mắt, mặc dù ánh mắt như trước.

Nhưng cảm tình trong đó, cũng đã nghiêng trời lệch đất, không còn như ngày hôm qua nữa.

Vân Thí Thiên chậm rãi nâng tay, đầu ngón tay lạnh lẽo nhẹ nhàng lướt qua mặt Lạc Vũ: “Đứa ngốc.”

Nhưng ánh mắt kia lại hiện lên tia ôn nhu, phảng phất như hết thảy mọi điều trên thế gian đều đã ở trước mặt hắn.

Tình thâm không cần giải thích, nhiều ngôn ngữ không thể nói ra khỏi miệng, chỉ còn một câu cực kỳ sủng nịnh, một câu khắc sâu trong lòng “đứa ngốc”.

Khóe miệng thất vọng chậm rãi giương lên, Lạc Vũ nhìn Vân Thí Thiên từ trong ảo ảnh bước ra, nhìn chăm chú thật sâu vài lần, nhẹ nhàng mỉm cười: “Tại sao lại đến vương cung tìm ta trước?”

Tại sao không đến mặt địa trước để tìm bí mật của mờ ảo thần thông

Nàng vẫn không có hỏi, ngay tại lúc đó nàng đã suy đoán ra đáp án.

Đầu ngón tay Vân Thí Thiên lướt qua đôi môi đang mỉm cười của Lạc Vũ, nghe vậy, đầu ngón tay trên môi nàng đè xuống một chút.

Thanh âm trầm thấp: “Một bí ẩn trong truyền thuyết, cùng một người sống sờ sờ, chẳng lẽ còn cần ta phải lựa chọn sao?”

Đây chẳng lẽ còn cần phải lựa chọn.

Lựa chọn giữa một bên là xưng bá đại lục, một bên chỗ tốt gì cũng không có.

Này chẳng lẽ không muốn lựa chọn?

“Ta đủ mạnh mẽ rồi, không cần mờ ảo thần thông, cũng đã có thể xưng bá thiên hạ.” Vân Thí Thiên nhìn ra nghi vấn của Lạc Vũ, trừng phạt miết nhẹ cằm của Lạc Vũ, khẩu khí cực kỳ càn rỡ.

Cho nên, ta quyết định cho ngươi cơ hội.

Cho ngươi cơ hội giải thích với ta.

Nếu đã là người của hắn, hắn có thứ gì tốt tự nhiên sẽ cho nàng, không cần nàng phải đi đoạt.

Cho nên, hắn không có dứt khoát đánh ra một chưởng lấy mạng Lạc Vũ.

Hắn tin tưởng ánh mắt của hắn, hắn quyết định thử một lần tin tưởng.

Mà, bây giờ, không có uống phí tín nhiệm của hắn.

Lạc Vũ trong tai nghe Vân Thí Thiên nói, trong mắt nhìn Vân Thí Thiên rung động.

Trong nháy mắt, trái tim giống như mùa đông giá lạnh gặp mùa hè nóng bức, băng tuyết hòa tan, muôn hoa nở rộ, cảm giác, tuyệt không thể tả.

Trở tay, dùng sức rút khỏi tay của Vân Thí Thiên đang nắm chặt tay nàng, không chờ cho Vân Thí Thiên tức giận.

Lạc Vũ nhón chân, ôm chầm lấy cổ Vân Thí Thiên, kéo xuống, nghiêng đầu hôn lên đôi môi mỏng mà lạnh như băng.

Trong lúc thân mật, nhẹ nhàng nhưng cực kỳ kiên quyết nói: “Từ nay về sau, ngươi là của ta.

Sinh là người của Quân Lạc Vũ ta, tử là quỷ của Quân Lạc Vũ ta.”

Nàng nhận thức rồi, từ giờ khắc này trở đi, nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua Vân Thí Thiên, tuyệt đối không.

Ánh mắt sáng lớn cuộn trào mãnh liệt, biểu tình kinh ngạc.

Lạc Vũ chưa từng chủ động hôn qua hắn, Vân Thí Thiên sau khi sửng sốt, lập tức cong cong hai mắt, cực kỳ bá đạo nói: “Những lời này là để ta nói.”

Đồng thời bàn tay to ôm lấy, cúi xuống làm một cái hôn môi sâu sắc.

Không coi ai ra gì, kiếp này đã định.

Cung điện yên tĩnh, không còn âm trầm lạnh như băng như ban nãy, mà ôn hòa như xuân.

“Không hành động giả dối, tương huê gần nhau, có thể vượt qua chân thật hư ảo cảnh, không sai.” Ngay lúc hai người không coi ai ra gì đang hôn môi, một đạo thanh âm thê lương vang lên.

Đại điện trống rỗng, bỗng nhiên, bầu trời trên đỉnh đầu biến hóa.

Vô số hỏa cầu đỏ rực, bay qua lại, nối tiếp nhau bay vù vù qua.

Vân Thí Thiên cùng Lạc Vũ nghe tiếng xé gió, sau khi Vân Thí Thiên chưa thỏa mãn hôn nhẹ một cái, hơi tách ra, dặt tay nhau ngẩng đầu quan sát.

Những ngôi sao lóng lánh rực rỡ, bay qua bay lại.

Không phải cao không thể chạm tới, cho người ta có cảm giác chỉ cần vươn tay ra là có thể hái chúng.

Nhìn giống như ngôi sao, thật ra là những đầu khí sắc hồng bao lấy vật phẩm bay qua lại.

“Lấy sức mạnh thúc đẩy, có điểm bản lãnh.” Vân Thí Thiên lúc này tâm tình đang rất tốt, nhướng mày lãnh đạm, thanh âm như tiếng xé gió nói.

“Nhân tiện xem các ngươi có duyên phận với chúng hay không.” Thanh âm thê lương kia lại một lần nữa vang lên, nhưng trong đại điện lại không nhìn thấy người của hắn.

Vân Thí Thiên nghe vậy, trong mắt hắc quang chợt lóe, cúi đầu nhìn Lạc Vũ một cái.

Lạc Vũ nghe xong cũng đang hiểu, những “ngôi sao” bay qua bay lại này là để cho bọn họ hái.

Lập tức, hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, ngẩng đầu quan sát trên đỉnh đầu bay qua vật gì đó.

Đầu khí bao vây, bay nhanh mà qua, cái gì cũng thấy không rõ lắm, Lạc Vũ phát hiện chính mình rất bất lợi, nàng không biết nơi ấy là cái gì.

Vân Thí Thiên thì trái lại, kia không phải Lạc Vũ đã có thể sánh bằng.

Sau khi suy nghĩ một chút, chỉ thấy Vân Thí Thiên phi thân nhảy lên, từ trong hư không bắt được một đám lớn những tinh thể đầu khí màu tím.

Rơi xuống đất, tay Vân Thí Thiên run lên.

Đầu khí hồng sắc kia rất nhanh thối lui.

Có thể thấy bị bao lấy bên trong là một thanh đao, một thanh loan đao màu đỏ hiện ra trong tay Vân Thí Thiên.

Là một chuỗi kỳ lân đao, thân đao ánh lên màu tím hồng, không biết làm từ vật gì, một khi triển khai, phả vào mặt là khí phách cùng sát khí kinh người, làm cho người ta sờn tóc gáy.

“Kỳ lân la sát đao.” Tay Vân Thí Thiên khẽ run lên.

Kỳ lân la sát đao, ngàn năm trước, trong đại chiến Phật Tiên Nhất Thủy mất mát, là quý đầu thần đao đứng hàng thứ 3 trong Thần Binh Phổ tại Vong Xuyên đại lục.

La sát vừa ra, gặp thần giết thần, gặp phật giết phật.

Hôm nay, cư nhiên rơi trên tay hắn.

“Sát tinh xứng sát đao, tới phiên ngươi.” Thanh âm thê lương chuyển hướng sang Lạc Vũ.

Lạc Vũ nhìn đỉnh đầu, tính toán có phải hay không tùy tiện cầm đại một cái.

Chỉ thấy đi theo ngay sau Vân Thí Thiên, đã chui vào lòng nàng từ lúc nào, chỉ lộ ra một cái đầu nhỏ xem kịch vui tiểu ngân, đột nhiên xuất hiện.

Ngân quang chợt lóe, vọt vào hướng tinh quang trên trời.

Tử hồng quang mang hiện lên, tiểu ngân bổ nhào về một tia sáng trông rất bình thường ở phía trước, nó ôm lấy một tinh thể lớn bằng một quả trứng gà lớn, trong nháy mắt xoay người bắn trở về.

Cao cao lơ lửng trên tay, đem đồ vật đưa vào tay của Lạc Vũ.

Trong khóe mắt ánh lên tia sáng hưng phấn, trong miệng kêu chi chi, thật mất hứng quá a.

52. Chương 52

Lạc Vũ đưa tay tiếp nhận, dùng lực đè xuống, tinh thể màu tím vẫn không nhúc nhích.

Lại đè, vẫn là không nhúc nhích.

Này... Lạc Vũ giương mắt nhìn Vân Thí Thiên, ý hỏi: Đó là vật gì vậy?

“Chọn một cái khác thôi.” Vân Thí Thiên cũng không thấy thứ này có gì tốt, xen vào nói một câu.

Nhưng hắn còn chưa nói xong, những tinh thể tím bay trên đỉnh đầu đều biến mất toàn bộ, chui vào 4 phía vách tường.

“Thí ra là ngươi.” Các tinh thể biến mất, trong cung điện trống rỗng, không biết từ lúc nào nam nhân tang thương đã khoanh 2 chân ngồi bên cạnh Lạc Vũ.

Lúc này, lão nhân đảo mắt nhìn qua Tiểu Ngân, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

“Có nó giúp ngươi, xem ra mình mình trong lúc đó thật là do định số a.” Nam nhân tang thương chậm rãi ho khan lên, lời nói nhẹ đến mức không thể nghe thấy.

“Hắn biết mờ ảo thần thông.” Lạc Vũ kéo kéo tay Vân Thí Thiên.

Vân Thí Thiên nghe vậy nhìn nam nhân tang thương khẽ cau mày.

“Đáng tiếc, bị trúng một chưởng của ngươi, không thể sống lâu thêm được nữa rồi, ngươi muốn được đến mờ ảo thần thông, nhưng xem ra là không có khả năng này rồi.” Nam nhân tang thương nhìn Vân Thí Thiên, chậm rãi nói.

Lạc Vũ nghe vậy, nhìn kỹ.

Chỉ thấy nam nhân này vốn đã là đèn dầu sắp cạn, lúc này sắc mặt càng thêm khó coi, sợ là giờ này, phút này sẽ...

Nàng không khỏi sờ sờ cái mũi, quay đầu nhìn Vân Thí Thiên dờ khóc dờ cười.

Vân Thí Thiên hẳn là muốn tìm được người này, đáng tiếc, hắn lại bị Vân Thí Thiên đánh ột phát...

“Những người khác cũng không đạt được là đủ rồi.” Vân Thí Thiên nhìn nam nhân tang thương, sau một chút dao động, lạnh lùng trầm giọng nói.

Nam nhân tang thương nghe vậy nhìn Vân Thí Thiên liếc mắt một cái, không phản cảm cũng không đồng ý.

Ngay sau đó quay đầu nhìn Lạc Vũ: “Bộ tộc Phiêu Miểu của chúng ta, truyền thừa ngàn năm, tới tay ta là dòng dõi cuối cùng, hôm nay rốt cục đoạn tuyệt. (*truyền từ đời này sang đời khác)

Nơi đây là do vị tiền bối mà ta sùng kính tu kiến nên, ta ngẫu nhiên du ngoạn đến tận đây.” (*xây dựng)

Nói đến đây, Vân Thí Thiên chỉ nhìn thấy môi của hắn vẫn còn đang mấp máy, nhưng lại không nghe thấy thanh âm, không khỏi có chút ngạc nhiên, hắn đây là chỉ muốn nói chuyện ột mình Lạc Vũ nghe.

“Ngẫu nhiên gặp phụ thân ngươi, được đến tín vật của ta, hôm nay ngươi lại nắm vật ấy trong tay, như vậy sứ mạng của Phiêu Miểu bộ tộc chúng ta sẽ do ngươi kế thừa, mở ra vùng đất bí mật của Phiêu Miểu tộc chúng ta, sau đó mang “Thiên tinh vụ hoa” đến cho Lâu Tinh gia tộc.

Sau khi tặng vật ấy xong, mờ ảo thần thông mà các ngươi muốn, tự nhiên sẽ có người truyền cho ngươi.”

Thanh âm bồi hồi vừa hạ xuống bên tai, dần dần trở về yên tĩnh.

Lạc Vũ tương đương kinh ngạc, Phiêu Miểu bộ tộc, tín vật của bọn họ, là vật gì vậy?

Sao nàng lại không biết gì cả vậy.

Thiên Tinh Vụ Hoa, Lâu Tinh gia tộc, những cái này lại là cái gì nữa?

Ý niệm trong đầu vừa mới chuyển động.

Nam nhân tang thương nọ đột nhiên ngẩng đầu, trong mắt hiện lên một tia sắc bén tuyệt đối.

Ánh sáng rực rỡ màu lam lóe sáng trên bầu trời, trong nháy mắt cả đại điện bừng sáng.

“Từ đâu tới đây thì về lại nơi đó, đi thôi.” Thanh âm thương lão của nam nhân kia vẫn vọng lại trong đại điện.

Lạc Vũ cùng Vân Thí Thiên chỉ cảm thấy khí tức chung quanh dày đặc hẳn lên, ngay sau đó cuồng phong gào thét, mặt đất dưới chân đột nhiên dâng lên, nâng bọn họ lên phía trên.

Lạc Vũ cúi đầu, cung điện nguyên thủy phía dưới bắt đầu sụp đổ.

Đôi mắt nam nhân tang thương khép lại, ánh sáng rực rỡ bắn ra bốn phía, phát sáng giống như sao trên bầu trời.

Bọn họ không ngừng được nâng lên trên mặt đất, đã không thể lại thấy được tình cảnh bên dưới nữa rồi.

Phiêu Miểu bộ tộc, người cuối cùng còn sót lại cũng đã ra đi như thế.

Cuồng phong thổi qua, gió di chuyển bốn phía.

Điên cuồng mãnh liệt nâng lên, Lạc Vũ cùng Vân Thí Thiên bị ném ra xa xa bên ngoài.

Mặt địa nhiều năm qua của Phong Lâm, nương theo Lạc Vũ và Vân Thí Thiên vị tung ra ngoài, đột nhiên lún xuống, tiêu hủy tất cả.

Gió qua bốn phía, ánh bình minh đã sớm chiếu trên mặt đất, màu vàng rực rỡ mọc ở phương đông.

“Chủ nhân...” Ngay khi Lạc Vũ và Vân Thí Thiên bị tung ra ngoài, đám người Yến Lâm lập tức liền cảm giác được, lam quang từ xa xa lóe ra.

Đứng vững ở nơi cao nhất tại nơi này, Lạc Vũ giương mắt nhìn mọi người liếc mắt một cái.

Một mảnh đồng hồ hỗn độn, cái gì cũng không có, cái gì cũng không còn lại.

“Mặt địa mở ra, một người cũng không còn.” Yến Trần nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của Lạc Vũ, hắn liền ứng đáp ra một câu như vậy.

Cũng may bọn hắn phản ứng nhanh tránh ra, nếu không, lúc này đây chỉ sợ cũng sẽ chết không có chỗ chôn.

Lạc Vũ tức cười, theo nàng biết, những người đuổi theo nàng...

“Không cần để ý tới.” Tâm tình Vân Thí Thiên lúc này vô cùng tốt, một tay ôm lấy thắt lưng Lạc Vũ: “Người cho ta...”

“Ồ...” Một lời còn chưa nói hết, trên đỉnh đầu đột nhiên truyền đến tiếng chim ưng kêu.

Lạc Vũ ngẩng đầu nhìn, đôi mắt lập tức nhú lại thật chặt, là phi ưng truyền tin của ám lâu, chỗ của Quân Phi đã xảy ra chuyện gì rồi sao, cứ nhiên cho phi ưng đến nơi này truyền tin.

Nàng huyết sáo dài một tiếng, phi ưng bay xuống.

“Ám lâu bị thương nặng, bá phụ bá mẫu bị Phi Vũ quốc vương bắt đi.”

Cha nàng, nương nàng đã bị Phi Vũ quốc vương bắt đi?

Nháy mắt, Lạc Vũ chỉ cảm thấy trong đầu nàng như nổ “ầm” một tiếng, một cỗ lửa giận vọt lên.

Năm ngón tay gắt gao nắm chặt, mảnh giấy truyền tin trong tay bị bàn tay giận dữ của nàng trực tiếp nắm đến nát bấy.

“Khốn kiếp.” Cắn chặt hàm răng, Lạc Vũ lửa giận tận trời.

Đứng bên cạnh nàng, Vân Thí Thiên cũng nhìn thấy tin tức vừa truyền đến, trong mắt chợt lóe ra ánh sáng lạnh.

“Đi Phi Vũ.”

Dám động đến cha mẹ người của hắn, Phi Vũ quốc vương, chính người muốn chết rồi.

Yến Lâm nghe vậy lập tức gật đầu một cái, hai tay để trước ngực làm thành một thủ thế, một đạo ánh sáng màu thâm lam bắn thẳng lên trời.

Đó là tín hiệu triệu hồi.

Chốc lát, ở bầu trời xa xa có một đạo bóng đen bay nhanh như chớp mà đến.

Tốc độ của nó so với 8 cấp Hỏa Linh Phi Bằng, không biết còn nhanh hơn tới mức nào.

10 cấp Linh Thứu, được mệnh danh là ma thú không trung tại Vong Xuyên đại lục, tốc độ cực nhanh, nháy mắt có thể đi đến ngàn dặm, lực chiến đấu mạnh mẽ, so với 10 cấp Uẩn Hỏa Kim Sư còn lợi hại hơn nhiều.

Ma thú này là do Yến Lâm hao phí vô số tâm huyết mới bắt được.

Linh Thứu với cái đầu màu hồng, mới đây còn ở xa xa cuối chân trời.

Sau một khắc, nó thét lên một tiếng đã đáp xuống trước mặt mọi người.

Thân hình khổng lồ, thần thái cao ngạo.

Kiều ngạo nhìn Lạc Vũ đứng đối diện với nó liếc mắt một cái, lại hãnh diện cực kỳ quay đầu đi. (*chảnh quá nha ^_^)

Tiểu Ngân vẫn ngồi xổm trong lòng Lạc Vũ thấy vậy liền bay vọt ra.

Nhảy lên trên đầu Linh Thứu, tiểu móng vuốt duỗi ra, đã xé đi mấy cọng lông màu hồng trên đỉnh đầu Linh Thứu.

Tiểu bộ đáng cố gắng làm cho uy nghiêm, miệng không ngừng chít chít chóc chóc.

Xem bộ đáng, thật giống như là đang giáo huấn cái tên bá chủ trên không trung này.

Mà Linh Thứu sau khi nhìn Tiểu Ngân liếc mắt một cái, cứ nhiên thật đúng là phục phục thiếp thiếp không động đậy, tùy ý Tiểu Ngân nhổ lông nó, giáo huấn nó. (*cúi đầu phục tùng)

Thần thái con ma thú này vốn rất kiêu ngạo với Lạc Vũ, giờ đây thật đúng là hòa hoãn rất nhiều.

Tình huống này làm cho Yến Trần, Yến Phi, Yến Lâm trợn mắt há hốc mồm.

Bọn họ nhưng là đã lĩnh giáo qua sự lợi hại của ma thú bá chủ không trung này rồi nha.

Năm đó, ba người bọn họ liên thủ mới có thể khống chế được nó, sao bộ dáng nó hôm nay lại hòa thuận như vậy a.

Chẳng lẽ, nó đổi tính?

Đừng nói đám người Yến Lâm, ngay cả Vân Thí Thiên cũng có chút tìm tòi nghiên cứu nhìn hành động của Linh Thửu và Tiểu Ngân, đôi mắt hần chủ yếu quan sát Tiểu Ngân.

Nhưng cũng không có hành động gì, sau đó Vân Thí Thiên ôm Lạc Vũ lên người Linh Thửu.

Trước tiên hãy giải quyết chuyện của cha mẹ Lạc Vũ rồi mới tính đến chuyện khác đi.

Về phần lai lịch của Tiểu Ngân, hần tự nhiên còn có thời gian khác có thể hỏi Lạc Vũ.

Mà Lạc Vũ một lòng một dạ sớm đã bay đến bên người cha mẹ nàng, hận không thể bọc thêm cánh bay trở về, nàng căn bản không hề chú ý đến hành động của Linh Thửu và Tiểu Ngân.

“Không cần lo lắng.” Vân Thí Thiên ôm Lạc Vũ đứng vững trên lưng Linh Thửu, nắm thật chặt tay Lạc Vũ, thanh âm rất lạnh đậm.

Nhưng lại tràn ngập tự nhiên.

Một Phi Vũ quốc vương nho nhỏ, nếu dám động đến cha mẹ Lạc Vũ.

Hần nhất định san bằng Phi Vũ quốc, người trong vương thất Phi Vũ một người cũng đừng mong sống sót.

Lạc Vũ đứng bên cạnh Vân Thí Thiên nghe vậy gật đầu, trong mắt lạnh như băng một mảnh.

“Đi.”

Ra lệnh một tiếng, Linh Thửu giương cánh bay lên không, cấp bách bay về hướng Phi Vũ quốc.

Ánh dương tươi đẹp nhô lên cao, bầu trời xanh lam phía trên, mây trắng bay phía dưới đằng đằng sát khí.

Bầu trời vẫn xanh, mây vẫn trắng nhàn hạ bay.

Một đạo khiếp sợ tin tức chấn động ba nước, hướng phía bốn phương tám hướng bay nhanh truyền bá đi.

Một đêm trong lúc đó ở Phong Lâm quốc, toàn bộ người của hoàng thất từ nặng đến nhẹ và tất cả lam tôn cao thủ đều không có một người còn dư lại, toàn bộ đều tử vong trong mật địa.

Mà Phong Lâm quốc tồn tại hơn một trăm ngàn năm qua, vẫn luôn bị Phi Vũ và Hạo Tàng dòm ngó, cũng một đêm trong lúc đó, hóa thành hư vô, tất cả đều bị hủy diệt.

Từ nay về sau, mật địa trở thành phế tích, đã không còn tồn tại bất cứ thần tích gì nữa rồi.

Tin tức bùng nổ dưới bầu trời xanh, lấy tốc độ kinh người truyền bá đi.

Phong Lâm vương quốc, chẳng khác gì bị huyết tẩy rồi.

Gió qua ngọn cây, ánh nắng tươi đẹp mặc dù không khác gì mọi năm.

Nhưng lại làm cho người ta cảm giác được hết sức âm trầm cùng lạnh như băng.

Phong Lâm, Hạo Tàng, Phi Vũ.

Khoảng cách giữa Hạo Tàng cùng Phong Lâm tương đối gần, mà Phong Lâm cùng Phi Vũ cùng gần cách bởi Hạo Tàng ở giữa, cho nên đường đi có xa hơn một chút.

Tin tức bên đây thu được cũng chậm nhất.

Bóng đêm nặng nề, Hạo Tàng vương cung.

“Cái gì, một đêm huyết tẩy, một người cũng không còn sót lại?” Hạo Tàng quốc vương người đưa tin ngày đêm kiêm trình chạy trở về truyền đạt tin tức, nhất thời cả kinh nhảy dựng lên.

Chỉ có thời gian mấy ngày, toàn bộ hoàng tộc Phong Lâm đã bị huyết tẩy rồi?

“Vâng, hoàng tộc Tân thị xuống mật địa, toàn bộ tử vong.”

Thừa tướng Hạo Tàng quốc cả kinh, sắc mặt khê biến.

“Theo tin tức truyền tới, vốn là buổi chiều hôm qua...” Biển sắc thì biến sắc, thừa tướng Hạo Tàng vẫn đem tất cả sự tình xảy ra, hồi bẩm lên trên.

Ánh đèn chập chờn, chiếu rọi nội cung vốn huy hoàng lộng lẫy, nay một mảnh áp lực.

“Mật thất bị hủy, nguyên nhân là....” quốc vương Hạo Tàng khuôn mặt có chút co giật.

Cao thủ của Phong Lâm cùng hoàng tộc, chủ yếu là bị chết trong mật thất.

Như vậy trong mật thất kia ngày đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

“Là do Lạc Vũ làm?” Lý Huyền vốn ở trong nội cung của quốc vương Hạo Tàng dưỡng thương, nghe thế, liền vòng vo suy nghĩ, khiếp sợ nói.

Thừa tướng của Hạo Tàng nghiêm túc gật đầu: “Căn cứ vào tin tức được truyền lại, cùng nàng không thoát được quan hệ.”

Hạo Tàng cùng Phong Lâm vốn ở gần nhau.

Tin tức này là vô cùng rõ ràng, một điểm bí ẩn cũng không có.

Quốc vương Hạo Tàng cùng Lý Huyền nghe vậy, liếc mắt nhìn nhau một cái, trong mắt hiện lên một tia tuyệt đối kinh hãi.

Cả hai người bọn họ đều tận mắt nhìn thấy Lạc Vũ đuổi theo người nọ, mà bây giờ hoàng thất Phong Lâm trong một đêm gần như bị diệt tộc, ý tứ này chẳng phải nói chuyện của Phong Lâm quốc là có dính dáng cùng Lạc Vũ sao.

Chuyện này nếu là thật, đắc tội cùng Lạc Vũ, một đêm diệt tộc.

Hậu quả này....

Thật sự là quá cường đại....

“Bây giờ, nàng ở địa phương nào?” Lý Huyền điều chỉnh hô hấp một chút hỏi.

“Không biết, nhưng chúng ta ở ngoài kinh thành bắt được phi ứng truyền tin, có tin tức này, xem ra người truyền tin không biết địa điểm, truyền tin đi khắp nơi rồi.”

Thừa tướng Hạo Tàng quốc vừa nói xong, lập tức lấy tin tức cầm trong tay đưa cho quốc vương Hạo Tàng.

Quốc vương Hạo Tàng tiếp nhận cùng Lý Huyền nhìn đến.

Nhất thời hai người mắt tròn.

“Phi Vũ... Muốn tiêu diệt...” Quốc vương Hạo Tàng khuôn mặt cơ hồ cũng vặn vẹo rồi.

“Đi, đi mau, đi đường tắt.” Mà ngay trong lúc quốc vương Hạo Tàng sắc mặt nhăn nhó, Lý Huyền bỗng nhảy dựng lên.

“Vân Thí Thiên chống lại Phi Vũ, đi, đi.” Quốc vương Hạo Tàng cũng có phản ứng lại rồi.

Đây là trò vui trăm năm khó gặp.

Hơn nữa hoàng tộc Phong Lâm quốc diệt, Phi Vũ quốc nếu cũng diệt.

Vậy Hạo Tàng quốc bọn họ chẳng phải sẽ trở thành thế lực duy nhất sao....

“Đi đường tắt, mau...”

Trong lúc nhất thời, vương cung Hạo Tàng người ngã ngựa đổ, hỏa linh tám cấp bay đi, hướng phía Phi Vũ quốc bay tới.

Bầu trời tối đen, Vân Thí Thiên cùng Lạc Vũ đằng đằng sát khí từ Phong Lâm hướng tới Phi Vũ bay đến.

Quốc vương Hạo Tàng quốc cùng Lý Huyền từ Hạo Tàng, bay nhanh hướng tới Phi Vũ.

Bóng đêm mê hoặc yên tĩnh, nhưng lại không ngăn cản được sự hỗn loạn đang âm thầm diễn ra.

Ngày thứ ba, trong vương cung của quốc vương Phi Vũ quốc.

“Quốc vương, lão phu muốn hỏi người một chút, tại sao lại cố chấp muốn Lạc Vũ làm con dâu của người?” Trong đại điện của vương cung, Nghiêm Liệt cau mày nhìn quốc vương Phi Vũ quốc trước mặt.

Hắn mới đến được một lúc, lại nhận được tin tức quốc vương Phi Vũ sử dụng quân đội đem bắt cha mẹ của Lạc Vũ giam giữ vào hoàng cung.

Việc này không phải việc lớn nhưng cũng không phải nhỏ.

Nhưng là, hắn tuyệt đối nhìn không ra gây chuyện với Vân Thí Thiên lại có thể coi là việc nhỏ.

Quốc vương Phi Vũ cũng không phải hạng người vô năng.

Hắn là rất rõ ràng hậu quả của việc lấy cứng đối cứng.

Nhưng là, tại sao lại kiên trì với việc này như vậy.

“Nghiêm hiệu trưởng, việc này không cần người quản.” Quốc vương Phi Vũ sắc mặt rất trầm.

“Không cần chúng ta quản, quốc vương bệ hạ, người tốt nhất nên cấp cho lão phu một câu trả lời thuyết phục, đệ tử của lão phu không phải để cho quốc vương bệ hạ người muốn làm thế nào thì được thế ấy.”

Hội trưởng hiệp hội được sư Phủ Hạc Vu ngồi ở bên cạnh Nghiêm Liệt, sắc mặt cũng rất khó coi.

Mọi chuyện vốn đều rất tốt.

Nhưng từ hai ngày trước Vương Hầu cùng Hoàng Vũ và Lạc Lê cùng nhau tìm tới cửa, thỉnh cầu hỗ trợ.

Hắn mới biết được quốc vương bệ hạ, cư nhiên bắt đi cha mẹ của Lạc Vũ.

Lại còn tìm bắt Lạc Lê.

May mà Vương Hầu cùng Hoàng Vũ cơ trí, đem Lạc Lê giấu đi nơi khác.

Nếu không, hắn cũng bị quốc vương Phi Vũ giam giữ rồi.

Lạc Vũ lúc này mới dành được danh hiệu đệ nhất trong đại hội trao đổi giữa ba nước, đáng nhẽ là chuyện tình cực kỳ vinh quang.

Quốc vương Phi Vũ chẳng những không ban thưởng, ngược lại còn đuổi bắt cha mẹ nàng.

Điểm này, thật sự làm cho hắn không nghĩ ra.

Nếu là muốn chèn ép Lạc Vũ, muốn bắt giữ cha mẹ của Lạc Vũ, định không chế nàng.

Như vậy cũng phải xem hắn đáp ứng hay không đáp ứng.

Hiệp hội được sư ba nước của hắn, cũng không phải dễ chọn.

“Ta không có ý tứ làm khó dễ Lạc Vũ.” Quốc vương Phi Vũ thấy Phủ Hạc Vu thái độ cứng rắn, nhíu nhíu mày, một lúc lâu sau mới chậm rãi nói.

“Không làm khó? Ta nhìn không ra việc làm của người cũng gọi là không làm khó.” Phủ Hạc Vũ sắc mặt rất trầm.

“Hội trưởng, việc này người không biết rõ chân tướng...” Quốc vương Phi Vũ muốn nói lại thôi, nói một nửa rồi lại không nói gì nữa.

Phủ Hạc Vũ nghe vậy muốn mở miệng, Nghiêm Liệt hướng hắn khoát tay.

Sau đó nhìn quốc vương Phi Vũ nói: “Quốc vương, không phải chúng ta đứng về phía Lạc Vũ, mà là chuyện người làm không quang minh chính đại.

Tình huống hiện giờ, rất đơn giản.

Lạc Vũ có quân vương Vọng Thiên hậu thuẫn, cuộc sống của Phi Vũ quốc chúng ta sau này chắc chắn sẽ tốt hơn.

Mà mặc kệ quốc vương bệ hạ người xuất phát từ bất cứ lo lắng gì, làm ra quyết định như thế, này hậu quả, quốc vương, người hẳn là rõ ràng.

Quốc vương, lão phu rất muốn biết, vì cái gì?”

Một bên, Phi Vũ quốc phồn vinh hưng thịnh.

Một bên, Phi Vũ quốc gặp phải đại địch.

Này, tuyệt đối không phải là sự lựa chọn khó khăn.

Mà sự lựa chọn như thế này, trừ phi việc Lạc Vũ gả cho Giá Hiên Mặc Viêm làm con dâu của quốc vương Phi Vũ mang lại chỗ tốt lớn hơn, mới khiến cho quốc vương Phi Vũ gặp phải tí tôn vương giả vẫn không thoái nhượng.

Thật sự làm cho người ta nghĩ không ra nguyên nhân là cái gì.

Quốc vương Phi Vũ nghe Nghiêm Liệt phân tích, mày gắt gao nhú chặt, không có mở miệng ngay.

Đại diện huy hoàng lộng lẫy, nhưng không khí lại làm cho người ta thấy áp lực.

“Về vấn đề này, Lạc Vũ nàng vốn là...”

Trầm ngâm một lúc lâu, quốc vương Phi Vũ chần chừ chậm rãi mở miệng.

Mà lúc này, phía bên kia vương cung của Phi Vũ quốc.

Giá Hiên Mặc Viêm vẻ mặt xanh mét cùng Tân Thần Tinh một đường xông vào thiên lao của vương cung.

“Tam vương tử, nơi này người không thể vào...”

“Cút.”

Giá Hiên Mặc Viêm sắc mặt rất lạnh, vài nắm đấm tức thì đánh vào thị vệ đang cản đường.

Tân Thần Tinh theo sát bên cạnh Giá Hiên Mặc Viêm thấy vậy, nhẹ giọng nói: “Người đừng nóng giận, chúng ta đi thả bọn hắn là được rồi.”

Giá Hiên Mặc Viêm nghe vậy lạnh lùng hừ một tiếng, cũng không trả lời, đằng đằng sát khí chạy vào trong.

Hắn hôm nay mới biết được phụ thân của hắn cư nhiên bắt đi cha mẹ của Lạc Vũ giam giữ tại vương cung.

Vậy là sao, sợ Lạc Vũ không lấy hắn làm chồng, nên dùng cha mẹ của nàng để uy hiếp?

Hắn Giá Hiên Mặc Viêm còn chưa suy bại đến mức ấy.

Hắn còn không cần một cái hôn sự ép buộc như thế.

Càng huống chi, Lạc Vũ là do hắn hủy hôn.

Là chính miệng hắn nói không muốn, thối hôn, mặc dù sau này hắn hối hận rồi.

Không nghĩ khinh địch như vậy buông tha Lạc Vũ.

Nhưng là, nếu dùng thủ đoạn như thế này, hắn khinh thường.

Tân Thần Tinh thấy Giá Hiên Mặc Viêm không trả lời nàng, vẻ mặt phẫn nộ xông tới phía trước, mắt thoáng chớp buông xuống một chút.

Giá Hiên Mặc Viêm nghe được tin tức này, ngay cả phụ vương của hắn cũng không thêm bấm báo, trực tiếp chạy tới đây, muốn thả cha mẹ của Lạc Vũ.

Giá Hiên Mặc Viêm tình tình cao ngạo như vậy, khinh thường coi đây là uy hiếp làm cho Lạc Vũ đáp ứng.

E rằng sâu trong nội tâm của hắn không muốn Lạc Vũ cùng hắn đối địch đến mức không thể cứu vãn được.

Tân Thần Tinh trong mắt mình bạch.

Giá Hiên Mặc Viêm thể hiện ra khinh thường Lạc Vũ.

Kỳ thật trong lòng, lại dành một vị trí đặc biệt cho Lạc Vũ.

Không nói cái khác, trong mấy ngày nay, Giá Hiên Mặc Viêm mỗi ngày như nghĩ tới cái gì, chỉ cần có người nói chuyện với nhau về Lạc Vũ, lập tức bất động thanh sắc dựng lỗ tai lên nghe, chỉ như vậy cũng đã thỏa mãn. (tĩnh bơ, không biến sắc)

Nhìn Giá Hiên Mặc Viêm đã đi xa, bóng lưng hùng hực lửa giận, Tân Thần Tinh trong mắt hơi vòng vo xoay chuyển.

Cha mẹ của Lạc Vũ không thể giết.

Nếu không, Vân Thí Thiên tức giận, Phi Vũ quốc sẽ kết thúc.

Nàng suy nghĩ mọi chuyện phải làm sao cho tốt, như thế nào mới có thể làm cho Lạc Vũ cùng Giá Hiên Mặc Viêm không có lại bất cứ quan hệ gì, đem chuyện này chấm dứt.

“Người đừng vội, bệ hạ vốn là đau lòng người, người nói muốn kết hôn, bệ hạ tự nhiên là nghĩ biện pháp, mặc dù việc làm này không quá...”

Tâm cơ dầu điểm còn chưa nói hết, Giá Hiên Mặc Viêm đi trước bỗng nhiên quay đầu lại, lạnh lùng liếc mắt nhìn Tân Thần Tinh một cái.

Tân Thần Tinh sửng sốt, ánh mắt này.

“Ta mang người trở về, là bởi vì người đã cứu ta, đừng nghĩ ta là kẻ đàn độn mà đùa giỡn.”

Hắn sinh ra trong vương thất, sao lại không biết một ít thủ đoạn trong hoàng thất.

Hắn chỉ nghĩ muốn ở trước mặt Lạc Vũ, mượn Tân Thần Tinh làm cho Lạc Vũ tức giận.

Nhưng kết quả lại là hắn bị tức giận đến giậm chân.

Lạc Vũ xấu xí nhưng tuyệt đối là người dứt khoát lưu loát.

Tân Thần Tinh này muốn ôn nhu có ôn nhu, muốn xinh đẹp có xinh đẹp.

Một câu nói nhưng lại muốn lừa gạt người, đem ý tứ mật mờ giấu ở bên trong, nhìn qua như là đối tốt với hắn, muốn bảo toàn cho hắn.

Nhưng suy nghĩ tinh tế, chính là muốn hắn lui hôn, chính là muốn hắn không cưới Lạc Vũ.

Tâm cơ, tâm cơ, đùa giỡn tâm cơ với hắn.

Thực khiến cho người ta phiền lòng.

Đem ra so sánh, Lạc Vũ tốt hơn cô ta không biết bao nhiêu lần.

Giá Hiên Mặc Viêm đột nhiên cảm giác hắn có điểm nhìn sai.

Bản tính, bản tính, bản chất xinh đẹp thuần khiết, thì bề ngoài khiếm khuyết cũng không quan trọng.

Hắn sẽ không cần phải lúc nào cũng đề phòng, phải nghĩ về ý tứ trong mỗi lời nói, lúc nào cũng phải đề phòng bị người ta nắm mũi dắt đi. (bị lợi dụng)

Mấy ngày nay không nhìn thấy Lạc Vũ, hắn ngược lại suy nghĩ rất nhiều.

Những sự tình hắn không nhận rõ được trong cơn tức giận trước đây, bây giờ bình tĩnh lại cũng đều đã nhìn ra manh mối.

Nhớ tới ngày ấy Tân Thần Tinh nhảy tới che cho hắn, do hắn tức Lạc Vũ che cho người kia mà lỡ đi hắn, lí trí bị che mờ hắn liền lui đi hôn ước.

Giá Hiên Mặc Viêm cảm giác được một cỗ lửa giận vô danh bốc thẳng lên đỉnh đầu.

Giờ nghỉ lại mới thấy, ngày đó Lạc Vũ cũng đã dàn xếp tốt tình thế của hắn, đem hắn giao cho Nghiêm Liệt trước, mới chạy đến bên Vân Thí Thiên, khi ấy nàng...cũng không có bỏ quên hắn.

Kết quả, hắn bị Tân Thần Tinh với một thân máu tươi nằm trong lòng hắn, khơi mào lửa giận trong lòng hắn nên hắn không nghĩ được gì nữa.

Tân Thần Tinh lúc nào nhảy vào mà không được, cứ nhiên lại chọn ngay lúc đó lại đột nhiên nhảy vào đỡ cho hắn, lúc này cũng quá là đúng dịp rồi đi.

Giá Hiên Mặc Viêm lạnh lùng liếc Tân Thần Tinh một cái, hung hăng phát tay áo bào, quay đầu bỏ đi.

Đôi mắt Tân Thần Tinh rất nhanh chuyển động, sâu trong đáy mắt hiện lên một tia tàn lệ, xem ra...

“Tam điện hạ, xin dừng bước, bệ hạ có lệnh, thiên lao trọng địa, người nào xông vào, giết ngay lập tức.”

Ngay lúc trong mắt Tân Thần Tinh chợt lóe lên một tia tàn nhẫn, thì trước cửa thiên lao đột nhiên có hai lão nhân mặc áo lam đi ra.

Đó là hai vị lam tôn cao thủ trong hoàng thất Giá Hiên.

“Kể cả bốn vương tử.” Sắc mặt Giá Hiên Mặc Viêm đen nhánh.

“Vâng.”

“Được lắm, vậy cứ thử xem.”

Giá Hiên Mặc Viêm nghe vậy cũng không nói nhiều, năm ngón tay trực tiếp vung lên trước khoảng không.

Một trường kiếm đầu khí màu xanh trắng rỗng hiện ra, đánh tới hai đại lam tôn cao thủ.

“Tam vương tử cố ý muốn xông vào, như vậy đừng trách chúng ta không khách khí.” Hai đại lam tôn cao thủ thấy vậy vươn hai tay tiếp chiêu.

Lập tức, trước cửa thiên lao là một mảnh đầu khí tung hoành.

Tân Thần Tinh theo sát ở phía sau lặng yên không một tiếng động dời bước xoay người, định chạy đi mật báo cho Phi Vũ quốc vương.

Nhưng chỉ mới chạy được vài bước.

“Ầm.” Chỉ một tiếng nổ nặng nề vang lên từ phía sau, cả thiên lao đột nhiên rung chuyển.

Này... Đây là chuyện gì xảy ra?

Bốn người, nhất tề sửng sốt.

Ngay sau đó, hai lam tôn cao thủ cùng Giá Hiên Mặc Viêm nhất tề phục hồi tinh thần lại, xoay người chạy vào trong đại lao.

Nhưng trong một khoảnh khắc ngay lúc đó.

Chân trời xa xa hiện ra một đạo bóng đen, mạnh mẽ tuyệt luân bay nhanh mà đến.

Khí tức uy hiếp mạnh mẽ đến vậy, cho dù thân ảnh còn chưa đến đây, cũng đã bao phủ khắp bầu trời Phi Vũ vương cung.

“Phi Vũ quốc vương, đi ra cho ta.”

Tiếng nói lạnh như băng pha lẫn tuyệt đối phần nộ từ xa vươn đến đây, âm thanh phóng đại trên cả một phương thiên không.

Lạc Vũ, là Lạc Vũ tới đây.

Từ cửa thiên lao Giá Hiên Mặc Viêm nghe tiếng, trong nháy mắt quay đầu lại nhìn.

Trên bầu trời bay nhanh mà đến là một ma thú khí tức kinh người, trong mắt hắn chợt lóe sáng, lúc này không thể đi thiên lao tra xét rồi, Giá Hiên Mặc Viêm xoay người chạy gấp về vương cung của Phi Vũ quốc vương.

10 cấp ma thú trên không.

Uy áp khổng lồ như vậy, mọi người trong kinh thành Phi Vũ từ trước đến giờ chưa từng thấy một ma thú cấp bậc đến vậy, làm sao có khả năng chịu nổi uy áp này chứ.

Trong lúc nhất thời, nương theo 10 Linh Thú bá chủ không trung bay gần đến.

Mọi người trong kinh thành Phi Vũ cơ hồ toàn bộ kinh sợ đến trợn mắt há hốc mồm, hoảng sợ chạy tán loạn, cả kinh thành là một mảnh hỗn loạn.

“Lạc Vũ đã trở về.”

Bên ngoài vương cung, người của Âm Lâu được Quân Phi phái đến 4 cửa cung lớn ngày đêm chờ đợi, nhảy ra từ chỗ ẩn nấp.

“Đi.” Vung tay lên một cái, toàn bộ cao thủ Âm Lâu đi theo Quân Phi chạy về hướng vương cung Phi Vũ.

Đồng thời, trong Đế Quốc học viện.

Vương Hầu và Hoàng Vũ với vẻ mặt sốt ruột, cùng với một nhóm binh dân tạo thành phe cánh chế được, đang ở bên ngoài hiệp hội được sự, ẩn dấu tung tích tuần tra.

Để phòng ngừa Phi Vũ quốc vương xuống tay với Lạc Lê.

Lúc này vừa nghe thanh âm, tinh thần đều bị chấn động.

“Tỷ tỷ...” Lạc Lê từ bên trong căn phòng được Phủ Hạc Vu bày kết giới chạy vọt ra.

“Đi.” Vương Hầu cùng Hoàng Vũ lập tức che chở bên người hắn, quát khẽ một tiếng, chạy về hướng vương cung.

Bóng người rõ ràng, từ bốn phương tám hướng tập trung mà đến.

Trên bầu trời, bóng đen càng lúc càng lớn, thân thể cao lớn, khí tức kinh người làm cho Phi Vũ vương cung loạn thành một đoàn chỉ trong nháy mắt.

Uy áp của 10 cấp ma thú, một chiêu của nó cũng có thể phá hủy vương cung Phi Vũ.

“Vọng Thiên quân vương tới, cái này mệt rồi đa.” Nghiêm Liệt cả kinh, cùng Phủ Hạc Vu liếc nhau, nhất tề chạy vọt ra bên ngoài cung điện.

Hai cánh mở rộng, che thiên tế nhật. (*che khuất bầu trời)

10 cấp Linh Thú lượn vòng quanh trên bầu trời phía trên vương cung Phi Vũ, toàn thân phát ra một luồng uy áp làm cho người ta chân run.

Mà trên đầu 10 cấp Linh Thú, Tiểu Ngân cao ngạo ngồi, tựa như đang điều khiển Linh Thú.

Mà phía sau nó, Vân Thí Thiên chấp hai tay sau lưng lạnh lùng đứng trên lưng Linh Thú.

Một thân hắc bào, tóc dài màu bạc sáng chói bay lên, quân lâm thiên hạ, bao quát thương sinh.

Yến Lâm, Yến Trần, Yến Phi, chia ra đứng phía sau, không giận tự uy.

Chỉ có mấy người và hai ma thú, khí tức cũng đã cường đại đến nỗi ngay cả lúc giở tay nhắc chân cũng có thể làm cho đất rung núi chuyển, phá hủy hết thấy.

Gió bắt chợt thổi mạnh, đằng đằng sát khí mà đến.

10 cấp bá chủ không trung thét dài một tiếng, vung cánh lên.

Những người chạy ra từ các cung điện trong vương cung, trong nháy mắt bị cuồng phong đánh lên, la hét té thành một đoàn.

Các cao thủ và Phi Vũ quốc vương lập tức biến sắc.

Mà ngay trong lúc Linh Thú đập cánh tạo thành cuồng phong thổi quét như thế này.

Lạc Vũ mặc một thân lục y, nhảy từ trên Linh Thứu xuống.

“Giao cha mẹ của ta ra đây.” Thanh âm trong trẻo nhưng lại pha lẫn tức giận khó có thể nói nên lời.

Tóc đen bay bay, sát khí đầy mặt.

Dung nhan xấu xí phần nộ càng thêm dữ tợn, làm cho người ta không dám nhìn vào.

“Dừng, dừng lại.” Ngay lúc mọi người trong vương cung Phi Vũ cảm như hén, Hạo Tàng quốc vương và Lý Huyền cũng đã bay từ Hạo Tàng đến đây rồi.

“Tôi thật đúng lúc.” Lý Huyền kiềm chế lại 8 cấp ma thú Hỏa Linh Phi Bằng đang run rẩy muốn bay loạn do vị uy áp của ma thú Linh Thứu làm cho run sợ.

Hai người nhảy xuống từ trên không trung, cũng đi về hướng này.

Phong vân tụ hội, tất cả mọi người đều đến đông đủ rồi.

“Tỷ tỷ, là bọn hắc đả thương Quân Phi đại ca, bắt đi cha mẹ, tỷ tỷ, diệt bọn hắc, diệt bọn hắc.”

Lạc Lê lấy thân phận đồ đệ của Phủ Hạc Vu cùng Nghiêm Liệt mà chạy vào vương cung, vừa thấy Lạc Vũ tới đây, điên cuồng chạy tới, lại cực kỳ phần nộ rống giận.

Vương Hầu cùng Hoàng Vũ đang bảo hộ Lạc Lê cũng nhất tề chạy vọt về phía Lạc Vũ.

Phía sau, Liễu Dục Thần, Giá Hiên Ly chạy theo lại đây.

Bên cạnh tuôn ra thị vệ, muốn ngăn trở.

Yến Phi vẫn sừng sững đứng trên 10 cấp Linh Thứu liền tròng mắt uy hiếp.

Lập tức, những người muốn đến bắt người giống như bị một dòng điện xẹt trúng, không dám động dấy di chuyển.

Một màn này làm cho những thị vệ chung quanh hoảng sợ, cả người run lên, cơ hồ muốn tiểu ra quần.

“Hắc, chính là bọn hắc, bọn hắc bắt cha mẹ đi.”

Lạc Vũ vươn tay ôm Lạc Lê, trên mặt băng lãnh hiện lên tức sát chưa từng có.

Ngăn cản Lạc Lê bị phần, Lạc Vũ lạnh lùng nhìn Phi Vũ quốc vương đứng trên đài cao.

“Quốc vương bề hạ, nể tình trong dĩ vãng người chưa từng làm khó cả nhà ta, ta nói lại lần nữa, đem cha mẹ của ta giao ra đây, việc xảy ra hôm nay ta kể như chưa từng xảy ra.

Nếu không, quốc vương bề hạ, người đừng trách ta ý thế hiếp người.”

Tiếng nói lạnh như băng vừa dứt, tất cả mọi người trong vương cung Phi Vũ quốc đều rung mình một cái.

10 cấp ma thú phía trước, ma tôn tóc bạc phía trên.

Ngày ấy tím tôn vương giả tóc bạc đại náo buổi đầu giá, mọi người trong hoàng thất đều biết.

Tình cảnh hôm nay...

“Lạc Vũ, ta chỉ là mời bọn họ ở tạm trong vương cung của ta, tuyệt đối không có làm khó bọn họ.” Dưới áp lực của khí thế cường đại, Phi Vũ quốc vương trầm giọng nói.

“Cho nên, ta cho người cơ hội.” Lạc Vũ sắc bén nói, giọng trầm như nước.

“Ta không muốn nói lại lần thứ 3.” Hai mắt híp lại, Lạc Vũ khí tức kinh người.

Cùng khắc, 10 cấp Linh Thứu vẫn xoay quanh trên bầu trời, ngay khi Lạc Vũ vừa nói xong, thét dài một tiếng, triển khai ra khí tức của 10 cấp ma thú.

Khí thế này làm cho cả vương cung Phi Vũ cũng rung rung.

“Lạc Vũ, có chuyện gì cũng từ từ nói.” Nghiêm Liệt cùng Phủ Hạc Vu thấy vậy nói một câu, dưới chân lại nhanh hơn đến bên cạnh Lạc Vũ.

Lúc này nếu đứng về phía đối địch với Lạc Vũ, như vậy thật đúng là ngu xuẩn nha.

Huống chi, bọn họ cũng là thiệt tình ủng hộ Lạc Vũ.

“Lạc Vũ, người không quan tâm đến an nguy của cha mẹ người sao?” Phi Vũ quốc vương thấy vậy, nghiêng rằng nói.

Lời này vừa nói ra, trong nháy mắt sắc mặt Lạc Vũ càng thêm lạnh.

“Cha mẹ ta nếu bị một chút thương tổn nào, ta muốn cả hoàng thất Phi Vũ một người cũng không để lại.”

Muốn động đến người nào nàng cũng không quan tâm, nhưng tuyệt đối đừng động đến người nhà của nàng.

Động đến người nào cũng có thể thương lượng được, nhưng là động đến người nhà của nàng rồi thì đừng trách Quân Lạc Vũ nàng trở mặt vô tình.

“Quân Lạc Vũ, người không nên quá phận.” Lúc này, Giá Hiên Mặc Viêm chạy từ thiên lao tới, nghe Lạc Vũ nói như vậy nhượng mày, trầm giọng quát.

Lạc Vũ nhìn quét Giá Hiên Mặc Viêm liếc mắt một cái, giơ tay lên một chút.

Lập tức, Yến Phi vẫn đang đứng thẳng trên lưng Linh Thú, giơ một ngón tay xé khoảng không bắn xuống.

“Ầm.” Cung điện bên cạnh chính điện Phi Vũ vương cung, trong nháy mắt nổ tung sụp đổ xuống.

Bụi đất bay lên, một tòa cung điện hùng vĩ đã bị Yến Phi dùng lực của một ngón tay san thành đất bằng.

Mọi người phía dưới vương cung, nhất thời xôn xao kêu lên sợ hãi.

Bọn họ bối rối chạy trốn mọi nơi, cơ hồ như những con ruồi không có đầu bay loạn.

Bụi đất bay lên, vẻ mặt Lạc Vũ lạnh lùng giương tay lên, một ngón tay chỉ hướng về hướng Phi Vũ quốc vương: “Kế tiếp, chính là người.”

“Quân Lạc Vũ, người đừng quá tuyệt tình tuyệt nghĩa.

Chỉ có ta đối với người không tốt, phụ vương ta chẳng lẽ đối với người không tốt sao?

Mặc dù lần này có ra tay bắt bả phụ bá mẫu ra, nhưng tuyệt đối không có bạc đãi, Giá Hiên Mặc Viêm ta khinh thường đem cha mẹ người ra ép người gả cho ta, người phát cái gì thần kinh.”

Giá Hiên Mặc Viêm cấp bách chạy ra, ngăn ở trước người Phi Vũ quốc vương, rống giận với Lạc Vũ.

Mà Tân Thần Tinh cũng theo sát Giá Hiên Mặc Viêm đến đây, thấy vậy xoay chuyển ánh mắt suy nghĩ, đây chính là một cơ hội tốt để lập công lớn.

Lập tức, ngón tay co lại trong ống tay áo.

Một lọ ngọc bình nhỏ nhỏ bị mở ra trong nháy mắt, một mùi thơm nhẹ theo gió bay về chỗ Lạc Vũ, lan tràn trong không khí.

“Phụ vương người rất tốt với ta...” Lạc Vũ lạnh lùng cười, lời còn chưa nói xong, đột nhiên ngửi thấy một mùi thơm, sắc mặt liền xanh mét.

Gương mặt xấu xí mạnh mẽ chuyển hướng nhìn Tân Thần Tinh đứng thẳng một bên, năm ngón tay giơ ra phía trước chưởng một cái.

Nhất thời, một cỗ mãnh lực đánh tới Tân Thần Tinh làm nàng ta té ngã trên mặt đất.

Ống tay áo bị xé rách, bình sứ trong ống tay áo bị rơi xuống, vỡ vụn trên mặt đất.

Đôi mắt Lạc Vũ lạnh như băng, thâm nghiêm nhìn lướt qua nét mặt đã biến sắc của Tân Thần Tinh, lạnh lùng vô cùng nói: “Ta có hay không nói cho người.

Bốn ngày trước, toàn bộ Phong Lâm quốc bị diệt, hoàng thất Phong Lâm các người không người sống sót.”

Thanh âm lạnh băng vang vọng trên bầu trời Phi Vũ vương cung.

Ánh mặt trời cực nóng, nhưng lại không thể che lấp đi khí tức âm hàn đang lan tràn.

“Cái gì, người... Người...” Tân Thần Tinh sợ ngây người.

Mà Phi Vũ quốc vương, Giá Hiên Mặc Viêm, cũng bị rung động trùng lớn ánh mắt.

“Dám hạ độc cha ta và ta, có dũng khí hại ta, đây là kết quả.” Lạc Vũ sắc bén nói, thanh âm lạnh như băng.

Lời này vừa nói ra, Giá Hiên Mặc Viêm khiếp sợ.

Là Phong Lâm hại Lạc Vũ? Vậy bóng đen hắc y nhân vốn là người của Phong Lâm? Đây...

Nhất thời, hắn không chế không được nhìn về phía Tân Thần Tinh, sắc mặt nàng ta bi thảm tái nhợt.

“Người... Người... Người không có... Trúng độc... , không thể nào, mặt của người...” Tân Thần Tinh nhìn cái bớt xấu xí trên mặt Lạc Vũ, lắp bắp nói.

Lạc Vũ nghe vậy, quay đầu lạnh như băng nhìn Phi Vũ quốc vương.

“Năm đó, cha ta cùng ta trúng độc, việc này... quốc vương bề hạ cũng biết đi, rất tốt với ta, nhất định muốn ta gả cho Giá Hiên Mặc Viêm, người rút cuộc có dụng ý gì, tiện thể hôm nay nói rõ ra luôn đi.

Quân Lạc Vũ ta không phải là người cho người đùa bỡn trong lòng bàn tay, ta che dấu lâu như vậy, hôm nay chúng ta cứ nói rõ ràng ra hết đi.”

Tiếng nói băng lãnh vang vọng tại thiên không, Lạc Vũ vươn tay trực tiếp kéo xuống cái bớt trên mặt.

53. Chương 53

Vết bớt hồng, xấu xí mà dữ tợn

Nửa mặt thiên thần, nửa mặt ác quỷ, chính là miêu tả chính xác nhất dành cho Lạc Vũ.

Lúc này, trước mắt bao người.

Năm ngón tay Lạc Vũ đặt trên vết bớt hồng, bỗng nhiên kéo xuống một cái.

Trong nháy mắt, một miếng da mỏng như cánh ve màu hồng nhạt, từ trên mặt Lạc Vũ được kéo xuống, nằm trong tay Lạc Vũ phát phơ theo làn gió.

Mà nửa gương mặt ma quỷ kia, lúc này đâu còn cái bớt hồng khinh khùng,

Chỉ thấy ánh mặt trời bao phủ tại nơi đã từng có cái bớt hồng trên gương mặt, làn da nõn nà, giống như đồ sứ trắng.

Không hề có chút tí vết nào.

Không hề có một chút gì khiếm khuyết.

Tùng cơn gió nhẹ thổi qua, tóc đen tung bay trong không trung.

Dung nhan hoàn mỹ không chút sứt mẻ kia, lần đầu tiên tiết lộ trước mắt mọi người.

Khuynh quốc khuynh thành, xinh đẹp nhất thiên hạ.

Mọi người chung quanh thấy vậy, đều hít một hơi lạnh khí, trợn mắt há hốc mồm nhìn Lạc Vũ.

Ngày hè nắng vàng, gió nhẹ qua.

Tất cả yên lặng.

Ánh mắt của mọi người đều bị dung nhan của Lạc Vũ hấp dẫn rồi.

Này, đây là xấu nữ của Tử Diễn quốc công phủ?

Này, đây là xấu nữ đòi hủy hôn với Phi Vũ tam vương tử?

Này, đây là người xấu danh nổi tiếng khắp thiên hạ, nhưng lại hoàn toàn không thèm để ý đến danh hiệu xấu nữ?

Không, không, không, đây sao có thể là xấu nữ.

Nữ tử như vậy là xấu nữ, thì từ sau ngày hôm nay sẽ không còn có người nào xinh đẹp.

Đây có chỗ nào là đệ nhất xấu nữ của Phi Vũ quốc, đây quả thực chính là đệ nhất mỹ nữ của Phi Vũ quốc.

Ánh mặt trời rực rỡ, bao phủ quanh thân Lạc Vũ.

Một thân y phục xanh nhẹ bay, làm nền cho vẻ đẹp giống như hoa sen của Lạc Vũ, băng lãnh, cao thượng mà sáng lạn chói mắt.

Vân Thí Thiên đứng ở trên thập cấp linh thứu, nhưng mắt vẫn nhìn chăm chú vào Lạc Vũ.

Lúc này, khóe miệng có chút không kìm được khe khẽ nhếch.

Lạc Vũ của hần vốn là như thế này, đây mới là dung nhan đích thực của Lạc Vũ.

Thật không sai, cùng với trong tưởng tượng của hần giống nhau như đúc.

Hình dáng của Lạc Vũ vốn là nên như thế này, lúc này mới xứng đôi cùng phong thái tao nhã của nàng.

Cảm giác được ánh mắt cực nóng của Vân Thí Thiên, Lạc Vũ ngẩng đầu, đáp lại ánh mắt của Vân Thí Thiên, khóe miệng khẽ cong lên, nở một nụ cười chói mắt tỏa sáng như mặt trời với hần.

Chớp mắt, làm cả một đám người choáng váng.

“Này... Vốn là nàng, thật sự là nàng...” Giá Hiên Mặc Viêm nhìn dung mạo tuyệt sắc của Lạc Vũ, trong nháy mắt chỉ cảm thấy trong lòng run lên, vài tiếng sét đánh.

Đây, chẳng phải chính là người nữ tử cứu hần trong rừng rậm khi đánh nhau với ma thú sao.

Hần vẫn hoài nghi là Lạc Vũ, chỉ là khuôn mặt kia thật sự là không giống.

Không nghĩ tới, cư nhiên thật sự là Lạc Vũ, cư nhiên thật sự là...

Lúc này, nhìn Lạc Vũ đối với Vân Thí Thiên tươi cười sáng lạn, không hề giữ lại chút gì.

Trong nháy mắt trong lòng Giá Hiên Mặc Viêm như có cái gì sụp đổ, cơ hồ không thể đứng vững, cơ thể lung lay.

Đây đáng nhẽ là tươi cười dành cho hần.

Đây đáng nhẽ đều là thuộc về hần.

Trong lòng buồn khổ, trước mắt hình ảnh những chuyện trải qua cùng Lạc Vũ rất nhanh thoáng hiện.

Nhớ lại lần đầu tiên gặp nhau tại thác nước.

Hần lần đầu tiên động tâm, hướng Lạc Vũ cầu hôn.

Mà khi đó Lạc Vũ nhấc mái tóc đen của nàng lên, để lộ ra vết bớt xấu xí, hỏi hần như vậy có còn muốn lấy nàng hay không.

Tính cách khi còn trẻ, cao ngạo ngang tàng, không thể chấp nhận gương mặt có một chút khiếm khuyết.

Thẹn quá hóa giận, hậu quả chính là lần đầu tiên bọn họ gặp nhau đã bỏ lỡ.

Nếu hần không thèm để ý đến dung mạo của Lạc Vũ, giờ phút này, người Lạc Vũ cười với sẽ là hần.

Nắm ngón tay gắt gao nắm chặt, móng tay cơ hồ đâm vào lòng bàn tay.

Giá Hiên Mặc Viêm trong trái tim cơ hồ hận không thể quay trở lại quá khứ.

Hần sai lầm rồi, hần sai lầm rồi.

Hần không nên vì dung mạo mà xem nhẹ bản chất một người.

Hắn không nên còn trẻ ngông cuồng khinh rẻ, tưởng rằng tất cả đều phải nhìn sắc mặt của hắn, tưởng rằng Lạc Vũ chỉ có thể may mắn vì được hắn coi trọng, mà không thể rời đi.

Tưởng rằng, hắn bây giờ đối với Lạc Vũ thay đổi hẳn rồi, hắn có điểm để ý nàng rồi, Lạc Vũ nên cảm thấy mang ơn hắn, đối với hắn thật tốt.

Nên chờ hắn, nên...

Mà bây giờ, bây giờ...

Dung mạo khuynh quốc khuynh thành hiện ra trước mắt.

Sắc đẹp tuyệt trần xinh đẹp nhất thiên hạ bộc lộ ra trước người.

Hắn vốn phải có được minh châu của biển cả, nhưng lại đánh lỡ mất. (ngọc quý của biển cả, ý chỉ Lạc Vũ là viên ngọc quý báu mà đáng nhẽ hắn có được nhưng lại đánh mất cơ hội có nó).

Hắn vẫn coi trọng dung mạo, không nghĩ tới làm mất đi người xấu nhất bên cạnh, kỳ thật nhưng lại là người đẹp nhất.

Mà bây giờ Lạc Vũ đối với Vân Thỉ Thiên nở nụ cười không chút giữ lại.

Nụ cười sáng lạn như vậy, không hề giữ lại chút gì, bộc lộ hoàn toàn trước mặt hắn.

Hắn vô cùng hối hận, vô cùng hối hận a.

Trong nháy mắt, Giá Hiên Mặc Viêm cơ hồ hối hận muốn học máu.

“Ông trời của ta, đây là Lạc Vũ.... ” Liễu Dục Thần cùng Giá Hiên Ly vẫn đứng ở bên cạnh Giá Hiên Mặc Viêm, lúc này khiếp sợ há hốc mồm.

Đây là dung mạo của Lạc Vũ?

Trời ơi, bọn họ đã bỏ lỡ cái gì.

Trời ơi, Giá Hiên Mặc Viêm đã bỏ lỡ cái gì.

Liễu Dục Thần quay đầu, nhìn sắc mặt xanh mét của Giá Hiên Mặc Viêm, khóe miệng có chút co giật.

Một số chuyện giữa Lạc Vũ và Giá Hiên Mặc Viêm, bọn họ đều biết đến, này...này...

Mà từ xa đến đây, đứng sừng sững trong một góc tại đại điện của hoàng cung Phi Vũ quốc, Lý Huyền, xoa nhẹ mắt, lại xoa nhẹ mắt.

“Điều này quả thực khiến cho người ta quá mức kinh sợ rồi.” Hạo Tàng quốc vương lông mày giương cao.

Lý Huyền không lên tiếng, chỉ trừng mắt nhìn chằm chằm Lạc Vũ.

Đây là xấu nữ đã từng bị hắn chế nhạo? Điều này quả thực, điều này quả thực...

Thật khó tin, Lý Huyền đột nhiên quay đầu nhìn về phía Giá Hiên Mặc Viêm.

Nhìn gương mặt Giá Hiên Mặc Viêm xanh mét, Lý Huyền bỗng cảm thấy một trận khoái ý.

Ngày đó, chính là hắn châm chọc khiến Giá Hiên Mặc Viêm tức giận, cùng Lạc Vũ lần đầu tiên gặp mặt tan rã trong không vui.

Mà hôm nay, Lạc Vũ như vậy tuyệt sắc, như vậy năng lực, Giá Hiên Mặc Viêm cuối cùng không thể giữ được, làm cho nàng chạy thoát, sáng khoái, sáng khoái a.

Ánh mặt trời lấp lánh, mọi người nơi đây vẻ mặt đều không đồng nhất.

“Đây là đứa cháu gái xấu xí của ta? ” Một đám người nhà từ Tử Diễn quốc công phủ chạy tới đây, rung động rồi.

Phế vật từng bị bọn họ xa lánh, đệ nhất xấu nữ bị mọi người xem thường.

Mà nay, vô công kinh người, đã đủ kinh ngạc rồi.

Nay khuyết điểm duy nhất, xấu xí, nhưng lại vốn đâu phải khuyết điểm, này bớt hồng xấu xí trên mặt....

Mọi người của Tử Diễm quốc công phủ, trên mặt vàng xanh đen tím, các màu không ngừng biến hóa.

Thật quá hối hận, nhân vật như vậy lại không giữ được.

Điều này vốn dĩ một chữ hối hận cũng không thể hình dung hết.

Mà bởi vì thị vệ canh giữ cửa cung cũng đã chạy lại đây hoặc là tứ tán mà chạy, nên Quân Phi cùng người của Âm lâu cũng đã vọt vào đây.

Đã biết đến Lạc Vũ từ năm bảy tuổi, Quân Phi trong nháy mắt kinh ngạc đến đứng hình.

Hắn không nhìn lầm đi, kia là Lạc Vũ từ nhỏ đã rất xấu xí? Vết bớt hồng kia là giả?

Ông trời của hắn a, Lạc Vũ kia rốt cuộc có bao nhiêu điều che giấu?

Gió thổi qua ngọn cây, mọi người thiên hình vạn trạng. (mỗi người một vẻ mặt, một tâm trạng, một suy nghĩ)

Nhưng đều có một rung động mạnh mẽ, không thể nói lên thành lời.

Trên đài cao của cung điện, Phi Vũ quốc vương thân hình ngửa về phía sau một chút, mãnh liệt thụt lùi lại một bước, đưa tay chống vào cửa cung điện.

Trên gương mặt kia ánh mắt kinh ngạc, cực kỳ rung động.

Dường như chưa từng nghĩ đến sẽ như thế này.

Thế nhưng, ngay sau giây phút kinh ngạc khiếp sợ kia, Phi Vũ quốc vương sắc mặt rất nhanh bình tĩnh xuống, tỉnh táo lại trước so với mọi người xung quanh.

Dường như, Lạc Vũ vốn nên là như thế này, nàng vốn có năng lực này.

“Tỷ tỷ, người... Mặt của người... Tỷ tỷ không xấu, tỷ tỷ thật xinh đẹp.” Giữa một mảnh lặng ngắt, thanh âm kinh hãi của Lạc Lê xáo động một khoảng không gian tĩnh lặng.

Lạc Vũ một tay lôi kéo Lạc Lê, cúi đầu nhìn Lạc Lê mỉm cười, sau đó chậm rãi ngẩng đầu, trong mắt đã không còn tươi cười, lãnh đạm mà sắc bén.

“Tỷ tỷ không xấu, người muốn hại tỷ tỷ còn chưa có cái bản lĩnh kia.”

Một lời hạ xuống, Lạc Vũ hung hăng liếc mắt một cái về phía Tân Thần Tinh đang trợn mắt há hốc mồm.

Tân Thần Tinh kinh hãi lui lại phía sau mấy bước, mới từ giữa sự kinh ngạc về dung mạo của Lạc Vũ tỉnh ngộ lại.

Nàng... Nàng cùng Lạc Vũ có ba phần tương tự.

Chẳng trách, chẳng trách Giá Hiên Mặc Viêm...

Trong lòng chẳng trách còn chưa kịp thể hiện ra, đã bị sát khí trong mắt Lạc Vũ làm ồ hôi lạnh ứa ra.

“Không phải ta, không phải ta, độc này không phải ta hạ.... ” Tân Thần Tinh bị ánh mắt lạnh băng của Lạc Vũ trừng, cuống quýt lui về phía sau.

Tiểu ngân đang ngồi trên linh thú thấy vậy, ngân quang chợt lóe, lập tức xuất hiện trước mặt Tân Thần Tinh.

Tiểu móng vuốt một trảo, lập tức từ trên mặt Tân Thần Tinh kéo xuống một khối vết sẹo mỏng.

Đó là nơi Lạc Vũ từng đã thương.

Mà trên mặt Tân Thần Tinh, lúc này chỉ còn lại vết tích mờ nhạt, mà nàng lại dán vết sẹo lên.

Giá Hiên Mặc Viêm thu hồi ánh mắt nhìn về phía Lạc Vũ, nghiêng mắt nhìn thoáng qua, trên mặt lập tức hiện lên vẻ chán ghét sâu sắc, nhưng lại càng hiện lên một tia hối hận.

Đây không phải rõ ràng muốn hấn thấy mặt nàng như vậy để nghĩ Lạc Vũ độc ác sao.

Muốn hấn đối với nàng ấy vậy sao.

Mắt hấn sao có thể bị mù, cho rằng Tân Thần Tinh cùng Lạc Vũ giống nhau.

Hấn sao lại có thể vì một Tân Thần Tinh, đoạn tuyệt quan hệ hôn nhân với Lạc Vũ.

“Bịch.” Giá Hiên Mặc Viêm một quyền đập bể đầu cột lớn bạch ngọc ngoài đại điện.

Nắm tay chưa sử dụng đầu khí, lập tức máu tươi phụt ra, nhỏ giọt xuống tro bụi.

Tân Thần Tinh lại bị sự sắc bén của tiểu ngân, sợ hãi di chuyển cũng không dám một chút lộn xộn, toàn thân run rẩy như cái sàng. (Ta đoán là cái sàng thóc a~ ^^ . Lúc người ta sàng nó sẽ lung lay lung lay í)

Tiểu ngân thấy dáng vẻ của nàng ta như vậy hừ lạnh một tiếng, tiểu móng vuốt một trận bay múa.

Trong nháy mắt, chỉ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Tân Thần Tinh, trên dung nhan xinh đẹp, trong nháy mắt đã bị tiểu ngân cào thành những vết máu dày đặc.

Dường như dệt thành một cái mạng nhện.

Máu tươi phun ra, thật là dữ tợn.

Người muốn giả bộ, vậy hôm nay sẽ thành toàn cho người, trước mặt bao nhiêu người hủy toàn bộ diện mạo của người, khó khăn chữa trị lại, nhìn xem người còn có thể giả bộ thể nào.

Tiểu ngân quơ quơ móng vuốt dính đầy máu, ánh mắt khinh bỉ nhìn Tân Thần Tinh đang che mặt kêu thảm thiết, bay vọt trở về đầu vai của Lạc Vũ, chu miệng hôn lên nơi Lạc Vũ đã bỏ đi vết sẹo trên gương mặt một chút.

Nó vốn đã nhìn thấy từ trước, nó là người nhìn thấy dung mạo thật của Lạc Vũ sớm nhất.

Hừ, tiểu ngân vô cùng đắc ý.

Mà Vân Thí Thiên ngồi trên thập cấp linh thứu thấy vậy, mặt tối sầm lại, trong mắt tử quang chợt lóe, đánh tới hướng tiểu ngân. (tia sáng màu tím, màu đầu khí của Vân Thí Thiên)

Tiểu ngân thấy vậy nhanh chóng co rút lại, nhanh như chớp chạy trốn thoát không nhìn thấy đâu.

Nó sao có thể quên còn có đại ma đầu Vân Thí Thiên ở đây cơ chứ, thật quá đắc ý mất rồi.

Ngày hè nắng nóng, nhưng lúc này lại lạnh đến kinh người.

Lạc Vũ nhìn gương mặt toàn máu của Tân Thần Tinh.

Nữ nhân tâm tư ác độc như thế, phá hủy gương mặt của nàng so với giết nàng còn chưa hả giận.

“Phong Lâm vu tội cha ta cầm cái gì đó của bọn hấn, hướng ta cùng cha ta hạ độc, ngay tại lúc đó, Phi Vũ quốc vương, người lại đối tốt với ta như vậy, sợ rằng...”

Đảo qua Tân Thần Tinh, Lạc Vũ mắt lạnh nhìn về phía Phi Vũ quốc vương, nói còn chưa dứt lời, nhưng ý tứ lại rất rõ ràng.

Phi Vũ quốc vương chắc chắn phải biết một vài chuyện, nếu không không thể có chuyện vô duyên vô cớ yêu thương.

“Bây giờ, ta không nghĩ sẽ cùng người nhiều lời, người thả cha mẹ ta ra, hay là ta hủy một phòng lại một phòng, một chỗ lại một chỗ để tìm?”

Thanh âm lạnh lùng mà quyết liệt, đầy dứt khoát.

Nếu đã lộ mặt, đem tất cả lực lượng ẩn giấu của mình tới đặt cược, Lạc Vũ sẽ không nghĩ tới việc này có thể hữu nghị hòa hảo giải quyết rồi.

Theo lời nói của Lạc Vũ vừa hạ xuống, Yến Phi ở trên thập cấp linh thứu, gơ tay chém xuống, một đao mạnh mẽ chặt xuống.

Lập tức, một cung điện khác bên cạnh chính điện của Phi Vũ quốc, ầm một tiếng nổ tung nứt ra.

Bụi đất bay lên, một mảnh trần ngập những tiếng kêu sợ hãi.

“Lạc Vũ, ta muốn người cưới vương nhi của ta, cũng không phải vì cái gì đó của Phong Lâm, bằng vào quan hệ của ta và cha người năm đó, nếu ta mở miệng muốn, cha người tuyệt đối sẽ hai tay dâng lên.”

Nhìn sát khí bức người của đám người Lạc Vũ Vân Thí Thiên trước mắt, trong tai nghe thấy cung điện sụp đổ nổ mạnh phát ra tiếng xé gió, Phi Vũ quốc vương rống to lên.

“Thế thì là vì cái gì?” Giá Hiên Mặc Viêm nghiêng đầu nhìn phụ vương của hắn.

“Đừng trì hoãn thời gian, đem cha mẹ ta thả ra, bây giờ ta không có tâm tình nghe người nói bởi vì nguyên do này nọ.”

Phi Vũ quốc vương còn chưa nói hết, Lạc Vũ đột nhiên đáp lại một tiếng rống to.

“Kiên nhẫn của ta không nhiều.” Ngay trong lúc Lạc Vũ rống to, Vân Thí Thiên vẫn chấp hai tay sau lưng đứng trên thập cấp linh thứu, cũng lạnh lùng nói một câu.

Hắn không ra tay, là Lạc Vũ nghĩ muốn cấp cho Phi Vũ quốc vương ba phần mặt mũi.

Hiện nay, kiên nhẫn của hắn đã hao mòn hết rồi.

Tiếng nói của Vân Thí Thiên vừa dứt, lập tức, đám người Yến Lâm phía sau toàn thân khí tức dâng lên.

Ngay lập tức, mọi người ở Phi Vũ vương cung phía dưới, đột nhiên cảm thấy áp lực trong không khí tăng nhanh, cơ hồ áp bách bọn họ hô hấp cũng khó khăn.

Không khỏi hoảng sợ càng thêm sâu.

“Lạc Vũ, chuyện không phải như người nghĩ...”

“Đuổi giết không tha.” Thanh âm như tiếng sấm sét, Lạc Vũ kiên nhẫn hoàn toàn biến mất.

“Phụ vương, mau thả người, người nếu cứ cứng đầu như vậy...” Giá Hiên Mặc Viêm đã sớm nghĩ muốn thả ẹ Lạc Vũ ra, lúc này trong lòng hối hận, cũng không cùng Lạc Vũ gây sự tức giận, ngược lại quay đầu khuyên bảo phụ vương của hắn.

“Không được, không thể...”

“Ầm.”

Lạc Vũ vừa nghe Phi Vũ quốc nói không buông tay, tức giận trong lồng ngực không thể khống chế được, trực tiếp rút ra nhuyễn kiếm ở thắt lưng, một kiếm hướng Phi Vũ quốc vương bổ tới.

Kiếm khí lợi hại cực kỳ vù qua thân thể của Phi Vũ quốc vương, ầm một tiếng đánh vào chính điện phía sau lưng hắn.

Lập tức, chính điện nguy nga kia, bị một kiếm tức giận hừng hực của Lạc Vũ, trực tiếp khảm thành hai nửa.

Một đạo khe hở thật lớn, ngang dọc bên trên cung điện lộng lẫy huy hoàng.

Giá Hiên Mặc Viêm sợ hãi giật mình, nhìn thấy phụ vương của hắn cư nhiên lại là vẻ mặt kiên quyết, lập tức gắt gao cắn răng một cái, quay đầu về phía Lạc Vũ đang phần nộ nói: “Cha mẹ của người đang bị giam tại thiên lao, ta mang người đi.”

Vừa nói xong, lập tức chạy đi.

“Giá Hiên Mặc Viêm.” Phi Vũ quốc vương vừa nghe, sắc mặt nhất thời biến đổi, rống to lên.

Lạc Vũ thấy vậy, thân hình nhảy lên chạy theo.

Quân Phi, Vương Hầu, Hoàng Vũ, Lạc Lê ở phía sau cũng theo sát chạy tới.

Nghiêm Liệt cùng Phủ Hạc Vu thấy vậy, liếc mắt nhìn nhau một cái, vội vàng đuổi theo.

Ngộ nhờ, Lạc Vũ tức giận, bọn họ cũng có thể khuyển một chút.

Về phần Vân Thí Thiên, bọn họ tự nhận không có năng lực khuyển rắn kia.

Vân Thí Thiên đứng ở trên thập cấp linh thứu thấy vậy, hơi hơi cúi xuống nhìn mọi người phía dưới.

Lập tức, thập cấp linh thứu hai cánh giương lên.

Cuồng phong mạnh mẽ, ào một tiếng hướng mọi người phía dưới đánh tới.

Trong nháy mắt, chỉ thấy mọi người của Phi Vũ vương thất ở phía dưới, thật giống như trang giấy mỏng, bị cuồng phong của linh thứu điên cuồng càn quét hồi lâu.

Hung hăng hướng bốn phương tám hướng đụng phải mà chết.

Lập tức, tiếng gào khóc thảm thiết vang lên liên tiếp.

Có dũng khí bắt người nhà người của hắn, đây là lợi tức. (lãi suất)

Chạy gấp mà đi, Lạc Vũ tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã đến thiên lao.

“Lạc Vũ, phụ vương của ta giam giữ người nhà của ngươi, chắc chắn có lý do của hắn... Hoàng bá phụ?” Giá Hiên Mặc Viêm vừa hướng thiên lao chạy tới, vừa hướng Lạc Vũ trầm giọng nói.

Không ngờ vừa mới mở miệng, bỗng nhiên hai người lam tôn mạnh mẽ, vẻ mặt sợ hãi từ thiên lao chạy tới đây.

Bọn họ không phải tiến vào thiên lao để canh chừng vợ chồng Quân Vân sao?

Giá Hiên Mặc Viêm trong lòng thầm nghĩ một tiếng không tốt.

“Mặc Viêm, nhanh, nhanh đi nói cho phụ vương ngươi, không thấy vợ chồng Quân Vân rồi...”

“Cái gì?” Hoảng sợ cấp bách còn chưa nói hết, Lạc Vũ theo sát phía sau sắc mặt nhân tiện thay đổi.

Hai lam tôn cao thủ từng gặp qua Lạc Vũ, nhưng chưa từng nhìn thấy dung nhan tuyệt sắc của nàng, trong lúc nhất thời không nhận ra, để lộ ra tin tức.

Lạc Vũ vừa nghe thanh âm, không khỏi đột nhiên sửng sốt, dừng lại tại nơi đó.

“Người sao lại không thấy, nói mau.” Quân Phi nhanh vọt lên, túm lấy cổ áo hoàng bá phụ của Giá Hiên Mặc Viêm, rống to.

“Ngươi mau nói.” Nghiêm Liệt thấy bá phụ của Giá Hiên Mặc Viêm muốn tức giận, vội vàng nháy mắt.

Lúc này, muốn tức giận còn chưa tới phiên hắn.

Bá phụ của Giá Hiên Mặc Viêm thấy ánh mắt của Nghiêm Liệt, đồng thời giật mình nhìn Lạc Vũ sát khí đầy người, không kịp nói chuyện, ngón tay chỉ về hướng thiên lao.

Lạc Vũ tức giận cấp bách, thấy vậy cũng không vặn hỏi, cùng Lạc Lê quay đầu hướng về phía thiên lao chạy tới.

Thiên lao âm trầm, binh khí dày đặc, hình cụ vô số. (dụng cụ để tra khảo như là xích, kẹp tay....)

Lạc Vũ thấy vậy, sát khí quanh thân càng phát ra sắc bén.

“Đi theo ta.” Giá Hiên Mặc Viêm lúc này sắc mặt cũng hổ thẹn, Lạc Vũ theo sát phía sau hướng vào nơi sâu nhất của đại lao phóng đi.

Cơ quan trùng điệp, tầng tầng lớp lớp.

Cả đoạn đường chạy gấp, cuối cùng, mấy người cũng đứng ở chỗ sâu nhất trong thiên lao.

Dễ chịu mà u nhã, một nhà trúc ba gian ở trong vườn trúc rậm rạp, nước biếc trúc xanh, trăm hoa vây quanh.

Nếu không phải đoạn đường đi tới vốn là thiên lao, còn tưởng rằng tới nơi cao nhân ẩn cư, lãnh đạm mà thanh tao.

Song, Lạc Vũ cũng không xem Phi Vũ quốc vương vì cha mẹ nàng mà an bài địa phương thật tốt.

Vết máu trên mấy cành trúc rậm rạp cùng trên mặt đất, đã hấp dẫn toàn bộ tầm mắt nàng.

“Cha, mẹ, bọn họ...” Lạc Lê trong nháy mắt đã đỏ lên.

Lạc Vũ nắm ngón tay gắt gao nắm chặt, móng tay cắm thật sâu vào lòng bàn tay.

Đáng chết, bọn chúng di chuyển cha mẹ của nàng rồi, bọn chúng cư nhiên dám làm bị thương cha mẹ của nàng.

“Không có, chúng ta thật sự không có di chuyển bọn họ, chúng ta mới vừa rồi tới đã thấy như thế này, người...”

Tóc đen không gió tự bay, Lạc Vũ toàn thân sát khí tràn ngập, âm trầm lãnh khốc cực kỳ.

Rất nhanh đảo qua hiện trường, chậm rãi quay đầu, Lạc Vũ mắt lạnh đảo qua đám người Giá Hiên Mặc Viêm, gần từng chữ một: “Ở trước mặt ta giở thủ đoạn lừa bịp như thế, hảo, tốt lắm.

Không thể tha, ta hôm nay sẽ hủy đi Phi Vũ vương cung của các người.”

Tóc đen bay lên, trăm năm công lực mạnh mẽ phát ra.

Cả thiên lao, trong nháy mắt ào ào vũ bão.

“Lạc Vũ, người bình tĩnh một chút, chớ tức giận...”

“Các người rút cuộc đem người giấu đi nơi nào rồi, mau thả ra, nghĩ muốn tìm đường chết phải không?” Phủ Hạc Vu cùng Nghiêm Liệt cũng luống cuống.

“Ầm.” Nhà trúc đổ xuống, rừng trúc trở thành mặt đất bằng phẳng.

Lạc Vũ, Lạc Lê, Quân Phi cực kỳ phần nộ rồi.

Thiên lao canh phòng nghiêm ngặt như thế, lại không có bất cứ tổn hại gì, người đột nhiên không thấy, định lừa thần gạt quỷ à.

“Lạc Vũ, người cho ta thời gian, ta tuyệt đối sẽ tìm ra cha mẹ của người cho người...” Giá Hiên Mặc Viêm vừa tránh né công kích của Lạc Vũ, vừa hét lớn.

Nhưng Lạc Vũ căn bản nghe cũng như không nghe, một đường giết tới.

Ý định hôm nay muốn đem thiên lao đào lên ba thước, lực lợi đến long trời lở đất không thể không tìm ra người.

Lời hay đã nói hết, mặt mũi cũng đã cho ba phần.

Phi Vũ nhưng lại không biết bất phóng túng, trái lại còn cản trở, khiến nàng không gặp được cha mẹ.

Vốn là nhẫn nại, nhưng thực không thể nhẫn nại.

Hôm nay, Phi Vũ không giao ra cha mẹ nàng, nàng muốn đem Phi Vũ vương cung nơi này hủy không để lại chút gì.

Một kiếm quét ngang, “Ầm.” Tầng thứ ba của thiên lao sụp đổ.

Một kiếm chém xuống, “Ba.” Vô số tội phạm quan trọng muốn phá cửa ra, điên cuồng trốn đi ra ngoài.

Lạc Vũ vẻ mặt tái nhợt, tay múa trường kiếm, nơi đi qua, không người nào có thể kháng cự, không người nào có thể cản trở.

“Ầm.” Tầng thứ hai của thiên lao bị phá hủy.

Đám người Quân Phi, Vương Hầu, Lạc Lê điên cuồng hướng tới xung quanh thiên lao, không buông tha bất cứ ngõ ngách nào.

Binh mã canh giữ thiên lao, tầng tầng lớp lớp lui về phía sau, chạy tứ tán.

“Mau đi, nhanh đi thông báo quốc vương bệ hạ, lui a...” Bá phụ của Giá Hiên Mặc Viêm một bên chống cự Lạc Vũ, một bên liều mạng túm lấy Giá Hiên Mặc Viêm, hướng cửa thiên lao ném ra bên ngoài.

Mà ngay trong nháy mắt khi Lạc Vũ hoàn toàn nổi giận.

Vân Thí Thiên vẫn đứng trên lưng thập cấp linh thú, lượn vòng trên bầu trời, khê cau mày.

Hắn cảm giác được Lạc Vũ đang cực kỳ tức giận.

Từ trước đến nay chưa từng có lửa giận, chưa từng phần nộ điên cuồng, Lạc Vũ....

Vân Thí Thiên sắc mặt trầm xuống, nhìn lướt qua phía dưới, lạnh lùng lên tiếng: “Phong tỏa tất cả, một người cũng không cho phép trốn thoát.”

“Vâng.” Đám người Yến Lâm lập tức cúi người nghe lệnh.

Một tiếng hạ xuống, ba người đấu khí đỉnh lam tôn trong nháy mắt điên cuồng bắn ra, cùng thập cấp linh thú khổng lồ tạo áp lực không khí hỗ trợ lẫn nhau.

Bao phủ toàn bộ một mảnh trời đất của Phi Vũ vương cung.

Lam quang chói mắt, che thiên tế nhật (che trời đất, che khuất ánh sáng mặt trời)

Một đạo lam quang ở giữa mang theo tia sáng tím làm thành bức bình phong trống rỗng, bao phủ trên đỉnh cung điện của Phi Vũ vương cung, giống như một cái lồng, che phủ trên vương cung.

Phía dưới, mọi người ở trong vương cung tứ tán chạy trốn ra đến cửa cung.

Bịch một tiếng va chạm với lồng lớn lam quang, lập tức bị bắn trở lại rất xa.

Tất cả đường ra bị chặn.

Không người nào có thể từ đấu khí lam quang của tam đại lam tôn dựng lên thoát ra ngoài.

Lạc Vũ tức giận, Phi Vũ vương cung một người cũng đừng tưởng được sống tốt.

Vân Thí Thiên đứng trên thập cấp linh thú.

Thấy vậy mắt hơi hơi nhắm lại.

Một đạo quang mang màu tím bắt đầu lan tràn quanh thân hắn.

Tím tôn vương giả là đỉnh cao của bảy sắc đấu khí, không người nào có thể xâm phạm, ngay ở giữa lực lượng đỉnh cao của bọn họ.

Chỉ cần trong phạm vi của bọn họ, công lực kém hơn bọn họ.

Như vậy, bọn họ có thể phát hiện khí tức của mọi người trong phạm vi này.

Vân Thí Thiên từ từ nhắm hai mắt, bắt đầu tìm tòi khí tức giống của Lạc Vũ.

Lạc Vũ tức giận, chắc chắn có liên quan tới cha mẹ của nàng, hắn giúp nàng tìm.

Kêu khóc hoảng sợ, kinh hoàng khủng hoảng.

Mọi người trong Phi Vũ vương cung phát hiện bọn họ một người cũng không đi ra được, tất cả cửa ra đều bị chặn lại.

Trên tấm màn hào quang màu lam, ma thú cùng người bay lượn, giống như tử thần.

Mà ở bên kia, một luồng lực lượng khổng lồ khác đang rít gào phá hủy tất cả.

Tất cả mọi người kinh hoàng đến tột đỉnh, tiếng khóc điên cuồng dâng lên.

“Gặp nguy hiểm.” Hạo Tàng quốc vương sắc mặt thay đổi.

Lý Huyền sắc mặt cũng thay đổi.

Bọn họ cũng đồng dạng bị phong tỏa đường ra, cái này...

“Đi, giúp Lạc Vũ.” Tâm tư thay đổi thật nhanh, Hạo Tàng quốc vương lập tức nắm lấy Lý Huyền hướng phương hướng của Lạc Vũ phóng đi, lúc này chỉ có đứng bên cạnh Lạc Vũ, mạng sống mới có cơ hội được bảo toàn.

“Phụ vương, người mau đem Quân Vân bọn họ giao ra đây.”

Giá Hiên Mặc Viêm bị ném ra ngoài, tại Phi Vũ tẩm cung chạy vội tới chỗ Phi Vũ quốc vương, gấp đến độ mặt biến sắc.

“Có chuyện gì?” Phi Vũ quốc vương cũng cảm giác được sự tức giận của Lạc Vũ, tìm được cha mẹ nàng thì sao lại tức giận như vậy chứ.

“Không có người nào, chỉ thấy vết máu vật lộn.” Giá Hiên Mặc Viêm sắc mặt không tốt.

“Cái gì?” Phi Vũ quốc vương sắc mặt đại biến.

“Người không có đem người giấu đi?” Giá Hiên Mặc Viêm nhìn sắc mặt của Phi Vũ quốc vương, sửng sốt.

“Nhưng thiên lao, hoàn hảo không tổn hao gì.” Không phải phụ vương của hắn giấu đi, chẳng lẽ khi hắn nghe thấy thanh âm ở phương xa, có xảy ra vấn đề?

“Nhanh đi giải thích cho Lạc Vũ.” Bên tai truyền đến tiếng phá hủy cùng tiếng xé gió càng lúc càng lớn, Lạc Vũ tức giận rồi.

Trên đỉnh đầu, áp lực người của Vân Thí Thiên tạo ra càng lúc càng lớn.

Chung quanh cung điện, dưới áp lực của ba người và một thú, bắt đầu có dấu hiệu sụp đổ.

Giá Hiên Mặc Viêm khẩn trương.

“Nàng sẽ nghe?” Phi Vũ quốc vương trong lúc này nhưng lại tỉnh táo lại.

Giá Hiên Mặc Viêm vừa nghe, mày gắt gao nhăn lại.

Đúng vậy, bây giờ Lạc Vũ nhận định là bọn hắn di chuyển cha mẹ của nàng, mà bọn họ chỉ nói mà không làm, giải thích này quá mức yếu ớt khó tin tưởng rồi.

“Đi theo ta.” Phi Vũ quốc vương thấy vậy, túm Giá Hiên Mặc Viêm vọt vào tẩm cung của hắn.

Bàn tay tại vách tường của tẩm cung không ngừng gõ xuống.

Trên mặt đất bằng phẳng kia trong nháy mắt xuất hiện một cái khe hở, lộ ra mật đạo cơ quan phía dưới.

Phi Vũ quốc vương một bên dứt dứt vòng cổ, nhét vào trong tay Giá Hiên Mặc Viêm.

Một bên rất nhanh đem Giá Hiên Mặc Viêm ấn vào trong mật đạo.

“Nhớ kỹ, ấn vào trên vòng cổ để rời đi, càng phải nhớ kỹ, người phải lấy Lạc Vũ, Lạc Vũ cũng nhất định phải gả cho người.

Phụ vương không phải vì cái gì đó của Phong Lâm mà tính kế nàng, đó chỉ là mưu đồ nhỏ, mưu đồ của phụ vương lớn hơn rất nhiều, Lạc Vũ cưới người, hai người các người cùng tốt.”

Một lời dặn dò hết, Phi Vũ quốc vương dùng sức đem Giá Hiên Mặc Viêm nhét vào trong mật đạo.

“Ta không đi, ta...” Giá Hiên Mặc Viêm trong lúc kinh hoàng, liều chết giữ chặt sàn nhà không đi.

Hắn không bỏ lại phụ vương mẫu hậu của hắn, tuyệt đối không.

“Đi, phụ vương tự có biện pháp thoát thân, người phải tránh không để bị Vọng Thiên quân vương phát hiện, nếu không hoàng tộc chúng ta chết không có chỗ chôn, mau đi.”

Phi Vũ quốc vương vừa dứt lời, mấy đá đem Giá Hiên Mặc Viêm giẫm xuống phía dưới, ầm một tiếng đóng cửa lại.

Cùng khắc, trong nháy mắt ngay lúc Phi Vũ quốc vương dứt dứt vòng cổ, Vân Thí Thiên nhướng mày, mạnh mẽ mở mắt ra.

Đây là khí tức gì?

Một loại khí tức thần bí không cách nào nói lên lời.

Vân Thí Thiên nhíu mày, tay chậm rãi vươn lên, hướng về phía màn hào quang màu lam.

Đồng thời, giọng nói: “Vũ, đi ra, người nhà ngươi không ở chỗ này.”

Lạc Vũ cuồng nộ một đường giết toàn bộ khu vực thiên lao, đang thẳng hướng nơi ở của Phi Vũ quốc vương, bỗng nhiên nghe thấy thanh âm của Vân Thí Thiên trên bầu trời, cảm phần trong lòng càng lúc càng như lửa cháy lan ra đồng cỏ.

Không có ở đây, cha mẹ của nàng không thấy, mất tích rồi?

Mà ngay lúc Vân Thí Thiên phát ra tiếng xé gió, đồng thời, một đạo ngân quan trực tiếp phá tan liên thủ của đám người Yến Lâm, xuất hiện trước mặt Vân Thí Thiên.

Chính là tiểu ngân nhỏ bằng lòng bàn tay kia.

Chỉ thấy tiểu ngân trong miệng ngậm một mảnh vải nhiễm máu, từ không trung chạy đến, rơi vào tay Vân Thí Thiên, phun ra mảnh vải nhiễm máu, mang cho Vân Thí Thiên nhìn.

Nó so với Lạc Vũ đến thiên lao trước, kết quả là tìm được cái này.

Vân Thí Thiên thấy vậy, có chút nhíu mày, thân thủ lấy ra nhìn kỹ.

Vật liệu may mặc này không phải tơ tằm cũng không phải lụa, đây là vải vóc đặc chế, vật liệu may mặc chuyên dụng của người nào đó tại Phật Tiên Nhất Thủy.

Năm ngón tay xiết chặt, trong mắt Vân Thí Thiên hiện lên một tia sát khí nồng đậm.

“Đế Phạm Thiên.”

54. Chương 54

Là người của Đế Phạm Thiên.

“Tốt.” Vân Thí Thiên trầm mặc một lúc, lại nghiêng răng băng ra một chữ.

Hắn đánh bậy đánh bạ mà phá được bí mật của Phong Lâm quốc, gặp được tộc nhân của Phiêu Miểu tộc trong truyền thuyết. (*~ chó ngáp phải ruồi)

Đây quả là một nước cờ inh của hắn.

Nhờ mờ ảo thần thông mà đạt được đại thu hoạch.

Thật không ngờ chưa kịp quay đầu, đã bị người của Đế Phạm Thiên xuống tay đối với cha mẹ Lạc Vũ.

Không biết tại sao Phiêu Miểu tộc lại có mối liên hệ với người nhà Lạc Vũ, nhưng đây lại là sự thật.

Cha mẹ Lạc Vũ vốn là người quan trọng đối với nàng.

Hảo cho ngươi một Đế Phạm Thiên.

Hảo cho ngươi một người chiếm hà đông, ta chiếm hà tây.

Vân Thí Thiên hẳn gặp được tộc nhân Phiêu Miểu, hiểu biết được một chút sự tình.

Đế Phạm Thiên hẳn lại bắt đi cha mẹ Lạc Vũ, những người vô cùng quan trọng với nàng.

Tốt, rất tốt, rất tốt.

Mi mắt Vân Thí Thiên mang theo tia sát khí, giận dữ phản cười, một đầu tóc bạc không gió tự động bay bay, tứ tán trên bầu trời.

Vân Thí Thiên biết được nguyên nhân cha mẹ LẠC VŨ biến mất khi Tiểu Ngân ngậm tới quần áo dính máu của bọn họ.

Ở dưới kia LẠC VŨ vẫn còn không biết.

Chợt nghe thấy trên đỉnh đầu, Vân Thí Thiên nói cha mẹ nàng không có ở chỗ này, như vậy ngày đó tình cảnh lộn xộn cùng vết máu chói mắt trong đại lao chứng tỏ cha mẹ nàng là bị bắt thật rồi.

LẠC VŨ lập tức vừa vội vừa tức, cả đôi mắt tràn đầy màu đỏ dữ tợn.

“Như vậy cha mẹ đang ở nơi nào, cha mẹ đi chỗ nào rồi?” LẠC LÊ theo sát LẠC VŨ gấp đến cả khuôn mặt nhỏ nhắn cơ hồ sắp khóc ra nước mắt.

“Giá Hiên Chiến, người đi ra cho ta.” Đôi mắt LẠC VŨ đã đỏ bừng cả lên.

Trong cơn tức giận, thẳng hô tên tục của Phi Vũ quốc vương.

Hắn đem cha mẹ nàng dời đi nơi nào rồi?

Nếu không phải hắn bắt đi cha mẹ nàng, nếu không bởi vì hắn chấp nhất đem bọn họ lại đây.

Cha mẹ nàng sao có thể gặp chuyện không may được chứ?

Sao có thể bây giờ đang ở đâu cũng không biết được cơ chứ?

LẠC VŨ càng nghĩ càng tức giận như một đầu xe lửa đang xịt khói, lửa giận hùng hực bay lên trên không trung vương cung Phi Vũ, nàng tìm không thấy Phi Vũ quốc vương.

“Đi ra, cái lão vương bát đản người đi ra cho ta.” LẠC LÊ cũng đỏ cả mắt, giống như một con trâu nhỏ.

Nghiêm Liệt cùng Phủ Hạc Vu liếc mắt lẫn nhau, đi theo sát phía sau LẠC VŨ.

Bọn họ chỉ cần giữ vững vị trí Đế Quốc học viện và hiệp hội được sư là đủ rồi.

Phi Vũ quốc sắp phải đổi một quốc quân.

Đối với bọn họ mà nói chỉ có lợi mà không có hại.

Bởi vậy, bọn họ không chút nào nhúng tay hỗ trợ Phi Vũ quốc vương, ngược lại thường thường giúp LẠC VŨ giải quyết một chút ít phiền toái.

“LẠC VŨ.” Ngay lúc LẠC VŨ vừa vội vừa tức, thanh âm Phi Vũ quốc vương đột nhiên truyền đến, ngay sau đó hắn bước ra từ trong tấm cung của hắn.

LẠC LÊ vừa thấy Phi Vũ quốc vương, trường kiếm trong tay giương lên, phản nộ phóng vút về phía Phi Vũ quốc vương.

Wương bát đản, bắt cóc cha mẹ hắn, bây giờ lại làm cho bọn họ không thể gặp được cha mẹ rồi.

Hắn muốn chém người kia hai kiếm sau đó nói sau.

LẠC LÊ như một con trâu nhỏ vọt mạnh tới, mà hắn mới lao ra vài bước, bên cạnh LẠC VŨ đột nhiên giương tay ra, nắm hắn trở về.

LẠC LÊ nhất thời sửng sốt, quay đầu lại nói: “Tỷ tỷ?”

LẠC VŨ không nói gì, chỉ cau mày nhìn Phi Vũ quốc vương trước mắt.

Chỉ thấy quanh thân Phi Vũ quốc vương lúc này tràn ra một cỗ khí tức màu xanh, đem hắn bao quanh ở bên trong.

Không phải là đầu khí màu xanh, mà là một loại lực lượng gần như trong suốt.

Trần ngập chính khí, là một cỗ lực lượng ẩn chứa chính trực nghiêm cần.

Lực lượng này...

Nghiêm Liệt, Phủ Hạc Vu đều nhất tề sửng sốt.

Đây là lực lượng gì vậy? Tại sao cho tới bây giờ bọn họ chưa từng phát hiện, cũng chưa từng gặp qua.

Lạc Vũ lại rất nhanh quét mắt nhìn Phi Vũ quốc vương một cái, nhuyển kiếm trong tay bổ khoảng không vẽ thành một vòng cung, một kiếm quét ngang về hướng cổ khí tức màu xanh bao vây lấy Phi Vũ quốc vương.

“Bịch.” Một thanh âm va chạm vang lên.

Không có khói, không có sương, không có chút khí tức ba động.

Giống như một kiếm của Lạc Vũ là chém vào trong nước vậy, hoàn toàn không khơi gợi một tia gợn sóng.

Ánh mắt Lạc Vũ hơi trầm xuống, mặc dù một kiếm này của nàng chỉ dùng có 5 phần công lực, nhưng vẫn gợn sóng không sợ hãi như vậy, lực lượng màu xanh này...

“Con mẹ nó, làm con rùa rút đầu rồi.” Vương Hầu thấy vậy nhất thời mắng to.

“Không cần sợ hấn lui xác vào trong, ta đi tìm người giúp.” Hoàng Vũ bình tĩnh chỉ chỉ Vân Thí Thiên trên đỉnh đầu, sau đó xoay người chạy đi.

Rùa rút đầu lui xác, không sợ hấn xác dày, chỉ sợ hấn không dày.

Có một vị cường giả phía trên, không tin không đánh cho con rùa rút đầu phải vươn cái cổ đầy thịt ra.

“Lạc Vũ.” Phi Vũ quốc vương nhìn hành động của Lạc Vũ, lại trầm giọng kêu một tiếng Lạc Vũ.

Lạc Vũ lạnh lùng giương mi nhìn Phi Vũ quốc vương.

Phi Vũ quốc vương đối diện đôi mắt màu đỏ của Lạc Vũ, hấn thật sâu thở dài một hơi.

“Lạc Vũ, ta giam giữ cha mẹ ngươi, không phải là muốn đổi phó bọn họ, mặc dù ta quả thật có ý nghĩ muốn dùng cha mẹ ngươi uy hiếp ngươi, hàn gắn lại cảm tình giữa ngươi và tam nhi.

Nhưng là, đây tuyệt đối là do Quân Vân cam tâm tình nguyện.”

Nói đến đây Phi Vũ quốc vương có chút cất cao giọng, tiếp tục nói: “Ta nói ra ngươi sẽ không tin, nhưng Quân Vân quả thật đã đáp ứng ta, tuyệt đối không giải trừ hôn ước...”

“Thúi lắm.”

Vương Hầu vốn cơ trí, vừa nhìn vào ánh mắt đưa tình của Lạc Vũ và Vân Thí Thiên, đem so sánh với thái độ đối xử với Lạc Vũ của Giá Hiên Mặc Viêm, lại đem những sự tình xảy ra trong thời gian này xâu chuỗi lại, hấn đã đoán được tám chín phần rồi.

Lúc này vừa nghe Phi Vũ quốc vương nói những lời không thực tế như thế, nhất thời lên tiếng quát mắng.

Phi Vũ quốc vương nghe vậy nhú nhú mày, đã thấy Lạc Vũ cũng không phản bác những lời của Vương Hầu.

Hơn nữa, sắc mặt càng thêm lạnh băng.

“Hôn ước của ta, ta muốn giải trừ thì giải trừ, cha mẹ ta cũng sẽ thuận theo ý nguyện của ta, bọn họ tuyệt đối sẽ không làm cho ta không có hạnh phúc.”

Mắt lạnh nhìn Phi Vũ quốc vương, mỗi câu mỗi chữ của Lạc Vũ lạnh như băng và vô tình.

Hôn ước, hôn ước, nàng là đến từ thế kỷ 21.

Cha mẹ chỉ mệnh, môi chúc ngôn là cái gì vậy. (*hôn nhân đại sự thuận theo cha mẹ an bài và mai mối tới cửa cầu hôn.)

Nàng chỉ biết tự do yêu đương, hết thấy tùy con tim.

Lúc trước không để ý tới hôn ước này, bắt quá là không muốn cha mẹ gặp tình cảnh khó khăn.

Lúc này, nếu lại đem cái hôn ước này lại trói buộc nàng, đúng là mơ tưởng.

Lời nói vừa rơi xuống, theo sát sau đó Quân Phi giương mi, cùng Vương Hầu lớn tiếng khen hay.

Ngay cả Lạc Lê còn nhỏ tuổi cũng đồng ý vỗ tay.

Phi Vũ quốc vương thấy vậy trong mắt hiện lên một tia thâm ý, nhìn Lạc Vũ chậm rãi nói: “Hải tử, người sớm muộn sẽ có một ngày hiểu rõ, Giá Hiền chúng ta và người là cùng một nhà, cùng chung một trận tuyến.

Bây giờ ta không thể nói với người nguyên do, bởi vì cho dù ta có nói, người cũng sẽ không tin mỗi câu mỗi chữ của ta.

Đến lúc đó, Quân Vân sẽ tự mình nói với người, khi đó, người hãy nói ngấm lại những lời ta nói hôm nay.

Lạc Vũ, từ đầu đến cuối, ta chưa từng nghĩ tới hại người.”

Nói đến đây, Phi Vũ quốc vương bỗng nhiên ngừng một chút, không cho Lạc Vũ có cơ hội tiếp lời, lại nói tiếp: “Lạc Vũ, mấy năm nay, ta không quan tâm hỏi han đến cha mẹ người và người, tùy ý Quân Nhiều Thiên đuổi cả nhà người đến nơi biên thù hẻo lánh.

Là vì muốn che dấu sự tồn tại của Quân Vân, và lo lắng sự an nguy của các người.

Không bại lộ hành tung của các người trước mặt người khác, các người tuyệt đối sẽ an toàn.

Mà lúc này đây, ta an bài Quân Vân ở chỗ sâu nhất trong thiên lao, cũng là vì an toàn của hân.

Phải biết rằng, hân đã sớm là mục tiêu của các quốc gia khác, nếu không an bày hân ở nơi tuyệt đối an toàn, ngay cả ta cũng không thể bảo hộ chu toàn cho hân, cho nên mới an bày hân ở chỗ này.

Thật không ngờ...”

Nói tới đây Phi Vũ quốc vương lắc đầu, cau mày trầm giọng nói: “Nhưng là, ta đề phòng chung quanh, nhưng lại không ngờ có thể lực khác hỗn loạn tiến vào.

Chuyện này, ta sẽ cho người một công đạo.

Lạc Vũ, những lời dư thừa ta sẽ không nói, mà nói người cũng không tin, chờ ta tìm được Quân Vân, sẽ cùng hân đến gặp người.”

Nói đến đây, ánh sáng màu xanh trên người Phi Vũ quốc vương càng thêm sáng lạn.

“Khi đó, người sẽ biết những lời ta nói là thật hay giả.” Thanh âm trầm ổn mà lão luyện tràn ngập trên bầu trời.

Ánh sáng màu xanh trên người Phi Vũ quốc vương càng thêm sáng ngời, kéo theo Phi Vũ quốc vương, “ầm” một tiếng đã đánh về phía ánh sáng màu lam.

Thanh quang hí rống, giống như long ngâm. (*thanh âm hí rống của rồng)

Lực lượng cường hân mà mọi người chưa từng gặp qua, càng thêm mở rộng, khí tức cường đại cơ hồ làm cho người ta run rẩy.

“Đây là sức mạnh gì vậy?” Nghiêm Liệt trợn mắt há hốc mồm.

Hân quen biết Phi Vũ quốc vương đã nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ chưa từng nghe qua Phi Vũ quốc vương còn có chiêu thức này, hoặc là còn có một bí mật tuyệt đối tồn tại.

Đây là...

Mà Lạc Vũ chau mày, Phi Vũ quốc vương này nói như thế...

“Ầm.” Ánh sáng màu xanh xé trời, màu lam bị nghiền nát thành cái động lớn.

Phi Vũ quốc vương bay thẳng ra, ánh sáng màu xanh chập chờn, như một tia chớp bay đi xa.

“Lực lượng này...” Ngay cả ba người Yến Lâm, Yến Phi, Yến Trần liên thủ lại tạo ra kết giới cũng cảm thấy kinh ngạc.

Bọn họ cho nhau liếc nhau, nhất tề nhìn thấy tia rung động trong mắt đối phương.

Lực lượng này quá quái dị rồi.

Không phải âm trầm, không phải kinh khủng, không phải đấu khí.

Đó là một loại lực lượng bọn họ chưa từng gặp qua, này...

Mà ngay lúc bọn người Yến Lâm bị kinh ngạc bởi lực lượng màu xanh phá vỡ kết giới thoát ra ngoài, mi mắt Vân Thí Thiên lại trầm xuống.

Đế Phạm Thiên đã đối đầu với hắn nhiều năm như vậy.

Làm cho hắn ăn có một nửa, hắn làm sao có thể nhẫn nại được.

Lực lượng màu xanh kỳ quái này lại là cái gì vậy, cứ nhiên cũng dám diêu vũ dương oai ở trước mặt hắn.

Vân Thí Thiên kèm giữ tay trái, mạnh mẽ vươn lên, chưởng pháp đơn độc bay nhanh đuổi theo phương hướng bóng lưng Phi Vũ quốc vương vừa mới biến mất.

Lập tức, một đạo ánh sáng tím xuyên qua mây đuổi theo.

Giống như trong những tầng mây có thiểm điện chớp lên.

“Bịch.” Một thanh âm nặng nề vang lên.

Chỉ thấy, ở phía chân trời, ánh sáng tím đột nhiên sáng ngời, giống như một đóa pháo hoa nổ tung trên bầu trời.

Thân ảnh đã đi xa của Phi Vũ quốc vương ngay lập tức lảo đảo.

Trước mắt bao người, từ trên không trung rơi xuống.

Ánh sáng màu xanh khê chớp lên lại biến mất, Phi Vũ quốc vương rơi xuống không thấy thân ảnh.

“Hừ.” Vân Thí Thiên thấy vậy chậm rãi thu hồi tay trái, lạnh lùng hừ một tiếng.

“Khụ khụ.” Sau đó lại cúi đầu ho nhẹ vì vừa mới vận dụng đấu khí.

“Chủ nhân.” Yến Trần, Yến Lâm, Yến Phi nghe tiếng nhất tề lo lắng.

Vân Thí Thiên lạnh lùng khoát tay áo, cúi đầu nhìn thoáng qua Lạc Vũ đang đứng phía dưới ngửa đầu nhìn bầu trời.

Có thể bảo hộ sức khỏe hắn không lo trong ba tháng, công dụng của dược vật y như lời nàng đã nói, nàng thật là làm cho người ta bất ngờ, kinh hỉ, và đáng giá tin cậy a.

Nhìn Lạc Vũ đứng phía dưới, hai mắt màu đỏ, sắc mặt lo lắng, Vân Thí Thiên thu hồi tay xoay về hướng ánh sáng màu lam.

“Tử tội có thể miễn, nhưng tội sống khó tha.” Thanh âm lãnh khốc mà tức sát quanh quần vương cung Phi Vũ.

Vân Thí Thiên áp chế ánh sáng màu lam.

Trong nháy mắt, ánh sáng tím đại thịnh, bao trùm cả lam sắc.

“Ầm.”

Lập tức, đám 3 người Yến Lâm và 1 ma thú dùng đấu khí ngược đãi bên dưới, lúc bắt đầu Phi Vũ vương cung có chút nghiêng, trong nháy mắt đã hoàn toàn sụp đổ.

Tử tội có thể miễn, tội sống khó tha.

Vương cung và đám vương thất Phi Vũ, hắn nhìn thật chướng mắt.

Có Vân Thí Thiên đồng ý, như tiếp thêm thuốc tăng lực, đám người Yến Lâm, Yến Phi, Yến Trần, lập tức sửa hành động phong tỏa thành phá hư.

Ngay lập tức trong lúc đó.

Trên đỉnh Phi Vũ vương cung, 10 cấp Linh Thú giang rộng đôi cánh, xoay vòng trên bầu trời, dùng lực lượng cường đại quạt cánh về phía dưới.

Đầu khí bay 4 phương, bụi đất bay khắp nơi.

Tiếng vang ầm ầm liên tiếp vang lên.

Phi Vũ vương cung bị phá hư, hoàn toàn không kiên nổi gì.

Đám người phía dưới vương cung, đều ôm đầu trốn chui như chuột, kêu cha gọi mẹ, tề ra quần.

Vân Thí Thiên vốn không phải là đại boss dễ nói chuyện a.

Đám làm cho Lạc Vũ của hắn tức giận đến cái dạng này, hắn không diệt cả tộc bọn họ, không “quét ngang” mọi người trong kinh thành Phi Vũ, đã cho bọn người đó mặt mũi lắm rồi.

10 cấp ma thú bay ngang phía chân trời, cơ hồ che cả ánh mặt trời trên đỉnh đầu.

Dân chúng bình thường trong kinh thành Phi Vũ đều bị kinh hãi không thôi, cả kinh thành đều đóng cửa, dân chúng nhìn từ những khe cửa lớn, cửa sổ, vụng trộm nhìn về phương hướng vương cung.

Nhìn thấy ánh sáng màu lam, màu tím diệt cả vương cung.

Thấy bên dưới kết giới, truyền đến tiếng sụp đổ ầm ầm sắc bén.

Nghe xa xa truyền đến tiếng khóc thét chói tai.

Dân chúng Phi Vũ kinh thành không thể chịu nổi loại hoảng sợ này dù chỉ trong một ngày.

Nhưng ngay lúc bọn họ sợ hãi lên tới đỉnh điểm.

Kết giới màu lam, màu tím dần dần tiêu tán.

Mà hiện lên trước mắt bọn họ, là vương cung Phi Vũ.

Đã không còn là một tồn tại tinh xảo tuyệt luân như trong trí nhớ của bọn họ.

Chỉ còn lại một mảnh đồng đổ nát, một mảnh tàn phá, cùng với tiếng thét chói tai của hoàng tộc trong đồng đổ nát.

Phi Vũ vương cung biến mất trong tình cảnh mọi người đang rung động, chỉ để lại những mảnh ngói nát vụn.

Ánh dương tươi đẹp nhô lên cao, nhưng lại làm ọi người trong kinh thành Phi Vũ có cảm giác lạnh như ánh trăng cô độc giữa trời đông giá rét.

Phi Vũ vương cung bị hủy diệt.

Phi Vũ quốc vương sinh tử chưa rõ, tam vương tử Giá Hiên Mặc Viêm biến mất, sau trận này trong kinh thành, bộ tộc Giá Hiên từ nay về sau uể oải không chấn sau tai nạn này.

Ánh nắng mặt trời bao phủ mặt đất, mây vẫn bay như trước trên bầu trời màu lam.

Bên dưới gió thổi hây hây, cực nóng mà linh thấu.

“Đế Phạm Thiên?”

Mất thấy chuyện đã đến phương hướng không thể thu thập, Nghiêm Liệt và Phủ Hạc Vu cơ hồ nói khô cả môi, cùng với sự giúp đỡ của Hạo Tàng quốc vương, mới khuyên được Lạc Vũ.

Lạc Vũ mới đồng ý gọi Vân Thí Thiên ngừng lại.

Lúc này, Nghiêm Liệt đầy mặt tươi cười, mời Lạc Vũ và Vân Thí Thiên đến Đế Quốc học viện tham quan một chuyến để tìm hiểu tình huống trước mắt.

Lúc này, Lạc Vũ không nhìn đám học trò Đế Quốc học viện nhìn nàng với ánh mắt kinh ngạc, ái mộ sùng bái, lại đối với Vân Thí Thiên kính nể mà hoảng sợ. Lạc Vũ ngồi trong phòng Nghiêm Liệt kinh ngạc nhìn Vân Thí Thiên.

Đế Phạm Thiên, cha mẹ nàng bị Đế Phạm Thiên mang đi rồi?

Vân Thí Thiên lạnh mi, gật đầu.

Bên cạnh, Yến Trần thấy vậy trầm giọng nói: “Người của hoàng thất Phong Lâm quốc và Phương gia ẩn tộc toàn bộ đều bị diệt, người của Đế Phạm Thiên tại Hạo Tàng quốc lại chưa có giết hết, nên bọn hần mới có thể lợi dụng lỗ hổng chen vào.”

“Này... Này tuyệt đối không có quan hệ với Hạo Tàng chúng ta, Lạc Vũ người phải tin tưởng chúng ta, khi trở về ta lập tức hạ lệnh treo cổ hết người của Quốc Tông.”

Đứng thẳng đằng xa, Hạo Tàng quốc vương nghe Yến Trần nói như vậy, nhất thời kinh sợ nhảy dựng lên.

Vương thất Phong Lâm cùng Phi Vũ kể như xong hết rồi.

Hần cũng không muốn Hạo Tàng của hần bị bị như vậy.

Vân Thí Thiên nhìn quét Hạo Tàng quốc vương liếc mắt một cái, ánh mắt tức sát.

Bọn họ nói chuyện, hần cũng dám chen miệng vào?

Hạo Tàng quốc vương lập tức im miệng, cúi đầu khom lưng rút trở về.

“Vậy cha và mẹ ta, bọn họ...” Lạc Lê vẫn còn trong lòng Lạc Vũ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy lo lắng.

Vân Thí Thiên nhìn Lạc Lê tựa vào trong lòng Lạc Vũ, hần có chút nhú nhú mày, nhưng cũng không đối xử giống với Tiểu Ngân trực tiếp đuổi đi.

Chỉ chậm rãi nhìn Lạc Vũ nói: “Về vấn đề an toàn, người không cần lo lắng.”

Đế Phạm Thiên có yêu cầu, hoặc là nói muốn đạt được cái gì đó trên người Quân Vân.

Nên trong tình huống này, vợ chồng Quân Vân tuyệt đối không có nguy hiểm tánh mạng.

Ngược lại an toàn hơn so với rơi vào trong tay những người khác.

Lạc Vũ vốn không phải là loại người nóng nảy, táo bạo như thế.

Lần này cuồng bạo như thế, chính là bởi vì khẩn thiết lo lắng an nguy của cha mẹ nàng mới nóng giận.

Lúc này, một khạng lửa giận xem như được phát tiết gần hết, lại nghe Vân Thí Thiên nói như vậy, đã bắt đầu tỉnh táo và trầm ổn lại.

Lập tức, tâm tư thay đổi thật nhanh, hiểu rõ tại sao Vân Thí Thiên đưa ra phán đoán như vậy.

Vừa nghĩ đến cha mẹ nàng tạm thời không gặp nguy hiểm, Lạc Vũ cũng có chút yên tâm.

“Lạc Vũ, trên người cha mẹ người rốt cuộc giữ vật gì vậy?” Yến Lâm thấy Lạc Vũ tỉnh táo lại, nhất thời thốt lên hỏi một câu.

Lời này vừa nói ra, Nghiêm Liệt, Hạo Tàng quốc vương, và một số người khác đều tự giác đi ra ngoài.

Có vài thứ, bọn họ không nên nghe.

Nghe xong những lời này sẽ phải chết a.

Mà Vương Hầu, Quân Phi, Hoàng Vũ, chần chừ trong chốc lát, Lạc Vũ đã không hề hiềm nghi lắc đầu nói: “Ta thật tình không biết.”

Dứt lời, cũng nhú mày, cúi đầu nhìn Lạc Lê nói: “Lạc Lê, phụ thân có đưa cho người vật gì đặc biệt không?”

“Đặc biệt?” Lạc Lê nhú mày nghĩ.

Suy nghĩ một hồi, đem tất cả trang sức trên người tháo xuống.

“Tất cả những thứ này là do cha cùng nương cho đệ, đệ cũng không biết cái nào là đặc biệt nữa. Tỷ tỷ, có vấn đề gì sao? Có phải hay không cha mẹ...”

“Không phải, Lạc Lê yên tâm, cha mẹ tạm thời không sao, tỷ tỷ nhất định sẽ cứu cha mẹ trở về.” Lạc Vũ ôm Lạc Lê, vốn là an ủi nhưng lại càng là dứt khoát.

Mà phía đối diện Vân Thí Thiên, đám người Yến Lâm nhìn thoáng qua những đồ vật của Lạc Lê, một lát sau lại lắc đầu.

Rất bình thường, chỉ là một ít vật phẩm tùy thân mà thôi.

Đừng nói là đặc biệt, ngay cả một chút giá trị cũng không có.

“Người giữ đi.” Lạc Vũ tự tay đem những thứ Lạc Lê đã lấy ra bao lại đưa cho Vân Thí Thiên.

Vân Thí Thiên vừa nghe sắc mặt liền trầm xuống, chẳng những không nhận, ngược lại vung lên một cổ sắt khí: “Ta chính là vì cái này?”

Lạc Vũ nàng là có ý gì? Hẳn tốt với nàng, chẳng lẽ là vì mấy thứ này?

Lạc Vũ thấy Vân Thí Thiên nổi giận phùng phùng, biết hấn hiểu lầm, lập tức khoác tay nói: “Cho dù người thật muốn mấy thứ này, ta cũng sẽ không cho.

Ý tứ của ta, dù sao người biết về tộc Phiêu Miểu nhiều hơn so với ta, mấy thứ này có lẽ cũng không phải không có giá trị.

Đưa cho người giữ, an toàn hơn rất nhiều.

Hai là, nếu người có tiếp xúc mấy thứ này nhiều, có lẽ sẽ phát hiện...”

“Không cần.” Lạc Vũ còn chưa nói xong, sắc mặt Vân Thí Thiên cũng có chút hòa hoãn, nhưng lại trực tiếp ngắt lời nàng.

“Đi theo ta, ta biết cái gì, người sẽ biết cái đó.” Vân Thí Thiên khẳng định nói.

Một dứt vừa dứt, Vân Thí Thiên nhìn Lạc Lê liếc mắt một cái, cau mày, đột nhiên nói: “Lại đây.”

Lạc Lê thấy Vân Thí Thiên sắc bén nhìn, lúc này lại đột nhiên muốn hấn đi qua, ngược lại càng rút người vào trong lòng Lạc Vũ.

Lạc Vũ thấy vậy vỗ vỗ vai Lạc Lê, ý bảo Lạc Lê đi qua: “Hấn không có bắt nạt con nít.”

Yến Trần, Yến Lâm, nghe vậy nhất thời không nhin được giương lên khóe miệng.

Vân Thí Thiên sao có thể là người bắt nạt con nít cho được.

Lạc Lê nghe vậy cũng chậm rãi đi tới.

“Cất giữ cho cẩn thận.” Vân Thí Thiên đem bao đồ Lạc Vũ vừa đưa chuyển qua cho Lạc Lê.

Đó là đồ vật mà Quân Vân đưa cho Lạc Lê, hấn không đoạt đồ của con nít.

Nhìn trong mắt Lạc Lê hiện lên một tia vui sướng, ngay sau đó Vân Thí Thiên trầm giọng nói: “Sau này đi theo ta, tốt nhất thu hồi tất cả mềm yếu, muốn trở nên nổi bật, muốn cứu ra cha mẹ, khóc lóc cũng không ích lợi gì.”

Vân Thí Thiên cao giọng nói: “Lại làm cho ta thấy người dựa vào người tỷ tỷ người khóc, ta sẽ đem người ném tới hắc ngục.”

Lời nói vừa hạ xuống, đầu ngón tay Vân Thí Thiên bắn ra, một vật rơi vào trong tay Lạc Lê.

Ánh sáng ngọc lưu ly rực rỡ, nhìn qua thật giống như một nửa đoạn bao tay vàng sắc tím.

Lạc Vũ chỉ cảm thấy bên trong nó có chứa lực lượng kinh người, nhưng rốt cuộc cũng không biết nó tốt đến mức nào.

Mà đám ba người Yến Lâm lại liếc nhau, trong mắt hiện lên một tia tuyệt đối kinh ngạc.

Tử Kim Li Long Sáo này, chính là vũ khí thành danh năm đó của Vân Thí Thiên, đây tuyệt đối là cực phẩm bảo bối.

Yêu ai yêu cả đường đi, thật đúng là chịu bỏ ra thứ này.

“Cám ơn hần.” Lạc Vũ cũng không khách khí với Vân Thí Thiên, gật đầu nói với Lạc Lê.

Lạc Lê cũng cảm giác được trong tay vốn là bảo bối rất tốt.

Lập tức nhìn Lạc Vũ liếc mắt một cái, lại nhìn Vân Thí Thiên liếc mắt một cái, một lát sau cong lên khoe môi nói: “Cám ơn tỷ phụ.” (*anh rể)

“Khụ khụ...” Lạc Vũ bị sắc nước miếng, mãnh liệt ho lên.

Lại trừng mắt nhìn Lạc Lê, cái gì tỷ phụ, đây là tương lai rất xa xôi có được hay không, nàng mới mười bốn tuổi, sớm nhất lập gia đình cũng còn tới hai năm a.

Mà một bên đám người Yến Trần thì hắc hắc nở nụ cười.

Vương Hầu, Hoàng Vũ, cũng nhướng mày.

Trong phòng vốn nghiêm túc áp lực, bị bốn chữ này của Lạc Lê làm cho không khí dễ chịu đi rất nhiều.

Vân Thí Thiên rất hài lòng, bốn chữ này hần nghe xong tâm tình rất sáng khoái nha.

Gương mặt khó được mỉm cười, tay vuốt ve đầu Lạc Lê: “Lại đây, ngồi bên cạnh ta, ta dạy cho ngươi cách dùng...”

Lạc Vũ thấy Vân Thí Thiên và Lạc Lê ngồi cùng một chỗ, mặc dù một lớn khí phách lãnh khốc, một nhỏ câu thúc, không khí cũng rất hài hòa. (*thể hiện sự bó buộc, không tự nhiên)

Trong lòng hiện lên một tia ôn nhu.

Nàng không cầu nhiều lắm, thăm nghĩ cùng người yêu, cha mẹ, huynh đệ, bạn bè, con cái sống vui sướng cả đời.

Chỉ tiếc, ông trời không theo ý nguyện của con người, luôn mang đến phiền toái cho nàng.

Ôn nhu chợt lóe cũng tiêu tan, trong mắt Lạc Vũ trầm xuống, ngẩng đầu nhìn đám người Quân Phi liếc mắt một cái, đứng thẳng người lên thông thả đi ra ngoài.

Quân Phi, Hoàng Vũ, Vương Hầu cũng nhẹ bước theo Lạc Vũ ra ngoài.

“Ngày mai sẽ đi.”

Mấy người mới đi tới cửa, thanh âm lãnh khốc của Vân Thí Thiên thản nhiên bay tới.

Ngày mai sẽ đi, Đế Phạm Thiên cướp được người, đương nhiên biết hần ở chỗ này.

Nếu lại chần chừ không về, như vậy thế cục ở Phật Tiên Nhất Thủy sẽ rất phức tạp.

Lạc Vũ nghe vậy cũng không lên tiếng, cùng đám người Quân Phi đi ra cửa.

Ánh nắng chiều bao phủ tại chân trời.

Sắc lửa hồng lộng lẫy, xinh đẹp vạn phần, nhưng lại giống như giọt nước mắt của con người.

Ánh sáng ngọc hoa mỹ, nhưng lại tan nát cõi lòng.

Trở lại chỗ ở của Lạc Vũ cùng bọn người Vương Hầu.

Cảnh vật vẫn như trước, người đã không phải như trước.

Lạc Vũ ngồi lên ghế dựa ngày xưa Giá Hiên Mặc Viêm từng ngồi, nhìn đám người Quân Phi đều tự ngồi xuống, nàng đi thẳng vào vấn đề, nói: “Ta muốn đi Phật Tiên Nhất Thủy, ngày mai sẽ đi.”

Ba người Quân Phi lặng im trong nháy mắt, gật đầu.

Đế Phạm Thiên, Vân Thí Thiên, Phật Tiên Nhất Thủy.

Trước kia không biết lai lịch cùng danh tiếng của đám người Vân Thí Thiên, Quân Phi cũng đã điều tra qua, mới biết được những người này, rốt cuộc biết được thế giới này to lớn biết nhường nào.

Tại Phi Vũ, tầm mắt của bọn họ cũng hạn hẹp như con ếch trong giếng.

Nhìn ba người gật đầu, Lạc Vũ trầm giọng nói: “Các người có muốn cùng đi theo ta không?”

Lời này vừa nói ra, Quân Phi, Vương Hầu cùng Hoàng Vũ nhìn nhau liếc mắt một cái, trong mắt hiện lên tia sáng kích động.

Phật Tiên Nhất Thủy, Vọng Thiên quân vương.

Bối cảnh như vậy, quốc gia cùng thực lực như vậy, thiên hạ rộng lớn như vậy.

Những điều này không thể nghi ngờ vốn là điều mà tất cả nam nhân có chí khí muốn xông pha đến nhất.

Nơi đó, có được người đứng đầu, võ công hàng đầu, mỹ nhân hàng đầu, rượu cũng hàng đầu,... Tất cả những thứ tốt nhất của thế giới này.

Bây giờ, Lạc Vũ lại hỏi bọn họ có đi theo nàng không.

Kinh ngạc thì kinh ngạc, kích động thì kích động, nhưng ba người cũng không vì quá vui sướng mà quên đi một vấn đề.

“Chuyến đi này, chủ yếu là cứu ra bá phụ cùng bá mẫu, Phật Tiên Nhất Thủy, đến đó chúng ta sẽ trở thành gánh nặng của người.” Quân Phi trầm ngâm nói.

“Không nhắc tới vấn đề này, ta chỉ hỏi các người có nguyện ý hay không cùng đi với ta.” Lạc Vũ nhìn ba người.

Lúc này đây, nàng đến vương cung Phi Vũ làm loạn như thế này, một khi nàng ra đi, những chuyện về sau cũng không dính dáng đến nàng nữa, nhưng mà... Hoàng Vũ, Vương Hầu và Quân Phi đã hỗ trợ nàng nhào một phen, bọn họ sẽ...

“Lạc Lê chắc chắn sẽ theo ta đi, trừ ba người các người, những người khác ta không cần.” Thanh âm Lạc Vũ rất trầm.

Ba người nghe vậy lại liếc nhau.

Sau khi trầm ngâm một lát, Hoàng Vũ chậm rãi nói: “Ta nói ra cái nhìn của ta, Lạc Vũ, Phật Tiên Nhất Thủy rất lớn, đó là nơi mà tất cả mọi người muốn hướng đến.

Nhưng là, bên đó các thế lực đã hình thành, muốn mạo muội chen chân vào mà không có tuyệt đối thế lực hàng phục người bên Phật Tiên Nhất Thủy, tuyệt đối sống không được.

Mà người, mặc dù cảm tình giữa người và Vọng Thiên quân vương rất tốt.

Nhưng là, ta nhìn ra được, cái nhìn của thủ hạ Vân Thí Thiên, tuyệt đối không phải tôn kính.”

Lời này vừa nói ra, trong phòng nhất thời không một tiếng động.

Hoàng Vũ nhìn sắc mặt không hề biến đổi của Lạc Vũ, gần từng chữ một: “Không phải ta chia rẽ ly gián, Lạc Vũ, chính người cũng cảm giác được mà.

Bọn họ là bị áp lực của Vọng Thiên quân vương ép buộc mới cúi đầu với người.

Người hãy nghĩ xem thủ hạ thân tín luôn theo bên cạnh Vọng Thiên quân vương làm việc tại Phật Tiên Nhất Thủy, như vậy cũng có thể đoán ra địa vị của bọn họ tại Vọng Thiên Nhai là nặng hay nhẹ.

Lúc này nhìn không ra khoảng cách thế lực giữa người và bọn họ, nhưng là sau khi trở về bên kia điểm này tuyệt đối sẽ xuất hiện.

Bọn họ chỉ cần gỡ chút thủ đoạn, Lạc Vũ, người sẽ bị dồn vào con đường chết không biết lúc nào.”

Một lời vừa dứt, Hoàng Vũ bình tĩnh nhìn Lạc Vũ.

Lạc Vũ cũng nhìn Hoàng Vũ, đôi mắt chỉ khẽ chớp.

“Các thế lực đã hình thành ở Vọng Thiên Nhai, võ công của người lại không đủ cao, càng không có chút tư liệu nào về công đức của Vọng Thiên quân vương, lại chưa từng có công lao đóng góp lớn ở Vọng Thiên Nhai, người sẽ không có năng lực phục chúng.

Nhưng nếu người muốn an phận sống trong hậu cung Vọng Thiên quân vương, như vậy câu nói kế tiếp của ta cũng không cần phải nói rồi.

Nếu người muốn cùng hấn đứng cùng nhau, mẫu nghi thiên hạ, như vậy, tất phải cùng bọn chúng đả khởi xung đột, Lạc Vũ, không ai nguyện ý có một người không cần trả giá làm bất cứ cái gì cũng có thể trèo lên đầu mình ngồi cả...”

Hoàng Vũ nói một nửa, nhìn Lạc Vũ.

Lạc Vũ trầm ngâm trong nháy mắt, có chút giương cao khóe miệng nói: “Người biết tính cách của ta.”

“Tốt.” Ánh mắt Hoàng Vũ nhất thời sáng lên: “Như vậy lúc này đây chúng ta sẽ không đi theo người đến Phật Tiên Nhất Thủy, việc cứu bá phụ bá mẫu, chúng ta không góp sức trong chuyện này.

Ba người chúng ta sẽ đi đến Ma Hỏa, địa phương giáp ranh Phật Tiên Nhất Thủy thiết lập thế lực của chúng ta.

Chúng ta sẽ kiến tạo cho người một thế lực mà người có thể dựa vào, có thể làm cho ai cũng không dám coi khinh người tại Phật Tiên Nhất Thủy.

Phía sau lưng của người, tuyệt đối không thể yếu hơn so với bất luận kẻ nào.”

“Đúng vậy.” Hoàng Vũ vừa nói xong, Quân Phi cùng Vương Hầu cũng đồng thời gật đầu, thanh âm sắc bén hữu lực.

Lạc Vũ không có lên tiếng, chỉ thật sâu nhìn Hoàng Vũ, Vương Hầu, Quân Phi.

Cuộc đời này, có thể được đến ba tri kỷ đã không còn gì tiếc nuối.

“Những lời khách khí ta sẽ không nói rồi, đây là thạch tủy, dùng một giọt sẽ được đến 40 năm công lực, ta cho các người. Tâm pháp tu luyện võ công của ta, ta cũng sẽ viết ra cho các người, tất cả những gì tại Phi Vũ ta đều lưu cho các người.

Nhớ kỹ, trong bất cứ tình huống nào, an nguy của chính mình mới là quan trọng nhất, ta muốn gặp ba người còn sống, mà không phải khổng lồ thế lực cùng ba thi thể.”

“Tốt.”

Giải quyết dứt khoát, bốn tay nắm chặt, truyền kỳ thứ nhất bắt đầu khởi động.

Hôm sau, Lạc Vũ an bày thỏa đáng cho Phi Vũ vương cung, Nghiêm Liệt, Hạo Tàng, bầu trời màu lam, mây trắng bay, 10 cấp Linh Thứu giương cánh mà bay.

Phật Tiên Nhất Thủy, Quân Lạc Vũ ta tới đây.

55. Chương 55

Gió nhẹ trên bầu trời xanh, mây trắng bay cao.

Giương cánh bay lượn, ngàn dặm đường xa.

Phật Tiên Nhất Thủy cách ba tiểu quốc như Phi Vũ rất xa, ngay cả 10 cấp Linh Thứu là bá chủ không trung với tốc độ vô song, cũng phải mất một tháng mới đến nơi.

Lá mùa thu rơi cành, mùi cỏ thơm thanh đậm.

Đảo mắt đã chuyển từ cuối hè sang mùa thu.

Bầu trời càng thêm rộng lớn, một màu xanh bao phủ cả thiên địa, chậm rãi nhuộm lên một tầng màu vàng chói mắt.

Ngày mùa thu là mùa thu hoạch, cũng là thời kỳ hoa mỹ của một người.

Phật Tiên Nhất Thủy, địa vực trải rộng hàng ngàn dặm, là quốc thổ có diện tích lớn nhất trên Vong Xuyên đại lục.

“Lạc Vũ, chúng ta vừa mới đi qua Lâm Châu, phía trước chính là Vọng Thiên Nhai.”

Ngồi trên lưng Linh Thứu, Yến Trần nhìn bao quát một mảnh thiên địa phía dưới, trong mắt ẩn chứa ánh sáng.

Lâm Châu thuộc phạm vi thế lực của Vọng Thiên nhai ở phía tây, cách Vọng Thiên Nhai chỉ có nửa ngày đường, bọn họ rút cuộc cũng về tới rồi.

Một tháng nay, Lạc Vũ vẫn cùng Vân Thí Thiên ở trên lưng Linh Thứu, đã biết không ít thông tin ở Phật Tiên Nhất Thủy về bối cảnh, nhân vật, lịch sử, sự tích.

Từ một người hoàn toàn không biết chút gì về Phật Tiên Nhất Thủy, chuyển biến thành hiểu biết một nửa.

Lúc này nghe Yến Trần nói như thế, gật đầu, cũng cúi đầu nhìn từ trên lưng Linh Thứu bao quát phía dưới.

Những dãy núi và dòng sông nhìn như một dãy ngân hà, một khi liếc mắt vẫn không thể nhìn thấy điểm cuối.

Màu xanh bao phủ tận cùng.

Vô số phồn hoa.

Không khí tươi mát vô cùng.

Ngay cả khi Linh Thứu đã bay rất cao, vẫn có thể cảm nhận được khí tức của biển xanh đập vào mặt mà đến, nhưng lại làm cho người ta không thể bỏ qua.

Phật Tiên Nhất Thủy, bọn họ rút cục tới rồi.

Lạc Vũ ngóng nhìn mảnh đất không khác gì đất nơi quốc gia khác.

Nhưng chính nơi này, lại là quốc thổ tầm cao nhất tại Vong Xuyên đại lục, là nơi tốt nhất so với những nơi khác, năng suất cực kỳ cao.

Ngay lúc Lạc Vũ nhìn một mảnh thiên địa phía dưới.

P phía dưới, những thành trấn Linh Thứu vừa bay qua, đột nhiên vang lên những tiếng chuông ngân thanh thúy lẫm lẫm, giống như một làn khói xanh bay thẳng lên trời cao.

“Bọn họ biết rồi.” Yến Phi đứng trên lưng Linh Thứu, trong mắt hiện lên một tia hài lòng.

“Lạc Vũ, bọn họ là thần dân của chủ nhân, đang muốn biểu lộ thái độ ân cần thăm hỏi chủ nhân.” Yến Lâm nghiêng người tựa vào trên lưng Linh Thứu, cười nhẹ nhìn về phía Lạc Vũ.

10 cấp Linh Thứu, chính là dấu hiệu của Yến Lâm hân.

Cũng có thể xem như phương tiện đi lại trên không trung của Vân Thí Thiên.

Lúc này, 10 cấp Linh Thứu bay vọt qua trên bầu trời các thành trấn của bọn họ, không chút nào che dấu khí tức, ý bảo mọi người, quân vương của bọn họ đã trở về.

Lạc Vũ “ừ” một tiếng, đồng thời quay đầu nhìn thoáng qua Vân Thí Thiên.

Chỉ thấy Vân Thí Thiên tựa người vào trên lưng Linh Thứu, lúc này đang từ từ khép lại hai mắt, không chút nào để ý.

Cảm giác được hân cũng không kinh ngạc, không đặc ý, thông dong giống như đó là chuyện tất nhiên.

Ánh nắng vàng bao phủ trên người hân, vô cùng sáng bóng, tóc bạc giống như phủ thêm rồi một tầng ánh sáng vàng pha lẫn màu bạc lóng lánh, khí thế không giận tự uy cũng không vì hân nhắm hai mắt mà tiêu tan.

Ngược lại, càng làm cho người không dám tùy ý nhìn trộm.

Trong mắt Lạc Vũ hiện lên một tia gợn sóng.

Phật Tiên Nhất Thủy, Vọng Thiên quân vương Vân Thí Thiên, cùng Phạm Thiên Các các chủ Đế Phạm Thiên, chính là hai thủ lĩnh lớn nhất tại Phật Tiên Nhất Thủy.

Vọng Thiên Nhai, Phạm Thiên Các, là hai lãnh, chiếm cứ một nửa quốc thổ tại Phật Tiên Nhất Thủy, thống trị số lượng người không thể đếm hết.

Mà một nửa khác quốc thổ còn lại, là đầm rồng hang hổ, trải qua vô số cửa ải, vượt qua tầng tầng hải cốt, đến nơi đã cắt đất phong hầu, lập vô số tiểu quốc.

Phật Tiên Nhất Thủy, hai thế lực cường hãn đối lập, vô số tiểu quốc làm chư hầu.

Vân Thí Thiên của nàng đúng là người hùng mạnh quân lâm thiên hạ như thế này.

Lạc Vũ nhìn Vân Thí Thiên đang từ từ nhắm hai mắt, trong lòng kiêu ngạo nghĩ.

Ở nơi này tùy tiện lôi ra một tiểu quốc, vẫn mạnh hơn gấp 10 lần so với Phi Vũ quốc, mỗi người bọn họ đều trở thành bá chủ một phương, mà Vân Thí Thiên lại là quân vương thống lĩnh bọn họ.

Người như vậy, sao nàng có thể không vì hấn mà kiêu ngạo cho được.

Ý niệm này vừa hiện lên trong đầu Lạc Vũ, nàng lại dời mắt nhìn thoáng qua vẻ mặt đám người Yến Lâm chung quanh.

Chỉ thấy biểu tình trên mặt bọn họ vô cùng kiêu ngạo cùng tôn kính phát ra từ trong tâm.

Con người Lạc Vũ khẽ nhúc nhích, nhẹ nhàng sụp mắt xuống, trong lòng vang lên những lời Hoàng Vũ nói trước khi nàng rời Phi Vũ quốc.

Hoàng Vũ nói đám người Yến Lâm đối với nàng cũng không tôn kính.

Lúc ấy nàng cũng không phủ nhận, nhưng cũng không phản bác.

Chính là bởi vì, trong lòng nàng cũng rõ ràng, chỉ là không nghĩ nói rõ ra mà thôi.

Theo đạo lý mà nói, Vân Thí Thiên cùng nàng đã định hôn ước, hấn trao cho nàng tín vật của hấn.

Như vậy, nàng vốn là phu nhân, phi tử, hoặc vương hậu...trong cung của Vọng Thiên Nhai quân vương.

Bọn họ đối với nàng hấn nên xưng hô tôn kính.

Cho dù không thể làm được tôn kính như đối với Vân Thí Thiên, là triệt để nghe theo mệnh lệnh và sùng bái từ trong nội tâm.

Nhưng ít ra cũng phải có tôn trọng một chút chứ.

Không gọi nàng một tiếng nữ chủ nhân, cũng có thể kêu nàng một tiếng phu nhân, ít nhất cũng nên xưng hô là Lạc Vũ tiểu thư.

Song, đám người Yến Lâm, Yến Trần vẫn kêu nàng như trước là Lạc Vũ.

Về phần lạnh lùng như Yến Phi, đừng nói là kêu Lạc Vũ, ngay cả kêu nàng cũng chưa từng có.

Cùng tuổi hoặc nhỏ tuổi hơn một chút mà xưng hô như vậy cũng không sai.

Nhưng là, nàng là vị hôn thê của chủ nhân bọn hấn.

Không phải Quân Lạc Vũ nàng so đo về vấn đề xưng hô.

Mà từ điểm này có thể thấy được nội tâm của bọn họ rốt cuộc quảng nàng tới vị trí như thế nào.

Nội tâm của bọn họ đối với nàng...

Lạc Vũ nghe tiếng chuông vang phía dưới truyền đến, nhìn một màu lam xanh thắm, trong đầu hiện lên tư liệu mấy ngày nay nàng biết được.

Vọng Thiên Nhai, quân vương Vân Thí Thiên, kẻ dưới tay có năm Yến một Phong, sáu người là nhân tài giữ an quốc gia và đều có công lớn đối với Vọng Thiên Nhai.

Năm Yến gồm có:

Yến Phi, là thiếp thân thống lĩnh bên người Vân Thí Thiên, chưởng quản tất cả binh mã đô thành Vọng Thiên Nhai, là đệ nhất đại đô đốc tại kinh đô Vọng Thiên Nhai.

Yến Trần, chưởng quản tin tức tình báo của Vọng Thiên Nhai, thủ hạ làm công tác tình báo rải khắp Phật Tiên Nhất Thủy, thậm chí cả Vong Xuyên đại lục, hần nắm trong tay quyền sinh sát, có quyền tiền trạm hậu tầu.

Yến Lâm, thống lĩnh tài chính Vọng Thiên Nhai, chưởng quản tất cả các nguồn tài lực Vọng Thiên Nhai, được xem như thần tài gia, chỉ cần một cái dậm chân đều có thể rung chuyển tài chính Phật Tiên Nhất Thủy.

Yến Ngũ, thứ hai đại đô đốc Vọng Thiên Nhai, trong tay cầm 70 vạn binh mã, tọa trấn phía đông biên quan Vọng Thiên Nhai.

Yến Triệt, thứ ba đại đô đốc Vọng Thiên Nhai, tay cầm 80 vạn binh mã, tọa trấn phía nam biên quan Vọng Thiên Nhai.

Một Phong là Phong Vô Tâm, tể tướng Vọng Thiên Nhai, bày mưu nghĩ kế một ngàn dặm trong, quyết thắng ngàn dặm ở ngoài, một đời quân sư.

Sáu người này, vốn là những người Vân Thí Thiên tín nhiệm nhất.

Cũng là dưới một người, trên vạn người tại Vọng Thiên Nhai.

Nhân vật như thế, chỉ sợ là do nể mặt Vân Thí Thiên mới cùng nàng vừa cười vừa kêu một tiếng Lạc Vũ.

Nếu nói chính thức tôn kính, như vậy thật đúng là...

Trong mắt Lạc Vũ hiện lên một tia phát sáng.

Nàng sẽ không cười khổ, nếu nàng đã quyết định đứng bên người Vân Thí Thiên.

Muốn cùng hắn qua cả đời, như vậy cũng chỉ có thể sử xuất ra tất cả tuyệt kỹ, dùng để hàng phục 6 vị đại tướng này.

Nếu không, bất cứ ai trong bọn họ cũng có thể mang đến đại họa cho nàng chỉ với một cái búng tay.

Như vậy sẽ rất khó xử cho Vân Thí Thiên.

Một bên là người có công lao đóng góp to lớn cho Vọng Thiên Nhai và phụ tá hắn, một bên là vị hôn thê.

Một khi có tranh chấp, cho dù chọn bên nào cũng không phải là quyết định đúng đắn.

Gió mạnh vù vù thổi qua, Lạc Vũ buông xuống nắm tay gắt gao nắm chặt trong tay áo.

Vọng Thiên Nhai, hết thảy bắt đầu từ nơi này.

“Lại đây.” Ngay lúc Lạc Vũ trầm hạ quyết tâm, Vân Thí Thiên đột nhiên lên tiếng, trợn mắt nhìn bàn tay Lạc Vũ vừa duỗi ra.

Lạc Vũ quay đầu nhìn về phía Vân Thí Thiên, cũng lập tức giật mình, vươn tay đưa cho hắn.

Năm ngón tay lạnh lẽo nhẹ nhàng nắm tay nàng, Vân Thí Thiên gắt gao nắm.

Không nói gì, chỉ cúi đầu nhìn Lạc Vũ.

Lạc Vũ đón nhận kỹ càng ánh mắt Vân Thí Thiên, trong đó ẩn chứa thâm u cùng nhiều hàm nghĩa.

Ánh mắt đối mặt, chưa nói một lời.

Lạc Vũ cũng hiểu được hàm nghĩa trong đôi mắt Vân Thí Thiên.

Ngày xưa ở triều đại nhà Hán, có Hán Vũ đế che chở đế hậu Vệ Tử Phu, đó là ba nghìn sủng ái vu một thân, vinh sủng cực kỳ. (*giai lệ ba ngàn chỉ sủng ái một người)

Nhưng đến cuối cùng, dung nhan không còn, sủng ái cũng không, lập tức cái gì cũng không còn lại, triều thần quay đầu công kích, tương lai phía sau tương đương thê thảm.

Mà Đường Thái Tông Lý Thế Dân, Trưởng Tôn hoàng hậu, có đức lại có tài, chính thức hàng phục tất cả trọng thần, ngay khi Đường Thái Tông chỉ trích nàng, tất cả các trọng thần trong triều đều lên tiếng biện minh giúp hoàng hậu.

Đây là chính thức cảm phục.

Nàng là muốn trở thành ba nghìn sủng ái vu một thân, nhưng lại là nữ nhân phụ thuộc vào hấn.

Hay là muốn trở thành ân đức cao vợi, vạn dân thần phục, là nữ nhân cùng hấn sống vai nhìn khắp thiên hạ.

Quyền lựa chọn này, hấn cấp nàng.

Lạc Vũ đối mặt ánh mắt Vân Thí Thiên, nàng chậm rãi cười.

Nguyên lai trong tâm Vân Thí Thiên rất hiểu rõ ràng, Hán Vũ đế cùng Đường Thái Tông mặc dù vốn là nàng dựa theo ý tứ của hấn để giải thích, nhưng ý tứ nàng sẽ tuyệt đối không thay đổi.

“Ta sẽ không cho người gặp khó khăn.” Lạc Vũ mỉm cười cầm tay hấn.

Vân Thí Thiên nhìn Lạc Vũ nắm tay hấn, trong mắt chớp động ánh sáng.

Một lát sau, có chút gật đầu, trong mắt toát ra mỉm cười.

Đây mới là Lạc Vũ mà hấn để ý.

“Tỷ tỷ, tỷ nói cái gì vậy?” Lạc Lê ngồi xuống luyện công bên người Vân Thí Thiên, nghe vậy mở mắt ra hỏi.

“Tiếp tục.”

Không ngờ Lạc Vũ còn chưa có trả lời, thanh âm Vân Thí Thiên lạnh như nước đá của hấn lại chen vào.

Lạc Lê nhất thời le lưỡi, lập tức chỉnh đốn lại tâm tình, tiếp tục luyện công.

Tỷ phu giám sát thật lợi hại, cũng không chuẩn hấn trộm lưỡi biếng một chút, ayyy.

Bên cạnh, Tiểu Ngân nằm ghé vào đỉnh đầu Linh Thấu thấy vậy, cười híp cả mắt, hướng Lạc Vũ quơ quơ một chút tiểu móng vuốt, tiếp tục dẫn đường.

Gió mát thổi qua, Lạc Vũ tựa vào trên người Vân Thí Thiên, tóc đen cùng tóc bạc đan vào cùng một chỗ, quần quít triển miên.

Cho dù phía trước có nhiều mưa gió, bọn họ cũng vượt qua.

Hoặc ngồi hoặc đứng, Yến Lâm, Yến Trần, thấy vậy liếc nhau, mi có chút nhướng lên.

10 cấp Linh Thấu bay lượn mà qua, một cái chớp mắt đã đi ngàn dặm.

Biển xanh biếc vô biên vô hạn.

Phật Tiên Nhất Thủy, Vọng Thiên Nhai, bọn họ đã trở về.

Ánh nắng vàng bay lên, bao phủ trời cao.

Trên bầu trời kinh đô Vọng Thiên Nhai, Linh Thấu xoay quanh trên không trung, tiếng kêu sắc bén kinh động thiên địa.

Lập tức, phía dưới tiếng chuông vàng gõ vang, liên miên bay lên chín tầng mây.

“Quân vương xa về, quần thần lễ bái.” Tiếng gào ầm ầm, nương theo tiếng chuông liên miên không dứt, bay giữa thiên địa, thẳng lên không trung.

Lạc Vũ nhìn bao quát Vọng Thiên Nhai.

Chỉ thấy phía dưới, kinh thành Vọng Thiên Nhai giống như một con cự long xoay quanh nằm trên mặt đất.

Kiến trúc rậm rạp, đen hồng giao nhau, đường hoàng mà cuồng vọng.

Từ trên bầu trời nhìn xuống, khí tức dữ tợn như vậy, cơ hồ muốn kinh xé trời cao.

Uy nghiêm, mà cuồng liệt vô thượng.

Mà ở trung ương đầu con cự long đang uốn mình này.

Một cung điện tử kim bạch sắc to lớn, uốn lượn không dứt, tự nhiên tồn tại trong thiên địa, đứng thẳng trong cơ thể cự long màu hắc hồng.

Cung điện hoa lệ một tầng nối tiếp một tầng.

Cái này kéo theo cái khác.

Liên tiếp, liên miên chồng chất dưới ánh mặt trời cực nóng, tản ra ánh sáng ngọc, chói lọi cùng khí phách.

Mà lúc này, trên bậc thang tại bên ngoài cung điện tử kim bạch sắc trắng địa cung điện ngoại bậc thang thượng, một đám người cung kính đứng sừng sững như những sợi chỉ màu đen.

Tiếng rống to cung nghênh, một tiếng tiếp một tiếng, từ dưới mặt đất bay lên.

Thần dân Vọng Thiên Nhai tới tiếp đón quân vương của bọn họ trở về.

“Chân... Chân...” Lạc Lê chớp đôi mắt nhỏ, sợ ngây người.

Mà Lạc Lê kéo tay Lạc Vũ, cũng có chút không nói nên lời.

Nếu đem Phi Vũ vương cung so sánh với Vọng Thiên Nhai, quả đúng là người trên trời, kẻ ở dưới đất, ngay cả đem ra so sánh cũng hoàn toàn khập khiễng.

Cùng là vương cung, nhưng khí thế của Phi Vũ lại kém hơn rất nhiều.

Linh Thửu kêu ngạo giữa đầu, chậm rãi đáp xuống cung điện tử kim sắc phía dưới.

Thần dân lễ bái, chúng thần cung nghênh.

“Cung nghênh quân vương trở về.”

“Cung nghênh quân vương trở về.”

...

Những tiếng cung nghênh liên tiếp vang vọng lên, càng ngày càng gần, Linh Thửu đã đứng vững trên mặt đất rồi.

Trên bậc cao cao, các đại thần vội vàng tụ tập tới, nhất tề khom người, quỳ xuống, đông đảo, đen nhánh một mảnh.

“Cung nghênh quân vương.”

Linh Thửu dừng ổn, Yến Phi nhìn lướt qua quần thần tứ phương, có chút gật đầu, đi trước xuống Linh Thửu.

Ngay sau đó lui ra phía sau vài bước, trang nghiêm cung kính chuyển hướng Vân Thí Thiên.

“Quân vương.”

Hai tay Vân Thí Thiên vẫn thu lại trong cấm bào như trước, chậm rãi xuống Linh Thửu.

Phía sau hai bên, Yến Lâm cùng Yến Phi cũng theo sát Vân Thí Thiên chậm rãi đi xuống.

Một chuyển bốn người, đều là cao cao tại thượng.

Lạc Vũ lôi kéo Lạc Lê, ngược lại bị bỏ rơi ở mặt sau cùng.

Lạc Vũ thấy vậy cũng không nhiều lời, lôi kéo Lạc Lê đi xuống.

“Quân vương, người còn biết trở về?” Ngay lúc này, trong bầu không khí trang nghiêm, một đạo thanh âm trầm thấp lại mang tức giận truyền đến.

Chỉ thấy ở phía trước, quần thần nhường đường, một nam tử vận một thân trường bào màu vàng nhạt, bước nhanh lại đây.

Nhìn qua cũng khoảng hơn hai mươi tuổi, dung mạo cực kỳ tuấn nhã, bất quá trên mặt lúc này mang theo ba phần tức giận, nhưng lại hiển hiện khí tức trầm ổn pha lẫn ba phần bén nhọn.

Vân Thí Thiên nhìn người đến, thản nhiên nói: “Cái này không phải là đã trở về sao?”

Vừa nói, vừa nâng bước đi về phía trước.

“Nếu vẫn không trở về, ta sẽ chiếm Vọng Thiên Nhai làm của luôn.” Người nọ bị Vân Thí Thiên ném ột câu liền nhú mày, cắn răng nói.

“Phong tướng, lời này người đã nói mấy lần rồi.” Yến Lâm thấp giọng cười khế.

Theo sát phía sau Yến Lâm, Lạc Vũ nghe vậy âm thầm gật đầu.

Khó trách dám cùng Vân Thí Thiên nói như vậy, người nọ vốn là Vọng Thiên Nhai tể tướng, Phong Vô Tâm.

Vọng Thiên Nhai, là người dưới một người trên vạn người a.

Gió Vô Tâm nghe vậy liếc mắt nhìn Yến Lâm một cái, rất nhanh đánh giá từ trên xuống dưới Vân Thí Thiên một cái, khom người nói: “Từ xa như vậy trở về, quân vương đi đại điện trước hay là nghỉ ngơi trước?”

“Vào triều.” Mái tóc bạc của Vân Thí Thiên bay lên, mặt không chút thay đổi.

Phong Vô Tâm nghe vậy chần chờ trong nháy mắt, lập tức gật đầu ý bảo đã hiểu.

Ngàn dặm từ xa về, với sức khỏe của Vân Thí Thiên vốn nên nghỉ ngơi, nhưng là bây giờ những chuyện tình cần hẩn xử lý rất nhiều, chỉ có thể trước tiên...

“Ta đây trước báo cáo vài chuyện quan trọng, trong tâm quân vương đều biết là...” Lập tức, Phong Vô Tâm cũng theo Vân Thí Thiên đi đằng trước.

Nhưng chỉ mới đi được vài bước, Vân Thí Thiên ngừng lại.

Mắt lạnh quay đầu lại, hướng tới Lạc Vũ rơi ở phía cuối cùng đảo qua một cái, Vân Thí Thiên nhướng mày: “Đuổi theo.”

Lời này vừa nói ra, Yến Lâm cùng Yến Trần theo sát phía sau, trong mắt nhất tề hiện lên một tia kinh ngạc, ý tứ này...

Trong tình huống quần thần lễ bái.

Lạc Vũ tuyệt đối không có tư cách đứng ở bên người Vân Thí Thiên tiếp nhận lễ bái, này...

Hai người liếc nhau, hành động cũng nhanh, lập tức chia ra đứng hai bên, nhường ra một con đường, ý bảo Lạc Vũ tiến lên.

Lạc Vũ thấy vậy, trong mắt hơi đổi, cũng không nói thêm cái gì, lôi kéo Lạc Lê đi đến vị trí bên người Vân Thí Thiên.

Phong Vô Tâm vừa thấy lập tức sững sốt.

Rất nhanh đánh giá Lạc Vũ từ trên xuống dưới một cái, trong mắt hiện lên một tia hiểu rõ, sau đó cũng không nói nhiều, tiếp tục bám bảo với Vân Thí Thiên.

Một chuyển bầy người của Vân Thí Thiên trong tầm mắt lễ bái của quần thần, đi vào nghị chính cung điện.

Đứng thẳng tại cao cao phía trước nghị chính cung, Vân Thí Thiên đưa lưng về phía mọi người, y bào thân nhiên vung lên: “Đứng lên đi.”

“Đa tạ quân vương.” Chính tề mà đồng thanh, tiếng vang thẳng hướng trời cao.

Trong quá trình Vân Thí Thiên bước vào cung điện, quần thần lễ bái không dám có một tia nhúc nhích, được đến cho phép mới hô lớn một tiếng, nhất tề ngẩng đầu lên, đưa mắt nhìn Vân Thí Thiên tiến vào nghị chính cung.

Ngay sau đó, chúng thần lập tức nhìn nhau, trong mắt ba quang chớp động.

Bên người quân vương của bọn họ có một nữ tử.

Hơn nữa nữ tử kia lại đi bên người quân vương của bọn họ, này đại biểu là...

Về mặt thay đổi, ánh mắt bay tán loạn.

Chúng thần cũng không dám chậm trễ, đem nghi hoặc cùng kinh ngạc giấu ở trong lòng, đi như bay theo đuôi tiến vào nghị chính cung.

Tiếng chuông vàng gõ vang, Vọng Thiên Nhai chúng thần vào triều.

Một thân hắc kim trường bào, Vân Thí Thiên ngồi trên ghế dựa kỳ lân cao cao phía trên, kỳ lân giường nanh múa vuốt, khí tức như vậy đoạt người hô hấp.

Trong tòa cung điện rộng lớn, quần thần chia làm hai bên sắp xếp đứng thẳng.

Dựa theo phẩm hàm kéo dài xuống, cơ hồ đứng đầy trên đài cao bạch ngọc bên ngoài nghị chính cung. (*chức tước)

Sau đó, vẫn còn liên tiếp các triều thần từ bốn phương tám hướng chạy tới, cung kính đứng phía sau.

Vọng Thiên quân vương vào triều, chuông vàng vang lên, trong thời gian một nén hương, các đại quan trên tam phẩm ngự tại kinh đô, nếu không tới sẽ bị cách chức điều tra, vĩnh viễn không cần vào triều. (*bãi bỏ chức quan)

Đây là Vọng Thiên quân vương thiết dụ. (*ý chỉ cứng rắn)

Vân Thí Thiên tựa trên ghế quân vương kỳ lân, từ từ nhắm lại hai mắt, sắc mặt có chút trắng bệch.

Được hoàn mà Lạc Vũ có thể bảo đảm cho hắn ba tháng thời gian không phát tác đã đến thời hạn rồi, một đường từ xa về tới, khí tức bắt đầu trở nên không ổn định.

Lạc Vũ lôi kéo Lạc Lê đứng ở giữa điện.

Vọng Thiên quân vương thiết lệnh như núi, trong đại điện người nào đứng ở vị trí nào, đều là có quy củ, ai dám vượt qua.

Mà lúc này, tất cả quan viên siêu phẩm cùng chính phẩm đều đã đứng vào vị trí của mình.

Nàng hoàn toàn không biết phải đứng ở đâu mới phải.

“Quân vương, thân thể của người?” Phong Vô Tâm đứng cùng một hàng bên người Vân Thí Thiên, thấy sắc mặt hắn không tốt, không khỏi đề thấp thanh âm, trong mắt có một tia lo lắng.

Chẳng lẽ Bá Vương Long đan không có tác dụng?

Vân Thí Thiên nhắm hai mắt không có trả lời, chỉ có ngón tay giật giật một chút.

Phong Vô Tâm thấy vậy cũng không hỏi, chỉ cung kính đứng thẳng.

Trong điện là một mảnh lạnh ngắt như tờ, chỉ có thanh âm hô hấp liên tiếp.

Mọi người mắt xem mũi, mũi xem tim, hoàn toàn quên mất Lạc Vũ bơ vơ đứng ở giữa điện.

Nhưng là, thái độ bỏ qua không thèm để ý tới, lại càng làm cho người ta thấy xấu hổ.

Về mặt Lạc Lê không được tự nhiên cùng cảm giận, lại bị Lạc Vũ gắt gao nắm tay hắn, không cho phép hắn lộn xộn nói lung tung.

Mà chính Lạc Vũ cũng lẳng lặng đứng trong cung điện nguy nga, không nói một lời, bị nhiều người như vậy bỏ qua, nhưng sắc mặt cực kỳ tự nhiên.

Một nén nhang đã qua, Vọng Thiên Nhai kinh đô tắt cả quan viên trên tam phẩm đã đến đông đủ.

Không thiếu một người.

“Tất cả triều thần đến đông đủ.”

Vân Thí Thiên ngồi trên cao cao kia, vẫn như trước không có mở mắt, nghe vậy lạnh lùng gật đầu, đột nhiên lên tiếng nói: “Quân Lạc Vũ, tay phải vị trí thứ ba, đi lên.”

Lời vừa nói ra, quần thần phía dưới nhất thời xôn xao.

Vị trí bên tay trái quân vương bọn họ, thứ nhất là Phong Vô Tâm, kế đến là Yến Trần.

Bên tay phải, vị trí thứ nhất là Yến Phi, kế đến là Yến Lâm.

Xuống hàng kế tiếp, vị trí thứ ba là Yến Ngữ, kế đến là Yến Triệt.

Mà nay, tay phải vị trí thứ ba, đứng giữa Yến Lâm cùng Yến Phi, lại cao hơn Yến Ngữ cùng Yến Triệt.

Vị trí này... Là chưa từng có qua.

Này... Đây là chuyện gì xảy ra?

Những vị trí bên cạnh quân vương bọn họ, định cho sáu người, những người này không ai mà không phải là có công lớn đóng góp cho Vọng Thiên Nhai, công trạng võ công, là bọn họ hoàn toàn không có khả năng đi so đo.

Nhưng thật không hiểu nổi, đột nhiên trống rỗng xuất hiện một nữ nhân, lại cho nàng ta đứng lên trên.

Vừa vào đã tiến vào trung tâm quyền lực của Vọng Thiên Nhai, cái này...

Phía dưới, trong mắt quần thần là một mảnh xôn xao, nhưng vẫn nghẹn ứ trong cổ họng không dám lên tiếng, chỉ là trong mắt hiện lên gợn sóng quay cuồng, vô số tin tức bay vòng trong đó.

Mà phía trên đám người Yến Trần, Yến Lâm lại liếc nhau, trong mắt có chút trầm xuống.

Một hôn thê hoàn toàn không có công tích gì.

Vừa vào đến đã đứng cùng một độ cao với bọn họ, nàng ta dựa vào cái gì?

Nàng đã từng ra sức đóng góp cho Vọng Thiên Nhai cái gì chưa?

Chỉ dựa vào việc nàng được quân vương coi trọng?

Là có thể trực tiếp tiến vào trung tâm quyền lực ở Vọng Thiên Nhai này?

Mà bọn họ người người đều đã từng xuất sinh nhập tử, thề đi theo quân vương mới có địa vị hôm nay.

Trên đài cao, những người mang chữ Yến, trong mắt bắt đầu thâm rồi.

Chỉ có Phong Vô Tâm, con người chuyển động thật sâu nhìn Vân Thí Thiên liếc mắt một cái.

Lạc Vũ vẫn lôi kéo Lạc Lê như trước, cái gì cũng không nói, thoải mái đi lên trên.

Mà ngay lúc Lạc Vũ đi lên trước, trong nháy mắt Vân Thí Thiên búng một chút đầu ngón tay.

Chiếc nhẫn mang nơi tay Lạc Vũ, bao trùm một tầng bùn đất Ly Hỏa Lưu Ly giới, vô thanh vô tức vỡ vụn, lộ ra nguyên lai diện mạo của Ly Hỏa Lưu Ly giới.

Hấp.

Nhất thời, quần thần phía dưới nhất tề hít vào một hơi lạnh khí.

Đây là Ly Hỏa Lưu Ly giới... Đây...

“Quân Lạc Vũ, bốn quân vị hôn thê.” Thanh âm lãnh khốc hạ xuống, nhưng lại như một tảng đá lớn dẩy nên ngàn tầng lãng, phía dưới quần thần khiếp sợ đã hoàn toàn không cách nào che lấp.

Quân vương của bọn họ không phải không thương sắc đẹp sao, lúc này sao đột nhiên có vị hôn thê, này...

Kinh ngạc thật sâu, cả triều chúng thần trợn mắt há hốc mồm.

Lạc Vũ thấy vậy gờ gờ lên mi, Vân Thí Thiên có vị hôn thê có cần phải quá mức kinh ngạc như vậy không?

Mà Vân Thí Thiên một lời giới thiệu qua Lạc Vũ, sau đó trực tiếp chuyển đề tài.

“Những ngày bốn quân không có ở đây, Giai Hòa Diệp xuất hiện rung chuyển, Lợi Châu xuất hiện ba động, Đế Phạm Thiên khi dễ tới cửa, bốn quân chưa bao giờ biết, không có bốn quân Vọng Thiên Nhai cư nhiên lại vô dụng như thế?”

Lời nói nhẹ nhàng đột nhiên chuyển thành chột quát, Vân Thí Thiên mạnh mẽ mở mắt ra, trong mắt lóe ra tử quang sắc bén, lãnh khốc cực kỳ quát hỏi, độ ấm trong nghị chính cung nháy mắt thẳng tắp giảm xuống.

Ầm, quần thần run rẩy, ầm một tiếng nhất tề quỳ xuống.

“Quân vương bớt giận.”

“Bớt giận? Bốn quân rất không nghĩ muốn tức giận.” Vân Thí Thiên lạnh như băng đảo mắt qua chúng thần quỳ gối phía dưới.

Ánh mắt lướt qua, phía dưới chúng thần không tự chủ được rung mình một cái.

“Nếu bốn quân không có ở Vọng Thiên Nhai, lại trở nên vô dụng như thế, bốn quân lưu các người...”

“Quân vương bớt giận, quân vương bớt giận...”

Vân Thí Thiên cũng không nói hết, nhưng ý tứ trong đó lại làm kinh sợ đến chúng thần đang quỳ phía dưới, bọn họ cơ hồ cảm như hén, sợ hãi không thôi.

Hai mắt lãnh khốc thiết huyết đảo qua quần thần phía dưới.

Trong mắt Vân Thí Thiên là một mảnh lạnh băng: “Trong mười ngày, bốn quân không muốn nghe thấy bất cứ tin tức xấu nào.”

Một lời hạ xuống, thanh âm Vân Thí Thiên nhưng lại một chút, chậm rãi tiếp tục nói: “Có cần hay không bốn quân tự mình phân phó các người phải làm như thế nào?”

“Không, chúng thần sẽ tự châm chước, đa tạ quân vương tha thứ.”

Lập tức, phía dưới những trọng thần có liên quan lập tức kinh sợ mở miệng.

Này, đã xem như quân vương ân điển, cấp bọn hắn cơ hội lần thứ hai.

Bọn họ nếu còn không biết đúng mực, tất cả đều đáng tiến vào hắc ngục bóp nát đầu khớp xương rồi.”

Vân Thí Thiên nghe vậy, sắc mặt lạnh như băng có chút chuyển biến tốt đẹp.

Vọng Thiên Nhai, cao thủ như mây, ai cũng không phục người khác.

Trừ ra hắn cùng dưới tay sáu đại thống lĩnh có thể áp chế những người khác, những người còn lại căn bản làm không được.

Điều này có lợi, nhưng cũng có hại.

“Quân vương, thiết tinh ở Phong Châu...”

“Khởi bẩm quân vương, Phạm Thiên các phái người đến truyền lời.” Ngay lúc Phong Vô Tâm mở miệng, đồng thời ngoài điện đột nhiên vang lên một tiếng bẩm báo.

Lạc Vũ nghe vậy nhẹ nhàng chuyển mắt một chút.

Vân Thí Thiên mới vừa về còn chưa kịp uống một miếng nước, Phạm Thiên các Đế Phạm Thiên đã phái người đến đây.

Đây là nói tin tức của Đế Phạm Thiên rất linh thông? Hay là nên nói cái gì khác?

“Tôi cũng thật nhanh.” Vân Thí Thiên hừ lạnh một tiếng, dựa vào ghế dựa kỳ lân phía sau, giống như cũng không kinh ngạc về tin tức này.

Bên cạnh Phong Vô Tâm lập tức ngừng hồi báo, trầm giọng nói: “Tuyên.”

“Vâng.”

“Tuyên sứ giả Phạm Thiên các vào điện diện kiến.” Thanh âm tung bay, xa xa truyền bá đi.

Một lát sau, một chuỗi người trước sau tiến vào đại điện.

Người cầm đầu là một nam tử trung niên, vừa vào điện lập tức lộ ra vẻ mặt tươi cười hướng Vân Thí Thiên tam hô cửu bá, sau đó cười nhìn Vân Thí Thiên.

“Vọng Thiên quân vương từ xa về đến, thật đáng mừng.”

“Hi từ đâu đến?” Phong Vô Tâm nghe vậy thản nhiên nói. (*mừng)

“Đương nhiên là có hi, nghe nói Vọng Thiên quân vương tại tiểu quốc xa xôi ngàn dặm, vì một nữ nhân làm trì trễ thời gian trở về.

Đã từ lâu nghe thấy Vọng Thiên quân vương không thích nữ sắc, nay cuối cùng tâm cũng đã động, chẳng phải là mừng rõ.

Các chủ nghe tin lập tức phái tại hạ vì Vọng Thiên quân vương đưa lên hạ lễ, đại biểu tâm ý của chủ nhân ta.”

Dứt lời, nhẹ nhàng vỗ tay một cái, lập tức phía sau đưa lên một cái rương tinh xảo.

Người này cũng không hy vọng xa vời Vân Thí Thiên sẽ có hứng thú mở miệng kêu hắn mở ra, hắn tươi cười đầy mặt trực tiếp mở rương ra.

Lập tức, triều thần tề tụ trong nghị chính cung, nhìn vào bên trong chiếc rương tinh xảo, một thân lụa mỏng phi vũ, cơ hồ giống như lộ ra nửa thân trần, mỹ nữ đang uốn mình nằm bên trong.

Mi mục như vẽ, tuyệt đối là mỹ nữ cực phẩm.

Vọng Thiên quần thần, lạnh ngắt như tờ.

Người của Đế Phạm Thiên sau khi mở rương, đầy mặt tươi cười hướng về phía mặt không chút thay đổi Vân Thí Thiên, nói: “Những thứ phía sau này, chính là những phiên quốc phụ thuộc các chủ ta, vì biểu thị vui mừng mà đặc biệt đưa lên hạ lễ, chúc mừng Vọng Thiên quân vương từ xa về đến.”

Dứt lời, những người phía sau liên tiếp tiến lên, tươi cười đầy mặt, đều tự đưa cái gọi là hạ lễ.

Phi hoàn yếm gầy, đẹp dễ có, ôn nhu có, nóng bỏng có, văn nhã có, các hình thái mỹ nữ, đó là khuynh thành mà ra, người người đều là sắc đẹp khuynh quốc khuynh thành.

Trong nháy mắt, cả nghị chính cung Vọng Thiên Nhai đều phát sáng cả lên.

Biết rõ Vân Thí Thiên vì một nữ nhân mà chậm trễ thời gian quay về.

Nhưng lại đưa đến vô số mỹ nữ cao cấp, tâm tư này...

Vọng Thiên quần thần, không dám nói một lời, nhất tề trầm mặc.

Vân Thí Thiên cao cao tại thượng ngồi, nhìn trước mắt hết thấy, không tỏ bất cứ thái độ gì.

Mà Phong Vô Tâm và đám người Yến Trần vốn hẳn là ra mặt giải quyết, lại liếc nhau, sau đó mỉm cười quay đầu nhìn về phía Lạc Vũ.

Người không phải là vị hôn thê của chủ nhân sao.

Nhiều như vậy nữ nhân tới rồi, tự nhiên là người phải ra mặt thu thập.

Trong lúc nhất thời, cả triều đại thần toàn bộ đem ánh mắt tập trung tới trên người Lạc Vũ.

56. Chương 56

Tại nghị chính cung của Vọng Thiên Nhai, lần đầu tiên quần thần lướt qua Vân Thí Thiên nhìn những người khác đi bên cạnh hắn.

Lạc Vũ đứng ở vị trí trên, trong lúc nhất thời thật không biết nên cảm thấy vinh hạnh, hay nên cảm thấy áp lực.

Cả người trang phục màu lam nhạt, tháo vạt mà gọn nhẹ, trong sáng.

Đứng ở trên đài cao, so sánh cùng những nữ nhân thiên kiều bá mị trang điểm tuyệt sắc phía dưới, Lạc Vũ mặc dù dung mạo xuất sắc, nhưng lại thiên về thương trúc một loại thanh hành (*về đẹp thanh cao như trúc xanh).

Mà không còn nhìn đàn hoa kiều diễm phía dưới nữa. (*làm cho người ta không còn chú ý tới những nữ nhân kiều diễm bên dưới nữa).

Tại một đám oanh oanh yến yến trước mặt, là hạc lạc giữa bầy gà, hiển lộ vẻ oai phong khác người. (*nổi bật giữa đám đông).

Quần thần trong mắt sâu xa so sánh đối lập, không ngừng suy nghĩ từ ngữ thích hợp.

“Quân vương Vọng Thiên, không tiếp nhận lễ vật của chủ nhân ta sao? Chẳng lẽ là chưa đủ đẹp? Hay là khẩu vị của quân vương ngài quá mức đặc biệt, không thích những mỹ nữ tuyệt sắc này?”.

Người nam nhân trung niên nhận sứ mệnh ngoại giao thấy trên đại diện không có người nào mở miệng, tươi cười trên mặt lại càng phát ra sáng lạn, nói.

Bất quá lời nói kia lại thực sắc bén.

Quân vương Vọng Thiên Nhai, ngay cả lễ vật của Phạm Thiên các chủ của hắn cũng không dám nhận.

Lời này nói ra ý thứ nhất chính là nói quân vương Vọng Thiên Nhai sợ Phạm Thiên các.

Đồng thời càng nhiều ý ám chỉ, Vân Thí Thiên thích nữ nhân xấu xí.

Từ lúc Phật quân vương trở về, Vân Thí Thiên tại sao lưu lại nữ nhân, Phật Tiên Nhất Thủy thế lực lớn ai không biết.

Xấu nữ, vẫn không có tình cảm đối với phụ nữ – Vân Thí Thiên, thích một xấu nữ.

Chuyện này quả thực là truyện cười số một của Phật Tiên Nhất Thủy.

Vân Thí Thiên tựa vào ghế kỳ lân, nghe vậy lạnh lùng nhìn lướt qua người trung niên phía dưới, hiển nhiên không có ý định lên tiếng, khóe mắt khẽ quét qua Lạc Vũ một cái.

Cư nhiên thật sự đem chuyện này giao cho Lạc Vũ xử lý.

Lạc Vũ thấy vậy khẽ nhếch mày một chút, buông bàn tay đang lôi kéo của Lạc Lê ra, chậm rãi điều chỉnh vạt áo, rồi từng bước đi ra.

Mặt mang nụ cười, thông dong mà tao nhã, nhìn xuống lễ vật một đám nữ tử tuyệt sắc bên dưới.

“Muốn biết quân vương của ta khẩu vị đặc biệt hay không đặc biệt, như thế nào, người có muốn cùng các nàng cùng nhau nghiệm chứng?” Giọng nói lướt nhẹ, giống như gió xuân thổi qua, không mang theo một tia ác khí.

Thế nhưng lời này vừa hạ xuống, đám người Yến Trần vốn đang mang vẻ mặt xem kịch vui, không nhịn được sắc mặt giương lên, khẽ nở nụ cười.

Quần thần trong triều, lại càng quay đầu hướng về phía người trung niên kia.

Cùng đám phụ nữ cùng nhau nghiệm chứng, ý tứ không phải vốn là đem hắn như phụ nữ để đối đãi, thu vào hậu cung?

Lời này thật sự đúng là ung dung thản nhiên nhưng lại mang ý nghĩa không tử tế.

Người trung niên kia vừa nghe, trình độ công phu đảo ngược cũng thật tài tình, trên mặt tươi cười không giảm, chỉ nhìn hướng Lạc Vũ cười nói: “Ta chỉ là một tiểu nhân vật, quân vương Vọng Thiên nhất định sẽ chú ý, không thể làm bản mặt của quân vương rồi.”

“Người không phải đã điều tra ra quân vương của ta khẩu vị đặc biệt rồi sao?” Lạc Vũ mỉm cười.

“Ha ha, quân vương Vọng Thiên khẩu vị tuyệt đối là hàng đầu, điều này là không thể nghi ngờ.” Nam nhân trung niên cười đến mức phảng phất như mở ra một đóa hoa.

Bất quá bản thân lại cứng ngắc không ít.

Lạc Vũ nghe vậy gật đầu, ừ một tiếng, chậm rãi nói: “Quân vương của ta khẩu vị tự nhiên là hàng đầu, mắt nhìn trúng cũng không có mấy người trong thiên hạ...”

Vân Thí Thiên nghe đến đó, nhìn lướt qua bóng lưng của Lạc Vũ, trong mắt chợt lóe qua, mỉm cười.

Lạc Vũ của hắn thật đúng là không chút nào khiêm tốn, nhìn khẩu khí này.

“Hôm nay các chủ Phạm Thiên chúc mừng, tình ý này quân vương của ta vui lòng nhận, về phần lễ vật này...” Lạc Vũ chậm rãi nhìn thoáng qua một đám tuyệt sắc mỹ nữ bên dưới, có chút dừng lại.

Quanh người nàng, đám người Yến Lâm mỉm cười xem kịch vui

Đế Phạm Thiên đưa tới, không thể không thu.

Thu lần đầu tiên, thì sẽ có lần thứ hai, sớm muộn gì cũng trở thành đại họa trong lòng nàng.

Hôm nay thật muốn nhìn xem nàng ứng phó như thế nào.

Vốn là một đồ phụ thì sẽ không thu, nhưng lại dường như có chút thủ đoạn.

Trong lúc nhất thời, ánh mắt của mọi người trong cung nghị chính, hoặc cố ý, hoặc vô tình, toàn bộ tập trung trên người Lạc Vũ.

Lạc Vũ không để ý đến ánh mắt của những người khác, sau khi có chút dừng lại, chậm rãi nói tiếp: “Tư sắc cũng không sai.”

Người trung niên nghe khẩu khí của Lạc Vũ, lập tức cười nói: “Đó là tự nhiên, lễ vật đưa cho quân vương Vọng Thiên, như thế nào có thể kém, tất cả những người này đều là do Các chủ Phạm Thiên chọn lựa những người tốt nhất từ bên trong các thế lực.”

Mà Yến Lâm, Yến Trần thì liếc nhau, như thế nào, nàng muốn nhận?

Lạc Vũ nghe vậy gật đầu, nét mặt nhìn qua rất hài lòng, chậm rãi nói: “Tốt nhất, không sai, Các chủ Phạm Thiên đem đồ tốt nhất trong phạm vi thế lực cũng đưa đến cho quân vương của ta.

Với tình hình thực tế cùng hảo ý như vậy, nếu quân vương của chúng ta không thu, như vậy thì không thể được rồi.”

Lời nói chậm rì rì vừa hạ xuống, người trung niên phía dưới sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Mà ở phía sau Lạc Vũ, trong nháy mắt Yến Lâm Yến Trần nuốt chút nữa phun cười ra tiếng.

Ngay cả Phong Vô Tâm vẫn bất động sắc mặt, cũng có chút liếc mắt nhìn thoáng qua Lạc Vũ.

Đất phong, đồ tốt nhất trong phạm vi thế lực, những thứ đó là thuộc về tiểu quốc chư hầu, tiến cống cho những người cấp trên là quân vương.

Nếu Đế Phạm Thiên đem đồ tốt nhất trong phạm vi thế lực của mình đưa tới cho Vân Thí Thiên.

Ý nghĩa kia, chỉ sợ chính là ý tứ cúi đầu xưng thần rồi.

Lời này ý tứ Lạc Vũ nắm bắt được.

“Không, không phải ý tứ này, những tuyệt sắc mỹ nữ kia tự nhiên không tính là tốt nhất...” Người trung niên quỳnh lên, vội vàng giải thích rõ ràng quan hệ.

Mà Lạc Vũ vừa nghe xong chữ “không”, lập tức sắc mặt trầm xuống: “Không tính là tốt nhất? Vậy Đế Phạm Thiên có ý tứ gì? Đưa những thứ hàng loại hai này tới cho quân vương của ta?”

Hàng loại hai.

Đám mỹ nữ phía dưới mặt toàn bộ rút gân.

Các nàng chỗ nào là loại hai? Lời nói này...

“Không, cũng không phải ý tứ này...”

“Tốt lắm, tưởng rằng Vọng Thiên Nhai ta dễ khi dễ có phải không, cứ nhiên có dũng khí mang hàng loại hai đến tặng quân vương của ta, Đế Phạm Thiên có phải hay không cho rằng các thế lực của Phạm Thiên hẳn có năng lực một ngụm nuốt trôi Vọng Thiên Nhai ta, dám nhục mạ quân vương của ta như thế, khinh người quá đáng.”

Lạc Vũ không đợi nam nhân trung niên kia nói hết, lập tức trầm giọng quát to.

Một lời hạ xuống, toàn bộ đại thần trong nghị chính cung, cùng đem ánh mắt tập trung trên người ngoại giao của Phạm Thiên.

Sát khí bùng nổ, bắt đầu lan tràn trong đại điện.

Có dũng khí mang hàng loại hai đến đây, Đế Phạm Thiên, lá gan không nhỏ.

Đằng đằng sát khí, trong chính cung của Vọng Thiên Nhai, nhiệt độ trực tiếp hạ xuống.

Những người đến tặng lễ, lập tức mồ hôi rơi như mưa.

Bọn họ đến, vốn là để châm chọc quân vương Vọng Thiên cùng chia rẽ ly gián, gây xích mích.

Nhưng tuyệt đối không phải đến để khiến cho hai thế lực giao phong (*đánh nhau)

Vọng Thiên Nhai nếu bởi vì chuyện này mà chống lại Phạm Thiên các.

Đừng nói đến chuyện khác, bọn hắn trở về sợ rằng sẽ bị Phạm Thiên lột da, rút gân

“Không, không, chủ nhân của ta tuyệt đối không phải ý tứ này, ta đến đây vốn là để thể hiện thành ý cùng với chúc mừng...”

“Đây là thành ý?” Tay Lạc Vũ để ở sau lưng, mặt lạnh như băng.

“Cái này, cái này...”

Nam nhân trung niên bị Lạc Vũ nói đến hồ đồ, nhất thời trong đầu bị quay vòng vòng, nghĩ hồi lâu mà không nói ra lời.

“Phạm Thiên các toàn những người bị nói lấp, Phạm Thiên các không có ai khác sao.” Lạc Vũ mang theo một tia trào phúng.

Nhưng là lời đang nói còn chưa hạ xuống, một số trọng thần trong điện đã bật cười.

Phạm Thiên các cùng Vọng Thiên Nhai, vốn luôn đối đầu.

Vì vậy chỉ cần có cơ hội cười nhạo đối phương, thì tuyệt đối sẽ không bỏ qua dù chỉ một chút.

Lạc Vũ này quả là trong bông có kim, châm chọc lợi hại.

“Cái này... Đương nhiên không phải, ty chúc bắt quá vốn chỉ là một kẻ hèn mọn, không biết gì trong Phạm Thiên các...” Lời nói còn chưa nói hết, nam nhân trung niên ngay lúc ánh mắt Lạc Vũ nhìn xuống, khép miệng lại.

Nếu nói ra hẳn được phái tới Vọng Thiên Nhai chúc mừng lại là kẻ không tài cán gì, đây tuyệt đối là coi rẻ, tuyệt đối coi rẻ.

Nam nhân trung niên thấy Lạc Vũ nhìn hắn cười khê, như là cổ vũ hắn nói ra, trong lồng ngực hít một hơi lãnh khí, chính là nói cũng không được, mà không nói cũng không được.

Khiêm nhường sẽ bị Vọng Thiên Nhai không tôn trọng.

Không khiêm nhường, thì chính là đến thị uy, muốn khai chiến.

Hắn từ trước tới giờ chưa từng gặp phải một người nữ tử như vậy, nhìn qua tưởng rằng nói chuyện rất tốt, kì thực nhưng lại khiến người ta từng bước phạm vào sai lầm, sẽ bị khai thác đến mức không thể quay đầu lại.

Từ lúc nào Vọng Thiên Nhai có thêm một người nữ tử biết ăn nói như vậy rồi?

Điều này quả thực cùng với đặc tính dùng võ lực chinh phục tứ phương của Vọng Thiên Nhai, hỗ trợ nhiều lắm.

Đúng là được trời ban cho người thông minh nhanh trí.

Nam nhân trung niên sau khi quýnh lên, tâm lý lại xoay chuyển.

Lập tức vội vàng nói: “Ta tới đây ý chúc mừng Vọng Thiên Nhai quân vương là tuyệt đối chân thành, hôm nay đưa lên mỹ nữ như vậy, không có hi vọng vươn tới làm người của Vọng Thiên quân vương.

Chỉ vì trong cung của quân vương không có nữ hầu, chứ không phải như vừa rồi cùng vị quý nhân kia trò chuyện, ý muốn vào hậu cung là phi tần, mà đặc biệt mang tới.

Tuy không phải cực phẩm, nhưng cũng là tinh tế tuyển chọn, Vọng quân vương tha thứ.”

Lời này vừa nói ra, từ đưa tới hậu cung làm phi tần, trực tiếp trở thành nói chuyện về nữ hầu.

Không ai lại yêu cầu đòi hỏi cao về nữ hầu, muốn là hàng đầu.

Việc lúc này, tự nhiên cũng sẽ không tính là có chuyện gì rồi.

Lạc Vũ nghe vậy sắc mặt hòa nhã, xoay người hướng Vân Thí Thiên giống như một bức tượng, nhìn Vân Thí Thiên trong mắt hiện lên mỉm cười.

“Quân vương, nếu chỉ là đưa tới mấy đầy tớ, bộ dáng như vậy cũng có thể xứng đáng, quân vương, người xem Phạm Thiên các chủ có ý tốt, chúng ta hãy cười nhận thôi.”

Lạc Vũ hướng Vân Thí Thiên kinh cẩn nói.

Vân Thí Thiên liếc mắt nhìn Lạc Vũ một cái, khóe mắt khẽ nhếch, lạnh lùng nói: “Người xem rồi làm.”

“Vâng.” Lạc Vũ trịnh trọng lên tiếng.

Sau đó quay đầu, nhìn xuống một đám oanh oanh yến yến phía dưới, thản nhiên vung tay lên nói: “Đã như vậy, quân vương ta sẽ nhận.

Người đâu, đem những đầy tớ này mang đến địa phương của các nàng.”

“Vâng.” Ngoài điện lập tức có thị vệ cao giọng đáp lời, tiến vào mang đám nữ nhân rời đi.

Từ phi tần trở thành nữ hầu, lại bị Lạc Vũ trực tiếp biến thành đầy tớ.

Quả thực là thẳng tắp đi xuống mà.

Đế Phạm Thiên đưa tới một đám mỹ nữ tuyệt sắc, bị Vân Thí Thiên nhận làm đầy tớ, đây quả thực là trực tiếp cho Đế Phạm thiên một cái bạt tai.

Nhưng lại không tìm được bất cứ lí do gì để phản kháng.

Người đưa tới đầy tớ, ta tự nhiên nhận thành đầy tớ, như vậy đã là cho người mặt mũi rồi.

Quần thần của Vọng Thiên Nhai cực kỳ vui vẻ.

Còn người nam nhân trung niên của Phạm Thiên các, sắc mặt tối đen, vẻ mặt vô cùng đau khổ.

Sau khi rời đi, làm sao bọn họ có thể ăn nói với Các chủ đây.

Nhận lấy đầy tớ, Lạc Vũ khom người hướng Vân Thí Thiên vẫn một bộ dạng, một lần nữa quay về vị trí của nàng.

Mà đám người Yến Lâm, Yến Trần bên cạnh, sóng mắt khê nhúc nhích.

Chiêu thức chơi đùa của Lạc Vũ rất xinh đẹp.

Quang minh chính đại nhận người, sắc mặt biểu hiện sự độ lượng của nàng, không phải đồ phụ nhận người trong oán giận.

Thế nhưng nhận về, lại là nhận trở thành đầy tớ.

Đầy tớ, cái này đối với nàng một điểm uy hiếp cũng không có.

Vân Thí Thiên, cả đời có thể cũng không đặt chân đến địa phương của đầy tớ.

Hơn nữa, Đế Phạm Thiên đưa tới nữ nhân, bọn họ nhận làm đầy tớ.

Nếu tiếp theo còn mang nữ nhân tới tặng, phỏng chừng đầy tớ là chức vụ cao nhất rồi.

Phật Tiên Nhất Thủy, trừ chủ nhân của bọn hắn, còn ai có thể cao hơn Đế Phạm Thiên.

Như thế không đánh mà thắng, vĩnh viễn trừ hậu hoạn, tâm cơ này....

Đám người Yến Lâm, Yến Trần tức cười.

Gió thổi qua ngọn cây, trong cung nghị chính kim quang chói mắt.

Vọng Thiên quân vương sau một hồi, đã thu những mỹ nữ tuyệt sắc Phạm Thiên các chủ đưa tới làm đầy tớ, tin tức này nhanh như bay truyền đi khắp các địa phương trên Phật Tiên Nhất Thủy.

Ngày mùa thu nắng nhẹ, ấm áp mà ôn hòa.

Phật Tiên Nhất Thủy, quả nhiên là một địa phương tốt.

Tà dương chậm rãi buông xuống, một khoảng phía đông trên bầu trời là những đám mây đỏ xinh đẹp, đẹp không sao tả xiết.

Tẩm cung của Vân Thí Thiên.

Ánh sáng tím đen, ẩn chứa tia sáng màu bạc của ngọc, không gian giữa sự kiên nghị lại ẩn chứa tuyệt đối kiên quyết cứng rắn, đặc biệt là lạnh như băng thuộc về Vân Thí Thiên.

“Ở nơi này?” Phong Vô Tâm thấy Vân Thí Thiên an bài Lạc Vũ trong tẩm cung của hắn, kinh ngạc nói thành tiếng.

“Có chuyện.” Vân Thí Thiên trực tiếp ngồi xuống ghế dựa lớn da cáo màu trắng giữa tẩm cung, lãnh khốc vô cùng nói ra một câu.

Phong Vô Tâm ánh mắt chậm rãi nhìn qua Lạc Vũ cùng Lạc Lê, nhướng cao chút mi.

“Không có.”

Hắn không thể quản được quyết định của Vân Thí Thiên.

Nữ nhân của hắn nghĩ ngơi ở đâu, chính hắn quyết định.

Chỉ là, hắn từ trước tới giờ chưa từng thấy nữ tử nào có thể trực tiếp vào ở trong tẩm cung, mà Vân Thí Thiên cứ nhiên cấp cho Lạc Vũ đãi ngộ cao như thế.

“Lại đây.” Vân thí thiên ngẩng đầu, nhìn Lạc Vũ đang đi dạo trong tẩm cung của hắn, tay giơ lên vẫy vẫy.

Lạc Vũ nghe vậy, quay đầu nhìn Vân Thí Thiên trên mặt hiện lên một tia mệt mỏi, tựa vào ghế, lập tức không phản bác, đi tới.

Lôi kéo Lạc Lê ngồi ở bên cạnh Vân Thí Thiên.

Vân Thí Thiên thấy vậy, vươn tay, đem Lạc Vũ ôm vào lòng, chậm rãi nhắm mắt lại.

“Tỷ tỷ, xấu hổ xấu hổ.” Lạc Lê ngồi ở một bên, hướng Lạc Vũ nháy mắt.

Mà Tiểu Ngân đang được hấn ôm thì cười đến tiểu răng trắng đều lộ hết ra, quang minh chính đại nhìn trộm.

Lạc Vũ nghe vậy không nói gì.

Mà Vân Thí Thiên cũng không mở mắt nói: “Luyện công.”

Lạc Lê khoe miệng cong lên, cũng không dám phản kháng, ngồi chồm hồm một bên.

Phong Vô Tâm từ đám người Yến Trần đã biết những chuyện xảy ra trong đoạn thời gian qua, lúc này thấy ba người hành động như vậy, cũng không có bao nhiêu kinh ngạc.

Lúc này, tại trước mặt Vân Thí Thiên mở ra một bản đồ dày đặc các địa phương.

Lạc Vũ nhìn thấy, phía trên viết Phật Tiên Nhất Thủy, đây là bản đồ của Phật Tiên Nhất Thủy.

“Quân vương, theo lời Yến Trần bọn họ, cùng tin tức trước đây ta thu được, Đế Phạm Thiên quả thật từng bí mật mang về hai người. “

Phong Vô Tâm nói vào chuyện chính.

Lạc Vũ vừa nghe nói thế, lập tức thái độ nghiêm túc, ngay cả Lạc Lê ngồi bên cạnh cũng dựng lỗ tai lên nghe.

Đây là bắt đầu nói về cha mẹ của bọn họ rồi.

Vân Thí Thiên gật đầu, ý bảo Phong Vô Tâm tiếp tục.

Phong Vô Tâm thấy vậy, cũng không che giấu Lạc Vũ, ngón tay chỉ vào hai điểm trên bản đồ nói: “Qua rất nhiều tin tức chúng ta thu thập được.

Nếu như người hấn mang về thật sự là cha mẹ của Lạc Vũ.

Như vậy, ta cho rằng có khả năng sẽ bị an bài ở ba địa phương.”

Lạc Vũ nghe Phong Vô Tâm nói, ánh mắt tập trung vào địa phương mà hấn chỉ.

Trong phạm vi thể lực của Phạm Thiên, từ trên bản đồ nhìn không ra nơi đó là thành trấn hay là cái địa phương quý quái gì.

“Mà ba địa phương này, cũng không phải có thể tự do đi vào, quân vương, việc này phải suy xét chu toàn, bình tĩnh một chút không thể vội.”

Phong Vô Tâm nhìn về phía Vân Thí Thiên.

Hấn theo sát đến đây, nhân tiện nghe được chuyện tình của Lạc Vũ, sau khi khiếp sợ trôi qua lập tức nghĩ đến một điểm.

Việc này không thể cấp bách, thể lực cùng khả năng của Đế Phạm Thiên cũng không phải bình thường.

Nếu có hành động liều lĩnh, sợ rằng chẳng những không được tốt, mà ngược lại rất có khả năng bị thất thủ.

Vân Thí Thiên từ từ nhắm hai mắt, nghe lời của Phong Vô Tâm, không có trả lời.

Mà Lạc Vũ cũng đã nghe ra ý tứ của Phong Vô Tâm.

Lập tức, chậm rãi nói: “Việc này ta tự có cân nhắc, tuyệt đối sẽ không làm liên lụy đến mọi người, cũng không khiến ọi người vì ta vào sinh ra tử.”

Lời này vừa nói ra, Phong Vô Tâm không đợi Vân Thí Thiên nói tiếp, quay đầu nhìn Lạc Vũ trầm giọng nói: “Quân Lạc Vũ, ta cũng không khách sáo với người.

Đối với mờ ảo thần thông, Vọng Thiên Nhai ta tự nhiên sẽ tìm hiểu đến tột cùng là thứ gì, chứ không cần phải tị hiềm cái gì.

Bởi vậy, đối với chuyện này chúng ta sẽ hết sức điều tra đem người cứu ra.

Chỉ là, nhất định phải thận trọng, nhất định phải.”

Liên tục nói đến hai lần nhất định phải, có thể thấy rõ thái độ của Phong Vô Tâm.

Lạc Vũ nghe Phong Vô Tâm nói trực tiếp, lập tức cũng trực tiếp tiếp nhận nói: “Là ta lòng dạ hẹp hòi rồi.”

Phong Vô Tâm thấy Lạc Vũ hào phóng như thế, thu liễm gương mặt vừa rồi hơi trầm xuống, gật đầu nói: “Nếu đã đến Vọng Thiên Nhai, sau này chính là người một nhà.

Nhưng là, xử lý như thế nào cho tốt quan hệ người một nhà này, là do chính người phải sử dụng mị lực cùng năng lực của mình.”

Lạc Vũ nghe vậy cười nói: “Được.” Dứt khoát lưu loát.

Phong Vô Tâm thích loại người dứt khoát, thấy tính cách của Lạc Vũ như thế, mắt lộ ra ôn nhuận.

“Chuyện tình của cha mẹ người, ta sẽ quan tâm mọi thứ, người không cần lo lắng có người ngáng chân người, trước mắt chỉ cần xử lý tốt mọi thứ nơi này là được.”

Phong Vô Tâm vì Lạc Vũ nói ra một câu cam đoan.

Phong Vô Tâm là tể tướng của Vọng Thiên Nhai, cùng Vân Thí Thiên từ nhỏ lớn lên cùng nhau, lời nói của hắn phân lượng nặng nhẹ có thể thấy được.

Hắn nếu công bằng chính trực hoặc thiên vị Lạc Vũ, thì cuộc sống sau này của nàng sẽ tốt rất nhiều.

Lạc Vũ thấy vậy cũng không khách khí, gật đầu, tiếp nhận.

Chuyện tình của cha mẹ nàng, nếu rơi vào tay Đế Phạm Thiên, quả thật không thể cấp bách, chỉ có thể từng bước từng bước hành động, bởi vì người có thể lực có thể sóng vai đứng cùng Vân Thí Thiên, tuyệt đối không thể coi thường.

Từ việc tìm cha mẹ nàng, giữ cái gì đó tín vật, sau đó nàng từ trên người tộc nhân cuối cùng của tộc Phiêu Miểu lấy được đồ vật kia, mở ra mật thất, lại đưa tới cái gì mà Lâu Tinh gia tộc.

Những chuyện tình liên tiếp xảy ra, càng không thể sốt ruột, chỉ có thể từng bước một hành động.

Phong Vô Tâm thấy Lạc Vũ khiêm tốn, khẽ gật đầu, sau đó quay đầu nhìn Lạc Lê bên cạnh đang mở lớn mắt nhìn bọn họ, đột nhiên mở miệng nói: “Hắn không thích hợp ở chỗ này.”

“Vì sao?” Lạc Vũ sắc mặt hơi trầm xuống.

Phong Vô Tâm liếc mắt quan sát Lạc Lê một cái, chậm rãi nói: “Cha mẹ của người là chúng ta muốn từ trong tay Đế Phạm Thiên cứu ra, mà người cùng đệ đệ người lại là thứ mà Đế Phạm Thiên muốn lấy từ chỗ chúng ta, đây là qua lại.

Hắn quá yếu, chúng ta không thể lúc nào cũng mang theo hắn.”

Lạc Vũ nghe vậy mặc dù biết lời nói của Phong Vô Tâm là chính xác, nhưng đệ đệ của nàng, nàng tuyệt đối sẽ không vứt bỏ.

“Ta sẽ không...”

“Ta nghĩ đưa hắn đi hắc ngục.”

Trong nháy mắt ngay lúc lời phản đối của Lạc Vũ mới ra khỏi miệng, Vân Thí Thiên vẫn không mở miệng đột nhiên lên tiếng.

Lạc Vũ sửng sốt, hắc ngục, địa phương nào?

Mà Phong Vô Tâm cũng sửng sốt: “Đưa hắn đi hắc ngục?”

Vân Thí Thiên chậm rãi mở mắt ra, liếc qua mặt Lạc Vũ, trầm giọng nói: “Nơi này rất nguy hiểm, rất cuồng bạo, nhưng nếu có thể sống sót, sau này sẽ không cần vì hắn lo lắng.”

Lời này nói rất không rõ ràng, Lạc Vũ cau mày.

“Hắc ngục, chính là luyện ngục hắc ám nhất của Vọng Thiên Nhai, là nơi có hoàn cảnh gian khổ nhất cùng ma thú kinh khủng nhất của Phật Tiên Nhất Thủy.” Phong Vô Tâm nhìn thoáng qua Lạc Vũ, đem ánh mắt quét về phía Lạc Lê.

“Người đi vào trong đó cứu tử nhất sinh, ngàn người đi vào mới có một người có thể trở về, nhưng người có thể trở về, tất cả mọi thứ không có chỗ nào không siêu việt, công lực cao tuyệt. Năm đó, quân vương chính là từ nơi đó đi ra.” (*khả năng sống sót rất mỏng manh.)

Nói đến đây, Phong Vô Tâm bỗng ngừng một chút: “Nhưng là, cũng đã nhiều năm như vậy, chỉ có duy nhất một người từ hắc ngục sống sót đi ra.”

Lời nói vừa hạ xuống, Phong Vô Tâm liếc mắt nhìn thật sâu vào Vân Thí Thiên một cái, phức tạp trong mắt thể hiện cho bao nhiêu mưa gió mà Vân Thí Thiên đã trải qua.

Vân Thí Thiên từ trong hắc ngục đi ra, trở thành tím tôn vương giả, nhưng lại so với cấp bậc tím tôn vương giả, mạnh hơn nhiều lắm, nhiều lắm.

Đây, chính là do hắc ngục ma quỷ kia rèn luyện thành.

Trong nháy mắt, trong tầm cung trầm mặc.

“Ta muốn đi.” Ngay giữa lúc trầm mặc, Lạc Lê đột nhiên lên tiếng.

Lạc Vũ quay đầu nhìn Lạc Lê.

Mà Phong Vô Tâm trầm ngâm trong nháy mắt, lắc đầu nói: “Rất nguy hiểm.”

“Ta không sợ, ta phải trở nên mạnh mẽ, ta không thể làm liên lụy đến tỷ tỷ, ta phải trở nên cường đại, bảo vệ tỷ tỷ cùng cha mẹ.” Lạc Lê đứng lên mạnh mẽ nói một tiếng.

“Lạc Lê...”

“Tỷ tỷ, yên tâm, ta sẽ sống sót trở về.” Trên gương mặt nho nhỏ của Lạc Lê lộ vẻ kiên quyết.

Lạc Vũ nhìn Lạc Lê, trong mắt trầm vị hỗn tạp.

Đưa tay kéo Lạc Lê lại, gắt gao ôm lấy.

“Yên tâm, có thể sống trở về.” Vân Thí Thiên thấy vậy vuốt vuốt tóc Lạc Lê, thanh âm rất lãnh đạm, như tiếng xé gió.

Lạc Lê nếu không có tiềm lực, hẳn cũng sẽ không để hẳn đi.

“Tỷ phu, người phải chiếu cố tỷ tỷ thật tốt, sau khi ta trở về nếu thấy người khi dễ tỷ tỷ, ta nhất định đánh người.” Lạc Lê gắt gao nắm chặt tiểu nắm đấm.

Lạc Vũ nghe vậy muốn cười nhưng lại cười không nổi, chỉ có thể đỏ mắt, gắt gao ôm chặt Lạc Lê.

“Phương truy bách luyện, phương thành nam nhân”. Vân Thí Thiên nhìn Lạc Vũ, nói ra tám chữ châm ngôn. (*trải qua muôn ngàn thử thách, mới trở thành đại trượng phu)

Trăm luyện thành thép, chỉ có rèn luyện đi ra từ trong nguy hiểm thực sự, mới có thể trở thành đại trượng phu.

“Ta biết, nhưng mà...”

“Khụ khụ...”

Lạc Vũ thanh âm nhẹ nhàng mới cất lên, Vân Thí Thiên ở phía sau đột nhiên mãnh liệt ho khan.

“Quân vương.” Phong Vô Tâm vội vàng đứng dậy.

Lạc Vũ đang tựa vào Vân Thí Thiên, trong lúc nhất thời, cảm giác được thân thể Vân Thí Thiên bắt đầu run rẩy, một tia hàn khí xuyên thấu qua cơ thể hắn truyền đến, hàn băng thấu xương.

Thời gian ba tháng đã qua, thuốc của nàng không thể tiếp tục áp chế được hàn băng thương thể của Vân Thí Thiên nữa rồi.

Lạc Vũ nhất thời cả kinh, vội vàng buông Lạc Lê ra, xoay người một cái bắt lấy mạch đập của Vân Thí Thiên.

Cùng khắc, Phong Vô Tâm cũng đánh tới, một chưởng áp vào phía sau lưng Vân Thí Thiên, đầu khí màu tím vây quanh Vân Thí Thiên.

“Bá Vương Long đan kia sao lại vô ích, thương thể của người sao một điểm cũng không có chuyển biến tốt đẹp?” Phong Vô Tâm vẻ mặt nồng đậm lo lắng.

“Thu lại đầu khí của người.” Ngay lúc Phong Vô Tâm đang lo lắng hỏi, Lạc Vũ đột nhiên trầm giọng nói.

Phong Vô Tâm sửng sốt, đồng thời Vân Thí Thiên cũng có chút phát tay, ý bảo hấn lui ra.

Phong Vô Tâm nhú mày, nhưng cũng không nghi vấn, trực tiếp lui ra.

Trong nháy mắt ngay lúc đầu khí của hấn rút lui, hai ngón tay Lạc Vũ như điện, điểm vào hai huyệt trọng yếu trước ngực Vân Thí Thiên.

Đàn trung, thiên phủ, một điểm vào hai huyệt. (*hai huyệt đạo. Ta không biết là cái nào lun ^^)

Hàn khí lập tức không hề tiếp tục lan tràn, ngưng tụ tại tay chân của Vân Thí Thiên.

Vân Thí Thiên nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Phong Vô Tâm ở bên cạnh thấy vậy, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, cũng học theo bộ dáng của Lạc Vũ, trở tay điểm vào vị trí đồng dạng trên ngực mình.

Trong nháy mắt, chỉ cảm thấy một cổ đau đớn bén nhọn kéo tới, Phong Vô Tâm vội vàng che ngực, lui về phía sau hai bước.

Đây là xảy ra chuyện gì?

“Dừng loạn điểm huyệt.” Lạc Vũ liếc mắt nhìn Phong Vô Tâm một cái.

Không học qua huyệt vị, điểm huyệt, đúng là muốn tìm chết.

“Thương thể của người không thể tiếp tục để lâu nữa, ta sẽ nhanh chóng tìm đan dược cho người.” Lạc Vũ nắm lấy tay Vân Thí Thiên, dùng nội công cổ võ chạy trong kinh mạch của Vân Thí Thiên.

Vì hấn loại trừ hàn khí.

Vân Thí Thiên từ từ nhắm hai mắt, tựa vào ghế bọc da cáo, nghe vậy có chút nói: “Không vội.”

“Không vội, người chết thì ta không cần phải gấp gáp rồi.” Lạc Vũ liếc mắt trừng Vân Thí Thiên một cái.

Vân Thí Thiên khoe miệng khe cong lên, cư nhiên tươi cười, sắc mặt không hề giận dữ.

Đứng bên cạnh, Phong Vô Tâm một bên xoa ngực, một bên kinh ngạc nhìn Vân Thí Thiên cùng Lạc Vũ, hình thức ở chung như vậy, thật đúng là ngoài dự liệu của hấn.

Mà ánh mắt nhìn về phía Lạc Vũ, có chút nhiều hơn một tia mừng rỡ cùng coi trọng.

Một lúc lâu sau, dưới công lực của Lạc Vũ, hàn khí quanh thân Vân Thí Thiên chậm rãi tiêu tán đi, sắc mặt cũng tốt lên.

Nội công của Lạc Vũ, đối với hàn khí, lộ vẻ hữu hiệu.

“Dược phòng ở nơi nào, ta đi tìm cho người...”

“Trước không vội.” Vân Thí Thiên giữ lại thân hình Lạc Vũ đang định đứng lên, ôm chặt vào trong ngực.

Lạc Vũ quanh thân ấm áp, ôm lấy thật thoải mái.

Đã đến nước này rồi mà còn không cấp bách, Lạc Vũ nhất thời lông mày dựng thẳng, tại Hạo Tàng cùng Phi Vũ nàng vốn không có thời gian vì hấn tìm vài vị dược liệu, bây giờ nàng có thời gian rồi.

“Đi an bài, ta đến Lợi Châu một chuyến.” Giữ Lạc Vũ lại, Vân Thí Thiên quay đầu hướng Phong Vô Tâm trầm giọng nói.

Phong Vô Tâm nghe vậy nhú nhú mày: “Đi Lợi Châu?”

Trầm ngâm một chút, lắc đầu nói: “Quên đi, ta đi là được rồi, người ở chỗ này nghỉ ngơi nhiều một chút, dịch bệnh nơi đó rất nghiêm trọng.”

Việc lúa gạo tốt lành đang bị rối loạn, có bộ tộc khác thường muốn tạo phản.

Mà ở Lợi Châu lại có bệnh dịch, dịch bệnh xuất hiện rất nghiêm trọng không ngừng lan rộng.

Cao cấp được sự, tất cả đều bất lực.

Cho nên, vì hai chuyện này Vân Thí Thiên mới trở về, không phải vì Vọng Thiên Nhai không người nào có thể giải quyết, mà là vì sự việc rất trọng yếu.

Hiện giờ, Vân Thí Thiên muốn đi, thân thể của hắn thể này...

Vân Thí Thiên nghe vậy lạnh lùng liếc mắt nhìn Phong Vô Tâm một cái, trong mắt kia ẩn chứa lãnh khốc tuyệt đối.

Vọng Thiên Nhai quân vương, đâu phải những người khác có thể thay thế.

Trong phạm vi thể lực của hắn xuất hiện dịch bệnh nghiêm trọng như vậy, hắn sao có thể không đi.

Hướng hồ, Lợi Châu là nơi rất quan trọng, cửa ngõ ra vào của Vọng Thiên Nhai.

Nếu Lợi Châu hoàn toàn rối loạn, cửa ra vào của Vọng Thiên Nhai thất thủ, kết quả sau đó...

“Quân vương...”

“Không cần nhiều lời.” Vân Thí Thiên vung tay lên, ý bảo Phong Vô Tâm lui ra chuẩn bị.

Phong Vô Tâm thấy vậy, biết chính mình nhiều lời vô ích, không thể làm gì khác hơn là chuyển mắt nhìn Lạc Vũ nói: “Ta đây đem thân thể của quân vương giao cho ngươi rồi.”

Lạc Vũ liếc mắt nhìn Phong Vô Tâm một cái.

Không cần hắn nhắc nhở, thân thể của Vân Thí Thiên, nàng tự nhiên sẽ để trong lòng.

Vân Thí Thiên thấy vậy ôm sát Lạc Vũ, không coi ai ra gì nhẹ hôn lên mặt Lạc Vũ: “Yên tâm, cơ thể của ta không đến mức không xong.”

Lạc Vũ nghe vậy mặt trắng không còn chút máu liếc mắt nhìn Vân Thí Thiên một cái.

Đối với dịch bệnh nàng không biết hắn có thể hay không chống cự, nàng chỉ biết thân thể hắn bây giờ rất không tốt.

Gió đêm thoáng lạnh, bóng đêm bắt đầu bao phủ mặt đất.

Ngoài tấm cung của Vân Thí Thiên một mảnh đèn sáng huy hoàng.

Lạc Lê cùng tiểu ngân chạy ra khỏi tấm cung, đem địa phương từ trước đến nay chưa từng có nữ tử ở lại, tặng cho Lạc Vũ cùng Vân Thí Thiên hai người.

Đêm, rục rịch.

Đảo mắt qua ngày thứ hai, Vân Thí Thiên mới về đã nhanh chóng mạnh mẽ đem Lạc Lê trực tiếp đưa vào hắc ngục.

Không chờ Lạc Vũ lo lắng thương tâm một chút, Vân Thí Thiên cũng không nghỉ ngơi thêm, lập tức mang theo Lạc Vũ đi Lợi Châu.

Lợi Châu, bệnh dịch hoành hành, một đám được sự không có biện pháp.

Đầu đường cuối hẻm, vô số người phơi thây.

Lợi Châu, lúc này giống như địa ngục, bệnh dịch đang không ngừng cắn nuốt sinh mạng, hướng tới địa phương khác lan tràn.

Xung quanh, đám thuộc hạ của Đế Phạm Thiên nhìn chăm chăm, tập trung vào Lợi Châu.
Gió thổi qua như diêm bào một cơn giông bão lớn sắp đến.

57. Chương 57

Khí trời âm trầm.

Trên đỉnh đầu mây đen từng đám dày đặc, che kín trời đất mờ mịt, làm cho người ta có cảm giác vô cùng áp lực.

Lợi Châu, trung tâm khu vực biên giới của Vọng Thiên Nhai.

Nhìn vào phía trong, là một vùng đất lưu thông phồn hoa ở Vọng Thiên Nhai.

Hướng ra phía ngoài, là nơi ba thế lực lớn tiếp giáp, trong đó có một góc là Phạm Thiên các.

Quả nhiên chính là vùng giao tranh binh quyền.

Lúc này, vốn là vùng đất phồn hoa Lợi Châu, ngưng hoạt động, toàn bộ cửa nhà đóng kín, đầu đường ngầu nhiên có người đi lại, nhưng không có chỗ nào không kinh hoàng cùng hỗn loạn.

Hoặc là vẻ mặt sầu khổ, hoặc là không có sức sống.

Trái ngược với số người sống sót ít ỏi đi lại, trên đường phố Lợi Châu tình trạng phơi bày lại cực kỳ nghiêm trọng.

Cơ hồ cứ hai bước chân thì lại có một người dân chết đi vì bệnh dịch.

Mặc dù vào lúc này đang là giữa ngày thu, nhưng nhiệt độ như trước dường như rất cao, gió nhẹ thổi qua mang theo mùi hương khó ngửi tràn ngập khắp cả vùng trời thành Lợi Châu, khiến người khác ngửi thấy có cảm giác buồn nôn.

Không khí chết chóc trầm lắng, một tòa thành tràn đầy khí tức chết chóc trầm lắng.

Vân Thí Thiên bước trên đất đai Lợi Châu, nhìn tình trạng trước mắt, khí tức lạnh như băng kia càng phát ra lạnh đến dọa người.

“Tình trạng.” Vân Thí Thiên vẽ mặt bình tĩnh.

“Dịch bệnh tới không hề có dấu hiệu, đã lan tràn mười một ngày, số người tử vong mỗi ngày một tăng lên, không cách nào thống kê, trước mắt cao cấp được sự cùng đại được sự không có cách nào.”

Phong Vô Tâm cũng đi theo đến đây, lúc này vừa cùng Vân Thí Thiên đi qua đường cái của Lợi Châu, vừa trầm giọng bẩm báo.

“Quả là hoàn toàn không khống chế được.” Thành chủ Lợi Châu, cùng mấy vị trọng thần của Vọng Thiên Nhai có liên quan đến chuyện này, cũng đồng loạt chạy tới, sắc mặt một mảnh nghiêm túc.

“Đại được sự cũng vô dụng?” Vân Thí Thiên nhăn mày lại, lạnh lùng hỏi.

“Đúng vậy, đại được sự của bọn họ căn bản không có bất cứ tác dụng gì.” Phong Vô Tâm sắc mặt nghiêm trọng.

“Thánh được sự đâu?”

“Đã đi mời rồi, nhưng xem tình trạng này....” Phong Vô Tâm có chút lắc đầu.

Các đại được sự ngay cả nguyên nhân của dịch bệnh là gì cũng không tra ra được, cho dù mời đến được sự cao nhất của đại lục là thánh được sự tới, phỏng chừng cũng có không được bao nhiêu tác dụng.

Vân Thí Thiên nghe vậy sắc mặt trầm lạnh, đi qua đường cái.

Nhìn thấy ở hai bên đường thấy xác phơi đầy, một thân khí tức lạnh như băng sắc bén càng ngày càng phát ra xung quanh mãnh liệt.

Phía sau, Lạc Vũ vẫn không lên tiếng, sắc mặt cũng bối rối.

Nàng chưa từng gặp qua quy mô đại dịch bệnh cùng tử vong lớn như vậy.

Này tận mắt nhìn thấy, quả thực rất rung động, rất bi thảm, làm cho người ta trái tim cũng lạnh dần.

“Tại sao không thu thập những thi thể này?” Chấn động, vô cùng chấn động, nháy mắt sau khi trong lòng tràn ngập bi thương, Lạc Vũ đột nhiên mở miệng.

Đồng thời, từ trong lòng lấy ra một đan dược, đưa vào miệng Vân Thí Thiên.

Tử thi thối rữa, đã bắt đầu lan tràn, đây là thứ có độc.

“Đâu có rảnh rỗi để thu thập bọn họ, người sống cũng cứu không được, trông nom người chết để làm cái gì.” Thành chủ Lợi Châu thấy Lạc Vũ đi theo phía sau Vân Thí Thiên, mặc dù không nhận ra, nhưng cũng trả lời một câu.

Lạc Vũ nghe vậy mày nhíu chặt, nổi giận nói: “Hoang đường.”

Vân Thí Thiên vừa nghe Lạc Vũ nói như vậy, có chút nghiêng đầu liếc mắt về phía Lạc Vũ một cái.

Cùng khắc, Phong Vô Tâm cũng quay đầu nhìn Lạc Vũ nói: “Như thế nào, có hại?”

Từ trước đến nay Phật Tiên Nhất Thủy chưa từng phát sinh vấn đề về bệnh dịch.

Bọn họ lần đầu tiên gặp phải, thật đúng là không biết ứng phó như thế nào.

Chẳng lẽ tại tiểu quốc của Lạc Vũ, đã từng phát sinh qua? Có thể tham khảo nơi ấy?

Lạc Vũ nghe vậy nhíu mày, đạo lý rõ ràng như vậy mà lại không biết: “Có hại, đâu chỉ là có hại.

Xác chết sẽ sản sinh ra thi độc, nếu tùy tiện vứt lung tung, thi độc được sinh ra sẽ nhanh chóng lan tràn trong không khí, đất đai, trong nước, đối với người sống là độc tố trí mạng.

Còn không nói đến, đây vốn là những người nhiễm bệnh mà chết, thi thể nhiều như vậy tùy tiện để lung tung.

Người sống cùng người chết sinh hoạt tại một chỗ, không chết mới là lạ.”

Lạc Vũ thần sắc vô cùng nghiêm túc, Phong Vô Tâm vừa nghe trong mắt đã nhanh di chuyển vài cái.

Mặc dù hần từ trước đến nay chưa từng nghe qua lý luận như vậy, nhưng là khi nghe rồi, thấy cũng không phải không có lý.

“Xử lý như thế nào?” Mà Vân Thí Thiên thì trực tiếp dừng bước quay đầu về phía Lạc Vũ.

“Đốt cháy.”

Lạc Vũ quay đầu nhìn những thi thể xung quanh đầy trên mặt đường, trầm giọng nói: “Tốc độ phải nhanh chóng, bọn họ đã bắt đầu hư thối rữa nát, không được dùng tay chạm vào thi thể bọn họ.

Sau khi đốt cháy tất cả các địa phương phải rửa sạch cùng trừ độc, nếu không nơi này sẽ trở thành một tòa thành chết.”

“Người kinh nghiệm trải qua bệnh dịch?” Phong Vô Tâm vừa nghe Lạc Vũ nói rõ tình thế, đột nhiên ngắt lời hỏi.

Lạc Vũ nhìn Phong Vô Tâm cùng những ánh mắt xung quanh. Đã trải qua kinh nghiệm? Ở thế kỷ hai mươi một sao có thể có một bệnh dịch quy mô lớn thế này, nàng chưa từng có kinh nghiệm qua.

Nhưng, đây là một vấn đề thông thường mà.

“Thấy ở trên sách.” Nhưng, lời nói thật cũng không thể nói.

Phong Vô Tâm nghe vậy trong mắt hiện lên một tia sáng: “Lúc nào mang đến cho ta nhìn xem.”

Dứt lời, lập tức quay đầu đi, ánh mắt nghiêm túc, trầm giọng quát: “Còn không mau đi làm, chẳng lẽ muốn quân vương ra lệnh mới chịu làm việc.”

“Vâng.” Lập tức, đám người thành chủ Lợi Châu kinh sợ chạy đi.

Lạc Vũ nghe Phong Vô Tâm nói người Vọng Thiên Nhai từ trước tới nay chưa từng có kinh nghiệm qua việc này, có điểm lo lắng.

Lập tức hướng Vân Thĩ Thiên nói: “Ngâm lấy được ta đưa cho người, không được chạm vào các thi thể này, người cũng không cần ở chỗ này đợi lâu, tìm một địa phương sạch sẽ nghỉ ngơi.

Ta đi xem bọn hắc, nếu không làm tốt, ngược lại sẽ rất có hại.”

Dứt lời, quay đầu đi theo phương hướng đám người thành chủ Lợi Châu đã chạy xa.

Vân Thĩ Thiên thấy vậy trầm giọng nói: “Tự mình chú ý.”

“Ta biết.” Lạc Vũ đưa lưng về phía Vân Thĩ Thiên phát tay, người đã chạy xa.

Phong Vô Tâm thấy vậy, nhìn về phía Vân Thĩ Thiên vẻ mặt không chút thay đổi đòi công đạo: “Sao lại không cho ta được? Chẳng lẽ không sợ ta cũng sẽ trúng độc sao?”

Đây quả là phân biệt đối xử.

Vân Thĩ Thiên nghe vậy, lạnh lùng liếc mắt quét qua Phong Vô Tâm một cái.

Nếu Lạc Vũ trên sách đọc qua cách xử lý chuyện này như thế nào, vậy hẳn có thể không cần lo lắng nữa rồi, điều này so với không biết đầu đuôi, hỗn loạn, tốt hơn nhiều lắm.

“Tìm hiểu ngọn nguồn xuất hiện của dịch bệnh.” Dọn dẹp thi thể cũng chỉ là tạm thời, không chế được dịch bệnh lan tràn mới là mấu chốt, Vân Thĩ Thiên thanh âm trầm như băng.

Bởi vì thấy Lạc Vũ biết phương pháp xử lý, thở dài một hơi, nói đùa một chút, Phong Vô Tâm nghe thấy tiếng nói của Vân Thĩ Thiên thần sắc lập tức nghiêm túc lên.

“Ở phía trước, quân vương cùng tể tướng đại nhân, xin mời đi theo ta.”

Lập tức, trọng thần Lợi Châu đi theo bên người Vân Thĩ Thiên, cước bộ nhanh hơn hướng về phương hướng phía trước bước đi.

Mây đen cuộn cuộn, khí tức áp lực.

Phố xá giống như một tòa thành trống không, chỉ có đoàn người Vân Thĩ Thiên rất nhanh tiêu sái di chuyển.

Chốc lát, ở ngoại ô của Lợi Châu, khói đặc liên tiếp đi theo lửa lớn bay lên.

Khói đen kia che khuất đi ánh mặt trời, trên bầu trời cuộn cuộn mây đen cùng sấm chớp.

Bao phủ một phương trời, tựa như một tòa thành đen.

Ở phía đông thành Lợi Châu có một dòng sông chảy qua, ở thượng nguồn sông là một nhà dân sống trên thuyền.

Vân Thĩ Thiên hai tay đặt trong tay áo, sắc mặt trầm lạnh nhìn người thuyền phu trung niên ở trước mắt đang hôn mê bất tỉnh trên giường.

Bệnh dịch khởi đầu chính là từ nhà hắc.

Đầu tiên là một nhà hắc tử vong, sau đó lan tràn đến thành Lợi Châu.

Ngay trong lúc đó, dịch bệnh bao phủ toàn bộ thành Lợi Châu, hơn nữa có xu hướng lan tràn ra xung quanh.

Mà hắc, một nhà là nguồn gốc mọi chuyện, cư nhiên lại còn sống.

Đây chắc chắn không thể không có chuyện tình gì xảy ra.

“Tìm hiểu không ra?” Phong Vô Tâm đứng ở bên người Vân Thĩ Thiên, nhìn trong phòng tập hợp mười mấy đại dược sư của Vọng Thiên Nhai gương mặt chán nản, trầm giọng nói.

Mười mấy đại dược sư chán nản kia nghiêm mặt, liếc mắt nhìn nhau một cái.

Một lão giả đức cao vọng trọng nhất trong đó lắc đầu nói: “Tìm không ra, trong cơ thể hẳn không có bất cứ độc tố gì, cũng không có bị khống chế.

Nhưng chính là vẫn chưa tỉnh lại, chúng ta dùng hết biện pháp cũng bất lực.”

Phong Vô Tâm nghe vậy mặt mày cơ hồ nhả thành chữ xuyên, sau khi trầm ngâm trong nháy mắt, nhìn Vân Thí Thiên nói: “Quân vương, xem ra chỉ có cách chờ thánh dược sư tới.” (*chữ xuyên đây nha các nàng ^^ :)

Trong mắt Vân Thí Thiên băng lãnh chợt lóe, còn chưa lên tiếng.

Đại dược sư bên cạnh lo lắng không yên mở miệng nói: “Quân vương, thứ lão hủ nói thật, chúng ta nếu có thể tra ra nguyên nhân là cái gì, lại ngại không có đủ năng lực để làm ra thuốc giải. (*cách tự xưng của mấy người già, nhưng ta thích nghĩa khác của nó là “lão già cổ hủ” ^^)

Tình huống như vậy mời các thánh dược sư đến, có thể dùng hay không.

Mà bây giờ, chúng ta nhiều người như vậy mà một điểm cũng tìm không ra, các thánh dược sư tới, phỏng chừng... phỏng chừng tình huống so với chúng ta cũng không tốt hơn bao nhiêu.”

Một lời hạ xuống, mười mấy đại dược sư trong phòng, đồng loạt hướng Vân Thí Thiên quỳ xuống.

Tất cả đều là vẻ mặt xấu hổ.

Trong phòng đơn sơ, trong nháy mắt một mảnh trầm mặc.

“Một đám vô dụng.” Nửa ngày, thanh âm lãnh khốc lạnh băng của Vân Thí Thiên từ hàm răng phát ra.

Mười mấy đại dược sư trong phòng, cả người run rẩy, một tiếng cũng không dám phát ra.

“Vậy bệnh dịch này lan tràn đi như thế nào?” Phong Vô Tâm hít sâu vài cái, đè xuống xúc động trong lòng, trầm giọng nói.

Hai mặt nhìn nhau, mười mấy đại dược sư vẻ mặt hổ thẹn.

Bọn họ nguồn gốc còn không tìm hiểu được rõ ràng, làm sao có thể biết lan tràn ra như thế nào.

Vân Thí Thiên đứng ở trong phòng thấy vậy, năm ngón tay nắm trong tay áo, hung hăng nắm chặt lại.

Sát khí quanh thân, mơ hồ phát ra.

Mọi người trong phòng ngoài phòng nhất thời cảm như hén, di chuyển cũng không dám di chuyển.

“Vô dụng như vậy, lưu lại để làm gì.” Lạnh như băng mà cứng rắn.

Phong Vô Tâm nghe lệnh, lập tức vung tay lên.

Đám binh mã thị vệ theo sát phía sau, lập tức tiến lên, kéo mười mấy đại dược sư, hướng ra phía ngoài.

“Quân vương tha mạng...”

“Quân vương tha mạng a...”

Lưu lại những kẻ vô dụng để làm gì, như vậy chỉ có đường chết.

Mười mấy đại dược sư, trong nháy mắt mặt cắt không còn chút máu.

Vân Thí Thiên đứng ở trong phòng, sắc mặt lạnh như băng, càng lúc càng âm trầm.

Trong phòng ngoài phòng, không một người nào có dũng khí cổ họng phát ra tiếng, chỉ có thanh âm cầu xin liên tiếp vang lên.

“Làm cái gì vậy?” Lạc Vũ rất nhanh sau khi an bài xong việc đốt cháy thi thể ở thành Lợi Châu, chạy lại đây.

Nàng lo lắng thân thể của Vân Thí Thiên, cũng bị lây bệnh thì thật không tốt, nhưng lại không nghĩ đến vừa đến cửa, lại nhìn thấy một màn này.

Mười mấy đại được sư bị đẩy lên bàn chém đầu.

Đại được sư Phủ Hạc Vu ở tại Phi Vũ, Phi Vũ quốc vương còn phải có ba phần nhún nhường.

Không nghĩ tới ở nơi này, Vân Thí Thiên vừa ra tay, mười mấy đại được sư nói giết liền giết, Lạc Vũ khoe miệng khê co rút.

“Vô dụng, giữ lại làm gì.” Phong Vô Tâm quay đầu nhìn thoáng qua Lạc Vũ, thanh âm đồng dạng lạnh trầm.

Lạc Vũ nghe vậy nghĩ một chút: “Đã được bồi dưỡng, giữ lại cuối cùng sẽ có chỗ hữu dụng.”

Đại được sư, luôn luôn có tác dụng của đại được sư.

Vừa nói, một bên đi tới bên người Vân Thí Thiên, chuẩn bị mở miệng cầu tình.

Đã thấy Vân Thí Thiên sắc mặt âm trầm, lạnh lùng nhìn người nam nhân trung niên trước mặt đang hôn mê trên giường.

Lạc Vũ nhất thời đảo mắt, rất nhanh đánh giá một chút người đang hôn mê bất tỉnh trên giường, khê nhếch lông mày nói: “Rất trọng yếu?”

Lời này vừa nói ra, Vân Thí Thiên nhanh chóng cúi đầu nhìn về phía Lạc Vũ: “Có biện pháp?”

Lạc Vũ vươn tay bắt mạch nam nhân kia một chút, trầm ngâm trong chốc lát: “Hắn bị người dùng được chặn lại các giác quan, có thể cứu tỉnh.”

Nhưng mà sau khi tỉnh lại... Mạng không dài lâu.”

Lạc Vũ quay đầu nhìn Vân Thí Thiên.

Vân Thí Thiên ánh mắt sáng ngời như ẩn chứa gió lốc, không đợi hắn lên tiếng, Phong Vô Tâm bên cạnh cùng mấy trọng thần Vọng Thiên Nhai đang chờ bị xử tội, nhất thời mừng rỡ kêu lên: “Cứu tỉnh, mau cứu tỉnh.”

Đại được sư các cũng không có cách nào, Lạc Vũ lại có thể?

Điều này giống như đang ở giữa nơi xa xôi hẻo lánh, bỗng có hi vọng tìm được thôn xóm lối ra.

Áp lực cùng sát khí bức người trong phòng, lập tức bị kiềm hãm, toàn bộ bầu không khí buông lỏng.

Ánh mắt mọi người nhìn về phía Lạc Vũ, cơ hồ như đang nhìn đáng cứu thế.

Lạc Vũ không biết người đang hôn mê này trọng yếu như thế nào, không khỏi bị ánh mắt nóng rực của đám người Phong Vô Tâm làm cho hoảng sợ, di mắt hướng về phía Vân Thí Thiên.

Vân Thí Thiên nét mặt cũng có một tia chấn động, thấy Lạc Vũ nhìn qua, chậm rãi gật đầu.

Lạc Vũ thấy vậy: “Tìm bốn người được sư vào đây.”

Vừa nói, vừa xoay người sang chỗ khác, từ trong lòng lấy ra một miếng vải bố hình vuông trong vạt áo, mở ra, một loạt ngân châm lóng lánh.

Cùng khắc, lập tức có người đem lệnh truyền ra ngoài.

Mười mấy đại được sư vốn tưởng rằng sẽ chết, thật muốn chạy trốn chết khi đao hạ, lập tức cảm giác vừa mang ân mang đức vừa kinh ngạc sợ hãi tiến vào hỗ trợ.

“Xé bỏ quần áo, ngăn chặn tứ chi, không cho phép cử động.”

Lập tức, người đề người thì đề người, người lấy lửa thì lấy lửa, người xé y phục thì xé y phục.

Lạc Vũ sắc mặt nghiêm túc, bàn tay lấy ra một ngân châm thật dài từ giữa miếng vải bố, hươ trên ánh nến một chút, hướng vào đỉnh đầu nam nhân lỏa lồ trên giường.

Ngân châm ba tắc, vào đầu hai tắc.

Trong giây lát, Lạc Vũ ra tay nhanh như bay, hạ châm cực nhanh.

Các huyệt vị trên đỉnh đầu cùng trên cổ nam nhân trung niên kia toàn bộ đều cắm đầy ngân châm.

Trong căn phòng nhỏ một mảnh yên tĩnh, tất cả mọi người mở to hai mắt nhìn.

Đây là thủ đoạn gì a?

Sao từ trước đến này chưa từng thấy qua?

Kim đâm vào trong đầu, không giết chết người, lại còn có thể đem người cứu tỉnh?

Còn có thể đem người hôn mê mà ngay cả đại dược sư cũng không tìm ra nguyên nhân cứu tỉnh?

Chuyện này có thể hay không....

Trong phòng, các quan trọng thần của Vọng Thiên Nhai, cũng như đám người dưới một bộ dạng như nhau nhìn Lạc Vũ.

Châm cứu, một loại phương thức trị liệu của cổ võ.

Cũng là một loại phương pháp của y thuật Trung Quốc.

Biện pháp tương đối kỳ lạ.

Đối với Vong Xuyên đại lục, chỉ biết luyện đan dược, hơn nữa lấy luyện đan dược thật tốt làm tiêu chí, xác định cấp bậc cùng trình độ của dược sư, chứ không lấy trị liệu bệnh tật làm đặc tính trọng yếu.

Châm cứu của Lạc Vũ, quả thực chính là một chuyện đi ngược chống lại truyền thống từ trước đến nay.

Cho nên một đám người Vọng Thiên Nhai thấy vậy vô cùng sửng sốt.

Gió thổi qua ngọn cây, ngoài trời có cảm giác như trời mưa.

“Phốc.” Giữa lúc mọi người ở đây trong trạng thái suy nghĩ không ra, nam nhân vẫn không tỉnh trên giường kia, đột nhiên phun ra một ngụm máu đen, người chậm rãi cử động.

“Tỉnh dậy, tỉnh dậy.” Đám quan lại mọi người nhất thời kinh ngạc vui mừng suýt chút nữa nhảy dựng lên.

Lạc Vũ một châm đâm vào huyệt bách hội, hướng Vân Thỉ Thiên trầm giọng nói: “Có chuyện hỏi mau.”

Bốn chữ hạ xuống, nam nhân trên giường kia cũng mở mắt rồi.

Vân Thỉ Thiên nghe vậy tiến lên một bước, ánh mắt tập trung vào nam nhân vừa tỉnh, trầm giọng nói: “Ta, Vân Thỉ Thiên, Vọng Thiên Nhai quân vương.”

“Quân vương?” Nam nhân vừa mới tỉnh sửng sốt, ngay sau đó trong chớp mắt trên mặt trạng thái mừng rỡ như điên, hần nhìn thấy Vọng Thiên Nhai quân vương của bọn họ rồi.

Lạc Vũ thấy vậy một chưởng áp vào trán của người kia, quát khê nói: “Quân vương có việc hỏi, chỉ cần trả lời, không cần nhiều lời.”

“Vâng.” Người nọ lập tức theo tiềm thức đáp lại.

“Trước khi nằm trên giường như vậy, ngươi có gặp qua người nào? Người ấy đã cho ngươi thứ gì kỳ quái? Kể mọi thứ. Nhất nhất từng việc nói ra.” Vân Thỉ Thiên thanh âm rất trầm.

Nam nhân kia bị khí thế của Vân Thỉ Thiên áp đảo, lập tức trong tiềm thức suy nghĩ một chút, trả lời: “Ta đã thấy người nào... Ta... Ta...”

A đúng rồi, ta đã thấy một người mặc trang phục màu lam, rất hoa lệ.

Hắn nói ẩn đường của ta biến thành màu đen, sắp tới sẽ gặp phải tai họa, cho ta một đơn thuốc, ta làm theo đó uống dượ, đơn thuốc là... là...” (*vị trí giữa hai lông mày)

“Nội dung đơn thuốc không cần phải nói, hắn còn đưa cho ngươi cái gì không?” Vân Thỉ Thiên lại hỏi tiếp.

Tứ chi của nam nhân kia bắt đầu co rút, bốn người đại dược sư gắt gao ẩn xuống, mà nam nhân kia lại tựa như không hề biết.

Cau mày suy nghĩ một hồi nói: “Hắn, hắn đưa cho ta một chút được phần, muốn ta ném ra, có thể tránh tai.. họa...”

Namnhân có diễn khó thở tức giận.

“Được phần ở nơi nào?” Lạc Vũ mắt sáng ngời.

“Tại... Tại...” Namnhân kia bắt đầu thở gấp, ánh mắt quét về phía tủ quần áo ở bên cạnh.

Phong Vô Tâm thấy vậy cũng không cố kị thân phận, lập tức vọt lên, bắt đầu lục tung lên tìm kiếm.

“Người ném tới địa phương nào?” Vân Thí Thiên hỏi tới.

“Ném tới... Khụ khụ... Ném tới...”

Lạc Vũ nhú mày, người kia bị trúng được cực độc, thời gian hẳn tỉnh lại so với nàng nghĩ còn ít hơn.

Lập tức tay đặt tại đỉnh đầu của hắn vỗ xuống, đồng thời quát: “Buông tay hắn ra.”

Hai đại được sư lập tức buông ra, nam nhân kia run rẩy giơ lên bàn tay to, cố hết sức chỉ ra phương hướng ngoài phòng: “Ném... Nơi đó...kia...”

“Có phải hay không cái này?” Phong Vô Tâm ở một bên cũng vô cùng nhanh chóng, từ ngăn tủ dưới cùng lục soát ra một bọc nhỏ, bên trong là một chút bột phần màu trắng.

“Đúng vậy... Đây... Một...”

“Người nào đưa cho người?”

“Ta... Không...” Hai chữ đứt quãng mới ra khỏi miệng, nam nhân đầu lệch sang một bên, không tiếng động ngã xuống.

Lạc Vũ thấy vậy phát tay một cái trên thân người nam nhân, toàn bộ ngân châm thu hồi: “Hắn đã chết, được rất bá đạo.”

Trong phòng, mọi người trầm mặc trong nháy mắt.

Bất quá khí tức đã không còn bén nhọn giống lúc trước khi bọn hắn vô kế khả thi rồi. (không nghĩa ra biện pháp gì, chỉ có thể đứng nhìn)

“Bây giờ xử lý như thế nào?” Giữa yên tĩnh, Phong Vô Tâm hướng Vân Thí Thiên hỏi.

Vân Thí Thiên nghe vậy nhìn thoáng qua người nam nhân, sau đó ngẩng đầu nhìn hướng Lạc Vũ đang đứng lên: “Bây giờ xử lý như thế nào?”

Lạc Vũ sững sốt, Vân Thí Thiên cư nhiên trực tiếp chuyển qua hỏi nàng.

Đây là một đại sự, nhóm người trước mắt xem ra đều là người không có kinh nghiệm chuyên môn, nàng cũng coi như việc cần thiết thì phải làm đi.

“Muốn ta xử lý, được, như vậy sau này phải nghe lời ta, nếu có người không nghe theo ta, đừng trách ta giết gà dọa khỉ.” Lạc Vũ nhướng mày.

Các đại thần trong phòng thấy vậy liếc mắt nhìn nhau một cái, cùng gật đầu: “Được.”

Bọn họ thật sự không biết xử lý như thế nào, mà nhìn qua Lạc Vũ có vẻ có chút tài năng.

Cùng khắc Vân Thí Thiên cũng đã trầm giọng nói: “Thành chủ, lệnh bài.”

“Có thần ở đây.” Thành chủ Lợi Châu lập tức khom người trình ra lệnh bài thành chủ.

Phong Vô Tâm tiếp nhận đưa cho Lạc Vũ, Vân Thí Thiên hai mắt lạnh khốc đảo qua một đám đại thần, chậm rãi nói: “Nơi này lấy nàng làm chủ, ai dám trái lệnh, giết không tha.”

“Tuân lệnh.” Chúng đại thần lập tức tất cả cùng nhau khom người.

“Tốt lắm.” Lạc Vũ gật đầu, tiếp nhận.

“Mang được đến đây.”

Phong Vô Tâm lập tức làm theo, nơi này Lạc Vũ làm chủ, mọi thứ hẳn đều phải nghe theo lời Lạc Vũ.

Lạc Vũ tinh tế phân biệt qua được, mắt rất nhanh chuyển động.

“Thành chủ, làm như thế nào có thể giải? Số lượng rất khổng lồ rồi.” Một đại được sư đã lớn tuổi đứng bên cạnh nhìn Lạc Vũ.

Bọn họ cũng từ trong tủ quần áo kia tìm được một chút rồi, nhưng không thể nghĩ ra phải luyện giải được như thế nào, đồng thời một thành này có bao nhiêu người, như vậy thì muốn luyện bao nhiêu đan được chứ?

Lạc Vũ nghe vậy cũng không đáp lại ngay.

Ngẩng đầu nhìn hướng thành chủ Lợi Châu: “Bệnh dịch lan tràn, nhất định được được thả xuống sông, trước hết trừ tận gốc sự việc, người, dẫn người đi xuống, trong vòng hôm nay, không cho bất luận kẻ nào uống nước chảy trong thành.”

“Vâng.” Vốn là thành chủ Lợi Châu vừa nghe vậy, bọn họ cũng không biết thuốc này bị hạ ở địa phương nào, Lạc Vũ đã trực tiếp chỉ ra rồi, lập tức không dám chậm trễ, lĩnh lệnh rời đi.

“Úy Lợi Châu.” (*quan úy, các quan coi trộm và bắt giặc).

“Có.”

“Đốt cháy thi thể, một khối cũng không để lại.”

“Vâng.” Lập tức quan úy Lợi Châu dẫn binh mã rất nhanh lui ra.

“Tổng đốc Lợi Châu.”

“Có.”

“Lát nữa đến được quán lấy được, vậy ở mọi nơi trên Lợi Châu.”

“Vâng.”

“Kiêu kỳ binh binh vệ.” (*ta nghĩ là lão đầu nào đó quản lý binh lính a ^^)

“Có.”

“Dem mọi người còn lại trong thành toàn bộ tập trung, trông nom tập thể, tránh cho bạo động.”

“Vâng.”

“Lợi Châu...”

Lạc Vũ liên tục ra lệnh, một đám quan viên của Lợi Châu, mỗi người đều lĩnh lệnh rời đi, lập tức hành động.

Từ lộn xộn, không biết bắt đầu từ đâu, biến hóa thành có trình tự, chỉ trong phút chốc.

Trong phòng, Vân Thí Thiên đứng ở một bên nhìn Lạc Vũ, trong mắt hiện lên một tia thừa nhận.

Lạc Vũ hăng hái, nhìn thật thuận mắt biết bao.

Phong Vô Tâm một bên hai tay ôm ngực bình tĩnh xem.

Không nghĩ Lạc Vũ này cư nhiên thật sự có chút tài năng, có lý lại có sắp xếp rõ ràng như vậy, an bài thỏa đáng, nhìn bao quát toàn cục hạ lệnh, phân khí độ này, hẳn có điểm xem vừa mắt rồi.

“Tể tướng Phong Vô Tâm.”

Nghĩ đến đây, đột nhiên nghe Lạc Vũ hô tên hắn, Phong Vô Tâm lập tức ánh mắt nghiêm túc: “Có.”

“Cùng ta đi.”

“Vâng.” Phong Vô Tâm đáp lại một tiếng, trực tiếp đi theo phía sau Lạc Vũ.

Lạc Vũ nâng bước dẫn dắt mười mấy đại dược sư đi ra ngoài.

Lúc đi qua bên người Vân Thí Thiên, Lạc Vũ một ngón tay chỉ ra: “Ngươi, nghỉ ngơi.”

Vân Thí Thiên nhất thời tựa tiểu phi tiểu liễu mắt nhìn Lạc Vũ một cái, khóe miệng cong lên: “Nhận lệnh.” (*như cười mà như không cười)

Lạc Vũ nghe vậy mày khê nhếch, cũng không có thời gian để ý Vân Thí Thiên tâm tình thật tốt cứ nhiên lại có thể ứng thuận nài, trực tiếp liền xông ra ngoài.

Mây đen đè đỉnh, dưới Lợi Châu bắt đầu có động tác rồi.

Gió bỗng nhiên nổi lên, vù vù tiếng xé gió.

Binh mã cấp bách di chuyển, tiến hành Khẩn La Mật Cổ (*khu vực chiêng gõ mõ, như kiểu tập trung ngày xưa í các nàng, gõ keng thông báo :D)

Vô số người lớn nhỏ không đồng đều ngồi quanh chảo sắt, ở bên ngoài thành Lợi Châu, lửa lớn không ngừng.

Trong hiệu thuốc, vô số cấp thấp, trung cấp, cao cấp dược sư bận rộn dựa theo đơn thuốc của Lạc Vũ đưa ra, tìm nguyên liệu tốt, mang ra ngoài thành.

Nước thuốc trừ độc, trên đường cái, trên tường thành, vẩy lên.

Thi thể, đốt cháy đến mức làm cho bầu trời cũng đỏ bừng.

Vô số binh lính đi qua lại tuần tra.

“Một người một chén, uống đi.” Lạc Vũ đứng bên chảo sắt lớn bên dưới đang lửa lớn cháy không ngừng, nhìn dược thảo đang hòa vào nhau trong chảo, hướng Phong Vô Tâm trầm giọng nói.

Mùi được đắng theo gió tạt vào mặt, cơ hồ lan khắp bầu trời thành Lợi Châu.

Phong Vô Tâm từ chưa đến nay từng thấy dược thảo cứ như vậy trực tiếp nấu chế rồi uống, lập tức một bên vẻ mặt kinh ngạc, một bên gật đầu xác nhận.

Lập tức tay bắt đầu đưa thuốc.

“Đơn thuốc này thực kỳ quái.”

“Thuốc này cũng thực kỳ quái.”

Trước chảo sắt lớn, mười mấy đại dược sư một bên hỗ trợ nấu dược, một bên kinh ngạc thấp giọng nói chuyện với nhau.

Vong Xuyên đại lục, từ trước đến nay đều là ăn đan dược, chưa từng thấy nước thuốc đen như tóc mà đắng ngắt thế này, dược này rốt cuộc có thể dùng được hay không?

Các đại dược sư cũng vô cùng kinh ngạc và nghi vấn.

Nhưng lại đâu biết được sự uyên thâm của y học Trung Quốc.

Tinh hoa mấy ngàn năm tích lũy của Trung Hoa, cho dù là một bình nho nhỏ, cũng đủ để bọn họ uống.

Gạt mồ hôi như thỏ, trong ngoài thành Lợi Châu một mảnh bận rộn. (*là mồ hôi như đất nham, nhưng ta thấy viết thế thì thật kỳ quái, có lẽ là nhiều như đất đai vậy, nhưng nghe cũng kỳ cục nên ta để nguyên gốc ^^)

“Đây là từ nơi nào học được? Rất kỳ quái.” Không biết lúc nào Vân Thí Thiên đã đứng ở phía sau Lạc Vũ, lên tiếng hỏi.

Lạc Vũ không quay đầu lại: “Xem qua trên sách.”

Trả lời như thế, tuyệt đối không có sai.

“Sách gì?”

“Thiên phương dạ đàm.”

Một hỏi một đáp, vô cùng lưu loát, Phong Vô Tâm đứng một bên âm thầm ghi nhớ, sau này trở về nhất định phải tìm sách này đến xem, sách này thoạt nhìn có vẻ là sách tốt nha.

“Quân vương, Yến Trần đại thống lĩnh truyền tin, thế lực binh mã của Phạm Thiên di chuyển khác thường.” Đang trong lúc nói chuyện, một vị quan truyền lệnh đột nhiên xuất hiện.

Vân Thí Thiên nghe vậy tay tiếp nhận mật tín vừa nhận, nhìn đến, trong mắt hiện lên một tia lãnh quang.

“Như thế nào?” Đang bận rộn, Phong Vô Tâm trầm giọng nói.

“Muốn mượn cơ chiếm đoạt.” Vân Thí Thiên hừ lạnh một tiếng.

Ngay lúc bọn họ có hành động này, ở một phương khác ngoài thành Lợi Châu, người của Phạm Thiên Các đang ở tại nơi tiếp giáp của ba đại thế lực...

Lúc này, xuyên thấu qua tĩnh mịch, khói đen cuộn cuộn đầy trời thành Lợi Châu.

Đế Phạm Thiên hần ngay thơ tưởng rằng, hần có thể khiến Lợi Châu rối loạn, là có thể nhặt được một cái tiện nghi có sẵn.

“Ta tới đánh...”

“Không, ta đi thu thập hần.” Phong Vô Tâm vừa mới mở miệng trầm nộ nói, Lạc Vũ đang vội vã nấu được quay đầu lại lên tiếng.

“Người đi?” Phong Vô Tâm kinh ngạc, Vân Thí Thiên cũng đã nhìn qua đây.

“Thuốc này là hần hạ.” Lạc Vũ mi mắt lạnh trầm.

“Xác định?” Phong Vô Tâm có một chút kinh ngạc rồi, Lạc Vũ làm sao biết được vốn là Đế Phạm Thiên hạ.

“Không liên quan đến đấu khí cùng huyết đạo, mà hư vô thần công của hần lại có thể tìm đường đi tới huyết đạo, chặn lại các giác quan, trừ hần ra còn có người nào.” Lạc Vũ mi mắt một chút.

Vong Xuyên đại lục, đấu khí cường thịnh, nhưng không biết phương pháp huyết vị.

Mà lúc này đây, thuốc này chặn lại các giác quan, trừ Đế Phạm Thiên có cái bản lãnh kia, còn ai khác có thể.

Lời này vừa nói ra, Vân Thí Thiên cùng Phong Vô Tâm trong mắt chợt hiện lên một tia sát khí.

Nguyên lai đây chính là nhất chiêu.

“Ngoài thành Lợi Châu là nơi tiếp xúc của bốn quốc gia, Đế Phạm Thiên có mười ba doanh trại đóng quân, tầng tầng phòng thủ, lúc này binh di chuyển mười doanh trại, toàn bộ áp sát dồn ép.” Vân Thí Thiên nhìn Lạc Vũ, thanh âm rất lạnh đậm.

Lạc Vũ nghe vậy cười: “Như vậy thì sao, nhân tiện cho hần trả giá một chút.”

Bột phần ngọn nguồn của bệnh dịch, chính là dùng nội đan của một loại ma thú kịch độc nghiền nát, tính chất phá hư chức năng trong cơ thể của con người rất mạnh mẽ.

Đồng thời là vô sắc vô vị, thủ đoạn tốt lắm.

“Người chuẩn bị...” Phong Vô Tâm mắt mị lại, khóe miệng khê cong thành một tia cười gian hồ ly.

“Không, ta không thất đức như vậy đối với dân chúng xuống tay.” Lạc Vũ ngẩng đầu nhìn thoáng qua trời.

Bầu trời u ám, gió lớn vù vù thổi qua.

“Muốn làm gì hần, cần gì phải to chuyện, ta tự có biện pháp, hần lại dám nghĩ muốn lúc cháy nhà mà hôi của, hừ.” Lạc Vũ bóp nát thảo dược trong tay.

“Đi, đi theo ta.” Lạc Vũ hướng Vân Thí Thiên vung tay lên, xoay người chạy đến địa phương phía bên ngoài thành.

Mười ba doanh trại, ta muốn hấn tới được nhưng đi không được.

Vân Thí Thiên thấy vậy hai tay vẫn đặt trong tay áo, không một tia chân chờ đi theo.

Phong Vô Tâm thấy vậy, lập tức đem chuyện tình trong tay phân phó cho người khác, theo sát đi tới.

Mười ba doanh trại của Đế Phạm Thiên cũng không bình thường, Lạc Vũ muốn làm gì.

58. Chương 58

Gió vù vù thổi qua, đỉnh đầu trập trập mây đen.

Mưa gió điên cuồng như báo điềm xấu sắp đến.

Xuyên qua tòa thành trống Lợi Châu, nơi đây giáp với phạm vi ba phương thế lực, mà biên cảnh bên kia thuộc về thế lực của Đế Phạm Thiên, bầu trời đã lơ mơ ám xuống, ánh sáng ban đêm lan tỏa.

Lạc Vũ, Vân Thí Thiên, Phong Vô Tâm, đứng ở mười dặm ngoài thành Lợi Châu, đứng trên đài cao nhìn xuống.

Ngưng mắt nhìn về nơi xa.

Chỉ thấy dưới bầu trời tối đen như mực, những ngọn đuốc chớp động, 13 doanh nối liền nhau của Đế Phạm Thiên đã hoàn toàn áp sát biên cảnh bốn nước giáp ranh Lợi Châu. (1 doanh = 500 binh lính => 13 doanh = 6500 binh)

Khí tức cuồng bạo không chút nào che dấu ý đồ.

Mà biên cảnh hai nước khác, cũng loáng thoáng có động tác.

Bất quá động tác của bọn họ cũng không lớn, bọn họ là muốn quan sát trước tình huống rồi mới động thủ.

Bởi vì, dù sao một phương vốn là Vọng Thiên Nhai, mà một phương khác muốn động thủ lại là Phạm Thiên Các.

Nếu hai phương này giao phong, mà bọn họ lại bị kẹp ở chính giữa, thì chỉ có tác dụng làm pháo binh nổ tan xác mà thôi.

Càng huống chi, bọn họ được đến tin tức quá muộn, nên các động tác đối ứng không thể nào so với Phạm Thiên Các đã sớm chuẩn bị sung túc từ trước.

Bởi vậy, lúc này đây bên phía bọn họ mặc dù cũng có đèn đuốc sáng rõ không ngừng di động.

Nhưng lại tuyệt đối không đủ tạo thành uy hiếp đối với Lợi Châu.

Lạc Vũ đứng trên đài cao quan sát, đem tình huống ở ba mặt thu vào trong mắt.

Mà lúc này, ở phía sau người nàng, khói đen bao phủ khắp Lợi Châu thành.

Nhìn qua đúng là một mảnh tĩnh mịch cùng hỗn loạn.

Lúc này nếu bọn họ không sáp vào một cước, quả thật là đánh mất cơ hội rồi.

Khóe miệng mơ hồ giơ lên một tia cười lạnh, đây là một tay Đế Phạm Thiên tạo thành cơ hội, nàng muốn cho hấn xem một chút, rốt cuộc đây vốn là cơ hội, hay là sát khí do hấn tạo nên.

“Quân vương, 10 doanh của Đế Phạm Thiên đã áp sát phía trước, tiến vào phạm vi cách đây mười dặm, người cầm binh là chiến thần Vô Ngăn của Phạm Thiên Các, nếu chúng ta vẫn không động thủ...”

Vụ Tất, thủ hạ của Yến Phi trấn thủ Lợi Châu, đệ nhất đại tướng hướng Vân Thí Thiên trầm giọng nói.

Lợi Châu là cửa ải quan trọng ở Vọng Thiên Nhai.

Lại là địa phương phi thường phồn hoa.

Nơi đây vẫn luôn có trọng binh trấn thủ, Vụ Tất chính là đệ nhất thống lĩnh nơi đây.

Lúc này, binh mã phía sau đã trong tư thế sẵn sàng đón quân địch, đao kiếm sáng ngời.

Chức trách của hắn chủ yếu là trấn thủ Lợi Châu, thủ vệ cửa ải quan trọng của Vọng Thiên Nhai, tuyệt đối không thể để nơi này bị công phá.

Bởi vậy, hắn căn bản không nhúng tay vào việc cứu trợ bệnh dịch ở Lợi Châu.

Một điểm cứu trợ cũng chưa cho thành chủ Lợi Châu.

Lãnh huyết thì lãnh huyết, bất quá binh mã lại rất cường tráng, cơ bản cũng không bị hao tổn gì.

Lúc này, Vụ Tất chau mày nhìn Vân Thí Thiên.

Nếu vẫn cứ tiếp tục không ra tay, không chủ động điều binh ứng chiến giữ gìn an toàn biên cảnh.

Nếu bị chiến thần Vô Ngăn của Phạm Thiên Các dẫn theo mười ba liên doanh tiếp tục tiến sát vào, như vậy lợi thế của bọn họ cũng hoàn toàn biến mất.

Nếu không giành lại thế chủ động, như vậy hậu quả...

Vụ Tất chau mày, liếc mắt nhìn Vân Thí Thiên một cái, lại giận tái mặt nhìn Lạc Vũ một cái.

“Biện pháp của ngươi là gì?” Vân Thí Thiên quét mắt nhìn bên ngoài mười dặm phía dưới, 13 doanh Phạm Thiên Các không ngừng mạnh mẽ tiến lên, Vân Thí Thiên quay đầu nghiêm túc nhìn Lạc Vũ.

Chiến tranh, đối địch, không phải trò đùa.

Ở phương diện khác hắn có thể cấp nòng đầy đủ cơ hội để phát huy.

Nhưng là, vấn đề liên quan đến cửa ải quan trọng của Vọng Thiên Nhai, hắn tuyệt đối muốn xác định nòng nắm chặt biện pháp đối phó.

Lạc Vũ nghe vậy quay đầu nhìn về phía Vân Thí Thiên, mày khẽ nhướng.

“Nếu ta dám mở miệng, thì có tuyệt đối nắm chặt, lúc này đây, chúng ta sẽ không mất một binh một tướng, ta muốn hắn tới được, đi không được.”

Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng, nương theo kinh phong vù vù thổi qua, rơi xuống đất.

Bên cạnh, Vụ Tất cùng Phong Vô Tâm nghe vậy cau mày.

Không mất một binh một tướng?

Quân Lạc Vũ nòng rót cuộc có biết hay không chiến thần Vô Ngăn của Phạm Thiên Các lợi hại đến mức nào.

Đó là cùng một cấp bậc chiến tướng với Yến Ngũ, Yến Triệt của Vọng Thiên Nhai, là thống lĩnh cao nhất rạng danh ở Phật Tiên Nhất Thủy.

Lần này, bởi vì Lợi Châu rất quan trọng, cho nên Đế Phạm Thiên mới phái hắn tự thân xuất mã đến mượn cơ hội này gồm sâu vào tay.

Lời nòng vừa nói có phải hay không rất lớn?

Phong Vô Tâm cau mày dừng một chút, quay đầu nhìn về phía Vân Thí Thiên nói: “Quân vương, ta nghĩ...”

“Tới rồi.” Phong Vô Tâm vừa mới nghiêm túc mở miệng, Lạc Vũ đột nhiên nhẹ giọng hô một tiếng, nét mặt theo sát hiện lên mỉm cười. (*là người mình tới nha, không đọc kỹ khúc này ta cũng nhầm là quân địch tới)

Đám người Vân Thí Thiên, Phong Vô Tâm, Vụ Tất, lập tức nhìn theo tầm mắt Lạc Vũ.

Chỉ thấy phía dưới là một đội ngũ thật dài tiến dần lại đây.

Trên tay của bọn họ đều cầm những vật tròn tròn bằng tre, bên trong hoàn toàn bị che kín, thấy không rõ lắm cụ thể là cái gì.

Lúc này, dưới sự dẫn dắt của mấy đại được sư, tiến về phía trước nghênh đón 13 doanh Phạm Thiên Các.

Mà phía sau các đại được sư là một đám công tượng[1], đẩy đầu thạch cơ[2] cao cao theo sát phía sau.

([1]: thợ mộc, [2]: máy bắn đá dùng để phá cửa thành, hình dạng giống cái nĩa chữ Y)

Một đám đầu khí không có gì đặc biệt, tối ngày chỉ biết luyện đan cùng đóng đóng gõ gõ, tiến lên nghênh chiến?

Phong Vô Tâm quay đầu nhìn khắp mọi nơi.

Phía sau, Lợi Châu thành cũng không còn người nào theo sau bọn họ, thậm chí ngay cả vệ đội cũng không có.

Không biết chiến đấu, võ công không được, muốn mang một đám được sư đi đối đầu với 13 doanh Phạm Thiên Các?

Dùng đầu thạch cơ? Ở đây ngoài Lợi Châu thành ra không có thành trì nào khác thì bắn cái gì a, nó có ích lợi gì?

Trong nháy mắt Phong Vô Tâm cơ hồ cảm giác được đầu cũng lớn.

Này quả thực là mở cái loại vui đùa gì nha, muốn được sư đi ứng chiến, chẳng lẽ kêu bọn họ nhét đan được vào đầu thạch cơ, là có thể oanh tạc chết 13 doanh Phạm Thiên Các?

Thật là trò đùa mà, rất trò đùa.

“Rất trò đùa rồi.”

Sắc mặt Vụ Tất trầm như băng, không để ý Lạc Vũ là người của Vân Thí Thiên, lên tiếng khiển trách.

Một lời vừa hạ xuống, vừa chuẩn bị điều binh khiển tướng.

Trái ngược với vẻ thất vọng và phẫn nộ của Phong Vô Tâm cùng Vụ Tất, Vân Thí Thiên tương đương tỉnh táo.

Lúc này, chỉ nhìn Lạc Vũ, không nói một lời.

Lạc Vũ của hắn, không phải là người không biết phân biệt nặng nhẹ.

Lạc Vũ không hề để ý đến thái độ người chung quanh, chỉ quay lại nhìn Vân Thí Thiên vẫn luôn nhìn nàng nhưng không có lên tiếng phản bác nàng.

Lạc Vũ nhẹ nhàng vươn tay vỗ cánh tay Vân Thí Thiên một chút.

Sắc mặt vô cùng nghiêm túc nói: “Người yên tâm, lúc này đây nếu không để cho bọn họ có đi không có về, ta đề đầu tới gặp người.”

Lời nói vừa rơi xuống, Phong Vô Tâm cùng Vụ Tất, thậm chí cả Vân Thí Thiên cũng có chút nhượng mảy.

Trước trận chiến lại nói những lời này, chính là lập quân lệnh trạng.

Lạc Vũ này có tài cán gì, cứ nhiên dám nói như vậy, này...

Hoàn toàn không để ý đến thái độ chần chờ của đám người Phong Vô Tâm.

Một lời vừa dứt, Lạc Vũ nhìn Vân Thí Thiên liếc mắt một cái, xoay người chạy xuống phía xa xa dưới đài quan sát, cùng một đám được sư chạy về phía trước.

Gió lớn vù vù thổi.

Vân Thí Thiên nhìn bóng lưng tự tin cực kỳ của Lạc Vũ, mái tóc dài màu đen tung bay trong gió, giống như một con báo đang trong tư thế sẵn sàng vồ con mồi trước trận đấu.

Trong mắt Vân Thí Thiên dần chuyển thâm.

“Án binh bất động.” Bốn chữ lãnh khốc mà tức sát hạ xuống, tay áo bào Vân Thí Thiên phất một cái, sau đó đi theo phương hướng Lạc Vũ.

“Quân vương?” Hai hàng lông mày Vụ Tất nhăn thành một chữ xuyên. (*)

“Chỉ cần Vô Ngần không vào trong phạm vi mười dặm, trước hết không nên động thủ.”

Phong Vô Tâm trầm tư trong nháy mắt, hướng Vụ Tất hạ lệnh.

Chỉ cần không vào gần trong phạm vi mười dặm, bọn họ động thủ nghênh chiến cũng còn kịp.

Bây giờ, trước xem một chút Lạc Vũ có phải hay không thật sự có bản lãnh.

Dù sao, hai quân đánh nhau, giết địch một vạn, tự tổn hại là ba nghìn.

Bọn họ vội vàng ứng chiến, nhất định là khổ chiến.

Có thể đem tổn thất giảm đến nhỏ nhất là tốt nhất.

Gió đột nhiên nổi lên, sát khí bốc cao.

Chiến thần Vô Ngần của Phạm Thiên Các suất lĩnh 13 doanh, tốc độ cực kỳ nhanh.

Trước một khắc vẫn còn phía ngoài 10 dặm, sau một khắc đã tiến sát 5 dặm.

Bầu trời tối đen như mực, không có bất cứ ánh sáng nào trong đội ngũ, giống như một cự long màu đen, đang dữ tợn xé rách màn đêm, điên cuồng bay về hướng Lợi Châu.

Lợi trào bật ra, đằng đằng sát khí.

Mà một phương bên này, Lạc Vũ suất lĩnh một đội ngũ được sự, đứng ở biên giới Lợi Châu giáp ranh Phạm Thiên Các.

Kình phong vù vù thổi.

Nếu một người yếu đuối đứng không vững, có thể sẽ bị trận cuồng phong này thổi bay đi.

“Thành chủ, những vật người cần đã chuẩn bị đầy đủ rồi.” Một lão giả đức cao vọng trọng nhất cầm đầu nhóm đại được sự, nhìn Lạc Vũ nói.

Lạc Vũ xốc lên vài bố bịt kín vật tròn tròn bằng tre nhìn thoáng qua, gật đầu.

“Sắp thành chữ nhất (一), xem hiệu lệnh của ta mà làm.” Thanh âm Lạc Vũ bị gió thổi tán trong không trung, giờ năm lá cờ với năm màu khác nhau trong tay.

Nói là cờ, bất quá chỉ là những mảnh vải bố khác màu bị xé ra dùng tạm mà thôi.

Vài đại được sự nghe vậy, sau khi liếc nhau, lại đầy mặt hồ nghi làm theo lời Lạc Vũ nói.

Lập tức, mấy vật tròn tròn bằng tre cũng nhanh chóng được sắp xếp dàn ra.

Các công tượng đầy đầu thạch cơ lại, cũng theo sát phía sau các đại được sự, sắp xếp thành một chữ “nhất”.

Một hàng uốn lượn theo chiều dài, cơ hồ sắp dọc theo biên cảnh Lợi Châu.

Gió thổi vù vù trên đỉnh đầu, pha lẫn một chút hơi nước.

Vân Thí Thiên cùng Phong Vô Tâm theo sát lại đây, nhìn thấy là tình huống như vậy.

Phong Vô Tâm cau mày vuốt cằm: “Nàng phân phó chuẩn bị những vật này, là có tác dụng dùng ở chỗ này?”

Lúc Lạc Vũ hạ lệnh nấu được, đốt thi, cũng đã hạ lệnh di chuyển mấy đầu thạch cơ này.

Lúc ấy, hắn còn tưởng rằng mấy vật này là cần dùng trong việc chữa trị bệnh dịch.

Lại không nghĩ rằng Lạc Vũ cứ nhiên dùng chúng trong trường hợp này.

Chẳng lẽ nàng đã sớm tính toán ra Đế Phạm Thiên sẽ ra tay?

Cũng không biết Lạc Vũ là nghe ai nói bọn người Đế Phạm Thiên đang dòm ngó Lợi Châu.

Lại có thể dự đoán được lúc này đây Đế Phạm Thiên sẽ không bỏ mất cơ hội này, hẳn chắc chắn sẽ động thủ, bởi vậy nàng đã sớm phân phó hành động.

Đây không phải là khả năng tiên tri mà là có tính bày mưu nghĩ kế.

Vân Thĩ Thiên đứng phía sau Lạc Vũ, Lạc Vũ cũng không quay đầu lại, thân ảnh cao ngất mà đứng.

Một lát sau Vân Thĩ Thiên chậm rãi nói: “Có phong thái thống lĩnh.”

Phong Vô Tâm không có lên tiếng, nếu thật sự nàng đã sớm đoán được tình huống này, như vậy nàng tuyệt đối là đại tướng tài.

Ngẩng đầu, cảm giác được kinh phong đập vào mặt, Lạc Vũ nắm lá cờ màu đỏ trong tay.

Nhìn gió lớn vù vù thổi qua, cờ đỏ trước người nàng bị thổi thành một đường thẳng, mạnh mẽ cực kỳ.

Lạc Vũ thần sắc bất động, lạnh lùng đứng sừng sững.

Trước người, đám người Vô Ngần của Phạm Thiên Các tốc độ mà đến, đứng ở đầu bên này, cơ hồ có thể nhìn thấy một hàng đi đầu của 13 doanh.

Muốn đánh lên, muốn gồm thâu, phải tàn nhẫn mà chuẩn xác.

Phía sau, Vụ Tất đứng ở trên đài quan sát, mồ hôi ướt nhẹp trong nắm tay nắm chặt.

Tay kia cao cao vung lên.

Đám người kia đã sắp tới gần điểm máu chốt của bọn họ rồi.

Nhưng Lạc Vũ lại hoàn toàn không có động tĩnh gì, quân vương cùng tể tướng đã ở phía trước...

Vụ Tất cơ hồ cắn răng muốn ra máu, cánh tay giơ cao cơ hồ nắm chặt thành nắm đấm, chỉ cần hấn vung tay một cái, nơi này lập tức trở thành một mảnh loạn chiến.

Cuồng phong bay qua, sát khí che thiên tế nhật. (*che kín bầu trời)

Binh lính hàng đầu tiên của Phạm Thiên Các đi càng ngày càng gần, càng ngày càng gần.

Trong một mảnh tối đen như mực, Lạc Vũ cơ hồ có thể nhìn thấy những lá cờ màu đỏ vàng của Phạm Thiên Các.

Trong lúc Vân Thĩ Thiên lãnh khốc không chút thay đổi cùng Phong Vô Tâm trầm mặc hạ xuống khoe miệng đang giương lên của hắn, Lạc Vũ chậm rãi vung lên lá cờ màu vàng trong tay.

Ngay lập tức, các được sư vẫn đứng yên bất động run như cây sậy, rất nhanh di chuyển.

Những vật tròn tròn bằng tre lập tức bị cột lên đầu thạch cơ, dè giữa không trung.

Những miếng vải bố bị kín vật tròn tròn ấy, bị mọi người gắt gao giữ chặt.

Gió di chuyển tứ phương, Phạm Thiên Các 13 doanh binh tiến nhanh như sấm đánh, cấp bách mà đến.

“Phóng ra.” Lạc Vũ tính toán khoảng cách, lúc này trong mắt chợt lóe lên vẻ băng lãnh, một tiếng khê kêu, 6 lá cờ trong tay mạnh mẽ vung lên.

Lập tức, các được sư mạnh mẽ túm vải bố kéo ra khỏi khuôn được. (*vật tròn tròn bằng tre a, bên trong có chứa bột phấn)

Trong nháy mắt trên đầu thạch cơ được phấn bay lên, ngay khi cuồng phong thổi qua, mang tất cả được phấn bay về hướng 13 doanh binh Phạm Thiên Các.

Được phấn bay đầy trời như miếng vải mỏng, dưới bầu trời tối đen như mực, căn bản khó có thể phát hiện.

Hướng chi, cho dù có phát hiện cũng né tránh không được.

Tốc độ các được sư thật nhanh, một khuôn được bay đi, lập tức đưa lên một khuôn được khác.

Chữ “nhất” này được sắp xếp thành một hàng dài.

Được khuôn không ngừng đặt lên đầu thạch cơ bắn đi, được phấn cơ hồ che kín cả bầu trời.

Gió thổi mạnh, mang tất cả bay vọt về phía 13 doanh binh Đế Phạm Thiên.

“Cái gì vậy?” Phong Vô Tâm nhìn bột phấn bay về hướng 13 doanh binh, kinh ngạc mở miệng.

Sau đó lấy tay xốc lên vãi bột che kín được khuôn, dùng đầu ngón tay chấm một ít bột phấn nhìn kỹ.

Có hơi trắng trắng, lại có chút màu lam nhạt.

Như hạt cát, nhưng lại nhỏ hơn hạt cát, rất nhẹ rất nhẹ, ngay cả một chút sức nặng cũng không có.

Đồng thời, cũng không có một chút mùi gì cả.

Không phải độc phấn.

Vậy đây là vật gì ?

Phong Vô Tâm ngẩng đầu nhìn về hướng Vân Thí Thiên.

Vân Thí Thiên cẩn thận quan sát một chút, cũng lắc đầu.

Hắn cũng không biết.

Gió đông thổi mạnh, hướng gió toàn bộ tập trung về phía 13 doanh binh Phạm Thiên Các đang rầm rầm tiến đến.

Vân Thí Thiên và Phong Vô Tâm đứng phía sau Lạc Vũ, lại chưa từng bị một hạt bột phấn nào dính vào, phía sau lại càng thêm sạch sẽ.

Vội vàng chạy tới, chiến thần Vô Ngần của Phạm Thiên Các cơ hồ không chút che dấu sát khí cùng đội ngũ đang tiến đến của bọn họ.

Bắt đầu giương nanh múa vuốt chuẩn bị xâm chiếm.

Mà phía sau, xa xa trên đài quan sát, trong nắm tay nắm chặt của Vụ Tất cơ hồ che kín mồ hôi, đôi mắt gắt gao nhìn đội ngũ Vô Ngần đang đến gần.

Bàn tay nắm chặt, quyết định sẽ vùng lên.

Không tin Quân Lạc Vũ được, cuối cùng vẫn phải dựa vào hắn cũng không nói làm gì, năng ta đã làm trì hoãn thời cơ ứng chiến tốt nhất rồi.

Gió bay khắp tứ phương, cuộc chiến hết sức căng thẳng đang dần tiến đến.

Ngay lúc điện quang hỏa thạch.

Lạc Vũ đứng ở biên cảnh Lợi Châu, trong mắt chợt lóe băng lãnh, lá cờ đỏ trong tay giương lên, lạnh lùng nói: “Châm lửa.”

Lập tức, một đám công tượng, châm lửa vào quả cầu mang theo bên mình, đưa lên đầu thạch cơ.

Bầu trời trên cao, một mảnh đen nhánh.

Chữ “nhất” xếp thành một hàng dài, đều châm lên những quả cầu lửa rực rỡ, giống như hình dạng một con hỏa long sẽ lập tức lan tràn cả một phương thiên địa trong nháy mắt.

Phạm Thiên Các Chiến Thần Vô Ngần cấp tốc mà đến, nhìn thấy biên cảnh Lợi Châu đột nhiên bốc lên ánh lửa, trong mắt hiện lên một tia cười lạnh.

Vọng Thiên Nhai chắc chắn sẽ có phòng bị, cho dù lúc này đang bị bệnh dịch hoành hành.

Bất quá, cho dù có phòng bị thì sao chứ.

Hôm nay, cũng nhất định bị hắn bắt được.

Taygiơ lên vùng mạnh, toàn quân mười ba doanh liền áp sát.

“Bắn.” Nhìn mười ba doanh càng ngày càng gần, trong mắt Lạc Vũ bốc lên ngọn lửa, lá cờ màu đỏ mạnh mẽ phất xuống.

“Ầm.” Ánh lửa tận trời, cắt giữa không trung, hướng mười ba doanh Phạm Thiên Các bay đi.

Vô Ngần cấp tốc mà đến thấy vậy, vung tay lên.

Mười ba doanh thấy có tia lửa bay tới, một khu vực binh mã mạnh mẽ đem tấm chắn bằng thiết hợp lại, che trên đỉnh đầu.

Lập tức, những tấm thuẫn kết thành một tấm chắn phòng ngự cực lớn, che kín không lộ ra một khe hở.

Dù ngọn lửa có bay đến, cũng khó có thể tạo nên uy hiếp.

Phong Vô Tâm khẽ lắc đầu, chỉ có một loạt mấy trái cầu lửa là quá ít, dùng hỏa công như thế đối với Vô Ngần căn bản không thể tạo thành bất cứ thương tổn gì, ngược lại làm bại lộ quân mình.

Trong lòng thất vọng còn chưa kịp lộ ra.

Phong Vô Tâm đột nhiên thấy trước mắt phát sáng mạnh, chói lát trong lúc đó ánh lửa tận trời.

Phong Vô Tâm chấn kinh rồi, này là chuyện gì xảy ra?

Chỉ thấy, đầy trời hỏa cầu hạ xuống tấm thuẫn phòng ngự chắn trên đầu mười ba doanh kín không một kẽ hở, ngọn lửa vốn không thể nào có tác dụng gì, đột nhiên bốc lên, ánh lửa tận trời.

Giống như gặp phải dầu hỏa, mạnh mẽ bùng cháy.

Một quả cầu lửa hạ xuống, liền nhanh như thiểm điện hướng bốn phương tám hướng lan tràn bay nhanh.

Ngay lập tức trong lúc đó, ngọn lửa hùng hực rực cháy.

Nhắm nuốt hết cả một phương binh mã.

“Này... Này...” Trong mắt Phong Vô Tâm phát ra ánh sáng mãnh liệt, cả người kinh ngạc, hoàn toàn bị chấn kinh bởi tình thế trước mắt.

Bên cạnh, Vân Thí Thiên cũng có chút giơng mắt nhìn.

Điều này sao có thể?

Gió di chuyển, mây di chuyển, ngọn lửa càng không thể vẫn hồi.

Thật giống như mọc thêm đôi cánh, dưới tình huống rõ ràng là hoàn toàn không có khả năng, lại bay về hướng đội doanh binh ở trung tâm.

Chỉ là một loạt quả cầu lửa, không chỉ đốt cháy một khu vực duy nhất.

Mà là theo gió bay đi, giống như ngọn lửa đang bốc cháy trong khu rừng, nương theo gió lan tràn trên cây cối sum xuê.

“Này...” Đám người Vân Thí Thiên đứng ở phía dưới nhìn xem không rõ, nhưng Vụ Tất đứng trên đài cao quan sát, lại có thể thấy được nhất thanh nhị sở. (*thấy rõ)

Nhất thời, thu lại bàn tay đang cứng ngắc giờ giữa không trung, khó tin nhìn một mảnh bình nguyên mịt mờ phía dưới, hùng hực đại hỏa.

Ai có thể tưởng tượng được, một giọt mỡ bắn tung tóe vào trong nước, lại không bị nước cắn nuốt, mà là lan tràn ra, bao trùm cả mặt nước.

Mà hần bây giờ nhìn thấy, chính là tình huống như vậy.

Một loạt hỏa cầu phóng ra, trong nháy mắt lan tràn tới bốn phương tám hướng.

Hơn nữa vẫn bay nhanh lùi về tận phía sau doanh binh.

Hỏa long bay lùi, phát sáng cả bóng đêm.

Này... Tình huống này... Quả thực chính là thần thoại.

Vụ Tất vuốt vuốt mắt.

Phía dưới, Lạc Vũ nhìn trước mắt một mảnh đại hỏa, bên tai tràn ngập những tiếng thét, gầm rú bén nhọn, nòng hừ lạnh một tiếng, vung tay lên.

Lập tức, những được sư còn đang trong trạng thái kinh ngạc, phần chấn ngộ vậy kinh ngạc phần chấn trung địa được sư các, khuôn được lại bắn lên.

Gió kịch liệt thổi, mang theo bột phần màu lam nhạt che kín cả bầu trời hướng về phía mười ba doanh của Vô Ngàn bay đi.

“Chuyện gì xảy ra? Đây là chuyện gì xảy ra?” Phạm Thiên Các chiến thần Vô Ngàn, sắc mặt biến đổi, ngồi trên giác mã hí rống không ngừng. (*ngựa có sừng)

Đây là loại lửa gì vậy?

Này quả thực còn lợi hại hơn so với ngọn lửa của 10 cấp ma thú.

Đây là dùng yêu pháp gì vậy? Đây... Đây...

Gió qua tứ phương, ngọn lửa theo gió mà đi, lấy một loại tuyệt đối tốc độ hướng về phía sau mười ba doanh bay nhanh mà đi.

Trong khoảnh khắc, mười ba doanh đại loạn, tiếng thét chói tai liên tiếp.

Cho dù ngược gió, Lạc Vũ đứng ở đầu ngọn gió cũng có thể nghe thấy.

Khóe mắt Lạc Vũ khẽ nhúc nhích, nét mặt hiện lên một tia cơ trí.

“Đó là vật gì?” Ngọn lửa đỏ bùng chiếu rọi ánh mắt Vân Thí Thiên đang nhìn về phía Lạc Vũ, trong mắt ẩn chứa mỉm cười.

“Bột lưu huỳnh.” Lạc Vũ quay đầu lại.

“Bột lưu huỳnh? Chưa từng nghe nói qua.” Nét mặt Phong Vô Tâm lúc này tất cả đều là kích động cùng hưng phấn.

Ngọn lửa có thể đốt cháy như vậy, điểm mấu chốt tuyệt đối nằm ở bột phần này.

Nếu sau này bọn họ có thứ này, trên đất Phật Tiên Nhất Thủy này, bọn họ còn có thể sợ ai chứ.

“Một loại phần khoáng thạch.” Lạc Vũ cũng không biết giải thích lưu huỳnh là gì, dứt khoát nói một câu đơn giản dễ hiểu như vậy.

Khoáng thạch này vốn là nàng nhìn thấy sau khi tới nơi này, đây là khoáng thạch đặc sản ở Lợi Châu. Chỉ mới châm lửa, đã bốc cháy lên cao đáng sợ.

Cho thêm một ít được phần phụ trợ, nó vừa thấy lửa liền cháy bùng lên...

Phong Vô Tâm nghe không hiểu, bắt quả Lạc Vũ hiểu, như vậy có nghĩa là Vọng Thiên Nhai cũng hiểu, không sao cả.

Gió mạnh mẽ thổi, hỏa long nhanh chóng lan tràn.

Phạm Thiên Các mười ba doanh, mười doanh áp sát, ba doanh lưu thủ. (*lưu lại phía sau trấn thủ)

Trận này, sẽ ười doanh của người có đi không về.

Hỏa long quá cảnh, đại sát tứ phương.

Bột lưu huỳnh theo gió rơi vào trên thân mỗi một tướng sĩ của mười ba doanh, lửa vừa gặp lưu huỳnh, trong nháy mắt đốt cháy so với ngọn đèn còn nhanh hơn.

Cuồng phong sắc bén, một cái chớp mắt mười dặm.

Một ít đầu khí lợi hại, có thể bay, bận rộn mượn lực ma thú bay lên bầu trời.

Nhưng thật không ngờ, bột lưu huỳnh vốn là theo gió bay đến, chỉ cần không ra khỏi một phương này, cho dù là trên trời dưới đất đều trốn không khỏi.

Trong nháy mắt, nhờ gió trợ thế ngọn lửa, coi như là chiến thần của Phạm Thiên Các cũng phải bị đốt thành heo quay.

Quanh thân biên cảnh hai nước khác thấy vậy, hành động ngo ngoe muốn tấn công đã bị kiềm chế xuống, hoảng sợ không một tiếng động lui binh.

Cuồng phong thổi phất mái tóc dài của Lạc Vũ bay tứ tán.

“Trở về ghi cho người một công lớn.” Phong Vô Tâm hai tay ôm ngực, nhìn ánh lửa bay tận trời, tươi cười đầy mặt.

“Không sao cả.” Lạc Vũ nhún nhún vai, quay đầu lại nhìn Vân Thí Thiên liếc mắt một cái.

Ghi nhận công lao của nàng hay không cũng không sao, nàng ra tay cũng chỉ muốn giúp Vân Thí Thiên mà thôi.

Vân Thí Thiên vốn là của nàng, như vậy Vọng Thiên Nhai tự nhiên cũng là của nàng, nàng trợ giúp Vọng Thiên Nhai đẩy lui địch nhân, là lẽ thường phải làm, không cần hồi báo cùng ghi lại công lao.

Vân Thí Thiên vươn tay ôm chầm Lạc Vũ vào trong ngực, nói cái gì cũng không có nói, chỉ là nhẹ nhàng ôm như vậy, trong mắt lại vung lên tươi cười đắc ý, vui mừng cực kỳ.

Bên cạnh, Phong Vô Tâm lúc này vạn phần hưng phấn, thấy vậy dứt khoát không thèm để ý tới Vân Thí Thiên cùng Lạc Vũ.

Chạy đi chỉ huy các được sư tăng lực.

Ngày thường các được sư có bao giờ ra tay diệt địch nhân, lúc này hưng phấn khó tả, trong đầu rõ ràng dùng mãnh không thua gì tướng sĩ.

Ngọn lửa hừng hực, che khắp bầu trời.

Sau thời gian một nén nhang, Lạc Vũ ngẩng đầu nhìn lên thiên không, trầm giọng quát: “Dừng lại.”

Lập tức, một ít được sư nhận được lệnh, dừng lại trong tay động tác.

Mà Phong Vô Tâm lại đang chỉ huy bên kia: “Mau, động tác mau hơn nữa.”

Lạc Vũ thấy vậy nhất thời thay đổi sắc mặt, nhảy ra từ trong lòng Vân Thí Thiên, hướng Phong Vô Tâm điên cuồng gào thét nói: “Dừng lại, nhanh, hướng gió thay đổi.”

Hướng gió thay đổi? Không có mà, Phong Vô Tâm sững sốt.

Bất quá về phương diện này, Lạc Vũ biết rành hơn hẳn, trước hết nghe Lạc Vũ cái đã.

Song, chỉ là trong nháy mắt chần chờ.

Vốn là gió đông đang thổi, lại đột nhiên chuyển thành gió tây.

Bột lưu huỳnh vốn là thổi về thế lực Phạm Thiên Các, đã chuyển ngoặt bay về hướng Lợi Châu thành.

Cuồng phong sắc bén, đảo mắt bột lưu huỳnh đã bay xa hơn mười dặm, bao trùm phân nửa Lợi Châu thành.

Sắc mặt Vân Thí Thiên cũng đã thay đổi.

Cùng khắc, gương mặt Phong Vô Tâm cũng trở nên tái nhợt trong nháy mắt.

Uy lực của bột lưu huỳnh bọn hắn đã gặp qua, lúc này lại thổi về phạm vi thế lực của bọn họ, này...

“Dập tắt lửa, nhanh, nhanh.” Thanh âm Phong Vô Tâm cơ hồ cũng run rẩy rồi.

Nếu lúc này có người phóng hỏa đốt, như vậy hậu quả...

Mà ngay lúc Phong Vô Tâm vừa lên tiếng, một mảnh “sói tru” kêu gào phía bên kia mười ba doanh, Phạm Thiên Các chiến thần Vô Ngần lại đột nhiên điên cuồng hét lên một tiếng: “Phóng hỏa.”

Hắn vừa ra lệnh vừa khống chế giác mã, chỉ huy các ma thú hệ hỏa vọt về trận doanh phía Lạc Vũ.

Đội quân của hần áp sát phe cánh bên Lạc Vũ, trong một màn lửa cũng đã nhìn thấu tất cả các cử động của bên này.

Lúc này, trong khi đang nát óc nghĩ cách khống chế tình thế, đột nhiên hướng gió thay đổi, lập tức đã ngộ ra huyền cơ trong đó.

Trong nháy mắt, xung trận vọt ngựa lên phía trước về hướng bên đây.

Thuận gió mà đến, sắc mặt Phong Vô Tâm khó coi đen như dát nôi.

“Đáng chết.” Mi sắc Vân Thí Thiên lạnh lẽo: “Nhanh chóng phân phó xuống dưới, mọi người...”

Tiếng xé gió ra lệnh còn chưa kịp ban phát xuống dưới, hỏa cầu phun ra từ trong miệng ma thú của Vô Ngân đã bay tới.

Ma thú của Vô Ngân vốn là 10 cấp Hỏa Điều, lúc này mạnh mẽ bay qua đến, há mồm phun ra một quả cầu lửa, tốc độ này còn nhanh hơn mấy cái hỏa cầu bắn ra từ đầu thạch cơ của Lạc Vũ.

Trong nháy mắt, những nơi bột lưu huỳnh bay qua đều cháy lên khi hỏa cầu bay tới.

“Không xong.” Sắc mặt Phong Vô Tâm xanh mét, quay đầu chạy về hướng Lợi Châu thành.

Hần phải chạy trở về thông báo.

Mà Vân Thí Thiên mở căng mắt, giương tay lên, quanh thân đầu khí màu tím mạnh mẽ hiển lộ, nhắm ngay 10 cấp Hỏa Điều đang phóng hỏa mọi nơi.

“Đừng động thủ.” Lạc Vũ thấy vậy bước vọt tới, mạnh mẽ bắt lấy tay Vân Thí Thiên.

Năm ngón tay Vân Thí Thiên dùng lực đẩy ra Lạc Vũ, trầm giọng nói: “Không thể cố kỵ nữa rồi.”

“Không sợ, lập tức trời sẽ mưa.” Lạc Vũ thấy vậy vội vàng túm chặt lấy tay Vân Thí Thiên, rống to trong gió nói.

Vân Thí Thiên bị Lạc Vũ rống, ngừng lại động tác, cúi đầu nhìn về phía Lạc Vũ.

Ngay lúc hần sững lại, trên bầu trời tối đen như mực, đột nhiên một tiếng sấm sét chấn vang tứ phương.

Trong tiếng gió cuồng loạn gào thét, hơi nước nhẹ nhẹ tăng thêm, bắt đầu rả rích, mưa tí tách nhỏ giọt xuống.

Vân Thí Thiên nhướng mày, ngẩng đầu nhìn trời cao.

Nước mưa từng giọt, từng giọt, tí tách rơi xuống.

Trời mưa rồi?

Vân Thí Thiên cúi đầu, ánh mắt lấp lánh nhìn về phía Lạc Vũ.

Mà cùng khắc, Phong Vô Tâm cũng vừa mới chạy đi được mấy bước bỗng ngừng lại, trời mưa rồi?

Về phần Vô Ngân, cấp bách bay đến, trên mặt pha lẫn vui mừng cùng cuồng nộ, bây giờ đã trở nên ngây ngốc gần cả người.

Trời mưa rồi, này... Này...

Sao lại như vậy, hần chỉ vừa mới phản kích trời đã bắt đầu mưa rồi, không có thiên lý, không có thiên lý aaaa!!!...

Lạc Vũ lau đi nước mưa trên mặt, nhìn thoáng qua bốn phía.

Hỏa cầu phun ra từ 10 cấp Hỏa Điều còn chưa kịp tạo thành nguy hại gì, cũng đã nhanh chóng bị nước mưa dập tắt.

“Người đoán chắc?” Vân Thí Thiên nhìn chằm chằm Lạc Vũ, lần đầu tiên hỏi một cách kinh ngạc mà hưng phấn.

Lạc Vũ vân đạm phong khinh: “Sau khi kinh phong thổi qua, tất nhiên là mưa to rồi, này cũng không có gì ngạc nhiên.”

Xem sắc trời, xem khí tượng, đây chính là học thuật phải học trong cổ võ.

“Mượn gió đông hỏa thiêu mười ba doanh, mượn mưa to diệt đi mối nguy cho bên ta, tốt, tốt.” Vân Thí Thiên nhìn Lạc Vũ, trong mắt vốn là chưa từng có vui mừng cùng kiêu ngạo, hưng phấn.

Cho tới bây giờ, hẳn thật không ngờ Lạc Vũ của hắn cư nhiên là bảo bối như thế này.

Hiểu thiên văn, rành địa lý, trị được bệnh dịch, nữ tử như vậy là của hắn, của hắn, ha ha, tốt hử.

Đầy trời mưa to như trút nước.

Ngay lập tức trong lúc đó, thiên địa bao phủ một màn mưa.

Phong Vô Tâm lau mặt, nhìn Lạc Vũ qua màn mưa, đầu hơi cúi xuống, nói: “Quân Lạc Vũ, bái phục, bái phục.”

Lạc Vũ quay đầu nghe vậy cười khê: “Vinh hạnh, vinh hạnh.”

Dứt lời, túm tay Vân Thí Thiên đi về hướng thành Lợi Châu, Vân Thí Thiên của nàng không thể bị mắc mưa quá lâu, đối với thân thể không tốt.

“Nơi này giao lại cho ngươi rồi.” Đi lướt qua Phong Vô Tâm, Lạc Vũ nhìn Vụ Tất hưng phấn vội vàng chạy tới, bèn giao lại nhiệm vụ cho hắn.

“Mười ba doanh bị thương nặng, ngươi lúc này tiến công, có thể trăm thảo trừ căn.”

Vụ Tất chính là có ý này, vừa nghe vậy trong mắt khó nén kích động, một tiếng hét lớn: “Tuân mệnh.”

Lập tức, dẫn một đoàn binh mã hoàn hảo không tổn hao gì đuổi giết về hướng mười ba doanh của Vô Ngần.

Nước mưa bay lên, mưa to tầm tã.

Quả nhiên, mọi người đều nói thời tiết này thật là dễ mưa a.

59. Chương 59

Màn mưa dày đặc, bao phủ khắp nơi.

Cả trong thiên địa một mảnh mưa to tầm tã.

Mùa hạ đi, mùa thu đến mang theo trận mưa đầu tiên, tới sắc bén mà huy hoàng.

Mà ngay lúc này, mưa to bao phủ cả thiên địa, những con sông trong thành Lợi Châu dâng tràn lên.

Một mảnh hỗn độn chất đầy thi thể trôi rửa trong thành, cùng những nơi còn chưa kịp tiêu độc, bị một màn mưa to này rửa sạch sẽ, một mảnh trắng tinh.

Mưa rơi, xuyên thấu qua trời cao chảy xuống.

Gột rửa qua tất cả những dơ bẩn, trả lại cho thiên địa một mảnh an tĩnh.

“Hảo vũ.” Lạc Vũ vừa lôi kéo tay Vân Thí Thiên bước nhanh trở về Lợi Châu thành, vừa vui vẻ nói. (*mưa đến thật tốt, thật đúng lúc)

Mưa to như thế, chính là trời cũng muốn giúp ta, so với việc nàng pha chế được dùng để tẩy trừ độc khí bệnh dịch trong thành Lợi Châu, càng thêm mau lẹ, càng thêm hữu hiệu.

“Hảo vũ.” Vân Thí Thiên trở tay cầm chặt tay Lạc Vũ, gật đầu, khoe miệng nhếch lên.

Cơn mưa này đến thật đúng lúc, làm sao có thể không là hảo vũ đâu.

“Hảo vũ.” Mà Phong Vô Tâm theo đuôi phía sau, thì nhìn Lạc Vũ liếc mắt một cái, cười tươi mở miệng khen. (*đây là nói Lạc Vũ, có Lạc Vũ thật là tốt)

Có một vị phúc tiên trở thành người một nhà, Vọng Thiên Nhai thật là có phúc nha.

Lần đầu đến đây đã giúp tiêu trừ dịch bệnh, làm tổn thất nghiêm trọng binh lực của Đế Phạm Thiên cũng không nói đi, ngay cả ông trời cũng giúp nàng luôn mới ghê chứ.

Cả hai tháng nay trời không hề đổ mưa, nàng vừa đến đã trút xuống một màn mưa.

Mưa đến sớm, không bằng vừa khéo rơi xuống a.

Lạc Vũ, người này có phúc, có thể nào không phải là hảo vũ.

Mà ngay lúc lời nói ba người vừa mới hạ xuống, Tiểu Ngân vẫn oa oa nằm ngủ trong lòng Lạc Vũ, đã bò ra cả người nó ướt đầm.

Tiểu móng vuốt chải chải mấy cọng lông màu bạc bị ướt trên người, sau đó hung ác quơ quơ móng vuốt trước mặt ba người.

Nó đang ngủ ngon giấc, cứ nhiên làm cho toàn thân nó ướt đầm nước, ô ô hư mấy cái lông màu bạc xinh đẹp của nó rồi sao.

Người nào nói hảo vũ, nó đang rất ghét đây nè.

Làm cho cả người nó chặt vật như con gà bị té từ trên thang xuống.

Lạc Vũ, Vân Thí Thiên, Phong Vô Tâm, thấy vậy nhất tề cười to ra tiếng.

Tiếng cười bay lên, xuyên thấu qua màn mưa truyền đi xa, tràn ngập khắp cả một phương trời, vui sướng vô hạn.

Mưa xuyên thấu trời cao, xuyên qua đêm tối, bay lên trong thiên địa.

Trận mưa to liên tiếp trút xuống ba ngày ba đêm.

Nước sông trong Lợi Châu thành như được nước mưa lấp đầy, tràn lên, cuộn cuộn chảy xuôi dòng xuống, đem con sông bị ô nhiễm, cơ hồ cũng bị tẩy trừ đi.

Lấy được vật của Lạc Vũ rửa sạch hết thấy là chính, mưa to chỉ là phụ.

Đem một con sông bị nhiễm độc tẩy trừ không còn một mảnh.

Ba ngày sau, ánh mặt trời nhô ra, trên bầu trời những tia nắng màu vàng chiếu xuống khắp đại địa.

Sáng lạn rực rỡ bao phủ mặt đất, một mảnh ánh sáng nhiều màu lưu động.

Lợi Châu thành tỉnh mạch, trải qua trận mưa to, tất cả những gì dơ bẩn đều bị tẩy trừ không còn sót một mảnh, rực rỡ hẳn lên.

Một lần nữa, sức sống mới lại bắt đầu.

“Lão bà bà, trong người cảm thấy thế nào?” Lạc Vũ đi trên đường, không ngừng hỏi các thần dân Lợi Châu uống phước thuốc mà nàng pha chế ba ngày trước.

“Đỡ nhiều, đỡ nhiều, có tinh thần rồi, ngực cũng không đau, sống lại rồi, sống lại rồi, cảm ơn nữ Bồ Tát, cảm ơn nữ Bồ Tát.”

Một lão bà bà đầu đầy tóc bạc, đang cầm tay Lạc Vũ, cơ hồ hỉ cực mà khóc. (*vui sướng đến phát khóc)

Lạc Vũ mỉm cười, vỗ vỗ tay lão bà bà: “Thân thể tốt lên là tốt rồi.”

Dứt lời, nàng từ biệt bà lão, tiếp tục đi về phía trước.

“Tiểu muội muội, thân thể đỡ nhiều không?”

“Rất tốt, nhìn này, muội đã có thể nhảy có thể chạy rồi, tỷ tỷ người thật tốt.”

“Không thể gọi tỷ tỷ, phải gọi Bồ Tát sống.” Một người lớn bên cạnh cất lời tiểu cô nương, vẻ mặt đều là kích động.

“Không sao, gọi ta tỷ tỷ nghe thân thiết hơn.” Lạc Vũ mỉm cười.

“Các vị thúc bá có cảm thấy chỗ nào không khỏe không?”

“Uh, uh, có, nữ Bồ Tát, đầu còn có chút choáng váng.” Có người đang ôm đầu nói.

Lạc Vũ bắt mạch cho người nọ, gật đầu nói: “Vị đại thúc này hẳn là bài xích một mặt được nào đó, ta đây viết một phương thuốc khác cho đại thúc điều trị.”

“Còn có ai thấy có chỗ nào không khỏe không...”

Dưới ánh mặt trời chói chang, Lạc Vũ suất lĩnh một đám được sư, chậm rãi đi qua trên đường Lợi Châu thành, tất cả đều hỏi qua.

“Quân vương, thật tinh mắt.” Đứng ở lầu hai một tòa lầu phồn hoa nhất ở Lợi Châu thành, Phong Vô Tâm dựa lan can nhìn Lạc Vũ phía dưới.

Người không mạnh, có thể ngày ngày luyện công.

Người nếu có lương tâm xấu xa, đây mới là tối kỵ.

Vân Thí Thiên chấp hai tay sau lưng, nhìn Lạc Vũ vừa mới đi qua phía dưới, trong mắt tràn đầy vẻ đắc ý cùng tự mãn.

Ánh mắt nhìn người của hắn còn phải bàn cãi sao, tuyệt đối là tốt nhất.

Mặc dù, lúc đầu có vẻ như hắn chỉ là dựa vào trực giác, thật sự không chính thức cẩn thận nghiên cứu tìm hiểu qua Lạc Vũ.

Phong Vô Tâm nhìn vẻ đắc ý trong mắt Vân Thí Thiên.

Sâu trong đáy mắt, chậm rãi vung lên vẻ trấn an cùng tươi cười.

Sau khi Vân Thí Thiên trở về từ hắc ngục, lãnh huyết vô tình chính là dấu hiệu của hắn, là ma vương lãnh huyết nhất Phật Tiên Nhất Thủy, hắn vốn không có tâm, không có tình.

Mà bây giờ, trong mắt hắn cư nhiên có đắc ý, có một chữ gọi là “tình”.

Giống như một nam nhân hai mươi tuổi bình thường, cũng có tính cách, có tâm tình.

Đã bao nhiêu năm, hắn cũng chưa từng thấy trong mắt Vân Thí Thiên lộ ra một chút tâm tình mà người bình thường ai cũng có.

Phong Vô Tâm quay đầu tựa người vào lan can, nhìn Lạc Vũ ở phía dưới, bởi vì sợ xảy ra vấn đề mà hỏi bệnh trạng của từng thần dân thành Lợi Châu.

Có lẽ, hắn thật sự kính trọng nàng vài phần rồi.

Gió qua ngọn cây, ngày mùa thu gió lạnh mà tươi mát, phất qua thân thể, hết sức nhẹ nhàng khoan khoái.

“Báo...” Ngay lúc này từ phía xa, một binh lính truyền tin đang rất nhanh vọt tới.

“Nói.” Phong Vô Tâm quay đầu.

Người đến mang sắc mặt vui mừng, dập đầu đối với Vân Thí Thiên quỳ xuống, nhanh chóng bẩm báo: “Khởi bẩm quân vương, đại thống lĩnh quân ta ba ngày trước dùng mãnh tiến vào đối chiến mười ba doanh.

Lúc này, đã tiêu diệt mười doanh trong mười ba doanh của Đế Phạm Thiên, đang đối kháng ba doanh trấn thủ còn lại.

Đại thống lĩnh bên ta khiến người báo tin trở về, trong vòng một ngày nhất định tiêu diệt mười ba doanh của Đế Phạm Thiên, không để lại một người cho bọn hắn.”

“Tốt.” Phong Vô Tâm đập một phát vào lòng bàn tay, tin tức này tới thật hay.

Vân Thí Thiên thì có chút gật đầu, tình hình này hắn đã đoán được từ sớm.

“Tốt lắm, truyền lệnh đi xuống, trong vòng một ngày...”

Ngày mùa thu, ánh mặt trời vàng rực cùng với gió mát, nương theo tiếng ra lệnh sắc bén của Vân Thí Thiên mà bay đi xa.

Đế Phạm Thiên, lúc này đây ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo, nếm mùi lợi hại a.

Tin tức này, cũng nương theo gió nhẹ mùa thu, truyền đi bốn phương tám hướng.

Quân Lạc Vũ, một vô danh tiểu tốt đột nhiên xuất hiện, rạng danh trên lịch sử Phật Tiên Nhất Thủy.

Lúc này đây bắt đầu lấy một loại tư thái nhanh như tên bắn, bay khắp Phật Tiên Nhất Thủy, thanh danh lan tràn.

Mười ngày, chỉ trong mười ngày ngắn ngủi.

Cơ hồ cả một tòa tử thành, đã khôi phục tất cả nguyên khí trước đây của thành Lợi Châu, một lần nữa phóng ra phồn hoa, tràn đầy sức sống.

Mười ngày, đại tướng quân Vụ Tất trấn thủ biên quan Lợi Châu, sau khi Lạc Vũ hỏa thêu binh doanh, Vụ Tất mang binh càn quét mười ba doanh binh bị thương nặng nề của Đế Phạm Thiên.

Cơ hồ chặt đứt lực phòng hộ của Đế Phạm Thiên.

Mười ngày, hơn mười vị đại được sư Vọng Thiên Nhai muốn bái Quân Lạc Vũ làm thầy.

Làm kinh động đến mấy vị thánh được sư, bọn họ ngo ngoe muốn đến đây, để xem Quân Lạc Vũ là thần thánh phương nào.

Mười ngày, Quân Lạc Vũ bị tất cả các trọng thần Vọng Thiên Nhai hoàn toàn khinh thường, không nhìn đến.

Lấy một loại tư thái thay đổi cơ hồ nghiêng trời lệch đất, nàng đã hoàn toàn lọt vào tầm mắt coi trọng của các trọng thần.

Quân Lạc Vũ, một cái tên mới tinh tại Vọng Thiên Nhai, bắt đầu chậm rãi leo lên Vọng Thiên Nhai, bước lên sân khấu của Phật Tiên Nhất Thủy.

Gió bắt chợt nổi lên, thiên địa lo lắng.

Ngoại ô kinh đô Phạm Thiên Các.

Một hồ nước xanh biếc vờn quanh, những con sóng lăn tăn dập dờn bỗng bành trong hồ, cây xanh ầm ập xóc tán lá.

Trong hồ tiên hạc bay múa, khói sóng lượn lờ.

Trăm hoa đua nở vô hạn, các màu hoa rực rỡ bên bờ.

Một tòa núi đá huyền lệ, 9 khúc đỉnh các uốn lượn, mở rộng đường đi đến giữa hồ, một đình nghỉ chân màu bích lam nổi trên hồ.

Từng cơn gió nhẹ thổi qua, từng đợt mùi thơm mát lượn lờ, giống như thánh cảnh.

“Các chủ, Vô Ngần bên ngoài thỉnh tội.” Một người có bộ dáng thư sinh đi đến, nhìn qua là một nam tử rất văn nhựt, cầm lên một ly hồ trà bằng mã não, nhẹ nhàng vì nam tử trước bàn rót ra một chén, lại chậm rãi nói.

Không ai lên tiếng.

Chỉ có khói sóng lượn lờ, trước bàn, nam tử đưa lưng về hướng này.

Một đầu tóc đen cao cao lấy một kim quan bằng vàng bạch ngọc cột lại, một thân trường sam nguyệt nha trắng theo gió nhẹ nhàng bay bay, nhìn qua thần thánh vạn phần.

Lúc này, trong tay hắn đang cầm một quân cờ, thông thả đặt trên bàn cờ.

“Ôi, Các chủ, chiêu thức ấy thật diệu, ngài lại thắng.”

Một nam nhân trung niên ngồi đối diện nam tử áo trắng, nhìn quân cờ vừa được đặt xuống bàn, lắc đầu thở dài một hồi lâu, mới ngẩng đầu lên.

“Người không tập trung.” Nam tử áo trắng thanh âm ôn nhuận, mỉm cười lên tiếng.

Nam nhân trung niên lắc đầu: “Kỳ lực của ta không đủ, thật xấu hổ a.”

Nam tử áo trắng chậm rãi dựa vào ghế đá bằng ngọc, đặt quân cờ trong tay xuống: “Nếu có thể cùng Vân Thí Thiên đấu một ván, hẳn là rất thích.”

Bên cạnh, thư sinh cùng nam nhân trung niên nghe vậy liếc nhau.

“Có thể cùng các chủ đấu, sợ là cũng chỉ có Vọng Thiên Nhai quân vương.”

Mặc kệ vốn là kỳ lực hay là những thứ khác, ở Phật Tiên Nhất Thủy này, có thể cùng Phạm Thiên các chủ của bọn họ đấu, cũng chỉ có Vọng Thiên quân vương.

Gió qua ngọn cây, phất lên một góc áo trắng của nam tử bay bay

“Bất quá, nói không chừng có lẽ bây giờ còn có thêm một người nữa.” Trầm mặc trong nháy mắt, nam tử có bộ dáng thư sinh cầm lên chung trà, đột nhiên chậm rãi nói.

“Người là nói Quân Lạc Vũ?” Nam nhân trung niên ngẩng đầu lên.

“Vô Ngần cũng có thể thất bại thảm hại dưới tay nàng như thế, người nói coi?” Nam nhân thư sinh nhìn vào mắt nam nhân trung niên, lại cúi đầu nhìn bóng lưng Phạm Thiên các chủ.

Đưa lưng về phía này, Phạm Thiên các chủ chơi đùa các quân cờ trên đầu ngón tay, nghe vậy chậm rãi nói: “Có chút ý tứ.”

“Thiên thời, địa lợi, nhân hòa, thiếu một thứ cũng không được, nàng ta là có chút tài năng.” Nam tử thư sinh gật đầu.

Trùng hợp, thế gian này tuyệt đối không có trùng hợp đến vậy.

Ông trời cũng hỗ trợ, đó là lời nói để qua mặt người đời.

Này chỉ có thể nói đều nằm trong tính toán của nàng.

Đem hôm nay, thiên thời, địa lợi, nhân hòa, toàn bộ đều tính trong đó, nắm giữ tình thế trong lòng bàn tay.

“Thua không oán.” Nam nhân trung niên cũng gật đầu.

Có tài năng lớn như vậy, lợi dụng thiên địa cho chính mình sử dụng, bọn họ mặc dù cũng gặp qua rất nhiều, nhưng lại chưa từng gặp qua có người lợi dụng lực lượng thiên địa triệt để như vậy.

Trận này, thua không oan khuất.

Gió nhẹ thổi, ngón tay Phạm Thiên các chủ chậm rãi xẹt qua quân cờ màu đen, đột nhiên nói: “Vô Ngần có từng vượt qua ranh giới không?”

Nam tử thư sinh sững lại trong nháy mắt, ngay sau đó dở khóc dở cười nói: “Có tiến qua khỏi ranh giới một chút.”

Hắn hiểu rõ ý tứ của các chủ.

Nếu là Vô Ngần còn chưa có vượt qua ranh giới hai nước, thì không coi là xâm nhập quốc thổ của Vọng Thiên Nhai.

Như vậy Vọng Thiên Nhai dám có dũng khí đả sát mười ba doanh trên quốc thổ Phạm Thiên các của bọn hắn.

Đây là Vọng Thiên Nhai xâm lấn Phạm Thiên Các, như vậy Phạm Thiên hắn có thể khơi mào sự tình, đến Vọng Thiên Nhai đòi một cái công đạo.

Nhưng thật đáng chết là, Vô Ngần đã vượt qua ranh giới, tiến nhập biên cảnh Lợi Châu.

Này có thể tính là xâm lấn.

Nhưng vừa lại không thể tính là xâm lấn.

Đây quả thật là đã tính toán tốt lắm, ngay cả bọn họ muốn trở tay cũng không được, đây quả là sự thật rành rành ngay trước mắt, bọn họ không thể thoái thác dù chỉ là một chút.

Quân Lạc Vũ này đã tính toán rất chuẩn.

Phạm Thiên các chủ nghe vậy trầm mặc trong nháy mắt, chậm rãi nói: “Bệnh dịch ở Lợi Châu cũng là do nàng giải?”

“Đúng vậy, lấy một loại thuốc đắng ngét khó nuốt màu đen để chữa bệnh.” Nam tử thư sinh tiếp lời.

“Phương thức mà nàng dùng cho dù là tìm khắp Phật Tiên Nhất Thủy, thậm chí là cả Vọng Thiên đại lục cũng chưa có ai dùng qua, rất ngạc nhiên.” Đầu ngón tay nam nhân trung niên gõ nhẹ trên bàn, chậm rãi nói.

Hắn thật sự rất tò mò về phương thuốc kia.

Nghe nói đó cũng là dùng một ít dược liệu phối chế.

Nhưng lại không phải chế thành đan dược mà trực tiếp nấu uống.

Quả thật làm cho người ta cảm thấy kỳ lạ, đồng thời lại cảm thấy khó có thể tin.

Nhưng hiệu quả cư nhiên thật tốt, này...

“Các chủ, ta nhớ là gói thuốc bột đó là do các chủ nghiên cứu trong mười năm mới thành.” Nam tử thư sinh nam lại khuyên đảo chén trà đưa cho Phạm Thiên các chủ.

Mười năm nghiên cứu mới có thể cho ra một loại thuốc độc như vậy.

Nhưng thật không ngờ lại bị Quân Lạc Vũ thuận tay phá giải, này...

Trời không nổi gió, mái tóc đen của Đế Phạm Thiên nhẹ nhàng tung bay.

“Phật quân vương trở về nói nàng ta xấu như dạ xoa.” Trong thanh âm của Đế Phạm Thiên mang theo một chút ý cười.

Nam tử thư sinh nhướng mày: “Không tính là tuyệt sắc khuyên thành, diễm áp toàn thiên hạ, nhưng cũng tuyệt đối không phải như dạ xoa.” (*xinh đẹp)

“Xem ra con mắt của Phật quân vương cũng xem nhầm rồi.” Nam nhân trung niên nhướng mi nói.

Bạch y nguyệt nha trường bào theo gió bay múa, Đế Phạm Thiên chậm rãi cười: “Người mà Vân Thí Thiên nhìn trúng nhất định không phải phàm vật, xem ra bốn tọa đã bỏ lỡ rất nhiều.”

“Chúng ta cũng sẽ không qua một lần nữa.” Nam tử thư sinh mỉm cười: “Cha mẹ nàng hiện trong tay chúng ta, như vậy chúng ta...”

Tay khẽ nhúc nhích, Đế Phạm Thiên chậm rãi đứng lên, tay áo bào nhẹ phẩy, bạch y thẳng thủy.

“Chính thức khiến cho bốn tọa có hứng thú rồi.”

Tay áo bào tung bay, Đế Phạm Thiên di động thân mình, cười nhẹ đạp sóng mà đi.

Nam tử thư sinh cùng nam nhân trung niên nhìn Đế Phạm Thiên chậm rãi đi xa, liếc mắt nhìn nhau, ý tứ của các chủ bọn họ, chẳng lẽ là...

Gió thu ôn nhuận, nhẹ nhàng tươi mát, làm cho người ta vui vẻ thoải mái.

Phạm Thiên Các, những làn sóng đã bắt đầu di chuyển.

Cây nhuộm màu thâm lục, bích lục nhìn thật vui mắt.

Những quả trái cây to đầu cành, chín mọng mà ónh nhuận, điểm trang cho trời mùa thu càng thêm sáng lạn mà đa tình.

Đây là dấu hiệu đã bước vào thời kỳ thu hoạch.

Lợi Châu báo tin thắng lợi bệnh dịch, tâm tình Vân Thí Thiên rất tốt.

Đồng thời Giai Hòa Diệp bên kia cũng truyền đến tin báo thắng lợi.

Làm cho tâm tình Vân Thí Thiên cùng Phong Vô Tâm quả thực thư giãn hơn phân nửa, khó được có thời gian nhàn nhã chậm rãi đi về kinh đô Vọng Thiên Nhai.

Ngày hôm đó, còn cách Lợi Châu ba ngày đường.

“Quân vương, hoàng trưởng công chúa đã trở về.” Phong Vô Tâm tiếp nhận tin tức được truyền đến từ kinh đô, nhanh chóng bẩm báo cho Vân Thí Thiên.

Vân Thí Thiên nghe vậy, trong mắt hiện lên một tia mềm mại, trầm giọng ra lệnh: “Đổi lại ma thú.”

“Vâng.” Phong Vô Tâm vuốt cằm.

Lập tức bắt đầu chọn lựa ma thú phi hành thay thế giác mã mà bọn họ đang sử dụng.

Bên cạnh, Lạc Vũ thấy vậy mi mắt hơi đổi, hoàng trưởng công chúa là ai? Sao Vân Thí Thiên lại để ý đến vị công chúa này đến như vậy.

Mà ngay lúc Lạc Vũ đang nghi hoặc, tốc độ làm việc của Phong Vô Tâm cực kỳ nhanh.

Chỉ trong chốc lát, 9 cặp ma thú phi bằng thay thế cho giác mã, hướng về kinh đô Vọng Thiên Nhai bay đi.

“Có muốn biết hay không hoàng trưởng công chúa là ai?” Ngồi trên 9 cặp phi bằng, Phong Vô Tâm cười gian xảo như hồ ly, nhìn Lạc Vũ, hạ giọng nói.

Lạc Vũ nghiêng mắt nhìn quét Phong Vô Tâm liếc mắt một cái, này còn cần hỏi?

“Dùng Thiên Phương Dạ Đàm đổi, sao hả.” Phong Vô Tâm cười híp lại hai tròng mắt. (*quyển sách mà Lạc Vũ bịa ra)

Lạc Vũ nghe vậy nhất thời bật cười, Thiên Phương Dạ Đàm đổi hả, cũng được a.

Phong Vô Tâm thấy Lạc Vũ sáng khoái đồng ý, trong lòng hân thật cao hứng, lập tức kề tai Lạc Vũ nói nhỏ.

Vọng Thiên Nhai hoàng trưởng công chúa Vân Khung.

Chính là trưởng tỷ của Vân Thí Thiên, mặc dù không cùng một mẹ sinh ra, nhưng cảm tình từ nhỏ đến lớn lại vô cùng tốt.

Bởi vì tuổi hai người cách nhau khá lớn, khi còn bé Vân Thí Thiên cơ hồ là một tay Vân Khung nuôi lớn, có thể xem trưởng tỷ như mẫu thân.

Về phần tình nghĩa chị em nói nặng cũng không phải quá nặng.

Nhưng là, trong trận huyết tẩy hoàng tộc Vân thị mười năm trước ở Vọng Thiên Nhai.

Vân Khung ngay cả đệ đệ và mẫu phi của chính mình cũng chưa từng để ý, nàng một lòng một dạ giúp đỡ Vân Thí Thiên.

Đem lúc ấy chỉ mới mười tuổi Vân Thí Thiên cơ hồ vốn hẳn là phải chết cứu ra, vẫn còn sống sót trong một trận huyết tẩy.

Nhưng cuối cùng nàng ta lại bị thương quá nặng, bỏ qua thời gian cứu trị, một thân võ công của nàng toàn bộ phế đi.

Đồng thời, trong trận huyết tẩy đó, đệ đệ và mẫu phi của nàng cũng đã đánh mất tánh mạng.

Tình nghĩa như vậy nếu nói không nặng, trên trời này cơ hồ là tìm không gặp.

Mà cái này chỉ là mới bắt đầu.

Sau trận huyết tẩy, đường thúc của bọn họ thí huynh, sát phụ, thượng vị, thống trị Vọng Thiên Nhai.

Vân Khung mắt thấy bộ tộc của bọn họ chỉ còn lại huyết mạch chính thống duy nhất là Vân Thí Thiên, nàng quyết định thật nhanh, khi đường thúc còn chưa kịp tìm giết tới cửa.

Dem Vân Thí Thiên đi hắc ngục.

Hơn nữa, lúc Vân Thí Thiên phần đầu trong hắc ngục, nàng gian khổ tìm cách đối phó đường thúc, từng bước từng bước nhỏ tận gốc bọn loạn thần tặc tử.

Cổ chống giữ cho đến khi Vân Thí Thiên một bước lên trời, từ hắc ngục lấy thực lực siêu việt hơn cả tám tôn vương giả bình thường, quay trở về. (*thành tài)

Năm đó, máu đỏ tươi cơ hồ bao phủ khắp cả bạch ngọc hoàng thành của Vọng Thiên Nhai, ngay khi Vân Thí Thiên trở về vô số người ngã xuống.

So với trận huyết tẩy mười năm trước, đạt được thắng lợi.

Mà mấy năm nay, Vân Thí Thiên quá mức lợi hại, thế lực của Vọng Thiên Nhai cơ hồ được khuếch đại gấp hai lần trước đây.

Vân Khung vui mừng, cảm thấy đã đến lúc dứt khoát bỏ xuống quân quyền, ẩn cư sau màn, đem tất cả vinh quang và thành tựu đều giao cho Vân Thí Thiên.

Có một hoàng tử như vậy, nếu Vân Thí Thiên không để ý.

Như vậy cả thiên hạ này, sẽ không có người có thể làm cho Vân Thí Thiên để ý rồi.

Gió mát quất vào mặt, nhẹ nhẹ tươi mát.

Lạc Vũ giơ ngón tay cái lên, một nữ tử như vậy thật đáng giá kính nể.

Vui buồn lẫn lộn.

“Sau khi trở về tặng cho tỷ của ta một lễ vật.” Lạc Vũ đang suy nghĩ, phía sau Vân Thí Thiên đột nhiên ôm lấy thắt lưng của nàng, kéo nàng dựa vào trong lòng hắn, xoay đầu của nàng qua nói.

“Lễ vật?” Lạc Vũ cau mày hỏi.

Hoàng tử của Vân Thí Thiên, nàng tin tưởng cho dù tỷ ấy muốn sao trên trời, Vân Thí Thiên cũng có thể hái xuống được, thân phận tỷ ấy tôn quý như vậy, nàng phải tặng lễ vật gì mới được.

Lạc Vũ cảm thấy thật buồn bực.

“Để ta suy nghĩ đã.” Nhưng đây là lần đầu tiên Vân Thí Thiên mở miệng yêu cầu, chính hắn cũng chưa từng đòi hỏi nàng đồ vật gì, nhưng bây giờ lại muốn nàng tặng lễ cho hoàng tử, nàng không thể làm Vân Thí Thiên mất mặt được.

Vân Thí Thiên thấy vậy rất hài lòng, cúi đầu mạnh mẽ hôn lên môi Lạc Vũ một cái.

Tương đương vui sướng ôm Lạc Vũ, bàn tay luồn vào trong áo của nàng, vuốt ve trên làn da mềm mại.

Lạc Vũ cau mày đang tự hỏi phải cấp lễ vật gì, thấy hành động này, trừng mắt nhìn Vân Thí Thiên liếc mắt một cái, nhưng cũng không ngăn cản.

Ngược lại cũng kéo tay kia của Vân Thí Thiên để vào.

Hai tay Vân Thí Thiên lạnh thấu xương, thương thế trên người mặc dù không có lan tràn, nhưng đã xâm nhập vào phế phủ, coi như là giúp hắn làm ấm đi.

Vân Thí Thiên cực kỳ hài lòng cùng cao hứng, gắt gao ôm Lạc Vũ.

Hai người trong lúc đó ngay cả một khe hở cũng không có.

Bên cạnh, Phong Vô Tâm nghiêng đầu, nét mặt hiện lên một tia vui mừng.

Quân vương của bọn họ có người trong lòng rồi, thật tốt.

Mây bay qua trên bầu trời màu xanh lam như nước.

9 cấp phi bằng giương cánh hướng về kinh đô Vọng Thiên Nhai mà về.

Phong cảnh tú lệ, trời mùa thu sáng trong.

Trên cung điện bạch ngọc ở kinh đô Vọng Thiên Nhai.

Một thân váy tím đứng sừng sững cao cao phía cuối bậc thang bạch ngọc, ánh nắng vàng chiếu xuống thân hình xinh đẹp, đang chờ Vân Thí Thiên.

“Hoàng tử.”

“Người cái tiểu tử này cuối cùng cũng biết trở về, làm cho tỷ thật nhớ người.”

Một thân áo tím với gương mặt sáng ngời nét cười, đón mừng Vân Thí Thiên trở về bằng một cái ôm thật chặt, thể hiện biết bao nhiệt tình.

Lạc Vũ nghe ra ngữ điệu này vạn phần thân mật đã tạo cho nàng ấn tượng tốt, đây mới là thái độ đối đãi giữa thân nhân với nhau. Lạc Vũ lập tức nghiêng đầu hướng về phía nữ nhân áo tím xinh đẹp nhìn lại.

Một đầu tóc đen mềm mại, không có nùng trang điểm mặt, tương đương hào sảng cùng diễm lệ, có mấy phần giống Vân Thí Thiên, vốn là một tuyệt sắc mỹ nữ. (*trang điểm son phấn)

Nhìn qua tuổi khoảng hơn ba mươi, không mang phong thái một nữ tử ngây ngô, mà là phong tư của một nữ tử thành thục. (*chín chắn)

Thái độ nhiệt tình của nàng, càng làm tăng thêm ba phần ấm áp.

“Trở về sao không nghỉ ngơi cho tốt, lại chạy đi ra ngoài, thương thế nghiêm trọng lên làm sao bây giờ? Bị lây nhiễm bệnh dịch làm sao bây giờ? Ở Vọng Thiên Nhai này, mấy trọng thần chẳng lẽ ăn cơm không, không làm việc à? Sao lại phải tự mình đi cơ chứ, hại tỷ tỷ người đây phải gấp rút chạy về, kết quả vô huyệt về tới cũng không gặp người, chính người nói coi phải làm sao bây giờ hả.”

Sau khi Vân Khung ôm qua Vân Thí Thiên, nhân tiện cũng ôm cánh tay hắn, một đôi mày liễu dựng thẳng.

Lời nói vừa rơi xuống, một đám trọng thần đi theo phía sau Vân Khung tới đón Vân Thí Thiên đều cúi đầu xuống, không dám lên tiếng.

Vân Khung không uy nghiêm làm cho người ta kính sợ như Vân Thí Thiên.

Mà là cực kỳ mạnh mẽ, chuyện mà nàng làm tuyệt không ướm át bản thủ, cho dù là râu hổ cũng dám trêu, dám nhỏ. (*làm việc rõ ràng dứt khoát không e ngại)

Bị nàng rống, bọn họ chỉ có thể không lên tiếng, cường ngạnh chống đỡ.

“Cái này không phải là gặp được rồi sao.” Vân Thí Thiên nhìn Vân Khung, sắc mặt vẫn lãnh khốc như trước, chỉ có điều nói nhiều hơn một chút.

Vân Khung nghe vậy hung hăng trừng Vân Thí Thiên.

“Lại đây.” Vân Thí Thiên thấy vậy xoay người lại hướng Lạc Vũ vẫy tay: “Tỷ, người của ta.”

Như thế dứt khoát lưu loát giới thiệu, Lạc Vũ sờ sờ cái mũi, cố gắng có dần lại chút xấu hổ, đi lên phía trước.

“Hoàng... Hoàng trưởng...” (*định kêu “hoàng trưởng công chúa” đấy ^_^)

“Tỷ.”

Lạc Vũ còn đang bối rối không biết xưng hô như thế nào, Vân Thí Thiên trực tiếp cắt đứt lời nói ấp úng của nàng, nhìn quét Lạc Vũ liếc mắt một cái.

Khóe miệng Lạc Vũ giật giật, không thể làm gì khác hơn là mỉm cười với Vân Khung: “Hoàng tử xin chào, ta gọi là Quân Lạc Vũ.”

Vân Khung nghe vậy quay đầu nhìn Lạc Vũ, đánh giá nàng từ trên xuống dưới một lúc lâu, vươn tay kéo qua Lạc Vũ nói: “Chính là người giải trừ bệnh dịch, hỏa thiêu mười ba doanh binh, Lạc Vũ?”

“Đúng vậy, đừng nhìn tuổi nàng còn nhỏ, ngay cả ta còn muốn bái nàng làm thầy đây nè.” Phong Vô Tâm cười ngắt lời.

Vân Khung vừa nghe, nghiêng đầu cười cười nhìn Phong Vô Tâm liếc mắt một cái.

“Có thể làm tể tướng của chúng ta nói tốt, xem ra nàng thật là có vài phần cân lượng a.” Vân Khung cười nói. (*có bản lĩnh)

“Bất quá, cân lượng không phải là quan trọng nhất, mà quan trọng nhất là Thái Thiên của chúng ta thích.” Vân Khung nắm tay Lạc Vũ, lôi kéo Lạc Vũ xoay một vòng.

“Thật không ngờ nha, đệ đệ nhà ta cư nhiên thích bé con, khẩu vị này, chắc chắc...” (*Lạc Vũ mới có 14 tuổi nhá => chọc anh ấy là “luyện đồng”)

Vân Khung hướng Vân Thái Thiên nháy mắt, ý cười trong mắt nồng đậm.

Lạc Vũ vừa nghe vuốt cái mũi, cúi đầu, khẩu vị của Vân Thái Thiên cũng khó nói nổi, năm đó nàng vẫn còn là một người quái dị mà hắn cũng coi trọng đấy thôi.

Khẩu vị này đích xác không dám khen tặng.

Lời nói vừa rơi xuống, bên cạnh Phong Vô Tâm liền nở nụ cười, mà các đại thần phía sau Vân Khung gương mặt vặn vẹo, run run cả người, không dám cười lên tiếng.

Vân Thái Thiên thì một chút xấu hổ mắt tự nhiên cũng không có, chỉ nhìn Lạc Vũ.

Ánh mắt của hắn ý bảo: lẽ vật.

Lạc Vũ biết Vân Thái Thiên là muốn làm cho tỷ tỷ của hắn thích nàng.

Lập tức, ho khan một tiếng, ngẩng đầu nhìn Vân Khung nói: “Hoàng tỷ, ta...”

“Oanh.” Lạc Vũ vừa mới mở miệng, xa xa rõ ràng vang lên tiếng chuông, có khách tới chơi.

“Lúc này là ai đến?” Phong Vô Tâm kinh ngạc một chút, bắt đầu đi vào trong điện.

Mà Vân Khung nghe tiếng chuông gõ vang, trong nháy mắt trên mặt gương lên một chút cười nịnh nọt, ôm lấy cánh tay Vân Thái Thiên nói: “Hắc hắc, đệ đệ hử, cái kia... người... tỷ tỷ ta...”

“Vào điện hãy nói.” Phong Vô Tâm xen vào một câu.

Vọng Thiên quân vương có Vọng Thiên quân vương tôn quý, sao có thể đứng trên bậc thang ngoài điện nói chuyện, như vậy còn đâu quy củ.

Đồng thời, Vân Thái Thiên một tay túm lấy Lạc Vũ, tay kia tùy ý Vân Khung ôm đi vào trong điện.

Lạc Vũ thấy có khách quý từ xa tới, lập tức đem những lời định nói thu lại, chờ dịp khác lại nói, đi theo Vân Thái Thiên vào điện.

“Oanh.” Khi mọi người cất bước trong nháy mắt, ngoài cung lại vang lên một tiếng chuông rõ ràng.

“Sao lại dồn dập mà đến thế này?” Phong Vô Tâm vào đại điện, trầm ngâm nói.

Vân Thái Thiên ngồi xuống, quần thần sắp xếp đầy phía dưới, Vân Khung đứng ở vị trí thứ nhất bên tay phải Vân Thái Thiên, vị trí cao hơn bất luận kẻ nào.

“Oanh.” Mọi người vừa mới đứng vững, lại vang lên một tiếng chuông rõ ràng.

“Xảy ra chuyện gì, tại sao các phiên vương đều chạy đến đây hôm nay vậy?” Phong Vô Tâm cau mày. (*vương của các nước phụ thuộc)

Lời vừa hạ xuống, Phong Vô Tâm đột nhiên lóe lên một ý nghĩ, quay đầu nhìn về phía Vân Khung đang đứng ở bên người Vân Thái Thiên cười đến lấy lòng, lại vừa sáng lạn.

“Có phải hay không chuyện này có liên quan với trưởng công chúa?”

“Hồ ly.” Vân Khung nhìn Phong Vô Tâm liếc mắt một cái, quay đầu nhìn Vân Thí Thiên cười hắc hắc nói:
“Cái kia..hồi bẩm quân vương.

Bởi vì cả năm nay quân vương tại vị ở Vọng Thiên Nhai, mà cũng không lo lắng đến chung thân đại sự.
(*thống trị)

Cho nên, bổn cung thừa dịp trong khoảng thời gian này quân vương không có ở đây, tự mình hạ thiệp mời các thế lực phiên vương và các quốc gia phụ thuộc đến đây, vì quân vương tuyển mấy vị nữ tử tài đức, dĩ duyên tông thất.” (*kéo dài huyết mạch, nối dõi tông đường)

Lời nói vừa rơi xuống, trên đại điện nháy mắt lạnh ngắt như tờ.

Tất cả địa ánh mắt như có như không nhìn về phía Lạc Vũ.

Lạc Vũ vẫn bất động thanh sắc, mặt không chút thay đổi.

“Hoàng tử.” Mi mắt Vân Thí Thiên trầm xuống.

“Ta không biết quân vương có người mình thích, sẽ mang theo nàng cùng về, cho nên...” Vân Khung buông tay, vẻ mặt vô tội.

Nàng cũng là vì Vân Thí Thiên, vì huyết mạch hoàng tộc của Vọng Thiên Nhai mà suy nghĩ.

Thân thể Vân Thí Thiên vẫn luôn không tốt, lúc này đây lại phải đi xa ra bên ngoài tìm kiếm dược vật áp chế thương thể.

Không phải nàng nguyện rửa Vân Thí Thiên không dài mạng, mà là huyết mạch của Vân Thí Thiên phải kéo dài xuống.

Bởi vậy, nàng mới thừa dịp Vân Thí Thiên đi vắng, tự mình lựa chọn.

Nhưng lại nào biết đâu rằng Vân Thí Thiên lại chính mình dẫn theo một người trở về.

Cái này... Cái này...

Về mặt Vân Khung cười nịnh, nhìn một chút Vân Thí Thiên, lại nhìn Lạc Vũ, vẻ mặt vô tội.

“Oanh, oanh...” Ngay lúc này, ngoài cung lại vang lên tiếng chuông.

“Mấy người?” Phong Vô Tâm co quắp khóe miệng, khí thế này sợ rằng không chỉ có mấy người thôi a.

“Người xử lý.” Vân Thí Thiên nhìn thẳng Lạc Vũ nói.

Trong triều quần thần vừa nghe, nhất thời thương tiếc nhìn Lạc Vũ.

Đây là các khuê nữ của các nơi phiên vương cùng quốc hoàng các nước phụ thuộc, bọn họ lại do đích thân trưởng công chúa đương triều chọn trúng, cho nên những nữ nhân này không thể đưa vào cùng cấp bậc với đám nữ nhân mà Đế Phạm Thiên đưa lên.

Một khi xử lý không cẩn thận, như vậy hậu quả...

Lạc Vũ nghe Vân Thí Thiên nói vậy, bĩu môi một cái.

Nàng đây là trêu chọc đến người nào rồi nha, sao cứ hết người này đến người khác bày ra cho nàng giải quyết vậy a.

“Phụ thuộc quốc Hoa Phong...”

“Phụ thuộc quốc Lâm Sư...”

“Phụ thuộc quốc Áo Thành...”

“Phụ thuộc quốc...”

“Cầu kiến quân vương...”

Bên ngoài nghị chính cung, liên tiếp vang lên tiếng lễ bái.

Đứng ở trên đài cao Lạc Vũ không muốn nhúc nhích, lại bất đắc dĩ bị Vân Khung trực tiếp đẩy đi xuống, vẻ mặt sầm hối cười cười ý bảo nàng xử lý.

Lạc Vũ có chút tức mà không có chỗ phát tác, không thể làm gì khác hơn lại bấu môi một cái.

Khi nào thì nàng lại chuyên phụ trách giải quyết mấy chuyện này rồi nha.

Vân Thí Thiên này cũng nổi tiếng quá rồi đi.

Từng bước bước ra ngoài nghị chính cung nghênh đón các phiên vương, quốc hoàng nước phụ thuộc, trên mặt Lạc Vũ bày lên vẻ tươi cười, chưa kịp mở miệng nói chuyện, đã bị tràng cảnh ngoài điện trực tiếp làm cho á khẩu.

Chỉ thấy phía dưới đài cao bạch ngọc, rậm rạp tất cả đều là người.

Các nước phụ thuộc đến đây đều là đám người hoàng thất cùng công chúa, còn đông hơn gấp mười lần đám người Đế Phạm Thiên đưa lên.

Cả một tràng cảnh oanh oanh, yền yền...

Giống như hoa trên thảo nguyên ngày hè, rậm rạp một mảnh, tầng tầng gợn sóng, liếc mắt một cái không thấy bờ bên đâu cả, làm cho con người ta hoa cả mắt.

“Trời ạ, này tính mấy người?” Yển Lâm theo sát phía sau Lạc Vũ xem náo nhiệt, vừa thấy tràng diện này, khê lên tiếng.

Khóe miệng Lạc Vũ co quắp, nhiều nữ nhân như vậy, cho dù từng bước từng bước sắp xếp, phỏng chừng đến cả nửa năm cũng không đến phiên gặp được Vân Thí Thiên, này rốt cuộc là đang làm cái gì.

Này làm sao vì Vân Thí Thiên tuyển mỹ nữ.

Này quả thực chính là muốn Vân Thí Thiên kiệt sức mà chết a.

“Toàn bộ giải quyết.” Ngồi cao cao trên ghế kỳ lân, Vân Thí Thiên cũng đã nhìn thấy rồi, lập tức mặt hân liên đen như đất nồi, trực tiếp truyền âm nhập mật vào trong tai Lạc Vũ.

Giải quyết, giải quyết như thế nào?

Tất cả đều là phiên vương cùng các quốc gia phụ thuộc thành tâm dâng lên mỹ nhân, tất cả những nữ nhân này đều là tâm can bảo bối, nếu không phải nhìn vào năng lực của Vân Thí Thiên người, và nể mặt trưởng công chúa, bọn họ sao lại đành tâm dâng bảo bối nữ nhi lên chứ.

Nàng đầu hàng, không thể giải quyết nhiều mỹ nữ như vậy.

Mọi người quá coi trọng rồi, đắc tội mọi người.

Nàng phải giải quyết như thế nào đây.

Mặc kệ rồi, nàng mặc kệ rồi, lão tử đây mặc kệ rồi.

60. Chương 60

Con mẹ nó, toàn chuyện gì đâu không.

Lạc Vũ lửa giận tận trời, nhưng lại cười đến ôn hòa ưu nhã.

“Các phiên vương cùng quốc quân phụ thuộc quốc từ xa mà đến, quân vương thật vui mừng, triệu kiến.” Tiếng nói thanh thúy làm kinh ngạc những quần thần đang xem kịch vui.

Triệu kiến? Vân Thí Thiên triệu kiến hồi nào.

Này... Đây là tự ý chủ trương sao?

“Tạ ơn quân vương.” Đồng loạt bái lạy, trước nghị chính cung đen nhánh một mảnh toàn là người với vẻ mặt hiện lên vui sướng, lập tức dựa theo các nước lớn nhỏ bắt đầu tiến vào nghị chính cung diện kiến.

Mà Vân Thí Thiên ngồi trên ghế dựa kỳ lân thì đen cả mặt, đôi mắt híp lại, lạnh trầm được dọa người.

Trong đại điện một mảnh tĩnh lặng không tiếng động.

Phong Vô Tâm vuốt cái mũi, nhìn vẻ mặt lạnh nhạt trước tiên đi vào đại điện của Lạc Vũ.

Đây là có ý gì? Nàng mặc kệ?

Từng người từng người một tiến vào, rậm rạp một đám người từ trong điện xếp ra đến ngoài điện, lại hoàn toàn không chứa hết.

Tràng cảnh này, làm cho nghị chính cung vốn yên tĩnh càng thêm lạnh ngắt như tờ.

Này... Này có phải hay không nhiều lắm?

Gió lặng im thổi, mùi thơm phác mũi bay trong gió.

Chúng triều thần bất động thanh sắc lui về phía sau từng bước.

Này đã không phải cảm giác mỹ mãn đặt mình trong rừng hoa thơm, mà là rơi xuống dòng xoáy toàn hoa ăn thịt người, rất dọa người rồi.

“Bẩm quân vương, chúng phiên vương cùng quốc vương phụ thuộc quốc diện kiến.” Lạc Vũ mỉm cười hướng Vân Thí Thiên lễ bái.

Vân Thí Thiên thấy Lạc Vũ đối với hần khuôn sáo lễ bái, nàng chẳng những không giải quyết mấy người này, ngược lại lại cho bọn họ tiến vào, trong mi mắt lạnh khốc chợt lóe lên tuyệt đối lệ khí.

Đôi mắt đen như bầu trời đêm nhìn chằm chằm Lạc Vũ, không tiếng động ý bảo, ta muốn người giải quyết hết tất cả bọn họ.

Nét mặt Lạc Vũ hiện lên vẻ tươi cười, trong mắt lại lửa giận hừng hực, không tiếng động trừng mắt hần, giải quyết, nhiều người như vậy làm sao mà giải quyết, tự người giải quyết đi.

Hoàn toàn im lặng chống lại Vân Thí Thiên, Lạc Vũ dứt khoát lưu loát đứng dậy, mặt mang tươi cười thối lui đến vị trí của nàng mà đứng.

Nữ nhân của người, người tự mà giải quyết, dựa vào cái gì ta phải ra tay hă.

Làm chuyện đắc tội với người khác, lão tử đây mặc kệ.

Lạc Vũ hai tay ôm ngực, khoanh tay đứng nhìn.

Vân Thí Thiên thấy vậy, quanh thân khí tức lạnh trầm kinh người, cũng không lên tiếng.

Đại điện, trong lúc nhất thời tĩnh lặng quỷ dị.

Phong Vô Tâm thấy vậy vội vàng ho khan một tiếng, sắc mặt ôn nhuận nói: “Các vị từ xa tới, đi đường vất vả rồi.”

“Vì quân vương, chúng thần tuyệt không mệt mỏi.” Đồng loạt lên tiếng, khẩu khí rất trung thành.

Phong Vô Tâm quét mắt nhìn một mảnh người rậm rạp phía dưới, dài đến nỗi phía sau vào không hết phải sắp xếp đứng tràn cả ra bên ngoài, khóe miệng co giật, quay đầu nhìn Vân Khung liếc mắt một cái.

Vân Khung thấy vậy trong mắt cũng hiện lên một tia kinh ngạc, vuốt vuốt cái trán, nhìn các quốc quân cầm đầu phụ thuộc quốc phía dưới nói: “Trước khi đến đây, bốn cung hình như không có...”

“Hồi bẩm trưởng công chúa điện hạ, chúng thần đã thương nghị qua, nếu vốn là vì quân vương chọn lựa, chúng thần tự nguyện chọn lựa tất cả những nữ tử xuất chúng nhất trong quốc nội cùng nhau mang đến, để cho quân vương có thể lựa chọn ra người như ý mà mình thích.”

Phía dưới, quốc quân phụ thuộc quốc đứng hàng đầu tiên cười nói.

Lời này vừa ra, phía dưới các phiên vương cùng phụ thuộc quốc quân nhất tề nói đúng vậy.

Tất cả mọi người đều có chung ý nghĩ.

Vọng Thiên quân vương của bọn họ chưa từng tuyển phi, nếu trưởng công chúa lên tiếng, bọn họ khẳng định mang tất cả những nữ tử tốt nhất trong hoàng gia đến đây.

Chỉ cần là vì quân vương của bọn họ, đừng nói là dâng lên ái nữ nhà mình.

Cho dù phải dâng cả tánh mạng, cũng nghĩa bất dung từ. (*không chối từ)

Vân Khung nghe vậy trong mắt có chút ba động, nghiêng mắt nhìn gương mặt không chút thay đổi của Vân Thí Thiên liếc mắt một cái.

Xem đi nha, đây không phải là nàng kêu bọn họ làm vậy nha.

Đúng là nàng lựa chọn không ít, nhưng là tuyệt đối không tới trình độ này, thật là làm cho người ta sợ hãi quá nha.

Mà Lạc Vũ thấy vậy lại nghiêng đầu nhìn liếc Vân Thí Thiên một cái.

Người cũng nghe thấy đi, tất cả đều là vì muốn tốt cho người, một lòng một dạ vì người, làm sao mà kêu nàng đi giải quyết, chính mình nhìn mà làm đi.

Vân Thí Thiên nhìn về mặt Lạc Vũ, trong mắt đen trầm đen trầm, có sát khí.

“Ha ha, chúng phiên vương cùng phụ thuộc quốc quân có lòng rồi.” Đường sự không mở miệng, Phong Vô Tâm bất đắc dĩ mỉm cười, hướng tứ phương gật đầu.

“Vì quân vương, đây là lẽ thường phải làm.” Thanh âm nhất tề vang lên.

Thái độ cung kính làm cho người ta không dám nói nặng bọn họ dù chỉ một tiếng, sợ bọn họ bị thương tâm quá nha.

“Các vị đi đường mệt nhọc, trước tiên lui xuống nghỉ ngơi đi, ngày mai chúng ta lại nghị sự, cũng là ọi người có thể điều chỉnh thời gian.” Phong Vô Tâm mở miệng đuổi.

“Tạ ơn quân vương.”

Lần lượt tiến vào, lần lượt đi ra, đám người sắc mặt mừng rỡ, một đám hoàn phi yến gãy a.

Quần thần trong nghị chính cung đều trầm mặc, cổ họng không dám lên tiếng.

Đợi đến khi trong điện không còn một mảnh mùi thơm, Vân Thí Thiên mạnh mẽ đứng lên, áo bào phất một cái: “Bãi triều.”

Một tay kéo theo Lạc Vũ, về mặt lạnh nộ xoay người bước đi.

Lạc Vũ bị Vân Thí Thiên mạnh mẽ kéo đi, lảo đảo theo sát phía sau.

Trên đại điện, Phong Vô Tâm cùng Vân Khung, đám người Yến Trần liếc nhau, nhất tề không nói gì.

Tầm cung Vân Thí Thiên.

Vân Thí Thiên hung hăng kéo Lạc Vũ ném lên trên giường, sau đó ngồi xuống, vung tay lên hung hăng đánh vào hông Lạc Vũ một cái.

Tốc độ cực nhanh, nhanh đến nỗi làm cho Lạc Vũ không kịp phản ứng.

“Người làm gì vậy nha.” Sắc mặt Lạc Vũ đỏ lên.

Mặc dù nàng mới mười bốn tuổi, nhưng linh hồn tốt xấu gì cũng lớn hơn hẳn, hẳn cư nhiên đánh cái hông của nàng, này quả thực rất dọa người rồi.

Về mặt Vân Thí Thiên trầm nộ, ngay sau đó lại vung tay lên.

Lạc Vũ nghiêng đầu vừa thấy, lập tức hai chân nhấc lên, di động ôm lấy thắt lưng Vân Thí Thiên, mặt đối mặt ngồi trong lòng hắn, tránh đi một chưởng này.

Đồng thời hai tay dùng sức nhấn một cái, ấn Vân Thí Thiên ngã vào trên giường.

Lập tức, tràng diện biến thành Vân Thí Thiên nằm ở trên giường, mà Lạc Vũ cười bên hông hắn.

“Ta còn không tức giận, người lại phát giận với ta.” Lạc Vũ hướng Vân Thí Thiên rống lên một tiếng.

“Không tức giận? Tốt lắm, người có ý gì, là muốn ta thu nạp bọn họ vào, hửm?” Âm cuối của Vân Thí Thiên nhấn mạnh lên cao, lạnh nộ dị thường.

Nữ nhân của hắn, vị hôn thê của hắn, cứ nhiên nhìn thấy đến đây nhiều nữ nhân như vậy, một chút cũng không tức giận, lại còn tươi cười đầy mặt thu nạp vào cho hắn, đây là có ý gì?

Nàng không thèm để ý?

Nghĩ vậy, một cổ lửa giận vô danh thẳng bay lên đỉnh đầu Vân Thí Thiên.

Kẹp chặt thắt lưng Lạc Vũ, nâng nàng lên.

Lạc Vũ bị nâng lên, gắt gao ngồi trên người Vân Thí Thiên, mặc nàng giãy dụa như con giun, cũng không thể đứng dậy được.

“Đó là hoàng tử vì người an bày, ta nói nặng không được, mà nhẹ cũng không được, người nói coi, ta không thu nạp bọn họ vào cho người xử lý, ta làm sao mà xử lý được?”

Lạc Vũ rống trả lại Vân Thí Thiên.

Nàng xử lý không tốt, hai bên ai cũng không thể đắc tội, nhưng Vân Thí Thiên lại có thể, hắn nghĩ muốn làm như thế nào cũng không ai dám hoài nghi quyết định của hắn, cho hắn xử lý là tốt nhất.

Vân Thí Thiên bị Lạc Vũ rống một tiếng, khe nhúu mày dừng lại : “Để ý?”

“Nói nhảm.” Lạc Vũ trừng Vân Thí Thiên.

Nam nhân của nàng, sao nàng lại không gấp cho được, nghĩ muốn xâm chiếm của nàng, không có cửa đâu.

Vân Thí Thiên nhìn mày liễu của Lạc Vũ dựng thẳng, rất là hài lòng.

Tức giận là được rồi, để ý là được rồi.

Lập tức tâm tình cũng trở nên thư sướng, nhìn Lạc Vũ cười ngồi ở trên người hắn, ánh mắt Vân Thí Thiên bắt đầu chậm rãi thay đổi.

“Ta nói cho người a, người cũng không nên ra tay rất là trực tiếp nha, dù sao cũng đều là phụ thuộc quốc của người, nếu làm mất mặt bọn họ sẽ không tốt, về phía hoàng tử...ah...”

Lạc Vũ ngồi trên người Vân Thí Thiên, vẫn giữ nguyên tư thế này nói chuyện với hắn, cảm giác được dưới thân có một vật dựng thẳng lên.

Lạc Vũ sững sốt, kêu nhỏ lên tiếng.

Cúi đầu nhìn xuống, lúc này Lạc Vũ không chú ý chính mình ngồi lên chỗ nào, mặt nàng đỏ lên.

Đáng chết thật, chỗ nào không ngồi, đi ngồi lên chỗ này.

Cảm giác được phía dưới cái mông vật kia hữu lực, mạnh như sắt thép, Lạc Vũ trừng mắt nhìn Vân Thí Thiên, trong nháy mắt không biết nên đứng lên, hay vẫn tiếp tục ngồi như vậy.

Vân Thí Thiên nhìn sắc mặt Lạc Vũ ửng hồng ngồi trên người hắn, tươi đẹp như vậy nếu không động thủ quả thực chính là xin lỗi chính mình.

Lập tức, Vân Thí Thiên không biết nhẫn nại là cái gì.

Tay duỗi lên, đè thấp đầu Lạc Vũ xuống hôn lên môi nàng.

Đồng thời xoay người, vung văng đem Lạc Vũ đặt dưới thân.

Mười bốn tuổi, không nhỏ, không lớn, bất quá, hắn không ngại.

Kịch liệt hôn môi gấn bó trên cần cổ trần trọc mút vào, bàn tay lạnh lẽo dao động xuống phía dưới, tại da thịt ẩm áp vuốt ve.

Ai nói Vân Thí Thiên vốn là một đoàn băng.

Hắn là một đoàn hỏa, một đoàn từ trong băng phóng ra hỏa.

Sẽ làm ột tia độ ẩm cũng không có, cũng có thể thiêu đốt hết thấy.

Lạc Vũ bị Vân Thí Thiên đặt ở dưới thân, cảm nhận được hắn cuồng nhiệt, trên mặt nóng đến kinh người, cái tên Vân Thí Thiên này, sao lúc nào cũng có thể phát tình vậy nha.

Tinh tế thở dốc bay lên trong tấm cung, độ ẩm thẳng tắp bay lên.

“Cái kia, khụ khụ... Hoàng đệ hử, muốn hôn nhau các người tùy thời có thể, trước mắt, chúng ta có phải hay không nên thương lượng một chút chuyện này nên xử lý như thế nào...”

Ngay lúc này độ ẩm trong tấm cung thẳng tắp bay lên, ngoài điện đột nhiên truyền đến thanh âm Vân Khung, áp lực không cười ra tiếng.

Đồng thời Phong Vô Tâm cũng ho khan một tiếng, ý bảo bên ngoài có rất nhiều người nha.

Lạc Vũ nghe vậy mạnh mẽ đẩy ra Vân Thí Thiên, sửa sang lại quần áo, nét mặt lúc xanh lúc hồng, trừng mắt Vân Thí Thiên cũng không phải mà không trừng cũng không phải luôn.

Về mặt Vân Thí Thiên cứng rắn, chuyện tốt bị cắt đứt làm cho sát khí bao phủ quanh thân, tức sát.

Lạc Vũ mắt thấy Vân Thí Thiên mở miệng muốn kêu “biến đi”, nàng liền vội vàng mở miệng: “Tiến vào.”

Đồng thời vươn tay sửa sang lại một chút quần áo lộn xộn trên người Vân Thí Thiên, liếc mắt nhìn gương mặt tức giận đến trắng bệch của hắn, đè thấp thanh âm nói: “Không cho phép tức giận.”

Thanh âm hạ xuống, đám người Vân Khung, Phong Vô Tâm đẩy cửa mà vào, tiến vào trong điện.

Bọn họ tựa tiểu phi tiểu nhìn hai người. (*cười như không cười => nụ cười trêu chọc)

“Hoàng đệ, không phải ta muốn đánh nhiều chuyện tốt của người, mà là... Người biết rồi đó.” Vân Khung buông tay.

Vân Thí Thiên nghe vậy hừ lạnh một tiếng, một tay vươn ra ôm chầm lấy Lạc Vũ đang có ý định chạy trốn, quang minh chính đại ôm vào trong ngực, đối với tầm mắt của đám người Phong Vô Tâm, coi như không nhìn thấy.

“Nói.” Thanh âm cực lãnh khốc cũng mang theo tức giận.

“Ta đã cùng Vô Tâm thương lượng rồi, kêu bọn họ đi về là chuyện không thể, làm cho các nàng trực tiếp thành phi tử, bây giờ thoát nhìn cũng không thể.”

Vân Khung ho khan một chút nhìn Lạc Vũ bắt đắc dĩ bị Vân Thí Thiên ôm vào trong ngực, có giấy cũng giấy không ra: “Ý của hai người chúng ta là, chỉ có thể tổ chức tuyển phi.”

“Không có khả năng.” Vân Thí Thiên trực tiếp chối bỏ.

“Quân vương, vậy người nói xem nên xử lý như thế nào?” Phong Vô Tâm cười khổ nói tiếp.

Vân Thí Thiên lạnh mi trầm xuống, ý tứ của hắn là mấy người đó ở đâu thì trực tiếp quay về nơi đó đi.

Phong Vô Tâm nhìn sắc mặt của Vân Thí Thiên cũng đoán được ý nghĩ của hắn, lập tức nói: “Như vậy cũng không được, kế sách duy nhất chỉ có thể tuyển phi, nhưng chúng ta tăng thêm độ khó khăn.”

Lạc Vũ, chuyện tuyển phi này người vốn nên xử lý, người có thể toàn quyền quản lý chuyện này, chỉ cần cấp mặt mũi cho các phiên vương cùng quốc quân phụ thuộc quốc, ngoài ra người dùng thủ đoạn gì chúng ta cũng không quản, hết lòng phụ trợ.”

Lạc Vũ vừa nghe, việc này tính đến cùng sao lại rơi vào trong tay nàng nữa.

“Lạc Vũ a, hoàng tỷ là thật không ngờ tới Thí Thiên dẫn theo người trở về, cho nên, việc này làm có chút quá phận, hoàng tỷ thật không phải với người.” Về mặt Vân Khung nghiêm túc nhìn Lạc Vũ.

Lạc Vũ vừa thấy vội vàng đứng lên: “Đừng, hoàng tỷ người chiết sát ta rồi.”

Vân Khung lắc đầu cười nói: “Không trách hoàng tỷ rồi, vậy việc này Lạc Vũ người cứ nhìn mà xử lý đi.”

Lạc Vũ nghe vậy giờ giờ lên mi, cứ như vậy đã chiếm tiện nghi nhờ nhả nàng rồi.

Vân Khung này thật đúng là...

Lạc Vũ quay đầu lại nhìn vào mắt Vân Thí Thiên, con người rất nhanh chuyển động, tuyển phi, cho nàng xử lý, như vậy...

“Vậy các người cũng đừng trách ta làm khó dễ, đồng thời cam đoan sau này không có chuyện như vậy xảy ra nữa.” Nếu Vân Khung đã lên tiếng, như vậy nàng...

“Đương nhiên sẽ không, chúng ta rửa mắt mong chờ.” Vân Khung, Phong Vô Tâm tất cả đồng thanh lên tiếng.

Gió thu bay lên, các phiên vương cùng quốc quân phụ thuộc quốc tề tụ tại Vọng Thiên Nhai.

Hôm sau, trên đại điện lâm triều.

Lạc Vũ khéo léo cười, thần nhiên nhìn các phiên vương và quốc quân phía dưới, chậm rãi nói: “Các vị phiên vương hòa quốc quân quả thật là một mảnh thành tâm đối với quân vương ta, quốc quân chúng ta rất vui mừng.”

Phía dưới mọi người nhất tề dựng thẳng tai lắng nghe.

Sau khi nghỉ ngơi và hồi phục ngày hôm qua, Lạc Vũ có thân phận gì, các vị phiên vương từ xa đi tới cũng đã hiểu rõ, lập tức đổi mặt Lạc Vũ, tâm tư mọi người cũng khó lường được.

Lạc Vũ đầy mặt mỉm cười: “Bản thân ta đây cũng không nói nhiều, hôm qua sau khi chúng thần thương nghị, quân vương ta chưa bao giờ mở tuyển phi đại điển.

Hôm nay chúng thần tề tụ, bách hoa tươi đẹp, nhờ dịp này tổ chức một lần tuyển phi đại điển cho quân vương.”

Lời này vừa nói ra, phía dưới chúng phiên vương cùng quốc quân, nhất tề vui mừng, chúng nữ tử cũng là khuôn mặt tươi cười trong suốt.

Tuyển phi, các nàng rốt cục có thể vào hậu cung Vọng Thiên quân vương rồi.

Mặc dù trước mắt xem ra đã định ra chính cung rồi.

Nhưng là chính cung vì để quân tuyển phi, đây là chuyện bình thường mà, các nàng tốt tốt nịnh hót mới được.

Mà các quần thần Vọng Thiên lại hai mặt nhìn nhau.

Nhìn qua có thể thấy Lạc Vũ hết sức là vô tư a, nhất định là có chuyện mờ ám rồi.

Nhìn phía dưới mọi người vui mừng, Lạc Vũ chấp tay sau lưng, mỉm cười nói: “Từ cổ chí kim, tuyển phi không ngoài so đấu cầm kỳ thi họa.

Bất quá, lần tuyển phi này đây là cho Vọng Thiên quân vương, khảo nghiệm về cầm kỳ thi họa, những thứ này quân vương ta không cần.

Hôm nay đây, không phải mỗi một nữ tử biết cầm kỳ thi họa là có thể vào hậu cung của quân vương ta.”

“Đúng vậy, lời này nói rất đúng...”

“Đúng, quân vương ta vốn là độc nhất vô nhị...”

“Tốt, tiêu chuẩn tuyển phi của chúng ta đây vốn là...”

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người phía dưới đều phụ họa theo.

Lạc Vũ nghe vậy gật đầu: “Bởi vậy, lần tuyển phi đại điển này, tiêu chuẩn tuyển chọn chủ yếu của chúng ta là...đức, dung, ngôn, hạnh.”

Đức, dung, ngôn, hạnh; là cái gì vậy?

“Đức là phẩm đức, muốn vào hậu cung quân vương ta, cửa thứ nhất phải có phẩm đức xuất chúng, có đức hạnh tốt.

Dung là dung mạo, muốn làm bạn bên người quân vương ta tuyệt đối không thể xấu như dạ xoa.”

Nói đến đây, Lạc Vũ ngừng lại một chút, dù sao trước đây nàng chính là xấu như dạ xoa nha, mặc dù chỉ là giả bộ hóa trang thôi, Vân Thí Thiên cũng có nói gì đâu, nhưng bây giờ mục đích vốn là muốn làm khó mấy vị mỹ nữ này, không để ý đến tính khinh thị trong khi nói câu này.

“Ngôn là ngôn hành, hành động cử chỉ là đại biểu cho thể diện của một người.

Công là tài nghệ, hậu phi của Vọng Thiên quân vương, tuyệt đối không thể ngay cả một chữ cũng không hiểu, cầm trong tay vật gì cũng không biết.”

Một lời hạ xuống, các quần thần trong điện đều gật đầu nói đúng vậy.

Ý tứ bao hàm của bốn chữ này, quả thật rất quan trọng, là ngưng tụ của tất cả tinh hoa nha.

Đám người Phong Vô Tâm, Yến Lâm cứ nghĩ rằng Lạc Vũ sẽ ra đề tài làm khó làm dễ mấy nữ nhân phía dưới, nên khi nghe lời này liền liếc nhau, trong mắt cũng hiện lên một tia kinh ngạc.

Nói cho cùng, mấy lời này tuyệt đối là tiêu chuẩn chọn lựa hậu phi cao tầng.

Lạc Vũ này trong hồ lô bán thuốc gì a. (*không rõ nàng có ý gì)

Mà Vân Khung thì nhìn Lạc Vũ liếc mắt một cái.

Thật hay cho giải thích chọn lựa hậu phi, đức – dung – ngôn – công, hay, hay a.

Lạc Vũ dựa theo tiêu chuẩn chọn lựa những nữ nhân của Trung Quốc cổ đại với bốn thứ hạng “đức, dung, ngôn, công”. Cứ như vậy, Lạc Vũ thuận miệng mượn dùng làm tiêu chuẩn tuyển phi luôn.

Cuối cùng đã trở thành tiêu chuẩn tuyển chọn phi tằng ở Vọng Xuyên đại lục, đây là chuyện sau này.

Nhìn trên điện các quần thần liên tục nói đúng vậy, Lạc Vũ lại ho nhẹ một tiếng, ngăn cản mọi người tiếp tục ồn ào, dáng vẻ nàng ung dung nhìn lướt qua các mỹ nữ sắp xếp dài đến bên ngoài nghị chính cung.

“Lần này, tiêu chuẩn trong tuyển phi đại diện chính là bốn chữ này, tiêu chuẩn đã được quân vương ta phê duyệt.”

Nói đến đây, Lạc Vũ nhìn các mỹ nữ, người người đều tuyệt sắc đến kinh người.

Ngay sau đó chậm rãi nói: “Nói về đức, muốn trở thành hậu phi của quân vương chúng ta, phẩm đức là phẩm chất quan trọng hàng đầu, hết thảy trước tiên đều là vì quân vương, hết thảy đều phải lo lắng cho quân vương ta, hết thảy phải lấy quân vương ta làm trung tâm.”

“Đúng, nói rất đúng.” Phong Vô Tâm nghe thế cực lực phụ họa.

Phía dưới các phi tần vương cũng lớn tiếng khen ngợi, lời này quả thực nói đúng cực kỳ.

Mà Vân Thí Thiên thế nhưng lại tựa tiểu phi tiểu, nghiêng mắt nhìn Lạc Vũ, dựa vào ghế kỷ lân, khoe miệng giơ lên.

Về phần Lạc Vũ, ay da, nói ra mấy lời này nghe nổi cả da gà, ác thật, nói ra được cũng nhục thật.

Chiêu võ mông ngựa này ta chịu không nổi rồi. (*nịnh hót)

Bất quá vẫn tiếp tục nói: “Khắp thiên hạ đều biết, quân vương ta trên thân có thương tích, cần phải có lương dược để cứu trị, ngày xưa một hậu phi có phẩm đức cao thượng, đã lấy thịt trên thân mình làm thuốc trị thương, nguyện tự tổn thọ kể cả tánh mạng để hầu hạ quân vương của họ.

Bởi vậy, quân vương ta từ xa trở về, có được một phương thuốc, cần có người có lòng hỗ trợ, cắt thịt trên người để điều dưỡng...”

Nói đến đây, các mỹ nữ phía dưới trong nháy mắt sắc mặt không còn chút máu.

Có ý tứ gì, cắt máu thịt dưỡng Vân Thí Thiên?

Muốn các nàng cắt thịt dưỡng quân vương của các nàng? Tiêu chuẩn phẩm đức chính là cái này?

Trời ạ, các nàng vốn là phụ nữ, không phải là mấy con bò, con dê dâng lên để nuôi dưỡng quân vương, không phải là thức ăn cho quân vương nha, ô..ô.

Các mỹ nữ tuyệt sắc bắt đầu biến sắc mặt.

Mà Phong Vô Tâm lại càng hoảng sợ, ngày xưa có hậu phi cắt thịt? Sao bọn họ chưa từng nghe nói qua?

Ngay sau đó đám người âm thầm nở nụ cười, nhưng nét mặt vẫn không thay đổi, khá ột suy nghĩ đường hoàng.

Sắc mặt Lạc Vũ vẫn như trước, nói năng hữu lực: “Hạng mục thứ hai là dung, như thế nào là tuyệt sắc khuynh thành, mọi người đều có lý giải khác nhau.

Bất quá từ xưa, để hình dung một tuyệt sắc mỹ nữ chỉ có tám chữ, ta cho rằng đây là tiêu chuẩn nói lên một nữ tử có đẹp hay không.

Tám chữ này là: Chim sa cá lặn, bể nguyệt tu hoa.

Giải thích cho tám chữ này là, ngay cả con cá khi thấy dung mạo của mỹ nữ cũng phải xấu hổ đến chìm vào đáy nước, con nhạn nghe thấy tiếng đàn mỹ nữ, nhìn dung mạo mỹ nữ sẽ rút xuống từ không trung.

Nguyệt nhi bị dung nhan tuyệt sắc làm cho xấu hổ đến nổi trốn vào tầng mây, khi đóa hoa chống lại tố nham sẽ mặc cảm mà khép lại cánh hoa.

Đây chính là tiêu chuẩn của hạng mục dung.”

Quần thần im lặng, mỹ nữ bắt đầu học máu.

Này, này, như vậy là xem như xinh đẹp?

“Quả nhiên tuyệt sắc.” Vân Khung thở dài một hơi, phương pháp này quả thực...

“Ngôn, là không nói bừa không vọng động, nói ít làm nhiều, ngôn hành cử chỉ phải thỏa thiếp, hạng mục này chúng ta sẽ tùy thời tùy chỗ mà khảo sát.

Lấy những biểu hiện lúc bình thường của các vị làm cơ sở.” Lạc Vũ mỉm cười.

Ngay sau đó hít một hơi cuối cùng nói: “Về hạng mục cuối cùng – công, vẫn là câu nói kia, cầm kỳ thi họa hoàn toàn không đáng nhắc tới.

Vọng Thiên quân vương ta uy chấn bát phương, thống lĩnh quốc gia, bấy giờ thể lực của Vọng Thiên Nhai chúng ta đã khuếch trương, hùng bá thiên hạ.”

“Nói rất hay.” Vẫn trầm mặc ít nói Yến Phi, đột nhiên quát một tiếng.

Lập tức, vô số võ tướng vung tay hô to.

Hùng bá thiên hạ, đây chính là hùng đồ của Vọng Thiên Nhai bọn họ, chính là mục tiêu của bọn họ.

Một câu này, nói ra từ trong miệng một nữ nhân, lại làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào.

Lạc Vũ gật đầu mỉm cười: “Bởi vậy, lúc này mới lấy làm đề thi, ta yêu cầu các vị lấy Vọng Thiên Nhai như thế nào có thể xưng hùng thiên hạ làm đề tài, phân tích tình thế, đưa ra suy đoán chính xác, viết ra giải thích của các người.

Nữ tử có thể giúp quân vương ta nhất thống thiên hạ, sẽ là người ưu tiên được chọn lựa làm hậu phi.

Tốt lắm, bốn tiêu chuẩn này sẽ được thi hành trong tuyển phi đại điển lần này.

Chúng ta nhất định có thể tuyển ra nữ tử ưu tú nhất cùng làm bạn bên người quân vương ta, ta đây trước hết nhiệt liệt hoan nghênh mọi người.”

Lời nói ung dung hào phóng hạ xuống, nghị chính cung một mảnh lạnh ngắt như tờ.

Yến Trần, Yến Lâm, Phong Vô Tâm, Vân Khung, bốn người liếc nhau, nhất tề khóe miệng rút gân.

Cái này rốt cuộc là tuyển hậu phi hay là tuyển trạng nguyên, cứ nhiên còn muốn bọn họ giải thích làm sao xưng hùng thiên hạ.

Mấy nữ nhân đó nếu biết, như vậy còn cần dùng đến bọn họ phò tá bên người? (Đám người Yến, Phong Vô Tâm, Vân Khung)

Phong Vô Tâm ở sau lưng Lạc Vũ dựng lên một ngón tay cái.

Cái gì gọi là giết người không thấy máu, đây là, inh, thật sự là inh.

Lạc Vũ khiêm nhường cười cười, một bộ dáng vân đạm phong khinh. (*thong dong, nhàn nhã)

“Cho mọi người thời gian ba ngày để chuẩn bị, các vị mỹ nhân đều lui xuống đi, các vị phiến vương cùng phụ thuộc quốc quân, tiệc rượu hôm nay quân vương xin mời các vị, cảm tạ các vị một phen nhọc lòng rồi.” Lạc Vũ mỉm cười, nhường sân khấu lại cho Phong Vô Tâm.

“Hôm nay...” Phong Vô Tâm ho khan một tiếng, tiếp nhận nói.

Bên ngoài nghị chính cung, từng trận gió thổi tới, tươi mát vô cùng.

Các vị mỹ nữ lui xuống, trái tim cũng mát lạnh như trận gió này.

Cắt thịt lấy máu, chim sa cá lặn, bẻ nguyệt tu hoa, không nhiều lắm ngôn không nhiều lắm ngữ, viết ra kế sách hùng bá thiên hạ, ông trời ạ...

Quả nhiên quân vương của bọn họ, tiêu chuẩn chọn hậu phi này có phải hay không rất cao a.

Gió mát lạnh, lòng người vui vẻ.

Tiêu chuẩn này được ban bố xuống dưới, lập tức, trong Thiên Cung dùng để tiếp đãi các phiến vương đều là một mảnh sôi trào.

Ba ngày, thời gian chuẩn bị chỉ có ba ngày.

Các nàng phải suy nghĩ, phải nổi bật.

Trong lúc nhất thời, khắp nơi trong Thiên Cung đều có thể thấy được, các mỹ nữ giơ đao, múa kiếm đối với cánh tay, bắp đùi của chính mình, vẽ mặt vô cùng thâm hiểm, muốn xuống tay lại không dám hạ thủ.

Trên mặt bọn họ đều là một vẻ rối rắm dữ tợn.

Cắt thịt lấy máu, ô ô, quân vương yêu cầu rất cao rồi.

Cho dù các nàng điều dưỡng cùng cổ vũ chính mình như thế nào đi chăng nữa cũng không khai đao được nha.

Đồng thời, vô số các mỹ nữ im lặng cũng được sinh ra.

Ngôn, ít nói làm nhiều, tùy thời có thể khảo sát, đây là Lạc Vũ đã nói.

Bởi vậy, ở Thiên Cung các thị vệ nô tỳ đều không có việc làm, bọn họ thất nghiệp rồi.

Nguyên nhân, là do một câu nói này của Lạc Vũ, mà vô số các mỹ nữ đợi tuyển chọn, bắt đầu trở thành đầu gối.

Hỏi cũng không đáp chỉ mỉm cười.

Hỏi hay là không đáp, chỉ mỉm cười.

Chỉ vì một câu, ít nói nhiều làm, vốn là chính đạo.

Bởi vậy, trong Thiên Cung, một đám tuyết sắc mỹ nữ, lau bụi lau bụi, quét nhà quét nhà, cắm hoa cắm hoa, xuống bếp xuống bếp.

Một đám đáng vẻ cao ngạo ít nói, nhiều làm việc.

Thiên Cung không có gì làm, nên cướp luôn chuyện của hạ nhân để làm, cho rằng chính mình đang thực hiện “ngôn”, tuyết đối đủ tư cách.

Cho nên, nô phó trong Thiên Cung thất nghiệp, một đám mỹ nữ trở thành nô phó.

Này thật sự là... Hết nói nổi...

Về phần dung, càng thêm đặc sắc rồi.

Trong Thiên Cung, bên cạnh các hồ nước, hoa cỏ, chúng mỹ nhân tề tập.

Trầm ngư, đám người đem mặt cơ hồ áp sát nước ao, phía dưới mấy con cá, ta bơi a, bơi bơi a.

Nhiều lắm giờ mắt cá liếc mắt nhìn một đám mỹ nữ nhìn chăm chăm vào chúng nó cơ hồ muốn té xuống.

Thật là khó hiểu, có cái gì đẹp mắt đâu mà xem.

Con cá nhàn nhã bơi bơi trong hồ, chúng mỹ nữ mặt như khổ qua đèo.

Trầm ngư muốn như thế nào trầm hả.

“Ôi chào...” Ngồi chồm hồm đã lâu, chân đã tê rần, một người không đứng vững, chính mình té xuống hồ.

Nhất thời cả đàn cá tản ra, lặn xuống dưới lá sen.

Cái này... Cái này có tính hay không là trầm ngư? Hay là trầm người.

Đừng nói hồ nước nhiều người, ngư hoa viên người càng nhiều.

Phía trước mấy khóm hoa thiên kiều bá mị, các mỹ nữ hoặc vui vẻ hoặc cười, hoặc nháy mắt, hoặc xấu hổ, đối với một đám hoa lá chuẩn bị tư thế.

“Xấu hổ hoa, người mau khép lại nha...”

“Khép, khép lại...”

Đáng tiếc, mặc cho các người làm như thế nào, bách hoa cũng mặc kệ.

Có vị chịu không nổi, đến chống lại một đóa hoa cúc mới nở, đây là đóa hoa làm nhiều mỹ nữ tức hộc máu nhất.

Này muốn như thế nào mới làm hoa mắc cỡ rồi hả.

Về phần lạc nhận, đại nhận tại Phật Tiên Nhất Thủy chính là ma thú 3 cấp, cười với nó, nó sẽ rơi xuống?

Người đi nằm mơ đi.

Mấy mỹ nữ ném thử lạc nhận, cũng cười rút gân rồi.

Ba cấp ma thú đại nhận đáp lại nụ cười của bọn họ là một đám cứt chim từ trên trời giáng xuống hô hô.

Này cũng tạm thời bị gọi là lạc nhận có được hay không?

Nói đến chim sa cá lặn, hoa xấu hổ, còn có tính có thể khiêu chiến.

Còn bể nguyệt, quả thực chính là khiêu chiến vượt qua chủng tộc cùng thiên địa rồi.

Người xưa có câu mây, trăng treo trên cành liễu, người ước hoàng hôn.

Lúc này bị chúng mỹ nữ làm được vô cùng nhuần nhuyễn.

Chỉ thấy, ánh trăng sáng, hàng vạn ngôi sao nhấp nháy, từng trận gió mát, ngọn cây xào xạt.

Chúng mỹ nữ đứng thẳng ở những vị trí khác nhau trong Thiên Cung, đối với một vòng trăng sáng trên bầu trời, đôi mắt đẹp trông mong nhìn, khéo léo cười cười.

Cơ hồ cười đến mặt rút gân, mặt trăng biến thành trăng tròn.

Cũng chưa thấy trên bầu trời cái vàng trăng tròn kia xấu hổ kéo mây đen đến che khuất nó.

Tình cảnh này, làm cho nghe được tin tức cả đám người Phong Vô Tâm, Yến Trần, Yến Lâm cười muốn té xỉu.

Ngay cả cho tới bây giờ khuôn mặt vẫn lạnh lùng khôn cùng Yến Phi, cũng cong lên mi mắt.

Như thế nào nghe vừa nghe thấy tình cảnh các mỹ nữ đợi tuyển chọn trong Thiên Cung, không phải là một đám mỹ nữ mà là đám bệnh thần kinh.

Về phần Tiểu Ngân cũng chạy đi xem náo nhiệt, hi hi ha ha cười đến ôm bụng, lăn lộn cười trước mặt Lạc Vũ, bộ dáng như vậy thật làm cho người ta thấy thích.

Hơn nữa hạng mục cuối cùng “công”, viết ra cách xưng bá thiên hạ.

Bao nhiêu nữ nhân tài ba trong đầu như không còn một chút máu, mỳ mọ vắt óc suy nghĩ cũng không biết viết cái gì.

Viết thư giải thích cách xưng bá thiên hạ, này... Đây là tuyệt thư nha, làm sao là thư do người viết được, người có thể viết ra tuyệt đối là thần thánh rồi.

Chúng nữ ai oán, tinh thần trong ba ngày này cơ hồ trở nên thác loạn rồi.

Trái lại Lạc Vũ thì tự nhiên hào phóng bắt đầu nhận hối lộ, các phiên vương hòa quốc quân, xem Lạc Vũ có tư thái hào phóng ung dung, mẫu nghi thiên hạ.

Cư nhiên chạy đến trước mặt nàng tặng lễ, ám chỉ có thể hay không thông cảm, sau này sẽ hòa bình ở chung, phụng dưỡng nàng.

Ai đến Lạc Vũ cũng không cự tuyệt, bắt đầu thu vào không ít tài vật cho Vọng Thiên Nhai.

Không thu sao được, nàng rất khi thành toàn tâm nguyện bọn họ nha.

Mà Vân Thí Thiên cư nhiên cũng không trông nom, tùy ý nàng làm.

Ba ngày thời gian thoáng một cái mà qua.

Hôm nay, ánh mặt trời sáng lạn, điệu ngũ hoa hương.

Lạc Vũ đứng ở trên đài cao trong Thiên Cung Vọng Thiên Nhai, nhìn phía dưới chúng nữ nữ mặt rút, mỉm cười nói: “Chuẩn bị cho tốt rồi.”

61. Chương 61

Rất ít người lên tiếng trả lời, chúng mỹ nữ rất muốn nói bọn họ còn chưa có chuẩn bị tốt, cái này quả thực rất khó khăn rồi.

Nhưng thật sự đâu có mặt mũi lên tiếng, nên đành phải im lặng.

Lạc Vũ gật đầu mỉm cười, chậm rãi ngồi trên ghế dựa lớn trên đài cao Thiên Cung, khéo léo thản nhiên cười nói: “Như vậy, chúng ta bắt đầu đi.”

“Hạng mục Đức, có ai nguyện ý lấy máu thịt trị lành bệnh cho quân vương ta thì qua bên tay phải đứng.” Lạc Vũ phất tay áo nói.

Một đám nữ tử thiên kiều bá mị, nhìn về phía bên tay phải của các nàng, nơi đó đứng một đội thị vệ cầm đao sáng loáng, mọi người cảm thấy run rẩy rồi.

Chần chờ, chần chờ, lại chần chờ.

Cổ vũ, cổ vũ, lại cổ vũ.

Đến cuối cùng cũng không ai dám bước ra một bước.

Lấy máu thịt điều dưỡng, mặc dù cũng không tính là việc quá khó khăn, cắt một hai miếng thịt để làm được hậu phi ở Vọng Thiên Nhai, là rất có lời rồi nha.

Nhưng là, khó khăn ở chỗ, Vân Thí Thiên tới khi nào mới hết bệnh đây hả?

Nếu ăn các nàng sạch sẽ không còn miếng thịt, mà hấn vẫn còn chưa có khỏe lại, như vậy các nàng...

Các nàng tới đây là muốn vào hậu cung phi tần, là muốn làm quang tông diệu tử, cùng kết thành đôi với người xuất sắc nhất Vọng Thiên quân vương.

Chứ không phải đến đây để đi tìm chết a.

Lạc Vũ ngồi phía trên cao cao, nhìn phía dưới chúng mỹ nữ chần chờ, cũng không tức giận, trên mặt vẫn giữ nguyên mỉm cười.

Chậm rãi nói: “Nếu không có ai, như vậy chúng ta bắt đầu thi tuyển hạng mục dung.”

Vừa nói hạ xuống, trong cung điện Vọng Thiên Nhai, các nô phó lập tức đi ra một hàng dài.

Bắt đầu an bài sắp xếp thứ tự cho chúng mỹ nữ.

Gió qua ngọn cây, trời xanh mây trắng.

Từng cơn gió nhẹ thổi qua bầu trời Thiên Cung, mát mẻ mà ôn nhuận, làm cho người ta cũng cảm thấy sáng khoái cả người.

Lạc Vũ ngồi trên đài cao, uống một khẩu trà trong chén, nhìn phía dưới một đám nữ nhân bày ra dáng vẻ chim sa cá lặn, bế nguyệt tu hoa.

Sau khi trải qua quá trình cố gắng, lăn qua lộn lại hồi lâu của chúng mỹ nữ.

Cá không lặn xuống nước trốn, nhạn không rơi, còn về phần ánh trăng, giờ này chưa phải là buổi tối, nên phải đợi tối đến mới biết được.

“Khởi bẩm chủ tử, không ai có thể vượt qua kiểm tra.” Thủ lĩnh nhóm nô phó khom người hành lễ bẩm báo với Lạc Vũ.

Tiếng nói khàn khàn theo không khí yên tĩnh trong Thiên Cung truyền ra bên ngoài rất rõ ràng.

Rõ ràng đến nỗi, mấy mỹ nhân đứng thẳng xung quanh, cả đám xấu hổ cúi đầu.

“Một người cũng không có?” Lạc Vũ biết rõ còn hỏi, sắc mặt không vui.

Nhìn qua như là rất không hài lòng, trong một đám mỹ nữ tuyệt sắc, cứ nhiên không có một người đạt tiêu chuẩn.

“Không có.”

Thanh âm khẳng định dị thường, chúng mỹ nhân xấu hổ cơ hồ muốn tìm cái động mà nhảy xuống trốn đi cho rồi.

Trầm mặc trong thời gian một nén hương, Lạc Vũ buông chung trà trong tay, chậm rãi nói: “Như vậy, lại thi tuyển hạng mục thứ tư, công.”

“Vâng.”

Lập tức, một đám nô phó lần lượt lui xuống.

Bắt đầu đi đến các mỹ nữ thu văn chương giải thích suy nghĩ, làm như thế nào có thể giúp quân vương xưng hùng xưng bá tại Phật Tiên Nhất Thủy.

Tú hoa gởi đầu và bao cổ, ý nói một người ngoại trừ có xinh đẹp, những thứ khác lại vô dụng, không biết làm gì cả. (*người Trung Hoa gọi là bao cổ, tương tự bên mình cũng có từ riêng dành cho mấy người này đó là “bình hoa”, chỉ dùng để trưng bày ngoài ra chả có tác dụng gì)

Mặc dù có rất nhiều ví dụ chứng minh ý này.

Nhưng cũng không thể nói tất cả mỹ nữ đều là người ngu ngốc.

Trong đám mỹ nữ này, cũng có rất nhiều nữ tử tài sắc vẹn toàn.

Cho nên thư viết về Phật Tiên Nhất Thủy xưng bá, thật đúng là có vài người nộp lên.

Tiện tay lẩm nhẩm đọc hai trang, Lạc Vũ trực tiếp giao cho Vân Khung, vẫn ngồi một bên để quan khán: “Hoàng tử, bình luận một chút xem.”

Vân Khung cũng không chối từ, trực tiếp nhận lấy nhìn xem.

Các mỹ nữ dâng lên thư rất khẩn trương chờ tuyên phán.

“Chiến lược không thực tế, rối tinh rối mù.” (*Chỉ thượng đàm binh, nhất tháp hồ đồ)

Im lặng xem một lúc lâu, Vân Khung phe phẩy đầu nói tám chữ.

Đánh nát hy vọng duy nhất của chúng mỹ nữ.

Lạc Vũ ngồi trên đài cao, nghe vậy bao quát liếc nhìn các mỹ nhân bên dưới, sau đó ngẩng đầu lên nhìn các phiên vương và quốc quân đứng xa xa quan sát.

Nét mặt nàng hiện lên một tia sắc trầm.

“Một người vượt qua kiểm tra cũng không có, các người quả thực vốn là...”

Ngữ khí cũng không mang trách cứ, ngược lại chỉ mang theo điểm bất đắc dĩ, nghe ra rất là ôn hòa.

Nhưng là, nhưng lại làm ọi người cúi thấp đầu.

Ngay cả những phiên vương và quốc quân tổng lễ vật cho Lạc Vũ cũng cúi đầu xuống.

Nếu nữ nhi của bọn hắn có thể qua một cửa, có bọn họ chuẩn bị giúp sức, như vậy cũng dễ làm hơn.

Nhưng là một cửa cũng qua không được, cư nhiên kém cỏi đến nước này.

Bọn họ thật sự muốn Lạc Vũ nương tay, nhưng cũng không có can đảm nói ra lời này a.

Trong lúc nhất thời, cả Thiên Cung là một mảnh áp lực trầm mặc.

Lạc Vũ thấy vậy chậm rãi ho khan một tiếng, thông thả đứng lên nói: “Các vị có thể là do đường xá xa xôi, còn chưa kịp điều chỉnh tinh thần, cho nên hôm nay mới mất phong độ như vậy.

Ta thấy buổi tuyển phi hôm nay đến đây thôi, về phần chọn người...”

Lạc Vũ nói đến đây bỗng nhiên ngừng một chút, nhìn Vân Khung liếc mắt một cái, lại quay đầu mỉm cười nhìn bao quát chúng nữ tử nói: “Sau khi trải qua thương nghị, chúng ta...”

“Vậy còn người?” Mấy chữ cho câu trả lời thuyết phục còn chưa nói ra khỏi miệng, trong đám mỹ nhân bên dưới, một nữ nhân đột nhiên mở miệng, dung nhan xinh xắn thẳng tắp nhìn Lạc Vũ.

“Người có thể làm được hay không?” Bén nhọn chất vấn cắt không khí.

Phía dưới chúng mỹ nữ đang xấu hổ nhất thời ngẩng đầu lên, trong mắt cấp tốc chớp động.

“Quân Dao muội muội nói có lý, quý nhân, nếu đức – dung – ngôn – công là người đề ra, như vậy quý nhân tự nhiên sẽ làm được, bởi vậy mới lấy tiêu chuẩn này ra tuyển chọn chúng ta.

Chúng ta không có đức không có tài, không cách nào thực hiện được tiêu chuẩn này, là do chúng ta kém cỏi.

Như vậy xin mời quý nhân làm gương cho chúng ta xem, để chúng ta được mở rộng tầm mắt.

Sau khi trở về, chúng ta cũng có thể tự thuyết phục chính mình, là do không bằng người mới có kết quả này.”

Đứng bên cạnh nữ tử xinh xắn, là một nữ tử tươi đẹp như hoa mẫu đơn nhìn Lạc Vũ, sắc mặt trầm ổn, nhưng lời nói lại bộc lộ tài năng.

“Đúng vậy, xin mời quý nhân làm cho chúng ta mở rộng tầm mắt...”

“Phải rồi, chúng ta muốn tâm phục khẩu phục...”

Nhất thời, phía dưới thanh âm các mỹ nhân càng ngày càng vang dội.

Tình thế bắt đầu khó nắm bắt rồi đây.

Đám nữ nhân ồn ào đòi Lạc Vũ làm gương, chỉ chưa nói ra câu, nếu người không làm, đó chính là cố ý làm khó dễ chúng ta rồi.

Vân Khung thấy vậy nhẹ nhàng nhướn mi nhìn về phía Lạc Vũ.

“Lạc Vũ, bốn cung áp chế xuống dùm người nha?” Vân Khung đề thấp thanh âm nói với Lạc Vũ.

Lạc Vũ chấp tay đứng trên đài cao, nhìn các nữ nhân bất bình phía dưới, tươi cười trên mặt cũng chưa từng biến đổi.

Vẫn là một bộ dáng ung dung cùng ôn hòa như trước.

“Không cần, ta sẽ ứng phó.”

Tay nhẹ nhàng giơ lên.

Phía dưới các mỹ nữ đang ồn ào, nhất thời im lặng, đồng loạt nhìn Lạc Vũ đang giơ tay lên.

Lạc Vũ nhìn bao quát mọi người phía dưới, mỉm cười chậm rãi gật đầu nói: “Vì quân vương chọn lựa, điều kiện tuyển chọn này vốn hà khắc, quả thật làm khó mọi người rồi.

Hôm nay, nếu mọi người hoài nghi sự công bằng của ta, như vậy xem ra ta cũng chỉ có thể đáp ứng yêu cầu của mọi người rồi.

Được, xin theo ta qua bên này, ta sẽ thực hiện đức – dung – ngôn – công trước mặt mọi người.”

Gió mát từng trận, mang thanh âm trong trẻo ứng đáp của Lạc Vũ, trong nháy mắt truyền khắp nơi.

“Cái gì? Lạc Vũ đáp ứng rồi?” Phong Vô Tâm quá mức kinh ngạc.

“Nàng thật sự đã đáp ứng rồi? Nàng làm được sao?” Yến Trần trừng lớn con mắt.

“Đi, đi, thật là muốn kiến thức một chút nha.” Yến Lâm xoay người chạy về hướng Thiên Cung.

Yến Phi không lên tiếng, trực tiếp đuổi theo.

Ngay lập tức trong lúc đó, các trọng thần trong cung cấm Vọng Thiên Nhai đều thu được tin tức này, một đám người liền chạy về hướng Thiên Cung.

Đức – dung – ngôn – công, nghe qua rất là có lý.

Nhưng tiêu chuẩn cụ thể để thực hiện lựa chọn, vốn rất là vô lý.

Cái khác không nói, chỉ nói về chim sa cá lặn, bẽ nguyệt tu hoa thôi, đây là một trong bốn hạng mục tuyển chọn, quả thực chính là hoang đường đến cực độ.

Ngàn vạn năm lịch sử tại Vọng Xuyên đại lục.

Chưa từng nghe nói qua, có ai có dung mạo có thể xúc động đến thú loại, hoa cỏ, trăng sáng, làm cho bọn nó phản ứng.

Bởi vậy, các trọng thần tương đương rõ ràng, đây chính là Lạc Vũ đang làm khó làm dễ.

Lại không ngờ rằng Lạc Vũ cư nhiên đáp ứng, đích thân biểu diễn kết quả.

Này... Cũng nên làm cho người ta không thể không đi đánh giá rồi.

Trong tích tắc, người bên trong cấm cung đều ngừng lại việc đang làm trong tay, chạy về hướng Thiên Cung.

Ngay cả Vân Thí Thiên căn bản mặc kệ việc này, cũng hiếu kỳ tiến đến.

Ánh mặt trời bay lên, ánh nắng vàng nhẹ chiếu rọi lên mái ngói lưu ly tại Thiên Cung.

Đem góc này chiếu rọi càng thêm rực rỡ nhiều màu.

Chốc lát trong lúc đó, quần thần đều đến, mọi người tề tụ.

Một phương này bị mọi người vây quanh chặt như nêm cối, ngay cả một giọt nước cũng chui không lọt.

Vân Thí Thiên ngồi lên vị trí lúc nãy Lạc Vũ đã ngồi, tay chống cằm nhìn Lạc Vũ.

Phía sau, đám người Phong Vô Tâm, Yến Trần, Yến Lâm, Yến Phi, lưu loát sắp xếp theo thứ tự, toàn bộ về mặt tò mò nhìn Lạc Vũ.

Lạc Vũ không nghĩ tới cư nhiên làm ra một phen oanh động như vậy, ánh mắt nhìn về đám người Phong Vô Tâm, không nói gì, bủm môi xem thường.

Một thân lãnh đạm, Lạc Vũ đứng ở phía dưới cùng chúng mỹ nữ.

Xuân lan thu cúc, mỗi người mỗi vẻ đẹp.

Trước mắt bao người, Lạc Vũ ngẩng đầu, nhìn Vân Thí Thiên này giờ vẫn đang nhìn nàng, chậm rãi mở miệng: “Chỉ cần có thể chữa khỏi thương thế cho người, lên núi đao xuống biển lửa, địa ngục ta cũng dám xông vào.”

Thanh âm không lớn, nhưng lại chấn nhiếp được tứ phương, không gian một mảnh lạnh ngắt như tờ.

Trong mắt Vân Thí Thiên ba quang lưu động, ngồi thẳng thân mình.

Người khác nghĩ rằng Lạc Vũ diễn trò, bất quá nàng nói cũng thật dễ nghe.

Hắn lại không chút nghi ngờ điểm này, chưa bao giờ hoài nghi, ngay lúc Lạc Vũ cầm tay hắn, hắn liền đối với nàng tin tưởng, chưa bao giờ nghi vấn tất cả những gì nàng làm đối với hắn.

Nhưng là, chính thức nghe qua từ trong miệng Lạc Vũ nói ra.

Lại làm cho người ta không thể không kích động.

Nàng như vậy làm sao có thể làm cho hắn không kích động được cơ chứ.

Lạc Vũ chống lại ánh mắt đen sâu thẳm như bầu trời đêm của Vân Thí Thiên, khoe miệng câu giương lên cưỡi bỏ tia cười lãnh đạm, cúi người xuống, chậm rãi vén lên vạt áo nơi bắp chân.

Ánh mắt 4 phương lập tức tập trung nhìn vào bắp chân Lạc Vũ.

Chỉ thấy trên bắp chân nhẵn nhụi trắng nõn, hiện đầy những vết thương, mới có, cũ có, thậm chí còn có dấu vết thịt bị lõm xuống.

Những vết xù xì, gồ ghề, nhìn qua người ta liền liên tưởng đây là vết thương do thịt bị cắt mà thành.

Bốn phía mọi người, ánh mắt tròng tròng.

Yến Trần, Yến Phi, hai mặt nhìn nhau.

Đây là có ý gì, sao bọn họ lại không hề hay biết, quân vương của bọn họ cần nhờ máu thịt của Lạc Vũ để chữa thương.

Mà Vân Thí Thiên thì khẽ nhú mi, nhìn Lạc Vũ, sao hắn chưa bao giờ biết trên đùi Lạc Vũ có mấy vết thương này?

Hắn cũng chưa bao giờ biết, hắn ăn thịt Lạc Vũ từ khi nào.

Vân Thí Thiên nhìn Lạc Vũ, mắt trầm xuống, trầm xuống, chậm rãi tựa vào ghế dựa phía sau.

Lạc Vũ thấy vậy nhẹ nhàng nháy mắt mấy cái với Vân Thí Thiên, tay đưa ra, lập tức, bên cạnh nàng có một thị vệ đặt lên một cây đao.

Lạc Vũ cầm lấy, dứt khoát lưu loát khứa lên bắp chân nàng.

Lập tức, máu tươi liền chảy xuống.

Trước mắt bao người, mọi người rõ ràng nhìn thấy Lạc Vũ cắt thịt, đặt lên cái bát bằng ngọc, bưng lên đi về phía Vân Thí Thiên.

Mọi người nhất thời hít một hơi lạnh khí.

Thật sự? Cư nhiên thật sự cắt thịt lấy máu vì quân vương bọn họ chữa thương?

Này quả thực rất vĩ đại, rất vĩ đại rồi.

Mà ngồi tại chỗ cao cao phía trên, Vân Thí Thiên trừng mắt nhìn vết thương trên đùi Lạc Vũ, mày nhăn thành chữ xuyên, hai tay trong ống tay áo gắt gao nắm chặt, gân xanh nổi lên.

Nàng thật sự cắt thịt cho hắn?

“Đây là thứ tốt, người ném thử.” Lạc Vũ truyền âm nhập mật nói với Vân Thí Thiên.

Sắc mặt vẫn không thay đổi, tự nhiên xử lý vết thương, giống như vân đạm phong khinh, quý phái trang nhã cực kỳ.

Vân Thí Thiên nghe vậy cau mày nghiêng đầu nhìn máu thịt trong bát vừa được dâng lên.

Trầm ngâm một lúc lâu, mới tàn nhẫn trừng mắt nhìn Lạc Vũ liếc mắt một cái, chậm rãi vươn tay tiếp nhận, đưa vào trong miệng.

Thật sự ăn rồi? Quần thần rung động.

Nguyên lai những gì Lạc Vũ nói là thật, không phải giả, quân vương của bọn họ...

Mà Phong Vô Tâm, Yến Trần lại liếc nhau, bọn họ có quyền bảo trì trầm mặc.

Nhưng lại không ngờ một màn này lại bị truyền bá ra ngoài.

Vọng Thiên quân vương vốn là lãnh huyết vô tình, lại được tặng thêm danh hiệu ác ma, ăn sống thịt người, là cực phẩm ma vương.

Vật áo mang huyết, nhưng nét mặt Lạc Vũ lại tươi cười như hoa, trong lúc mọi người chung quanh vẫn còn đang rung động, mỉm cười nói: “Hình tượng là do tâm tính con người sinh ra, thú loại là do thiên địa sinh ra, đối với dung mạo đẹp xấu mỗi người đều có cái nhìn riêng.”

Vừa nói, vừa chậm rãi đi về hướng ao sen.

Phía sau, một đám mỹ nữ, quần thần, phiên vương vẫn còn trong cơn rung động, cũng nâng bước đuổi theo.

“Ta muốn người giải thích.” Phía sau thanh âm âm trầm của Vân Thí Thiên truyền âm nhập mật vào trong tai nàng.

Lạc Vũ quay đầu lại, lộ nét cười sáng lạn đối với gương mặt âm trầm của Vân Thí Thiên, hắn cũng bước theo kịp theo nàng: “Yên tâm, ta không ngu xuẩn đến tình trạng này.”

Nụ cười của nàng tại trong mắt mọi người xem ra, chính là nàng đối với quân vương thật sự là một mảnh tình si a.

Lá sen thơm ngát.

Vô số hoa sen nhàn nhã tự tại trôi lơ lững trong ao.

Lạc Vũ tựa người vào lan can bằng phỉ thúy, bán tay nhẹ nhàng cầm lên mỗi câu, quăng vào trong nước, dù đến một đám cá đến tranh ăn.

Chúng đặc ý vây quanh gần Lạc Vũ, gắt gao nhìn nàng.

Dung mạo Lạc Vũ vốn xuất chúng, nhưng có phải đến trình độ có thể làm cho chim sa cá lặn, bẻ nguyệt tu hoa hay không?

Thấy mọi người chung quanh nhìn nàng không chuyển mắt, Lạc Vũ mỉm cười.

“Cũng không biết mấy chú cá này có chứa chút mặt mũi cho ta không a.” Lạc Vũ tươi cười quăng xuống mỗi câu trong tay, quay đầu, lộ ra dung nhan hướng về phía mặt nước.

Đàn cá bơi lên, ve vẩy tranh ăn, thật náo nhiệt.

“Không lặn, không lặn, không...”

Chung quanh các mỹ nữ thấy vậy nhất thời mừng rỡ, thanh âm vui sướng hoan hô vừa mới tiến tới bên tai, mọi người đột nhiên nhất tề mở to hai mắt.

Chỉ thấy trong ao sen xinh đẹp, cả đám cá đang hỗn loạn tranh ăn, bỗng nhiên nhanh chóng lặn xuống.

Sau đó nhanh chóng bơi bơi, ẩn núp bên dưới lá sen.

Trong nháy mắt, trước mặt Lạc Vũ trống trơn, không còn cá nào.

“Cái này...” Vân Khung kinh ngạc rồi, vươn đầu áp xuống xem, thật sự có thể dùng dung mạo làm mấy con cá mắc cỡ ẩn núp?

Một bên, Phong Vô Tâm, Yến Trần, Yến Lâm, Yến Phi, dựa vào lan can nhìn không chuyển mắt.

Thật hay giả? Thật sự có thể làm được?

Lạc Vũ thật đẹp tới trình độ này?

Chỉ có Vân Thí Thiên kinh ngạc một chút, lập tức ánh mắt nhìn quét bên kia ao liếc mắt một cái.

Sau đó vươn tay nhéo nhéo má Lạc Vũ một chút, thần sắc trong mắt chỉ có hai người bọn họ mới hiểu.

Lạc Vũ thấy vậy ôm lấy cánh tay Vân Thí Thiên, mỉm cười đi đến cuối hành lang.

Đến đây đã có thể nghe thấy tiếng kêu của chim nhạn, trên ngọn cây vài con ma thú đại nhạn 3 cấp đang đứng.

Những người khác phục hồi tinh thần lại từ trong khiếp sợ, cũng chạy đuổi theo như ong vỡ tổ.

Gió qua ngọn cây, sóng vỗ lẫn tẩn trong ao sen, sau khi Lạc Vũ cất bước đi, đàn cá tự do ngao du, không nhìn mọi người tồn tại, bơi tới bơi lui.

Mà bên kia ao sen, Tiểu Ngân nhảy lên bờ từ dưới ao, lắc lắc thân mình, nhằm rũ nước dính trên lông của nó.

Hai tròng mắt khom khom nhìn con rắn nhỏ màu đỏ trong tay, nhân tiện cắn một cái, dất băng dất băng ăn luôn.

Cá sợ rắn, chưa từng thấy có con cá nào thấy rắn độc mà không chạy nha.

Có nó ẩn núp dưới ao thả rắn độc ra.

Lạc Vũ muốn chúng nó lặn xuống như thế nào, chúng sẽ lặn như thế đó.

Tiểu Ngân vừa ăn, vừa xoay người chạy về phía cuối hành lang.

Gió thu bay qua, lá cây sần sật rung động.

Trên bầu trời, đại nhạn bay về phía nam, xoay mấy vòng kêu to.

Mọi người đi tới cuối hành lang, tất cả đều ngẩng đầu nhìn đại nhạn đang đứng trên ngọn cây.

Đại nhạn nhìn lướt qua mọi người, trực tiếp không nhìn bọn họ.

Lạc Vũ thấy vậy cười khê, dất tay Vân Thí Thiên tiến lên phía trước, nhẹ nhàng ho khan một tiếng, chậm rãi ngẩng đầu lên.

Cùng khê, Tiểu Ngân cũng đã đến, đứng trên ngọn cây đối diện đại nhạn.

Thân hình nhỏ bé khéo léo, lông màu bạc dễ dàng ẩn nấp.

Tiểu Ngân nghe Lạc Vũ ho khan một tiếng, vung lên tiểu móng vuốt với 3 cấp đại nhạn.

Chỉ thấy Tiểu Ngân giương lên ngón trỏ, 4 ngón còn lại nắm thành nắm đấm, đầu ngón trỏ chỉ về một đám đại nhạn bên cây kia, mười phần uy hiếp, chỉ ngón tay xuống mặt đất.

Miệng khê nhúc nhích, lại gặm thịt 4 cấp hồng xà.

Trong mắt ẩn chứa đe dọa.

Cấp lão tử rót xuống, nếu dám không nghe lời, ta đánh chết các ngươi nha.

Ma thú có ngôn ngữ riêng của ma thú, cũng không biết Tiểu Ngân trao đổi như thế nào.

Đại nhận nhu thuận tiếp nhận lời đe dọa của Tiểu Ngân, sau khi nhìn xem Lạc Vũ đứng phía dưới, nghiêng cánh chao đảo, rào rào té xuống bên chân Lạc Vũ.

Nhìn kỹ, còn có thể thấy thân thể chúng cũng còn đang phát run.

Quần thần kinh ngạc, chúng mỹ nữ nhìn nhau thất sắc, này, này thật sự...

Chẳng lẽ dung mạo của Lạc Vũ thật sự có tiềm lực trở thành tuyệt sắc nhất mà các nàng nhìn không ra?

Ánh mắt mọi người nhìn Lạc Vũ bắt đầu không giống lúc trước rồi.

Mà Vân Thí Thiên thì tựa tiểu phi tiểu có chút nhìn quét ngọn cây, Tiểu Ngân đang đặc ý giơ vuốt trên đó.

Uy hiếp, cư nhiên chỉ dựa vào uy hiếp đã khiến a thú khác thần phục, Tiểu Ngân a Tiểu Ngân, người này...

Lá cây xào xạc, đại nhận vây vòng quanh Lạc Vũ đáp lời bầy nhận đang bay trên bầu trời.

Lạc Vũ mỉm cười nháy mắt một cái với Tiểu Ngân.

Làm tốt lắm, tiếp tục.

Tiểu Ngân đem phần cuối cùng của con rắn độc cũng ăn luôn, tiểu móng vuốt nhân tiện vùi trong một đám hoa lá trên cây lau chùi.

Ngày mùa thu, bách hoa nở rộ, chính là thời kỳ nhiều vẻ nhiều màu nhất.

Xuyên qua hành lang, đi qua ao sen, ngự hoa viên phía trước bách hoa tranh tươi, đang xinh đẹp nở rộ.

Đón gió run rẩy, có thể nói là người xinh đẹp hơn xoa với hoa, hoa lại kiều diễm hơn so với người.

Lạc Vũ kéo cánh tay Vân Thí Thiên, đứng trước cổng vòm ngự hoa viên.

Mà mọi người đã đem ngự hoa viên vây quanh cả lên, hơn nữa có vô số người chung quanh đang ngưỡng cổ lên nhìn cho rõ.

Lạc Vũ mỉm cười: “Không thể chọn tất cả, chỉ có thể tùy tiện chọn một đóa hoa vậy.”

Dứt lời, liền cúi đầu, nhìn về phía đóa cúc vàng bên người.

Ngàn cánh hoa nở rộ, phát ra nhẹ nhàng ánh sáng ngọc, cánh hoa huyền lệ.

Chính là là một đóa hoa có nhiều cánh phức tạp đến mức tận cùng.

Lạc Vũ bình tĩnh đứng trước đóa hoa cúc vàng, hơi hơi cúi thân xuống, đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua đóa hoa: “Đóa hoa này thật xinh đẹp a.”

Dứt lời, thanh âm vẫn còn phiêu phù ở không trung.

Trước mặt, đóa cúc vàng lấy tốc độ mà mọi người có thể thấy được, bắt đầu chậm rãi khép lại.

Xôn xao, nhất thời mọi người xôn xao, cơ hồ không dám dụi mắt nhìn.

Thật sự có thể làm đóa hoa phải mặc cảm, mắc cỡ khép lại cánh hoa?

Trời ạ, đây chính lần gặp duy nhất tại Phật Tiên Nhất Thủy, cho đến khắp cả Vong Xuyên đại lục.

Quả thực quá khó tin.

“Cũng nề mặt quá nha, lẽ nhượng rồi.” Lạc Vũ thấy vậy quay đầu cười nhìn Vân Thí Thiên, nhẹ nhàng trừng mắt nhìn.

Vân Thí Thiên nhìn lướt qua một mảnh rừng hoa, trong mắt hiện lên mỉm cười, duỗi tay ôm lấy thất lưng Lạc Vũ.

“Thật sự khép lại rồi?” Phong Vô Tâm kinh ngạc rồi, bàn tay vô thức vươn lên muốn hái xuống đóa hoa đó.

Trốn trong bụi hoa, Tiểu Ngân thấy vậy mạnh mẽ cắn xuống đóa hoa, rút xuống cả cây và lá, ngay sau đó vù một tiếng.

Bay vọt lên, rơi trên cánh tay Vân Thí Thiên.

Lấy lòng đem cành hoa đưa tới trên tay Vân Thí Thiên.

Vân Thí Thiên nhẹ giơ giơ lên mi, khoe miệng nhếch lên, vươn tay tiếp nhận.

Ai còn dám đoạt hoa trong tay Vọng Thiên quân vương cơ chết, muốn chết sao.

Lạc Vũ thấy vậy áp người vào cánh tay Vân Thí Thiên, hướng Tiểu Ngân giơ ngón tay cái lên.

Làm rất được, thông minh.

Tiểu Ngân cực kỳ phong cách vung đầu, tiểu móng vuốt giương lên.

Nói chơi sao, cũng không nhìn xem ta đây là ai, khắp thiên hạ này chỉ có ta là thông minh nhất.

Một bộ thói đặc ý, làm Lạc Vũ không nhịn được cười.

Vân Thí Thiên thấy vậy, nhìn lướt qua mọi người vẫn còn trong trạng thái giật mình, chậm rãi nói: “Xinh đẹp hay xấu xí đều không sao cả, ta thích là tốt rồi.” Tự đại mà cuồng ngạo, mang theo cứng cỏi thuộc về khí chất của Vân Thí Thiên.

Lời nói vừa rơi xuống, chung quanh mọi người vẫn còn kinh ngạc do Lạc Vũ có thể làm cho hoa phải xấu hổ, khôn khéo nhận ra một chuyện.

Người mà quân vương của bọn họ muốn, chính là Lạc Vũ.

Đừng nói những người khác làm không được như vậy, cho dù có thể làm được, cũng không có khả năng vào đến hậu cung.

Lập tức, nữ tử đầu tiên mở miệng muốn Lạc Vũ xấu mặt lúc này, thật sâu cười cười thi lễ một cái, nhẹ giọng nói: “Quý nhân quả nhiên tuyệt nghệ, chúng ta quả thật không thể sánh bằng.

Quân vương có quý nhân làm bạn, chúng ta thật sự không thể vọng tưởng rồi, thật hổ thẹn.

Lúc này đây, chúng ta đã tâm phục khẩu phục, bất quá mong quý nhân cho chúng ta mở rộng tầm mắt, bể nguyệt tu hoa, thật sự làm cho người ta kinh ngạc thật nhiều, quý nhân có thể thành toàn nguyện vọng này không.”

Xem tình hình mà tính toán, xem bậc thang mà tìm cách hạ xuống, nàng ta cũng là một nhân vật lợi hại.

Lời này vừa nói ra, lập tức không ít mỹ nữ cùng phiến vương, quốc quân cũng mở miệng phụ họa.

Hậu vị này bọn họ không tranh cãi nữa, chỉ cầu có thể xem được toàn cảnh bể nguyệt tu hoa, chứng kiến một màn kinh điển là mãn nguyện rồi.

Lạc Vũ ngẩng đầu nhìn sắc trời, trầm ngâm trong nháy mắt, đầy mặt ôn hòa nói: “Đợi đến đêm nay, lúc thiết yến trong ngự hoa viên đi.”

“Vâng.”

Lập tức, quần thần đáp ứng, nhanh chóng truyền ra.

Chim sa cá lặn, bể nguyệt tu hoa, hôm nay sẽ được chứng kiến hoàn toàn một màn này.

“Như vậy còn “công” thì sao?” Các mỹ nữ đã ưng thuận rồi, nhưng Phong Vô Tâm lại nổi lên hứng thú, hai tay ôm ngực nhìn Lạc Vũ hỏi.

Lạc Vũ nghe nói cười cười: “Kế hoạch vĩnh viễn không thể theo kịp những thay đổi, ta chỉ biết một chút binh thư, chỉ có ba mươi sáu kế.”

“Ba mươi sáu kế?” Vật gì vậy?

Lạc Vũ phát tay, lập tức có người trình lên giấy và bút mực.

Buông tay viết, ngay lập tức mười kế trong ba mươi sáu kế của binh pháp Tôn Tử liền hiện lên trang giấy. Vân thí thiên nhìn mười kế, ánh mắt chậm rãi thâm rồi.

Mà đám người Phong Vô Tâm, Vân Khung, Yến Phi, Yến Trần, Yến Lâm, cẩn thận nhìn xem, từng chút từng chút một liền trở nên hưng phấn, khó có thể nói nên lời.

“Tốt, thứ tốt.” Vân Khung vỗ hai tay, mừng rỡ nói.

“Sớm có vật ấy, chúng ta sẽ không phải gian nan như thế...” Phong Vô Tâm cũng không nói hết câu, nhưng ý tứ này, ai cũng đều hiểu cả.

“Tiếp đi, viết tiếp đi, chỉ mới có mười kế thôi.” Yến Phi lần đầu tiên mở miệng thúc giục.

Nhưng Lạc Vũ lại gác bút không viết tiếp, cười nói: “Từ nay về sau còn nhiều thời gian mà.”

Binh pháp Tôn Tử, truyền thừa từ từ xuân thu chiến quốc của Trung Quốc, khi đó trăm nhà tranh minh, nhân vật kinh tài tuyệt diễm có tầng tầng lớp lớp.

Một bộ binh pháp Tôn Tử, kết hợp tất cả tinh hoa binh pháp.

Là thành tựu của bao nhiêu danh tướng, tạo nên bao nhiêu huy hoàng.

Tinh hoa mấy ngàn năm, đưa cho Vong Xuyên địa lục dùng, sao lại có thể không chấn nhiếp 4 phương được cơ chứ.

“Trở về cung nghị chính.” Yến Phi vốn là đại tướng, làm sao có thể cho Lạc Vũ nói một nửa lưu lại một nửa, lần đầu tiên túm Lạc Vũ kéo về hướng nghị chính cung.

Đám người Yến Trần, Yến Lâm, Phong Vô Tâm, Vân Khung theo sát phía sau.

Ngược lại xem như ném Vân Thí Thiên qua một bên.

Chúng phiên vương cùng quốc quân thấy vậy, hai mặt nhìn nhau, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Đối với người mà quân vương bọn họ thích mà thiên vị, khả năng này xảy ra rất cao.

Nhưng là, diễn trôi đến nỗi bỏ qua cả quân vương, thì lại tuyệt đối không có khả năng xảy ra.

Như vậy có thể hiểu rõ một điểm, Lạc Vũ tuyệt đối có bản lĩnh này.

Trầm ngư lạc nhạn, bế nguyệt tu hoa, bất quá chỉ là dung nhan, sao có thể bằng được người có thể trợ giúp quân vương.

Xem ra, lúc này đây tuyển phi, đã bị bỏ qua một bên, mà bọn họ cũng chân thành bội phục.

Trên đoạn đường đi, bị đám người Yến Phi vây quanh dẫn về nghị chính cung, Lạc Vũ đầy mặt cười khổ, những người này sao lại gấp gáp đến mức này vậy nha.

Nhưng vì tại Vong Xuyên đại lục, lấy đấu khí cùng ma thú tung hoành, toàn bộ đều dựa vào thực lực nói chuyện.

Binh pháp mưu lược, cũng đừng nói, thật đúng là không có gì xuất chúng cả.

Mà lúc này, đột nhiên nhìn thấy một bộ binh pháp Tôn Tử với mười kế, sao lại không muốn biết được tất cả các kế khác cơ chứ.

“Binh pháp có vân, gương đồng kích tây là... Mỹ nhân kế là...” Lạc Vũ không có cách nào đành phải chậm rãi giải thích.

“Khoan đã, gương đồng kích tây ý tứ, đó chính là... Di...”

Phong Vô Tâm đang suy nghĩ những diệu kế trong lời nói của Lạc Vũ, tầm mắt lơ đãng nhìn thấy Vân Thí Thiên đang chơi đùa với đóa hoa cúc tơ vàng, kinh ngạc lết qua xem.

Trong điện tầm mắt mấy người cũng đảo qua nhìn.

Chỉ thấy Vân Thí Thiên một tay cầm hoa cúc vàng, một tay cầm lấy một sợi dây dưới cành hoa.

Cứ như vậy, cánh hoa nương theo động tác của Vân Thí Thiên mà nở ra, khép lại, nở ra, khép lại.

“Người này... Đây là hoa đang xấu hổ?” Cả mặt Vân Khung cũng bắt đầu méo mó.

Phong Vô Tâm, Yến Lâm, Yến Trần, Yến Phi, bốn người không nói gì nhìn Lạc Vũ.

Lạc Vũ cười rộ lên, nhìn sắc mặt không có gì thay đổi của Vân Thí Thiên.

Nàng đã sớm nghĩ tới sẽ có người phản bác nàng, tự nhiên đã sớm có chuẩn bị tốt rồi.

“Trên đùi, cũng lộ ra đi.” Vân Thí Thiên thấy Lạc Vũ nhìn qua, lập tức cũng không vội xem binh pháp Tôn Tử, trầm giọng chậm rãi nói.

Lạc Vũ nghe vậy cũng nhu thuận, trực tiếp vén lên ống quần, lộ ra một mảnh máu tươi đầm đìa trên chân.

Sau đó, dùng tay kéo một cái, một khối da thịt cứ như vậy bị xé ra.

Đám người Phong Vô Tâm nhìn kỹ, trên bắp chân trắng ngần có một tí vết thương nào đâu, này...

“Thịt hươu và máu hươu, người ăn vào mới có lợi.” Lạc Vũ nháy mắt mấy cái với Vân Thí Thiên.

“Người này...” Ngón tay Vân Khung run rẩy chỉ vào Lạc Vũ.

Sắc mặt mấy người này toàn bộ rút gân rồi.

Tiểu Ngân đứng trên đầu vai Lạc Vũ thấy vậy, cười té lên té xuống.

Thật là không có mắt a, cứ nhiên nhìn không ra, đồ dần, đồ dần hả.

Ngay cả Vân Thí Thiên, lúc đầu nhìn thấy vết sẹo giả trên bắp chân Lạc Vũ cũng có nhận ra đâu, nói chỉ mấy người này.

“Như vậy bế nguyệt...”

“Không cần phải nói rồi, Lạc Vũ biết nhìn xem sắc trời, tối nay chắc chắn có mây.” Phong Vô Tâm phục hồi tinh thần lại, xoa xoa mi tâm.

“Thông minh.” Lạc Vũ mỉm cười, cấp cho hắn một lời tán dương.

Tất cả mọi người đang ngồi đây biết Lạc Vũ làm thế nào chiến thắng mười ba doanh binh của Đế Phạm Thiên, nghe vậy nhìn nhau không nói gì.

Cái gì gọi thủ đoạn, cái gì gọi dự định trước, đây chính là.

Mà mọi người tề tụ trong nghị chính cung tương đối không nói gì, lúc này ngoài thành kinh đô Vọng Thiên Nhai chạy vào một lượng xe ngựa bình thường.

Bề ngoài đơn giản không hoa lệ, bên trong lại đẹp đẽ quý giá cực kỳ.

“Thật sự có thể trầm ngư lạc nhạn, bế nguyệt tu hoa?” Trong xe ngựa, nam tử áo trắng chậm rãi lên tiếng.

“Đúng vậy.”

“Có ý tứ, xem ra không uống phí ta đến đây một chuyến.”

“Các chủ, người...”

Xe ngựa sâu kín, hướng phía kinh đô Vọng Thiên Nhai chạy vào.

62. Chương 62

Ngày mùa thu bầu trời càng thêm cao nghiêm.

Bầu trời màu lam ngày đó tìm không thấy một chút tí vết nào, ngàn dặm không mây, ánh sáng ngọc màu lam trên thiên khung.

Kết quả bế nguyệt không cần nói cũng biết.

Một vòng trăng tròn trên cao, bị mây đen che khuất một nửa.

Dưới sự chứng kiến của đông đảo mọi người, sau khi nguyệt nhi ẩn núp vào trong mây đen, nháy mắt trong lúc đó thiên địa hoàn toàn tối không ánh sáng.

Này so với trăm ngư lạc nhận, tu hoa, càng thêm lợi hại, lấy lực lượng của thiên địa chấn nhiếp tứ phương.

Kết quả tuyển phi đại điển lần này, đã không còn gì để bàn cãi nữa.

Trăm ngư lạc nhận, bế nguyệt tu hoa, tất cả đều bị Lạc Vũ thực hiện đầy đủ.

Thử hỏi, ai còn có thể làm đến loại trình độ này? Ai còn có thể so sánh? Ai còn có thể tranh phong?

Đàn hoa né tránh, chúng nữ thần phục.

Chúng phiến vương cùng quốc quân, cũng tâm phục khẩu phục, không phải nữ nhi của bọn họ quá mức xấu xí, không tài đức, mà là nữ nhân trước mắt này là nhân tài trong hàng vạn người.

Bọn họ sao có thể tranh đấu với nàng được chứ.

Trong lúc nhất thời, danh tiếng Lạc Vũ càng thêm đại thịnh, vang khắp Vọng Thiên Nhai.

Mà nói đến đức – dung – ngôn – công, cùng với dung nhan Lạc Vũ có thể đạt đến độ trăm ngư lạc nhận, đã nhanh chóng bay khắp bốn phương tám hướng, làm chấn động cả Phật Tiên Nhất Thủy.

Rất thần kỳ rồi.

Thật sự có nữ nhân có thể làm được đến trình độ này?

Trong làn sóng rung động này, đồng thời cũng đã làm thay đổi quan niệm từ xưa truyền lại.

Để bình phẩm một tuyệt sắc mỹ nữ, người ta cũng bắt đầu lấy trăm ngư lạc nhận, bế nguyệt tu hoa làm tiêu chuẩn.

Về phần Vọng Thiên Nhai, thì lại càng không cần phải nói rồi.

Có Lạc Vũ ở đây, nếu không ai có thể xuất sắc hơn so với nàng, cũng không có ai dám có can đảm hướng Vân Thỉ Thiên hoặc đám người Phong Vô Tâm, Vân Khung đề nghị tuyển phi.

Một hồi tuyển phi đại điển, Lạc Vũ trở thành người cuối cùng chiến thắng.

Ngày hôm đó, gió mát thổi vù vù, ánh mặt trời lóe ra.

Lạc Vũ mặc một thân quần áo phần lam, giản dị mà đoan trang, đứng trước cửa thành Vọng Thiên Nhai, tổng biệt chúng phiến vương và quốc quân từ ngàn dặm xa xôi đến thành đô.

Chúng phiến vương cùng quốc quân ngay từ đầu không có hảo cảm với Lạc Vũ, bây giờ lại cung kính nịnh nọt, đã nói rõ nhiều lần vấn đề phát sinh trong lúc đó.

“Không phải nữ nhi nhà các vị không xuất sắc, mà là ta đến sớm hơn các nàng, cùng hoa cỏ và đàn cá trong cung ở chung đã quen thuộc, cho nên chúng chỉ nhận biết ta mà thôi.”

Lạc Vũ đứng trước cửa thành, mỉm cười từ biệt với chúng phiến vương và các mỹ nữ.

Chúng phiến vương nghe vậy nhất tề tươi cười đầy mặt.

Lạc Vũ nói lời này quả thật khách khí rồi.

Nếu có thể ở chung đến quen thuộc, là có thể làm cho trăm ngư lạc nhận, bế nguyệt tu hoa, thật là chuyện chưa từng xảy ra, đây là nàng giúp bọn họ giữ thể diện.

Cũng là vì chúng nữ tử lấy lại thể diện.

Lập tức, không có ai lên tiếng đâm phá lời nói khách khí này, đám người này cũng tươi cười đầy mặt với Lạc Vũ, nói vô số lời hay, sau đó mới cáo từ.

Tổng biệt các phiến vương và quốc quân thuộc quốc, mặc dù đây là việc nữ nhân xen vào chính sự, nhưng Lạc Vũ thân là vị hôn thê của quân vương bọn họ nên nàng phải ra mặt là lẽ tất nhiên.

Việc này toàn quyền giao cho Lạc Vũ, Vân Thí Thiên căn bản không có ra mặt.

Đây cũng là một phần quang vinh cùng quyền lực, đã trở thành một thành viên trong nhóm người cầm quyền của Vọng Thiên Nhai rồi.

Ánh mặt trời bao phủ, màu vàng bay múa.

Lạc Vũ tiến bước xong một vị quốc quân cuối cùng, nàng thật dài thở một hơi nhẹ nhõm.

Thật là mệt mỏi quá a, đưa tiễn người cũng không phải dễ làm, đứng mỗi cả chân, mặt cũng cười đến cứng lại luôn.

“Nếu còn có lần sau, ta sẽ cho hấn tự mình nhìn làm đi, muốn ta lại ra mặt lần nữa hả, không có cửa đâu.” Lạc Vũ vuốt ve Tiểu Ngân đã tỉnh ngủ đang nằm trong lòng mình, cái bụng của nó kêu “ọt ọt”, nàng xoay người cùng nói với bọn thị vệ hồi cung.

Tiểu Ngân nghe vậy, cái đầu nho nhỏ gật gật, cười híp cả mắt.

Lạc Vũ nâng lên Tiểu Ngân, cười nói: “Trở về ta nướng thịt cho người, cho người ăn đã luôn.”

Tiểu Ngân vừa nghe nhất thời mừng rỡ, nhảy dựng lên đứng thẳng.

Thịt nướng, Lạc Vũ đã lâu không tự tay nướng thịt cho nó ăn rồi, oa oa, nước miếng, nước miếng.

Lạc Vũ nhìn thấy bộ dạng tham lam như thế của Tiểu Ngân, nhất thời cười cười gõ nhẹ đầu của nó: “Người này thật là...”

Vù, lời còn chưa nói hết, ánh mắt Tiểu Ngân đột nhiên phóng qua bả vai Lạc Vũ nhìn phía sau, nó nhướng mày, nháy mắt lộ ra tức giận đến tím mặt, vù một tiếng, chạy ra ngoài.

Lạc Vũ nhất thời quay đầu, có chuyện gì vậy?

Theo tầm mắt nhìn, chỉ thấy trên ngọn cây phía trước có một con thú nhỏ, trên thân cũng mang bộ lông màu bạc, thoạt nhìn thân hình cũng cỡ Tiểu Ngân.

Lúc này, đang nhìn Tiểu Ngân vù vù chạy đến, nó liền quay đầu bỏ chạy.

Hai mắt Lạc Vũ nhất thời có chút trợn to, con vật vừa nãy là một Tiểu Ngân nữa? Là đồng loại của Tiểu ngân?

Cho đến bây giờ nàng chưa từng thấy Tiểu Ngân có đồng loại.

Nhất thời, Lạc Vũ cũng nổi lên hứng thú, vội vàng nói vài câu với thị vệ, sau đó xoay người chạy vội về hướng Tiểu Ngân.

Trời xanh không mây, tầm mắt vô cùng tốt.

Tốc độ của Tiểu Ngân và con thú nhỏ rất nhanh, Lạc Vũ thi triển toàn lực mới theo kịp.

Theo sát phía sau, một chuyển một người hai thú, chạy như điên về hướng sơn giản ở vùng ngoại ô. (*thung lũng)

Tia sáng màu bạc hiện ra, nhanh như điện xẹt.

Ngay lập tức, một người hai thú chạy vào sơn giản phía xa xa.

Lạc Vũ chạy theo phía sau hai thú, thấy rõ tất cả.

Tốc độ Tiểu Ngân so với ma thú kia còn nhanh hơn, mấy người cấp tốc bay đi, ngay khi đến một sơn tuyến chảy xuôi, Tiểu Ngân mạnh mẽ nhảy phác lên, ma thú kia ngã xuống đất.

Trong nháy mắt hai luồng ngân quang dây dưa cùng nhau.

Lạc Vũ thấy vậy, ánh sáng nhấp nháy trong đôi mắt, thật không ngờ Tiểu Ngân lại nhiệt tình với đồng loại như vậy a.

Ý nghĩ này chỉ vừa mới chớp lên, Lạc Vũ đột nhiên bị đứng hình, bởi vì tình huống trước mắt làm nàng kinh ngạc đến nỗi không biết nói gì.

Chỉ thấy Tiểu Ngân nhảy phác lên người tiểu ma thú, vung lên nắm tay, bang bang vỗ vào tiểu ma thú, đây là một trận hành hung a.

Vừa đánh trên miệng vừa kêu không ngừng.

Về mặt phần nộ cùng khinh thường.

Nhìn qua, thật giống như đang nói.

Con bà nó, cư nhiên có dũng khí lớn lên giống lão tử như đúc, ta cào chết người.

Cho người dám có dũng khí bắt chước ta nè, cho người có dũng khí dám có màu bạc nè, cho người có dũng khí lớn lên có vóc dáng bằng ta nè.

Lão tử là duy nhất trong thiên hạ, người cư nhiên dám giả mạo, ta đánh chết người cái đồ giả mạo. (*quá tự kỷ ^__^)

Tiểu móng vuốt vung lên, tốc độ cực nhanh, nắm tay đánh xuống, thanh âm bang bang hữu lực.

Phía dưới, ma thú bị Tiểu Ngân đè nặng, dùng toàn lực chống cự.

Nhưng bị Tiểu Ngân chiếm cứ tiên cơ, phản kích không có lực, căn bản không thể tạo nên bất cứ uy hiếp nào với Tiểu Ngân, chỉ có thể mặc cho Tiểu Ngân tùy ý đánh trên người.

Trong lúc nhất thời, thanh âm “chát chát” liên tiếp vang lên.

Có kêu ngạo la hét, càng nhiều là bị đau mà thét lên.

Lạc Vũ thấy vậy vươn tay nhu nhu cái trán, vẻ mặt cười khổ.

Lúc này cẩn thận nhìn ra, tiểu thú này mặc dù hơi giống Tiểu Ngân.

Nhưng nhìn kỹ lại, bề ngoài mang bộ lông màu trắng, chứ không phải thuần chất màu bạc.

Về phần mặt mày và móng vuốt nghiêng về giống hồ ly hơn, không như Tiểu Ngân vừa có vẻ giống điêu nhi, lại có điểm giống hồ ly.

Lạc Vũ cười khổ, sao nàng lại có thể quên Tiểu Ngân rất tự kỷ cơ chứ.

Năm đó, màu lông của ma thú báo tử là màu bạc, đã bị Tiểu Ngân rút lông không còn một cọng, bây giờ lại đụng phải một con có bộ dạng hơi giống nó.

Với tính khí này của nó, làm sao có thể bỏ qua.

“Này, này, Tiểu Ngân, đừng đánh nữa, người đừng khi dễ nó nữa.” Lạc Vũ cười khổ đi lên phía trước.

Tiểu Ngân nghe Lạc Vũ nói, hừ một tiếng, không nghe, tiếp tục huy móng vuốt giáo huấn tiểu thú kia.

Con tiểu ma thú kia thê thảm ai kêu, bộ lông bị rút bay loạn cả lên.

Lạc Vũ thấy vậy lừa gạt nói: “Nếu không đánh nữa, sau khi trở về sẽ nướng hai con gà rừng cho người.”

Làm như không nhìn, không nghe, bắt quá khí lực xuống tay cũng nhẹ đi một chút.

Lạc Vũ thấy vậy, tiếp tục lừa: “Lại nướng thêm một con thỏ hoang.”

Lực độ nắm tay có chút mềm nhẹ rồi.

“Dứt khoát, một con heo sữa nhỏ, muốn ăn thì dừng tay lại, không muốn ăn cứ tiếp tục đánh, gà rừng, thỏ hoang, xem như ta chưa từng nói, ta về trước nhà, người...”

Một lời còn chưa nói hết, Tiểu Ngân mạnh mẽ ngẩng đầu lên, tiểu móng vuốt vung lên hướng về phía Lạc Vũ.

Ý bảo, thành giao.

Lạc Vũ nhất thời dở khóc dở cười nhìn Tiểu Ngân, cái tên này thật là tham ăn mà.

Đồng ý với Lạc Vũ không ra tay đánh nữa, Tiểu Ngân hung hăng trừng mắt tiểu thú bị nó đánh đến sưng phù, như còn chưa hết giận, nó lại đem tiểu thú xoay người qua.

Vung lên nắm tay, đánh “bang bang” hai quyền, đánh lên hai mắt tiểu thú.

Lập tức, trên mắt tiểu thú lông trắng bị bầm tím, có thể nói đôi mắt giống gấu mèo đại ca.

Trong nháy mắt, Lạc Vũ cũng hết chỗ nói rồi, nhìn Tiểu Ngân lui lại, sau đó lại nhìn tiểu thú trên mặt đất bò dậy không nổi, trong lúc nhất thời nàng không biết nên nghiêm mặt hay nên cười nữa.

“Người đó nha.” Một lát sau, Lạc Vũ mới điều chỉnh lại hơi thở.

Phủi phủi bộ lông Tiểu Ngân đang ngồi chồm hổm trên vai nàng, Lạc Vũ đi đến tiểu thú trên mặt đất.

Nắm lên cái đuôi đem tiểu thú nhấc lên, nhìn tiểu thú trước mắt bị sưng phù, còn kém chưa chảy ra nước mắt, nghiêm trọng không nói gì.

Tiểu Ngân này ra tay...

“Vân Bạch, chạy trốn đi đâu rồi?”

Đang lúc Lạc Vũ nghiêm trọng không nói gì, một thanh âm ôn nhuận vang lên, một người từ sơn giản đi đến, vừa lúc nhìn thấy Lạc Vũ.

“Vân Bạch, người...” Thanh âm người nọ đột nhiên cao lên.

Lạc Vũ nghe tiếng ngẩng đầu lên, nhìn một nam tử thư sinh, đối diện với ánh mắt kinh ngạc cau mày, khoe miệng giật giật của hắn.

Không xong, con thú nhỏ này là của hắn hả? Bị bắt ngay tại trận rồi.

Thật xui xẻo a, khoe miệng rút gân, chậm rãi buông tiểu thú trong tay, lúc này đã không thể nhận ra nguyên lai diện mạo của nó rồi.

Con thú nhỏ khập khiễng, chậm rãi đi đến trước mặt thư sinh, ô ô kêu gọi.

“Cái kia... Cái kia... Thật không hay ho hả.” Lạc Vũ vuốt cái mũi, không thể làm gì khác hơn là cười khúc khích.

“Đây là tiểu sủng vật của công tử nhà ta.” Thư sinh nhìn Lạc Vũ liếc mắt một cái, cau mày, trực tiếp xoay người hướng phía sau núi mà đi.

Lạc Vũ thấy vậy quay đầu lại trừng mắt nhìn Tiểu Ngân liếc mắt một cái, Tiểu Ngân đáp trả Lạc Vũ bằng một tiếng “hừ”.

Thật hết cách, đánh ma thú của người ta, lại nhìn qua vị thư sinh kia là không có đầu khí, nàng sao lại có thể không biết xấu hổ mà chạy trốn chứ.

Lạc Vũ không thể làm gì khác hơn là đuổi theo người ta, về mặt vận vẹo, nhần nhỏ.

Là ma thú nhà mình đánh ma thú nhà người ta đó, làm sao cũng phải bồi lễ với người ta mới phải.

Chuyển qua núi đá phía trước, một uông sơn tuyền róc rách chảy xuống từ trên núi, thanh âm thanh thúy dễ nghe.

Mà sơn giản đứng sừng sững này có hình bát giác, đơn sơ nhưng lại có một phen phong vị.

Trong đình có một nam tử đang ngồi, tóc cao cao bó lên, một thân nguyệt nha trường bào màu trắng, cúi đầu quan khán vật gì đó phía trước.

“Công tử, người xem Vân Bạch nè.” Thư sinh ôm tiểu thú đi lên trước.

Nam tử chậm rãi ngẩng đầu: “Sao lại thành bộ dạng như thế này?”

Thanh âm ôn nhuận, mang theo nhẹ nhàng từ tính, phẳng phất như mang theo hương rượu, thuần thơm mát, thấm lòng người.

“Bị bọn họ đánh.” Thư sinh chỉ một tay về hướng Lạc Vũ.

Lạc Vũ thấy vậy gương mặt cười cười lấy lòng, đi tới trước vài bước: “Cái kia...cái kia, Tiểu Ngân nhà ta không hiểu chuyện, mới vừa rồi đột nhiên giở tính, đánh nhầm rồi, đánh nhầm rồi.”

Tiểu Ngân ngồi xổm trên vai Lạc Vũ, nghe vậy liền định nhảy dựng lên.

Lạc Vũ vội vàng đè lại nó, gắt gao ôm vào trong ngực, không cho phép Tiểu Ngân lộn xộn.

Hắc hắc cười, nhìn nam nhân đang nghiêng đầu trước mắt, Lạc Vũ cảm giác được chính mình giống như một bà mẹ, giúp đứa con hay gây họa của mình, đến nhà người ta nhận lỗi.

Namtử nghe vậy, chậm rãi quay đầu lại.

Lạc Vũ liếc mắt một cái nhìn, không khỏi nhẹ nhàng giơ giơ lên mi.

Người trước mắt tuần lãng cực kỳ, mày kiếm bay xéo nhập tấn, hai mắt sáng quắc sinh huy, ngũ quan như đao khắc ra, không chút tì vết.

Khí tức ôn nhuận mà trầm ổn.

Gió núi thổi bay một chút tóc đen đang buông xuống, nhẹ nhàng bay bay.

Làm cho người ta có một loại cảm giác, quân vương lưu lạc chốn phàm gian, siêu phàm xuất trần.

Lạc Vũ thật nhanh đánh giá, hảo ột phó dung mạo, hảo ột thân khí chất, thật là có tư cách so sánh cao thấp với Vân Thí Thiên a.

Nếu nói Vân Thí Thiên ôn nhuận mà cất dấu bá đạo, ưu nhã mà lộ vẻ ung dung.

Dung mạo tuyệt sắc uẩn hợp với thiên sơn tuyết liên cao quý cùng hoa mỹ pha lẫn với hỏa liên địa ngục cường thế. (*hoa sen lửa)

Như là đến từ địa ngục.

Như vậy người trước mắt này, làm người ôn hòa, nhẹ nhàng ưu nhã, dung mạo tuần lãng khôn cùng, như tùng trúc xuất trần, cao quý sừng sững khí phái đứng trong thiên địa.

Hảo ột người nam nhân.

Lạc Vũ chớp chớp mắt một chút.

“Đánh nhầm?”Namtử nhìn Lạc Vũ, sau đó lại nhìn Tiểu Ngân, khóe miệng chậm rãi giương lên cười nhẹ, nhìn Lạc Vũ nói.

Lạc Vũ dùng sức néo néo Tiểu Ngân, cười hắc hắc nói: “Lỡ tay, lỡ tay, cái tên này tính tình thật là thối a.”

“Ác, không thể cho phép người khác có màu da cùng dáng người giống nó sao? Thật là kiêu ngạo a.”Namtử nhìn Tiểu Ngân, nhẹ nhàng phun ra một câu.

Lạc Vũ thấy hắn nhìn thoáng qua Tiểu Ngân, cũng đã sờ soạng hiểu được tính tình tiểu tử này rõ ràng, Lạc Vũ không khỏi nhướng mắt, không thể làm gì khác hơn là cười làm lành.

“Nếu không ta trị bệnh tốt cho nó, có thể...”

“Đánh với ta một ván.”

Lạc Vũ còn chưa thương lượng hết câu, nam tử bạch y đột nhiên gõ gõ bàn cờ, cười khê nói với Lạc Vũ: “Xem như là cái giá phải trả vì đã làm bị thương sủng vật của ta.”

Người này thật đúng là dễ nói chuyện, Lạc Vũ nghe hắn nói liền nghĩ vậy.

Lập tức, cúi đầu nhìn lướt qua bàn cờ trước mắt, nhún nhún vai nói: “Ta không biết chơi môn này.”

Năm đó cái gì nàng cũng học, nhưng cờ vây thật không có gì hay để học, môn này nàng học thật sự không tốt.

“Người không biết?” Trong mắt nam tử bạch y, hiện lên một tia kinh ngạc, chợt lóe rồi biến mất.

“Có gì không ổn?” Lạc Vũ ngắc đầu, nàng không biết chơi cờ vậy, có gì đâu mà kinh ngạc dữ vậy.

Chẳng lẽ người này cho rằng nàng chắc chắn biết môn này, hẳn quen biết nàng sao?

“Không có.” Sau một thoáng kinh ngạc chợt lóe mà qua, nam tử chậm rãi cười lắc đầu, đầu ngón tay cầm lấy quân cờ nhẹ đặt lên bàn cờ: “Thật tiếc, lần trả giá này đã không thể hoàn trả lại rồi.

Một lát nữa, có lẽ ta sẽ nghĩ ra cách bồi thường khác rồi.”

Sắc mặt ôn nhuận, tươi cười ôn hòa.

Lạc Vũ nghe vậy lại sâu thẳm nhìn nam nhân liếc mắt một cái.

Như thế nào lại có cảm giác rằng người nam nhân này rất nguy hiểm với nàng, không phải liên quan đến tánh mạng nguy hiểm, mà là một loại nói không nên lời, ẩn dấu nguy hiểm.

“Như vậy chơi cờ 5 quân được không?” Thứ duy nhất nàng biết là cờ 5 quân.

“Ác?” Nam nhân hiển nhiên chưa từng nghe qua.

Lạc Vũ cũng dứt khoát, trực tiếp sắp xếp các quân cờ lên bàn cờ.

“Xem ra cũng đơn giản.” Nam tử vừa xem đã hiểu quy tắc, thông thả lên tiếng.

“Ta đánh với người ba bàn.” Lạc Vũ cố gắng hào phóng.

Ba bàn cờ 5 quân bằng một bàn cờ vậy, nhưng tính chất cũng không thể mang ra so sánh với nhau.

Nam tử bạch y nghe vậy, ngắc đầu nhìn Lạc Vũ liếc mắt một cái, khóe miệng hàm chứa ý cười, chậm rãi đặt quân cờ lên bàn cờ.

Cờ 5 quân, đơn giản dễ hiểu, rất dễ đánh.

Năm đó, Lạc Vũ là nhờ vào cờ 5 quân này, mà đánh cho các sư huynh sư tỷ không thể chống trả nổi, miễn cưỡng lấy lại chút thể diện vì không biết chơi cờ.

Lúc này thi triển ra, đương nhiên dễ dàng giải quyết nam tử bạch y rồi.

“Ba bàn đã xong.” Lạc Vũ mỉm cười nhìn nam nhân.

Cờ 5 quân, nàng muốn nhường cũng khó làm được.

Mà nam tử nghe Lạc Vũ nói, ánh mắt khê nhúc nhích, cười nhìn Lạc Vũ liếc mắt một cái, cúi đầu nhìn những quân cờ trên bàn, trầm tư trong chốc lát.

“Vừa đơn giản vừa phức tạp, tốc chiến tốc thắng, nhưng thật mau lẹ.”

Sau khi bình phẩm, nam tử bạch y chậm rãi nói: “Đánh tiếp một ván nữa đi.”

“Đã thương lượng là đánh ba bàn mà.” Lạc Vũ xoa Tiểu Ngân.

“Ta đâu có nói đồng ý.” Nam tử bạch y cười cười, nhìn Lạc Vũ.

Ý cười trong mắt, làm cho Lạc Vũ cảm giác chính mình thật giống như đang làm nũng xấu lắm, nhất thời không nói gì cúi đầu, tiếp tục đánh cờ.

Sao lại có cảm giác như vậy nhỉ? Thật là.

“Đơn giản dễ hiểu, cũng không quá phức tạp, không bằng cờ vây đánh chiếm từng bước một, nhưng lại có được kết quả nhanh chóng trực tiếp, loại cờ này thật là hay.”

Nam tử bạch y thông thả đặt quân cờ lên bàn cờ.

Lạc Vũ thấy chỉ trong thời gian ngắn, người này cư nhiên có thể làm cho nàng hạ xuống hai mươi, ba mươi quân cờ vẫn chưa giành được thắng lợi, thiên phú của người này...

Lập tức tiếp lời: “Đúng vậy, dứt khoát lưu loát, trực tiếp tuyệt sát, không có tâm địa gian xảo.”

Cờ vây phức tạp, phải thiết kế bố cục, nếu sai một bước, dẫn theo cả bàn cờ sai.

Mà cờ 5 quân, vừa xem hiểu ngay, trực tiếp cực kỳ.

Thắng thua chỉ ngay trong một khoảnh khắc lúc đó, vừa đơn giản vừa phức tạp.

Nếu nói cờ vây là xem xét toàn cục diện trong thiên hạ, là vua thương trong các binh khí.

Như vậy cờ 5 quân này, lại như một thanh lợi kiếm vừa ra khỏi vỏ sẽ phải thấy máu, đoạt nhân tánh mạng, tốc chiến tốc thắng.

Đây là hai loại cảnh giới.

“Nguyên lai là như vậy, khó trách...” Nam tử bạch y nhìn vào mắt Lạc Vũ, ánh mắt hẩn như ngộ ra điều gì, mỉm cười.

Vừa hạ xuống một quân cờ, Lạc Vũ phong kín cục diện ván cờ, nghe thấy nam nhân lên tiếng, ngẩng đầu nói: “Khó trách cái gì...”

“Khụ khụ...” Vừa lên tiếng hỏi, chỉ thấy nam tử bạch y đối diện đột nhiên nhẹ nhàng ho khan hai tiếng.

Lạc Vũ mấy ngày nay bị Vân Thí Thiên ốm đau, dưỡng thành thói quen.

Lúc này không chút suy nghĩ, trực tiếp khoát tay lên cổ tay nam tử bạch y.

Nam nhân thấy vậy khẽ nhếch mi, hơi kinh ngạc nhìn Lạc Vũ.

Bên cạnh, thư sinh ôm tiểu thú mặt mũi bầm dập, vẫn không hề lên tiếng, thấy tình hình này, trong mắt cũng hiện lên một chút ánh sáng, nhìn Lạc Vũ.

Lạc Vũ thấy vậy liền có chút phản ứng lại, cười nói: “Thói quen thôi.”

Lời còn chưa dứt, lại nói tiếp: “Khí tức có chút rối loạn, hẳn là do lúc luyện công gặp vấn đề, cũng không nghiêm trọng, ăn một viên đan dược là tốt rồi.”

Dứt lời, lấy ra một bình dược, đổ ra một viên đan dược, đưa cho nam nhân bạch y.

Đây xem như là bồi tội Tiểu Ngân đánh bị thương sủng vật của hắn.

Bọn họ xem như không ai thiếu ai.

Nam nhân bạch y nhìn Lạc Vũ đưa cho hắn một viên đan dược, giương mắt nhìn Lạc Vũ liếc mắt một cái.

Lại cúi đầu nhìn cổ tay, nơi Lạc Vũ vừa đặt tay lên bắt mạch.

Đôi mắt thâm u chợt lóe lên ánh sáng rồi biến mất, khóe miệng tươi cười càng thêm sâu.

“Như vậy ta cũng không khách khí rồi.” Nam tử bạch y vươn tay tiếp nhận, không hề chần chừ, bỏ vào trong miệng.

Bên cạnh, thư sinh thấy vậy tiến lên một bước, xem bộ dạng của hắn như là muốn khuyên can.

Bất quá, cuối cùng cũng không lên tiếng phản bác.

Lạc Vũ thấy bạch y nam tử ăn vào dược hoàn của nàng, lập tức ôm Tiểu Ngân đứng dậy, mỉm cười nói: “Tiểu Ngân nhà ta nghịch ngợm, xin thông cảm cho.”

Bạch y nam tử nhìn Lạc Vũ, mỉm cười nhưng không trả lời.

Lạc Vũ thấy vậy cũng trực tiếp nói: “Ta ra ngoài đã lâu, chúng ta đây cáo từ, sau này có duyên gặp lại.” Dứt lời, ôm Tiểu Ngân xoay người muốn đi.

“Cha mẹ bị nhốt trong lao ngục, có người lại vui vẻ tranh sủng tổ chức tuyển phi, bi ai a.”

Lạc Vũ xoay người, còn chưa kịp đi, ở phía sau bạch y nam tử đột nhiên chậm rãi lên tiếng.

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Lạc Vũ lập tức biến đổi.

Những lời này là nói về nàng, người này biết nàng, lập tức mạnh xoay người lại, lạnh lùng nói: “Người là ai?”

Ngón tay bạch y nam tử thông thả phất qua những quân cờ, vẫn ôn nhuận nhìn Lạc Vũ như trước, chậm rãi nói: “Ta đến từ Phạm Thiên Các.”

Cư nhiên không một chút nào kiêng kị, không một chút nào giấu diếm, tự nhiên cực kỳ.

Lạc Vũ vừa nghe, mắt có chút trầm xuống, mặt lạnh xuống.

“Những lời này của người là có ý gì?” Lạc Vũ quay thân lại, ngồi xuống một lần nữa, đối mặt với hắn.

Bạch y nam tử nhìn Lạc Vũ trong khoảnh khắc, vẻ mặt lãnh khốc, không còn nữa vẻ đẹp ôn hòa vừa rồi, lập tức chậm rãi lắc đầu: “Không có đáng yêu như vừa rồi.”

Lạc Vũ nghe vậy nhất thời nhướng mày.

Nàng còn chưa kịp lên tiếng, bạch y nam tử có chút phất tay, chậm rãi nói: “Ta không muốn nợ ân tình của ai, viên dược hoàn người đưa cho ta, ta sẽ có tạ lễ cho người.”

Dứt lời, nam tử có bộ dáng thư sinh bên cạnh, móc ra 2 vật từ trong lòng, đặt trước mặt Lạc Vũ.

“Hai vật này ta đưa cho người, bất quá có hạn chế về thời gian, một khi qua hết, sẽ phải thay đổi rồi.” Bạch y nam tử vẫn mỉm cười như trước, ôn nhuận cực kỳ.

Lạc Vũ cau mày, cũng không khách khí, trực tiếp cầm lên mở ra xem.

Liếc mắt nhìn một cái, trong nháy mắt khuôn mặt Lạc Vũ liền trở nên nghiêm túc.

Là bản đồ của hai nơi.

Một chỗ, đánh dấu ở Phong Hỏa Nhai thuộc lãnh thổ Phạm Thiên Các, trên đó rõ ràng viết, đây là nơi giam giữ cha mẹ nàng.

Ghi rõ lúc nào giam giữ đến tận đây, lúc nào sẽ áp giải tới một chỗ khác.

Trên đó đều ghi lại thời gian chuẩn xác.

“Người rút cuộc là ai?” Lạc Vũ nắm chặt bản đồ trong tay.

Khóe miệng bạch y nam tử nhếch lên: “Ta là ai, người rất để ý sao?”

Lạc Vũ nghe vậy càng thêm nhú chặt mày.

“Cần gì để ý ta là ai, người chỉ cần biết rằng những gì ghi lại trên này hoàn toàn là sự thật thì tốt rồi, có chút người vốn rất khinh thường động tay động chân trong đó. (*giở thủ đoạn)

Bất quá, chỉ cho phép người chọn một chỗ, chọn tới chỗ nào, tự nhiên sẽ có người cho người bản đồ càng thêm chuẩn xác, coi như đây là hồi báo ột viên dược hoàn của người.”

Ánh mắt bạch y nam tử lấp lánh nhìn Lạc Vũ, thanh âm từ tính theo gió bay lên.

Lạc Vũ nghe vậy, ánh mắt khẽ nhúc nhích.

Nếu bản đồ này là thật, như vậy địa vị người trước mặt này tại Phạm Thiên Các...

Vừa nghĩ vừa mở ra một tấm bản đồ khác trong tay nhìn kỹ.

Là quốc thổ kinh đô tổng bộ của Ân Tộc.

Trên bản đồ không viết bất cứ chữ gì, chỉ là trung tâm bản đồ, vẽ lên một con thiên hỏa điều.

Thiên hỏa điều, là dược liệu tuyệt đỉnh có thể vì Vân Thí Thiên bào chế huyền hỏa đan.

Nắm ngón tay Lạc Vũ gắt gao cầm hai bản đồ.

Rất quý trọng, hai vật này quả thực...

“Mười ngày sau, thiên hỏa điều – thứ không dễ gì đạt được đến tay của Ân Tộc, sẽ bị luyện chế, đến lúc đó được hiệu sẽ hoàn toàn bị tiêu tan.” Thanh âm trầm thấp truyền đến.

Lạc Vũ ngẩng đầu, bạch y nam tử vốn ngồi đối diện, đã chậm rãi đứng dậy rời đi.

“Muốn biết ta là ai, lần gặp mặt kế tiếp, người tự nhiên sẽ biết.”

Thanh âm rất ít, trầm thấp mà hữu lực.

Gió núi bay qua, phất lên tóc đen cùng bạch y, xuất trần tuyệt thế.

Lạc Vũ ngồi trên ghế đá, trầm ngâm trong nháy mắt, đột nhiên bay vọt ra, điên cuồng bay về hướng hoàng cung Vân Thí Thiên.

Mười ngày, chỉ có mười ngày thời gian.

Nơi giam giữ cha mẹ nàng ở Phạm Thiên Các, ở phía bắc Phật Tiên Nhất Thủy.

Mà dược liệu bào chế thuốc chữa bệnh cho Vân Thí Thiên, thiên hỏa điều lại nằm trong tổng bộ Ân Tộc, ở phía nam Phật Tiên Nhất Thủy.

Trong mười ngày tuyệt đối không có cách nào tới được 2 nơi.

Chỉ có thể chọn một chỗ, chỉ có thể một chỗ...

Ánh mặt trời chậm rãi chìm xuống, trời chiều bao phủ trên bầu trời.

Ánh sáng ngọc chiếu xuống, đỏ như máu, đỏ đến làm cho người ta nhìn thấy mà giật mình.

Chính điện không có, nghị chính cung không có, tắm cung không có.

Lạc Vũ điên cuồng bay tới, nhưng lại cuống quýt vô hạn.

Vân Thí Thiên đã đi đâu rồi?

Lạc Vũ còn đang nghi hoặc, trong được phòng mơ hồ truyền vào trong tai tiếng ho khan.

Lạc Vũ vừa nghe lập tức xoay người bước nhanh về hướng mật thất dược liệu của Vọng Thiên Nhai.

Bầu trời u ám, bóng đêm chậm rãi buông xuống.

Ngon đèn dầu bắt đầu toát lên, chiếu sáng ban đêm trong hoàng cung Vọng Thiên Nhai.

“Quân vương, thương thế của người không thể lại kéo dài thêm thời gian nữa rồi.”

Cách cửa sổ, Lạc Vũ rõ ràng nghe thấy thanh âm lo lắng của Phong Vô Tâm, cước bộ của Lạc Vũ không khỏi dừng lại.

“Ta không sao, người đâu?” Mãnh liệt ho khan, thanh âm hỗn loạn pha lẫn táo báo của Vân Thí Thiên vang lên.

Buổi sáng Lạc Vũ ra ngoài, đến giờ vẫn chưa về, không biết chạy đi đâu rồi, Vọng Thiên Nhai cũng không an toàn tuyệt đối.

“Quân vương, nàng sẽ không sao, trước tiên người nên chú ý thân thể của mình...Hả...”

“Thí Thiên... Thí Thiên, người...” Đột nhiên, tiếng kinh hô của Phong Vô Tâm và Vân Khung đồng thời vang lên, thanh âm tràn đầy lo âu.

Lạc Vũ đi đến bên cửa sổ, nương ngọn đèn dầu nhìn thoáng qua phòng trong.

Vân Khung cầm khăn trong tay dính đầy vết máu, mà khoe miệng Vân Thí Thiên vẫn còn chảy ra máu.

Trái tim Lạc Vũ trầm xuống.

Nàng biết thương thế Vân Thí Thiên không thể lại kéo dài thêm nữa rồi, nhưng lại không ngờ tới nhanh như vậy, thể lực trong thân mình của Vân Thí Thiên đã không thể áp chế nội thương thêm nữa.

Vẫn gắt gao nắm chặt hai phần bản đồ trong tay.

Một bên vốn là cha mẹ nàng, thân nhân luôn yêu thương, quan tâm nàng.

Một bên vốn là Vân Thí Thiên, là Vân Thí Thiên.

Lạc Vũ đứng trong bóng đêm, cắn chặt môi.

“Còn không tiến vào.” Nhận thấy được khí tức Lạc Vũ ngoài cửa sổ, Vân Thí Thiên khẽ nhíu mi, tay áo bào phất qua cửa sổ trong tay Vân Khung, lau đi vết máu nơi khóe miệng, lại đi về hướng ngoài cửa xem.

Lạc Vũ thấy vậy trong lòng chua xót, bước nhanh tiến vào.

“Chạy đến nơi nào vậy?” Vân Thí Thiên ngồi trên ghế, sắc mặt không có biến, phẳng phất như chưa từng xảy ra chuyện gì.

“Tiểu Ngân nhìn thấy một con ma thú hơi giống nó, chạy theo đánh ma thú nhà người ta.” Lạc Vũ nhìn Vân Thí Thiên hoàn toàn không có ý định nói ra chuyện xảy ra với hắn trong mật thất, nàng chậm rãi nói.

Vân Thí Thiên biết tính tình của Tiểu Ngân, nghe vậy quét mắt liếc Tiểu Ngân một cái, kéo tay Lạc Vũ: “Sau này không cho rời khỏi ta lâu như vậy.”

Vẫn bá đạo như trước, lãnh khốc khôn cùng.

“Thân thể của người...”

“Không có việc gì.”

“Người...”

“Không cho hoài nghi lời nói của ta.”

Lạc Vũ nhìn Vân Thí Thiên, hắn lại chuyển mắt, lạnh lùng nhìn Phong Vô Tâm đang cau chặt mày bên cạnh.

Phong Vô Tâm thấy vậy cắn răng, trầm giọng nói: “Ta mới vừa rồi thu được tin tức, biết được nơi giam giữ cha mẹ người, bọn họ vô cùng có khả năng bị giam giữ tại...”

Lạc Vũ nghe vậy, trong nháy mắt trăm vị hỗn tạp, cũng đã bị thương nặng thành cái dạng này, lại còn quan tâm đến cha mẹ nàng...

“Chuyện này các người xử lý, ta có chút việc đi một chút, người ở đây chờ ta.” Lạc Vũ cắt lời Phong Vô Tâm, ngẩng đầu hung hăng hôn Vân Thí Thiên một cái, xoay người phóng đi về hướng cửa phòng.

“Trở về cho ta.” Vân Thí Thiên kinh ngạc mang theo tức giận, cứ nhiên không nghe lời hắn.

Mà Lạc Vũ chạy ra ngoài cửa, gắt gao nắm hai bản đồ trong tay, cắn răng đặt bản đồ giam giữ cha mẹ nàng vào trong lòng, nắm chặt bản đồ thiên hỏa diễm trong tay.

Bóng đêm lan tràn, đen đến nỗi làm lòng người vỡ tan, đau lòng.

63. Chương 63

Cha mẹ, xin lỗi, cho phép Lạc Vũ ích kỷ một lần.

Phạm Thiên Các mặc dù nguy hiểm, nhưng trước mắt không có nguy hiểm tánh mạng.

Mà được liệu trị thương cho Vân Thí Thiên là trân phẩm trăm năm mới xuất thế một lần, nội thương của hắn đã trở nên nghiêm trọng, nếu vẫn không trị...

Bóng đêm trầm trọng, đen đến nỗi người ta nhìn thấy mà giật mình.

Lạc Vũ chôn tất cả khổ sở vào trong tim, phi thân bay đi.

Nhìn Lạc Vũ không nói lời nào đã rời đi, bên trong phòng Phong Vô Tâm và Vân Khung liếc nhau, trong mắt cũng hiện lên kinh ngạc.

Thái độ quan tâm của Lạc Vũ đối với cha mẹ nàng, cho đến bây giờ rất rõ ràng, không ai có thể hoài nghi điểm này.

Lúc này đây, sao nàng lại giao một chuyện quan trọng như thế cho bọn họ xử lý chứ.

Nàng chẳng những không hỏi tới, ngược lại chạy biến đi mất tiêu?

Này... Đây là ý gì vậy?

Mà vẻ mặt Vân Thí Thiên lại hiện lên lạnh nộ, trong mắt đen kịt, bắt đầu nổi lên hai ngọn lửa.

Chạy, cứ nhiên không để ý đến hần, đã chạy mất?

Hơn nữa, này là có ý gì? Nàng trước khi đi ôm hần mạnh mẽ hôn một cái lại là có ý gì?

Đó là nàng đã hạ quyết tâm quyết tuyệt, đó là nghĩa vô phản cố dứt khoát. (*quyết định làm sẽ không hối hận)

Chuyện gì bắt nàng phải nghĩa vô phản cố?

Chuyện gì muốn nàng bỏ qua cha mẹ mà nàng vẫn luôn quan tâm, một mình chạy đi?

Lạc Vũ không phải là người như thế, cảm giác này... Cảm giác này rất không tốt.

Đôi mắt Vân Thí Thiên trầm xuống, mạnh đứng lên, áo bào vung lên muốn đuổi theo.

“Quân vương, người không thể lại vận động mạnh...”

“Hoàng đệ, đừng vội, chúng ta sẽ đuổi theo xem một chút rốt cuộc vốn là...”

Phong Vô Tâm cùng Vân Khung thấy vậy nhất tề nhảy tới.

Ngoài phòng, nhân viên báo tin đang bay nhanh mà đến.

Trong hoàng thành kinh đô Vọng Thiên Nhai, không có bất cứ sự tình gì có thể giấu diếm được tầm mắt của Vân Thí Thiên.

Tiếng bấm báo vang lên trong bóng đêm.

Đêm, rất đen, rất đen.

Đó là, một loại nhan sắc rồi rắm.

Tổng bộ Ẩn Tộc, là thế lực chỉ thấp hơn Vọng Thiên Nhai và Phạm Thiên Các tại Phật Tiên Nhất Thủy, đây là thế lực độc bá một phương phía nam Phật Tiên Nhất Thủy, gọi là Quốc Kiến Đô.

Vọng Thiên Nhai và Ẩn Đô cách nhau không quá gần, cũng không tính quá xa.

Lấy sức lực của 10 cấp Linh Thứu, có thể dễ dàng chạy tới trong vòng 10 ngày.

Lạc Vũ mượn Linh Thứu của Yến Lâm, ngày đêm kiêm trình bay về hướng Ẩn Đô.

Gió thu vù vù thổi, mùi hoa quế thơm ngát.

Mùi thơm ngọt ngào, mát mẻ thấm thấu vào trong không khí.

Đem ngày mùa thu, làm cho người ta say lòng.

Ngày thứ 9, mặt trời lên cao, tại Ẩn Đô.

Bộ tộc Ẩn Tộc, am hiểu thân pháp, lấy màu đen dấu khí quỷ dị làm cơ sở.

Bởi vậy, kiến trúc tại Ẩn Đô tràn ngập một cổ khí tứ quý dị không nói nên lời, kiến trúc màu đen pha lẫn cách bày trí.

Làm cho người ta có một loại cảm giác âm trầm kinh tủng, làm cho người ta rất không thoải mái.

Bất quá, người của Ẩn Tộc lại rất thích thú hưởng thụ loại không khí âm trầm này.

Dọc theo đường đi, Lạc Vũ ăn gió uống sương, khi đói bụng qua loa bắt 2 con chim sẻ, ăn 2 quả đại là xong, buồn ngủ trực tiếp ngủ trên lưng Linh Thú một chút. (*ăn uống khổ cực)

Rốt cục đến đêm nay, cả người phong trần tới nơi.

Bầu trời đen nhanh, nương theo kiến trúc quỷ dị, càng thêm làm cho người ta có một loại cảm giác âm trầm như rớt xuống địa ngục.

Thiên hỏa điều, là dược liệu cao cấp nhất, trăm năm mới xuất thế một lần tại Phật Tiên Nhất Thủy.

Lần này cơ duyên xảo hợp, rơi vào trong tay tộc trưởng Ân Tộc, đây quả thật là một tin tức chấn động a.

Ân Tộc, nếu đặt ở nơi khác tuyệt đối có thực lực xưng hùng xưng bá, trong tộc tuyệt đối là cao thủ đông đúc.

Nhưng là ở tại Phật Tiên Nhất Thủy tuyệt đối không phải là thế lực lợi hại nhất.

Bởi vậy, Ân Tộc giấu kín tức về phong hỏa điều, ngay cả một giọt nước cũng không lọt, một khi bị tiết lộ, sẽ nổi lên tranh đoạt, đến khi đó bọn họ sẽ phải đối mặt nguy cơ không giữ được thiên hỏa điều.

Cho nên, đem mặt dược liệu ẩn giấu, không tiết lộ nửa chữ ra ngoài, an tĩnh chờ ngày mai luyện chế nó.

Đến khi đó, cho dù tin tức bị lộ ra ngoài, dược hiệu của thiên hỏa điều cũng không còn, người khác cũng hết cách.

Chủ ý này của tộc trưởng Ân Tộc là vô cùng tốt.

Đáng tiếc, cũng không biết tại sao lại để lọt ra tiếng gió, cứ nhiên rơi vào tai người của Phạm Thiên Các, cho nên mới hấp dẫn Lạc Vũ đến đây.

Ánh sao chiếu sáng đầy trời.

Mất thấy ngày mai là thời gian tốt nhất, Lạc Vũ cũng không cố kị nhiều, cầm bản đồ trong tay một đường cẩn thận tìm đến đây.

Đường phức tạp, quanh co khúc khuỷu.

Mặt ngoài, phòng ngự xem ra vẫn như trước, kì thực trong chỗ tối không biết có bao nhiêu người, bao nhiêu cơ quan ám khí thiết trí.

Song, cũng không biết Phạm Thiên Các dùng bản lãnh gì, lại có thể có được tấm bản đồ này.

Lạc Vũ một đường đi theo bản đồ, cứ nhiên có thể tránh thoát tất cả tuần tra cùng cơ quan ám khí.

Thêm vào đó, Lạc Vũ không hề có khí tức đấu khí, nàng lại giấu đi hơi thở của cổ võ, cho nên không ai có thể phát hiện Lạc Vũ tồn tại.

Bởi vậy, một đường đi tới, Lạc Vũ thật sự không gặp bất cứ trở ngại gì.

Phía cuối bản đồ, là trung tâm cấm cung hoàng thành Ân Đô.

Lạc Vũ ngẩng đầu nhìn Thiên Hương Các, nơi này là cấm cung của hậu phi, chân mày nàng có chút giật giật.

Bản đồ chỉ ở chỗ này, chẳng lẽ người đến liên lạc với nàng là một vị phi tử trong này?

Thế lực Phạm Thiên Các thật đúng là chỗ nào cũng có thể thâm thấu vào được a.

Ngay lúc Lạc Vũ dừng lại bước chân tại phía sau núi giả, núi giả bên cạnh đột nhiên tách ra, một người mặc một thân hắc y bao từ đầu tới chân.

Đừng nói muốn thấy rõ dung mạo của hắn, ngay cả tóc của hắn cũng nhìn không thấy.

Hình như đã sớm đứng tại nơi này chờ nàng.

“Cứ nhiên lựa chọn nơi này?” Hắc y nhân thấy bản đồ trong tay Lạc Vũ, nhẹ nhàng đè thấp thanh âm nói một câu.

Nghe ra hình như có chút kinh ngạc.

Lạc Vũ nghe vậy, sắc mặt vẫn không có chuyển biến, chỉ lạnh lùng nhìn người nọ.

Hắc y nhân rất nhanh nhìn quét xung quanh Lạc Vũ liếc mắt một cái, thấy rõ Lạc Vũ là đến đây một mình, cũng không có ai theo nàng.

Hắn hài lòng gật đầu.

Chủ nhân của hắn không thể dễ dàng cấp một cái nhân tình cho Vân Thí Thiên như vậy.

Nếu có những người khác của Vọng Thiên Nhai đi theo.

Như vậy, sẽ không có ý nghĩa rồi, đến lúc đó việc này sẽ ngưng tại đây.

“Ta có bản đồ thiên hỏa diều, nơi cất giữ cụ thể người của chúng ta không thể vào đó được, chỉ biết đại khái, thêm vào đó chúng ta cũng không nắm rõ cơ quan bố trí, chỉ biết là trưa ngày mai, bọn họ sẽ bắt đầu luyện chế, chính người nhìn mà làm đi.”

Hắc y nhân cúi đầu nói thầm một câu, sau đó không nói thêm gì nữa.

Trực tiếp móc ra một tấm bản đồ từ trong lòng, rất nhanh ngắn gọn những gì bọn họ biết đến nói cho Lạc Vũ.

Sau đó, không đợi rơi vũ đáp lời, bóng người chợt lóe đã biến vào bên trong núi giả.

Núi giả hợp lại, hoàn toàn không phát ra tiếng động.

Lạc Vũ thấy vậy nhìn lướt qua núi giả, nương theo ánh trăng nhìn rõ bản đồ, bước nhanh theo chỉ dẫn của bản đồ.

Xem ra, đám người Phạm Thiên Các có cách thức liên hệ tương tự với cách thức nàng và các đồng bạn liên lạc nhau.

Dứt khoát lưu loát cực kỳ.

Mà ngay lúc Lạc Vũ đi xa, bên kia núi giả mở ra.

Một bóng đen nho nhỏ, giương cánh bay theo phương bắc trong bầu trời đêm.

Ánh trăng trên cao, đêm sâu kín yên tĩnh.

Từng nhóm từng nhóm thị vệ tuần tra cùng cơ quan ám khí, ở trước mắt Lạc Vũ xem như ảo ảnh, căn bản vô dụng.

Chỉ trong chớp lát, Lạc Vũ dựa theo bản đồ Phạm Thiên Các đưa cho nàng, tiềm nhập vào mật thất Ẩn Tộc, nơi chỉ có tộc trưởng mới có thể đi vào.

Nơi nào cất giữ tất cả những vật quý nhất trong Ẩn Tộc.

Cánh cửa bằng đồng cực lớn sừng sững trước mặt Lạc Vũ.

Pho tượng điêu khắc Bá Vương Long hung ác ngồi xổm trên cánh cửa bằng đồng, ánh mắt dữ tợn, đằng đằng sát khí.

Đường kính cánh cửa bằng đồng cơ hồ không có một khe hở, giống như một vách tường sừng sững dung nhập trong bóng tối.

Lạc Vũ thấy vậy, dựa theo ký hiện trên bản đồ, chậm rãi vươn tay về phía cửa.

Trong nháy mắt, không tiếng động di chuyển, đại môn không một khe hở chậm rãi hé ra, quang mang chói mắt đột nhiên bắn ra từ bên trong.

Lạc Vũ thấy vậy lắc mình tiến vào mật thất.

Những bảo vật trong mật thất, sáng rọi kinh người.

Mắt chỗ bảo vật lóe ra hào quang, cơ hồ có thể làm cho người ta không mở được mắt, vừa thấy những thứ này, người bình thường sẽ lập tức tranh đoạt.

Lạc Vũ đóng lại cửa lớn, ánh mắt đảo qua mọi nơi.

Chỉ thấy mật thất thiết kế cầu thang đi xuống dưới theo hình xoắn ốc, xem chính thể giống như hình dạng một con ốc xà cừ.

Mà phía trên nó trưng bày vô số bảo vật.

Nhìn kỹ, tất cả đều là trân phẩm Lạc Vũ chưa từng thấy qua.

Nội đan của 12 cấp ma thú, bộ xương của 11 cấp ma thú Linh Lung Sư...

Thiên tài địa bảo linh chi, dược liệu quý hiếm, nhiều không sao tả xiết.

Lộng lẫy làm cho người ta hoa mắt, đây chính là lạc vào trong rừng bảo bối.

Nhìn nhiều bảo vật như vậy, Lạc Vũ lại không hề có một tia ba động, ánh mắt trực tiếp nhìn xuống phía dưới cùng.

Những bảo vật này cho dù tốt đến mức nào, nhiều đến mức nào đi nữa, nhưng có thể bằng bảo vật trong khổ phòng của Vân Thí Thiên sao? (*nơi đựng bảo vật)

Mặc dù nàng chưa từng vào đó, nhưng dùng ngón chân vẫn có thể nghĩ được điểm này.

Càng đừng nói, bây giờ thứ mà nàng muốn cũng chỉ có thiên hỏa điều, mấy thứ khác hoàn toàn không lọt được vào mắt Lạc Vũ.

Tầm mắt cấp bách đảo qua tất cả bảo vật.

Cuối cùng, ánh mắt Lạc Vũ rơi vào dưới cùng mật thất, trên đài bạch ngọc đen kịt.

Phía trên đặt một vật giống như cái lồng bằng thủy tinh, loáng thoáng chiếu ra những tia sáng màu hồng, sáng đến kinh người.

Mà bên trong cái lồng thủy tinh, thiên hỏa điều lẳng lặng nằm trong đó.

Hình dạng thiên hỏa điều giống như một đóa kỳ hoa.

Sinh trưởng tại cực bắc, quanh năm tuyết đọng ít người lui tới, trên đỉnh tuyết sơn.

Tính chất lại hỏa mạnh dị thường.

Từ trong băng hấp thu băng tủy, ngàn vạn năm thành hình, bắn ra nụ hoa màu lửa đỏ.

Được sinh ra từ băng tuyết và ánh mặt trời trên đời này cũng chỉ có thiên hỏa điều.

Sắc mặt Lạc Vũ vẫn không thay đổi, chậm rãi đi xuống, ánh mắt sáng ngời.

Bạch y nam nhân đưa cho nàng bản đồ, nàng cũng không hoàn toàn tin tưởng, dù sao chỉ mới gặp lần đầu, ai biết hẳn là loại người nào.

Thật giả, hoặc là cạm bẫy, đều có thể xảy ra.

Chỉ là, nàng biết rõ nguy hiểm, nhưng cũng không nhịn được muốn thử một lần.

Thiên hỏa điều, tuyệt đối không thể bỏ qua.

Mà ngay lúc này đây, cư nhiên thật là thiên hỏa điều, cư nhiên thật là.

Nháy mắt, trong lòng Lạc Vũ nổi lên ba động cùng phức tạp, sau đó lại đem hết thảy những tâm tình khác vứt bỏ, trước mắt thiên hỏa điều là quan trọng nhất.

Nàng nhất định phải lấy về cho Vân Thí Thiên.

Thả người bay vọt xuống, Lạc Vũ trực tiếp rơi xuống chỗ sâu nhất, đứng bên cạnh thiên hỏa điều.

Bình thân không có một tia ba động, không có một tia dị thường, bình tĩnh giống như tùy ý đi trên đường cái.

Lạc Vũ đứng trước cái lồng thủy tinh, nhìn thiên hỏa điều bên trong.

Những tia lửa nhỏ phụ quanh cái lồng thủy tinh.

Nếu không nhìn kỹ, chỉ nghĩ đây là tia sáng màu hồng phát ra từ thiên hỏa điều, nhưng thực ra lại là những tia lửa, che kín cái lồng thủy tinh.

Lạc Vũ thấy vậy, ánh mắt liếc xuống dưới mặt đất.

Chỉ thấy trên mặt đất, loáng thoáng hiện đầy hoa văn quý dị màu đỏ.

Hoàn toàn giống với tình huống trong cái lồng thủy tinh.

Hoa văn màu đỏ ẩn chứa cảm giác cực nóng.

Đó là biểu thị có rậm rạp cơ quan.

Lạc Vũ nhíu chặt mày.

Không phải ngũ hành bát quái, không phải phục hy tứ tượng, mà là một loại trận pháp cổ xưa nàng chưa từng thấy qua, thứ này...

Thứ này, nàng không biết cách phá giải.

Ánh sáng của thiên hỏa điều trong lồng thủy tinh chói lọi.

Bên ngoài mật thất, thời gian nhanh chóng trôi qua.

Trên bản đồ ghi chú rõ ràng, trong thời gian một nén nhang, bên ngoài sẽ đổi một tốp tuần tra, đồng thời sẽ tiến hành kiểm tra.

Thời gian của nàng, đã không nhiều lắm rồi.

Mắt thật sâu híp lại, Lạc Vũ chăm chú nhìn thiên hỏa điều gần ngay trước mắt, đột nhiên cắn răng một cái, nếu đã đến đây, tuyệt không thể về tay không.

Trong nháy mắt, ngân quang hiện ra, Lạc Vũ giương tay lên, nhuyễn kiếm vẫn quán bên hông ra khỏi vỏ.

Ngân quang lóe ra, Lạc Vũ bỏ một kiếm xuống cái lồng thủy tinh.

Nếu không biết phá giải, như vậy sẽ mạnh mẽ cướp đoạt đến tay.

“Bịch.” Ngân quang như rồng bay bỏ xuống, cái lồng thủy tinh trong suốt, ầm một tiếng vỡ thành bột phấn.

Thiên hỏa điều được giữ bên trong cái lồng lập tức bắn ra từng chùm tia sáng, định bay đi.

Thiên địa linh vật, tự có linh tính, cho nên một khi cái lồng bị vỡ hoa thiên hỏa điều liền muốn chạy thoát.

Mà cùng khắc, bên ngoài mật thất tiếng chuông báo động vang lớn, nháy mắt vang vọng mỗi một chỗ trong hoàng cung Ấn Tộc, bình tĩnh mọi người đang say ngủ trong đêm.

Mặt không chút thay đổi, lãnh khốc dị thường.

Lạc Vũ không để ý đến tiếng chuông reo vang bên ngoài, thần thái tương đương trầm ổn.

Một kiếm đánh xuống, tay nhanh như điện xẹt, ngay lúc thiên hỏa điều phóng ra tia sáng, tay cầm kiếm nhanh chóng cắt khối băng tuyết trên đài thành hình dạng một cái hộp.

Thân mình làm theo suy nghĩ, trong tích tắc trực tiếp dùng hộp băng giữ lại thiên hỏa điều muốn bay lên không. Bịch một tiếng, giữ lại nó bên trong khối băng.

Thiên hỏa điều là dược thảo cực phẩm, nếu không giữ nó trong băng đá ngàn năm nơi nó sinh trưởng, chắc chắn nó sẽ không an phận mà trốn thoát, hoặc mất đi công dụng.

Trong chuyện này, Ân Tộc quả nhiên mắt không biết bao nhiêu công sức, mới đem được thiên hỏa điều từ cực bắc trở về.

Mà giờ phút này, lại bị Lạc Vũ chiếm hết tiện nghi.

Hộp băng vừa cất vào trong áo, sức nặng đè trên bàn đã không còn, trong nháy mắt đài cao sụp xuống.

Lạc Vũ cũng không chậm, vừa lấy được thiên hỏa điều, lập tức mạnh xoay người chạy vọt về hướng cửa lớn mật thất.

Song, ngay lúc Lạc Vũ bay vọt lên trong khoảnh khắc.

Cắm chế bố trí xung quanh thiên hỏa điều, mạnh mẽ xuất hiện hỏa quang, ùn ùn chuyển động.

Chỉ thấy, hoa văn màu đỏ sậm chi chít trên mặt đất, giống như một vật thể có sức sống, từ dưới mặt đất duỗi ra.

Trong nháy mắt những hoa văn ti tuyến màu hồng trên mặt đất bắt đầu di chuyển bay lên không trung.

Giống như những tia hồng ngoại, tất cả đều bốc lên, từ tầng dưới chót rất nhanh lan tràn khắp cả không gian mật thất.

Cùng khắc, những bảo vật trưng bày trên bàn cũng rung chuyển, ngay lập tức rớt xuống, dung nhập vào trong ngọc thạch đen bên dưới.

Toàn bộ tập trung lại.

Những tia màu đỏ bay lên, lấy một loại tư thái và tốc độ quỷ dị từ dưới hình xoắn ốc bay thẳng lên đỉnh.

Nơi đi qua, tất cả những chất liệu không phải ngọc thạch đen, chỉ cần bị những tia màu đỏ này đụng tới, lập tức trở thành bột phấn.

Chẳng chịt, bao phủ tất cả.

Trong khoảnh khắc nhiệt độ trở nên cực nóng.

Chỉ trong chốc lát, cả mật thất cơ hồ nóng đến nỗi có thể đem người nướng khô.

Nhưng không có bất cứ một tia lửa nào, chỉ có những tia hoa văn màu đỏ tinh tế.

Tiếng vang “chi chi”, hoa văn màu đỏ bay lên, diệt hết thấy tất cả những nơi nó đi qua.

Cho dù là nham thạch cứng rắn nhất, cũng không chịu nổi một cái chạm vào của những tia hoa văn, trực tiếp trở thành bột phấn.

Thanh âm nát bấy vỡ vụn không ngừng vang lên sau người, làm cho Tiểu Ngân chỉ biết ăn và ngủ, cũng bị không khí hít thở không thông này ép buộc đến cả kinh phải tỉnh lại.

Nó bò lên đầu vai Lạc Vũ, nhìn lại phía sau.

Bộ lông màu bạc của Tiểu Ngân bùng nổ dựng thẳng, hoảng sợ thét lên, cắn ống tay áo của Lạc Vũ, điên cuồng nhảy vọt lên cửa ra vào trên đỉnh mật thất.

Cho đến bây giờ Lạc Vũ chưa từng gặp qua Tiểu Ngân sợ hãi đến như vậy, có thể thấy được sự lợi hại của hoa văn màu đỏ phía sau.

Lập tức, nàng cũng không thềm nhìn tới hoa văn lơ lửng bay vọt mà đến từ phía sau, nháy mắt vận khởi toàn thân công lực tăng tới đỉnh, khinh công vận đến mức tận cùng.

Không hề dừng chân lấy hơi, từ giữa không trung vận khí, lao thẳng lên cửa lớn trên đỉnh.

Đen hồng giao nhau, không phải đồng không phải thiết, cửa lớn trên đỉnh đã gần Lạc Vũ ở khoảng cách 10 thước.

Mà phía sau hoa văn màu đỏ cũng nhanh như thiểm điện bắn lên, phá hủy hết thấy chương ngại trên đường lao thẳng về phía Lạc Vũ.

Tiểu Ngân cũng nghiêng răng răng.

Càng là nguy hiểm, Lạc Vũ lại càng trấn định.

Thấy tình huống này, tay nàng càng thêm linh hoạt.

Một kiếm bổ khoảng không, đánh thẳng vào đại môn rất nặng trước mắt.

Trong khoảnh khắc chỉ nghe “ầm” một tiếng vang lớn, đại môn không biết làm bằng chất liệu gì, cư nhiên có thể đón nhận một kiếm Lạc Vũ toàn lực đánh ra, nó chỉ hơi run rẩy vài cái, nhưng một chút cũng không có di chuyển.

Lạc Vũ thấy vậy híp mắt lại, trường kiếm trong tay mạnh mẽ chém ra, một chữ “thập” lớn hướng về cánh cửa không chút sứt mẻ đánh tới. (*chữ thập:)

Thân hình bay theo sát sau đó, giống như đang đuổi theo đường kiếm.

Mà phía sau, hoa văn tơ tằm phun dừng mà lên, càng ngày càng gần, càng ngày càng gần.

Tiểu Ngân gấp đến độ, con ngươi trong đôi mắt nhỏ cơ hồ lớn như một quả nho.

Chữ thập giao nhau, toàn lực đánh hai kiếm.

“Ầm.” Chỉ nghe một tiếng vang lớn nặng nề, đại môn có chút lay động, nơi chữ thập giao nhau, phá ra một khe hở nhỏ.

Lạc Vũ thấy vậy, thân hình xoay giữa không trung, nhanh chân bắn tới lỗ thủng bị phá vỡ ra từ trên đại môn.

Chỉ trong một cái chớp mắt.

Lạc Vũ mạnh lui ra ngoài, rơi vào trong màn đêm.

Mà ngay lúc Lạc Vũ vừa thoát ra ngoài, hoa văn tơ tằm vẫn đuổi theo phía sau nàng đụng chạm vào đại môn chắc chắn dị thường.

Chỉ nghe thanh âm sần sật vang lên.

Thanh âm rất nặng nề, đại môn không biết làm bằng cái gì mà Lạc Vũ khó khăn lắm mới chém ra một khe hở, cũng trực tiếp bị nát bấy.

Bột phấn vàng đen rơi xuống, bị gió đêm thổi qua rắc trong không khí.

Một tia tung tích cũng không thấy, đại môn mật thất trở thành trống rỗng, giống như nó chưa từng tồn tại.

Lạc Vũ quay đầu nhìn thấy, đột nhiên lú lờ, nó là cái gì vậy? Quá mạnh.

May là nàng chạy trốn nhanh, nếu không cho dù thân thể và công lực có cao thâm như thế nào đi nữa, cũng không bằng đại môn nha. Đến lúc đó hậu quả...

Hít vào một hơi lạnh khí, Lạc Vũ cũng không có thời gian tiếp tục run sợ về chuyện này, thân hình bay vọt ra, chạy vọt về phía hoàng cung Ẩn Tộc trong bóng đêm.

Ngọn đèn chiếu sáng trong đêm.

Cả hoàng cung Ẩn Tộc đại động, tất cả cao thủ dốc toàn bộ lực lượng, chạy về hướng phía bên này.

“Xảy ra chuyện gì?” Từ trong tấm cung, tộc trưởng Ẩn Tộc cấp bách vọt ra, lớn tiếng hét lên.

“Hồi bẩm tộc trưởng, bằng tủy trong mật thất xảy ra khác thường, hỏa vân phát động, đại môn hắc kim bị nghiền nát...” Lập tức có người vọt vàng vọt lại đây bẩm báo.

“Cái gì.” Sắc mặt tộc trưởng Ẩn Tộc đại biến.

“Có người xông vào mật thất, di chuyển thiên hỏa diểu?”

“Cư nhiên biết thiên hỏa điều...” Vài đại trưởng lão Ân Tộc theo sát mà vào, vừa nghe, thần sắc gương mặt trong nháy mắt dữ tợn lên.

“Đi, cần phải cho người nọ đến được đi không được.”

Thanh âm dữ tợn, vài đại trưởng lão Ân Tộc mạnh mẽ mở rộng một thân đấu khí, khí thế sơ cấp tím tôn vương giả trong nháy mắt tràn ngập cả vương cung.

Đám người từ bốn phương cấm cung, chạy ra bốn hướng, tuyệt đối không thể để thiên hỏa điều có một chút tổn thương.

“Mở ra tất cả trận thế trong cấm cung.” Sắc mặt tộc trưởng Ân Tộc xanh mét, lớn tiếng quát.

Tại cực bắc, trấn giữ thiên hỏa điều là ma thú 13 cấp Băng Hỏa Kim Mục.

Ân Tộc đã phải chịu tổn thất 7 lam tôn cao thủ, 2 sơ cấp tím tôn vương giả, tổn thất nặng đến nỗi không thể nặng hơn, mới đoạt được thiên hỏa điều từ trong tay ma thú 13 cấp.

Bây giờ, cư nhiên có người dám đến đây nhất tịen nghi có sẵn này, có phải là khi nhục Ân Tộc bọn họ yếu như giấy hay không.

“Vâng.”

Đám người rất nhanh lui ra.

Chốc lát trong lúc đó, vương cung Ân Tộc phát ra một đạo hắc quang tận trời, kết giới trong suốt bao phủ, trận thế đã mở ra trong vương cung.

Ân Tộc, trừ ra am hiểu thân pháp quỷ dị, kể đến am hiểu nhất là trận pháp.

Hắc quang bao phủ tận trời, làm cho đêm đen càng thêm quỷ dị thâm trầm.

Bay nhanh trốn thoát, tuân theo đường cũ lui về, Lạc Vũ đem tốc độ tăng tới cực hạn, nương chân trên cỗ phi thân.

Trong màn đêm, thân ảnh mảnh mai cơ hồ làm cho người ta không thể phát hiện.

Không có đấu khí, khí tức không hiện, đây tuyệt đối là lợi thế có một không hai của Lạc Vũ tại Vong Xuyên đại lục.

Không đúng, từng bước rơi xuống đất, Lạc Vũ đột nhiên như ngừng lại.

Đây không phải là con đường lúc đầu, lúc đầu đến đây con đường không phải như thế này, nàng đi nhầm đường rồi chăng?

Mi mắt Lạc Vũ rất nhanh xuất hiện dao động.

Nhưng là, phương hướng này tuyệt đối không sai, khả năng ghi nhớ của nàng còn không xui xẻo đến mức này, đây nhất định là con đường lúc đầu nàng đến.

Con người Lạc Vũ rất nhanh chuyển động, trong nháy mắt nàng đã hiểu được.

Trận pháp, đây là trận thế đã mở ra.

Năm đó, tại Phong Lâm quốc, phía trước mật thất vốn là trận pháp của Ân Tộc.

Mặc dù bởi vì có người của Phiêu Miểu bộ tộc trực tiếp mang nàng tiến vào, nên nàng cũng không cảm nhận được sự lợi hại của trận pháp, nhưng nàng tuyệt đối sẽ không cho rằng nó vô dụng.

Nhìn tràng cảnh trước mắt đột nhiên biến hóa, chân mày Lạc Vũ gắt gao nhíu lại, nhìn xuống Tiểu Ngân.

Tiểu Ngân duỗi móng vuốt, cào cào bộ lông trên đầu, vẻ mặt cầu xin nhìn Lạc Vũ.

Nó cũng không biết nha, nó làm sao mà biết cái gì phá trận chứ.

Mặc dù nó thông minh, nhưng cũng không đến nỗi vô sự tự thông đến nước này đi. (*không ai chỉ dạy tự nhiên biết)

Lạc Vũ thấy Tiểu Ngân phản ứng như vậy, nàng nắm chặt nhuyễn kiếm trong tay, lấy bất biến ứng vạn biến, một cước bay lên hướng phía trước đi tới.

Mà ngay lúc Lạc Vũ đặt chân xuống mặt đất trong nháy mắt.

Đình đài, lầu các quanh người Lạc Vũ đột nhiên có biến hóa, hoàn toàn biến mất đi.

Ánh sáng dần dần mờ xuống, chỉ còn lại một mảnh đất trống rỗng, giống như trong một không gian to lớn như vậy, chỉ còn có Lạc Vũ là người duy nhất trong đó.

Lạc Vũ nắm nhuyễn kiếm trong tay, mặt không chút thay đổi, từng bước một chuyển động dựa theo đường đi trong trí nhớ, đi về phía trước.

“Bẩm tộc trưởng, người nọ đang tại phương vị phía bắc Chu Tước.”

Mà bên này Lạc Vũ vừa động đã bị người của Ẩn Tộc phát giác.

Tộc trưởng Ẩn Tộc nghe vậy nét mặt chợt lóe lên hắc khí, sát khí dữ tợn nói: “Mở ra lửa địa ngục.”

“Vâng.”

Hắc khí bay lên, đó là một loại đen đến âm trầm.

Gió qua ngọn cây, “sàn sạt” là động tĩnh duy nhất vang lên bên tai Lạc Vũ.

Lạc Vũ xem xét tiếng gió, từng bước bước tới, tràng cảnh trước mắt đột nhiên lại biến đổi.

Trên mặt đất trống rỗng màu đen, bắt đầu toát ra một đám lửa giống như từng đóa từng đóa hoa màu đỏ đang nở rộ, chiếu sáng rực rỡ, giống như những đóa hoa sen màu đỏ.

Ngay lập tức trong lúc đó, nở rộ một mảnh như được mưa xuân tưới, hiện đầy trên mặt đất.

“Ảo giác sao?” Lạc Vũ cau mày.

Mà ngay lúc Lạc Vũ còn đang nghi vấn, từ trong nụ hoa sen phóng ra từng tia lửa nhỏ, gặp gió lớn thổi, cũng bùng lớn lên.

Cánh hoa diễm lệ, không ngừng nở rộ.

Nương theo từng đóa sen đỏ nở rộ, nhiệt độ chung quanh cũng khác thường cao lên.

Sức nóng này so với ngày hè chói chang càng thêm lợi hại không biết bao nhiêu lần.

Lạc Vũ chỉ cảm thấy đột nhiên trong lúc đó, tóc nàng cũng bắt đầu cuộn lên quẩn lại.

Này... Này không phải ảo giác, là thật.

Sắc mặt Lạc Vũ hơi trầm xuống, mũi kiếm khê chém, tảng đá dưới chân bị đập bể bay về hướng những đóa sen lửa đang nở rộ.

Trong nháy mắt, chỉ nghe một tiếng xèo xèo vang lên.

Hòn đá bị đốt thành một bãi nước ngay trước mắt Lạc Vũ, chảy xuôi ra.

“Lửa địa ngục.” Bàn tay cầm kiếm của Lạc Vũ càng thêm chặt.

Trong thời gian 9 ngày Linh Thử bay đến đây, nàng đã tìm hiểu được chút ít tin tức về Ẩn Tộc, lửa địa ngục, là pháp bảo trấn tộc của Ẩn Tộc.

Thiên địa vạn vật, cũng đều bị nó đốt cháy một cái sạch sẽ.

Đáng chết, lại gặp phải cái thứ biến thái này.

Mi mắt Lạc Vũ trở nên thâm trầm, đột nhiên hoành kiếm trong tay, mũi chân nhún trên mặt đất, thân hình cấp bách phóng vọt về phía hoa sen địa ngục phía trước.

Tránh không khỏi thì ta xông vào.

Trong nháy mắt, chỉ thấy quanh thân Lạc Vũ được bao bọc bởi màu bạc kiếm quang, giống như một đoàn lốc xoáy hình rồng, điên cuồng bắn tới, kiên cường tiến lên phía trước.

Mà sau khi những đóa sen địa ngục hoàn toàn nở rộ, nhị hoa bắt đầu mạnh mẽ phun những tia lửa ra ngoài. Những tia lửa như một cái vông tơ tằm, ngay lập tức hóa hoa trùng trùng tràn ngập cả một phương thiên địa.

Màu bạc kiếm quang bay múa, Lạc Vũ phi thân trong đầy trời lửa đỏ, cấp bách bay ra.

Kiếm quang tung hoành, Lạc Vũ như một con thuyền lách lư trong cơn sóng dữ, cuồng phong thổi quét trên biển rộng.

Rõ ràng bạc nhược suy yếu, nhưng vẫn sừng sững xuyên qua ba đào, “con thuyền” vẫn vững vàng không ngã.

Cương quyết thiên hạ, một cái chớp mắt đã ngàn dặm.

Một mảnh hoa lửa lượn lờ nhiễu loạn, một thanh kiếm bạc chém xuống.

Một đầu tóc đen của Lạc Vũ đã bị cuốn lên, đuôi tóc đã bị đốt trụi, vạt áo trên người cũng bắt đầu cháy.

Mà Tiểu Ngân đứng trên vai nàng, bộ lông màu bạc của nó cũng bị uốn lên, thật giống như bị phồng lửa, cả người như mập lên gấp đôi, trở thành ma thú lông xoắn.

Hoa sen lửa nở ra, hạt sen phun rơi.

Ngay lúc hạt sen phun rơi trong nháy mắt, địa ngục hỏa liên đột nhiên mãnh mẽ phun lên không trung, bắt đầu bao quanh hướng tới Lạc Vũ mà đi.

“Phải thoát ra ngoài.” Tiểu Ngân thấy vậy “chi chi” kêu lên với Lạc Vũ, muốn nói ra ý nghĩ như vậy.

Thế công gia tăng mãnh liệt, nhất định là gần bên bờ tường.

Rơi vũ nghe tiếng xé gió, nắm chặt lợi kiếm đã đỏ bừng trong tay, ngẩng đầu ngưng khí, chống lại hỏa liên từ bốn phương tám hướng vây tới.

Khí tức nóng bỏng trong nháy mắt cơ hồ làm cho người ta hít thở không thông.

Liều mạng, Lạc Vũ lập tức quyết định, một kiếm bổ tới một mảnh biển lửa địa ngục hỏa liên.

Kiếm phong điên cuồng, cuốn lên không khí, lao thẳng về phía địa ngục hỏa liên.

Mà ngay lúc Lạc Vũ chống lại một mảnh biển lửa này trong nháy mắt, bầu trời màu đen trên đỉnh đầu, đột nhiên sáng lên tử quang, mãnh mẽ bao phủ cả một phương địa ngục hỏa liên.

Ngay sau đó, Lạc Vũ chỉ thấy trước mắt tử quang bùng phát, địa ngục hỏa liên trong nháy mắt trở nên cứng ngắt, ngay sau đó là một tiếng nổ, hỏa hoa bắn ra.

Khói lửa bay lên không trung, sau đó biến mất trong bóng tối.

Trong khoảnh khắc sụp đổ tan tành, một tia dấu vết không để lại.

Lạc Vũ sững sốt, sau đó chậm rãi ngẩng đầu.

Tóc bạc bay lên, vẻ mặt tức giận lạnh khốc, Vân Thí Thiên đập không mà bước đến trong bóng đêm.

“Sao ngươi lại tới đây? Ai cho ngươi ra tay vậy hả?” Sau khi sững sốt một chút, đột nhiên nổi giận rống Vân Thí Thiên.

Hắn không thể lại ra tay lần nữa.

Mà Vân Thí Thiên từng bước đập xuống, hung hăng trừng mắt nhìn Lạc Vũ liếc mắt một cái, cúi người chậm rãi nhặt lên hai quyển bản đồ trên mặt đất.

Đó là vừa rồi Lạc Vũ làm rơi xuống.

“Đế Phạm Thiên đưa cho người?” Sắc mặt trầm nộ, thanh âm băng lãnh.

64. Chương 64

Đế Phạm Thiên đưa cho người, lời nói lạnh như băng đá vậy.

Lạnh đến nỗi làm cho Lạc Vũ cảm thấy trong nháy mắt trái tim nàng cũng muốn đông cứng lại.

Bình tĩnh đứng lại, Lạc Vũ ngửa đầu nhìn về mặt tức sát của Vân Thí Thiên, chậm rãi nói: “Không biết.”

Nàng không biết, nàng không nhận ra hẳn là Đế Phạm Thiên, nàng chưa từng gặp qua hẳn.

Mặc dù, nàng sớm đã đoán ra nam nhân bạch y kia vô cùng có khả năng là Đế Phạm Thiên.

Bởi vì người nọ nói, hẳn đến từ Phạm Thiên Các, lại có thể không chút nào cố kỵ đưa ra hai vật này, cho thấy hẳn có địa vị rất cao, ngoại trừ Đế Phạm Thiên ra, nàng thật sự không nghĩ ra được người thứ hai nào.

Nhưng là, hẳn cũng không chính thức giới thiệu.

Cho nên nàng cũng không biết, cho dù có đoán được đi chăng nữa, cũng không biết người nọ là hẳn.

Vân Thí Thiên nghe Lạc Vũ nói, mắt thật sâu trầm xuống, trên mặt hiện lên một tia giận tái đi, đứng thẳng người lên, trong mắt đầy ngập lửa giận và chán ghét nhìn bản đồ trong tay.

Liếc mắt một cái đảo qua, Vân Thí Thiên sửng sốt.

Ngay sau đó hai tay vươn lên, chậm rãi mở ra bản đồ ghi lại nơi giam giữ cha mẹ Lạc Vũ.

Phạm Thiên Các, Phong Hỏa Nhai.

Trên bản đồ chỉ rõ nơi thiết trí các cơ quan, ám đạo hoàn toàn giống với những gì mà bọn họ dò xét được, không có một chỗ nào khác biệt.

Phần bản đồ này lại càng mô tả chi tiết hơn so với phần bản đồ bọn họ điều tra được, đây rõ ràng không phải là bản đồ dùng để gạt người.

Nhưng càng mấu chốt chính là.

Theo như tin tức tình báo mà Yến Trần đã dò xét được, cha mẹ Lạc Vũ quả thật bị giam giữ ở nơi này.

Vân Thí Thiên nắm trong tay hai phần bản đồ, nhìn vào bản đồ kinh đô Ân Tộc đang giữ thiên hỏa điều, sau đó lại liếc mắt nhìn bản đồ Phạm Thiên Các nơi giam giữ cha mẹ Lạc Vũ.

Năm ngón tay gắt gao nắm chặt, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn Lạc Vũ.

Ánh sáng trong mắt xao động, cơ hồ làm cho đôi mắt đen tuyền như sao trời của Vân Thí Thiên, càng thêm sáng rực đến dọa người.

Nàng... Nàng gác lại việc cứu cha mẹ.

Nàng... Lựa chọn đến đây vì hẳn đoạt được.

Chưa từng có giây phút nào, trong lòng Vân Thí Thiên lại ba động sóng to gió lớn như lúc này.

Chưa từng có một khắc, cảm giác được đời này cho dù hẳn phải chết đi, cũng không uống phí đời này trên nhân thế.

Tia sáng sâu thẳm đen nhanh lóe sáng trong mắt Vân Thí Thiên, thiên địa trong lúc này chỉ còn lại có một người là Lạc Vũ, tất cả những trận thế, cơ quan chung quanh đã không còn gì đáng e ngại nữa rồi.

Nhẹ nhàng nhìn chăm chú, thật lâu mới lấy lại tinh thần.

Một lúc lâu sau, Vân Thí Thiên chậm rãi mở miệng, tiếng nói khàn khàn: “Đứa ngốc.”

Đứa ngốc, tràn ngập ngọt ngào, tràn ngập sùng nịch, tràn ngập vui sướng, tràn ngập hưng phấn, tràn ngập hết thảy không cách nào diễn tả tâm tình.

Cuối cùng chỉ hóa thành hai chữ này, vang vọng trong bầu trời đêm mùa hạ.

Lạc Vũ ngẩng đầu lên, hai mắt đối diện Vân Thí Thiên, đôi mắt đột nhiên nóng lên, hốc mắt có chút đỏ.

Nàng ngàn dặm xa xôi ngày đêm kiên trì chạy tới.

Nàng gác lại cơ hội đi cứu cha mẹ, lựa chọn ưu tiên đến đây giúp hắc đoạt được.

Này đó khổ, này đó giấu ở trong lòng chua xót, thật sự không cần cho ngoại nhân biết.

Nhưng là, đến cùng đổi lại được Vân Thí Thiên nổi giận dùng vọt tới.

Như vậy ủy khuất, Vân Thí Thiên nghiêm mặt với nàng cũng tốt, la hét với nàng cũng tốt, nàng cũng có thể mặt không đổi sắc tiếp nhận.

Nhưng là, sau khi giận tái đi, hắc lại nói lên một tiếng “đứa ngốc” bao hàm khôn cùng tình ý bên trong.

Nghẹn ngào, ủy khuất trong lòng Lạc Vũ đều bạo phát ra ngoài.

“Người rống ta.” Đôi mắt hồng hồng, Lạc Vũ tận lực đem những chua xót trong mắt đè ép xuống.

Vân Thí Thiên thấy vậy, thân hình chợt lóe một cái, đứng nghiêm trước mặt Lạc Vũ.

Bàn tay lạnh băng nhẹ nhàng nâng lên gương mặt Lạc Vũ, hành động cẩn cẩn dục dục như vậy thật giống như đang cầm một pé búp bê trong suốt dễ vỡ.

Cúi người, nhẹ nhàng, nhẹ nhàng hôn nàng.

Đôi môi lạnh băng hôn lên trán Lạc Vũ, hôn qua lông mi, đôi mắt, chậm rãi di dời trên gương mặt nàng, cuối cùng rơi xuống đôi môi đã bị Lạc Vũ cắn đến trắng bệch.

Nụ hôn êm ái, tựa như lông vũ phất qua.

Yêu quý như vậy, trân trọng yêu thương như vậy, hỗn loạn biểu lộ ra thâm tình chưa từng có.

Chưa từng có khê hôn, không bá đạo, không kiêu ngạo, không lãnh khốc.

Nhưng lại kích được làm cho toàn thân Lạc Vũ cũng run rẩy.

“Xin lỗi.” Cúi đầu chính là lời nói vang lên trong lúc hai môi đang tương thiếp, Lạc Vũ nghe vậy đôi tay gắt gao ôm lấy thắt lưng Vân Thí Thiên.

Đây là một cái ôn nhu Vân Thí Thiên.

Đây là cái kia bọn họ mới gặp gỡ là lúc, hắc thần chí không rõ ôn nhu Vân Thí Thiên.

Cái kia đã bị lãnh khốc tức sát che mất hoàn toàn linh hồn, mất đi hồn nhiên Vân Thí Thiên.

Đây là... Đây là...

Lạc Vũ hôn trả Vân Thí Thiên, nàng nói không nên lời loại cảm giác này.

Nhưng là, nàng rõ ràng cảm giác được.

Giờ khắc này Vân Thí Thiên tại trước mặt nàng lột đi mặt nạ bên ngoài, đem nàng dung nhập vào đáy lòng hắc.

Mang nàng vào sâu tận nơi ôn nhu trong đáy lòng.

Đêm tối nồng hậu, lửa bay rơi trên bầu trời, bốn phía đằng đẵng sát khí.

Mà lúc này ở tại nơi trung ương của sát khí, Vân Thí Thiên và Lạc Vũ không coi ai ra gì, phẳng phất trên đời này chỉ còn lại có hai người bọn họ, chỉ có bọn họ lẫn nhau.

Gió bay qua, tình ý kéo dài.

Bên cạnh, Tiểu Ngân một thân lông mao bị uốn lên, thấy vậy ngửa mặt lên trời biểu lộ một cái.

Lúc này là lúc nào rồi mà còn khanh khanh ta ta.

Thật sự là không có ý thức nguy cơ, ta khinh a.

Tiểu Ngân xoay người ngồi xổm trên vai Lạc Vũ, lấy cái hông quay về phía hai người đang hôn nhau, ta dùng cái hông khinh bỉ các người.

“Vọng Thiên quân vương, cư nhiên là người.” Ngay trong lúc người ta tình ý kéo dài, một thanh âm khiếp sợ từ trong bóng đêm cắt qua không khí từ phía chân trời bay đến, đánh vỡ rồi một cảnh thuần mỹ trong nháy mắt.

Địa ngục hỏa liên trong trận đột nhiên bùng lên ánh sáng màu tím.

Chỉ là một kích hời hợt như vậy, đã phá vỡ hết thể công từ địa ngục hỏa liên, những tia sáng màu tím bay múa như vậy, bọn họ rất quen thuộc.

Trừ ra Vọng Thiên Nhai Vân Thí Thiên, ở Phật Tiên Nhất Thủy này còn có ai nữa cơ chứ.

Trong đám người, tộc trưởng Ân Tộc giơ ngón giữa chỉ, sắc mặt đã thay đổi.

Cư nhiên là Vân Thí Thiên tự mình tới, tự hấn đến đây đoạt đi bảo vật của bọn họ?

Nhẹ cắn đôi môi Lạc Vũ một cái, Vân Thí Thiên chậm rãi ngẩng đầu, đôi tay gắt gao ôm Lạc Vũ vào lòng, ôn nhu trên mặt rất nhanh tan biến.

Thay thế vào đó là vẻ mặt lãnh khốc như trước, khí thế tức sát.

Ngẩng đầu, chống lại phương hướng truyền đến thanh âm tộc trưởng Ân Tộc, Vân Thí Thiên lãnh khốc nói: “Thiên hỏa điều, ta muốn định rồi.”

Bá đạo khôn cùng, ngữ khí trịch thượng.

Trong nháy mắt, hắc khí bao phủ tất cả vương cung Ân Tộc, khắp nơi cũng tràn ngập thanh âm lãnh ngạo của Vân Thí Thiên.

Mọi người trong Ân Tộc mặc kệ là đang bận rộn hay đang đề phòng, đều bị tiếng nói này của Vân Thí Thiên làm cho cả kinh trợn mắt há hốc mồm, đồng thời lửa giận hừng hực bốc lên.

“Vọng Thiên quân vương, khẩu khí này của người có phải hay không quá lớn? Người nói muốn là được sao, người đem Ân Tộc của bọn ta vứt đi đâu rồi?” Trong nháy mắt, gương mặt tộc trưởng Ân Tộc trở nên vẩn vèo.

Vài đại trưởng lão từ các phương hướng khác đến đây, vẻ mặt cũng trở nên dữ tợn.

“Quảng chỗ nào? Có năng lực thì đến đoạt lại.”

Thanh âm Vân Thí Thiên sắc bén lạnh như băng, lạnh lùng tuyệt đỉnh hàm chứa thái độ ngạo thị thiên hạ.

“Người...”

Tộc trưởng Ân Tộc vừa nghe, cơ hồ tức giận muốn phun máu.

“Người đây là mạnh mẽ cướp đoạt.” Thanh âm nổi giận nổ vang trong trời đêm, tộc trưởng Ân Tộc đã tức giận đến đỏ cả mặt, nghiêng răng nghiêng lợi.

“Vậy thì sao nào” Mi mắt Vân Thí Thiên nhướng lên.

Vậy thì sao nào... Vậy thì sao nào...

Bầu trời đêm lằng đằng, khẩu khí cuồng ngạo của Vân Thí Thiên quả thật là độc nhất vô nhị trong khắp thiên hạ.

Lạc Vũ bị Vân Thí Thiên ôm vào trong ngực, ghen hờn.

Nàng tưởng rằng nàng mạnh mẽ cướp đoạt của người ta đã rất không tệ rồi, không ngờ Vân Thí Thiên so với nàng càng thêm điên cuồng cùng kiêu ngạo.

Ở địa bàn của người ta, còn có thể cuồng ngạo không hề kèm chế, có thể nói trong khắp thiên hạ trừ hẳn ra không có người thứ hai như thế.

Gió đêm bất chợt bay cao, nơi đây một mảnh sát khí bay lên.

“Được, được lắm.” Tộc trưởng Ân Tộc nghe vậy sắc mặt từ hồng chuyển sang đen: “Vân Thí Thiên, đừng cho rằng Ân Tộc bọn ta sợ người, ở Phật Tiên Nhất Thủy này, Ân Tộc ta cũng không phải dễ bị khi nhục, hử...”

Lời nói tàn nhẫn chỉ mới được một nửa, tiếng kêu đau đớn của tộc trưởng Ân Tộc đột nhiên xuyên thấu qua bóng đêm truyền đến.

Ngay sau đó, lập tức đã không còn tiếng động.

“Sao vậy?” Lạc Vũ khẽ nhếch mi, có chuyện gì xảy ra rồi.

“Ta sẽ không đánh khi không nắm chắc.” Vân Thí Thiên ôm Lạc Vũ, trong mắt chợt lóe lên băng lãnh.

Lạc Vũ nghe vậy, nhãn châu chuyển động, ý tứ trong lời này là...

Mà ngay lúc Lạc Vũ đang suy tư, phương hướng tộc trưởng Ân Tộc đột nhiên phát sinh đại biến.

Vị tộc trưởng trên ngôi vị chủ soái kia chỉ nói đến một nửa lời tàn nhẫn, đột nhiên xuất hiện một đạo ánh sáng tím ngang trời bay đến, thật giống như nó từ dưới đất bất ngờ chui lên vậy.

Lấy tốc độ quỷ thần khó dò, mạnh mẽ chống lại tộc trưởng Ân Tộc.

Tím tôn vương giả, có tím tôn vương giả lên vào.

Ân Tộc tộc trưởng nhất thời kinh hãi, bất quá biến chiêu cũng nhanh, lập tức đầu khí màu tím quanh thân chợt lóe, song chiêu đón đỡ chiêu công kích.

Tím tôn vương giả đấu với tím tôn vương giả, trong giây lát ánh sáng tím đại thịnh, bịch một tiếng va chạm vang lên.

Ân Tộc tộc trưởng mất đi lợi thế, vội vàng ứng chiến, bị đầu khí màu tím kia đánh vào trong ngực, thân hình lao đảo lui về phía sau mấy bước.

Nhưng là, ngay lúc hấn lui về phía sau.

Đầy trời hắc khí, 3 thân ảnh từ trên trời giáng xuống, thẳng bức trước mắt.

Chỉ thấy trong đó một nữ tử mặc một thân đồ sậm, đứng vững nơi tộc trưởng Ân Tộc vừa mới đứng, lập tức dưới chân nhún nhẹ một cái.

Cột đá bên cạnh nhanh chóng bay lên.

Dưới chân cùng đầu ngón tay cùng vận dụng, hắc khí bao phủ trên vương cung Ân Tộc, bắt đầu nhanh chóng tan rã.

“Vân Khung.” Ân Tộc tộc trưởng liếc mắt một cái, trong nháy mắt sắc mặt hết đen đến tím.

Lúc này bỗng to lên: “Nhanh, mau ngăn cản nàng.” Đồng thời mãnh mẽ nhảy tới.

Vân Khung, trưởng tử của Vân Thí Thiên, một thân đầu khí đã bị phế đi, không còn lại bất cứ gì.

Nhưng nhiều năm qua lại có thứ khác bổ trợ, nghiên cứu trận pháp tương đương có thành tích kiệt xuất.

Lúc Vọng Thiên Nhai đối đầu Phạm Thiên Các đã từng nói qua, đến này chưa từng có trận thế mà Vân Khung không phá được.

Mà lúc này, Vân Khung đã đến đứng ngay vị trí chủ soái chỉ huy của hắn, nơi này chính là mấu chốt của tất cả cơ quan xung quanh, hắn làm sao có thể không hoảng hốt được cơ chứ.

Lần này, không chỉ có Vân Thí Thiên tự mình tới, Vân Khung cư nhiên cũng tới.

Trong lòng mặc dù kinh sợ, Ấn Tộc tộc trưởng rốt cuộc vẫn là nhân vật mưu lược đứng đầu trong tộc, hấn ứng biến cũng nhanh, lập tức đi tới nơi Vân Khung đang đứng.

Mà ngay lúc hấn đi qua trong nháy mắt, ánh sáng tím như tia lửa điện lại toát ra trong nháy mắt, tấn công về phía hấn.

Namnhân cùng đáp xuống với Vân Khung xoay người ra tay.

“Phong Vô Tâm.” Sắc mặt Ấn Tộc tộc trưởng đại trầm, đáng chết, Phong Vô Tâm cư nhiên cũng tới.

Phong Vô Tâm là cao thủ đứng thứ 2 tại Vọng Thiên Nhai, chỉ thấp hơn Vân Thí Thiên.

Bình thường không ra tay, một khi hấn ra tay, tuyệt đối không chết không bỏ qua.

Mụ nội nó, hôm nay là ngày gì mà tất cả cao thủ Vọng Thiên Nhai đều tới đây.

Bọn họ là quyết tâm muốn cướp lấy thiên hỏa diễm của bọn hấn rồi.

“Tộc trưởng, đã lâu không gặp, hôm nay ta cùng người chơi đùa.” Mười ngón tay trước người Phong Vô Tâm vẽ ra trùng trùng điệp điệp dấu khí màu tím.

Giống như những tơ nhện căng chặt, nhìn như mỏng manh nhẹ nhàng thổi về hướng Ấn Tộc tộc trưởng, mặt mang mỉm cười.

“Giết, giết hấn cho ta.” Sắc mặt Ấn Tộc tộc trưởng xanh mét.

Vừa ngưng kết một thanh liệt hỏa hắc kiếm đón nhận công kích từ Phong Vô Tâm, vừa diên cuồng hét lên.

Nhìn qua giống như Phong Vô Tâm đang cùng tộc trưởng Ấn Tộc giao thủ, kì thực lần này bất quá chỉ là một cái thau đổi trong chớp mắt.

Chung quanh bọn thị vệ vốn đang bố trí thiên la địa võng.

Giật mình chỉ trong nháy mắt, bọn họ liền tỉnh ngộ.

Lập tức la hét đánh về phía Vân Khung.

Yến Phi vẫn kề sát bên người bảo vệ Vân Khung thấy vậy, trường thương dấu khí màu tím lam trong tay lưu loát phi vũ quanh người Vân Khung, không ai có thể đến gần.

Ngắn ngủi trong lúc đó, bọn thị vệ Ấn Tộc chung quanh không thể tiếp cận.

Lập tức, tầng tầng lớp lớp tiếng huyết gió vang dội khắp thiên không.

Tất cả bọn người Ấn Tộc từ bốn phía chạy lại đây, ý muốn ngăn chặn Lạc Vũ thoát thân, đám người nghe thấy Vân Thí Thiên đến đây, các cao thủ Ấn Tộc cùng nhau liên thủ chống lại Vân Thí Thiên.

Thân hình đám người ngừng lại, đi vòng vèo quay về, diên cuồng chạy về hướng Ấn Tộc tộc trưởng bên này.

“Nhanh.” Phong Vô Tâm truyền âm nhập mật trong đầu Vân Khung.

“Biết.” Vân Khung nhanh mắt, tay nhanh, mà chân cũng nhanh, cơ hồ đứng tại vị trí trung ương, bận rộn tay chân thành một đoàn.

Thời gian không đợi người, cho dù bọn họ là cao thủ, nhưng cũng chỉ là một, hai người.

Chỗ này lại là bản doanh của Ấn Tộc.

Kiến nhiều căn chết voi, đạo lý này bọn họ làm sao không biết cho được.

Gió đêm mát mẻ trong bóng đêm ngày mùa thu, mang nhè nhẹ lạnh lùng.

“Được rồi.” Trong lúc dầu sôi lửa bỏng, Vân Khung đột nhiên thốt lên một tiếng, hai tay bắt chéo, hướng về phía hoa văn màu đen trên cột đá trước mặt đè xuống.

Ẩn Tộc tộc trưởng vừa thấy, nhất thời sắc mặt đại biến, bỏ qua Phong Vô Tâm công kích, hắn giống như không muốn sống đánh về phía Vân Khung.

Nàng sửa đổi phương thức phát động trận thế của hắn.

Nếu để cho nàng ẩn xuống, hắc khí sẽ tan ra, cả vương cung Ẩn Tộc cũng sẽ bại lộ.

Nếu tình huống này xảy ra, như vậy muốn ngăn trở tím tôn vương giả Vân Thí Thiên, người có tốc độ hoàn toàn siêu việt bọn họ, tuyệt đối không có khả năng.

Trong tiếng kêu khiếp sợ cùng phẫn nộ của Ẩn Tộc tộc trưởng, hai tay Vân Khung mạnh mẽ xuống.

Lập tức, hắc khí bao quanh phía trên vương cung Ẩn Tộc bắt đầu chậm rãi trở thành nhạt, từng chút từng chút một biến mất.

Đồng thời, tất cả tròng cảnh trên mặt đất, bắt đầu khôi phục lại nguyên lai diện mạo.

Lập tức, khắp nơi trong vương cung truyền đến một mảnh kinh hô cùng tiếng thét chói tai.

Trận thế đột nhiên chuyển đổi.

Làm ột số người vừa vặn gần hai người, lập tức bị trận pháp này đè ép thành nát bấy.

“Vân Thí Thiên...” Đôi mắt Ẩn Tộc tộc trưởng đỏ lên muốn nứt ra.

Phong Vô Tâm thấy có cơ hội liền công kích, một tia đấu khí như tơ nhện mỏng cắt qua không khí.

Trong nháy mắt máu tươi bắn ra từ trên người Ẩn Tộc tộc trưởng, cánh tay phải bị Phong Vô Tâm mạnh mẽ tháo xuống.

“Vương bát đản...” (*~ tên chết tiệt)

“Nhanh...”

Chỉ trong nháy mắt, vài đại trưởng lão Ẩn Tộc đã lao đi xa, ánh sáng tím chớp động cắt qua đêm tối, cấp bách xông thẳng tới hướng này mà đến.

Thanh âm phẫn nộ cơ hồ phá tan trời cao.

Điều hổ ly sơn, bọn họ bị Vân Thí Thiên cùng Lạc Vũ dẫn dắt rời xa, lại không ngờ rằng người động thủ cuối cùng là đám người Phong Vô Tâm.

Trận thế của bọn họ, thiên hỏa diễm của bọn họ đã mất thiên tân vạn khổ mới lấy được, tất cả của bọn họ...

Tiếng thét giận dữ, sát khí dữ tợn mà đến.

Mà ngay lúc đám người Ẩn Tộc bay vùn vụt về hướng này, nơi Vân Thí Thiên và Lạc Vũ đang đứng mây đen tán ra, bầu trời đã trong sáng trở lại.

Hắc khí bao phủ trên đỉnh đầu bắt đầu tan rã, trở nên ít đi, chậm rãi lộ ra một chút ánh sáng từ ánh trăng tròn và sao trên trời.

Chung quanh vốn là hoàn cảnh trống rỗng, bắt đầu có biến hóa.

Đình đài lầu các bắt đầu xuất hiện, đường đi quanh co chậm rãi hiện ra.

Lạc Vũ thấy vậy khóe mắt có chút giương lên, đây là đường cũ khi nàng đến, nàng không đi nhầm đường.

“Trận thế đã được giải trừ rồi.” Lạc Vũ nắm tay Vân Thí Thiên.

Vân Thí Thiên gật đầu, tay áo bào vung lên, ánh sáng màu tím di chuyển quanh thân.

Hắn đã nói qua, hắn chưa bao giờ đánh trận chiến mà không nắm chắc phần thắng.

“Đi.” Vân Thí Thiên cầm tay Lạc Vũ, áo bào phất lên trong không khí.

Lạc Vũ nhún nhẹ mũi chân, thân nhẹ như chim yến, cùng Vân Thí Thiên sóng vai phi thân về khoảng không trên đỉnh đầu sau khi trận thế đã được giải trừ.

Song, lúc này, ngay tại chỗ của Phong Vô Tâm.

Ẩn Tộc tộc trưởng phun ra máu tươi, không nhìn về phía Phong Vô Tâm đang dả thương hắn, quay đầu nhìn về phương hướng Vân Thí Thiên và Lạc Vũ.

Chỉ thấy ánh sáng tím trong suốt, bay thẳng lên trời cao.

Trong mắt đỏ tươi cơ hồ có thể phun ra máu tươi.

Không thể cho Vân Thí Thiên thoát đi.

Không thể để cho bọn họ đoạt đi được thảo mà bọn họ đã phải hao phí tất cả tâm lực nhân lực, cứ như vậy mà mất tất cả, không thể để bọn họ cứ như vậy tiêu sái chạy đi, không thể được.

Khẩu khí này bọn họ nuốt không nổi.

Hôm nay Vân Thí Thiên kiêu ngoại như thế, chạy đi hoàn hảo vô khuyết, sau này Ẩn Tộc của bọn họ làm sao có thể sinh tồn tại Phật Tiên Nhất Thủy được.

Thế diện của bọn họ, trong tử...

Về mặt Ẩn Tộc tộc trưởng cuồng nộ, không đợi vài đại trưởng lão cùng những cao thủ từ chung quanh chạy tới, đột nhiên giận dữ điên cuồng hét dài lên một tiếng, ngậm đầy lửa giận muốn ngọc thạch câu phần. (*cả 2 cùng chết)

Ngay sau đó quay đầu lại, mạnh mẽ huy quyền đánh vào ngực mình.

Nhất thời, máu tươi điên cuồng phun ra, hướng về phía trung tâm trận thế nơi Vân Khung đang đứng phun vào.

Máu tươi, lập tức tràn ngập dưới chân Vân Khung.

Trong nháy mắt, hoa văn ẩn tàng không thấy được dần dần hiện ra, đỏ tươi đến quỷ dị.

“Tâm đầu huyết, không tốt, mau ngăn cản hắn.” Vân Khung vừa vặn quay đầu nhìn thấy, khí tức vẫn trầm ổn đột nhiên biến đổi, chân mày dựng thẳng.

Lấy máu trong người mở ra trận thế, như vậy nhất định là chiêu tuyệt sát trong tuyệt sát.

Cùng khắc Phong Vô Tâm cũng thấy được không ổn, lập tức nghiêng thân, ánh sáng tím như tơ nhện chặn ngang chém tới Ẩn Tộc tộc trưởng.

Gió di chuyển, mây di chuyển, tứ phương đều di chuyển.

Xa xa Vân Thí Thiên cùng Lạc Vũ phá đỉnh hắc khí phía trên mà đi.

Từ khi nghe thấy tiếng hét the thé của Ẩn Tộc tộc trưởng, người của Ẩn Tộc từ bốn phương tám hướng lúc này điên cuồng xông tới.

Đều quay đầu lại chạy tứ tán trốn thoát.

Trong nháy mắt, thật giống như có quỷ đang truy đuổi phía sau lưng bọn họ vậy, hận không thể được cha mẹ sinh thêm cho bọn hắn một đôi cánh.

Mà bên phương này, mắt thấy công kích của Phong Vô Tâm bay đến, Ẩn Tộc tộc trưởng không thềm để ý, chỉ chú ý phóng tới dưới chân Vân Khung.

Hết thấy, ngay trong nháy mắt.

Mắt thấy Ẩn Tộc tộc trưởng sẽ bị Phong Vô Tâm chém eo, trong không khí đột nhiên dâng lên một trận ba động.

Một đạo lực lượng vô hình vận vẹo đột nhiên đón nhận công kích từ Phong Vô Tâm, đồng thời mạnh mẽ đẩy ra Ấn Tộc tộc trưởng.

Ấn Tộc tộc trưởng lão đảo một cái, ngã sấp xuống dưới chân Vân Khung.

Trong nháy mắt Phong Vô Tâm nhúu mày lại, cứ nhiên có thể đón đỡ được công kích của hắn, này...

Mà Ấn Tộc tộc trưởng té trên mặt đất cũng không để ý gì nhiều, dùng máu trong ngực dính lên ngón tay, vẽ xuống tại vị trí trung ương.

Một đạo phù chú màu máu đỏ tươi, lập tức hiện ra dưới chân Vân Khung.

“Ta muốn xem Vân Thí Thiên ngươi có bao nhiêu đại bản dự, dám khi nhục Ấn Tộc ta như thế.” Hàm răng Ấn Tộc tộc trưởng rỉ máu, miệng cười dữ tợn xấu xí, trong đêm đen giống như dạ xoa dữ tợn.

“Không tốt, mau đi.” Vân Khung, Phong Vô Tâm, Yến Phi, rống to lên tiếng.

Phong Vô Tâm ôm lấy Vân Khung, không để ý tới chuyện phải giết Ấn Tộc tộc trưởng nữa, chạy về hướng Vân Thí Thiên và Lạc Vũ, cùng Yến Phi cấp bách bay tới.

“Ầm.” Mà ngay lúc ba người bọn họ di chuyển thân mình trong nháy mắt, mặt đất đột nhiên rung rung nặng nề trầm vang lên.

Thật giống như thanh âm phát ra từ một đầu dã thú bị nhốt, đang trong giấc ngủ say đột nhiên tỉnh lại.

Cùng khắc, màn hắc khí bao phủ trên đỉnh đầu vốn đã được Vân Khung phá giải, đột nhiên đại thịnh, trong giây lát hắc khí đã lượn lờ, hình thành trên đỉnh đầu.

Vân Thí Thiên và Lạc Vũ đang cấp bách xông lên, nhất thời bị hắc khí quán quanh làm cho thân hình lão đảo một cái, từ giữa không trung rơi thẳng xuống.

“Đây là chuyện gì xảy ra?” Lạc Vũ nhíu chặt chân mày.

Lực lượng hắc khí bao phủ càng thêm nhiều, nếu vừa rồi là ở cấp độ 1, thì bây giờ đã là cấp độ 10, đây là chuyện gì xảy ra?

Sao đột nhiên hắc khí lại tăng nhiều như vậy.

“Khụ khụ...” Ngay lúc Lạc Vũ đang kinh ngạc, bên cạnh, Vân Thí Thiên đột nhiên lão đảo thân mình, trong tay vẫn nắm 2 quyển bản đồ rơi phịch xuống, sau đó mãnh liệt ho khan lên.

Lạc Vũ vươn tay ra đỡ, sắc mặt hơi nhúu: “Kêu ngươi đừng động thủ... Chuyện gì xảy ra?”

Đều đều, vịn lại cổ tay Vân Thí Thiên, nàng xem mạch cho hắn, phát hiện trong nháy mắt kinh mạch đã nhậy lên cực loạn, cực yếu ớt.

Lúc này sắc mặt Lạc Vũ đã biến đổi, sao lại như thế này?

Cho dù Vân Thí Thiên vừa mới động thủ, cũng không đến nỗi không áp chế được thương tích, tại sao lại xuất hiện phản phệ.

Này... Lạc Vũ dịu dờ thân thể Vân Thí Thiên.

“Chuyện gì đã xảy ra? Thân thể của ngươi...”

Lo lắng còn chưa hồi xong, từ xa xa đám người Phong Vô Tâm cùng Yến Phi điên cuồng xông tới, “bịch” một tiếng từ giữa không trung nện xuống trước mặt Lạc Vũ.

Đúng vậy, không phải đáp xuống, mà thật sự là bị nện xuống.

Thật giống như trên mặt đất có lực hấp dẫn gì đó, đem bọn họ túm xuống.

Sao lại thế này, đây là tình huống gì vậy?

Lạc Vũ gắt gao nhíu mày lại.

“Lực lượng làm tan rã đầu khí.” Ngay lúc Lạc Vũ đang cau mày, Vân Thí Thiên miễn cưỡng ngừng ho khan cùng mạch bác hỗn loạn, chậm rãi lên tiếng.

Lực lượng làm tan rã đầu khí? Lạc Vũ cả kinh, mạnh mẽ nhớ lại ngày đó nàng cùng Vân Thí Thiên tại sơn động của quốc quân khai quốc Phi Vũ, đã gặp phải lực lượng này, cũng là một loại làm tan rã đầu khí.

“So với lần trước như thế nào?” Lạc Vũ nắm chặt tay Vân Thí Thiên.

“Huỳnh trùng dữ nhật nguyệt.” Sắc mặt Vân Thí Thiên trầm túc, thanh âm lạnh đến không thể lạnh hơn. (*con đom đóm so với ánh trăng)

Ánh sáng của đom đóm so với ánh trăng, sự đối lập này...Uy lực của Ẩn Tộc cư nhiên lại lớn như vậy?

“Quân vương.”

Ngay lúc tiếng nói Vân Thí Thiên vừa hạ xuống trong nháy mắt, cách đó không xa Phong Vô Tâm cùng Yến Phi đứng lên, sắc mặt nghiêm túc chạy nhanh về phía bên này.

Mặc dù là chạy nhanh, nhưng tốc độ như vậy so với thực lực của bản thân bọn họ, quả thật là chậm đến không thể chậm hơn.

“Hoàng đệ, thân thể của người?” Đầu khí của Vân Khung bị phế toàn bộ, lúc này ngược lại không bị khống chế, chạy tới nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Vân Thí Thiên, nhất thời lo lắng lên tiếng hỏi.

Vân Thí Thiên giơ tay, ngăn lại Vân Khung hỏi hần.

Vân Khung thấy vậy thật sâu cau mày, ánh mắt đảo qua hai quyển bản đồ bên chân Vân Thí Thiên, cúi người nhặt lên nhìn.

Cho dù trong tình huống này, đôi mắt Vân Khung cũng đã thay đổi.

“Lạc Vũ, người...” Vân Khung nắm chặt bản đồ trong tay: “Đệ muội, lúc này đây trở về, hoàng tỷ tự mình bố trí đánh hôn đại điển cho người.”

Ta muốn mọi người khắp Vong Xuyên đại lục này đều biết Quân Lạc Vũ người là người của Vọng Thiên Nhai, là thê tử của hoàng đệ ta, là nữ chủ nhân của Vọng Thiên Nhai ta.”

Thanh âm leng keng, không có bất cứ gì làm ra vẻ, chỉ có chân thành không thể chân thành hơn.

Kế tiếp sau đó Phong Vô Tâm cùng Yến Phi cũng xem rõ bản đồ trong tay Vân Khung, liếc nhau, hai người cũng không nói chuyện, nhưng ánh mắt của bọn họ nhìn Lạc Vũ đã không giống như trước rồi.

Tâm ý này, đã không còn lời nào có thể nói rõ rồi.

“Ta còn lại có ba phần đầu khí.” Phong Vô Tâm nghiêm túc mở miệng.

“Ta còn lại hai phần.” Yến Phi trầm mi.

Trận thế này lấy máu từ người Ẩn Tộc tộc trưởng để mở ra, mục đích làm suy yếu lực lượng đầu khí, trong kết giới của nó, sức mạnh của bọn họ không thể phát huy đến bốn phần.

“Hoàng đệ người...” Vân Khung nhìn Vân Thí Thiên.

Nhưng thấy trên mặt Vân Thí Thiên tái nhợt, một tia huyết sắc cũng không có, khí tức băng hàn quanh người hần chậm rãi thấm thấu ra, lạnh đến kinh người.

Trong trận pháp làm suy yếu đầu khí này, nếu Vân Thí Thiên lại động thủ để chống lại trận pháp này, thương thế sẽ mạnh mẽ tăng lên.

“Thật không tốt.” Vân Thí Thiên không có trả lời, Lạc Vũ lại trầm giọng nói, kinh mạch của Vân Thí Thiên loạn xạ cả lên, thương thế như vậy...

Phong Vô Tâm, Yến Phi, nhìn Vân Thí Thiên chưa từng mở miệng trả lời, lo lắng trên mặt cơ hồ không thể nào biểu đạt được.

“Đi, nơi đây không thể ở lâu.” Lạc Vũ vuốt kinh mạch Vân Thí Thiên, mày gắt gao nhăn lại.

“Ngao...” Mà ngay lúc Lạc Vũ vừa nói xong, xa xa ở chỗ sâu trong lòng đất, truyền ra một tiếng hí rống kinh thiên động địa.

Thanh âm đó thẳng phá thiên khung, cơ hồ làm cho trái tim người ta run rẩy.

Phía xa xa loáng thoáng truyền đến ánh sáng lạnh lẽo màu bích lam bốc lên từ dưới mặt đất, làm tan rã hắc khí, lượn lơ bay lên, khí thể đè ép kinh người.

“Đây là loại ma thú gì vậy?” Phong Vô Tâm biến sắc.

Mặc dù còn chưa xuất hiện đã thể hiện khí thể cường hãn đến bậc này, như vậy có thể thấy được, ma thú này...

“Ầm.” Tiếng nói Phong Vô Tâm vừa mới rơi xuống, trong nháy mắt bọn họ đều cảm giác được mặt đất dưới chân có chút rung động, xa xa truyền đến tiếng rống to cùng thanh âm phòng ốc sụp đổ, liên tiếp truyền đến.

Có cái gì đó đang từ dưới đất chui lên.

Đôi mắt Vân Thí Thiên lạnh như băng, cánh tay ôm lấy thắt lưng Lạc Vũ cơ hồ muốn ôm gầy thắt lưng của nàng, nhìn về phương hướng đằng kia đang ẩn chứa gió lốc bay thẳng đến thiên khung.

“Ngao ô...” Hòa lẫn với thanh âm sụp đổ, trong giây lát ánh sáng bích lam đại thịnh, một ma thú chui lên từ trong lòng đất vương cung Ấn Tộc.

Tiếng rống bén nhọn vang lên, bị giam giữ đã lâu lắm, hôm nay mới có thể thẳng thiên làm sao không rống giận cho được, mãnh mãnh lửa giận kinh thiên địa, di chuyển bát phương.

“13 cấp Thôn Vân Tỳ Hưu, trời ạ, 13 cấp... Ma thú...”

Nghe tiếng cuồng nộ rống giận truyền đến, Phong Vô Tâm cùng Vân Khung đồng thời kinh hãi lên tiếng.

13 cấp ma thú, đây là ma thú quý hiếm tại Vong Xuyên đại lục Thôn Vân Tỳ Hưu.

Trời ạ, bây giờ dấu khí của bọn họ đã đại đại suy giảm rồi, đột nhiên lại có con ma thú 13 cấp chui ra, này, sát chiêu của Ấn Tộc cư nhiên là cái này...

Ông trời của ta ơi...

Ấn Tộc vì được đến thiên hỏa diễm đã tổn thất 2 người tím tôn vương giả, 7 người lam tôn cao thủ, còn có vô số cấp bậc khác, mà bây giờ bọn họ...

Sắc mặt Phong Vô Tâm, Vân Khung, Yến Phi chưa từng có đại biến như lúc này.

Ánh sáng bích lam phóng lên cao.

Tiếng sụp đổ ầm ầm nương theo thanh âm rống giận của Thôn Vân Tỳ Hưu chấn kinh trên mặt đất.

Đình đài lầu các tinh xảo đều sụp đổ, trong lúc 13 cấp Thôn Vân Tỳ Hưu chui từ dưới đất lên, hết thấy những kiến trúc này giống như một trang giấy mỏng không chịu nổi một kích.

“Ngao...” Tiếng rống giận dữ kinh hãi thiên địa.

65. Chương 65

Thiên địa biến sắc, quần hùng không tìm thấy ánh sáng.

Tình thế nghiêm trọng chưa từng có, nguy hiểm chưa từng có.

“Đi.” Ngay lúc Thôn Vân Tỳ Hưu chui từ dưới đất lên, Phong Vô Tâm, Vân Khung, Yến Phi đều kinh hãi cơ hồ không thể nói nên lời, ngây ngốc đứng tại chỗ, Lạc Vũ là người thứ nhất có phản ứng.

Lúc này nàng rống to lên tiếng.

Chạy trốn thôi, chạy mau.

Bây giờ Vân Thí Thiên không thể động thủ, Phong Vô Tâm và Yến Phi gặp phải đại suy giảm đầu khí, 13 cấp ma thú lại giận dữ chui ra, sự đối lập về thực lực như vậy...

Lạc Vũ rống to một tiếng, trong nháy mắt làm bình tĩnh Phong Vô Tâm cùng đám người Vân Khung.

Lúc này Vân Khung hít sâu vào một hơi, đè nén khiếp sợ trong lòng xuống, rất nhanh tìm kiếm một chút phương hướng, sau đó chỉ về hướng đông nam.

“Nhanh, mau chạy trốn về hướng kia, phương vị đông nam là nơi yếu nhất trong tất cả các trận thế, hướng hồ lúc này lại là lúc khí âm của thiên địa đạt đến cao trào nhất, đây cũng là nơi có lực lượng mỏng nhất trong trận pháp Ẩn Tộc.”

Thực lực nghiên cứu đối với trận pháp của Vân Khung, tuyệt đối không phải có tiếng mà không có miếng.

Lời vừa hạ xuống, Lạc Vũ không chút nghĩ ngợi, dẫn theo Vân Thí Thiên bay vọt về phương hướng đó.

“Buông ra.” Vân Thí Thiên nhướng mày, hắn còn chưa suy yếu đến tình trạng phải cần Lạc Vũ dẫn đi.

“Người theo ta phân biệt lẫn nhau cái gì chứ.” Lạc Vũ không quay đầu về, chỉ quát khẽ một tiếng với Vân Thí Thiên.

Vân Thí Thiên vừa nghe, nắm tay đang cứng ngắt đột nhiên thả lỏng.

Hắn theo nàng phân cái gì lẫn nhau.

Hắn cùng với nàng khách khí cái gì.

Hắn cần gì tại trước mặt nàng ương ngạnh giữ lại tôn nghiêm cùng khí thế của hắn cơ chứ.

Tâm tư thay đổi thật nhanh trong lúc đó, thần sắc giận tái đi của Vân Thí Thiên đã tiêu tan tất cả, hắn không hề phát hỏa, cư nhiên thật sự để cho Lạc Vũ dẫn hắn chạy như điên về phía trước.

Phía sau, Phong Vô Tâm dẫn theo Vân Khung cùng Yến Phi, cùng nhau đi theo Lạc Vũ chạy nhanh như tia chớp về hướng đông nam vương cung Ẩn Tộc.

Vương cung Ẩn Tộc chiếm cứ trong mười dặm, không tính là lớn, nhưng tuyệt đối cũng không tính nhỏ.

Nếu là ngày thường, nhân vật như Phong Vô Tâm chỉ sợ hắn chỉ cần hít vào mấy hơi đã có thể bay vọt ra ngoài rồi.

Nhưng bây giờ, thực lực của bọn họ bị trận thế này đè nén hết 7 thành công lực.

Đừng nói bay trên trời mà đi, cho dù dùng khinh công vọt đi như Lạc Vũ, cũng đã là miễn cưỡng lắm rồi.

Ngay lập tức, ba người bọn họ bị Lạc Vũ bỏ một khoảng cách rất xa.

Hắc khí bao trùm trên đầu, một mảnh màu đen nồng nặc.

Nhìn không thấy trời cao trên đỉnh đầu, không thấy rõ ánh trăng sao.

Chỉ là một mảnh mưa bụi lất phất.

Mà trong màn mưa bụi này, vương cung Ẩn Tộc càng thêm dễ dàng suy sụp.

Những kiến trúc tinh xảo, không ngừng suy sụp, dưới nền đất càng lúc càng nhiều những khoảng trống của phế tích.

Song ngay trong lúc vương cung Ẩn Tộc bị nghiền nát, từ dưới nền đất từng đợt từng đợt ánh sáng bích lam bắn thẳng lên tận trời.

13 cấp Thôn Vân Tỳ Hưu, từ trong lòng giam dưới nền đất chui ra, bắt đầu hướng phía trên nhảy dựng lên.

Tiếng gầm rù kinh thiên động địa, rung rung cơ hồ làm cho người ta đứng không vững.

Thân thể khổng lồ như một tòa núi nhỏ, loáng thoáng hiện ra trong ánh sáng bích lam.

Thân thể giấy dựa như thế, hí rống cuồng nộ như thế, khí thể cường đại như thế.

Khiến cho cấm chế trên thân thể nó, được 12 đại tẩm tôn vương giả của Ấn Tộc cùng nhau liên thủ bày ra giam cầm nó, bắt đầu hồng mắt, bắt đầu gãy, bắt đầu tản ra.

Tiếng rống giận dữ bén nhọn, khí thể thôn vôn thổ nguyệt. (*có thể nuốt được mây, nhả được trăng).

“Đáng chết, khí thể thật mạnh.” Lạc Vũ dẫn theo Vân Thí Thiên, thân hình bay thẳng tắp, như tia chớp hiện ra trong đêm đen.

Khí thể của 13 cấp Thôn Vôn Tỳ Hưu càng ngày càng mạnh.

Nếu nói một phút đồng hồ trước có cấp bậc tương đương nòng, như vậy một phút sau cũng đã đạt tới cấp bậc của Phong Vô Tâm, hơn nữa nó vẫn đang không ngừng tăng mạnh.

Nàng phải tăng lên toàn lực chạy đi rồi.

“Trở về.” Ngay lúc Lạc Vũ quyết định tăng tốc, Vân Thí Thiên vẫn nương tựa trên người Lạc Vũ cùng nhau chạy, đột nhiên trầm giọng nói.

“Tại...” Lạc Vũ kinh ngạc, lúc này quay trở lại là có ý gì?

Mà ngay lúc nàng vừa mới hỏi ra khỏi miệng, Lạc Vũ đột nhiên cảm giác được, phía sau không có khí tức của Phong Vô Tâm, Yến Phi, Vân Khung, bọn họ đã bị bỏ xa rồi.

“Uh.” Quay đầu, Lạc Vũ không chút nào chần chờ, quay đầu chạy trở về hướng lúc này.

Vân Thí Thiên thấy vậy thần sắc trên mặt không có một tia thay đổi, chỉ là gắt gao ôm lấy thắt lưng Lạc Vũ.

Phong Vô Tâm, Vân Khung, Yến Phi.

Đó là những người cùng hãn đồng sinh cộng tử, là thuộc hạ cùng hãn đi ra từ trong biển máu, là huynh đệ, trưởng tử, tất cả họ đều là người có thể vì hãn mà chết.

Cũng là những người hãn tuyệt đối không thể vứt bỏ, có thể lấy mạng đi đổi lại bọn họ.

Nữ nhân của hãn, người của hãn, tuyệt đối không thể sợ chết.

Có một số chuyện có thể vì sự sống còn mà bỏ mặc.

Nhưng đôi khi, vẫn còn có tín niệm, có người, đáng giá để lấy mạng đi đổi.

Cấp bách quay trở lại, không có bất cứ gì gọi là chần chừ cùng bất mãn.

Xa xa, trên đường tối như mực, Phong Vô Tâm, Yến Phi, Vân Khung, cơ hồ rất gian nan cất bước.

Dẫn lực hút lấy đầu khí trên mặt đất càng lúc càng lớn, đầu khí càng lúc càng tan rã, lúc này đây ngay cả nhắc chân lên đối với bọn họ cũng là một vấn đề lớn, huống chi đuổi kịp bước chân như bay của Lạc Vũ.

Nhưng mà, trong tình huống như vậy.

Ba người không ai lên tiếng, không ai hô lên một tiếng, kêu Lạc Vũ đang chạy phía xa xa kia chờ bọn họ, hoặc là mang theo bọn họ.

Bọn họ không thể là người làm liên lụy đến người khác.

Chỉ có Lạc Vũ mới có thể mang theo quân vương của bọn họ chạy ra ngoài.

Cho dù bọn họ có chết ở chỗ này, cũng tuyệt đối không có một câu oán hận.

Dù đỡ nhau bước đi, ba người cắn chặt răng, đem hết toàn lực mà đi.

“Là sơ sót của ta.” Song vào lúc này, trước mặt bọn họ lóe lên một tia sáng, một khắc trước thanh âm Lạc Vũ còn ở trên không trung, một khắc sau đã đứng trước mặt bọn họ.

“Ai cho người trở về ?” Phong Vô Tâm nóng nảy lên tiếng.

“Mau đi, Thôn Vân Tỳ Hưu sắp gãy ra tất cả cấm chế cùng trời buộc, đến lúc đó chúng ta đều phải chết ở chỗ này, người chạy mau.” Vân Khung rống to.

Về phần Yến Phi, trong tích tất đôi mắt của hắn đã đỏ cả lên, trừng mắt nhìn Lạc Vũ, cơ hồ muốn ăn sống nuốt tươi Lạc Vũ.

“Vậy các người đem hắn giết đi.” Lạc Vũ chỉ Vân Thí Thiên, ngay sau đó bắt đầu xé rách vạt áo.

Phong Vô Tâm, Vân Khung, Yến Phi vừa nghe, nhất tề nhìn về phía sắc mặt bất động Vân Thí Thiên, trong mắt có nhiều lảo lảo, nhiều lắm phức tạp, nhiều lắm tình ý. (*không phải tình yêu nhá, đây là thâm tình a)

“Vương, người...” Trong nháy mắt ba người cơ hồ nói không ra lời.

Đã đến nước này rồi mà vẫn không bỏ mặc bọn họ...

“Nhanh lên một chút.” Ngay lúc tâm tình ba người đang kích động, Lạc Vũ nhanh tay nhanh chân xé vạt áo quăng về hướng Phong Vô Tâm, Yến Phi. Một đầu vạt áo cột chặt trên tay bọn họ, đầu kia cột trên thân mình.

“Nhanh lên.” Vân Thí Thiên mắt lạnh quét ba người liếc mắt một cái.

Bọn người Vân Khung, Phong Vô Tâm, Yến Phi không phải loại người nước mắt đàn bà.

Sau một chút tâm tình ba động, bọn họ lập tức có phản ứng lại, nhất tề nghiêm mặt.

“Giờ tỷ canh ba là lúc trận thế yếu nhất, chỉ sợ Thôn Vân Tỳ Hưu sẽ gãy ra tất cả trời buộc ngay tức khắc, ngưng tụ toàn lực, chạy về phía đông nam phá trận, mới có cơ hội.” Thanh âm Vân Khung vừa trầm vừa nhanh.

Một lời còn chưa nói hết, Lạc Vũ đột nhiên xoay người công nàng, đồng thời nắm lấy tay Vân Thí Thiên, khẽ quát một tiếng: “Đi.”

Thi triển thân pháp, mang theo bốn người bay về phía trước.

Chỉ thấy Lạc Vũ một tay chấp kiếm, một tay túm Vân Thí Thiên, trên lưng công Vân Khung, phía sau kéo Phong Vô Tâm cùng Yến Phi, tốc độ bay lên trong không trung, khí thế kinh người.

Có thể trên vạn người, dưới một người, Phong Vô Tâm cũng không phải là người đơn giản, nên hắn đã có quyết định.

Lập tức, Phong Vô Tâm trầm giọng nói: “Lạc Vũ, toàn bộ đều giao cho ngươi rồi, chúng ta ngưng tụ công lực, để đánh một kích cuối cùng phá trận.”

Kích phá trận pháp ở một góc đông nam, cần bọn họ liên thủ mới có thể phá giải.

Lạc Vũ cũng không nói gì, chỉ là nhuyển kiếm trong tay vung lên, xem như trả lời.

Nàng sẽ đem hết toàn lực.

Phong Vô Tâm, Yến Phi, thấy vậy lập tức bắt đầu ngưng tụ tất cả đấu khí, dùng ột kích cuối cùng.

Mà Vân Khung ghé vào trên lưng Lạc Vũ, chỉ huy phương hướng cho Lạc Vũ chạy.

Gió cắt qua gương mặt, làm người ta sinh đau.

“Rống...” Phía sau, khí thế của Thôn Vân Tỳ Hưu càng ngày càng tăng, tiếng rống phá nguyệt bay lên trong thiên địa.

Nương từng đạo cấm chế trên người Thôn Vân Tỳ Hưu bị phá.

Thôn Vân Tỳ Hưu nắm giữ lực lượng điều khiển mặt đất đã bắt đầu hiện lộ ra rồi.

Chỉ nghe một tiếng hí rống lên, mặt đất bằng phẳng của vương cung, đột nhiên xuất hiện quái thạch lân tân từ dưới đất mọc lên, đâm về hướng không trung. (*những hòn đá lởm chởm, thô kệch)

Ngay tức khắc, khắp nơi trên con đường Lạc Vũ đang chạy, đá mọc lên lởm chởm cản trở đường đi.

Lạc Vũ thấy vậy trong mắt chợt lóe tức sát, trường kiếm trong tay vung lên.

Kiếm quang hiện lên, âm âm vang lớn.

Những hòn đá lớn chặn đường đều bị chặt đứt ngang dọc.

Lạc Vũ nhún chân, thân hình mượn lực từ những hòn đá đột ngột mọc lên, mang theo đám người Vân Thí Thiên, bay vọt về phía trước.

Chỉ thấy, ngân quang lóe lên trong một đám hắc khí quanh quẩn, cắt qua không gian đen nhanh, nhằm về chỗ có hắc khí sâu nhất ở phía trước mà chạy.

Dọc theo đường đi, những tiếng âm âm phá hủy không ngừng vang lên.

Từ trước đến nay, nơi Lạc Vũ đi qua chưa từng có đá gãy vỡ, bụi phấn bay tứ tung như lúc này.

Đại trận pháp của Ấn Tộc, có thể làm tan rã lực lượng đấu khí, nhưng nó không có một chút ảnh hưởng gì đến Quân Lạc Vũ nàng.

Cổ võ mà nàng học được, hoàn toàn không bị bất cứ cấm chế nào của Vong Xuyên đại lục chèn ép.

Gió bất chợt nổi lên, tóc đen bay múa trong không trung.

“Ngao...” Ánh sáng bích lam càng thêm đại thịnh, Thôn Vân Tỳ Hưu phóng người lên cao, trên người phát ra thanh âm bang bang.

Đó là cấm chế đang không ngừng bị phá hư.

13 cấp Thôn Vân Tỳ Hưu, muốn xuất thế rồi.

Cung điện Ấn Tộc trên mặt đất bị khí thể này chèn ép, đã hoàn toàn sụp đổ.

Lúc này, nền đất nơi giam cầm Thôn Vân Tỳ Hưu, bắt đầu nương theo lực lượng của Thôn Vân Tỳ Hưu mà cần nuốt vô số đất đai chung quanh.

Hố sâu thật lớn màu đen, lấy một loại chuyển động như suối chảy trong một màn hắc khí, mở rộng ra bốn phương tám hướng.

Tất cả những thứ trên mặt đất, cũng nương hố sâu màu đen không ngừng mở rộng, mà bị cần nuốt.

Cát đá trên mặt đất bắt đầu chuyển động, chảy xuôi vào trong hố sâu đen tối.

Tốc độ càng lúc càng nhanh, hấp lực cường đại cơ hồ làm cho tất cả sự vật không thể đứng vững vàng, mặt đất càng ngày càng lún, phẳng phất giống như nước bùn rất nặng nề ngưng kết cùng một chỗ.

Mỗi một bước của Lạc Vũ giống như đang rớt xuống cát lún, lực lượng kinh khủng kia không ngừng kéo nàng lùi về phía sau, hướng về phía hố đen.

Lạc Vũ thấy vậy thét chói tai một tiếng, tiếng thét dài trong trẻo nhưng lạnh lùng kinh động tứ phương.

Hít sâu vào một hơi, nội lực toàn thân mạnh mẽ tăng vọt lên, ngẩng cao đầu về phía mặt trời, toàn lực chống lại hấp lực phía sau, mang theo một đám 4 người Vân Thí Thiên, chạy như điên về một góc hướng đông nam.

13 cấp Thôn Vân Tỳ Hưu, là một tồn tại phương mao lân giác ở Vong Xuyên đại lục (*lông phương hoàng, sừng kỳ lân => quý hiếm)

10 cấp ma thú đã có tuyệt chiêu hộ thân, càng đừng nói chi đây là 13 cấp.

Thôn Vân Tỳ Hưu, là chúa tể mặt đất, tất cả những gì của mặt đất nó đều có thể dùng làm vũ khí của nó, cũng đủ để nó thao túng.

Tuy không thể hô phong hoán vũ, nhưng lại có thể chỉ huy mặt đất.

Lúc này, Thôn Vân Tỳ Hưu vẫn còn bị ảnh hưởng bởi cấm chế giam cầm nhưng vẫn mạnh mẽ như vậy, một khi tất cả cấm chế bị giải trừ...

Vân Thí Thiên quay đầu lại nhìn Thôn Vân Tỳ Hưu triển lộ thân hình khổng lồ của nó tại không trung, mi sắc lạnh đến kinh người.

“Con đường phía trước bị đứt đoạn rồi.” Ngay lúc này, Vân Khung đột nhiên kêu lên một tiếng sợ hãi.

Lộ tuyến phía trước bị đứt, đây vốn là Thúy hồ trong vương cung Ẩn Tộc.

Lúc này Thôn Vân Tỳ Hưu từ dưới đất lao ra, phá hủy tất cả cấu tạo của vương cung.

Thúy hồ khô cạn, lòng sông sụp xuống tạo thành một hố sâu, hố sâu tối như mực có khoảng cách mấy chục trượng, sâu không thấy đáy, chỉ có thể nghe thấy vô số thanh âm sần sật vang lên, một mảnh sát khí ảm ảm di động.

Mi mắt Lạc Vũ trầm xuống.

Khoảng cách 10 trượng nàng có thể nhảy qua, nhưng lúc này mang theo 4 người, khoảng cách này đối với nàng mà nói....

Liều mạng thôi, Lạc Vũ hít sâu một hơi, thân hình mạnh mẽ cao lên, lấy một loại dứt khoát không phải thăng đến thiên đường chính là chết không có chỗ chôn, nghĩa vô phản cố muốn vượt vực sâu. (*dứt khoát không hối hận)

“Ném ta.” Vân Khung thấy vậy, thân thể giãy dụa muốn rời khỏi lưng Lạc Vũ.

Bây giờ nàng là người vô dụng, mang theo nàng sẽ nhiều thêm một phần trời buộc.

Nàng chết cũng không sao, nhưng Vân Thí Thiên tuyệt đối không thể chết được.

“Câm miệng.” Lạc Vũ gầm lên giận dữ, khí thế kinh người, điên cuồng quát.

Mà ngay lúc Lạc Vũ rống giận trong tích tắc, Vân Thí Thiên vẫn bất động thanh sắc, đột nhiên vung tay áo bào.

Lập tức, phía trước hiện lên một cây cầu ánh sáng màu tím, từ dưới chân Lạc Vũ kéo dài đến bờ bên kia của vực sâu.

“Hoàng đệ, người...” Vân Khung nghiêng rằng nói.

Đây là dấu khí mà Vân Thí Thiên ngưng kết ra, vì Lạc Vũ làm thành một con đường, cũng là bọn hắn vô dụng.

Lạc Vũ thấy vậy, lúc này cũng không thể cùng Vân Thí Thiên tranh luận về vấn đề ra tay hay không nữa rồi, sự tình đã đến nước này, thoát khỏi chỗ này mới là quan trọng nhất.

Lập tức, mũi chân nhún lên cây cầu màu tím, nhảy liên tiếp 2 cái, mang theo mấy người phi thân như bay vọt qua vực sâu.

“Khụ khụ.” Vân Thí Thiên che miệng có chút ho khan.

“Trong lòng, bình sứ màu trắng, một viên, ăn đi.” Lạc Vũ cũng không nhìn Vân Thí Thiên, nói ngắn gọn dị thường.

Vân Thí Thiên cũng không nói nhiều, trực tiếp vươn tay vào trong lòng Lạc Vũ, móc ra được ăn vào một viên.

“Chi chi.” Nhưng vào lúc này, Tiểu Ngân vẫn lui tại trong lòng Lạc Vũ, đột nhiên lộ đầu ra kêu lên.

“Phía trước chính là đoạn cuối rồi.” Lạc Vũ lập tức lớn tiếng nói.

Tiểu Ngân đối với cảm giác này tương đương nhạy cảm.

“Phía đông nam, khoảng không trên đỉnh đầu, là nơi yếu nhất, nhanh.” Vân Khung lập tức “bịch” một tiếng nhảy xuống từ trên lưng Lạc Vũ, hô to lên tiếng.

Lạc Vũ nghe vậy nắm chặt thanh kiếm trong tay, ngửa đầu thét dài, hét lớn một tiếng: “Đi.”

Lực lượng toàn thân vận chuyển tới 10 thành, mang theo Vân Thí Thiên, Phong Vô Tâm, Yến Phi, mạnh nhảy lên từ mặt đất, hướng về khoảng không trên đỉnh đầu phía trước cấp bách vọt lên.

Hắc khí tung hoành, gió di chuyển tứ phương.

Cấp bách vọt lên, giống như giảo long bay lên trời.

“Đi.” Nhảy giữa không trung, cánh tay Lạc Vũ rung lên.

Thét to lên tiếng, dẫn theo Phong Vô Tâm, Yến Phi, Vân Thí Thiên, nhất tề đưa lên khoảng không trên đỉnh đầu.

Cùng khắc, Phong Vô Tâm và Yến Phi vẫn nhắm mắt điều tức nội lực, hoàn toàn không nghe không hỏi đối với tình hình bên ngoài, mạnh mở mắt, ánh sáng một tím, một lam đại thịnh.

Trong tiếng thét chói tai, thân hình 2 người cấp bách vọt lên.

Trong tay Phong Vô Tâm đầu khí màu tím bện thành vòng tơ nhện, hàng trăm hàng ngàn tia kết thành một cây, giống như một cây bá vương thương, ánh sáng tím lóe ra, xông thẳng lên kết giới màu đen trên đỉnh đầu.

Bên cạnh, lợi kiếm đầu khí màu lam của Yến Phi cắt ngang bầu trời, hai tay nắm chặt, rống to lên một tiếng, bổ một kiếm về khoảng không trên đỉnh đầu.

Cắt qua từng trận gió, ánh sáng tím, lam xông thẳng tận trời.

Phong Vô Tâm cùng Yến Phi đồng thời ra tay.

Mà ngay lúc bọn họ đồng thời ra tay trong nháy mắt.

Từ phía sau hai người, một đạo màu tím bay vọt ra nhanh như tia chớp, giống như một con long vương màu tím phá không mà đi, theo sau mà đến, hướng về phương hướng mà hai người đánh ra, xẹt ra như lôi điện.

Khí tức cường đại như vậy, mặc dù vẫn đang trong trận thế mà khắp Vong Xuyên đại lục những người có đầu khí đều bị giảm xuống lực lượng, thậm chí 4 thành công lực cũng không phát huy được, nhưng lực lượng này cũng xa xa vượt qua hết thảy.

Là Vân Thí Thiên ra tay rồi.

Song ngay lúc Vân Thí Thiên vừa ra tay, Lạc Vũ ở giữa không trung đem hết toàn lực mang theo mọi người bay qua.

Cũng dùng hết lực lượng cuối cùng, một kiếm phá không cắt ngang bầu trời.

Nhất thời, bốn cổ lực lượng lần lượt thay đổi tập kết cùng một chỗ, gào thét hướng về đại trận pháp trên đỉnh đầu để phá vỡ kết giới hắc khí.

“Ầm.” Lam, tím, bạch, ba sắc màu giao nhau giữa khoảng không, bắn thẳng mà lên, trong nháy mắt xông lên kết giới màu đen, phát ra tiếng vang kinh thiên động địa.

Khí tức cường hãn tuôn ra khắp mọi nơi.

Gió mạnh thổi qua gương mặt mấy người, cơ hồ giống như đao cắt.

Phi thân đáp xuống, Lạc Vũ, Vân Thí Thiên, Phong Vô Tâm, Yến Phi vững vàng đứng trên mặt đất cùng một chỗ với Vân Khung, ngóng nhìn tám màn màu đen trên đỉnh đầu.

Tĩnh lặng, lạnh ngắt như tờ tĩnh lặng.

“Rắc, rắc, rắc...”

Trong không khí tĩnh lặng áp lực, sau tiếng vang lớn ầm ầm va chạm kết giới, thanh âm vỡ tan vang lên ngay sau đó.

Hắc khí nồng đậm trên đỉnh đầu dần dần tản ra, kết giới bao phủ cả vương cung xuất hiện vết nứt vỡ tan ra.

Ánh sáng từ những ngôi sao trên trời xuyên qua hắc khí chiếu xuống, sáng rọi tứ phương.

“Phá trận rồi.” Lạc Vũ kêu to một tiếng, ánh mắt phát sáng, nhưng hoàn toàn không phát hiện thanh âm mình đã khàn khàn không ra hơi rồi.

“Mau đi, nó chỉ bị thủng trong nháy mắt.” Vân Khung nhảy lên kêu to.

Trận pháp này cũng không phải bị phá giải toàn bộ, chỉ có thể phá ra một khe hở, sau đó kết giới hắc khí sẽ khôi phục lại.

Lập tức, Lạc Vũ, Phong Vô Tâm hít sâu một hơi, định nhảy lên.

“Rống...” Song ngay lúc này, xa xa truyền đến tiếng đất rung núi chuyển do Thôn Vân Tỳ Hưu rống giận mà thành, ánh sáng bích lam che kín cả bầu trời, vượt trên tất cả.

Nó đã giãy ra tất cả cấm chế.

Nó thoát ra ngoài rồi.

Khí tức cường đại bắn ra, ngăn trở cả một phương thiên địa.

Gió cắt qua gương mặt, mang theo bão táp, làm cho người ta hít thở không thông.

Bao hàm tức giận, bao hàm sát khí, bao hàm bị giam giữ đã lâu, bao hàm tuyệt đối căm hận loài người.

Thôn Vân Tỳ Hưu điên cuồng hét lên, tập trung vào khí tức đám người Lạc Vũ, một cái chớp mắt đã đi ngàn dặm, nó đang đến gần bọn họ.

Đại trận của Ấn Tộc hoàn toàn không gây chút trở ngại nào cho nó.

“Không xong, nhanh.” Sắc mặt Phong Vô Tâm đã tái nhợt đến không còn một giọt máu.

Gương mặt Vân Khung, Yến Phi cũng vắn vẹo dữ tợn đến không thể nhìn rồi.

“Đi.” Lúc này Vân Thí Thiên vung tay áo bào một cái, trầm uống lên tiếng.

“Đi.” Ngay tức khắc, Phong Vô Tâm cùng Yến Phi mang theo Vân Khung, hướng về phía khoảng không trên đỉnh đầu, cấp bách vọt lên khe hở chỉ có thể chui lọt 2 người song song.

Đồng thời, Lạc Vũ cũng không chần chừ, nắm lấy tay Vân Thí Thiên, theo sát mà lên.

Trên đỉnh đầu hắc khí nồng nặc, có một nơi phá ra một khe hở.

Nhưng là, giống như những gì Vân Khung đã nói.

Không phải trận thế bị phá vỡ toàn bộ, mà chỉ có thể đập nát ra một khe hở, nó đang lấy tốc độ kinh người khôi phục lại như cũ.

Một khắc trước còn có thể dung chứa hai người đi qua.

Một khắc sau, đã khôi phục đến bộ dáng chỉ có thể ột người đi qua.

Tốc độ nhanh đến kinh người.

Phía dưới, 5 người của nhóm Lạc Vũ cấp bách vọt lên, hướng về khe hở xông lên.

Giống như một tia sao xẹt, từ dưới mặt đất xẹt qua giữa không trung, muốn thoát ra.

Nhưng là, bọn họ nhanh, Thôn Vân Tỳ Hưu lại nhanh hơn.

Trong địa bàn của nó, loài người ghê tởm cư nhiên còn dám trốn, buồn cười, buồn cười.

“Ngao...” Tiếng hí rống khiếp sợ thiên địa, cái sừng dữ tợn trên đầu Thôn Vân Tỳ Hưu đột nhiên ngưng tụ ánh sáng bích lam mạnh mẽ, đánh tới nhóm Lạc Vũ, trong nháy mắt bao phủ cả một phương không gian.

“Hả...” Lập tức, đám người Phong Vô Tâm, Yến Phi vốn chỉ có thể dùng 3 thành lực lượng, thân hình lão đảo giữa không trung, bị lực lượng cường hãn của Thôn Vân Tỳ Hưu tóm lại, hướng mặt đất rơi xuống.

Đồng thời, nhóm 2 người Lạc Vũ cũng lão đảo, bước chân không vững.

Trận thế không gây ảnh hưởng đến nàng, nhưng khí thế ba động của Thôn Vân Tỳ Hưu quá mức lợi hại, quả thật nàng không cùng một cấp bậc với nó.

Sắc mặt Lạc Vũ đại biến.

Đã chạy tới nước này rồi, chẳng lẽ...

Thân hình chớp lên, hướng thẳng dưới mặt đất mà rơi, chẳng lẽ tất cả thành quả bị hủy chỉ trong tích tắc?

Trong nháy mắt, trái tim tất cả mọi người ở đây đều trở nên băng giá.

Trong lúc Lạc Vũ đang rơi xuống, bởi vì trên vai không có chỗ nên Tiểu Ngân phải lui về ngã trong lòng Lạc Vũ, không biết đã bỏ ra từ lúc nào, tựa vào trên vai nàng.

Một đôi mắt nhỏ bình tĩnh nhìn phương hướng như có sao băng cấp bách xông tới, đó là Thôn Vân Tỳ Hưu đang truy đuổi càng ngày càng gần.

Trong mắt Tiểu Ngân lóe lên ánh sáng, cắn chặt hàm răng.

“Nguy rồi, Lạc Vũ, người mau dẫn quân vương...”

Thân hình rơi xuống nhanh chóng, Phong Vô Tâm điên cuồng hét lên, lời còn chưa nói xong đột nhiên ngừng lại, lơ lững dừng giữa không trung.

Phong Vô Tâm, Lạc Vũ nhất tề sửng sốt, sau đó nhìn quét xung quanh.

Chỉ thấy trước người bọn họ, một viên cầu hình tròn màu tím trôi nổi ở giữa không trung, đem bọn họ bao lại trong đó.

Đầu khí màu tím vừa bá đạo lại vừa thâm hậu.

Bọn họ đứng sừng sững ở bên trong, hoàn toàn không cảm giác được khí tức bạo động bên ngoài của Thôn Vân Tỳ Hưu.

Này... Đây là lực lượng chiêu thức “Thủ Hộ Sinh Mệnh” của Vân Thí Thiên.

Vân Thí Thiên, dùng công pháp có một không hai tại Phật Tiên Nhất Thủy, đó là “Vạn Liên Phổ Chiếu”, và chiêu thức không gì có thể công phá nổi “Thủ Hộ Sinh Mệnh”. Cho dù người mạnh mẽ như Đế Phạm Thiên cũng không thể công phá nổi chiêu thức Thủ Hộ Sinh Mệnh của Vân Thí Thiên.

Mà bây giờ, Vân Thí Thiên lại sử dụng chiêu thức này trong tình huống như thế này, thân thể của hắn tuyệt đối sẽ không thể phòng hộ được nữa.

“Quân vương...”

Trong quang cầu màu tím, Phong Vô Tâm, Yến Phi, bị té ngã lại đứng lên, cách một màn quang cầu hô lên với Vân Thí Thiên.

Lạc Vũ quay đầu, nhìn Vân Thí Thiên đứng phía sau nàng.

Chỉ thấy lúc này sắc mặt Vân Thí Thiên dị thường vững vàng, không phải giống như vừa rồi mặt không còn một chút máu, kh lúc này sắc mặt dị thường địa vững vàng, không phải mới vừa rồi địa mặt không có chút máu, bình thường đến rất là khác thường.

Này... Nếu vẫn tiếp tục như vậy, trạng huống của hắn sẽ...

Trái tim Lạc Vũ mạnh mẽ trầm xuống, sắc mặt Vân Thí Thiên không chút thay đổi phát tay áo.

Dưới trạng huống hắn dùng toàn lực thôi động, bốn khối quang cầu màu tím hướng về phía khe hở trên đỉnh đầu bắn đi.

Ánh sáng tím vờn quanh, mặc dù đang bị ánh sáng bích lam che kín bầu trời, có vẻ không đáng nhắc tới.

Nhưng lại cường thịnh đến nỗi làm cho người ta không dám bỏ qua.

Quả bóng bay đầu khí màu tím bay dựng lên, hướng về miệng khe hở mà lên.

Nơi miệng khe hở, hắc khí rất nhanh lượn lơ xung quanh, vỡ rồi lại hợp.

“Rống...” Cảm giác được đầu khí màu tím cường thịnh bị hiển lộ, 13 cấp Thôn Vân Tỳ Hưu càng thêm cuồng liệt tảo bạo.

Đầu khí màu tím, nó nhỏ rất kỹ, chính là trình độ mà loài người không biết xấu hổ liên thủ dùng để giam cầm nó.

Hôm nay vừa được thoát ra, đã đụng phải lực lượng này...

Tốt, vô cùng tốt.

Trong nháy mắt, Thôn Vân Tỳ Hưu đã gia tăng tốc độ lên.

Trong cái lồng hắc khí, nó giống như một đoàn hỏa cầu màu bích lam, cắt ngang bầu trời bay nhanh mà đến.

Ngàn thước, năm trăm thước, một trăm thước...

Thôn Vân Tỳ Hưu đã nổi giận đến cực điểm, như vậy tốc độ đã không cách nào có thể hình dung rồi, bất quá chỉ trong tích tắc, cũng đã đến phía sau đám người Lạc Vũ.

Quang cầu màu tím bay nhanh mà lên, phía trước chính là khe hở đang không ngừng thu nhỏ lại.

Sắc mặt Phong Vô Tâm, Yến Phi, Vân Khung, Lạc Vũ, đã nghiêm túc đến không thể lại nghiêm túc hơn.

“Khụ khụ...” Tiếng ho khan rất nhỏ truyền đến.

“Thí Thiên.” Lạc Vũ không có quay đầu, chỉ là bàn tay vẫn nắm chặt tay Vân Thí Thiên phía sau.

Tay hân lạnh như băng, lạnh đến nỗi làm cho lòng người phải trầm xuống.

Phía trước, khe hở đã ở ngay trước mắt.

Phía sau, Thôn Vân Tỳ Hưu đã tới rồi.

Thân thể lóe sáng bích lam giống như một tòa núi nhỏ đang cấp bách vọt tới, cường đại ánh sáng bích lam ép tới giống như mũi nhọn, vây quanh về phía nhóm Lạc Vũ.

Đầu sừng dữ tợn, mắt như cái chuông lớn, từng tia hộ thể màu bích lam giống như tia chớp, không ngừng nuốt lấy những thứ chung quanh thân thể Thôn Vân Tỳ Hưu.

Một phương này cơ hồ ngay cả không khí cũng bắt đầu run rẩy.

“Ầm.” Ánh sáng bích lam bao quanh Thôn Vân Tỳ Hưu, nó ngẩng đầu rống dài lên một tiếng, bốn trảo nổi giận đuổi ra, khí tức ánh sáng bích lam băng băng vọt về phía nhóm người Vân Thí Thiên.

Chúa tể mặt đất Thôn Vân Tỳ Hưu, nó có khả năng điều khiển đất đai.

Trong nháy mắt, chất chứa tất cả tảo bạo cừ hận từ Thôn Vân Tỳ Hưu, vô số đất cát diên cuồng thổi đến, so với gió lốc càng thêm diên cuồng mãnh liệt cuốn đi tất cả.

Không khí xé rách, ngăn trở hết thủy, cắn nuốt hết thủy.

Đó là lực lượng hàm chứa tính cắn nuốt của cát đất, đó là năng lực chỉ cần dính đến một chút cũng bị Thôn Vân Tỳ Hưu kéo đến khôn cùng địa ngục, là thần công hộ thể của ma thú 13 cấp Thôn Vân Tỳ Hưu.

Che kín cả thiên địa, diên cuồng xoáy đến.

“Thí Thiên.” Lạc Vũ cùng Vân Thí Thiên vốn bị rơi ở phía sau ba người Phong Vô Tâm, Yến Phi, Vân Khung, nên Lạc Vũ đem tất cả những cảnh này đều thấy rõ trong mắt.

Lập tức nắm chặt tay Vân Thí Thiên, chuyển động dưới chân, định đứng ở phía sau Vân Thí Thiên.

Lực lượng này quá mạnh mẽ rồi, 13 cấp ma thú, nếu ra khỏi đại trản này có lẽ có thể chống lại nó.

Nhưng là bây giờ vẫn còn ở bên trong này, lực lượng của Vân Thí Thiên bị áp chế, thêm vào đó thân thể bị thương, nếu bị đám đất cát đó va chạm vào, như vậy...

Hắn sẽ không cách nào chịu nổi, hắn không cách nào...

Trong lòng Lạc Vũ hiểu rõ.

Bởi vậy, cho dù Thôn Vân Tỳ Hưu công kích lại đây, nàng đứng ở phía sau hắn cũng có thể giúp hắn ngăn cản đi một chút.

Bước chân Lạc Vũ mới di động một chút, Vân Thí Thiên đột nhiên trở tay cầm lấy tay Lạc Vũ, gắt gao ôm nàng vào lòng.

“Lại kêu một tiếng.” Vân Thí Thiên đột nhiên nói.

Ánh mắt Lạc Vũ chớp động, nhẹ nhàng nói: “Thí Thiên.”

Đôi mắt đen như bầu trời đêm sâu thẳm đột nhiên sáng đến kinh người, Vân Thí Thiên ôm Lạc Vũ, đột nhiên vùng tay lên, quang cầu phát ra ánh sáng tím bao quanh bọn họ đột nhiên tăng lên tốc độ.

Phong Vô Tâm, Yến Phi, Vân Khung, tốc độ ba người đột nhiên tăng lên bay đi như thiên thạch.

Phong Vô Tâm thấy vậy biến sắc, mở to mắt nhìn Vân Thí Thiên, nháy tới trên vách quang cầu la hét: “Người làm gì? Người này là có ý tứ gì...”

Lạc Vũ ngẩng đầu nhìn nhóm ba người Phong Vô Tâm cấp tốc bay đi, với tốc độ này nhất định có thể thoát ra ngoài, trong lòng nhẹ nhõm, khoe miệng nàng giương lên cười nhẹ, hãy để cho nàng cùng một chỗ với Vân Thí Thiên đi.

Đang lúc nàng nghĩ như thế, phía sau Vân Thí Thiên đột nhiên mạnh kéo nàng qua, cúi đầu hung hăng cắn môi nàng.

Lập tức, máu tươi theo khoe miệng chảy xuống.

“Thí Thiên, người...”

“Nhớ kỹ, người là của ta.” Bá đạo lãnh khốc cực kỳ tại bên tai vang lên, trong nháy mắt Lạc Vũ có một tia dự cảm xấu, đây là có ý gì?

“Người...”

Lời nói kinh ngạc còn chưa ra khỏi miệng, Vân Thí Thiên đột nhiên buông ra Lạc Vũ, thân hình chợt lóe nhảy ra khỏi quang cầu màu tím, bay lơ lửng đứng giữa hư không.

“Vân Thí Thiên.” Sắc mặt Lạc Vũ đã thay đổi.

Đứng bên ngoài quang cầu, Vân Thí Thiên vùng tay áo, bong bóng màu tím bao vây lấy Lạc Vũ mạnh mẽ tăng tốc, đuổi theo đám người Phong Vô Tâm mà đi.

“Chờ ta.”

Thanh âm lãnh liệt sắc bén, trong đêm đen Vân Thí Thiên lạnh lùng xoay người, chống lại 13 cấp Thôn Vân Tỳ Hưu đang nổi giận mà đến, hai tay chậm rãi mở ra.

Khí tức toàn thân đột nhiên tăng nhiều.

3 đóa phật liên màu tím như 3 đóa núi nhỏ, ngay lập tức quanh quẩn bên người Vân Thí Thiên, chậm rãi quanh quẩn di chuyển, đó là sát chiêu thành danh thiên hạ của Vân Thí Thiên.

Gió điên cuồng gào thét, tóc bạc không gió cuồng loạn bay múa trong tấm màn đen.

Giống như vạn con ngân xà xoay quanh trên bầu trời, kiêu ngạo mà mang theo tuyệt đối khí thế.

Thôn Vân Tỳ Hưu điên cuồng xông đến, cảm giác được thực lực cường hãn quanh quẩn bên người Vân Thí Thiên, nó buông tha cho bốn người trong 4 bong bóng tím đang lơ lửng giữa không trung.

Ánh sáng tím đại thịnh, tóc bạc vũ động, bích lam bay lên không, lốc xoáy mang theo tất cả mà đến, lực lượng như vậy nếu đụng vào...

“Không...” Trong nháy mắt, con người Lạc Vũ muốn nứt ra, lúc này Vân Thí Thiên làm sao có thể đầu lại 13 cấp Thôn Vân Tỳ Hưu.

Nội thương của hắn, lực lượng bị áp chế của hắn, hắn...

Hắn không muốn sống nữa.

“Chủ nhân...”

“Vân Thí Thiên...”

“Hoàng đệ...”

Trên đỉnh đầu Lạc Vũ, Yến Phi, Phong Vô Tâm, Vân Khung, ba người thấy tràng cảnh này cơ hồ hí rống lên tiếng, không để ý tới quang cầu đang bảo hộ họ, giống như phát điên đánh vào quang cầu.

Đáng tiếc, quang cầu mà Vân Thí Thiên ngưng kết ra, sao có thể làm cho bọn họ phá vỡ được.

Quang cầu bay vút mà lên, xuyên qua khe hở, bắn ra, thoát ly trận pháp.

Không, không, có thể nào như thế, có thể nào như thế.

Chờ hắn, không, trong tình huống như vậy mà chiến đấu là không thể nào, không phải nàng không tin tưởng hắn, mà là...

Sao trời hiện ra trên đỉnh đầu, trước mắt chính là nơi thoát ly chỗ này.

Tiến tiến thêm một bước, chính là sinh.

Lui ra phía sau một bước, chính là tử.

Lạc Vũ ngẩng đầu nhìn sao trời, ánh sáng xinh đẹp đang lóe ra.

Nhưng là, làm sao có thể sánh bằng tóc bạc bay múa.

Bầu trời đầy sao đẹp đến kinh người, nhưng làm sao có thể sánh kịp dung nhan đẹp đẽ mà lạnh như băng của Vân Thí Thiên.

Từ nay về sau sẽ không gặp rồi? Chờ, như thế nào chờ? Như thế nào chờ?

Sao sáng đầy trời, trăng sáng trên bầu trời bao la, vừa xinh đẹp lại vừa nhiều, nhưng cũng không thể sánh bằng một vì sao, một vì sao đang ở bên dưới chân nàng, đang đối mặt với Thôn Vân Tỳ Hưu, ngay trong khoảnh khắc sống chết trước mặt, mang nàng thoát khỏi, lại đánh mất đi chính hắn.

Tinh nguyệt chói mắt, Lạc Vũ cơ hồ xuyên phá ra.

“Ầm.” Lợi kiếm ngang trời, dứt khoát chém xuống, ánh sáng tím bị nghiền nát, ngân ảnh bay xuống.

Có thể nào chờ, không, nàng không đợi, nam nhân của nàng, nàng nhất định theo hắn đồng sinh cộng tử, dắt tay nhau đối phó tất cả.

Gió bất chợt thổi lên, đại trận bị phá vỡ đã hợp lại.

Phía dưới ánh sao, đám người Phong Vô Tâm, Vân Khung, Yến Phi, cơ hồ muốn phát điên nhìn Lạc Vũ biến mất trước mặt bọn họ.

Gió êm nhẹ nhàng khoan khoái, nhưng sắc mặt người ta lại không khoan khoái chút nào.

66. Chương 66

Nàng không thoát đi.

Nàng, quay đầu lại rồi, trở về địa ngục màu đen.

Bỏ qua cơ hội chạy thoát, trở lại tử vong chi địa. (*vùng đất chết chóc)

Bóng đêm bắt đầu khởi động, ánh sao đầy trời như những giọt lệ lóng lánh, làm cho người ta hoa mắt mê mẩn, nhưng lại xinh đẹp đến kinh tâm động phách, làm cho người ta tan nát cõi lòng.

Phong Vô Tâm, Yến Phi, vừa ra khỏi đại trận của Ấn Tộc, đầu khí bị áp lực tan rã đi đã trở về trong nháy mắt.

“Ầm.” Tử quang đại thịnh, quang cầu bị phá vỡ, hai đạo thân ảnh điên cuồng quay về chỗ khe hở trận pháp đã bị đóng lại một lần nữa.

Nhưng là, trận pháp này không thể nghiền nát ra lỗ thủng từ bên ngoài.

Mặc cho bọn họ tìm mọi cách phá hư, muôn vàn hí rống phẫn nộ, cũng không làm được cái gì cả.

Trận pháp như một cái lồng tối đen như mực bao phủ cả một phương không gian trên bầu trời đêm, mạnh mẽ đến nỗi không thể phá giải được.

Bầu trời đêm mùa hạ, tiếng rống to điên cuồng mà khàn khàn bay thẳng lên, truyền khắp chín tầng mây.

Nương theo đó là một quả quang cầu màu tím càng bay càng xa, mang đi tiếng khóc nỉ non làm tan nát cõi lòng.

Đêm đẹp đến kinh tâm động phách.

Mà lúc này bên trong cái lồng hắc khí, những đóa phật liên màu tím cùng với lốc xoáy màu Bích Lam đều phát ra khí thể kinh người, đang cấp bách va chạm vào nhau trong hắc khí.

Tóc bạc khởi vũ, thân hình lơ lửng giữa không trung, khí tức cuồng liệt của Vân Thí Thiên giống như một pho tượng sắt thần.

Đối diện với hắn, Thôn Vân Tỳ Hưu đang giương nanh múa vuốt, ánh sáng Bích Lam càng thêm sáng chói đến kinh người, uy phong凛凛.

Lốc xoáy chứa đầy lực lượng cắn nuốt, gào thét mà đến.

3 đóa phật liên màu tím như đóa núi nhỏ xếp thành hình bay tới.

“Ầm.” Trong hắc khí bao phủ, chỉ nghe vang lên thanh âm ầm ầm va chạm, kinh thiên động địa.

Thiên địa biến sắc, nhật nguyệt vô quang. (*mất đi có ánh sáng)

Khí tức bừa bộn điên cuồng bay lên.

Cuồng phong bắn ra giống như lợi đao, bùng nổ vang khắp tứ phương, cả không gian đều có một tia ba động.

Mà ngay lúc khí tức đang bùng nổ, lốc xoáy màu đen đột nhiên đứng chững giữa không trung, thật giống như phía trước nó có một vách tường vô hình, chặn ngang đường đi của nó.

Trong thời khắc ngắn ngủi này, lốc xoáy chậm rãi tản ra, bắt đầu sụp đổ, từ từ giải thể.

Cát đất bị vỡ ra, phân tán rơi xuống.

Mà 3 đóa phật liên màu tím trước mặt Vân Thí Thiên, cũng bị cứng đờ, sau đó bắt đầu rạn nứt từng mảnh từng mảnh đến bị nghiền nát.

Giống như những đóa hoa sen màu tím làm bằng thủy tinh, bị nứt ra từng mảnh, sau đó vỡ tan thành từng khối.

Lấy một loại có hình thể mà vang tứ tán.

Sương mù tán ra, sau khi hai cỗ lực lượng cực mạnh va chạm nhau đã rửa sạch sẽ cả một phương không gian.

Sương mù mỏng lung tỏa ra, quanh thân Thôn Vân Tỳ Hưu được bao phủ bởi màn ánh sáng màu Bích Lam rực rỡ cũng bắt đầu tản ra, lộ ra chân diện mục của Thôn Vân Tỳ Hưu.

Tình cảnh trước mắt Vân Thí Thiên cũng bắt đầu trở nên rõ ràng hơn.

“Sao ngươi lại ở chỗ này?” Mà ngay lúc sương mù cùng hai cổ lực lượng tản ra, sắc mặt vốn không chút thay đổi của Vân Thí Thiên đột nhiên biến đổi, hấn rống giận lên tiếng.

Chỉ thấy, trước người của hắn, một thân ảnh mảnh mai đang đứng đưa lưng về phía hắn.

Trường kiếm trong tay ra khỏi vỏ, giờ giữa không trung.

Kiên nghị như thế, thẳng tắp đứng vững như thế.

Gió phất lên mái tóc dài màu đen của nàng, gió thổi vù vù, cuồng loạn mà lại xinh đẹp.

Trong mắt Vân Thí Thiên có một chút thay đổi.

Khó trách, vừa rồi hắn cảm nhận được lực lượng của một người tham gia vào, nhưng vì lực lượng này không phải nhằm vào hắn mà tấn công nên hắn bỏ qua.

Khó trách, mới vừa rồi hai cổ cường đại lực lượng va chạm, hắn không cảm giác được bao nhiêu lực công kích vào hắn.

Nguyên lai, vốn là nàng chắn phía trước hắn...

Đáng chết, cư nhiên là Lạc Vũ, cư nhiên là Lạc Vũ.

Trong nháy mắt, lồng ngực Vân Thí Thiên phập phồng tức giận cơ muốn thẳng tới đỉnh, năm ngón tay nắm chặt thành quyền.

Hắn đem hết toàn lực một mình lưu lại, chính là vì muốn tống xuất bọn họ đến nơi an toàn.

Bây giờ, bây giờ lại...

“Ngươi dám không nghe lời ta.” Con ngươi Vân Thí Thiên nháy mắt trở nên đỏ bừng, thanh âm băng lãnh giống như ngàn năm hàn băng vang lên, lãnh khốc kinh người.

Nhấc tay, hung hăng lau đi tia máu nơi khóe miệng, lúc này nhận một kích lực lượng quá lớn, cư nhiên làm nàng trực tiếp phun ra máu tươi.

“Ta không đợi.”

“Ngươi nói cái gì?” Hai mắt Vân Thí Thiên trầm xuống, lời này là có ý tứ gì, không đợi hắn, dám có dũng khí không đợi hắn.

“Muốn lưu lại cùng nhau lưu, phải đi cùng nhau đi.”

Gió mạnh mẽ thổi qua, thổi rối loạn tiếng nói của Lạc Vũ, nhưng cũng không làm rối loạn trái tim, rối loạn thâm tình.

Vân Thí Thiên đột nhiên nghe Lạc Vũ nói một câu như vậy, đầy ngập lửa giận trong nháy mắt đã trở thành bất khả tư vị. (*không biết làm sao)

Mắt có chút trầm xuống, đây là muốn cùng hắn đồng sinh cộng tử? Đây là muốn cùng hắn dắt tay cộng sấm sao? (*dắt tay nhau xông pha, đối phó nguy hiểm)

Đứa ngốc này, hắn chống lại 13 cấp ma thú là hoàn toàn có khả năng rời đi, nhưng Lạc Vũ nàng...

“Ngươi...” Trong lòng có ngàn vạn lời muốn nói, đến cuối cùng Vân Thí Thiên chỉ phun ra một chữ ngươi.

Ngay sau đó Vân Thí Thiên đột nhiên ngửa đầu lên, tiếng cười điên cuồng bay dựng lên, “Tốt, tốt, đã như vậy, như vậy cùng nhau lưu đi.”

Có nữ nhân mà mình thích không để ý đến an nguy của bản thân, cùng chính mình đối mặt nguy hiểm, mặc dù hắn cảm thấy giận, nhưng trái tim lại vô cùng kích động.

Nữ nhân của hắn, nên cùng hắn cùng nhau đi trong mưa gió, cùng nhau đi trong lửa đỏ.

Lúc hắn trong lửa, nàng đã ở.

Lúc hắn trong nước, nàng đã ở.

Đây mới là người mà Vân Thí Thiên hẳn nhìn trúng, đây mới là lựa chọn dứt khoát trong đời này của Vân Thí Thiên.

Kiểm quang bắt đầu khởi động, tử quang bay trên trời, phối hợp cùng một chỗ, trở nên siêu việt tại Vong Xuyên đại lục, siêu việt hết thảy trong thế giới này.

“Ngao...” Phía dưới mặt đất, ánh sáng bích lam hộ thể của 13 cấp Thôn Vân Tỳ Hưu đã tản ra, lộ ra chân diện mục của nó.

Trên đỉnh đầu có một cặp sừng nhọn uốn lượn, khuôn mặt vừa giống như lân lại giống rồng, trên sống lưng là những chiếc vảy nhọn hoắc nhô lên, đỉnh đầu đội mây, dưới chân đạp đất, không ngừng lay động, càn khôn thất sắc, một khi chuyển động nhật nguyệt vô quang.

Lúc này, hai mắt vốn ôn hòa đã trở nên đỏ đậm, sát khí cuộn cuộn mà lên, hai mắt tập trung nhìn Lạc Vũ cùng Vân Thí Thiên.

“Ngao ô” một tiếng rống to, đất cát dưới chân lập tức chuyển động lên, giống như có một con suối vô hình đang chảy, không ngừng hút chúng nó vào, làm cho chúng nó cuộn cuộn chuyển động.

Ngay lúc cát đá chuyển động, Thôn Vân Tỳ Hưu mở miệng ra.

Cát đá từ bốn phương tám hướng lập tức giống như bị rồng hút nước biển, trong nháy mắt xoáy lên, hướng về phía trước mặt Thôn Vân Tỳ Hưu tụ tập lên.

Chiêu số cuồng bạo lại tụ tập một lần nữa.

Lạc Vũ thấy vậy, tay nắm chặt thanh kiếm, quát khê nói: “Người phía trước, ta phía sau.”

Một lời hạ xuống, thân hình chợt lóe, nhảy tới phía sau Thôn Vân Tỳ Hưu đánh tới.

Lúc này, cũng không thể có quá nhiều cố kỵ không cho Vân Thí Thiên rời.

Cho dù hẳn không ra tay, hôm nay hai người cũng sẽ xong đời, đã như vậy, đành liều mạng thôi.

Vân Thí Thiên nghe vậy ánh sáng chớp động trong mắt, hắc bào cùng đêm tối chung quanh cơ hồ hòa làm nhất thể, một đóa phát liên màu tím nhảy lên từ ngón tay Vân Thí Thiên.

Chỉ có một đóa, nhưng nhìn ánh sáng màu tím cực kỳ trong suốt đang chuyển động, khí tức bàng bạc, 3 đóa sen nhỏ lúc đầu là tuyệt đối không thể sánh bằng.

Thôn Vân Tỳ Hưu cảm giác được khí thế cường đại từ Vân Thí Thiên, trực tiếp bỏ qua khí tức đã được Lạc Vũ ẩn tàng, đôi mắt màu đỏ suy nghĩ tập trung tấn công Vân Thí Thiên.

Hé miệng, một đám cát đá đen nhánh như suối chảy, thông thả nhưng lại mang thực lực kinh người, chậm rãi phóng tới tấn công Vân Thí Thiên.

Lạc Vũ thấy vậy thầm nghĩ đây là một cơ hội tốt, lắc mình một cái ẩn núp đến phía sau Thôn Vân Tỳ Hưu, nhuyển kiếm ngân quang trong tay bổ xuống.

Đột nhiên, quang ảnh chớp động một kiếm bay ra, hướng về phía sau thân thể Thôn Vân Tỳ Hưu tấn công.

Lợi kiếm ngang trời, nhanh như tia chớp, thẳng kích ra.

Thân thể phía sau chính là nhược điểm của Thôn Vân Tỳ Hưu, đây là tin tức Tiểu Ngân nói cho nàng biết.

Không biết tại sao Tiểu Ngân lại biết, nhưng tin tưởng nó tuyệt đối sẽ không sai.

Ngân quang hiện ra, cấp bách tấn công.

Tất cả lực chú ý của Thôn Vân Tỳ Hưu đều tập trung vào trên người Vân Thí Thiên, nó căn bản không hề để ý tới một kẻ ngay cả một chút lực lượng cũng không có như Lạc Vũ.

Lúc này, lợi kiếm đột nhiên tăng lực đánh lên thân thể nó, Thôn Vân Tỳ Hưu cực kỳ giận dữ.

Loại người nho nhỏ, cư nhiên biết nơi mềm yếu của nó, cư nhiên biết nhược điểm của nó ở nơi nào.

Lập tức, chân sau giương lên, một đạo đất cát màu đen đánh về phía Lạc Vũ.

Cùng khắc, Vân Thí Thiên thấy Thôn Vân Tỳ Hưu quay đầu, đóa phạt liên màu tím trong tay càng thêm đại thịnh, mạnh mẽ phóng đi tấn công Thôn Vân Tỳ Hưu.

Đất cát đập vào mặt, lực lượng cắn nuốt đâm đầu mà đến.

Lạc Vũ sớm có chuẩn bị, thấy vậy thân hình lay một loại khó có thể tưởng tượng xoay giữa không trung, dùng thân pháp quý dị của nàng, từng bước tránh thoát công kích của Thôn Vân Tỳ Hưu.

Một kiếm bổ xuống khoảng không, hung hăng đánh vào phía sau Thôn Vân Tỳ Hưu.

Một tia máu tươi lập tức bắn ra, một đạo kiếm ngang dọc đánh lên da lông màu xanh lục, đặc biệt chói mắt.

Thôn Vân Tỳ Hưu, đao thương bất nhập, bình thường tím tôn vương giả cũng dừng nghĩ đã thương đến nó một chút xú.

Chỉ trừ ra một tắc vuông ở phía sau trên thân thể nó, đây là nơi uy hiếp của nó.

Mà điểm uy hiếp này, đưa mắt nhìn khắp Vong Xuyên đại lục, loài người có thể biết đến cũng rất có hạn, hôm nay cứ nhiên...

“Rống...” Thôn Vân Tỳ Hưu nhất thời giận dữ.

Ánh sáng hộ thể bích lam trên người mạnh mẽ triển khai, thẳng hướng Lạc Vũ đánh tới.

Lạc Vũ đánh trúng một kích, làm sao có thể dừng lại cơ chứ, không đợi Thôn Vân Tỳ Hưu phản chiến, cũng đã phi thân điên cuồng thối lui về phía sau.

Ngay lập tức trong lúc đó, chỉ thấy trong màn sương mù bao phủ.

Kiểm quang trên tay Lạc Vũ điên cuồng thối lui, mà trước người nàng, thần quang hộ thể màu bích lam của Thôn Vân Tỳ Hưu không ngừng điên cuồng đuổi theo.

Giống như lưu tinh truy nguyệt, nhưng lại đằng đằng sát khí.

Thôn Vân Tỳ Hưu thấy vậy lửa giận tận trời, không để ý tới khí thế Vân Thí Thiên đột nhiên đại gia tăng.

Chuyển đầu nhìn về phía sau, há ra bồn máu mạnh phun về phía Lạc Vũ, cát đá như suối chảy đang tập kích Vân Thí Thiên lập tức thay đổi phương hướng, điên cuồng tấn công về phía Lạc Vũ. (*miệng)

Vân Thí Thiên đang phải đối mặt với lực lượng điên cuồng, đột nhiên lực lượng này lại biến mất, phạt liên màu tím lập tức không gặp phải trở ngại nào, âm âm vọt tới Thôn Vân Tỳ Hưu.

“Bích.” Hoa lửa phun ra, trong nháy mắt tử quang đại thịnh.

Hoa sen nở rộ, ánh sáng tử hồng đẹp đẽ kinh người.

Ánh sáng bích lam chớp động, Thôn Vân Tỳ Hưu bị Vân Thí Thiên toàn lực công kích, bị đánh văng ra ngoài.

Chỉ thấy trong màn sương mù, ánh sáng bích lam bay ra xa xa như lưu tinh. (*sao băng)

Ánh sáng rực rỡ cơ hồ làm mờ mắt con người.

Một kích hạ xuống, nhưng Vân Thí Thiên không hề có một tia vui sướng, hấn chau mày lại, thân hình mau mắn phóng tới phương hướng Lạc Vũ.

Lạc Vũ làm sao có thể là đối thủ của dòng xoáy cát đá.

Dòng xoáy cát đá bay đến, cắn nuốt hết thấy, tất cả những gì nó đụng phải trên đường đi đều bị xé rách, bị cắn nuốt.

Lạc Vũ cho dù mạnh mẽ, nhưng là tuyệt đối không có mạnh mẽ đến trình độ có thể trực diện chiến đấu với ma thú 13 cấp.

Chốc lát trong lúc đó, đã bị Thôn Vân Tỳ Hưu cuồng nộ tấn công, đuổi theo từ đầu đến đuôi không kịp thở dốc.

Gió cuồng liệt thổi, vọt mạnh mà đến.

Lạc Vũ mạnh mẽ bị cuốn vào bên mép dòng xoáy cát đá.

“Vũ...” Điên cuồng bay đến, mắt thấy ứng cứu không kịp, Vân Thí Thiên rống to một tiếng, hai tay tại không trung mạnh bắn ra một đạo tia chớp màu tím, bổ khoảng không hướng về dòng xoáy cát đá trước người Lạc Vũ đánh tới.

Cùng khắc, bản thân Lạc Vũ bị vây bởi dòng xoáy cát đá, nàng biết mình đã gặp phải tai ương rồi.

Lực cắn nuốt cùng xé rách cường đại như vậy, cho dù nàng chỉ dính vào bên mép dòng xoáy, nó cũng gần như đem nàng xé rách, nếu hoàn toàn bị cuốn vào trong...

Ngân quang chớp động, kiếm quang không ngừng vũ động quanh thân.

Một người, hai người, ba người, bốn người...

Đây là Thái Cực kiếm pháp, lấy lực giảm bớt lực, lấy nhu thắng cương.

Nương theo chiêu kiếm trong tay Lạc Vũ, thân ảnh nàng càng ngày càng nhiều, mãnh lực điên cuồng xé rách bỗng nhiên ngưng lại trong nháy mắt.

Trong khoảnh khắc này làm ra một khe hở, Lạc Vũ lập tức bỏ kiếm xuống, mạnh mẽ bứt ra lui người về phía sau, thoát thân ra khỏi dòng xoáy cát đá.

Không cho Lạc Vũ có một cơ hội thở dốc, ánh sáng bích lam bên ngoài dòng xoáy đột nhiên đại thịnh.

Lạc Vũ vừa mới thoát thân ra, chỉ thấy ánh sáng kia “oanh” một tiếng bắn tới, giống như hàng vạn hàng nghìn mũi thương nhọn bắn ra.

“Phốc.” Máu tươi rơi, thân hình hướng bay đi.

Lạc Vũ không kịp tránh né, bị ánh sáng bích lam hung hăng đánh trúng ngực, máu tươi vẩy ra trên không trung, té xuống phía xa xa.

Mà ngay lúc Lạc Vũ bị đánh té xuống trong nháy mắt, lực lượng công kích của Vân Thí Thiên đã tới rồi.

Chặn ngang ngăn trở dòng xoáy cát đá muốn tiếp tục theo sát hướng đi của Lạc Vũ.

Màu tím điện quang không ngừng lóe ra xuyên trong màn đêm.

Giống như trong màn đêm đen nhánh, có hàng ngàn hàng vạn tia chớp xuyên qua, khí thế kinh khủng đến kinh người.

Tóc bạc bay múa, cấp bách vọt lên, ôm lấy Lạc Vũ đang rơi từ không trung xuống.

“Cảm thấy như thế nào?” Hai mắt màu đỏ, bên dưới dung nhan lạnh như băng, vốn là nội tâm lo lắng hỏi han.

“Không chết được.” Lạc Vũ che ngực hít sâu một hơi, đè xuống thương thế, trầm giọng nói với Vân Thí Thiên.

Vừa nghe Lạc Vũ nói như thế, Vân Thí Thiên nhú nhú mày, trái tim lo âu cực kỳ có chút buông lỏng xuống, không chết được vậy là tốt rồi.

Trái tim vừa mới thả lỏng, sắc mặt Vân Thí Thiên đột nhiên tái nhợt, thân thể mạnh run lên.

“Khụ khụ, phốc...”

Vân Thí Thiên nhanh chóng dùng ống tay áo che lại trước mặt mình.

Hắn nhanh, nhưng cũng không thoát khỏi cặp mắt Lạc Vũ đang nằm trong lòng hắn.

Trên ống tay áo màu đen của Vân Thí Thiên nhiễm đỏ cả một góc toàn là máu.

Ba lần cường chống đỡ tấn công.

Lại bị áp chế trong trận pháp, chẳng khác nào Vân Thí Thiên phải tiêu phí gấp 2 lần lực lượng, như vậy đối với nội thương của Vân Thí Thiên...

Thật sâu nhìn Vân Thí Thiên liếc mắt một cái, Lạc Vũ nắm chặt trường kiếm trong tay.

Trên mặt không có kinh sợ, ngược lại vung lên mỉm cười: “Không cần dấu diếm ta, chúng ta... Khụ khụ... Nhất định có thể xông ra ngoài...”

Vân Thí Thiên nghe vậy cầm chặt tay Lạc Vũ, mạnh mẽ gạt đầu một cái.

Đi ra ngoài, xông ra ngoài, hôm nay cho dù phải liều mạng, cũng nhất định phải xông ra.

Hắn cũng không tin, nơi này chính là nơi tuyệt mạng Vân Thí Thiên hắn.

“Ngao...” Ngay lúc hai người đối mặt nhau, Thôn Vân Tỳ Hưu bị Vân Thí Thiên đánh văng ra xa đã quay trở lại.

So với lúc này, khí thế của nó càng thêm kinh người.

Lực lượng như vậy cho dù nó chưa đến gần cũng đã làm người ta thấy khó thở.

Nó tung hoành trong ma thú rừng rậm hơn một ngàn năm, lại chưa từng bị một tím tôn vương giả đánh bay.

Lại chưa từng có một loại người nào làm bị thương nơi yếu hại của nó.

Nếu không phải nhiều năm qua lực lượng của nó đã có tiến bộ, một kiếm này của nàng có thể làm nó một nửa thân bị tàn phế rồi.

Buồn cười, nó muốn giết bọn họ, muốn giết bọn họ.

Khí thế hung hung, như đằng vân giá vũ mà đến. (*tốc độ cực nhanh)

“Lực lượng của nó lại tăng lên nữa rồi.” Trong nháy mắt Vân Thí Thiên ngẩng đầu trừng lớn đôi mắt.

Nhanh bằng cấp bậc cao nhất của ma thú 14 cấp rồi.

Này... Thôn Vân Tỳ Hưu cư nhiên gần đạt đến cấp bậc cao nhất của 14 cấp ma thú...

Trời ạ, phải cần đến hai ngàn năm mới có thể cho ra một ma thú 14 cấp, Thôn Vân Tỳ Hưu này lại...

Bộ lông bích lam bay phát phới, Thôn Vân Tỳ Hưu cuồng bạo nổi giận, thẳng tắp tập trung Lạc Vũ, đằng đằng sát khí mà đến.

“Không xong, chúng ta mau...”

Vân Thí Thiên nắm tay Lạc Vũ, hai người nhất tề nhảy lên, Vân Thí Thiên còn chưa nói hết lời, Thôn Vân Tỳ Hưu đằng đằng sát khí vọt tới giữa không trung đột nhiên ngừng lại.

Lạc Vũ cùng Vân Thí Thiên vừa thấy, nhất thời có chút sững sờ.

Sương mù lượn lờ, ánh sáng bích lam rực rỡ như ban ngày.

Mà ngay lúc này, một pé ma thú lớn bằng lòng bàn tay đứng ở giữa không trung trước mặt Thôn Vân Tỳ Hưu, rõ ràng chắn ngang không cho nó tấn công.

Đó là Tiểu Ngân, là Tiểu Ngân.

Thân thể Lạc Vũ cứng đờ, Tiểu Ngân chống lại 13 cấp ma thú sắp đạt đến 14 cấp Thôn Vân Tỳ Hưu, như vậy rất nguy hiểm, rất...

Lập tức, thân hình chợt lóe định nhảy lên.

Nhưng Vân Thí Thiên kéo lại Lạc Vũ, ý bảo nàng bình tĩnh chờ một chút.

Tiểu Ngân, rất không tầm thường.

Hắn vẫn luôn không biết rõ Tiểu Ngân rốt cuộc là loại ma thú gì, ma thú không có cấp bậc tại Vong Xuyên đại lục, nhưng lại lợi hại đến trình độ này hắn chưa từng gặp qua.

Nếu Tiểu Ngân ra tay, mà Thôn Vân Tỳ Hưu cư nhiên thật sự ngừng tay, như vậy có phải hay không đại biểu rằng Tiểu Ngân...

Tiểu Ngân bé bằng cái nắm tay lại ngang nhiên đối đầu với Thôn Vân Tỳ Hưu đang đằng đằng sát khí, thân hình nho nhỏ tại trước mặt thân hình khổng lồ của Thôn Vân Tỳ Hưu, hầu như không đáng nhắc đến.

Bộ lông màu bạc chớp động, tiểu móng vuốt không ngừng huy động chống lại Thôn Vân Tỳ Hưu.

Cái miệng nhỏ nhắn không ngừng “chi chi” hướng về phía Thôn Vân Tỳ Hưu, như đang nói cái gì đó.

Thôn Vân Tỳ Hưu nhìn Tiểu Ngân, đôi mắt vốn cuồng nộ hiện lên một tia kinh ngạc, ngay sau đó hướng về phía Tiểu Ngân rống lên hai tiếng.

Tiểu Ngân thấy vậy liền trở nên kích động, tiểu móng vuốt không ngừng quơ quơ giữa không trung, trong miệng kêu “chi chi” không ngừng.

Lạc Vũ cùng Vân Thí Thiên ngửa đầu nhìn.

Đây là Thôn Vân Tỳ Hưu cùng Tiểu Ngân đang nói chuyện với nhau.

Đáng tiếc, bọn họ nghe không hiểu ngôn ngữ trao đổi của ma thú, không biết Tiểu Ngân cùng Thôn Vân Tỳ Hưu rốt cuộc nói cái gì.

“Tiểu Ngân có thể khuyên bảo nó thôi lui sao?” Lạc Vũ đề thấp thanh âm hỏi.

Vân Thí Thiên vừa điều chỉnh nội tức vừa quan sát tình huống, nghe Lạc Vũ hỏi vậy liền trầm giọng nói: “Tiểu Ngân quá nhỏ bé rồi.”

Đây là có ý gì? Ánh mắt Lạc Vũ chớp động.

Ngay lúc Vân Thí Thiên vừa nói hạ xuống trong tích tắc, ở giữa không trung Thôn Vân Tỳ Hưu đột nhiên trở nên tức giận, mạnh mẽ lắc lư, đầu hướng về Tiểu Ngân gầm lên giận dữ.

Ngay sau đó đại móng vuốt hung hăng đánh một cái tát về phía Tiểu Ngân.

Vù, Tiểu Ngân nhỏ như vậy, lại bị Thôn Vân Tỳ Hưu tát một cái, bay về phía đá lớn lồm chồm đánh lên.

Lạc Vũ kinh hãi, thân thể nho nhỏ của Tiểu Ngân làm sao mà chịu nổi mãnh lực như vậy cho được.

Lập tức, không chút suy nghĩ, mạnh nhảy hướng Tiểu Ngân tiếp lấy thân thể nó.

Phi thân lên không đuổi theo, Lạc Vũ tiếp được Tiểu Ngân che chở trong ngực, tuy nhiên lực lượng cường đại làm cho Lạc Vũ căn bản khống chế không được thân thể, ầm một tiếng đâm vào những ngọn đá lớn chồm.

Ngọn đá sụp đổ, đem cả thân thể Lạc Vũ chôn ở bên trong.

“Vũ...” Vân Thí Thiên tâm kinh run sợ, đồng thời đột nhiên giận dữ.

Mà ngay lúc này, ánh sáng bích lam rực rỡ bay mù tập trung bắn về phía Vân Thí Thiên.

Ánh sáng bích lam giống như một ngọn lửa màu lam, điên cuồng xoáy lên quanh thân Thôn Vân Tỳ Hưu, cát đá màu đen ngưng tụ, tất cả mọi thứ chung quanh bắt đầu bị cắn nuốt, bị hủy hại.

Thôn Vân Tỳ Hưu đây là không chết không bỏ qua.

Vân Thí Thiên thấy vậy, ánh mắt cuồng nộ chậm rãi lạnh lùng xuống, con ngươi màu đỏ hiện lên tuyệt đối sát khí.

Bàn tay chậm rãi dò tìm trong lòng, lấy ra một tinh thể màu tím.

Tinh thể màu tím thấy gió liền biến dài ra, trong nháy mắt hóa thành một thanh loan đao màu đen xuất hiện trong tay Vân Thí Thiên.

Chuôi đao Kỳ lân, thân đao không biết làm bằng gì, một khi ra khỏi vỏ, liền bật lên khí phách cùng tính chất sát phạt, làm cho người ta Mao Cốt tăng nhiên.

Kỳ lân la sát đao, ngàn năm trước đã biến mất trong một trận huyết chiến tại Phật Tiên Nhất Thủy, là thần binh lợi khí Quỷ đầu thần đao đứng hàng thứ 3 tại Vong Xuyên đại lục.

La sát vừa ra, gặp thần sát thần, ngộ phạt thí phạt.

Đây là tuyệt thế thần binh mà Vân Thí Thiên đạt được từ tộc nhân của Phiêu Miểu bộ tộc.

Dựa theo tình huống bây giờ của hắn, vốn không thể dùng, nhưng bây giờ...

Đã không thể để ý được nhiều như vậy rồi.

Kỳ lân la sát đao vừa ra, trong nháy mắt khí thế cuồng vọng của Thôn Vân Tỳ Hưu bắt đầu thu liễm lại, thân hình đang nổi giận của nó cũng nghiêm túc, thận trọng hẳn lên.

Kỳ lân, ma thú có cấp bậc cao hơn nó, lấy Kỳ lân làm chất liệu tạo thành thanh đao...

Kỳ lân la sát đao giờ lên cao, ánh sáng màu vàng trên thân đao phóng lên, cắt ngang màu đen nặng nề.

Kim kỳ lân, mãnh thú vừa có lòng nhân từ lại vừa tàn nhẫn.

Loan đao giờ lên cao, ánh sáng màu vàng bay lên không, chiếu rọi một đầu tóc bạc của Vân Thí Thiên, một thân hắc bào, giống như ám dạ sát thần.

Lực lượng đang không ngừng ngưng tụ, sát khí đang không ngừng bốc lên.

La sát đao, sát đao.

Ánh mắt Thôn Vân Tỳ Hưu đã thay đổi, nhân loại đáng chết cư nhiên có... Cư nhiên có...

Cùng khắc, khí tức của nó lại càng ngày càng sâu, không cách nào giữ lại, chống lại Kỳ lân la sát đao, nếu vẫn một mực giữ lại thực lực, như vậy chính là đối mặt tử vong.

Sát khí bốc lên không trung, Vân Thí Thiên giờ Kỳ lân la sát đao, chậm rãi bay lên giữa không trung.

Nhưng vào lúc này, Lạc Vũ bị chôn vùi trong đồng đá vỡ nát, đầy người đều là máu, bò ra ngoài.

Vừa ra tới, lại bị sát khí đột nhiên tăng cao làm sững sờ, lực lượng này là...

Không xong, thân thể Vân Thí Thiên không thể chống đỡ lực lượng toát ra từ Kỳ lân la sát đao, đây là nguyên nhân vì sao đến bây giờ hắn vẫn không dùng.

Mà bây giờ, hắn... Sắc mặt Lạc Vũ đại biến.

Một thân lông màu bạc bị nhiễm đỏ máu tươi Tiểu Ngân, ngồi xổm bên cạnh Lạc Vũ, đôi mắt nhỏ nhỏ lạnh lùng nhìn Thôn Vân Tỳ Hưu ở giữa không trung.

Khí tức kỳ lạ quanh người nó bốc lên.

Dám dẫm thương Lạc Vũ, dám làm Lạc Vũ bị thương...

Trong nháy mắt lực lượng toàn thân bị Kỳ lân la sát đao hút sạch, yết hầu Vân Thí Thiên dâng lên vị ngọt, nhưng lại sợ chết cắn răng đem máu tươi đang muốn dâng lên nuốt xuống.

Không được, hắn không thể chịu nổi lực lượng cắn nuốt từ Kỳ lân la sát đao, không thể chần chờ thêm được nữa rồi.

Ngay lập tức, hai tay Vân Thí Thiên nắm chặt chuôi đao, tập trung nhìn Thôn Vân Tỳ Hưu, cắn răng một cái, tàn nhẫn vung đao chém xuống.

Ngay tức khắc, chỉ thấy một đạo ánh sáng màu vàng xuất hiện, giống như một thanh trường đao cắt thiên địa, yêu dã chém khoảng không màu đen.

Thôn Vân Tỳ Hưu hoảng hốt, mắt thấy ánh đao hướng nó mà đến, thân hình cư nhiên bị cố định không cách nào di chuyển, trong nháy mắt Thôn Vân Tỳ Hưu cơ hồ hàn mao dựng thẳng. (*dựng tóc gáy => sợ đến xù lông lên)

Đao này... Đao này...

Lập tức ngưng tụ toàn lực, căn bản không dám tiếp chiêu từ một đao này, ngay lúc tình thế nguy cấp này nó hung hiểm tránh ra được một khoảng cách nhỏ.

“Ầm.”

Ánh đao màu vàng lướt qua, phát lông mao Thôn Vân Tỳ Hưu dựng thẳng.

“Phốc.” Một đao chém ra, cùng khắc Vân Thí Thiên cũng đã chống đỡ hết nổi, máu tươi điên cuồng phun ra, thân hình rơi xuống.

Trật một chút, trật một chút, hân còn chưa có thực lực không chế Kỳ lân la sát đao.

Không có giết được Thôn Vân Tỳ Hưu, chỉ thiếu chút nữa, chỉ thiếu một chút nữa...

“Thí Thiên...” Run rẩy đứng lên sau khi bị ngọn núi đá đâm trúng, Lạc Vũ thấy vậy, hoảng hốt vận công lên lực lượng còn sót lại, điên cuồng bay về hướng Vân Thí Thiên để đỡ hân.

Mà ngay khi ánh sáng màu vàng lướt qua Thôn Vân Tỳ Hưu, Vân Thí Thiên rơi xuống, Lạc Vũ bay tới.

Lực lượng từ ánh sáng màu vàng không gặp bất cứ trở ngại nào, ầm một tiếng đánh lên kết giới màu đen phía trên đỉnh đầu.

Trong phút chốc, trên bầu trời vẫn bao phủ hắc khí, trong nháy mắt bắt đầu tan rã.

Kết giới màu đen trên đỉnh đầu vẫn che lại ánh sao trên trời, bắt đầu phát ra thanh âm bị nghiền nát.

Đại trận pháp không thể phá của Ẩn Tộc bị Vân Thí Thiên phá, bị một đao này, chỉ một đao đã phá giải được trận pháp.

Màn sương màu đen tản ra, ánh sao trên đỉnh đầu bắt đầu chiếu xuống.

“Đại trận của Ẩn Tộc bị phá?” Trong đêm đen, một hắc y nhân kinh ngạc ngẩng đầu nhìn phương hướng Ẩn Tộc.

Đại trận pháp của Ẩn Tộc tuyệt đối không phải là bình thường, cư nhiên bị phá?

Ngẩng đầu, nhìn lực lượng từ ánh sáng màu vàng phá hư không bay thẳng lên trời cao.

Hắc y nhân gât gao nhú nhú mày.

Vân Thí Thiên cư nhiên mạnh mẽ tới trình độ này rồi? Sao hân ta lại đột nhiên mạnh mẽ thành như vậy?

Xem ra, có một số việc cần phải tính toán lại một lần nữa rồi.

Gió đêm vù vù thổi, ánh sao lóng lánh tỏa sáng trên khoảng không phương bắc.

Phong Vô Tâm cùng Yến Phi ngẩn ra khi thấy bên ngoài bị một lực lượng điên cuồng công kích bay lên thiên không, sau đó bọn họ trở nên mừng như điên cấp bách bay xuống phía dưới.

Đêm, kinh động .

Mà bên trong đại trận, Thôn Vân Tỳ Hưu đứng thẳng tại giữa không trung, nhìn Vân Thí Thiên rơi thẳng xuống, lại quay đầu nhìn thoáng qua thân thể của chính mình.

Chỉ là sát bên người mà qua, nhưng ánh đao màu vàng lại mang đi một nửa lông mao của nó.

Thân thể lại bị lực lượng cường hân đâm vào máu tươi đầm đìa.

Những giọt máu trên quý của nó, vẻ ngoài trên quý đẹp đẽ của nó.

Nhiều năm như vậy chưa từng bị đả thương nặng nề, hôm nay cư nhiên...

Nhìn Vân Thí Thiên rơi xuống, trong mắt Thôn Vân Tỳ Hưu hiện lên tuyệt đối sát khí.

Chỉ bằng lực lượng như hôm nay đã có thể làm nó bị thương, ngày sau không phải có thể trực tiếp lấy mạng nó sao?

Hai người này tuyệt đối không thể lưu.

Khí tức bay lên, Thôn Vân Tỳ Hưu muốn bỏ đá xuống giếng, đuổi tận giết tuyệt rồi. (*lựa lúc người ta gặp khó khăn mà ra tay)

Mà đang lúc này, Tiểu Ngân vẫn ngồi chồm hổm trên mặt đất nhìn Thôn Vân Tỳ Hưu, ánh sáng màu bạc chớp động quanh thân, trong nháy mắt cơ hồ có thể cùng trăng sao tranh nhau phát sáng.

“Thí Thiên...” Mạnh nhảy lên tiếp được Vân Thí Thiên, Lạc Vũ còn chưa kịp hỏi Vân Thí Thiên, đã bị ánh sáng màu bạc rực rỡ quanh thân của Tiểu Ngân làm cho cả kinh phải quay đầu lại.

“Ngao ô...” Ngân quang hiện ra, tiếng kêu của nó không thua Thôn Vân Tỳ Hưu chút nào cả.

“Tiểu Ngân?” Đôi mắt Lạc Vũ tròn tròn.

Ngân quang chớp động, Tiểu Ngân thong thả đi đi từ trong luồng sáng màu bạc, thân hình trưởng thành gấp đôi, móng vuốt sắc bén ngang dọc, quanh thân âm hàn, đặng đặng sát khí.

“Tạm thời lớn lên.” Tiếng nói Vân Thí Thiên khàn khàn cơ hồ nghe cũng không rõ ràng lắm.

Tiểu Ngân vẫn là tiểu hài tử, hiện vẫn chưa phải thời cơ trưởng thành của nó, lúc này vốn là tạm thời bị thúc dục để lớn lên.

“Chi...” Ngân quang bắn lên khoảng không, một khắc trước còn đang ở phương xa, một khắc sau đã rơi xuống che trước người Lạc Vũ, tốc độ so với nguyên lai đã nhanh hơn rồi.

Tiểu móng vuốt duỗi ra, Tiểu Ngân trực tiếp móc ra tinh thể màu tím của Phiêu Miểu tộc từ trong lòng Lạc Vũ.

Ánh sáng màu bạc chợt lóe trong tay, tinh thể màu tím đột nhiên biến ảo thành một thanh đại trùy màu tím.

Thôn Vân Tỳ Hưu vừa thấy tinh thể màu tím trong tay Tiểu Ngân lập tức hoảng hốt, nào có một chút nào dữ tợn cùng hung ác như vừa rồi, mang theo cái đuôi lại Vân Thí Thiên cùng Lạc Vũ, xoay người muốn chạy trốn thoát.

Có dũng khí chạy trốn thoát, mơ tưởng.

Quơ đại chùy so với thân thể nó còn lớn hơn gấp 10 lần.

Tiểu Ngân trực tiếp phi thân đến trên đỉnh đầu Thôn Vân Tỳ Hưu, thân thể nó vẫn còn máu tươi đầm đìa.

“Ầm.” Một chùy nện xuống, trong nháy mắt Thôn Vân Tỳ Hưu bị đánh choáng váng, khí thể toàn thân đột nhiên giảm xuống, tại trên bầu trời cuống quýt chớp lên, nhãn mao kim tinh. (*bị đánh thấy sao quay cuồng đầy mắt)

Vũ khí của Phiêu Miểu bộ tộc...

Cưỡi lên đỉnh đầu Thôn Vân Tỳ Hưu, tiểu móng vuốt của Tiểu Ngân nắm đại trùy, mạnh đập xuống đỉnh đầu Thôn Vân Tỳ Hưu như đánh một cái cọc.

Cho người bỏ qua lão tử nè.

Cho người không nghe lời lão tử, lại dám đánh lão tử nè.

Lão tử hôm nay đánh chết người, cho người rằng rơi đầy đất nè.

Dám khi dễ chủ nhân lão tử nè, cho dù người 14 cấp, lão tử cũng có thể diệt người.

Sương mù tản ra, bóng đêm lên cao, Tiểu Ngân quơ đại trùy trong tay, phẫn nộ cực kỳ.

67. Chương 67

Giật mình, thật là có chút giật mình.

Lạc Vũ há mồm cứng lưỡi nhìn Tiểu Ngân cười trên đỉnh đầu Thôn Vân Tỳ Hưu, quơ chùy với bộ dáng hung ác, cái này... Cái này...

Đây là Tiểu Ngân nhà nàng sao?

Nàng nhất thời tìm không ra rốt cuộc mình muốn nói cái gì nữa rồi.

Cái này có phải hay không quá “trâu” rồi?

Vân Thí Thiên thì che miệng, vừa kiệt sức ho khan hộc máu trên mặt đất, vừa nhướng mày nhìn.

Đã sớm biết Tiểu Ngân không đơn giản rồi.

Bất quá hẳn cũng thật không ngờ là, nó có thể “trâu” như vậy.

Lấy một cây đại chùy đánh ma thú Thôn Vân Tỳ Hưu 13 cấp sắp đạt đến 14 cấp, hẳn sống nhiều năm như vậy, lần đầu tiên gặp phải một con ma thú cũng bá đạo như hẳn.

Kết giới bị nghiền nát, hắc khí hoàn toàn tản ra.

Trên đỉnh đầu, Phong Vô Tâm cùng Yến Phi điên cuồng chạy đến, sắc mặt lo lắng cùng hoảng sợ không cách nào dùng lời nói có thể hình dung được.

Quân vương của bọn họ, bọn họ...

Hoảng sợ, lo lắng từ trong lòng hoàn toàn hiện lên nét mặt, Phong Vô Tâm cùng Yến Phi vọt mạnh mà đến, khi thấy rõ tình cảnh trước mắt liền bị rung động mạnh.

Trợn mắt há hốc mồm nhìn Tiểu Ngân bão nổi giữa không trung. (*giận dữ)

“Tiểu Ngân?” Yến Phi nuốt một ngụm nước miếng.

“Ta có phải hay không bị hoa mắt rồi?” Phong Vô Tâm thì đưa tay vuốt vuốt hai tròng mắt.

Có làm hay không, bọn họ nhìn thấy là cái gì?

Thân thể Tiểu Ngân lớn lên rất nhiều, đang cười trên đỉnh đầu 13 cấp Thôn Vân Tỳ Hưu, quơ một vật có hình dáng thanh đại trùy, đánh cho Thôn Vân Tỳ Hưu sao nhỏ bay đầy mặt, hoàn toàn không phản kháng được.

Cái này... về tỷ lệ vóc người...

Cái này... về tính chất phối hợp với thanh đại chùy...

Cái vũ khí này...

Có phải hay không bọn họ cũng bị hoa mắt cả rồi hả?

Phong Vô Tâm cùng Yến Phi nhất tề giật giật, bọn họ rốt cuộc đã bỏ lỡ cái gì rồi vậy hả?

Còn tưởng rằng vọt tới đây là sẽ phải liều cả mạng già, là sẽ phải nhìn đến thảm trạng mà bọn họ hoàn toàn không dám tưởng tượng, bọn họ cơ hồ đã quyết tâm làm tốt chuẩn bị đổ máu, rơi lệ chiến đấu rồi.

Mà lúc này, nhưng lại nhìn thấy Tiểu Ngân uy mãnh giơ đại chùy như thế, đánh cho Thôn Vân Tỳ Hưu chặt vật chạy trốn giữa không trung, nhưng lại không cách nào thoát khỏi Tiểu Ngân, bọn họ cảm thấy...

Phong Vô Tâm cùng Yến Phi liếc nhau, cái này... Cái này... Tiểu Ngân này rốt cuộc là ma thú gì đây hả? Rất làm cho người ta rung động rồi.

Hai người vừa trợn mắt há hốc mồm, vừa hạ xuống mà đến.

“Khụ khụ...”

“Quân vương.” Một tiếng ho khan mãnh liệt làm hai người bọn họ tỉnh táo lại từ trong rung động.

Phong Vô Tâm cùng Yến Phi bỗng nhiên quay đầu nhìn trên mặt đất, Vân Thí Thiên cùng Lạc Vũ một thân dính toàn là máu, bọn họ trợn to đôi mắt, mạnh nhảy tới.

“Quân vương, thương thế của người... Sao lại trở nên nặng như thế này?” Hai người nhất tề bay đến, bàn tay Phong Vô Tâm đè lên cánh tay Vân Thí Thiên.

Hiện tại trong cơ thể Vân Thí Thiên cơ hồ không còn một tia máu, làm cho Phong Vô Tâm hoảng sợ kêu to lên.

Như thế nào mà một chút máu cũng không còn lại?

Thôn Vân Tỳ Hưu sao lại lợi hại đến mức độ này được? Đây...

Đây là tình huống máu đã hoàn toàn bị hao hết, trong cơ thể đã không còn máu hệ thống, như vậy nội thương của Vân Thí Thiên càng thêm trầm trọng, bây giờ ngay cả lực lượng để áp chế nội thương cũng đã không có rồi.

Như vậy hậu quả... Phong Vô Tâm cơ hồ không dám suy nghĩ.

“Không chết được.” Thanh âm khàn khàn cơ hồ không thể nghe thấy, khí tức cực loạn, Vân Thí Thiên cũng không chút nào bối rối, nói chuyện với Phong Vô Tâm cùng Yến Phi, nhưng đôi mắt vẫn nhìn Tiểu Ngân.

Phong Vô Tâm cùng Yến Phi vừa nghe, nhất tề cắn răng, cũng không dám chậm trễ, rất nhanh lấy máu bao quanh người Vân Thí Thiên, bắt đầu vì Vân Thí Thiên vận chuyển máu trong cơ thể chống đỡ thương thế.

“Lạc Vũ, chúng ta...” Máu bao quanh Vân Thí Thiên, đồng thời Phong Vô Tâm quay đầu nhìn thoáng qua Lạc Vũ, chần chờ nói.

Bọn họ không biết về võ công của Lạc Vũ, nên cũng không biết làm thế nào mới có thể giúp nàng chữa thương.

Bất quá nhìn khí sắc của Lạc Vũ, mặc dù nhìn qua đầy người đều dính máu, càng chật vật hơn rất nhiều so với Vân Thí Thiên, nhưng khí tức cũng không loạn, nội thương không quá nghiêm trọng, bọn họ...

“Không chết được, khụ khụ.” Lạc Vũ nghe Phong Vô Tâm gọi nàng, liền tỉnh lại tinh thần từ trong trạng thái rung động mà Tiểu Ngân mang đến.

Lúc này vừa ho khan vừa lấy ra từ trong lòng vật mà nàng đến đây để lấy cấp, một hộp băng tuyết chứa thiên hỏa điều.

Từ trên thân cây thiên hỏa điều, nàng ngắt lấy một mảnh lá cây lớn bằng cái móng tay, Lạc Vũ mạnh mẽ để tới bên mép Vân Thí Thiên.

“Mau ăn đi.”

Thiên hỏa điều là thánh dược sinh trưởng ở nơi băng hàn lại mang thuộc tính hỏa, đối với nội thương hàn băng trong người Vân Thí Thiên, có tuyệt đối hiệu quả.

Không có hiệu quả trị máu bị hư hao, nhưng có thể ngăn chặn nội thương hàn băng không phát tác, chính là cứu lại tánh mạng.

Vân Thí Thiên nghe vậy cũng không nói nhiều, há mồm nuốt xuống.

Ngay lập tức, trong lúc ba người gắt gao nhìn Vân Thí Thiên, khuôn mặt hắc trắng bệch cơ hồ như một mảnh tro tàn trên mặt đất, đột nhiên nổi lên một chút màu đỏ.

Đó là dược hiệu bá đạo của thiên hỏa điều được phát huy.

“Lấy máu đã thông, dẫn dắt thuốc này chạy đến tiểu phúc.” Lạc Vũ dứt lời, hít sâu một hơi, đột nhiên đánh một chưởng lên tiểu phúc của Vân Thí Thiên. (*phần phía dưới bụng)

Lập tức, nội lực mạnh mẽ thẳng thấu mà vào, đánh vỡ ra khí tức hung mãnh của nội thương hàn băng.

“Được.” Đồng thời, ở phía sau Phong Vô Tâm cùng Yến Phi nhất tề đáp lại lời nàng, rất nhanh làm theo.

“Vũ...” Vân Thí Thiên cau mày cúi đầu nhìn qua.

“Yên tâm, ta tự có chừng mực, ngươi là quan trọng nhất.” Lạc Vũ bày ra khuôn mặt tươi cười, gắt gao cầm tay Vân Thí Thiên.

Nội thương của nàng mặc dù nghiêm trọng, nhưng tuyệt đối không nặng bằng Vân Thí Thiên, cho nên không cần phải lo cho nàng.

Vân Thí Thiên nghe vậy liếc mắt nhìn Lạc Vũ một cái, cũng không có nói nữa, chỉ nắm chặt bàn tay đang gắt gao nắm tay hắn.

Đôi mắt sáng ngời có thể so sánh với ánh sao trên bầu trời.

“Ngao, ngao...” Ngay lúc này, ở giữa không trung Thôn Vân Tỳ Hưu bị Tiểu Ngân đánh đến nổi kêu ngao ngao, nhưng lại không cách nào thoát khỏi Tiểu Ngân trên đỉnh đầu nó.

Đại chùy cao cao huy vũ, bang bang nện xuống đỉnh đầu Thôn Vân Tỳ Hưu, trong bầu trời đêm tĩnh lặng mùa hạ, rõ ràng có thể nghe thấy.

Bịch, đỉnh đầu Thôn Vân Tỳ Hưu nổi lên cục u.

Thôn Vân Tỳ Hưu bị đánh lảo đảo một cái, lung lay muốn ngã tại giữa không trung.

Bang bang bang bang, đại chùy bay múa.

Đỉnh đầu Thôn Vân Tỳ Hưu nổi lên hết cục u này đến cục u khác, thành búi tóc lồi lõm giống bức tượng điêu khắc Bồ tát của Trung Quốc, nhìn đẹp mắt cực kỳ.

Tiểu Ngân phấn nộ đến xù lông, tiểu trảo nắm chặt đại chùy trong tay liên tục đánh như cối xay gió đang quay, ba ba ba ba.

Cho ngươi kiêu ngạo nè, cho ngươi làm ra vẻ khốc khốc nè. (*tàn ác)

Cho ngươi hung ác không phân biệt tốt xấu đã muốn đánh người nè.

Ác nhân còn có ác ma trị, chúng ta hôm nay sẽ xem một chút ngươi ác hay là ta ác.

Cánh tay Tiểu Ngân không ngừng vung lên hạ xuống, liên tục đánh.

Một thân đồng da thiết cốt của Thôn Vân Tỳ Hưu, cho dù đụng phải tím tòn vương giả cũng không động dậy nổi nó một cái lông, không chút nào tổn thương được nó. (da cứng như đồng, xương cứng như sắt thép)

Nhưng là, đụng phải tinh thể màu tím này của Phiêu Miểu bộ tộc, thì nó...

Ô ô, sao nó lại xui xẻo gặp phải một sát thần như vậy a.

Ôi chao, đỉnh đầu vừa lại bị một cái chùy đánh lên, Thôn Vân Tỳ Hưu la lên một tiếng, chống đỡ hết nổi, lảo đảo rơi xuống mặt đất.

Toàn bộ nội tức của nó đã bị Tiểu Ngân đánh tan rồi.

Đừng nói cái gì có thể nuốt mây phun mưa, cắn nuốt cát đá như suối chảy, cho dù là thần công hộ thể cũng bị đánh cho tiêu tan, thì triển không được rồi.

Bịch, lại là một tiếng chùy đánh lên, Thôn Vân Tỳ Hưu lật mình, ầm một tiếng rơi trên mặt đất.

Một đám bụi bốc lên không.

Chỉ thấy Thôn Vân Tỳ Hưu bị Tiểu Ngân đập cho rơi xuống, lúc này mặt mũi đã hoàn toàn bầm dập, không thể nhìn ra chân diện mục rồi.

Đỉnh đầu sắp xếp một loạt mấy cục u lớn.

Có cục u đã bị Tiểu Ngân đánh vỡ, máu chảy xuống đầy mặt và đầu cổ, đầy người.

Một thân uy vũ Thôn Vân Tỳ Hưu có còn chút nào là bộ dáng uy vũ nữa đâu, mặt mũi bầm dập, bị thảm hơn nhiều so với ngày đó ma thú Vân Bạch bị Tiểu Ngân đánh.

Bụi đất tản ra, Lạc Vũ nhìn 13 cấp Thôn Vân Tỳ Hưu gần trong gang tấc, cau mày lớn tiếng nói: “Tiểu Ngân, nhanh lên một chút giải quyết nó.”

“Ngao ô...”

“Ầm.”

Tiểu Ngân nghe lời Lạc Vũ, tiểu móng vuốt càng thêm dùng sức, lại là một chùy đánh xuống, Thôn Vân Tỳ Hưu bị đánh một thân mình nó bị lún xuống mặt đất.

“Ầm.” Lại đánh một chùy nữa, thân mình lại lún xuống thêm một chút.

Bụi đất bay lên, Tiểu Ngân đem 13 cấp Thôn Vân Tỳ Hưu đánh như cái cọc, đóng xuống nền đất.

“Kêu nó ngừng đánh đi, khụ...khụ, thu nó, khó khăn... Được...”

Vừa chữa thương vừa nhìn tình huống, Vân Thí Thiên thấy vậy, miễn cưỡng phun ra thanh âm, nói với Lạc Vũ.

13 cấp Thôn Vân Tỳ Hưu, đây là gặp được nhưng khó có thể cầu để được đến nó.

Nếu có thể thu phục nó, tuyệt đối tốt hơn rất nhiều so với đánh chết nó.

“Nó làm người bị thương.” Thanh âm Lạc Vũ trầm lắng.

Nó làm Vân Thí Thiên bị thương rồi.

Mặc dù không nói, nhưng Vân Thí Thiên bị thương nặng như thế nào, trong tâm nàng rất rõ ràng.

13 cấp Tỳ Hưu khó được thì thế nào.

13 cấp Tỳ Hưu thu phục rồi có thể trọng dụng thì thế nào.

Nếu là Vân Thí Thiên có một chút chuyển biến xấu, nàng muốn 13 cấp Thôn Vân Tỳ Hưu này đã chết cũng không có chỗ chôn.

Vân Thí Thiên nghe vậy có chút nghiêng mắt nhìn thoáng qua Lạc Vũ, một lúc lâu sau cũng không nói gì, chỉ càng thêm nắm chặt tay nàng.

Đêm đầy sao, tình cảnh này còn có gì đâu để nói.

Lạc Vũ không buông tha Thôn Vân Tỳ Hưu, nhưng là một ma thú cao nhất sống cả ngàn năm, sao lại có thể chỉ là một ma thú chỉ biết ăn thịt tiểu động vật thôi chứ.

Trong lúc kêu ngao ngao, mặt mũi bầm dập không thấy mắt mũi đâu cả Thôn Vân Tỳ Hưu nghe thấy những lời Vân Thí Thiên vừa nói, con người chuyển động tính toán.

Thân thể đột nhiên lay động, trong lúc Tiểu Ngân vẫn điên cuồng đánh, ánh sáng hộ thể đột nhiên đem hết toàn lực phát ra.

Ánh sáng bích lam chớp động, thân thể như một tòa núi nhỏ của Thôn Vân Tỳ Hưu bắt đầu thu nhỏ lại.

Ngay lập tức trong lúc đó, Lạc Vũ chỉ cảm thấy hoa mắt, đã không thấy tầm hơi Thôn Vân Tỳ Hưu đâu cả.

Lạc Vũ cả kinh, Thôn Vân Tỳ Hưu chạy rồi sao?

Kinh ngạc còn chưa xong, Lạc Vũ liền thấy ở tầng chót trung ương, nơi Tiểu Ngân đánh Thôn Vân Tỳ Hưu lún xuống.

Ma thú Tỳ Hưu màu bích lam, thân thể chỉ nhỏ như con chó nhỏ bình thường, đang ngồi xổm dưới đó.

Mà bởi vì tỉ lệ chợt mất cân đối, một chùy của Tiểu Ngân đánh xuống không trúng đỉnh đầu của Thôn Vân Tỳ Hưu, mà mạnh mẽ đánh lên mặt đất. (*cái vũ khí hình cây chùy này có hình nón, nên khi thân thể TVTH nhỏ hơn sẽ lọt thỏm vào trong đó đánh không trúng)

Trong nháy mắt, mặt đất rung chuyển lên một trận.

Làm Lạc Vũ cũng lão đảo thân mình, lực lượng một chùy này thật mạnh.

Chợt thu nhỏ lại Thôn Vân Tỳ Hưu lợi dụng tỉ lệ mất cân đối này, chạy trốn khỏi móng vuốt của Tiểu Ngân, hướng Lạc Vũ chạy đến.

Tiểu Ngân thấy vậy giận dữ, tiểu móng vuốt quơ đại chùy còn lớn hơn so với thân thể của nó, đuổi theo sát phía sau.

Có dũng khí đi quấy rối Lạc Vũ, thật to gan.

Song, lúc này Thôn Vân Tỳ Hưu không phải đến làm phiền Lạc Vũ, mà là để tìm kiếm chỗ dựa.

Mặt mũi bầm dập tựa như một công nghệ phẩm cổ quái Thôn Vân Tỳ Hưu, bị Tiểu Ngân điên cuồng đuổi theo, hoảng sợ vọt tới trước mặt Lạc Vũ, bắt đầu chạy xung quanh nòng.

Chốc lát trong lúc đó.

Chỉ thấy Thôn Vân Tỳ Hưu chạy trốn phía trước, Tiểu Ngân giơ chùy đuổi theo phía sau.

Chạy xung quanh Lạc Vũ, làm cho nòng choáng váng cả đầu.

“Ta đầu hàng rồi...” Tỳ Hưu vừa chạy quanh quẩn, vừa ô ô kêu với Lạc Vũ.

Nhưng bất đắc dĩ là Lạc Vũ nghe không hiểu nó nói.

“Đầu hàng, người nói đầu hàng là đầu hàng sao, không có cửa đầu, lão tử hôm nay muốn tiêu diệt ngươi.” Tiểu Ngân giơ đại chùy mãnh truy phía sau.

“Ta muốn nhận chủ...” Tỳ Hưu trốn ở phía sau Lạc Vũ.

“Chủ nhân, phi, chủ nhân này là của ta, nòng mới không cần ngươi, lớn lên vừa xấu lại vừa không có thực lực.” Tiểu Ngân điên cuồng đuổi theo.

“Chủ nhân, chủ nhân hử, cứu mạng hử, thu ta đi, sau này ta vì ngươi lên núi đao, xuống chảo dầu, vì ngươi vượt lửa vượt sông.” Tỳ Hưu vòng quanh bên chân Lạc Vũ ô ô kêu.

Lạc Vũ đâu có nghe hiểu được ngôn ngữ của ma thú, bất quá trong tình huống này cũng mơ hồ biết được rõ ràng.

Nhưng sắc mặt lại bình tĩnh nói: “Ngươi đã thương hấn, làm cho hấn gặp nguy hiểm, hôm nay ta muốn đem ngươi làm thành thịt...”

Tỳ Hưu sống hai ngàn năm, trừ ra không nói được tiếng người, trí tuệ cao vượt qua sức tưởng tượng của Lạc Vũ.

Vừa nghe nòng nói như thế, liền không đợi Lạc Vũ nói cho hết lời, mạnh xông đến trước mặt Vân Thí Thiên, móng vuốt xẹt ngang cần cổ, một tia máu đỏ tươi tràn ra rơi xuống.

Tỳ Hưu vội vàng nhận lấy, để tới bên mép Vân Thí Thiên.

Lạc Vũ thấy vậy tức giận còn chưa nói hết, đột nhiên hô lên: “Tiểu Ngân.”

Cùng khắc, Tiểu Ngân nhìn thấy động tác của Tỳ Hưu cũng ngừng đuổi theo, kiêng đại chùy so với thân hình nó còn lớn hơn, đứng phía sau Tỳ Hưu nhìn chăm chăm.

Nếu bị lực lượng của ma thú gây thương tích.

Dùng máu chúng nó tự nguyện lấy ra từ cần cổ là có thể chữa thương.

Cho dù không nhắc tới điểm này, thì máu nơi cần cổ Thôn Vân Tỳ Hưu đúng là trân phẩm trong trân phẩm, cái thứ này so với thiên hỏa điều cũng không dễ dàng gì có được.

“Ngươi tự nguyện?” Lạc Vũ nhìn chăm chăm Tỳ Hưu.

Tỳ Hưu hướng Vân Thí Thiên đuổi móng vuốt, hai tròng mắt xoay chuyển cực nhanh, hướng phía Lạc Vũ không ngừng ý bảo: “Chủ nhân thu ta, ta nguyện ý.”

Cho dù Tỳ Hưu không nói được tiếng người, nhưng trong tình cảnh này mọi người có thể hiểu được rõ ràng.

Phong Vô Tâm cùng Yến Phi đang vì Vân Thí Thiên chữa thương, nhất tề nhướng mắt.

Cho tới bây giờ bọn họ chưa từng gặp qua ma thú có cấp bậc cao như vậy, lại muốn đi làm ma thú của một nhân loại. Có phải là phong thủy năm nay của Vong Xuyên đại lục đặc biệt tốt hay không vậy a. Hay là Tỳ Hưu sống từng ấy 2000 năm là uống phí.

Cho dù hôm nay Lạc Vũ thả nó, cũng không chắc chắn ngày khác Tiểu Ngân sẽ không tìm tới cửa tính sổ nó.

Hôm nay, Tiểu Ngân đã không chút nào nể mặt đánh nó, bây giờ tiểu gia hỏa này đã lợi hại như vậy, nếu là sau này lớn lên, như vậy kết quả...

Nó nhưng là nghe nói qua cha mẹ của Tiểu Ngân rồi, mà tính tình như vậy...

Ma thú sáng suốt nên bảo vệ thân mình, tốt nhất là làm tiểu đệ cho nó.

Sau này không có công lao cũng có khổ lao, nói không chừng sau này...

Bàn tính của Tỳ Hưu “tạch tạch” tính toán trong đầu, nhưng không giống như những gì mấy người bên này nghĩ.

“Tiểu ngân, cho người một người hầu chịu không?” Ma thú bám lấy mình, không ai lại đẩy dờ đi đi, Lạc Vũ hỏi Tiểu Ngân, nàng có một mình Tiểu Ngân là đủ rồi, thu nhận hay không phải xem ý tứ Tiểu Ngân đã.

Thu, sao lại không thu, Tiểu Ngân tề mi lộng nhãn với Lạc Vũ.

“Được, bắt quá, nếu như có tiếp theo, hoặc là dám phản ta...”

Uy hiếp còn chưa nói hết, Tiểu Ngân đã gơ gơ cây chùy đối với Tỳ Hưu.

Dám làm phản, dám không nghe lời, lão tử đây sẽ dùng chùy hầu hạ.

Không dám, không dám, trong nháy mắt Tỳ Hưu đã thấp mi thuận mắt như người vợ bé bồng nghe lời, ân cần đem móng vuốt duỗi ra vuốt bên mép Vân Thí Thiên. (*nhu thuận)

Ăn đi, ăn đi, ta còn có nhiều mà.

“Ăn vào mới có lợi cho thương thế của người.” Lạc Vũ nhìn Vân Thí Thiên nói.

Nội thương của Vân Thí Thiên không phải bởi vì Thôn Vân Tỳ Hưu, bắt quá dùng máu của ma thú sống đến hai ngàn năm có thể bồi bổ nguyên khí, đối với Vân Thí Thiên rất có lợi.

Vân Thí Thiên đương nhiên biết thứ này là thứ tốt, không hề phản bác, nuốt vào giọt máu của Tỳ Hưu.

Ánh sáng tím vờn quanh, hàn khí trên người Vân Thí Thiên đã có chút giảm bớt.

Ngoài tính chất điều khiển đất của Thôn Vân Tỳ Hưu, tuy nó không thể trị liệu thương thế bằng hàn, nhưng nó vẫn giúp thăng bằng.

Phong Vô Tâm cùng Yến Phi cảm giác được trong thân thể Vân Thí Thiên bắt đầu có một tia dấu khí quanh quần chạy, cả hai đều nhất tề thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Đệ đệ, đệ...”

Nhưng vào lúc này, bởi vì không có dấu khí để phá vỡ bong bóng dấu khí màu tím của Vân Thí Thiên, Vân Khung không thể làm gì khác hơn là chờ nó tự vỡ ra, nàng mới điên cuồng gấp gấp vọt lại đây.

Lúc này, đột nhiên đã đứng ở trước mặt mấy người.

Vân Khung nhìn Vân Thí Thiên, chậm rãi đi về phía hắn, hai mắt đã đỏ lên trong nháy mắt.

Trái tím đập cuồng loạn cơ hồ muốn nhảy ra ngoài đã chậm rãi bình tĩnh lại, đệ đệ của nàng không sao, hắn không có việc gì xảy ra cả.

Vân Thí Thiên nhìn Vân Khung đi về phía hắn.

Vẻ mặt nàng mừng như điên, hai mắt đỏ lên, vạt áo bữa bộn, tóc dài rối loạn, đã bao nhiêu năm không nhìn qua Vân Khung hiện lên lo lắng, chật vật cùng hoảng sợ như vậy rồi.

Vẻ mặt như vậy cùng một màn huyết tẩy ở Vọng Thiên Nhai năm đó, vẻ mặt lúc nàng tìm được hắc trong năm đó, cơ hồ giống nhau như đúc.

Đệ đệ, đã bao nhiêu năm Vân Khung không gọi hắc như vậy rồi.

Vì giữ uy nghiêm cho Vọng Thiên Nhai, nàng xưng hô hắc là hoàng đệ.

Mà lại không biết hắc có bao nhiêu thích một câu đệ đệ như vậy.

Do nhớ năm đó, bởi vì hắc có một đầu đầy tóc bạc mà mọi người không ai thích hắc, chỉ có Vân Khung cực kỳ yêu thương hắc, mỗi ngày đều mang theo hắc bên mình, che chở hắc, thân thiết gọi đệ đệ, đệ đệ.

Trong tim hắc, không có gì so với hai tiếng đệ đệ thâm tình này, rung động tận tâm can.

Đôi mắt đen nhánh có chút mềm mại, Vân Thí Thiên nhìn Vân Khung run rẩy đi tới, nói: “Tỷ, ta không sao.”

Tỷ, ta không sao.

Chỉ là 4 chữ bình thường, nhưng lại ẩn chứa chân tình quý báu khó được nhất trong hoàng thất.

Vân Khung nghe vậy trong mắt nóng lên, từng bước đi tới, run rẩy vươn tay nắm lấy tay kia của Vân Thí Thiên, gật đầu nói: “Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi.”

Vân Thí Thiên xoay tay lại cầm tay Vân Khung, lãnh khốc lại hãnh diện cực kỳ, trầm giọng nói: “Vân Thí Thiên ta không dễ dàng chết như vậy được.”

“Người cái tên tử tiểu tử này...”

Vân Khung cùng Vân Thí Thiên biểu lộ thân tình, Lạc Vũ xem tại trong mắt an trong lòng, có một tỷ tỷ như vậy thật tốt, cho nên nàng cũng phải đối xử như vậy với Lạc Lê.

Mỉm cười chuyển động thân thể, Lạc Vũ định kêu Tiểu Ngân chuẩn bị rồi đi.

Đã thấy ở bên cạnh, Tiểu Ngân đang khiêng cây đại chùy giáo huấn Thôn Vân Tỳ Hưu.

Một bộ dạng, người sau này đã là tiểu đệ của ta rồi, ta nói đồng người không thể đi tây, ta nói người hạ chào đầu, người không được vượt lửa quá sông.

Nếu dám không nghe lời lão đại ta đây, hừ...hừ LMN\$%@ (*Đường Tăng đang “nhai” đấy ạ >_<>

Vẻ mặt Tiểu Ngân uy nghiêm điệu võ dương oai, phát phát cây chùy trong tay.

Không dám, không dám, người là lão đại, ta nghe lời người.

Thôn Vân Tỳ Hưu biểu hiện thật nhuần nhuyễn bộ dạng như người vợ bé bỏng khúm núm, tất cung tất kính.

Như vậy cũng tương đối được rồi đi, người...nhỏ lại một chút cho ta coi, có ai là tiểu đệ mà lại lớn hơn đại ca cơ chứ. Tiểu Ngân chỉ hình dáng gần bằng con chó nhỏ của Thôn Vân Tỳ Hưu, bất mãn nói.

Thôn Vân Tỳ Hưu vừa nghe nhất thời cảm thấy thật là khổ não, hình dáng nhỏ nhất của nó cũng chỉ có thể lui đến đây, đây là quy định về kích thước của chủng tộc nó.

Nó sinh ra đã lớn như vậy rồi, nên hoàn toàn không có khả năng biến nhỏ thêm thân hình nhỏ hơn Tiểu Ngân nha.

Tiểu Ngân thấy Thôn Vân Tỳ Hưu đã không nghe lời nó ngay từ yêu cầu thứ nhất, nhất thời giận dữ, vung lên đại chùy trong tay, định ném tới trên người Thôn Vân Tỳ Hưu.

Song, nó bây giờ vốn bị vây trong thời kỳ còn nhỏ, hay nói cách khác là như một đứa bé, thân hình còn chưa lớn đến mức độ như hiện tại.

Bởi vì nổi giận, mạnh mẽ cường ép mình tăng lên một vòng lớn, lúc này tâm tình thoải mái, cho nên lực lượng mạnh mẽ ép nó lớn lên cũng đã khếch tán đi.

Tiểu Ngân chém ra một chùy, còn chưa kịp đánh tới Thôn Vân Tỳ Hưu, tiểu móng vuốt đã mềm nhũn ra, lực lượng biến mất, thu nhỏ lại như hình dáng ban đầu. Mà cây chùy nhất thời đập xuống hướng Tiểu Ngân.

Bịch, cây chùy nện đầu xuống, trong nháy mắt Tiểu Ngân đã lọt thỏm bên trong cây chùy.

Lạc Vũ kinh hãi, vội vàng cầm lên cây chùy, chỉ ánh sáng tím chợt lóe lên, cây chùy trở lại hình dạng tinh thể tím như lúc ban đầu.

Bên dưới, Tiểu Ngân mở rộng tứ chi nằm, cả người lún vào mặt đất, thành một mảnh bằng phẳng.

Lúc này, nó chậm rãi ngẩng đầu, phốc một tiếng phun ra hạt cát từ trong cái miệng nhỏ bé của nó, Tiểu Ngân nhìn Lạc Vũ mếu máo.

Ồ ô, nó không còn mặt mũi nào gặp người rồi.

Bên cạnh, Thôn Vân Tỳ Hưu thấy vậy thì khoan khoái trong lòng, cho người ném thử sự lợi hại của vũ khí tộc Phiêu Miểu.

Nhưng lại cực kỳ hiểu biết che giấu cảm xúc nên quay đầu đi, nhưng miệng lại hé ra, nhe răng trợn mắt mà cười.

Lạc Vũ thấy vậy cảm thấy thật là buồn cười, hai đứa này thật sự là...

Bóng đêm như nước đầy cảm động.

Đại trận pháp của Ân Tộc vỡ tan, ánh sáng màu vàng từ thanh đao phá không, khí tức 13 cấp ma thú bay lên, tất cả những điều này làm cho cả hàng đô Ân Tộc hoảng sợ.

Những kiến trúc màu đen với phong cách âm trầm, càng thêm âm trầm.

“Ân Tộc tộc trưởng.” Bên ngoài vương cung Ân Tộc, Vân Khung chống lại cả hoàng tộc Ân Tộc tụ tập một chỗ.

Những người trong vương cung chạy trốn ra từ các mật đạo, lúc này tụ tập cùng một chỗ, nhìn Vân Khung một người một ngựa tìm tới cửa, sắc mặt khó coi cực kỳ.

Nguyên bốn tướng rằng đám người Vân Thí Thiên sẽ chết trong đại trận, lại không ngờ tới kết quả sẽ như thế này.

Tên Vân Thí Thiên này rốt cuộc cường hãn đến mức độ biến thái nào rồi?

Thực lực của Vọng Thiên Nhai này rốt cuộc mạnh mẽ bao nhiêu rồi?

Sắc mặt Ân Tộc tộc trưởng tái nhợt cùng mấy người trưởng lão lạnh lùng nhìn Vân Khung.

Vân Khung thấy vậy trên mặt vẫn duy trì mỉm cười, chậm rãi nói: “Tại Vong Xuyên đại lục này nhược nhục cường thực đây là quy củ, Ân Tộc tộc trưởng, thua thì nên nhận là thua.” (*kẻ yếu bị kẻ mạnh hiếp đáp)

Ân Tộc tộc trưởng vừa nghe, sắc mặt đã xanh mét càng thêm xanh: “Vân Khung, cho dù Vọng Thiên Nhai người...”

“Nghe ta nói hết lời đã.” Vân Khung cắt đứt ngang lời của Ân Tộc tộc trưởng.

Chậm rãi nói: “Mặc dù nhược nhục cường thực vốn là bản tính, bất quá lúc này đây Vọng Thiên Nhai ta cũng ra tay quá mức, mạnh mẽ cướp đoạt không phải là phong cách Vọng Thiên Nhai của chúng ta.”

Một âm hạ xuống, sắc mặt các đại trưởng lão Ân Tộc nhất thời hiện lên bất bình, cả giận nói: “Các người cũng còn biết điểm này sao.”

“Đương nhiên, bất quá thiên hỏa điều trần quý đến mức nào ở Vọng Xuyên đại lục ai mà không biết, cho dù Vọng Thiên Nhai ta đến đây thương lượng, Ân Tộc các người chắc chắn cũng không đồng ý nhượng lại cho dù chỉ là một cái lá cây, ta nói đúng rồi đi.”

Vân Khung cười: “Quân vương ta, thân có nội thương, hôm nay muốn dùng thiên hỏa điều chữa thương, việc này không có gì cần phải giấu diếm, cho nên...”

Nói trắng ra mục đích trước mặt mọi người trong Ân Tộc, bọn họ hai mặt nhìn nhau, một lúc lâu sau cũng không nói nên lời.

Bọn họ nhanh như vậy muốn luyện chế thiên hỏa điều, nói thật ra chính là sợ Vọng Thiên Nhai đến đoạt.

Vân Thí Thiên bị thương, cả Phật Tiên Nhất Thủy này ai mà không biết, điều trị cho đối thủ, bọn họ không có tâm địa tốt như vậy đâu à.

“Hôm nay thiên hỏa điều đã vào tay chúng ta, về phần yêu cầu trao đổi cái gì, chỉ cần Vọng Thiên Nhai chúng ta có, hơn nữa không quá đáng, Ân Tộc các người có thể đến yêu cầu.”

Vọng Thiên Nhai ta không muốn tiếp nhận huyết cừu với Ân Tộc các người, bổn cung cũng tin tưởng các người cũng không muốn có huyết cừu với Vọng Thiên Nhai ta, dù sao cũng không đáng, có đúng hay không?”

Vân Khung mỉm cười, lúc này đây khí thế nắm giữ hoàng quyền nhiều năm qua, cũng đã hoàn toàn được đem ra áp dụng.

“Huống hồ, Ân Tộc các người có thiên hỏa điều là tin tức cực kỳ bí ẩn, quân vương ta lại vừa từ xa trở về Phật Tiên Nhất Thủy làm sao mà biết được, tự dừng lại có người đưa tin cho chúng ta...”

Sắc mặt mọi người trong Ân Tộc rất khó xem, vừa nghe những lời này sắc mặt có chuyển biến.

“Ý tứ của người...” Ân Tộc tộc trưởng nhìn Vân Khung.

“Có người tọa sơn quan hổ đấu, trông cây vào ngòi một chỗ nhận được ngư ông đắc lợi.” Vân Khung nhìn Ân Tộc tộc trưởng, chậm rãi nói: “Nếu hôm nay đại trận của Ân Tộc người giết chết quân vương ta, tộc trưởng, bổn cung tin tưởng kết quả của Ân Tộc tuyệt đối sẽ là không một người có thể sống sót, mà Vọng Thiên Nhai ta sẽ bị đại thương nguyên khí, trong tình huống này người có thể được lợi nhất...”

Nói cũng không nói hết, bất quá các trưởng lão Ân Tộc sao lại có thể không hiểu rõ ý tứ của Vân Khung cơ chứ.

Chuyện này là sau lưng có người nhúng tay quá nhiều.

“Chúng ta muốn thảo luận về vấn đề bồi thường.” Sau một chút trầm mặc ngán ngùi, Ân Tộc tộc trưởng trầm giọng nói.

Tất cả mọi người không phải kẻ ngu, bỏ qua việc này đối với tất cả mọi người đều tốt.

Nếu muốn xé rách mặt, như vậy kết quả chính là người khác được lợi, làm hại chính mình. (*chính thức tuyên cáo đối đầu)

“Không thành vấn đề, bổn cung cùng quân vương xin đợi đại giá tại Vọng Thiên Nhai.” Vân Khung vung áo bào, mỉm cười chấp tay xoay người rời đi.

Vọng Thiên Nhai không phải chỉ biết cậy mạnh hiếp yếu.

Cướp đoạt là phải đoạt rồi, bất quá sau đó cũng phải cho người ta lợi ích chứ.

Gió thu bay qua, lá cây sà sạt rung động.

Vương cung Ân Tộc một đêm bị hủy, nguyên nhân trong đó bị Ân Tộc che giấu đi.

Bất quá tuyên bố với bên ngoài là vì lúc bọn họ tạo trận thể dụng chạm sai lầm cơ quan, cho nên vương cung mới bị phá hủy, không có việc gì, hết thảy bất quá chỉ là một ngẫu nhiên mà thôi.

Gió êm sóng lặng, thậm chí một điểm gợn sóng chưa từng có.

Chỉ là có người muốn đứng sau màn mượn lực người khác gây rối loạn, đã uống công tính toán một trận này.

Ngày mùa thu, ánh nắng ấm áp chiếu xuống, bầu trời là một mảnh xanh biếc.

“Ác, nàng lựa chọn Ấn Tộc?” Tại một thung lũng, bạch y nam tử nhẹ vẫy tay, vô số bồ câu đưa tin bay trước mặt.

“Đúng vậy, Vân Thí Thiên cũng đã đi, theo tin tức hồi báo, võ công Vân Thí Thiên càng thêm cao thâm rồi, trực tiếp phá đại trận của Ấn Tộc.” Nam tử có bộ dáng thư sinh trầm giọng nói.

“Lại tiến bộ thêm một ít rồi à?” Bạch y nam tử phát phát ổng tay áo, thanh âm vân đạm phong khinh, nghe ra không có chút nào kích động, nhưng thật ra có tia hứng thú.

“Công tử, việc này...”

“Người xử lý.”

“Vâng.”

Nam tử thư sinh lui ra, sau khi bạch y nam tử này cho bồ câu ăn xong, chậm rãi tựa vào một núi đá.

“Một người bỏ qua cha mẹ, vì Vân Thí Thiên mà bỏ ba, một người bị nội thương nghiêm trọng thành như vậy lại dám ra tay, ha ha, cảm tình như vậy thật là ngoài dự liệu của ta.”

Thanh âm rất nhẹ tung bay trong thung lũng.

“Thật là làm cho người ta hâm mộ đến mức muốn phá hủy...” Bạch y nam tử chậm rãi ngẩng đầu nhìn trời, khóe miệng giương lên một tia mỉm cười ôn nhuận.

Xem ra, kế hoạch của hắn cần phải có chút thay đổi rồi.

Ngày mùa thu ánh sáng rực rỡ, lại là một mùa bội thu đây.

Vừa về tới Vọng Thiên Nhai, Lạc Vũ liền bỏ mặc Vân Thí Thiên, một mình nàng vào phòng luyện dược, vì Vân Thí Thiên luyện chế thuốc có thể tạm thời khắc chế nội thương của hắn.

Lần này hắn ra tay, nội thương vốn đã nghiêm trọng lại càng trở nên nghiêm trọng rồi.

Phong Vô Tâm, Yến Trần thì ngày này vì Vân Thí Thiên chữa thương, một khắc cũng không dám dừng.

Tiểu Ngân đã trở lại hình dáng nhỏ nhắn ban đầu, luôn trong tình trạng kiệt sức, cả ngày nằm ngủ vù vù trong lòng Lạc Vũ.

Mà Thôn Vân Tỳ Hưu thì bị Tiểu Ngân đánh một cách tàn nhẫn, nhất thời không thể hồi phục nhanh được, nên nó cũng lựa chọn nằm dưới giường Lạc Vũ xem như huyết động để chữa thương.

Vọng Thiên Nhai là một mảnh trầm mặc.

Trầm mặc như vậy vẫn duy trì liên tục đến ngày Lạc Vũ luyện chế ra được thuốc có thể tạm thời khắc chế nội thương của Vân Thí Thiên, Vọng Thiên Nhai mới tràn đầy sinh khí trở lại.

Trong không khí náo nhiệt này, một đạo tin tức bắt đầu truyền từ Vọng Thiên Nhai, sau đó bay nhanh khuếch tán ra khắp Phệ Tiên Nhất Thủy.

68. Chương 68

Quân vương Vọng Thiên Nhai đại hôn, đại tiệc rượu mời thiên hạ.

Đính hôn, đính hôn cũng đâu có ý nghĩa gì, dù sao Vân Thí Thiên đã sớm đính hôn với Lạc Vũ rồi, mặc dù không phải tại Phệ Tiên Nhất Thủy, cần gì phải hao tài tốn của thêm nữa, trực tiếp thành hôn luôn.

Lạc Vũ còn nhỏ tuổi, đây cũng không phải là vấn đề gì lớn, chỉ cần thành hôn là được, còn chuyện phải làm sao sau khi đại hôn đó là chuyện của Vân Thí Thiên, dù sao hôm nay Vân Khung nàng đã quyết định rồi, trực tiếp đại hôn luôn.

Suy nghĩ cẩn thận trước sau, Vân Khung quyết định, trưởng tử như mẫu thân, cho nên hôn sự của Vân Thí Thiên phải do nàng định đoạt.

Có một nữ tử tốt như Lạc Vũ, cứ trực tiếp “bắt giữ”, cho nên không cần đính hôn, trực tiếp đại hôn.

Gió thu nổi lên, cây quế vàng rực rỡ.

Phật Tiên Nhất Thủy cũng không phải là nơi tin tức bị tắc nghẽn.

Vọng Thiên Nhai quân vương quay về Phật Tiên Nhất Thủy có dẫn theo một nữ tử bên người, nghe nói là vị hôn thê của hắn, chuyện này mọi người đều biết.

Chỉ là không có tiền hành bất cứ nghi thức gì, mặc dù Vân Thí Thiên từng giới thiệu với thần dân Vọng Thiên Nhai, nhưng chưa từng công bố trong Phật Tiên Nhất Thủy.

Bởi vậy, quan hệ mập mờ không rõ này làm cho các thế lực không thừa nhận, cũng không quá mức tin tưởng.

Mà hôm nay, hoàng tử của Vân Thí Thiên, Vân Khung, từng là thống lĩnh chấp chính Vọng Thiên Nhai, đã tự mình lên tiếng tổ chức đại hôn của Vân Thí Thiên.

Điều này có ý nghĩa...

Lập tức, các thế lực trong Phật Tiên Nhất Thủy đều ngo ngoe muốn di chuyển.

Bởi vậy các nước chư hầu bát phương, 16 trấn phụ thuộc, mỗi nước, mỗi thế lực đều có mối quan hệ tốt đẹp với Vọng Thiên Nhai, cũng bắt đầu tụ tập đi đến Vọng Thiên Nhai.

Gió mùa thu nổi lên, Vọng Thiên Nhai bắt đầu trở nên náo nhiệt rồi.

Mà chuyện điều động nhân lực ở Vọng Thiên Nhai đều do Vân Khung và Phong Vô Tâm suất lĩnh, bắt đầu trừ bị hết thảy cho ngày đại hôn.

Lúc này đây nhất định phải làm cho Lạc Vũ phong phong cảnh cảnh giả nhập vào Vọng Thiên Nhai. (*đám cưới đình đám)

Thời gian như thoi đưa, náo nhiệt mà bận rộn, hết thảy đều được an bày ngay ngắn có trật tự qua tay Phong Vô Tâm và Vân Khung.

Song, trong tình hình náo nhiệt bận rộn như vậy, ngược lại làm cho hai đương sự Lạc Vũ cùng Vân Thí Thiên không có chỗ nhúng tay vào, cho nên hai người trở thành người rảnh rỗi nhất Vọng Thiên Nhai.

Tháng tám mùa thu, quế hoa ngọt ngào thơm mát.

Từng chùm cánh hoa vàng nở đầy cành trên cây, ngọt ngào mà thơm mát, nường theo gió thu, bay khắp hoàng cung Vọng Thiên Nhai.

Làm cho người ta vui vẻ thoải mái.

“Thế nào, cảm giác như thế nào?” Trong tẩm cung Vân Thí Thiên, Lạc Vũ ngồi trên chiếc giường ngọc thạch, nhìn Vân Thí Thiên thu công mở mắt ra, liền hỏi.

Vân Thí Thiên chậm rãi thở ra một hơi, quay đầu nhìn về mặt ân cần của Lạc Vũ.

Mắt có chút gương lên, gạt đầu một cái: “Dược hiệu không sai.” (*thuốc có hiệu quả tốt)

Lạc Vũ cẩn thận thăm dò xem mạch Vân Thí Thiên, mỉm cười nói: “Hiệu quả của thiên hỏa điều quả nhiên kinh người.”

Cho dù chỉ dùng nửa phiến lá cây của Thiên hỏa điều, hiệu quả cũng đã kinh người như vậy rồi.

Như vậy, nội trong thời gian ngắn, nội thương của Vân Thí Thiên tạm thời được áp chế.

Nếu lại tìm được Kỳ lân quả, đem nó cùng nhau luyện chế thành đan dược với Thiên hỏa điều, như vậy hiệu quả chắc chắn không thể nghi ngờ, tuyệt đối có thể chữa tốt nội thương của Vân Thí Thiên.

“Còn người? Trong người cảm thấy như thế nào?” Vân Thí Thiên trở tay nắm tay Lạc Vũ.

Mấy ngày nay nàng đã vì hấn bồn tẩu, thân mình lại bị thương nữa, ánh mắt đen của Vân Thí Thiên lóe sáng.

“Ta, ta đây không phải là rất tốt sao” Lạc Vũ nghe vậy mỉm cười, giật giật cánh tay, cái chân cho Vân Thí Thiên nhìn.

Nội thương của nàng vốn không nghiêm trọng như Vân Thí Thiên, mặc dù chữa trị có chút khổ cực, nhưng cũng không quá nhiều khó khăn.

Huống hồ trong dược phòng của Vọng Thiên Nhai không thiếu thứ gì, mấy cái thiên tài địa bảo trong đó nàng đem ra luyện chế ra được đan dược, ăn vào mấy ngày nay như ăn hạt đậu vậy.

Nội thương của Vân Thí Thiên còn chưa khỏi hoàn toàn, thương thế của nàng đã sớm khỏi hoàn toàn rồi.

Vân Thí Thiên nghe vậy thật sâu nhìn Lạc Vũ, cũng không nói ra những lời dư thừa rồi, bọn họ trong lúc đó không cần nói những câu khách sáo.

“Lên đây.” Vân Thí Thiên cười nhìn Lạc Vũ, tay nhéo nhéo tay nàng.

Lạc Vũ nghe vậy cũng hào phóng, trực tiếp co chân lại, ngồi xuống bên người Vân Thí Thiên.

Vân Thí Thiên thấy vậy duỗi tay ra ôm lấy thắt lưng Lạc Vũ, làm cho nàng tựa vào trong lòng hấn, cẩn thận vuốt ve gương mặt trắng nõn của nàng.

Lạc Vũ tựa vào trong lòng Vân Thí Thiên, chơi đùa mái tóc dài màu bạc của Vân Thí Thiên.

Trong lúc nhất thời hai người cũng không nói gì.

Gió thu mang mùi hoa quế từ ngoài cửa sổ bay vào, cùng hai người ôm nhau trong tấm cung chơi đùa vui vẻ.

“Nhanh một chút lớn lên.” Trong không khí trầm mặc, Vân Thí Thiên đột nhiên nói ra một tiếng.

Lạc Vũ nghe vậy cắn cắn môi, ngẩng đầu lên, sắc mặt đỏ khốc đỏ cười, lại đỏ ửng một mảnh liếc mắt nhìn Vân Thí Thiên một cái.

Người này, tối ngày suy nghĩ cái gì đâu không nha.

“Lại nói thêm về cái này nữa, ta kêu Tiểu Ngân cắn người” Lạc Vũ đỏ mặt, kéo kéo mái tóc dài của Vân Thí Thiên.

Vân Thí Thiên thấy bộ dáng quẫn bách của Lạc Vũ, cảm thấy thật là dễ thương.

14 tuổi, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ.

Thân thể kia đang đang nhanh chóng nảy nở, gương mặt cũng từng chút từng chút biến đổi, càng ngày càng trở nên nữ tính giảm bớt nét trẻ con rồi.

Tựa như một trái đào mọng nước đang dần dần chín trong bộ dạng nửa hồng nửa không hồng, nhưng rất mê người rồi.

Nhân thân Vân Thí Thiên khẽ biến, Lạc Vũ vừa thấy là biết Vân Thí Thiên đang suy nghĩ cái gì, lập tức trừng Vân Thí Thiên liếc mắt một cái, bàn tay sờ vào trong lòng tìm Tiểu Ngân. (*thần thái trong ánh mắt)

Kêu Tiểu Ngân ra cắn hấn đi.

“Di, Tiểu Ngân đâu?” Sờ sờ vào trong lòng tìm kiếm, hoàn toàn trống trơn, Tiểu Ngân không biết chạy trốn đi đâu rồi, Lạc Vũ nhất thời kinh ngạc.

Mấy ngày nay, Tiểu Ngân hình như là bị nuông chiều đến hư rồi, nó lúc nào cũng uể oải, mỗi ngày đều oa ở trong lòng nàng ngủ, hôm nay sao lại không thấy nó rồi?

“Không thấy sao?” Vân Thí Thiên thấy Lạc Vũ kinh ngạc, sắc mặt rất là đúng đắn, mò vào trong ngực Lạc Vũ sờ một chút, quả nhiên không có ở đây.

“Phỏng chừng là nó tỉnh lại đói bụng nên chạy đi rồi.” Vân Thí Thiên chậm rãi nói.

Tiểu Ngân vốn là một tên ham ăn điên cuồng, ăn với phân lượng cũng không nhỏ, thật là một con ma thú khác thường mà.

Năm đó, sau khi Vân Thí Thiên nhìn qua nó ăn cái gì đó hẳn cũng không nhớ, nhưng chỉ nhớ Tiểu Ngân vốn là một tên chỉ thích ăn.

“Thức dậy? Sao ta không cảm thấy?” Lạc Vũ trầm ngâm trong nháy mắt, nghĩ nghĩ lại thấy lời của Vân Thí Thiên cũng có lý, sắc mặt cũng bình ổn xuống.

“Được rồi, người nói xem Tiểu Ngân là loại ma thú gì vậy?”

Mấy ngày nay vội vàng vì Vân Thí Thiên chế thuốc, chỉ sợ chậm trễ một chút, nội thương của Vân Thí Thiên sẽ tái phát, nên cái gì cũng không để ý.

Bởi vậy cũng không có bình tâm tự hỏi vấn đề xảy ra ngày hôm đó.

Trong thời gian đó, hai người bọn họ không ai rảnh rỗi cả, hôm nay mới có thời gian.

“Lời này đáng lẽ ta hỏi người mới phải.” Vân Thí Thiên vuốt ve mái tóc đen của Lạc Vũ, nghe vậy phản nói lại một câu.

Tiểu Ngân vốn là ma thú của nàng, nàng còn hỏi hẳn Tiểu Ngân là chủng loại gì, cái này có phải hay không là đang muốn chống lại hẳn đây hả.

Lạc Vũ nghe vậy lắc lắc đầu, hai mắt đặc biệt chân thành nhìn Vân Thí Thiên.

Nếu nàng biết, nàng cần gì phải hỏi hẳn nha.

Vân Thí Thiên thấy Lạc Vũ nhìn hẳn như thế, không khỏi bất đắc dĩ khẽ lắc đầu, một lúc sau mới chậm rãi nói: “Ta cũng không biết.”

Mấy ngày nay, hẳn đã sớm nghĩ xem Tiểu Ngân là chủng loại ma thú gì.

Nhưng là, kết quả là cái gì cũng không biết.

Nó hoàn toàn vượt qua hiểu biết về tất cả chủng loại ma thú trong Vong Xuyên đại lục này của hẳn.

“Vận may của ta thật đúng là quá tốt mà.” Lạc Vũ nghe vậy vểnh vểnh khóe mắt, khẽ cười nói một câu.

Lấy thịt nướng dụ dỗ mà thu được pé Ngân vượt quá mức tầm thường, đến nỗi ngay cả Vân Thí Thiên cũng không biết.

Cái này nếu mà truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ làm mọi người khắp Vong Xuyên đại lục ghen tị đến chết mất haha...

“Lấy tinh thể màu tím ra cho ta xem một chút đi.” Vân Thí Thiên thấy Lạc Vũ cười đến đắc ý, vẻ mặt tràn đầy kiêu ngạo, không khỏi vươn tay捏 má Lạc Vũ nói.

Lạc Vũ nghe Vân Thí Thiên nói như vậy, cũng không chần chừ trực tiếp lấy ra tinh thể tím.

Một viên thủy tinh thể tròn tròn chỉ bằng nắm tay trẻ con, nhìn ngang nhìn dọc gì cũng thấy rất bình thường đến không thể bình thường hơn.

Nếu không phải ngày ấy nó có uy lực lớn như vậy, Lạc Vũ vẫn nghĩ nó cũng giống như sắt vụn.

Vân Thí Thiên nắm trong tay, ánh sáng tím chợt hiện lên.

Tinh thể tím không có biến hóa.

Lại lóe lên một cái, nhưng vẫn không có biến hóa.

“Người thử xem.” Vân Thí Thiên thấy vậy nhét tinh thể tím vào trong tay Lạc Vũ.

Lạc Vũ cầm, nắm chặt, không có phản ứng, nắm lần nữa, cũng không có phản ứng.

Thật là vô lý quá nha, dù sao nàng cũng là chủ nhân của Tiểu Ngân, nó có thể sử dụng, nhưng nàng ngay cả sờ cũng sờ không được.

Lạc Vũ chớp mắt, dùng hết lực lượng toàn thân mạnh mẽ nắm chặt.

Trong tích tắc, Vân Thí Thiên đang ôm Lạc Vũ đột nhiên cảm thấy sau lưng nàng mạnh mẽ nóng lên, có tia ánh sáng loáng thoáng chọt lóe lên.

Ngay sau đó chỉ nghe thấy Lạc Vũ trở mắt nhìn kinh hô: “Này... Cái này...”

Vân Thí Thiên nghiêng đầu nhìn.

Chỉ thấy tinh thể tím trong tay Lạc Vũ rốt cục biến hình rồi, cong cong lõm xuống bằng một bàn tay.

Nhìn tới nhìn lui đều thấy giống một cái thìa thế này.

Vân Thí Thiên đen mặt, cái tinh thể này là có ý gì a, cứ thích dùng hình dáng mấy thứ trong bếp để biến hình? (*lần trước là cái nồi có tay cầm => cây đại chùy)

“Như vậy là ta có thể sử dụng rồi sao?” Lạc Vũ nhìn cái thìa trong tay, nhẹ nhàng gõ gõ cái giường bằng ngọc của Vân Thí Thiên.

Không có phản ứng, đừng nói là đất rung núi chuyển, cho dù bề mặt một góc cái giường ngọc màu đen cũng không có.

Rơi vũ thấy vậy không tin, dùng một chút lực nện xuống cái giường ngọc.

“Bịch.” Chỉ nghe một tiếng va chạm rất nhỏ vang lên.

Khóe miệng Lạc Vũ co giật, giơ tay lên nhìn, cái thìa do tinh thể tím biến thành bị móp rồi.

Bị cái giường ngọc làm óp rồi.

Lạc Vũ nắm cái thìa trong tay, khóc cũng không phải mà cười cũng không nổi, không thể làm gì khác hơn là chớp đôi mắt to quay đầu nhìn Vân Thí Thiên.

Vào trong tay nàng là biến thành như thế này đây hả?

Mà ý nghĩ như vậy vừa chọt lóe ra, cái thìa trong tay chọt lóe ánh sáng màu tím, khôi phục lại thành tinh thể tím như cũ.

Lạc Vũ thấy vậy, hoàn toàn hết chỗ nói rồi.

Vũ khí của tộc Phiêu Miểu này, cũng quá phân biệt đối xử với nàng rồi.

Mà đôi mắt đen nhánh của Vân Thí Thiên sau một lúc dao động, đột nhiên bắt đầu xé áo Lạc Vũ.

“Người làm gì vậy?” Lạc Vũ kinh ngạc nhìn Vân Thí Thiên.

Vân Thí Thiên vốn không phải là một con sói háo sắc nha.

“Cho ta nhìn phía sau lưng người xem.” Vân Thí Thiên đem Lạc Vũ nằm úp sấp trên giường, bắt đầu xé áo phía sau lưng Lạc Vũ.

Vừa rồi cảm giác của hắn tuyệt đối không sai, lúc tinh thể tím biến hóa, trên lưng Lạc Vũ nóng lên, liền có ánh sáng màu nguyên thủy chớp động. (*có lẽ là ánh sáng trong suốt không màu)

Mặc dù mơ hồ cơ hồ làm cho người ta nhìn không thấy, nhưng là tuyệt đối không thể gạt được mắt hắn.

Trên lưng Lạc Vũ có cái gì.

Mà màu nguyên thủy... Hẳn nhớ kỹ chính là ánh sáng chớp động bao quanh tộc nhân Phiêu Miểu. (*lần trước tộc nhân Phiêu Miểu có đánh một cái sau lưng Lạc Vũ)

“Có cái gì vậy?” Lạc Vũ nghe vậy cũng không phản kháng, nằm ghé vào trên giường cho Vân Thí Thiên xem.

Bóng loáng mà trắng nõn, da thịt nhẵn nhụi khó tả, không có một tia tỳ vết nào.

Đúng vậy, không có một tia tỳ vết nào.

Vân Thí Thiên cau mày, sao lại không có cái gì hết vậy?

Sẽ không, sau lưng Lạc Vũ nhất định có cái gì đó.

“Người nắm nó một lần nữa xem.” Vân Thí Thiên nhìn tinh thể tím ý bảo Lạc Vũ.

Lạc Vũ thấy sắc mặt Vân Thí Thiên rất nghiêm túc nên cũng làm theo.

Một sờ, hai nắm chặt, ba néo, bốn sờ sờ... Cái gì cũng không có.

Trên lưng không có cảm giác nóng rực, càng thêm không có ánh sáng nguyên thủy, rất bình thường.

Vân Thí Thiên thấy vậy ánh mắt khê nhúc nhích, xem ra có vài thứ lúc này Lạc Vũ đã chạm vào, mà bây giờ không chạm được tới điểm đó, đây chẳng lẽ là kỳ ngộ hay là còn chưa đến lúc? Hoặc là...

“Quân vương...” Vân Thí Thiên còn đang bình tĩnh suy nghĩ, thanh âm Yến Lâm vang lên từ ngoài điện.

“Lạc Vũ, người cũng nên trông nom Tiểu Ngân nhà người, thịt nướng chuẩn bị cho tất cả mọi người trong vương cung đều bị một mình nó ăn hết.

Hơn nữa, nó ăn còn không tính, lại còn mang một con ma thú xấu hết chỗ chê theo ăn.

Toàn bộ bữa trưa của chúng ta, đều bị 2 đứa chúng nó ăn cái sạch sẽ, Lạc Vũ, cái tên Tiểu Ngân...”

Thanh âm cáo trạng dài dòng như sóng táo quân đột nhiên dừng lại ngoài cửa tấm cung.

Yến Lâm bỗng nhiên dừng bước, nhìn tròng cảnh trên giường, sắc mặt vặn vẹo, méo mó không cách nào nói tiếp được.

Chỉ thấy trước mắt, Lạc Vũ nằm trên giường, trên lưng lỏa lồ, quần áo xốc xếch, mà quân vương của bọn họ đang ghé người sát lưng Lạc Vũ, bàn tay còn đang vuốt ve...

Mặc dù ngay tức khắc sau đó, quân vương của bọn họ nhấc lên vạt áo che khuất chiếc lưng trần kia, nhưng tình huống này, tình huống này là...

Tiêu rồi, hẳn đến phá hủy “chuyện tốt” của quân vương rồi, ai da chuyện này không xong rồi.

Trong nháy mắt Yến Lâm tiến cũng không được, mà muốn xoay người thối lui cũng không xong.

Mà Lạc Vũ nghe tiếng ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy tay trái Yến Lâm đang ôm “một viên tròn tròn” đang cuộn mình ngủ gà ngủ gật, không phải Tiểu Ngân còn có thể là ai; mà bên tay phải hẳn đang nắm cái đuôi một ma thú với cái mũi sưng to, chính là Thôn Vân Tỳ Hưu, vừa đến nơi hẳn liền quăng ngã nó.

Khóe miệng Lạc Vũ bắt đầu co giật.

Nó là ma thú cao nhất Thôn Vân Tỳ Hưu đấy ạ, là ma thú 13 cấp gần đạt 14 cấp đấy ạ, Yến Lâm này lại...

“Cái kia, thuộc ha...lui xuống trước nha...”

“Yến Lâm nè, ta có hay không nói cho qua người lai lịch của con ma thú mà người nói nó xấu đến ma chê quỷ hờn hả?” Lạc Vũ nằm ghé vào trên giường, thương tiếc nhìn Yến Lâm.

Lúc này Thôn Vân Tỳ Hưu còn đang bị thương nặng không thể giẫy thoát giam cầm của Yến Lâm, nhưng tức giận trong mắt đã nói lên hết thấy, hậu quả sẽ nghiêm trọng đây, rất nghiêm trọng.

Yến Lâm đối mặt ánh mắt lãnh khốc của Vân Thí Thiên, cái trán đổ mồ hôi: “Cái gì, nó có lai lịch gì chứ?”

Lúc năm người trở về, Phong Vô Tâm cùng Vân Khung lo chuẩn bị lễ thành hôn, mọi người còn chưa có dịp gặp mặt.

Yến Phi thì đi an bày phòng thủ tại Vọng Thiên Nhai trong ngày đại hôn, cũng không gặp hần.

Thật đúng là chưa có ai nói cho hần biết cái con ma thú xấu xí này có lai lịch gì a.

Mặc dù bọn họ đã sớm được biết từ trong miệng Yến Phi rằng chuyến đi này công lao lớn nhất thuộc về Lạc Vũ, cũng biết vương cung Ẩn Tộc rất hung hiểm, nhưng con này bất quá chỉ là một ma thú hấp hối mà thôi, có gì đâu phải để ý đến nó cơ chứ.

“13 cấp Thôn Vân Tỳ Hưu.” Thanh âm Lạc Vũ rất nhẹ.

“Ác, 13 cấp Thôn Vân... Cái gì, là 13 cấp a...” Yến Lâm phụ họa lời nói của Lạc Vũ còn chưa hết lời, hần cơ hồ muốn nhảy dựng lên, suýt chút nữa là đụng luôn trên trần tẩm cung của Vân Thí Thiên rồi.

“Đùa phải không, 13 cấp Thôn Vân Tỳ Hưu.” Cẩn thận nhìn trở xuống mặt đất, Yến Lâm mạnh ném đi Tiểu Ngân trong tay, hai tay rất nhanh tắt cung tắt kính ôm lấy ma thú xấu xí nọ.

Vân Thí Thiên thấy vậy phất áo bào một cái, ông tay áo liền hứng được Tiểu Ngân, Lạc Vũ lập tức đau lòng nhận lại, ôm vào trong lòng.

“Ngao ô...” Thôn Vân Tỳ Hưu nhất thời găm nhẹ đối với Yến Lâm.

Mặc dù nó bị trọng thương chưa lành, bất quá vẫn còn có khí thế à nha.

“Nó là người hầu của Tiểu Ngân.” Lạc Vũ còn sợ nước “chưa đủ đục” nên bỏ thêm đá xuống giếng.

Yến Lâm nghe vậy nhìn Vân Thí Thiên, mà ánh mắt Vân Thí Thiên cũng có ý bảo tất cả những lời này là sự thật.

Yến Lâm run rẩy, Tiểu Ngân này, 13 cấp Thôn Vân Tỳ Hưu này là...

“Ai da, tổ tông của ta ơi...”

Nắm đuôi 13 cấp Thôn Vân Tỳ Hưu kéo đi, lại ném lão đại của nó, chờ sau này vết thương của Tiểu Ngân và Thôn Vân Tỳ Hưu lành lại, cuộc sống của hần sẽ...(T_T)

Ngày mùa thu, cây quế vàng tỏa mùi thơm ngát, mà ngày hôm hôm đó thật sự náo nhiệt khôn cùng.

Mà khuôn mặt Thôn Vân Tỳ Hưu quả thật bị Tiểu Ngân đánh đến ngay cả mẹ nó còn nhìn không ra nữa mà, đồng thời Yến Lâm ôm quyết tâm một người chết không bằng chết chùm cho vui, đây mới là tôn chỉ của hần, cho nên thân phận cao quý của Thôn Vân Tỳ Hưu bị hần ém nhẹm.

Những ngày náo nhiệt kế tiếp.

Thôn Vân Tỳ Hưu bị đám người Yến Trần cùng mấy người ở Vọng Thiên Nhai, đá tới đá lui, không thêm liếc mắt nhìn tới. (*Yến Lâm độc thiết a)

Thôn Vân Tỳ Hưu tức giận tận trời, nó thề một khi thương thế của nó lành lại, nó nhất định đem bọn họ ăn, nhai, nuốt, tiêu hóa hết họn họ, lúc đó mới giải được mối hận trong lòng nó.

Nó, tồn tại cao nhất của ma thú, 13 cấp Thôn Vân Tỳ Hưu nó chưa từng trải qua những ngày này, chưa từng bị đối đãi như vậy bao giờ.

Bởi vậy, Lạc Vũ và Vân Thí Thiên đang chờ nó và đám Yểm mang đến kịch vui để xem nha.

Cuộc sống vừa thanh nhàn lại vừa khoái trá nhanh chóng trôi qua, đảo mắt một cái đã tới ngày đại hôn đã tiệc rượu.

Trải qua những ngày chuẩn bị cùng điều dưỡng thân thể, tinh thần của Lạc Vũ cùng Vân Thí Thiên vô cùng sáng láng, so với lúc trước càng thêm dễ chịu, hoạt bát.

Mà các thế lực cường đại ở Vọng Thiên Nhai, thì luôn mong ngóng ngày đại hôn của quân vương bọn họ, các nước chư hầu xung quanh Phật Tiên Nhất Thủy cũng đã lục tục kéo đến đô thành Vọng Thiên Nhai để chúc mừng.

Thậm chí một số quốc gia ngoại bang ở Phật Tiên Nhất Thủy cũng phái người đến.

Trên dưới Vọng Thiên Nhai là một mảnh phồn hoa mà náo nhiệt cực kỳ.

Một ngày này, mùi thơm cây quế tung bay, bách hoa nở rộ, khắp Vọng Thiên Nhai là một mảnh vui sướng hân hoan. Ba ngày trước khi tiến hành đại hôn, Vọng Thiên Nhai chuẩn bị tiệc rượu chiêu đãi tân khách.

Dây lụa màu đỏ phủ kín các nơi trong vương cung Vọng Thiên Nhai, các trang sức tinh xảo làm cho cung đã vốn lạnh lùng, nguy nga tráng lệ, càng thêm có khí thế.

Âm nhạc cất lên, hùng bá một phương.

Các màu quan phục của bá quan văn võ đi lại, giao lưu, hết sức phấn khởi.

“Lập Quốc quân vương đến.”

“Phật quân vương đại giá quang lâm, không có từ xa tiếp đón.” Trong nghị chính cung Vọng Thiên Nhai, Vân Khung mặc một thân hoa phục, ngồi bên dưới vương tọa, có lễ tiếp đãi tứ phương. (*ghế ngồi của VTT)

Phật quân vương là Lập Quốc quốc quân, lúc này đang thông thả đi tới, nhìn Vân Khung tựa tiểu phi tiểu nói: “Trưởng công chúa tự mình tổ chức đại hôn cho Vọng Thiên quân vương, bốn quân sao có thể không đến cho được.”

Vân Khung cười nói: “Phật quân vương nể mặt mà thôi.”

Phật quân vương chậm rãi đi lên ngồi xuống vị trí thứ nhất bên dưới Vân Khung, phỉ phỉ y bào nói: “Mặt mũi này sao lại có thể không cho, bốn quân đồ muốn nhìn xem Quân Lạc Vũ là ai.”

Vân Khung vừa nghe mỉm cười, trong mắt có tia chớp động.

Ngày đó mọi người ở Phật Tiên Nhất Thủy không ai biết hoàng đế thích một nữ tử, chỉ là sau khi Phật quân vương này trở về, tin tức này lập tức truyền khắp Phật Tiên Nhất Thủy, người này...

“Chúng ta còn cần phải cảm tạ Phật quân vương giúp chúng ta có thời gian chuẩn bị hôn lễ sớm.” Phong Vô Tâm vừa tiếp đón khách nhân, vừa xen vào một câu.

Phật quân vương nghe vậy cười hắc hắc, nhưng trong mắt lại lóe lên ánh sáng lạnh.

Hắn muốn đến xem kịch vui, chứ không muốn nhìn đến Vọng Thiên Nhai giống trống khua chiêng chiêu đãi tiệc rượu cho thiên hạ như vậy.

“Phong Thục Quốc sứ giả đến.”

“Ha ha, chúc mừng, chúc mừng ngày vui của Vọng Thiên quân vương, quốc vương nước ta bận rộn quốc sự không thể đến được, đặc biệt dặn dò mang đến đây lời chúc mừng cùng với đại lễ biếu lộ lòng thành.”

Đệ nhất võ tướng của Phong Thục Quốc vẻ mặt tươi cười, vung tay lên.

Lập tức, tùy tùng đứng phía sau nhất tề bưng tiến lên hạ lễ chúc mừng.

Lưu ly châu báu thì khỏi phải nói rồi, tốt nhất chính là một gốc cây nhân sâm còn nguyên rễ màu đỏ, xem ra tuyệt đối không dưới 1000 năm, đúng là dược liệu trân quý vô cùng.

“Phong Thục quốc quân khách khí rồi.” Tâm tình Vân Khung rất tốt: “Người đâu, ban thưởng ngồi.”

“Thiên Thủy Quốc sứ giả đến.”

“Phi Vô Tộc tộc trưởng đến.”

Thanh âm chúc mừng liên tiếng vang lên, chỉ trong một thời gian ngắn, nhìn xuống toàn bộ nghị chính cung có thể thấy đầu người toàn di chuyển.

Trong triều các đại triều thần, sứ giả bốn phương, các nước chư hầu, những người có thể mời tới, cơ hồ cũng đã tới đầy đủ hết, nghị chính cung cơ hồ không còn chỗ ngồi, một mảnh náo nhiệt.

“Quân vương đâu?” Phong Vô Tâm xem xét canh giờ, hướng Vân Khung nói.

Tân khách khắp nơi đã đến gần như đầy đủ, sao còn không thấy bóng dáng quân vương bọn họ, cái này có phải hay không...

Vân Khung nghe vậy nhún vai, đã phái người đi thúc dục một lần nữa rồi, ai biết hần còn đang làm cái gì nha.

“Ẩn Tộc tộc trưởng đến.” Mà ngay lúc Vân Khung chuẩn bị lên tiếng, đột nhiên vang lên thanh âm báo có khách đến chúc mừng.

Ẩn Tộc tộc trưởng tới...

Nhất thời, nghị chính cung đang vô cùng náo nhiệt, các thế lực khắp nơi lập tức tề mi lộng nhân an tĩnh lại, nhất tề nhìn ra ngoài cửa.

Ẩn Tộc, mặc dù bọn họ đem nguyên nhân vương cung bị hủy giấu diếm.

Bất quá vài người đang ngồi ở đây, không ai không biết là có chuyện gì xảy ra trong đó.

Bây giờ, Vọng Thiên quân vương đại hôn, Vọng Thiên Nhai đãi tiệc rượu, lúc này Ẩn Tộc tộc trưởng lại đến, hắc hắc, có trò hay, có trò hay xem...

Trong mắt Vân Khung cũng dao động, rất nhanh cùng Phong Vô Tâm nhìn nhau liếc mắt một cái: “Xin mời.”

Âm thanh đáp lễ vừa vang lên, vạt áo tung bay, một nhóm năm người từ bên ngoài nghị chính cung cất bước vào, đi đầu đúng là Ẩn Tộc tộc trưởng, người đã bị Phong Vô Tâm chặt đứt một cánh tay.

“Ha ha, tộc trưởng đích thân đến, thật là vẻ vang cho Vọng Thiên Nhai ta.” Vân Khung cười đứng lên.

Một bên có thế lực, một bên đứng đầu.

Đối với tiểu quốc chư hầu thì Vọng Thiên Nhai hoàn toàn che mắt bọn họ khí thế, đối với thế lực Ẩn Tộc mặc dù không bằng Vọng Thiên Nhai, nhưng cũng không thua kém quốc quân một nước nào, Vân Khung không phải quốc quân Vọng Thiên Nhai, nhưng vẫn có lễ độ đáng giá từ chính mình rồi.

Sắc mặt Ẩn Tộc tộc trưởng có chút tái nhợt như trước, gương mặt nhìn lướt qua các đạo nhân mã hoặc bên sáng, hoặc bên tối trong nghị chính cung.

Trên mặt chậm rãi vùng lên vẻ tươi cười: “Ngày vui của Vọng Thiên quân vương, Ẩn Tộc ta há có thể không đến.

Bất quá vương cung bị hủy, rất nhiều thứ tốt đã bị hư hao rồi, không có gì đáng giá đem ra chúc mừng đại hôn quân vương, chỉ có thể mang theo cái mặt già nua này, tự mình tới đây chúc mừng.”

Lời nói vừa rơi xuống, nghe sơ qua thật rất vô lễ, trong lời nói có chứa kim châm, gây gộc đa.

Nhưng là cẩn thận nghe ra hàm nghĩa bên trong, thì lại là một cảm giác khác, nếu không phải quan hệ với nhau rất tốt, làm sao có thể nói những lời không hề câu nệ, khách sáo như thế.

Mọi người nói lễ khinh, tâm ý mới nặng, những lời này của Ẩn Tộc tộc trưởng lộ ra vẻ thân mật đây.

Lập tức, các thế lực chờ xem kịch vui trong nghị chính cung, đều hai mặt nhìn nhau, đem kinh ngạc ẩn dấu trong lòng.

Có làm hay không? Ẩn Tộc cư nhiên có quan hệ tốt với Vọng Thiên Nhai?

Không lẽ đại cừu hận chẳng những không báo, ngược lại lại có quan hệ thân thiết như thế, cái này chẳng lẽ có gì mờ ám...

Mọi người trong nghị chính cung đều có chút suy nghĩ.

Mà Vân Khung vừa nghe tự nhiên hiểu rõ ý tứ của Ẩn Tộc tộc trưởng, lập tức cười ha ha nói:

“Giữa chúng ta nên như vậy, tới là được rồi, nói cái gì mà tặng lễ hay không nè, thật là không có thân thiết cảm gì hết à, mau, ban thưởng ngồi.”

Ẩn Tộc tộc trưởng nhìn Vân Khung cười sáng lạn, trong mắt biểu hiện nàng đã rõ, biết lúc này đây là không chịu thiệt thòi, còn vấn đề bồi thường, đợi sau này hãy bàn.

Lập tức cũng khẽ cười lên tiếng, sau đó trực tiếp đi ra phía trước.

Không có như trong dự đoán là một trận hỗn loạn cùng xé rách mặt, sau một lúc im lặng ngắn ngủi, lập tức vui cười náo nhiệt lên.

Bất quá mọi người ai cũng có ý đồ riêng, không nói cũng biết.

“Quân vương đến.” Mà lúc này, lễ quan bên ngoài đột nhiên hô lên thông báo, Vân Thí Thiên đã đến rồi.

Quay mắt ra nhìn, chỉ thấy mái tóc bạc dưới ánh mặt trời vàng rực phiêu tán, Vân Thí Thiên mặc một thân hắc kim sắc trường bào, bên hông mang đai lưng bạch ngọc, cả người lãnh khốc lại uy nghiêm, một thân địa hắc kim trường bào lại càng đem hắc phụ trợ được lạnh như băng mà nổi bật khí phách.

Lúc này, ôm một nữ tử, hai người sóng vai chậm rãi đi tới.

Trong đại điện, tất cả mọi người lập tức đứng lên nghênh đón Vân Thí Thiên, đồng thời đem tầm mắt tập trung đến trên người Lạc Vũ đang được Vân Thí Thiên ôm.

Tóc dài màu đen được vấn lên bằng một cây trâm cài tóc vàng hình phượng hoàng, thoa cài tóc phượng hoàng trên đầu chập chờn mà sáng lạn, Lạc Vũ thông thả lắc lư, ánh sáng nhiều màu rực rỡ.

Chỉ với một cây trâm cài tóc vô cùng đơn giản, cũng đã có thể đè ép được những người trang điểm tỉ mỉ.

Một thân áo tím, ống quần thêu chỉ bạc, bước đi thướt tha uyển chuyển, trong ngày thu mát mẻ này, như mang đến một mảnh sương mù màu tím.

Bên hông đeo một thanh ngọc bội kỳ lân giống với chiếc cúc áo kỳ lân của Vân Thí Thiên, thanh nhã lại trang trọng, điểm lệ khôn cùng.

Lạc Vũ vốn không thích mặc váy, nàng xuất hiện trước mặt mọi người cơ bản là một thân áo ngắn quần dài.

Lúc này một thân hoa lệ quần lụa mỏng thướt tha, càng bồi sắc tôn lên dung nhan điểm lệ, cơ hồ giống như Cửu Thiên Huyền Nữ hạ phàm trần, siêu phàm thoát tục, điểm áp quần phượng. (*đẹp trên tất cả mọi người)

Hai người sóng vai mà đến, mọi người phàm trần không thể so sánh được.

Thấy vậy Phật quân vương sững sốt.

Ngày đó hắc đã gặp qua Lạc Vũ rồi, bộ dáng xấu xí cũng nàng hắc còn nhớ rõ như in.

Không ngờ lại y như lời đồn, nàng thật sự trở nên xinh đẹp, đây là chuyện gì xảy ra...

“Uh.” Thanh âm lạnh lùng cất cao, Vân Thí Thiên nhìn mọi người giật mình trước mắt, mi sắc trở nên bạo ngược.

“Quân vương...” Phong Vô Tâm phản ứng nhanh nhất, sau một chút giật mình liền khom người tránh ra một con đường.

“Vọng Thiên quân vương đại hỉ...”

“Chúc mừng, Vọng Thiên quân vương, xin chúc mừng...”

Lập tức, những người khác cũng lần lượt phản ứng lại, đám người vẻ mặt tươi cười mở miệng chúc mừng.

Vân Thí Thiên thấy vậy, tay vẫn ôm thắt lưng Lạc Vũ, có chút hướng tứ phương gật đầu, sau đó đi thẳng đến vương tọa của hắc.

Song song ngồi xuống, Vân Thí Thiên tựa vào ghế dựa kỳ lân của hắc, nhìn thoáng qua bên người Lạc Vũ ngồi xuống phượng ghế. (*~ghế ngồi của chính cung hoàng hậu)

Có chút hướng tứ phương gật đầu: “Các vị từ xa tới, thật là về vang cho Vọng Thiên Nhai.”

“Ha..ha, chúng ta có thể đến chúc mừng quân vương, là vinh hạnh của chúng ta.” Lập tức liền có các quốc quân phụ thuộc quốc tiếp lời.

Vân Thí Thiên nghe vậy nghiêng đầu qua một bên, tay cầm lấy bàn tay Lạc Vũ bên cạnh: “Quân Lạc Vũ, vị hôn thê của bốn quân, ba ngày sau là chủ mẫu của Vọng Thiên Nhai ta.”

Lạc Vũ nhìn bao quát phía dưới, mỉm cười.

Đính hôn rồi đến đại hôn, ai cha, 14 tuổi đã phải lập gia đình rồi, ôi...

Nàng vốn định, sau khi cứu ra cha mẹ, dưới sự chứng kiến của cha mẹ mới lập gia đình.

Nhưng là Vân Khung cùng Phong Vô Tâm cứ nhiên gạt nàng, mãi cho đến chuẩn bị tốt tất cả mới nói cho nàng, đây vốn là đại hôn mà không phải đính hôn.

Cái này có phải chết rồi không, khắp thiên hạ đều biết Vọng Thiên quân vương sắp đại hôn rồi, bọn họ cũng đã chuẩn bị đến đây rồi.

Nàng làm sao có thể để cho Vân Thí Thiên mất mặt trước người trong thiên hạ, dù sao sớm muộn gì cũng sẽ gả cho hắn, như vậy thì gả đi thôi, làm cô vợ bé nhỏ của hắn đi thôi...

“Quân vương thật là có mắt nhìn người...”

“Ha ha, chúc mừng, chúc mừng.”

...

Phía dưới nhất thời liên tiếp vang lên một mảnh chúc mừng.

“Các vị quân vương khách quý từ ngàn dặm xa xôi mà đến, Vọng Thiên Nhai ta cũng không có gì quý giá, hôm nay chỉ có tiệc rượu đãi các vị khách quý, các vị không nên khách khí, xin mời.” Phong Vô Tâm đứng dậy, đầy mặt mỉm cười lớn tiếng nói.

Theo quy cũ ở Phật Tiên Nhất Thủy, quân vương đại hôn, đãi tân khách 3 ngày tiệc rượu, một tiệc rượu vào 3 hôm trước ngày đại hôn, tiệc rượu thứ hai là ngay ngày đại hôn chính thức, tiệc rượu thứ 3 là ba ngày sau đại hôn.

Đây vốn là lễ tiết và đãi ngộ long trọng nhất.

Phong Vô Tâm vừa nói hạ xuống, Vân Thí Thiên nâng chén, phía dưới chúng khách quý nhất tề nâng chén chúc mừng quân vương.

“Phạm Thiên Các sứ giả đến...”

Nhưng ngay lúc này, lễ quan ngoài điện đột nhiên thông truyền một tiếng, trong nháy mắt nghị chính cung lặng ngắt như tờ, mọi người nhất tề hướng ngoài điện nhìn lại.

Phạm Thiên Các, Đế Phạm Thiên, sứ giả của hắn đến...

Phạm Thiên Các cùng Vọng Thiên Nhai, là tử địch nha.

69. Chương 69

Ánh sáng vàng lóe ra, bắt đầu một ngày âm áp.

Phía trước cửa nghị chính cung nguy nga của Vọng Thiên Nhai, một hàng ba người chậm rãi đạp bước tiến vào.

Bọn họ mặc một thân trang phục hàng ngày, tư thái không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh, mang theo một loại hơi thở của phái đoàn Phạm Thiên Các.

Người cầm đầu, đúng là người mà Lạc Vũ đã từng gặp qua nơi thung lũng, nam tử có bộ dáng thư sinh bên người Đế Phạm Thiên.

Phía sau đi theo hai người, là thiếp thân hộ vệ của hắn.

Lạc Vũ lạnh lùng nhìn bọn họ, như vậy ngày đó nàng đoán bạch y nam tử là Đế Phạm Thiên, bây giờ xem ra là đúng rồi.

Nhẹ phe phẩy cây quạt trong tay, nam tử thư sinh mỉm cười, tiến lên phía trước: “Ngày vui của Vọng Thiên quân vương, Phạm Thiên Các chúng ta không mời mà đến, nói như vậy, không biết Vọng Thiên quân vương có hoan nghênh chúng ta không?”

Vân Thí Thiên mắt lạnh nhìn quét nam tử thư sinh, chậm rãi lên tiếng: “Á Vô Quân.”

Thư sinh mỉm cười, nghe vậy nhẹ nhàng chấp tay hướng Vân Thí Thiên, hoàn toàn không quan tâm chào hỏi đối với những người khác của Vọng Thiên Nhai.

Á Vô Quân, hoàn toàn không có chức vụ gì tại Phạm Thiên Các, không có đầu khí, hoàn toàn là một thư sinh yếu đuối.

Nhưng, hắn lại trên thông thiên văn dưới biết địa lý, bày mưu tính kế hoàn toàn không thua kém Phong Vô Tâm chút nào, là vô miện chi vương tại Phạm Thiên Các, địa vị chỉ dưới Đế Phạm Thiên. (*ông vua không có vương miện => không phải là vua nhưng có vô số quyền lực, dưới 1 người trên vạn người)

Hôm nay, hắn cứ nhiên tự mình tới đây.

Đế Phạm Thiên này, không biết rốt cuộc trong hồ lô của hắn bán thuốc gì? (*không biết ý hắn muốn gì)

Các thế lực đang ngồi trong điện cũng không lên tiếng, chỉ là hai tròng mắt mở lớn nhìn chăm chú như chuông đồng, sợ rằng sẽ bỏ qua một động tác khác thường nào đó giữa hai thế lực lớn này.

“Nếu là thật tâm đến chúc mừng, Vọng Thiên Nhai ta tuyệt đối lấy lễ tiếp đãi hoan nghênh các hạ đến đây, nếu không thật tình đến để chúc mừng, như vậy...” Phong Vô Tâm đứng bên cạnh Vân Thí Thiên, trên mặt cũng mỉm cười nhìn Á Vô Quân.

Á Vô Quân nghe vậy, tựa tiểu phi tiểu nhìn Vân Thí Thiên và Phong Vô Tâm liếc mắt một cái, ngay sau đó đem ánh mắt tập trung đến trên người Lạc Vũ này giờ vẫn không có lên tiếng.

“Lạc Vũ cô nương, đã lâu không gặp.” Nhẹ nhàng chậm rãi bước lên, mỉm cười thi lễ với Lạc Vũ.

Chỉ nói có tám chữ, nhưng lại lập tức làm ọi người vẫn im lặng chung quanh liền bàn tán xôn xao lên.

Lạc Vũ tuy là thân nữ nhi, nhưng trong tình cảnh này tuyệt đối không thể gọi là “cô nương” được.

Hơn nữa, đã lâu không gặp, đây là ý gì cơ chứ?

Thái độ gần gũi như vậy, chẳng lẽ chủ mẫu Vọng Thiên Nhai cùng với Đế Phạm Thiên có...giao tình với nhau...

Tất cả các khách mời trong nghị chính cung đều tròng lớn hai tròng mắt.

Á Vô Quân đối với Lạc Vũ ân cần thăm hỏi vừa dứt, không cho Lạc Vũ hoặc mọi người ở Vọng Thiên Nhai có cơ hội phản bác, hắn trực tiếp thu lại cây quạt, sắc mặt nghiêm túc nói:

“Hôm nay, theo lệnh các chủ Phạm Thiên Các, nhân ngày cưới của quân vương Vọng Thiên Nhai, dâng lên hạ lễ mà các chủ Phạm Thiên Các đã tỉ mỉ lựa chọn, để biểu đạt tình “hữu nghị sâu thâm” giữa Vọng Thiên Nhai và Phạm Thiên Các.”

Âm sắc bốn chữ “hữu nghị sâu thâm” không nặng cũng không nhẹ.

Nhưng lại làm cho tất cả mọi người trong đại điện nghe ra có vấn đề.

Phạm Thiên Các cùng Vọng Thiên Nhai có tình hữu nghị sâu thâm hồi nào vậy?

Nói trắng ra, giữa hai quốc giống như là có thâm cừu đại hận vậy, hai bên gặp nhau mà không đánh nhau đến đầu rơi máu chảy đã xem như nể mặt đối phương trong ngày vui hôn lễ hôm nay ở Vọng Thiên Nhai lắm rồi.

Lời này nói ra thật là có ý nghĩa sâu xa nha.

Vân Thí Thiên nghe vậy, sắc mặt vẫn trầm ổn không dao động, một bộ dáng lãnh khốc như trước, chậm rãi nói: “Như vậy bốn quân cần phải đa tạ Phạm Thiên các chủ rồi.”

“Hy vọng Vọng Thiên quân vương cùng Lạc Vũ cô nương thích món quà này.” Á Vô Quân mỉm cười với Vân Thí Thiên, sau đó khom lưng xem như lễ nghĩa được chu toàn.

Lời nói vừa dứt, hắn vỗ tay một cái, bên ngoài đại điện lập tức vang lên tiếng bước chân, bốn gã cao thủ nâng một cái rương gỗ lớn có hình chim phượng hoàng đi đến, nhẹ nhàng đặt trên mặt đất.

Cái rương gỗ dài một trượng, chiều rộng một thước, thoạt nhìn rất cạn.

Ánh mắt khê nhúc nhích, Lạc Vũ nhìn bốn nam tử khiêng cái rương bước vào đại điện, quanh thân loáng thoáng chớp động ánh sáng tím, bốn người này là tím tôn cao thủ?

Nâng cái rương vào cũng dùng tím tôn cao thủ...

Đây là có ý gì? Là muốn biểu hiện ở Phạm Thiên Các của hắn cao thủ như mây sao?

Trong lòng Lạc Vũ vừa lóe lên suy đoán, thanh âm Á Vô Quân lại vang lên.

Á Vô Quân mỉm cười nhìn Lạc Vũ, tao nhã lịch sự nói: “Bởi vì lễ vật quá mức quý trọng, chủ tử không thể không vận dụng tím tôn vương giả đến bảo hộ lễ vật, để tránh bị hư hao, lúc đó sẽ không thể nào biểu hiện được ý tốt của chủ tử rồi.”

Dứt lời, nhẹ nhàng vung tay lên: “Lễ vật này là quân vương ta tự mình đốc thúc chế tạo nên, hy vọng Lạc Vũ cô nương thích.”

Lời nói vừa hạ xuống, bốn tím tôn vương giả nhất tề quát nhẹ lên một tiếng, ánh sáng tím lóe lên trong tay, cẩn cẩn dục dục bao phủ rương gỗ. (*rất cẩn thận)

Thoạt nhìn là đang phá giải cấm chế của nó. (*bùa chú để khóa rương)

Trong đại điện, mọi người thấy vậy cơ hồ đều ngẩn cổ lên xem, thậm chí những người ngồi phía sau còn đứng lên.

Đế Phạm Thiên đưa tới lễ vật.

Á Vô Quân tự thân xuất mã thì khỏi nói rồi, cư nhiên còn phái 4 tím tôn vương giả đi hộ tống, bây giờ còn phải cẩn cẩn dục dục mở ra như thế.

Phần lễ vật này...Thật không biết nó quý trọng đến mức nào rồi.

Bởi vậy hạ, trông mắt mọi người cơ hồ muốn lồi lên luôn rồi, lòng hiếu kỳ của bọn họ đã bị khơi mào.

Chỉ có sắc mặt mọi người trong Vọng Thiên Nhai vẫn bất động, ngược lại đều âm thầm đề phòng.

Phạm Thiên Các và Vọng Thiên Nhai cho tới bây giờ đều là đối đầu nhau.

Phần lễ này...Vui sướng có thể không có, kinh hách là vô cùng có khả năng xảy ra.

Chỉ có Vân Thí Thiên cùng Lạc Vũ ngồi cao cao phía trên, vẫn bất động như núi.

Đấu khí màu tím tiêu tan, cái rương mộc phượng hoàng đã hiện ra khe hở.

Bốn tím tôn vương giả nhất tề đưa tay mở ra nắp rương.

Lập tức, mọi người trong đại điện còn chưa thấy rõ vật gì trong rương, đã bị ánh sáng ngũ sắc bắn ra làm cho lóa cả mắt.

Lạnh như băng chói sáng. (thuộc tính: băng)

Nóng như lửa rực rỡ. (hỏa)

Mềm mại như nước chứa tầng tầng gợn sóng. (thủy)

Chói mắt như ánh vàng sắc bén. (kim)

Lạnh đậm như cây cối xanh tươi. (mộc)

Hiền hòa như đất vàng nhạt. (thở)

Sáu loại ánh sáng rực rỡ từ trong rương bắn ra, quang thải lưu ly làm cho người ta cơ hồ không thể mở mắt ra nổi.

Đồng thời, một lực lượng mãnh liệt cũng bùng mãnh phát huy sau khi cái rương được mở ra.

Khí phách pha lẫn ôn nhuận, ôn nhuận pha lẫn lạnh như băng, lạnh như băng lại pha lẫn tôn quý...

Đó là một loại cơ hồ bao quát tất cả khí tức giao hòa với nhau.

Trong hơi thở giao hòa như thế, chỉ một khí tức riêng biệt cũng đã mang lực lượng kinh người, mà trong sự hòa hợp này lại càng làm cho người ta trở mắt đứng nhìn.

Trong nháy mắt, mọi người trên điện khir61p sợ cơ hồ không nói nên lời.

Kể cả Vân Thí Thiên cũng có chút kinh ngạc nhướng mày, nhẹ nhàng khởi động thân thể, cúi đầu nhìn vào trong rương.

Ánh sáng rực rỡ, bao trùm cả ánh sáng ban ngày.

Ngay trong tình cảnh ánh sáng rực rỡ bắn ra bốn phía cùng với khí thể cường đại đè ép toát ra từ trong rương, bốn tím tôn vương giả của Phạm Thiên Các đột nhiên liên thủ bay ra một trận thế kỳ diệu, chống đỡ lại khí tức cường đại kia.

Sau đó một người chậm rãi vươn tay, từ trong rương mọc phượng hoàng, lấy ra lễ vật mà Đế Phạm Thiên đưa tới.

Ánh sáng bắn ra bốn phía, lượn lờ chuyển động.

“Ra...”

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều thấy rõ lễ vật kia, mọi người nhất tề hít vào một thân lãnh khí, ánh mắt nhìn trừng trừng lễ vật kia.

Này, điều này làm sao có thể...

Này, này, thật lớn thủ bút a... (*thật biết cách tiêu xài, tiêu xài quá mức)

Có một số người không dám tin còn đưa tay lên dụi mắt, phần lễ vật này vốn là...

Mắt híp lại, bị ánh sáng tản ra có chút chói mắt, Lạc Vũ nhẹ nhàng hí mắt một chút, sau đó nhìn xem...

Đó là một bộ lễ phục, một bộ lễ phục tinh xảo cơ hồ làm cho người ta cảm thán.

Hay nói cách khác đây là một bộ phượng bào, là phượng bào mặc trong ngày đại hôn.

Tinh xảo đến nỗi làm cho người ta cảm thán, nhưng điều này không phải là điều đáng nói.

Mọi người ở đây có ai chưa từng thấy qua phượng bào, cho dù nó có tinh xảo đến mức nào đi nữa thì bộ dáng của phượng bào nào cũng y chang nhau.

Cho nên điều đáng nói ở đây là chất lượng làm ra nó.

Lạc Vũ đã nhìn ra được chất liệu làm nên bộ phượng bào này rồi, cho dù nàng là người rất bình tĩnh đạm mạc, hoàn toàn không để những thứ trân quý để vào mắt, nhưng cũng cảm thấy một phen chấn động.

Toàn bộ phượng bào được kết thành từ tơ vàng.

Mà trên nền tơ vàng, ánh sáng lửa đỏ chiếu ra là nhờ nội đan của ma thú có thuộc tính hỏa là Phượng hoàng đánh lên đó.

Đai lưng màu trắng, vốn là nội đan ma thú thuộc hệ băng.

Những đám mây rải rác trên tơ tằm, chính là do nội đan ma thú có thuộc tính kim và thuộc tính thổ kết thành.

Những bộ phận khác của phượng bào, thì phân biệt lấy nội đan ma thú có thuộc tính mộc và thuộc tính thủy....dệt thành.

Lấy tơ vàng làm chỉ, nội đan ma thú làm vải, may thành một bộ phượng bào không cách nào có thể nói nên lời.

Trong nháy mắt khoe miệng Lạc Vũ có chút rút gân.

Toàn bộ lấy nội đan ma thú dệt thành, cái này rốt cuộc tốn bao nhiêu nội đan ma thú nha...

“Các chủ cùng Lạc Vũ cô nương có duyên, đã được Lạc Vũ cô nương chiếu cố, hôm nay là ngày đại hôn của Lạc Vũ cô nương, phần lễ này tuyệt đối không thể nhẹ.

Bộ phượng bào này là các chủ ta đặc biệt chuẩn bị, Phạm Thiên Các dùng 15 ngày, thợ dệt ngày đêm làm không ngừng nghỉ mà tạo thành.

Tổng cộng dùng hơn một vạn một trăm bảy mươi (> 10.170) khối ma thú nội đan.”

Ngay lúc tất cả mọi người trong điện còn đang khiếp sợ, Á Vô Quân mỉm cười chậm rãi mở miệng, nói đến đây lại nhìn Lạc Vũ liếc mắt một cái, cười nói: “Lạc Vũ cô nương đại hôn, sao lại có thể tổ chức vội vàng đơn sơ được.”

Lời nói có ý ngầm vừa hạ xuống, đại điện là một mảnh trầm mặc.

Không có ai nói chuyện, không ai phản bác, thậm chí không ai nhận ra thâm ý trong đó.

Mọi người, đều bị hơn 10.170 khối ma đan làm cho kinh hãi đến không còn lời nào có thể diễn tả rồi.

Những người đang ngồi trong đây người nào không phải là sứ giả của bá chủ một phương.

Muốn nói có tiền, muốn nói nội đan ma thú.

Bọn họ tùy tay đều có thể lấy ra 100 khối.

Nhưng là, hôm nay xuất hiện bộ phượng bào này, chỉ là một bộ phượng bào thôi đã dùng đến hơn 10.000 nội đan ma thú.

Số lượng này quá mức khổng lồ rồi, quả thực...

Quả thực chính là tài phú có thể khuynh đảo một quốc gia nhỏ...

Hơn nữa, mọi người đang ngồi đây đều sáng suốt.

Sáu loại ma thú nội đan trên phượng bào trên cả cấp 6, thậm chí một vài khối nội đan ma thú có thuộc tính thủy lên tới cấp 9.

Một kiện lễ vật quý trọng như vậy, một bộ phượng bào như vậy, cứ thế mà dâng lên...

Ngoài điện gió thu vi vu thổi mang theo mùi hoa quế bay bốn phía.

Trong điện một mảnh trầm mặc, yên tĩnh không tiếng động.

Vân Thỉ Thiên tựa người vào ghế dựa Kỳ lân, ánh mắt lạnh lùng, con ngươi ở chỗ sâu trong chậm rãi nổi lên sát khí.

Trong bữa tiệc rượu đại hôn của hần, lại dâng lên một bộ phượng bào cho Lạc Vũ, Đế Phạm Thiên đây là có ý gì?

Phượng bào của Lạc Vũ chỉ có thể là do chính hần tặng cho nàng, chỉ có thể là hần mà thôi. (*VTT)

Ánh mắt Vân Thỉ Thiên bắt đầu trở nên thâm trầm sâu không thấy đáy.

Bên cạnh, Phong Vô Tâm và Vân Khung đứng trên bậc thang, từ trong khiếp sợ tĩnh lại, bọn họ nhất tề nhìn nhau liếc mắt một cái, mày gắt gao nhăn lại.

Lễ vật này của Đế Phạm Thiên thật là khó giải quyết.

Nếu nhận? Làm sao có dũng khí nhận vào, chủ mẫu tương lai Vọng Thiên Nhai chỉ có thể mặc vào phượng bào đại hôn của chính Vọng Thiên Nhai bọn họ, nhận phượng bào của người khác đưa cho như vậy là có ý gì chứ...

Nếu không nhận? Phần lễ quý trọng như thế mà Vọng Thiên Nhai cư nhiên không dám nhận, như vậy chẳng phải là sợ Đế Phạm Thiên hay sao.

Huống hồ, phần tặng lễ này lại thể hiện hết cả 10 phần thành ý.

Ở Phật Tiên Nhất Thủy này hoàn toàn không có quy định không thể tặng phượng bào, chỉ là trong lòng tất cả mọi người đều hiểu rõ, cho nên nó mặc nhiên ngầm trở thành quy cũ.

Chiêu này, Phạm Thiên Các hẳn đều đúng lý hợp tình, quang minh chính đại tặng lễ.

Nhận hay không nhận, cả hai đều...

Phong Vô Tâm cùng Vân Khung cảm giác được khí tức lạnh như băng bắt đầu chậm rãi nổi lên từ Vân Thí Thiên, mi mắt hai người cấp bách chuyển động, việc này...

“Rất đẹp.” Ngay lúc này, Lạc Vũ vẫn ngồi ngay ngắn trên phượng ghế đột nhiên chậm rãi mở miệng.

Á Vô Quân vừa nghe nhất thời mỉm cười nói: “Đó là đương nhiên, lễ vật dâng tặng cho người, Phạm Thiên Các làm sao có thể xoàng xĩnh được.”

Thanh âm đột nhiên phát ra, đánh vỡ một mảnh tĩnh lặng trong điện, mọi người đang từ trong khiếp sợ cũng phục hồi tinh thần lại, liền nghe thấy lời này của Lạc Vũ.

Lập tức, tất cả ánh mắt khác thường đều hướng vào Lạc Vũ.

Từ trong lời nói của người trong Phạm Thiên Các có thể nghe ra lễ vật này vốn là Đế Phạm Thiên muốn tặng cho Lạc Vũ.

Bề ngoài mà nói là tặng lễ cho Vọng Thiên quân vương, nhưng từng lời từng chữ trong câu nói đều ám chỉ là muốn tặng cho Lạc Vũ.

Này... Điều này có nghĩa là chủ mẫu Vọng Thiên Nhai có quan hệ mờ ám với Phạm Thiên Các chủ sao?

Lập tức, một số ánh mắt nhìn có chút hả hê, một số hồ nghi, một số kinh ngạc, một số cau mày...Đủ loại ánh mắt mang hàm nghĩa khác nhau đều nhất tề tập trung nhìn Lạc Vũ.

Vân Thí Thiên thấy vậy sắc mặt trầm xuống, đang định lên tiếng.

Lạc Vũ rất nhanh vươn tay nắm lấy tay hắn, nhẹ nhàng nhéo nhéo, đồng thời quay đầu cười với Vân Thí Thiên. s

Nếu vốn là đưa cho nàng, như vậy hãy để nàng tự mình xử lý.

Vân Thí Thiên hiểu rõ ánh mắt Lạc Vũ muốn nói gì, lập tức trở tay cầm tay nàng, mi sắc nghiêm khắc.

“Ý tốt của Phạm Thiên các chủ, Lạc Vũ tâm lĩnh rồi.” Mặt mang mỉm cười, thanh âm ôn nhuận, Lạc Vũ quay đầu nhìn Á Vô Quân.

“Bất quá phượng bào đại hôn, ta nghĩ muốn mặc phượng bào do trượng phu của ta chuẩn bị.”

Mặt cười như hoa, ngôn ngữ hàm chứa tình ý dạt dào, Lạc Vũ nhìn Á Vô Quân, thần sắc hoàn toàn thông dong hào phóng.

Lời nói vừa rơi xuống, Vân Khung đứng bên cạnh lập tức chậm rãi mỉm cười.

Cho dù bọn họ có nhiều thủ đoạn đối phó như thế nào đi nữa, cũng không bằng một câu này của Lạc Vũ. (*Vân Khung & Phong Vô Tâm)

Nàng chỉ mặc hỉ phục do chính trượng phu chuẩn bị, đây là cỡ nào thể diện, cỡ nào hào phóng, cỡ nào thuận lý thành chương. (*hợp tình hợp lý)

Thần sắc mọi người tứ phương khác nhau, chỉ có thể lực từ Vọng Thiên Nhai là âm thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi.

“Mặc hay không mặc là chuyện của Lạc Vũ cô nương người, Phạm Thiên Các chúng ta cũng không quan tâm.” Á Vô Quân mỉm cười nhìn Lạc Vũ, chậm rãi nói.

“Lời này nói đúng...”

“Đúng, đúng, hợp lý, hợp lý.”

Lập tức, các quốc quân nghiêng về thể lực Phạm Thiên Các bắt đầu há mồm nói giúp.

Á Vô Quân nghe vậy khẽ cười cười, quay đầu nhìn về phía Vân Thĩ Thiên chậm rãi nói: “Đã lâu như vậy rồi, sao Vọng Thiên quân vương còn không nhận tặng lễ từ Phạm Thiên Các ta.

Có phải hay không khi dễ lễ vật Phạm Thiên Các dâng tặng không quý trọng? Hay là khinh thường Phạm Thiên Các chúng ta hả?”

Thanh âm ôn nhuận nhưng nói năng có ý gây sự, hơi hợm nói ra như thế, ngược lại làm cho người ta có cảm giác ra thái độ coi rẻ của người trên nhìn người dưới.

Lập tức, mọi người trong Nghị chính cung Vọng Thiên Nhai đều nhất tề nhìn về phía Vân Thĩ Thiên.

Vân Thĩ Thiên thấy vậy, phát tay áo một cái.

Phong Vô Tâm lập tức thản nhiên nói: “Phần tặng lễ quý giá như thế, nếu Phạm Thiên Các đã dâng lên Vọng Thiên Nhai ta, chúng ta làm sao có thể không nhận được chứ.”

Dứt lời, chậm rãi bước xuống bậc thang, muốn tiếp nhận phượng bào.

Á Vô Quân quơ cây quạt trong tay mỉm cười, nghiêng người nhường đường cho Phong Vô Tâm.

Phong Vô Tâm đi đến, vươn hai tay ra, còn chưa kịp đụng vào một góc phượng bào, ánh sáng rực rỡ trên đó đột nhiên lóe lên, bắn ra 6 màu ánh sáng, lao thẳng tới Phong Vô Tâm.

Trong nháy mắt, Phong Vô Tâm chỉ cảm thấy một cỗ không thuộc về bất cứ lực lượng đấu khí nào, mạnh mẽ vây lấy hắn vào bên trong nó, giống như đang rơi vào ao đầm.

Không thể động đây, hít thở không được, chống đỡ cũng không được.

Phong Vô Tâm nhất thời hoảng hốt, nhưng thân hình hắn căn bản không cách nào di động.

Biến cố đột nhiên phát sinh, mắt thấy Phong Vô Tâm sắp hít thở không xong tươi sống mà chết.

Vân Thĩ Thiên lạnh mi trầm xuống, một tay áo bào chém ra.

“Bịch.” Chỉ nghe một tiếng vang lớn nặng nề, Phong Vô Tâm bị tát bay ra xa xa, đánh lên người bên ngoài đại điện.

Mà nơi hắn vừa đứng lúc này, một trận khói đen bốc lên.

Dưới chân, nền đất làm bằng ngọc thạch đen bị hủy hoàn toàn không nhìn ra được nguyên dạng, trực tiếp lõm xuống thành một cái hố lớn.

Trong hố ngay cả một mảnh vụn cũng không có, bị khói đen trực tiếp biến thành bột phấn.

Trong đại điện, mọi người nhất thời lớn tiếng xôn xao bàn tán.

“Àh, phải rồi...” Á Vô Quân ra vẻ lúc này mới nhớ lại cái gì đó, làm bộ dạng bình tĩnh đại ngộ nói: “Phượng bào này dùng 6 loại thuộc tính nội đan dệt thành.

Vọng Thiên quân vương hẳn là biết rõ, nội đan ma thú có thuộc tính khác nhau sẽ sinh ra bài xích, không thể dung hợp lẫn nhau.

Mà bộ phượng bào này, vì muốn dâng tặng thứ tốt nhất cho Lạc Vũ cô nương, Phạm Thiên Các ta đã góp nhặt tất cả các phẩm loại ma đan trên đại lục.

Cho nên tác dụng phụ chính là chúng nó sẽ bài xích lẫn nhau đến cùng, tự động hình thành khả năng công kích.”

Lời này vừa ra, đám người Yên Trần, Yên Phi với vẻ mặt phần nộ muốn động thủ, nhất tề nhăn mày, kiềm chế sát khí.

Lời này vốn không sai, ma thú khác loại, cấp bậc khác nhau, quả thật bài xích lẫn nhau.

Chỉ là chưa từng có người rãnh rỗi đến mức dùng nhiều nội đan ma thú như vậy khâu thành một chỗ, dệt thành phượng bào.

Điều này quả thật không thể nói Phạm Thiên Các là cố ý.

Về phần hiệu quả công kích...

Phong Vô Tâm, cao thủ đứng thứ 2 tại Vọng Thiên Nhai bọn họ, cư nhiên một người đối mặt với loại công kích này suýt bị giết chết, cái này...

Sắc mặt mọi người của Vọng Thiên Nhai thật khó xem.

Mà Lạc Vũ lấy đầu ngón tay khẽ vuốt mi tâm, có chút nghiêng đầu nhìn bộ phượng bào đang tỏa sáng.

Mới vừa rồi nếu nàng không nhìn lầm, cái này không phải đấu khí công kích, hình như là trận pháp.

Không giống với trận pháp ở Vong Xuyên đại lục, có chút giống với các loại trận pháp cổ võ như là bát quái, cửu cung, tứ tượng...

Thật kinh ngạc, lấy trận pháp dẫn động lực lượng công kích của nội đan ma thú, công kích có phần giống cổ võ, Đế Phạm Thiên này cư nhiên biết dùng?

Nét mặt Lạc Vũ hiện lên kinh ngạc thật sâu, cẩn thận nghiên cứu một chút.

Thần sắc ôn nhuận, cười khẽ đối đáp.

Á Vô Quân thấy mọi người của Vọng Thiên Nhai đột nhiên trầm mặc, chậm rãi giơ cây quạt nói: “Sao vậy? Chẳng lẽ Vọng Thiên Nhai không có ai sao? Ngay cả tặng lễ của Phạm Thiên Các ta đưa tới cũng không dám nhận.”

Lời nói vừa rơi xuống, trong đại điện nháy mắt bốc lên sát khí dữ tợn, nhiệt độ thẳng tắp rơi xuống, quần thần Vọng Thiên đằng đằng sát khí.

Mà Á Vô Quân hoàn toàn không thèm để ý tới, chỉ tựa tiểu phi tiểu nhìn Vân Thí Thiên.

Sắc mặt Vân Thí Thiên vẫn lãnh khốc, hoàn toàn không có bất cứ phản ứng dư thừa gì.

Tay áo bào lạnh lùng phất một cái, chậm rãi đứng dậy.

Phong Vô Tâm vội vàng dựa người vào cạnh cửa mà đứng, khoe miệng có máu tươi, lo lắng chợt hiện lên trên mặt, lực lượng kia rất quý dị, hẳn một mình đối mặt đã bị...

Nội thương của quân vương bọn họ chỉ vừa mới được áp chế xuống, lúc này lại...

Hôm nay, Phạm Thiên Các là muốn quang minh chính đại đến khiêu khích quân vương bọn họ.

Mọi người Vọng Thiên Nhai có chút bối rối nóng nảy, không thể để cho nội thương của Vân Thí Thiên tái phát.

Nhưng, ngay cả Phong Vô Tâm cũng không phải là đối thủ, bọn họ làm sao mà...

Ánh mắt bọn người Yên Trần như có như không nhìn quét Lạc Vũ, công phu kỳ diệu của Lạc Vũ có lẽ có thể...

Nhưng là, cũng không biết lúc này Lạc Vũ là làm sao vậy.

Nàng cư nhiên chống cằm bình tĩnh nhìn phượng bào, mắt cũng không chớp cái nào, căn bản không phát hiện ánh mắt ám chỉ của bọn họ, cái này quả thực...

Trên mu bàn tay đám người Yến Phi đều nổi lên gân xanh rồi.

“Vù.” Nhưng vào lúc này, Tiểu Ngân vẫn một mực nằm ngủ trong lòng Lạc Vũ đột nhiên nhảy ra, ngân quang chợt lóe đã phóng về hướng phượng bào.

Xông thẳng đến không hề có dấu hiệu báo trước.

Lạc Vũ nhất thời tỉnh lại từ trong trạng thái trầm tư, Tiểu Ngân này muốn làm gì đây?

Nhưng thấy Tiểu Ngân mạnh mẽ nhảy tới, ánh sáng nhiều màu trên phượng bào chợt lóe.

Một tia sáng hợp thành từ nhiều màu tia sáng mạnh mẽ đánh về phía Tiểu Ngân.

Trong nháy mắt trái tim Lạc Vũ ngừng đập, công kích này...

Còn không chờ nàng làm ra bất cứ phản ứng giúp đỡ gì, chỉ nghe “bịch” một tiếng.

Trong nháy mắt Tiểu Ngân giống như đụng phải một bức tường dày, trực tiếp bị bắn ngược trở về, văng về phía Vân Thí Thiên.

Vân Thí Thiên thấy vậy, mi sắc khê nhúc nhích, vung áo bào, tiếp được thân hình Tiểu Ngân.

Mà ngay lúc này, ma thú vẫn bị mọi người Vọng Thiên Nhai đối đãi như một phế vật chỉ biết ăn, làm nó nghẹn khuất ngồi chồm hổm dưới giường Lạc Vũ dưỡng thương mấy ngày Thôn Vân Tỳ Hưu, cũng từ hậu cung chạy tới.

Lúc này nhảy đến phía trước phượng bào, hai mắt tập trung nhìn nội đan ma thú hệ thổ, nước miếng chảy ra nhắm thẳng xuống đất mà rơi, hận không thể xông lên há mồm một cái nuốt vào.

Chuyện này là sao đây? Mọi người trong đại điện nhất tề nhướng mi.

Mới vừa rồi Phong Vô Tâm thiếu chút nữa bị một kích mất mạng, sao con ma thú nho nhỏ này chỉ bị bắn ngược trở về?

Chẳng lẽ ma thú còn sống và ma thú đã chết còn có thể thông cảm với nhau hay sao?

Mọi người Vọng Thiên Nhai cũng vạn phần kinh ngạc, nhất tề quay đầu nhìn Tiểu Ngân.

Tiểu Ngân muốn cái kia, Tiểu Ngân muốn cái kia.

Tiểu Ngân bị Vân Thí Thiên quán lấy trong tay áo, vùng vẫy thoát ra nhảy vọt đến trước ngực Lạc Vũ.

Cầm lấy áo Lạc Vũ, không ngừng giãy dựa thân thể bé nhỏ.

Nhìn như thế nào cũng giống như đang làm nũng.

“Người muốn cái kia?” Lạc Vũ nhìn Tiểu Ngân một chút, sau đó dời mắt về phía phượng bào.

Tiểu Ngân muốn bộ quần áo này làm cái gì? Giữ lại cho lão bà tương lai của nó mặc? Yêu cầu này thật đúng là không cao. (*vợ)

Ăn, muốn ăn, có thể dưỡng thương, còn có thể tăng cường lực lượng.

Tiểu Ngân kích động chưa từng có.

Nhiều ma đan như vậy, ăn vào có thể đề cao lên thực lực rất nhiều rồi, có thể nói còn tốt hơn nhiều so với ăn thịt nướng. Nó muốn ăn, muốn ăn, muốn ăn.

Lạc Vũ đã hiểu ý Tiểu Ngân, nhất thời bưng bình đại ngộ.

Nội đan ma thú ở Vong Xuyên vốn có thể dùng để tăng lên đầu khí.

Bởi vì nó đối với nàng vô dụng, cho nên nhân tố quan trọng này bị nàng trực tiếp bỏ quên.

Muốn ăn, muốn ăn, muốn ăn. Thôn Vân Tỳ Hưu cũng quay đầu lại, lắc đầu vẫy đuôi với Lạc Vũ.

“Muốn ăn sao? Bồn quân sẽ cho các người ăn đến chán chê.” Vân Thí Thiên cũng đã nhìn ra ý tứ của Tiểu Ngân và Thôn Vân Tỳ Hưu, lập tức vung tay áo, khí tức lãnh liệt đánh về phía trước.

“Chậm đã.” Vân Thí Thiên vừa định ra tay, Lạc Vũ ở bên cạnh đột nhiên lên tiếng.

“Vọng Thiên Nhai ta thiếu gì người, một chút việc nhỏ này không cần quân vương ra mặt, để ta.” Ôm Tiểu Ngân, Lạc Vũ nhìn phượng bào, mi sắc nhẹ nhàng lên.

“Người...” Vân Thí Thiên quay đầu nhìn Lạc Vũ.

Lạc Vũ cho Vân Thí Thiên một cái ánh nhìn với ngụ ý: Người yên tâm, ta tự nhiên có biện pháp.

Dứt lời, bước xuống vài bước.

Vân Thí Thiên thấy vậy đứng sừng sững tại chỗ không có di chuyển, nếu Lạc Vũ có thể xác định như thế, vậy hẳn...

“Lạc Vũ cô nương, nhưng người...” Á Vô Quân thấy Lạc Vũ cứ nhiên ra mặt, trong mắt có chút dao động.

“Người nên gọi ta một tiếng Vân phu nhân là tốt rồi, đừng gọi ta là cô nương.” Lạc Vũ lạnh nhạt nghiêm mặt cắt đứt lời nói của Á Vô Quân.

Chỉ còn 3 ngày nữa nàng đã chính thức gả cho Vân Thí Thiên rồi.

Cứ luôn miệng gọi cô nương, đối với nàng là không tôn trọng, mà đối với Vân Thí Thiên là một loại khinh nhờn.

“Đã như vậy, xin mời.” Á Vô Quân nghe vậy, lập tức cũng không nhiều lời, nói một câu với Lạc Vũ, sau đó thối lui 2 bước.

“Chủ mẫu cẩn thận.” Yến Phi, Yến Trần, Yến Lâm, ba người thấy vậy nhất tề trầm giọng nói.

Lạc Vũ bình tĩnh đứng trước bộ phượng bào lóe sáng rực rỡ, lại xác nhận một chút, khéo miệng giương lên một tia cười lạnh: “Chỉ là một thủ thuật nhỏ cũng muốn ở trước mặt ta biểu diễn.

Á Vô Quân, sau khi trở về thay ta truyền một câu nói tới Phạm Thiên các chủ, phượng bào này ta nhận, ngày khác, ta sẽ ổn thỏa tặng cho hắn một phần đại lễ.”

Âm sắc của bốn chữ cuối cùng rất nặng.

Phạm Thiên Các Đế Phạm Thiên bắt đi cha mẹ nàng, cừu này tất báo.

Một âm hạ xuống, Lạc Vũ đột nhiên lấy thủ làm đao, không tránh không đề phòng, trực tiếp vươn một tay hướng vị trí trung tâm của phượng bào bổ tới.

Ánh sáng màu rực rỡ, 6 màu tia sáng lập tức bốc lên, đánh về phía Lạc Vũ.

Chung quanh đại điện, mọi người thấy vậy nhất tề mở to mắt bình tĩnh nhìn.

“Hừ.” Lạc Vũ hừ lạnh một tiếng, hai ngón tay cong lại, chỉ nghe hai tiếng “bang bang” vang lên.

Lực lượng vô hình bị đánh tan, căn bản nhìn không thấy công kích.

Cũng chỉ thấy 6 màu ánh sáng chỉ bùng sáng một chút sau đó từ từ yếu đi, hai màu ánh sáng mờ dần xuống.

Vẫn luôn mỉm cười Á Vô Quân, lúc này đột nhiên thu liễm, kinh ngạc nhìn Lạc Vũ.

Không có không thể nhúc nhích được giống như Phong Vô Tâm đã bị.

Hai ngón tay Lạc Vũ bung ra, ánh sáng chỉ yếu xuống một chút, sau đó mạnh mẽ tấn công tới.

Trong nháy mắt, Lạc Vũ rõ ràng nhìn thấy ma đan nằm ở vị trí trung tâm của bát quái trận nát bấy ra.

Khéo miệng giơ lên, không tiếng động cười lạnh, năm ngón tay Lạc Vũ co lại, mạnh mẽ tới gần, một bàn tay nắm lấy phượng bào, ngay lập tức kéo ra.

“Xôn xao.” Lập tức, mọi người chỉ cảm thấy điện quang hỏa thạch, phượng bào tinh xảo đột nhiên bị bung ra, ma đan bắn lên văng khắp đại điện.

Giống như thiên nữ tán hoa, vũ lạc trần ai.

Trố mắt đứng nhìn, hai mặt nhìn nhau.

Bị phá hủy, chỉ một chiêu đã phá hủy, này...

“Nho nhỏ Bát Quái trận cũng dám tại trước mặt Thái Tuế động thổ, muốn diêu võ dương oai, nên trở về học lại hai năm đi.” Năm ngón tay Lạc Vũ chậm rãi buông ra, trong lòng bàn tay cầm một viên ma đan 9 cấp đỏ rực. (*~ múa riều qua mắt thợ)

Đây chính là mấu chốt của Bát Quái trận.

Nếu không biết trận pháp cổ võ sẽ không dễ phá giải, nếu biết, như vậy rất dễ phá giải.

Hô, ma đan rơi đầy trời, Tiểu Ngân cùng Thôn Vân Tỳ Hưu mừng rỡ, phác đi tới nhân tiện găm cắn.

“Lễ vật rất hợp ý ma thú của bốn quân, tặng lễ rất tốt.” Vân Thí Thiên thấy vậy trong mắt hiện lên một tia đắc ý, chậm rãi ngồi xuống, trong mắt là nhất phái lãnh khốc.

Một âm hạ xuống, trong đại điện mọi người còn đang kinh ngạc không nói nên lời liền có phản ứng.

“Hảo, rất xinh đẹp...” (*chỉ ý tán thưởng)

“Hảo bản lãnh, hảo bản lãnh hảo...”

Lập tức, liên tiếp vang lên tiếng gọi “hảo”, thanh âm nịnh nọt bay lên trong điện.

Sau một lúc kinh ngạc, Á Vô Quân thấy vậy đang muốn mở miệng, người của Phạm Thiên Các đang chờ bên ngoài điện, đột nhiên biến sắc vội vã tiến vào, nói vài câu bên tai hắn.

Trên mặt Á Vô Quân chợt lóe mà qua đại biến, mặc dù lập tức che lấp, nhưng cũng bị Vân Thí Thiên thấy rõ ràng.

Á Vô Quân không phải là người dễ dàng hiện lên hỉ nộ trên mặt.

“Vọng Thiên quân vương thích là tốt rồi, Phạm Thiên Các ta còn có việc phải làm, không thể nán lại.” Chuyển biến đột ngột như vậy, Á Vô Quân lại không hề có ý ở lại vẫn hồi thể diện Phạm Thiên Các, cứ như vậy cáo từ xoay người bước đi.

Có chuyện xảy ra, Lạc Vũ nhất thời quay đầu lại cùng Vân Thí Thiên nhìn nhau liếc mắt một cái.

Theo sau xem một chút, Vân Thí Thiên nhìn Yến Phi liếc mắt một cái.

Nhưng Yến Phi còn chưa kịp di chuyển, thuộc hạ đệ nhất trong tình báo của Yến Trần đột nhiên từ bên ngoài bước nhanh vào, tư thái trầm ổn do đã trải qua huấn luyện, cư nhiên xuất hiện dao động.

Mi sắc Vân Thí Thiên nhất thời trầm xuống.

Ra đại sự gì rồi.

70. Chương 70

Vân Thí Thiên và Lạc Vũ nhìn thấy, đương nhiên Yến Trần cũng nhìn thấy rồi.

Lập tức cũng không để ý hôm nay là ngày vui, nghiêng người thông thả đi xuống, tới gần thuộc hạ tình báo.

Người nọ rất nhanh thì thào vài câu vào trong tai Yến Trần.

Yến Trần vừa nghe, nét mặt đột nhiên dao động, không dám tin tưởng lớn ánh mắt.

Vân Thí Thiên cùng Lạc Vũ thấy vậy, mi sắc đồng thời khẽ nhúc nhích, Yến Trần bị chấn kinh, như vậy...

“Ha...hả, nào, nào, chủ mẫu kính mọi người một chén, sau này chủ mẫu Vọng Thiên Nhai ta còn phải nhờ vào mọi người rất nhiều.”

Vân Khung vốn rất hoạt bát, lập tức cầm chén hướng Lạc Vũ ra hiệu.

Lạc Vũ nhất thời hiểu rõ, trong không khí nịnh nọt của mọi người, nàng cầm lên chén rượu, mỉm cười kính rượu mọi người.

Uống xong một chén, một nữ chủ nhân chưa chính thức thành hôn, tự nhiên không để lại đứng ở đây cùng khách quý trò chuyện, uống rượu rồi.

Cho nên, Lạc Vũ mỉm cười thối lui, mà Vân Thí Thiên lấy lý do đưa Lạc Vũ trở về, cũng quang minh chính đại rút lui, Yến Trần, Yến Phi vừa cười cười uống rượu, vừa kín đáo lui ra.

Trong lúc nhất thời, cả tràng diện toàn bộ đều giao cho Vân Khung và Yến Lâm.

Vân Khung, Yến Lâm đều có tài xoay trở, đem tình huống bất thường này che lấp rất kín kẽ, ngay cả giọt nước cũng không lọt.

Cho nên đám khách quý đến đây chúc mừng, người nào cũng là “hỏa nhân kim tim” nhưng không ai có thể nhận ra bất cứ dị thường nào. (*cặp mắt của Tề Thiên, không có gì có thể lọt khỏi cặp mắt bọn họ)

Mùi hoa quế tung bay thơm mát trong trời mùa thu.

Vương cung Vọng Thiên Nhai là một mảnh náo nhiệt.

Tẩm cung Vân Thí Thiên.

“Có chuyện gì xảy ra?” Vừa vào tẩm cung, Vân Thí Thiên liền trầm giọng hỏi, hần rất ít nhìn thấy Yến Trần biến sắc, mà mỗi lần như vậy đều có chuyện cực kỳ quan trọng phát sinh.

Lạc Vũ, Phong Vô Tâm cùng Yến Phi nghe vậy, cũng đồng thời nhìn về phía Yến Trần.

Nét mặt Yến Trần vung lên một tia cổ quái, có khiếp sợ, có kinh hãi, có kinh ngạc, rất nhanh nói: “Phạm Thiên Các đại biến.”

Phạm Thiên Các đại biến, đây là có ý gì? Là Phạm Thiên Các xảy ra chuyện?

Vừa nghe Yến Trần đơn giản nói ra năm chữ này, mấy người vốn mang vẻ mặt nghiêm túc lập tức thở dài nhẹ nhõm một hơi, chỉ cần không liên quan đến Vọng Thiên Nhai, cho dù toàn bộ Phạm Thiên Các bị hủy diệt cũng không sao cả.

“Đại biến như thế nào?” Vân Thí Thiên chậm rãi ngồi xuống.

“Ba ngày trước, Hắc Mộc Uyên của Phạm Thiên Các bị đánh lén.” Yến Trần ho khan một tiếng.

Trong nháy mắt tẩm cung là một mảnh trầm mặc.

Kể cả Lạc Vũ không hiểu rõ lắm về Phạm Thiên Các cũng có chút kinh ngạc nhướng mày.

“Đùa phải không?” Phong Vô Tâm vỗ ngực một chút, không thể tin được hỏi.

Hắc Mộc Uyên của Phạm Thiên Các chính là kinh đô trọng địa.

Nơi đây có các cao thủ bậc nhất trấn thủ, cất giữ những vật phẩm quý nhất của Phạm Thiên Các, là nơi có các sự vật, sự kiện, con người quan trọng nhất tại Phạm Thiên Các.

Phòng thủ ở nơi này có thể nói là cùng một cấp bậc với kinh đô Vọng Thiên Nhai.

Hắc Mộc Uyên của Phạm Thiên Các bị người đánh lén, như vậy so sánh ra tương đương với kinh đô Vọng Thiên Nhai bị đánh lén.

Tương tự như vương cung của Vân Thí Thiên bị hủy.

Này quả thực... Làm cho người ta không có cách nào tin được.

Tin tức này chắc là giả rồi.

“Thật sự, là Thấu truyền đến tin tức.” Yến Trần trầm ngâm nói.

Lời vừa nói ra, Phong Vô Tâm cùng Vân Thí Thiên nhìn nhau liếc mắt một cái.

Thứu, là cơ sở ngầm mà Vọng Thiên Nhai đặt tại Phạm Thiên Các, nếu là chuyện không quan trọng tuyệt đối không vận dụng đến thể lực này, hôm nay Thứu cư nhiên truyền đến tin tức này, như vậy độ tin cậy là khỏi phải nói rồi.

“Sao lại bị đánh lên?” Lạc Vũ dù sao cũng không hiểu rõ Phạm Thiên Các bằng nhóm người Vân Thí Thiên, ngăn ngửi kinh ngạc qua đi, nàng hỏi thẳng vào trung tâm đề tài.

Yến Trần nghe vậy mạnh vỗ tay một cái: “Đã hỏi ra điểm quan trọng rồi, Thứu truyền tới tin tức.

Buổi chiều ba ngày trước, có người thần bí lẻ vào Hắc Mộc Uyên, hình như là tìm người nào đó, đụng phải những cao thủ trong Hắc Mộc Uyên.

Hai bên đánh lên, đám cao thủ không địch lại, Hắc Mộc Uyên tổn thất hơn phân nửa, vô số tù phạm cùng các nhân vật trọng yếu chạy thoát, tổn thương tương đương nghiêm trọng.”

Nói đến đây Yến Trần hít sâu một hơi, không chờ Lạc Vũ hỏi thêm, rất nhanh nói tiếp: “Người đến võ công sâu không lường được, Phạm Thiên Các thập nhị (12) Thiên Tôn bị đả thương dưới tay hắn.

Nghe nói, võ công người nọ siêu việt rất nhiều so với tím tôn cao thủ, cấp bậc đã không cách nào định luận rồi.”

Một lời vừa dứt, tầm cung Vân Thí Thiên yên tĩnh không tiếng động.

Phong Vô Tâm, Yến Phi, Yến Trần, Vân Thí Thiên, bốn người đối mặt nhau, trong mắt đều là thâm trầm.

Phạm Thiên Các thập nhị Thiên tôn, 12 người bọn họ hợp sức lại đánh, cho dù là Vân Thí Thiên cũng không nắm chắc, toàn bộ bọn họ cư nhiên bị thương, lại là bại dưới tay một người...

Người này... Cái này...

Nếu việc này là thật, như vậy trình độ võ công của người nọ cao thâm biết nhường nào, trời ạ...

Bọn họ đã không cách nào tưởng tượng rồi.

“Là Phiêu Miểu tộc sao?” Vân Thí Thiên cau mày, tay ấn mi tâm.

Hắn đã từng lĩnh giáo qua rồi, tộc nhân Phiêu Miểu quá mức cường hãn, đã vượt xa độ cao của bọn họ.

“Không giống lắm.” Phong Vô Tâm trầm ngâm mở miệng.

Sau khi trở về Vân Thí Thiên đã kể lại tình cảnh gặp tộc nhân Phiêu Miểu, tộc nhân này dùng đấu khí có ánh sáng nguyên sắc, so với những lời Yến Trần miêu tả, là không quá phù hợp.

“Chẳng lẽ là lánh đời gia tộc?” Yến Trần cảm thấy lạnh cả sống lưng.

Từ trước đến nay tại Vọng Xuyên đại lục, chỉ biết lấy Phật Tiên Nhất Thủy vi tôn, Phật Tiên Nhất Thủy lại lấy Phạm Thiên Các cùng Vọng Thiên Nhai vi tôn, bọn họ vốn cũng là cường đại nhất rồi. (*đứng đầu)

Kết quả theo như trong sách cổ còn có Phiêu Miểu tộc tồn tại, mà bây giờ chẳng lẽ...

“Hắn đang tìm loại người nào?” Ngay lúc Yến Trần vừa nói xong, Lạc Vũ lại đột nhiên nhíu mi lên tiếng.

Yến Trần quay qua nhìn, cái này hắn làm sao mà biết.

Mà Vân Thí Thiên lại giật mình, quay đầu nhìn về phía Lạc Vũ.

Có vật gì đó của tộc nhân Phiêu Miểu ở trên người cha Lạc Vũ, chuyện này không nhiều người biết, nhưng những người có hiềm nghi cũng không ít, trong đó có Phi Vũ, Hạo Tàng, Phong Lâm.

Chẳng lẽ còn có thị tộc bí ẩn nào đó cũng muốn...

Bởi vậy, mục tiêu lần này vốn là cha mẹ Lạc Vũ sao?

Mấy người ở đây đều “tu luyện thành tinh”, cho nên vừa nhìn thấy Vân Thí Thiên nhìn về phía Lạc Vũ, lập tức liền hiểu được, không khỏi nhất tề nhíu mày.

“Vô số tù phạm quan trọng chạy thoát...” Trên mặt Lạc Vũ không có biến sắc, nhưng đầu ngón tay gõ xuống mặt bàn, gần từng chữ nói.

Yến Trần nghe vậy, trong mắt sáng ngời, tiếp lời nói: “Ý của người là...”

Cha mẹ Lạc Vũ chỉ nhận biết người của ba nước gần Phi Vũ quốc, người nơi đây bọn họ hoàn toàn không biết, mà những người chạy thoát....Có khả năng hay không là...

“Báo, Phạm thiên các cấp báo.”

Ánh mắt mọi người ở đây nhất tề sáng ngời, bên ngoài đột nhiên vang lên thanh âm bấm báo.

“Nói.”

“Bẩm quân vương, vợ chồng Quân Vân chạy thoát.” Người đến là nhân viên thuộc bộ phận tình báo của Yến Trần, cũng không chần chừ, rất nhanh nói.

“Thật sao?” Lạc Vũ vừa nghe mạnh đứng dậy, trên mặt vui sướng cơ hồ không cách nào có thể dùng lời hình dung được.

Cha mẹ nàng đã đào thoát, cha mẹ nàng đã thoát khỏi giam cầm rồi?

Ông trời ạ, đây quả thật là tin tức tốt từ trên trời rơi xuống.

Mười ngón tay Lạc Vũ gắt gao nắm, toàn thân nhện không được run rẩy mừng như điên.

Bên cạnh, Phong Vô Tâm, Yến Phi, Yến Trần liếc nhau, trong mắt cũng là vui vẻ.

Bọn họ tự nhiên cũng có bố trí thám tử trong Phạm Thiên Các.

Về Quân Vân, lại càng thêm cẩn thận phái người chuyên môn chú ý, tin tức này...

“Thật hay giả?” Trong mắt Vân Thí Thiên cũng chợt lóe mà qua ánh sáng.

“Chính xác, thám tử mấy nơi của chúng ta đã tự mình tiếp xúc đến bọn họ, lúc này đang mang theo vợ chồng Quân Vân chạy ra ngoài biên cảnh.” Nhân viên tình báo rất nhanh bấm báo lên.

Hắc Mộc Uyên đại loạn, thám tử bọn họ sắp đặt mượn cơ hội này đi vào, từ trong tình cảnh hỗn loạn cứu ra vợ chồng Quân Vân.

Lạc Vũ nghe như vậy, mạnh vẽ vẩy tay một chút.

Tốt, tốt, tin tức chính xác là tốt rồi.

“Ta đi đón bọn họ.” Lạc Vũ mừng như điên ném một câu nói, nhanh chân chạy ra ngoài tẩm cung.

Nàng chờ không nổi rồi, nàng phải đi đón bọn họ, nàng phải bảo vệ bọn họ.

Nàng đã mất đi bọn họ một lần rồi, lúc này đây nàng tuyệt đối không nhờ tay người khác, nàng phải tự mình đi cứu cha mẹ nàng trở về, phải tự mình đi.

“Chờ một chút.” Vân Thí Thiên thấy vậy chợt lóe thân hình, một tay ôm lấy thắt lưng Lạc Vũ, kéo lấy nàng, trầm giọng hỏi: “Đế Phạm Thiên đâu?”

Nhân viên tình báo nọ rất nhanh bấm báo, mặc dù tin tức Phạm Thiên Các bị rối loạn đã được áp chế, giấu diếm được những người khác ở Phật Tiên Nhất Thủy.

Nhưng làm sao có thể giấu diếm được thế lực thám tử của Vọng Thiên Nhai sắp đặt trải rộng tại Phạm Thiên Các, tin tức này được báo về từ bốn phương tám hướng, trong lúc nhất thời có nhiều đến xem không hết.

“Sự tình ngày đó, Đế Phạm Thiên quay về thành, theo như thám tử hồi báo, lúc này hắn đã tới Hắc Mộc Uyên rồi.

Phạm Thiên Các điều động nhân mã, dùng hết tất cả lực lượng áp chế tin tức kinh thiên này không cho lọt ra ngoài, đang đuổi theo phương hướng nhóm người cứu viện của chúng ta.”

“Ý người là, hắn đang truy đuổi nhóm đang bảo vệ vợ chồng Quân Vân.” Phong Vô Tâm trầm giọng nói.

“Đúng vậy.” Nhân viên tình báo lật một trang tin tức truyền đến, gật đầu.

Vợ chồng Quân Vân thừa dịp hỗn loạn chạy thoát, Đế Phạm Thiên tự mình chạy về đuổi theo, tin tức này không có khả năng là giả rồi.

Hơn nữa cho dù một phương tình báo có thể là giả, nhưng tất cả các phương tình báo không thể đồng thời xảy ra vấn đề được, nếu tất cả tin tức thu thập không chính xác chắc Vọng Thiên Nhai của bọn hắc sẽ bị loạn mất.

Xem ra, tin tức này mười phần là thật.

Lúc này đây xem như Phạm Thiên Các lỗ nặng rồi, tổn thất gấp bội a.

“Đi.” Vân Thí Thiên nhất thời xác nhận tin tức tình báo này là chuẩn xác, gắt gao ôm thắt lưng Lạc Vũ, hắc tự mình đi đón cha mẹ vợ.

“Quân vương, để ta đi đi, ba ngày sau là đại hôn của người, người...” Phong Vô Tâm xưng phong nói.

“Không cần.” Vân Thí Thiên khoát tay ngăn lại, cùng Lạc Vũ đang kích động bước đi.

Lúc này đây tâm tình Lạc Vũ đầy vui sướng, cấp bách đến nỗi không thể khống chế được nữa rồi, nàng tuyệt đối không ngồi tại chỗ chờ đám người Phong Vô Tâm cứu người trở về.

Hướng hồ, từ nơi này đến Hắc Mộc Uyên của Phạm Thiên Các vẫn có thể quay trở về trong vòng ba ngày, vậy là đủ rồi.

Đến lúc đó cha mẹ Lạc Vũ có thể ngồi trên vị trí cao đường, như vậy ngày đại hôn hôm đó mới thật sự làm cho người ta viên mãn. (*tròn vẹn)

Càng hướng chi để Lạc Vũ một mình đi hắc sẽ lo lắng.

Sao hắc lại có thể yên tâm để nàng đi một mình được, Đế Phạm Thiên tự mình đuổi theo vợ chồng Quân Vân, nếu nàng dụng phải hắc, như vậy hậu quả...

Phong Vô Tâm, Yến Phi, Yến Trần, ba người thấy vậy liếc nhau, biết Vân Thí Thiên đã quyết định tuyệt đối sẽ không thay đổi.

“Các người biết nên làm như thế nào rồi chứ.” Vân Thí Thiên đứng lại, gương mặt chậm rãi nhìn quét ba người một chút.

Phạm Thiên Các đại biến, vợ chồng Quân Vân chạy thoát, Đế Phạm Thiên tự mình đuổi theo.

Thời cơ tốt đẹp như vậy, Vọng Thiên Nhai hắc phải làm cái gì, nên làm như thế nào, không cần hắc đến nhắc nhở.

“Biết.” Phong Vô Tâm rất nhanh lên tiếng, hắc sao lại không rõ phải làm như thế nào cơ chứ.

Lập tức, an bài hết thảy, rất nhanh bố trí tất cả mọi người.

Yến Phi, Yến Trần, Yến Lâm, 3 vị đại tướng đi theo Vân Thí Thiên cùng Lạc Vũ, dẫn theo Thất Tương xích chanh hoàng lục thanh lam tử, đi cướp người. (đỏ, cam, vàng, xanh lục, xanh da trời, lam, tím)

Tất cả những tân khách cùng bố trí hôn lễ hải giao cho Vân Khung cùng Phong Vô Tâm ứng đối rồi.

Hết thảy đều sắp xếp thỏa đáng.

10 cấp ma thú chở đám người Vân Thí Thiên và Lạc Vũ, bay vút về phương hướng Hắc Mộc Uyên, động tác rất nhanh, không kịp chờ Tiểu Ngân cùng Thôn Vân Tỳ Hưu ăn no ma đan đã chạy đi tu luyện trở về.

Gió bắt chợt nổi lên, bầu trời bích lam sẫm màu làm cho người ta tan nát cõi lòng.

Vọng Thiên Nhai là một mảnh ca múa thái bình.

Bản tính Vân Thí Thiên lãnh khốc, không thích náo nhiệt, điều này mọi người đều biết.

Bởi vậy, toàn bộ tân khách không ai nghĩ rằng Vân Thí Thiên không trở lại tiếp đãi bọn họ là có chuyện không đúng xảy ra.

Cũng không biết, lúc này đây Phạm Thiên Các đại biến, Vân Thí Thiên đã nhân lúc người ta cháy nhà mà đi hôi của rồi à. (*nhà bị cháy có một số người không giúp mà còn kiểm soát => lợi dụng người ta gặp khó khăn đạt được lợi ích mình)

Gió thu bay qua, bầu trời xanh cao nghiêm, nhưng lại ẩn chứa nồng đậm sát ý.

Một ngày một đêm, 10 cấp phi thú, điên cuồng mà bay, bỏ lại ngàn dặm xa xôi dưới chân.

Hoang thành, là thành trì gần Hắc Mộc Uyên nhất của Đế Phạm Thiên.

Theo thám tử hồi báo, bọn họ mang đã mang theo vợ chồng Quân Vân đến nơi đây rồi.

Hoang thành, cách Hắc Mộc Uyên Phạm Thiên Các khoảng 900 dặm, vốn là một địa phương nhỏ rất là hoang vu, cỏ dại mọc thành bụi, gió thổi rét lạnh, ma thú quái dị ban ngày ẩn núp ban đêm ra ngoài, độc thảo mọc khắp nơi trên núi.

Chính là chỗ hoang vu hung hiểm nổi tiếng của Phạm Thiên Các, xem như là một tấm chắn thiên nhiên của Hắc Mộc Uyên.

Lần này, thám tử Vọng Thiên Nhai chọn chạy đến nơi này là do Hoang thành cách Vọng Thiên Nhai rất gần, thích hợp đến đây tiếp ứng.

Hoa cỏ bay tán loạn, một mảnh bích lục xanh biếc, một mảnh hoa cỏ xinh đẹp.

Hoang thành, hoa dại mọc khắp nơi trên núi, vùng đất màu đen mang theo khí tức hắc ám dữ tợn, lạnh lẽo lan tràn.

“Mùi máu tươi thật nặng.” Đã đến nơi liên hệ như đã hẹn với thám tử, đoàn người Vân Thí Thiên không nhìn thấy thám tử Vọng Thiên Nhai và vợ chồng Quân Vân, mà là mùi máu tươi xông vào mũi.

Lúc này sắc mặt Lạc Vũ khê biến, từng bước tiến lên.

“Bình tĩnh.” Vân Thí Thiên thấy vậy một tay kéo Lạc Vũ, trầm giọng nói.

Lạc Vũ quay đầu lại nhìn Vân Thí Thiên liếc mắt một cái, trong mắt tâm tình kịch liệt ba động có chút thu liễm, trầm lắng gạt đầu.

Vân Thí Thiên thấy vậy gạt đầu, cùng Lạc Vũ sóng vai đi về phía trước.

Phía sau, xích chanh hoàng lục thanh lam tử tản ra thành hình quạt, đều tự triệu hồi ra ma thú của chính mình, bắt đầu hướng về nơi lạnh yên không một tiếng động mà đi.

Yến Phi, Yến Trần thì vây quanh người Vân Thí Thiên và Lạc Vũ, mà Yến Lâm thì ẩn núp trong bụi cỏ.

Hoa mọc khắp nơi trên đất, đá thạch lổm chổm.

Một mảnh hoa cỏ xinh đẹp trải rộng đến tận cùng, Lạc Vũ dẫn đầu chậm rãi đi đến một góc, chậm rãi khom người.

Trong khoảnh khắc đó, tính cảnh trước mắt đã biến đổi, núi đá màu đen ngang dọc mọc đứng sừng sững trên mặt đất, đen kịt đầy âm trầm.

Toàn bộ hoa cỏ xinh tươi trước mắt liền héo tàn, cỏ xanh trở thành một mảnh hoang tàn.

Bờn bọn, không cách nào dùng lời nói có thể hình dung được.

Khắp nơi đều là hòn đá bị tổn hại, khắp nơi đều là dấu vết một trận đánh nhau kịch liệt, khắp nơi đều là màu máu đỏ tươi ướt át.

Trên mặt đất, trên tảng đá, trên lá cây, trên đóa hoa, là một mảnh máu đỏ tươi, tanh tưởi.

Mùi máu tươi dày đặc cơ hồ tràn ngập cả một phương đất núi.

Nắm ngón tay Lạc Vũ gắt gao nắm chặt, móng tay cơ hồ đâm sâu vào trong thịt, nhưng nàng không hề phát giác một chút nào cả.

Thi thể, thi thể bị nghiền nát, có của ma thú, có của con người, tất cả đều là một mảnh hỗn độn.

Nơi này từng trải qua một hồi huyết chiến.

“Là người của Phong Bộ.” Yến Trần nhìn người nằm ngay trước mắt, mày gắt gao nhăn lại.

Phong Bộ, là thám tử thuộc một phương nhân mã được phái ra chuyên môn phụ trách hỏi thăm và cứu ra vợ chồng Quân Vân.

Nhìn qua nơi đây có hơn ba mươi người của Phong Bộ.

Đây cơ hồ là hơn phân nửa lực lượng phái ra điều tra rồi.

Mà đối thủ ngã xuống cũng chính là người của Phạm Thiên Các, bọn họ mặc một thân trang phục chưa kịp thay đổi để che dấu đi thân phận, vốn là thị vệ bên người Đế Phạm Thiên.

Máu tươi lan tràn, cước bộ bước qua một bãi cỏ, trên hài dính đầy màu máu đỏ thẫm.

Hồng chói mắt làm cho người ta run sợ trong lòng.

Chẳng lẽ bọn họ đã tới chậm? Đế Phạm Thiên đã đuổi theo rồi...

Gió thu nổi lên, mùi máu tanh dày đặc, nhìn thấy mà giật mình.

“Đây là người phương nào?” Ngay trong không khí tĩnh lặng này, Yến Phi đột nhiên lật lên một cỗ thi thể.

Một thân trường sam ngắn gọn màu đen bằng thiết, hoàn toàn khác trang phục người của bọn họ và người của Đế Phạm Thiên, này...

Có thể lực thứ ba nhảy vô tranh chấp.

Trong nháy mắt, Yến Phi cùng Yến Trần liếc nhau, tâm tình đã trầm xuống.

Thiết trường sam ngắn gọn? Phạt Tiên Nhất Thủy vốn không có thể lực nào mặc trang phục như vậy cả, thậm chí chưa từng có người nào mặc vào.

Đây là thể lực nào nữa vậy?

Bọn họ trà trộn vào sao? Ngoài Đế Phạm Thiên ra, chẳng lẽ còn có người đuổi theo vợ chồng Quân Vân? Còn có cái người thần bí kia sao?

Lạc Vũ nghe Yến Phi nói, nàng không có lên tiếng, chỉ từng bước một đi qua các thi thể, từng bước từng bước tự mình kiểm tra.

Sắc mặt rất trầm ổn, thần sắc rất trấn định.

Nhưng sự bình tĩnh thái quá như vậy lại càng làm cho người ta hoảng sợ, lo lắng.

Vân Thí Thiên cảm giác được tâm tình Lạc Vũ dao động, không có an ủi, cũng không nói bất cứ lời nào, lúc này nói bất cứ gì đó đều là dư thừa, hắn chỉ gắt gao nắm chặt tay Lạc Vũ.

Yến Phi cùng Yến Trần theo sau thấy vậy, rất muốn mở miệng.

Quân Vân quan trọng như vậy, Đế Phạm Thiên sẽ không giết chết hắn.

Nhưng là, trong trận chiến hỗn loạn như thế này, ai có thể cam đoan được chứ.

Đế Phạm Thiên sẽ không ra tay giết chết hắn, như vậy người thần bí thì sao?

Cây cỏ lung lay, thi thể chất đông.

Không phải, cái này không phải, không người nào phải, như vậy...có phải hay không...

Từng bước một đi về phía trước, đi qua một mảnh hỗn loạn sát phạt, đi qua những vùng máu tươi dày đặc.

Mắt thấy phía trước cũng chỉ còn có mấy cỗ thi thể, trái tim hỗn loạn chưa từng thư hoãn một giây một phút nào cả, đột nhiên một vật tròn tròn ánh vào mi mắt nàng.

Trong nháy mắt, hai mắt nàng đỏ lên, ánh mắt gắt gao nhìn không chớp.

Không có khí tức dữ tợn, nhưng ngọn sóng ba đào trong ánh mắt, làm cho người ta cực kỳ sợ hãi.

Làm cả kinh đến Vân Thí Thiên, Yến Phi, Yến Trần, làm bọn họ nhất tề nhìn theo tầm mắt Lạc Vũ.

Ở ngay phía trước, một khối đá đen bị chém đứt nứt ra, khối đá đè một người bên dưới, vạt áo tán loạn, cả người đầy vết máu, chỉ lộ ra nửa thân mình, bên người rơi ra một ngọc bội nhỏ màu trắng.

Ngọc bội tuyết trắng, là năm đó Lạc Lê năm tuổi cùng nàng điêu khắc mà thành, đưa cho phụ thân của bọn họ nhân ngày sinh thần.

Bên trên có điêu khắc một chiếc lông vũ và một đám tre làm hàng rào.

Chế tác rất thô, căn bản rất khó xem.

Nhưng phụ thân lại rất thích, luôn mang theo bên mình từng ấy năm.

Mà bây giờ, ngọc bội này điêu khắc lông vũ cùng đám hàng rào tre này, đúng là vật năm đó Lạc Lê và nàng cùng tặng phụ thân.

Là vật bất ly thân của phụ thân.

Lạc Vũ chậm rãi bước từng bước đến phía trước, thần sắc cơ hồ vững vàng đến nỗi không hề gặp một tia dao động, mi sắc tỉnh táo như hàn băng trên núi tuyết.

Vân Thí Thiên gắt gao nhìn lại mày, bàn tay nắm tay Lạc Vũ càng thêm chặt.

Chậm rãi đi lên phía trước, Lạc Vũ cúi đầu nhặt lên ngọc bội, gắt gao nắm trong lòng bàn tay.

Ánh mắt mở to, đột nhiên giãy ra khỏi bàn tay đan nắm chặt của Vân Thí Thiên, tay vươn ra đẩy đi khối đá trên người người nọ.

“Để ta.” Vân Thí Thiên cúi người ngăn lại tay Lạc Vũ.

“Không, chính ta làm.” Lạc Vũ đẩy ra tay Vân Thí Thiên.

Nàng muốn chính mắt nhìn, là thật hay giả, cho nên nàng phải tự mình động thủ.

Vân Thí Thiên nhìn Lạc Vũ, từ sâu trong khung phát ra kiên cường cùng cứng cỏi, làm cho hắn động dung.

Tay mạnh mẽ đánh ra một chưởng, đẩy ra tảng đá lớn đang đè người nọ, Lạc Vũ hít sâu một hơi, nắm lấy cánh tay thi thể, trở mình người kia lại.

Bên cạnh, Vân Thí Thiên, Yến Phi, Yến Trần thấy vậy nhất tề nhìn về phía Lạc Vũ.

Tay cũng có chút làm ra tư thế bảo hộ.

Nếu thật là người nọ, như vậy sợ rằng Lạc Vũ sẽ...

Lặng im, trong nháy mắt lặng im, nhưng lại làm ọi người chung quanh cảm giác như một thế kỷ đã trôi qua.

“Không phải.” Lạc Vũ có chút nhắm mắt lại, thở dài nhẹ nhõm, phun ra một hơi, trong thanh âm tràn ngập hiểu rõ cùng gánh nặng được trút xuống.

Không phải, không phải phụ thân của nàng, không phải.

“Không phải là tốt rồi.” Yến Phi, Yến Trần đồng thời mở miệng, thở nhẹ ra một hơi.

Mà sắc mặt Vân Thí Thiên cũng không có dao động, chỉ vươn tay ôm chầm Lạc Vũ đang ngồi chồm hổm dưới đất, đẩy đỉnh đầu nàng tựa vào phần eo của hắn.

Gắt gao đè nặng.

Lạc Vũ không có phản kháng, đem vùi đầu vào trong vạt áo Vân Thí Thiên, thật sâu ấn vào một chút.

Mới vừa rồi nàng rất sợ, rất sợ, rất sợ người kia là...

Vải dệt áo bào thật dày, hút hết những giọt nước từ trên mắt nàng chảy xuống, không hề để lại một dấu vết gì.

“Quân vương, bên này có đầu mối.” Nhưng vào lúc này, Yến Lâm vẫn biến mất trong bãi cỏ âm thầm tìm đầu mối, đột nhiên hô lên từ xa xa.

Lập tức, Yến Phi cùng Yến Trần là người đầu tiên chạy tới.

“Đi.” Lạc Vũ nghe vậy đứng lên, nét mặt lại khôi phục kiên cường, mạnh mẽ như lúc đầu.

Vân Thí Thiên vuốt nhẹ đầu Lạc Vũ, cái gì cũng không có nói, một lần nữa nắm chặt tay nàng, chạy về hướng Yến Lâm.

Có chút chuyện, có chút cảm tình, không cách nào cùng chia sẻ ra cảm giác thật sự của chính mình.

Lạc Vũ kinh sợ trong lòng, lo lắng mà vẫn kiên cường đối mặt, tất cả những điều đó hẳn đều cảm nhận được hết, nhưng không có cách nào thay nàng chia sẻ.

Chỉ có thể đứng ở phía sau lưng nàng, giúp nàng chống đỡ, cho nàng một nơi dựa vào.

Làm cho nàng vĩnh viễn biết, phía sau lưng nàng luôn luôn có hắn tồn tại, nàng không cần sợ, vĩnh viễn cũng không cần phải sợ.

Gió thu chuyển động, máu tanh văng khắp nơi trên đất.

Bầu trời bích lam chậm rãi sậm màu, nhiều đóa mây trắng trôi đi, chân trời biến hóa hàng ngàn hàng vạn, Nọ vậy bích lam địa bầu trời chậm rãi đầy trọng lên, bạch vân nhiều đóa trôi mà tẩu, tại chân trời biến hóa hàng vạn hàng nghìn lần.

Gió, bắt đầu thổi đi rồi.

“Là ám hiệu của Phong Bộ, bọn họ lui về hướng này.” Yến Trần cẩn thận phân biệt ký hiệu để lại, trầm giọng nói.

“Đi.” Vân Thí Thiên lập tức quát lạnh một tiếng.

Tay áo phát một cái mang theo Lạc Vũ, hai người sóng vai chạy nhanh về hướng ám hiệu chỉ dẫn.

Phía sau, đám người Yến Trần theo sát.

Cả một đoạn đường hiện rõ dấu vết truy đuổi, đánh nhau, máu tươi loang lỗ.

Ven đường các thi thể rải rác không ngừng, giống như dấu hiệu chỉ đường.

Thoạt nhìn tình huống này giống như đang có 3 cỗ thế lực đang kiểm chế lẫn nhau.

Cho nên trong lúc nhất thời, không có bên nào bắt được bên nào, không ai làm gì được một phương thế lực khác.

Ngược lại, vợ chồng Quân Vân vẫn đang trong tay người của Vọng Thiên Nhai như trước, bọn họ đang không ngừng chạy trốn.

“Mau lên.” Nương theo ám hiệu càng ngày càng rõ ràng cùng với thi thể thối tử Vọng Thiên Nhai ngã xuống bên đường, tốc độ đám người Vân Thí Thiên càng thêm nhanh, cơ hồ giống như đang bay, điên cuồng đuổi theo.

Bầu trời chậm rãi âm u rồi.

Gió mạnh mẽ thổi qua, giống như tâm tình đang xao động của Lạc Vũ, hỗn loạn không chịu nổi.

Mà ngay tại phía trước, con đường mà nhóm Vân Thí Thiên đang đi có địa hình cách trở, hung hiểm nhất Hoang thành.

Không phải vách núi vách đá ngăn trở đường xá khó đi, không phải ma thú hoành hành.

Mà là, nơi nào vốn là tử địa, một nơi do thiên nhiên hình thành tử địa...(*vùng đất hiểm trở, dễ chết như chơi)

Con đường phía trước toàn bụi gai, đám người Vân Thí Thiên vừa chạy nhanh đi, vừa chém đứt bọn chúng.

Mà lúc này ở Vọng Thiên Nhai đang là một mảnh hoan ca, cười nói.

Khắp nơi bố trí chuẩn bị cho đại hôn sắp đến, chỉ còn một ngày nữa quân vương của bọn họ sẽ đại hôn rồi.

“Chuẩn bị đến đâu rồi?” Vân Khung xem xét cách tổ chức các nơi, hỏi lại người phụ trách.

“Hết thấy đã an bài xong.”

“Vậy là tốt rồi, đến lúc đó ta không tha có bất cứ sơ suất gì, nếu không...chính các người tự biết rồi đây.”

“Vâng, chúng thần đã biết.”

Hết thấy đều an bài thỏa đáng, Vân Khung cho các lễ quan lui ra, quay đầu nói với phó quan bên cạnh:

“Người đi tìm Phong Vô Tâm đến đây, ta có chuyện muốn bàn với hắn...”

“Trưởng công chúa, trưởng...”

Vân Khung còn chưa nói hết, thanh âm Phong Vô Tâm đột nhiên từ xa truyền đến, cơ hồ như muốn hét bể trần nhà làm Vân Khung sửng sốt.

“Bịch.” Trước cửa điện tinh xảo, Phong Vô Tâm trực tiếp đập vào cánh cửa, cánh cửa bị vỡ thành mảnh nhỏ, văng ra khắp nơi, Phong Vô Tâm lao đảo vọt tiến vào.

Cho tới bây giờ Vân Khung chưa từng thấy Phong Vô Tâm hấp tấp như vậy, nàng nhất thời ngẩn đầu nhìn.

Chỉ thấy sắc mặt Phong Vô Tâm không còn chút máu, tái nhợt như tờ giấy, thân thể đang run run, vẻ mặt kinh hãi cực kỳ....

“Đã xảy ra chuyện gì?” Vân Khung đứng vọt lên.

Trên mặt Phong Vô Tâm chưa từng xuất hiện dao động như hiện giờ.

Phong Vô Tâm nhìn Vân Khung, miệng run run hé ra đóng lại, nhất thời không nói được lời nào, bàn tay không ngừng run rẩy cầm lá thư đưa tin trong tay.

Vân Khung thấy vậy vội vàng đoạt lấy, cúi đầu xem.

Là mật báo của Giác Long một phương thám tử của Yến Trần, cũng là mật thám có cấp bậc cao nhất ở Vọng Thiên Nhai, tin tức mà bọn họ truyền đến chỉ có bốn người: Vân Thí Thiên, Phong Vô Tâm, Yến Trần và nàng mới có thể xem.

Lúc này, Giác Long mật báo, cái này là...

Trong nháy mắt Vân Khung có một tia dự cảm không tốt.

Rất nhanh mở ra thư tín, Vân Khung đọc nhanh như gió.

Liếc mắt một cái xem qua, tay Vân Khung run lên, thư tín mật báo của Giác Long từ trong tay Vân Khung chậm rãi rơi xuống mặt đất.

Trong nháy mắt, sắc mặt Vân Khung trắng bệch.

Ánh nắng xuyên qua cửa sổ, chiếu xuống mảnh tin tức vừa bị rơi xuống mặt đất.

“Năm trước, Đế Phạm Thiên từng đích thân đi Phi Vũ quốc, âm thầm gặp, đàm luận vui vẻ, cùng nhau hợp tác. Chúng thuộc hạ hao hết tâm tư điều tra rất lâu, rốt cuộc hôm nay cuối cùng cũng điều tra ra sự thật âm mưu này.

Người mà Đế Phạm Thiên gặp gỡ là, đương kim danh tiếng tướng quân một thời, phụ thân Quân Lạc Vũ, Quân Vân.

Quân vương thận trọng, vạn vạn thận trọng.”

Mùa thu đẹp đẽ, giờ phút này lại làm cho người ta cảm thấy âm lãnh từ đầu tới chân, không cách nào chịu đựng nổi.

“Đàm luận vui vẻ, cùng nhau hợp tác”, tám chữ này, tám chữ này...

Vân Khung cơ hồ cả kinh đến nỗi cả người run rẩy không ngừng.

Nửa năm trước, Đế Phạm Thiên đã cùng Quân Vân gặp mặt, mà Quân Lạc Vũ và quân vương bọn họ chỉ mới biết nhau có ba tháng.

Cùng nhau hợp tác, là hợp tác như thế nào, Quân Vân cùng Đế Phạm Thiên hợp tác?

Bọn họ vốn là chung một bè lũ.

Như vậy bị giam giữ, bị bắt đi, là có ý gì, ý gì đây hả?

Như vậy, đêm hôm đó Phạm Thiên Các bị tập kích lại là có ý gì?

Giả, là giả, hết thấy đều là giả.

Vốn là bẫy, đó là một cạm bẫy.

Vốn là một cái bẫy tuyệt đỉnh nhằm vào quân vương Vọng Thiên Nhai bọn họ.

Mà bây giờ, quân vương bọn họ còn tự mình đi đón cha mẹ vợ về, chỉ dẫn theo mười người, chỉ có mười người...

71. Chương 71

Gió thu thổi qua, mùi hoa quế tươi đẹp.

Lúc này mùi thơm mát nhẹ nhẹ trong không khí lại âm hàn đến tận xương, làm trái tim con người ta cũng cảm nhận được sự lạnh lẽo.

“Quân Lạc Vũ, Quân Lạc Vũ.” Sau một lát trầm mặc ngẩn ngui, Vân Khung đột nhiên giận dữ hô lên: “Uổng cho quân vương ta một mảnh thật tình đối đãi với người, đến cuối cùng người lại là một gian tế, vốn là một gian tế a.”

Nghiến răng nghiến lợi, hai mắt Vân Khung trở nên đỏ đậm, mái tóc đen không gió vẫn tự động bay.

Bên cạnh, Phong Vô Tâm rung mình một cái.

Con người Lạc Vũ tốt như vậy, nhìn qua cũng là đối đãi chân thành với quân vương bọn họ, thái độ của nàng là sống chết có nhau, bất ly bất khí. (*gian nan cũng không rời khỏi).

Cho dù có xông vào núi đao biển lửa, hạ xuống địa ngục hoàng tuyền, nàng đều cùng xông vào.

Cảm tình như vậy là giả sao? Như vậy... ngay cả sinh mạng mình nàng cũng có thể bỏ qua, cùng nhau sinh tử tương hứa là giả sao?

Còn nếu như không giả, chuyện của Quân Vân phải giải thích như thế nào đây, Đế Phạm Thiên đối xử tốt như vậy lại phải giải thích làm sao đây?

Tin tức tốt như từ trên trời rơi xuống này, tới cũng thật đột ngột và kỳ quái, như vậy cần phải giải thích như thế nào đây cho phải? (*tin cha mẹ Lạc Vũ trốn thoát được ma trảo của Đế Phạm Thiên)

Hết thấy đều được tiến hành không một tia khe hở, hết thấy đều tiến triển hết sức trùng khớp, thời gian tính toán không có một chút dư thừa nào cả, thậm chí còn có thể làm cho toàn bộ bọn họ không kịp phản ứng suy nghĩ đã phải chạy đi.

Quân vương bọn họ vì Lạc Vũ đã dẫn đầu chạy đi.

Hơn nữa thám tử của một phương khác có thể sai, nhưng tin tức mật báo từ Long Giác tuyệt đối sẽ không sai.

Vừa đọc qua, trái tim Phong Vô Tâm cũng cảm thấy lạnh lẽo.

Thật hay cho Lạc Vũ, tâm cơ thật sâu, hành động rất đặc sắc, giấu diếm qua được tất cả ánh mắt của bọn họ, kể cả vị quân vương xưng hùng đại lục của bọn họ cũng bị nàng qua mặt.

Nhớ tới ngày ấy trong vương cung Ẩn Tộc, Lạc Vũ dứt khoát quay lại, muốn cùng quân vương bọn họ sinh tử có nhau.

Khi đó hẳn thật sự kích động, hẳn mừng như điên, thậm chí ngay tại lúc đó hẳn cũng đã quyết định.

Sau này, Quân Lạc Vũ ở tại Vọng Thiên Nhai của bọn hắn một ngày, hẳn cũng sẽ bảo hộ nàng một ngày, thật sự thuận phục nàng, có thể vì nàng dâng tặng tánh mạng.

Bởi vì, nàng cũng như bọn hắn, sẵn sàng dâng tánh mạng, đổi đời chân tình, thật tâm suy nghĩ vì quân vương.

Nhưng là bây giờ... Bây giờ...

Phong Vô Tâm nắm chặt tay lại, khớp xương bắt đầu vang lên tiếng “rắc rắc”, trên mu bàn tay gân xanh nổi lên rõ ràng.

Bây giờ hắn đã nhìn ra, thì ra nàng đều đang diễn trò, tất cả đều là giả. Bởi vì, nếu nàng không tính kỹ càng thể hiện một mảnh chân tâm đối với quân vương, thì bọn họ làm sao có thể tin tưởng nàng?

Quân vương của bọn họ làm sao có thể vì chuyện của nàng mà vượt lửa vượt sông, không hề do dự?

Sao lại có thể kinh suất như vậy mà chạy đi?

Không, sẽ không, tuyệt đối sẽ không.

Ngửa mặt lên trời thét dài, Phong Vô Tâm cắn chặt răng.

Nàng đây là muốn tiêu diệt Vọng Thiên Nhai của bọn hắn, là muốn trợ giúp Đế Phạm Thiên diệt Vọng Thiên Nhai.

Đến tặng phượng bào sao, thì ra Phạm Thiên Các đã sớm chuẩn bị tốt, sớm đã đem tin tức đến trước mặt bọn họ, Lạc Vũ là chủ mẫu của Phạm Thiên Các, là người của Đế Phạm Thiên.

Được, được lắm...Phong Vô Tâm nắm chặt tay, máu tươi theo lòng bàn tay chảy xuống, nhưng lại không chút nào cảm thấy đau đớn.

Đây quả thật là vở trò trước mặt Vọng Thiên Nhai bọn họ, là hung hăng tát vào mặt bọn họ một cái.

La y phượng bào, Quân Lạc Vũ này vốn không phải người của Vọng Thiên Nhai, là của Đế Phạm Thiên, vốn là của Đế Phạm Thiên a.

“Muốn hại quân vương ta, muốn diệt Vọng Thiên Nhai chúng ta, quyết không thể để cho bọn họ thực hiện được, tuyệt không.” Thanh âm hí rống, cuồng loạn kinh tâm.

“Người đâu.” Vân Khung giận dữ, hai tay đột nhiên nắm chặt váy bào, mạnh mẽ chạy ra ngoài, lễ phục chuẩn bị vì Vân Thái Thiên và Lạc Vũ trong ngày đại hôn bị kéo vỡ thành phần vụn.

Ngay tức khắc, phó quan ở ngoài cửa lập tức chạy vội vào.

“Triệu tập Càn Khôn Tám Bộ đi theo bốn cung.” Vân Khung vung tay lên, thân hình màu đỏ điên cuồng chạy ra ngoài.

“Vâng.”

“Không được, tình huống lúc này ở Vọng Thiên Nhai rất khó, nếu người không ở đây làm sao có thể áp chế được, người ở lại, để ta đi.”

Phong Vô Tâm phất tay áo, định chạy trước ra ngoài.

“Lúc này còn có thể quan tâm với mấy chuyện này sao, nếu hoàng đệ xảy ra chuyện không may, toàn bộ đám quân vương đó có muốn đền mạng cũng không xứng.”

Vân Khung mạnh mẽ bỏ qua lời nói của Phong Vô Tâm, chạy phóng đi về hướng cửa cung Vọng Thiên Nhai.

Phong Vô Tâm nghe Vân Khung nói vậy, trong đầu rất nhanh suy nghĩ.

Vọng Thiên Nhai căn bản cũng không thể dễ xảy ra rối loạn, nhưng nếu Vân Khung không đi, quân vương bị Lạc Vũ phản bội như vậy, không biết đến lúc tâm tình người sẽ...

Hắn lập tức hít sâu một hơi, thật nhanh ban bố ra mệnh lệnh, sau đó chạy như điên hướng cửa cung.

“Truyền hiệu lệnh của ta, triệu tập Tinh Túc Nhị Thập Bát Cung xuất quan, trấn thủ kinh đô Vọng Thiên Nhai, nếu xảy ra bất cứ dị thường gì, thà rằng sai sát ba ngàn, nhất định không thể để một người chạy thoát.” (*thà giết sai ba ngàn người, cũng không thể để sót một người gây nguy hiểm chạy thoát)

“Vâng.”

“Truyền lời đến Yến Ngữ, Yến Triệt, đẩy mạnh nghiêm tra biên giới với Phạm Thiên Các, nếu Phạm Thiên Các có bất cứ dị động gì, sát.” (*chém giết không tha)

“Vâng.”

“Điều ra 11 cấp ma thú Loạn Phượng Phi Bằng, theo chúng ta đi.”

“Vâng.”

“Đóng cửa các nơi ra vào Vọng Thiên Nhai...”

Thanh âm truyền lệnh lãnh liệt vang vọng khắp hoàng cung Vọng Thiên Nhai, bay trên bầu trời nhanh chóng truyền khắp tứ phương.

Vô số cao thủ, chạy về hướng cửa cung, chạy nhanh vào vương cung.

Phòng tuyến cảnh giới rất nhanh được bố trí, Vọng Thiên Nhai đang trong bầu không khí náo nhiệt, vui sướng, ngay lập tức trở nên nghiêm túc cùng thâm nghiêm.

Một ngày sau đó, các khách quý trong hoàng cung Vọng Thiên Nhai đều cảm giác được Vọng Thiên Nhai có dị thường, không khỏi cảm thấy kinh ngạc lên.

Từ 4 phương 8 hướng Thiên Điện bay lên bầu trời bao la, là 11 cấp ma thú không dễ gì xuất động, Loạn Phượng Phi Bằng đang trong thời kỳ phát triển, với thân ảnh hỏa hồng bay lên che kín cả bầu trời.

Càn Khôn Bát Bộ cỡi lên Loạn Phượng Phi Bằng bay đi.

Đám người Phật quân vương, Ấn Tộc tộc trưởng thấy vậy, không khỏi hai mắt nhìn nhau, mày cũng nhíu lại.

Phong Vô Tâm và Vân Khung đều đi, cư nhiên chọn ngay lúc này rời đi?

Lại còn vận dụng 11 cấp Loạn Phượng Phi Bằng, mang theo Càn Khôn Bát Bộ đi.

Càn Khôn Bát Bộ nhưng là tám đại cao thủ trông giữ Vọng Thiên Nhai, tất cả đều là cấp bậc cao nhất tím tôn vương giả.

“Đây là...có chuyện gì xảy ra?”

Trong lúc mọi người đang hồ nghi, ngoài cung vang lên tiếng chuông, Tinh Túc Nhị Thập Bát Cung đã đến rồi.

Là 28 vị tôn giả, từ bốn phương tám hướng chạy như bay bước vào vương cung.

Tinh Túc Nhị Thập Bát Cung, là các cao thủ lánh đời của Vọng Thiên Nhai không hề xuất hiện ra ngoài, vốn là thủ lĩnh thế lực Âm Bộ tại Vọng Thiên Nhai, là thế lực tuyệt mạnh của Vọng Thiên Nhai.

Mà 28 tôn giả đứng đầu, cơ hồ đã bị vây trong trạng thái lánh đời, chuyên tâm tu luyện đấu khí, rất ít tham dự quyết sách hỏi han thế sự.

Mà lúc này bọn họ lại khai quan, 28 tôn giả đều đến đông đủ.

Khí tức mạnh mẽ trong nháy mắt đã bao trùm vương cung Vọng Thiên Nhai, làm cho người ta không dám có hành động khác thường nào.

28 vị tôn giả, đều là những cao thủ có trình độ cao nhất đến không thể cao hơn, cơ hồ đã muốn thoát khỏi cấp bậc của tám tôn vương giả, là những nhân vật sắp bước lên cấp bậc càng cao hơn rồi.

“Quân vương có lệnh, có khách quý từ xa tới, suất lĩnh đám người tể tướng tự mình đi nghênh đón, chúng ta tạm thời trông coi sự vụ này, các vị khách quý, xin mời.”

Thanh âm sang sảng tràn ngập khắp vương cung Vọng Thiên Nhai, không giận tự uy.

Nhất thời, tất cả các khách quý ngo ngoe muốn di chuyển, lập tức không dám coi thường vọng động rồi.

Phật quân vương, Ấn Tộc tộc trưởng khẳng định Vọng Thiên Nhai xảy ra biến cố, nhưng cũng không dám lên tiếng, ngay cả tin tức này cũng không dám truyền ra bên ngoài.

Tinh Túc Nhị Thập Bát Cung, uy danh cao vợi, năm đó bọn họ lập quy là lúc, trong một đêm 28 vị tôn giả huyết tẩy Linh Khâu quốc, là nước không phục tùng Vọng Thiên Nhai.

Ngoài thủ đoạn lời đình lợi hại, ngoại trừ Sư Vương Tam Thập Nhất Bộ của Phạm Thiên Các có thể đối đầu, những người khác hoàn toàn không dám lộn xộn.

Ánh nắng vàng chói mắt, đúng là ngày thu đẹp trời.

Nhưng lại làm cho người ta cảm giác sống lưng phát lạnh, đóng băng tận xương.

Vân Khung và Phong Vô Tâm cười lên Loan Phượng Phi Bằng bay về hướng Hắc Mộc Uyên của Phạm Thiên Các, điên cuồng bay đi.

Tốc độ của 11 cấp Loan Phượng Phi Bằng nhanh đến kinh người, mặc đang trong thời kỳ phát triển, theo lý là không thể vận dụng để bay lượn trong thời kỳ này, nếu không ngày sau rất khó phát triển.

Nhưng, lúc này lại đang bay trên bầu trời.

Tốc độ cơ hồ nhanh gấp đôi 10 cấp Linh Thứu.

Ngay lập tức thân ảnh của chúng đã biến mất trên bầu trời kinh đô Vọng Thiên Nhai.

Loan Phượng Phi Bằng đồ tơi bay trên khoảng không, thân ảnh rực rỡ của nó bay trong tầm mắt kinh đô Vọng Thiên Nhai, cho dù đứng ở bất cứ phương hướng nào cũng có thể thấy rõ.

Mà, nguyên bản Á Vô Quân của Phạm Thiên Các đáng lẽ đã rời đi từ trước so với Vân Thí Thiên cùng Lạc Vũ.

Lúc này lại đang đứng trong đình Bát Giác ở ngoại ô kinh thành Vọng Thiên Nhai, ngược mắt nhìn Vân Khung và Phong Vô Tâm bay đi, hần nhẹ phe phẩy cây quạt giấy trong tay, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười thâm thúy đến chết người.

Vọng Thiên Nhai, lúc này đã không có ai trấn thủ rồi.

Ánh sáng bích lam trên bầu trời, cao nghiêm mà nhẹ nhàng khoan khoái.

Phía dưới, trên con đường núi dẫn đến Phong Mãn Lâu, ẩn chứa một cỗ bão táp ngo ngoe muốn đến.

Hôm nay, bắt đầu biến sắc rồi.

Ở phương hướng tiến đến Hắc Mộc Uyên của Phạm Thiên Các, bầu trời xanh thanh u, nhưng lúc này lại nổi lên một tia áp lực, mây trắng bay nhanh trên bầu trời, gió càng thêm thổi mạnh.

“Phương hướng cuối cùng ám chỉ là ở hướng này.” Yên Trần nhìn cái khe trước mắt, nhíu mày.

Trước mắt, núi đá cao chót vót, đá đen lờ mờ, một con đường kéo dài vào trong cơn cốc, âm sâm không thấy rõ phía trước.

“Ta đi xem một chút.” Yên Phi vừa nghe lập tức nhún chân trên núi đá, bay lên đỉnh núi đen.

Phía sau 3 người của Thất Tương cũng lập tức bay đi dò xét các phương hướng khác.

Gió thu bay qua, chớp mũi trần ngập mùi cỏ xanh trong núi.

Lạc Vũ đứng phía trước con đường, hai mắt bình tĩnh nhìn chăm chú vào phía trước, mặt căng cứng.

“Bình tĩnh chờ đợi.” Vân Thí Thiên thấy vậy nhẹ nhàng nắm lấy tay Lạc Vũ, trầm giọng nói.

Vào những nơi như thế này, điều đầu tiên là phải cẩn thận, không thể bởi vì trong lòng quá mức cấp bách mà mất đi phán đoán.

Lời vừa nói hạ xuống, Lạc Vũ chớp mắt một chút, gật đầu nói: “Ta biết.”

Ngay sau đó Lạc Vũ có chút nhíu nhíu mày nói: “Ta chỉ là cảm giác được nơi này có mùi gì đó không đúng, có khí tức hư thối rửa nát.”

Bên cạnh, Yến Trần cùng Yến Lâm đã tản ra mgje vậy, cũng cẩn thận quan sát địa thế dưới chân.

“Cỏ này có độc.” Mắt Yến Trần hơi trầm xuống.

Cỏ có độc, nhưng độc tính cũng không nặng, là độc thảo bình thường rất khác biệt, cho nên bọn hắn nhất thời không phát hiện ra.

“Tuy độc tính không lớn, nhưng cũng khó nói.” Hắn nhìn không ra nó là phẩm loại gì.

“Ta nhớ kỹ ở Hoang thành có một tử địa, không phải do con người bố trí thành, mà là do chính thiên nhiên hình thành, hình như có ẩn chứa vật nào đó, có thể là nơi này.”

Yến Trần vừa nói hạ xuống, Yến Lâm đột nhiên tiếp lời.

Hắn quen thuộc địa hình ở Phật Tiên Nhất Thủy nhất, hắn chính là một bản đồ sống.

“Tử địa, vì sao?” Lạc Vũ cau mày.

“Chủ nhân, phía trên không có mai phục.” Lời nói vừa thoát ra cửa miệng, Yến Phi cùng Tam Tương từ các vị trí khác nhau nhanh chóng bay xuống nói.

“Chỉ là đường đi tương đương hiểm trở, hơn nữa bên trong ẩn chứa hắc khí...”

Yến Phi vừa nói, vừa lấy tay vẽ lên trên mặt đất.

Sơn cốc này có hình cây chĩa, núi đá chiếm hết mười bảy, mười tám phần ở các nơi, con đường đi vào sơn cốc từ ba hướng cũng hiểm trở khó tả.

“Đi vào.”

Không có mai phục, như vậy mặc kệ trước mặt là cái gì, cũng không thể ngăn cản cước bộ của bọn họ, Vân Thí Thiên trầm giọng quát, tay nắm chặt bàn tay Lạc Vũ, đi vào trong sơn cốc.

Phía sau, Yến Trần, Yến Phi, Yến Lâm, nhìn nhau liếc mắt một cái, cái gì cũng không có nói, đuổi theo.

Thất Tương cũng theo sát sau đó.

Gió qua sơn cốc, đụng chạm lên các thạch bích màu đen, phát ra thanh âm ô ô, âm trầm như tiếng quỷ kêu khóc, sói tru.

Làm cho người ta nổi cả da gà.

Ánh sáng và bóng tối đan xen, đen sẫm kinh người.

Tốc độ của Vân Thí Thiên và Lạc Vũ rất nhanh, không khí tĩnh lặng không tiếng động, chỉ nghe thanh âm “sàn sạt”, mọi người hấp tấp đi về phía trước.

Sơn cốc rất sâu.

Ven đường, địa thế hiểm trở, con đường chỉ có thể cho phép hai người sóng vai nhau tiến lên phía trước, máu tươi trên lá cây từng chút từng chút nhỏ giọt xuống mặt đất.

Máu hồng chói mắt.

Pha lẫn lá cây màu nâu đập vào mắt làm cho trong lòng người ta cảm thấy run sợ.

“Máu này còn nóng hổi.” Thanh âm Yến Phi nhẹ nhàng truyền đến.

Lạc Vũ nghe vào trong tai, cái gì cũng không có nói, chỉ là tốc độ dưới chân càng nhanh hơn rồi.

Máu tươi còn nóng, như vậy chỉ có một cách giải thích, những người này đi được còn chưa xa, bọn họ chỉ ở phía trước mà thôi, cha mẹ của nàng cũng đang ở phía trước.

Gió thổi qua phát ra thanh âm “ô ô” thật âm trầm, nương theo mùi máu tanh càng ngày càng nặng, xông vào mũi, nồng nặc cực kỳ.

Lạc Vũ vô ý thức càng ngày càng níu chặt tay Vân Thí Thiên, tốc độ nhanh cơ hồ muốn túm Vân Thí Thiên lôi đi về phía trước.

Nhanh như một làn khói xanh, một cái chớp mắt đã đi được ngàn dặm.

Vân Thí Thiên thấy vậy cũng không ngăn cản Lạc Vũ, chỉ tăng tốc độ sóng vai cùng nàng vọt tới phía trước.

Một chuỗi mấy người bay nhanh mà đi.

“Bịch...”

“Ầm...”

Càng đến gần vùng đất trung tâm sơn cốc, loáng thoáng truyền đến tiếng va chạm, chém giết, theo gió vang xa.

“Chỉ ở phía trước thôi.” Yến Trần dè dặt thanh âm nói.

Không nói lời nào chỉ lo chạy, mọi người cơ hồ tăng tốc độ đến cực hạn, vũ khí đã sớm biến ảo cầm trong tay.

“Cẩn thận một chút, màu đen này có vấn đề, không nên để nó dính trên người.” Ngay lúc lời nói của Yến Trần vừa dứt trong nháy mắt, Lạc Vũ đột nhiên dè dặt thanh âm nói.

Đám người Yến Phi, Yến Lâm, thấy lúc này mà Lạc Vũ còn chú ý đến vấn đề này, thật sự không nên bội phục sự bình tĩnh tuyệt đối của nàng, hay là...

Màu đen, cây cỏ màu lam trên mặt đất đã chuyển đổi toàn bộ thành màu đen, trong không khí tản mát ra một mùi hôi thối.

Có chút cây cỏ đã bắt đầu hư thối rửa nát, từng giọt nước đen nhánh mang mùi thối rửa, nghe thấy chỉ làm cho người ta cảm thấy buồn nôn.

Làm cho người ta buồn nôn? Yến Trần đột nhiên cả kinh.

Bọn họ đều là cao thủ đạt đến đỉnh lam tôn sắp tiến vào cảnh giới tím tôn vương giả, phải nói là đã sớm hoàn toàn có thể miễn dịch với mấy thứ mùi trong không khí này.

Mà bây giờ, cứ nhiên lại không thể nhìn ra cây cỏ màu đen này có vấn đề gì, cứ nhiên có thể làm cho bọn họ buồn nôn, choáng váng đầu óc, này...

“Nó hút máu.” Ngay lúc Yến Trần đang khiếp sợ, Vân Thí Thiên đột nhiên trầm giọng nói.

Đoạn đường phía trước, màu sắc cây cỏ chỉ là màu nâu chưa chuyển đen như vậy, với lại nó còn chưa bị hư thối rửa nát, cho nên còn có thể thấy vết máu dính trên nó, mà bây giờ cây cỏ lại đen nhánh, một giọt máu cũng chưa từng thấy.

Vân Thí Thiên chú ý nhìn xuống, mới mấy cây này đang hút máu.

“Hắc Quỷ Thảo.” Yến Trần kinh hãi thốt lên.

Đám người Vân Thí Thiên, Yến Lâm nhất thời nhú mi, trên người tản mát ra dấu khí, tạo thành quang cầu bao lại bọn họ bên trong.

Hắc Quỷ Thảo, là cây cỏ độc nhất tại Phật Tiên Nhất Thủy.

Lá cỏ sắc bén, cho dù là tím tôn vương giả cũng sẽ bị nó cắn ra một miệng nhỏ vết thương.

Mà chỉ cần có một tia vết thương, dù là vết thương nhỏ bé đến làm người ta không chú ý tới.

Nó cũng có thể từ vết thương nhỏ bé đó, đem máu của người hút sạch sẽ toàn bộ.

Mà cây cỏ này vừa hút vào một lần máu sẽ biến dị một lần, nó sẽ lớn lên với hình thù kỳ quái, làm cho người ta khó lòng phòng bị, đến lúc người nhận ra sự tồn tại của nó, nó đã giải quyết xong người rồi.

Yến Lâm nói chỗ này vốn lá tử địa, nguyên lai là ẩn dấu mấy thứ này.

Nội lực quanh thân Lạc Vũ bốc lên, hình thành màng bảo vệ, tốc độ dưới chân lại càng nhanh hơn.

Toàn bộ đầu khí cha nàng đã bị phế, nương lại không có võ công, hai người bọn họ lưu ;ạ tới chỗ này...(*mẹ)

“Ầm.” Ngay lúc này, phía trước vang lên một tiếng va chạm kịch liệt, bụi đất bắn ra bốn phía, dù cho bên ngoài trận thế cũng có thể đoán ra thảm cảnh bên trong.

Thân hình bay lên như một con chim én, Lạc Vũ xẹt qua vách núi đen, xông vào chỗ sâu trong sơn cốc, tình huống trước mắt bị nàng nhìn không sót một thứ gì.

Thi thể nằm ngang dọc đầy đất, máu tươi chảy ròng ròng.

Người chết phía dưới sớm đã bị Hắc Quỷ Thảo hút khô máu trên người, giống nhau biến thành xác ướp khô queo khô quắt, làm cho người ta sợ hãi dị thường.

Mà lúc này ở phái bên trái.

Một đám hắc y nhân, bạch y nhân, cùng với những người mặc quần áo có màu sắc hỗn tạp, là đại diện của ba phương nhân mã đang kịch liệt chiến đấu.

Các màu đầu khí bay múa khắp nơi trong này.

Các loại vũ khí với hình dạng khác nhau do đầu khí ngưng tụ mà thành, đang va chạm kịch liệt, chém giết nhau ở giữa không trung, trên mặt đất.

Vết máu loang lổ, một mảnh hỗn loạn.

Ai là kẻ thủ? Ai là kẻ gây cản trở?

Mà ở dưới chân bọn họ, Hắc Quỷ Thảo màu đen lấy một loại tốc độ điên cuồng quần lên chân bọn họ.

Hút ăn máu tươi của bọn họ, làm cho người ta nhìn thấy mà giật mình.

Tình hình chiến đấu vạn phần thảm thiết, mà ngay lúc này ở mặt sau cùng của ba phương nhân mã, Lạc Vũ nhìn thấy cha nàng đang cùng một người mặc quần áo có màu sắc hỗn tạp, chật vật vô cùng chạy vào chỗ sâu trong sơn cốc.

Bước chân lảo đảo, trên người tất cả đều là máu tươi, cơ hồ đã nhìn không còn nhìn ra nguyên bản màu sắc quần áo là gì nữa rồi.

Tại trước người bọn họ, là đám người mặc quần áo màu sắc hỗn tạp, đang liều chết ngăn trở hai phương nhân mã kia, có chết cũng không để đám người kia vượt qua, đã chết cũng không ngã xuống.

Ngăn cản hai phương nhân mã phe khác tiến lên, quả thật thảm thiết vô cùng...

Trong nháy mắt trái tim Lạc Vũ có cảm giác khó tả cơ hồ không nói nên lời.

Mà cùng khắc, ở một con đường khác.

Cũng giống nhau là ba phương thế lực, cũng giống nhau thảm thiết đến không cách nào diễn tả.

Nhân viên tình báo mà Vân Thí Thiên phái tới cứu cha mẹ Lạc Vũ, cơ hồ đã dùng hết một hơi cuối cùng để ngăn cản hai phương nhân mã kia.

Phía sau, đã không có người, ngay cả những người dẫn theo mẫu thân nàng chạy trốn chết cũng đã không còn ai, tất cả đều vọt tới trước ngăn cản.

Tại phía sau bọn họ, mẫu thân nàng đang lao đảo một mình chạy trốn.

Hắc Quỷ Thảo màu đen quần lên chân mẫu thân nàng, leo tới trên đùi nàng.

“Bịch.” Mẫu thân Lạc Vũ chống đỡ không nổi nữa, ngã bịch xuống mặt đất, mà trên đỉnh đầu nàng, mọi người đang kịch liệt giao chiến, một tia đầu khí bay xéo xuống phía nàng.

“Nương...”

Gió vù vù thổi, tình hình chiến đấu thảm thiết, nhưng làm sao có thể địch lại tiếng hét kinh thiên động địa của Lạc Vũ, trong nháy mắt chiến trường hai phương bỗng nhiên ngừng lại.

“Vũ nhi, Vũ nhi...” Phi Yên ngã lăn trên mặt đất, mạnh mẽ quay đầu lại nhìn qua.

Gương mặt xinh đẹp bây giờ lại nhiễm đầy máu tươi, làm cho người ta hoàn toàn không nhìn rõ dung nhan thật sự của nàng.

“Vũ nhi, Vũ nhi tới, Vũ nhi tới...” Bị máu tươi nhiễm hồng ánh mắt đột nhiên nổi lên giọt nước, theo gương mặt chảy xuống.

Đem gương mặt dính máu, tạo thành hai lần dấu vết.

Mẫu thân Lạc Vũ đau khóc thành tiếng, đó là tuyệt đối kinh hãi, đó là tuyệt đối hưng phấn.

Lạc Vũ của nàng đã tới, Vũ nhi của nàng đã tới.

Mà ngay trong thời gian ngắn ngủi này, Lạc Vũ bỗng nhiên cầm trong tay nhuyễn kiếm, lửa giận trùng quan điên cuồng vọt lên, một đường đánh thẳng tới phương hướng mẹ nàng.

Đại khai sát giới, như mãnh hổ xuống núi.

Đồng thời, Vân Thí Thiên cũng đã thấy rõ tình huống trước mắt, lúc này vung tay lên, xoay người chém giết về hướng Quân Vân.

Lạc Vũ cứu mẫu thân nàng, hẳn phải đi cứu phụ thân nàng.

Phía sau, Yến Phi, Yến Trần suất lĩnh Tứ Tượng theo sát Vân Thí Thiên chém giết một đường đi tới.

Mà Yến Lâm mang theo Tam Tượng, nhào về phía Lạc Vũ.

Sát khí dữ tợn, ánh sáng tím tung hoành, thiên địa vô cực. (*trời đất không phân cực => rất hỗn loạn)

“Vũ nhi, là người sao... Là người sao...” Thanh âm thê lương mà mừng như điên từ phương hướng Quân Vân loáng thoáng truyền đến, cơ hồ không dám tin.

Quân Vân đứng trên mặt đất, chống tay vào vách đá màu đen không ngừng thở dốc, nhưng lại quay đầu về hướng Lạc Vũ nhìn xem.

Trên mặt mừng rỡ, cơ hồ không cách nào hình dung được.

“Là con, là con, hãy gắng sức lên, là con tới, con tới rồi.”

Đá đen âm trầm sao có thể nồng đậm bằng thâm tình, gió thổi “ô ô” như quỷ khóc sao có thể địch lại tình thân nhân gian.

“Tới, Vũ nhi tới.” Quân Vân lau mặt, chân mềm nhũn phải dựa vào vách đá, hài tử của hắn rốt cục tới đây.

“Tĩnh lại cho bốn quân.” Cùng khắc, Vân Thí Thiên thấp giọng quát lạnh lên tiếng.

Thanh âm không lớn, nhưng lại như sấm sét nổ tung giữa không trung, vang vọng vào trong tai các nhân viên tình báo đang lao đảo thân mình.

Quân vương bọn họ đã tới, quân vương của bọn họ tự mình tới tiếp ứng bọn họ rồi.

Trong nháy mắt tinh thần trở nên phấn chấn lên, nhân viên tình báo Vọng Thiên Nhai liều mạng chiến đấu lên.

Chiến cuộc, bởi vì Vân Thí Thiên và Lạc Vũ gia nhập, máu tươi lập tức bắn tung tóe.

Hai đội người gặp thần sát thần, ngộ phạt thí phạt, hướng phía hai phương nhân mã chém tới, hướng phía vợ chồng Quân Vân mà tới gần.

Gió núi rung rinh, tiếng gió thổi trong trẻo lạnh lùng càng thêm bừa bộn.

Bầu trời cao cao trên đỉnh đầu mơ hồ mờ xuống, những đóa mây trắng vừa rồi, lúc này đã phủ lên màu đen.

Gió, vù vù mà qua, khí tức bắt đầu áp lực.

Mà lúc này, Vân Khung và Phong Vô Tâm cười 11 cấp Loan Phượng Phi Bằng điên cuồng bay đến, mất thời gian nửa ngày đã bay đến nơi mà Vân Thí Thiên cùng Lạc Vũ phải tốn một ngày thời gian.

Lúc này, cũng đã thể để ý tới chuyện bọn họ không thể giống trống khua chiêng tiến vào vùng đất của Phạm Thiên Các, bọn họ trực tiếp điều khiển Loan Phượng bay vào. (*đột nhiên đi vào lãnh địa của nước khác xem như có ý đồ xâm lấn)

Loan Phượng bay nhanh, trong nháy mắt đã đi ngàn dặm.

“Đại khái còn khoảng một nén nhang là tới nơi.”

Phong Vô Tâm nhìn vùng đất phía trước, hai nắm chặt, móng tay sớm đã đâm vào trong thịt.

“Mau nữa.” Hai mắt Vân Khung đỏ lên.

Mau nữa, 11 cấp Loan Phượng này còn chưa tiến vào thời kỳ phát triển, hôm nay lại phải vội vã bay đi.

Song chưa người nào để ý, mọi người trong Càn Khôn Bát Bộ không ngừng thúc giục.

11 cấp ma thú thì sao chứ, cho dù ma thú 15 cấp cao nhất đại lục một chết trong hôm nay, chỉ cần có thể cứu về quân vương bọn họ cũng đáng.

“Thật to gan! Vọng Thiên Nhai dám xông vào Phạm Thiên Các ta.”

Ngay lúc Vân Khung vừa dứt lời, trên bầu trời phía trước các cao thủ Phạm Thiên Các sắp xếp thành một đội hình cười trên Linh Thứu, cản trở bọn họ tiến tới.

Người cầm đầu chính là chiến thần Vô Ngân, hấn mặc một thân khôi giáp, cao cao đứng thẳng.

Mà lúc này, đám người Vân Khung vừa tiến vào khu vực này, phía sau bọn họ lại bay lên một đám Linh Thứu, đem nhóm người Vân Khung vây quanh ở bên trong.

Sớm có mai phục, đây là sớm có mai phục.

Vân Khung cùng Phong Vô Tâm nhìn nhau liếc mắt một cái, có thể lâu dài chờ đợi như thế, chứng tỏ đám người này đã đoán chắc bọn họ sẽ đến, đây là đã sớm chờ bọn họ.

Quả nhiên là bẫy, cuối cùng đều là bẫy a.

“Người đi trước, nơi này để ta ứng phó.” Phong Vô Tâm vung tay áo, nghiêng răng nghiêng lợi trầm giọng nói.

“Được.” Đôi mắt màu đỏ của Vân Khung chưa từng liếc mắt nhìn Vô Ngân.

Tốc độ giữa 11 cấp Loan Phượng cùng 10 cấp Linh Thứu đương nhiên có khác biệt.

Chỉ thấy Vân Khung suất lĩnh 3 người trong Càn Khôn Bát Bộ mạnh mẽ xông đến đám người Vô Ngân, chỉ một cái gạt đầu của Loan Phượng, đã bay thoáng qua người của 10 cấp Linh Thứu phía đối diện.

Mà trong một thoáng chốc này, Loan Phượng đã trực tiếp mạnh mẽ lướt qua phe cánh Linh Thứu, giương cánh bay về phía trước.

Vô Ngân nhất thời biến sắc: “Các người...”

Tiếng ra lệnh chưa kịp phát ra từ trong miệng, Phong Vô Tâm cùng 5 người của Càn Khôn Bát Bộ đã xông lên tấn công Vô Ngần, sát khí ẩn chứa dứt khoát ngọc thạch câu phân. (*cùng chết)

Hai phương xông lên, trong nháy mắt đầu khí màu lam, màu tím liên tiếp phóng ra trên bầu trời.

Màu sắc lung linh rực rỡ, đẹp mắt không bút mực nào có thể hình dung.

Sắc trời, càng ngày càng áp lực.

Vân Khung điều khiển Loan Phượng điên cuồng bay về hướng Vân Thí Thiên.

Mà lúc này, trong sơn cốc đen nhánh âm trầm, vết máu bay vút, mùi máu tanh hỗn loạn bay lên.

Một kiếm chém vào người cản trở phía trước không biết thuộc về phương nhân mã nào, Lạc Vũ phi thân bay qua nhân viên tình báo Vọng Thiên Nhai, rơi vào trước người mẫu thân nàng.

Mẫu thân Lạc Vũ thấy vậy, đôi tay duỗi ra gắt gao ôm Lạc Vũ vào trong lòng: “Vũ nhi... Vũ nhi...”

“Nương không phải sợ, Lạc Vũ tới, không sợ.” Trở tay gắt gao ôm lấy mẫu thân, hai mắt Lạc Vũ đỏ lên, trong mắt bốc lên sương mù, nước mắt trong suốt phiếm xuất tại hốc mắt.

Sao nàng lại có thể để cho cha mẹ chịu khổ như thế này.

Sao nàng lại có thể để cho cha mẹ nàng kinh sợ như thế này.

Nhìn tới một thân bị thương này, một thân máu tươi này...

Trong lòng Lạc Vũ cơ hồ đau đớn đến cực điểm.

“Sẽ không, sau này tuyệt đối sẽ không như vậy rồi, con sẽ không bao giờ làm cho nương cùng cha chịu chút thương tổn nào, không bao giờ nữa xảy ra.”

Phi Yên ôm Lạc Vũ không nói nên lời, chỉ rơi lệ đầy mặt, không ngừng gật đầu.

“Đi, theo con đi.” Nâng dậy mẫu thân, một tay Lạc Vũ cầm kiếm, một tay che chở mẫu thân, chém giết ra phía ngoài.

Cùng khắc, tại một chỗ khác, Vân Thí Thiên cũng đã chém giết một đường tới bên người Quân Vân.

“Đi theo phía sau lưng ta, đi.” Vân Thí Thiên vung tay lên, đầu khí màu tím bao phủ quanh người hấn và Quân Vân.

Bởi vì hấn đến gần trước người Quân Vân, cho nên hai phương thế lực khác đã không tự giết lẫn nhau, mà cùng nhau chữa đầu mâu đánh hấn. Yến Phi, Yến Trần và 4 người Thất Tương đánh nhau với quân địch phía trước.

Cho nên lúc này, vọt tới bên người Quân Vân chỉ có Vân Thí Thiên.

Quân Vân nhìn Vân Thí Thiên liếc mắt một cái, không nói câu nào, đi theo phía sau lưng Vân Thí Thiên.

Mà bởi vì Vân Thí Thiên vừa mới áp chế nội thương trong người nên cũng không dám lộn xộn đánh quá mạnh mẽ.

Bởi vậy, sau khi khởi động quang cầu bảo vệ, lực chú ý của hấn toàn bộ tập trung vào việc vận dụng đầu khí sâu cận như thế nào để giết địch và chú ý địch nhân đánh tới từ 4 phương, hoàn toàn không phòng bị Quân Vân ở phía sau hấn.

Quân Vân thấy vậy đi nhanh hai bước tới gần Vân Thí Thiên, bàn tay chậm rãi mò vào trong lòng, lấy ra một thanh chủy thủ Giao Mộc Long màu đen phiếm hồng.

Mà ở bên này Lạc Vũ vừa lúc ngẩng đầu lên nhìn qua, góc độ vừa vặn nhìn thấy động tác của cha nàng cùng thanh chủy thủ.

Thủy thủ màu đen Giao Mộc Long, đó là... Đó là...

Đó là vũ khí cực độc mà ngay cả hồn phách cũng có thể hủy diệt.

“Cha, người...”

Tiếng thét khiếp sợ cực kỳ còn chưa kịp hô lên đến, mẫu thân bên cạnh nàng đột nhiên vươn tay, gắt gao bưng kín miệng nàng, che đầy thanh âm của nàng.

Chủ thủ quét ngang, hướng phía sau lưng Vân Thí Thiên cấp bách đâm tới.

72. Chương 72

Sắc trời âm trầm, gió lớn đập vào mặt.

Giữa không trung, Vân Khung điều khiển 11 cấp Loạn Phượng Phi Bồng diên cuồng bay tới, chỉ đập cánh hai cái, gió nổi lên xung quanh.

Vân Thí Thiên sửng sốt, ngẩng đầu, 11 cấp Loạn Phượng Phi Bồng của hắn sao lại đến đây rồi?

Chủ thủ Giao Mộc Long nhảy lên không, vẻ mặt Quân Vân hiện lên vẻ dứt khoát, tàn nhẫn đâm tới.

“Cẩn thận...”

“Thí Thiên...”

Lục phủ ngũ tạng như nứt ra, trong nháy mắt Lạc Vũ cơ hồ cảm giác được trái tim mình cũng muốn nhảy ra ngoài, hung hăng gạt xuống bàn tay che miệng nàng của mẫu thân, quên hết tất cả sợ hãi lên tiếng.

Đây là chuyện gì xảy ra? Làm cái gì vậy?

Cha mẹ nàng muốn làm cái gì? Bọn họ... Bọn họ...

Trong nháy mắt trái tim Lạc Vũ hoàn toàn mất đi tri giác, ý thức trống rỗng nhìn chủ thủ Giao Mộc Long ra khỏi vó, đâm về phía Vân Thí Thiên.

Không được, không thể thương tổn Vân Thí Thiên, không thể.

Nhưng người mẫu thân không có võ công của nàng, lúc này lại cố sống cố chết ôm chặt nàng, liều mạng kéo nàng không cho nàng nhảy về phía trước.

Bên tai vang lên thanh âm dè dặt mang theo yêu thương nói: “Không phải sợ, cha người không sao, không nên tiến lên, chúng ta nhất định sẽ bảo vệ người, nhất định sẽ...”

Không phải sợ, cha nàng không sao? Bảo vệ nàng? Bọn họ bảo vệ nàng? Là có ý tứ gì? Đây là cái gì ý tứ hả?

Bây giờ vốn là Vân Thí Thiên của nàng xảy ra chuyện, mà không phải là cha nàng hả?

Nàng muốn nhảy tới là để cứu Vân Thí Thiên, chứ không phải đi cứu cha nàng...

Trong khoảnh khắc Lạc Vũ hoàn toàn không rõ đây là có chuyện gì xảy ra, nàng chỉ biết là Vân Thí Thiên của nàng, Vân Thí Thiên của nàng lập tức sẽ bị chủ thủ của cha nàng đâm trúng.

Mà cùng khắc, trên đỉnh đầu Vân Khung bay nhanh mà đến thấy tràng cảnh phía dưới, hai tay buông ra Loạn Phượng Phi Bồng, từ trên cao nhảy xuống về phía Vân Thí Thiên, diên cuồng la lên.

Hai tiếng hí rống mang theo còi lòng tan nát đồng thời vang lên, Vân Thí Thiên ngẩn người một chút, đột nhiên cảm giác được sau lưng không ổn.

Đôi mắt Vân Thí Thiên trầm xuống, bước nhanh về phía trước, đồng thời nghiêng đầu nhìn về phía sau.

Vừa nhìn, ngay cả một người trầm ổn như hắn cũng phải thay đổi sắc mặt.

Chủ thủ Giao Mộc Long, đó là vũ khí của Phạm Thiên Các Đế Phạm Thiên.

Đó là một loại vũ khí có thể phá hủy tất cả đầu khí và thân thể của kẻ mạnh, làm ran rã tất cả lực lượng đầu khí, đối với những kẻ mạnh trên Vong Xuyên đại lục, thì nó là loại vũ khí có tính chất hủy diệt nguy hiểm nhất.

Chỉ cần bị nó đâm trúng, cho dù là cắt qua một chút da, một thân đầu khí sẽ toàn bộ bị phế không nói.

Mà trên chủ thủ, Đế Phạm Thiên còn bôi lên chất độc thiên chùy bách luyện mà thành, càng làm cho người bị đâm trúng mất đi mạng. (*được luyện chế rất lâu mới thành)

Quân Vân cầm trong tay chính là vũ khí Đế Phạm Thiên vẫn hay dùng, Giao Mộc Long chủ thủ.

Hắn... Hắn (QV) muốn giết hắn (VTT)?

Trong mắt Vân Thí Thiên hiện lên một tia khó tin, hắn muốn giết hắn? Cha Lạc Vũ muốn giết hắn?

Giao Mộc Long chủ thủ nhảy lên không, thẳng đâm về phía sau lưng hắn, trên chủ thủ phát ra trận thế chuyên môn khắc chế lực lượng của hắn.

Cơ hồ làm cho Vân Thí Thiên chỉ có thể chạy tránh được vài bước, thân hình giống như bị dính lại.

Đó là lực lượng của Đế Phạm Thiên.

Ngay vào lúc hắn không phòng bị, lại bị lực lượng của Đế Phạm Thiên làm cho dính một chỗ, mà người sử dụng lực lượng này lại là cha Lạc Vũ, là vị cha vợ mà hắn tự mình đến đón...

Trái tim Vân Thí Thiên lạnh như băng, đau kịch liệt...

Chủ thủ thẳng đánh tới, hướng về phía sau lưng mà đâm.

Vân Thí Thiên đem hết toàn lực, cũng chỉ có thể nhích vài bước, nghiêng đi thân thể.

“Vương...”

“Quân vương...”

Bị hai tiếng thét kinh hãi của Lạc Vũ và Vân Khung làm đám người Yến Phi cả kinh, lúc này quay đầu lại, không ai không bị tình huống trước mắt làm cho sợ hãi, trống ngực đình chỉ nhảy lên, điên cuồng thét lên.

Cũng mặc kệ mấy đòn công kích xung quanh, mấy người này giống như không muốn sống lao tới chỗ Vân Thí Thiên.

Tất cả đều muốn lấy mạng mình che chắn.

“Cha, người làm gì? Dừng tay.” Mạnh mẽ đẩy ra mẫu thân vẫn gắt gao quần quít lấy nàng, gương mặt Lạc Vũ không còn chút máu điên cuồng xông tới.

Dừng tay, dừng tay, mau dừng tay.

Thân hình nhảy tới khoảng không phía trước, nhanh như thiểm điện.

Song, nàng nhanh làm sao bằng được tốc độ ra tay của Quân Vân, cho dù tất cả đầu khí của Quân Vân đã bị phế, nhưng vì Mộc Long Giao chủ thủ có chứa lực lượng của Đế Phạm Thiên, cho nên tốc độ của nó...

“Không...” Chủ thủ đánh tới nhanh như sấm đánh, đã cắt ngang vạt áo sau lưng Vân Thí Thiên.

Lạc Vũ cơ hồ muốn nổ tung lồng ngực, trong nháy mắt hai mắt cơ hồ muốn phun ra máu.

Nhanh một chút, nhanh chút nữa, đến ngăn cản, đến ngăn cản đi.

Nhưng là...sao khoảng cách lại xa đến như vậy, sao lại xa như vậy...

Tứ phương thân ảnh khối di chuyển, mỗi người cũng không muốn sống địa hướng vân thí thiên phóng đi.

Vạt áo bị rách nát, chủ thủ đâm vào.

Đầu khí màu tím nhẹ bốc lên từ sau lưng Vân Thí Thiên, đó là do lực lượng của Vân Thí Thiên bị lực lượng của Đế Phạm Thiên thừa dịp có chỗ trống mà vào, mạnh mẽ ngưng tụ đầu khí sau lưng, chuẩn bị nghênh chiến lần này.

Gió qua sơn cốc, tiếng kêu “ô ô” thê lương càng thêm âm trầm dọa người.

Gió ngày thu nổi lên, nhưng lúc này lại lạnh đến tận xương tủy.

Mắt thấy Giao Mộc Long chủ thủ sẽ đâm vào Vân Thí Thiên đang bị dính cứng ngắc không nhúc nhích được, mắt thấy mọi người từ bốn phía không kịp nhào tới, mắt thấy...

Tất cả các phe phái đang đánh nhau cũng đều ngừng lại trong nháy mắt.

Tất cả mọi người đều nín thở, ngưng thần tập trung nhìn một màn này, thậm chí còn không thèm để ý đến địch nhân đang đứng trước mặt sẽ gây nguy hiểm cho tánh mạng của mình.

Đó là Vân Thí Thiên, đó là ma tôn ở Phật Tiên Nhất Thủy, lúc này mạng hắn đang như chỉ mảnh treo chuông...

“Bịch.” Mắt thấy chủ thủ sẽ đâm vào vật áo Vân Thí Thiên, sẽ... Giữa không trung, đột nhiên có một đạo lực lượng mạnh mẽ xông tới.

Hít một hơi, dùng toàn lực mạnh mẽ phá giải lực lượng định trụ Vân Thí Thiên không thể di chuyển được.

Một người lợi dụng khe hở nhỏ bé này, nhảy lên che lại lưng Vân Thí Thiên.

Giao Mộc Long chủ thủ đâm vào.

Trong tích tắc, máu tươi vẩy ra, bay trên không trung.

Một làn màu đỏ vẽ trên không, đổ đến làm cho người ta phải giật mình.

Máu tươi phun ra, giống như che kín cả bầu trời, ánh đỏ vào mắt mọi người.

Hết thấy, bất quá chỉ xảy ra trong một khoảnh khắc, nhanh đến nỗi cơ hồ không thấy rõ đã xảy ra chuyện gì.

Giao Mộc Long chủ thủ đâm vào thân thể, lực lượng của Đế Phạm Thiên biến mất, Vân Thí Thiên lập tức có thể nhúc nhích thân thể.

Vân Thí Thiên mạnh mẽ quay người lại.

Phía sau, một thân quần áo chặt vật, thần sắc lo lắng hoảng sợ, ánh vào mi mắt là một dung nhan quen thuộc, Vân Khung, là Vân Khung.

Vốn là Vân Khung, người đã nhận được tin tức, từ ngàn dặm xa xôi cố sống cố chết điên cuồng chạy tới, nhưng lại đến nơi vào phút giây cuối cùng này.

Lúc này, dung nhan vốn rạng rỡ đã trở nên âm u chỉ trong nháy mắt, đôi môi xinh đẹp như cánh hoa đang điên cuồng phun ra máu đen, hết sức dữ tợn.

Nhưng nét mặt lo lắng hoảng sợ lại hòa hoãn xuống, biến thành một tiếng thở dài yên lòng.

Mà giờ phút này, Giao Mộc Long chủ thủ vốn nên đâm vào lưng hắn, đâm thật sâu vào trên lưng nàng, ngang dọc trên thân thể mảnh khảnh của nàng.

“Tỷ, tỷ...” Một tiếng quát to tê tâm liệt phế chọt vang vọng trong sơn cốc, vách núi ở tứ phương vọng lại tầng tầng hồi âm.

Một tiếng một tiếng vang vọng dội lại, quanh quẩn trong không trung, quanh quẩn trong một mảnh tử địa này, sắc bén làm kinh hãi lòng người.

Trong nháy mắt, thần sắc Vân Thí Thiên đại biến, đôi mắt vốn lạnh khốc đã trở nên màu đỏ chỉ trong nháy mắt, thần sắc vốn lạnh lùng lại trở nên dữ tợn cơ hồ muốn ăn thịt người.

Tay duỗi ra, ôm lấy thân thể đang chậm rãi ngã xuống của Vân Khung, Vân Thí Thiên vung tay áo lên, một cỗ lực lượng cương mãnh cực kỳ đánh về hướng Quân Vân.

“Thí Thiên, không...” Đến chậm trong nháy mắt, Lạc Vũ trơ mắt nhìn tất cả diễn biến phát sinh, theo tiềm thức cấp bách rống lên.

Cha nàng không thể chịu đựng nổi một kích giận dữ này của Vân Thí Thiên.

Một kích này sẽ giết chết phụ thân nàng.

Tayáo bào buồng xuống, Quân Vân bị đánh bay ra ngoài, Vân Thí Thiên cũng không ngẩng đầu lên nhìn.

Lúc này, trái tim và não bộ của Lạc Vũ đã hoàn toàn không thể suy nghĩ được gì rồi, tất cả những động tác của nàng chỉ là phản ứng theo bản năng mà thôi.

Lạc Vũ nhảy lên, tiếp được thân thể phụ thân nàng.

Lại bị lực lượng cương mãnh còn sót lại đánh trúng lui về phía sau vài bước, mạnh té ngã trên mặt đất.

Máu tươi từ trong lòng Quân Vân điên cuồng phun ra, cả người không còn sức lực ngã xuống.

Vân Thí Thiên đã không dùng hết toàn lực.

Trong nháy mắt Lạc Vũ biết được, nếu Vân Thí Thiên dùng toàn lực, cha nàng sẽ không chỉ phun ra một ngụm máu, mà là trực tiếp đến Diêm La điện trình diện Diêm Vương gia rồi.

Tuy rằng ngã xuống, nhưng tay Quân Vân vẫn gắt gao nắm chặt tay Lạc Vũ, vẻ mặt vui mừng nói: “Vũ nhi không sao là tốt rồi... Khụ khụ, đã cứu ra được Vũ nhi...rồi...”

Thanh âm rất nhẹ, đứt quãng, cơ hồ làm cho người ta nghe không rõ ràng lắm.

Lúc này Lạc Vũ đâu còn tâm tình nghe Quân Vân nói cái gì, ngồi dưới đất xoay người lại, bình tĩnh nhìn Vân Thí Thiên cùng Vân Khung.

Đều đỡ Vân Khung, thân hình Vân Thí Thiên lão đảo một cái, đầu gối đột nhiên khụy xuống, đem Vân Khung ôm trong khuỷu tay.

Vân Thí Thiên mạnh mẽ như thế, lúc này tâm thần hần cứ nhiên không yên ổn lão đảo khụy xuống, có thể thấy được tâm tình hần phập phồng kịch liệt, thật sự là...

Lạc Vũ nắm chặt ngón tay.

“Quân vương...”

“Trường công chúa điện hạ...”

Yến Phi, Yến Trần, Yến Lâm cùng Thất Tương cấp bách vọt đến, tất cả bọn họ đều đỏ cả mắt, toàn bộ quỳ bên cạnh Vân Thí Thiên và Vân Khung.

“Khụ khụ, hoàng đệ, nàng vốn là gian tể...” Nằm trong lòng Vân Thí Thiên, Vân Khung giơ ngón tay chỉ thẳng Lạc Vũ, đứt quãng thốt lên câu đầu tiên.

“Tỷ.” Vân Thí Thiên nắm chặt tay thành nắm đấm.

Yến Phi, Yến Lâm, nghe vậy mạnh mẽ quay đầu lại, gắt gao nhìn về phía Lạc Vũ, trong mắt nổi lên màu đỏ và căm hận, cơ hồ muốn nhấn chìm nàng trong bể cừu hận.

Mà cùng khắc, đám bạch y nhân và hắc y nhân lúc này còn đang giao thủ kịch liệt, lại nhất tề vọt đến phía trước người Lạc Vũ.

Đó là bảo vệ, đó tuyệt đối là tư thái bảo vệ cha con nàng.

Lạc Vũ ngồi dưới đất, đều đỡ cha nàng, bình tĩnh nhìn qua.

Nàng không phải gian tể, nàng không phải... Nàng không biết, nàng cái gì cũng không biết.

Nhưng là, nàng làm sao có thể mở miệng nói ra những lời này được, làm sao có thể vì chính mình mà giải thích.

Tại trước mắt nhiều người như vậy, cha nàng tự mình đâm Vân Thí Thiên một đao, đâm trúng Vân Khung.

Mà lúc này người của Đế Phạm Thiên lại đem bọn họ bao quanh bảo hộ ở chính giữa, tình cảnh này...

Nàng còn có thể nói như thế nào, nàng còn có thể nhận ai đây, đó là cha nàng hử.

Đó là thân sinh phụ thân của nàng hử, mà đối diện người kia tuy không phải tỷ tỷ cùng một mẹ sinh ra với Vân Thí Thiên nhưng tình thâm lại hơn cả tỷ đệ thân sinh, ân tình của Vân Khung so với trời biển còn lớn hơn hử.

Gió bất chợt nổi lên, băng hàn tận xương, lạnh lẽo làm người ta thương tâm đứt từng khúc ruột.

Trong nháy mắt Lạc Vũ cảm thấy tất cả ngôn ngữ đều rỗng tuếch, có nhiều lời muốn nói, nghĩ muốn cùng Vân Thí Thiên nói, có rất nhiều lời giải thích muốn lớn tiếng nói ra, có rất nhiều, rất nhiều...

Nhưng là, nói đến bên mép lại chỉ có thể run run không nói được lời nào, khóe miệng chỉ có thể hé ra hợp lại không thốt được nên lời.

Là cha nàng làm hay là chính nàng làm có gì khác nhau? Có gì khác nhau đâu?

Gió thu như trước, toàn thế giới là một màn đảo điên chuyển đổi.

Là thiên đường hay địa ngục, bất quá chỉ là một cái chớp mắt.

“Tỷ, người không nên nói chuyện, ta mang người trở về chữa thương, người không có dấu khí, chủ tử này...” Bàn tay Vân Thí Thiên đè nặng vết thương Vân Khung, một người cho dù trời long đất lở cũng không hề dao động, lúc này lại không thể nào khống chế được run rẩy tay chân.

Chủ tử đâm sâu vào thân thể tỷ tỷ, sâu đến nỗi hãn cũng không dám rút ra.

“Quân vương, để ta...” Yến Trần đỏ mắt nói.

“Hãy nghe ta nói hết.” Vân Khung nâng tay nắm chặt tay Vân Thí Thiên, quay đầu nhìn Lạc Vũ, trong mắt là phần nộ cùng tuyệt sát lãnh liệt đến kinh người.

“Tốt, thật tốt cho Đế Phạm Thiên người. Hoàng đệ, người nghe cho kỹ đây, mỗi hận hôm nay, ngày khác người nhất định dẫn theo Vọng Thiên Nhai ta đập phá Phạm Thiên Các hử, một người không chừa lại, Vọng Thiên Nhai ta không có nạo loại, chỉ có nợ máu trả bằng máu, chỉ có ăn miếng trả miếng, ăn miếng trả miếng.” (*kẻ nhất gan)

Thanh âm lãnh liệt, không phải nhu nhược phó thác lúc lâm chung, chỉ có quyết tâm ngọc thạch câu phần.

“Được, Vọng Thiên Nhai cùng Phạm Thiên Các, không phải người chết chính là ta mất mạng, tuyệt không cùng tồn tại trên thế gian, ta muốn hãn chết không có chỗ chôn.”

Lời thề mang huyết, âm trầm vang vọng trong sơn cốc.

Ngay đám người Phạm Thiên Các vốn đang đắc thắng, cũng đều nhịn không được rung mình một cái.

“Rất tốt.” Trong mắt Vân Khung hiện lên một tia vui mừng, đôi mắt quật cường gắt gao nhìn Lạc Vũ, ngón tay lại giơ lên, kiên nghị không chút chần chừ.

Mọi người nhìn theo ngón tay Vân Khung chỉ về phía Lạc Vũ.

“Về phần nữ nhân này, người phải thề cho ta rằng, chỉ cần Vân Khung ta không đồng ý, trọn kiếp này cho dù người không nỡ giết nàng, cũng tuyệt đối không chuẩn ả ta bước vào Vọng Thiên Nhai ta nửa bước, tuyệt không cưới nàng, người thề cho ta.”

Quân Lạc Vũ này có tâm kế thâm sâu như vậy, đây là lần duy nhất hoàng đệ nảy sinh lòng ái mộ, kết quả lại bị lừa, nếu sau này hãn mềm lòng, nàng cũng không cần nổi lần thứ hai phát sinh chuyện tương tự như thế này.

Hôm nay nàng sẽ vĩ hãn tuyệt trừ nọc độc này, chặt đứt đường lui. Lấy sinh tử của Vân Khung nàng, muốn nàng đồng ý cho bọn họ bên nhau, chỉ cần nàng chết đi là có thể.

“Không, cùng nàng có liên quan gì...” Vân Thí Thiên chậm rãi ngẩng đầu, một tia màu đỏ từ trên gương mặt chậm rãi chảy xuống.

Đó là, huyết lệ.

“Nàng là gian tế, nàng lừa gạt...”

“Ta tin tưởng nàng, cho dù nàng lừa gạt tất cả người trong thiên hạ, cũng sẽ không gạt ta, ta tin.” Những giọt máu lệ nhỏ xuống từ trên mặt Vân Thí Thiên, nhưng lời nói lại kiên cường như sắt thép.

Hắn tin Lạc Vũ, về phần cha mẹ Lạc Vũ, hắn tin sai bọn họ cũng không hề liên quan gì đến nàng.

Ta tin, hai chữ như chém đinh chặt sắt vang vọng dưới bầu trời, thật lâu quanh quẩn, lời nói leng keng lại ẩn chứa sự quyết liệt không cách nào nói nên lời.

Nước mắt tuôn ra, sự kiên cường của nàng rõ ràng hóa thành dòng lệ, cuộn cuộn chảy xuống.

Ta tin, ta tin.

Lúc này hắn lại còn tin tưởng nàng, hắn vẫn một lòng tin tưởng nàng.

Đời này, kiếp này có tri kỷ như Vân Thí Thiên, kiếp này không hối tiếc, không hối tiếc hả. (*người rất hiểu rõ mình)

Gió lạnh bất chợt nổi lên, lạnh lùng thổi quét từng sắc trắng nhẹ nhàng bay dưới bầu trời.

Lạc Vũ rơi lệ đầy mặt, nhìn từng bông tuyết trắng noãn từ trên trời giáng xuống, tung bay lả tả rơi xuống, như vậy băng, như vậy lạnh.

Tuyết, Cửu Nguyệt Phiêu Tuyết, tuyết rơi. (*Tháng chín lại có tuyết rơi)

Trời cao không có lệ, nhưng lại đổ xuống một mảnh tuyết trắng.

Ông trời, là có ý bảo nàng trong sạch sao?

“Hoàng đế, khụ khụ, người muốn ta chết không nhầm mắt sao?” Hai mắt Vân Khung đỏ lên nói.

“Quân vương, người không thể chấp mê bất ngộ...” Đám người Yến Phi, Yến Trần cắn răng quỳ nói.

“Tỷ.”

Lệ đọng đầy hai mắt, Lạc Vũ nhìn Vân Thí Thiên bị làm khó, nàng làm cho Vân Thí Thiên khó xử rồi.

“Được lắm, người không thề, Quân Lạc Vũ, Vân Khung ta nguyện rửa người, Vân Khung ta cho dù có chết cũng sẽ không bỏ qua cho người, người dám hại hoàng đế của ta, hại Vọng Thiên Nhai bọn ta, cho dù ta thành quỷ cũng sẽ khiến cho người ngày ngày không được yên ổn.”

Oán hận phần nộ cực kỳ, hai mắt màu đỏ, nói lên những lời thống hận khắc cốt.

Thân thể Lạc Vũ run run, đau tận xương cốt trong nháy mắt, đột nhiên miệng mở ra, một ngụm máu tươi mạnh phun tới, vấy ra giữa không trung, bắn tung tóe trên mặt đất.

“Vũ nhi, Vũ nhi, người...”

Những giọt máu ấm áp phun trên người Quân Vân, làm hắn cả kinh quay đầu lại, cùng tiếng kinh hô của Phi Yên đang chạy đến.

Vũ nhi của bọn họ không có bị thương mà, sao lại...

Không có trả lời, không có ngôn ngữ, không có bị thương, cũng không có cười vui, chỉ có gương mặt đờ đẫn, chỉ có vẻ mặt nhìn không có bất cứ cảm xúc gì, nhưng lại có thể cảm nhận được lòng của nàng đang khóc.

Này... Này...

“Hắn là đại ma đầu, hắn... Hắn muốn hại người...” Quân Vân cùng Phi Yên run rẩy nói.

Này, những chuyện xảy ra hôm nay sao lại không giống với những gì Đế Phạm Thiên nói, không phải nói tên đại ma đầu này đối xử rất xấu với Lạc Vũ nhà bọn họ sao?

Hơn nữa bị địch nhân nguyện rửa thì có cái gì mà bị ai thống khổ chứ?

“Hắn là trượng phu của con, hắn là người mà cả đời này con yêu nhất.” (*chồng)

Tiếng nói lãnh đạm như gió, nương theo những bông tuyết tung bay rơi xuống, không dính chút tro bụi dơ bẩn nào, nhưng lại nặng tựa thái sơn, nhất sinh nhất thế. (*1 đời 1 kiếp)

“Này...” Quân Vân cùng Phi Yên đột nhiên trợn tròn đôi mắt, nhìn xem vẻ mặt cứng đờ không tỏ ra chút nào bi thương của Lạc Vũ, lại nhìn xem vẻ mặt huyết lệ nhưng ngôn ngữ lại nặng ngàn cân không chút nào lay động tín nhiệm của Vân Thí Thiên.

Thân thể bắt đầu run rẩy lên, bọn họ, bọn họ đã làm...

Bông tuyết tung bay, thiên địa lạnh buốt.

Tuyết trắng bao phủ núi sông.

Nhẹ nhẹ bay lên, không giống giọt lệ của con người, nhưng so với lệ càng thêm tan nát cõi lòng.

Vân Khung hài lòng, không hề nhìn Lạc Vũ, quay đầu lại nhìn Vân Thí Thiên, tay chậm rãi buông xuống.

“Tỷ...” Một tiếng la tê tâm liệt phé phá tan thương khung.

“Trưởng công chúa...”

Đó là bi phần đau thương đến cực điểm, đó là phần nộ rống to đến mức tận cùng, đó là những âm thanh vỡ vụn khi mất đi thân nhân duy nhất, đó là...

Tóc bạc không gió tự bay bay, đầu khí màu tím không ngừng tản mát ra, bùng nổ hướng bốn phương tám hướng âm âm bắn ra.

Nơi đi qua, núi đá vắng tung tóe, người người bị thổi bay.

Vân Thí Thiên bạo phát, bạo phát không có chút khống chế nào.

“Mau đi, mau...” Người của Đế Phạm Thiên nhất thời luống cuống, nhảy lên túm đám người Lạc Vũ lui về phía sau.

Nhưng Lạc Vũ lại không nhúc nhích, vẫn bình tĩnh nhìn Vân Thí Thiên.

Bông tuyết từ phía chân trời bay xuống, rơi vào trên tóc nàng, in lại gương mặt nàng, chui vào vạt áo của nàng, thật lạnh.

Nhưng là, làm sao có thể lạnh bằng lòng của nàng.

Bình tĩnh nhìn Vân Thí Thiên, Vân Khung đã chết sao? Bị cha của nàng giết chết rồi sao? Tỷ tỷ mà Thí Thiên yêu nhất, đã chết?

Là bởi vì nàng? Là bởi vì nàng muốn cứu cha mẹ, đến cuối cùng lại...

Lạc Vũ ngơ ngác đứng sừng sững ở nơi nào, mặc cho gió tuyết không ngừng đổ xuống thân mình.

Khoảng cách hai người thật ngắn, rõ ràng chỉ cần đi vài bước là có thể gần nhau.

Nhưng là, lúc này lại xa xôi như thế, phẳng phất như trời và đất cách nhau, cách nhau cả một con sông rộng, cách nhau cả một phương chân trời.

“Đi thôi, hấn nổi điên rồi.” Ngay lúc này, một thanh âm mềm mại chậm rãi vang tại bên tai Lạc Vũ.

Đó là, Đế Phạm Thiên, vẫn không hề lộ diện Đế Phạm Thiên.

Cùng khắc, Đế Phạm Thiên ôm lấy cánh tay Lạc Vũ, mang theo nàng bay ngược về phía sau.

Lực lượng phát cuồng của Vân Thí Thiên đi qua các nơi, ngay cả hấn cũng không dám trực tiếp đối đầu.

Lạc Vũ bị Đế Phạm Thiên mang đi, nhìn Vân Thí Thiên dần dần xa khỏi tầm mắt, nhìn ánh sáng tím mạnh mẽ lan tràn mà đến.

Hấn tin nàng, nhưng là nàng còn mặt mũi gì đi gặp hấn đây.

Đau lòng không rỉ máu, đau đớn đến cực điểm đã không còn biết cái gì là đau đớn.

Cực chậm cực chậm quay đầu, Lạc Vũ nhìn Đế Phạm Thiên đứng bên người nàng.

Một thân ưu nhã, một thân thông dong, thần thái như trước, lúc này nhìn qua cứ nhiên càng thêm ôn nhuận.

Ánh mắt không có dừng lại, Lạc Vũ chậm rãi đảo qua phía sau Đế Phạm Thiên, thấy cha mẹ nàng, đám hộ vệ của Đế Phạm Thiên, cùng thiết kỵ cao thủ đông đúc từ xa chạy tới.

Tuyết trắng bay lên, thế giới tinh khiết phủ đầy lại mang theo âm trầm băng lãnh.

“Sẽ có một ngày, ta nhất định đem người thiên đạo vạn quả.” Lời nói bình tĩnh không mang theo chút nào căm hận, không mang theo chút nào oán nộ, nhưng lại phát ra căm hận từ trong xương tủy, siêu việt hết thảy.

Đế Phạm Thiên nghe Lạc Vũ nói, có chút cười nhẹ: “Đây không phải là chủ ý của ta, ta bất quá đáp ứng thỉnh cầu của cha mẹ người mà thôi, ta hao phí vô số nhân lực và vật lực chỉ vì người.

Hôm nay cho dù ta không có công lao, nhưng cũng không đến nỗi là đối tượng oán hận của người a.”

Từ đầu đến cuối, Đế Phạm Thiên hẳn cũng không đưa ra một câu nào xếp đặt, cũng không tham dự vào trong kế hoạch đó.

Bất quá, hẳn cho Quân Vân quyền lực tuyệt đối, làm cho hắn có thể xếp đặt tất cả những gì mình muốn, mà Đế Phạm Thiên hẳn chỉ phối hợp theo mà thôi.

Bông tuyết thổi qua, Đế Phạm Thiên lại mỉm cười mềm mại ấm áp như xuân.

“Người... Người... Vũ nhi, chúng ta vốn là...” Phi Yên tức giận chỉ ngón tay vào Đế Phạm Thiên nhưng lại không nói nên lời.

“Thí thiên vốn là đại ma đầu, danh tiếng hắn rất xấu, nhưng là hắn đối với con rất tốt, rất tốt.” Lạc Vũ không nhìn cha mẹ nàng, mà chỉ quay đầu lại nhìn đầu khí phát ra ánh sáng tím đầy trời.

Trong tiếng gió vù vù thổi, nàng tựa hồ còn có thể nghe thấy thanh âm thương tâm khóc như độc lang đã thú của Vân Thí Thiên.

“Trên người hắn còn có thương tích, nhưng lại tự mình tới đón các ngài, xâm nhập hang ổ tới đón cha mẹ ta, người bình thường là không thể nào gây thương tổn được đến hắn, chỉ có người mà hắn hoàn toàn tin tưởng là các ngài đây mới có thể dã thương hắn.”

Chậm rãi quay đầu, Lạc Vũ nhìn cha mẹ nàng, trong mắt bình tĩnh cơ hồ không có một tia gợn sóng.

Nhưng lời nói lại nặng đến không thể nặng hơn nữa.

“Cái hắn muốn là Mờ Ảo Thần Thông.” Dưới ánh mắt bình tĩnh của Lạc Vũ, thân thể Phi Yên run rẩy, lão đảo chiều không nổi lui về sau mấy bước.

“Hắn là quang minh chính đại muốn, mà các ngài lại đi tín nhiệm người này, cuối cùng chẳng lẽ người này lại không muốn sao.” Lạc Vũ quay đầu, mặt không chút thay đổi nhìn Đế Phạm Thiên.

Đế Phạm Thiên nghe vậy mỉm cười: “Nếu có thể được đến thần thông cũng đáng giá, nhưng không có ta cũng không vội.”

“Thật sao?” Thanh âm Lạc Vũ rất nhẹ, cơ hồ mềm nhẹ như những bông tuyết đang rơi xuống kia.

Bên cạnh, Quân Vân vẫn không mở miệng, nhìn sắc mặt Lạc Vũ, nàng không trách cứ nhưng lại trên cả trách cứ, trong nháy mắt Vũ nhi đã không còn thần thái nào cả.

Trong lòng đột nhiên rõ ràng tất cả, bọn họ...

“Chúng ta giải thích cho...” Phi Yên túm chặt Quân Vân nói.

“Vân Thí Thiên xem Vân Khung quý như tánh mạng của hắn, nhiếp chính vương Vọng Thiên Nhai bị giết, Lạc Vũ a, người đã không thể nào trở về được rồi.” Đế Phạm Thiên chấp tay sau lưng, thanh âm phát ra ấm áp như xuân.

Lạc Vũ ngẩng đầu, tuyết bay đầy trời.

Đúng vậy, nàng trở về không được, trở về không được nữa rồi.

“Vũ nhi, cha mẹ đi sai đường rồi, là cha mẹ tạo lỗi, chúng ta sẽ trả lại cho con.” Bông tuyết bay đầy trời, Quân Vân đột nhiên xoay người, cấp bách chạy về phương hướng có Vân Thí Thiên.

Lạc Vũ thấy vậy thân hình chợt lóe lên, ngăn cản trước mặt cha nàng, đôi tay ôm chặt lấy cha nàng.

“Chúng ta không thể làm ình đau đớn còn kẻ thù thì hạnh phúc được.”

Trái tim lạnh như tuyết, suy nghĩ một chút, Lạc Vũ đã có thể hiểu rõ ràng nguyên nhân hậu quả rồi.

Tạo hóa, tạo hóa, đúng là tạo hóa trêu ngươi mà.

Quân Vân bị Lạc Vũ gắt gao ôm, trong nháy mắt lão lệ tung hoành, nước mắt rơi như mưa.

Hắn là vì muốn tốt cho nữ nhi của hắn mới làm vậy, nhưng đến cùng lại...

“Ầm.” Nhưng vào lúc này, ánh sáng tím đầy trời phát ra tiếng nổ mạnh, những nơi ánh sáng tím đi qua, tất cả núi non và con người đều bị hủy diệt.

“Lực lượng thật mạnh.” Một nam nhân trung niên bên cạnh Đế Phạm Thiên nói.

Đế Phạm Thiên nhìn ánh sáng tím đầy trong sơn cốc, nhẹ giọng lên mi: “Danh tiếng của Vọng Thiên quân vương đâu phải là giả, bất quá sau khi trải qua chuyện này, Vân Thí Thiên hẳn...Hắc hắc.”

“Báo, hồi bẩm các chủ, người của chúng ta vào không được.”

Đế Phạm Thiên vừa dứt lời, đám người từ trong sơn cốc nhất tề vọt lại đây, sắc mặt hưng phấn pha lẫn bất đắc dĩ.

“Lực lượng của Vọng Thiên quân vương quá mạnh mẽ, ngay cả tới gần bên người hắn, chúng ta cũng làm không được, lại càng không có cách nào...”

Vân Thí Thiên bộc phát ra thật kinh người, toàn bộ sơn cốc đều tràn ngập đầu khí tím.

“Cư nhiên tăng lên rồi?” Trong giọng nói của nam nhân trung niên hiện lên một tia kinh ngạc.

Trong trạng huống cực kỳ bi phẫn, cảnh giới của Vân Thí Thiên cư nhiên được tăng cao lên thêm một tầng, chỉ cần thêm vài bước nữa, sẽ phá vỡ cả cấp bậc tím tôn vương giả, nhảy vào cấp bậc cao hơn rồi.

“Không sao, không sao.” Đế Phạm Thiên phát phát tay, Vân Thí Thiên điên cuồng như thế, càng làm tăng thêm nội thương, vấn đề phát sát sẽ chỉ là thời gian sớm hay muộn mà thôi.

“Rút lui đi.”

Nếu tới gần không được, như vậy càng thêm không cần phải bàn chuyện tiêu diệt được hắn, chỉ có nước rút lui thôi.

Đế Phạm Thiên lắc đầu, hắn muốn hoàn toàn làm tiểu nhân cũng không được rồi, lực lượng của Vân Thí Thiên này quả thực... (*người làm chuyện không quang minh chính đại)

“Các chủ, có tin tức của Á Vô Quân.” Binh lính truyền tin liên tiếp tiến đến bẩm báo.

Nam nhân trung niên nghe vậy, quay đầu nhìn lại.

“Tình Túc Nhị Thập Bát Cung của Vọng Thiên Nhai xuất quan tọa trấn vương cung, chúng ta không thể hành động được rồi.” Nam nhân trung niên nhíu nhíu mày.

Dẫn dụ toàn bộ đám người Vân Thí Thiên rời khỏi, vốn tưởng rằng Vọng Thiên Nhai sẽ không có người trấn giữ, có thể nhân cơ hội này bưng ỏ của Vân Thí Thiên. (*chiếm căn cứ của người ta)

Nhưng thật không thể ngờ, hai mươi tám lão quỷ kia cư nhiên lại xuất quan trấn giữ, trấn thủ của Vọng Thiên Nhai thật kín kẽ, ngay cả giọt nước cũng chảy qua không lọt, tường đồng vách sắt.

“Ta vẫn là quá xem thường Vân Khung cùng Phong Vô Tâm rồi.” Đế Phạm Thiên nghe vậy lắc đầu.

“Rút...” Lời nói của Đế Phạm Thiên còn phiêu dang giữa không trung, trong sơn cốc mười một cấp Loan Phượng Phi Bằng đột nhiên thét lên một tiếng, hai cánh mở ra, bay thẳng lên bầu trời.

Lạc Vũ nghe thấy mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn lên.

Mười một cấp Loan Phượng Phi Bằng xinh đẹp xuyên qua ánh sáng tím, chở nhóm người Vân Thí Thiên giương cánh bay về hướng Vọng Thiên Nhai.

Tiếng kêu trong trẻo nhưng lạnh lùng quanh quẩn trên bầu trời, những chiếc lông vũ xinh đẹp bay lên trong màn tuyết trắng.

Màu trắng và màu sắc rực rỡ pha lẫn vào nhau thật xinh đẹp, nhưng lại làm lòng của người ta lạnh giá.

Lạc Vũ bình tĩnh ngẩng đầu nhìn .

Mười một cấp Loan Phượng Phi Bằng giương cánh bay đi, một cái chớp mắt sẽ đi ngàn dặm, xẹt qua trên không trung, xa xa bay đi, rốt cuộc chỉ còn là một chấm đen nhỏ xíu.

Vân Thí Thiên... Đi rồi...

Một mảnh trời chỉ còn lại có nàng, chỉ còn lại một mình nàng rồi...

Đôi chim ưng bay một mình, một con một ngã.

“Thôi bỏ đi, phân phó bọn họ, toàn bộ rút lui.” Đế Phạm Thiên thấy vậy nhẹ giọng lên mi, bỏ công bày bố, cuối cùng lại để cho Vân Thí Thiên thoát đi.

Bất quá, không sao cả, hiệu quả hôm nay cũng đã đủ rồi.

Cái mà hắn muốn đã hoàn toàn đạt được rồi.

“Theo ta đi đi, bây giờ ngươi đã không còn có thể quay về Vọng Thiên Nhai rồi, ta mời ngươi đến Phạm Thiên Các của ta, Vọng Thiên Nhai cho ngươi cái gì, ta cũng sẽ cho ngươi, thậm chí còn tốt hơn.

Chỉ cần ngươi thích.”

Đế Phạm Thiên quay đầu nhìn Lạc Vũ đang ngẩng đầu nhìn không trung, mỉm cười chậm rãi mở miệng.

Lạc Vũ nghe vậy, cuối cùng nhìn thoáng qua địa phương Vân Thí Thiên hoàn toàn biến mất, cực chậm cực chậm quay đầu lại, đôi mắt lạnh lùng chống lại ánh mắt Đế Phạm Thiên.

Gió tuyết bay rơi, trong khoảnh khắc trên mặt đất đã bao phủ một tầng tuyết.

Màu trắng làm lạnh lòng người, khiến tình cảm con người ta cũng trở nên lạnh lẽo.

Thấy Lạc Vũ nhìn qua, Đế Phạm Thiên lại không hề vì ánh mắt băng lãnh của Lạc Vũ mà lùi bước, vẫn ôn nhuận mỉm cười như trước nói: “Ta biết ngươi tức giận, chờ chúng ta quay về Phạm Thiên Các, ta sẽ giải thích rõ ràng với ngươi, đi thôi, trời hôm nay rất lạnh, đừng cái lạnh của nó làm bá phụ, bá mẫu bị bệnh.”

Thanh âm ôn nhuận hạ xuống, xung quanh Lạc Vũ đã vây đầy người của Đế Phạm Thiên.

Đây không phải là mời, mà là bắt buộc.

73. Chương 73

Bông tuyết bay bay, sắc mặt Quân Vân và Phi Yên trở nên trắng như tờ giấy chỉ trong nháy mắt, đây là người mà bọn họ tin tưởng sao?

“Ngươi uy hiếp ta?” Mi gian băng lãnh, sắc mặt Lạc Vũ hơi đổi.

Đế Phạm Thiên lập tức cười: “Cái này sao có thể gọi là uy hiếp được.”

“Chỉ sợ ngươi không có bản lãnh này.” Chắp tay đứng trong gió tuyết, Lạc Vũ ngẩng đầu nhìn bầu trời, thanh âm sắc bén, cứng rắn như băng đá.

“Ác, ha ha, chúng ta đây...” Đế Phạm Thiên bật cười, bản lãnh của Lạc Vũ rất tốt, nhưng bây giờ bên người nàng còn có hai người không có võ công là cha mẹ nàng, nếu Đế Phạm Thiên hấn không bắt được bọn họ, không phải rất đáng bị cười chê hay sao.

Lời nói cuồng ngạo còn chưa hết, trên bầu trời đột nhiên thổi tới một trận cuồng phong, một cỗ lực lượng cực kỳ cường đại quét ngang từ trên đỉnh đầu, uy mãnh cực kỳ.

Cái gì vậy? Đế Phạm Thiên và đám thuộc hạ kinh hãi, lực lượng này cơ hồ có thể ngang ngửa với lực lượng điên cuồng độc nhất vô nhị vừa rồi của Vân Thí Thiên, chẳng lẽ hấn ta đi rồi lại quay trở lại?

Không, làm sao có thể?

Vân Khung bị trọng thương không thể chậm trễ, nếu không sợ rằng ngay cả một chút cơ hội chữa trị cũng không có, trong tình thế này mà Vân Thí Thiên còn dám trì hoãn quay lại sao?

Đế Phạm Thiên nhíu chặt chân mày.

Đúng lúc này, trên bầu trời rồi đột nhiên trống rỗng xuất hiện một bóng đen, điên cuồng vọt về hướng bọn họ.

“Ngao...” Tiếng hí rống kinh thiên động địa, chấn nhiếp bát phương.

“Mười ba cấp Thôn Vân Tỳ Hưu, ha, là mười ba cấp ma thú...”

“Ông trời của ta ơi, chạy mau...”

Bóng đen hiện ra, lao xuống mà đến, đó là mười ba cấp Thôn Vân Tỳ Hưu.

Đất đen tung hoành, cuốn lên từng trận đất đá như một cơn lốc muốn cắn nuốt hết thảy, che kín khắp bầu trời, quét ngang hết thảy.

“Đi.” Sắc mặt Đế Phạm Thiên hơi trầm xuống, mười ba cấp Thôn Vân Tỳ Hưu này là từ đâu đến đây? Sao lại không hay ho đụng phải nó, vả lại hấn cũng không có bản lãnh đấu lại nó.

Một chữ hạ xuống, Đế Phạm Thiên vươn tay đi kéo Lạc Vũ.

Đôi mắt Lạc Vũ lãnh khốc, trong mắt hàm chứa tuyệt đối thống hận cùng phẫn nộ.

Đế Phạm Thiên hơi nhíu mi, bàn tay chỉ vừa mới vươn ra, trước mặt Lạc Vũ chợt lóe lên ánh sáng bạc, Tiểu Ngân đã từ trên người Thôn Vân Tỳ Hưu từ giữa không trung nhảy xuống.

Ôm tinh thể màu tím lấy ra từ trong lòng Lạc Vũ, tiểu móng vuốt của Tiểu Ngân chợt lóe lên ánh sáng bạc, một thanh trường thương màu tím đột nhiên xuất hiện trên móng vuốt của nó.

Trường thương quét ngang, Tiểu Ngân đâm tới hướng Đế Phạm Thiên.

Đế Phạm Thiên vốn có chút kiến thức, nhìn thấy vật này vừa gặp gió liền biến hình, lập tức biến sắc mặt.

Hấn quyết định lôi kéo Lạc Vũ, hất tay về phía sau bắt lấy.

Hấn nhanh, nhưng vũ khí của tộc Phiêu Miểu sao có thể làm cho hấn tránh được.

Tiểu Ngân kêu to một tiếng, tiểu móng vuốt thi triển trường thương, “vù” một tiếng đánh tới Đế Phạm Thiên.

Mười ba cấp Thôn Vân Tỳ Hưu còn bị tinh thể màu tím này đánh cho te tua tới tả không thể nào chống trả, huống chi là Đế Phạm Thiên người.

Ánh sáng tím nhanh chóng xẹt ngang như tia chớp, Đế Phạm Thiên chỉ có thể miễn cưỡng tránh đi thân thể một chút, ánh sáng tím chợt lóe, trượt ngang ngực.

Một thương đi ngang qua bả vai Đế Phạm Thiên đâm vào.

“Bịch.” Máu tươi trào ra, màu đỏ bắn ra trên nền tuyết trắng, chói mắt vô cùng.

Đế Phạm Thiên bị trường thương tím mạnh mẽ đâm trúng, đứng thẳng không nổi, mạnh té trên mặt đất, máu tươi nhuộm đỏ nền tuyết trắng trong nháy mắt.

“Các chủ...”

“Chủ nhân...”

Ngay lập tức, các thủ hạ của Phạm Thiên Các đang ở xung quanh ứng phó Thôn Vân Tỳ Hưu thấy cảnh này, cực kỳ hoảng sợ, kêu lên một tiếng sợ hãi.

Chỉ với một con ma thú cũng có thể đả thương các chủ của bọn hắn, này...

Trường thương tím quay đầu bay trở về từ trong không trung, Tiểu Ngân duỗi móng vuốt nắm chặt, quét ngang trước người Lạc Vũ.

Trên bầu trời mười ba cấp Tỳ Hưu chậm rãi hạ xuống, đứng ở bên người Lạc Vũ, ánh mắt hung hãn nhìn chằm chằm đám người Đế Phạm Thiên.

Hai ma thú ở bên cạnh và phía trước bảo vệ, khí thế phát ra hung mãnh mà bực hãn so với khí thế thiên quân vạn mã của Phạm Thiên Các.

Gió tuyết phiêu linh, sát khí sắc bén.

Một thân áo Lạc Vũ bị nhiễm hồng bởi máu tươi, bay múa vù vù trong gió tuyết: “Đời này kiếp này Quân Lạc Vũ ta không giết được Đế Phạm Thiên người, ta Quân Lạc Vũ thề không làm người.”

Thanh âm lãnh liệt dứt khoát quanh quẩn trên bầu trời, năm ngón tay Lạc Vũ nắm chặt.

Tiểu Ngân cùng Thôn Vân Tỳ Hưu bùng bùng phấn chấn, ánh sáng tím từ trường thương và cát bay đá chạy càng thêm cuồng bạo.

“Đi.” Đế Phạm Thiên thấy vậy trong mắt chợt lóe lên một tia chấn kinh.

Hai đại ma thú này cư nhiên là của Lạc Vũ? Sao hắn lại không nhận được chút tin tức nào về sự lợi hại của Tiểu Ngân và mười ba cấp Thôn Vân Tỳ Hưu.

Một nước tính sai, cả bàn cờ đều thua.

Lúc này quát khẽ một tiếng, nào dám lại bắt cóc Lạc Vũ theo hắn, mang theo thương thế điên cuồng thối lui mà đi.

Lúc này không đi, nếu bị cây thương màu tím này đâm trúng nữa, hôm nay cái mạng già này của hắn kể như xong.

Ngay trong tích tắc, hắn cũng đã chạy xa rồi.

Phía sau, đám người Phạm Thiên Các thấy Đế Phạm Thiên cũng không ở lại chiến đấu, bọn họ lại càng không phải là đối thủ của mười ba cấp Thôn Vân Tỳ Hưu.

Lập tức, té lên té xuống chạy như điên theo phương hướng Đế Phạm Thiên vừa rời khỏi, chỉ hận cha mẹ bọn hắn không sinh thêm hai cái đùi để chạy nhanh thêm chút nữa.

Tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh, ngay lập tức đã không thấy tăm hơi bóng dáng.

Màu máu đỏ tươi tung bay, từng chút từng chút một nhiễm đỏ trên đất.

Trong nháy mắt, phương này đã trở nên tịch liêu.

Đế Phạm Thiên vừa đi, khí thế của Tiểu Ngân và Thôn Vân Tỳ Hưu liền giảm xuống, nội thương của chúng nó còn chưa có dưỡng tốt, đây là hiệu quả vừa ăn vào vô số ma đan làm chúng có thêm lực lượng chống cự.

“Chi chi, chi chi.” Tiểu Ngân thu hồi tinh thể màu tím, bay vọt vào trong lòng Lạc Vũ, móng vuốt gờ loạn xạ kêu vài tiếng với Lạc Vũ.

Bộ dạng của nó như vậy tựa như đang oán trách Lạc Vũ không đem theo nó, một mình rời đi, còn phải bắt nó truy tìm đến đây, thiệt là tình à.

Lạc Vũ ôm Tiểu Ngân, không nói được lời gì.

Tiểu Ngân cảm giác được tâm tình phập phồng kịch liệt của Lạc Vũ, liền thu hồi thanh âm lú rú ồn ào, tiểu thảo nhi bất lấy cổ áo Lạc Vũ, cực kỳ lo lắng nhìn nàng.

Mà bên cạnh Thôn Vân Tỳ Hưu cũng nghiêng đầu suy nghĩ nhìn Lạc Vũ.

“Vũ nhi, lúc này đuổi theo...”

“Trước hết chúng ta nên rời đi nơi này đi.” Tay đưa ra ngăn trở tiếng nói của cha nàng, Lạc Vũ đỡ lấy cha mẹ nàng, bọn họ bị Thôn Vân Tỳ Hưu làm rung động đến đôi chân đều trở nên mềm nhũn ra, giúp bọn họ trèo lên người Tỳ Hưu.

Tiểu Ngân và Thôn Vân Tỳ Hưu đều là giả bộ diệu vô dương oai.

Lúc này Đế Phạm Thiên lại mang theo một nhóm thế lực, nếu hấn kiên trì chiến đấu, e rằng bọn nó cũng...

Tốt nhất là nên rời đi nơi này trước đã, hết thấy chờ rời đi nơi này tính tiếp.

Huyết sắc bay lên, Lạc Vũ ngồi trên người Thôn Vân Tỳ Hưu, quay đầu lại thật sâu nhìn thoáng qua phương hướng Vọng Thiên Nhai, cắn răng tàn nhẫn vỗ một chút Tỳ Hưu, một chuyển ba người hai thú hướng trái ngược Vọng Thiên Nhai độn thổ chạy đi.

Tỳ Hưu am hiểu thổ tính, tuy không phải như Loạn Phượng Phi Bằng bay trên bầu trời một ngày là một ngàn dặm.

Tỳ Hưu chạy trên mặt đất, cho dù trong người nó bị thương, cũng giống nhau có thể hô phong hoán vũ.

Ngay lập tức thân ảnh nó đã đi xa.

Gió bất chợt nổi lên, bông tuyết tung bay, bầu trời lạnh lẽo, làm cho người ta cảm thấy cô tịch.

Khi đến là một đôi, khi đi...hai phương chỉ có thể ngóng nhìn bóng lưng của nhau.

Mùa thu năm nay sao lại lạnh lẽo đến nhường này.

Ngồi trên Thôn Vân Tỳ Hưu mà đi, không biết mục đích, không biết phương hướng, chạy như điên trong ba ngày, đã không biết trời đất là ở đâu nữa rồi.

Vì mục đích rời xa phạm vi thế lực Phạm Thiên Các, ba ngày không ngủ mà đi, như vậy cũng không có gì để nói, chỉ là nhìn vào một đôi mắt luôn hồng hồng, làm cho người ta hối hận ở trong lòng.

“Vũ nhi, dừng lại, nghỉ ngơi trong chốc lát lại đi tiếp đi.” Phi Yên đồ bưng đôi mắt đề nghị.

Lạc Vũ cũng không phản bác, nhẹ nhàng mơn trớn đỉnh đầu Thôn Vân Tỳ Hưu: “Khổ cực người rồi, chúng ta trước...”

“Bịch.” Lời còn chưa nói hết, Thôn Vân Tỳ Hưu đột nhiên dừng lại, nhưng vẫn không kịp dừng lại, đánh lên phía trước.

Mà phía trước nó chợt lóe lên ánh sáng bạc, một bức tường vô hình đột nhiên xuất hiện, một cỗ lực lượng thật lớn “ầm” một tiếng đem nhóm người Lạc Vũ và Thôn Vân Tỳ Hưu đang ở trong lòng đất, bắn ra.

Thân hình rung rung, chui từ dưới đất lên.

Trong nháy mắt, ba người hai thú bị đẩy lên trên mặt đất.

“Bang bang bịch.” Ba người hai thú bị té trên đất, thân hình đụng phải một căn nhà bằng gỗ, chỉ nghe một thanh âm va chạm thật lớn, nóc nhà bị đụng đến phá hủy căn phòng mà ra.

Lạc Vũ tại không trung nghiêng người quay đầu, tay vươn ra muốn bảo vệ cha mẹ nàng.

Nhưng chỉ vừa mới chuyển đầu, ánh mắt vừa lúc chống lại người ở nóc nhà phía dưới đang ngược lên nhìn.

Chống lại ánh mắt mấy người đó, trái tim Lạc Vũ đột nhiên toan sập, không hề làm bất cứ tư thế công kích nào, từ không trung tự nhiên hạ xuống.

Phía dưới, Quân Phi, Hoàng Vũ, Vương Hầu đang ở trong phòng thương nghị, đều trợn mắt há hốc mồm nhìn Lạc Vũ đột nhiên từ dưới đất chui lên.

Này, này là chuyện gì xảy ra?

Gió thu bắt chợt nổi lên, mười ba cấp Thôn Vân Tỳ Hưu ba ngày không nghỉ ngơi độn thổ chạy một đường xa xôi.

Đã đi ra khỏi Vọng Thiên Nhai, tiến nhập vùng đất Hỏa Ma, là vùng đất lán giềng của Vọng Thiên Nhai tại Phật Tiên Nhất Thủy.

Gió qua ngọn cây, bầu trời xanh lam.

Cây cỏ vô tâm, lá thu vô tình.

Ánh nắng rực rỡ, chiếu xuống lá cây màu xanh bắt đầu trở nên vàng óng ánh, từng mảnh từng mảnh ánh sáng từ trên ngọn cây chiếu xuống, mặt đất vàng óng ánh sáng lạn, tươi đẹp dương cao.

Trong một ngày gió tuyết bức người.

Bầu trời đầy tuyết giống như chưa từng xảy ra, theo thời gian dần dần tan chảy.

Hỏa Ma, tại bên bờ hắc thạch rừng rậm.

Gió thu nổi lên, Hoàng Vũ, Vương Hầu, Quân Vân, Phi Yên, đứng trên mặt đất trống trải đón gió.

“Còn đang bế quan.” Vương Hầu quay đầu lại nhìn cửa phòng vẫn gắt gao đóng chặt, nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

Từ khi Lạc Vũ đến nơi này đã là ngày thứ bảy rồi.

Mà lúc Lạc Vũ vừa đến thấy bọn họ, chỉ nhờ vả chăm sóc tốt cha mẹ của nàng rồi bế quan, sau đó cũng đã không thấy nàng trở ra.

“Tâm tình không tốt.” Quân Phi chậm rãi đi tới, mặt nhăn lại, làm cho vết sẹo trên mặt càng thêm dữ tợn.

“Là lỗi của chúng ta, chúng ta...”

“Bá phụ, bá mẫu, đừng nói như vậy.” Hoàng Vũ lắc đầu, nhẹ nhàng vỗ vai Quân Vân, nghiêm mặt nói: “Lạc Vũ có cha mẹ là các ngài vốn là may mắn của nàng.

Về chuyện này không thể trách các ngài được, muốn trách chỉ có thể trách Đế Phạm Thiên quá xảo trá.”

Mấy ngày nay bọn họ cũng đã biết rõ mọi chuyện.

Đế Phạm Thiên quả thật từng tới gặp Quân Vân, nhưng khi đó Đế Phạm Thiên không có biểu lộ thân phận, Quân Vân bắt quả chỉ lịch sự đối đãi hần ta như những người khác mà thôi.

Do thấy hần ta cũng có kiến thức uyên bác, Quân Vân thấy như gặp bạn thân, nên mới vui vẻ đàm luận.

Mà sau đó, hần ta lại cứu ra vợ chồng Quân Vân từ địa lao Phi Vũ quốc, sau đó hần ta rêu rao với bên ngoài là nhốt vợ chồng Quân Vân tại Phạm Thiên Các, còn về đối nội với hai vợ chồng lại rất nồng nhiệt, đối đãi như khách quý.

Trong tình huống như vậy vợ chồng Quân Vân sao có thể nghĩ hần ta là người xấu cho được.

Bởi vậy, trong lúc trò chuyện Đế Phạm Thiên có chút để lộ ra Lạc Vũ đã đến Phật Tiên Nhất Thủy, nhưng lại rơi vào trong tay ma đầu Vân Thí Thiên, Vân Thí Thiên lại ép buộc nàng phải gả cho hần.

Tin tức như vậy, thử hỏi vợ chồng Quân Vân sao lại không khiếp sợ cho được.

Vân Thí Thiên là ai, là ma tôn nổi danh tại Phật Tiên Nhất Thủy, cho nên hần tuyệt đối sẽ là người xấu trong mắt bọn họ.

Hơn nữa những người trong Phạm Thiên Các lại thêm mắm dặm muối, cho nên thanh danh Vân Thí Thiên lại càng bị hủy hoại thành căn bã.

Lạc Vũ gả cho hần, như vậy quả thật chính là sống trong địa ngục.

Vợ chồng Quân Vân nghe xong mấy lời này, kinh hãi không thôi, lại không nghĩ ra được cách nào có thể cứu ra Lạc Vũ.

Bởi vậy cuối cùng cũng chỉ có thể nhờ Đế Phạm Thiên hỗ trợ.

Hai bên thường xuyên qua lại, dẫn đến cục diện hiểu lầm hôm nay.

Hậu quả là làm cho người thân đau đớn, cừu nhân lại hạnh phúc.

Đến cuối cùng ai cũng không có sai, điểm xuất phát của người nào cũng đều là muốn tốt cho người kia, nhưng cuối cùng lại trở thành sai lầm không thể vãn hồi.

Cái này có thể trách ai đây?

Một tiếng thở dài, Quân Phi và Vương Hầu cũng lắc đầu.

“Các ngài cũng đừng đau long, trong lòng Lạc Vũ nhất định hiểu rõ ràng nhất, nàng biết phân biệt nặng nhẹ, biết phân biệt tốt xấu.” Thanh âm Hoàng Vũ rất chậm rãi nói.

Sao có thể không đau long cho được, vợ chồng Quân Vân nhìn nhau liếc mắt một cái, im lặng không nói.

Bọn họ là muốn tốt cho nữ nhi, bọn họ là muốn liều mạng đi cứu nữ nhi, ai có thể ngờ đến, cứ nhiên lại...

“Vân Thí Thiên này cũng không tốt, dưới loại tình huống này hẳn ta cứ nhiên bỏ đi, hẳn ta quả thực...”

“Không cho nói như vậy.” Vương Hầu căm giận nói còn chưa hết, Hoàng Vũ quát lên một tiếng.

“Nếu là ta, trong tình huống này ta cũng sẽ đi.” Quân Phi hai tay ôm ngực, lạnh lùng nói xen vào một câu.

Hoàng Vũ gật đầu: “Thương thế của Vân Khung cũng chưa biết nặng nhẹ ra sao, sớm trở về sẽ có thể có cơ hội cứu được, nếu quay về chậm đã trở thành tử cục, ai cũng không thể phá giải được tình huống nan giải này.

Huống hồ dưới loại tình huống này.

Nếu mang theo Lạc Vũ, nàng đi vào Vọng Thiên Nhai sẽ trở thành địch nhân của bọn họ, nếu có thể cứu lại được Vân Khung, tất cả đều tốt không có gì để nói, bá phụ bá mẫu đến nhận lỗi là có thể hòa hoãn.

Nếu Vân Khung chết đi, Vân Thí Thiên lại không giết Lạc Vũ, không giết cả nhà nàng, như vậy chính là rất có lỗi với tỷ tỷ của hắn, có lỗi với mọi người Vọng Thiên Nhai.

Không giết, làm sao có thể phục chúng được.

Nếu giết, như vậy kết cục...

Bởi vậy để Lạc Vũ ở chỗ này, cho dù rơi vào trong tay Đế Phạm Thiên, nàng cũng sẽ không chết, ngược lại Đế Phạm Thiên sẽ vì Mờ Áo Thần Thông mà gia tăng đãi ngộ.

Đợi cho Vân Thí Thiên hẳn ổn định lại Vọng Thiên Nhai, sẽ đến đây đón Lạc Vũ, nếu là ta, ta cũng sẽ xử lý như vậy.”

Hoàng Vũ nói một phen, đem tình thế phân tích thấu triệt, giống như hắn tưởng tận suy nghĩ trong đầu Vân Thí Thiên vậy, nói lời nào lời nấy thiên y vô phùng. (*kín không kẽ hở, rất chặt chẽ)

Vương Hầu cũng là một người khôn khéo, chỉ là tâm tư không thấu đáo như Hoàng Vũ mà thôi, hắn nghe vậy gật đầu liên tục.

Mà bên cạnh, vợ chồng Quân Vân nghe vậy, đôi mắt lại càng đỏ lên.

Nếu Vân Thí Thiên giống như những gì Hoàng Vũ đã nói, lại đối với Lạc Vũ nhà bọn họ tốt như vậy, như vậy bọn họ đây là làm chuyện hay ho gì đây a.

“Ta còn tưởng rằng Vân Thí Thiên không tin Lạc Vũ chứ.” Vương Hầu vuốt đầu nói.

Nghe vậy, Hoàng Vũ cùng Quân Phi nhìn nhau liếc mắt một cái, trong mắt hai người cũng hiện lên một tia thâm trầm.

“Sợ rằng, đây đã không còn là vấn đề tin hay không rồi.” Tiếng nói của Hoàng Vũ như nặng ngàn cân.

Tin tưởng sao? Cái gì gọi là tin tưởng?

Tin Lạc Vũ không phải là gian tế, sẽ không hại hấn.

Nhưng là, kết quả này đã cho thấy không phải như vậy, cha mẹ Lạc Vũ muốn hại hấn, hại tỷ tỷ của hấn.

Đây đã không còn là vấn đề tin tưởng nữa, mà nó đã trở thành sự thật rành rành ngay trước mắt.

Mặc kệ nguyên nhân là như thế nào, sự thật đã xảy ra.

Ta không giết bá nhân, bá nhân lại vì ta mà chết.

Lúc này còn nói đến tin tưởng, thật sự là rất vô lực rồi.

Lúc này là phải giải quyết vấn đề.

Gió thu tịch liêu, một mảnh trầm mặc.

Mà ngay trong không khí trầm trọng này, cửa phòng vốn vẫn luôn đóng của Lạc Vũ đột nhiên mở ra, Lạc Vũ chậm rãi bước ra.

Bộ quần áo dính máu trên người đã được cởi ra, thay ra nam trang từ quần áo của Quân Phi, một thân màu lam làm cho cả người nàng phần chấn không ít, không còn thất hồn lạc phách như bảy ngày trước nữa, thần sắc tự nhiên, mi sắc lãnh đạm của một người đã trải qua mưa gió tìm thấy nơi an ổn.

Nàng chậm rãi đi tới, nhìn như thông thả, kì thực chỉ có hai bước đã đến trước mặt bọn hấn.

“Lạc Vũ, có nhớ chúng ta hay không?” Vương Hầu nhìn Lạc Vũ đứng bên cạnh, hấn muốn làm cho không khí tích cực lên nên mở miệng hỏi.

Nhưng lời còn chưa nói xong, trông mắt đã trừng lớn ra rồi.

Trước mắt hấn, bên cạnh vợ chồng Quân Vân còn có thêm một Lạc Vũ nữa.

Này... Đây là chuyện gì xảy ra?

Lần này, đừng nói Vương Hầu khiếp sợ, ngay cả người trầm ổn như Quân Phi và Hoàng Vũ cũng rất là kinh ngạc, vượt hai trông mắt của mình, này... Đây...

“Vũ nhi làm cho cha mẹ lo lắng rồi.” Lạc Vũ bình tĩnh đứng trước mặt vợ chồng Quân Vân, sắc mặt lãnh đạm mềm nhẹ.

Mà vợ chồng Quân Vân bị hai người Lạc Vũ làm cho khiếp sợ, trong lúc nhất thời không biết hồi đáp lại như thế nào.

“Chi chi.” Bên cạnh, Tiểu Ngân ngồi trên đỉnh đầu Thôn Vân Tỳ Hưu thấy vậy, che miệng “chi chi” cười không ngừng.

Con người trong đôi mắt nhỏ của nó như muốn nói: Thấy ngu chưa kìa, cứ nhiên bị hù dọa, ha..ha, thiệt là ngốc quá đi.

“Này...” Khóe miệng Quân Phi có điểm rút gân.

Nhưng ngay lúc hấn vừa mở miệng, Lạc Vũ đứng bên cạnh Vương Hầu chậm rãi mờ dần, giống như một đạo hình ảnh, chậm rãi biến mất trong không khí.

“Này... Đây là... Phân thân pháp?” Vương Hầu cả kinh nhảy dựng lên.

“Không phải.” Lạc Vũ quay đầu chậm rãi nói: “Là tàn ảnh.”

Tàn ảnh? Bởi vì hành động quá nhanh mà lưu lại tàn ảnh? Mọi người hai mặt nhìn nhau.

Mà ngay lúc lời nói Lạc Vũ vừa hạ xuống, Tiểu Ngân lại đột nhiên nhảy phốc lên, trên bầu trời xẹt qua xẹt lại, bởi vì tốc độ quá nhanh, tại không trung lưu lại ba cái tàn ảnh.

Bất quá, chỉ trong nháy mắt đã biến mất.

Tiểu Ngân bắt mẫn cong lên khoe miệng, rơi vào trên đầu vai Lạc Vũ.

Lạc Vũ vươn tay vuốt ve Tiểu Ngân, ngày đó bong tuyết đầy trời khắc sâu vào trong đầu nàng, tại nơi mỏng mỏng lung lung bị một lực lượng xa lạ mạnh mẽ va chạm vào.

Bị thương đến mức tận cùng, tâm tình ghen đến mức tận cùng, muốn bùng nổ tâm tình nhưng không phải khóc nháo ra tiếng.

Mà là linh khí xông thẳng lên đỉnh đầu.

Chỉ trong bảy ngày, chạm đến cảnh giới cao nhất của cổ võ đó là, Vạn Ảnh Mê Tung.

Lấy tốc độ làm cơ sở chuẩn, lấy chuẩn xác các góc độ, vẽ ra vô số tàn ảnh mê hoặc đối thủ.

Đến khi thành công, bản thân có Thiên Ảnh, Thiên Ảnh cũng giống như bản thể có khả năng tấn công địch nhân, một ngàn Lạc Vũ đồng thời rat ay, từ đây về sau nàng còn có thể sợ ai.

Sau khi giải thích một chút, Vương Hầu, Hoàng Vũ, Quân Phi nhất thời khen hay.

Không bị nghịch cảnh tàn phá, mà nàng lại lớn mạnh từ trong nghịch cảnh.

“Vũ nhi, Vũ nhi của ta giỏi quá, cha mẹ...” Quân Vân cùng Phi Yên lôi kéo tay Lạc Vũ, nhất thời kích động ghen ngào không nói nên lời.

Nữ nhi của bọn họ vốn là có thể đạt đến vị trí cao cao tại thượng nhìn xuống thiên hạ cùng với quân vương, lại bị bọn họ...

“Không nên nói, quá khứ đã qua đi, các ngài không nên để ở trong lòng, chuyện này con sẽ giải quyết.” Lạc Vũ nắm chặt tay cha mẹ nói.

Giải quyết? Giải quyết như thế nào đây?

“Ta hỏi thăm rồi, Vọng Thiên Nhai đã hủy bỏ hôn lễ, bất quá cũng không có đại tang.”

Quân Phi nhìn Lạc Vũ, đem hai tin tức mấu chốt hẩn tra được trong hai ngày này báo cho nàng biết.

Vọng Thiên quân vương hủy bỏ đại hôn, tin tức này trở thành trò cười tại Phật Tiên Nhất Thủy, ngay cả nước láng giềng Hỏa Ma nhìn cũng có chút hả hê.

Bất quá này điều này cũng không quan trọng, quan trọng là Vọng Thiên Nhai không có đại tang lễ.

Như vậy có thể thấy được Vân Khung vẫn chưa chết và đang trong tình trạng cứu chữa.

Bản thân Vân Khung không có dấu khí, tác dụng lớn nhất của Giao Mộc Long chủ thủ không được phát huy, nếu chỉ bị trúng độc và bị thương, Vọng Thiên Nhai lại có nhiều kỳ nhân dị sỹ như vậy, nói không chừng....

Lạc Vũ nghe vậy hai tròng mắt phát sáng, gắt gao nắm chặt tay lại.

Thoạt nhìn biểu hiện cũng không phải là rất hưng phấn, nhưng bàn tay nắm chặt đã nói rõ, đây tin tức khiến cho nàng kích động nhất.

“Vân Thí Thiên hẳn là đang dùng toàn lực để cứu chữa.” Hoàng Vũ nhìn Lạc Vũ: “Mặc kệ là xuất phát từ điểm lo lắng nào, hẳn đều sẽ đem hết toàn lực.”

“Ta biết.” Lạc Vũ ngẩng đầu hít sâu một hơi.

“Ta cảm giác ra được Vân Thí Thiên người này chỉ cần để ý người nào, chính là một đời cũng sẽ không buông tay, hẳn một mình đi, hẳn là muốn...”

Lạc Vũ gờ tay ngăn cản những lời Quân Phi thay Vân Thí Thiên giải thích.

“Nếu ta không hiểu hẳn, trên đời này còn có ai hiểu đâu? Hẳn nếu không hiểu ta, sao lại có thể đối đãi với ta như thế, không cần phải nhiều lời hơn nữa, trong lòng ta tự hiểu rõ.” Lạc Vũ chậm rãi lên tiếng.

Hai ngày nay nàng đã suy nghĩ cạn kiệt tất cả mọi chuyện.

Chuyện tình cảm của nàng không phải người khác muốn phá hủy là có thể phá hủy được.

Những gì nàng muốn sẽ đem toàn lực đi đoạt lấy, đi bảo vệ, tuyệt đối sẽ không có chuyện nửa đường buông tay, cho dù cách trở ở trung gian là một dãy ngàn hà, nàng cũng sẽ vượt qua.

Chỉ là thương tổn đã tạo thành, nàng phải đền bù lại.

“Vậy người định làm như thế nào?” Hoàng Vũ nhìn Lạc Vũ hỏi.

Lạc Vũ kéo tay vợ chồng Quân Vân, nghe hỏi vậy trong mắt lóe lên một tia cơ trí.

“Hôm nay ta có kết cục như thế, là do ta quá yếu, yếu đến trở thành nhược điểm của hân, yếu đến hân bị người ta đánh lén hãm hại, cũng yếu đến tạo thành cục diện bế tắc như thế này đây.”

Ở xã hội hiện đại, nàng tinh thông cổ võ, một cái chớp mắt đã đi ngàn dặm, tòa nhà ười mấy tầng cũng có thể bay vọt lên, hái hoa cũng có thể đả thương người, đập tuyết vô ngân, nàng lại có một cỗ thể lực cường đại là sự môn làm hậu thuẫn.

Những người khác có thể so sánh được với nàng quả thật không nhiều lắm.

Nhưng mà ở Vong Xuyên đại lục này lại không phải như vậy.

Ở đây đều là cao thủ nhất lưu, tất cả đều có thể lực của riêng mình, bọn họ muốn bóp chết nàng quả thật dễ dàng như bóp chết một con kiến.

Mà vẫn còn đang trong quá trình biến đổi để trở nên mạnh mẽ, lại bị sự xuất hiện đột ngột của Vân Thí Thiên làm nhiễu loạn, nàng lại không có thời gian nâng cao thực lực đã theo Vân Thí Thiên chạy đi.

Mà bây giờ, ngay cả cảm tình của nàng cũng trở thành mưu kế do người khác xếp đặt lợi dụng.

Đến lại bị người ta thiết kế.

Tất cả công lao đều bị phui trôi hết, ngược lại trở thành tội nhân.

Sai lầm của cha mẹ nàng, nàng nhận, có câu: nợ cha con trả là chuyện thiên kinh địa nghĩa, nàng cũng không có gì phải nói.

Nhưng là, hôm đó Vân Khung phẫn nộ như thế, ánh mắt đăm người Yến Phi, Yến Trần căm hận nhìn nàng như thế, làm cho trái tim nàng trở nên băng giá.

Nàng là loại người nào, Vân Khung tiếp xúc với nàng chưa lâu nên không biết, nhưng đăm người Yến Phi, Yến Trần không lẽ còn tiếp xúc với nàng chưa đủ lâu hay sao? Một cạm bẫy nhỏ nhỏ như thế cũng có thể làm cho bọn họ nhìn nàng với ánh mắt như thế, nàng thật sự không còn gì để nói.

Dù là, bọn họ ít ra cũng phải có chút không tin, có chút do dự, trái tim nàng cũng không trở nên lạnh giá như thế này, đáng tiếc...

Lạc Vũ hít sâu vào một hơi, khòe lóc than thở, oán trời trách đất là vô ích, bắt đầu từ bây giờ nàng phải sống tốt, vì chính mình mà sống, vì chính mình lấy lại danh dự, vì sum hợp với Vân Thí Thiên, nhưng lại quyết không để người khác đập lên chính mình một lần nữa.

Diệt trừ hết thảy những người hãm hại nàng, tiêu trừ tất cả địch nhân.

Những gì nàng đáng phải gánh chịu, đáng phải áy náy, nàng nhận hết, và sẽ hoàn trả lại những gì nàng thiếu người ta.

Những gì nàng không nên gánh chịu, người ta lại quăng đến trên đầu nàng, nàng sẽ khiến cho người đó, gấp bội hoàn trả.

“Đúng rồi, như thế là được rồi, người rút cuộc hiểu rõ ràng rồi.” Hoàng Vũ, Quân Phi, Vương Hầu liếc nhau, mắt sáng như sao.

Có ân báo ân, nợ máu trả bằng máu.

“Để cho các người phải lo lắng rồi.” Lạc Vũ nhẹ nhàng buông tay xuống nói.

“Tốt rồi, Lạc Vũ, trước mắt chúng ta không thể xen vào chuyện tình của Vọng Thiên Nhai, lúc này chúng ta nên chú ý chuyện của chúng ta bên này, người xem...”

Lập tức, Hoàng Vũ, Quân Phi, Vương Hầu liền nhiệt liệt hẳn lên.

Bọn họ cũng vừa mới đến Hỏa Ma, tất cả chỉ vừa mới bắt đầu, Lạc Vũ đã tới rồi.

Như vậy bọn họ sẽ như một sợi dây liên kết lại, cùng nhau tiến về phía trước.

Ngửa đầu lên nhìn trời cao xanh thăm.

Thí Thiên, xin lỗi, lúc này đây là ta thương tổn đến lòng người, lòng của người có bao nhiêu đau đớn, trái tim của ta cũng có bấy nhiêu đau đớn.

Về chuyện của hoàng tử, trước mắt Lạc Vũ không có khả năng làm gì cả, nhưng những chuyện khác Lạc Vũ sẽ giải quyết, nhất định sẽ.

Những ai nợ chúng ta, hại chúng ta, ta đều phải cho hắn hoàn trả tận gốc cả vốn lẫn lời.

Đợi tất cả đều được giải quyết, ta sẽ đích thân đến Vọng Thiên Nhai, tạ lỗi cùng người, muốn chém muốn giết tuyệt không nhú mày.

Ngày mùa thu sang rõ, mặt đất là một mảnh vàng óng.

Thời kỳ tượng trưng ủa thu, cũng chính là ly biệt.

Bầu trời màu lam cao cao, mây trắng phiêu phiêu.

Một đôi người, hai ngã rẽ.

Mà lúc này ở Vọng Thiên Nhai, là một mảnh ám triều mãnh liệt, hào khí áp lực cơ hồ như trời đông giá rét, như trắng lạnh cô tịch trên cao, lạnh đến xâm nhập cả cốt tủy con người.

Quốc quân các nước đã sớm rời đi, các nô phò, người hầu cận đều vội vàng, bận rộn không ngừng nghỉ, cả vương cung nghiêm túc cơ hồ làm cho ruột gan người ta phát lạnh.

Tầm cung Vân Thí Thiên.

“Tỷ tỷ sao rồi?” Về mặt Vân Thí Thiên trắng bệch, mới vừa mở mắt ra đã xoay người muốn ngồi dậy, bị Phong Vô Tâm đè lại bả vai.

Về mặt Phong Vô Tâm nghiêm túc cùng lo lắng, nghe vậy lắc đầu cắn răng nói: “Không biết, Tinh Túc Nhị Thập Bát tôn giả cũng ở nơi đó chữa trị cho nàng, có thể giữ lại một hơi, chỉ là không biết...”

Nói còn chưa dứt lời, lấy công lực của Tinh Túc Nhị Thập Bát tôn giả cũng chỉ có thể giữ lại cho nàng một hơi thở, hậu quả người nào dám cam đoan.

Vân Thí Thiên vừa nghe liền quay đầu muốn xuống giường ra ngoài, thân hình run lên, phun ra một tia máu tươi.

“Quân vương, trưởng công chúa điện hạ đã gặp chuyện không may rồi, người không thể lại xảy ra chuyện, ta van cầu người, không nên lộn xộn nữa, không nên lại di động thân mình.”

Phong Vô Tâm thấy vậy gấp đến độ miệng cũng sắp trào bọt ra rồi, những người khác trong điện lại cấp bách quỳ xuống.

Một đường trở về, quân vương của bọn họ thúc dục Loan Phượng Phi Bằng bay gấp trở về, đáng lý phải mất nửa ngày thời gian đã bị hắn rút xuống chỉ còn có hai canh giờ đã đến Vọng Thiên Nhai.

Một khi dùng toàn lực đấu khí thúc dục, vết thương cũ sẽ mạnh mẽ tái phát, nếu không phải có Tinh Túc Nhị Thập Bát tôn giả lập tức xông về phía trước liên thủ giúp hắn ngăn chặn, mạng của hắn đã...

Nói không chừng so với Vân Khung hắn sẽ đi trước một bước...

Trải qua mấy ngày hôn mê đến hôm nay mới tỉnh dậy.

Vân Thí Thiên nghe vậy hít sâu vào một hơi, cường chế áp lo lắng và phần nộ trong lòng.

Trong nháy mắt, tấm cung Vân Thí Thiên chỉ còn lại tiếng ho khan kịch liệt.

“Các nơi đã an bài thỏa đáng?” Một lúc lâu sau, thanh âm Vân Thí Thiên mới khôi phục lại tỉnh táo.

“Không có vấn đề, thách Đế Phạm Thiên hần cũng không dám đến đây, bắt quá...” Phong Vô Tâm chần chờ một chút, nhìn ánh mắt Vân Thí Thiên, ngập ngừng một lúc lâu mới quyết định không giấu diếm.

“Đế Phạm Thiên bị thương, nghe nói là bị Tiểu Ngân đâm một thương, Quân Lạc Vũ biến mất vô tung.”

Vân Thí Thiên nghe vậy ánh mắt thật sâu đen xuống, trong mắt cuồng phong bạo vũ cơ hồ cuồng liệt đến nỗi muốn hủy diệt cả thiên địa.

Một mảnh tĩnh mịch, một lát sau Vân Thí Thiên đột nhiên nâng tay lên, chúng người hầu trong điện rất nhanh lui xuống, chỉ chừa lại có một người là Phong Vô Tâm.

“Phong Vô Tâm, ngươi có tin nàng hay không?” Trong không khí tĩnh lặng, Vân Thí Thiên đột nhiên trầm giọng nói.

Phong Vô Tâm sững sốt ngay sau đó cắn răng nói: “Nàng làm hại người và trưởng công chúa thành như vậy, ta còn...”

“Ta chỉ hỏi ngươi tin hay không tin?” Vân Thí Thiên cất cao giọng ngăn lại hỏi.

Phong Vô Tâm nghe vậy, trầm ngâm một lúc lâu, mới chậm rãi nói: “Tính cách của nàng là sẽ không làm loại chuyện này, nếu ta còn có thể nhìn lầm, hai mắt này đã không còn cần phải tồn tại rồi, việc này có khả nghi.”

Ngày đó hần bị chọc tức giận công tâm không có suy nghĩ nhiều, hơn mười ngày trôi qua sau đó, sau khi bớt giận hần cẩn thận nghĩ lại, nhưng cũng thấy ra có chút không đúng.

Vân Thí Thiên nhìn thoáng qua Phong Vô Tâm, một lát sau chậm rãi gật đầu.

Không hổ là người cùng hần lớn lên, hần không nhìn lầm Phong Vô Tâm.

“Âm thầm bảo vệ nàng, khụ khụ...” Khóe miệng Vân Thí Thiên máu chảy không ngừng, nội thương của hần...

“Quân vương, người...”

“Khụ khụ...” Vân Thí Thiên mạnh ho lên, nhưng lại trừng mắt nhìn chăm chăm Phong Vô Tâm không rời.

Phong Vô Tâm thấy vậy nắm chặt nắm đấm.

Âm thầm bảo vệ nàng, nguyên lai không phải quân vương nhà hần cùng Lạc Vũ trở mặt thành cừu, mà là tự tạo cho nàng một con đường sống.

Lúc này nếu Lạc Vũ tới Vọng Thiên Nhai cũng chỉ có con đường chết, bởi vì quân vương nhà hần bi trọng thương hôn mê sẽ không bảo vệ được nàng, mà ở Vọng Thiên Nhai người muốn lấy mạng Lạc Vũ rất nhiều.

“Trưởng công chúa nàng...”

Phong Vô Tâm nhìn ánh mắt Vân Thí Thiên, nói cũng không nói hết.

Hần rõ ràng rồi, Vân Thí Thiên vốn tin tưởng Lạc Vũ, nhưng là hần không tin cha mẹ Lạc Vũ.

Hần để bọn họ rời đi là vì sợ mình sẽ giết cha mẹ Lạc Vũ trong cơn phẫn nộ, cho nên...Cho nên...

Hần là sợ Lạc Vũ thương tâm.

Phong Vô Tâm hiểu ra tất cả, nắm ngón tay nắm chặt cũng bắt đầu run rẩy.

Quân vương nhà bọn họ không động tình thì thôi, vừa động tình quả thực...

Khó trách Đế Phạm Thiên dám xếp đặt như thế, dám ra tay như thế, đây là chắc chắn rằng Lạc Vũ là nhược điểm của quân vương bọn họ.

Phần tình yêu này đã thâm sâu đến độ này rồi.

Hắn, có cần hay không hắn thay quân vương chặt đứt chuyện này...

“Phong... Vô... Tâm...” Phong Vô Tâm suy nghĩ đến đây, Vân Thí Thiên đột nhiên mở miệng, mỗi chữ mỗi câu ẩn chứa vô tận hàm nghĩa nguy hiểm.

Phong Vô Tâm nhìn Vân Thí Thiên, Vân Thí Thiên vừa học máu vừa trừng mắt nhìn Phong Vô Tâm.

Hai người đối mặt nhau một lúc lâu, một lát sau Phong Vô Tâm thở dài một tiếng, hạ xuống quyết tâm nói: “Vâng.”

Vọng Thiên Nhai, Yến Phi, Yến Trần, Yến Lâm, tất cả đều là các đại tướng tọa trấn một phương, bọn họ muốn giết một người, cho dù người đó có chạy đến chân trời góc biển cũng sẽ có người báo tin cho bọn hắn.

Nếu hắn không âm thầm ra mặt giúp đỡ, Lạc Vũ cho dù đi tới chân trời, cũng sẽ không có một ngày sống yên.

Quân Lạc Vũ, Vân Khung, cha mẹ Lạc Vũ, quân vương nhà bọn họ, chữ tình chữ hiếu bên trong, thật là nghiệt duyên, nghiệt duyên a, phải làm như thế nào mới tốt đây.

74. Chương 74

Vân Thí Thiên nghe Phong Vô Tâm đồng ý rồi, đôi mắt nhắm lại.

Lời hứa của Phong Vô Tâm đáng giá nghìn vàng, làm việc ổn thỏa, một khi hắn đáp ứng hắn sẽ tuyệt đối không âm thầm làm khó Lạc Vũ.

Tâm trạng bình ổn lại, Vân Thí Thiên kịch liệt ho khan, máu tươi tuôn ra.

“Mau mời hai mươi tám tôn giả lại đây, mau, mau.” Trong nháy mắt Phong Vô Tâm cả kinh, sắc mặt đại biến, hoảng sợ cấp bách kêu to.

Lập tức, tám cung Vân Thí Thiên chỉ tĩnh lặng trong nháy mắt đã hỗn loạn cả lên.

“Đốc hết... toàn lực... cứu...”

“Ta biết, ta biết, người lo dưỡng thương trước đi, những chuyện này ta biết phải làm gì, người đừng hao tổn tâm trí về vấn đề này nữa.” Thanh âm đứt quãng dằn dò của Vân Thí Thiên còn nói chưa hết, Phong Vô Tâm đã nóng lòng tiếp lời.

Vọng Thiên Nhai của bọn họ đã quy ngã một người, người này lại không thể suy sụp nữa, không thể.

Khóe môi đều chảy ra máu tươi, Vân Thí Thiên hít sâu một hơi, trong mắt ẩn chứa gió lốc.

Chờ hắn qua một cửa này, hắn sẽ tìm người kia tính sổ, kết thúc “sổ sách”.

Nắng vàng ngày thu, chiếu vào từ cửa sổ.

Chiếu rọi lên những nô phó bối rối đi lại trong cung, chiếu rọi lên máu tươi đỏ sẫm, nổi lên nhè nhẹ màu vàng, cũng không có chút nào ấm áp, ngược lại lạnh đến kinh người.

Vô số cao thủ Vọng Thiên Nhai đều vội vã, hai mươi tám tôn giả cấp bách một đầu tóc bạc chạy vội lại.

Xa xa, Yến Trần, Yến Phi, Yến Lâm tức giận tận trời, hai mắt đỏ đậm, sắc bén ra lệnh: “Truyền hiệu lệnh của ta, toàn lực đuổi giết một nhà ba người của Quân Lạc Vũ, không tiếc hết thủy đại giới, bầm thây vạn đoạn...”

Gió thu bất chợt nổi lên, rõ ràng tươi đẹp, nhưng lại rét lạnh như băng.

Tháng chín mùa thu, hoa quế ngọt ngào héo tàn, những chiếc lá chậm rãi rơi từ trên cành xuống, rơi vào tro bụi, nghiền thành bùn đất, một cây một mùi thơm, một năm trở hoa một lần.

Hoa lãng rơi, ai biết được cây cũng tương tư?

Gió di chuyển thiên hạ, hai đầu Phật Tiên Nhất Thủy đều bị trọng thương.

Ào ào vũ bão, vẫn bất động thanh sắc từ trước, hôm nay bắt đầu biến sắc rồi.

Lúc này ở Hỏa Ma lại hỗn loạn không chịu nổi.

Mà Hỏa Ma, là nước láng giềng của Phật Tiên Nhất Thủy, liên sát thế lực Đế Phạm Thiên, diện tích so với Phật Tiên Nhất Thủy còn lớn hơn gấp đôi.

Mà cao thủ trong đó càng nhiều hơn so với Phật Tiên Nhất Thủy, trình độ xa hoa càng sâu hơn Phật Tiên Nhất Thủy, kỳ trân dị bảo lại càng không cần phải nói...

Song, nó lại không nổi danh bằng Phật Tiên Nhất Thủy, mà nguyên nhân nó không thể chiếm được vị trí số một tại Vong Xuyên đại lục, là vì nó quá hỗn loạn, tuyệt đỉnh hỗn loạn.

Mà Hỏa Ma, tựa như tâm bão, tất cả những gì hỗn loạn nhất đều tập trung ở đây.

Giết người, cướp của, phóng hỏa, các thế lực hỗn tạp cùng tồn tại, trên đường có thể tùy thời thấy người giết người, thấy người cướp của, cũng có thể thấy được người ta ném một vạn hoàng kim như không, tiêu tiền như nước.

Có người phú khả địch quốc, cũng có tên khát cái đầy đường.

Nếu dùng từ ngữ ví von của Lạc Vũ mà nói, nơi này giống như ốc đảo trên sa mạc, trong sa mạc lại ẩn giấu hồ vàng, nhưng lại hỗn loạn rối tinh rối mù không biết đường đâu mà tìm, có thể nói Hỏa Ma là tập trung của hỗn loạn và điên cuồng.

Mỗi người là một thế lực, không ai phục ai, người này xem thường người khác, vui sướng cũng giết người, mất hứng cũng giết người.

Hỏa Ma, đây chính thức là nơi mà một người có thể dựa vào nắm đấm gây dựng thế lực.

Không có đạo lý, không có pháp luật, không có chúa tể, chỉ có nắm đấm.

Gió thu vù vù bay qua, trong một căn nhà gỗ tại trấn nhỏ Ngân Hồng ở vùng ngoại ô biên cảnh Hỏa Ma.

“Đây là tình huống trước mắt.” Hoàng Vũ giảng giải hết thấy cho bọn họ, lại ngẩng đầu nhìn hướng Lạc Vũ.

Thời gian bọn họ đến đây cũng không lâu, hết thấy chỉ vừa mới bắt đầu.

Một thân lãnh đạm, đem tất cả ái hận tình cừu che giấu trong lòng, trong mắt Lạc Vũ hiện lên cảm động, chậm rãi nói: “Làm liên lụy các người rồi.”

Bên cạnh, Quân Vân và Phi Yên liếc nhau, trong mắt cũng hiện lên than thở.

Quả thật, trong thời gian ngắn như vậy lại có thể làm được đến nhường này, đã rất có năng lực rồi.

Quân Phi lưu lại một nửa bộ hạ tiếp tục phát triển ở thế lực ba nước Phi Vũ, Phong Lâm, Hạo Tàng, hơn phân nửa bộ hạ mang đến nơi này, bắt đầu trấn nhỏ Ngân Hồng dần dần thẩm thấu sâu vào vùng đất Hỏa Ma.

Mà Hoàng Vũ và Vương Hầu, lợi dụng đan dược và tâm pháp mà lúc trước Lạc Vũ đưa cho bọn họ, triệu tập mấy chục đệ tử của hiệp hội dược sư, vừa dạy chế thuốc, vừa dạy họ công phu.

Lúc này đây, nhóm đệ tử này cũng đều theo bọn họ đến đây, đóng quân ở bên ngoài trấn nhỏ, trước mắt lấy bán đan dược mà sống.

Trấn nhỏ Ngân Hồng này là nơi gần Phật Tiên Nhất Thủy nhất, chỉ cần đi qua hắc thạch rừng rậm, chính là thế lực của Phạm Thiên Các.

Phạm thiên Các có Đế Phạm Thiên tại vị, mà người ở Hỏa Ma vô pháp vô thiên nhưng còn biết cái gì là lợi cái gì là hại, nên cũng không dễ dàng gây chuyện.

Bởi vậy, trấn nhỏ này cũng không đến nỗi quá bạo loạn như những nơi khác ở Hỏa Ma.

Cho nên, Hoàng Vũ có thể trước sau chuẩn bị thỏa đáng, không gặp nhiều lắm mưa gió đã lập nên một môn phái nhỏ nhỏ, môn phái đặt tên là “vàng vũ trước sau chuẩn bị thỏa đáng, không nhiều lắm mưa gió địa lập rồi một người môn phái nhỏ, môn phái tên đã bảo “Trung Võ Môn”.

Bởi vì hần nhớ kỹ Lạc Vũ từng nói qua với bọn hần, công phu của nàng gọi là, công phu Trung Quốc.

Môn chủ là Lạc Vũ, hần và Vương Hầu là Phó môn chủ.

Mặc dù môn phái bây giờ còn nhỏ, nhưng hình thể môn phái đang dần được hình thành.

“Không mệt, không mệt, vì lý tưởng của chính mình sao lại mệt được chứ.” Vương Hầu tùy tiện cười, hào khí vung tay lên.

Lạc Vũ nhìn Vương Hầu sáng khoái, Hoàng Vũ trầm ổn, Quân Phi lãnh khốc, thần thái đậm mạc trong mắt bắt đầu sáng lên.

Lúc nàng đang vì người khác liều chết liều sống.

Bằng hữu của nàng lại vì nàng mà xây tổ, thành lập thế lực.

Phần tình nghĩa này, so với núi còn nặng hơn, so với biển còn sâu thẳm hơn.

“Lạc Vũ, trong tình hình này ta cũng không giấu người, lúc này người muốn giết Đế Phạm Thiên, thực lực vẫn còn thua rất xa, người cần bản không phải là đối thủ của hần.

Việc này người trước hết giữ trong lòng, đặt làm mục tiêu phấn đấu, để tâm tạo nên thế lực, trước tiên “ngôi ổn” ở vùng đất này, mới có thể có thực lực liều mạng với Đế Phạm Thiên.” (*có địa vị vững chắc ở Hỏa Ma)

Hoàng Vũ nhìn Lạc Vũ, nói những lời thăm thía.

Lạc Vũ ngẩng đầu nhìn Hoàng Vũ, trong mắt hiện lên một tia cơ trí: “Ta hiểu rõ.”

Lúc này sao nàng lại không rõ những chuyện này, nếu nàng làm vậy tức là trực tiếp đi tìm chết rồi, nói gì đến báo thù rửa hận nữa.

Hoàng Vũ nghe vậy trong mắt dâng lên một tia cười nhẹ, như vậy là được rồi.

“Vũ nhi, người học Mờ Áo Thần Thông đi, đến lúc đó người nào cũng không phải sợ rồi.” Ngay lúc này, Quân Vân đột nhiên nói xen vào một câu.

Lạc Vũ vừa nghe, chớp mắt một chút, lại quay đầu nói: “Cha, người thật sự có liên quan đến Mờ Áo Thần Thông?”

Cha nàng có quan hệ với Phiêu Miểu tộc sao? Cha biết Mờ Áo Thần Thông?

Lắc đầu, Quân Vân trầm giọng nói: “Sao ta lại có thể liên quan đến bọn họ chứ, ta chỉ suy đoán ra khi người và Đế Phạm Thiên nói chuyện với nhau thôi.

Ta nhớ rõ năm đó trong mật địa Phong Lâm quốc, ta từng gặp qua một người, sau đó cơ duyên xảo hợp cầm đi một vật.

Bất quá lúc ấy tay chân ta bối rối không có chú ý, đồ vật kia dính vào ống tay áo của ta bị ta mang ra mật địa mà không hay.”

Quân Vân trầm tư nói: “Sau lại ta đem vật kia cho người, chuyện bị lạc trong mật địa ta cũng băng quơ không thềm để ý nữa.

Chỉ là, thật không ngờ hôm ấy lại đem mầm tai họa gieo xuống gia đình ta.”

Quân Vân nói đến đây, thật sâu thở dài một tiếng.

Mờ Áo Thần Thông, mấy ngày nay hần đều lặp đi lặp lại mấy từ này, đem những lời hần từng nghe Đế Phạm Thiên nói như không có gì ý nghĩa, lặp đi lặp lại.

Cuối cùng mới hiểu được, cái gọi là Mờ Áo Thần Thông là đồ vật mà hôm đó hắn mang về từ Phong Lâm quốc.

Cho nên, mới có chuyện Đế Phạm Thiên từ ngàn dặm xa xôi đến “ngẫu nhiên tình cờ” gặp hắn, mới có một loạt chuyện tình phát sinh sau đó.

Thật sự là không biết nói là tạo hóa tốt hay là may mắn rất cường thịnh nữa?

“Đưa vật đó cho con rồi?” Dung nhan nhợt nhèo của Lạc Vũ lần đầu tiên lộ vẻ kinh ngạc.

Cha nàng đem tín vật của Phiêu Miểu tộc đưa cho nàng rồi? Sao nàng lại không biết gì hết vậy.

“Chiếc nhẫn lồng vào chiếc vòng cổ mà ta cho người tùy thân mang theo bên mình...Di, vòng cổ của người đâu rồi?” Quân Vân chỉ một ngón tay về phía cần cổ Lạc Vũ, kinh ngạc hỏi.

Năm đó, sau khi hắn phát hiện chiếc nhẫn này, cũng biết là vật gì đó lấy từ Phong Lâm quốc, bất quá hắn thật sự không nhìn ra vật này có bí mật gì.

Bởi vậy, cũng xem như chuyện này cũng không là đại sự gì, đưa cho Lạc Vũ.

Nào biết đâu rằng thứ này có lai lịch lớn như vậy.

Lúc này, một ngón tay Quân Vân chỉ vào cần cổ Lạc Vũ, phát hiện trên cổ nàng không có đeo vòng cổ, không khỏi kinh ngạc nói.

Lạc Vũ nghe Quân Vân nói như vậy, vươn bàn tay lên sờ nơi nàng đã từng đeo vòng cổ.

Chiếc nhẫn kia, nàng đã đưa cho Vân Thí Thiên rồi.

Vuốt lên nơi cần cổ thiếu đi một vật thường ngày, gương mặt đậm mạc của Lạc Vũ chậm rãi hiện lên vẻ tươi cười, uống phí cho Đế Phạm Thiên hao tổn tâm trí tính toán, cũng không biết nàng đã sớm đưa vật ấy cho Vân Thí Thiên rồi.

Duyên phận, duyên phận, có một số việc thật là trời định.

Bàn tay Lạc Vũ chậm rãi vuốt ve chiếc nhẫn đang đeo trong tay, thanh âm cực nhẹ nhưng lại cực trầm ổn: “Ta tặng cho người rồi.”

“Tặng cho người rồi? Người...” Lời nói kinh ngạc của Vương Hầu còn chưa dứt, đã bị Hoàng Vũ chặn lại rồi.

Mờ Áo Thần Thông, bọn họ cũng không biết là cái gì vậy, bất quá Vân Thí Thiên cùng Đế Phạm Thiên đều muốn, như vậy khẳng định đó vốn là thứ tốt.

Chỉ là, Lạc Vũ tặng cho người rồi, tặng rồi mà vẻ mặt lại ôn nhu như vậy, người được tặng trong lòng bọn họ cũng đã biết là ai.

“Tặng rồi thì tặng rồi, tất cả đều theo ý người.” Quân Vân nhìn Lạc Vũ, thanh âm ôn hòa.

Tay cách quần áo sờ soạng tinh thể màu tím trong lòng, những lời tộc nhân Phiêu Miểu nói ngày đó vẫn còn vang vọng bên tai.

Lấy tín vật và tinh thể màu tím này hợp lại mới có thể mở ra con đường dẫn đến Mờ Áo Thần Thông.

Mà bây giờ, một vật tại trên người Vân Thí Thiên, vật còn lại trên người của nàng.

Đoạn tơ tằm này luôn luôn nối kết bọn họ lại với nhau, không ngừng quấn chặt.

Hít sâu một hơi, đè xuống tất cả tâm tình ba động trong lòng, Lạc Vũ ngửa đầu nhìn nhóm ba người Hoàng Vũ: “Đã đạt đến lam tôn cao thủ rồi?”

Chỉ mấy tháng không gặp, đầu khí của ba người lại mạnh thêm rồi.

Quân Phi cười một chút: “Nhờ công lao của người đó.”

Thạch tửu mà nàng đưa cho bọn hắn giúp bọn hắn chỉ trong thời gian ngắn đã tăng cao thực lực lên rồi.

Bất quá ở trên đất Hỏa Ma này, cấp bậc lam tôn cao thủ còn chưa đủ, còn cần phải mạnh mẽ hơn, mạnh mẽ hơn nữa.

Lạc Vũ gật đầu, đứng dậy nhìn về phía Quân Vân và Phi Yên, nói: “Cha mẹ, các ngài cũng nên tu luyện chung với các đệ tử trong môn phái đi, đấu khí bị phế, vẫn có thể học cổ võ.

Đó là võ công hoàn toàn khác với trước đây, người có đấu khí học không có kết quả tốt, nhưng các ngài không có đấu khí, có lẽ có kết quả cũng không chừng.”

Quân Vân cùng Phi Yên vừa nghe, hai người nhìn nhau liếc mắt một cái, trong mắt đều là ánh sáng.

Bọn họ biết Lạc Vũ có một sư phụ có võ công xuất quỷ nhập thần, võ công này...

“Được.” Dứt khoát ngắn gọn, những lời Quân Vân nói leng keng mà hữu lực.

Bọn họ sẽ không trở thành trói buộc của Lạc Vũ, vì muốn tốt cho nữ nhi, vì muốn tốt cho chính mình, biến mạnh mẽ mới là chính đạo.

Bọn họ đã hại Lạc Vũ một lần, nữ nhi đem nỗi khổ đè nặng trong lòng, không một chút nào trách cứ bọn họ, bọn họ là bậc làm cha làm mẹ, nhìn nàng thương tâm như vậy lại không thể giúp ích được cái gì cả.

Như vậy, bây giờ bọn họ tuyệt đối sẽ không để chuyện này xảy ra lần thứ hai, bọn họ là bậc cha mẹ, bọn họ phải bảo vệ nữ nhi, phải bảo vệ.

“Hoàng Vũ, bán đan được lấy tiền chỉ là kế sách tạm thời, một khi không có được liệu bào chế, chúng ta sẽ khó khăn, cho nên ở phương diện này phải có một phương pháp nhất劳永逸.” (*làm chuyện gì đó có thể bảo toàn tất cả các mặt)

Một môn phái muốn phát triển, tiền, là thứ mà chúng ta không thể thiếu được.

Từ Phi Vũ mang tới đây, cuối cùng cũng đã có công dụng.

“Ta biết.” Trong mắt Hoàng Vũ hiện lên một tia xảo trá, đứng lên nói: “Ta tuyển nơi này làm nơi đặt chân, một là nó tương đối an toàn, cách Phật Tiên Nhất Thủy gần, rất thuận lợi nghe ngóng tin tức của người.

Hai là, người đi theo ta, ta cảm thấy ở vùng ngoại ô bên dưới loạn thạch có cổ quái, trong đó có một cỗ linh khí cường đại, chỉ có người biết cổ võ như người mới có thể cảm nhận được.”

Lạc Vũ vừa nghe nhướng mi: “Ác? Đi, đi xem một chút.”

Linh khí? Thứ này nhưng là do thiên sinh ra mà thành.

Những dược liệu cực phẩm, những vật quý báu cũng sinh trưởng ở những nơi có linh khí dư thừa, linh khí quá cường đại, như vậy hậu quả nhưng là...

“Được.”

Lập tức, mấy người liếc nhau, bắt đầu di chuyển.

Trần nhỏ Ngân Hồng ở vùng ngoại ô, cách căn nhà gỗ của nhóm Hoàng Vũ không xa.

Những hòn đá đỏ loạn thất bát tao trải dài không thấy điểm cuối, giống như những ngọn núi nhỏ phập phồng, trùng trùng điệp điệp.

Hỏa Ma chuyên khai thác đá đỏ, cho nên mấy hòn đá màu đỏ này cũng không có gì lạ.

Bất quá một đám chất đồng cùng một chỗ như vậy, lại đồ sộ như vậy làm cho Lạc Vũ đi theo Hoàng Vũ đến tận đây cũng phải cảm thán một phen. Lạc Vũ không cảm thấy có gì dị thường, không cảm giác ra một chút xú linh khí nào.

Trước mắt là vùng đất hoang vu, cũng cỡ như Hoang thành của Phạm Thiên Các, so sánh với nơi cực phẩm dành cho dược thảo sinh trưởng, quả là khác biệt một trời một vực.

Lạc Vũ cũng không nhiều lời, vận chuyển công pháp cổ võ, chậm rãi hấp khí tức, dưới chân đi theo hình bát quái dò xét.

Gió thu thổi nhẹ, một mảnh hoang vu nhìn qua hết sức hiu quạnh.

Sợ rằng, đây cũng là nguyên nhân mà các nhân vật ở trấn nhỏ Ngân Hồng chấp nhận cho Hoàng Vũ lập phái ở đây, nơi này hoang vắng cơ hồ có thể so sánh với một bãi tha ma.

Mùi cỏ hoang nương theo gió thổi hây hây tiến vào trong chớp mũi Lạc Vũ, nàng nhắm mắt lại, tặc tử trung tâm giác quan.

Một mùi thơm nhẹ lẫn với mùi hư thối rửa nát của cỏ hoang, giống như hoa sen sâu kín bị che giấu trong một mùi tanh rất nặng của bùn đất, và nó đang mạnh mẽ phát triển.

Hai mắt Lạc Vũ mở ra, dưới đất có cái gì đó.

“Có chuyện?” Hoàng Vũ hạ giọng, đôi mắt nhìn Lạc Vũ ẩn chứa hưng phấn.

“Có.” Trong mắt Lạc Vũ cũng chợt lóe lên ánh sáng.

“Thật tốt quá.” Hoàng Vũ nhất thời hưng hăng tự đắc lòng bàn tay mình một chút, hẳn quả nhiên không có nhìn lầm.

“Ta phải tra xét thêm một chút đã.” Lạc Vũ thấp giọng nói một câu, đột nhiên ngửa đầu kêu nhỏ một tiếng.

Đối với dược thảo quý trọng, ở nơi có linh khí, Tiểu Ngân là tên hiểu biết rõ ràng nhất a.

Tiếng huýt sáo chưa dứt, Tiểu Ngân không biết đã chạy đi đâu từ sáng sớm nay, nghe thấy tiếng kêu gọi liền chạy ra từ trong đồng loạn thạch.

Tiểu móng vuốt ôm một tảng đá lớn màu đỏ, đang “dát băng dát băng” vui sướng ăn đây.

Lạc Vũ biết Tiểu Ngân là cái tên ăn tạp, cái gì cũng có thể ăn, từ sau lúc nó ăn thịt nướng của nàng, cơ bản nó cũng không có cảm hờn đá gặm nữa.

Hôm nay cứ nhiên ôm ăn vui sướng như thế, xem ra quả nhiên có khác thường.

“Dưới này có cái gì vậy?” Lạc Vũ ôm Tiểu Ngân, lấy lên hòn đá từ trên móng vuốt Tiểu Ngân nhìn xem kỹ.

Tiểu Ngân thấy vậy quơ móng vuốt với Lạc Vũ, “chi chi nha nha” kêu loạn.

Chỗ kia còn có rất nhiều, sao ngươi lại đoạt của ta? Đoạt đồ ăn của người ta, Lạc Vũ là cái trứng thối.

Lạc Vũ thấy vậy, mở miệng nhẹ nhàng liếm hòn đá màu đỏ một chút, cẩn thận phân biệt mùi.

Quả nhiên, trên đó loáng thoáng có linh khí thuần khiết.

Tiểu Ngân thấy Lạc Vũ cứ nhiên muốn ăn hòn đá của nó, không khỏi nắm tóc nàng, chỉ về phía trước.

Người không nên đoạt maaa, ta mang ngươi đi, Tiểu Ngân ta rất hào phóng nha, có thứ tốt cũng cho người ăn.

Lạc Vũ thấy nó hành động như vậy, trong nháy mắt đỡ khóc đỡ cười, bất quá không nói hai lời chạy vội về hướng Tiểu Ngân chỉ, Hoàng Vũ theo sát phía sau.

Bay qua một đám loạn thạch chất đồng như một tòa núi nhỏ, một đường chạy đi cơ hồ sắp đến bìa rừng Hắc Thạch rừng rậm, nhóm hai người một thú của Lạc Vũ mới dừng lại.

Cúi đầu, nhìn nơi mà Tiểu Ngân lấy hòn đá, Lạc Vũ và Hoàng Vũ nhất tề nhướng mắt.

Trước mắt, phía dưới núi đá cao lớn là một cái động lớn, xem ra là do Thôn Vân Tỳ Hưu đào, từ cửa động nhìn vào đen nhánh một mảnh, nhìn không tới cuối.

Hòn đá đỏ Tiểu Ngân ăn chính là móc ra từ trong cái động này.

Xem bộ dáng này thì không phải Thôn Vân Tỳ Hưu nhận ra chỗ tốt, mà là Tiểu Ngân chỉ huy nó đào a.

“Linh khí thật nồng đậm.” Lạc Vũ hít sâu vào một hơi không khí nơi đây, mới nói một câu.

Chỉ có như vậy cũng không tính là bao nhiêu, bên dưới mới là nồng đậm kia kia, Tiểu Ngân vừa gặm hòn đá, vừa hướng Lạc Vũ quơ móng vuốt, “chi chi nha nha” xem thường Lạc Vũ không có kiến thức.

Lạc Vũ nhướng mày, ngồi xổm xuống nhìn kỹ Tiểu Ngân: “Thôn Vân Tỳ Hưu đâu?”

Nó đang đào xuống phía dưới, nó đang cùng con ma thú quái dị nháo một mảnh bên dưới kia kìa.

Tiểu Ngân hất “tóc” một chút, đôi mắt be bé cười cười.

“Phía dưới có ma thú?” Lạc Vũ có chút kinh ngạc hỏi.

Bên cạnh, Hoàng Vũ cũng kinh ngạc nhìn sâu xuống dưới động, bên dưới có ma thú sao? Thật hay giả đây? Hắn nhưng chưa từng nghe nói có ma thú ở tại dưới nền đất.

Coi như là có đi nữa, thì ma thú mà Lạc Vũ mang đến là Thôn Vân Tỳ Hưu, là bá chủ trên mặt đất, cũng không có nghe nói qua ở trong lòng đất.

Sao mà không có cho được, lúc chúng ta tới không phải nó bị bắn ra ngoài sao, Tiểu Ngân bắt măn bữu môi một chút.

Cư nhiên dám làm cho bọn họ bắn ra ngoài, đúng là một tên đáng ghét mà.

Lạc Vũ nghe Tiểu Ngân nói như vậy, lập tức tỉnh ngộ.

Trước đó vài ngày, nàng khống chế Thôn Vân Tỳ Hưu chạy ở dưới lòng đất, đi đến nơi đây bị một cỗ cường đại lực lượng màu đỏ chặn lại không thể xông tới đi tiếp, lại bị nó bắn ra ngoài, ném ra trên mặt đất.

Mấy ngày nay tâm tư nàng không để ý đến chuyện này, nhất thời cũng không nghĩ ra được cái gì.

Nguyên lai bọn họ không phải đụng vào cấm chế, mà là gặp phải một con ma thú lợi hại.

“Tỳ Hưu với nó đang đánh nhau à?” Lạc Vũ nhướng mày.

Tiểu Ngân vừa nghe nhất thời cười híp cả mắt lại, ôm hờn đá màu đỏ hì hì cười không ngừng.

Có thể nói như vậy, tiểu đệ nhà ta a, là bá chủ trong đất, đối với mấy cái thứ trong đất, nó nói một, không có ma thú dám nói là hai, dù a thú đó có cấp bậc cao hơn nó cũng vậy.

Bây giờ nhưng lại bị lật thuyền trong mương, bị một con ma thú khác đẩy hẳn ra từ trong lòng đất, người nói xem, còn gì là mặt mũi nó nữa.

Nếu nó không đi xuống giáo huấn tên kia đến chết, cơn tức này Tỳ Hưu nuốt không trôi a.

Tiểu Ngân quơ tiểu móng vuốt cười đến mắt mũi không thấy đâu hết.

Bên cạnh, Hoàng Vũ nghe Lạc Vũ phiên dịch mấy lời của Tiểu Ngân, lúc này bừng tỉnh đại ngộ, khó trách mấy ngày nay cũng không thấy Thôn Vân Tỳ Hưu và Tiểu Ngân ở trong nhà, thì ra là chạy tới cái xó xỉnh này.

Đôi mắt Lạc Vũ chớp chớp, cùng Hoàng Vũ nhìn nhau liếc mắt một cái.

Linh khí nơi này nồng đậm như vậy, nhưng trên mặt đất lại không có cây cối, được thảo gì sinh trưởng cả. Theo lý thuyết mà nói, những nơi có linh khí tụ tập, hẳn là khắp nơi đều có linh chi ngàn năm, nhân sâm ngàn năm.

Mà bây giờ, lại chứng kiến tràng cảnh hoang vắng như thế này.

Chỉ có một cách giải thích duy nhất, chính là dưới đất có cái gì đó không tầm thường, áp chế linh khí trong động, hoặc là đã khống chế không cho linh khí phát sinh ra ngoài.

Mà mặc kệ là áp lực hay là đã khống chế, đều cho thấy con ma thú này là không tầm thường.

Cùng Hoàng Vũ không tiếng động trao đổi quan điểm một chút.

“Tiểu Ngân, gọi Tỳ Hưu đi lên, ta muốn đi xuống xem một chút.” Lạc Vũ quyết định thật nhanh, nói với Tiểu Ngân.

Muốn đi xem cái tên muốn độc chiếm bảo bối dưới động hả? Tiểu Ngân hướng Lạc Vũ tề mi lộng nhãn.

Lạc Vũ sớm đã biết Tiểu Ngân rất có thiên phú về năng lực nhận biết bảo vật, phía dưới lại có ma thú, khẳng định so với nàng còn biết nhiều hơn.

Lạc Vũ lập tức gật đầu với Tiểu Ngân, không chút nào giấu diếm ý tứ của mình.

Rất tốt, chúng ta đi tìm bảo bối. Tiểu Ngân nhất thời nhảy cao lên ba thước, cực kỳ cao hứng.

Nó đang chờ Lạc Vũ phát hiện, cùng nhau đi xuống đây.

Nhất thời ngân quang chợt lóe, Tiểu Ngân đã không thấy tung tích tăm hơi đâu cả, chắc là chạy xuống động tìm Thôn Vân Tỳ Hưu rồi.

“Hoàng Vũ, người đi trước...”

“Không, cùng nhau đi xuống, ta không quá yên tâm.” Lạc Vũ vừa mới mở miệng nói, Hoàng Vũ đã trầm giọng cắt ngang lời nàng.

Phía dưới có con ma thú cổ quái như vậy, chỉ với một chiêu đã ném Thôn Vân Tỳ Hưu ra mặt đất, thực lực này...Hắn làm sao có thể yên tâm để Lạc Vũ một mình đi xuống đó.

Lạc Vũ nghe vậy nhìn Hoàng Vũ liếc mắt một cái, thấy trong mắt hắn tất cả đều là kiên trì.

Lập tức, suy nghĩ một chút, cũng không tiếp tục phản bác, nàng hiểu rõ bằng hữu, kính trọng bằng hữu, có khuyên nỡ cũng là quá khách sáo, cho nên cùng nhau chiến đấu đi.

“Như vậy được rồi, chúng ta cùng đi xem một chút nó là cái gì vậy.”

Tiếng nói Lạc Vũ vừa dứt, chỉ thấy trên mặt đất chợt lóe lam quang, Thôn Vân Tỳ Hưu chở Tiểu Ngân xuất hiện trên mặt đất.

Về mặt xuất hiện hắc khí pha lẫn sát khí, khuôn mặt Thôn Vân Tỳ Hưu hoàn toàn đen như đất nồi.

Xem bộ dáng, không lấy lại được mặt mũi trước con ma thú kia rồi.

“Tỳ Hưu, ta muốn đi xuống xem tên kia một chút.” Lạc Vũ nhìn khuôn mặt đen thui nghiêm túc của Thôn Vân Tỳ Hưu nói.

Thôn Vân Tỳ Hưu nghe vậy, mi sắc càng thêm tối đen như mực, trên mặt loáng thoáng hiện lên một tia đỏ ửng.

Lạc Vũ thấy vậy, kinh ngạc, Thôn Vân Tỳ Hưu của nàng xấu hổ đỏ mặt, là ý gì đây a?

Cái đuôi lắc lắc hướng về phía trên chỗ Tiểu Ngân đang ngồi, Thôn Vân Tỳ Hưu phốc một tiếng thở dài.

Tiểu Ngân cười hắc hắc ôm hôn đá đỏ, nháy mắt với Lạc Vũ.

Nó còn chưa có chạy được đến tầng dưới chót, làm sao mà thấy mặt cái tên kia đây hả.

Lạc Vũ nghe ra ý tứ của Tiểu Ngân, mi mắt nhướng lên cao cao.

Thôn Vân Tỳ Hưu có thể đi lại trong lòng đất, lặn một cái có thể đi được ngàn thước, vạn thước cũng không có vấn đề gì, mà bây giờ nó cứ nhiên chưa thấy được mặt tên kia, như vậy độ sâu dưới nền đất này...

Trong lòng Lạc Vũ cảm thấy khiếp sợ, sau đó trầm ngâm một lát mới nói với Tỳ Hưu: “Trong khả năng của ta, ta sẽ trợ giúp người đi xuống, được không?”

“Ta cũng có thể.” Hoàng Vũ cũng nói chen vào một câu.

Thôn Vân Tỳ Hưu nghe vậy gương mặt đen của nó sáng ngời lên, có Lạc Vũ và Tiểu Ngân ở bên, nếu gặp lực cản trực tiếp cầm thủy tinh màu tím đập một cái, xem nó còn dám kiêu ngạo hay không.

Lập tức gật mạnh đầu, xoay người ý bảo Lạc Vũ và Hoàng Vũ ngồi lên.

Mụ nội nó, nó lớn như vậy rồi còn chưa từng bị ma thú ức hiếp như vậy, lão tử hôm nay muốn ức hiếp nó lại, Thôn Vân Tỳ Hưu thở khi khi như trâu sắp vào trận đấu.

Lập tức, Lạc Vũ và Hoàng Vũ lấy tốc độ nhanh chóng, cùng Tiểu Ngân ngồi trên lưng Thôn Vân Tỳ Hưu.

Trong khoảnh khắc, lam quang chợt lóe, Thôn Vân Tỳ Hưu chở hai người một thú không thấy tăm hơi tung tích.

Bầu trời màu lam trên cao, phía trước đồng loạn thạch lúc này còn đứng hai người, bây giờ cái gì cũng không có.

Lặn xuống lòng đất, trên người Thôn Vân Tỳ Hưu chớp động lam quang, đem Lạc Vũ, Hoàng Vũ, Tiểu Ngân bao vây trong ánh sáng màu lam, chạy thẳng xuống nền đất.

Lạc Vũ chỉ thấy chung quanh là một mảnh tối đen, nơi đi qua đều là nham thạch dày bịch màu đỏ.

Mười ba cấp Thôn Vân Tỳ Hưu là bá chủ trong đất, tốc độ cực nhanh giống như gió lốc thổi qua, chớp mắt một cái đi xa ngàn thước.

Song với tốc độ như thế, chung quanh cứ nhiên đều là nham thạch màu đỏ trùng trùng điệp điệp, giống như toàn bộ tinh cầu này đều được tạo thành hòn đá đỏ này vậy.

Lạc Vũ quan sát một lúc lâu sau, kinh ngạc trong lòng đã không có cách nào để diễn tả.

Bên trong tinh cầu vốn không có khả năng là tình huống như thế này, mà bây giờ cơ hồ đã lặn xuống ngàn dặm cũng là những hòn đá đỏ này, cách giải thích duy nhất chỉ có thể nói có người hoặc ma thú động tay động chân tạo thành như thế này.

Cả ngàn dặm đều là hòn đá đỏ, Lạc Vũ đã không có gì để nói rồi.

Mà ngay lúc này, trước mặt Thôn Vân Tỳ Hưu đột nhiên chợt lóe lên ánh sáng màu đỏ, tốc độ Thôn Vân Tỳ Hưu liền chậm lại.

Thôn Vân Tỳ Hưu thấy vậy hừ lạnh một tiếng, lam quang càng thêm sáng rõ, phá giải hồng quang phía trước, lại tiếp tục đi xuống.

Mà sau một lúc lóe lên hồng quang, hình như đã tiến vào địa bàn của ma thú khác, bức tường hồng quang bắt đầu dựng lên hết tầng này tới tầng khác ở trước mắt.

Lạc Vũ thấy tốc độ Thôn Vân Tỳ Hưu càng ngày càng chậm, cơ hồ không thể tiến thêm nữa rồi.

Lập tức vươn tay ra đặt trên lưng Thôn Vân Tỳ Hưu, nội lực cuộn cuộn không ngừng vận chuyển tiến vào trong cơ thể Thôn Vân Tỳ Hưu.

Hoàng Vũ thấy vậy cũng lập tức lấy đấu khí trợ giúp.

Thôn Vân Tỳ Hưu hấp lực lượng của hai người, lập tức lam quang càng thêm rực rỡ, lại phá giải bức tường chắn màu đỏ, hướng về phía trung tâm bên dưới chạy đi.

Cùng nội lực của Thôn Vân Tỳ Hưu hòa hợp, Lạc Vũ lập tức có thể thông qua lam quang của Tỳ Hưu mà cảm nhận ra được khí tức bên ngoài.

Linh khí nồng nặc bên ngoài đập vào mặt mà đến, cơ hồ dày đặc đến nỗi làm cho người ta không thể tin được.

Mà nương Tỳ Hưu đi xuống càng ngày càng sâu, nguồn linh khí này cơ hồ có thể làm cho người ta có cảm giác thoát thai hoá cốt.

Lạc Vũ có thể nhìn thấy rõ thạch bích chung quanh, có đủ mọi kiểu dáng linh thảo, nhân sâm, các loại trân phẩm dược thảo.

Thật giống cây cỏ trên mặt đất, mọc rạp rạp khắp nơi.

Khóe miệng Lạc Vũ không khỏi giật giật, mà Hoàng Vũ thì tròn tròn đôi mắt.

Dược liệu nhiều như vậy, nếu ai chiếm được mấy thứ này, đem luyện chế thành đan dược, như vậy cho dù muốn lại Phi Vũ quốc cũng còn dư sức nữa à.

Kìa, mau nhìn. Ngay lúc hai người đang kinh ngạc, Tiểu Ngân đột nhiên quơ tay múa chân chỉ.

Lạc Vũ và Hoàng Vũ nghe vậy, vội vàng cúi đầu nhìn lại.

Chỉ thấy, phía trước ở sâu trong chỗ trung tâm, có cái gì đó giống như nham thạch nóng chảy lại không giống nham thạch nóng chảy, đang phát ra tầng tầng ánh sáng màu đỏ giống như một đóa hoa sen, một mảnh một mảnh lập đi lập lại nở rộ .

Ánh sáng chiếu rọi cả nơi này.

Luồng linh khí nồng nặc cơ hồ có thể làm cho người ta hóa thành tiên.

Mà ở bên cạnh, chính là ngàn năm linh chi, ngàn năm nhân sâm ngang dọc lộn xộn nằm, ánh sáng rực rỡ chớp động.

Trong nháy mắt, đôi mắt Tiểu Ngân trừng lớn.

Thôn Vân Tỳ Hưu tới gần, Lạc Vũ rõ ràng nhìn thấy, trên đóa hoa sen đỏ có một con ma thú có hình dạng giống như hồ ly lại không phải hồ ly.

Lúc này, trong tay ma thú kia đang cầm một cây nhân sâm thô to, lớn bằng cánh tay trẻ mới sinh, “dát bằng dát bằng” cắn một cái, tựa hồ cảm giác không thích mùi này, tiểu móng vuốt vung lên ném đi.

Bịch, Tiểu Ngân ném hòn đá màu đỏ đang ôm trong tay xuống, trong nháy mắt nước miếng chảy xuống.

Đó là, ngàn năm nhân sâm hử, nó thích, nó thích.

Thanh âm hòn đá rơi xuống làm kinh động ma thú màu đỏ, nó chậm rãi giương mắt nhìn thoáng qua đám người Lạc Vũ.

Tiểu móng vuốt vung lên trong không trung, lập tức một đạo ánh sáng màu đỏ cường hãn vô cùng thoáng hiện lên, công kích về phía Lạc Vũ, Thôn Vân Tỳ Hưu.

75. Chương 75

Thôn Vân Tỳ Hưu mượn lực lượng của Lạc Vũ và Hoàng Vũ mới xuống tới đây thấy cái tên đầu sỏ đẩy hẳn ra ngoài mấy lần này, nó làm sao mà nhẫn nại cho được.

Lúc này vừa thấy tiểu gia hỏa kia cư nhiên dám hời hợt vung lên móng vuốt, nhất thời tức muốn lộn ruột.

Không đợi Lạc Vũ ra tay, nó “ngao” một tiếng gầm lên giận dữ, lam quang quanh thân càng thêm sáng ngời, đánh ra một cái lốc xoáy về phía phát ra ánh sáng màu đỏ, so sánh với nó mà nói tiểu tử kia nhỏ đến đáng thương.

Lạc Vũ thấy vậy lực lượng trong tay cũng mạnh mẽ tương trợ Thôn Vân Tỳ Hưu, đánh về phía ma thú màu đỏ kia.

Trước tiên thử xem nó mạnh yếu như thế nào.

Song, tuyệt chiêu sở trường của Thôn Vân Tỳ Hưu vừa mới xuất hiện.

Hồng quang đã ở trước mặt, những thạch bích màu đỏ trùng trùng điệp điệp xung quanh nhất tề tỏa ra ánh sáng màu hồng, trong nháy mắt màu hồng đại thịnh.

Ầm, Lạc Vũ chỉ cảm thấy đột nhiên trước mắt là một mảnh toàn màu hồng.

Ngay sau đó thông qua Thôn Vân Tỳ Hưu, nàng cảm giác được tất cả lực lượng chung quanh đột nhiên lắng đọng lại, cảm giác gì cũng đã không có.

Giống như trong nháy mắt đã tiến nhập vào một không gian phong bế một người, ngăn cách hoàn toàn với bên ngoài.

Mà một kích của nàng lại càng thêm giống như đá chìm dưới đáy biển.

Cảm giác như xuyên qua biển rộng, đánh về hướng hư không mờ mịt, không có một chút sức mạnh nào, hoàn toàn rơi vào hư vô.

Lạc Vũ không khỏi kinh ngạc nhượng mày tự hỏi, đây là vì sao vậy?

Mà ngay lúc Lạc Vũ còn đang kinh ngạc, chiêu công kích của Thôn Vân Tỳ Hưu hoàn toàn bị phong kín trước mặt nó, căn bản không thể đánh về phía trước.

Thôn Vân Tỳ Hưu lập tức giận dữ, lông trên thân cũng dựng thẳng lên.

Lạc Vũ thấy vậy vội vàng khẽ vuốt lưng Thôn Vân Tỳ Hưu, an tâm một chút đừng kích động, an tâm một chút đừng kích động nha.

Hồng quang chợt lóe mà qua, ngay sau đó liền tan biến hết.

Hồng quang chung quanh bị tắt đi, Lạc Vũ ngẩng đầu lên nhìn.

Chỉ thấy quanh thân bọn họ bị bao quanh bởi một quả cầu trong suốt màu hồng ánh sáng rực rỡ.

Giống như ở xã hội hiện đại người ta làm một quả cầu thủy tinh, bên trong có chứa những vật đẹp đẽ như san hô, đồ thủ công mỹ nghệ, bất quá bây giờ công nghệ phẩm bên trong đã đổi thành người còn sống sờ sờ là bọn họ đây.

“Đây là lực lượng giam cầm, ông trời ạ, ma thú này cư nhiên biết chiêu lực lượng giam cầm.” Hoàng Vũ bị chấn kinh rồi, trong mắt đều là không thể tin, mở to trừng trừng. (*giống chiêu của Vân Thí Thiên)

Giam cầm, đây là lực lượng giam cầm.

Phong tỏa hết thấy, ngăn cách hết thấy.

Này, đây là trong truyền thuyết chỉ có Ma thần mới có được lực lượng giam cầm hết thấy hả!

Như thế nào hôm nay đụng phải ma thú này, nó cư nhiên...

Trong lúc nhất thời, quả thật Hoàng Vũ không biết chính mình là nên vui sướng hay là nên khóc đây nữa.

Thấy được truyền thuyết quả thật tồn tại, cũng rất là không đúng dịp, chính mình lại trở thành vật hy sinh trong khi chứng kiến truyền thuyết là có thật.

Lạc Vũ nghe Hoàng Vũ nói như vậy, mi nhẹ nhàng gợn gợn lên.

Không đợi nàng có bất kỳ phản ứng gì, ma thú màu hồng gợn móng vuốt bắt lấy bong bóng có chứa nhóm Lạc Vũ, giống như bắt lấy một viên bi nho nhỏ.

Sau đó, ném về phía sau như ném một phế vật.

Bịch, quả bóng có chứa nhóm người Lạc Vũ bay về phía trên thạch bích, đột nhiên mở ra một cái động, “bịch” một tiếng rơi vào đồng rác của ma thú.

Lạc Vũ bị ném ra, thạch bích màu đỏ lập tức đóng lại, trên đó ngay cả một tia khe hở cũng không có.

Cái tên toàn thân màu hồng này thấy vậy, vỗ vỗ tiểu móng vuốt, chậm như rùa chọn lấy một viên ngàn năm Long Hỏa Quả “đắt bằng đắt bằng” ăn.

Sau đó duỗi lưng một cái, chuyển thân, ngủ.

Hoa sen ánh sáng màu hồng tại linh huyết từng cánh từng cánh nở rộ, tiểu gia hỏa kia nằm trên nhị hoa, ngủ thật là đắc ý.

Hoàn toàn không nhìn đám người Lạc Vũ bị quăng đi như những hạt bụi.

Ở chỗ sâu trong lòng đất, thạch bích lạnh lẽo.

Chính thức vốn là kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay.

Cái tên kia xoay mình nằm ngủ, mà nhóm Lạc Vũ bị ném như hạt bụi, “bịch” một tiếng văng lên đụng trúng vách thạch bích, trong nháy mắt bị đụng đến đầu choáng mắt hoa.

“Đây là nơi nào vậy?” Hoàng Vũ vuốt đầu, trước mắt mơ màng.

Lực lượng giam cầm màu đỏ này giống như hòn đá cứng rắn, mạnh đến nỗi một lam tôn như hấn đụng đầu vào nổi lên cả cục u, lực lượng thật cứng rắn.

Lạc Vũ chế giễu cười cười, nhìn lướt qua hoàn cảnh chung quanh, nhướn mi, chậm rãi nói: “Ta rất muốn nói đây là địa lao.”

Ta rất muốn nói là địa lao? Đây là ý gì, Hoàng Vũ chăm chú nhìn mọi nơi.

Tình huống bây giờ rõ ràng rất nguy hiểm, nhưng cũng thật là hết chỗ nói rồi.

Đây là một gian phòng gọn gàng bằng đá, nhìn qua thật giống như là từ trong thạch bích móc ra một cái động làm thành gian phòng ở vậy.

Trong động, lúc này chứa đựng đầy đồ vật lẻ loi, bề nát.

Có hài cốt ma thú, có linh thảo bị ăn một nửa lại bị ném đi do có mùi vị không tốt, có hòn đá đỏ bị găm vài chỗ, có rễ cây, có đá vụn, có...

Này, này quả thực chính là bãi rác của một người.

Hoàng Vũ hết chỗ nói rồi, bọn họ ở trong mắt con ma thú này, nguyên lai chính là linh thảo rất khó ăn, là hạt bụi.

“Ngao ô...” Đôi mắt Thôn Vân là bị tức giận đến đỏ lên, gương nanh múa vuốt tru lên, ngưng tụ lực lượng đánh lên lực lượng đang giam cầm nó.

Song, mặc cho nó có rít gào như thế nào, lực lượng giam cầm màu hồng ngay cả một tia suy yếu cũng chưa từng có.

Nhưng thật ra đem cái tên Tiểu Ngân đang nhìn chòng chọc vào linh chi ngàn năm, ngân sâm ngàn năm, tỉnh lại tinh thần, kinh ngạc nhìn một màn hào quang màu hồng và xung quanh bốn phía.

Nhìn thấy đồ ăn đã bị thất thần đến như vậy cũng có một mình Tiểu Ngân mà thôi a.

“Đừng hao phí sức lực, người không phá vỡ được nó.”

Lạc Vũ thấy vậy vỗ vỗ đỉnh đầu Thôn Vân Tỳ Hưu, chỉ cho nó thấy những bộ hài cốt ma thú trong động này.

Những ma thú đẳng kia là không cùng chủng loại với Thôn Vân Tỳ Hưu.

Nhưng...nếu không cùng chủng loại với Thôn Vân Tỳ Hưu, không có khả năng vận dụng năng lực hệ thổ, lại vẫn có thể lặn sâu xuống nơi này, chứng tỏ thực lực của bọn chúng...

Hay nói cách khác, thực lực của bọn chúng chỉ có thể cao hơn Thôn Vân Tỳ Hưu, chứ không có khả năng thấp hơn.

Kết quả cuối cùng vẫn là bị giam cầm cho đến chết, cũng không thể rời đi nơi này.

Thôn Vân Tỳ Hưu nhìn, giận dữ giảm xuống không ít, nhưng sát khí mạnh mẽ càng thêm dữ tợn.

“Bây giờ làm sao bây giờ? Chúng ta làm sao ra ngoài được?” Quan sát đồng rác một lúc, Hoàng Vũ trầm giọng nhìn Lạc Vũ hỏi.

Lực lượng giam cầm này quá mạnh mẽ, chẳng lẽ bọn họ cũng bị...

“Chi chi, chi chi.” Lạc Vũ còn chưa kịp trả lời, Tiểu Ngân đột nhiên líu ríu kêu lên, tiểu móng vuốt hưng phấn điên cuồng quơ loạn xạ cả lên.

Không đi, không đi, nơi này có bảo bối, không đi.

“Không đi?” Hoàng Vũ được Lạc Vũ phiên dịch, khóe miệng rút gân nhìn Tiểu Ngân đang hưng phấn: “Mấy thứ kia chúng ta thấy được, người lấy được không?”

Khắp nơi đều là bảo bối linh thảo.

Bất quá có một “chủ nhân” cường đại như thế trấn giữ, trước hết nên nghĩ biện pháp rời đi, như vậy mới có cơ hội suy nghĩ làm cách nào mới lấy được vô số linh thảo ở đây.

Thôn Vân Tỳ Hưu tức đến đỏ mắt, lệch đầu ra nhìn Tiểu Ngân.

Người đây là cái gì tâm tư a? Không đi? Người khoái cái tên màu hồng kia rồi hả?

Ta nói người a, người mới có bao lớn đã có tâm tư này rồi, ta khinh bỉ người, nhanh lên một chút, lấy ra cái nôi hình chùy, đánh nó rồi rời đi đi.

Tiểu Ngân nghe vậy quay đầu khinh bỉ liếc Thôn Vân Tỳ Hưu một cái, tiểu răng nanh trắng muốt nhe ra thị uy với Thôn Vân Tỳ Hưu.

Thí, cái tên không có chút kiến thức này, biến qua một bên đi, còn dám loạn mở miệng, ta đánh cái nôi vào đầu người trước. (*chửi tục: cái mà người ta xì hơi)

Sau khi hung ác liếc xéo Thôn Vân Tỳ Hưu, Tiểu Ngân quay đầu lại, tiểu móng vuốt nắm lấy góc áo Lạc Vũ, lúu rúu không ngừng nói.

Không đi, ở chỗ này tu luyện rất tốt, linh khí nơi này cường thịnh như vậy, tu luyện một ngày ở đây bằng với một năm bên ngoài.

Cơ hội tốt, tuyệt đỉnh cơ hội tốt.

Không đi, không đi, có chết cũng không đi.

Lạc Vũ nghe Tiểu Ngân nói như thế, nhất thời chậm rãi cười: “Ta cũng đang có ý này. Nơi này quả thực là bảo vật mà ông trời ban cho chúng ta.”

Ngay lúc lực lượng giam cầm bao quanh người nàng, nàng đã có tâm tư nghĩ đến phải làm như vậy rồi.

Hoàn toàn có thể không cần sự giúp đỡ từ Thôn Vân Tỳ Hưu, hơn nữa cũng không cần Thôn Vân Tỳ Hưu bảo vệ, vẫn có thể ở sâu trong lòng đất này.

Trong quả bóng giam cầm này cấp cho bọn họ không khí hô hấp tự nhiên và cũng dễ dàng hành động hơn.

Mặc dù bị giam cầm rất khó di chuyển, lực lượng cũng không thể thẩm thấu ra ngoài, hoàn toàn ngăn cách với bên ngoài.

Nhưng lại có thể cảm giác được linh khí dồi dào.

Có thể tu luyện trong linh huyết, đây là một tuyệt thế cơ hội mà cả đời người cũng khó gặp được.

Cho nên, sau chiêu thức thứ nhất nàng thử dò xét, nàng không chút nào giãy dụa để cho tên kia giam cầm, ném nàng vào trong này.

Hoàng Vũ, Thôn Vân Tỳ Hưu nghe vậy cũng đã tĩnh tâm trở lại.

Một người một thú này vốn thông minh, Lạc Vũ và Tiểu Ngân chỉ cần nói đến đây, bọn họ đã hiểu rõ ràng rồi.

“Chỉ là...ở bên ngoài, Vương Hầu bọn họ...”

“Cơ hội khó gặp được, tương thỉnh bất như ngẫu ngộ.” Hoàng Vũ cũng quyết định thật nhanh, lập tức vỗ tay nói. (*được mời gặp, không bằng tình cờ gặp)

Mà Thôn Vân Tỳ Hưu và Tiểu Ngân lại càng trực tiếp hơn, bọn chúng đã nhắm mắt, vẫn tự duy trì một loại tư thế, bắt đầu hút lấy linh khí chung quanh.

“Nhớ kỹ, ngừng lại trước quá khả năng chịu đựng, nhận lấy quá nhiều chính là đại họa.” Lạc Vũ thấy vậy trầm giọng nói. (*giống như gặp một món ăn ngon, ăn vào bụng không ngừng nghĩ sẽ bị bội thực mà chết)

Đều dựa theo thể chất của mỗi người mà dung nạp linh khí vào trong thân thể, nếu tham lam hút nhiều, chỉ sợ cũng sẽ bị nổ mạnh mà chết.

Nơi này có nhiều hài cốt ma thú như vậy, cấp bậc còn cao hơn so với Thôn Vân Tỳ Hưu, cho nên trí lực cũng không thấp, có thể có vài con hoặc nhiều con vì tham lam mà chết.

Bọn họ đều hiểu những lời Lạc Vũ nói, đều gật đầu, ngồi bất động.

Nhất thời, trong thạch động đỏ, hai người hai thú vẫn giữ một tư thế, bắt đầu thu nạp linh khí tại linh huyết, mượn cơ hội này để tu luyện.

Hồng quang lóe ra, hoa sen linh huyết mở rộng cánh hoa, điểm lệ mà cao quý.

Có thể tu luyện ở nơi đây, vốn là phúc duyên vạn thế.

Lại nói, nhóm Lạc Vũ, Hoàng Vũ, Tiểu Ngân mượn cơ hội này để tu luyện dưới lòng đất.

Trên mặt đất, đám người Vương Hầu đã có chút nóng nảy sau khi Lạc Vũ và Hoàng Vũ đã ra ngoài ba ngày ba đêm không về.

“Chuyện gì xảy ra?” Vương Hầu đứng bên ngoài mấy hòn núi đá nhỏ lộn xộn, mày nhăn lại thành chữ “xuyên”.

“Gần đây, nơi này không có ai tới, cũng không xảy ra chuyện gì khác thường, với tình huống như vậy có thể xảy ra vấn đề gì chứ.” Quân Phi bình tĩnh nói.

Wương Hầu cẩn thận quan sát nơi mà Lạc Vũ và Hoàng Vũ từng đứng.

“Dấu chân không lộn xộn, không có ký hiệu đặc biệt gì, xem ra là chính bọn họ đi vào.” Đôi mắt Vương Hầu cấp bách chớp động suy nghĩ.

Quân Phi nghe vậy gật đầu: “Bọn họ không phải là người lỗ mãng.”

Nếu có chuyện xảy ra, Hoàng Vũ nhất định sẽ để lại ký hiệu hình một nửa móng vuốt ma thú, đây là chuyện bọn họ từng bàn bạc với nhau.

Bây giờ, không có lưu lại bất cứ dấu hiệu gì.

Như vậy chỉ có một tình huống xảy ra, có thể chính là bọn hắn gặp chút chuyện cần giải quyết không thể trở về, nhưng tuyệt đối không có nguy hiểm.

Wương Hầu, Quân Phi liếc nhau.

Hoàng Vũ sớm nói qua, bên dưới mỏ núi đá này có kỳ hoặc.

Có thể, hai người này là đi xem kỳ hoặc ở chỗ nào rồi đi.

“Chờ một chút thôi.” Thanh âm Quân Phi lạnh trầm, Vương Hầu gật đầu, trước hết nên chờ một chút xem là có chuyện gì phát sinh.

Gió thu nổi lên, ánh sáng vàng óng ánh trên bầu trời màu lam.

Bất quá chỉ là trong nháy mắt.

Thiên địa, một mảnh cây cỏ cao cao.

Khắp nơi bao phủ một màu xanh biếc, tại ánh nắng ngày thu chiếu xuống rực rỡ, đón gió vờn cao.

Ánh nắng vàng óng chiếu khắp nơi trên núi đá, dưới ánh mặt trời đa tình, xinh đẹp rực rỡ, cũng thật tiêu điều.

Sắp qua ngày cuối thu, mùa đông nhanh chóng đến gần.

Lạc Vũ, Hoàng Vũ, Tiểu Ngân, Thôn Vân Tỳ Hưu, chỉ một lần mất tích này, chính là một tháng.

Không có bất cứ tin tức tốt nào truyền đến, cũng không có tin tức xấu nào lọt vào trong tai.

Làm Vương Hầu và Quân Phi đợi đến cuối thu, cư nhiên một chút tin tức cũng không có.

Một mặt, hai người phải gạt vợ chồng Quân Vân chuyện Lạc Vũ bị mất tích, mặt khác lại lo lắng một nhóm hai người của Lạc Vũ. Bọn họ lo lắng đến sắp phát hỏa.

Người của Trung Võ Môn dùng mười hai giờ trong ngày không ngừng tìm kiếm nơi núi đá lộn xộn, cơ hồ xuyên qua những hòn núi đá đến gần bìa rừng Hắc Thạch rừng rậm.

Hành động khác thường như vậy làm cho người cầm quyền “Thiên Khôi Tông” luôn luôn chú ý quan sát bọn họ, khơi dậy tính tò mò của hắn.

Nhóm người Hoàng Vũ, Vương Hầu, Quân Phi vừa mới tới đây không có chỗ dựa, nhưng vừa ra tay lại hào phóng, khai sơn lập phái, kinh doanh mua bán đan dược.

Không có thực lực hùng hậu, cũng dám kinh doanh đan dược?

Ai chẳng biết ở Vong Xuyên đại lục buôn bán đan dược là dễ kiếm tiền nhất, địa vị cũng cao hơn, bởi vì ai cũng cần dùng đan dược, có thể a thú, cũng có thể ỉnh dùng.

Nhưng cũng không phải ai cũng có thể kinh doanh mặt hàng này được.

Hai người này đều là Phó môn chủ của Trung Võ Môn, Môn chủ lại chưa từng hiện thân.

Đấu khí dạy cho người ta lại rất là kỳ lạ, chưa từng có nghe nói qua loại đấu khí này, đan dược lại có rất nhiều, môn phái này vốn rất thần bí.

Lúc này, cứ nhiên lại không ngừng lục soát trong dãy núi đá nhỏ kia.

Tình huống này, xem tại trong mắt người của Thiên Khôi Tông, đại biểu cho có chuyện phức tạp xảy ra.

“Tông chủ, điều tra được rồi, bọn họ đào một cái động lớn nơi có những dãy núi đá, động sâu không thấy đáy, bọn họ cho người ngày đêm canh giữ nơi đó, trong động khẳng định có vấn đề.”

“Có thật không?” Một trung niên nam nhân to con khỏe mạnh, ngẩng đầu hỏi.

“Thật, nhất định là bọn họ phát hiện có thứ tốt ở đó rồi, tông chủ, ở địa bàn này, cái gì cũng là vật sở hữu của Thiên Khôi Tông chúng ta, bọn họ cứ nhiên dám mơ ước chiếm lấy vật gì đó của chúng ta...” Một tên nam nhân cằm nhọn, mặt trắng, nhìn hết sức mảnh khảnh, tề mi lộng nhàn nói.

“Người đâu, gọi Tam Đường đi theo bốn tông chủ.” Nam nhân với vẻ mặt đầy thịt, hiện lên một tia âm lãnh cùng cười lạnh, đứng bật dậy nói.

“Mang theo Độc Long, Hải Hải...”

Ánh sáng vàng óng ánh chiếu lên cây cỏ.

Quân Phi, Vương Hầu kiên trì tìm một tháng, mới tìm được cửa động mà ban đầu Thôn Vân Tỳ Hưu móc ra.

Nhìn lộ ra cái động, hiển nhiên là do Thôn Vân Tỳ Hưu móc ra, Quân Phi cùng Vương Hầu hai mặt nhìn nhau, đây là ý gì a, Lạc Vũ bọn họ đây là đi xuống đất rồi sao?

Bên ngoài cửa động, Quân Phi và Vương Hầu còn đang kinh ngạc, bên kia người của Thiên Khôi Tông đã rầm rầm rộ rộ tiến quân qua đây.

Mà ở Hỏa Ma, người có có quyền lớn, người đó sẽ có tất cả.

Một tia âm mưu đang thẳng tiến đến đây, nhưng ở trung tâm huyết động vẫn yên tĩnh trước sau như một.

Lạc Vũ, Hoàng Vũ, Tiểu Ngân, Thôn Vân Tỳ Hưu vẫn duy trì tư thế này hơn một tháng, bọn họ hoàn toàn không nhúc nhích yên tĩnh ngồi thiền.

Chỉ là khí tức quanh thân càng ngày càng thuần hậu.

Trong không gian yên tĩnh, từng đợt linh khí không ngừng ngưng tụ thấm thấu vào trong thân thể Lạc Vũ, nét mặt Lạc Vũ thoáng hiện nhàn nhạt bạch quang.

Trong luồng bạch quang, hai tay Lạc Vũ mở ra, chậm rãi phun ra một hơi dài.

Bạch quang trên mặt dần dần nhạt nhòa, ẩn vào sâu trong da thịt Lạc Vũ.

Lạc Vũ buông lỏng hai tay xuống, đôi mắt chậm chậm hé mở.

Khí tức lắng đọng lại, khuôn mặt điềm tĩnh mang theo sự lãnh đạm ưu nhã, như cây trúc cứng cỏi mà cao ngất, lại cao quý mà thanh nhã như hoa lan.

Mở mắt ra, Lạc Vũ nhìn thoáng qua đôi tay bạch ngọc mềm mại của mình, khóe miệng chậm rãi giương lên một tia cười nhẹ, nội lực của nàng đã thăng cấp, không thể dùng đến trăm năm công lực để tính toán nữa rồi.

Đó là một loại khí tức cùng võ đạo đã được thăng hoa toàn diện.

Nghiêng đầu nhìn thoáng qua bên cạnh là Hoàng Vũ, Tiểu Ngân, Thôn Vân Tỳ Hưu.

Một vòng tròn bạch quang bao quanh Tiểu Ngân, căn bản không thấy rõ lắm hình dáng Tiểu Ngân ở bên trong, bất quá vẫn có thể cảm giác khí tức cường đại của nó, đang không ngừng quay cuồng.

Dựa theo khí tức này có thể thấy được Tiểu Ngân cũng sắp tỉnh lại.

Mà quanh thân Thôn Vân Tỳ Hưu được bao bọc bởi lam quang, khí tức thu vào, nhả ra không ngừng. Sau khi tỉnh dậy chắc chắn sẽ tiến giai lên mười bốn cấp siêu cấp ma thú rồi đã.

Về phần Hoàng Vũ, trên mặt loáng thoáng có tử quang lóe ra, màu đỏ khí cho thấy hãn tiến bộ không ít...

Lạc Vũ liếc mắt một cái nhìn đảo qua một người hai thú, cũng biết được tình huống hiện tại của bọn họ.

Lập tức tay áo bào vung lên, chậm rãi đứng lên, từng bước thông thả bước ra lực lượng giam cầm của Hỏa Hồng tiểu thú, đứng ở chính giữa thạch bích.

“Thật sự là một tên phá của mà.” Bước ra khỏi lực lượng giam cầm, Lạc Vũ nhìn nhân sâm ngàn năm, linh chi ngàn năm rơi đầy trên đất, lắc đầu cảm thán.

Nàng không thể giống như Tiểu Ngân và Thôn Vân Tỳ Hưu có thể hấp thu linh khí mà không cần ăn gì trong suốt một tháng được.

Trong lúc luyện công mà nửa đường tỉnh dậy, nàng sẽ ăn “rác” mà Hỏa Hồng tiểu thú ném bỏ, cho nên lực lượng tăng lên không ít...

“Ầm.” Mà ngay lúc Lạc Vũ vừa bước chân ra khỏi quang cầu màu hồng.

Hỏa Hồng tiểu thú chỉ biết ăn no lại ngủ, ngủ rồi lại ăn, đột nhiên mạnh mẽ mở mắt, một móng vuốt đánh qua, ánh sáng đỏ sẫm chợt lóe, đánh lên cửa động thạch bích, công kích về phía Lạc Vũ.

Cư nhiên có người thoát ra lực lượng giam cầm của nó, quả thật là buồn cười.

Thạch bích rung rung, hồng quang hiện ra.

Lạc Vũ vừa thấy, cũng không chờ hồng quang đánh lên trên người, thân ảnh nàng chợt lóe lên.

Nhìn như chậm như rùa không có chút sức lực nào, kì thực đã rời khỏi “bãi rẫy”, trước khi hồng quang đánh trúng trung tâm huyết động, Lạc Vũ đã đứng trước mặt Hỏa Hồng tiểu thú.

Hoa sen màu hồng tại linh huyết vẫn không ngừng nở rộ từng cánh hoa như trước.

Mà ở trung tâm nhị hoa, Hỏa Hồng tiểu thú ngồi chồm hổm đang đứng dậy thân mình, đôi mắt hồng hồng nhìn chằm chằm Lạc Vũ không chuyển mắt.

Lúc này, đứng cách nó quá gần, Lạc Vũ mới nhìn thấy được rõ ràng.

Hỏa Hồng tiểu thú có bộ dạng tựa như hồ ly lại không phải hồ ly, trên dưới toàn thân không có một căn lông, hoàn toàn trong suốt sáng bóng long lanh như một viên hồng ngọc công nghệ phẩm.

Tính lộng lẫy, trơn trượt của nó, quả thực xinh đẹp đến có thể làm cho tất cả ma thú phải cam bái hạ phong. (*hạ mình chịu thua)

Ngay cả Tiểu Ngân nhìn cũng không đẹp mắt bằng nó.

Bất quá sau một lúc âm thầm thưởng thức sắc đẹp của nó, Lạc Vũ lại nhượng cao đôi mắt.

Một ma thú không có lông? Một ma thú trong suốt sáng long lanh như viên ngọc? Đây...

Ông trời ạ, đây là trời sinh trời nuôi, lấy linh huyết làm cơ sở, lấy hàng vạn hàng nghìn hòn đá đỏ làm vốn, rời xa thiên địa linh khí, trải qua ngàn vạn năm mới sinh sôi nảy nở thành ma thú, là thạch hệ ma thú.

(*giống như Tôn Ngộ Không là thiên địa hình thành, chứ không phải do một con ma thú sinh ra. Thạch thú là do hòn đá đỏ hấp thu linh khí mà thành)

Tuy Lạc Vũ là người trầm tĩnh, nhưng cũng không tránh khỏi kinh ngạc tròn đôi mắt.

Một ma thú do thiên địa sinh thành, quả thực chính là thể gian khó gặp được.

Thật sự là rất rất thưa thớt, rất rất hiếm.

Đồng thời, Lạc Vũ cũng hiểu rõ, tại sao Thôn Vân Tỳ Hưu lại không chiếm được ưu thế trước mặt nó.

Nó là thạch hệ ma thú, như vậy nó chính là chủ nhân của đá.

Thôn Vân Tỳ Hưu thao túng đất đai, nó lại thao túng hòn đá, ở nơi toàn là đá này, nó muốn như thế nào chính là như thế nào, đừng nói người là Thôn Vân Tỳ Hưu, cho dù người là thần tiên tới địa bàn của nó cũng phải nghe nó.

Nhẹ nhàng phũ phũ vạt áo, nàng thật đúng là gặp phải cực phẩm rồi.

“Theo ta đi có được hay không, ta mang người đi thưởng thức thế giới bên ngoài?”

Lạc Vũ nhìn Hỏa Hồng ma thú đang trừng mắt nhìn nàng. Lạc Vũ mỉm cười mở miệng, tư thái hoàn toàn ưu nhã.

Hỏa Hồng ma thú nghe vậy trong mắt lóe lên khinh bỉ, ném cho Lạc Vũ một cái ánh mắt của kẻ bề trên nhìn kẻ dưới.

Lạc Vũ thấy vậy cũng không tức giận, mỉm cười nói: “Trong vòng ba chiêu, nếu người không bắt được ta người phải theo ta đi ra ngoài, nếu ta bị người bắt được sẽ ở chỗ này canh giữ bên người người, được không nào?”

Lời này vừa nói ra, cái đuôi Hỏa Hồng ma thú mạnh vểnh lên, nếu nó có lông, tất nhiên ta có thể nhìn thấy nó xù lông tức giận.

Ta muốn cho người biết, người một kẻ bại tướng dưới tay ta cũng dám nói những lời này, quả thật vốn là một người không biết trời cao đất rộng là gì.

Lạc Vũ thấy đôi tròng mắt tròn tròn của Hỏa Hồng tiểu thú.

Nàng phát hiện nó cũng giống như Tiểu Ngân, có thể hoàn toàn hiểu rõ ý tứ của nàng, nhất thời tươi cười trên mặt càng thêm ưu nhã.

“Sao rồi, người không dám tiếp nhận thách đấu của ta sao? Người nên nhớ nơi này còn là địa bàn của người a!” Lạc Vũ mỉm cười, khẩu khí lạnh lạnh.

Hỏa Hồng tiểu thú trừng lớn đôi tròng mắt tròn trịa, ta sợ người? Ta không dám?

Dám nói ta không dám, ta lớn như vậy rồi người là người thứ nhất dám nói ta như vậy, tiếp thì tiếp, ai sợ ai.

Đôi mắt to tròn của Hỏa Hồng tiểu thú hung hăng nhìn, tiểu móng vuốt vung lên đánh về phía Lạc Vũ.

Lập tức, một cỗ lực lượng cường đại màu hồng mạnh mẽ từ trên đỉnh đầu Lạc Vũ đánh xuống, hoàn toàn giống với chiêu giam cầm mà nó dùng để nhốt Thôn Vân Tỳ Hưu, thậm chí còn mạnh hơn.

Lạc Vũ thấy Hỏa Hồng tiểu thú cứ nhiên còn dùng lại chiêu này, tươi cười trên mặt không giảm, mỉm cười đứng sừng sững tại chỗ không nhúc nhích.

Hồng quang hiện ra, ánh sáng rực rỡ.

Chỉ trong chốc lát, lập tức đem Lạc Vũ nhốt lại bên trong, hình thành quang cầu giam cầm.

Sau khi ánh sáng màu hồng tản đi.

Hỏa Hồng tiểu thú nhìn Lạc Vũ bị giam cầm bên trong, cái mũi hếch lên cao cao, lạnh lùng ném ra một tiếng “hừ” lạnh.

Dám nói mạnh miệng trước mặt nó, nó chưa từng thấy bất cứ vật gì có thể đi ra từ trong quang cầu do nó thiết lập, hơn nữa mấy con đó còn mạnh hơn nhiều so với nàng, hừ dám...

Về mặt hừ lạnh chưa hiện hết trên mặt Hỏa Hồng tiểu thú, nó đột nhiên trừng lớn đôi mắt, giật mình nhìn Lạc Vũ ở trong quang cầu.

Chỉ thấy trước mắt, Lạc Vũ bị giam cầm trong quả bóng màu hồng trong suốt, nàng chậm rãi phát ổng tay áo, mỉm cười từng bước một đi ra.

Điều bộ thông dong, nhàn nhã như đi dạo mát.

Không gặp một tia dấu khí nào ở bốn phía chung quanh.

Không gặp bất cứ giây dựa, điên cuồng nào để thoát ra ngoài.

Cứ như vậy mà nhàn nhã đi ra, đem tuyệt kỹ nó lấy làm kiêu ngạo mà đối đãi như vậy, sắc mặt ung dung đi ra?

Hỏa Hồng tiểu thú trợn to đôi mắt, cơ hồ muốn rớt ra.

Lạc Vũ thấy vậy cười nhìn Hỏa Hồng tiểu thú nói: “Chiêu thứ nhất.”

Lần đầu tiên, lúc nàng dùng lực lượng tương trợ Thôn Vân Tỳ Hưu ngăn cản lực lượng giam ca72m của nó, nàng đã phát hiện ra được một chuyện.

Lực lượng của nàng có thể xuyên qua lực lượng của Hỏa Hồng tiểu thú, chỉ là lực lượng của nàng chưa đủ mạnh, không có một tia phản ứng phát ra mà thôi.

Lúc đó nàng đã biết, tuyệt chiêu giam cầm của Hỏa Hồng tiểu thú không khắc chế được cổ võ của nàng.

Cũng giống như thủy ngân và nước, bọn chúng rõ ràng đều có thành phần nước, nhưng lại không hề liên quan đến nhau, loại này không thể làm khó được loại kia chút nào.

Ngay lúc đó, Hỏa Hồng tiểu thú dùng chiêu này đối phó nàng, cũng giống như dùng đại pháo đi bắn con muỗi làm sao mà trúng được, haha...vô dụng thôi.

Trong tai nghe Lạc Vũ nói, Hỏa Hồng tiểu thú đột nhiên có phản ứng, thân thể bé nhỏ mạnh ngẩng cao đầu, khí thế hùng tráng hiển ngang.

Bộ dạng của nó lúc này không giống một con hồ ly, mà là một đầu sư tử bị chọc giận.

“Hừ”, một tiếng hừ lạnh vang lên, Hỏa Hồng tiểu thú đột nhiên giơ lên hai bên móng vuốt, mãnh phát một cái.

Lập tức, hai luồng hồng quang không giống vừa rồi, như hai đạo vách tường ầm ầm bay tới Lạc Vũ.

“Bịch.” Chỉ nghe thanh âm giống như hòn đá va chạm vào nhau vang lên.

Hai luồng hồng quang mạnh mẽ lóe sáng, sau đó ngưng kết thành cây cột bằng đá đỏ.

Bên trong cây cột đỏ trong suốt không phải Lạc Vũ còn có thể là ai.

Thạch hệ ma thú, lấy lực lượng biến thành hòn đá, đây chính là sở trường của chúng nó.

Hỏa Hồng tiểu thú liếc mắt một cái nhìn Lạc Vũ bị bao phủ trong hòn đá, trong mắt hiện lên một tia hừ lạnh.

Tiểu móng vuốt đánh về hướng hòn đá ngưng kết nhốt Lạc Vũ bên trong, Hỏa Hồng tiểu thú hé miệng nhe nanh, “đát băng đát băng” đem Lạc Vũ và cột trụ cùng nhau cắn.

Lão tử đây ăn người, xem người còn có bản lãnh gì.

Hỏa Hồng tiểu thú cắn để trút giận, nhưng lúc nó đang giương nanh múa vuốt thì...

“Đây là chiêu thứ hai.” Một thanh âm mỉm cười, ôn hòa vang lên từ sau lưng nó.

Đôi mắt Hỏa Hồng tiểu thú nhất thời nhướng hết cỡ, ầm một cái xoay người lại.

Chỉ thấy ở phía sau, Lạc Vũ đang tựa người vào thạch bích, hai tay ôm ngực mỉm cười nhìn nó.

Hỏa Hồng tiểu thú tức muốn tạc mao, mặc dù là nó không có mao để nổ. (*lông)

Đây là chuyện gì xảy ra?

Không phải mới vừa rồi nó rõ ràng đem nàng ăn rồi sao, sao lại có thêm một người nữa? Người này có thể biến thành hai người được sao?

Cho tới bây giờ Hỏa Hồng tiểu thú chưa từng thấy như vậy, đôi mắt tròn tròn không khỏi trừng lớn một chút, nó tức giận đến hồng quang bao bọc thân thể lại càng thêm chói mắt bức người, gương nanh múa vuốt, sát khí làm cho người ta run sợ.

“Còn có một chiêu cuối cùng rồi nha.” Về mặt Lạc Vũ tươi cười nhìn về phía Hỏa Hồng tiểu thú.

Hỏa Hồng tiểu thú vừa nghe không nói hai lời, cả thân thể mạnh mẽ nhảy phốc lên, đứng ở giữa không trung, tiểu móng vuốt quơ khắp nơi.

Trong nháy mắt, hồng quang chói mắt mở rộng, từ bốn phương tám hướng tràn về phía Lạc Vũ tấn công.

Lúc này đây, lão tử xem ngươi còn có thể biến đi đâu.

Ta đem tất cả nơi này đều biến thành đá, xem ngươi chạy đâu cho thoát, ngươi có giỏi thì chạy trốn thoát cho ta coi.

Cặp mắt hỏa hồng tiểu thú dữ tợn hơn rồi.

Hồng quang lóe ra, đập vào mặt mà đến, sát khí bức người.

Lạc Vũ nhẹ gờ gờ lên mi, trong mắt có chút giạt mình.

Mà ngay vào giờ khắc này, ở trong “bãi rác” cách vách, Tiểu Ngân được bao vây trong ánh sáng màu bạc càng thêm đại thịnh.

Cơ hồ có thể rõ ràng nhìn thấy, Tiểu Ngân đã trưởng thành ở bên trong.

Ngân quang đại thịnh, ánh sáng nâng lên Tiểu Ngân mạnh mẽ bay ra khỏi lực lượng giam cầm, ánh sáng hướng về phía không trung càng ngày càng mở rộng, lóa mắt đến nỗi làm cho người ta cũng không dám trợn mắt nhìn.

Tiểu Ngân rốt cục hấp thu hết linh khí cần thiết, hoàn thành lần tiến hóa đầu tiên rồi.

Mà lần tiến hóa này tuyệt đối không phải là vội vàng lớn lên như lần trước, lúc này đây ẩn chứa vô cùng lực lượng và diện mạo có chút thay đổi.

Ánh sáng không ngừng chớp động, khí tức bức người mà đến.

Toàn bộ thạch động bị bao phủ trong tầng ánh sáng màu bạc chói mắt.

Cùng khắc, ở trên mặt đất, Vương Hầu và Quân Phi đang thương nghị chuyện phái người canh giữ ở nơi đây, bọn họ sẽ đi xuống tìm.

Lúc này, người của Thiên Khôi Tông nhảy ra từ bốn phương tám hướng, bao vây bọn họ.

“Thả chất độc.” Thiên Khôi tông chủ đề thấp thanh âm nói.

Lập tức, đám người Thiên Khôi Tông xưng hùng xưng bá ở trấn nhỏ Ngân Hồng này, cầm vũ khí các loại vũ khí độc địa, từ bốn phương tám hướng nhắm ngay đám người Vương Hầu, Quân Phi.

Gió thu thổi bay, cuối mùa thu trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Cây cỏ bay lên đầy trời, từng mảnh vàng óng ánh.

76. Chương 76

“Người nào?” Gió thổi cỏ lay truyền đến dị thường, Quân Phi là người thứ nhất phát hiện, xoay người quát chói tay một tiếng.

“Dám ở địa bàn Thiên Khôi Tông chúng ta, đào móc bảo bối của chúng ta, các người cũng thật toi gan.”

Thanh âm âm lãnh vang lên trong không khí mùa thu hiu quạnh, người của Thiên Khôi Tông từ bốn phương tám hướng phía sau loạn thạch lộ ra thân hình, người cầm đầu đúng là Thiên Khôi Tông chủ.

“Đây là vùng đất thuộc về Trung Võ Môn chúng ta.” Vương Hầu cơ trí lên tiếng.

Hắn vừa nhìn đến tình hình này là có thể đoán ra tại sao người của Thiên Khôi Tông lại đến đây.

Lập tức, mi sắc chuyển động, vẻ mặt trầm xuống.

“Ha ha, là của Trung Võ Môn a, thật đúng là chê cười, ở trấn nhỏ Ngân Hồng này tất cả đều thuộc về Thiên Khôi Tông chúng ta, Trung Võ Môn của các người là cái gì vậy.” Cái tên có gương mặt trắng bệch đi theo Thiên Khôi Tông chủ âm hiểm nhìn Vương Hầu cười nói.

“Thiên Khôi Tông chủ, chúng ta cũng không phải chưa từng đăng ký vùng đất này.” Vương Hầu xoay chuyển đầu óc nói.

“Vậy thì sao chứ.” Thiên Khôi Tông chủ với vẻ mặt mập mạp đầy thịt nhe răng cười, lạnh lùng vung tay lên.

Lập tức, người của Thiên Khôi Tông liền vây quanh bốn phía, trong tay cũng giơ lên một vật có màu đen như mực, chiều dài bằng cánh tay, khẩu pháo nhắm ngay đám người Quân Phi, Vương Hầu.

Thân hình Vương Hầu, Quân Phi lập tức di động, những người theo đến đây làm thành một vòng tròn, che lại cửa động, đầu khí trên người lóe ra.

Thiên Khôi Tông, tung hoành tại trấn nhỏ Ngân Hồng này chính là nhờ vào chất độc có tên gọi Độc Long.

Nghe nói không biết chất kịch động này là lấy từ con độc thú nào, nhưng chỉ cần dính nhiễm một chút, ngay cả tím tôn cao thủ cũng không thể trốn tránh một chữ “chết”.

Bởi vậy, mới có thể tung hoành một phương này.

Mà bây giờ, lại mang theo Độc Long pháo...

Vương Hầu và Quân Phi liếc nhau, trong mắt hiện lên sát khí sắc bén.

Không có chỗ dựa là rất khó đứng trên đất Hỏa Ma này.

Phong vân rung động, chân trời vô tướng.

Hai quân đối mặt, kịch chiến hết sức căng thẳng.

Mà lúc này, phía dưới trung tâm huyết động, hồng quang tràn ngập khắp cả huyết động.

Những nơi hồng quang lướt qua, không gian bốn phía đều ngưng kết thành hòn đá màu đỏ, chỉ còn lại một chút không gian ở chỗ Hỏa Hồng tiểu thú và đoá sen hồng là có khe hở.

Hỏa Hồng tiểu thú lơ lửng ở giữa không trung, đôi mắt tròn trịa hung hăng nhìn chằm chằm Lạc Vũ bị tảng đá màu đỏ bao lại bên trong.

Hừ, ta biết ngươi có chiêu phân thân.

Bây giờ cả hai thân thể của ngươi đều bị biến thành hòn đá rồi, ta xem ngươi còn có thể chạy đi đâu, còn dám la hét trước mặt ta.

Hỏa Hồng tiểu thú tức giận hừ lạnh một tiếng, đôi mắt không chớp nhìn chằm chằm hai Lạc Vũ bị bao lại trong tảng đá, móng vuốt đánh vào hai tảng đá Lạc Vũ.

“Răng rắc, răng rắc.” Lập tức, hòn đá vỡ tan, thanh âm nát bấy lập tức truyền đến.

Toàn bộ hòn đá màu đỏ trong trung tâm huyết động, bị nó vỡ một cái, toàn bộ đều nứt ra.

Từng chút từng chút một bị nghiền này, từng khối từng khối một rơi xuống.

Thật giống như những đồ vật bằng thủy tinh ở hiện đại, bị gõ một cái, toàn bộ vỡ nát rơi xuống.

Ngay lập tức, đầy đất đều là hòn đá màu đỏ.

Hỏa Hồng tiểu thú vẫn nhìn chăm chăm hai người Lạc Vũ.

Nhìn các nàng từng khối từng khối bị nứt ra, từng chút từng chút một biến thành những viên đá nhỏ.

Vỡ nát như vậy, cho dù kim la thần tiên cũng không thể hồi phục cứu lại một cái mạng.

Hỏa Hồng tiểu thú nhất thời hết giận rồi, lầm bầm tiến lên, tiểu móng vuốt hướng về phía hai người Lạc Vũ đã vỡ thành từng khối, giậm thêm hai đạp.

Hừ, cho ngươi chết một cái không yên nè.

Hừ, cho người làm cách nào tiếp tục kiêu ngạo nè.

Dám la hét trước mặt ta nè, đây là hậu quả của ngươi, sau khi...

“Ngươi cái tiểu gia hỏa này, cũng thật là độc ác quá nha.” Đạp thêm hai cái cho hả giận, phía sau Hỏa Hồng tiểu thú đột nhiên truyền đến thanh âm trêu tức của Lạc Vũ.

Ngay sau đó Hỏa Hồng tiểu thú chỉ cảm thấy đầu đau nhói.

Cư nhiên, cư nhiên, cư nhiên có người bắn vào đầu của nó.

Vù, Hỏa Hồng tiểu thú “vù” một cái xoay người lại, ánh mắt sau khi thấy rõ ràng là Lạc Vũ, cơ hồ tròn tròn đến độ muốn rớt ra ngoài.

Cư nhiên, cư nhiên còn chưa có chết, nàng cư nhiên còn chưa có chết?

Điều này sao có thể xảy ra, không phải nó đã thấy nàng vỡ nát ra thành từng khối rồi sao, sao lại còn ở nơi này?

Hỏa Hồng tiểu thú nhìn Lạc Vũ đứng ở phía sau nó, lúc này nàng lại nhìn nó mỉm cười.

Trong nháy mắt, cuồng bạo lên rồi.

Hả hả hả, sao có thể như vậy được, sao có thể được...

Lạc Vũ nhìn Hỏa Hồng tiểu thú mạnh mẽ tiến lên trên, dùng cái đầu màu hồng của nó tàn nhẫn đụng vào thạch bích màu đỏ bên cạnh.

Biểu tình cuồng bạo không dám tin của nó thật là buồn cười.

Cái con ma thú nhỏ này, thật là dễ chọc nhử.

Nhìn tiểu thú đập mạnh đầu lên tường đá, Lạc Vũ mỉm cười chậm rãi nói: “Ba chiêu rồi, tiểu tử kia, ngươi thua rồi nha.”

Vạn Ảnh Mê Tung, không phải nàng chỉ luyện đến cấp độ phân ra một tàn ảnh thôi đâu.

Cho dù nó tạo ra hòn đá phong tỏa khắp động không một khe hở, nhưng nàng chỉ cần thuận di đến nơi của nó là được rồi.

Tiểu thú điên cuồng đụng vào tường đá nghe vậy, mạnh quay đầu lại, đôi mắt to tròn trừng lớn nhìn Lạc Vũ, trong mắt lóe lên ánh sáng.

Không tính, ngươi chơi ăn gian, ngươi ăn gian.

“Tiểu tử kia, ngươi không giữ chữ tín a.” Lạc Vũ nhướn mày nói.

Hỏa Hồng tiểu thú vừa nghe nhất thời nổi giận, thân thể giống như bốc cháy lên, gương nanh múa vuốt rít gào, dùng đầu đánh về phía Lạc Vũ.

Nó cũng không tin, lúc này đây nàng có thể lại chạy thoát.

“Ầm.” Mà ngay lúc Hỏa Hồng tiểu thú nhắm về phía Lạc Vũ đánh tới trong nháy mắt, “bãi rác” cách vách phát ra một tiếng nổ lớn, cửa đá bị mở ra một cái khe.

Một đoàn ánh sáng màu bạc chói mắt bay vút qua, trong nháy mắt tràn ngập cả không gian nơi đây.

Ánh sáng chói mắt rực rỡ ngang tài ngang sức với Hỏa Hồng tiểu thú.

Lạc Vũ cùng Hỏa Hồng tiểu thú nhất tề ngưng trọng, bỗng nhiên quay đầu nhìn lại.

Ngân quang hiện ra, một con ma thú loáng thoáng hiện ra ở bên trong, khí tức bức người.

“Tiểu Ngân.” Lạc Vũ mỉm cười, Tiểu Ngân tiến hóa rồi.

“Ngao ô...” Một tiếng huýt sáo xé trời, Tiểu Ngân hưng phấn cực kỳ quơ móng vuốt, ngân quang tản đi, lộ ra chân diện mục của nó.

Thân thể chỉ lớn bằng bàn tay, nay đã lớn bằng Hỏa Hồng tiểu thú, ánh sáng kinh người bao phủ bộ long, lúc này rõ ràng sáng bang bạc như vầng trăng.

Trên đỉnh đầu sinh ra hai cái sừng nho nhỏ, nhìn qua giống như sừng Kỳ lân, lại giống như sừng của một con Phi Long, màu trắng tinh khiết, phía trên lại có hoa văn xinh đẹp.

Bốn vó bước trên mây, ẩn ẩn có tiếng sấm nổ mạnh.

Khí thể của nó, đã có phong phạm vương giả.

Ha ha, Tiểu Ngân ta đẹp mắt không, đẹp mắt không?

Từ trong vòng ánh sáng bạc đi ra, bộ dạng Tiểu Ngân nhìn thật là đặc ý cực kỳ, cười haha với Lạc Vũ.

Lạc Vũ thấy vậy giương lên khóe miệng cười nhẹ: “Nhìn nó còn đẹp hơn người.”

Nàng nói vậy không phải để ly gián đâu nha, nàng đây là nói sự thật.

Tiểu Ngân vừa nghe nhất thời đen mặt, mạnh mẽ nhìn theo tầm mắt Lạc Vũ.

Người nào, là ai, dám xinh đẹp hơn nó, lão tử diệt nó đây nha.

Một mực nhìn qua, đối diện hai mắt của Hỏa Hồng tiểu thú.

Hai tròng mắt Tiểu Ngân lẳng lẳng nhìn, nước miếng phù phù chảy xuống.

Lạc Vũ thấy vậy che mặt, cái tên này cũng quá dọa người đi, cho dù Tiểu Ngân đã tiến hóa rồi, nhưng tính tham ăn của nó vẫn không thay đổi a.

Bảo bối, bảo bối, ta thích.

Cả khuôn mặt Tiểu Ngân ngay lập tức nhăn thành một đoàn, mừng đến cơ hồ phân không ra đâu là cái mũi, đâu là hai tròng mắt, ngân quang chợt lóe đánh về phía Hỏa Hồng tiểu thú.

Tốc độ nhanh như một tia chớp so với ngày xưa nhanh gấp đôi.

Tiểu Ngân mạnh mẽ nhảy tới, nhào vào trên người Hỏa Hồng tiểu thú.

Tiểu móng vuốt duỗi ra ôm lấy, há miệng ra táp tới Hỏa Hồng tiểu thú.

Bảo bối thật đẹp a, thật thật đẹp a, so với mấy cái nhân sâm ngàn năm tốt hơn nhiều, rất rất tốt hơn nhiều a.

Tiểu Ngân mừng đến cơ hồ không biết đông tây nam bắc là ở đâu rồi.

“Tiểu Ngân, dừng...” Lạc Vũ vừa thấy nhất thời kinh hãi, cũng không thể làm cho Tiểu Ngân đem Hỏa Hồng tiểu thú làm thành đồ ăn a, như vậy quả thật chính là phá hư một tuyệt đỉnh bảo bối...

Song, tiếng kinh hô vừa mới ra khỏi miệng, Lạc Vũ đã bị tình cảnh trước mắt làm cho nghẹn lời.

Muốn cười, lại cảm thấy làm như vậy thật là không nể mặt Tiểu Ngân.

Nghẹn, thật sự là nghẹn cười sắp chết người ta rồi nha.

Trong lúc nhất thời, Lạc Vũ không thể làm gì khác hơn là cúi đầu, lấy tay che mặt, xoay qua chỗ khác.

Chỉ thấy, trước mặt nàng, Tiểu Ngân hết sức phấn khởi hưng phấn cực kỳ cắn xuống một cái, tưởng muốn ăn một cái thống khoái.

Nhưng đâu có ngờ, “bịch.” Một tiếng rõ ràng vang lên.

Ồi chao, cái răng của ta, Tiểu Ngân kêu rên một tiếng, trong khoảnh khắc ném đi Hỏa Hồng tiểu thú, tiểu móng vuốt che nọ lại cái miệng, đau đến nước mắt cũng chảy xuống rồi.

Nó, nó, cái răng của nó cái gì cũng có thể cắn nát nha, cho dù là lợi khí chế tạo từ kim cương nó cắn một cái cũng có thể giải quyết được.

Hôm nay thiếu chút nữa cái răng nhỏ bé của nó đã bị rơi rụng rồi.

Ồi chao, cái người này thân thể không phải chỉ là làm bằng đá thôi sao? Sao lại có thể mạnh thái quá như vậy hả?

Tiểu Ngân ôm miệng, nước mắt chảy xuống.

Mà Hỏa Hồng tiểu thú lúc này mới quay đầu lại, lạnh lùng nhìn Tiểu Ngân liếc mắt một cái, trong mắt hiện lên một tia tuyệt đối khinh bỉ.

Sau đó, cái đuôi màu hồng vung một cái.

Ầm một tiếng, đem Tiểu Ngân bay ra ngoài.

Dám cắn nó, thật đúng là có dũng khí suy nghĩ cái này, nó là hòn đá trải qua mười vạn năm ngâm mình trong linh huyết chứa nhiều linh khí như vậy mà được sinh ra, thân thể của nó trải qua rèn luyện nhiều năm như vậy.

Cho dù là trời long đất lở, nó cũng không bị tổn thương chút nào cả.

Hôm nay, cứ nhiên gặp một tên muốn ăn nó, thật đúng là gan to bằng trời mà.

Xuất sư chưa tiếp thân chết trước, thường khiến anh hùng lệ mẫn khâm. (*giải thích phía dưới)

Lần đầu tiên, Tiểu Ngân hoa lệ tiến hóa, chưa phân biệt rõ ràng đã nhào lên, ôm hận rơi nước mắt.

Hỏa Hồng tiểu thú một đuôi đánh bay Tiểu Ngân, ngay sau đó lại đem đầu mâu chống lại Lạc Vũ, tiểu thân thể xông thẳng vọt lại đây.

Ta cho ngươi chạy trốn thoát, ta cho ngươi biến, hôm nay ta tập trung diệt ngươi, xem ngươi như thế nào chạy thoát, xem ngươi làm thế nào biến hóa.

Hỏa Hồng tiểu thú bão nổi rồi, tiểu thân thể nhảy từ trên cao xuống đuổi theo Lạc Vũ.

Lạc Vũ thấy vậy trong tay công pháp chợt lóe đánh về hướng Hỏa Hồng tiểu thú.

Song, cũng giống như Hỏa Hồng tiểu thú không thể làm gì được nàng, công pháp của nàng cũng không làm gì được nó.

Hỏa Hồng tiểu thú trực tiếp xuyên qua cấm chế của nàng, cắn hoài không nhả ra.

Lạc Vũ thấy vậy, ánh mắt chợt lóe sáng, đột nhiên lên tiếng: “Tiểu Ngân, ngươi ngăn cản nó.”

Mà bên kia, Tiểu Ngân đang bị đau răng, căm giận nhìn Hỏa Hồng tiểu thú, ruột gan nó nóng giận muốn nổ tung, vừa nghe Lạc Vũ lên tiếng, “ngao ô” một tiếng, đánh lên Hỏa Hồng tiểu thú.

Lạc Vũ nhất thời bứt người tránh khỏi Hỏa Hồng tiểu thú.

Mà Tiểu Ngân cùng Hỏa Hồng tiểu thú, lại đụng vào nhau.

Chỉ thấy giữa không trung, ánh sáng màu bạc cùng màu hồng lóe sáng, cả hai quần quýt hòa vào nhau, nhìn qua hết sức xinh đẹp.

Tốc độ Tiểu Ngân nhanh, tốc độ Hỏa Hồng tiểu thú tuy chậm, nhưng thân thể lại như tường đồng vách sắt, ngay cả Tiểu Ngân cũng không có biện pháp đối phó.

Chỉ thấy giữa không trung, hai tiểu thú quyền đấm cước đá, ngân quang cùng hồng quang không ngừng chớp động, căn bản thấy không rõ lắm thân thể của chúng, chỉ có ánh sáng không ngừng chớp động.

Bốn phía, thanh âm thạch bích vỡ tan một tiếng tiếp theo một tiếng.

Tiếng nổ mạnh ầm ầm, từ nơi này lại càng kéo dài hướng về tứ hướng, nặng nề dị thường.

Lực lượng cường đại lan tràn, giống như có tính chất phóng xạ hướng về dưới nền đất lan ra bốn phương tám hướng.

Lạc Vũ chợt lóe ra tránh khỏi công kích của Hỏa Hồng tiểu thú, thân hình chợt lóe đã đứng bên cạnh đoá sen hồng đang sừng sững nở rộ nơi linh huyết.

Cúi đầu cẩn thận quan sát, trong mắt Lạc Vũ hiện lên biểu tình “quả nhiên là như thế”.

Chỉ thấy hoa sen không ngừng nở rộ trong linh huyết, ở chỗ nhụy hoa không có tim sen.

Lạc Vũ vươn tay sờ một chút linh huyết hoa sen, lạnh như băng mà cứng rắn như Hỏa Hồng tiểu thú.

Quả nhiên, Hỏa Hồng tiểu thú không phải là linh thú giữ nhà, mà chính là tinh hoa cao nhất của linh huyết này.

Nó đúng là sinh ra từ một hòn đá ở vị trí trái tim của linh huyết, thân là thạch hệ ma thú, hồn là trái tim linh huyết.

Chính là tập hợp hai loại thiên địa linh khí mà sinh ra chung cực ma thú.

Quả thực chính là chiếm hết thiên thời, địa lợi.

Khó trách Tiểu Ngân nhìn thấy nó cũng không có biện pháp khắc chế, nó chính là một linh huyết, chính là mây vạn cây, mây chục vạn cây, mây trăm vạn cây nhân sâm ngàn năm.

Có nó, sau này còn có thể thiếu được liệu được sao, pé ma thú này chính là một bảo khối tập trung nhiều bảo vật.

Ánh mắt Lạc Vũ chớp động, pé ma thú này, hôm nay Lạc Vũ nàng không thu phục được, nàng sẽ hối hận đến chết a.

Ý niệm trong đầu đã định, nội lực toàn thân Lạc Vũ tập trung ở đầu ngón tay, một ngón tay đặt lên cánh của linh huyết hoa sen, vận chuyển nội lực mạnh mẽ hấp thu.

Lập tức có một dây tơ tằm có màu hồng nhạt bị rút ra, quấn quanh trên ngón tay nàng.

Đó chính là gân và mạch của cánh và hoa sen.

Muốn thu phục Hỏa Hồng tiểu thú được sinh ra từ linh huyết hoa sen, dùng cách khác là không có hiệu quả, cách duy nhất chính là ra tay từ nơi đã sinh ra nó mới được.

Một sợi dây màu hồng trong suốt, nương theo lực hấp của Lạc Vũ từ trong linh huyết rút ra, quấn quanh mà lên.

“Rống...”

Đang cùng Tiểu Ngân đánh đến long trời lở đất, Hỏa Hồng tiểu thú cảm giác được Lạc Vũ động chạm đến căn cơ của nó, lập tức rống to một tiếng, quay đầu điên cuồng chạy về phía Lạc Vũ.

Thứ kia là lúc nó sinh ra mới có, vật đó là của nó, là của nó, không được động vào.

“Tiểu Ngân, đừng đánh nó bị thương.” Lạc Vũ cũng không quay đầu lại.

Mà Tiểu Ngân vốn là một tên chỉ biết ăn, lúc này lại được Lạc Vũ dẫn dắt, trong lòng biết Lạc Vũ nổi lên ý định thu phục tên này.

Nó suy nghĩ một chút, mạnh mẽ xông lên, tiểu móng vuốt duỗi ra, ôm chặt lấy Hỏa Hồng tiểu thú.

Không dám dùng lực quá mạnh, lại không thể dùng vũ khí sắc bén, không thể làm nó bị thương, như vậy cũng chỉ có thể công kích gần người nó, không cho nó nhúc nhích.

Lão tử ôm lấy người, ta xem người còn có thể làm như thế nào.

Hỏa Hồng tiểu thú bị Tiểu Ngân ôm chặt, có chút sững sốt, nó còn chưa từng bị người khác ôm qua à nha.

Bất quá nó chỉ thất thần trong nháy mắt, Hỏa Hồng tiểu thú liền nổi giận điên cuồng.

Cái tên vô lại này vậy khốn nó rồi, không tốt sử dụng lực.

Buồn cười, quả thực buồn cười.

Nhất thời phản công móng vuốt đánh một quyền về phía Tiểu Ngân.

Trong khoảnh khắc, hai cái ma thú có lai lịch phi phàm vứt bỏ công pháp chiến đấu của ma thú, bắt đầu quyền đánh cước đá với nhau.

Buông ra, người buông ra cho ta, ta diệt người...

Không buông, có bản lĩnh thoát ra đi...

Vương bát đản, ta cần người...

Ta cũng muốn cần người đây...

Màu hồng và màu bạc dây dưa thành một đoàn, đấu đá lung tung trên mặt đất.

Những nơi đi qua, thạch bích bị nghiền nát, bể nát như đậu hủ, bị hủy rối tinh rối mù.

Huyết động sừng sững trải qua ngàn năm, bây giờ nhìn qua vô cùng thâm trầm.

Mà cách vách bên trong “bãi rác”, lam quang bao phủ Thôn Vân Tỳ Hưu bắt đầu lóe sáng rực rỡ dần dần nhạt đi, Thôn Vân Tỳ Hưu cũng sắp tỉnh dậy.

Về phần quanh thân Hoàng Vũ, đấu khí màu tím đang lưu chuyển xung quanh, nét mặt mỉm cười, cũng sắp đến lúc thành công rồi.

Khí tức dày đặc quanh quần trong “bãi rác”.

Trong động hai con tiểu thú đấu đá kịch liệt với nhau, ngoài động cũng là huyết vũ tinh phong, đao kiếm gia tăng.

Đuổi tận giết tuyệt, Thiên Khôi Tông có ý định đuổi tận giết tuyệt.

Lúc này, tứ phía đám người Quân Phi bị vây quanh, Độc Long giờ lên, chất kịch độc ngấm bắn về hướng Vương Hầu, Quân Phi và đám người Trung Võ Môn.

“Ngăn lại, tuyệt đối không thể để cho bọn họ tiến vào nơi này.” Quân Phi mang theo ma thú Ngân Lang của hắn, đấu khí màu lam ngưng tụ, xông về một phương hướng, ngăn cản nơi có nhiều Độc Long nhất.

Phía sau Vương Hầu cũng vận khởi một thân đấu khí màu lam trấn giữ cửa động.

Không thể để cho bọn họ tiến vào cái động này.

Mặc dù không biết Lạc Vũ và Hoàng Vụ đi xuống dưới làm gì?

Nhưng bọn hắn có thể cảm giác được, hai người bọn họ nhất định đang ở dưới.

Cái động sâu như vậy, nếu để người của Thiên Khôi Tông chiếm thế thượng phong, cho dù Lạc Vũ muốn đi ra, đến lúc đó cũng không phải là vấn đề dễ dàng rồi.

Bởi vậy, nơi này tuyệt đối không thể bị phá, hắn phải bảo vệ cho tốt.

Thu sắc vàng óng ánh, gió lớn thổi qua.

Trong một dãy núi loạn thạch, người của Thiên Khôi Tông dùng Độc Long mở đường, cao thủ đi theo phía sau bức lên, liên tiếp tiến tới đây.

Quân Phi, Vương Hầu, gắt gao trấn thủ cửa động.

Độc khí và màu máu đỏ tươi rơi trên lá cây khô vàng, phủ lên một tầng tàn nhẫn mà xinh đẹp.

Gió thu, càng ngày càng sắc bén rồi, thổi qua rất cả da mặt.

Trong động, Tiểu Ngân và Hỏa Hồng tiểu thú vẫn kề cận tay đánh chân đá.

Hỏa Hồng tiểu thú bị Lạc Vũ giáo huấn một trận, nó vừa vội vừa giận, hơn nữa nó có một thân cứng rắn, Lạc Vũ lại không cho Tiểu Ngân ra tay nặng với Hỏa Hồng tiểu thú, ay da không thể làm nó bị thương, đánh nhẹ cũng không có cách nào mà đánh.

Trong lúc nhất thời, không biết làm sao mà đánh nặng nhẹ, nên nó bị Hỏa Hồng tiểu thú đánh ột thân lông bạc của nó bay tán loạn, khắp nơi trên người đều là dấu móng vuốt in lại.

Trên hốc mắt lại bị đánh thành màu nâu, Tiểu Ngân bị Hỏa Hồng tiểu thú đánh đến hai đám nắm chặt.

Tiểu Ngân tức giận đến giơ chân, rõ ràng tiến hóa được một thân đầy bản lãnh, mạnh mẽ vô cùng, lại không dám dùng, nó sắp nghẹn chết, sắp nghẹn chết nha.

Tiểu Ngân đang nghiêng răng nghiêng lợi, một thanh âm treu tức của ma thú truyền đến: “Quá dọa người đi.”

Tiểu Ngân nghiêng đầu nhìn lại là Thôn Vân Tỳ Hưu, lúc này tinh khí toàn thân đã được khôi phục, đang chui ra khỏi lực lượng giam cầm của Hỏa Hồng tiểu thú và bốn vách tường đá, treu tức nhìn nó.

Một thân hào quang, đạt tới cấp mười bốn rồi.

Người giỏi thì người tới mà đánh, chỉ biết giương nanh múa vuốt.

Thôn Vân Tỳ Hưu vừa nghe, không nói hai lời, giơ lên nắm tay nhảy vào vòng chiến.

Nó bị cái con ma thú màu hồng này làm mất hết mặt mũi rồi, hôm nay đạt đến mười bốn cấp, nó còn có thể sợ ai nữa cơ chứ.

Tiểu Ngân thấy vậy buông móng vuốt ra, Hỏa Hồng tiểu thú liền chạy thoát ra ngoài.

Nhìn thấy Thôn Vân Tỳ Hưu cản đường, Hỏa Hồng tiểu thú cũng không có dừng lại, dùng một thân đụng vào, mòng vuốt nho nhỏ nắm thành nắm tay, vung lên đánh Thôn Vân Tỳ Hưu.

“Ầm.” Chỉ nghe một tiếng va chạm nặng nề vang lên.

Thôn Vân Tỳ Hưu bị một nắm tay nho nhỏ đâm ột quyền, mạnh bay ra ngoài.

Tiểu Ngân xem diễn từ xa, chỉ thấy Thôn Vân Tỳ Hưu trượt trên mặt đất, tầng tầng nham thạch bị nó kéo dài một đường lõm thành cái hố nhỏ.

Ai vô dụng hơn ai, bây giờ đã biết rồi đi.

Cái tên hồng hồng này đừng có nhìn nó nhỏ mà khinh thường, cấp bậc của nó còn cao hơn người nữa, ngu quá đi.

Tiểu Ngân đứng ở bên này giơ giơ nắm đấm về hướng Thôn Vân Tỳ Hưu, mà bên kia tốc độ của Hỏa Hồng tiểu thú lại không hề giảm bớt, điên cuồng đánh về phía Lạc Vũ.

“Tiểu tử kia, sức mạnh thật lớn a.”

Mà lúc này, theo sát Thôn Vân Tỳ Hưu đi ra Hoàng Vũ mỉm cười đuổi tay ra, che lại trước người Lạc Vũ, đầu khí màu tím tràn ngập trước người của hắn.

Giống như một bức tường bằng thủy tinh.

Hỏa Hồng tiểu thú thấy Lạc Vũ sắp thành công lấy ra “gân mạch” của nó, nó gấp đến nổi cả thân hình đều đánh lên bức tường thủy tinh màu tím.

Hoàng Vũ thấy vậy lập tức sử dụng tâm pháp trói buộc, trong chớp mắt đầu khí màu tím quấn quanh người Hỏa Hồng tiểu thú.

Chính lúc này Tiểu Ngân đã chạy tới, cả khuôn mặt phù thũng đánh về phía Hỏa Hồng tiểu thú.

Về phần Thôn Vân Tỳ Hưu bị một nắm đấm đánh bay đi, tự cảm thấy mất hết mặt mũi, khí thế hung hung nổi lên, tru lên một tiếng cũng nhảy vào vòng chiến.

Hai thú một người đấu một con tiểu thú.

Chỉ nghe những tiếng ầm ầm gây đổ không ngừng vang lên trên mặt đất.

Nham thạch không ngừng vỡ vụn cả một phương này, ngay cả dưới nền đất cũng bắt đầu bung lên.

Lạc Vũ đứng bên cạnh linh huyết hoa sen, rút ra từng chút từng chút sợi dây kinh mạch của hoa sen, tinh thần chăm chú vào chuyện này, hoàn toàn không để ý đến tình cảnh xảy ra chung quanh.

Hỏa Hồng tiểu thú rất hung ác, bắt quá càng hung ác thì càng tốt.

Tốt có phải hay không, tốt lắm đúng không, lông của ta đều bị nó rút hết đây nè.

Nếu người không tới đây tiếp một tay, ta đánh không lại nó bị trở thành người hầu của nó bây giờ, Tiểu Ngân lú rú rống to.

Lạc Vũ thấy vậy nhẹ nhàng cười, hai tay kết thành một thủ pháp, ánh sáng trắng chợt lóe, sợi dây màu hồng giống như làm bằng tơ tằm bị rút khỏi linh huyết hoa sen trong nháy mắt, xoay tròn trên tay Lạc Vũ.

Nó có chiều dài chừng một thước, không ngừng biến dài lại biến thành ngắn trong tay Lạc Vũ, tự do co duỗi.

Mà lúc này những cánh hoa phía ngoài của linh huyết hoa sen lập tức héo rũ, chỉ để lại tầng tầng cánh hoa ở trung gian.

Ngân Hồng Liên tơ tằm vừa bị kéo ra, Hỏa Hồng tiểu thú biết tình hình không ổn, cũng không nổi giận cùng Hoàng Vũ, Tiểu Ngân, Thôn Vân Tỳ Hưu, xoay người “vù” một cái chạy về phía thạch bích.

“Thật là không biết nghe lời.” Lạc Vũ thấy Hỏa Hồng tiểu thú muốn chạy trốn, mỉm cười vung tay lên, Ngân Hồng Liên tơ tằm lập tức bay ra, bắn về phía Hỏa Hồng tiểu thú.

Tiểu Ngân, Thôn Vân Tỳ Hưu, Hoàng Vũ chỉ thấy hồng quang chợt lóe trước mắt.

Hỏa Hồng tiểu thú vẫn hung ác lúc này, “bịch” một tiếng bị đánh rớt từ không trung xuống mặt đất.

Mà trên người nó bị một sợi dây màu hồng gắt gao trói chặt, mặc cho nó có giãy dụa như thế nào cũng vô dụng.

Quả thật là trời sinh vật này khắc một vật kia.

Bọn họ hao phí hồi lâu khí lực, cũng không bằng một chiêu này của Lạc Vũ, giải quyết xong cả.

Ha ha, người cũng có ngày hôm nay, Tiểu Ngân hưng phấn cười lên.

Cho người hung ác, hừ, Thôn Vân Tỳ Hưu cảm thấy thật là giải giận.

Lạc Vũ đi qua, ngồi xổm xuống trước người Hỏa Hồng tiểu thú, nhìn nó bị buộc chặt không cách nào di chuyển được, trầm giọng nói: “Những lời đã nói không thể không giữ lời, đã nói là phải làm, mới một ma thú tốt.”

Hỏa Hồng tiểu thú trừng mắt nhìn Lạc Vũ, cái răng be bé cắn chặt dây tơ tằm.

Lạc Vũ thấy vậy búng tay một cái, dây tơ tằm lập tức càng chối chặt Hỏa Hồng tiểu thú.

Hỏa Hồng tiểu thú nhất thời bị trói đau đến nỗi “ngao ô” kêu lên một tiếng, tiểu thân thể như một tác phẩm điêu khắc nghệ thuật hiện lên dấu vết sợi dây.

Uất ức quá, Hỏa Hồng tiểu thú cảm thấy thật là uất ức mà, đôi mắt màu đỏ to tròn chảy ra nước mắt, từ trên gương mặt từng giọt từng giọt rơi xuống đất, ngưng kết thành hòn đá đỏ.

“Ô...ô” Từ khi nó sinh ra đến giờ chưa từng bị ai đối đãi như vậy, ô ô đau quá đi.

Lạc Vũ thấy vậy đau lòng rồi, vội vàng ôm nó vào trong lòng dỗ: “Không khóc, không khóc, người không muốn theo ta đi cũng không sao, đừng khóc, ngoan.”

Nàng cũng thiết là, cho dù mình thích, chưa chắc ma thú cũng thích mà.

Bị người ta ép làm chuyện mình không muốn làm, nàng đã từng ném qua tư vị này rất rõ ràng, tại sao hôm nay lại phạm phải sai lầm này.

Lập tức, Lạc Vũ vung tay lên, cở bỏ dây tơ tằm đang trói Hỏa Hồng tiểu thú.

Mà bên cạnh, Tiểu Ngân đang nhảy nhót nhìn thấy Hỏa Hồng tiểu thú uất ức khóc lóc, cái đầu nó nghiêng qua một bên nhìn chăm chú, đột nhiên nhảy vào trong lòng Lạc Vũ, vươn tiểu móng vuốt lau đi nước mắt trên mặt Hỏa Hồng tiểu thú.

Không khóc, không khóc, ca ca ôm. (* ô ô dễ thương quá)

Cái pé này có bộ dạng thật là đẹp mắt, thật là làm cho người ta không nỡ để nó chịu một chút uất ức nào.

Bạch quang chợt lóe, dây tơ tằm màu hồng quấn quanh bàn tay Lạc Vũ, Lạc Vũ buông ra Hỏa Hồng tiểu thú, nhẹ nhàng vuốt ve dấu vết màu đỏ do bị sợ dây trói chặt, xoa đầu Hỏa Hồng tiểu thú nói: “Tốt lắm, không khóc, buông ra, ta sẽ không ép chế ngươi đi theo ta.”

Dứt lời, ôm lấy Hỏa Hồng tiểu thú đặt trên mặt đất.

Hỏa Hồng tiểu thú không ngờ Lạc Vũ lại thả nó đi, đôi mắt to chớp chớp, đột nhiên cái đuôi vung lên đánh bay Tiểu Ngân, một lần nữa nhảy vào lòng Lạc Vũ.

Ai nói ta nói chuyện không giữ lời, một lời ta nói ra là nhất ngôn cửu đỉnh, đi thì đi, hừ.

Người khác muốn nó đi, thì nó sẽ không đi, người khác không muốn nó theo, nó lại càng muốn theo.

Lạc Vũ cảm giác được tâm tư của Hỏa Hồng tiểu thú, trong lúc nhất thời dở khóc dở cười.

Tính tình tên này thật là quật, bất quá nàng lại cực kỳ thích mới chết chứ.

Mà Tiểu Ngân bị đánh bay đi, quay đầu lại nhìn tiểu thú đang nằm trong lòng Lạc Vũ, chỗ mà nó thích nhất, tức giận đến thối râu mép, trừng mắt.

Cái tên này dám đoạt đi chỗ ngủ của nó, nó vốn là của lão đại, phản, phản hết rồi.

“Tiểu Ngân, nếu không đi ngay, nơi này sẽ sụp.” Lạc Vũ nhìn Tiểu Ngân giương nanh múa vuốt muốn nhảy lại đây, tâm tình cảm thấy thật tốt, cười cười nói với Tiểu Ngân.

Nơi này bị nó và Hỏa Hồng tiểu thú đánh nhau một trận, cũng sắp bị phá hủy rồi.

Hang động này bị sụp đổ bất quá chỉ là trong một khoảnh khắc mà thôi.

Tiểu Ngân vừa nghe lập tức tỉnh ngộ, nhiều bảo bối như vậy, không thể được, không thể bị hủy trong này được.

Lập tức, túm lấy ma thú to con bên cạnh là Thôn Vân Tỳ Hưu, ánh mắt ném về phía Hỏa Hồng tiểu thú, ý bảo: ta sẽ tính sổ với ngươi sau, sau đó Tiểu Ngân chạy xung quanh tìm ngàn năm linh chi, ngàn năm nhân sâm.

Mà Hỏa Hồng tiểu thú thì ném cho Tiểu Ngân một cái ánh mắt khinh bỉ.

Nó cùng thiên địa đồng sinh, trải qua hàng vạn năm mà thành, dám xưng làm ca ca của nó, hừ.

Hỏa Hồng tiểu thú chuyển thân, ở trong lòng Lạc Vũ tìm một vị trí thoải mái, đi ngủ.

Đánh một hồi mệt mỏi, nên nghỉ ngơi một hồi.

Lạc Vũ thấy vậy quay đầu nhìn về phía Hoàng Vũ đang mỉm cười, hỏi: “Tím tôn?”

Khóe miệng Hoàng Vũ giương lên, gật mạnh đầu đáp: “Tím tôn.”

Lạc Vũ nhất thời cùng Hoàng Vũ nhìn nhau liếc mắt một cái, hai người nhất tề cười vui vẻ.

Một chuyến hành trình xuống đất này, thu hoạch thật là không nhỏ.

“Răng rắc, răng rắc...” Thanh âm suy sụp chậm rãi truyền đến, thạch bích bắt đầu rung rung rơi xuống từng khối.

Ngân quang và lam quang không ngừng xẹt qua trong động, Tiểu Ngân cùng Thôn Vân Tỳ Hưu thu lên các loại linh thảo.

Chỉ trong chốc lát, trên lưng Thôn Vân Tỳ Hưu chất đồng toàn là linh thảo, mà trên lưng Tiểu Ngân lại bọc lấy một đồng lớn được thảo.

Khá lắm, dùng mấy thứ này luyện chế thành đan dược, muốn mua cả Phong Lâm quốc cũng còn được nữa à.

Lạc Vũ thấy Tiểu Ngân để lại hai phần không mang theo, lập tức gật đầu: “Đi.”

Lam quang chớp động, Thôn Vân Tỳ Hưu mang theo hai người hai thú và một đồng lớn thu hoạch hướng về phía trên mặt đất mà đi.

Linh huyết ở nơi đây cũng không bị lấy đi, nơi đây trải qua hàng ngàn năm phồn vinh, vật chứa linh khí, tuyệt đối không thể lấy hết.

Bay nhanh mà tẩu, dưới đất ầm ầm vang lớn, bắt đầu suy sụp.

Mà lúc này ở phía trên, đám người Vương Hầu, Quân Phi bị vây quanh bốn phía bức lui đến cửa động, nếu lui ra phía sau nữa sẽ bị té xuống.

Trước người bọn họ là người của Thiên Khôi Tông đặng đặng sát khí xông tới.

“Ở phía trên có người?” Lạc Vũ ôm Tiểu Hồng, sắc mặt đột nhiên trầm xuống.

“Là nhóm Quân Phi, có sát khí.” Hoàng Vũ lóe ra tia sắc bén.

Lạc Vũ vung tay áo, lam quang đột nhiên đại thịnh, từ dưới nền đất tận trời mà ra.

77. Chương 77

Gió thu thổi trên đồng cỏ, âm thanh tức sát.

“Tuyệt đối không thể để cho bọn họ đạt được ý đồ.” Quân Phi quát lạnh vang vọng trên bầu trời.

Bản thân hắn bị dính Độc Long độc, sắc mặt đã đen thui, nhưng vẫn mạnh mẽ chống đỡ, giữ vững cửa động.

Mà bên cạnh hắn, tình huống của Vương Hầu và nhóm người Trung Võ Môn cũng không tốt hơn hắn bao nhiêu.

Về mặt tất cả mọi người đều dính độc khí.

Song, không một ai lùi bước, thề quyết giữ vững cửa động.

“Khắc khắc, dám chống lại Thiên Khôi Tông chúng ta, hừ, một đám không biết trời cao đất dày là gì.” Thiên Khôi Tông chủ ôm ngực đứng trên núi đá, lạnh lùng nhìn một đám kịch chiến phía dưới, trên mặt lộ vẻ dữ tợn.

“Chờ đem chỗ này thu dọn sạch sẽ, ta sẽ tự mình dẫn người đi đến Trung Võ Môn, một người cũng không để lại, một cây anh đào cũng phải nhổ tận gốc.”

Gã nam nhân mặt trắng bệch bên người Thiên Khôi Tông chủ cười lạnh nói: “Cho bọn hắn biết rốt cuộc nơi này ai mới là lão đại, một Trung Võ Môn nho nhỏ...”

“Người muốn diệt người nào?” Lời nói ác độc của tên mặt trắng còn chưa nói hết, bốn phía đột nhiên vang lên âm thanh gầm rú, trong nháy mắt bao phủ cả một phương thiên không.

Cùng khắc, cái động mà nhóm người Trung Vô Môn thề chết bảo vệ, đột nhiên lóe lên ánh sáng màu lam rực rỡ.

Ngay sau đó một quang cầu màu lam bay vọt ra.

Khí tức cường đại trong nháy mắt bao phủ cả một phương này.

“Lạc Vũ.”

“Hoàng Vũ.”

Sau khi Quân Phi và Vương Hầu liếc mắt một cái thấy rõ người bay ra là ai, không khỏi mừng như điên kêu to lên tiếng.

Đi ra rồi, rốt cục bọn họ đã đi ra rồi.

Lạc Vũ cúi đầu, nhìn nhóm bằng hữu trước mắt mình, Quân Phi và Vương Hầu đều mang vết thương luy luy trong người.

Trên mặt bị độc khí bao trùm, một thân vết thương, vết máu loang lổ, cơ hồ không thể chống đỡ nổi nữa rồi.

Nhưng vẫn gắt gao che chắn cửa động như trước, bàn tay Lạc Vũ siết chặt lại.

Bên cạnh, Hoàng Vũ thấy vậy cũng biến sắc, thân hình chợt phóng về phía mọi người.

Độc tố lan tràn khắp cả người, nếu không giải độc, sẽ...

Giữa không trung, đôi mắt Lạc Vũ lãnh khốc đảo qua đám người Thiên Khôi Tông đang vây quanh tiêu diệt nhóm Quân Phi.

Nhìn tình hình này, không cần phải nói nàng cũng có thể biết rõ ràng có chuyện gì đang xảy ra ở đây, Lạc Vũ nàng bất kể nguyên nhân gì, nàng chỉ biết là bằng hữu của nàng bị đám người này giết hại là đủ rồi.

Lạc Vũ mị hí mắt, thét to một tiếng, thanh âm cuồng nộ điên cuồng vang lên: “Giết.”

Giết, thanh âm không lớn, nhưng lại như một tiếng sấm nổ giữa trời quang, làm rung động đám người Thiên Khôi Tông phía dưới, bọn họ nhất tề lão đảo đứng không vững.

“Ngao ô...”

“Rống...”

Mang một thân bản lĩnh, nhưng lại không thể nào phát huy, đánh với Tiểu Hồng, Tiểu Ngân đánh mạnh cũng không được mà đánh nhẹ cũng không xong, còn Thôn Vân Tỳ Hưu lại không đánh bại nổi Tiểu Hồng, cả hai bọn nó đều nghẹn một bụng hỏa từ nãy tới giờ.

Lúc này Lạc Vũ vừa ra lệnh một tiếng, hai con ma thú liền thét lên vui mừng, rốt cục cũng có cơ hội giãn gân giãn cốt rồi.

Ngay lập tức, ngân quang và lam quang trên người Tiểu Ngân, Thôn Vân Tỳ Hưu đại thịnh, trong mắt hiện lên nồng nặc sát khí.

Móng vuốt màu bạc mở ra, trong mắt Tiểu Ngân hiện lên một tia khát máu, một móng vuốt vẽ một cái trong không trung, đánh về phía đám người Thiên Khôi Tông.

Trong nháy mắt, chỉ thấy ba đường ngân quang bay thoát ra nhanh như tia chớp.

Xé rách không khí, phát ra thanh âm nhẹ nhẹ, bay về hướng đông, nam, tây, bắc vây đầy một đám người Thiên Khôi Tông mà tấn công.

“Ầm.”

“Hả...”

Lực phá hoại thật lớn bay vọt lên, ở hai phương đám người Thiên Khôi Tông chưa kịp có phản ứng gì, đã bị lực lượng cường hãn của Tiểu Ngân xé rách ra, thân thể đánh mạnh lên núi đá phía sau.

Trong khoảnh khắc, chỉ nghe thấy một mảnh tiếng kêu thét thảm thiết.

Núi đá văng tung tóe, đổ sụp xuống.

Bị dính một trảo của Tiểu Ngân, núi đá màu đỏ hoàn toàn chĩnh chĩnh bị nứt ra, chia làm hai khối.

Mà bên này, Thôn Vân Tỳ Hưu giẫm chân xuống đất một cái, lập tức hai phương tây và nam, trên mặt đất nổi nên vô số đá nhọn, từ dưới đất đâm hướng lên trời, tấn công đám người Thiên Khôi Tông.

“Hả, chạy mau...”

“Đây là chuyện gì xảy ra vậy a?”

“Con ma thú này có thể thao túng mặt đất? Ông trời của ta ơi, nó là mười bốn cấp Thôn Vân Tỳ Hưu...” Thiên Khôi Tông chủ vẫn hai tay ôm ngực, cuống vọng không thôi, lúc này đột nhiên bị chấn động, suy nghĩ cẩn thận không khỏi kinh hãi hô lên, xoay người bỏ chạy.

Mười bốn cấp Thôn Vân Tỳ Hưu, ông trời của ta ơi, con này trên cơ bản là siêu cấp tồn tại rồi.

Cho Thiên Khôi Tông của hắn có mệnh đến đâu, cũng không phải là đối thủ của nó, hôm nay gặp phải “cút chó vận” để cho hắn đụng phải.

Đám người Thiên Khôi Tông hỗn loạn, nghe tông chủ của bọn họ thét lên như vậy, lại càng thêm chạy loạn xạ, đâu còn tập trung đối kháng đám người Quân Phi nữa, nhất tề quay đầu chạy như điên.

Mười bốn cấp Thôn Vân Tỳ Hưu, sao bọn họ lại gặp phải cơ chứ.

Song, bọn họ có chạy nhanh cũng không nhanh hơn tốc độ thao túng đất đai của Thôn Vân Tỳ Hưu.

Từng cột đá nhọn đâm thẳng mặt đất, từ dưới chân bọn họ hướng lên trời.

Cả một đám Thiên Khôi Tông mới vừa rồi còn uy phong lẫm lẫm, chặc chặc đánh bầm dập huynh đệ Trung Võ Môn, chỉ trong nháy mắt đã trở nên hoảng sợ, chạy nhanh như chó nhà có tang.

Nhưng bọn họ làm sao có thể tránh thoát Thôn Vân Tỳ Hưu điều khiển đất đai, bọn họ là đang chạy trên đất a, bị từng cột đá nhọn đâm thẳng.

Lập tức, máu tươi văng khắp nơi, tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai.

Giữa không trung, Lạc Vũ không nhìn Tiểu Ngân và Thôn Vân Tỳ Hưu phát uy, một mình bay vọt về phía nhóm Quân Phi.

Rất nhanh vươn tay ra đỡ Quân Phi: “Thấy thế nào?” Đặt tay lên xem mạch Quân Phi.

Lúc này sắc mặt Quân Phi là một mảnh đen nhánh, cơ hồ vốn là hít vào rất nhiều chất độc.

Độc Long độc dính vào trên người hắn, mặc dù hắn là lam tôn, nhưng làm sao có thể địch lại Độc Long, thân thể bị ăn mòn là lẽ tất nhiên...

“Không... Có chuyện gì...” Nhưng Quân Phi lại cường ép khóe miệng gờ lên tươi cười với Lạc Vũ.

Lạc Vũ xem ở trong mắt, trong lòng lại đau xót không thôi.

Độc này đã chạy vào tới tâm mạch, nếu nằng tới chậm chút nữa...

Lại nhìn bên cạnh, Hoàng Vũ đang dìu đám người Vương Hầu, bệnh trạng cơ hồ đều giống nhau, bọn họ...

Không nói nhiều lời, Lạc Vũ xoay người hướng về phía sau lưng Tiểu Ngân, lấy ra một nắm lá.

Vài cây dược thảo trên lưng Tiểu Ngân lập tức rơi vào tay Lạc Vũ.

Không nói hai lời, rất nhanh Lạc Vũ liền vò nát chúng, vắt ra nước, nhỏ vào trong miệng đám người Quân Phi.

“Nuốt xuống đi, mau.”

Về phương diện này, Quân Phi và Vương Hầu hoàn toàn tin tưởng Lạc Vũ, bọn họ không nói tiếng nào nuốt xuống.

Mà bên cạnh, người của Trung Võ Môn chưa từng gặp qua môn chủ là Lạc Vũ đây, thấy Vương Hầu không chút do dự nuốt xuống, bọn họ cũng không hề do dự, trực tiếp nuốt xuống.

“Hãy nghỉ ngơi cho tốt, không sao rồi.” Lạc Vũ thở nhẹ ra một hơi, vỗ vỗ bả vai Quân Phi.

Tiểu Ngân và Thôn Vân Tỳ Hưu mang linh thảo ra rất nhiều, vừa hay có loại giải độc được nên dùng ngay.

“Một chút xúy thương thể mà thôi, không sao cả.” Quân Phi và Vương Hầu nghe vậy nhất tề lên tiếng.

Lời nói vừa hạ xuống, hai người liếc nhau, nhất tề cười, trong mắt đều buông lỏng như trút được gánh nặng, chỉ cần Lạc Vũ bọn họ đi ra là tốt rồi, chút xúy thương tổn này là chuyện nhỏ.

Lạc Vũ nhìn đã hiểu ý nghĩ trong mắt hai người, cắn răng thật sâu.

Vì nàng, lại là vì nàng.

Bọn họ cho dù chết cũng không lùi bước là vì canh giữ đường ra cho nàng.

“Tha mạng, tha mạng hử...”

“Ta đầu hàng, ta đầu hàng...”

Bên tai liên tiếp vang lên tiếng kêu thảm thiết, trong mắt Lạc Vũ sát khí dần dần dày đặc lên.

“Một người không chừa.” Bốn chữ lãnh khốc cực kỳ từ trên môi ném ra, bây giờ mới cầu xin tha thứ, đã chậm rồi.

Gió bất chợt nổi lên, một mảnh máu tanh.

Tiểu Ngân cùng Thôn Vân Tỳ Hưu thấy được Lạc Vũ chưa từng mệnh lệnh nghiêm trọng như vậy, một tiếng rống giận tận trời, sát chiêu đều xuất hiện.

Ngân quang và lam quang hiện lên.

Đám người Thiên Khôi Tông giống như mớ đồ a9n bị cắt thành chín khúc, một mảnh rậm rạp ngã xuống, máu đỏ tươi thấm đẫm cây cỏ héo rũ.

Người ngang ngược, luôn có người so với người ngang ngược hơn.

Tiểu Hồng vẫn oa ở trong lòng Lạc Vũ vù vù ngủ, đối với Lạc Vũ thu phục ma thú, nàng chỉ ấn theo nhan sắc của chúng mà đặt tên, lúc này mở to đôi mắt tròn trịa, hứng thú nhìn một màn chém giết trước mắt.

Nguyên lai trên mặt đất là tình huống như thế này a, thoát nhìn đùa rất là vui vẻ nha, rất được.

Lập tức, tiểu lông mi đột nhiên tà tà khẽ nhú, tiểu móng vuốt nhẹ nhàng chỉ xuống mặt đất một cái.

Ngay lập tức, một tiếng nổ vang trên mặt đất, hồng quang bay lên.

“Nhảy lên.” Lạc Vũ vừa thấy lập tức quát nhẹ một tiếng, tay áo bào vung lên.

Trong nháy mắt, Quân Phi, Vương Hầu, và người của Trung Võ Môn bị mang theo nhảy lên, vọt vào giữa không trung.

“Đây là?” Sau khi ăn cực phẩm linh thảo, khí huyết Quân Phi khôi phục nhanh chóng, thấy một màn này kinh ngạc hỏi.

Song, hắn vừa nói xong còn đang lơ lửng giữa không trung, ở chỗ bọn họ vừa đứng dưới mặt đất, vang lên một tiếng nặng nề, trong nháy mắt đã lún xuống.

Lập tức, núi đá bị hủy hoại, mặt đất lõm thành một cái hố to.

Hòn đá bay tán loạn, đất đai rung chuyển, gió thổi cuồng loạn, tất cả đều hỗn tạp vào cùng nhau, trong nháy mắt phía dưới đã trở thành đất rung núi chuyển.

“Này...” Vương Hầu và những người khác trong Trung Võ Môn thấy vậy hoảng sợ trừng to con mắt, tình huống này...

Mặt đất chắc chắn này, sao đột nhiên lại như một ngọn tháp đổ sụp xuống rồi?

“Nơi này sớm muộn gì cũng sụp đổ.” Trên người Hoàng Vũ chợt lóe tử quang, đầy mặt âm tàn nhìn đám người Thiên Khôi Tông hỗn loạn phía dưới, trầm giọng nói.

Bất quá lần này Tiểu Hồng chỉ đẩy nhanh tốc độ sụp xuống mà thôi.

Dù sao, đám núi đá này đều là của nó mà.

“Tím tôn, người...”

Vương Hầu quay đầu kinh ngạc nhìn Hoàng Vũ, chỉ mới không gặp nhau một tháng, đã tiến giai lên tím tôn vương giả rồi?

“Trở về nói với các người sau.” Hoàng Vũ ôm lấy bả vai Vương Hầu nói.

“Ầm.” Lời còn chưa dứt, bụi đất phía dưới bay lên, đất rung núi chuyển.

Lạc Vũ nhảy lên giữa không trung nhìn xem tình hình bên dưới, đám người Thiên Khôi Tông mỗi một chạy lang thang, bị lạc vào loạn thạch chôn vùi trong đó.

“Vù vù.” Tiểu Ngân và Thôn Vân Tỳ Hưu nhảy lên giữa không trung, mỗi con đều trấn thủ một phương.

Trên mặt đất, các cao thủ Thiên Khôi Tông bối rối nhảy dựng lên không trung chạy trốn.

Lại bị Tiểu Ngân và Thôn Vân Tỳ Hưu vừa thấy một người nhảy lên là đánh cho người đó rớt xuống.

Ngay lập tức bụi đất bay mù mù.

“Đó là Thiên Khôi Tông chủ.” Trong một màn bụi đất bay bay, Vương Hầu đột chỉ một ngón tay về phía dưới, tử quang yếu ớt bao phủ Thiên Khôi Tông chủ đang cố gắng chạy trốn trong im lặng.

“Thiên Khôi Tông chủ, Trung Võ Môn ta đến đây bái phỏng.” Mạnh mẽ lấy hơi, Vương Hầu hướng về phía Thiên Khôi Tông chủ đang bối rối chạy trốn hét, rống to lên một tiếng.

Phía dưới, toàn thân Thiên Khôi Tông chủ bao quanh một tầng đầu khí màu tím nhạt, đang cố gắng lẩn trong bụi đất mù mù mà chạy trốn thoát.

Vừa nghe một tiếng rống to của Vương Hầu truyền đến từ phía trên, theo tiềm thức ngửa đầu lên nhìn lại.

Chỉ thấy giữa không trung, Lạc Vũ mặc một thân nam trang phiêu dật, khuôn mặt cực kỳ tuấn tú, lúc này bạch quang bao bọc quanh thân, khí tức cực kỳ âm trầm, mà phía sau nòng đứng sừng sững hai con ma thú cường đại vô cùng.

Một thân sát khí lạnh như băng, làm cho người ta trong lòng run sợ.

Thiên Khôi Tông chủ hết hoảng trong lòng.

Đáng chết, sớm biết rằng Trung Võ Môn có chỗ dựa, lại không ngờ thực lực lại sâu không lường được như thế này, ngay cả mười bốn cấp ma thú cũng trở thành sủng vật của “y”, bên cạnh lại còn một con sủng vật nguy hiểm nữa chứ. (*Lạc Vũ)

Mụ nội nó, nếu biết sớm một chút, hẳn sẽ không đại gì mà tấn công đám người này, bây giờ lỡ rồi phải làm sao bây giờ?

Trong lòng cấp tốc suy tính, gương mặt hắn vốn dữ tợn, nay lại càng thêm khó coi.

Cơ hồ ngay cả một chút thể diện cũng không thêm giữ lại, chỉ biết hoảng loạn chạy trốn chết, nào có một chút khí thế hung hãn như ban nãy.

Đứng ở giữa không trung, Lạc Vũ thấy vậy trong mắt chợt lóe ra một tia giết chóc: “Thiên Khôi Tông, người được lắm.”

Tiểu Hồng vẫn oa tại trong lòng Lạc Vũ xem kịch vui, nghe vậy chớp chớp mắt, tiểu móng vuốt đột nhiên chỉ về phía Thiên Khôi Tông chủ.

Trong khoảnh khắc, Thiên Khôi Tông chủ đang chạy trốn chết, thân hình đột nhiên lảo đảo.

Hai chân đang chạy vội bị hồng quang bắn lên, trong nháy mắt ngưng kết thành hòn đá.

“Hả... Hả...” Thiên Khôi Tông chủ thấy vậy hoảng hốt kêu lên.

Hòn đá, chân hần thành đá mất rồi.

Cư nhiên trực tiếp xuyên qua đầu khí màu tím của hần, đọng lại thành đá, lực lượng này...

Hòn đá từ dưới hai bắt đầu lan tràn dần lên trên thân mình.

Từ bắp chân, đến đầu gối, hông...Dần dần toàn bộ thân thể đều hóa thành hòn đá, cùng những hòn đá trên mặt đất sáp vào nhau.

“Không... Không... Buông ta ra, người dám giết ta, người của ta sẽ không bỏ qua cho người...”

Đã đến nước này rồi mà vẫn còn càn rỡ, theo quán tính buột miệng thốt lên những lời dữ tợn uy hiếp.

“Không buông tha cho ta?” Hai mắt Lạc Vũ nheo lại, cười lạnh một tiếng, nói: “Người hần nên hỏi ta là sẽ bỏ qua cho bọn họ hay không mới đúng.”

Thanh âm băng lãnh, so với gió thu còn lạnh hơn.

“Hả...” Nương theo một tiếng này của Lạc Vũ vừa hạ xuống, mặt đất đột nhiên càng lún xuống.

Thiên Khôi Tông chủ bị đọng lại thành đá kêu thảm thiết rơi xuống.

Bụi đất bay lên, hòn đá vỡ nát.

Những khối đá dần dần chìm xuống nửa phần.

Bụi đất bắn tung tóe che kín khắp nơi.

Một lúc lâu sau, gió mới thổi qua ngọn cây, tro bụi mới chậm chậm lắng xuống.

Được Lạc Vũ mang theo bay lên không trung, Quân Phi cúi đầu nhìn xuống, cho dù hần lãnh khốc cũng phải nhíu lại mi.

Chỉ thấy, phía dưới vẫn là những hòn đá màu đỏ như trước.

Bất quá lại bị lún xuống hơn một trượng, mà vị trí của núi đá hoàn toàn nghiêng lệch đi, hình dáng thay đổi, vóc dáng hoàn toàn khác so với trước.

Hòn đá bể nát rơi đầy trên đất, giống như hạt cát tràn đầy trên sa mạc.

Không có một cây cối nào tồn tại.

Cả một phương này đều thay đổi, hết thấy lại bắt đầu một lần nữa.

Mà nguyên bản trên mặt đất đáng lẽ phải có vết máu loang lỗ của đám người Thiên Khôi Tông, lại không thấy bóng dáng của một thi thể nào.

Giống như bọn họ chưa bao giờ tồn tại, toàn bộ đã biến mất sạch sẽ, một tia dấu vết cũng không lưu lại.

“Ngao ô.” Giữa không trung, Tiểu Ngân và Thôn Vân Tỳ Hưu hét lớn một tiếng, rất là hài lòng.

Mà Tiểu Hồng đang nằm trong lòng Lạc Vũ thấy vậy cũng thật là khoái trá.

Thu lại tiểu móng vuốt, đồng thời khinh bỉ nhìn Tiểu Ngân và Thôn Vân Tỳ Hưu liếc mắt một cái, kiêu ngạo cái gì hả, nó chỉ dùng một ngón tay đã giải quyết xong rồi, hừ.

Đôi mắt nhỏ của Tiểu Ngân nhướng lên, thật sự là không cho nó biết lợi hại, nó lại chảnh chọe lên rồi.

Nhất thời móng vuốt duỗi ra, đánh về phía Tiểu Hồng.

“Hoàng Vũ, người dẫn Quân Phi và những người khác trở về tỉnh dương, Tiểu Ngân, Tỳ Hưu, đi theo ta.” Bụi đất lắng đọng xuống, Lạc Vũ nhìn quét tình cảnh biến hóa trước mắt, quay đầu trầm giọng nói với Hoàng Vũ.

Hoàng Vũ giương mắt nhìn thoáng qua đôi mắt lạnh sát của Lạc Vũ, trong nháy mắt lĩnh ngộ ra ý tứ của Lạc Vũ: “Được.”

Dám đuổi tận giết tuyệt Trung Võ Môn bọn họ, hừ, nghĩ rằng bọn họ không có cao thủ, bọn họ là nhu nhược dễ bắt nạt có phải hay không?

Thiên Khôi Tông các người cứ chờ mà xem.

Phong vân rung động, Lạc Vũ vung tay áo, xoay người đập khoảng không, phi thân về hướng trấn nhỏ Ngân Hồng.

Gió thu hiu quạnh, hàn khí rét lạnh.

Trấn nhỏ Ngân Hồng, nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ.

Lớn hơn so với trấn nhỏ Đồng Lợi, nơi mà năm đó cả nhà Lạc Vũ từng ở.

Lúc này đã xế chiều, trên bầu trời ánh nắng vàng chiếu xuống không mang độ nóng.

Đầu đường, người qua đường thông thả đi qua, điệu bộ hùng hùng hổ hổ khác nhau.

“Bịch.” Trong tửu lâu, một người bị ném ra đường.

“Người con bà nó, dám đến quán của ta ăn quýt, con mẹ nó, người chán sống rồi chắc, lão tử hôm nay sẽ đưa người đi gặp diêm vương...”

Không ai khuyên can, không ai can thiệp, thậm chí cũng không có nhiều người liếc mắt xem một cái.

Rất bình thường, chuyện thường ngày xảy ra ở huyện.

“Này, có nghe nói gì không, Thiên Khôi Tông chủ dẫn theo người gây phiền toái cho Trung Võ Môn rồi.”

“Trung Võ Môn, chính là cái môn phái nhỏ bé đến đáng thương đó hả...”

“Không có gì hay đâu mà xem, đi, đi Lục Lâm uống một chung, cô nương ở đó rất được.”

“Ha ha, đúng vậy, Trung Võ Môn, nó là cái gì vậy...”

Hihi haha náo nhiệt bằng quan tán gẫu, là chuyện thường xảy ra ở trấn nhỏ Ngân Hồng, cuộc sống thối nát mà tàn nhẫn như vậy đấy.

Thiên Khôi Tông, tọa lạc ở phía đông Ngân Hồng trấn, tám biển cao vút đứng sừng sững, dùng vàng nguyên chất tạo thành, nhìn qua hết sức tục tằn, nhưng lại giương nanh múa vuốt đầy càn rỡ.

Trên người cái, người đến người đi, đều có ý tứ né tránh ba phần.

Trước đại môn bằng mộc đỏ thắm, người đi đường chạy nhanh như gió tránh đi, như con gà chạy loạn.

Lúc này, những người còn lại trong Thiên Khôi Tông đang nhón chân trông mong Tông chủ của bọn họ trở về.

Nghe nói phát hiện có chuyện tốt nên đi ra ngoài, hôm nay trở về nhất định sẽ...

“Lão tam, người nói xem Tông chủ trở về sẽ mang về thứ tốt gì?”

“Cũng không rõ nữa, bắt quá tệ nhất cũng là vô số đan dược, Trung Võ Môn không phải chỉ biết bán đan dược thôi sao, sao lại không có đan dược cho được.”

“Ha ha, nói cũng đúng, có đan dược nhiều như vậy, đấu khí của chúng ta không muốn thăng cấp cũng không được à nha.”

“Đúng vậy, thật sự làm cho người ta hưng phấn mà.”

Hi hi ha ha tán gẫu với nhau.

Tất cả người của Thiên Khôi Tông, không có ai nghĩ rằng chuyển đi tiêu diệt người khác của bọn họ sẽ có bất kỳ trạng huống khác thường gì xảy ra, đều nhón chân mong đợi.

Gió bắt chợt nổi lên, lạnh lẽo mùa thu.

“Ầm.” Ngay lúc này, một tiếng vang lớn đột ngột nổi lên, đại môn cuồng vọng ngạo nghễ của Thiên Khôi Tông ầm ầm bị nghiền nát, xé thành bốn mảnh.

Một người chậm rãi đại môn rách nát đi vào.

Tóc đen bay trong gió, băng lãnh vô song.

Dung nhan thản nhiên không có chút sát khí nào, nhưng một thân trong trẻo lạnh lùng, so với kỳ sát khí gì cũng làm cho người ta cảm thấy rung động cùng tức sát.

Không phải Lạc Vũ còn có thể là ai.s

“Người nào? Thật to gan, dám đến đây khiêu khích Thiên Khôi Tông chúng ta.”

Các môn đồ Thiên Khôi Tông đều đang làm việc của chính mình, sau một lát giạt mình đột nhiên lấy lại tinh thần, thái độ ngang ngược trở lại, từ bốn phương tám hướng tập trung lại đây.

Thật to gan, dám ở trấn Ngân Hồng sinh sự với bọn họ, muốn chống đối ông trời sao.

Đôi mắt lạnh lùng của Lạc Vũ đảo qua các môn đồ Thiên Khôi Tông đang tập trung lại từ bốn phương tám hướng, băng lãnh thốt lên: “Trung Võ Môn, bái hội Thiên Khôi Tông.” (*đến gặp mặt)

Thanh âm lãnh liệt, không vang dội nhưng lại sắc bén uy chấn bát phương.

Lời này vừa nói ra, không chỉ toàn bộ người Thiên Khôi Tông nghe thấy, ngay cả người đi đường bên ngoài cũng nghe được rõ ràng.

Trong nháy mắt, người bên ngoài liền nhiều lên, vô số người từ đầu đường cúi hém đều chạy lại đây, một bộ dạng muốn xem kịch vui sắp trình diễn.

Cư nhiên có người dám đến khiêu khích Thiên Khôi Tông, đến xem náo nhiệt, xem náo nhiệt thôi.

“Ha ha, chỉ bằng ngươi, Trung Võ Môn.” Tam tông chủ Thiên Khôi Tông lưu lại trấn giữ tông bộ, cười lạnh một tiếng từ phía sau bước lên.

Người nọ vẻ mặt lực lưỡng, người còn chưa đến, khí tức đã đến trước.

“Chỉ bằng Trung Võ Môn ta.” Mi mắt Lạc Vũ lãnh lệ, mà Tiểu Ngân đi theo Lạc Vũ tiến đến, vươn tiểu móng vuốt đánh về hướng Tam tông chủ.

Ngân quang lập tức phá không mà đi, tiếng gió vù vù sắc bén vang lên.

Tam tông chủ cũng có chút kiến thức, vừa thấy Tiểu Ngân ra tay, sắc mặt biến đổi.

Cũng không ra tay tiếp chiêu, chỉ nhảy ra phía sau tránh đi.

“Ầm.” Lực lượng đánh tới của Tiểu Ngân rơi trên mặt đất.

Trong nháy mắt, chỉ thấy khối đá điêu khắc đặt trên mặt đất, “ầm” một tiếng bị nứt ra một cái khe hở bằng bàn tay, cả luyện võ trường của Thiên Khôi Tông, bị đánh ra một lần rãnh dài đến hơn hai mươi thước trên mặt đất.

Đám người Thiên Khôi Tông đang la hét đột nhiên sắc mặt biến đổi trong nháy mắt.

Đấu trường luyện võ của bọn họ, là dùng loại đá cứng rắn chuyên dụng luyện chế mà thành.

Bình thường, có lực lượng đánh lên nó cũng không có chút sức mẻ, bây giờ lại...

Một con ma thú nhỏ nhỏ không biết cấp bậc, cư nhiên chỉ dùng một móng vuốt...

Tiểu Ngân thấy vậy lại vung lên tiểu móng vuốt, chiêu vừa rồi chỉ là màn mở đầu mà thôi, kế tiếp...

“Ngươi... Ngươi không phải người của Trung Võ Môn.” Tam tông chủ Thiên Khôi Tông cảm giác được khí tức của Tiểu Ngân đột nhiên tăng lên, sắc mặt đại biến, cấp bách rống lên.

“Môn chủ, môn chủ, Hoàng phó môn chủ cùng Vương phó môn chủ sợ người đi nhầm đường, bảo ta chạy vội tới dẫn đường cho người.”

Tiếng thét của Tam tông chủ vừa ra, ngoài cửa Tiểu Tam Tử của Trung Võ Môn chạy vội đến, hai má đỏ bừng hừng phấn diện cuồng mà đến.

Tiểu Tam Tử này là người ra mặt bán đan được ở Trung Võ Môn, người biết hẩn cũng không ít.

Nghe vậy, sắc mặt mấy người xem náo nhiệt bên ngoài đều thay đổi.

Ai cha, đây là Môn chủ Trung Võ Môn, người chưa từng lộ mặt ra ngoài.

Trò hay, hôm nay có trò hay xem rồi.

Mà Tam tông chủ Thiên Khôi Tông vừa nghe nhắc đến Hoàng phó môn chủ và Vương phó môn chủ, sắc mặt liền trở nên rất khó xem.

Hoàng Vũ, hẩn ta không phải đã mất tích một tháng nay sao.

Mà Vương Hầu, là người mà hôm nay Tông chủ của bọn họ dẫn nhân mã đi tiêu diệt, Vương Hầu không phải đang đánh nhau ở loạn thạch hay sao.

Bây giờ, bọn họ lại sợ môn chủ của bọn họ đi nhầm chỗ?

Bây giờ, bọn họ lại hoàn hảo không bị gì cả còn sống? Lại còn đang phát ra mệnh lệnh?

Như vậy... Như vậy... Tông chủ của bọn họ đâu?

“Ta tìm đến không nhầm địa chỉ đi?” Lạc Vũ nhìn gương mặt biến sắc của Tam tông chủ, trong mắt hiện lên một tia lãnh liệt.

“Không có, chính là bọn hẩn đánh lén Trung Võ Môn chúng ta, muốn đuổi tận giết tuyệt chúng ta.” Tiểu Tam Tử vốn là một tên quỷ cơ trí, lập tức rống to lên tiếng.

Lạc Vũ gật đầu, lạnh lùng nhìn người của Thiên Khôi Tông: “Trung Võ Môn ta không phải dễ ức hiếp như vậy, hôm nay Thiên Khôi Tông các ngươi muốn đuổi tận giết tuyệt chúng ta, tốt lắm, như vậy cũng đừng trách Trung Võ Môn chúng ta ăn miếng trả miếng.”

Sát khí băng lãnh quanh quẩn trên bầu trời, so với gió thu lạnh liệt hơn dị thường.

Tam tông chủ Thiên Khôi Tông nghe vậy rung mình một cái.

Rung mình là do nghe thấy những lời này của Lạc Vũ, càng nhiều là do Tông chủ và các tinh anh của bọn họ vẫn không có trở về.

“Tiểu Ngân, Tỳ Hưu, ta không muốn lại nhìn thấy bất cứ người nào của Thiên Khôi Tông.”

Thanh âm băng lãnh quanh quẩn trên bầu trời mùa thu, hoàn toàn là thanh âm giết chóc, lãnh khốc vô tình.

“Ngao ô...” Tiểu Ngân cùng “hình dạng con chó nhỏ” Thôn Vân Tỳ Hưu, nhất tề ngửa đầu hí rống lên một tiếng, khí thế hung hung đập bước mà vào.

Không có tốc độ nhảy lên không nhanh như tia chớp, không có thi triển công pháp hoa lệ.

Nhưng chỉ với từng bước tiến vào, ngược lại càng phát ra khí thế làm cho người ta phải phát lạnh trong lòng.

Tiểu Ngân cùng Tỳ Hưu sóng vai hướng phía trước long hành hổ bộ mà đi. (*tướng đi uy mãnh: long và hổ đi đường mà)

Những nơi đi qua, tiểu móng vuốt vung lên chém khoảng không.

Lực lượng cường hãn nhanh như tia chớp, từ trên khoảng không bay ra, tùy ý đánh về bất kỳ phương hướng, tùy ý đánh vào bất kỳ người của Thiên Khôi Tông.

Trốn không được, muốn tránh lại tránh không khỏi.

Trong nháy mắt, người của Thiên Khôi Tông giống như bị Tiểu Ngân và Tỳ Hưu gom lại thành một chỗ, không thể ẩn nấp ở bất kỳ chỗ nào, không có năng lực kháng cự, không chỗ có thể trốn.

Chỉ có thể đợi bị chúng nó xé rách.

Một Thiên Khôi Tông nho nhỏ, lúc này trong mắt Tiểu Ngân và Thôn Vân Tỳ Hưu, giống như một con kiến hôi.

Gió thu nổi lên, tiếng kêu thảm thiết nổi lên bốn phía, Thiên Khôi Tông đại loạn.

“Nhanh, chạy mau...”

“Hả, ra không được, chạy trốn không thoát, chúng ta bị vây quanh rồi, bị vây quanh rồi...”

Thanh âm hoảng sợ liên tiếp kêu to, cả đám người Thiên Khôi Tông mới vừa rồi còn diễu võ giương oai, ngay lập tức đã như chó nhà có tang, kinh hoảng chạy tán loạn.

Ở trước mặt Tiểu Ngân và mười bốn cấp Thôn Vân Tỳ Hưu, còn có thể có lực lượng gì đột phá được chúng nó liên thủ khổng chế.

Ngày hôm nay, Thiên Khôi Tông không một người chạy thoát ra ngoài.

Trong cơn hoảng sợ, Tam tông chủ Thiên Khôi Tông giơ tay bắn ra tín hiệu bay lên giữa không trung.

Đó là tín hiệu khẩn cấp của Thiên Khôi Tông.

“Vô ích thôi, Thiên Khôi Tông chủ của các người đã bị môn chủ của chúng ta nghiền nát tại loạn thạch, muốn bọn họ trở về cứu các người, quả thật là si tâm vọng tưởng.”

Tiểu Tam Tử thấy vậy cười lạnh một tiếng, thanh âm lớn đến nỗi ai ai cũng có thể nghe thấy.

Lời vừa nói ra, lập tức, đám người tụ tập ngoài cửa Thiên Khôi Tông xem náo nhiệt, đã nhìn Lạc Vũ với cặp mắt khác xưa.

Giết chết Thiên Khôi Tông chủ rồi?

Một người mạnh mẽ như vậy bị giết chết rồi?

Xem ra, hôm nay thế lực ở trấn Ngân Hồng này muốn thay đổi một lần nữa rồi.

Sắc mặt mọi người khê biến nhìn về phía Lạc Vũ.

Chỉ thấy trong Thiên Khôi Tông, Lạc Vũ đi theo phía sau Tiểu Ngân và Tỳ Hưu, chậm rãi vuốt ve Tiểu Hồng trong lòng, đập lên máu người đỏ tươi, một thân lạnh băng đi về hướng đại điện Thiên Khôi Tông.

Một thân tức sát lạnh lùng.

Một thân làm cho người không nhìn ra được bất cứ gì thực lực, rất thần bí...

Dung nhan thiết huyết lạnh như băng, đập máu tươi mà đi, tiếng kêu thảm thiết kêu vang bên người nàng, tóc đen bay lên, lạnh như băng mà vô tình.

Đại khai sát giới, nơi mà Tiểu Ngân và Thôn Vân Tỳ Hưu đi qua, không một ai sống sót.

Giống như lưỡi hái tử thần từng bước từng bước hái đi tánh mạng mọi người, một tia hy vọng cũng không chừa.

“Cái gì, người... Người... Tông chủ của chúng ta...” Tam tông chủ Thiên Khôi Tông kinh hoảng lên tiếng, Tông chủ của bọn họ đã chết, bị Trung Võ Môn chủ giết chết, này...

Thanh âm kinh hoảng quanh quẩn giữa không trung, Tam tông chủ phun ra máu tươi.

Cúi đầu nhìn, trước ngực, móng vuốt của Tiểu Ngân xỏ qua người, máu tươi vẩy ra.

“Tam tông chủ, Tam tông chủ...” Vốn đang hoảng sợ chạy tán loạn tìm chỗ trốn, đám người Thiên Khôi Tông thấy vậy kinh hãi lên tiếng.

Tam tông chủ của bọn họ chỉ mới một chiêu đã bị...đã bị...

Ông trời à, Trung Võ Môn này đã lợi hại đến mức nào rồi? Ma thú này lại mạnh đến đâu rồi?

Lạnh lùng bước lên đỉnh chính điện Thiên Khôi Tông, Lạc Vũ ngẩng đầu nhìn tấm biển bằng vàng, mắt nhướng lên, phát tay áo.

“Bịch.” Tấm biển bằng vàng của Thiên Khôi Tông bị nát bầy.

Trong mắt chợt lóe lạnh quang, Lạc Vũ xoay người, đứng trên cao, đôi mắt băng lãnh đảo qua nhìn sát tròng phía dưới.

Đôi mắt lạnh khốc vô tình nói: “Dám có dũng khí khi nhục Trung Võ Môn ta, đây là đại giới phải trả, đến hôm nay Thiên Khôi Tông vĩnh viễn trừ kỳ danh.” (*biến mất vĩnh viễn)

Gió thu nổi lên, cuốn lên cao cao bay xa ngàn dặm trời cao.

Lời nói nổ vang tại trấn Ngân Hồng.

78. Chương 78

Thiên Khôi Tông, lão đại của trấn Ngân Hồng, chỉ trong một ngày đã bị huyết tẩy.

Những nhân vật cầm quyền không người sống sót, chỉ còn lại những môn đệ tép riu quy thuận Trung Võ Môn.

Trung Võ Môn tiến vào ở trong Thiên Khôi Tông tông môn.

Ở một khắc trước, tin tức Trung Võ Môn tìm đến Thiên Khôi Tông bị cười nhạo, một khắc sau sự thật lại làm tất cả mọi người tại trấn Ngân Hồng kinh tởm một phen.

Chỉ trong một đêm Trung Võ Môn quật khởi, xưng hùng tại trấn Ngân Hồng.

Gió thu rét lạnh, trấn Ngân Hồng hoàn toàn bị kinh sợ.

Xem qua nhiều lắm các môn phái tiêu diệt lẫn nhau, xem qua vô số thế lực bị Thiên Khôi Tông gồm thâu, tiêu diệt, tàn sát.

Không ai ngờ Thiên Khôi Tông cũng có ngày này, chỉ trong một ngày cái gì cũng không còn.

Dễ dàng như thế đã bị tiêu diệt rồi, mà đối phương lại chỉ có một người, thậm chí người nọ còn chưa có ra tay.

Sau một lúc khiếp sợ, các thế lực nhỏ bé tại trấn Ngân Hồng bắt đầu ngo ngoe muốn động, bắt đầu xem xét các bước đi, các động tác của Trung Võ Môn, bắt đầu đề phòng thâm nghiêm lên.

Thế lực mới nổi lên, nương theo đó là các thay đổi.

Lập tức, bọn họ đều tỏ ra kính trọng Trung Võ Môn, nhưng đồng thời cũng tỏ ra đề phòng.

Song, trong lúc các thế lực đều nhìn chằm chằm Trung Võ Môn, Trung Võ Môn cũng không có tiến hành đập đổ, huyết tẩy các cổ thế lực ở đây.

Mà hoàn toàn không có hành động gì khác thường, điều này ngược lại làm cho người ta không ngừng phỏng đoán.

Thiên Khôi Tông, nơi này đã bị Trung Võ Môn chiếm lĩnh, tấm bằng bằng vàng rất gây phản cảm được thay bằng tấm bằng gỗ màu đỏ sậm nạm vàng khắc ba chữ to “Trung Võ Môn”.

Đại môn đen nhánh được đổi thành cây cột bằng gỗ lim có khắc hoa.

Khoe khoang mà nội liễm, phóng đảng mà đại khí.

Trung Võ Môn, hoàn toàn thu lấy Thiên Khôi Tông.

Ánh nắng vàng ngày thu, hồng hồng hỏa hỏa.

“Hảo tiểu tử, gặp được kỳ ngộ như thế, quả thật là ngàn năm khó gặp, may mắn đến nỗi làm cho ta cũng cảm thấy ghen ghét rồi, đáng chết thật là tức quá đi hử, ha ha.”

Trong đại diện Trung Vô Môn, trải qua mấy ngày tĩnh dưỡng đã hoàn toàn giải trừ Độc Long kịch độc, Vương Hầu cười ha hả nói với Hoàng Vũ, bởi hắn đã kể rõ suốt một tháng này bọn họ gặp phải tình huống gì.

“Quả thật làm cho người ta ghánh tỵ.” Quân Phi vuốt cằm nhìn Lạc Vũ, trong mắt vừa mừng vừa sợ.

Trong miệng hai người tuy nói ghen ghét, nhưng trong mắt lại không hề ra có chút xiu nào ghen ghét.

“Ha hả, lần sau có thứ tốt ta chờ cho người lên trước được chưa.” Hoàng Vũ bị Vương Hầu lắc đến choáng váng đầu, cười nói.

“Như vậy mới được chứ.” Vương Hầu cười ha ha.

“Vậy là người sẽ đi ôm Tiểu Hồng ngủ?” Quân Phi nghe vậy tà tà nói một câu với Vương Hầu.

Tiểu Hồng chính là trái tim của linh huyết, muốn thăng cấp, dễ thôi, mỗi ngày cứ đi theo nó nha.

Vương Hầu vừa nghe nhưng lại rùng mình một cái, nhớ lại ngày ấy chỉ với một ngón tay, Tiểu Hồng đã giải quyết xong Thiên Khôi Tông chủ, cái này cũng chưa có gì để nói, hôm đó nhìn mặt đất rối loạn mà thấy kinh cả người.

Kêu hắn đi ôm nó? Cái tên kia tính tình thối như vậy ai mà dám.

Một khi nó không hài lòng, hắn còn chưa kịp thu được linh khí đã bị nó đánh bay về nhà rồi, đừng nghĩ ra chiêu này hại hắn chứ.

“Thôi bỏ đi, cái chủ ý này người xài đi.” Vương Hầu nhe răng trợn mắt.

“Người đừng có khách sáo với ta, công phu của ta cao hơn người mà.” Quân Phi chậm như rùa mở miệng nói, mà lời nói lại không buông tha trêu ghẹo Vương Hầu.

Mà bên cạnh, Lạc Vũ ngồi trên vị trí của Thiên Khôi Tông chủ vẫn không lên tiếng, nghe vậy không khỏi nở nụ cười, hai người này thật là...

“Không cần ôm Tiểu Hồng ngủ, nó ra khỏi linh huyết nên linh khí của nó cũng đã bị ngăn chặn lại rồi, sẽ không để cho người khác hấp thu dù chỉ một chút.” Lạc Vũ lắc đầu chậm rãi cười nói.

“Ác, tiểu quỷ keo kiệt.” Vương Hầu nhướn mày.

“Tiểu Hồng mà nghe thấy sẽ biến người thành hòn đá cho xem.” Hoàng Vũ nghe vậy cười cười nhìn Vương Hầu.

Nhất thời Vương Hầu giật mình một cái, quay đầu nhìn về phía trong lòng Lạc Vũ.

Thật tốt, tốt quá, không biết Tiểu Hồng đã chạy đi đâu mất rồi, không có ở đây.

Lạc Vũ lắc đầu bật cười: “Nếu không keo kiệt sẽ rất là phiền toái đa.”

Những ma thú có trí tuệ đều biết ẩn dấu thực lực, tuyệt đối không để chính nó gặp nguy hiểm, lòng người khó lường, Tiểu Hồng như một kho báu khổng lồ, nếu cứ quang minh chính đại để lộ ra ngoài, sẽ có người mạnh cướp đoạt, mà người nào không chiếm được sẽ phá hủy nó, như vậy cũng không phải là chuyện tốt.

Vương Hầu vốn cơ trí, nói mấy lời này chỉ là nói giỡn, hắn làm sao không rõ mấy chuyện này, lập tức nở nụ cười.

“Hai người các người cũng không cần chờ lần sau, Tiểu Ngân và Tỳ Hưu đều có mang ra linh thảo, một khi dùng luyện chế đan dược, cũng đủ cho các người thăng cấp rồi.”

Trong nét mặt mỉm cười của Lạc Vũ còn mang theo nghiêm túc.

Lấy ra nhiều linh thảo trên vạn năm, nếu vẫn không thể làm tăng lên thực lực Trung Vô Môn, như vậy cũng thật đáng trách.

Vương Hầu cùng Quân Phi vừa nghe nhìn nhau liếc mắt một cái, nhất tề cười ra tiếng.

Bọn họ, chưa bao giờ lo lắng vấn đề này.

“Được rồi, Lạc Vũ, nếu chúng ta lần này được nhiều linh thảo như vậy, không bằng chúng ta nhờ Tiểu Ngân và Tỳ Hưu đào thêm một ít, đem chế thuốc nâng cao thực lực toàn bộ người của Trung Võ Môn ta.” Lạc Vũ vừa nói hạ xuống, Hoàng Vũ đột nhiên ngắt lời xen vào, đôi mắt sáng ngời nói.

Lời nói vừa rơi xuống, Vương Hầu cùng Quân Phi đều có chuyển biến trong mắt, ngồi thẳng thân thể nhìn Lạc Vũ.

Thực lực toàn bộ Trung Võ Môn tăng lên, cái này mới là chính sự cần bàn, so với việc tăng lên thực lực cho hai người bọn họ lại càng thêm chính sự.

Lạc Vũ thấy trong nháy mắt ba người bọn họ đều nhìn chằm chằm chính mình, trong mắt đều là đồng tâm hiệp lực, đôi môi nâng khe gợn lên.

“Điểm này ta đã sớm nghĩ tới rồi, muốn đứng vững trên đất Hỏa Ma này, chỉ bằng vào mấy người chúng ta tuyệt đối là không được, chúng ta phải là một đoàn thể cường đại.

Những người đã đầu hàng chúng ta là có thể dùng, nhưng tuyệt đối không thể trọng dụng.

Hôm nay bọn họ có thể đầu hàng chúng ta, ngày khác cũng có thể vứt bỏ chúng ta, chúng ta cần chú trọng đến người mà chúng ta mang đến đây, những đệ tử trung thành với Trung Võ Môn.

Cho nên, ta sẽ lấy những gì có thể mang ra dùng từ chỗ Tiểu Ngân, sau đó luyện thành đan dược, nâng cao lên thực lực tất cả môn đệ của Trung Võ Môn.

Ta muốn có một ngày, toàn bộ môn hạ của chúng ta đều là tím tôn vương giả.”

Lời nói sắc bén vừa hạ xuống, Hoàng Vũ, Vương Hầu, Quân Phi mạnh đứng thẳng dậy, kích động gờ quyền đánh vào khoảng không trước mặt.

Tốt, tốt, tốt đến nói không nên lời.

Toàn bộ đều là tím tôn vương giả, chỉ nghĩ đến đó thôi đã có thể làm cho người ta kích động rồi.

Toàn bộ chúng đệ tử đều là tím tôn vương giả, một khi đi ra ngoài, toàn bộ Hỏa Ma này còn ai có thể dám không nể mặt Trung Võ Môn.

Về mặt kích động, Hoàng Vũ tiến lên vài bước hướng Lạc Vũ vung lên bàn tay.

Lạc Vũ thấy vậy mỉm cười phát tay, “bịch”, hai tay gắt gao nắm lại cùng nhau.

Bên cạnh, Quân Phi cùng Vương Hầu thấy vậy, cũng không nói lời nào, đều tự vươn tay đánh lên cùng nắm một chỗ, bốn tay cùng nắm, đoàn kết nhất tâm, cùng hướng về phía trước.

“Tốt, chuyện tăng lên thực lực cứ như vậy, trước mắt phải chú ý đến các thể lực của trấn Ngân Hồng, chúng ta cần phải một lần nữa tẩy sạch, hay là...vẫn là đập đổ một lần nữa tẩy bài, hay là...”

Sau một lúc ước mơ, hưng phấn khó tả, Vương Hầu nghiêm mặt nhìn Lạc Vũ nói.

Ở Trung Võ Môn, hãn toàn quyền đảm nhiệm xử lý chuyện đối ngoại.

“Không cần tẩy sạch các thể lực.” Lạc Vũ nghe vậy lắc đầu nói.

“Thực lực cường đại chỉ có thể uy hiếp cường chế, nhưng lại không chiếm được bọn họ thật tình thần phục.

Chúng ta mượn chuyện hôm nay Thiên Khôi Tông bị tập kích mà nói, thụ ngã hồ tôn tán, khi chúng ta đến có ai ra mặt giúp bọn hãn không, có ai thay bọn họ chống đỡ không? (*cây đại thụ đổ ngã, cành lá bị gãy lìa, phân tán khắp nơi => lão đại gặp chuyện, mạnh ai nấy lo)

Không có, bởi vì Thiên Khôi Tông là lấy máu tanh mà thành lập nên quyền thế, mọi người chỉ bắt quá đến xem náo nhiệt mà thôi.”

Nói đến đây, Lạc Vũ thâm thía liếc mắt nhìn ba người một cái, lại chậm rãi nói: “Nhớ kỹ, chúng ta không thể giết hết tất cả địch nhân trên đời này.

Trên đời này, luôn luôn có người mạnh hơn chúng ta.”

Chỉ ngần ngừ vài chữ, nhưng là tinh hoa tích lũy hàng ngàn năm của Trung Hoa.

Trí giả vô ưu, bá giả vô địch, dũng giả vô cự, nhân giả vô địch. (Người có trí không sầu lo, người mạnh không có đối thủ, người dũng cảm không sợ hãi, người có nhân đức vô địch)

Nhân đức mà uy nghiêm, mới là đạo làm vua.

Mà Hỏa Ma không có loại thế lực này, không có người như vậy.

Như vậy, bọn họ sẽ là người thứ nhất, sẽ là người thứ nhất ăn con cua. (*người mở ra tiền lệ)

“Ta hiểu rồi.” Lạc Vũ vừa nói hạ xuống, chỉ sau một lát im lặng, Hoàng Vũ là người thứ nhất lên tiếng, trong mắt chớp động là mẫn duệ, là sâu như biển.

Hắn hiểu ý tứ của Lạc Vũ.

Bên cạnh, Vương Hầu và Quân Phi cũng không phải là kẻ ngốc, lúc này liếc nhau.

Trong mắt lóe sáng không cách nào che dấu được.

“Chúng ta biết làm như thế nào rồi.”

Gió thu bay lên, hoa quế lại nở rộ cuối thu, mùi thơm lan tỏa khắp nơi.

Thiên Khôi Tông, đây là nơi bắt đầu của Trung Võ Môn.

“Như vậy về chuyện tiệm thuốc, chúng ta tiếp tục...”

“Bịch, loảng xoảng.” Lạc Vũ và nhóm Hoàng Vũ còn chưa có thương nghị xong, xa xa truyền đến tiếng vang lớn, ngay sau đó là thanh âm bừa bộn.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Quân Phi nhướng mày.

“Đánh nhau rồi, là ba con ma thú của môn chủ... Bọn chúng đánh nhau rồi.” Ngoài cửa, một đệ tử thở hồng hộc chạy tới, trong thanh âm mang theo bất đắc dĩ cùng trên tức.

Tiểu Ngân, Tỳ Hưu cùng Tiểu Hồng đánh nhau?

Lạc Vũ có chút nhướng mày, sau đó đứng dậy, không biết là Tiểu Ngân hợp tác với Tỳ Hưu ức hiếp Tiểu Hồng, hay là Tiểu Hồng ức hiếp hai đứa chúng nó.

“Ta đi xem một chút.”

Nhìn Lạc Vũ bước ra cánh cửa đại điện, nhóm Hoàng Vũ liếc nhau, bọn họ cũng đi xem một chút, ba con ma thú đánh nhau, như vậy độ phá hư là khỏi phải nói rồi...

Đi xuyên qua tiền điện tiến vào hậu viện, Lạc Vũ còn chưa đến gần đã nghe thấy thanh âm “bình bình, loảng xoảng, rầm”, nường theo đó là thanh âm thẹn quá thành giận mà rống to.

Tiểu Ngân bị ức hiếp rồi? Trong mắt Lạc Vũ nổi lên tò mò.

Sao Tiểu Ngân lại bị ức hiếp vậy ta?

Đi đến trước cửa phòng đang rộng mở, Lạc Vũ không cần bước vào cũng có thể nhìn xem rõ ràng tình cảnh trước mắt.

Vừa thấy tình huống bên trong, Lạc Vũ nhất thời dở khóc dở cười.

Chỉ thấy trong phòng của nàng, lúc này đặt hai dục thùng, một lớn một nhỏ. (*thùng gỗ dùng để tắm)

Cái thùng lớn chứa một mình Thôn Vân Tỳ Hưu đang thích ý tắm rửa kêu kết kết, thoải mái dùng bọt tắm chà xát, cười tùm tùm xem kịch vui.

Mà bên trong cái thùng bên kia, Tiểu Hồng đang đắc ý dào dạt vừa lại tò mò ngăm mình trong dục thùng.

Thân thể màu hồng càng thêm hồng rạng rỡ, đẹp mắt cực kỳ.

Mà ở trên mép mộc thùng, một thân lông của Tiểu Ngân bị ướt nhẹ dính trên người, nó đang cảm tức vì Tiểu Hồng cướp đoạt mộc thùng của nó, tiểu móng vuốt kịch liệt quơ trong không trung.

Như là đang kiểm chuyện với Tiểu Hồng.

Tiểu Hồng ngăm mình trong mộc thùng, nghiêng mắt liếc nhìn Tiểu Ngân một cái, cái cảm nhỏ nhỏ héch lên, bộ dạng xoay người lại như nữ vương vậy, đem cái đuôi dựng thẳng quơ trước mặt Tiểu Ngân.

Làm Tiểu Ngân tức giận đến “xù lông nhím”, vươn móng vuốt đánh về phía Tiểu Hồng.

“Tiểu Ngân.” Lạc Vũ thấy vậy bắt đắc dĩ mỉm cười kêu lên.

Tiểu Ngân đang muốn động thủ nghe Lạc Vũ kêu nó, nhất thời “vù” một tiếng bay về phía trước, nhảy vào trong lòng Lạc Vũ, giương nanh múa vuốt kể tội Tiểu Hồng.

Nó cướp đoạt bồn tắm của ta, nó đoạt đồ của ta.

Đánh chết nó, Lạc Vũ, người đánh chết nó.

Cái tên Tiểu Hồng hư hỏng kia, rõ ràng không biết tắm rửa là vật gì, bọt thả đầy trong bồn tắm, nó cư nhiên “bịch” một cái nhảy vào, không còn bọt bèo gì cả.

Không có bọt ta cũng không nói làm gì, nó còn đem chủ nhân mộc thùng là ta đây đuổi ra ngoài luôn.

Hơi quá đáng, hơi quá đáng.

Nếu không phải ta thấy nó nhỏ, ta tuyệt đối không cho nó có cơ hội nhảy vào, tuyệt đối không.

Mấy ngày nay tâm tình Tiểu Ngân đặc biệt thật là tốt, hôm nay đem bao đi gom linh thảo đem về, mệt đến cả thân đều ra mồ hôi.

Bất chước Lạc Vũ tắm rửa một cái cho thư thái, vậy mà...nó chỉ mới bắt đầu hưởng thụ một chút, đã bị Tiểu Hồng tò mò làm hư rồi, ô ô, nó tức giận đến muốn giết người.

Mà Tiểu Hồng nghe Tiểu Ngân kể tội, vẫn bơi một vòng trong bồn tắm, mở ra tứ chi.

Nó chưa từng vào trong nước tắm rửa đây.

Đây là nước nha, nóng nóng ẩm ẩm, thật là thoải mái.

Cái cảm nhỏ nhỏ của nó vểnh lên chia về phía Tiểu Ngân, ta cướp đoạt đó, người làm gì được ta?

Nhất thời làm cho Tiểu Ngân tức giận đến bốc khói, đang định vươn móng vuốt đánh về phía Tiểu Hồng.

Lạc Vũ nhìn hai đứa nó sắp nhào vào đánh nhau, vội vàng ôm lấy Tiểu Ngân nói: “Người là lão đại, phải nhường cho Tiểu Hồng, hồng hồng nó vốn là... Di...”

Một lời còn chưa nói hết, Lạc Vũ đột nhiên héch mũi lên thật sâu ngửi ngửi không khí một cái.

Đồng thời, Tiểu Ngân đang phẫn nộ cũng héch cái mũi nhỏ lên ngửi, một thân tức giận đột nhiên tiêu tan hết, nhìn không chuyển mắt thân hình hồng rực rỡ của Tiểu Hồng đang bì bõm trong thùng.

Mùi này...

“Thơm quá nha.” Sau khi vào đến đây, Quân Phi vuốt vuốt cái mũi, ngửa đầu hít một hơi thật sâu trong không khí.

Thanh nhã như hoa lan trong sơn cốc sâu thẳm, ngọt nị như hoa quế tháng tám.

Mang theo mùi thơm thấm đẫm vào xương cốt, lại mang theo sáng khoái tận tâm can.

Vừa ngửi thấy, cơ hồ làm cho người ta như rơi vào thánh cảnh, toàn thân thư thả.

Chớp mắt một chút, Lạc Vũ cúi đầu nhìn về phía Tiểu Hồng, mà Tiểu Ngân thì “xích” một tiếng nhảy đến trên vành bồn tắm của Tiểu Hồng.

Vươn tiểu móng vuốt, dính một giọt nước tắm của Tiểu Hồng cho vào trong miệng ném thử.

Sau khi ném xong, hai mắt Tiểu Ngân đột nhiên tỏa sáng.

Nó... Sao nó có thể quên Tiểu Hồng là trái tim của linh huyết đây hả.

Chỉ ngâm mình trong nước một lát, linh khí đã thấm thấu vào trong nước, cái thùng nước nhỏ này, lúc này đâu còn là một thùng nước tắm rửa bình thường nữa.

Quả thực so với uống rượu tiên còn muốn tốt hơn ba phần.

Trong nháy mắt nước miếng Tiểu Ngân liền chảy xuống, ánh mắt be bé chớp chớp như trăng lưỡi liềm, nó hít hít cơ hồ nhìn không thấy gì luôn rồi.

Nhẹ nhàng nhảy, nhảy đến trên lưng Tiểu Hồng, hé miệng ra, đầu lưỡi liếm một cái trên lưng Tiểu Hồng.

Oa, oa, mùi của linh huyết, lại có được lực linh huyết, ăn ngon, ăn ngon.

Mà Tiểu Hồng quay đầu lại nhìn Tiểu Ngân cười không thấy con mắt đâu, đôi mắt nó nguy hiểm hít lại.

Liếm nó, cái tên này quá không biết xấu hổ rồi.

Nhưng nó lại không ra tay, ngược lại quay thân thể hồng hồng của nó lại, đưa đến gần đầu lưỡi của Tiểu Ngân.

Người không phải muốn liếm sao, cho người liếm.

Tiểu Ngân từ khi gặp Tiểu Hồng là nghĩ ăn nó, lúc này ăn không được, có thể ném thử chút linh khí của linh huyết, quả thật là điên cuồng hưng phấn.

Lập tức không chút do dự cúi đầu, hướng về thân thể Tiểu Hồng mà liếm.

Tiểu Hồng vừa thấy Tiểu Ngân tới gần, con ngươi trong mắt chợt lóe mà qua ánh sáng, đột nhiên bốn móng vuốt vươn ra, ôm cổ Tiểu Ngân.

Nhấn bả vai Tiểu Ngân chìm vào trong nước.

“Ục ục, ục ục...” Tiểu Ngân không có gì chống đỡ, nhất thời bị đè ép chìm xuống, vài tiếng “ục ục” đã bị uống vào vài ngụm nước tắm.

Dám dính sát vào người ta, muốn đối phó ta hả, hừ, hôm nay ta cho người ném thử mùi này.

Tiểu Hồng trả thù mạnh mẽ ngăn chặn Tiểu Ngân, hai tiểu gia hỏa nháo loạn rầm rầm trong mộc thùng.

“Thứ tốt.” Mà ở bên cạnh, sau khi Lạc Vũ cũng ném thử nước tắm của Tiểu Hồng, trong mắt lóe ra ánh sáng.

Tiểu Hồng chính là linh huyết, là ngọn nguồn của linh huyết, cho nên hiệu quả chúng ta có thể tưởng tượng đến.

“Nước tắm này rất có công dụng.” Hoàng Vũ hưng phấn nói.

Đây không phải là nước bình thường, lại bổ thêm lực lượng của linh huyết, hoặc là có thể nói đây là hỗn hợp dược liệu và linh huyết tạo thành.

Như vậy công hiệu quả thật hoàn toàn có thể vượt qua nội đan của ma thú.

“Ta biết sau này trong tiệm thuốc Trung Võ Môn chúng ta nên bán thứ gì rồi.” Vương Hầu đập hai tay vào nhau, đôi mắt phát sáng như mặt trời.

Có loại nước tắm rửa độc nhất vô nhị này của Tiểu Hồng, Trung Võ Môn bọn họ không cần phải sầu lo về nguồn dược liệu kiếm tiền rồi.

Sau này, chỉ sợ cả Vong Xuyên đại lục này đều phải cầu cạnh Trung Võ Môn bọn họ rồi.

“Tiểu Ngân, nếu người làm đổ hết nước tắm của Tiểu Hồng, sau này ta sẽ không cho người ăn được thảo và thịt nướng nữa à nha.” Lạc Vũ mỉm cười nói.

Lời nói vừa dứt, mộc thùng nho nhỏ liền an tĩnh lại.

Sau đó bên trong truyền đến thanh âm vừa phấn nộ vừa uất ức của Tiểu Ngân.

Lạc Vũ tiến về phía trước, ôm ra hai đứa nhóc trong một thùng, nhìn Tiểu Hồng còn đặt trên người Tiểu Ngân, Lạc Vũ xoa xoa Tiểu Ngân: “Ca ca phải nhường nhịn muội muội, đây là khí độ mà nam tử hán phải có nha.”

Tiểu Ngân nhất thời nghẹn khuất, trừng mắt nhìn Tiểu Hồng, tức đến mím môi, nhưng quả thật nó không hề phản thủ đánh lại Tiểu Hồng.

Lạc Vũ thấy vậy lại gõ gõ đầu Tiểu Hồng: “Tiểu Hồng đừng quá ức hiếp Tiểu Ngân, nó không phải đánh không lại người đầu nhé.”

Tiểu Hồng nghe vậy vẫn gắt gao ấn Tiểu Ngân như trước, không biết, ta thấy nó chướng mắt ta sẽ ăn hiếp nó.

Lời nói thẳng thừng làm cho Tiểu Ngân tức đến bó tay, không biết nói gì luôn.

Lạc Vũ thì lắc đầu cười cười, hai cái đứa này thiệt là...

Ngoài cửa sổ gió lớn thổi vù vù, gió thu lạnh tứ phương, nhưng trong Trung Võ Môn lại rất ấm áp.

Ngày mùa thu này, Trung Võ Môn là một mảnh hưng thịnh và bận rộn.

Nước tắm của Tiểu Hồng không ngừng được dùng để điều phối đan dược, Trung Võ Môn chuẩn bị tung ra con ách chủ bài này, ngang trời xuất thế.

Đêm mờ lung, ngân quang nhẹ nhàng lóe ra tại chân trời.

Cho dù một nơi bày trí thô thiển như Thiên Khôi Tông môn, cũng có chút thanh nhã trong ánh sáng mờ lung như vậy.

Dưới ánh trăng, Lạc Vũ mặc một thân nam trang màu lam nhạt, đứng thẳng trên nóc nhà, mặt nhìn về hướng đông, ngóng nhìn hư không vô tận, thần sắc cô đơn mà ban ngày không hề biểu hiện ra.

Bên người, xẹt qua một tia ngân quang, Tiểu Ngân rơi xuống đầu vai Lạc Vũ, bất mãn cọ cọ gương mặt nằng.

Lạc Vũ xoay người lại ôm Tiểu Ngân, nhẹ nhàng vuốt ve: “Tiểu Ngân, Tiểu Hồng là do đá sinh ra, sánh cùng thiên địa, nó hoàn toàn không biết cách ở chung và thể hiện cảm tình, những điều này hết thấy phải nhờ đến người, ca ca phải dạy nó làm như thế nào.

Ta cũng không phải bắt công đứng về phía nó, mà ta tin tưởng người có thể đối phó được tất cả.”

Tiểu Ngân vốn bất mãn, nghe vậy đôi mắt khẽ chuyển động một chút, đột nhiên đứng thẳng người lên, dùng tiểu móng vuốt vỗ ngực.

Ta là ca ca, yên tâm, ta nhất định có thể đối phó nó.

Ta sẽ không so đo với muội muội nữa, ta phải rộng lượng.

Lạc Vũ thấy vậy, hôn lên cái đầu be bé của Tiểu Ngân một cái, nàng biết Tiểu Ngân của nàng rất hiểu lý lẽ mà.

“Tiểu Ngân, mang lọ dược này đi Vọng Thiên Nhai, đưa đến cho hấn.” Sau khi hôn Tiểu Ngân, Lạc Vũ móc ra một cái bình nhỏ từ trong lòng, cột vào cần cổ Tiểu Ngân.

Tiểu Ngân nghe vậy ngửi ngửi một chút, đó là nước tắm của Tiểu Hồng.

Vì sao muốn ta đi? Rất xa nha.

“Bởi vì ta tin tưởng nhất là người.”

Tiểu Ngân vừa nghe nhất thời khí khái hiên ngang, Lạc Vũ nhà nó tin tưởng nó nhất, tin tưởng nhất là nó đây nha.

Chờ, ta bây giờ sẽ đi đưa đến đó.

Ngân quang chợt lóe, Tiểu Ngân phải đi tìm “con ngựa” cho nó cưỡi là Thôn Vân Tỳ Hưu rồi.

Đáng thương ười bốn cấp Thôn Vân Tỳ Hưu, cư nhiên thành “ngựa” cho Tiểu Ngân cưỡi, thật là tức muốn chết mà.

Bóng đêm càng thêm nồng đậm.

Lạc Vũ đứng trên nóc nhà nhìn Tiểu Ngân và Thôn Vân Tỳ Hưu độn thổ đi xa, tóc đen phát phới trong gió, tiếng thổ dài tràn ra khóm môi.

Ngày ấy Thí Thiên điên cuồng như vậy, thương thể nhất định sẽ tăng thêm.

Mấy ngày nay, tuy rằng nàng biểu hiện ra ngoài là nàng không để ý đến việc này, kì thực trong lòng nàng luôn lo lắng cho hắn, chỉ là nàng không có thời gian và cũng không có được liệu để luyện thuốc.

Bởi vì được liệu lúc trước dùng để chế thuốc, đã không còn khổng chế được nội thương của Thí Thiên nữa rồi.

Nàng chỉ có thể đem tất cả sốt ruột, lo lắng đặt ở trong lòng.

Hôm nay, trùng hợp có được nước linh huyết của Tiểu Hồng, lại đem luyện chế với vài vị dược thảo trân quý, cho ra lọ thuốc này.

Lạc Vũ ngẩng đầu, ngóng nhìn phương hướng Vọng Thiên Nhai.

Thí Thiên, chàng có khỏe không?

Gió thu nhộn nhạo, đêm lạnh như nước.

Ở Hỏa Ma, Trung Võ Môn đang bắt đầu lộ ra sức mạnh, toàn bộ môn phái từ trên xuống dưới là một mảnh hân hoan và quang vinh.

Mà lúc này ở Phật Tiên Nhất Thủy Vọng Thiên Nhai, tình cảnh vẫn bao phủ một mảnh sương mù không ánh sáng như trước.

Hơn một tháng rồi, hơi thở duy trì của Vân Khung khi có khi không, rất là mềm yếu, cơ hồ đã không còn ai nghĩ rằng nàng có thể sống sót.

Đám tang của Trưởng công chúa cũng đã đang bắt đầu âm thầm chuẩn bị rồi.

Chỉ có Vân Thí Thiên đem hết toàn lực yêu cầu cứu trị.

Tinh Túc Nhị Thập Bát tôn giả, cùng nhau thay đổi người không ngừng truyền dấu khí giữ lại một hơi thở cho Vân Khung.

Điều này chỉ có cường đại như Vọng Thiên Nhai mới có thể làm được, nếu đổi lại là nước khác, sợ rằng sớm đã...

Mà bởi vì một tháng trước Vân Thí Thiên vận công quá độ, nội thương lại phát tác.

Mặc dù có Tinh Túc Nhị Thập Bát tôn giả ở chỗ này, nhưng nội thương vẫn không đỡ lên chút nào, chậm rãi bắt đầu càng ngày càng nặng, càng ngày càng không cách nào cứu trị được.

Một đêm này, trong tấm cung Vân Thí Thiên.

Một mảnh an tĩnh, không có bất kỳ thanh âm gì, tất cả các gia nô, đại thần cũng cơ hồ ngay cả hô hấp cũng không dám thở mạnh.

Quân vương của bọn họ vừa mới ngủ.

Một tháng qua, quân vương của bọn họ càng ngày càng gầy, khí tức càng ngày càng yếu, mơ màng màng không có giấc ngủ ngon.

Bây giờ có thể nghỉ ngơi được một chút, bọn họ đều phải cảm ơn trời đất, nào dám quấy rầy.

“Vô dụng, tất cả đều vô dụng.” Xa xa bên ngoài tấm cung, vẻ mặt Phong Vô Tâm tang thương cùng chặt vật, mạnh ném đan dược trong tay xuống đất.

Vô ích, mấy thứ này không có chút tác dụng nào với nội thương của quân vương, đừng nói là chữa được nội thương hoặc là không chế được, cho dù một chút ít hiệu quả cũng không có.

“Một đám thùng cơm.” Đôi mắt Yến Phi sớm đã đỏ đậm, chòm râu đã lâu ngày không cạo, thoát nhìn hết sức dữ tợn. (*vô dụng chỉ biết ăn)

“Giết, kéo hết ra ngoài giết.” Yến Lâm hung hăng đánh một quyền lên núi giả.

“Ban phát chiếu thư, tìm danh y khắp thiên hạ, nếu người nào có thể trị tốt nội thương của quân vương, Vọng Thiên Nhai đáp ứng ba điều kiện lớn của người đó.” Hít sâu một hơi, Yến Trần trầm giọng nói.

Vọng Thiên Nhai đáp ứng ba điều kiện lớn, đây đã xem như là thù lao với giá cao trên trời rồi.

“Mẹ kiếp, đều là tại con tiện nhân kia, đều là tại Quân Lạc Vũ, nếu không phải do ả ta, hôm nay quân vương ta, Vọng Thiên Nhai ta...”

Yến Phi đánh ra một kiếm, núi giả trước mặt bị một kiếm đánh thành phần vụn.

Lúc này Phong Vô Tâm đã sớm bị nội thương của Vân Thí Thiên lo lắng đến nỗi nóng lòng như đốt, đầu còn tâm lực vì Lạc Vũ giải thích nữa, chỉ hơi nhíu mi một chút.

“Tể tướng, Tể tướng, quân vương tỉnh dậy.” Đang lúc nói chuyện, cao thủ Càn Khôn Bát bộ bay vọt mà đến.

Phong Vô Tâm vừa nghe không nói hai lời chạy về hướng tẩm cung Vân Thí Thiên, lạnh lùng nói: “Việc ai nấy làm đi, không thể có chút rối loạn.

Nếu lúc này Vọng Thiên Nhai có một tia rung chuyển, ta bắt ba người các người giải quyết.”

Lời còn chưa dứt, người đã không gặp.

Yến Trần, Yến Phi, Yến Lâm, ba người liếc nhau, đều tự cắn răng, nhưng lại lập tức phân ra ba mặt mà đi, lúc này Vọng Thiên Nhai chỉ có thể dựa vào bọn họ mà chống đỡ.

Ngọn đèn dầu u ám, nhấp nháy.

Một mảnh ám ảnh di động, âm trầm thê lương.

“Quân vương, ta ở chỗ này.” Từng bước chạy đến trước giường Vân Thí Thiên, Phong Vô Tâm biết, ở trước mặt Vân Thí Thiên, che giấu bất cứ cái gì đều là uống phỉ, bởi vậy cũng không che dấu bất cứ tâm tình gì, lo lắng nói.

“Khụ khụ...” Vân Thí Thiên vươn tay, nhưng chỉ vừa động một chút đã ho khan lên.

Trước ngực đau đến tê tâm liệt phế, hàn băng trong cơ thể hấn cơ hồ muốn đánh phá yếu huyết của hấn, một luồng khí lạnh như băng...

“Quân vương.” Lập tức, phía sau 3 vị tôn giả trong Tinh Túc Nhị Thập Bát tôn giả nhất tề vươn tay đặt ở phía sau Vân Thí Thiên.

Đầu khí bay lên, vì Vân Thí Thiên chống cự hàn độc.

Tóc bạc buông xuống trước ngực, gương mặt Vân Thí Thiên trắng như tờ giấy, nhưng môi lại hồng như máu.

Nhè nhẹ vết máu phun ra quanh người hấn, nhìn qua làm đau đớn ánh mắt mọi người.

“Phạm Thiên Cốc.” Từ từ nhắm hai mắt, Vân Thí Thiên mạnh mẽ hít hơi, mở miệng nói.

Phong Vô Tâm hiểu ý tứ của Vân Thí Thiên, lập tức tiếp lời nói: “Bởi vì Đế Phạm Thiên đã trúng chiêu của Tiểu Ngân, vết thương chuyển biến không tốt, nên vẫn chưa có động tác gì lớn.

Bất quá, động tác nhỏ vẫn có, nhưng hết thấy ta còn có thể ứng phó được.”

Tánh mạng Trương công chúa Vọng Thiên Nhai còn chưa rõ, Quân vương cũng bị bệnh nặng quần thân, một cơ hội ngàn năm một thuở như vậy, các thế lực khác trong Phật Tiên Nhất Thủy không có dị động thì quả thật bọn họ là thùng cơm rồi.

Lúc này Vọng Thiên Nhai như một khối thịt béo, sà lạng chung quanh thềm thường nhìn chăm chăm, đã ngo ngoe muốn động rồi.

Mà đối thủ lớn nhất là Phạm Thiên Các, cũng đã muốn bắt đầu rồi.

Vân Thí Thiên nghe vậy, đôi mắt đang nhắm chặt có chút nhú lại, quanh thân băng lãnh pha trộn với hàn khí trong người hắn, làm cho hắn lạnh đến không thở nổi.

“Quân vương, người đừng...”

“Bổn quân sẽ không chết.”

Lời nói lãnh khốc cực kỳ phát ra từ trong miệng Vân Thí Thiên, mỗi câu mỗi chữ phát ra leng keng hữu lực, sắc bén dị thường.

Phong Vô Tâm vừa nghe, đầy ngập chua xót cơ hồ khó tả.

Hắn chân thành hy vọng sức khỏe Quân vương bọn họ tốt lên, hy vọng người có thể trường mệnh trăm tuổi, lãnh đạo Vọng Thiên Nhai vững bước, xưng hùng thiên hạ.

Nhưng là, bây giờ trong tay bọn họ không có đan dược trị bệnh, không ai trị được.

Tìm tất cả thánh dược sư khắp nơi về Vọng Thiên Nhai, nhưng không ai hữu dụng, không ai có thể không chế được nội thương của quân vương bọn họ.

Cứ tiếp tục như vậy, cứ như vậy...

“Nếu có Lạc Vũ ở đây thì tốt rồi, nàng tuyệt đối có biện pháp, nàng...” Phong Vô Tâm đang nói, lại nghẹn ngào không nói hết được.

Lúc này nhắc tới Lạc Vũ có ích gì chứ, hết thủy đều vì nàng mà trở nên rối rắm như bây giờ.

Mặc dù hắn biết theo đạo lý hắn không nên oán hận nàng, nhưng đã đến nước này, tình cảm và đạo lý đã hoàn toàn đối nghịch nhau rồi.

“Không ở chỗ này... Khụ khụ, cũng giống nhau.” Tiếng nói sắc bén lạnh băng, nhưng bên trong lại ẩn chứa nóng cháy như lửa.

Lời này có ý tứ gì? Phong Vô Tâm sửng sốt.

Không ở chỗ này cũng giống nhau, ý tứ này...

“Sốt soát, sốt soát...” Mà ngay lúc hắn còn đang sửng sốt, cao cao ngoài cửa sổ đột nhiên truyền đến thanh âm móng vuốt cào cửa sổ.

“Người nào?” một vị tôn giả Tinh Túc Nhị Thập Bát Tôn Giả nhất thời hét lớn lên tiếng.

Lúc này cả Vọng Thiên Nhai bọn họ đều ở trong cảnh giới đề phòng, cư nhiên còn có người đến được bên ngoài tấm cung quân vương bọn họ, công phu này, ông trời à... (*độn thổ ai mà thấy)

Mọi người trong tấm cung nhất thời thay đổi sắc mặt.

Phong Vô Tâm đảo mắt, xoay người lại, ngưng tụ đầu khí màu tím đánh lên khung cửa sổ.

Trong nháy mắt, khung cửa sổ bị nghiền nát thành căn bã, bắn ra tung tóe.

Bên ngoài cửa sổ lại không có người nào, chỉ chọt lóe lên một tia ngân quang.

Phong Vô Tâm thấy vậy sửng sốt, ngân quang chọt lóe? Tia ngân quang này...

Cúi đầu, chỗ khung cửa sổ có một cái chai nho nhỏ đã đặt ở đó từ bao giờ.

Hai mắt Phong Vô Tâm rất nhanh chuyển động, tay vươn ra cầm lên dược bình, chậm rãi mở ra, không đợi hắn để sát vào mũi ngửi, một mùi thơm ngát đã bốc lên.

Mùi này, linh khí này, không cần hắn phân tích nhiều, thuốc này cũng là...

Bàn tay cầm dược bình của Phong Vô Tâm bắt đầu kích động đến run rẩy.

79. Chương 79

“Đây là mùi thơm gì vậy, linh khí thật nồng đậm.” một lão giả tóc bạc đứng đầu Tinh Túc Nhị Thập Bát Tôn Giả kinh ngạc ngẩng đầu.

“Nhanh cầm lại đây, mau.” Một tôn giả khác lên tiếng.

Cầm bình được trong tay, Phong Vô Tâm hít sâu vào một hơi, đề xuống tâm tình ba động trong lòng, hấp tấp nói: “Tôn giả, các người nhìn xem thuốc này như thế nào?”

“Thiên Sinh Thủy, chẳng lẽ là Thiên Sinh Thủy?” Ba đại tôn giả rất nhanh xem xét, nhất tề khiếp sợ lên tiếng.

Thiên Sinh Thủy, là đan dược cao cấp nhất trong truyền thuyết.

Hôm nay lại... Mùi thơm này...

“Quân vương, mau, uống một chút, thuốc này có lẽ không chế được thương thế của người.” Sau một lát khiếp sợ, lão giả đứng đầu Tinh Túc Nhị Thập Bát Tôn Giả, mừng như điên nói với Vân Thí Thiên.

“Ai đưa tới?”

Vẫn không mở mắt, lúc này Vân Thí Thiên đột nhiên chậm rãi mở mắt ra, không nhìn các lão giả, mà là hướng tới Phong Vô Tâm hỏi.

Phong Vô Tâm nhìn đôi mắt lạnh băng của Vân Thí Thiên, cắn răng một cái, có nên nói hay không?

“Phong...Vô... Tâm...” Vân Thí Thiên nhìn Phong Vô Tâm, thanh âm lạnh duệ dị thường.

Phong Vô Tâm biết Vân Thí Thiên là đang cảnh cáo hắn, một lát sau mới thở dài lên tiếng: “Không biết, cũng không thấy ai bên ngoài, chúng ta cũng không cảm giác ra được bất cứ khí tức nào khác.

Ta chỉ nhìn thấy... một tia ngân quang chợt lóe lên.”

Cuối cùng, hắn vẫn chọn lựa không giấu diếm.

Vân Thí Thiên nghe vậy, ánh sáng trong mắt chớp động.

Ngân quang chợt lóe, điều này đã nói lên nhiều lắm rồi.

Ngân quang, trừ ra Tiểu Ngân có thể tùy ý tiến vào vương cung của hắn mà không ai có thể phát hiện được, đôi mắt nhìn khắp nơi, còn ai có bản lĩnh này nữa?

Tiểu Ngân, Lạc Vũ, đây là thuốc Lạc Vũ đưa tới sao?

Vân Thí Thiên cúi đầu nhìn bình dược trong tay Phong Vô Tâm, gương mặt lãnh khốc hiện lên một tia ôn nhu.

Lạc Vũ của hắn, không uống công hắn tin tưởng nàng, thật là không uống công mà.

“Nàng không có tới?” Vân Thí Thiên chậm rãi vươn tay tiếp nhận bình dược, thanh âm lạnh trầm để lộ một tia hy vọng.

Phong Vô Tâm nghe vậy lắc đầu.

Bọn họ không cảm giác ra được khí tức của Tiểu Ngân, nếu Lạc Vũ có tới, bọn họ có nhiều cao thủ canh giữ như vậy chắc chắn sẽ có thể cảm giác ra được.

Mà bọn họ lại không nhận thấy được bất kỳ báo động nào, như vậy có thể nói rõ, Lạc Vũ không có tới.

Vân Thí Thiên cũng không có nói nữa, chỉ nắm chặt bình dược trong tay.

Không tới là đúng, nếu tới chỉ sợ nàng sẽ khó thoát đi được.

Chỉ là hắn muốn gặp nàng mà thôi, rất muốn gặp.

Lúc này người mà hắn muốn bồi giữ bên cạnh là nàng.

Không ngờ, vừa mở mắt ra đập vào mặt là cung vi lạnh lẽo, không có ngọn nguồn ấm áp.

Chỉ là... Chỉ là... Vân Thí Thiên đột nhiên nắm chặt bình dược trong tay.

Nếu Vân Khung không qua khỏi, hẳn tuyệt đối không thể buông tha cha mẹ nàng, lúc đó tình cảm của bọn họ cho dù có keo sơn cỡ nào, sợ rằng cũng...

Vân Thí Thiên ngửa đầu, uống cạn bình dược, tóc bạc xinh đẹp pha lẫn lãnh khốc.

“Quân vương, người không thể tự tiện uống một hơi hết bình như vậy, thuốc này...” Tinh Túc Nhị Thập Bát Tôn Giả lập tức biến sắc, cấp bách ra tiếng ngăn cản.

Bọn họ chỉ muốn quân vương uống vào một chút mà thôi, xem có gì nguy hiểm không, có tác dụng gì không. Sao lại không chút cảnh giác uống hết một hơi?

Nếu trong thuốc này có chứa chất độc, hoặc là... Như vậy quân vương của bọn họ sẽ...

Thanh âm lo lắng bồi hồi trong tầm cung lạnh lẽo, ba lão tôn giả cảm giác được bàn tay Vân Thí Thiên vẫn lạnh thấu xương, thẩm nhập trong lục phủ ngũ tạng của hắn.

Đột nhiên một cỗ nhiệt lực hùng hậu từ dưới bụng dâng lên, đi khắp tứ chi bách hài.

Trong nháy mắt đối lập với tầng tầng khí hàn băng trong cơ thể.

Thuốc này, thuốc này... Thuốc này không chỉ không có độc, quả thực chính là đan dược có thể khởi tử hồi sinh mà.

Ba lão giả hưng phấn điên cuồng, cơ hồ muốn nhảy dựng lên.

Quân vương của bọn họ được cứu rồi, được cứu rồi.

Đứng bên giường, Phong Vô Tâm thấy vậy, thật sâu thở ra một hơi.

Lạc Vũ hiểu biết rất rõ nội thương của Vân Thí Thiên, mà y thuật của nàng lại rất cao siêu, thuốc đưa đến đây sao có thể không có tác dụng cho được.

Nhìn gương mặt tái nhợt trắng như tuyết của Vân Thí Thiên lập tức có chút huyết sắc.

Phong Vô Tâm thật sâu thở dài trong lòng, Lạc Vũ ơi Lạc Vũ, vì sao ông trời lại trêu chọc người ta như vậy, rõ ràng hai người yêu nhau như vậy.

Nhưng hết lần này đến lần khác lại không thr63 gặp lại, không dám gặp lại, ôi...

Tiếp nhận cái chai từ trong tay Vân Thí Thiên, Phong Vô Tâm cúi đầu nói với người hầu gần nhất: “Pha với nước ấm, dùng dược nước còn lại đút cho Trưởng công chúa.”

“Vâng.” Người hầu nhanh chân bước ra ngoài.

Thuốc này chủ yếu được luyện chế vì Vân Thí Thiên, đối với thương thế của Vân Khung chưa chắc có tác dụng.

Nhưng là, ngựa chết làm ngựa sống y, bình dược này có linh khí nồng đậm như vậy, nói không chừng còn có thể giữ lại một hơi thở cho Vân Khung. (*thử liều một phen)

“Phong Vô Tâm.”

“Có.”

Sau khi ra lệnh cho nô phó xong, Vân Thí Thiên khoanh chân ngồi trên giường đột nhiên mở miệng.

“Nàng ở đâu?”

“Không biết, một chút tin tức cũng không có.” Phong Vô Tâm gương mi hơi bầm.

Lạc Vũ này không biết trốn đi đâu rồi, ngay cả bọn Yến Phi ra bố cáo nhất tề đuổi giết khắp Phật Tiên Nhất Thủy, nhưng một chút hồi âm cũng không có.

Giống như chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, Lạc Vũ đã hoàn toàn biến mất tại Phật Tiên Nhất Thủy này vậy, căn bản tìm không thấy nàng, thật kỳ quái.

Vân Thí Thiên nghe vậy lông mi có chút rung động: “Người, đem bệnh trạng của tỷ tỷ tiết lộ cho nàng biết, bắt nàng phải cứu sống tỷ ấy, ta sẽ tha cho cha mẹ nàng, xem như chuyện này chưa từng xảy ra.”

Thanh âm lãnh khốc vừa hạ xuống, trong tầm cung Vân Thí Thiên là một mảnh lặng im.

Phong Vô Tâm co rút khóe miệng, xem như việc này chưa từng xảy ra, Quân vương bọn họ thật đúng là...

Thật đúng là đối tốt với Lạc Vũ đến loại trình độ này, cho dù thân hoàng tỷ bị trọng thương cũng không để ý, mặc dù thoát nhìn bọn họ vốn bị mắc mưu không phải cố tình.

Bất quá, chuyện này cũng đã thật sự xảy ra a.

Với một thân y thuật lạ lùng của Lạc Vũ, quả thật rất hữu dụng, nói không chừng mạng của Trưởng công chúa thật đúng là cần nàng phải ra tay, có lẽ có thể...

Chỉ là, cái này cũng thật sự là làm khó hẩn rồi.

Bây giờ hẩn đi đâu tìm Lạc Vũ a?

Tiểu Ngân này chợt lóe một cái đã không thấy tăm hơi, hẩn muốn theo dõi cũng hết cách.

Hơn nữa, không thể chiếu cáo thiên hạ cần nàng hỗ trợ, nếu không Vọng Thiên Nhai sẽ xảy ra bạo động a, Vọng Thiên Nhai bọn họ còn không có uất ức đến bộ phải đi cầu cạnh một nữ nhân có cừu hận với Vọng Thiên Nhai.

Sợ rằng Lạc Vũ nghe tin còn chưa tới được Vọng Thiên Nhai, đã bị những cao thủ Vọng Thiên Nhai giết chết rồi.

Phong Vô Tâm vuốt vuốt cái mũi, nhẹ nhàng nói: “Vâng.”

Xem ra, hẩn phải chuyên tâm tìm kiếm tung tích Lạc Vũ rồi, đừng để hẩn chưa tìm được người, Lạc Vũ đã bị người ta giết chết, hoặc là thương thể của Vân Khung không chờ nổi đến lúc đó, đã...

Như vậy, tội nghiệt này là hẩn gây nên rồi.

Gió đêm mát mẻ, sắc thu dày đặc mà tiêu điều.

Người có tình cho dù xa tận thiên nhai cũng có tình, vô tình đứng ngay đối diện cũng là vô tình. (*tất cả đều là duyên phận, không có duyên đứng kề bên cũng không gặp)

Ánh nắng vàng sáng lạn, một ngày nữa lại bắt đầu.

Vọng Thiên Nhai tìm kiếm tung tích Lạc Vũ khắp Phật Tiên Nhất Thủy, mà lúc này Lạc Vũ lại đang ở trên đất Hỏa Ma.

Tiểu Ngân cùng Tỳ Hưu độn thổ mà đi, cho dù tốc độ có nhanh cũng đã mất hơn nửa tháng thời gian, bởi vì Vọng Thiên Nhai cách bọn họ xa hơn rất nhiều so với Phạm Thiên Các.

Mà trong nửa tháng này, nước tắm của Tiểu Hồng cũng đã được điều chế xong.

Hơn ba mươi môn đồ Trung Võ Môn, nhờ vào nước tắm của Tiểu Hồng và vô số linh dược, thực lực của bọn họ nhanh chóng bành trướng lên.

Cổ võ của Lạc Vũ khác biệt rất lớn so với đấu khí tại Vong Xuyên đại lục này, nếu không có chiêu thức chói mắt sẽ không thể phát huy toàn diện chiêu thức.

Mà chỉ cần trong cơ thể có được nội lực của vài thập niên, cho dù là một đứa bé cũng có thể học được chiêu thức đơn giản Hắc Hổ Thâu Tâm, cũng có thể đánh cho oanh oanh liệt liệt, phá núi nghiền non.

Có nước tắm của Tiểu Hồng, lại có nhiều ngân sâm ngàn năm như vậy.

Lạc Vũ lại hào sảng cho các đệ tử ăn vào mấy thứ này, nên các đệ tử Trung Võ Môn có thể nhanh chóng tăng lên nội lực đến độ cao thâm.

Quả thật chỉ trong một đêm mà thực lực đã tăng mạnh dị thường.

Tiểu Ngân trở về, biết Vân Thí Thiên đã uống thuốc, một lòng lo lắng của Lạc Vũ cũng đã buông xuống một nửa.

Trước mắt chỉ cần không chế được thương thế của Vân Thí Thiên, nàng sẽ có thời gian đi tìm dược liệu có thể trị tận gốc cho Vân Thí Thiên, sẽ có thời gian phát triển tất cả, tạo ra thể lực hùng hậu làm chỗ dựa giúp nàng trả thù.

Cuối mùa thu lạnh rung, mà Hỏa Ma là một mảnh sôi trào, trong khí tức nóng bỏng vô cùng.

Hôm nay, Trung Võ Môn đã thay thế địa vị của Thiên Khôi Tông nhưng lại không có bất kỳ động tác nào.

Không có huyết tẩy tất cả các thể lực khác, ngược lại toàn diện phá vỡ chuyện mua bán đan dược của Thiên Khôi Tông, Trung Võ Môn cũng khai trương tiệm bán đan dược.

Ánh mặt trời sáng lạn, tất cả mọi người trong trấn đều nhất tề chạy ra ngoài đầu đường.

“Có nghe nói gì không, hôm nay tiệm thuốc Trung Võ Môn khai trương.”

“Thật hay giả vậy?”

“Đương nhiên là thật, ba tiệm thuốc của bọn họ hôm nay đều khai trương, cứ nhiên đều không có lấy tiền.”

“Như vậy không phải sẽ mất vốn mua bán sao, mấy cái đan dược đó là thật hay là giả đây? Mấy thứ cho không cũng không phải thứ tốt gì.”

“Đi, dù sao cũng không mất tiền, đi xem thử chẳng phải sẽ biết là thật hay giả sao.”

“Đi, lời này nói cũng đúng, đi, dù sao cũng không có việc gì, đi góp vui một chút.”

Đầu đường cuối hẻm, vô số người từ bốn phương tám hướng bu lại đây, toàn bộ xúm nhau đến trước mấy cửa tiệm của Trung Võ Môn.

Mua bán đan dược không lấy tiền, đây chính là lần đầu tiên được nghe nói đến, người nào không đi đúng là người ngu.

Đan dược, là vật phẩm quý nhất ở Vong Xuyên đại lục.

Ánh mặt trời bao phủ mặt đất, ánh sáng rực rỡ chiếu xạ trên ngã tư đường hoa lệ, quả thật là một ngày nắng đẹp khó gặp.

Trung Võ Môn gồm sáu cửa hàng Thiên Khôi Tông, bên ngoài đã sớm bù đầy người, xô đẩy lẫn nhau.

“Nghe, nghe, môn chủ nhà ta nói, đan dược hôm nay xem như lễ gặp mặt của môn chủ ta đối với người của trấn Ngân Hồng này.”

Đứng ngay cửa hàng, Tiểu Tam Tử cơ trí cao giọng hét lên.

“Tốt...” Phía dưới đám người chật chội lập tức tuôn ra hô một từ “tốt”.

Cho dù trong ánh mắt bọn họ có khinh bỉ cùng cười nhạo, có nhiều tiền tài như vậy cũng không biết bán kiếm tiền, lại đem đi cho, quả thật là ngu ngốc mà.

Bất quá đã có người cho, bọn họ lên tiếng kêu “tốt” cũng không mất mát cái gì.

Tiểu Tam Tử cười ha hả tiếp tục nói: “Đan dược có hạn, không thể không có hạn chế tặng hết ọi người, người nào đến trước sẽ được tặng trước, cho đến khi phát hết mới thôi.

Nếu các vị ăn vào cảm giác có hiệu quả, như vậy ngày mai xin mời sớm đến đây, Trung Võ Môn ta hoan nghênh các vị đại giá quang lâm.

Bây giờ, hãy xếp hàng vào cho ta, không kể người già kẻ yếu, vô luận là cao thủ hay thấp thủ, có chí cùng nhau, có thứ tự mà đến, nếu ai nghĩ muốn chen ngang hàng, như vậy đừng trách Trung Võ Môn ta không khách khí.”

Cao giọng hướng dẫn mọi người, sau đó Tiểu Tam Tử vung tay lên, lập tức cánh cửa phía sau mở rộng ra, vô số đan dược được bưng đi ra.

Mùi thơm kỳ dị tràn ngập trong không khí, làm cho nghe ta nghe thấy nhẹ nhàng khoan khoái đến tận xương.

“Tốt, tốt...”

Nghe xong mấy lời cuối cùng của Tiểu Tam Tử, vô số người vốn đến xem náo nhiệt và những người có công lực thấp hoặc bình thường, không ngờ đến mình cũng sẽ được ban phát đan dược, hai mắt nhất thời tỏa sáng.

Không cần dựa vào thực lực mạnh mẽ để cướp đoạt? Như vậy mấy người bình thường như bọn họ cũng sẽ có phần rồi?

Đối xử ngang bằng, cái quy định này quả thực lần đầu tiên nghe thấy.

Lập tức, vô số người lại vui mừng nhảy nhót lên.

Cao thủ, dù sao cũng là số ít, người bình thường và người có đấu khí thường thường đều chiếm số đông.

Trung Võ Môn không có tâm tình phân chia cao thấp, cảm giác này thật sự quá dị.

Nhưng lại thật sự làm cho đám người trở nên hưng phấn.

Ánh mặt trời lóng lánh, mọi người ở toàn bộ trấn Ngân Hồng cơ hồ đều tập trung lại đây.

Trước cửa Trung Võ Môn, là một mảnh chập chội, náo nhiệt.

“Thật đáng tiếc quá a, cứ như vậy cho không người ta.” Ngồi trên tử lâu lớn nhất trấn Ngân Hồng, Vương Hầu nhìn về phía đối diện, một số lượng lớn đan dược của bọn họ cứ như vậy mà “ra đi”, rầm rĩ lên tiếng.

Lạc Vũ mặc một thân nam trang màu trắng, tóc tùy ý cột lên, thoát nhìn tuấn tú dị thường.

Nàng cười cười vuốt ve Tiểu Hồng đang nằm trong lòng, chậm rãi lắc đầu nói: “Nếu muốn thu vào, trước tiên phải cho đi.”

“Có ý gì?” Vương Hầu kinh ngạc quay đầu lại.

Mà bên cạnh hắn, Hoàng Vũ và Quân Phi như là nghĩ tới được cái gì.

“Không giả làm trẻ con làm sao có thể dụ được sài lang.” Quân Phi theo Lạc Vũ lâu nhất, như nghĩ ra được gì đó, hắn đột nhiên nói ra một câu Lạc Vũ từng nói với hắn trước kia.

Lạc Vũ nhất thời bật cười: “Cũng có thể nói như vậy.” Ý nghĩa lời này cũng có chút tương tự.

“Đến lúc đó chúng ta sẽ biết, bây giờ cần gì hỏi tới.” Hoàng Vũ nhìn Vương Hầu, có chút giơ giơ lên mi.

Vương Hầu nghe vậy, cầu nhàu vài tiếng cũng không nói nữa.

Gió thu nổi lên, Trung Võ Môn cho không đan dược là chuyện xảy ra lần đầu ở Hỏa Ma.

Đan dược không ít nhưng cũng không nhiều lắm, sao có thể cho hết tất cả mọi người ở trấn Ngân Hồng được.

Bởi vậy có nhiều người đến muộn, không nắm rõ quy định chạy ào lên mạnh tay cướp đoạt, bị người của Trung Võ Môn đàn áp, ném ra khỏi hàng ngũ được nhận đan dược.

Đối xử như nhau, chuyện này là hoàn toàn không thể được chấp nhận ở Hỏa Ma, cũng chưa từng có luật lệ như vậy, bắt đầu được truyền bá khắp trấn Ngân Hồng.

Cho không đan dược, bị các thế lực khác tại Ngân Hồng trấn cười cợt là uống phí tâm cơ.

Người của Hỏa Ma nếu có thể bị một viên đan dược lung lạc, như vậy sẽ không phải người của Hỏa Ma rồi.

Song, đến ngày thứ hai, thứ ba, suy nghĩ này đã hoàn toàn bị lật đổ.

Những người đã được ném qua đan dược cho không từ Trung Võ Môn, đều điên cuồng như nước chảy chạy đến tiệm thuốc Trung Võ Môn.

Nước tắm lần đầu tiên của Tiểu Hồng sinh ra lực lượng không phải bình thường.

Thành phần dùng để chế đan dược chỉ chứa một phần vạn lực lượng, nhưng dược hiệu như vậy, không phải bất kỳ đan dược nào cũng có thể sánh bằng.

Hoàn toàn có thể so sánh với nội đan của lục cấp ma thú.

Hơn nữa, bởi vì nội đan của ma thú có các thuộc tính khác nhau, cho nên những người tu luyện các loại đấu khí khác nhau là không dám ăn bậy.

Đồng thời, nội đan ma thú cũng ẩn chứa tính cuồng bạo trời sinh của ma thú, một khi ăn vào cũng không có biện pháp và đan dược hóa giải, cái loại tích lũy nguy hiểm lâu ngày dài tháng này rất không tốt.

Song, một viên đan dược của Trung Võ Môn không có những điều kiêng kỵ này.

Tất cả mọi người đều có thể ăn vào, không có tác dụng phụ, không phân chia bất cứ thuộc tính gì, khả năng nâng cao đấu khí có thể sánh bằng ma đan. (*nội đan ma thú)

Trong nháy mắt, những người đã hưởng qua chỗ tốt của đan dược đều cảm thấy điên cuồng, kích động.

Đây là một loại đan dược có thể thay thế nội đan ma thú tại Vong Xuyên đại lục này.

Mọi người chạy ào ào tới cửa tiệm Trung Võ Môn, đều trở mắt ngốc lăng đứng nhìn người của Trung Võ Môn tươi cười đầy mặt nói ra giá tiền của mỗi viên đan dược.

Tổng cộng chia làm hai loại cấp bậc đan dược, một loại có giá 40 vạn kim tệ, một loại là 50 vạn kim tệ một viên.

Mắc quá sao? Không đắt, so với Ngưng Thần Đan năm đó Lạc Vũ luyện chế ra cũng đã có giá 40 vạn kim tệ một viên rồi.

Mà nói không mắc sao? Đây là cái giá mà người bình thường chỉ sợ cả đời này cũng mua không nổi.

Hôm qua cho không, hôm nay cho ra cái giá cũng quá cao đi.

Khác biệt quá lớn này, cơ hồ làm áy người chạy đến đây mua đan dược giống như bị tát một gáo nước lạnh vào mặt.

Song, những ai đã ném thử qua linh khí từ nước tắm của Tiểu Hồng đều không thể nhịn được muốn mua.

Kết quả là, nước tắm của Tiểu Hồng giống như bạch phiến, làm cho tài lực và vật lực của các thể lực tại Ngân Hồng trấn này, chảy ào ào như thủy triều vào túi Trung Võ Môn.

Mặc dù là tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng mua được đan dược thì lại vui vẻ ra mặt.

Trong khoảnh khắc, Trung Võ Môn không chỉ lấy lại tiền vốn, mà cái bảo khố to đùng của Thiên Khôi Tông đều chất đồng kim tệ.

Đồng thời, cái tên “Thiên Hồng Đan” này bắt đầu được truyền bá rộng rãi ra bên ngoài Ngân Hồng trấn.

Thiên Hồng Đan, là linh dược có thể thay thế được nội đan ma thú.

Hôm qua cho không, hôm nay đã nâng giá lên cao vút, nhưng Hỏa Ma vẫn là một cảnh hỗn tạp không chịu nổi, tiền trang không thường đổi bạc, bây giờ tất cả các trang sức giao dịch đều quy ra tiền.

Đến lúc này, Trung Võ Môn cơ hồ bị tiền tài chất đầy, cơ hồ sắp không có chỗ ngủ đến nơi rồi.

Nhất thời, Hoàng Vũ và người của Trung Võ Môn vừa vui lại vừa sầu.

Chỉ có Tiểu Hồng là hoàn toàn vui sướng.

Không biết tính tình của Tiểu Hồng sao lại thế này, nó cư nhiên thích mấy thứ có ánh vàng rực rỡ, bỏ luôn không nằm trong lòng Lạc Vũ nữa, mà mỗi ngày đều chui vào trong đồng kim tệ nằm ngủ, bộ dạng thật là đắc ý a.

Cây to đón gió, tiền nhiều đỏ mắt, xưa nay đều là như thế.

Lạc Vũ nhất thời vung tay lên, xây cầu sửa đường, mở tiền trang, làm phúc lợi xã hội. (*~ ngân hàng => nơi đổi tiền)

Nếu muốn phú quý, trước tiên phải sửa đường, những lời này phóng khắp tứ hải đều đúng, kể cả ở Hỏa Ma này.

Mở tiền trang, tất cả ngân phiếu phát hành từ tiền trang của Trung Võ Môn đều có thể được đổi thành tiền mặt, đều nhà nhận lịch sự với tất cả các loại khách hàng.

Làm phúc lợi xã hội, mở tiền trang, xây cầu sửa đường, mấy chuyện này đều cần số lượng lớn dân chúng bình dân và người có thể lực nhỏ yếu hoàn thành.

Chỉ cần làm thủ hạ của Trung Võ Môn ta, sẽ không bị áp bách, không mất tự do, muốn đi thì đi muốn ở thì ở, làm bao nhiêu sẽ trả công bấy nhiêu, làm tốt còn có thưởng thêm tiền.

Một loạt hành động được thi hành tại đây.

Làm cho dân chúng bình thường tại Ngân Hồng trấn bị một phen kinh ngạc, bọn họ muốn thử độ chân thật nên cũng xin đi làm việc cho Trung Võ Môn.

Sau những ngày làm việc, tất cả hoài nghi đều tan biến hết.

Mỗi tháng đều được lãnh tiền, ai làm giỏi sẽ được thưởng thêm tiền.

Chính thức ngang hàng đối đãi, cũng không có hành động cưỡng chế người lao động.

Từ đó đến giờ cư dân Ngân Hồng trấn đâu có hưởng qua đài ngộ như vậy, lập tức mỹ danh của Trung Võ Môn hướng bốn phương tám hướng bay đi.

Tỷ, mau tới Ngân Hồng trấn ở đi, ở đây chúng ta không bị ức hiếp.

Huynh đệ, mau, mau, trở về làm việc, đừng đi ra ngoài, tiền công nơi này cao, lại không ức hiếp người.

Con cháu à, nhanh đi Trung Võ Môn làm công đi, chủ nhân rất là tốt, lại giúp chúng ta sửa đường, rượu ngon chúng ta làm có thể chở đi bán dễ dàng rồi, nhanh đi.

Cái tên ranh này, nhanh đi ghi tên xin vào Trung Võ Môn đi, nhìn võ công của bọn họ cũng không phải cần có đấu khí cao, rất thích hợp người không có đấu khí như ngươi, mau, mau, đi thử thời vận đi.

Trong phút chốc, hình tượng Trung Võ Môn nương theo một loạt các hành động tích cực đều đứng hạng nhất trong lòng dân chúng bình thường.

Mà cho tới bây giờ Hỏa Ma đều là kẻ mạnh khi nhục kẻ yếu, đều lấy người mạnh làm trung tâm.

Có bao giờ để ý đến cuộc sống của dân chúng bình thường đâu, muốn bóp chết bọn họ lại dễ dàng như bóp chết một con kiến.

Mà hôm nay, bọn họ cũng có thể xoay người, cũng có thể có một cuộc sống tốt đẹp.

Bởi vậy, sau khi nếm được ích lợi, dân chúng bình thường tại Ngân Hồng trấn càng ngày càng trung thành với Trung Võ Môn, có thể nói Trung Võ Môn nói đây là số một, bọn họ tuyệt đối không nói là số hai.

Muốn bọn họ đi hướng đông, bọn họ tuyệt đối không đi hướng tây.

Trung Võ Môn muốn xây kim khố, bọn họ làm ngày làm đêm để tạo thành. (*kho đựng tiền tài, châu báu)

Trung Võ Môn muốn đánh ai, bọn họ là người thứ nhất quay đầu mâu chĩa vào người đó.

Gió thu bay qua, thiên địa rõ ràng tiêu điều nhưng lại ấm áp.

“Nếu muốn nhận được, trước tiên phải cho đi, ta xem như đã hiểu rõ đạo lý này rồi.” Vương Hầu cùng Lạc Vũ đi trên đường cái, nhìn những nơi đi qua, những dân chúng bình thường cung kính hành lễ với bọn họ suốt cả đường.

Trên tay có thứ gì tốt, cũng đều đưa đến tay bọn họ, hắn cũng đã hiểu rõ rồi.

Những vẻ mặt này, lúc Thiên Khôi Tông xưng hùng tại Ngân Hồng trấn này cũng chưa từng gặp qua.

Lạc Vũ nở nụ cười, vừa gật đầu đáp lễ với người đi đường, vừa chậm rãi nói: “Có thể xây nên một tòa thành vững chắc đều là lấy từ những hạt cát nhỏ bé, chứ không phải bằng một viên đá to.” (*dân chúng tuy nhỏ bé như hạt cát nhưng có thể xây nên nghiệp lớn)

Trên thế giới này có rất nhiều người bình thường, bên cạnh một số ít cao thủ tung hoành bằng đấu khí.

Đi một ngàn dặm hành trình, vạn thế cơ nghiệp mới chỉ xây được nền móng.

“Quân Phi, chúng ta không mua bán tin tức nữa, người hãy thiết lập một tổ chức lính đánh thuê, Trung Võ Môn cần một tổ chức sát thủ làm hậu thuẫn.”

Cùng Vương Hầu vừa nói xong, Lạc Vũ quay đầu qua Quân Phi đang đi cùng bên cạnh nói.

Tiền tài vào túi Trung Võ Môn quá nhanh, được liệu lại có nhiều, hiệu quả Thiên Hồng Đan lại rất tuyệt diệu.

Cho nên, sau lưng cần một thế lực cường đại chống đỡ, bảo vệ.

Tổ chức sát thủ, trên thế giới này đương nhiên có.

Nhưng là, nàng muốn một tổ chức thuộc về bọn họ, thuộc về nàng, có thể hoàn toàn nắm trong tay quyền sinh sát, như một thanh kiếm sắc bén ra khỏi vỏ, tổ chức này sẽ không quay đầu chia kiếm công kích lại nàng.

Quân Phi nghe vậy, trong mắt lóe ra ánh sáng chớp động, leng keng hữu lực nói: “Được.”

Tổ chức sát thủ, là vũ khí tuyệt sát trong thế giới hắc ám, rất tốt.

“Vương Hầu, xây đài quan sát tại bốn góc Ngân Hồng trấn, đảm bảo an toàn cho cư dân trong trấn.”

Ngân Hồng trấn rất gần Hắc Thạch rừng rậm, trong rừng rậm có rất nhiều ma thú tung hoành là cái thứ nhất cần chú ý, cái thứ hai là bên kia Hắc Thạch rừng rậm là thế lực của Đế Phạm Thiên.

Hôm nay nàng sẽ cắt đứt biên giới với nước láng giềng.

Sẽ có một ngày, nếu Đế Phạm Thiên dám tiến vào Hỏa Ma, cũng đừng trách hắn có mắt mà không trông nhìn sai nơi đến.

“Tốt.” Vương Hầu sắc bén nói.

“Hoàng Vũ, người đi...”

Một chuyến bốn người cùng nhau đi trong dòng người cuộn cuộn mà nói chuyện.

Mục tiêu mới từng bước được định thành.

Thế kỷ 21, lịch sử tiến hóa của thế giới đã từng diễn ra, có cái gì mà Lạc Vũ không biết.

Một chế độ mới, một chủ nghĩa mới, một đế quốc mới, chính là bắt đầu manh nha hình thành từ một vùng đất, dần dần nổi bật lên phát triển.

Ngày mùa thu vàng óng ánh, vốn là tiêu điều, nhưng cũng là thời kỳ thu hoạch.

Đêm đã khuya, thanh lương như nước, đậm bạc như băng.

Ở trấn nhỏ nội thành, trong một thế lực tông môn đề phòng sâm nghiêm, ngọn đèn dầu lóe ra, cửa phòng đóng chặt.

Trong đại điện thô thiển, lúc này ngồi đầy những dân tai to mặt lớn của các thế lực tại trấn Ngân Hồng.

Tất cả mọi người không nói gì, trong lúc nhất thời không khí có chút áp lực.

“Khụ, hôm nay ta mời mọi người đến đây để bàn một chuyện, ắt hẳn mọi người đều hiểu rõ ràng trong lòng.” Trong không khí áp lực này, một nam nhân trung niên khoảng bốn mươi hoặc năm mươi tuổi, là Tông chủ Cao Lý Tông trầm giọng nói.

Sáu đại nhân vật đang ngồi ở đây nghe vậy, trong mắt nổi lên ba động, một lúc sau cũng chậm rãi gật đầu.

“Hôm nay, chúng ta xóa bỏ hết tất cả các thành kiến, xung đột trước đây, tất cả ân oán cũng không nhắc đến nữa, chờ đến khi chúng ta giải quyết xong Trung Võ Môn, đến lúc đó mới giải quyết ân oán giữa các thế lực chúng ta.” Cao Lý tông chủ tiếp tục mở miệng nói.

Các vị vua trong lúc đó sẽ không bao giờ hòa bình sống chung, cho nên mấy đại thế lực ở trấn Ngân Hồng này cũng vậy, các đại thế lực dưới cơ Thiên Khôi Tông không ai phục ai cả.

Giống như hôm nay tề tụ cùng nhau trong một sảnh đường là chuyện trước nay chưa từng có.

“Tốt, cứ vậy mà làm.” Liệt Hồ Môn là người đầu tiên lên tiếng đáp ứng.

Lời nói vừa hạ xuống, năm đại đương gia của các thế lực khác cùng nhìn nhau liếc mắt một cái, gương mặt âm trầm đáp ứng.

Bây giờ, Trung Võ Môn mới là kẻ thù chung của tất cả bọn họ.

Trước tiên tiêu diệt Trung Võ Môn cái đã, chuyện khác mai mốt tính sau.

“Con mẹ nó, Trung Võ Môn quả thực khinh người quá đáng, hoàn toàn không để chúng ta vào mắt, mẹ kiếp, cho dù là Thiên Khôi Tông, lúc trước cũng không dám lờ chúng ta.”

“Đúng vậy, lúc này đây chúng ta không tiêu diệt Trung Võ Môn, cái đám đó không chừng nghĩ chúng ta đều là giấy mỏng lắm à.”

“Lão tử đã sớm muốn diệt bọn hần rồi, lúc này đây sẽ trảm thảo trừ căn, một người cũng không chừa.”

“Đúng vậy, một người cũng không buông tha, ai cho bọn họ có lá gan kiêu ngạo trên địa bàn của chúng ta.”

Sau đó, mấy đại đương gia đều bộc phát hết lửa giận trong người ra.

“Bất quá, ta muốn bàn tính trước, phương thuốc Hồng Thiên Đan sẽ được chia như thế nào đây?”

Phong Thủy môn chủ đột nhiên mở miệng hỏi. Lời nói vừa rơi xuống, vài đại đương gia nhất tề an tĩnh lại.

“Có gì đâu, bảy đại tông môn chúng ta cùng nhau liên thủ, đương nhiên phương thuốc này phải chia đều cho chúng ta rồi, tất cả những gì của Trung Võ Môn đều chia hết cho chúng ta, nếu ai dám có tâm tư chiếm làm của riêng, sẽ bị băm thây vạn đoạn, vĩnh viễn không siêu sinh.” Cao Lý tông chủ là người thứ nhất lên tiếng, giọng tay lên trời thề thốt.

“Đúng vậy, cứ như vậy đi.”

Lập tức, sáu người khác cũng đều hưởng ứng lên.

Trung Võ Môn quật khởi lên rất là làm cho người ta ghen tị đến đỏ cả mắt rồi.

Cái làm cho người ta thêm nhỏ dãi chính là Thiên Hồng Đan.

Nhìn xem Trung Võ Môn, từ ngày có Thiên Hồng Đan, chỉ trong một đêm đã trở thành bá chủ Ngân Hồng trấn không nói, tài phú châu báu thu vào cơ hồ có thể dùng từ “bạo phát” để hình dung.

Hơn nữa mọi người trong trấn bắt đầu nghe lời bọn hần nói.

Thiên Hồng Đan, quả thực làm cho người ta muốn đoạt đến tay.

“Nếu đã thương nghị thỏa đáng, chúng ta nên sớm có hành động không nên chần chừ, đêm mai chúng ta sẽ động thủ, cho hần biết ở Ngân Hồng trấn này, không phải chỉ có Thiên Khôi Tông, người nào mới là chúa tể chính thức ở nơi này.”

Cao Lý tông chủ vỗ bàn đứng lên, còn lại sáu đại đương gia cũng liếc nhau, nhất tề khục khục cười lên.

“Thủ hạ đã sớm chuẩn bị tốt rồi, có thể động thủ bất cứ lúc nào.”

“Ta muốn cho hần...”

“Không cần đêm mai, bây giờ cũng có thể.” Lời nói dữ tợn của Phong Thủy môn chủ còn chưa xong, một thanh âm trong trẻo lạnh lùng đột nhiên vang vọng ngoài cửa lớn đang đóng chặt của Cao Lý Tông.

Ngay sau đó, đại môn đang đóng chặt ầm ầm bị mở ra.

Lạc Vũ mặc một thân trường bào màu đen, Tiểu Ngân đứng trên đầu vai, chậm rãi bước vào.

Phía sau, ánh trăng nhẹ nhẹ bao phủ thiên địa, bên ngoài tông môn loáng thoáng nghe thấy thanh âm di chuyển, tuy không thấy người nhưng sát khí lại nổi lên từ tứ phía.

“Ta vốn muốn tha cho các người một con đường sống, không ngờ rằng bản tính ác độc của các người cũng không thu liễm lại, không biết trời cao đất rộng là gì, cứ nhiên có dũng khí tính toán ám toán Trung Võ Môn ta.”

Lạc Vũ lạnh lùng tiến vào đại điện, đôi mắt băng lãnh lướt qua nhìn, bảy vị đương gia đang ngồi ở đây thấy lạnh cả người đều rùng mình một cái.

“Hôm nay, bản thân ta muốn xem xem các người rốt cuộc có thể dùng cách gì đối phó ta.” Thanh âm sắc bén lạnh băng, mang theo kiêu ngạo từ trong khung.

“Tông chủ, tông chủ, chúng ta bị bao vây rồi...”

Bóng đêm nồng nặc, thanh âm kinh hoàng thất thố xé rách màn đêm yên tĩnh.

80. Chương 80

“Cái gì?” Cao Lý Tông tông chủ vừa bị khiếp sợ vì Lạc Vũ tiến vào, nghe vậy càng thêm biến sắc, cơ hồ muốn nhảy dựng lên.

Bị bao vây rồi, sao có thể như thế được? Sao lại như thế được?

“Chúng ta... Chúng ta... Bị...” Môn nhân hộ viện cấp bách dùng dùng chạy vọt vào, nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Lạc Vũ, lời nói run rẩy đến bên mép lại không nói nên lời.

Ngón tay run run chỉ vào bóng lưng Lạc Vũ.

Nhất thời, sáu đại đương gia lấy lại tinh thần liếc nhau, sắc mặt cũng thay đổi.

Hôm nay bọn họ gom lại cùng nhau thương nghị, tuyệt đối là chuyện cơ mật.

Bọn họ vì tổ vệ tín nhiệm lẫn nhau nên cũng không có bất cứ hành động gây rối nào, đều tự mình tiến đến đây, chỉ dẫn theo một người tùy tùng, bây giờ còn đứng ở bên ngoài canh cửa.

Tại sao người của Trung Võ Môn lại biết?

Ngay lúc này lại bị bao vây rồi? Bọn họ còn chưa kịp ra tay, thêm vào đó khi đến đây cũng không mang theo sổ đồng nhân mã, bây giờ bị Trung Võ Môn bao vây, này...

“Cao Hồng Thiên.” Nhất thời, sáu đại đương gia mạnh mẽ quay đầu nhìn về phía Cao Lý Tông tông chủ, quát lên.

“Không có, không phải ta.” Cao Lý Tông tông chủ lấy lại tinh thần sau một lúc khiếp sợ, sắc mặt lúc này cực kỳ khó coi, liên tục nói.

Hắn hoàn toàn không có truyền tin tức ra ngoài, Trung Võ Môn làm sao mà biết được?

Sao lại đứng dịp như thế, nhanh như vậy đã bao vây nơi này rồi.

Tiếng bước chân thong thả, nhẹ nhàng mà chậm chạp, Lạc Vũ không để ý đến không khí chuyển biến trong đại sảnh, chậm rãi tiến tới chủ vị, đứng trước mặt Cao Lý Tông tông chủ.

Tay áo bào vung lên, Cao Lý Tông tông chủ chỉ cảm thấy một cỗ lực mạnh mẽ kéo tới, cả thân hình không thể khống chế được bị đánh bay ra ngoài.

Nhanh đến nỗi hắn còn chưa kịp ngưng tụ đầu khí, chưa kịp có bất cứ hành động phòng bị nào.

Đã bị “âm” một tiếng đánh lên cây cột phía sau.

Trong nháy mắt Cao Lý Tông tông chủ xanh mét cả mặt mày, chụp bàn tay vịn cây cột, giữ vững thân mình.

Vẫn nghe nói võ công Trung Võ Môn quái dị, lại không ngờ rằng nó quái dị đến mức này, mạnh mẽ như vậy.

Mặc dù hần chưa đến trình độ tím tôn vương giả, nhưng cũng sắp đạt đến cấp bậc đó rồi, hần cư nhiên dễ dàng như vậy đã bị đánh bay đi, người này...

Phất tay áo một cái đánh bay Cao Lý Tông tông chủ, Lạc Vũ cũng không thèm nhìn sắc mặt đã trở nên xanh mét của hần, nàng xoay người lạnh lùng ngồi xuống.

Ánh mắt lạnh băng đảo qua nhìn sáu đại đương gia, mà từ lúc nàng bước chân vào đến giờ vẫn giữ im lặng.

Mấy đại đương gia nhất tề hít vào một hơi lãnh khí, khí thế thật lớn, phái đoàn đến đây cũng thật lớn, thật tự tin kiêu ngạo.

Ánh mắt lạnh băng đảo qua nhìn, Lạc Vũ chậm rãi nói: “Người kính ta một thước, ta kính người một trượng, các người đã muốn chết, ta cần gì phải khách khí.”

Lời vừa hạ xuống, Cao Lý Tông Môn vốn đang tĩnh lặng đột nhiên nổi lên tiếng kêu thét thảm thiết khắp bốn phía, trong nháy mắt phá vỡ bóng đêm yên tĩnh.

“Người... Người muốn làm gì?” Cao Lý Tông tông chủ quát chói tai lên tiếng.

“Ta muốn làm gì? Chuyện mà ta đang làm chính là chuyện mà các người muốn làm với Trung Võ Môn ta.” Lạc Vũ thông thả tựa người ra phía sau ghế dựa, vuốt ve đầu của Tiểu Ngân.

Tư thái này rất là nhân nhã.

Mà trong bóng đêm khôn cùng, lại vang lên tiếng chém giết kịch liệt, mùi máu tươi xông thẳng vào mũi.

Trong bóng đêm, tư thái nhân nhã thông dong của Lạc Vũ không nổi bật lên vẻ êm đềm, ngược lại càng lộ vẻ sát phạt.

“Trung Võ Môn môn chủ, đừng nghĩ là ta sợ các người, với bảy đại thế lực chúng ta đây, chỉ bằng một Trung Võ Môn vừa đặt chân đến đây, đứng còn chưa vững đã muốn tiêu diệt chúng ta, quả thật là si tâm vọng tưởng.

Bao vây chúng ta đã nghĩ là thắng được chúng ta rồi sao, khắc khắc, chúng ta phái cao thủ tụ tập lại đây, chỉ bằng một Trung Võ Môn nho nhỏ của người...Hừ “

Nương theo thanh âm dữ tợn của Phong Thủy Môn môn chủ, mấy đại đương gia khác lập tức vung tay lên.

Tín hiệu giấu trong tay áo hướng về phía ngoài cửa, bắn nhanh lên bầu trời đêm.

Bầu trời đen nhánh, trong nháy mắt liền sáng lạn lên bởi pháo hoa, làm chói mắt mọi người.

Nhìn tín hiệu được phát đi, mấy đại đương gia liền âm trầm nở nụ cười, bộ dạng đắc ý dào dạt không chút sợ hãi.

Bọn họ đúng là bị bao vây ở chỗ này, vậy thì sao chứ.

Chỉ cần bọn họ phát ra tín hiệu, các cao thủ trong phái sẽ chạy đến ngay lập tức.

Đến lúc đó, muốn tiêu diệt bảy thế lực lớn của bọn họ, quả thực là đang nằm mơ.

Trong lúc mấy đại đương gia đang đắc ý cười cợt, Lạc Vũ vẫn giữ vẻ tươi cười nhân nhã.

Đôi tay vươn lên, ôm lấy Tiểu Ngân đang đứng trên vai vào lòng, nhẹ nhàng vuốt ve, ngay cả mí mắt cũng không nâng lên nhìn bọn họ, chậm rãi nói: “Có biết tại sao ta biết các người đang ở đây bàn tính mưu đồ đánh Trung Võ Môn ta không?”

Thanh âm rõ ràng lãnh đạm, không mang theo một tia đe dọa.

Nhưng là nghe vào trong tai mấy vị đương gia ở đây, lại giống như một hồi trống đình tai nhức óc nổ mạnh trong đầu bọn họ.

Hôm nay bọn họ bí mật tụ tập ở đây, ngay cả một chút tiếng gió cũng không để lọt ra ngoài.

Cái tên môn chủ Trung Vô Môn này làm sao mà biết được? Sao hắn lại có thể tới đây?

Ngay lập tức, sắc mặt mấy vị đương gia liền đen xuống.

Trong môn phái của bọn họ có gian tế.

“Con mẹ nó, người dám sắp đặt gian tế vào...”

Lực Lô Môn môn chủ đứng bật dậy, gương mặt có vết sẹo dự tợn càng thêm khủng bố, cơ hồ muốn ăn thịt người.

“Bịch.” Tiếng mắng giận dữ vừa mới lên tiếng, Tiểu Ngân vẫn nằm im trong lòng Lạc Vũ, ánh mắt lóe ra tàn nhẫn, vương móng vuốt đánh về phái Lực Lô Môn môn chủ.

Trong nháy mắt, Lực Lô môn chủ bị Tiểu Ngân trực tiếp đánh bay ra khỏi đại điện Cao Lý Tông Môn, té mạnh xuống khoảng sân rộng tối như mực ngoài cửa điện.

Trên người có ba đường cào ngang dọc, huyết nhục mơ hồ, cơ hồ làm cho người ta nhìn không thấy nguyên lai diện mạo, máu tươi chảy ra vô cùng thê thảm.

Nhưng nhất thời không chết được, thanh âm quay cuồng rên rỉ trên mặt đất, nghe vào trong tai mấy vị đương gia khác, làm cho bọn họ không rét mà run.

“Người dám... Người...” Phong Thủy môn chủ thấy vậy tiến lên trước vài bước, muốn động thủ.

Tiểu Ngân nhất thời đứng bật dậy, đôi mắt be bé lạnh sát cực kỳ, nhìn chằm chằm Phong Thủy môn chủ, ngay cả ý tứ muốn chết cũng muốn nổi lên.

Ai dám mắng Lạc Vũ nhà ta, giết.

Thân thể tuy nhỏ, nhưng khí tức bao phủ cả đại điện trong nháy mắt, sát khí dày đặc.

Phong Thủy môn chủ bị khí thế của Tiểu Ngân hù sợ, chỉ mới tiến lên một bước, rốt cuộc cũng không dám tiến lên bước thứ hai.

Đừng thấy con ma thú này nhỏ mà khinh thường, ngày đó lúc huyết tẩy Thiên Khôi Tông Môn, trình độ hung tàn của nó, tất cả bọn họ đều nhìn thấy.

Dưới móng vuốt của nó, không người nào có thể địch lại sự lợi hại và tàn nhẫn đó.

Gió đêm nổi lên, trong đại điện là một mảnh áp lực, vắng ngắt.

Chỉ nghe tiếng chém giết và tiếng kêu thảm thiết từ bốn phía, thanh âm làm người ta sợ hãi này vẫn liên tiếp vang lên.

Làm ăn đêm giống như được phủ thêm hơi thở âm trầm mang mùi tanh của máu.

Ngồi trên chủ vị, Lạc Vũ nhìn các sắc mặt khác nhau của vài đại môn chủ, thanh âm sắc bén mà âm trầm lại vang lên: “Không phải muốn tiêu diệt Trung Vô Môn ta sao? Không phải sẽ đuổi tận giết tuyệt chúng ta sao? Không phải muốn trăm thảo trừ căn sao?”

Bây giờ ta đang ở chỗ này, sao rồi, không có bản lĩnh làm được sao?”

Lời nói vừa rơi xuống, trong đại điện vốn đầy áp lực, nhất thời càng thêm tĩnh mịch cơ hồ ngay cả tiếng hô hấp cũng không nghe được.

“Môn chủ, người cần phải phân biệt trắng đen a, Thiên Huyền Tông ta vẫn không tán thành chuyện này, Trung Vô Môn có trái tim nhân hậu như vậy, có thể nói là làm gương trong khắp Ngân Hồng trấn này, Thiên Huyền Tông chúng ta rất là trung tâm thần phục a.

Chúng ta là bị ép bức mới đến đây, nếu chúng ta không đến, bọn Cao Lý Tông sẽ đuổi tận giết tuyệt chúng ta, chúng ta đây là hoàn toàn không có cách nào khác a.

Môn chủ, Thiên Huyền Tông chúng ta đối với ngươi là một mảnh trung tâm, ngươi phải ngàn vạn lần mình giám nha.”

Từ lúc Lạc Vũ vừa tiến vào trong điện, Thiên Huyền tông chủ vẫn ẩn nhẫn đứng đằng sau mấy đại đương gia, đột nhiên nhảy vọt lên, quỳ xuống trước mặt Lạc Vũ kể lể.

Về mặt thành khẩn, uất ức cơ hồ giống như không còn con đường lựa chọn nào khác mới làm vậy, hẳn đây là đau đớn hành động trái ngược với lương tâm “trung thành” với Trung Võ Môn.

“Lập Vũ, ngươi đây là có ý gì hả, con mẹ nó, chúng ta ép bức ngươi sao, ngươi...”

“Bịch.”

Lý Cao Tông chủ còn chưa nói hết cơn phần nộ, Thiên Huyền tông chủ đột nhiên đánh tới.

Đấu khí màu lam pha lẫn một chút sắc tím chợt lóe quanh thân, ngưng tụ ra một thanh trường kiếm, bây giờ thanh kiếm đang đâm sâu vào trong thân thể Cao Lý tông chủ.

“Ngươi... Phốc...”

Trợn tròn hai mắt, Cao Lý Tông chủ không dám tin sự tình đang diễn ra trước mắt, pha lẫn phần nộ tuyệt đối và không cam lòng, “bịch” một tiếng ngã về phía sau.

Máu tươi văng khắp nơi, giống như đóa hoa màu đỏ nở rộ trên mặt đất.

Trong đại sảnh là một mảnh tĩnh lặng.

Đầu lĩnh đã chết trước mặt, sắc mặt sáu đại đương gia khác cũng không có biến đổi.

“Môn chủ, Thiên Huyền Tông ta là thật sự thần phục ngươi.” Thiên Huyền tông chủ Lập Vũ nhìn Lạc Vũ, vẻ mặt hiện lên nụ cười lấy lòng.

Mà ở phía sau hắn, mấy người đương gia còn lại, nhìn nhau liếc mắt một cái.

Nhưng cư nhiên cũng thật sâu kiểm chế xúc động, im lặng đứng một chỗ, giống như đang quan sát tình huống biến hóa mà có hành động thích hợp tiếp theo.

“Trung Võ môn chủ, bất quá chúng ta chỉ là bị Cao Lý tông chủ mê hoặc cho nên mới...”

Đợi qua cửa ải hung hiểm hôm nay, ngày khác bọn họ nổi lên trở lại, nhất định trăm thảo trừ căn đối với Trung Võ Môn.

Lạc Vũ ôm Tiểu Ngân, nhìn thi thể Cao Lý tông chủ trước mắt, lại nhìn một đám “gió chiều nào xoay theo chiều nấy”, trong mắt hiện lên một tia khinh thường, chậm rãi đứng lên.

“Ta đến, là tới xem các ngươi sẽ đối phó ta như thế nào, không phải đến xem các ngươi đấu tranh nội bộ.” Lạc Vũ vuốt ve Tiểu Ngân chậm rãi lên tiếng.

“Ta cho các ngươi cơ hội thi triển đấu khí, các ngươi đây là buông tha cho cơ hội của chính mình, như vậy cũng đừng trách ta.”

Thanh âm lạnh nhạt vừa hạ xuống, Lạc Vũ ôm Tiểu Ngân nâng bước đi về phía ngoài điện.

Cứ nghĩ rằng mấy thế lực mạnh mẽ này sẽ có chút tàn nhẫn, khát máu.

Nguyên lai bất quá chỉ là nạo loại chuyên cậy mạnh hiếp yếu, không đáng cho nàng ở lại đây.

“Trung Võ môn chủ, ngươi có ý tứ gì?” Sắc mặt Thiên Huyền tông chủ đã biến đổi rồi.

“Một con chó chỉ biết cắn chủ nhân, ngươi nghĩ rằng ta sẽ nuôi dưỡng nó sao?” Lạc Vũ đưa lưng về phía Thiên Huyền tông chủ, thanh âm sắc bén băng lạnh, trong đó pha lẫn chán ghét đến tận xương.

Cao Lý tông chủ tuy có chút khát máu nhưng cũng được xem như một nam tử hán, nếu quy hàng, nàng còn có thể miễn cưỡng chấp nhận.

Mà Thiên Huyền tông chủ tâm cơ xảo trá, ra tay ác độc.

Giữ một người như vậy bên người, chính là đang ôm một viên boom nổ chậm, sớm hay muộn gì cũng sẽ làm hại đến nàng.

Mà mấy người còn lại tĩnh lặng quan sát, tâm cơ cũng có nhưng không sâu.

Muốn xem sắc mặt, tính cách của nàng sau đó sẽ tìm cách ứng phó, hừ, bọn họ xảo trá, Lạc Vũ nàng cũng không phải kẻ ngu.

Thả bọn họ đi, quả thực chính là si tâm vọng tưởng.

Chậm rãi mà đi, trong mắt Lạc Vũ là một mảnh lạnh như băng.

Thanh âm lạnh lùng vừa hạ xuống, cả đám đại đương gia tĩnh lặng xem tình huống diễn biến, sắc mặt cũng trầm xuống.

Nàng nói ra những lời này có ý là, bọn họ vốn không có con đường sống đi ra khỏi đây rồi?

“Con mẹ nó...”

Trong nháy mắt, mấy đại đương gia nhất thời dỡ bỏ vẻ giả tạo bên ngoài, lộ ra tâm tính chân thật dữ tợn, đầu khí lóe ra khắp toàn thân, nhào về hướng Lạc Vũ.

Muốn bọn họ chết, không dễ như vậy đâu.

Đầu khí bay lên, sát khí lãnh liệt.

Sáu thể lực lớn đương gia từ bốn phương tám hướng đánh về phía sau lưng Lạc Vũ, vũ khí từ đầu khí ngưng tụ thành, sắc bén nhảy lên không bay đi, âm tàn mà lãnh liệt.

Không có quay đầu lại, khóe miệng Lạc Vũ mơ hồ giương lên một cái lãnh khốc mỉm cười, thông thả nhấc tay.

Sợi dây màu đỏ trong suốt như tơ tằm lấy ra từ linh huyết, hiện lên ngân quang bay nhanh ra.

Ánh sáng lóe ra, nhanh như kinh hồng.

Chỉ một cái chớp mắt sợi dây lại vòng trở về quấn quanh lòng bàn tay của Lạc Vũ.

Lạc Vũ ôm Tiểu Ngân, vẫn không nhanh không chậm tiến về phía trước, chậm rãi dung nhập vào trong bóng đêm, không hề ngừng lại nghỉ ngơi một chút nào.

Mà ở phía sau, sáu đại đương gia nhảy tới từ sáu phương hướng khác nhau, thân thể đột nhiên giống như bị dính tại không trung, trong nháy mắt tất cả đều ngừng công kích với các tư thái đang tấn công.

Ngay sau đó, sáu người “bịch” một tiếng rơi xuống từ giữa không trung, thân thể mạnh mẽ va đập trên mặt đất.

Hai mắt tròn tròn, sáu người nhìn không chuyển mắt bóng lưng của Lạc Vũ, thân thể không ngừng co quắp, khóe miệng chảy máu, đầy mặt không cam lòng.

Nhưng đến cuối cùng vẫn không nói được lời nào.

Nhất kích tất sát, dứt khoát lưu loát.

Chỉ một chiêu, sáu người đồng diệt.

Bóng đêm nồng nặc, gió thu thanh lương vù vù thổi qua, lạnh đến tận xương.

Ánh trăng chiếu xuống, chỉ thấy, trước ngực bọn họ có một lần vết thương mỏng manh như tơ tằm, nhắm ngay điểm yếu của bọn họ.

Lúc này máu tươi mới chậm rãi chảy ra.

Có thể trời chật Tiểu Hồng, là tơ tằm sinh ra từ tinh hoa của linh huyết, có thể hoành hành trong thiên địa, là vũ khí bén nhọn nhất.

Gió bất chợt nổi lên, mái tóc đen của Lạc Vũ lất lư trong gió.

Bốn phía, tiếng chém giết khắp bốn phía Cao Lý Tông vẫn còn đang tiếp tục.

Xa xa, vài thế lực lớn cũng đang tiến hành một màn huyết tẩy sạch sẽ.

Những người có bản lĩnh thấp kém đã phản bội mấy đại đương gia đầu nhập vào trong hàng ngũ môn phái của Lạc Vũ, đang vì chính mình và cũng vì Lạc Vũ dọn sạch chướng ngại.

Không phải nàng không cho bọn họ một con đường sống, mà là không thể lưu lại bọn người đó.

Nếu giữ lại, tương lai bọn họ có thể hãm hại đến nàng, như vậy không bằng một lần quét sạch sẽ bọn họ.

Nàng đã cho bọn họ cơ hội, tuyệt không cho cơ hội lần thứ hai. (*nếu chịu an phận thủ thường thì đâu có chết, ai biểu tham quá chi)

Bóng đêm đen nhánh, ánh trăng trên bầu trời chậm rãi trốn vào trong mây đen.

Trên mặt đất tại Ngân Hồng trấn, vài thế lực lớn đang bị nhổ sạch sẽ.

Người mạnh vốn nên đứng trên đỉnh, người yếu là phải phục tùng ở tầng dưới chót.

Nhưng là, một khi có người đối xử bình đẳng tử tế với tầng lớp dưới chót, như vậy một màn đánh ngất trời này cũng không phải không có khả năng đánh nổi.

Lạc Vũ đối xử công bình với những người có thực lực yếu kém, làm cho bọn họ tìm thấy hy vọng, cũng nhờ đó mà nàng biết được tin tức cả đám đại đương gia tụ tập ở đây.

Lấy thất bại của địch nhân, củng cố chính mình.

Từ nay về sau, Ngân Hồng trấn không còn bị phân chia bởi các thế lực khác nhau, chỉ còn một môn phái là Trung Võ Môn của nàng.

Ngày mùa thu ấm áp, ánh mặt trời lóe ra.

Vài đại thế lực tại Ngân Hồng trấn bị tiêu diệt chỉ trong một đêm, mà những người còn lại thì hoàn toàn đầu phục vào Trung Võ Môn.

Thay đổi như vậy chẳng những không xảy ra bất cứ dao động nào tại Ngân Hồng trấn, ngược lại người dân ở đây lại càng ủng hộ Trung Võ Môn.

Những người bị diệt toàn là một đám căn bã, diệt trừ bọn họ xem như làm sạch trấn, ở tại Ngân Hồng trấn này chỉ cần một thế lực, thì phải là Trung Võ Môn, như vậy là đủ rồi, quá đủ rồi.

Quét sạch các phương thế lực tại Ngân Hồng trấn, ổn định thế lực của mình chỉ là một cái nhấc tay mà thôi.

Với sự thay đổi rung trời này, thế lực Trung Võ Môn càng thêm phát triển cuộn cuộn.

Giống như ánh nắng mùa thu xinh đẹp ngoài kia.

Lá rụng bay bay, nường theo ngày trôi qua càng ngày càng lạnh, trôi lơ lửng rồi rơi xuống mặt đất.

“Kèm chế lại tốc độ phát triển, như vậy là quá nhanh rồi.” Bên trong Trung Võ Môn, Lạc Vũ đứng trong một gian phòng yên tĩnh, nhìn lá vàng bay rơi bên ngoài, trầm giọng nói.

“Dục tốc bất đạt, ta hiểu.” Hoàng Vũ ngồi trên cái ghế dài bằng đá bên cạnh, gật đầu nói.

Trung Võ Môn phát triển quá nhanh, bởi vì có Thiên Hồng Đan tiền bạc cứ vào cửa nườm nượp, tài sản nhiều vô số kể, tiền tài đạt đến quá dễ dàng.

Thêm vào đó là bởi vì có Lạc Vũ, Tiểu Ngân, Tỳ Hưu và Tiểu Hồng tồn tại, bọn họ đã dẹp yên các thế lực khác nhau trong Ngân Hồng trấn, độc bá nơi đây.

Tất cả những điều này đều phát triển quá nhanh rồi.

Mà kết quả của sự phát triển quá nhanh, không hề phí chút sức lực nào rất dễ sụp đổ.

Điểm này, hẳn rất rõ ràng.

Lạc Vũ nghe Hoàng Vũ nói vậy, gật đầu xoay người lại, đi đến trước cái bàn bằng đá ngồi xuống, sau khi uống một ngụm trà, chậm rãi nói: “Ta muốn đi ra thế giới bên ngoài một chút.”

“Lạc Vũ, người...” Hoàng Vũ nghe vậy, trong mắt chợt lóe mà qua kinh ngạc.

Lạc Vũ phát phát tay, nói: “Không phải ta đi ra ngoài để giải buồn đâu, mấy ngày nay ta đã nghĩ kỹ, ta cảm thấy cứ để Trung Võ Môn phát triển theo kiểu này cũng không phải là chuyện tốt, ta muốn đi một chuyến đến Đông Thiên.”

Lời vừa nói hạ xuống, Lạc Vũ quay đầu nhìn Hoàng Vũ: “Ý của ta ngươi hẳn là hiểu rõ rồi.”

Hoàng Vũ nghe Lạc Vũ nói như thế, cúi đầu trầm tư, ngón tay gõ gõ trên bàn đá.

Phát triển bất lợi, hẳn biết rất rõ.

Dược hiệu của Thiên Hồng Đan rất tốt, danh tiếng của nó không chỉ bó hẹp trong cái trấn nhỏ này, mà đã sớm lan danh khắp các trấn nhỏ xung quanh.

Một khi lan tràn đến mức độ tất cả mọi người ở Hỏa Ma đều biết, như vậy hậu quả...

Mà ở Hỏa Ma này, những thế lực cao cường hơn Thiên Khôi Tông rất nhiều, cao hơn nhiều lắm.

Mà những thế lực có khả năng dẹp luôn Trung Võ Môn cũng nhiều lắm.

Đến lúc đó, đừng nói phát triển có lợi hay bất lợi, cho dù chỉ muốn bảo vệ một cái mạng nhỏ cũng có thể là chuyện khó, mà ở Hỏa Ma muốn giết người, cướp bóc đều không cần phải mượn cơ này nọ, muốn giết cứ giết.

“Điểm này ta biết rõ, nhưng là đi Đông Thiên, Đông Thiên...” Hoàng Vũ cau mày, trên mặt hiện lên rồi rầm nồng đậm.

Mà Hỏa Ma có hàng ngàn các loại thế lực, mà các thế lực lớn nhất lấy bốn phương hướng tọa trấn tại Hỏa Ma.

Đông Thiên, vốn là thế lực tuyệt đỉnh ở phương hướng này của bọn họ.

Đây cũng là thế lực nguy hiểm nhất.

Nghe nói, người cầm quyền Đông Thiên tính tình cổ quái, giết người như ngóe, năm đó chỉ trong một đêm giận dữ mà diệt sạch một thành trấn tương đương với một cái trấn Ngân Hồng này, một người cũng không chừa lại.

Đi Đông Thiên, thật sự là rất nguy hiểm rồi.

“Về tốc độ phát triển, chúng ta có thể áp chế xuống một chút, còn về thực lực chúng ta cũng có thể từ từ tích lũy, một chuyến đi Đông Thiên này, ngươi cần phải suy nghĩ lại cẩn thận, nơi đó rất...”

Hoàng Vũ cẩn thận tìm cách dùng từ, cau mày nhìn Lạc Vũ.

Mà lời còn chưa nói hết, Lạc Vũ nhẹ nhàng giơ tay ngăn cản những lời nói tiếp theo của hắn.

Nàng chậm rãi nói: “Ta muốn tìm một đối tượng hợp tác có thực lực cường lực, ta muốn nắm giữ các thế lực nơi đây, ta cần phải có một bàn đạp để mượn lực nhảy lên.”

Ba câu nói ngắn gọn, mặc dù không phải câu hỏi, nhưng cũng làm cho Hoàng Vũ á khẩu không biết phản bác như thế nào được.

Đối với hướng đi tương lai của Trung Võ Môn, đừng thấy Lạc Vũ nhỏ tuổi mà khinh thường nàng, lòng của nàng tính toán so với bọn hắn càng thêm tỉ mỉ, đều suy tính sâu xa hơn bọn họ nhiều.

“Chúng ta có thể tìm trước thế lực nhỏ hơn một chút...”

Hoàng Vũ vẫn không cam lòng, tiếp tục khuyên Lạc Vũ, Đông Thiên rất nguy hiểm, cường đại đến khó mà hòa hợp được với bọn người đó, nàng nọo muội đi vào đó hẳn thật sự rất lo lắng.

“Không, cái ta muốn tìm là thể lực cực mạnh.” Lạc Vũ nâng chén, nước trà trong chén đã nguội lạnh, chỉ trong nháy mắt đã sôi trào lên.

Chuyện gì càng nguy hiểm, lợi ích nó mang đến sẽ càng nhiều.

Quân Lạc Vũ nàng không ra tay thì thôi, đã làm sẽ làm đến cùng.

Một khi ra tay sẽ là một chuyển khuấy đục Hỏa Ma.

An phận ở Ngân Hồng trấn này, mục tiêu như vậy là quá nhỏ rồi.

Cho dù độc bá Ngân Hồng trấn, cũng bất quá là một thổ bá vương, thậm chí muốn làm một thổ bá vương cũng chưa chắc gì được. (*tên ác bá nho nhỏ)

Đây không phải là mục tiêu của nàng, cũng tuyệt đối không phải là điểm cuối mà nàng cần phải đi đến.

Đồng thời, nàng muốn ra đi là vì muốn tìm Vân Gian Hoa, Kỳ Lân Quả để bào chế đan dược cho Vân Thí Thiên.

Nước tắm của Tiểu Hồng chỉ có thể tạm thời áp chế nội thương của Vân Thí Thiên không phát tác.

Một thân bị nội thương của Vân Thí Thiên không thể lại kéo dài thêm nữa, hấn chờ không nổi nữa rồi.

Mà nàng, cũng không dám kéo dài thời gian hơn nữa.

Hoàng Vũ thấy rõ quyết tâm của Lạc Vũ, hấn biết hấn cũng khuyên không được nàng rồi.

“Ta đây theo người...”

“Người cùng Vương Hầu lưu lại đây phát triển Trung Võ Môn, nơi này cần các người.” Không để cho Hoàng Vũ nói hết lời, Lạc Vũ nói một câu, giơ chén trà lên uống cạn nước trà nóng hôi hổi.

Gió thu lạnh rung, mùa đông sắp đến.

Trong những ngày gần đến mùa đông, Quân Phi dẫn theo thủ hạ của hấn rời đi.

Tổ chức sát thủ, cần nhất chính là ma luyện, muốn nhất chính là sát phạt, là danh khí.

Muốn đạt tới những mục tiêu này, ở tại cái trấn nhỏ này là không có khả năng đạt được, hấn muốn đi đến một nơi càng rộng lớn cường đại để rèn luyện, vì Lạc Vũ tạo ra một “vũ khí” sắc bén.

Lạc Vũ mặc một thân nam trang, mang theo ba con ma thú cùng đi.

Phía trước đang chờ đợi nàng là khiêu chiến, đồng dạng cũng là một mảnh thiên địa mới tinh.

Gió bắt chợt nổi lên, mang theo tất cả lên trời cao.

Lá thu vô tâm, cây cỏ vô tình, phóng ngựa rong ruổi mà đi, Hỏa Ma chính thức bắt đầu mở ra tấm khăn che mặt của một thể lực trung tâm chân chính.

Bầu trời màu lam, cao cao tuyệt đỉnh.

Đông Thiên, nằm phía đông Hỏa Ma, phạm vi thể lực cơ hồ lớn bằng một nửa Vọng Thiên Nhai, là bá chủ phía đông Hỏa Ma.

Độ phồn hoa, tuy không cao hơn Vọng Thiên Nhai, nhưng cũng tuyệt đối không kém chút nào.

Cao thủ nhiều như mây, binh mã tề bị, cái đó thì khỏi phải nói rồi. (*luôn trong trạng thái sẵn sàng chiến đấu)

Đông Thiên có thể chiếm cứ thể lực lớn như vậy ở Hỏa Ma, điểm xuất sắc nhất là kỵ binh của bọn hấn, đúng vậy là kỵ binh, đều thống nhất dùng chín cấp ma thú Thiên Mã.

Chín cấp Thiên Mã, mặc dù không phải tuyệt đỉnh siêu cấp ma thú, nhưng cũng tuyệt đối không phải vật phàm.

Chín cấp Thiên Mã so với Giác Mã không chỉ hơn có một hai điểm, tốc độ trên mặt đất có thể được so với lưu tinh truy nguyệt, cho dù là mười cấp ma thú cũng đuổi không kịp.

Hơn nữa nó có thể bay, một ma thú vừa có thể chạy trốn vừa có thể bay, dùng trong chinh chiến, đánh cướp thì cơ hồ có thể vô địch khắp thiên hạ.

Thêm vào đó, Đông Thiên có người tài giỏi huấn luyện chúng nó về khả năng tiến công, phòng thủ, bày trận, tất cả đều gọn gàng ngăn nắp, hoàn toàn giống như loài người.

Có đội kỵ binh như vậy, một khi dùng tới, với hơn mười ngàn con Thiên Mã, thế như chẻ tre, những nơi đi qua sẽ không gì cản nổi.

Đây chính là vũ khí tuyệt sát của Đông Thiên.

Mà với mười ngàn con Thiên Mã cấp chín này, có thể ngay cả Vọng Thiên Nhai cũng không cản nổi, càng không cần phải nói kiến tạo thành kỵ binh.

Đây chính là điểm phú quý của Hỏa Ma.

Gió thu nhộn nhạo, bất chợt ấm rồi lại lạnh.

Biên giới Đông Thiên là một mảnh phồn hoa thịnh thế.

Ngọn núi cao vút trong mây, những căn lầu trang nghiêm mà khí phái, không khí đầy màu sắc.

Không giống như Vọng Thiên Nhai lạnh băng cùng nguy nga, cũng không như Ấn Tộc hắc ám cùng âm trầm.

Đô thành Đông Thiên, mang một loại đại khí ảm dẫu cuồng ngạo.

Trong vẻ trang nghiêm triển lộ kiêu hùng, màu sắc rực rỡ lại lộ vẻ trang nhã cùng khí tức tùy tâm sở dục. (*muốn làm gì thì làm, mặc kệ cái nhìn của người khác ra sao)

Nơi này là một thế giới hoa lệ mà kiêu ngạo cùng tồn tại.

Tiểu Ngân thu lại thân hình nhỏ bằng bàn tay, đứng trên đầu vai Lạc Vũ, trong tay nàng ôm Tiểu Hồng đang mở to một đôi mắt to tròn trịa, hết nhìn đông tới nhìn tây xem nào nhiệt.

Phía sau đi theo Thôn Vân Tỳ Hưu đã thu lại thân hình bằng một chú chó, cùng Tiểu Tam tử sóng vai chậm rãi đi trên đường đô thành Đông Thiên.

“Oa, thật xinh đẹp.” Bị Hoàng Vũ bắt ép, Lạc Vũ phải mang theo Tiểu Tam Tử, hần đang xoa hai tròng mắt, về mặt hưng phấn.

Hần chưa bao giờ được đi tới thế lực Đông Thiên, càng thêm đừng nói tới đô thành Đông Thiên.

Đây là đô thành Đông Thiên, sao lại có thể không tốt cho được, Lạc Vũ cười cười.

Ngẩng đầu nhìn thoáng qua nhà lầu với kiến trúc vững vàng trước mắt, trang nghiêm hòa giản dị cùng tồn tại, đây là hai loại phong cách hoàn toàn không thể cùng tồn tại, pha lẫn cùng một chỗ.

Rõ ràng vốn là không hợp quy cách như thế, nhưng lại tồn tại hết lần này tới lần khác như chuyện đương nhiên.

Xem ra, thủ lĩnh Đông Thiên thật đúng là một người tùy tâm sở dục, Lạc Vũ vuốt ve Tiểu Hồng, trong lòng thầm nghĩ.

Có thịt nướng, Lạc Vũ đang cho ra kết luận như vậy trong đầu, Tiểu Ngân đột nhiên đứng bật lên, cầm lấy tóc nàng giật giật, có thịt nướng, ăn thịt nướng, ăn thịt nướng.

Ngủ gật, chỉ biết ăn, Tiểu Hồng khinh bỉ ngẩng đầu nhìn Tiểu Ngân.

Tiểu Ngân cúi đầu nhìn Tiểu Hồng, giơ lên một “năm móng vuốt”, người có giỏi thì đừng có ăn nha.

Lạc Vũ thấy vậy lắc đầu mỉm cười, vừa đi về hướng phát ra mùi thịt nướng, vừa nói: “Tiểu Tam Tử, đi đặt hai gian phòng.”

“Vâng, ca ca yên tâm.” Xuất môn ra bên ngoài, không xưng hô nàng là môn chủ, Tiểu Tam Tử tự động đem kêu Lạc Vũ là đại ca.

Lạc Vũ cũng không thèm để ý.

Từ khi tới Trung Võ Môn, nàng đều xuất hiện với một thân nam trang, chỉ có một vài người cầm quyền trong Trung Võ Môn mới biết nàng vốn là nữ nhi, những người khác cũng không biết.

Bất quá cũng không sao cả, kêu nàng là nam hay nữ nàng đều không ngại.

Tửu lâu màu đỏ sậm, màu sắc tối tăm mịn mờ cùng màu sắc tiên diễm đỏ tươi pha trộn với nhau, nơi này là tửu lâu mà còn hơn kỹ viện, mang theo ba phần yêu dã.

Bất quá, mùi thịt nướng rất được.

Nhìn Tiểu Ngân cơ hồ đem đầu chôn xuống đĩa thịt nướng, xử lý hết đĩa này tới đĩa khác.

Mà Tiểu Hồng đỏ gò cũng không ăn mấy thứ này, nhìn Tiểu Ngân ăn đến vui sướng như vậy.

Sau khi ăn thử một miếng, nó cũng nhảy vào tranh giành với Tiểu Ngân.

Hai tên tiểu gia hỏa này người đoạt của ta, ta cướp của người, cơ hồ đánh luôn ở trên bàn.

“Cứ từ từ, không đủ ăn gọi thêm là được rồi.” Lạc Vũ đối với hai cái tên suốt ngày không vừa mắt nhau, luôn gây cãi âm ỉ, thật sự là bất đắc dĩ a.

Nếu như không vừa mắt thì hai đứa người cũng đừng trêu chọc nhau nha.

Càng không ngờ là, hai tên này cứ hay nhảy vào nhau, ta chọc người một chút (*Tiểu Hồng hay châm chọc Tiểu Ngân), người lại giận ta một hồi (*Tiểu Ngân nổi điên phản kích), thật là không an phận mà, không biết có phải ma thú nhìn nhau không vừa mắt sẽ có biểu hiện như vậy hay không nha.

“Người là người ở nơi khác đến?” Lời nói vừa mới rơi xuống, bà chủ tửu lâu mặc một thân da thú, buộc vòng quanh vóc người lồi lõm trước sau, nghiêng đầu duy nghĩ, bưng chén đĩa nhìn Lạc Vũ hỏi.

“Đúng vậy.” Lạc Vũ giương mắt.

“Tiền, trả gấp đôi.” Bà chủ lạnh lùng ném một câu như vậy.

“Tại sao?” Tiểu Tam Tử nhướn mắt lên hỏi.

“Tại sao? Vì hôm nay lão nương cảm thấy mất hứng, nhanh lên một chút, trả tiền đi rồi ăn tiếp.” Bà chủ quán giống như không còn nhẫn nhịn được nữa, thúc giục bọn họ trả tiền.

Mà khách nhân chung quanh, không một ai tỏ vẻ khác thường, giống như trường hợp này vẫn thường hay xảy ra, đã nhìn quen mắt rồi.

Lạc Vũ đưa tay ngăn lại Tiểu Tam Tử đang muốn cãi cọ, nàng không hề tức giận, dứt khoát trả tiền, cười cười nói: “Ta cứ nghĩ rằng đô thành Đông Thiên không có hẹp hòi và ác liệt như vậy chứ.”

Bà chủ vừa nghe, nhướn mi lên, hừ lạnh nói: “Ít nói lời châm chọc, hôm nay thủ lĩnh Đông Thiên chúng ta mất hứng, chúng ta đương nhiên cũng mất hứng theo.”

Tiểu tử, ta khuyên người cẩn thận một chút, Đông Thiên mà vui vẻ thì cái gì cũng tốt, mà một khi mất hứng, người có bị đánh chết cũng đừng oán.”

Lạc Vũ vừa nghe, mi mắt có chút động đậy: “Có thể nói cho ta biết, tại sao thủ lĩnh của các người mất hứng không?”

Vừa nói, một tay vừa gõ nhẹ đầu Tiểu Ngân một cái.

Tiểu Ngân vụn phần không tình nguyện ngẩng đầu lên từ đĩa thịt nướng, lộ ra một bộ dáng đáng yêu cực kỳ, túm lấy ống tay áo bà chủ quán, chớp chớp đôi mắt be bé của nó, phóng thích mị lực vô địch. (*sức hấp dẫn)

Bên cạnh, Tiểu Hồng thấy vậy, hất mặt lên trời, bĩu môi khinh bỉ Tiểu Ngân.

Giả bộ đáng yêu, xời, thật là làm cho ta thấy mất mặt quá đi a.

Tiểu Ngân quay đầu sang trừng nó, lão tử giả bộ thôi, ta làm mất mặt người, có liên quan gì đến người a.

Tỳ Hưu ở trung gian không thèm nhìn hai đứa tụi nó, cúi đầu tự ăn thịt nướng của mình.

Nữ nhân đều yêu thích những tên dễ thương như vậy, hơn nữa Tiểu Ngân lại thu nhỏ thành bộ dáng nhỏ bé ban đầu, trình độ đáng yêu như vậy không cần phải bàn cãi nữa rồi...

Bà chủ bị Tiểu Ngân thành công bắt làm “tù binh” bởi vì sự đáng yêu của nó.

“Tiểu gia hỏa này thật thông minh, được rồi, xem như ta nể mặt nó nói cho các người, các người tự mình đi thành đông xem đi.” Bà chủ hôn Tiểu Ngân một cái, xoay người đi đến bàn khác.

Lạc Vũ vừa nghe, nắm lên Tiểu Ngân, Tỳ Hưu và Tiểu Hồng bước đi.

Ba con ma thú còn chưa ăn no, nhất thời giương nanh múa vuốt, giận mà không dám nói gì.

Tại thành đông của đô thành Đông Thiên, cao cao trên tường thành, có dán một hoàng bảng màu xanh nước biển, phía dưới đứng một nhóm binh lính, tương đương uy vũ.

Lạc Vũ đứng trong đám người nhìn lên hoàng bảng.

“Nay thân thể Đông vương vướng bệnh nhẹ, đặc biệt phát bằng chiêu cáo đến tất cả các cấp được sư trong nước, nếu có ai chữa khỏi bệnh của Vương, sẽ có trọng thưởng.”

Đông Thiên Vương bị bệnh? Đôi mắt Lạc Vũ sáng lên, đây xem như là một cơ hội tốt.

Đối với mấy cái bệnh khó trị, năng vốn nghiên cứu rất kỹ.

“Ha ha...”

“Hắc hắc...”

Ngay khi Lạc Vũ đang đắc ý trong lòng, dân chúng đô thành Đông Thiên đứng xung quanh xem hoàng bảng vừa cười nhìn vừa cười hì hì hỏi: “Hắc hắc, lại muốn xem bệnh cho Vương hử, còn chưa từ bỏ ý định đây mà.”

“Ha ha, nếu ta là phụ mẫu của Vương, ta cũng sẽ tìm người xem bệnh cho hấn nha...”

“Ha hử, kỳ thật đây cũng không phải là bị bệnh, cùng lắm là có chút khuyết điểm thôi...”

“Đúng vậy, đúng vậy, quả thật không nghiêm trọng, ha ha...”

Bọn họ cũng không cố ý đè thấp thanh âm, mà đằng hoàng đứng đó bàn tán, trong giọng nói đầy ý cười, giống như bọn họ biết được Vương của bọn họ là có khuyết điểm gì.

Bọn họ không vội cũng không kinh hoảng, ngược lại vui vẻ ra mặt, này...

Lạc Vũ nhìn dân chúng Đông Thiên đang bàn tán xung quanh, trong lòng cảm thấy khó hiểu, Đông Thiên Vương rốt cuộc là có khuyết điểm gì đây?

“Đại thúc, cho ta hỏi một chút, Đông Thiên Vương gặp phải quái bệnh gì hử?” Tiểu Tam Tử nhanh trí lôi kéo một người đang nói chuyện bên cạnh.

Nam nhân trung niên với bộ râu quai nón, quay đầu nhìn lại, thấy Tiểu Tam Tử, trong mắt hiện lên một tia cảnh giác: “Người từ vùng đất bên ngoài đến? Người hỏi cái này làm gì?”

“Ác, đại ca của ta vốn là được sư, chúng ta muốn hỏi một chút...”

“Là muốn đến chữa bệnh cho Vương đúng không?” Tiểu Tam Tử còn chưa nói hết, nam nhân trung niên vốn đang cảnh giác đột nhiên nở nụ cười.

“Đúng vậy, đúng vậy.” Tiểu Tam Tử gật đầu liên tục: “Cho nên, chúng ta muốn biết...”

“Thôi nào, thôi nào, tiểu tử đi vào trong đó báo danh đi, chữa khỏi bệnh của Vương sẽ được trọng thưởng.”

Nam nhân trung niên không đợi Tiểu Tam Tử nói xong, liền thúc giục Lạc Vũ đi về hướng một cái bàn đặt dưới tường thành, nhìn qua đúng là nơi ghi danh.

“Là được sư từ vùng đất bên ngoài đến hử, ha ha, nhanh đi, nếu chúng ta biết Vương bị bệnh gì thì đã sớm trị rồi, còn chiêu mộ các người đến làm quái gì.”

“Đúng vậy, đúng vậy...”

Thanh âm trào phúng, cười cợt bay lảng dăng dưới tường thành.

Lạc Vũ vừa nghe đã biết trong chuyện này có vấn đề gì đó không bình thường rồi.

Chẳng lẽ chứng bệnh Đông Thiên Vương mắc phải, tất cả dân chúng đều biết, nhưng không ai tiết lộ cho người bên ngoài biết, thật là một đất nước quá mức bài xích các phần tử bên ngoài.

Hảo ột Đông Thiên Vương, nhìn cách hấn thống trị dân chúng trong thành trì này, đã biết hấn là người có thủ đoạn phi thường.

Lạc Vũ suy nghĩ trong lòng, nhưng bản thân lại không phản kháng bị đẩy tới trước bàn.

Đông Thiên Vương rốt cuộc gặp phải chứng bệnh gì, sớm hay muộn đều sẽ biết, đối với nàng mà nói cũng không có quá nhiều khác biệt.

Dù sao mặc kệ là bị bệnh gì, hôm nay có cơ hội đến Đông Thiên Vương, nàng sẽ nhân cơ hội này đi thử một lần.

Có thể mượn cơ hội này gặp được Đông Thiên Vương, sao nàng lại có thể bỏ qua cho được.

“Người là được sư cấp bậc gì?” Một thuộc hạ Đông Thiên Vương ở chỗ báo danh hỏi.

“Trung cấp được sư.”

Trung cấp hử, những người vây xem chung quanh rõ ràng hiện lên thất vọng.

“Người ở nơi nào tới?”

“Phi Vũ quốc.”

Phi Vũ quốc, chưa từng nghe nói qua, chắc là một quốc gia nằm trong cái xó xỉnh hẻo lánh nào đó đi.

“Đây là sổ thẻ bài của người, người nhận lấy đi, ngày mốt đến đấu trường chuẩn bị, đến trễ cũng không cần phải vào nữa.” Thuộc hạ làm công tác đăng ký tổ thái độ xa cách, hiển nhiên là bởi vì cấp bậc được sư của Lạc Vũ quá thấp.

Sổ thẻ bài? Lạc Vũ nắm trong tay cái thẻ bằng trúc, ở trên viết số 341.

Chẳng lẽ có nhiều được sư đến ghi danh trị bệnh cho Đông Thiên Vương như vậy? Hơn 300 số, Lạc Vũ đùa với tám thẻ bài trong tay, đến đấu trường chuẩn bị, chuẩn bị cái gì mới được?

Chẳng lẽ muốn tổ chức thi đấu, đánh bại các được sư khác?

“Nhìn kia, lại có một tên ngu ngốc đang ký tên, thật là ngỗ Đông Thiên Vương của chúng ta có thể dễ dàng gặp được như vậy sao, nghĩ muốn trị là trị, dễ dàng như vậy à.”

“Ha hử, mặc kệ hấn, ta còn tưởng rằng cấp bậc hấn cao lắm, ai dè chỉ mới trung cấp, ngày mốt thi luyện đan, hấn ta nhất định sẽ bị loại, không có gì đâu mà để ý chi.”

“Đúng rồi, tên này rất bình thường, ta nói các người nghe nè...”

Bọn họ không chút nào che giấu thái độ, những lời châm chọc theo gió truyền đến trong tai Lạc Vũ.

“Đại ca, người coi bọn họ kia...” Tiểu Tam Tử cau mày, những người này nói chuyện rất là...

Lạc Vũ cũng biết được bọn họ châm chọc mình, khế lắt đầu, nàng căn bản không thèm cùng mấy người này so đo, liền xoay người chậm rãi đi về hướng khách điểm.

Thì ra cần phải trải qua vòng đấu loại, đánh bại đối thủ, thể hiện bản lĩnh, mới có thể được xếp vào danh sách những người chữa bệnh cho Đông Thiên Vương.

Tổ chức thi tuyển này cũng không có gì là quá đáng cả.

Bất quá, có thi đấu luyện đan được nữa sao? Nàng cũng không mang theo được liệu bên mình rồi.

Lạc Vũ nhú nhú mày, nàng cần phải đi chuẩn bị cho tốt rồi.

Hai ngày thời gian thoáng một cái mà qua, nhanh cơ hồ giống như một cái chớp mắt đã đến ngày thi đấu rồi.

Ngày hôm nay, ánh mặt trời lóe ra, ánh nắng tươi đẹp chiếu khắp nơi, một cuộc sống tốt đẹp khó mà thấy được tại đây.

Bên trong đấu trường ở thành đông của đô thành Đông Thiên, người ta ra vào tấp nập, dù rảnh rỗi hay không, tất cả mọi người đều chen chúc nhau đến đây xem náo nhiệt.

Đấu trường to lớn giống như đấu trường La Mã cổ đại, dựng thành hình tròn đứng sừng sững ở một phương này.

Lúc này, bên trong đấu trường hình tròn đã không còn chỗ ngồi, trên khán đài ngồi đầy người.

Mà ở chính giữa đấu trường là một cái tháp cao hình xoắn ốc, bên trên có hơn 300 cái bục cao.

Đó là nơi dành cho hơn 300 vị được sư đứng luyện chế đan dược.

Ngay lúc này, các được sư đã sắp xếp chỉnh tề, đều tự dựa theo số trên thẻ bài, đứng thẳng nơi vị trí của bọn họ.

Lạc Vũ mặc một thân được sư trường bào, theo sát đội ngũ chậm rãi đi tới, đứng ở vị trí cuối cùng, cũng không gây được sự chú ý của mọi người.

Ngẩng đầu, trước mắt các bục đứng cao thấp phập phồng, có rất nhiều cao cấp được sư đã đứng ở vị trí của mình, thậm chí còn có không ít thánh được sư.

Lúc này, bọn họ đang bắt đầu sắp xếp lại thảo dược và lấy ra được đỉnh.

Luyện đan, chính là con đường mà được sư phải đi, cho nên được đỉnh cũng chính là dụng cụ luyện chế đan dược của bọn họ.

Mà lúc này, hơn 300 bục trên đài cao, chỉ có một chỗ đơn độc lẻ loi mọc lên, trên đó đặt lên một cái được đỉnh, đó chính là chuẩn bị cho Lạc Vũ dùng, bởi vì, mấy được sư khác đều có được đỉnh, mà Lạc Vũ nàng lại không có.

Lạc Vũ nhìn thấy cái được đỉnh trợ trợ đứng trên bục, bàn tay không khỏi vươn lên vuốt vuốt mi tâm.

Luyện chế đan dược tại Vong Xuyên đại lục, lấy dấu khí ngưng kết thành lửa, lấy được liệu bỏ vào trong được đỉnh.

Trong thời gian ngắn tiến hành dung hợp được liệu trong đỉnh, sau đó khống chế độ lửa mạnh hay yếu, tiến hành luyện chế đan dược.

Đây chính là luyện đan, là cách luyện đan của được sư Vong Xuyên đại lục.

Được sư có cấp bậc càng cao, thì thời gian luyện chế đan dược càng rút ngắn, đan dược cho ra lại càng tốt, cấp bậc càng cao, đây chính là cách phân chia cấp bậc giữa các được sư.

Cho nên, rất nhiều được sư, cho dù là sơ cấp được sư, trong người cũng sẽ mang theo được đỉnh mà thích hay thường dùng, những được đỉnh trải qua nhiều năm luyện chế được, đan dược luyện ra lại càng thêm tinh khiết.

Mà nàng, cổ võ vốn rất hay, luyện chế đan dược tuyệt đối hữu hiệu.

Tìm khắp Vong Xuyên đại lục, cũng không có mấy người có thể so sánh được với nàng.

Nhưng là, nàng thật đúng là không có nghe nói qua dùng nội lực vẫn có thể chế thuốc, bởi vậy, được đỉnh, nàng làm quái gì phải cần được đỉnh chứ.

Kết quả, hôm nay bị đối đãi như thế này.

Trong những ánh mắt khinh bỉ, xem thường cùng những tiếng cười nhạo xung quanh, Lạc Vũ vẫn bình thản tiến về phía trước, dưới ánh mắt nhìn chằm chằm của mọi người, đứng trên bục của nàng.

Trước mắt công chúng luyện chế đan dược, để chứng minh thân phận và tay nghề của dược sư.

Chủ ý này thật sự không tệ, cũng thật sự rất quang minh chính đại.

Bất cứ ai cũng có thể nhìn xem rõ ràng, rất công bình, nhưng như vậy cũng gây khó khăn cho nàng, nàng làm sao có thể dùng được đỉnh luyện chế ra đan dược được, nàng thật sự không biết cách luyện đan dược của người ở Vong Xuyên đại lục.

Lạc Vũ đứng trên đài cao, nghiêng đầu nhìn các dược sư chung quanh.

Nhìn bọn họ từ trên người, móc ra dược liệu đã chuẩn bị tốt, để bên cạnh dược đỉnh, tiến hành một đợt kiểm tra cuối cùng.

Lạc Vũ nhìn mọi người chuẩn bị dược liệu, lại nhìn dược liệu mà mình chuẩn bị, quay đầu, trầm mặc.

Mà dân chúng Đông Thiên ngồi trên khán đài vừa vặn nhìn thấy động tác của nàng, nhất thời cười hi hi ha ha, chỉ chỉ trỏ trỏ Lạc Vũ.

Mấy dược sư khác đều chuẩn bị phân lượng dược liệu vừa vặn mà sung túc.

Một loại đan dược cần bao nhiêu loại dược liệu, mỗi một loại cần bỏ vào bao nhiêu cân lượng, bọn họ đều chú ý.

Mà trước mặt Lạc Vũ, bày ra ngay ngắn hai cây Bất Lão Thảo và Quỳnh Tương Quả.

Trong mắt mọi người, đây mà là đến thi luyện đan dược sao, không lẽ dùng Bất Lão Thảo là sẽ luyện ra cây thuốc làm người ta không già sao, dược liệu này chỉ có thường dân mới dùng thôi.

“Ầm.” Trong tiếng cười nhạo không dứt, tiếng chuông gõ vang, chủ nhân tổ chức trận đấu này đã đến rồi.

Gió nhẹ bay lên, đấu trường là một mảnh lạnh ngắt như tờ chỉ trong nháy mắt.

81. Chương 81

Là Đông Thiên Vương tới sao? Lạc Vũ không khỏi ngẩng đầu lên nhìn một chút về hướng chủ vị.

Chỉ thấy bên dưới, cánh cửa dẫn vào đấu trường mở ra, một chuyến năm người chậm rãi đi tới.

Người đi đầu chính là một phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi, khoảng cách quá xa nên không thấy rõ dung mạo cho lắm, bất quá một thân quý khí hiển hiện người này lai lịch không nhỏ.

” Vương thái hậu kim an.” Trong lúc Lạc Vũ đang đoán thân phận người nọ, tất cả khách đến xem trong đấu trường đều nhất tề đứng lên, hướng về nữ nhân ấy khom xuống nửa người hành lễ, là Tề Thân Vương thái hậu, Đông Thiên Vương mẫu thân.

Quý phụ phát phát tay một chút, cũng không nói nhiều, trực tiếp đi lên ghế chủ vị. (*nữ nhân đã lập gia đình, có khí chất tôn quý)

Hai người đi theo phía sau nàng cũng nhất tề tránh ra, phân ra ngồi hai bên Đông Thiên Vương thái hậu.

Lạc Vũ không có nghe thấy dân chúng cung kính xưng hô với hai người ngồi bên dưới, xem ra trong hai người này không có ai là Đông Thiên Vương.

Đông Thiên Vương không có tới.

Lạc Vũ chỉ trầm tư trong nháy mắt, quay đầu lại không tiếp tục nhìn về phía Vương thái hậu, dù sao cũng cách quá xa, nàng có muốn nhìn cũng nhìn không rõ ai là ai, có nhìn nữa cũng phí công.

Nhóm ba người của Vương thái hậu ngồi xuống, mà một nam, một nữ khác mặc một thân áo bào trắng của dược sư, thì chậm rãi tiêu sái đi qua con đường dành cho khách quý, hướng về phía đài cao thi đấu luyện thuốc đi tới.

Hơn ba trăm vị trí trên đài cao, ở phía trên cùng có thể thấy được vị trí còn trống chưa có được sư đứng.

Bây giờ xem ra là vì chuẩn bị cho hai người này.

“Mau nhìn, thì ra là Hoa thánh được sư và Vũ Phi thánh được sư.”

“Ta đã nói mà, tại sao hai vị thánh được sư tài ba nhất của Đông Thiên quốc chúng ta không đến, thì ra là đã sớm chuẩn bị vị trí rồi a...”

“Ha ha, hai người bọn họ đến đây, vậy những người này chỉ là những kẻ làm nền mà thôi.”

“Ai có thể so sánh được với Song Thánh được sư của Đông Thiên chúng ta chứ, ha ha...”

Nương theo bước chân hai người đi lên vị trí luyện được cao nhất trên kia, khán giả bốn phía đến xem đều ồn ào, xôn xao bàn tán không dứt, vẻ mặt bọn họ là một mảnh vui vẻ và hưng phấn.

Thánh được sư? Trẻ tuổi như thế đã trở thành thánh được sư rồi?

Lạc Vũ nghe mọi người bàn tán cũng có chút tò mò, không khỏi nghiêng đầu hướng hai người nọ nhìn lại.

Chỉ thấy đi phía trước là Vô Hoa, nhìn qua bất quá chỉ hơn hai mươi tuổi, một thân tao nhã lịch sự, giống như gió mát mùa xuân, làm cho người ta mê say.

Khí tức trầm ổn, tao nhã pha lẫn một cổ cổ chấp.

Mà bên cạnh hắn là Vũ Phi, nhìn qua cũng khoảng chừng hai mươi tuổi, bất quá lại không có phong độ bằng Vô Hoa, cả người rất lạnh lùng.

Có một loại ngạo khí bén nhọn cùng lãnh liệt, tôn thêm dung nhan xinh đẹp của nàng, phảng phất như đóa hoa trên Thiên Sơn, cao không thể với tới tầm tay.

Hai mươi tuổi thánh được sư, nhìn khắp Vong Xuyên đại lục này cũng là hiếm thấy, cho nên bọn họ cao ngạo cũng không có gì lạ.

Lạc Vũ ngẩng đầu nhìn rồi hai người liếc mắt một cái, sau đó quay đầu đi.

Người có bản lĩnh nàng đã thấy nhiều rồi, kinh ngạc thì có, chứ khiếp sợ và hâm mộ thì lại hoàn toàn không có.

Gió thu nổi lên, ánh nắng bao phủ một tầng ánh sáng màu vàng.

“Àm.”

Nương theo một tiếng chuông vang lên, nam tử phía sau Đông Thiên Vương thái hậu đứng lên, giơ cao cánh tay, bốn phía lập tức tĩnh lặng xuống.

Trong bầu không khí yên tĩnh, nam nhân trầm giọng mở miệng nói: “Hôm nay tại sao lại có cuộc tỷ thí này, ắt hẳn trong lòng mọi người đều rõ nhưng cũng không nói ra, bốn tổng quản sẽ không làm mất thời gian của quý vị có mặt ở đây nên vào thẳng chính đề.

Cuộc tỷ thí luyện đan này, hôm nay Đông Thiên vương phủ không có bất cứ quy định ràng buộc nào, cũng không hạn chế trình độ, để ọi người tự do phát huy.

Nghĩ muốn luyện loại đan được gì thì luyện cái đó, chúng ta không bắt buộc.

Sau cuộc tỷ thí này, chúng ta sẽ chọn lựa ra đan được có cấp bậc cao nhất, xác thật nhất, tốt nhất, đồng thời cũng là đan được kỳ diệu nhất, người nào luyện ra đan được này sẽ là người thắng cuộc.”

Thanh âm trầm ổn quanh quẩn trên thiên không đấu trường, cho dù ngồi ở bất cứ góc nào cũng có thể nghe rõ ràng.

Tự do phát huy, muốn luyện cái gì thì luyện cái nấy, đây là muốn được sư sử xuất ra đan được sở trường nhất của họ rồi.

Về phần kỳ diệu nhất?

Phỏng chừng mấy viên đan dược tầm thường đã không thể nào chữa được căn bệnh của Đông Thiên Vương rồi, cho nên bọn họ yêu cầu mới lạ, cần bước đột phá.

Lạc Vũ nghe vậy, tâm trạng xem như hiểu rõ một ít.

“Thời gian hạn chế là một cái thời thần, quá giờ sẽ bị loại.” Thanh âm trầm ổn tung bay khắp ngõ ngách đấu trường, tổng quản Đông Thiên vương phủ vừa dứt lời, cánh tay đang giơ cao phát một cái.

“Ầm.” Tiếng chuông vang lên, tỷ thí luyện đan bắt đầu rồi.

Lập tức, ba trăm dược sư sớm đã chuẩn bị tốt mọi thứ, bắt đầu mở lò luyện chế thuốc, bọn họ đều chọn đan dược sở trường nhất của mình để luyện chế.

Ánh lửa đẹp đẽ, ba trăm lò lửa đặt trên bàn, trong nháy mắt thẩm thấu khắp đấu trường, độ ẩm chung quanh tăng cao hơn một chút.

Một cái thời thần, thời gian này là rất gấp, không được phép có một chút trì hoãn nào.

Mà ngay lúc chúng dược sư đang mạnh mẽ vang dội luyện thuốc, chỉ có Lạc Vũ của chúng ta là không có nhúc nhích, động tĩnh gì cả.

Mà nàng nghiêng đầu nhìn về phía người bên cạnh.

Nàng chưa từng chính thức xem qua người của Vong Xuyên đại lục luyện đan, bởi vậy cũng rất muốn nhìn xem bọn họ vẽ vờ như thế nào.

Phía dưới lò lửa, muốn khống chế độ ẩm của lò lửa phải dựa vào đấu khí.

Lạc Vũ nhìn đại dược sư bên cạnh, đã sớm sắp xếp dược liệu, ấn theo thứ tự trước sau, bỏ dược liệu vào trong đỉnh dược.

Sau đó, ngưng tụ đấu khí trong tay khống chế độ lửa.

Lấy đấu khí của bản thân, và độ quen thuộc với dược vật, bắt đầu luyện chế đan dược.

Lạc Vũ nhìn thoáng qua, rất đơn giản, không có gì có thể học trộm, quá trình chế thuốc nàng cũng nắm rõ ràng, bất quá rắc rối duy nhất chính là, nàng không có đấu khí.

Làm sao có thể dùng đấu khí ngưng tụ thành lửa đặt xuống hỏa lò để luyện dược đây?

Lạc Vũ đứng trên đài cao, không có nhúc nhích.

Từng cơn gió nhẹ thổi qua, với nhiều lò lửa như vậy ở bốn phía đấu trường, độ ẩm dần dần tăng lên.

Đấu khí tại Vong Xuyên đại lục vốn phân ra làm bảy cấp bậc từ thấp đến cao là đỏ, cam, vàng, xanh lục, xanh, lam, tím; nhan sắc vốn tương đương mỹ lệ.

Lúc này, nhiều cấp bậc dược sư khác nhau, đấu khí cũng không cùng cấp bậc, bọn họ đều đồng thời chế thuốc, cho nên trong cả đấu trường ngưng tụ thành một mảnh ánh sáng lóa mắt.

Bảy thứ nhan sắc nguyên thủy, trộn lẫn vào nhau tạo thành những màu sắc hỗn tạp, màu hồng, màu xanh lục nhạt, màu tím đậm,...

Ngọn lửa bao vây lấy những tia sáng này, giống như ánh sáng cực đại, rực rỡ đến chói mắt, quả thực làm cho người ta không kịp nhìn.

“Thật khá nha...”

“Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy nhiều dược sư luyện đan cùng lúc như vậy, thật xinh đẹp...”

“Không có thể như vậy, hai tròng mắt cũng nhòe nhoẹt đi...”

Trong lúc nhất thời, tất cả khán giả ngồi trên đài xem trận tỷ thí, cả đám đều kinh hô lên tiếng, nhìn không chuyển mắt về các dược sư phía dưới.

Với đủ loại màu sắc bên dưới, làm ọi người cũng yêu dị kinh người.

Trong một màn ánh sáng này, chỉ có chỗ Lạc Vũ là tĩnh lặng vô thường.

Bất quá, Lạc Vũ vốn đứng ở góc hẻo lánh nhất, những người có thể nhìn thấy nàng cũng không nhiều lắm, bởi vậy cũng sẽ không có bao nhiêu người chú ý.

Chỉ trừ ra mấy người ngồi cách Lạc Vũ không xa là có thể thấy được, nhưng bọn họ cũng không chú ý đến nàng, tiếng cười không ngừng truyền ra, hết thấy đều rất tốt đẹp.

Sau khi quan sát động tác của cao cấp được sư bên cạnh, Lạc Vũ cũng không muốn làm ình quá khác người.

Bàn tay cầm lấy Bất Lão Thảo ném vào trong được đỉnh.

Sau đó học theo thủ thế của được sư bên cạnh, làm cho quanh thân được đỉnh không ngừng chớp lên.

Lòng bàn tay loáng thoáng ngưng kết thành một tầng bạch quang mỏng manh, như có như không thoáng hiện.

Nàng không có một trong bảy màu đấu khí.

Nhưng từ sau khi tu luyện trong linh huyết của Tiểu Hồng, nội công của nàng đã nâng cao đến cảnh giới khi ra tay sẽ có bạch quang.

Đỏ, cam, vàng, xanh lục, xanh, lam, tím; mấy màu này nàng không có, nhưng tạo thành màu trắng cũng là có thể, ít nhất cũng không rất khác người.

Mà người ở phía sau nhìn bạch quang loáng thoáng trong tay Lạc Vũ, đều cười nhạo nàng.

Bạch quang, cho dù là được sư tệ hại nhất cũng không có khả năng dùng đấu khí màu trắng, thì ra người này đến đây là để lừa gạt a.

Cười nhạo Lạc Vũ mấy tiếng, sau đó mấy người này cũng đem ánh mắt dời khỏi người Lạc Vũ.

Hơn ba trăm được sư luyện đan, đây chính là tình huống bình thường khó gặp được.

Bọn họ sẽ không đem ánh mắt nhìn cái tên Lạc Vũ không nên thân này, làm lãng phí thời gian.

Không ai để ý tới nàng, Lạc Vũ càng thêm nhàn nhã tự tại.

Nàng không biết dùng đấu khí để luyện đan.

Nhưng cái nàng có là cực phẩm, là đan được kỳ dị.

Đã có kết quả tốt nhất rồi thì cần gì phải để ý đến quá trình nữa.

Dù sao nàng tính toán là trộm long tráo phượng, không ai chú ý nàng, như vậy là tốt nhất, miễn cho đến lúc đó lại khó ra tay. (*đổi đan được)

Lạc Vũ đứng trong một mảnh nhiều màu ánh sáng, ánh sáng màu trắng phát ra từ nội lực của nàng thật nhỏ bé, ẩn ở một góc trong đám người.

“Hay.” Ngay lúc Lạc Vũ quyết định lợi dụng lúc người ta không chú ý mà trộm long chuyển phượng, xa xa đột nhiên truyền đến từng đợt khen “hay”.

Dù sao cũng không cần chú ý canh lửa, Lạc Vũ ngẩng đầu lên nhìn qua bên kia.

Chỉ thấy, ở trên đài cao nhất, quanh thân thánh được sư trẻ tuổi nhất Vô Hoa hiện lên ánh sáng màu hồng.

Lúc này, y bào trắng noãn bao được phủ bởi một màn ánh sáng hồng, theo gió phất phơ, chỉ nhìn thấy bóng lưng nhưng cũng đã làm cho người ta thấy được vô hạn tốt đẹp.

Mà hai tay của hắn, lúc này chậm rãi làm di động Đàn Mộc vương đỉnh trước mặt hắn.

Đàn Mộc vương đỉnh màu đỏ theo động tác của hắn mà di động, chậm rãi dâng lên đến trên đỉnh đầu của hắn, ánh sáng phát ra chói mắt.

Cùng khắc, đám lửa từ đấu khí ngưng tụ mà thành ở phía dưới cũng dâng lên, bao vây lấy được đỉnh.

Bởi vì Vô Hoa khống chế đám lửa, ngọn lửa màu hồng giống như một con rồng nhỏ nho.

Không ngừng mở rộng chung quanh được đỉnh, phun ra nuốt vào, xoay quanh, vây vòng quanh được đỉnh, bay vọt.

Cơ hồ chính thức thành một con rồng lửa.

“Hay, hay quá...”

“Vô Hoa, Vô Hoa...”

Bốn phía, liên tiếp khen hay kinh phá bầu trời.

Lạc Vũ thấy vậy cũng có chút hí hửng, mặc dù nàng không biết dùng đấu khí luyện đan, nhưng cũng có hiểu biết cách luyện được.

Dùng đấu khí luyện đan được, cần tuyệt đối lực khống chế và sử dụng lực.

Cái này có khác biệt rất lớn với việc dùng đấu khí công kích và chiến đấu với người khác, khi dùng đấu khí luyện được, lực lượng khống chế đấu khí tạo ra lửa không thể mắc sai lầm dù chỉ là một chút.

Nếu có chút dao động, toàn bộ đan được sẽ bị hư.

Cái tên Vô Hoa này xem ra là có một thân bản sự a, cư nhiên có dùng khí lấy ra ngọn lửa luyện chế đan được, tuổi còn trẻ như vậy đã trở thành thánh dược sư, xem ra thật sự là có chút bản lãnh.

Trong lòng Lạc Vũ chợt lóe lên tán thưởng, Vô Hoa đột nhiên chuyển tay, mạnh mẽ gia tăng tốc độ, đấu khí bức bách tuôn ra.

Ngay lập tức, chỉ thấy “con rồng lửa” nho nhỏ đang quay quanh được đỉnh, mạnh mẽ trưởng thành gấp đôi.

Đem miệng mở ra, “ầm” một tiếng, một mảnh lửa nóng bỏng bay vọt lên.

Hoàn toàn đem Đan Mộc vương đỉnh cần nuốt trong lửa đỏ.

Đan Mộc Vương đỉnh lơ lửng trên không trung, cấp tốc chuyển động trong đám lửa.

Thật giống như được đỉnh không ngừng bị con rồng lớn trêu chọc.

Mà ngay lúc ngọn lửa mạnh mẽ vây quanh được đỉnh, một mùi thơm ngát của đan được đã thẩm thấu ra ngoài.

Đan được hần luyện chế đã bắt đầu tỏa ra mùi thơm rồi.

“Tốt...” Trong nháy mắt kinh ngạc, khán giả không ngừng khen hay, không ít người cơ hồ cũng đã đứng lên.

Luyện đan được xuất sắc như vậy, quả thật làm cho bọn họ mở rộng tầm mắt.

“Không hổ là đồ đệ của quý y, bản lĩnh thật là tốt.” Trên vị trí chủ vị, một lão nhân có chòm râu bạc trắng đã theo Đông Thiên Vương thái hậu đến đây, vuốt ve chòm râu gật đầu.

“Có bản lãnh là rất tốt, đáng tiếc nếu lớn tuổi hơn chút nữa thì thật tốt quá.” Vương thái hậu gật đầu nói với thần thái ung dung, sau đó lại nhíu nhíu mày.

Lớn tuổi hơn thì thất tốt quá, rất xuất sắc mà cũng xem là khuyết điểm sao?

Bất quá hiển nhiên, không ai phản bác điểm này.

Lão nhân tóc trắng vuốt chòm râu, không nói gì chỉ lắc đầu.

“Như vậy chỉ có thể trông cậy vào Vũ Phỉ rồi, đứa nhỏ này ta cũng rất xem trọng.” Trung niên nam nhân có một nửa chòm râu bạc trắng ngồi bên cạnh Vương thái hậu nói.

“Vũ Phỉ rất khá, bổn thái hậu cũng hy vọng Vũ Phỉ có thể thắng được, bất quá bản lĩnh của nàng còn kém hơn Vô Hoa một chút.”

Wương thái hậu chạm đến hạt châu mã não, nhìn qua giống như là đang trong tình trạng khó chọn lựa vậy.

Lão đầu có nửa chòm râu bạc và lão đầu râu bạc kia liếc nhau, nhất tề bắt đầu cười cười.

Mà ngay lúc bọn họ đang tươi cười, Vũ Phỉ đứng sừng sững bên cạnh Vô Hoa đột nhiên vỗ nhẹ hai tay tại không trung một cái.

Lập tức, Phỉ Thúy Thạch đỉnh ở trước mặt nàng mạnh mẽ bật lên cao, bắt đầu hướng về phía nàng xoay tròn.

Mà ở phía dưới Phỉ Thúy Thạch đỉnh, ngọn lửa đỏ bùng nhờ vào đầu khí màu lam của Vũ Phỉ ;ại càng diễm lệ hơn, tựa như một đóa hoa mẫu đơn đang nở rộ.

Mà lúc này Phỉ Thúy Thạch đỉnh xoay tròn lại càng giống một chuỗi đóa hoa đang vây quanh thân Vũ Phỉ, bay bay, chuyển động.

Ánh sáng chói lòa, ngọn lửa phun ra nuốt vào bao vây lấy được đỉnh.

Giống như một đóa hoa đang không ngừng nở rộ, không ngừng xoay tròn bao quanh lấy được đỉnh, như một mảnh đóa hoa bay múa.

“Oa, nhìn Vũ Phỉ thánh được sư kìa...”

“Hay, hay quá...”

“Chiêu thức ấy thật tuyệt diệu...”

Trong nháy mắt, các vị khán giả bị hấp dẫn bởi màn luyện được của Vô Hoa, bỗng nhiên tập trung ánh mắt nhìn qua, sau đó là một mảnh tiếng vỗ tay rào rào, tiếng khen ngợi liên tiếp bay ra.

Chiêu thức ấy thật xinh đẹp, so với Vô Hoa lại càng xinh đẹp hơn.

Tiếng khen hay vang lên không dứt, kinh thiên động địa.

Dưới áp lực tiếng hoan hô như dậy sóng, một số được sư trên đài bị mất tập trung, khống chế độ mạnh yếu của lửa thất bại.

Chỉ nghe thanh âm “bang bang” không ngừng vang lên.

Đan được của bọn họ đã bị hư mất rồi.

Tư cách tham dự của bọn họ cứ thế mà bị loại.

Nhất thời, cả đám được sư bị loại giận mà không dám nói gì, chỉ có thể câm lặng lui xuống.

Lạc Vũ thấy vậy sắc mặt vẫn không có một tia dao động, dù sao nàng cũng đâu có luyện đan được đâu, cho dù tiếng hoan hô có vỗ nóc đầu trường, nàng cũng không sao cả.

Bất quá, chiêu thức của Vũ Phỉ nhìn cũng đẹp mắt, khống chế lửa cũng rất tinh chuẩn.

Nhưng vẫn không bằng cách luyện chế tinh thuần và khó khăn của Vô Hoa.

Mặc dù đối với việc dùng đầu khí chế thuốc thì nàng chỉ là dân thường thôi, nhưng nàng vẫn có hiểu biết chút ít về đầu khí.

Xem ra cùng là thánh được sư, Vũ Phỉ này cũng có chút không bằng Vô Hoa.

Trong không khí náo động. Vũ Phỉ chậm rãi nghiêng đầu nhìn Vô Hoa liếc mắt một cái.

Trong mắt có thông minh, cũng có kiêu ngạo không nói nên lời.

Vô Hoa cảm giác được tầm mắt Vũ Phỉ đang nhìn mình, cũng quay đầu nhìn thoáng qua Vũ Phỉ, khóe miệng có chút vung lên mỉm cười, nhẹ nhàng gạt đầu với Vũ Phỉ, lại dời đi tầm mắt.

Tư thái thông dong, xem khí độ bên ngoài rất hòa nhã.

Lạc Vũ quan sát thấy rõ sự khác biệt của hai người bọn họ, lập tức quay đầu lại, trong mắt hiện lên chút ánh sáng nhạt.

Tên Vô Hoa này thật sự là một nhân tài.

“Vũ Phỉ thánh được sư thật tuyệt...”

“Vũ Phỉ thánh được sư là nữ thần Đông Thiên của chúng ta...”

“Đúng đúng, nữ thần, trong toàn bộ thiên hạ, trừ Vương thái hậu ra, ai cũng không vượt nổi người...”

“Đúng vậy, đúng vậy, mấy nữ nhân khác là cút chó, Vũ Phỉ thánh được sư của chúng ta mới là tốt nhất...”

Từng đợt từng đợt hoan hô liên tiếp vang lên, nó có xu thế như sóng biển xô vào bờ càng ngày càng mãnh liệt.

Xem ra người ủng hộ Vũ Phỉ thánh được sư này thật đúng là không ít.

Trên đài cao, nương theo những tiếng hoan hô mãnh liệt, không ít được sư khác cũng bị ảnh hưởng, được đỉnh mất khống chế, hỏa lực không đủ, thất bại rơi xuống.

Điều này làm áy khán giả ủng hộ Vũ Phỉ càng thêm đắc ý và kiêu ngạo.

Tiếng hoan hô phân chia ủng hộ Vô Hoa và Vũ Phỉ cơ hồ không bao giờ dứt, bay vút quanh quần trên đấu trường.

Người của Đông Thiên cũng không vì mấy người được sư bỏ cuộc mà ngừng la hét, nếu ngay cả bị ngoại giới ảnh hưởng một chút cũng không khống chế được, như vậy bản lãnh của mấy người này cũng không cao tới đâu cả.

Đã bị loại ra thì thôi, đồ vô dụng.

Ánh mặt trời sáng lạn, trong đấu trường là một mảnh lửa nóng bắn lên trời.

Ánh sáng toát ra từ đấu khí của hơn ba trăm được sư, toàn bộ bị tập trung vào trên người Vô Hoa và Vũ Phỉ.

Xem ra trong mắt đám khán giả chỉ có hai người kia, những người khác hoàn toàn làm nền, căn bản không ai chú ý tới.

Lạc Vũ càng thích tình huống như vậy, nhàn nhã thông thả chờ tới thời điểm liền đổi được.

Nhưng là, đây bất quá chỉ là ý nghĩ của một mình Lạc Vũ nàng mà thôi, nàng đã quên còn có ba pé ma thú trí tuệ bên người mình rồi.

Nằm trong lòng Lạc Vũ, Tiểu Hồng cọ cọ tiểu móng vuốt, nghiêng đầu nhìn mấy người kia la hét kiêu ngạo.

Nét mặt tuy không thể hiện ra vẻ đắc ý, nhưng trong lòng Vũ Phỉ thánh được sư rất rất là đắc ý nha.

Trong mắt Tiểu Hồng hiện lên một tia khinh bỉ.

Cái dạng như người mà cũng là thiên hạ đệ nhất? Lại không có nữ nhân nào có năng lực hơn nổi người sao, đúng là chó má.

Không phải là biết luyện đan sao, không phải chỉ biết tạo ra hai cái nhan sắc thôi sao, cái này ai mà không biết.

Tiểu Hồng hừ lạnh một tiếng, tiểu móng vuốt đột nhiên chỉ về hướng cái được đỉnh bình thường không chút động tĩnh nào của Lạc Vũ.

Ngay lập tức, chỉ thấy một đạo ánh sáng màu hồng bay ra, trong nháy mắt nâng lên được đỉnh bình thường kia.

Hồng quang hiện ra, giống như giao long muốn bay vút lên trời cao.

Lạc Vũ cả kinh, nhưng lại không kịp ngăn cản Tiểu Hồng.

Chỉ thấy được đỉnh của nàng bị lực lượng của Tiểu Hồng bao lấy, nâng lên trời.

Dưới ánh sáng mặt trời, trên không trung hồng quang chói mắt, “ầm” một tiếng, giống như một con rồng vừa mới thức tỉnh, ngẩng đầu hí rống.

Dữ tôn giương nanh múa vuốt, kiêu ngạo coi trời bằng vung, khí thế như quân lâm thiên hạ, ngay lập tức như đập vào mặt mà đến.

Cự long ngân hồng, cười mây bay lên.

Hồng quang như một con rồng, thân thể ước chừng dài mấy chục thước không ngừng ve vẩy trong không trung, ôm vòng quanh được đỉnh mà bay lên, xoay tròn.

Quét ngang tứ phương, chấn kinh thiên địa.

Cái gì gọi cự long tranh châu, đây mới phải nè, toàn là một đám không có tí kiến thức nào cả.

Tiểu Hồng lôi kéo vạt áo Lạc Vũ, cái đầu nhỏ khễ ngưỡng lên nhìn.

Đột nhiên xuất hiện một ngọn lửa hình con rồng to lớn trên bầu trời, khiến cho toàn đấu trường khiếp sợ, tuyệt đối khiếp sợ, chưa từng có qua khiếp sợ.

Mấy vị khán giả đang hò hét ủng hộ Vô Hoa và Vũ Phi, không hề tưởng được rằng một vị được sư ả mình trịnh gúc lại đột nhiên tạo nên “một con rồng” khổng lồ, bay trên không trung.

Nhất thời đám người giống như bị chặn ngang tiếng nói, những tiếng khen hay đều bị nghẹn lại cổ họng, trợn mắt há hốc mồm nhìn con rồng trên kia.

Một mảnh yên tĩnh.

Từ một không khí cực kỳ náo động lại biến thành cực kỳ yên tĩnh, diễn biến này bất quá chỉ diễn ra trong nháy mắt.

Đột nhiên xảy ra làm cho người ta cơ hồ không cách nào tiếp nhận.

Ngọn lửa bốc lên, cự long bay múa, được đỉnh lơ lửng trên không trung.

Này... Này... Này quả thực nếu đem ra so sánh với tuyệt chiêu của Vô Hoa, giống như đem cự long mà so với con kiến vậy, thật sự có khác biệt rất lớn a.

Trợn mắt há hốc mồm, nhóm người đều trầm mặc, này... Đây là cao thủ phương nào vậy.

Đột nhiên bị khí tức này làm cho khiếp sợ, tâm tình dao động của Vô Hoa làm cho hắn run tay, thiếu chút nữa hủy luôn đan được đang luyện chế của hắn.

Mạnh quá...Nơi này có ẩn giấu cao thủ có cấp bậc cao hơn hắn rất nhiều?

Về phần mấy được sư khác, chỉ nghe mấy âm thanh “bang bang” và tiếng nổ lớn, trong khoảnh khắc đã phá hư đan được của hơn một nửa được sư.

Đặc biệt là mấy được sư gần bên người Lạc Vũ.

Có lầm hay không, người này quá mạnh mẽ rồi, đã hoàn toàn làm cho bọn họ khiếp sợ không khống chế được lửa luyện đan nữa rồi.

Lập tức, vô số được sư ngẩng đầu, không để ý được đỉnh trong tay, nhìn “con rồng” màu hồng đang bay ôm cái đỉnh được của Lạc Vũ.

“Mãnh long hiện, này... Đây là mãnh long lại hiện ra a...”

Lão nhân tóc trắng ngồi trên chủ vị đứng bật dậy, rung động cơ hồ trùm lớn ánh mắt.

Đây là cảnh giới cao nhất của thánh được sư, mãnh long hiện ra tức là người nọ có thủ pháp khống chế lửa tuyệt hảo, đây là thật hay giả? Hắn không có già cả bị hoa mắt đi.

“Không thể nào...Đi.” Lão đầu có hàm râu nửa rắng cau mày, tay nghề như vậy, cho dù là bọn họ đang ở cấp bậc thánh được sư cũng làm không được, sao có thể như vậy...

“Tiểu Hồng, người làm gì vậy, mau thu hồi năng lượng lại cho ta.” Bên ngoài mọi người hiện lên vẻ mặt kinh sợ, nhưng khóe miệng Lạc Vũ lại giật giật như bị rút gân, nghiêng răng nghiêng lợi, hạ giọng nói với Tiểu Hồng.

Chủ ý của nàng là không muốn làm người khác chú ý tới, mới đứng trong một xó xĩnh.

Cái này mệt rồi, lúc này Tiểu Hồng lại làm cho ánh mắt mọi người toàn bộ đều tập trung vào nàng.

Một chút nữa nàng muốn đổi trắng thay đen, vậy phải làm thế nào mới không bị phát hiện đây, nhóc Tiểu Hồng này thật là...

Mà Tiểu Hồng nghe Lạc Vũ nói, cũng ngoảnh mặt đi chỗ khác làm như không nghe thấy.

Lạc Vũ thấy vậy cũng không còn gì để nói, chỉ có thể nhanh tay làm ra bộ dạng ọi người thấy là nàng đang phát ra đầu khí, miệng thì hung tợn nói với Tiểu Ngân: “Tiểu Ngân, dạy dỗ Tiểu Hồng một chút.”

Tiểu Ngân thu nhỏ lại bản thân thành bộ dáng nhỏ bằng một bàn tay, lúc này đang đứng trên đầu vai Lạc Vũ.

Nghe Lạc Vũ nói thế, nếu là trước kia nó thật là cao hứng xuống tay trừng trị Tiểu Hồng nha, nhưng mà hôm nay hử...

Tiểu Ngân nghiêng đầu liếc mắt nhìn Vũ Phi đang kinh ngạc quay đầu qua, hử, nữ nhân như vậy mà muốn vượt qua Lạc Vũ nhà bọn họ hử.

Lập tức, tiểu móng vuốt cũng chỉ lên.

Trong nháy mắt, chỉ thấy “con rồng” màu hồng của Tiểu Hồng đang bay, đầu rồng đang thích ý ngẩng lên, thì “ầm” một tiếng, một đóa hoa sen màu bạc đột nhiên phun ra.

Hoa sen màu bạc, từng cánh hoa rất lớn, ở giữa không trung nở rộ ra.

Từng cánh từng cánh chậm rãi nở rộ, giống như một pha quay chậm khi hoa đang nở rộ, một hình ảnh thật xinh đẹp, thật tinh xảo.

Một đóa hoa sen màu bạc nở rộ tới khi nhụy hoa lộ ra, mà bên trong lại là một đóa hoa sen khác, vừa gặp gió lại phình lên, ngay sau đó lại là một pha quay chậm hoa sen nở.

Mà trong lúc từng cánh hoa sen nở rộ, ngọn lửa đỏ tươi vẫn bay bay ôm lấy được đỉnh của Lạc Vũ xoay tròn giữa không trung.

Nhìn qua, giống như “con rồng” lớn màu hồng đang không ngừng phun ra tầng tầng đóa hoa sen màu bạc cũng bao vây lấy được đỉnh luyện chế được liệu bên trong.

Màu hồng và màu bạc tùy ý bay múa quán quít trên bầu trời, tư thái xinh đẹp như vậy, phong hoa như vậy, một đóa mẫu đơn nhỏ nhỏ của Vũ Phi sao có thể so sánh được.

Cái gì vốn gọi là gà rừng, cái gì mới vốn là phượng hoàng, đây mới là dám đem gà ra so với phượng hoàng.

“Ông trời ạ, năng lực khống chế đầu khí thật tinh chuẩn.” Hai mắt của lão đầu có cò râu nửa trắng nhìn không chớp mắt vào tình hình trước mắt, chậm rãi đứng lên.

Hoa nở từng mảnh rõ ràng như thế, lực lượng và cách khống chế lửa này, quả thực cần phải đạt đến thực lực cao đến cực điểm mới làm được.

Mãnh long lại hiện ra, đây tuyệt đối là mãnh long hiện ra, tuyệt đối là cao thủ trong cao thủ a.

Nhất thời, một tia hoài nghi trên nét mặt đã được thay thế bằng vẻ khiếp sợ và cứng bái đến cực điểm.

“Long thủ ra, hoa sen hiện, hấn khẳng định, người này là truyền nhân của thần dược sư, nhất định đúng vậy.” Lão nhân đầu bạc kích động cơ hồ đứng muốn không vững nữa.

Mà ngồi ở giữa hai người bọn họ, Đông Thiên Vương thái hậu cũng bị khiếp sợ.

Mặc dù nàng đối với cấp bậc cao thấp của dược sư cũng không biết rõ ràng.

Nhưng là, hai vị bên người nàng tuyệt đối có thể xem như dược sư cao cấp nhất ở Đông Thiên rồi, cái nhìn của bọn họ nhất định không sai.

“Đi, mau đi nhìn xem một chút, rốt cuộc là thần thánh phương nào?” Sắc mặt Vương thái hậu cũng hiện lên vẻ kích động.

Người nọ cao cường như thế, xem ra chứng bệnh bất trị kia của Đông Thiên Vương có cơ hội chữa khỏi rồi.

Lập tức liền có thiếp thân thị vệ chạy về hướng Lạc Vũ.

“Tiểu Ngân...” Lạc Vũ nhìn diễn biến xảy ra trên bầu trời, nghiêng rằng nghiêng lợi kêu Tiểu Ngân một tiếng. Tiểu Ngân cúi đầu, lần đầu tiên cùng Tiểu Hồng liếc mắt nhìn nhau một cái, hai bên đều rất hài lòng.

Lạc Vũ thấy vậy, tức cũng không được, không tức cũng không xong.

Hai cái tiểu gia hỏa này, làm như vậy xem như nàng tiêu rồi, người ta chú ý như vậy nàng còn “làm ăn” gì được nữa chứ.

Lập tức hấp vào một hơi, chuẩn bị lực lượng cường chế hai tiểu gia hỏa này.

Mà ngay lúc Lạc Vũ còn chưa kịp phát ra nội lực, “con chó” Tỳ Hưu vẫn đi theo bên người nàng, đột nhiên đập một cước trên mặt đất.

Lập tức, một cỗ lực lượng mang màu vàng của đất sáng lên, giống như một cỗ gió lốc, mạnh mẽ thổi đi, cùng hội hợp với cự long màu hồng và đoá sen màu bạc.

“Ầm” một tiếng, đem được đỉnh của Lạc Vũ càng thêm dâng cao lên trời.

Ngay lập tức chỉ thấy cự long màu hồng giậm chân lên lốc xoáy màu vàng, phun ra đoá hoa sen màu bạc, không ngừng rèn luyện được đỉnh của Lạc Vũ.

Hình ảnh này mang phong tư tuyệt đỉnh, mang khí thế coi rẻ hết thấy.

Nuốt lấy tất cả, ngạo thị hết thấy.

“Quá tuyệt...” Sau một lúc ngây người, khán giả mạnh mẽ tỉnh lại, nhất thời tiếng khen hay càng giống như sấm nổ nơi chân trời, vang chấn tứ phương.

Làm cho ở những nơi khác bên ngoài đấu trường đô thành Đông Thiên, mọi người ngẩng đầu lên thấy một màn này, không hiểu là có chuyện gì xảy ra?

“Ba ba ba...” Không cách nào dùng lời nói để hình dung được sự rung động trong lòng, sau một lúc khen hay, cũng không tìm thấy lời nào khác để khen ngợi, chỉ mãnh liệt vỗ tay.

Rất rung động rồi, kỹ nghệ và thủ pháp như thế này rất làm cho người ta rung động rồi.

Về phần Vô Hoa và Vũ Phỉ, sau khi bị một màn cường đại của Lạc Vũ trình diễn, bọn họ đã sớm bị khán giả vớt ở sau đầu. (*bỏ quên, không thèm nhìn)

Lạc Vũ dở khóc dở cười nhìn ba pé “sủng vật” của mình liên thủ với nhau biểu diễn, giờ khắc này nàng chính thức dở khóc dở cười rồi nha.

Ba cái tên này thật là....

“Mau ngừng lại cho ta.” Lạc Vũ thấp giọng uy hiếp.

Mà tiếng nói vừa dứt, trong không trung đột nhiên loáng thoáng truyền đến một cỗ mùi khét, đồng thời có tiếng vỡ tan truyền đến từ được đỉnh.

Sắc mặt Lạc Vũ đột nhiên biến đổi.

Đáng chết, lực lượng ba ma thú quá mạnh, được liệu bên trong được đỉnh bị đốt trọi không nói, mà được đỉnh cư nhiên cũng bị đốt đến sắp nứt ra vỡ toang luôn rồi.

Cùng khắc, cũng cảm giác thấy bọn nó biểu diễn cũng hơi quá, ngược lại phá hủy chuyện tốt của Lạc Vũ, Tiểu Ngân mạnh mẽ ngẩng đầu lên nhìn trời, về mặt vô tội, nó không có làm chuyện xấu đâu nha.

Tiểu Hồng thì giơ lên tiểu móng vuốt che đầu, cúi đầu xuống, mặc kệ.

Mà nét mặt già nua của Thôn Vân Tỳ Hưu cũng trở nên “dày” hơn, trực tiếp quay đầu đi chỗ khác, xem như “ta không biết”.

“Hãy đợi đó, ta sẽ tính sổ sau với ba đứa các ngươi.” Lạc Vũ nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn lên không trung, được đỉnh đang rơi thẳng xuống do ba con ma thú đồng thời rút về năng lượng.

Đã đi đến bước này rồi, lúc này vạn vạn không thể thất bại trong gang tấc.

82. Chương 82

Ào ào vũ bão, bầu trời màu lam cao nghiêm.

Hồng quang, ngân quang, màu vàng của đất, chỉ trong chốc lát ba màu sắc dần tán đi, hoàn toàn không có dấu hiệu báo trước giống như khi xuất hiện, khi biến mất cũng nhanh như sao xẹt chỉ trong nháy mắt đã biến mất.

Giữa không trung, được đỉnh không có gì nâng đỡ liền rơi xuống.

“Aaa...”

Trong tiếng hoan hô mãnh liệt, đột nhiên xảy ra biến hóa làm ọi người bị kinh sợ, không kịp tỉnh táo lại từ trong khiếp sợ, chỉ thét lên một tiếng thất thanh.

Trố mắt đứng nhìn vừa mới đây được chứng kiến một màn “long vũ cứu thiên”, đột nhiên có chuyển biến, được đỉnh đã rơi xuống. (*rồng bay lên chín tầng mây)

Nét mặt vẫn còn ngây ngốc còn chưa lấy lại tinh thần từ trong khiếp sợ.

Ngay lúc mọi người kinh ngạc thét lên, Lạc Vũ khẽ nhếch mi, tay áo bào giờ hướng lên trời, một tia sáng màu trắng tiếp được được đỉnh đang rơi xuống.

Nội lực của Lạc Vũ vừa tiếp xúc được được đỉnh, liền có thể cảm giác ra được đã có chút rạn nứt.

Lạc Vũ thầm mắng ba bé ma thú một tiếng, biểu diễn cũng thật là quá tay a.

Dứt khoát dùng sức trong tay, “bịch” một tiếng, trước khi được đỉnh bị bể nát, nàng đã mạnh mẽ đánh về phía nó.

“Bịch.” Được đỉnh bị nghiền nát, những mảnh vỡ văng bốn phía.

Mùi được liệu bị đốt trọi bên trong, nhất thời bị tản ra.

Ngùn ngụt bay lên trên trời cao.

Làn khói đen từ trong được đỉnh tản ra.

Lạc Vũ thấy vậy liền vung tay áo lên, làm bộ như hứng lấy “viên thuốc” sắp rơi xuống.

Ở trước mặt mọi người, hứng được viên thuốc bị đốt trọi.

Sau đó khép hờ hai mắt, hai tay không ngừng xoắn lại cùng nhau, nhìn qua không biết nàng đang làm cái gì nữa.

Được đỉnh bị bể nát, được liệu bị hư hao.

Khói đen bao phủ quanh thân Lạc Vũ.

Nương theo gió thu vù vù thổi, mùi thuốc nhanh chóng bay xa, truyền đến chóp mũi mỗi người khán giả trên khán đài.

“Ôi, thật đáng tiếc, thật tiếc a.” Lão đầu tóc trắng ngồi ở chủ vị, là người có phản ứng đầu tiên sau một lúc khiếp sợ, thật sâu lắc đầu, ngồi xuống.

“Mãnh long sao có thể dễ dàng mà luyện thành được cơ chứ?”

Bên cạnh, lão đầu có chòm râu một nửa bạc, lúc này đang vuốt vuốt mi tâm, vẻ mặt thất vọng ngồi xuống.

“Lửa quá mạnh, lực khống chế còn chưa đủ tinh chuẩn, miễn cưỡng có thể làm ảnh long hiện ra, nhưng lại vô lực không cách nào giữ được độ mạnh yếu của lửa, ôi...”

Thanh âm thờ dài không ngừng vang lên.

Dược đỉnh bị bể nát, dược liệu bị đốt trọi, như vậy đã là một thất bại rồi.

So với mấy dược sư tâm tình dao động mà bị loại, thì thất bại kiểu này còn thảm đạm hơn nhiều.

Tuy rằng có tư thế xa hoa, có thủ đoạn đẹp đẽ, nhưng lại không luyện thành đan dược làm sao có thể trở thành một cao thủ dược sư được.

“Trùi, cái gì vậy...”

“Ôi, sao lại thất bại rồi...”

“Ta còn nghĩ rằng có thể nhìn thấy một màn đặc sắc đây, nhưng không ngờ lại...”

Từ hưng phấn cực độ chuyển biến thành thất vọng cực độ, khán giả trong đấu trường giống như đang trong mùa hè bị người ta quăng vào hầm đá, lạnh đến tâm can.

Đám người nhất thời khinh bỉ Lạc Vũ.

Không có bản lĩnh thì cũng đừng đùa giỡn làm như mình đẹp trai lắm vậy.

Kết quả sao? Cái gì cũng không thành.

Có thể sử dụng chiêu thức xinh đẹp như vậy, nhưng cuối cùng dược liệu lại bị đốt trọi, dược đỉnh bị cháy hỏng, đây quả thật là chuyện làm cho người ta nghe đến là muốn cười rụng răng trong giới dược sư mà.

Làm giảm đi sự đánh giá cao của bọn họ.

Trong nháy mắt, toàn bộ đấu trường liên tiếp vang lên tiếng than khóc, bất mãn, đáng tiếc, đủ loại tâm tình.

Mà lúc này, đan dược của Vô Hoa đã được luyện chế thành công rồi.

Chỉ thấy trên đài cao, Vô Hoa nhẹ nhàng vỗ hai tay một cái, lửa đốt bên dưới dược đỉnh chậm rãi tắt.

Dược đỉnh lại xoay vài vòng trên tay hắn, sau đó mới chậm rãi mở ra.

Nhất thời, một mùi thơm nồng tản mát truyền ra.

Hương thơm bay đến mười dặm, làm người ta ngửi vào thật thoải mái.

“Oa, Phi Long đan, là Phi Long đan.” Mùi thơm nồng nặc của đan dược, làm hấp dẫn ánh mắt các khán giả đang bất mãn vì một màn của Lạc Vũ.

Trong lúc nhất thời, sau khi thấy rõ đan dược trong tay Vô Hoa là loại nào, mọi người nhất tề khen hay, vỗ tay khen ngợi.

Phi Long đan là đan dược trên cả tam phẩm.

Tuy không phải là đan dược cao cấp nhất, nhưng chỉ trong hai tiếng đồng hồ lại có thể luyện ra đan dược tam phẩm, mà đan dược luyện ra lại hoàn mỹ tinh thuần như vậy.

Chúng tỏ công lực của người này cũng không phải là người thường rồi.

Nhất thời, vô số người bắt đầu hướng Vô Hoa vỗ tay khen ngợi.

Mà Vô Hoa lại giơ lên đan dược tinh khiết màu trắng trong lòng bàn tay, nét mặt cũng không hiện vẻ đắc ý, mà có chút quay đầu, nhìn khói bụi màu đen từ trên không trung rơi xuống bao phủ lấy Lạc Vũ.

Trong mắt có chút thất vọng, nhưng kinh ngạc lại càng nhiều hơn.

Mà sau khi đan dược của Vô Hoa luyện thành, bên kia hai tay của Vũ Phi cũng đã vỗ một cái về phía dược đỉnh.

Ngọn lửa chậm rãi dập tắt, một đan dược có màu sắc đỏ bừng lộ ra hình dáng.

Một mùi thơm nhẹ theo gió lan tràn đến trong mũi mọi người.

Không có mùi thơm nồng nặc như đan dược của Vô Hoa, nhưng cũng nhẹ nhàng làm cho người ta không thể bỏ qua.

Ngưng Hương đan, cũng là đan dược tam phẩm.

“Tốt, rất tốt...”

“Không hổ là thánh dược sư của Đông Thiên chúng ta....”

Lập tức, khán giả ủng hộ Vũ Phi lại liên tiếp kêu lên.

Lúc này Vũ Phi nâng đan dược trong lòng bàn tay, nhưng cũng quay đầu nhìn về phía một thân bụi bấn Lạc Vũ.

Trong mắt hiện lên một tia khinh thường, băng lãnh, cùng kiêu ngạo đến tận xương.

Đồng thời, bởi vì thời gian thi đấu cũng sắp hết, nên các cao thủ đại dược sư, thánh dược sư còn lại trong cuộc tuyển chọn, cũng lục tục luyện chế ra đan dược.

Trong khoảnh khắc, một mảnh mùi thuốc thơm mát tràn ngập trên bầu trời.

Các loại màu sắc và đan dược cùng cấp độ đều lần lượt ra lò.

Dưới tam phẩm, trung tam phẩm, trên tam phẩm đều có.

Bất quá, dựa theo độ bóng loáng của đan dược, ngửi thấy mùi thơm, xem xét độ tinh thuần, thì không ai có bằng nổi cấp bậc của Vũ Phi và Vô Hoa.

“Cùng là đan dược trên tam phẩm, nhưng Phi Long đan của Vô Hoa cao hơn một bậc so với Ngưng Hương đan của Vũ Phi.”

Ngồi trên ghế chủ vị, lão nhân đầy tóc bạc nhìn một chút Vô Hoa, lại nhìn một chút Vũ Phi, sau đó lại nhìn Lạc Vũ một cái, mới chậm rãi lên tiếng đánh giá.

Đồng thời ở một lần nhìn thoáng qua Lạc Vũ.

Lão nhân cứ nghĩ nàng sẽ cho hắn kinh hỉ, kết quả thật không ngờ nàng lại cho hắn nhìn thấy đan dược mà nàng luyện ra...Hối ơi.

Lão nhân với chòm râu nửa bạc nghe vậy cũng gật đầu: “Nói về thực lực, Vô Hoa quả thật cao hơn Vũ Phi một bậc, bất quá, thái hậu người không hài lòng Vô Hoa sao?”

Vương thái hậu vẫn ngồi ngay ngắn xem xét không lên tiếng, sau một lát nhú mày lại chậm rãi nói: “Quả thật công phu của Vô Hoa rất cao không thể nghi ngờ.”

Bản cung mặc dù không thích tướng mạo của hắn như vậy, nhưng cũng không thể không nể mặt hắn và phải nhận bản lĩnh hắn được.

Như vậy đi, lấy hai gã đứng đầu tiến cung xem bệnh cho Vương nhi.”

“Được.” Lão đầu tóc trắng và lão nhân râu bạc nghe vậy nhất tề gật đầu, rất công bình.

Lập tức, tổng quản Đông Thiên vương cung lại đứng lên một lần nữa, tiếng chuông êm tai lại gõ vang.

Lập tức, cả khán đài đang ồn ào liền an tĩnh xuống.

“Dựa theo tài nghệ của hai vị thánh dược sư Đông Thiên, lúc này đây ta tuyên bố, vị trí hạng nhất của trên đấu này là, Vô...”

“Đợi chút, ta còn chưa kịp trình lên đan dược mà.” Tổng quản Đông Thiên vương cung còn chưa nói hết, một thanh âm trong trẻo lạnh lùng đột nhiên chen ngang, cắt đứt lời nói của tổng quản đại nhân.

Nhất thời, mọi người nhất tề nhìn về hướng người vừa thốt lên tiếng.

Chỉ thấy dòng khói đen đã tan mất, Lạc Vũ lộ ra thân mình từ trong làn khói đen, một thân áo trắng tinh khuyết không nhiễm tro bụi.

Lúc này nàng đang chậm rãi quay đầu nhìn về phía mọi người.

Bàn tán xôn xao, “Đan dược của người không phải bị hư rồi sao, còn muốn dâng lên đan cái gì được nữa nha...”

“Đúng rồi, đừng có làm trò cười cho chúng ta chứ...”

Lập tức, ngôn ngữ châm chọc liên tục bốc lên từ chung quanh.

Mọi người chế nhạo nhìn Lạc Vũ.

Dược đỉnh bị phá hủy, dược liệu bị đốt trụi rồi.

Còn có thể trình lên cái loại gì đan dược nữa chứ, có cái gì hay đâu mà trình lên, chẳng lẽ muốn dâng lên một cục then đen sì hay sao?

Gió thu nổi lên, Lạc Vũ đứng trong làn gió mát, không để ý đến những tiếng cười nhạo của mọi người chung quanh, tự nhiên trầm ổn.

“Đã hoàn thành đan dược trong giới hạn thời gian quy định, cho hẳn trình đan dược lên.” Trong tiếng cười nhạo của mọi người, Vô Hoa, người hoàn thành sớm nhất và cũng được đánh giá cao nhất đột nhiên khom người hướng người ngồi trên chủ vị, trầm giọng nói.

Lão đầu râu bạc ngồi trên phía chủ vị nghe vậy, gật đầu một cái với tổng quản vương cung.

“Được, trình lên đây đi.” Tổng quản Đông Vương Cung thấy vậy, cao giọng nói.

Thanh âm truyền chấn tứ phương, Lạc Vũ vươn tay, chậm rãi mở ra năm ngón tay.

Trong lòng bàn tay nằm một viên dược hoàn cháy đen, mùi vị bị đốt trụi nồng đậm bay lên, nhất thời chui vào mũi mọi người.

“Àm.” Tất cả các khán giả nhất thời cười to lên.

Cái này mà cũng có thể gọi là đan dược sao?

Nếu cái này là đan dược, như vậy ai cũng có thể luyện đan, ai cũng có thể trở thành dược sư rồi.

Lão đầu tóc trắng lắc đầu.

Trên đài cao, trong mắt Vũ Phỉ chợt lóe mà qua châm chọc, vậy mà cũng dám chườn mặt ra bêu xấu, lại còn...

Trong tiếng cười cợt châm chọc của mọi người, “cục than” đen thùi trong tay Lạc Vũ đột nhiên chậm rãi bị nứt ra, bể vụn.

Giống như làm một món đồ sứ bằng đất, sau khi tầng bên ngoài bị nứt ra bể vụn, sẽ triển lãm vật thể tinh mỹ bên trong, chậm rãi sẽ đập vào tầm mắt mọi người.

Một tia sáng màu hồng lóe lên, hiện ra một viên đan dược màu trắng, trong suốt sáng long lanh, một viên đan dược tựa như một vì sao nhỏ nhỏ lóe sáng trên bầu trời đêm, từ từ cũng phá xác mà ra.

Hiện lên trước mặt mọi người.

Đồng thời, nương theo sự xuất hiện của nó, một mùi thơm ưu nhã xông vào mũi.

Không nồng nặc, không nhợt nhạt.

Đó là một loại mùi thơm thanh lương rõ ràng truyền đến, giống như một đóa hoa lan ngậy thơ trong sơn cốc, đó là mùi thơm ngát bay có thể vươn đến tận trời.

Linh khí bức người, hương thơm thấm vào tận xương cốt.

Không tiếng động tĩnh lặng, trong nháy mắt tất cả mọi người trong đấu trường đều tĩnh lặng xuống.

Gió thu bay qua, chỉ nghe thấy tiếng gió vù vù thổi.

“Đây là đan dược gì vậy, đưa ta xem xem, mau đưa ta xem.”

Ngay lúc không khí tĩnh lặng này, lão đầu tóc trắng đột nhiên nhảy dựng lên, lấy một loại thư thế như một thiếu niên trẻ tuổi chứ không phải một lão nhân, nhanh nhẹn như một con báo, nhảy về hướng Lạc Vũ.

Cùng khắc, lão nhân râu bạc cũng nhảy dựng lên, phóng người về hướng Lạc Vũ.

Đan dược này, đan dược này...

Tỏa ra ánh sáng hồng, trong suốt mà tươi mát, ấm áp mà nội liễm.

Bên ngoài lại ẩn chứa ấm áp của ngọn lửa luyện đan, mùi thơm tựa hồ còn mang chút ấm nóng, hiển nhiên là vừa mới ra lò.

Viên đan dược này quả nhiên là loại trước nay chưa từng nghe nói tới, chưa từng biết đến.

Nhưng bọn họ có thể khẳng định đây tuyệt đối là cực phẩm, là cực phẩm trên cả cấp bậc tam phẩm cao cấp.

“Đây mới là cực phẩm, là cực phẩm siêu việt hơn cả đan dược cao cấp tam phẩm, cực phẩm, cực phẩm a.” Thanh âm kích động quanh quẩn trong khắp đấu trường.

Lần này thi kiểm tra, ai là người chiến thắng cuối cùng, ai là dược sư có cấp bậc cao nhất, đã không cần nói cũng biết.

“Àm.”

Sau khi đã trải qua khinh bỉ, khiếp sợ, rồi lại khinh bỉ, cuối cùng lại là khiếp sợ, đủ các loại tâm tình, dân chúng Đông Thiên liên tiếp thét lên tiếng khen “hay” không ngừng.

Là bọn hắn có mắt không nhìn thấy được thái sơn, sai lầm nghĩ rằng châu ngọc là ngôi vụn.

Nhưng mà cuối cùng châu ngọc vẫn chính là châu ngọc, cho dù ngôi vụn có dày đến cỡ nào đi nữa, cũng sẽ chui từ dưới đất lên.

Tiếng hoan hô không ngừng vang lên, tiếng khen hay bay lên tận trời.

Đứng trên đài cao, sắc mặt Lạc Vũ bình thản nhìn các dược sư kích động xô đẩy nhau chạy đến, bất động thanh sắc trừng mắt ba bé ma thú liếc mắt một cái.

Ba bé thấy vậy nhất tề nheo lại hai tròng mắt, mỉm cười lấy lòng.

Cũng may nàng phản ứng nhanh, trên người lại có đem theo đan dược luyện từ nước tắm của Tiểu Hồng, tạm thời nhét vào trong viên đan dược bị đốt trụi.

Dùng nội lực luyện thành một viên đan dược hoàn chỉnh, nếu không hôm nay đừng nói đến vị trí đứng đầu, xấu danh lập tức sẽ bay xa cho coi.

Ba cái tên này thật là thích gây sự mà.

Ánh mặt trời lóe ra trong ngày thu ấm áp.

Đại hội thi luyện đan, còn ai có thể xuất sắc hơn Lạc Vũ nữa cơ chứ.

“Lần thi kiểm tra này Quân Lạc Vũ đứng đầu.” Gió thu nổi lên, Lạc Vũ vừa xuất hiện đã đạt danh hiệu thứ nhất, danh chấn Đông Thiên.

“Tốt, thật tốt, thật là một nhân tài tuyệt đỉnh.”

Trong tiếng hoan hô ầm ĩ này, Lạc Vũ được dẫn đến trước mặt thái hậu Đông Thiên Vương, Vương thái hậu nhìn từ trên xuống dưới đánh giá Lạc Vũ.

Mặc dù gật đầu khen hay, nhưng trong mắt lại càng hiện lên vẻ rồi rắm.

“Nhưng mà hắn quá là xinh đẹp đi, tướng mạo như vậy...” Vương thái hậu chau mày.

Lạc Vũ thấy vậy, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, chữa bệnh cho người ta, không phải chỉ cần chữa cho khỏi là được rồi hay sao, cái này với dung mạo của nàng có liên quan gì với nhau đâu chứ?

Hướng hồ, bây giờ nàng mặc một thân nam trang.

Nàng tin tưởng nàng mặc trang phục nam nhân, cho dù cặp mắt có tinh chuẩn đến đâu, cũng không có khả năng nhìn ra nàng là nữ.

“Ban thường thật nhiều, chờ linh chức quan cao nhất trong hiệp hội được sư Đông Thiên. Về phần trị bệnh cho Vương nhi của ta hãy để cho người khác làm đi.”

Suy nghĩ trước sau, Vương thái hậu nhìn Lạc Vũ phán một câu như vậy.

Không cho nàng đi trị bệnh? Đôi mắt Lạc Vũ khẽ chớp, Vương thái hậu này là có ý gì đây a.

Nàng muốn gặp Đông Thiên Vương mới ghi danh tham gia trận tỷ thí này, đem ra đán được tốt như vậy để dự thi, cũng không phải vì muốn đến đây đạt được chức tước đâu nha.

Lạc Vũ vừa định phản bác, nhưng nàng còn chưa kịp mở miệng, một thanh âm lãnh liệt đã xuyên lại đây.

“Vương thái hậu, Vương nghe nói trong đại hội tỷ thí đã tìm ra cao thủ tuyệt đỉnh, đặc biệt phái thuộc hạ đến đây dẫn hần tiến cung, cũng chuyển cáo thái hậu một tiếng, Vương thượng tương đương hài lòng cái gã đoạt được vị trí thứ nhất này.”

Người đến mặc một thân quần áo được ủ thẳng thơm, nhìn qua tương đương uy vũ và nghiêm túc.

Lời này vừa nói ra, hần vung tay về hướng Lạc Vũ, dẫn theo Lạc Vũ đi về hướng vương cung.

Vương thái hậu nghe vậy tức giận đến xanh mét mặt mày, ngồi ở chủ vị thượng hồi lâu mới lấy lại tinh thần.

Mà mấy cận vệ và các hoàng thân chung quanh thấy vậy không khỏi cúi đầu che miệng cười thầm.

Vương thái hậu là muốn tìm người trị lành bệnh cho vương thượng, trong đầu nàng cứ nghĩ rằng sẽ chọn được một lão già thánh được sư...

Nhưng không ngờ người chiến thắng cuối cùng lại là một thanh niên tuần tú, nho nhã như vậy.

Cái này thì tốt rồi, rất hợp với khẩu vị vương thượng chúng ta à nha.

Đây không phải là tự cầm hòn đá đập vào chân mình hay sao.

Gió thu nhộn nhạo, mùi hoa quế bay lên thơm ngát.

Bầu trời màu lam yên bình làm cho người ta có cảm giác vui vẻ, thoải mái.

Đông Vương Cung, nồng đậm đặc trưng lãng mạn của Pháp quốc Âu Châu thời trung cổ, lại ẩn chứa nét hào tình của những cô gái Campuchia, đồng thời lại mang theo nét sang quý của Trung Đông.

Hoàn toàn là một bức tranh hỗn tạp không cách nào hòa hợp.

Nhưng lại tồn tại như một lẽ đương nhiên, ép buộc nó trở nên phối hợp nhau.

Làm cho người ta thật sự không thể không bội phục dung khí và tính cách tùy tâm sở dục của chủ nhân.

Lạc Vũ đi theo phía sau võ quan có gương mặt nghiêm túc, đi trên con đường uốn lượn trong Đông Vương cung, cách xây dựng bày trí hoàn toàn không câu nệ tiểu tiết của phong cách chính cung, làm cho Lạc Vũ cảm giác rất không tệ.

“Vương đang ở bên trong.” Qua một đường đi ngoằn ngoèo, cuối cùng vị võ tướng này đã đứng trước cánh cửa cung điện, chỉ chỉ với Lạc Vũ, ý bảo nàng đi vào.

Lạc Vũ đi vào trong cánh cửa Thiên Điện, nhìn những đóa hoa xinh đẹp phía trước, sương mù bay lên lượn lờ khắp hoa viên, nàng nhẹ gờ lên mi.

Không phải nói bị bệnh nặng trong người sao, sao lại có tâm tình đi dạo hoa viên ngắm cảnh?

Tên Đông Thiên Vương này cũng thú vị nhỉ.

Chấp hai tay sau lưng, sắc mặt Lạc Vũ bình thản chậm rãi đi về hướng ngự hoa viên.

Nàng đến đây xem Đông Thiên Vương này đang làm cái gì vậy.

Tiếng nước rầm rầm, nhẹ nhàng chảy xuôi xuống, linh động tứ phương, thanh thúy dễ nghe.

Lạc Vũ nhìn hơi nước nóng hôi hổi lượn lờ, đây hẳn là một suối nước nóng, cách đó không xa có thể nghe thấy tiếng người, đang xuôi dòng nổi lên mặt nước.

Gió mát thổi qua, mùi thơm dịu nhẹ bay đến.

Xa xa, trong một tầng sương mù bốc lên từ suối nước nóng, một mái đình xa hoa đứng thẳng tại đó, màn che bằng lụa mỏng phe phẩy trong gió.

Tiếng cười quanh quẩn hòa quyện với tiếng nước chảy, chưa đi tới, một cỗ mùi dâm tục đã đập vào mặt mà đến.

Lạc Vũ nhướng mi lên, mặt không đổi sắc, tiếp tục thong thả tiến về phía trước.

“Vương, được sư đoạt được chiến thắng của ngày hôm nay đã tới rồi.” Võ tướng thong thả đuổi kịp đến bên ngoài màn lụa của ngôi đình xa hoa, khom người trầm giọng nói.

Trong phòng vang lên tiếng bọt nước văng tung tóe.

“Ác, tiến vào.” Trong tiếng nước chảy, một thanh âm lười biếng truyền đến.

Rất lạnh đậm, rất lười biếng, thanh âm mang theo nhân nhả trầm trầm trời sinh, tuy không nhìn thấy người nọ, nhưng cơ hồ có thể thấy được vóc dáng phong lưu đến tận xương của người nọ.

Trong mắt Lạc Vũ chợt lóe lên ánh sáng, thanh âm thật có thể đoạt lòng người, nếu là người có định lực yếu, chắc chắn sẽ bị thanh âm này hút mất hồn.

Đông Thiên Vương này có khí tức thật yêu tà.

“Xin mời.” Võ tướng xoay người vươn tay ý bảo Lạc Vũ đi vào.

Lạc Vũ thấy vậy chỉ gật đầu, nhấc lên màn lụa đi vào.

Trong đình, cảnh liễu bay múa, một mỹ nhân hiện ra trong màn sương khói.

Hương thơm quanh quẩn, một cảnh sắc thật tươi đẹp hiện lên trước mắt.

Bất quá, mỹ nhân này... Lạc Vũ dừng bước, giật mình.

Chỉ thấy trong ao suối nước nóng trước mặt, bốn vị mỹ nhân bày ra bất đồng tư thế, có người chà bọt trên người, hoặc nằm nghiêng, hoặc gối đầu nói chuyện bên bờ, hoặc nhẹ đắm mặt nước chơi đùa.

Ngay cả hoa mùa xuân, trăng mùa thu cũng không thể sánh bằng, bất quá có thể dùng cây tùng, cây trúc, cây hòe, hoa lan đến để so sánh.

Xinh đẹp tuyệt trần như lan quân tử, tao nhã lịch sự.

Trầm ổn như tùng, khí thế to lớn mà hùng hậu.

Phiêu dật như trúc xanh, dẻo dai mà xanh tươi.

Hương thơm ngào ngạt như cây hòe, thơm mát mà cao thẳng.

Tất cả đều có đặc sắc riêng, đều có mùi vị riêng.

Lúc này đang lóa lờ tắm bọt trong nước, sương mù bốc hơi, rất có phong vận làm mê loạn tâm mắt người khác.

Đúng vậy, bọn họ như cây cỏ, không phải hoa, chính là cây cỏ mạnh mẽ, bất khuất.

Bốn người đại nam nhân, bốn người không thể dùng khuynh quốc khuynh thành để hình dung, bọn họ cũng là những nam nhân tuyệt đối tuần lãng khôn cùng.

Đây là một bức tranh mỹ nam ra dục? Đôi mi Lạc Vũ khẽ nhú, hơi cúi đầu nhìn về hướng ba người bên kia. (*tắm rửa)

Chỉ thấy bên kia nhà tắm, một nam tử nằm nghiêng trên chiếc ghế bằng ngọc thạch, đang quay đầu nhìn về hướng nàng.

Một đầu tóc đen thẫm, thả tán xuống trên đầu vai, vạt áo mở rộng ra, từ ngực đến bụng, lộ ra một vòm ngực to lớn rắn chắc.

Da thịt màu mật, cơ bắp mạnh mẽ, hòa hợp với mái tóc đen đang thả tán xuống, không xem hình dạng, đã mang một tư thái phong lưu đến tận xương.

Cái trán cao cao, một đôi mắt hoa đào khê nhếch, không có bất cứ gì ba động, cũng đã mang theo ba phần mị hoặc.

Đôi môi hơi mỏng màu đỏ, lúc này đang cặm kề ly rượu bằng thủy tinh trong suốt, phẳng phất như được bao phủ bởi một tầng ánh sáng bạc, lấp lánh đến nỗi làm cho người ta có cảm giác muốn bay lên.

Hai phần mị hoặc, hai phần yêu dã, sáu phần tà khí tận xương.

Nếu nói Vân Thí Thiên là Tu La Vương lãnh khốc, lạnh sát mà đạt đến thiên hạ, Đế Phạm Thiên là tao nhã như thần, tuấn lãng mà chói lòa khôn cùng.

Như vậy người này chính là đại biểu cho Yêu Tà Vương của yêu giới, tà khí phong lưu nhưng lại đoạt hồn nhiếp phách.

Lạc Vũ liếc mắt một cái đảo qua, nhẹ giơ giơ lên mi, hân vật như vậy rất hiếm thấy.

“Vương.” Tầm mắt nàng chỉ mới liếc mắt đánh giá trên dưới người này một cái, một “cây cỏ xinh đẹp” bên cạnh hắn, tự nhiên ngẩng đầu cầm hoa quả mong nước trong tay, đưa đến bên môi hắn kêu nhỏ một tiếng.

Đông Thiên Vương? Là một người tà khí đến tận xương như vậy sao?

Lạc Vũ ngẩn ra, cái này cũng quá kém xa so với tưởng tượng của nàng.

Mà ngay lúc Lạc Vũ đang ngẩn người ra, Đông Thiên Vương như đã nhìn ra Lạc Vũ giật mình ngốc lảng, đôi môi hơi mỏng có chút cong lên, tà tà lộ ra vẻ tươi cười.

Há mồm tiếp nhận hoa quả được dâng lên từ một nam tử cực kỳ tuấn mỹ lại lãnh liệt như hàn băng.

Bàn tay dùng sức kéo nam tử kia xuống, miệng đối miệng hôn một cái, thanh âm trầm thấp khàn khàn như tảng trử vô tận gợi cảm: “Thật ngọt.”

Nam tử kia lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, trừng mắt nhìn Đông Thiên Vương liếc mắt một cái.

Đồng tính luyến ái? Ánh mắt Lạc Vũ có chút ba động, Đông Thiên Vương là đồng tính luyến ái?

Lạc Vũ là người của thế kỷ 21, đồng tính luyến ái nàng cũng không có gặp nhiều, nhưng cũng không phải không biết đến.

Bởi vậy, đôi mi cũng chỉ khê nhúc nhích, nhưng thật ra nàng cũng có chút kinh ngạc, không ngờ Đông Thiên Vương lại là đồng tính luyến ái.

Nhưng là, một màn này lại làm kinh sợ Tiểu Ngân đang đứng trên đầu vai Lạc Vũ.

Nó lão đảo một cái té nhào xuống mặt đất.

Nhưng nó lại nhìn không chuyển mắt, đôi môi của nam tử tuấn mỹ vừa bị Đông Thiên Vương hôn lên.

Nam nhân cũng có thể hôn nam nhân sao? Như vậy con đực cũng có thể hôn con đực à?

Tiểu Ngân xoa xoa đầu, thật là shock khi thấy hai “con đực” như vậy a, sau đó quay đầu nhìn về phía “con chó quý hiếm” Thôn Vân Tỳ Hưu ở phía sau.

Đi sát theo phía sau Lạc Vũ đến đây, Thôn Vân Tỳ Hưu cũng bị một màn “biểu diễn” nam hôn nam làm cho kinh hãi rồi, lúc này hai tròng mắt Thôn Vân Tỳ Hưu lại nhìn qua ánh mắt Tiểu Ngân.

Đực với đực cũng có thể hôn hả?

Cho dù Thôn Vân Tỳ Hưu đã sống hai ngàn năm, nhưng đây cũng là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh này.

Lúc này lại nhìn sang Tiểu Ngân, nhất thời vùng lên móng vuốt, mạnh mẽ che kín miệng mình, sau đó xoay người lại, dứt khoát đưa móng về phía Tiểu Ngân.

Không hôn, nó không muốn hôn Tiểu Ngân đâu nha.

Tiểu Ngân thấy Thôn Vân Tỳ Hưu đưa mông về phía cái mặt của nó, tiểu móng vuốt hung hăng chải vuốt bộ lông màu bạc của nó, cũng mạnh quay đầu đi chỗ khác.

Muốn nó hôn Thôn Vân Tỳ Hưu hả? Biến đi, mắc ói đến chết mất.

Hay là nên hôn Lạc Vũ nhà nó đây ta, chắc sẽ lằng lằng nè, nó không muốn hôn con đực Tỳ Hưu đâu, muốn ói.

Tiểu Ngân và Thôn Vân Tỳ Hưu bị shock, mà Tiểu Hồng nằm trong lòng Lạc Vũ thì lại nhìn không chuyển mắt bức tranh mỹ nam tắm rửa trước mắt.

Tràng cảnh này nhìn thật vui mắt đến tận tâm can nha, thật nhiều thịt thịt trắng bóng, không giống như của Lạc Vũ.

“Ngao ô...” Bị thái độ Thôn Vân Tỳ Hưu làm suýt nôn mửa, Tiểu Ngân quay đầu lại liền thấy đôi mắt lóe sáng, thẳng ngoắt ngoắt nhìn một màn trước mắt của Tiểu Hồng.

Nhất thời rống to lên một tiếng, mạnh mẽ nhảy lên, kéo Tiểu Hồng về phía mình.

Tiểu móng vuốt giơ lên cao, nhanh chóng che lại tầm mắt của Tiểu Hồng.

Không thể nhìn, bọn họ là đực mà, người không thể nhìn.

Muốn nhìn, người tránh ra cho ta coi.

Không cho phép xem, không chuẩn xem.

Lập tức, Tiểu Hồng và Tiểu Ngân xoay đánh thành một đoàn trên sàn nhà.

“Ha ha, đứng đó làm cái gì, sai lại không đến đây xem bệnh cho bốn vương.” Đông Thiên Vương nằm nghiêng trong “đồng hoa cỏ xinh đẹp” hứng thú liếc mắt một cái, nhìn Tiểu Ngân và Tiểu Hồng đánh nhau lăn trên sàn, sau đó ngẩng đầu nhìn Lạc Vũ, chậm rãi nói.

Vừa nói vừa vươn ra cổ tay cho Lạc Vũ bắt mạch.

Không có bất cứ tỏ vẻ gì đặc biệt, nhưng lại ẩn hiện một cổ phong lưu, khỏe mắt như tỏa ra yêu khí đoạt hồn người.

Lạc Vũ thấy vậy, vẻ mặt vẫn không đổi, thản nhiên chậm rãi đi tới.

Vẻ mặt lạnh nhạt giống như đây là chuyện bình thường, hoàn toàn không thể nào dả động đến tâm tình của nàng, bất quá, một màn này cũng đâu có gì đặc biệt đâu mà nàng phải dao động.

Đi tới trước mặt Đông Thiên Vương, Lạc Vũ tự nhiên đẩy ra nam nhân tuấn mỹ bên cạnh, trong ánh mắt lộ vẻ hứng thú của Đông Thiên Vương mà ngồi xuống.

Tay vươn lên bắt mạch.

Mạch đập bình thản, mạnh mẽ hữu lực, có chỗ nào bị bệnh đâu, đây là mạch tượng của một người hoàn toàn khỏe mạnh.

“Đông Thiên Vương không có bị bệnh, Vương thái hậu giống trống khua chiền như vậy, là muốn tìm người trị dứt cái chứng ham mê nam sức của Đông Thiên Vương ngài đi.”

Lạc Vũ buông ngón tay bắt mạch ra, ngẩng đầu nhìn Đông Thiên Vương.

“Yêu nghiệt” Đông Thiên Vương nghe vậy, đôi mắt nhướng lên một cái, ánh mắt không mang vẻ tươi cười cũng đã mang theo ba phần mỉa mai, lập tức mị lực bắn ra bốn phía.

“Không hổ là cao thủ vượt qua Vô Phi, đây là lần đầu tiên bốn vương nghe thấy có người dám nói chuyện như vậy với bốn vương.” Đông Thiên Vương trở tay, cầm bàn tay Lạc Vũ giơ lên: “Bất quá, ta thích.”

Đây hoàn toàn là những lời cuồng vọng, lại rất trực tiếp.

Sắc mặt Lạc Vũ bình thản không có chút nào dao động, ngón tay khẽ cong lại, nhẹ nhàng búng một búng về phía Đông Thiên Vương, lại thông thả nói: “Đây cũng không gọi là bệnh, thích nam hay thích nữ, đơn giản chỉ là bản tính khác nhau của mỗi người mà thôi, cũng đâu có gì lạ đâu.”

Đông Thiên Vương nghe vậy, tà tà cười: “Ta cũng nghĩ như vậy.”

Lời còn chưa dứt, ngón tay cũng cong lại, đầu ngón tay búng hai búng chống lại cổ gió nhẹ Lạc Vũ vừa mới búng ra.

Lập tức, chỉ nghe hai tiếng va chạm nhẹ nhàng vang lên, ngay cả góc áo của Lạc Vũ và Đông Thiên Vương cũng chưa từng lay động.

Nhưng trong suối nước nóng cách đó không xa lại vang lên một tiếng, làm kinh sợ bốn người trong ao, sắc mặt bọn họ khẽ biến đổi.

Sau khi búng ra một cái giao phong với Lạc Vũ, Đông Thiên Vương lại rơi xuống cầm lấy tay nàng một lần nữa.

“Không uống cho bốn vương phái người mang người lại đây, rất hợp với hứng thú của ta.” Khóe miệng Đông Thiên Vương tà tà giơ lên.

Đứng đầu bảng trong trận tỷ thí luyện đan, Quân Lạc Vũ tuần mỹ tuyệt luân, tin tức mà hắn thu được cũng không quá trễ, cứ nghĩ rằng người này chỉ là có tướng mạo xinh đẹp, không ngờ tính tình này lại quá hợp ý với hắn, khơi mào hứng thú của hắn, rất tốt, rất tốt.

Lạc Vũ nhìn thoáng qua bàn tay vẫn bị ai đó cầm như trước, không giận, chỉ mỉm cười: “Chỉ sợ sau này Đông Thiên Vương sẽ thẹn quá thành giận.”

Tay dè xuống, đánh một chuông về hướng Đông Thiên Vương.

Đông Thiên Vương thấy vậy, đôi mắt sáng ngời, vươn nắm đấm cản lại, đồng thời thân hình nhảy dựng lên bay vọt về phía sau.

“Bịch.” Chuông phong lướt qua, thanh âm trong trẻo nhưng lại trầm thấp vang lên.

Chiếc ghế nằm bằng ngọc thạch của Đông Thiên Vương trúng một chuông của Lạc Vũ bị vỡ thành bột phấn.

“Tốt.” Tay áo bào Đông Thiên Vương bay bay, một thân trường bào màu đỏ đón gió nhẹ phát phới, đứng vững trên mặt đất, nhìn ghế dựa ngọc thạch bị Lạc Vũ làm vỡ nát, bàn tay vuông ra Lạc Vũ, vỗ tay cười nói.

“Mùi vị rất tốt, thật sự là càng ngày ta càng cảm thấy thích rồi.”

“Đáng tiếc ta không thích người.” Lạc Vũ phỉ phỉ trường bào màu trắng của mình, mặt không chút thay đổi, chậm rãi đứng lên.

“Bốn vương đã quen ép buộc người khác rồi.” Đông Thiên Vương làm khô hơi nước trên người, đôi chân trần chậm chậm đi về hướng Lạc Vũ.

Hắn dùng từ cưỡng đoạt không hề để ý đến tình cảm của người khác như là lẽ thường phải làm, nhưng trên người lại không hề lộ vẻ dữ tợn, phỏng chừng đây là khí chất của Đông Thiên Vương.

Lạc Vũ nhìn Đông Thiên Vương thông thả đi từng bước đến đây, khí thế mạnh mẽ không hề hiển lộ, nhưng lại bao vây cả một phương này, hoàn toàn tập trung vào nàng.

Lập tức, Lạc Vũ chỉnh lại vạt áo một chút, chậm rãi nói: “Nếu ta là nữ thì sao đây?”

Đông Thiên Vương nghe vậy nhất thời cười ha ha: “Như vậy rất tốt, bản chất của bốn vương chính là thích nữ nhân, bất quá gần đây rất không có khẩu vị với mấy người đó rồi, nếu người nói vậy, ta cầu còn không được nữa đây.”

Gió thu bắt chợt nổi lên, sương mù bay lên, Đông Thiên Vương từng bước một tới gần.

83. Chương 83

“Nam nữ đều ăn, thì ra là đến mùa phát tình rồi a.” Ngay lúc này Đông Thiên Vương tỏa ra khí thể áp bách đi từng bước đến, Lạc Vũ đột nhiên chậm rãi nói.

Đông Thiên Vương dừng bước lại.

“Cười khúc khích.” Mấy nam tử tuổi trẻ ngâm mình trong suối nước nóng xem náo nhiệt, nghe vậy một người không nhịn nổi, bật cười ra tiếng.

Đến mùa phát tình rồi, đây là từ hình dung cho cảm thú nha.

Đông Thiên Vương của bọn họ, yêu tà khắp thiên hạ, muốn cái dạng mỹ nữ gì, cái dạng mỹ nam gì mà không có, cho dù có hậu cung ba nghìn, cũng không quá đáng.

Hôm nay, lại bị nói thành cảm thú phát tình, gặp người đã muốn giao phối.

Lần đầu tiên có người dám nói những lời này với Đông Thiên Vương bọn họ.

Vài đại mỹ nam nhất thời liếc nhau, dù bận bịu vẫn ung dung ở một bên xem náo nhiệt.

“Nhiều người như vậy cũng không thể thỏa mãn Đông Thiên Vương, hay là thân thể Đông Thiên Vương không chiếm được thỏa mãn, cho nên không ngừng muốn nhúng chìm người khác, thật đúng lúc, ta có thể điều phối đàn được trợ giúp cho người.”

Có thể làm cho Đông Thiên Vương người vĩnh viễn thỏa mãn, cũng có thể làm cho người vĩnh viễn cũng không thỏa mãn được.

Đương nhiên, ta càng suy nghĩ đến cách điều chỉnh thời điểm người phát tình.” Sắc mặt không thay đổi, hai tay Lạc Vũ thu lại trong ống tay áo, hời hợt nói.

Nếu muốn miệt mài quá độ mà chết, hay là cả đời cũng “không đứng thẳng” nổi, ta có thể giúp hần, muốn cái nào sẽ được cái đó.

Ánh mắt Đông Thiên Vương lóe sáng, đôi mắt hoa đào híp lại, tia sáng đoạt lòng người.

“Người uy hiếp bổn vương?” Thanh âm trầm thấp, yêu khí rót vào trong cốt tủy.

“Cũng không phải.” Thần sắc Lạc Vũ lãnh đạm.

Lạc Vũ vừa nói xong, Đông Thiên Vương đột nhiên giờ môi cười cười, âm tà đến tận xương: “Không sao cả, chỉ cần người có bản lĩnh đó.

Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu.” (*chết trên giường với người đẹp, thành quỷ mà phong lưu cũng không tiếc)

Lời nói tà khí gần như tục tĩu nói ra từ trong miệng Đông Thiên Vương, cứ nhiên làm cho người ta không cảm thấy bất cứ thái độ hạ lưu nào, ông trời thật là bất công a.

“Được thôi.” Không có phản ứng gì gọi là phản kháng kịch liệt hay đối địch, Lạc Vũ dứt khoát lưu loát, hào phóng cực kỳ mà đồng ý, một ngón tay bắn ra trong không trung.

Một thân y bào được sư màu trắng, có chút bay lên trong màn sương mù bốc hơi.

Tôn lên vẻ văn phạm phong khinh, thái độ đồng ý của nàng giống như nói hôm nay trời rất đẹp vậy, loại thần thái lạnh nhạt trầm ổn này, ngược lại làm cho người ta sững sờ.

Sáu mỹ nam tử phía sau Đông Thiên Vương nhất tề ngẩn ra, nhìn Lạc Vũ nhanh nhẹn đồng ý.

Cứ như vậy đã đồng ý rồi? Một chút phản kháng cũng không có?

Bất quá, vị võ tướng từ sau khi tiến vào nơi này đã không hề mở miệng, lúc này lại ngẩng đầu nhìn Lạc Vũ liếc mắt một cái, lui về phía sau hai bước.

Chừa ra một khoảng đất trống cho Đông Thiên Vương và Lạc Vũ.

Đồng thời giơ tay lên bịt kín cái mũi.

“Tốt, rất dứt khoát, bốn vương rất thích như vậy.” Khóe miệng Đông Thiên Vương giơ lên, thần sắc trong ánh mắt lưu động càng tỏ ra yêu tà bức người.

“Mùi vị của thuốc này rất được.” Hít vào một hơi không khí ướt sũng, Đông Thiên Vương nhẹ phát phát tay, cười tà tà tới gần Lạc Vũ.

Bước chân thông thả, một thân đầu khí chưa lộ, nhìn qua tương đương thoải mái.

Mái tóc đen khẽ bay, Lạc Vũ thản nhiên chấp tay mà đứng, bất động như núi.

Cư nhiên thật giống như không hề có bất cứ phản kháng gì, chờ Đông Thiên Vương tiến lên đây dắt tay nàng.

Gió nhẹ phát qua, sương mù dày đặc.

Bên kia, Tiểu Ngân, Tiểu Hồng, Tỳ Hưu bu vào đánh nhau, cũng đã cảm giác được khí tràng có biến hóa.

Lập tức đình chỉ đánh nhau, nhất tề ngừng đầu người không khí quanh thân Lạc Vũ một cái.

Lập tức, ba bé ma thú nhất tề quay đầu chạy ra bên ngoài đình, bỏ lại một mình Lạc Vũ.

Có đùa không đó, chúng nó không muốn nhiễm loại phần bay mùi xung quanh người Lạc Vũ, nó có thể làm chết người đó nha.

Mùi thơm nhẹ nhẹ, phảng phất như hoa sen nở rộ trong ao, thanh khiết vô tà như mời gọi người đến hái.

Đông Thiên Vương từng bước một tới gần, nhìn Lạc Vũ đón gió mà đứng.

Hắn biết rõ trên người “hắn” có chất gì đó không nên bị dính vào.

Nhưng lại muốn tự tay mình bẻ hết những gai nhọn của “đóa hoa” này.

Yêu tà trong mắt càng thêm lóe sáng, nhẹ nhẹ lưu chuyển câu hồn nhiếp phách.

Tốt, tốt, hắn rất thích tư thái này.

Thích khí thể này.

Làm cho hắn chính thức nổi lên hứng thú rồi.

Hôm nay, hắn thật đúng là muốn đem người này bắt đến bên người rồi.

Đầu khí ngưng tụ ra, trên tay Đông Thiên Vương hiện lên ánh sáng màu tím nhạt, tay chậm rãi giơ lên muốn đánh về hướng Lạc Vũ.

“Vương, Vô Hoa cầu kiến.” Ngay lúc này, ngoài đình truyền đến giọng nói ầm áp ưu nhã của Vô Hoa.

Ngay sau đó không đợi Đông Thiên Vương truyền lời, Vô Hoa đã nhắc lên sa mạn, tự mình đi đến.

“Vô Hoa tham kiến vương.” Từng bước đi vào, Vô Hoa liếc mắt một cái thấy hết tình cảnh trong đình, cau mày một cái, tiến lên vài bước, cung kính khom người trước Đông Thiên Vương.

Thân hình lại chen vào giữa Đông Thiên Vương và Lạc Vũ, đem hai người ngăn cách ra.

Đồng thời, trong lúc hai tay hành lễ, một mùi thơm ngát bay qua, rơi lên vạt áo Lạc Vũ.

Lạc Vũ thấy vậy nghiêng đầu nhìn thoáng qua Vô Hoa đang đứng phía trước nàng.

Trên thân thể của hắn có được phần mà nàng đã luyện chế ra.

Năm đó, nàng có thể làm cho thất vương tử của Hạo Tàng quốc xấu mặt trong ao tắm tập thể của nhà trường, thì hôm nay, được mà nàng dùng sẽ không yếu kém hơn chút nào cả.

Mà bây giờ, Vô Hoa nhẹ nhàng giương tay lên, vung ra bột phấn, lại có thể hóa giải một nửa dược lực của nàng.

Cái tên Vô Hoa này xem như có chút bản lãnh.

Lạc Vũ thấy vậy chậm rãi lui ra sau vài bước, nhường vị trí cho Vô Hoa.

Lạc Vũ vừa lui ra, Vô Hoa liền nhảy vào, khí thế giằng co giữa Đông Thiên Vương và Lạc Vũ liền bị đánh vỡ, tiêu tan hoàn toàn.

Bàn tay đang giơ lên của Đông Thiên Vương lại buông xuống một lần nữa, đảo mắt nhìn về phía Vô Hoa, đôi mi khẽ nhú lại, chậm rãi lên tiếng: “Đã trở về.”

“Vâng, ngày hôm trước đã về tới rồi.” Vô Hoa ngẩng đầu mỉm cười.

Đông Thiên Vương nghe vậy gật đầu, mỉm cười nói: “Quay về tới cũng không đến gặp ta, bây giờ người càng ngày càng làm càn rồi.”

“Vô Hoa không dám, vừa trở lại đã tìm các phương cách điều trị cho Vương, bởi vậy không kịp tiến cung khấu kiến, hôm nay đã xong đại hội tỷ thí, nên Vô Hoa tới đây, cũng không dám làm càn.”

Vô Hoa ôn hòa mỉm cười, trên mặt thể hiện biểu tình: cái gì ta cũng không biết nha, nhìn rất là vô tội.

Đông Thiên Vương thấy vậy giương môi mỉm cười, nhẹ phất tay áo, nói chậm rì rì như rùa: “Người nghĩ ta muốn giết người sao?”

Nét mặt mỉm cười, trong mắt vẫn lóe lên yêu khí bức người như trước.

Nhưng một câu này, không ai dám nghĩ đây là lời nói vui đùa của hắn.

Hỉ nộ vô thường, tùy tâm sở dục, cho tới bây giờ Đông Thiên Vương làm người ta rất là khó đoán.

Lạc Vũ nhẹ nhướn mày, mới nói một câu đã muốn giết Vô Hoa rồi à?

Mà Vô Hoa nghe những lời này, thần sắc trên mặt vẫn ôn nhuận như trước, nói: “Vô Hoa biết Vương sẽ không lấy khí thế ép người ở chỗ này, cho nên mới có can đảm một chút.”

Vừa nói, vừa vươn tay sửa sang lại y phục lỏng lẻo của Đông Thiên Vương.

Thần sắc rất bình thản, động tác cũng rất tự nhiên, giống như đã làm như vậy trăm ngàn lần rồi vậy, thuần thục nhưng không mang một chút mùi vị dâm tục nào.

Có gian tình, Thôn Vân Tỳ Hưu nói thầm, đôi mắt mở to nhìn trừng trừng.

Đục và đục có gian tình, nó rất muốn xem nha.

Mà Tiểu Ngân và Tiểu Hồng thì hoàn toàn tập trung tinh thần, tròn mắt tròn tròn nhìn xem.

Đông Thiên Vương thấy vậy nhìn Vô Hoa liếc mắt một cái, tự tiểu phi tiểu hừ lạnh một tiếng.

Trong không khí, sát khí chậm rãi tiêu tan.

“Ta còn có việc khác, không có việc gì làm thì hãy đi trước đến tắm cung chờ ta.” Vỗ vờ lưng Vô Hoa một chút, ánh mắt Đông Thiên Vương lại tập trung nhìn Lạc Vũ.

Vô Hoa nghe vậy cười ầm áp với Đông Thiên Vương, nói: “Nếu đã không có gì làm, ta cũng không muốn bỏ đi lúc này nha.”

Không muốn đi, lời này vừa nói ra, Lạc Vũ và Đông Thiên Vương đều hiểu rõ, hóa ra cái tên Vô Hoa này là chuyên môn đến đây muốn quấy cho nước đục ngầu thêm giữa bọn họ đây mà.

Đông Thiên Vương nhướn mi nhìn Vô Hoa.

Vô Hoa lại quay đầu nhìn về phía Lạc Vũ vẫn đứng yên, vân đạm phong khinh, vẻ mặt nghiêm túc nói với nàng: “Sư phụ phân phó ta đến đây mời Quân công tử đi trong chốc lát.

Sư phụ rất có hứng thú với đan dược mà Quân công tử luyện chế, mong rằng Vương có thể buông tay, cho phép Quân công tử đến hiệp hội dược sư chúng ta làm việc.”

Dứt lời, không đợi Đông Thiên Vương từ chối, đã trực tiếp tiến lên một đưa kề tai Đông Thiên Vương nói vài câu.

Mi sắc chưa biến, thần sắc chưa di chuyển, bất quá trong ánh nhìn Lạc Vũ của Đông Thiên Vương lại càng thêm lóe sáng bức người.

“Cho nên, tất cả mọi người chúng ta xin Vương buông tay thả người.” Lời nói thềm vừa hạ xuống, Vô Hoa khom người trước Đông Thiên Vương, trầm giọng nói.

“Theo ý của mọi người? Cực phẩm đan dược?” Đông Thiên Vương hất ra mái tóc dài đang buông xuống trước ngực, nhìn Lạc Vũ, tươi cười trên mặt càng thêm rực rỡ: “Xem ra người đã tính toán trước khi đến đây rồi a.”

“Nói vậy cũng không phải, ta đến đây bất quá là muốn tìm người hợp tác, không ngờ, nghe danh không bằng gặp mặt.” Lạc Vũ nhìn Đông Thiên Vương, thần sắc không có kính nể, chỉ có thất vọng.

Đông Thiên Vương thấy vậy, đôi mắt híp lại, thần sắc hiện lên một tia nguy hiểm, người này thất vọng về hắn.

“Vương, Vô Hoa nợ người một nhân tình, hiệp hội dược sư chúng ta sẽ cảm kích người vô cùng.” Vô Hòa vừa thấy Đông Thiên Vương nheo mắt mại, nhất thời nóng nảy khom người trước Đông Thiên Vương.

Sau đó, xoay người lôi kéo cánh tay Lạc Vũ, tóm lấy nàng bước nhanh rời đi.

Trước mặt Đông Thiên Vương, lại không nghe hắn đáp ứng đã tóm người bỏ chạy như thế, Vô Hoa này lá gan cũng ghê gớm thật.

Lạc Vũ nhìn bàn tay Vô Hoa đang tóm lấy tay mình, đôi mi nhẹ nhàng giơ giơ lên.

Nhưng cũng không phản kháng, tùy ý Vô Hoa kéo nàng đi xa.

Ba bé ma thú thấy vậy, cũng lập tức đuổi theo.

“Vương, có cần hay không...” Vô tướng trong đình thấy vậy, nhìn về hướng Đông Thiên Vương, do dự hỏi.

Đông Thiên Vương nhìn bóng lưng đã đi xa của Vô Hoa và Lạc Vũ, vẻ tà mị trên mặt chợt lóe mà qua, lạnh mị thấu cốt, vươn tay nhìn một vật nằm trong lòng bàn tay.

Một viên đan dược màu đỏ, toàn thân trong suốt.

Khí tức thuần khiết, ánh sáng chói mắt, linh khí bức người.

Đây quả thật là đan dược mà hắn chưa từng gặp qua.

Trong mắt Đông Thiên Vương chợt lóe ánh sáng.

“Ta cùng sư phụ đã bình phẩm viên đan dược này rồi, nó cũng không có nhiều tác dụng cho lắm. Bất quá chỉ là một viên đan dược có thể dùng thay thế a đan, không hề có tác dụng phụ, giúp tăng lên đầu khí mà thôi.”

Bên tai vẫn còn quanh quẩn thanh âm lúc nãy Vô Hoa kể tai nói nhỏ cho hắn nghe những lời này.

Đan dược có thể thay thế ma đan, lại không có bất cứ tác dụng phụ nào? Vật này đúng là rất hiếm có.

Đông Thiên Vương chơi đùa viên dược trong tay, đột nhiên đầu ngón tay bắn ra, đan dược phá không bắn ra ngoài.

Mỹ nam tử lãnh khốc lúc đầu ngồi bên cạnh Đông Thiên Vương dâng lên hoa quả, vươn tay nhận được đan dược.

“Tra.” (*điều tra thông tin của Lạc Vũ)

“Vâng.” Dứt khoát lưu loát, xoay người ra ngoài.

“Rất có ý tứ, thật đúng là càng ngày càng hấp dẫn hứng thú của ta rồi.” Vén lên sợi tóc dài bên tai, đôi mắt Đông Thiên Vương chậm rãi híp lại.

Quân Lạc Vũ, một cái tên chưa từng nghe qua.

Bất quá bây giờ, chính khơi mào hứng thú của hắn, mặc kệ người nợ vì sao mà đến đây.

Gió thu bay lên, mùi hoa quế thơm ngát tung bay tứ phương.

Cùng Lạc Vũ sóng vai mà đi trên đường trong vương cung, Vô Hoa cười cười vỗ bả vai Lạc Vũ, nói: “Nếu người không muốn gặp Vương, thì cũng đừng nên đối chọi với hắn, tính cách của hắn a, người nào càng quật cường, càng khó xơi, hắn càng thích.”

Lạc Vũ nghe vậy nhìn Vô Hoa liếc mắt một cái, sao người này lại nhắc đến Đông Thiên Vương rồi, lập tức cũng gật đầu nói: “Thất sách rồi, chắc phải vuốt lông hắn quá.” (*giống như lỗ chọc một con vật nổi giận xù lông lên, thì nên vuốt lông cho nó êm dịu xuống)

Vô Hoa vừa nghe Lạc Vũ nói một câu muốn vuốt lông, nhất thời nở nụ cười.

“Tính cách này của người, khó trách làm cho Vương nổi lên hứng thú.”

Cười lắc đầu, Vô Hoa vỗ bả vai Lạc Vũ:

“Bất quá người cũng không cần lo lắng, trước kia Vương không thích nam nhân.

Ta là bạn cùng đọc sách với hắn 15 năm, cũng đâu thấy hắn có gì lộn xộn đâu.

Mặc dù Vương hỉ nộ vô thường, đã quen tùy tâm sở dục, người cũng lười biếng, cả chuyện sửa sang lại quần áo cũng không làm tốt, về phương diện khác cũng rất được.”

“Người đây là tự giới thiệu về Vương của các người cho ta nghe sao?” Lạc Vũ ngẩng đầu.

Vô Hoa là có ý gì đây, làm nàng có cảm giác giống như bà mai đang làm mai làm mối vậy.

Vô Hoa vừa nghe cười ha hả không nói, đột nhiên lại quay đầu nhìn ba tiểu ma thú đi phía sau Lạc Vũ: “Là chúng nó làm có phải hay không?”

Vô Hoa đột nhiên nói ra một câu không đầu không đuôi, Lạc Vũ nghe vào trong tai cũng đã hiểu, hắn đây là đang nói lên tình hình tỷ thí trong đại hội.

Lạc Vũ thấy Vô Hoa cư nhiên hiểu rõ chuyện này, lập tức cũng không giấu diếm, gật đầu: “Chúng rất nghịch ngợm, xin lỗi, đoạt danh hiệu đệ nhất của người.”

Vô Hoa nghe vậy mỉm cười lắc đầu nói: “Có gì đâu, ta xuất môn ra ngoài du lịch 5 năm, lần này trở về là muốn lấy danh hiệu đệ nhất, vì muốn làm cho Vương không bị phiền lòng về việc này.

Vương thích nam nhân, bất quá chỉ là chuyện nhất thời mà thôi, có gì đâu mà lạ.

Người không nhận ra đâu, những người bên người hắn, tất cả đều là quyền thần của Đông Thiên, đã đi theo hắn 10 năm đến 20 năm.

Hắn chính là dùng bọn họ làm vui đùa, bọn họ cũng để cho hắn tự tiện cho khoái trá tâm tình hắn mà thôi.

Nhưng lại làm cho thái hậu bất an, tưởng rằng Vương gặp phải quái bệnh, tự mình an bài được sư điều trị.”

Nói đến đây, Vô Hoa bất đắc dĩ cười nhẹ.

Lạc Vũ nghe thế cũng hiểu rõ, thì ra là vậy.

Xem ra thuộc hạ của Đông Thiên Vương cũng không phải người thường, tính cách rất phù hợp với phong cách kiến trúc, tùy tâm sở dục, muốn điên liền điên.

“Cho nên, người đạt được danh hiệu đệ nhất cũng không có lỗi gì với ta, cho nên cũng không cần khách khí với ta.” Vô Hoa quay đầu nhìn ba ma thú, mỉm cười: “Bất quá ba tên này, thật đúng là làm cho người ta hâm mộ.”

Trong đấu trường tỷ thí, chờ hắn bình tâm tĩnh trí suy nghĩ kỹ liền phát hiện ra vấn đề.

Tuổi Lạc Vũ còn quá nhỏ, cho dù đã biết luyện chế được từ trong bụng mẹ, cũng không có khả năng đạt đến trình độ như ngày hôm nay đã thể hiện.

Hơn nữa cần thận xem xét viên đan dược, sẽ biết bên trong có huyền cơ, viên dược như vậy sao có thể luyện chế ra trong thời gian ngắn cho được.

Như vậy, trừ bỏ ba ma thú đi theo bên người Lạc Vũ, quả thật hắn cũng không nghĩ ra được lý do nào khác. “Nói rõ ra với ta như vậy sao, nhưng xin lỗi nha, ta sẽ không tặng cho ngươi một con.” Lạc Vũ nhìn Vô Hoa, nói năng lãnh đạm.

Vô Hoa vừa nghe nhất thời bật cười: “Ý của ta cũng không phải như ngươi nghĩ vậy, ta chỉ muốn nói là, nếu ngươi đã tìm đến đây, ngươi cần phải giải thích rõ với Vương.”

Lạc Vũ vừa nghe nghiêng đầu nhìn Vô Hoa.

Ngón tay Vô Hoa khẽ nhúc nhích, làm ra động tác của một người đang nắn viên thuốc, mỉm cười quay sang nhìn Lạc Vũ.

Lạc Vũ thấy vậy ánh mắt khẽ nhúc nhích, người này có cái nhìn thật sâu sắc, có tâm tư thật linh động.

Viên đan được kia, vốn là lấy nước tắm của Tiểu Hồng làm nguyên liệu chính, sau đó lại thêm vào không ít được liệu trân quý, không phải một sớm một chiều là có thể luyện chế ra được.

Tên Vô Hoa này cư nhiên có thể đoán ra manh mối tám, chín phần chỉ từ một viên đan được, tâm tình người này nếu thật sự nho nhã như vậy, rất đáng để kết giao bằng hữu.

“Ta có chút thất vọng về hắn.” Nếu Vô Hoa đã đoán ra, Lạc Vũ cũng thản nhiên thừa nhận.

Vô Hoa nghe vậy, trên nét mặt tươi cười mang theo nghiêm trang nói: “Yên tâm, Vương của ta sẽ không làm cho ngươi thất vọng, đến, ta tự mình nói cho ngươi nghe chút chuyện về Vương, để ngươi có thể hiểu biết thêm, đối với ngươi cũng không có hại...”

Sắc thu bắt đầu khởi động, Lạc Vũ và Vô Hoa chậm rãi nhắm hướng bên ngoài cung Đông Thiên Vương đi đến.

Gió thu lành lạnh, bắt chợt mang theo một chút ẩm áp.

Những ngày kế tiếp, Vô Hoa cũng không dẫn nàng đi gặp sư phó của hắn, cũng không dẫn đến hiệp hội được sư Đông Thiên.

Bởi vì, rất đơn giản, cách thức luyện chế viên đan được như vậy, Lạc Vũ chắc chắn sẽ cho bọn hắn biết, có lẽ sẽ có một ngày như vậy, nhưng tuyệt đối không phải bây giờ.

Mà Vô Hoa sau khi bàn luận với Lạc Vũ về chuyện luyện đan, có điểm choáng váng, hết chỗ nói rồi.

Cái gã đạt danh hiệu thứ nhất trong trận tỷ thí luyện đan, cư nhiên không hiểu cho lắm về cách thức luyện đan bằng đấu khí.

Chuyện này thật sự làm cho Vô Hoa muốn cười cũng không được, mà khóc cũng không phải.

Nguyên lai hắn nghĩ rằng, cho dù Lạc Vũ tạm thời luyện chế không ra viên đan được như vậy, nhưng nhất định phải biết cách luyện chế, thật không nghĩ tới, nàng là thường dân trong thường dân.

Ngày thứ ba, Vô Hoa hoàn toàn đánh mất ý niệm Lạc Vũ là đang “giấu nghề”, cũng không thảo luận cách luyện đan được với Lạc Vũ nữa.

“Bại bởi ngươi, không biết ta nên phục ngươi hay là nên tức giận nữa.” Hoàng hôn mặt trời lặn, Vô Hoa dẫn Lạc Vũ thưởng thức phong cảnh hết một ngày, vừa cùng Lạc Vũ trở về, vừa bóp bóp cái trán nói.

Lạc Vũ này không biết dùng đấu khí luyện đan, nhưng lại có biện pháp lạ lùng khác thay thế.

Hơn nữa đối với chứng bệnh “nghi nan hỗn tạp”, cách giải giải thích độc đáo như vậy, hắn có muốn nghĩ của chưa từng nghĩ tới, muốn nghe cũng chưa từng nghe nói tới.

Làm cho hắn thật sự là không biết nên bội phục, hay là nên bỏ qua một bên không để ý đến.

“Đừng nôn, thật dơ, Đông Thiên Vương muốn ta giao ra người, ta giao ra không được a.”

Ba ngày nay Lạc Vũ cùng Vô Hoa tiếp xúc, nàng có thể nhận ra bản tính thuần túy của hắn, vốn là một người đáng kết giao, lập tức cũng không tỏ thái độ như người xa lạ, cách nói năng của nàng trở nên không hề gò bó, kiêng kỵ.

Vô Hoa vừa nghe khoát tay lên vai Lạc Vũ, vừa đi lên cầu thang hướng phòng Lạc Vũ mà đi, vừa đùa giỡn nói: “Không nôn cũng được, người nhận ta làm ca ca đi, dạy ta bản lãnh của người, ta sẽ không nôn.”

“Được thôi.” Lạc Vũ gạt đầu một cái, đáp ứng tương đương dứt khoát.

Vô Hoa lại càng hoảng sợ.

Ở Vong Xuyên đại lục, đối với dược sư ai mà đem phương pháp luyện chế đan dược của mình giấu diếm, cho dù có nhận đệ tử đích truyền có đôi khi cũng không dạy hết.

Hắn bắt quá chỉ là nói giỡn, Lạc Vũ cư nhiên thật đúng là sáng khoái đồng ý rồi, này...

“Lạc Vũ, người cũng không nên đáp ứng quá nhanh, ta cũng không phải nói thật a.” Vô Hoa đứng trước cửa phòng Lạc Vũ, cười cười lắc đầu nói.

“Hành y cứu người, có cái gì mà không thể dạy nhỉ?” Lạc Vũ quay qua nhìn Vô Hoa.

Hành y tế thế, nàng cho rằng đáng phải phát dương quang đại, mà không phải bỏ xó, giữ cho riêng mình.

Y sư, dược sư, nếu phải là để cứu người, như vậy đã mất đi ý nghĩa rồi.

Bản lĩnh của nàng là trung y, cũng không ngại dạy cho người của Vong Xuyên đại lục dùng, chỉ cần có người nguyện ý học, hơn nữa có thiên phú là được.

Thấy Lạc Vũ nói chuyện một cách vân đạm phong khinh, nhưng cũng không phải nói cho có lệ. Vô Hoa liền cảm thấy vui sướng: “Tốt, tốt, ta sẽ lập tức chuẩn bị nghi thức kết bái.”

Mấy ngày nay Lạc Vũ dạy cho hắn về dược liệu, về cách vận dụng một ít dược liệu nấu thành chén thuốc, làm cho hắn rõ ràng cảm nhận được trung y rất là bất đại tinh thâm, sao lại có thể làm người ta không thích được.

Lạc Vũ nghe vậy cười cười, chỉ là nghi thức mà thôi, nàng cũng không chú trọng mấy chuyện này.

“Ha ha, Vô Hoa, người thật là có mắt biết nhìn người, kết bái huynh đệ với môn chủ Trung Võ Môn.” Ngay lúc Vô Hoa đang hưng phấn, Lạc Vũ vừa đóng cửa phòng, một thanh âm lười biếng truyền ra, đúng là tiếng của Đông Thiên Vương.

Lạc Vũ vừa nghe, mũi chân khê bước, đẩy ra cửa phòng đang đóng.

Chỉ thấy ngọn đèn dầu bên trong, nường theo nàng đẩy ra cánh cửa mà sáng ngời lên.

Mà ở trong đó, Đông Thiên Vương mặc một thân nguyệt nha trường bào màu trắng lãnh đạm, đang tà tà tựa người vào trên giường của nàng, trong tay cầm một chén rượu tiếp tục chơi đùa.

“Trung Võ môn chủ?” Vô Hoa nghi hoặc giơ lên mi.

Sao hắn lại chưa từng nghe nói qua có Trung Võ Môn.

“Môn phái quá nhỏ, làm cho Đông Thiên Vương chê cười rồi.” Tự nhiên hào phóng, Lạc Vũ cũng không kiêng kị Đông Thiên Vương, trực tiếp bước chân tiến vào.

Trung Võ Môn mới khởi bước thành lập, tất nhiên đối với thế lực cường đại của Đông Thiên ở Hỏa Ma, quả thật nhỏ đến không thềm để vào mắt.

Nàng cũng không có gì cảm thấy thẹn hoặc tránh né.

“Hao phí của ta ba ngày thời gian mới tra ra được, quả thật nhỏ yếu đến đáng thương.” Đông Thiên Vương tựa vào đầu giường, nhấp một ngụm rượu trong chén, thông thả cười tà tà nói.

Hắn mất thời gian ba ngày, mới tra ra được tại bên kia Hắc Thạch rừng rậm, Ngân Hồng trấn tại biên giới Hỏa Ma, Trung Võ Môn.

Huyết tẩy đầu lĩnh ở trấn nhỏ, sát phạt tất cả thế lực tồn tại.

Chỉ trong một đêm quật khởi tại Ngân Hồng trấn, dùng một loại đan dược thần kỳ mà độc bá một phương trong thời gian ngắn, Trung Võ môn chủ, Quân Lạc Vũ.

Lạc Vũ đi vào bên trong phòng, ngồi ở bên cạnh bàn, cầm lên bình rượu ngon mà Đông Thiên Vương mang đến, rót ra hai chén, tiện tay đưa cho Vô Hoa một chén, cũng tự nhấp một ngụm.

Thái độ nhàn nhã tự nhiên.

Đông Thiên Vương thấy thái độ Lạc Vũ không kiêu ngạo không siểm nịnh, trong mắt tà khí nổi lên.

“Thế lực nhỏ yếu như vậy cũng muốn hợp tác với ta, Quân Lạc Vũ, người đánh giá quá cao chính mình, hay nhìn thấp bốn vương?”

Bất chợt nghiêng người, Đông Thiên Vương nghiêng mắt đảo qua nhìn Lạc Vũ.

“Đông Thiên Vương, người nói ra lời này làm cho ta cảm giác được ta đã đánh giá quá cao về người rồi, người cho rằng Trung Vô Môn ta không có tư cách hợp tác với người sao?”

Lạc Vũ thong thả uống cạn chén rượu, ngẩng đầu nhìn Đông Thiên Vương liếc mắt một cái.

Đông Thiên Vương bị lời nói này của Lạc Vũ ngẹn một hơi, nhưng đôi mắt lại càng thêm phát sáng.

“Chỉ bằng viên đan dược kia của người sao? Quả thật không có tư cách.” Rượu nhiễm đỏ môi Đông Thiên Vương, không chút nào lưu tình nói.

Chỉ với một loại đan dược, cho dù có thể thay thế ma đan, cho dù có thể được hoan nghênh ở Ngân Hồng trấn, vậy thì sao chứ?

Viên đan dược kia, thủ hạ thánh dược sư của hắn đã hoàn toàn kiểm tra qua, bên trong ẩn chứa nhiều lắm một loại linh khí không biết tên và dược liệu.

Chính là tuyệt phẩm trong tuyệt phẩm.

Rất tốt, tuyệt đối tốt.

Nhưng là, bởi vì nó quá tốt, cho nên nhất định không thể luyện chế ra được với số lượng lớn.

Bởi vì dược liệu cần dùng rất trân quý, nguyên liệu nhất định phải được cẩn thận sàng lọc, chỉ có thể cho một số lượng rất ít người sử dụng, không thể rộng rãi đẩy mạnh.

Như vậy nó cũng không thể chính thức thay thế được giá trị của ma đan, đối với Đông Thiên của hắn mà nói, cùng Trung Vô Môn hợp tác, thậm chí bảo vệ Trung Vô Môn, cũng không có đạt được nhiều lợi ích.

Lạc Vũ nghe Đông Thiên Vương dứt khoát từ chối, cũng chậm rãi gật đầu nói: “Nếu ta đã dám tìm đến đây, ta đã sớm ước tính qua giá trị của chúng ta.

Nếu chỉ có một trăm, một ngàn viên dược như vậy, Trung Vô Môn quả thật không có tư cách hợp tác với Đông Thiên.

Bất quá, nếu ta nói ta có trên tay trên một vạn, thậm chí là vô cùng tận thì sao đây?”

Lời này vừa nói ra, thân thể Đông Thiên Vương có chút động đậy, ngồi dậy nhìn hướng Lạc Vũ.

Vô cùng tận, như vậy cũng có chút thú vị rồi.

Nếu thật có thể làm đến vô tận, dùng không cạn kiệt, như vậy ma đan quý giá sẽ trở thành dĩ vãng, Đông Thiên hắn sẽ dùng đan dược này cần quét ngang cả Hỏa Ma, độc bá thiên hạ.

Đôi mắt Đông Thiên Vương trở nên sâu thẳm.

Mà Vô Hoa thì trừng lớn ánh mắt, vô cùng tận, đây là cái khái niệm gì vậy? Ông trời à.

Đan dược tốt như vậy, vô cùng tận, Quân Lạc Vũ này rốt cuộc có nhiều đến bao nhiêu? Có bao nhiêu chuyện làm cho người ta phải rung động?

Nhìn sắc mặt bình tĩnh của Đông Thiên Vương, Lạc Vũ lại thong thả rót ra một chén rượu, nhẹ nhàng chơi đùa ở đầu ngón tay.

“Hơn nữa, ta còn có so với cái này rất tốt, càng thêm tinh khiết đây?” Vừa mới nói ra những lời rung động như vậy, Lạc Vũ lại tặc thêm một viên boom.

Còn có rất tốt, càng thêm tinh khiết?

Đông Thiên Vương cùng Vô Hoa nhìn nhau liếc mắt một cái, ánh sáng trong mắt có chút bức người rồi.

Không để ý đến động tác của hai người, Lạc Vũ tự rót tự uống, nhưng lại chuyển lời nói: “Bất quá, nếu không lọt vào mắt Đông Thiên Vương, cũng đành thôi vậy, Nam Vương, Tây Vương, Bắc Vương, cũng còn nhiều vị cùng ta hợp tác mà.

Trung Vô Môn ta có thứ tốt như vậy, không lo tìm không được người mua.”

Lời nói nhẹ nhàng hạ xuống, gió đêm thổi qua, phất lên mái tóc đen của Lạc Vũ, nhẹ nhẹ tỏa ra kiêu ngạo cùng tự tin.

Khí thế không có chút nào thua kém Đông Thiên Vương.

Nhìn mái tóc đen nhẹ phất phới của Lạc Vũ, Đông Thiên Vương chậm rãi cười, ánh sáng trong mắt càng thêm chói sáng, tà khí nói: “Quân Lạc Vũ, người thật sự làm cho bốn vương thích, mặc kệ là từ phương diện nào.”

“Ta có phải hay không nên nói một tiếng cảm ơn người?” Lạc Vũ thần nhiên lên tiếng.

Đông Thiên Vương nghe vậy liền cười, đứng dậy ngồi xuống cùng Lạc Vũ đối diện: “Tốt, Trung Vô Môn người sẽ được Đông Thiên ta bảo hộ, lợi nhuận ta chia cho người ba phần, bảo hộ Trung Vô Môn người từ nay về sau trên đất Hỏa Ma này không ai dám động đến.”

Ánh nền chiếu sáng, ánh lên gương mặt Đông Thiên Vương, đẹp đẽ kinh người.

“Không.” Lạc Vũ giương mắt chống lại đôi mắt Đông Thiên Vương: “Ta đến đây để hợp tác, không phải đến cầu người che chở.

Ta ra đan dược, người ra thế lực cùng quan hệ, lợi nhuận một người một nửa.”

Lời này vừa nói ra, đầu lưỡi Đông Thiên Vương hơi đảo qua khóe môi đỏ mọng, nói một câu: “Quân Lạc Vũ, khẩu vị của người cũng không nhỏ, muốn làm cho Đông Thiên ta làm con tốt của người.”

“Sai, là đối tượng hợp tác.” Lạc Vũ duỗi đầu ngón tay có chút lay động, đậm đậm cười: “Còn có, Đông Thiên mượn chuyện hợp tác này được đến thế lực, Trung Vô Môn ta muốn chia một nửa.”

“Ha ha.” Đông Thiên Vương nghe vậy nhất thời ngửa đầu cười to.

“Quân Lạc Vũ, người thật đúng là dám đề cập chuyện như vậy.”

“Ta chỉ là muốn cầu đến những gì ta đáng được thưởng.”

Đông Thiên Vương cười xong cúi đầu, khóe miệng tà tà giơ lên, duỗi đầu ngón tay chơi đùa bàn tay cùng chén rượu Lạc Vũ nắm trong tay: “Từ đó đến nay không ai dám nói chuyện hợp tác với ta kiểu như vậy.”

Lạc Vũ nghiêng cổ tay tránh đi tay Đông Thiên Vương, cũng mỉm cười: “Vậy đây là lần đầu tiên người ném thứ.”

“Nếu bốn vương không đáp ứng thì sao?” Đông Thiên Vương nhẹ giơ lên mi, nhìn không ra tức giận, nhưng lại cảm nhận được hai loại khí tức trái ngược nhau, đó là sát khí cùng niềm vui thú.

“Ta nói rồi ở Hỏa Ma không chỉ có Đông Thiên.” Lạc Vũ cũng nhướng mày nói.

“Người không sợ ta sẽ giết sạch Trung Vô Môn của người, người tuyệt đối không thể chạy thoát ra khỏi Đông Thiên, Đông Thiên ta không chiếm được, ta thà rằng phá hủy hủy.” Hai chân Đông Thiên Vương bắt chéo lại cùng nhau, giống như chính giống như tà.

“Đông Thiên Vương cho rằng ta lại lỗ mãng như thế đến đây hay sao?” Lạc Vũ cười.

Đông Thiên Vương nhìn Lạc Vũ cười, đáy mắt chảy qua ánh sáng và yêu khí địa cơ hồ làm cho người ta không dám nhìn hẳn, sợ hẳn câu mắt hỗn.

“Quân Lạc Vũ, không ai nói cho người bản tính của ta là như thế nào sao?” Đông Thiên Vương cũng cười nói.

Bên cạnh, Vô Hoa nghe vậy lập tức không ngừng nháy mắt với Lạc Vũ, Đông Thiên Vương hỉ nộ vô thường, nhưng tin tức này cũng rất dễ dàng điều tra ra được.

Nhưng Lạc Vũ lại không nhìn Vô Hoa ra hiệu cho nàng, cùng Đông Thiên Vương đối mặt.

“Người đã nghĩ như vậy, chúng ta đây nhân tiện thử...”

“Vương.” Lời nói tà khí pha lẫn băng hàn lạnh thấu xương còn chưa nói hết, bên ngoài phòng đột nhiên đi vào một người, kẻ tai nói nhỏ với Đông Thiên Vương, vị này đúng là một trong sáu “cây cỏ” xinh đẹp ngày hôm ấy.

“Ác.” Đông Thiên Vương vừa nghe, ánh mắt khê biến, tầm mắt quét về phía Lạc Vũ.

84. Chương 84

Lạc Vũ thấy vậy cũng không có phản ứng gì, lại tra ra thêm tin tức gì của nàng rồi?

Nàng đây cũng chẳng có gì phải e ngại bọn họ tra cả.

Ngọn đèn dầu chấp chờn, chiếu rọi lên sắc mặt yêu khí của Đông Thiên Vương, nương theo thần thái càng ngày càng cao thâm khó lường, tà khí càng thêm kinh người.

“Có thật không?” Một lúc sau, Đông Thiên Vương mới trầm giọng nói.

“Tin tức này tuyệt đối đáng tin cậy.” “Cây cỏ” xinh đẹp khom người báo cáo.

Đông Thiên Vương nghe vậy, môi chậm rãi gợn lên, trên mặt phóng ra nét tươi cười đoạt hồn nhiếp phách, sung sướng giống như ông trời cho đổ cơn mưa màu hồng xinh đẹp.

Cho dù là người trầm ổn như Lạc Vũ, cũng xém chút nữa bị thất thần rồi.

Tên nam nhân này quá tà khí rồi nha.

Nhìn xuống thấy biểu tình Lạc Vũ vẫn tương đương trầm ổn, tâm tình Đông Thiên Vương đột nhiên tốt hơn rất nhiều: “Không hổ là người mà ta xem trọng, quả nhiên rất hợp với ý ta.”

Một câu nói không đầu không đuôi, làm cho Lạc Vũ và Vô Hoa đều hai mặt nhìn nhau.

Có ý gì đây?

“Vương, có ý tứ gì?” Sau một chút kinh ngạc, Vô Hoa nhìn tâm tình Đông Thiên Vương vô cùng tốt nên hỏi.

Đông Thiên Vương cũng không dối gạt hẩn, nhéo lên một chút cằm của mỹ nam tử vừa mới báo tin.

Nam tử xinh đẹp tuyệt trần như hoa lan lập tức nói: “Phạm Đế thành có chính biến.”

“Phạm Đế thành có chính biến?” Thanh âm Vô Hoa vút cao lên.

Cùng khắc, Lạc Vũ cũng kinh ngạc ngược nhìn mỹ nam tử, bỏ qua một bên tình thế đang giằng co với Đông Thiên Vương.

Phạm Đế thành, ở vị trí trung tâm của Hỏa Ma, địa thế hiểm trở, dễ thủ khó công, đây chính là một tấm chắn do trời đất ưu ái tạo nên.

Thế lực không lớn, nhưng lại chiếm cứ địa phương mấu chốt nhất ở Hỏa Ma, mà thế lực bốn vị thiên vương phân biệt chia theo bốn phương.

Nếu muốn mở một con đường buôn bán thông suốt qua các thế lực thiên vương, đều phải đi qua Phạm Đế thành.

Phạm Đế thành một mình chiếm cứ hết thiên thời, địa lợi, nhân hòa, vị trí tòa thành này rất rất quan trọng.

Đồng thời, cũng bởi vì nó vô cùng quan trọng.

Cho nên, tứ vương ở bốn phương không có lỗ mũi tiến đánh, vừa có chút động tác, sẽ bị ba vị thiên vương khác điên cuồng chống lại.

Dù sao, cả bốn vị vương đều muốn chiếm lấy vị trí này.

Cũng bởi vì bọn họ không có tuyệt đối nắm chắc, cho nên cũng không có ra tay.

Bởi vậy Phạm Đế thành là điểm áp chế lẫn nhau của các thiên vương, từ đó thế lực phát triển càng thêm lớn mạnh.

Đến bây giờ, thế lực mặc dù không bằng tứ đại thiên vương, nhưng cũng tuyệt đối không thể coi thường.

Thủ hạ của Phạm Đế thành chủ có tứ đại tướng, dưới gối có bảy người con trai, tất cả bọn họ đều là tuyệt đỉnh cao thủ, là nhân tài có mưu lược.

Tùy tiện đưa ra một người, cũng đều là nhân vật có thể tự mình đảm đương trọng trách.

Có những nhân tài tuyệt đỉnh và đoàn kết nhất trí như vậy, khiến cho Phạm Đế thành giống như một cây thang vững chắc bằng vàng, mà bốn vị thiên vương không dám xâm phạm.

Mà bây giờ, Phạm Đế thành lại xảy ra chính biến, đây là thật hay giả?

“Phạm Đế thành chủ bệnh nặng, bảy Vương tranh quyền, bốn vị đại tướng độc lập tách ra, Phạm Đế thành sắp đến hồi chia rẽ nhau rồi.” Mỹ nam tử chậm rãi tiếp tục nói trong ánh nhìn kinh ngạc của Lạc Vũ và Vô Hoa.

“Cơ hội tốt.” Đôi mắt Vô Hoa nhất thời sáng ngời lên, một nắm đấm mạnh mẽ nắm xuống.

“Quả thật đây là một cơ hội tốt, ba vị thiên vương kia cũng đã bắt đầu di chuyển rồi.” Mỹ nam tử tận lực áp chế hưng phấn trong giọng nói.

“Vương...” Vô Hoa lập tức quay đầu.

Phạm Đế thành xảy ra chính biến, chư Vương tranh quyền, đây chính là cơ hội ngàn năm khó gặp, cần nuốt Phạm Đế thành vào thế lực của mình, như vậy chẳng khác nào đạt đến một con đường đi thông đến thế lực ba vị thiên vương kia, đây tuyệt đối cũng là cái chần thiên nhiên tuyệt vời. (*các người con của chủ thành tranh làm thành chủ)

Đến lúc đó, còn có thể sợ tam vương kia sao.

Đông Thiên Vương nắm tay Lạc Vũ, đáy mắt lóe lên tà mị: “Muốn ta chịu thiệt đáp ứng điều kiện của người cũng được.

Bất quá ta muốn xem biểu hiện của người lúc này đây.”

“Có ý tứ gì?” Lạc Vũ quay đầu nhìn Đông Thiên Vương liếc mắt một cái, giã tay ra khỏi tay Đông Thiên Vương.

“Phạm Đế thành bề môn, trong giai đoạn này chỉ cho thánh được sư không thuộc về bất kỳ một thế lực thiên vương nào tiến vào.” Mỹ nam trầm giọng tiếp lời.

Quả thật là không chút nào dấu diếm Lạc Vũ, cũng không lấy phương diện này cùng nàng nói chuyện hợp tác.

Không biết đây vốn là bản tính của Đông Thiên Vương hay là hấn quá mức tự tin.

Lạc Vũ vừa nghe, tâm tư trong đầu âm âm suy nghĩ, đây là lúc Đông Thiên Vương cần dùng đến gương mặt của nàng, khó trách vừa rồi hấn nhìn xem nàng như vậy.

Hai ngày nay nàng nói chuyện phiếm với Vô Hoa mới biết được, chuyện về các thánh được sư tại Hỏa Ma đều có ghi chép lại, những người này là thuộc về thế lực nào, nhìn xem một chút quyển sổ là hiểu ngay gốc gác của một thánh được sư.

Nhưng chỉ có nàng, một người đột nhiên toát ra ở giữa đường, không hề có bất cứ ghi chép nào trong bất cứ thế lực nào của tứ thiên vương, nàng đánh bại các thánh được sư, nhưng lại là một cao thủ độc lại độc vãng.

“Đừng có đàm điều kiện với ta, nếu người giúp ta đoạt được Phạm Đế thành, ta sẽ đồng ý các điều kiện của người, giúp các người vũng vàng tại đây, cũng sẽ bảo vệ các người.

Bản thân ta muốn nhìn người rốt cuộc có bao nhiêu đại bản lãnh, dám theo ta đòi phân chia lợi ích.

Nếu không, người thử xem ta có nổi máu điên lên phá hủy hết thấy hay không.” Tâm tư của Lạc Vũ chỉ mới rục rịch một chút, Đông Thiên Vương lại giống như nhìn thấu ý nghĩ của nàng, cười tà tà nhìn Lạc Vũ nói.

Thần sắc lười biếng, tà khí bốc cao.

Nhưng sâu trong đôi mắt là tuyệt đối lãnh khốc và tức sát.

Lạc Vũ biết những lời này của hắn là nghiêm túc.

Lập tức vươn tay chậm rãi đổ ra một chén rượu, đầu ngón tay gõ nhẹ trên mặt bàn.

Cứ như vậy giúp Đông Thiên Vương được đến Phạm Đế thành, mà nàng lại không chiếm được bao nhiêu lợi ích, điểm này cũng quá...

“Vương, ta cũng muốn đi.” Mà ngay lúc Lạc Vũ đang cân nhắc, Vô Hoa hưng phấn nói với Đông Thiên Vương.

“Theo như sự tính toán của ta, cây Vân Gian Hoa của thành chủ Đế Phạm Thành sẽ nở hoa trong thời gian này, ta muốn đi đoạt nó về...”

“Tốt, cứ quyết định như vậy đi.”

Vô Hoa còn chưa nói hết câu, Lạc Vũ vừa nghe đến Vân Gian Hoa liền vỗ cái bàn đồng ý.

“Bất quá, ta muốn một mảnh Vân Gian Hoa.”

Vân Gian Hoa, đây là một trong những dược liệu quan trọng để điều chế thuốc cho Vân Thí Thiên, nàng đã tra cứu rất nhiều sách nhưng vẫn chưa tìm ra được nó ở chỗ nào, hôm nay cơ nhiên có thể nghe thấy đến, như vậy còn cần gì phải bàn nữa.

Cho dù có bắt nàng một người một ngựa đi cướp lấy Phạm Đế thành cho Đông Thiên Vương, sau đó hẳn chỉ cần đưa cho nàng Vân Gian Hoa, thì tất cả mọi chuyện đều không cần phải bàn cãi nữa.

Tinh thần Lạc Vũ hoàn toàn phấn chấn lên rồi.

Đông Thiên Vương nhìn thái độ Lạc Vũ đột nhiên chuyển biến, đôi mắt yêu mị chợt lóe: “Được, chỉ cần người chiếm được Phạm Đế thành cho ta, sau khi trở về ta sẽ đáp ứng yêu cầu của người.”

“Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy.” Lạc Vũ vươn tay ra nhìn Đông Thiên Vương.

Đông Thiên Vương nghe Lạc Vũ nói ra một câu ngầm nhắc nhở, nhất thời ngẩng đầu cười to: “Quân tử, Đông Thiên Vương ta không phải là cái gì quân tử, bất quá, lời ta nói so với quân tử lại trọng ngàn cân.”

Dứt lời, tay vươn ra, “bịch” một tiếng, cùng Lạc Vũ vỗ tay với nhau.

Lạc Vũ thấy vậy, khóe miệng nhất thời giương lên vẻ tươi cười, cảm thấy tên Đông Thiên Vương này cũng không đến nỗi đáng ghét, nhìn qua cũng là người ngay thẳng nhĩ.

Băng tuyết tan rã, lạnh nhạt thối lui, tươi cười thật tình vui mừng vừa hiện, đã không như nụ cười lãnh đạm có lệ như ngày thường.

Đông Thiên Vương nhất thời nhẹ gờ gờ lên mi.

Bàn tay đang vỗ tay với Lạc Vũ đột nhiên đảo ngược lại nắm chặt tay nàng, tà khí nói.

“Trở thành người của ta, ta còn có thể đáp ứng người những điều kiện rất tốt khác.”

Lạc Vũ vừa biết Đông Thiên Vương là nhất thời thích nam nhân, chính nàng mặc một thân nam trang cũng không có ngại ngùng gì rồi, vì hấn vốn không thích nam nhân nha.

Lập tức, trở tay vỗ vỗ bả vai Đông Thiên Vương, tâm tình cực kỳ tốt, đứng lên cười nói: “Trở thành người của ta đi, ta cũng có thể đáp ứng người càng nhiều ưu việt nha.”

Đông Thiên Vương nghe vậy sửng sốt, ngay sau đó chậm rãi cười toe toét.

Cả ngày đánh nhau, hôm nay còn bị nhận trác trúng mắt, nam nhân bị hấn coi trọng lại đùa giỡn hấn.

“Cái này hả, cũng không có gì là không thể, nhân tiện cũng có thể nhìn xem người có bản lãnh áp đảo ta hay không mới được...”

Gió đêm mát mẻ, một vòng trăng tròn treo giữa không trung.

Ánh sáng trong trẻo lạnh lùng chiếu ra từ phía chân trời, đem mặt đất bao phủ một mảnh ngân quang mờ lung, hết sức xinh đẹp.

Dõi mắt trông về phía xa, ngọn đèn chiếu ra hình ảnh một người.

Thí Thiên, ta có tin tức Vân Gian Hoa rồi, chờ ta, chờ ta đoạt đến cho người, ta sẽ cố gắng tìm hết các được liệu trong thời gian ngắn nhất, người hãy chờ ta.

Tâm tình liên tục, vong xuyên hư không.

Theo ngọn gió đêm trong trẻo lạnh lùng, bay lên.

Mà lúc này ở Vọng Thiên Nhai.

Trong tầng dưới chót của Băng Cung, một phòng nhỏ huyền sắc ngọc thạch. (*ngọc thạch màu đen)

Hơi lạnh nhẹ nhàng thấm thấu từ bên ngoài phòng vào đây, không lạnh, không nóng, độ ẩm vừa phải, sáng bóng mà mát lạnh.

Một đầu tóc bạc tùy ý thả xuống, Vân Thí Thiên đứng trong phòng ngọc thạch, mi sắc là một mảnh lạnh như băng nhìn Vân Khung.

Mặt không có chút máu, một tia nhân khí cũng không có.

Nếu không phải cứ cách vài phút, còn có một chút hô hấp nhẹ nhàng, không ai sẽ nghĩ rằng nàng còn sống.

“Vương thượng, ta không ngờ tới sẽ trở nên như vậy, muốn mắng muốn giết, Vô Tâm không có một câu oán hận.”

Bên cạnh, Phong Vô Tâm quỳ gối bên chân Vân Thí Thiên, vẻ mặt hối hận như người chết.

Ngày nọ, hấn đem nước thuốc của Lạc Vũ đưa đến cho Vân Thí Thiên, pha loãng ra cho Vân Khung uống.

Cứ nghĩ rằng cho dù trị không hết cho Vân Khung, ít nhất cũng có điểm khởi sắc, hoặc là không chế được.

Dù sao, linh khí trong bình rất đậm đặc.

Nhưng là, không ngờ rằng, vết thương cũ không cách nào điều dưỡng của Vân Thí Thiên lại tốt lên rất nhiều không hề phát tác, cơ hồ có thể khôi phục giống như lúc vết thương cũ không phát tác.

Nhưng sau khi cho Vân Khung uống, thương thế lại càng thêm trầm trọng, vài lần ngừng hô hấp.

Nếu không phải Tinh Túc Nhị Thập Bát Tôn Giả hao hết công lực cùng liều cái mạng già, Vân Khung đã sớm...

Mà không phải giống như người thực vật như bây giờ.

Phong Vô Tâm cơ hồ áy náy muốn chết, nếu không phải Vọng Thiên Nhai còn cần hấn, hấn đã sớm đâm đầu chết trước giường Vân Khung rồi.

Vân Thí Thiên không có mở miệng, chỉ tập trung nhìn gương mặt không còn chút máu của Vân Khung.

Một lúc lâu sau mới chậm rãi đi tới, đầu ngón tay lạnh như băng phất qua đôi gò má trắng bệch của Vân Khung, độ ẩm này, có thể sánh bằng với hân.

“Tỷ, người ráng chống đỡ, ta nhất định sẽ không để cho người chết.”

Thanh âm trầm thấp mà tuyệt đối lạnh khốc vang lên trong phòng ngọc thạch, tiếng nói leng keng không cách nào kể rõ tâm tình phức tạp.

Trong căn phòng nhỏ hẹp, thanh âm nhẹ nhẹ dội lại.

Làm cho Phong Vô Tâm hít sâu vào một hơi, đầu càng cúi thấp xuống.

Nếu Vân Khung bởi vì hân mà chết, như vậy cho dù tình cảm giữa quân vương và Lạc Vũ có sâu đậm đến cỡ nào đi nữa, cũng không thể khôi phục đến như trước kia.

“Đứng lên, lần sau còn dám tự ý quyết định, ta róc thịt của người ra.” Thanh âm trầm thấp lại vang lên, Vân Thí Thiên mạnh mẽ xoay người lại, không có nhìn Vân Khung, băng lãnh cực kỳ nói.

“Vương thượng...”

“Tiếp tục làm chuyện của người đi, trước khi người chết báo tin tức đến cho ta.” Mặt Vân Thí Thiên không chút thay đổi, đi nhanh ra khỏi phòng.

Phong Vô Tâm nghe vậy, rất nhanh đứng lên, trầm giọng đáp lời, đi theo Vân Thí Thiên ra ngoài.

Đây là muốn hân tiếp tục tìm Lạc Vũ.

“Vương thượng, Đế Phạm Thiên bên kia đã ngo ngoe muốn động, bây giờ Phong Nhai đang...”

“Dem tất cả dị động toàn bộ báo lên cho ta.”

“Vâng.”

Băng Cung lạnh tuyết, băng khí nhẹ nhàng bay lên, thanh âm băng lãnh dứt khoát không thua gì hàn băng vang lên.

Hai vị lãnh đạo vĩ đại của Vọng Thiên Nhai ngã xuống.

Thế lực khắp nơi ở Phật Tiên Nhất Thủy bắt đầu có điểm động tác muốn ra trận.

Phạm Thiên Các bắt đầu ngo ngoe muốn di chuyển, liên lạc bát phương chư hầu.

Sơn vũ dục đến Phong Mãn Lâu, Phật Tiên Nhất Thủy, Vọng Thiên Nhai sắp có biến động lớn rồi. (*điềm xấu)

Cuối mùa thu, chỉ có lá vàng bay múa, lá rụng về cội.

Phật Tiên Nhất Thủy, bão táp sắp đến rồi, mà Hỏa Ma bên này, tứ phương cũng bắt đầu khởi động rồi.

Sa mạc mịt mờ, những hạt cát vàng óng ánh, liếc mắt một cái không thấy điểm cuối, nương theo gió ngày mùa thu sà sạt thổi qua, đầy trời tro bụi vô tận.

Sa mạc vàng óng ánh, thê lương mà hùng tráng.

Mà ngay lúc này, trong sa mạc liếc mắt một cái nhìn không thấy cuối, một chuyến bốn người đi trong đó.

“Nhớ kỹ, đan dược này là dùng dược liệu này với phân lượng này, tăng thêm trình tự cùng thủ pháp, người cũng đừng nhầm lẫn phân lượng, như vậy thành quả tạo ra sẽ không phải loại đan dược này rồi.”

Ngồi trên ma thú cừu cấp Xích Lạc, Vô Hoa tạm thời chỉ dẫn Lạc Vũ cách luyện đan dược tạm thời nhìn qua như luyện bằng đầu khí.

Muốn giả mạo thánh dược sư tiến vào Phạm Đế thành, mặc kệ y thuật của Lạc Vũ cao đến đâu.

Bắt buộc phải qua một cửa kiểm tra luyện chế đan dược bằng đầu khí, nếu không...ngay cả đô thành cũng vào không được.

Bởi vậy, Vô Hoa không còn biện pháp nào cả, không thể làm gì khác hơn là trên đường đi tới, chuyên chọn ra cách đối trá nhất chỉ dạy Lạc Vũ để qua cửa.

“Ta thật là nhìn lầm người rồi a, cứ nhiên tìm đến một người giả mạo được sư.”

Lạc Vũ đang nghe Vô Hoa giảng giải, một thanh âm lười biếng pha lẫn tiếng cười tà vang lên, không phải một đường đi theo tới Đông Thiên Vương còn có thể là ai.

Lạc Vũ nghe vậy quay đầu lại nhìn Đông Thiên Vương mỉm cười: “Người nên cảm thấy vinh hạnh.”

Một thân màu lam trường bào, Đông Thiên Vương ngồi trên Xích Lạc, nghe vậy nhất thời cười ha ha.

Hắn nhìn lầm người, cứ nhiên là vinh hạnh của hắn a.

Có dũng khí nói những lời này với hắn, Lạc Vũ đúng là người thứ nhất.

“Huynh đệ của ta bản lĩnh rất cao, mặc dù hắn không thể luyện đan bằng đấu khí.” Vô Hoa nghe vậy nở nụ cười, quay đầu nhìn ba ma thú đi theo Lạc Vũ.

Có thể làm cho bọn họ nhìn lầm, còn không phải là do ba cái tên này tạo thành sao.

Mà lúc này, Tỳ Hưu đang chở Tiểu Ngân cùng Tiểu Hồng, chậm như rùa thong thả đi phía trước bốn người.

Phạm Đế thành tọa lạc tại vị trí trung tâm Hỏa Ma, không phải ở vùng sông nước phồn hoa cực kỳ, liễu xanh phát phối, mà là tại trung tâm sa mạc.

Sa mạc mịt mờ bao vây lấy Phạm Đế thành giàu có màu mỡ ở trung tâm, một cái chốn thiên nhiên, bất cứ ai muốn công kích Phạm Đế thành cũng không có chỗ nào ẩn trốn được.

Mịt mờ sa mạc, đầy đất vàng óng ánh.

Cảnh sắc mênh mông như vậy, làm cho hai tên tiểu tử Tiểu Ngân và Tiểu Hồng, toàn bộ tâm tư đều nhào hết vào trong hạt cát mắt rời.

Vừa lại cộng thêm khó được mỗi ngày nghe Vô Hoa và Lạc Vũ líu ríu bàn luận về cách luyện chế đan dược.

Thừa dịp này, ba ma thú gom lại một chỗ, tự do tự tại chạy trên sa mạc.

Lúc này, Tỳ Hưu ở phía dưới, Tiểu Hồng chính giữa, Tiểu Ngân nhỏ nhất nên bò lên trên lưng Tiểu Hồng, nhắm mắt lại vừa ngủ vừa đi.

Bản lĩnh như vậy, chỉ sợ cũng chỉ có Thôn Vân Tỳ Hưu mới có thể làm đến.

“Nếu ta không nhìn lầm, tên kia chính là Thôn Vân Tỳ Hưu đi.” Theo ánh mắt của Vô Hoa nhìn thoáng qua ba ma thú, Đông Thiên Vương chậm rãi nói.

“Hảo nhân lực.” Lạc Vũ thừa nhận.

Lúc đầu, nhìn bộ dáng này của Tỳ Hưu, ngay cả đám người Yến Trần cũng nhìn không ra nó vốn là ma thú gì, thái độ đối đãi nó giống như với mấy con ma thú khác.

Nhân lực của tên Đông Thiên Vương này thật sự là quá cao rồi.

Trái tim nhớ đến chút chuyện cũ, Lạc Vũ kín đáo thở dài, nhớ tới đám người Yến Trần, ôi, thật là không đáng nhắc tới.

“Ta cho người một thành, người đưa nó cho ta được không?” Đông Thiên Vương cười tà nhìn về phía Lạc Vũ.

Lạc Vũ nghe vậy bàn tay phải phủi phủi mặt cát trên người, vẻ mặt nghiêm trang nói: “Được đồng, dám có ý định muốn chiếm ma thú của chủ nhân làm của riêng, tâm địa người cũng quá độc ác nha.”

“Cười khúc khích.”

“Phốc...”

Một câu “được đồng”, nhất thời làm cho Vô Hoa và Mặc Hiên mỹ nam tử lạnh lùng ngày ấy bị Đông Thiên Vương hôn, nhất tề cười ra tiếng.

Phạm Đế thành chỉ cho phép thánh được sư tiến vào, bốn vị thiên vương là không thể nào được cho phép vào thành, bất quá nếu thánh được sư mang theo được đồng và người hầu đi theo cùng nhau tiến vào, đương nhiên là được cho phép.

Một nơi mầu chốt và thế cục rối loạn như thế, Vương của bọn họ sao có thể không đến cho được.

Bởi vậy, Đông Thiên Vương chần nhiep một phương của bọn họ, bị trở thành được đồng của “thánh được sư” Lạc Vũ.

Bất quá, Lạc Vũ này quả nhiên là dám kêu ra tiếng.

Mà Đông Thiên Vương thì lại tự tiểu phi tiểu, giống như giận lại không phải giận nhìn Lạc Vũ.

Trên mặt làm ra vẻ “người sớm muộn gì cũng là người của ta, cho nên ta chấp nhận người làm càn trước mặt ta, xem như đây biểu hiện thân thiết không câu nệ của tình nhân với nhau.”

Lạc Vũ nhìn vẻ mặt Đông Thiên Vương như không khí, trực tiếp không thèm nhìn.

“Ta nói Vô Hoa nè, ta cảm giác được được này...”

“Ngao...”

Lạc Vũ vừa quay đầu lại thảo luận một chút cách luyện đan bằng đấu khí để có thể tiến vào Phạm Đế thành, lời nói còn chưa hết, Tỳ Hưu vừa nhắm mắt ngủ vừa đi đột nhiên dừng chân lại.

Gầm nhẹ lên một tiếng, mở mắt ra.

“Có chuyện rồi.” Lạc Vũ kèm cương Xích Lạc lại.

“Không cảm giác ra được.” Mặc Hiên, thiếp thân hộ vệ của Đông Thiên Vương, rất nhanh nhìn quét chung quanh liếc mắt một cái, hoàn toàn im lặng không có gì dao động, lại nhìn xuống ma thú chín cấp Xích Lạc cũng không có gì phản ứng, hăm trầm giọng nói.

Xích Lạc, là ma thú chuyên môn dùng để đi trong sa mạc.

Đối với những nguy hiểm ẩn giấu trong sa mạc, còn nhạy cảm hơn so với ma thú mười một, mười hai cấp.

Cho nên, bọn họ mới tuyển chọn cấp bậc ma thú thấp như thế này, mà bây giờ Xích Lạc không có chút phản ứng nào cả.

“Tỳ Hưu mấy cấp rồi?” Lời nói của Mặc Hiên vừa rơi xuống, Đông Thiên Vương đột nhiên nhìn Lạc Vũ hỏi.

“Mười bốn.” Ánh mắt Lạc Vũ chuyên chú nhìn bốn phía.

“Mười bốn cấp?” Mặc Hiên và Vô Hoa kinh ngạc nhướng mày, tên này cư nhiên là mười bốn cấp Thôn Vân Tỳ Hưu.

Ông trời à, cấp bậc đã cao đến bậc này rồi.

Đông Thiên Vương nghe vậy cũng nhướng mi nhìn thoáng qua bốn phía, ngay sau đó tà khí cười: “Như vậy được đồng đành phải trông cậy vào sư phụ rồi.”

Mà ngay lúc thanh âm đùa bỡn của hắn vừa mới hạ xuống.

Sa mạc đang bình tĩnh đột nhiên có chút dị động, thanh âm sần sật giống như gió lớn hây hẩy thổi quét trên mặt, từ bốn phương tám hướng bay lên mà đến.

Trên sa mạc, hạt cát bay nhanh, giống như nhắm thẳng vào bốn người bọn họ.

Thôn Vân Tỳ Hưu mở mắt ra nhìn thoáng qua sa mạc, dừng chân một chút.

Không phản ứng, bản lĩnh của nó là khổng chế đất chứ không phải hạt cát.

Lập tức, nhảy dựng lên, nhảy lên trên lưng Xích Lạc đang bắt đầu táo bạo bất an, tiếp tục từ từ nhắm hai mắt ngủ. (*ayy! Cái tên Tỳ Hưu này quá vô sỉ a, cứ như vậy đã ngủ)

Hai ngày trước quá hưng phấn, đi hơi bị nhiều nha, hôm nay ngủ bù mới được.

Mà Tiểu Hồng cùng Tiểu Ngân cũng nghiêng mắt nhìn thoáng qua, nhất tề cúi đầu, tiếp tục ngủ. (*2 tên này cũng không kém >_<)

Gió di chuyển hạt cát, sa mạc đang bình tĩnh đột nhiên nổi lên sát khí đập vào mặt mà đến.

Lạc Vũ không chế Xích Lạc đang bắt đầu xao động bất an, mắt gắt gao nhìn chăm chú thứ gì đó đang không ngừng cung di chuyển, hướng bọn họ mà đến.

“Có người không chào đón chúng ta đến?”

“Thông minh.”

Đông Thiên Vương vỗ tay, rất hài lòng sự thông minh của Lạc Vũ.

Phạm Đế thành có thể trở thành nơi làm cho bốn vị thiên vương Đông, Nam, Tây, Bắc nhìn trúng, đương nhiên không thể không có mai phục tứ phía trong sa mạc đề phòng bọn họ, nếu không những thương nhân bình thường sao có thể đi qua được.

Mà ngay này xu thế tràn đến hung mãnh, sát khí cơ hồ ngưng khắp cả sa mạc.

Nhất định là có người không chào đón bọn họ, cố ý thao túng mấy thứ này.

“Bảy Vương đoạt vị, tứ tướng độc lập tách ra, lúc này sợ là có người không muốn có thánh được sư đi qua nơi này, tiến vào Phạm Đế thành chữa bệnh, kéo dài tuổi thọ cho thành chủ.”

Đông Thiên Vương cười tà kéo qua chín cấp Xích Lạc, cư nhiên tựa vào phía sau Lạc Vũ.

Nhìn qua là quả thật giống một được đồng ý lại sư phụ của mình.

Lạc Vũ thấy vậy liếc mắt Đông Thiên Vương một cái, tay áo báo trắng nổi đột nhiên vung lên đánh về hướng mấy thứ gì đó đang pháp phòng tiến đến trên sa mạc.

“Ầm.” Trong nháy mắt chỉ thấy một mảnh bụi đất bay lên.

Ngay sau đó từ bên dưới hạt cát bị đánh văng tung tóe, lộ ra thân hình màu đỏ của những con rắn lớn bằng ngón tay.

“Xích Luyện Cừu Hồng.” Vô Hoa thấy vậy hơi lớn tiếng quát, sắc mặt đột nhiên khê biến.

Xích Luyện Cừu Hồng, tám cấp ma thú, cấp bậc không cao.

Nhưng là chúng nó mạnh mẽ ở chỗ thành quần kết đội, độc tố nặng vô cùng.

Chỉ cần vừa nghe thấy có mùi máu tươi, có hơi thở của vật còn sống, sẽ liên tiếp mà đến, rậm rạp trên cả vụn con.

Không gặm hết xương, uống hết giọt máu cuối cùng của con mồi, chúng tuyệt đối không đi.

Vốn là một trong những ma thú làm cho người ta sợ hãi nhất trong sa mạc.

Mà lúc này, trong biển cát sa mạc mênh mông, vô hạn vô biên nhìn không tới cuối.

Huy động quy mô lớn như vậy, cho dù Xích Lạc biết bay, phỏng chừng cũng chạy không thoát trận thế như bây giờ.

“Tiền vốn bỏ ra không ít a.” Đông Thiên Vương nhìn lướt qua, nhẹ ngoéo lên khoe miệng, tà khí cười cười, hai tay nhàn nhã ôm ngực, trốn ở phía sau Lạc Vũ.

“Không thể để mấy con này thấy máu, không thể bị nó cắn trúng, Lạc Vũ, người...” Vô Hoa nhìn Đông Thiên Vương của bọn họ làm ra vẻ muốn Lạc Vũ xử lý mấy thứ này, hẩn lo lắng nhìn Lạc Vũ.

“Công tử, chúng ta...” Mi sắc Mặc Hiên thâm trầm.

Bọn họ không ra tay, cứ như vậy để cho tên thánh được sư giả mạo này ra tay sao?

Tình huống này, sợ rằng... Không phải hấn xem nhẹ khả năng của Quân Lạc Vũ, hấn cũng không muốn để mạng lại ở chỗ này nha.

“Chúng ta hãy chờ xem thủ đoạn của sư phụ đi.” Đông Thiên Vương tươi cười đầy mặt, thanh âm truyền đến từ phía sau Lạc Vũ, mị hoặc tận xương, làm cho phía sau cổ của người ta ngứa ngứa.

Lạc Vũ quay đầu qua một bên đầu, nghe vậy đậm đậm cười nói: “Như vậy sư phụ sẽ để cho đồng nhi đại khai nhãn giới.”

Một tiếng gọi đồng nhi làm cho Vô Hoa da thịt tê rần, ốc nổi rớt lộp bộp, mà Đông Thiên Vương lại càng thêm cười tà khí.

Lời vừa hạ xuống, Lạc Vũ quét mắt nhìn mấy con Xích Luyện Cửu Hồng bay nhanh mà đến, cổ tay đột nhiên hướng phía dưới dề xuống.

Chỉ nghe một tiếng vang lên, Xích Luyện Cửu Hồng ở chung quanh đang xông đến bốn người, đột nhiên bị chưởng lực đánh vào cát của Lạc Vũ, làm bọn chúng đang ẩn núp dưới cát bị văng lên giữa không trung.

Lạc Vũ thấy vậy, đầu ngón tay bắn ra một đạo ngân hồng bắn ra.

Ngân hồng chợt lóe, nhanh như tia chớp, đã quay trở lại.

Nhanh đến nỗi, Vô Hoa và Mặc Hiên không nhìn thấy rõ chuyện gì cả.

Mà Đông Thiên Vương tựa người vào sau lưng Lạc Vũ cũng khẽ nhíu khóe mắt, nòng dùng vũ khí gì vậy? Tốc độ thật nhanh, hấn cứ nhiên cũng không thấy rõ là cái gì.

Ngân hồng chợt lóe mà qua, mùi máu tươi nhất thời thẩm thấu bay ra giữa không trung.

Lạc Vũ thấy vậy, đầu ngón tay khẽ run, một tia được phần đập vào mặt mà đi, bao phủ những con rắn nhỏ nhỏ màu đỏ, trong nháy mắt thẩm sâu vào trong vết thương của chúng nó.

Cổ tay lật lại, tiếp tục ép nội lực đánh ra.

Những con rắn đỏ bị đánh “ầm” một tiếng giữa không trung, rớt xuống bên dưới sa mạc, bị hạt cát chôn vùi.

Lạc Vũ vỗ nhẹ hai tay, thông thả thu lại trong ống tay áo, đứng im tại chỗ.

Mà ở quanh thân bọn họ, những đụn cát rất nhanh nhúc nhích, mùi máu tanh từ bốn phía của bọn họ thẩm thấu mà ra.

Bên dưới sa mạc, những con rắn đang tiến đến tấn công bọn họ bị mùi máu tươi kích thích làm cho tốc độ bọn chúng nhanh hơn rồi.

Cơ hồ có thể nghe thấy thanh âm thét gào dữ tợn muốn ăn thịt uống máu.

“Này... Cứ như vậy đã xong?” Đấu khí màu tím lam hiện ra quanh thân Vô Hoa, bàn tay nắm một mớ được phần, thấy một màn này, khóe miệng giật giật nhìn Lạc Vũ.

Đây không phải là giải quyết, ngược lại làm cho cả đám Xích Luyện Hồng Xà càng trở nên điên cuồng, hung ác.

Hôm nay xem ra con đường phía trước của bọn họ không dễ đi a.

“Xong hết rồi.” Hai tay Lạc Vũ thu lại trong tay áo, nghe vậy vân đạm phong khinh gật đầu nói.

Vô Hoa cùng Mặc Hiên vừa nghe, sắc mặt nhất tề khẽ biến.

Xem ra dựa vào hấn, không bằng dựa vào chính bọn họ rồi.

“Hay là để ta ra tay...Di...” Thanh âm lãnh khốc của Mặc Hiên chỉ mới nói đến một nửa, đột nhiên thốt lên một tiếng kinh ngạc.

Ngay lúc nghe hẳn “di”, Đông Thiên Vương, Vô Hoa, đồng thời nhìn thấy mặt đất phập phồng mãnh liệt như ba đào đột nhiên an tĩnh trở lại.

Giống như thủy triều đang từ dưới chân bọn họ rút đi, thối lui về phía sau.

Rất nhanh tiêu tan ở phương xa, không khí bình tĩnh trở lại.

Ba người phát hiện, cả một mảnh sa mạc này lấy bốn người bọn họ làm tâm điểm, đán Xích Hồng Xà bên dưới sa mạc, giống như bị phóng xạ chiếu, hướng bốn phương tám hướng an tĩnh trở lại.

Một loại an tĩnh quỷ dị, nháy mắt tràn ngập trong không khí ở phương này.

Gần trong nháy mắt, những ba động vừa xảy ra ban nãy trên sa mạc, hoàn toàn bị dẹp loạn.

Sát khí âm trầm rất nhanh biến mất, thay thế chính là mùi máu tươi nồng đậm từ bên dưới sa mạc bốc lên, tình thối bay vào trong mũi mọi người.

Đông Thiên Vương thấy vậy, đôi mi khẽ nhích, cổ tay vung lên.

Vùng phụ cận sa mạc lập tức bị kinh phong thổi qua, lộ ra tình huống phía dưới.

Chỉ thấy bên dưới sa mạc, lúc này thân thể những con Xích Luyện Cửu Hồng bầm dập thê thảm không chịu nổi, nằm ngang dọc trên sa mạc, thân thể bọn chúng đều bị đồng loại cắn nát vụn.

Nhưng không có một con nào chạy thoát, tất cả hoàn toàn chết hết ở đây.

Mặc Hiên thấy vậy, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, quyền cước vung lên, tứ phía lập tức lộ ra tình cảnh giống hệt nhau.

Thi thể Xích Luyện Cửu Hồng nằm ngang dọc, không con nào chạy thoát.

“Tốt, tốt, rất đúng ý ta, suy nghĩ rất giống ta.” Ngẩn ngừ kinh ngạc trôi qua, Đông Thiên Vương đột nhiên cười lớn ra tiếng, nhìn phía sau lưng Lạc Vũ, ánh mắt càng phát ra hài lòng.

“Xích Luyện Cửu Hồng thích máu tươi, tính chất hung tàn, kể cả đồng loại cũng không buông tha, độc này, thật đúng là độc mà.” Sắc mặt Vô Hoa rốt cuộc ổn định lại.

“Trừ ác vụ tẫn.” Lạc Vũ nghe vậy hơi hột đáp lại một câu. (*cái ác phải bị tiêu diệt hoàn toàn)

Độc này là lấy huyết mạch tương truyền, nhóm Xích Luyện Cửu Hồng đầu tiên bị thương và trúng độc, nhóm thứ hai lập tức xông lên hấp ăn, một cái một cái lây nhiễm nhau, thích ý ăn được bao nhiêu, thì chết cũng mau bấy nhiêu.

Chỉ dùng một chút ít bột phấn, trong chốc lát đã độc chết một đám Xích Luyện Cửu Hồng.

Cái gì gọi là thủ đoạn? Đây chính là thủ đoạn.

“Thủ đoạn của sư phụ đồng nhi thấy như thế nào?” Lạc Vũ quay đầu nhìn Đông Thiên Vương, thông thả nói.

Đông Thiên Vương nghe vậy cười ha ha: “Hay, hay, ta rất thích...”

“Àm.” Tiếng cười lớn hài lòng quanh quẩn giữa không trung, một đụn cồn cát phía xa xa đột nhiên ầm một tiếng sụp sập.

Bại lộ ra bên ngoài sa mạc, một cái bóng dáng lớn đến kinh người đang bay nhanh mà đến.

Nơi đi qua, cát lồm sồm xuống, lộ ra một dấu vết to lớn.

Hạt cát bay lên, bụi đất thay nhau nổi lên, cát trên mặt đất bay nhanh xoay tròn, trầm xuống, sát khí cường đại đập vào mặt mà đến.

85. Chương 85

“Đánh nhỏ xong, lại đến lớn.” Đông Thiên Vương đứng phía sau Lạc Vũ, hai tay ôm ngực vừa thấy, trên mặt tràn ra vẻ tươi cười lãnh đạm như trước, không lạnh không nhạt nói.

Lạc Vũ nghe vậy, mi sắc bất động, có chút nghiêng mặt nhìn lại.

Cát vàng bay lên, một mảnh sát khí cuộn cuộn.

Mà ngay sau khi Xích Luyện Cửu Hồng con chết hết, con lớn phần nộ hiện thân.

Xa xa cuối chân trời, một cỗ khói đặc màu đen bốc lên trên khoảng không sa mạc.

Cuộn cuộn mà lên, mau lẹ bay lên như điện, mà không phải một loại lượn lờ bay lên như khói xanh rồi biến mất.

Khóe mắt Đông Thiên Vương liếc thấy khói đen dày đặc bốc lên, tâm tư vẫn luôn trầm tĩnh của hắn cũng bị phá vỡ, sắc mặt đột nhiên khê biến, đôi mắt rất nhanh híp lại.

Trong đôi mắt yêu mị chợt lóe mà qua sắc bén cùng lạnh duệ.

Mà ngay lúc đôi mắt hắn híp lại trong nháy mắt.

Con rắn lớn Xích Luyện Cửu Hồng vẫn nằm ẩn bên dưới hạt cát, ầm một tiếng tới gần bọn họ.

Một phương sa mạc đột nhiên bắt đầu lún xuống, cát dưới chân bốn người cũng bắt đầu không ngừng sụp xuống.

Lạc Vũ thấy vậy, trong mắt chợt lóe lãnh quang, cổ tay vung lên.

Mà ngay lúc nàng khê vươn cổ tay, Đông Thiên Vương đột nhiên nhảy mạnh một cước xuống mặt đất, động tác quyết liệt.

Một đạo đầu khí màu tím trống rỗng xuất hiện.

“Ầm.” Lập tức, một tiếng va chạm nặng nề vang lên trên mặt đất.

Giống như có một vật nào đó nặng ngàn cân, hung hăng nện xuống cái lồng bảo hộ bằng thép vậy.

Lạc Vũ thấy vậy giương lên mi, thu hồi lại bàn tay vừa định vung chưởng, Đông Thiên Vương ra tay rồi.

Mà ngay sau khi tiếng va chạm mãnh liệt vang lên, sa mạc đang cấp tốc sụp xuống đột nhiên ngừng lại.

Quỷ dị giống như sa mạc cũng có sinh mệnh vậy.

Đình chỉ chỉ trong nháy mắt, lão tổ tông Xích Luyện Hồng Xà đã tới gần, một tiếng hí dài, phá cát mà ra, tung lên khoảng không.

Ầm một tiếng từ trong sa mạc vọt ra.

Toàn thân màu đỏ, dưới ánh mặt trời tản ra khí thể âm trầm kinh khủng.

Thân thể thô to, những chiếc vảy bao trùm trên người như mặc một thân thiết giáp, phiếm ánh sáng lạnh, dài gần 30 thước.

Đầu rắn phá không dựng lên, đôi mắt mở to như chuông đồng ẩn chứa tuyệt đối phần nộ cùng sát khí, đầu lưỡi màu hồng phun ra nuốt vào.

Một mùi hôi thối xông ra, cơ hồ làm cho người ta có thể nghĩ thấy hương vị của chất độc khiến người hôn mê bất tỉnh.

Thật hay ột con Xích Luyện Cửu Hồng hàng trăm hàng vạn năm.

Lạc Vũ ngẩng đầu lên, nhìn Xích Luyện Cửu Hồng mở rộng miệng lao đến, rất có phong thái của một vị vua loài bò sát trên mặt đất.

Phá không mà ra, Xích Luyện Cửu Hồng mở rộng miệng, cái lưỡi màu đỏ phun ra nuốt vào, mang theo tất cả chất độc bắn ra ngoài như một cơn gió lốc màu đỏ, đầu vung lên điên cuồng đánh về phía nhóm người Lạc Vũ.

Đông Thiên Vương thấy vậy, gương mặt yêu mị chợt lóe mà qua hừ lạnh, hồng quang chợt lóe trong mắt.

“Ầm.” Một thân thể nặng ngàn cân điên cuồng lao tới.

Lão tổ tông Xích Luyện Cửu Hồng hung hăng phóng tới, dùng đầu công kích bốn người bọn họ.

Đã bị một tia sáng màu hồng chợt lóe, đánh mạnh lên bay trở về.

Lạc Vũ vốn vẫn còn ngẩn đầu, liếc mắt một cái vừa vặn thấy rõ ràng một màn này.

Trước mặt bọn họ có một cái chắn trong suốt bằng đầu khí màu tím, ngăn cách bọn họ và lão tổ tông Xích Luyện Cửu Hồng.

Hai tiếng va chạm kịch liệt, chính là do Xích Luyện Cửu Hồng đánh đầu lên phát ra thanh âm.

Đầu khí thật lợi hại.

Im lìm không tiếng động giống như một cái chắn ngăn cách vạn vật, cho dù con Xích Luyện Cửu Hồng này hẳn là ma thú 11 cấp, mạnh mẽ như thế này, ngay cả rung chuyển tám màn chắn một chút cũng không được.

Thật là lợi hại.

Một tím tôn vương giả phải phát ra được đầu khí màu tím tinh khiết nhất.

Mà nay, Đông Thiên Vương vừa tùy ý ra tay, đã xuất ra đầu khí là màu tím đen.

Đôi mắt Lạc Vũ khẽ chớp, xem ra cấp bậc của Đông Thiên Vương có thể đã siêu việt luôn cả tím tôn vương giả cũng không chừng.

Lạc Vũ đang suy tư trong đầu như vậy.

Đông Thiên Vương ở phía sau lưng nàng đột nhiên hướng lên trời vung lên, năm ngón tay chỉ hướng lão tổ tông Xích Luyện Cửu Hồng vừa bị đầu khí đánh bay giống như muốn bắt lấy nó.

Lập tức, nó giống như bị một lực lượng vô hình kéo tới, giãy dụa nhắm hướng Đông Thiên Vương cúi đầu mà đến.

Vạt áo trắng nổi theo đầu khí màu tím đen bay múa.

Năm ngón tay Đông Thiên Vương hư không nắm giữ lão tổ tông Xích Luyện Cửu Hồng, trên mặt mang cười, nhưng trong mắt lại là một mảnh lạnh như băng, con rắn già bị hất kéo đến gần.

Khóe miệng chợt lóe vẻ băng lãnh.

Năm ngón tay Đông Thiên Vương đột nhiên nắm chặt lại trong không khí.

“Bịch.” Chỉ nghe một tiếng giống như lựu đạn bị bùng nổ, vang lên thanh âm như bị phá hủy.

Cả đầu Xích Luyện Cửu Hồng bị Đông Thiên Vương bóp chặt lấy, trong phút chốc máu tươi văng khắp nơi, hướng bốn phương tám hướng bay vẩy ra.

Nó hét thảm một tiếng, hướng về phía sau ngã văng ra ngoài.

Ngay sau đó, chỉ thấy thân thể thật lớn cuồng bạo quay cuồng trong sa mạc, lộn lộn, giãy dụa.

Bụi đất sa mạc bay lên, bốn phía cát bay cuộn cuộn.

Trong nháy mắt, cát ào ào thổi cơ hồ che thiên tế nhật, bao phủ một phương này, làm cho người ta không thấy rõ bất cứ thứ gì.

Nhưng cuối cùng cũng không thể xuyên qua cái chắn đầu khí hắc tử sắc của Đông Thiên Vương.

Bốn người đứng ở phương này, rõ ràng đứng gần nơi cát đang quay cuồng, nhưng lại sạch sẽ như lúc ban đầu, không nhiễm chút tro bụi nào.

Ánh mặt trời bao phủ, sa mạc cát vàng tràn ngập lãng mạn và quyến rũ.

“Hảo thủ đoạn.” Lạc Vũ nhìn một đầu rắn lớn ngã sấp xuống trên sa mạc, muốn ngóc đầu lên cũng không nổi, nàng chậm rãi xoay người nhìn Đông Thiên Vương.

Thực lực thể hiện ra ngoài nhìn như hơi hợt.

Chỉ sợ cho dù bây giờ thực lực của nàng đã tăng lên rất nhiều, cũng chỉ có thể đấu với hắn một chút, ai cao ai thấp, thật đúng là chưa thể biết được.

Khóe mắt chưa từng liếc nhìn về con Xích Luyện Cừu Hồng đã chết, Đông Thiên Vương căm ghét phát phát tay, cười nhẹ một chút: “Sư phụ ở chỗ này, đồng nhĩ há có thể yếu đi.”

“Vương.” Cảm giác được tứ phương cũng không có khí tức của bất cứ thứ gì tồn tại, Mặc Hiên không thể không hô lên một tiếng nhắc nhở Đông Thiên Vương.

Lúc này, người lại còn có tâm tình nhàn rỗi mà trêu chọc nữa à.

Đông Thiên Vương nghe vậy giờ lên khóe môi tươi cười, chậm rì rì như rùa nói: “Ta chán ghét làm chậm trễ thời gian của ta.”

“Ác?” Lạc Vũ đề cao âm lượng.

Dọc theo đường đi, Đông Thiên Vương đi rất là thong thả nhạ, giống như không phải đi đến Phạm Đế thành cướp đoạt thể lực mà là đi ra ngoài du sơn ngoạn thủy.

Bây giờ, cũng dám lên tiếng nói ghét nhất làm chậm trễ thời gian của hắn.

Đông Thiên Vương nghe vậy nhẹ nhướng nhướng mi với Lạc Vũ, phát một chút mái tóc dài màu đỏ: “Nam Thiên Vương cùng Bắc Thiên Vương tới rồi.”

Mặc Hiên và Vô Hoa nghe vậy, nhất tề ngẩn ra, nhìn về phía tận cùng sa mạc.

Khói đen lượn lờ, nhưng cũng có một chút tông tích để lại.

Đó là dấu hiệu của hai thể lực lớn Nam Thiên và Bắc Thiên.

“Xem ra tốc độ của chúng ta cần phải nhanh hơn rồi.” Lạc Vũ liếc mắt nhìn khói đen đã biến mất, tay giật dây một cái, nhắc lên Xích Lạc 9 cấp vừa bị dọa run chân nằm rạp trên mặt đất, giờ roi hướng Phạm Đế thành đi nhanh.

Đông Thiên Vương, Mặc Hiên, Vô Hoa thấy vậy, không nói một lời, trực tiếp đuổi theo.

Bụi đất bay lên trên sa mạc, bốn người đi như bay.

Hai Vương của Nam Thiên và Bắc Thiên tới rồi.

Nhân mã của Tây Thiên tất nhiên cũng không chậm trễ bao lâu cũng sẽ tới.

Tứ đại Thiên Vương tề tập Phạm Đế thành, Vương chưa bao giờ gặp Vương, bốn vị đứng đầu Hỏa Ma lần đầu tiên sẽ chạm mặt tại Phạm Đế thành.

Cuối mùa thu gió mạnh cuốn lên, rõ ràng mang theo hơi lạnh, nơi đây lại nóng đến kinh người.

Ven đường không còn bất cứ gì ngăn trở, không biết có phải tốc độ bốn người quá nhanh, hay là thực lực quá mạnh mẽ khiến cho không ai dám ra tay kích trên đường nữa.

Hay là, bên trong Phạm Đế thành đã hỗn loạn đến nỗi không thể chú ý đến nguy cơ từ bên ngoài.

Gió sương nổi lên, cuộn cuộn trong thiên hạ.

Phạm Đế thành, là tòa thành hoàng kim trong sa mạc.

Chiếm cứ thiên thời địa lợi nhân hòa không tính, ngoài thành lại ẩn chứa rất nhiều khoáng thạch và tinh thạch, cái loại giàu có và mạnh mẽ này làm cho người ta phải tôn vinh là đỉnh cao nhất của sự hoàn mỹ.

Xuyên thấu qua sa mạc xa xa nhìn lại, núi non phập phồng bao vây lấy Phạm Đế thành, hoàn toàn chiếm cứ giải đất trung tâm của Hỏa Ma.

Vô số ốc đảo trong thành thị, kiến trúc phồn hoa tinh xảo, ánh vàng sáng lạn, xa xa nhìn lại giống như dùng toàn bộ hoàng kim làm thành.

Giống như Las Vegas, là thiên đường chốn nhân gian, cùng Phạm Đế thành lại có sự khác biệt và hòa hợp với nhau.

Lúc Lạc Vũ nhìn thấy tòa Phạm Đế thành tọa lạc giữa trung tâm này, trước tiên đã hiện lên ý niệm này trong đầu.

Nhìn về nơi xa, tản ra vô địch tài khí cùng nét xinh đẹp của Phạm Đế thành trong thiên địa.

Mưa bụi lất phất, càng đến gần càng nhìn thấy không rõ lắm.

Một chuyến bốn người của Lạc Vũ đi ra sa mạc, bọn họ xuống khỏi lưng Xích Lạc, theo con đường lớn dẫn đến Phạm Đế thành mà đi.

Ven đường, vô số đoàn thương lữ dừng lại tựa vào hai bên đường lớn, các loại các dạng hàng hóa chất đống khắp nơi, cơ hồ làm cho người ta không có nơi đặt chân nghỉ ngơi.

Vẻ mặt của mỗi người đều mang lo lắng, nhưng lại không có cách nào.

Liếc mắt một cái nhìn lại, khắp nơi đều là người, khắp nơi đều là hàng hóa, cũng khắp nơi đều có người chết.

Đánh cướp, đây là chuyện cực kỳ bình thường tại Hỏa Ma này.

Phạm Đế thành đóng cửa, bất luận kẻ nào cũng không được tiến vào, đã chặt đứt đường đi của tất cả thương lữ, làm cho bên ngoài tòa thành toàn người là người.

Đứng bên ngoài Phạm Đế thành, Lạc Vũ ngửa đầu nhìn không gian tràn ngập sương trắng phía trước, khóe mắt khẽ nhếch lên.

Từ xa xa có thể nhìn thấy rõ ràng tòa thành này, càng đến gần lại càng không thấy rõ, không ngờ rằng bên ngoài thành lại bị bao phủ bởi một màn sương trắng mịn mù nhìn không thấy gì cả.

Phạm Đế thành này...

“Phạm Đế thành có phương pháp phòng hộ đặc thù.” Vô Hoa nhìn Lạc Vũ đang kinh ngạc nên nhẹ giọng nói.

Phạm đế thành, nhiều năm như vậy bốn vị Thiên Vương làm sao mà không muốn đoạt nó, chỉ là có nguyên nhân làm cho bọn họ không thể thực hiện được mà thôi.

Phạm Đế thành có phương pháp đặc thù tạc ra cái lồng phòng hộ.

Không biết là người nào sáng tạo ra.

Cũng không biết là dùng lực lượng gì, bốn vị Thiên Vương đã bí mật điều tra nhiều năm như vậy, cũng không tra được chút tin tức nào phá giải cái lồng phòng hộ này.

Thần bí đến vạn phần.

“Một khi nó đóng cửa, cái lồng mở ra, tuyệt đối không thể vào được, cho dù người đó có sức mạnh thông thiên.”

Đông Thiên Vương tựa vào lưng Lạc Vũ, mang theo cười, cũng mang theo âm mộ nói một câu.

Đồng thời, vừa nói vừa duỗi tay đặt vào trong không gian sương trắng mịn mờ.

“Bịch.” Lập tức, một tiếng va chạm nhẹ vang lên, tay Đông Thiên Vương mạnh mẽ bị bắn trở về.

Lạc Vũ thấy vậy giờ giờ lên mi, sương trắng mịn mù này vốn là cái lồng phòng hộ, cũng giống như cái lồng hắc khí của Ân Tộc vậy.

Chỉ là, diện tích bao phủ càng thêm lớn và lợi hại hơn một ít.

Buông xuống cánh tay bị bắn ngược trở về trở nên tê dại, Đông Thiên Vương tự tiểu phi tiểu nhìn Lạc Vũ.

Lạc Vũ thấy vậy hơi nhíu mi nói: “Vậy chúng ta phải làm thế nào mới đi vào được?” Vừa nói vừa chậm rãi duỗi tay về phía trước, bên ngoài một người lính thủ thành cũng không có.

Cho dù nàng vốn là thánh được sư đến từ phần đất bên ngoài, cũng không ai mở cửa ra cho nàng đi vào nhà.

Sương trắng mịn mờ, cái gì cũng nhìn không thấy, cái gì cũng đều không có cảm giác.

Lạc Vũ cảm giác bàn tay chạm vào khoảng không trước mắt, cái gì cũng không có, tự nhiên cũng sẽ không có cái lồng phòng hộ và không bị bắn ngược trở về.

Nhường nhường mi, Lạc Vũ thu hồi cánh tay, nghiêng mắt nhìn Đông Thiên Vương.

Đông Thiên Vương tựa vào sau lưng Lạc Vũ, thấy vậy hai tay xuyên qua hai bên người Lạc Vũ.

Nhìn qua thật giống như được đồng đang tự giúp sư phụ đeo cái giỏ thuốc lên.

Mập mờ nửa ôm Lạc Vũ, tới gần bên tai Lạc Vũ nói: “Đây là nguyên nhân tại sao ta muốn người tới đây.”

Bọn họ cũng không biết Phạm Đế thành làm cách nào mà được như vậy, nó là thật sự có thể nhận ra ai là người Tây Thiên, ai là người Đông Thiên, ai là người của Hỏa Ma.

Đây quả thực làm cho bọn họ khó có thể tưởng tượng nổi rồi.

Bởi vậy, ngay khi hắn thu được tin tức của Phạm Đế thành, hắn liền nghĩ ngay đến Lạc Vũ.

Từ khi hắn tra ra được Trung Vô Môn cũng không phải người địa phương Hỏa Ma thành lập, hắn đã biết Lạc Vũ tuyệt đối không phải người của Hỏa Ma.

“Sư phụ thân ái của ta ơi, tất cả đều trông cậy vào người rồi.” Đông Thiên Vương tà khí cười, nghiêng đầu muốn hôn vành tai Lạc Vũ một chút.

Lạc Vũ lập tức dùng khuỷu tay đánh về phía Đông Thiên Vương.

Đồng thời từng bước đi về phía trước vào không gian sương trắng mịn mờ.

Đông Thiên Vương lui về phía sau, chỉ thấy trước mắt Lạc Vũ đã tiến nhập vào trong cái lồng phòng hộ của Phạm Đế thành, biến mất trước mặt hắn.

Mà vẫn theo sát phía sau nàng Tỳ Hưu thấy vậy cũng nâng Tiểu Ngân cùng Tiểu Hồng đi tới, tiến nhập vào một mảnh sương trắng phía trước.

“Bịch.” Mà ngay lúc chúng nó tiến vào trong nháy mắt, Tiểu Hồng đang ngủ mơ mơ màng màng, “bịch” một tiếng bị bắn văng ra, một đầu đập vào trong ngực Đông Thiên Vương đang cười tà.

“Muốn làm người của ta?” Đông Thiên Vương một tay tiếp được Tiểu Hồng, cười tà nhìn nó tỉnh dậy.

Đồng thời, Tỳ Hưu và Tiểu Ngân cũng phát hiện không thấy Tiểu Hồng, nên từ trong sương trắng mịn mù vương đầu ra nhìn Tiểu Hồng.

Tiểu Hồng chính mắt thấy Tiểu Ngân và Tỳ Hưu đều có thể tiến vào, cư nhiên bắt nó lưu tại bên ngoài, nhất thời nổi giận.

Một tiếng thét lên, bịch một tiếng, một đầu đánh tới.

“Bịch.” Trong nháy mắt chỉ nghe thấy một thanh âm vang lên, Tiểu Hồng “bịch” một tiếng bị bắn ra xa.

Thẹn quá thành giận, Tiểu Hồng một mình phi thân bay trở về, neho lại hai mắt nhìn cái lồng mịn mờ sương trắng, trong mắt hiện lên sát khí.

Tiểu Ngân thấy vậy cười hì hì, Tiểu Hồng nổi giận hấn thật là cao hứng nha.

Lập tức tiểu móng vuốt đặt lên miệng nhấn một cái, sau đó hướng về phía Tiểu Hồng làm tư thế hôn gió.

Ngu ác, vào không được, hắc hắc, các ca ca đi trước một bước rồi, Tiểu Hồng muội muội người từ từ sẽ đến, nhưng ngàn vạn lần đừng đem đầu đánh vỡ rồi, hì hì.

Cho người dám ăn hiếp ta nha, hừ.

Tiểu Ngân vênh cái đuôi lên, túm Thôn Vân Tỳ Hưu tiến nhập vào màn hào quang, lưu lại cho Tiểu Hồng một cái bóng lưng vạn phần thông dong.

Tiểu Hồng giận dữ, Tiểu Ngân chết bầm, người chờ đó cho ta.

Ta cũng không tin, có nơi nào ngăn trở được bước chân của ta.

Trong cơn thịnh nộ, toàn thân Tiểu Hồng lóe ra hàn quang màu hồng, thân hình nhũ xuống dưới mặt đất, mắt nhắm không thấy bóng dáng.

Hừ, tưởng có cái chắn là ngon lắm hả, ta cũng không tin đi xuống mặt đất không được, đi bên dưới mặt đất cũng không qua được luôn nha.

Nhũ sâu xuống một dặm không đủ thì ta đào mười dặm, mười dặm không đủ ta đào trăm dặm, ta cũng không tin cái lòng này có thể sâu đến tâm trái đất, hừ.

“Tên nhóc này...” Tiểu Hồng biến mất không thấy tăm hơi, Đông Thiên Vương vuốt cằm, neho lại hai tròng mắt.

Con thú bé nhỏ này, hấn có phải hay không bỏ sót nhìn lầm nó rồi.

“Công tử, chúng ta...” Mặc Hiên cũng không quan sát được gì, thấy Lạc Vũ đã tiến vào, lúc này thấp giọng hỏi Đông Thiên Vương.

Đông Thiên Vương phát tay cắt lời Mặc Hiên, nhìn về phía Vô Hoa này giờ thử sức mà tiến vào không được, vẻ mặt hấn bí xị không cam lòng, Đông Thiên Vương cười nhạo một tiếng, nói: “Đi thôi, đã lâu ta chưa gặp lại bạn tốt rồi a.”

Cười tà thấp giọng, tam vương Nam, Tây, Bắc đã tới rồi, hấn không đến gặp bọn họ “bắt chuyện” thật sự là không phải tính cách của hấn rồi.

Gió thu lạnh rung, Phạm Đế thành đóng chặt cửa thành.

Lại nói, Lạc Vũ đi từng bước tiến vào, hoàn toàn không cảm giác được trở ngại, đi được hai, ba bước, trước mắt đột nhiên sáng ngời, rõ ràng lên.

Nàng đã đi xuyên qua cái lồng phòng hộ rồi.

Cái lồng này cũng quá thú vị đi, dĩ nhiên cũng chỉ có nàng mới có thể đi qua.

Mở mắt ra, Lạc Vũ thấy rõ tình huống trước mắt, đã bị trận thế trước mắt làm cho hoảng sợ, dừng bước đứng tại chỗ.

Trước mắt, trong nội thành Phạm Đế thành, ba phương thế lực đang tiến hành chém giết lẫn nhau.

Màu đen, màu đỏ, màu lam, trang phục với ba loại màu khác nhau, hết sức tươi sáng.

Phía sau ba đội ngũ, ba nam nhân có gương mặt tương tự nhau năm phần, thân khoác áo choàng, đều tự mình ở phía sau đội ngũ áp trận.

Máu tươi vậy ra, vô số người chết.

Nhân số không nhiều lắm, nhưng cũng tuyệt đối không ít, rậm rạp trải rộng cả một phương cửa thành bên này, trong mắt mỗi người đỏ lên, cơ hồ hận không thể đem đối phương lột da rút gân.

Ngay cả một ít ma thú bên người bọn họ, đều bị tràng diện máu tanh kích thích, hoàn toàn phát huy mặt tảo bạo, hung tàn của chúng nó.

Móng vuốt sắc bén vung lên, các màu đầu khí cùng vũ khí đánh lên, dưới ánh sáng chói chang của mặt trời, đan vào một màu đỏ tươi giết chóc.

Nhà cửa bốn phía đổ nát, những kiến trúc tinh xảo bị phá hủy hơn phân nửa, nằm rải rác khắp nơi, cảnh tượng phồn thịnh của lúc trước đã đổ nát hoàn toàn.

Nhưng là, cho dù là bọn họ hung tàn chém giết, hận không thể ăn được đối phương, nhưng trừ ra thanh âm vũ khí va chạm vào nhau và vũ khí chém vào thân thể, hoàn toàn không nghe thấy bất kỳ thanh âm nào khác phát ra.

Tất cả những người tham chiến như bị dán lại cái miện, hoàn toàn không dám phát ra một tiếng kêu rên, hò hét.

Máu tươi bay lên, vấy ra bốn phía, ba phương thể lực cố chấp chém giết đối phương.

Một mình Lạc Vũ đứng ở cửa thành trống trải, thấy cảnh này khóe miệng co rút, giật giật.

Đáng chết thật, phương thức nghênh đón người của Phạm Đế thành này cũng quá lạ đi.

Mà ngay lúc bọn họ đang âm thầm chém giết, Lạc Vũ đột nhiên xuất hiện, làm cho ba phương nhân mã đang chém giết, nhất thời cương tại chỗ.

Phương hướng cửa thành vốn không có ai đứng, lúc này Lạc Vũ đột nhiên xuất hiện một cách khó hiểu, một mình đứng nơi đó, hết sức địa đột ngột.

Ba nam nhân đang áp trận nhất tề nghiêng đầu nhìn về hướng Lạc Vũ.

“Người là ai?” Người mặc áo choàng đen cầm đầu áp trận quân màu đen, sắc mặt trầm xuống, xoay người nhìn một người đột nhiên không tiếng động “hiện ra” hỏi.

Cái lồng phòng hộ của Phạm Đế thành không phải đã mở ra sao, không phải đã đóng cửa thành sao, không ai có thể tiến vào được, sao tên nam nhân này lại có thể vào được?

Cùng khắc, hai người cầm đầu khác cũng vung tay lên, lập tức có người nhắm mũi kiếm chỉ thẳng về phía Lạc Vũ, sát khí bức người.

Lạc Vũ thấy vậy, trong đầu suy nghĩ nhoáng lên, xem trận thế này đã rõ ràng tám, chín phần bọn họ đang làm cái gì rồi.

Bảy vương của Phạm Đế thành đoạt vị, nhìn ba người có gương mặt tương tự nhau này không cần hỏi cũng biết là ai, không cần hỏi tại sao lại chém giết lẫn nhau, nhìn bọn họ chém giết nhau “không tiếng động” là đã hiểu rồi.

Bất quá, nàng cũng quá “may mắn” đi, vừa vào đã gặp tình cảnh khó xử này.

Ba quân đối kháng nhau, nghĩ muốn trốn cũng khó a.

Lập tức, đôi mắt thật to mở ra, thân thể lui lại run run, làm bộ dạng bị hoảng sợ: “Ta..ta..ta là thánh...thánh được sư...

Nghe nói... Nghe nói nơi này có người cần... Cần trị bệnh... Nên ta mới...nên ta mới...”

Khẩu khí nói chuyện run run không ngừng, dứt quãng cơ hồ làm cho người ta nghe không rõ ràng lắm.

Ánh nắng vàng chớp động, Lạc Vũ chỉ mới mười bốn tuổi, trái tim mặc dù lão luyện, nhưng bề ngoài dù sao vẫn là trẻ con, non nớt.

Lúc này giả bộ như vậy, thật đúng là giống đến mười phần.

Lập tức, ba người liền thu lại sát khí đối với Lạc Vũ.

Một tiểu quỷ chỉ mới mười ba, mười bốn tuổi có gì đâu mà sợ.

“Sao ngươi lại vào đây được?” Sau khi thu lại sát khí, người mặc áo choàng lam đột nhiên lạnh lùng hỏi.

“Ta tới...Ta cứ đi như vậy đã tới...Ta đến từ Phi Vũ vương quốc... Ta theo cha mẹ...”

“Ta không phải hỏi người như thế nào qua cái lồng phòng hộ, ta là hỏi người như thế nào qua được sa mạc?” Người áo lam không nhận được cắt ngang lời nói của Lạc Vũ.

Lời vừa hạ xuống, hai người kia cũng quay đầu nhìn lại đây.

Đi tới sa mạc, bên trong có vô số bầy rập và mãnh thú do bọn họ bố trí, tiểu tử này nhìn qua nhu nhu nhược nhược, hẳn làm sao mà qua được?

Nếu như một nơi nguy hiểm như vậy hẳn cũng có thể đi qua, như vậy thân phận của tên được sư này...

“Cứ đi như vậy đã tới, cái gì cũng không có nha, chính là nghĩ thấy không ít... mùi máu tươi.” Bộ dạng làm như không biết bất cứ chuyện gì xảy ra vậy.

Lạc Vũ nói một cách trơn tru.

Mà ba người nghe Lạc Vũ nói vậy, nhất tề nhíu nhíu mày.

Âm thầm tức giận mắng một tiếng.

Đáng chết, những bố trí ven đường khẳng định đã bị ai đó phá hủy.

Bất quá cũng thật buồn cười, người phá trận không tới được, cuối cùng lại thuận lợi cho tên tiểu tử này, đánh bậy đánh bạ đã đi vào được.

“Ta đến đây là để trị bệnh, các người có người cần trị bệnh sao?” Nhìn ba người trong nháy mắt buông xuống cảnh giác, Lạc Vũ phảng phất đơn thuần được sư, “ngây thơ” mở miệng nói.

Lời vừa nói ra, bỗng nhiên không khí ba phương thế lực lập tức trở nên ngưng trọng.

Cả đám đánh giết nhau cũng nhất tề ngừng tay, quay đầu nhìn về mặt ngây thơ của tên được sư nho nhỏ, phảng phất không biết chuyện gì.

Một mảnh tĩnh mịch, khí tức áp lực không tiếng động chém giết mới vừa rồi.

Lúc này bỗng trở nên tĩnh lặng như thế, nhưng lại càng thêm làm cho người ta hô hấp không thông.

Ánh mắt lạnh như băng pha lẫn tàn nhẫn, đầu lĩnh mặc áo choàng đỏ nghe vậy, mi mắt trở nên sắc bén, hẳn không nói gì, nhưng bàn tay ẩn chứa sát khí đã chậm rãi nhắm thẳng ngay Lạc Vũ.

Dưới tình huống này, có ai ngu mà đi tìm thánh được sư chữa trị cho cái lão già đã bước một chân vào quan tài, sắp bước luôn chân kia vào, bọn họ làm vậy chỉ là nguy trang mà thôi.

Trị khỏi bệnh cho hẳn, như vậy bọn họ lại phải đợi đến khi nào nữa.

Sát khí mãnh liệt, tâm tư của ba vị đầu lĩnh đều giống nhau.

Ánh mắt sắc nhọn như đâm thẳng vào Lạc Vũ, trong không khí yên tĩnh, sát khí cực hạn hết sức căng thẳng.

Tỳ Hưu cùng Tiểu Ngân theo sau Lạc Vũ đi vào thấy tình cảnh này, tức giận muốn biến thân, Lạc Vũ lại chấp tay sau lưng, nhẹ nhàng phe phẩy.

Sắc thu lãnh lạnh, Phạm Đế thành lại lạnh hơn.

“Không có ai cần ta trị bệnh hả? Ác, ta còn tưởng rằng có thể kiếm được mớ tiền lớn đây, thì ra không có ai bị bệnh hết a, ta đây đi rồi.”

Hoang mang lắc lắc đầu, Lạc Vũ giống như lầm bầm lầu bầu nói với mình.

Sau đó, chậm như rùa xoay người đi về hướng cửa thành ra ngoài.

“Chậm đã.” Mà ngay lúc Lạc Vũ sắp bước ra khỏi cửa, còn chưa kịp đi đến cái lồng phòng hộ, một thanh âm mạnh mẽ vang lên, trên đồng nhà cửa đổ nát, một nam tử mặc một thân hắc kim sắc chiến giáp đột nhiên xuất hiện.

“Lẫm tướng.” Nam nhân mặc áo choàng đen thấy người này, mắt nhất thời trầm xuống.

Lẫm tướng, một trong bốn vị tướng độc lập của Phạm Đế thành.

Lạc Vũ giả bộ không biết quay đầu.

Nam nhân mặc một thân hắc kim sắc chiến giáp, đứng dưới ánh nắng vàng, lạnh lùng nhìn lướt qua tình huống hiện tại, lạnh lùng nói: “Thành chủ còn chưa có chết, như thế nào, đã chờ không kịp nữa rồi sao, ngay cả trị bệnh cũng không cho người ta trị?”

Thanh âm lạnh nhạt, cũng không mang áp bách, nhưng nội dung câu nói lại nặng tựa thái sơn.

Tam vương đang bùng phát sát khí, muốn giết chết Lạc Vũ, nghe vậy nhất tề nhượng mảy, tội danh lớn như vậy bọn họ cũng không dám gánh.

Mặc dù, hành động của bọn họ là có ý như vậy, nhưng cũng không thể làm cho đối phương nói ra khỏi cửa miệng, bọn họ gánh không nổi.

Lập tức, nam nhân áo đỏ liền trầm giọng nói: “Lẫm tướng, cơm có thể ăn bấy, nói cũng không thể nói lung tung, bốn vương đang muốn dẫn vị thánh dược sư này tiến cung trị bệnh cho phụ vương ta đây.”

“Đúng vậy, bốn vương cũng có ý này.”

“Đúng là như thế.” Hai vị vương gia khác cũng lập tức cao giọng nói.

Đứng trên đồng ngói đỏ nát, Lẫm tướng không nói gì, chỉ dùng hai tay ôm ngực, lạnh lùng nhìn tam vương tự giết hại lẫn nhau.

“Đi thôi, vị thánh dược sư này, bốn vương dẫn người tiến cung.” Nam nhân áo lam vừa động thân hình một cái, đã đứng bên người Lạc Vũ, nắm lấy tay nàng.

Lạc Vũ lập tức “ôi chao” một tiếng, tay bị nắm đỏ quết.

Từ khi bệnh tình phụ vương bọn họ trở nên trầm trọng, vương cung Phạm Đế thành liền đóng cửa, không cho bất cứ ai trong bảy vị vương gia tiến vào, lúc này, nếu có thể mượn danh nghĩa dẫn thánh dược sư tiến vào trị bệnh, như vậy...

Hai vị vương khác sao lại không hiểu chuyện này, lập tức phát tay áo một cái, cũng đã đứng bên người Lạc Vũ rồi.

Hai người nhất tề nắm tay kia của Lạc Vũ.

“Để ột mình người đi, bốn vương lo lắng.”

“Đúng vậy, một thánh dược sư không thuộc bất cứ thế lực gì ở Hỏa Ma rất hiếm, ai dám cam đoan hẳn đi với người, người sẽ rắc tâm làm ra chuyện gì?”

“Ôi chao, tay đau quá...”

“...”

“Cùng nhau đi.”

“Được, chúng ta cùng nhau đi.”

Ngay lúc Lạc Vũ giả bộ “ôi chao” một tiếng, không ai trong ba vương thả tay Lạc Vũ ra, sau khi đạt thành hiệp nghị trong thời gian ngắn ngủi, ba vương không ai phòng bị Lạc Vũ, bỏ qua chuyện đánh nhau, ba người đẩy Lạc Vũ hướng bên trong Phạm Đế thành mà đi.

Một mảnh hỗn loạn, chính thức là một mảnh hỗn loạn.

Nơi đi qua, người dân thừa thốt, vết máu loang lổ.

Thất vương đoạt vị, tứ tướng độc lập, Phạm Đế thành giống như địa ngục.

Những trận xung đột nặng nề liên tiếp diễn ra, bảy vương đều tự chuồng quân bảy phạm vị trong Phạm Đế thành, đều có phân chia giới hạn rõ ràng.

Mới vừa rồi, ba vị vương đen, đỏ, lam đang tranh chấp giành cửa thành trọng địa, cho nên binh tướng sấp vào nhau chém giết, lúc này, tam Vương lại giống trống khua chiêng danh chính ngôn thuận tiến vào vương cung.

Chuyện này sao có thể làm cho tứ vương còn lại nhường đường.

Bởi vậy, mấy phen mình đao ám tiễn, người tới ta đi, mấy phen binh nhung gặp lại, đao kiếm ngang dọc.

Ai cũng không dám gánh lấy tiếng xấu không cho được sự trị bệnh cho phụ vương, sẽ bị mấy người còn lại có cơ thảo phạt, ai cũng không muốn cho đối phương chiếm chỗ tốt.

Kết quả chính là, cuối cùng Lạc Vũ bị bảy vương tự mình áp giải, xuyên qua trùng trùng điệp điệp binh trận, thế lực và quân đội ma thú.

Bước qua tầng tầng bầy rập, cơ quan, dưới sự giám thị, hộ tống của bảy vương, tiến vào vương cung.

Chính thức là một thân quang vinh sừng sỏ nhà.

“Xem bệnh cho cẩn thận, nếu người dám có một chút sai sót, cẩn thận cái mạng chó của người.”

Ven đường, Lạc Vũ nghe lời này đã lòng bùng cái lỗ tai lẩm ròi, nhưng cũng không thể không giả vờ nơm nớp lo sợ, liếp tiếp đáp ứng.

Hơn nữa, làm bộ như không biết bọn họ lén lút thả lên cổ tay áo nàng vô số độc dược, độc phấn, chỉ cần nàng nhúc nhích, là có thể làm cho người bị bệnh nặng trực tiếp đến Diêm Vương điện đăng ký hộ khẩu.

Wương cung Phạm Đế thành, làm bằng hoàng kim, tinh xảo tuyệt luân, một loại bộc phát hết tất cả vẻ tinh xảo ra ngoài.

Thiếu chút nét tích cóp tinh hoa hàng ngàn, hàng vạn năm, trong sự tinh xảo cũng ít đi sự tự tin và nội hàm, đã hoàn toàn biến mất trong một mảnh âm trầm.

“Bảy Vương lui ra, thánh được sự tiến vào điện.” Trong tấm cung trống trải của thành chủ không có bất luận kẻ nào, cửa điện không gió tự động mở ra, bên trong điện truyền ra một thanh âm lãnh đạm.

Bảy vương phủ tay, làm ra một bộ dáng khiêm nhường không theo vào, tùy ý Lạc Vũ một người tiến vào tấm cung.

Gió thu dày, Lạc Vũ một mình đạp bước mà lên, tại nơi không ai nhìn thấy nàng, nhẹ nhàng giương lên khóe miệng.

86. Chương 86

Wương cung hoàng kim, xa xỉ nhưng lại nát vụn.

Lúc này, dưới ánh mặt trời chói sáng, cũng không làm nổi bật nét kim bích huy hoàng như ngày xưa, đã trở thành một mảnh lờ mờ không ánh sáng.

Lạc Vũ nâng bước tiến về phía trước, nhẹ nhàng đẩy ra tấm màn che đầy cửa điện, tiến vào tấm cung của thành chủ, nơi mà tứ Thiên Vương nhìn trộm, thèm muốn đã lâu.

“Nhìn kỹ hãy đi.”

Vừa tiến vào tấm cung âm trầm, một thanh âm già nua truyền đến, ngay sau đó một vật rơi xuống trước chân Lạc Vũ, bắt đầu chỉ đường đi cho nàng.

Lạc Vũ thấy vậy nhất thời hiểu rõ, nguyên lai trong tấm cung Phạm Đế thành chủ bố trí đầy rẫy cơ quan, bầy rập, khó trách thất Vương làm phản bên ngoài loạn như vậy, cũng không dám tiến đến chỗ này.

Phạm Đế thành chủ này đúng là tuy già mà không hề đồ a.

Tâm tư trầm tĩnh, Lạc Vũ bước theo viên trân châu chỉ đường phía trước vạt áo, đi trong tấm cung âm trầm như đi dạo.

Cuối cùng đi đến giường đá hắc ngọc tĩnh mịch.

Hắc ngọc thạch tinh xảo được khảm xung quanh bằng vàng, nhìn khắp tầm cung càng lộ vẻ tục tằn, nhưng mặt khác cũng thể hiện tuyệt đối xa xỉ cùng điên cuồng.

Lúc này, phía trước chiếc giường tinh xảo, một lão nhân nhìn Lạc Vũ với cặp mắt lóe sáng, người đã lão, tóc đã hoa râm, ánh mắt cũng rất sắc bén, giống như cặp mắt của chim ưng.

Làm cho người đối diện không rét mà run.

Lạc Vũ ngẩng đầu không nói gì, cũng lão nhân mắt đối mắt.

Lão bộc nhìn hai mắt Lạc Vũ, không nói một cái gì cả, chậm rãi xoay người, tránh đường sang một bên.

Trong mắt có hiểu rõ, có kết thúc kiêu hùng, lộ ra bi ai.

Lạc Vũ thấy vậy chậm rãi đi đến trước giường hắc ngọc.

Trên giường, Phạm Đế thành chủ đã qua tuổi năm mươi, tóc nửa hoa râm, lúc này trên mặt lộ vẻ một mảnh tử khí, đã vốn là thở ra thì nhiều mà hít vào thì ít.

Lạc Vũ nhìn thoáng qua Phạm Đế thành chủ, vươn tay bắt mạch, sau đó chậm rãi lắc đầu: “Bệnh đã đến giai đoạn cuối, không có thuốc nào cứu được.”

Bệnh đã bị kéo dài đến tận bây giờ, không phải nàng không muốn cứu, mà cho dù Đại La Thần Tiên trên trời có xuống cứu, cũng không có khả năng hồi xuân.

Phạm Đế thành chủ vốn là đại hạn đã đến, không cách nào cứu.

Lão bộc nghe vậy nhắm hai mắt lại, thật sâu hít vào một hơi.

Trên mặt tỏ vẻ như đã đoán trước được kết quả này, nhưng hy vọng cuối cùng cũng đã tiêu tan dập nát.

“Khụ khụ... Người là người...phương nào?” Ngay lúc Lạc Vũ vừa nói xong, Phạm Đế thành chủ đột nhiên lên tiếng.

Đôi mắt đang nhắm chặt, chậm rãi mạnh mẽ mở ra.

Lạc Vũ cúi đầu, ánh mắt nhìn thẳng đôi mắt già nua của Phạm Đế thành chủ.

Đôi mắt đầy khí thế mà bén nhọn, không phải là ánh mắt tan rã mở đục của người sắp chết, mà là the thé sáng tỏ hết thấy.

Từ một Phạm Đế thành nho nhỏ có thể phát dương quang đại trong tay hắc, với thành tựu như vậy chứng tỏ người này sống một đời kiêu hùng, không phải là không có đạo lý.

Lạc Vũ thấy vậy nhìn thoáng qua gương mặt thương lão mà kiên định của Phạm Đế thành chủ, cũng thật thà trả lời: “Không thuộc người của thế lực nào, bất quá với Đông Thiên Vương mà nói thì là quan hệ hợp tác.”

Nét mặt một mảnh tử khí Phạm Đế thành chủ nghe vậy, đôi mắt nhắm lại, trên mặt hiện lên vẻ đã đoán trước được.

“Có thể trải qua sa mạc, thông dong tiến vào nơi này, nếu nói không có quan hệ gì với tứ Thiên Vương, không ai sẽ tin lời ngươi, xem ra ngươi cũng là người thành thật.” Lão bộc của Phạm Đế thành chủ đứng bên cạnh Lạc Vũ chậm rãi mở miệng nói.

Lạc Vũ nghe vậy thản nhiên cười cười: “Với trạng huống của Phạm Đế thành bây giờ, ta không cần phải giấu diếm.”

Vừa nói vừa có chút lắc lắc tay.

Độc phấn, chất độc bị bảy vị vương rắc lên người đều bị lắc rơi xuống đất.

Nhìn qua cũng không có gì đặc biệt, nhưng tất cả đều là độc được trí mạng.

Lão bộc thấy vậy, trên mặt chợt lóe mà qua sắc bén cùng bi phẫn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Súc sinh, một đám súc sinh.”

Thành chủ còn chưa có chết, bảy đứa con trai đã tự giết hại lẫn nhau cũng không nói đi, tứ đại chiến tướng dưới tay đắc lực nhất lại tự mình độc lập, bao vây vương cung.

Cắt đứt các phương tiện chữa bệnh, không cho các dược sư vào thành.

Đây...đây chính là muốn làm cho Phạm Đế thành chủ chết dần trong này.

Cứ nghĩ rằng hôm nay có chút lương tâm quay trở về, chấp thuận thánh dược sư không thuộc vùng đất Hỏa Ma tiến vào đây chữa bệnh.

Nguyên lai trong tâm lại tính toán dùng đến thủ đoạn này, bọn chúng sợ cha chúng còn chưa có chết, lời hết tất cả độc dược ra, muốn mượn tay dược sư gián tiếp giết chết cha mình, bọn họ thật là một đám con “hiếu thảo” a.

Lạc Vũ phát tay áo, độc phấn bay cuồn cuộn, nhìn Phạm Đế thành chủ từ từ nhắm hai mắt lại, nhưng trên mặt lại lộ vẻ bi phẫn, lộ vẻ chết không cam lòng.

Chậm rãi nói: “Trong tay nắm quyền thế, những điều này ngài sớm đã biết không phải sao.”

Quyền lực, không ai mà không thích cả, càng hưởng chỉ là những người sinh ra trong gia đình đế vương.

Hơn nữa, bảy người con của Phạm Đế thành chủ cũng không phải là loại yếu đuối, đều là những nhân vật khôn khéo xuất sắc cực kỳ.

Người như vậy sao có thể cam lòng yếu thế hơn người khác?

Tình huống như vậy, muốn nghĩ như vậy cũng không có cửa rồi.

Chỉ cần Phạm Đế thành chủ vừa chết, cả Phạm Đế thành này sẽ nổi lên gió tanh mưa máu đoạt vị.

Chỉ bất quá bây giờ đề cập đến cũng có vẻ hơi sớm nhỉ. Lão cha còn chưa có chết, đám con cũng đã lung tung tranh vị rồi.

“Ba vị Thiên Vương khác thì sao?” Từ từ nhắm hai mắt, Phạm Đế thành chủ vạn phần suy yếu hỏi.

“Bọn họ cũng đã tới rồi.” Lạc Vũ cũng trả lời dứt khoát.

Phạm Đế thành hỗn loạn, đúng là cơ hội tốt để xuống tay, tứ Thiên Vương sao có thể bỏ qua.

Lạc Vũ dứt khoát nói hết lời, năm ngón tay khô gầy của Phạm Đế thành chủ gắt gao nắm thành nắm đấm, thân thể không ngừng run run, khoe miệng tràn ra một tia máu đen.

“Thành chủ, người... Người không cần lại quan tâm đến mấy chuyện này... Bọn họ bất hiếu như thế, cứ để cho bọn họ tự diệt lẫn nhau đi thôi.”

Lão bộc thấy vậy, lắc đầu bi thương trầm giọng nói.

Thất vương làm loạn, tứ Thiên Vương bên ngoài lại đang tới gần, nguy hiểm tiềm ẩn đang kề sát mi, giờ này bên trong lại bị nội chiến, tiền đồ của Phạm Đế thành, ôi...

Sớm muộn gì cũng sẽ bị hủy.

“Đây là tâm ...huyết...suốt cuộc đời ta...” Năm ngón tay khô gầy nắm chặt lại nghe răng rắc, gương mặt hắc khí đột nhiên trở nên đỏ bừng.

Lạc Vũ thấy vậy khẽ nhú mày, lập tức vươn tay điểm lên hai huyệt Đan Trung, Bách Vị của Phạm Đế thành chủ.

“Nếu ngài còn kích động như vậy, hôm nay ngài sẽ không toàn mạng.” Không có khoa trương, cũng không có đe dọa, chỉ là nói lên thực tế.

“Giúp ta sống thêm hai ngày.”

Lạc Vũ vừa dứt lời, Phạm Đế thành chủ đang tức đến khí huyết quay cuồng đột nhiên mở mắt ra, đôi mắt lóe sáng, sắc bén nhìn Lạc Vũ.

Trên mặt ẩn ẩn dứt khoát cùng sát khí, đây vốn là biểu hiện của một người kiêu hùng sắp hết thời lại lộ ra điên cuồng.

Hắn không cam lòng, cũng tuyệt không thể để mặc như vậy.

Bảy tên nghiệt tử chết còn chưa hết tội, nhưng hắn vẫn còn có cháu, hắn không thể làm cho tất cả người trong tộc Phạm Đế thành bị giết chết hết khi thành bị công phá.

Hắn không thể để cho tứ Thiên Vương chiếm lấy Phạm Đế thành của hắn.

Phạm Đế thành là của hắn, cho dù là hắn hủy đi nó, cũng không để bốn Thiên Vương đạt được chút lợi ích nào.

Lạc Vũ nghe vậy nhượng mày hỏi: “Làm vậy ta có lợi gì?”

Phạm Đế thành chủ nhìn Lạc Vũ bình tĩnh trầm ổn, đôi mắt già nua hiện lên sắc bén: “Người muốn lợi ích gì?”

Thanh âm yếu ớt, nhưng lại quyết đoán, sắc bén.

Đó là tinh thần thuộc về một người hồi quang phản chiếu, vô cùng rõ ràng, minh mẫn.

Lạc Vũ nghe vậy chậm rãi nói: “Bảy vương phản loạn, tứ tướng độc lập, bốn Thiên Vương bên ngoài uy hiếp bức ép.

Phạm Đế thành này sớm muộn gì cũng bị công phá, bất quá là thời gian sớm hay muộn mà thôi.

Thành bị phá, mọi người bị giết chết hết, y theo phong cách bốn Thiên Vương, một người trong tộc của ngài cũng đừng mong sống sót, những điều này, ngài hẳn là rõ ràng hơn so với ta rất nhiều.

Như vậy đi, con người của ta cũng không phải có trái tim cay độc, ngài đưa Phạm Đế thành cho ta, ta bảo đảm tôn bổi, tôn tử của ngài sẽ không bị gì.”

Thanh âm nhàn nhã hạ xuống, Lạc Vũ nghiêng đầu nhìn Phạm Đế thành chủ.

Trung Võ Môn của nàng và Đông Thiên Vương chỉ là quan hệ hợp tác.

Bất quá nếu Phạm Đế thành này thuộc về Trung Võ Môn hay thuộc về Đông Thiên Vương, bản chất của chuyện này rất rất khác nhau đa.

Đối tượng hợp tác, như vậy Phạm Đế thành thuộc về nàng cũng có thể nói chuyện hợp tác được vậy.

“Người dựa vào cái gì cam đoan sẽ làm đúng như đã nói?” Lão bộc của Phạm Đế thành chủ đột nhiên chen vào một câu, gắt gao nhìn Lạc Vũ.

Ngủ ở trên giường, Phạm Đế thành chủ cũng nhìn không chuyển mắt tập trung vào Lạc Vũ.

“Chỉ bằng chính ta.” Lạc Vũ vươn tay chỉ chỉ giữa trán mình nói.

“Bây giờ ta không có bằng chứng gì đưa ra cho các người thấy, đánh cược một phen, được chứ?”

Tin tưởng ta, chúng ta sẽ hợp tác, không tin ta, hãy cứ chờ Phạm Đế thành bị phá, ta, không bức thiết phải có Phạm Đế thành trong tay, bất quá, nếu ta đã đồng ý, ta đây nhất định sẽ làm được.”

Thanh âm thản nhiên, nhưng lại leng keng hữu lực.

Phạm Đế thành không dâng tặng cho nàng, không sao cả, nàng cũng muốn đó nhưng tuyệt đối không phải rất muốn.

Nhưng là, nếu không rơi vào tay nàng, cả vương tộc Phạm Đế thành một người cũng không sống sót, thành chủ muốn huyết mạch của mình truyền đến những đời sau, chỉ sợ rất là khó khăn a.

Không khí trong tầm cung nhảy mắt trầm lặng.

Bên trọng bên khinh đều phải tự suy nghĩ.

Một lát sau, thanh âm trầm thấp vô lực nhưng lại kiên quyết cực kỳ vang lên trong tầm cung tịch mịch: “Đánh cuộc.”

“Tốt.”

Gió thu lạnh run, trận trận bay múa.

Ánh nắng vàng chiếu xuống Phạm Đế thành vẫn tỏa sáng như trước.

“Boong.” Ngay trong ngày thu sáng lạn dưới ánh mặt trời, một tiếng chuông nặng nề gõ vang trên bầu trời Phạm Đế thành, liên tục mà rất nặng đi xa.

“Thành chủ băng hà...”

Bi thiết mà thê lương pha lẫn trong tiếng chuông bay xa.

Phạm Đế thành chủ băng hà, vị vương một đời kiêu hùng, quật khởi ở Hỏa Ma cùng tứ Thiên Vương, đã kết thúc.

“Cái gì, đã chết?” Sau khi tiễn chân Lạc Vũ vào điện, bảy vương vẫn một mực thối lui bên ngoài, trong lúc bọn họ đang ngăm đối địch lẫn nhau, đột nhiên nghe thấy tiếng chuông gõ vang, cha của bọn họ được lão bộc trung thành bên người, một cao thủ lợi hại nhất trầm thống hô lên, bọn họ không khỏi nhất tề sững sờ.

Lão cha của bọn họ thật sự đã chết?

Sao có thể nhanh như vậy, còn không đợi bọn hắn chuẩn bị cho tốt.

“Két...” Trong tiếng chuông vang, cánh cửa điện bị mở ra, Lạc Vũ mặc một thân áo trắng nõn đi ra.

Vẻ mặt trầm trọng lắc đầu với bảy vương, nói: “Thành chủ đại hạn đã đến, bỗng được sư bất lực, lúc này đã đi về cõi tiên, các người...”

“Có di chiếu gì không?”

Lạc Vũ còn chưa nói hết lời, lục vương mặc một thân hắc y đột nhiên lớn tiếng quát.

“Hả...” Lạc Vũ giả vờ ngây thơ địa há to miệng, lẩm bẩm nói: “Hắn, hắn chỉ phát phát tay, còn chưa kịp nói chuyện, đã...”

Lời nói bị thống của Lạc Vũ còn chưa hết, anh cả trong bảy vương đột nhiên xoay người bước đi như bay ra khỏi tầm cung.

Không ai nói chuyện, không ai bị thương, cũng không ai chạy vào trong điện nhìn mặt lão cha của bọn họ lần cuối.

Ngay lúc lão đại quay đầu bước đi, trên mặt sáu vị vương khác nhất tề chợt lóe mà qua hưng phấn cùng tuyệt đối sát khí, nhất tề xoay người điên cuồng đi ra khỏi tầm cung.

Phạm Đế thành chủ đã chết, cha bọn họ đã chết.

Không có di chiếu, không có ký kết người nào mới là người kế nhiệm vị trí thành chủ đời kế tiếp.

Giờ khắc này chính là thời điểm mấu chốt tuyệt đối.

Ai có thể chiếm được vương cung trong thời khắc này, ai có thể tiêu diệt các thế lực khác trong thời khắc này, ai có thể dẫn đầu xưng vương, Phạm Đế thành sẽ trở thành của người đó.

Nhanh, mau, mau, bọn họ không có thời gian rồi.

Ngay lúc này là thời khắc mấu chốt, được làm vua thua làm giặc chỉ phải xem giờ khắc này đây.

Bởi vậy, thân hình bảy vương đi nhanh như điện xẹt, đảo mắt một cái đã không thấy thân ảnh trong vương cung lóng lánh ánh vàng, lúc này đây bọn họ đâu còn để ý đến vị thánh được sư là Lạc Vũ nữa.

Mà xa xa, tiếng chém giết bắt đầu mãnh liệt truyền đến.

Lạc Vũ nhìn bóng lưng bảy vương, bọn họ căn bản xem cũng không liếc mắt nhìn mặt lão cha lần cuối, trong mắt hiện lên một tia băng lãnh, có con như vậy, đáng chết.

Gió thu bất chợt nổi lên, sinh trong đế vương gia là vô tình.

Khóe miệng Lạc Vũ hiện lên một tia cười lạnh, xoay người trở vào tẩm cung Phạm Đế thành chủ.

Tiếng chuông uy nghiêm, mang tất cả bay về phía chân trời.

“Phạm Đế thành chủ đã chết?” Bên ngoài cái lồng phòng hộ phía nam, một người trong thế lực của Nam Thiên Vương chậm rãi ngẩng đầu.

Nhìn về phía cái lồng phòng hộ sương trắng mịn mờ, trầm giọng nói.

“Là chuông tang nổi lên.”

“Đã chết, tốt lắm, người đâu, chuẩn bị mạnh mẽ phá cái lồng sương trắng này cho bốn vương.”

“Vâng.”

Gió thu cuốn lên, rét lạnh và cực nóng cùng tồn tại.

Cùng khắc, ở bên ngoài vòng sương trắng phía bắc.

“Đã chết? Chết rất tốt, rất đúng lúc, người đâu, chuẩn bị mạnh mẽ công thành cho bốn vương.”

“Vâng, chúng thuộc hạ đã sớm chuẩn bị tốt rồi.”

Đồng thời, ở phía tây Phạm Đế thành.

“Bẩm chương tọa, hết thấy đều đã chuẩn bị tốt, chỉ chờ chương tọa ra lệnh một tiếng, chúng ta sẽ mạnh mẽ công thành.”

“Ừ, đông nam bắc, tứ phía động tĩnh như thế nào?”

“Hai vị Thiên Vương Nam, Bắc đã tới rồi, xem điệu bộ là chuẩn bị mạnh mẽ công phá màn sương trắng chắn bên ngoài, về phần mặt đông, còn chưa thu được tin tức của Đông Thiên Vương.”

“Không có tin tức của Đông Thiên Vương à?”

“Vâng, ngoài thành mặt phía đông không có bất cứ gió thổi cỏ lay nào hay là có binh mã đóng quân, bất quá Đông Thiên Vương có tiếng làm người giảo hoạt, ắt hẳn là có chủ ý khác.

Bất quá, chương tọa, chúng ta không thể chần chừ thêm, nếu hai Thiên Vương Nam, Bắc công phá được cái lồng phòng hộ này, mà chúng ta đến trễ một bước, như vậy hậu quả...”

“Chuẩn bị, mạnh mẽ tấn công.”

“Vâng.”

Gió sương bất chợt nổi lên, cuốn thẳng lên bầu trời.

Ba cỗ thế lực, nam, tây, bắc ở ngoài thành đã xé rách lớp mặt nạ nguy trang bên ngoài, lộ ra khuôn mặt thật dạn dặt với những tham vọng của bọn họ, bắt đầu chuẩn bị mạnh mẽ công thành.

Những đoàn thương nhân tứ phương đổ xô nhau chạy trốn.

Trong sa mạc bên ngoài thành hoàng kim Phạm Đế.

Lúc này dưới ánh mặt trời sáng lạn, bên ngoài sương trắng mịn mờ, ba phương thế lực đóng quân, đen đặc bóng người vây kín cả Phạm Đế thành.

Các màu đấu khí, các loại ma thú công kích, liên tiếp đánh vào cái trắng bao phủ bảo vệ Phạm Đế thành.

Những tiếng ầm ầm vang lên giống như những đạo sấm sét rền vang, một đạo tiếp theo một đạo, kinh thiên động địa.

Mà ở bên trong thành cũng náo loạn không kém, giờ phút này cả thành đã sớm là chiến trận Tu La, máu chảy thành sông, chém giết rung trời.

Bức cung, cướp đoạt, chém giết, chiếm cứ vị trí có lợi.

Tòa thành hoàng kim tinh xảo, lúc này đâu còn nửa điểm tinh xảo ngày xưa.

Khắp nơi đều là vết máu, khắp nơi đều là người ngã xuống, khắp nơi đều là đoạn bích tàn viên, gót sắt lướt qua, quét ngang hết thấy. (*nhà tan cửa nát)

Bên trong thành, dân chúng đóng cửa bế hộ, chỉ hận vì sao sinh ở tại nơi này.

Máu tươi lan tràn, bao phủ cả Phạm Đế thành.

Ngay lúc nội忧 ngoại hoạn, bên trong mật thất tẩm cung Phạm Đế thành chủ phía dưới lòng đất, dù bận rộn Lạc Vũ vẫn chấp tay sau lưng. (*~thù trong giặc ngoài)

Thông qua tấm kính thủy tinh đặt trên mặt đất phản xạ ảnh ngược truyền xuống, lắc đầu.

“Với cái nhìn thiên cận như thế này, khó thành đại nghiệp.” Nhìn bên trong tấm kính, thế lực của bảy vương không lớn, với thực lực như thế này hoàn toàn không thể chống lại sự tấn công của ba vị Thiên Vương ở bên ngoài.

Ngược lại tất cả đều đang tự mình tranh vương vị, huynh đệ tương tàn, Lạc Vũ cười lạnh nói một câu.

“Nếu bọn họ có bản lĩnh, làm sao dẫn đến kết cục như hôm nay.”

Trong đôi mắt lão bộc bên người Phạm Đế thành chủ hiện lên một tia sát khí.

Lạc Vũ gật đầu: “Nói cũng đúng.”

Vừa nói, vừa chậm rãi di động bước chân, thông qua những tấm kính thủy tinh được truyền lại những tình huống bên trên mặt đất từ những tấm kính thủy tinh bí mật đặt ở bốn phương tám hướng trên mặt đất, quan sát tình huống bên trong và ngoài thành.

Phạm Đế thành chủ này quả nhiên là một nhân tài.

Không biết hắn nghĩ như thế nào mà làm được như vậy, cư nhiên có thể dùng học thuật quang ảnh chiết xạ của thế kỷ 21, cuối cùng đem tất cả những cảnh tượng trên mặt đất truyền đến nơi này.

Làm cho hắn có thể biết mọi tình huống bên trong và bên ngoài Phạm Đế thành dù chỉ ngồi trong mật thất như thế này.

Thật sự là lợi hại.

“Đây là cái chốt để mở ra cái chấn sương khói máu trắng sao?” Liếc mắt đảo qua tất cả tình huống bên trong và ngoài thành, Lạc Vũ đứng ở trung tâm mật cung bên cạnh một thủy tinh cầu màu đỏ.

Nhìn Phạm Đế thành chủ ngồi ở bên cạnh, được nàng mạnh mẽ dùng đan dược kéo dài mạng sống trong hai ngày.

Phạm Đế thành chủ nhìn hình ảnh trong tấm kính, bảy người con của hắn đang điên cuồng giết chóc lẫn nhau hòng đoạt lấy vương vị, một bụng máu đen đã sớm muốn phun ra ngoài rồi.

Nghe Lạc Vũ hỏi vậy, chậm rãi gật đầu.

Cái chấn phòng hộ, bao phủ cả Phạm Đế thành, làm cho tứ đại Thiên Vương hoàn toàn không thể tiến vào tấn công chiếm thành.

Được đến đáp án khẳng định, Lạc Vũ thông thả vươn tay vuốt ve cái chốt mở, đóng màn sương trắng.

Nhìn bốn góc thủy tinh cầu màu đỏ lộ ra tay vịn, trong mắt Lạc Vũ chợt lóe mà qua một tia tính kế: “Tự giết lẫn nhau cũng đâu có ý nghĩa gì, nếu đã muốn loạn hãy làm cho nó thật sự loạn đi, muốn chơi đùa thì phải chơi đùa cho thật vui vào.”

Quay đầu nghiêng mắt nhìn những động tĩnh mà tấm kính thủy tinh truyền đến, Lạc Vũ lạnh lùng cười.

Vừa mỉm cười, vừa nắm tay vịn ở phía nam của quả thủy tinh màu đỏ, mạnh mẽ nhấn xuống.

“Ầm.” Lập tức, thủy tinh cầu phát ra một tiếng ầm vang.

Cái tay vin nho nhỏ ở phía nam lập tức dần dần bị đẩy xuống.

Lão bộc thấy vậy vẫn đứng ở bên người Phạm Đế thành chủ, hai tay nắm chặt sau lưng, có chút nhắm mắt, nhưng lại hoàn toàn không nói ra một lời ngăn cản.

Một mảnh trầm mặc.

Mà trong lúc mật cung là một mảnh trầm mặc, thì trên mặt đất lại phát ra âm thanh cảnh báo báo bèn nhọn.

Viên đạn tín hiệu màu hồng nổ tung, mấy chục cái chuông đặt chung quanh khu vực sương trắng phòng hộ Phạm Đế thành, ầm ầm kêu vang.

Bảy vương đang giao chiến bên trong thành, nghe tiếng chuông kêu vang đều nhất tề sửng sốt, ngay sau đó sắc mặt đại biến.

Tiếng chuông cảnh báo vang lớn, cái chắn phía nam Phạm Đế thành của bọn họ đã bị công phá rồi.

Chuyện gì xảy ra? Sao lại có thể như vậy được?

Cái lồng phòng hộ sương trắng này vô cùng độc đáo, cho dù tứ Thiên Vương có liên thủ tấn công cũng tuyệt đối không thể công phá nổi cái chắn, sao lại có thể xảy ra tình cảnh như thế này được.

Không tốt, có đại biến.

Ngay lúc này, bảy vương đột nhiên biến sắc, sương trắng mịn mờ bao phủ phía nam bên ngoài Phạm Đế thành, phát ra một tiếng ầm vang giống như từ dưới đất truyền lên, ầm ầm tiêu tán chìm dần.

Sương trắng mịn mờ bao phủ phía nam liền biến mất, lộ ra cảnh sắc bên trong Phạm Đế thành.

Nam Thiên Vương và binh mã của hắn đang mạnh mẽ tấn công cái lồng phòng hộ, thấy tình huống trở nên như vậy mừng như điên.

Không kịp nghĩ tại sao cái chắn lại bất ngờ biến mất, đại tướng đầu lĩnh vung tay lên hô: “Đi theo bốn tướng.”

“Vâng.”

Cởi các loại ma thú, các cận vệ tinh binh dưới trướng Nam Thiên Vương, buông ra ma thú, vọt vào bên trong Phạm Đế thành.

Ở Phạm Đế thành chỉ có cái chắn này là làm cho người ta cảm tức nhất, chỉ cần đã không có cái thứ chết tiệt này, Nam Thiên hấn còn có thể sợ ai nữa chứ.

Binh mã đông đúc, thế lực Nam Thiên Vương hướng vào bên trong thành, hùng hổ mà đi.

Trong thành, ba vương đang ở phương hướng này bị kinh hãi.

Binh mã Nam Thiên vào thành rồi.

Ông trời ạ, lúc này, là trang đoạt vương vị quan trọng hơn? Hay là nhún nhường quan trọng hơn? Lựa chọn này quả thật giống như muốn hao hết cái mạng già của hắn nha.

Sao lại có thể xảy ra tình huống này trong khi đang đến thời điểm trọng yếu như vậy...

Trong mật cung, Lạc Vũ nhìn tình huống trên mặt đất, lạnh lùng cười.

Giơ lên bàn tay đang đè xuống cái chốt phía nam, sau đó xoay người đặt tay lên cái chốt mở cửa tay vịn phía tây thủy tinh cầu màu đỏ.

Hời hợt đè xuống một cái.

Trong nháy mắt, mặt đất lại ầm ầm vang lên, tiếng chuông cảnh báo lại vang lên một lần nữa trên bầu trời bên trong Phạm Đế thành.

Cái chắn phía tây đã muốn suy sụp và biến mất.

“Chuyện gì xảy ra? Đây là chuyện gì xảy ra?” Bên trong thành, đại vương tử đang giao đoạt vương vị, binh mã hấn đang chiếm ưu thế sắp tiến vào công phá cửa vương cung, chiếm hết thiên thời địa lợi, sắc mặt hấn lúc này cực kỳ khó coi.

Phía tây, đúng lợi thế chiếm cứ của hấn, nếu cái chắn biến mất...

“Ầm.” Cái chắn phía tây Phạm Đế thành biến mất, lúc này cả nội thành phía tây rơi vào thế tấn công từ thế lực Tây Thiên Vương.

“Tiến công.” Binh mã mặc áo giáp màu bạc cuộn cuộn mà đến, ma thú tám cấp đi phía trước mở đường.

Thế lực Tây Thiên Vương không chậm trễ thời gian một phút nào cả, chạy nhanh tiến vào Phạm Đế thành.

Ngay lập tức trong lúc đó, cái chắn hai mặt tây, nam đều biến mất.

Trong thế lực của bảy vương, đại vương tử và tam vương tử là có thế lực lớn nhất, bây giờ bọn họ hai mặt thụ địch, lập tức trở nên vô cùng lo lắng.

“Tốt, biến mất thật là tốt, biến mất thật là tốt.” Mấy vị vương khác thấy vậy, nhất thời mừng rỡ khen hay.

Đám người không chịu kháng địch, ngược lại ồa lên đối phó hai thiên vương ở phía này.

Thừa dịp người gặp chuyện, lấy đi tánh mạng người, giết hai đối thủ cường đại nhất, sẽ thu thập những người khác, sau đó đến lượt thế lực Nam Thiên Vương và Tây Thiên Vương.

“Còn có thời gian công kích huynh đệ, xem ra bọn họ dường như thấy tình hình này chưa đủ náo nhiệt thì phải.”

Trong mật cung, Lạc Vũ thấy vậy lạnh lùng cười, bàn tay đang cầm tay vịn ở phía bắc, đè xuống một cái.

“Ầm.” Tiếng chuông cảnh báo lại ầm vang lên, cái chắn phía bắc đã bắt đầu biến mất.

“Không tốt, cái chắn hoàn toàn bị phá hủy rồi.”

“Gặp nguy hiểm, gặp nguy hiểm, đúng là hai mặt thụ địch rồi.”

Nếu nói cái chắn ở phía nam và phía tây biến mất còn không thể làm cho bảy vương loạn thành một đoàn được, thì bây giờ cái chắn phía bắc cũng biến mất luôn, nhưng lại làm cho sắc mặt năm vị vương tử còn lại đại biến, trở nên đen như dích nôi.

Cái chắn ở ba phía đã biến mất, Phạm Đế thành lộ ra bên ngoài hết 70% rồi, tất cả thiên thời địa lợi nhân hòa đã không còn sót lại chút nào cả.

“Mau, mau lui binh về bảo vệ phía sau.”

“Mau, chia binh làm hai đường, cản lại địch nhân tấn công đến.”

Ngay lập tức, bảy vương vốn đang chém giết thành một đoàn, đều tự quay đầu ngựa cuống quít đón địch.

Mà ngay lúc bọn họ đang trong tình trạng bối rối, thế lực của Bắc Thiên Vương, khí thế ngất trời tiến vào trong Phạm Đế thành.

Ngay tức khắc trong lúc đó, bảy vương, ba Thiên Vương, thế lực mười nơi đều tụ tập tại Phạm Đế thành.

Huyết sắc lan tràn, chém giết trận trận.

Cái gì gọi tuyệt đỉnh hỗn loạn, đây chính là.

Mối quan hệ giữa bảy vương trong lúc đó vốn là đối thủ, là tử địch, chỉ trong thời gian ngắn ngủi đã liên thủ? Không có khả năng, giết.

Mối quan hệ giữa ba Thiên Vương trong lúc đó cũng vốn là địch thủ, cũng là tử địch, liên thủ sao, không có khả năng.

Còn về mối quan hệ giữa bảy vương và ba thiên vương trong lúc đó, một bên vốn là thiên (*ve sầu), một bên vốn là đường lang (bọ ngựa), muốn bọn họ liên thủ? Làm sao có thể.

Gió tanh mưa máu, tứ phương đều địch.

Khắp nơi đều là địch nhân, khắp nơi đều là chiến đấu, Phạm Đế thành hoàn toàn hỗn loạn.

Gió thu sắc bén, nương theo trận huyết vũ tinh hồng này, vù vù gào thét.

“Nam, tây, bắc, ba thiên vương công phá cái chắn của Phạm Đế thành rồi à?” Thông dong ngồi uống trà ở mặt phía đông, vừa ngẩng đầu nhìn cái chắn lơ lửng sương trắng trước mắt, Đông Thiên Vương chống cằm nói.

“Không biết, còn không có tin tức truyền tới.” Mặc Hiên bỗng nhiên ngáp ngừng một chút.

Ngay sau đó lại nói: “Nhưng là, nghe mới vừa rồi vang lên tiếng chuông lớn cảnh báo cùng với tiếng động di chuyển ầm ầm, đây vốn là thanh âm phát ra từ việc ba cái chắn ở ba mặt bị công phá.”

“Sao có thể như vậy được? Không phải nói cái chắn này vô cùng kiên cố không thể phá sao, cho dù dùng cái gì cũng không thể công phá được? Hôm nay sao lại có thể dễ dàng như thế đã bị phá giải?” Vô Hoa nhăn lại đôi mi.

Cái lồng bảo hộ Phạm Đế thành nếu dễ phá như vậy, nó cũng sẽ không trở thành yếu huyệt của bốn thiên vương trong thời gian lâu như vậy.

Đông Thiên Vương vuốt cằm, chậm rì rì uống trà.

“Nếu không chúng ta cũng...”

Mặc Hiên vừa mới đề nghị, Đông Thiên Vương có chút lắc đầu, nét mặt chợt lóe mà qua cười tà.

“Công phá, không có khả năng, bản thân ta vốn có cảm giác là có người mở ra cái chắn, để cho bọn người kia đi vào.”

Chơi đùa chén trà trong tay, Đông Thiên Vương chậm rì rì cười nói.

Cho dù hần đang ngồi ở nơi này trong sa mạc.

Cũng có thể nghe thấy tiếng chém giết từ bên trong truyền đến, nghe thấy mùi máu tanh truyền đến từ chỗ bọn họ, lại còn có thể thông dong, ưu nhã uống chén trà trong tay, chỉ sợ cũng chỉ có duy nhất Đông Thiên Vương hần mà thôi.

“Quân Lạc Vũ” Sắc mặt Mặc Hiên nhất thời trầm xuống.

Quân Lạc Vũ tiến vào Phạm Đế thành là phải cướp được chỗ tốt cho Đông Thiên, không phải là vì để cho Lạc Vũ hần mở ra cái chắn làm cho Nam, Tây, Bắc Thiên Vương tiến vào, cho bọn người đó chiếm hết lợi thế, Quân Lạc Vũ này là muốn làm gì vậy.

“Hần là gian tế?” Trong nháy mắt Mặc Hiên nghĩ đến vấn đề này.

“Không thể nào, hần hoàn toàn không có quan hệ gì với ba thiên vương khác, ta tin tưởng đệ đệ này của ta.” Vô Hoa lập tức phản bác nói.

Đông Thiên Vương nghe vậy khước miệng tà tà cười.

“Bảy vương đoạt vị, ba thiên vương nhìn chăm chăm, bản thân ta vốn cảm giác được nếu ba thiên vương và bảy vương nhảy vào chém giết lẫn nhau khiến cho lưỡng bại câu thương, ý nghĩa này cũng rất tốt a.”

“Lúc đó Đông Thiên chúng ta sẽ ngư ông đắc lợi?” Mặc Hiên cũng là người có đầu óc nhanh nhạy.

Đông Thiên Vương nghe vậy chậm rãi cười cười, ánh mắt ba động, tà khí gật gật đầu.

“Có thể được đến Phạm Đế thành chủ tín nhiệm, biết được cái chốt đóng, mở ra cái chắn, sợ rằng...” Trong mắt Đông Thiên Vương tà khí quay cuồng.

Sợ rằng, không đơn giản là vì để cho Đông Thiên hần ngư ông đắc lợi đi.

“Tâm tư của tên này thật đúng là lớn thật, tiểu tử kia càng ngày càng làm cho ta hứng thú rồi.” Vuốt vuốt cằm, trong mắt Đông Thiên Vương không phải giận, cũng không phải sầu, ngược lại là thích ý tươi cười, đôi mắt đầy hứng thú.

“Ý của Vương là nói...”

“Ta cũng không có ý gì, các người đều biết, ta đối với người của mình luôn luôn rất dung túng.” Đông Thiên Vương uống một ngụm trà, cười âm tà với Mặc Hiên.

Mặc Hiên nhìn Đông Thiên Vương cười, nháy mắt một cái đã hiểu rõ ràng.

“Ta đi làm.” Xoay người, bay nhanh đi xa.

Đông Thiên Vương khẽ cười một tiếng, tiếp tục ở bên ngoài màn sương trắng mịn mờ, cách vách bên trong là chém giết rung trời, là máu tươi chảy thành sông, mùi máu tươi tanh tưởi khắp nơi, hân hoan nhàn nhã uống trà của hắn.

Mà Vô Hoa thì nhìn về phía mưa rơi lất phất trong nội thành, Lạc Vũ, người phải cẩn thận đó, tâm tư của Đông Thiên Vương chúng ta rất...

Gió tanh mưa máu, chém giết rung trời.

Nhẹ nhàng, hơi hợt cho ba thiên vương tiến vào, làm cho bọn họ cùng nhau khuấy cái thành này càng thêm “đục ngầu”, Lạc Vũ phát phát tay áo, tự nhiên cực kỳ.

“Ba thiên vương đã vào thành.” Lão bộc đứng trước mặt Phạm Đế thành chủ, trầm giọng nói: “Bảy Vương sẽ không là đối thủ của bọn họ.”

Lạc Vũ gật đầu: “Ta không trông cậy bọn họ sẽ đối phó lại.”

Dứt lời, cúi đầu vươn tay về hướng Phạm Đế thành chủ.

Bảy vương, ba thiên vương cũng đều đã di chuyển rồi, bốn đại tướng sao có thể là người đứng ngoài cuộc được chứ, muốn loạn phải không, vậy cùng nhau chơi đùa đi.

Phạm Đế thành chủ chậm rãi trợn mắt nhìn Lạc Vũ liếc mắt một cái, thanh âm lạnh như băng, trong mắt hiện lên một tia giết chóc tuyệt đối: “Một người cũng không tha.”

Sau đó gơ tay lên lộ ra thứ gì đó trong ống tay áo.

“Yên tâm.” Lạc Vũ mỉm cười, trực tiếp tiếp nhận vật gì đó trong tay Phạm Đế thành chủ, sau đó xoay người hướng ra cửa mất thất mà đi, phát phát tay nói: “Án theo những gì ta nói mà làm.”

Thanh âm tung bay, lão bộc liếc mắt nhìn Lạc Vũ rời đi, lại đẩy Phạm Đế thành chủ đi về một hướng khác.

Đường lang bộ thiên, còn có hoàng tước ở phía sau.

87. Chương 87

Chỉ là trong ánh lửa liên miên, khắp nơi đều là tiếng chém giết, đêm màn đêm càng thêm nồng đậm khí tức sát hơn cả ban ngày.

Trong Lãm tướng phủ ở Phạm Đế thành.

“Bịch.” Bóng đêm dày đặc, một vật đột nhiên xuyên phá bóng đêm dưới ánh trăng chiếu rọi, phóng vào trong Lãm tướng phủ.

Lãm tướng đang nhìn một mảnh chém giết phía ngoài thành xa xa, lạnh lùng nhíu mi vươn tay vừa vặn tiếp được vật đó.

“Ai?” Một bàn tay nhận được vật vừa được phóng tới, Lãm tướng chợt lóe lên thân hình nhảy đến nơi vừa bắn ra vật trong tay hắn.

Thân thủ thật là lợi hại, cư nhiên có thể lẫn vào trong Lãm tướng phủ của hắn mà không ai phát hiện ra, ngay cả khi đến gần bên người hắn, hắn cũng không nhận ra.

Cho dù bảy vương Phạm Đế thành cũng không làm được đến trình độ này.

Hắn chỉ thấy được một thân hình màu bạc chợt lóe trong màn đêm đen phía trước, nhảy đi xa xa, phẳng phất như đang chờ hắn phía trước.

Lãm tướng thấy vậy, ánh mắt có chút nhíu lại, người này là đang chờ hắn sao?

Lập tức cúi đầu nhìn xuống, năm ngón tay mở ra, thoáng nhìn qua vật nắm trong tay.

Nhờ ánh trăng chiếu xuống, hắn liếc mắt một cái đã thấy rõ vật trong tay là gì, sắc mặt Lãm tướng liền thay đổi.

Trong đôi mắt hiện lên tâm tình khó có thể tin, có tuyệt đối khiếp sợ, cùng với một chút ngêch mặt ra.

“Chuyện gì, chuyện gì xảy ra?”

Chỉ thoáng chốc sau, những thuộc hạ âm thầm tuần tra chung quanh Lãm tướng phủ, bay nhanh hiện thân lên từ bốn phương tám hướng mà đến.

Có người tới gần Lãm tướng quân dưới sự giám sát của bọn họ sao?

Đùa phải không, cho dù bây giờ bảy vương làm loạn lẫn nhau, cũng không ai dám đến đây gây nhiễu loạn đến thế lực của tứ tướng.

Cư nhiên có người vào được? Tới gần được?

“Cẩn thận bảo vệ.” Sắc mặt đang kinh sợ rất nhanh được đè ép xuống, Lãm tướng chợt quát lạnh một tiếng, ngay sau đó thân hình chợt lóe, đuổi theo thân hình màu bạc ở phía trước.

Ngân quang nhảy lên, không nhanh cũng không chậm.

Vừa có thể chạy ở phía trước dẫn đường cho Lãm tướng, vừa có thể làm cho hắn không cách nào đuổi kịp đến gần.

Ngay lập tức trong lúc đó, đã đi được rất xa.

Đem tâm tư kinh ngạc và nghi hoặc ném ra sau đầu, không để ý đến nữa.

Bóng đêm mông lung, gió cuối mùa thu thổi qua.

Không giống trời mùa thu tiêu điều cùng nhẹ nhàng khoan khoái, mà là tràn ngập dày đặc mùi máu tươi không cách nào tả nổi.

Đêm, đen tối nhiễm màu đỏ.

Đoạn đường mau chóng đuổi theo, thẳng đến đi vào tông miếu của Phạm Đế thành chủ, ngân quang đột nhiên biến mất, mất đi tung tích của nó.

Lãm tướng dừng lại cước bộ, ngẩng đầu nhìn tông miếu từ đường cũ nát.

Cánh cửa đen nhánh dưới ánh trăng chiếu rọi, càng thêm âm lãnh quang mang, âm trầm mà vô tình.

Nhíu nhíu mày, đôi tai Lãm tướng đột nhiên khê giạt giạt, sau đó xoay người sang chỗ khác.

Chỉ thấy, trong bóng đêm, thân ảnh của ba người phá không mà đến, một người áo đỏ, một trắng, một vàng.

Là tam tướng, bốn cỗ thế lực quyền khuynh triều dã tại Phạm Đế thành đã tề tựu toàn bộ tại đây.

Về mặt của ba người vừa đến cũng đồng dạng hiện lên khiếp sợ và nghiêm túc.

Lúc này nhìn thấy Lãm tướng đã ở chỗ này, không khỏi nhất tề bước đến, cùng nhau đứng chung một chỗ.

Bọn họ nhìn nhau liếc mắt một cái, bốn người cũng không trao đổi cái gì, cũng đều có thể hiểu được.

Có người dẫn dụ bốn người bọn họ đồng thời đến nơi này.

Gương mặt lạnh như băng chợt lóe mà qua nghiêm túc chưa từng có, có thể đồng thời dẫn dụ được bốn người bọn họ đến đây, hơn nữa còn có tín vật, việc này...

“Két...” Ngay lúc bốn tướng đang nhìn nhau trong nháy mắt, cánh cửa từ đường đang đóng chặt đã chậm rãi mở ra.

Một thân ảnh mặc áo bào màu vàng nhạt sừng sững đứng tại đó dưới ánh nến leo lét.

Trước những bài vị các vị tổ tông trong từ đường Phạm Đế thành chủ, ánh nến lơ mờ chiếu ra thân ảnh của hắn trong ban đêm càng thêm âm hàn dữ tợn.

“Người là ai?” Một thân trường bào màu vàng, Chiến tướng cau mày tiến lên một bước trầm giọng quát. (*xin lỗi bà con tên này tui đặt >_<*)

“Trung Võ môn chủ, Quân Lạc Vũ.” Thanh âm thản nhiên theo gió truyền đến, Lạc Vũ đứng sừng sững trong tông miếu từ đường, chậm rãi xoay người, hai tay chấp sau lưng nhìn bốn tướng.

Trung Võ Môn? Chưa từng nghe nói qua.

Bốn đem nhất tề chau mày, chuyện này thật khó hiểu.

“Người đến từ nơi nào?” Lẫm tướng đã gặp qua Lạc Vũ.

Lúc này thấy Lạc Vũ làm sao có như ban ngày nhất gan cùng yếu đuối, không khỏi híp mắt lại, cả người lạnh như băng, sát khí nổi lên, như lập nguyệt băng đao đánh về phía Lạc Vũ.

Lạc Vũ thấy vậy nhẹ nhàng phát tay một cái, sát khí lạnh lẽo như binh khí ngay lập tức phiêu đảng đi mất.

“Lẫm, Chiến, Văn, Xu, tứ tướng Phạm Đế thành, được thành chủ đánh giá cao đề bạt mới có khí thế như ngày hôm nay.” Sát khí tiêu tán, Lạc Vũ thong thả tiến lên hai bước.

“Sao vậy, hôm nay được nhìn thấy tín vật lại còn dám la hét như thế, xem ra thật đúng là ứng với một câu lưu truyền như thế này: dưỡng hổ vi hoạn, sài lang tâm tính.”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt bốn tướng nhất tề trầm xuống.

Bốn người liếc nhau, chậm rãi vươn tay, lệnh bài trong tay bọn họ đều thiếu một góc.

Bốn người không cần ghép chúng lại, cũng có thể chắc chắn đây là tín vật có thể điều động bọn họ của thành chủ.

Thấy tín vật này như thấy thành chủ.

“Tín vật của thành chủ sao lại nằm trong tay ngươi? Hừ! Ngươi cho rằng chỉ bằng vào thứ này là có thể đủ điều động được chúng ta?” Thanh âm Văn tướng trầm lạnh như băng.

“Sao lại ở trên tay của ta? Đương nhiên là do thành chủ của các ngươi đưa rồi.”

“Làm càn, thành chủ của chúng ta đã...”

“Nếu ta nói còn chưa chết thì sao đây?” Nhẹ phẩy mái tóc đen trên mặt, khóe miệng Lạc Vũ hàm chứa nét tươi cười giống như lạnh mà không phải lạnh.

“Cái gì?” Bốn tướng nghe lời này, lập tức biến sắc, nhất tề nhìn nhau.

Thành chủ của bọn họ còn chưa có chết? Không phải đã gõ chuông tang rồi sao? Đây...

“Bất quá, chết hay không chết đối với các ngươi mà nói cũng không còn ý nghĩa nữa rồi có phải hay không?” Lạc Vũ nhìn sắc mặt bốn tướng, lạnh lùng hừ một tiếng.

“Bốn tướng độc lập, tọa sơn quan xem hổ đấu, trong mắt các ngươi đã sớm không nhìn đến sự tồn tại của thành chủ, ta dùng tín vật dẫn các ngươi lại đây, thật là quá xem trọng các ngươi rồi.”

Không phải lời nói lãnh liệt như hàn băng, nhưng lại nặng tựa thái sơn.

“Làm càn, người có tư cách gì chỉ trích bốn tướng chúng ta.” Khóe mặt Xu liếc ngang một cái, lớn tiếng quát, có chút thẹn quá thành giận.

Bọn họ được thành chủ đề bạt và tài bồi mới có ngày hôm nay.

Bất quá với tình thế bây giờ, ai mà không ích kỷ chứ.

Huống hồ, bọn họ phục chính là thành chủ, không phải bảy người con của thành chủ.

Bọn họ chém giết lẫn nhau, bốn tướng vì sao phải quan tâm xen vào cơ chứ, cho dù bọn người kia có chết cũng không liên quan đến bọn họ.

“Nếu thành chủ không chết, chỉ cần một câu của người, cho dù có kêu chúng ta đi chết, chúng ta cũng không do dự.” Trong bóng đêm âm lãnh, Lãm tướng lạnh lùng trầm giọng nói.

“Đúng vậy.” Ba người khác lập tức cao giọng phụ họa theo.

Lạc Vũ nghe vậy thản nhiên cười: “Tốt lắm.” Một tiếng vừa hạ xuống, đồng thời tay áo bào vung lên, một quyền trực ném về hướng bốn người.

Lãm tướng duỗi tay tiếp nhận, mở ra, nương theo ánh trăng mà nhìn, bốn người nhất thời biến sắc.

“Có dám dâng tặng mạng hay không đây?” Từ thanh âm toát ra từ giữa kẽ răng.

“Không dâng tặng cũng không sao, đối với những người lòng lang dạ sói, ta vẫn trước sau như một nghĩ rằng không thể trọng dụng.”

Nét mặt Lạc Vũ vẫn đậm phong khinh, lời nói lại bén nhọn cực kỳ như đâm vào bốn người bọn họ.

Tứ tướng Phạm Đế thành còn lợi hại hơn so với bảy vương.

Nếu nói về trung tâm, đương nhiên có, bọn họ tuyệt đối trung tâm với Phạm Đế thành chủ. (*trung thành và tận tâm)

Nhưng là, một khi người ta đã trở nên lợi hại, đương nhiên sẽ càng trở nên quá mức cuồng vọng.

Nếu có thể thu phục về phía nàng, như vậy rất có ích.

“Chỉ bằng người?” Chiến tướng cười lạnh.

“Chỉ bằng ta.” Thanh âm Lạc Vũ vẫn thản nhiên, không giận tự uy.

“Bằng vào người cũng xứng, ở đâu thì la7n về chỗ đó đi.” Xu tướng hừ lạnh một tiếng, năm ngón tay bỗ khoảng không hướng đánh về phía Lạc Vũ, một đạo đầu khí bén nhọn màu tím tập kích Lạc Vũ.

“Bịch.” Ngăn quang chợt lóe về một cái mà qua giữa không trung.

Làm chiêu thức ấy của Xu tướng như đá chìm xuống biển, chỉ nổi lên một chút gợn sóng đã biến mất không thấy.

Tứ tướng nhất tề nhui mày, nhìn về hướng Lạc Vũ, Xu lợi hại đến cỡ nào, tất cả bọn họ đều biết rõ.

Ánh nền chiếu rọi trong đêm, chỉ thấy bên chân Lạc Vũ lúc này lại có một con ma thú ngồi chồm hổm nơi đó, trên đầu nó có cái sừng, lông màu bạc lớn bằng bàn tay.

Lúc này, nó đang cậm rãi buông móng vuốt, lạnh lùng nhìn bốn người bọn họ liếc mắt một cái.

Áp lực, một thân thể nho nhỏ, thản nhiên liếc mắt một cái, nhưng lại mang theo khí thế áp bách không cách nào tả nổi.

Sắc mặt bốn tướng nhất tề hơi trầm xuống.

Hai tay chắp sau lưng, Lạc Vũ thấy vậy chậm rãi nói: “Hôm nay ta dẫn các người đến đây, nếu thuận phục ta, sau này phải nghe lời ta.

Bằng không, với hạng người bất trung bất nghĩa như các người, còn lưu lại làm cái gì nữa, Phạm Đế thành ta không cần những tướng lãnh chỉ nghĩ đến lợi ích cá nhân không nghĩ đến người khác.”

Thanh âm nhẹ nhàng hạ xuống, bốn tướng đột nhiên cảm giác được không khí chung quanh bắt đầu xao động, hai cổ khí tức cường đại đã vây quanh bọn hắn chỉ trong nháy mắt.

Trước mắt, thân ảnh màu bạc nhỏ của con tiểu thú chưa hề động đậy, lại có thể phát ra khí tức đè ép đến bức người, cơ hồ nặng đến ngàn cân.

Mà ở phía sau bọn họ, một đạo khí tức áp lực khác lại ép tới, làm cho đất dưới chân như sinh ra vô tận lực hút.

Hút dính bọn họ cơ hồ không cách nào nhúc nhích được. Thì ra là một con thú có hình dáng tựa tựa con chó nhỏ phát ra.

Sắc mặt bốn tướng lập tức trầm xuống, đầu khí màu tím nhẹ nhàng bao quanh toàn thân trong nháy mắt, vũ khí cũng đã biến ảo ra trong tay, chỉ thẳng vào Lạc Vũ.

Lạc Vũ thấy vậy cũng không nói gì, chỉ mỉm cười nhìn bốn tướng.

Trong lúc Lạc Vũ lạnh lùng cười, Tiểu Ngân và Tỳ Hưu một trước một sau nhìn bốn tướng, móng vuốt mạnh mẽ vung lên, “bịch” một tiếng chạm vào trên mặt đất.

Trong nháy mắt, hai lực lượng: một màu bạc, một màu vàng của đất chợt lóe.

Ánh sáng chói mắt làm cho bốn tướng cảm thấy hoa cả mắt, hai cổ lực lượng như cái lồng phòng hộ hai lớp, “ầm” một tiếng nhốt bọn họ vào bên trong.

“Tiếp chiêu này của ta.” Chiến tướng thấy vậy cười lạnh một tiếng, trong tay chợt hiện ra trường thương màu tím, mạnh mẽ loi đình đánh vào cái lồng 2 lớp.

Cái lồng trong suốt hơi động như nước bị gợn sóng.

Giống như đánh vào một lớp bông, hoàn toàn không có cảm giác cứng đối cứng, mà giống như đánh vào sương mù, không hề có chút ảnh hưởng nào, thật giống như một thương này là đánh vào khoảng không.

Sắc mặt Chiến tướng trầm xuống, cái lồng này...

“Ồ...” Văn tướng lập tức huyết sáo một tiếng, gọi ra ma thú của hắn.

Ma thú sao, ai mà không có cơ chứ, không phải chỉ có người mới có hai con ma thú.

Song một tiếng gọi ra, nhưng lại không hề phát sinh một chút ba động nào.

Hai lớp phòng hộ này hoàn toàn ngăn cách tất cả, không thể truyền ra ngoài bất cứ tiếng gì, cũng không làm rung chuyển được nó, cho nên bọn họ hoàn toàn không cách nào gọi ra ma thú của mình.

Bốn tướng vốn không đặt Lạc Vũ vào mắt, lúc này sắc mặt liền trở nên nghiêm túc. (*xem nhẹ thực lực của LV)

Bốn người liếc nhau, đột nhiên bọn họ khẽ hét lên một tiếng, bốn người nhất tề ra tay, đầu khí màu tím nhất thời hợp lại, mạnh mẽ đánh vào cái lồng đang nhốt bọn họ.

Nhìn không ra chiêu số, chỉ có thể nhìn thấy bốn cổ đầu khí màu tím đan vào cùng nhau, giống như một con giao long đang bay lên mà không đi được.

“Ầm.” Thanh âm va chạm nặng nề vang lên.

Thôn Vân Tỳ Hưu và Tiểu Ngân đang liên thủ với nhau, thân thể nhất tề loạng choạng, lui về phía sau một bước.

Bốn tên này liên thủ cũng mạnh đa.

Sau tiếng va chạm kịch liệt, lúc này sắc mặt bốn tướng thật thật chính chính đã thay đổi hoàn toàn.

Không đánh tan được cái lồng, thậm chí không có một tia nứt, cái lồng trước mắt không có chút thay đổi nào, vẫn hoàn hảo như trước.

Này... Lực lượng này... Đây là cái loại ma thú gì vậy, cư nhiên mạnh mẽ đến trình độ này?

Bốn người biến sắc, nhưng sao lại có thể biết được Tiểu Ngân và Thôn Vân Tỳ Hưu là “thú quý hiếm” trong khắp Vong Xuyên đại lục.

Bốn người bọn họ tuy mạnh, nhưng vẫn không mạnh bằng hai thú liên thủ hợp tác.

“Có phục hay không?” Lạc Vũ đứng giữa từ đường, thản nhiên hỏi.

“Không phục, ma thú mạnh mẽ có gì đặc biệt hơn người...” Xu tướng còn chưa nói hết lời phẫn nộ, thân hình Lạc Vũ đột nhiên chợt lóe, đã tiến vào trong cái lồng do Tiểu Ngân và Tỳ Hưu thiết lập.

Bốn người thấy vậy đôi mắt liền trở nên sáng ngời, nhất tề đem vũ khí đánh về phía Lạc Vũ.

Tử quang đại thịnh, sắc bén khôn cùng.

Lạc Vũ vẫn lãnh đạm vùng lên tay áo màu vàng, một tia sáng màu hồng từ trên tay Lạc Vũ đột nhiên toát ra như tia chớp, bắn nhanh về phía bốn người.

Hồng quang hiện ra, tay áo bào tung bay.

Thân như cành liễu mềm, nhanh như tia chớp.

Bốn tướng trở mắt nhìn Lạc Vũ lấy một loại tư thái quỷ dị không cách nào tả nổi, công kích khe hở hướng về phía bọn họ.

Rõ ràng nhìn thấy đã ra chiêu công kích rồi, nhưng bọn họ lại phát hiện Lạc Vũ lại xoay thân thể qua đến.

Giống như con cá trong nước, trơn tuột không thể nào nắm trong tay.

Cho tới bây giờ, đây là lần đầu tiên bốn tướng thấy loại võ công này, không khỏi nhất tề trừng lớn ánh mắt.

Mà ngay lúc bọn họ trừng lớn ánh mắt, hồng quang bay vụt mà đến, quanh quẩn mà qua.

“Không...”

“Hả...”

Tử quang đột nhiên tiêu tan, sắc mặt tứ tướng nháy mắt trắng bệch.

Dưới ánh trắng, chỉ thấy trên cần cổ tứ tướng hiện lên một tia màu hồng, sắc bén đến có thể cắt lia tất cả.

Mà ở đầu bên kia của sợi dây màu hồng, Lạc Vũ đang kéo nhẹ.

“Có phục hay không?” Thanh âm lãnh đạm như nước lại vang lên.

“Cục cục...” Tứ tướng nhìn Lạc Vũ, từ yết hầu phát ra tiếng cục cục cục cục, trong lúc nhất thời cũng không nói gì.

Lạc Vũ thấy vậy, tay càng dùng sức kéo một chút, sợi dây hồng lập tức căng ra.

Máu đỏ tươi chậm rãi chảy ra từ trên cổ tứ tướng, bọn họ không chút nghi ngờ chỉ cần Lạc Vũ kéo mạnh thêm chút nữa, đầu bọn họ sẽ lia khỏi cổ mà rơi xuống đất.

“Có phục hay không?” Thanh âm Lạc Vũ càng thêm nặng nề: “Ta không có nhiều thời gian lãng phí chơi đùa với các ngươi, ta hỏi các ngươi lại một lần cuối cùng, chết, hay là đi theo ta?”

Ánh trắng nhu hòa, thản nhiên âm lãnh.

Mắt thấy tứ tướng còn không chịu mở miệng, trong mắt Lạc Vũ chợt lóe lãnh quang, bàn tay chuẩn bị xoắn thêm một vòng sợi dây trong tay.

“Phục, bắt quá ta muốn gặp thành chủ.” Ngay lúc sống chết trước mắt, Lãm tướng đột nhiên mở miệng.

“Đúng vậy.”

Phục, ở Hỏa Ma này nhược nhục cường thực, sùng bái người mạnh là bản tính của mọi người, đánh thua thì phục chính là phục, không có lời gì để nói.

Nhưng quyền lợi luân phiên thay đổi, một quyển chỉ trục cũng không thể nói lên được. (*thể tre để khắc chữ hồi xưa)

Nhìn ánh mắt kiên quyết của bốn người, đầu ngón tay Lạc Vũ khẽ buông lỏng, sợi dây màu đỏ đột nhiên thu hồi lại: “Được thôi.”

Chỉ có trung tâm với nguyên lai chủ nhân, sau này mới có thể trung tâm với nàng, nếu bọn họ thiếu quyết tâm, nàng sẽ không chú trọng đến bọn họ.

Cái lồng trong suốt màu vàng của đất và màu bạc liên biến mất, Tiểu Ngân và Tỳ Hưu nhất tề thu lại lực lượng của bọn chúng.

Tứ tướng thấy vậy kín đáo sờ lên cổ một chút, nhìn vết máu trên tay, băng khuâng tự hỏi trong lòng không biết Trung Vô môn chủ này dùng vũ khí gì mà lại sắc bén đến nhường này.

Hoàn toàn xem nhẹ đấu khí công kích từ bọn họ.

“Muốn gặp, vậy thì theo ta...”

“Ầm.” Tay áo bào vung lên, Lạc Vũ đang định rời đi, mặt đất dưới chân đột nhiên rung động, từ chỗ sâu trong lòng đất phát ra một tiếng ầm vang.

Sau tiếng vang lớn, một cỗ khí tức cường đại bắt đầu bốc lên.

Lạc Vũ dò xét một chút phương hướng, chân mày có chút nhíu lại, có chuyện gì xảy ra rồi, lập tức trầm giọng nói: “Đi.”

Thân hình chớp lên đã dung nhập vào trong đêm tối.

Tứ tướng Phạm Đế thành thấy vậy, liếc nhau, nhất tề đi theo.

Chết hay là sống, bọn họ cũng không có quyền lựa chọn.

Gió đêm lạnh lẽo, trong Phạm Đế thành vẫn chém giết rung trời.

Những nơi Nam, Tây, Bắc Thiên Vương lướt qua, bảy vương không thể đánh lại bọn họ, đều bị bại lui bởi ma thú và quân đoàn thiết giáp, chiến cuộc vạn phần thảm thiết.

Bóng đêm dày đặc, trên mặt đất chém giết hỗn loạn, đường lang tại bộ thiên. Dưới mặt đất, đã có một con hoàng tước đang không ngừng di chuyển.

Ánh trăng sáng chiếu rọi, bên dưới mặt cung Phạm Đế thành, sâu trong lòng đất, lưu sa bắt đầu khởi động, càng ngày càng mở rộng. (*cát chảy)

Tấm kính thủy tinh phản xạ ra tình cảnh, hai đạo thân ảnh đứng sừng sừng trên mặt đất ở gần mép vực sâu rét lạnh.

“Chuyện gì xảy ra?” Lạc Vũ chạy theo ám hiệu Phạm Đế thành chủ để lại, đoạn đường tìm được chỗ sâu trong lưu sa dưới nền đất bên cạnh vực sâu, hướng về Phạm Đế thành chủ và lão bộc hỏi.

“Có cái gì đụng chạm đến cấm chế chung quanh, thần thú thủ hộ bắt đầu thức tỉnh rồi.”

Lão bộc đứng bên mép vực sâu đang bắt đầu khởi động, cau mày nhìn cát bên dưới không ngừng hút xuống, bên trong như ẩn như hiện ra cái gì đó.

Mà Phạm Đế thành chủ ngồi một chỗ, gương mặt nhìn thoáng qua tứ tướng theo đuôi Lạc Vũ chạy tới.

Tứ tướng đuổi theo Lạc Vũ đến đây thấy người trước mắt, trên mặt chợt lóe lên vẻ xấu hổ, im lặng không lên tiếng, “bịch” một tiếng quỳ xuống, cúi đầu.

“Tất cả bọn họ vốn đều là con ta, các ngươi không giúp một ai trong bọn họ, điều này ta có thể hiểu. Người không vì mình trời tru đất diệt, ta còn hiểu rõ ràng hơn...”

“Thành chủ.”

Thanh âm khàn khàn vang lên, trong khoảnh khắc làm cho tứ tướng xấu hổ vô cùng.

Phạm Đế thành chủ phe phẩy tay: “Không cần nhiều lời, sau này thủ hộ cháu ta bình an, chuyện hôm nay không nhắc nữa, nếu không, ta không có thời gian diệt các ngươi, nhưng có người có thời gian đem diệt các ngươi.”

Ẩn vào đàn dược của Lạc Vũ, tinh thần và khí sắc Phạm Đế thành chủ trở nên chấn hưng, lời nói vừa hạ xuống, thần nhiên quét mắt liếc tứ tướng một cái.

Tia sắc bén trong đôi mắt không hề thua kém năm xưa.

Tứ tướng nghe vậy có chút ngoài ý liệu, biết rằng đây là những lời ký thác, cũng là đang vì bọn họ dọn sẵn đường đi.

“Vâng.” Tứ tướng đều là người kiêu hùng, lập tức khấu đầu ba cái đối với Phạm Đế thành chủ, sau đó đứng dậy, đi đến đứng phía sau Lạc Vũ.

Mà lúc này, Lạc Vũ nghe lão bộc nói có cái gì đó đụng đến cấm chế, làm thần thú thủ hộ bắt đầu thức tỉnh, nâng bước đến gần mép vực nhìn xuống dưới.

Bên dưới vực sâu, vốn sâu không thấy đáy, lúc này cát vàng giống như đang cuộn sóng, quay cuồng, chậm rãi bốc lên.

Loáng thoáng nghe thấy một cỗ khí tức cường hãn của ma thú bắt đầu tỉnh giấc.

Ngồi xổm bên vực sâu, lần đầu tiên Tiểu Ngân cùng Tỳ Hưu nghiêm mặt lên, thân thể cứng ngắc.

Bên dưới cát vàng không ngừng chảy, có con ma thú còn mạnh hơn chúng nó đang bắt đầu tỉnh giấc.

Mà ở trung tâm của vực sâu, phía trên mặt cát, có một đóa hoa đang nở rộ, nụ hoa hé nở, xinh đẹp mở rộng.

Đóa hoa tỏa ánh sáng, trắng muốt như mây, vô hình vô tướng, không ngừng biến hóa trong cát vàng. (*không có hình dạng nhất định)

Mà quanh thân Vân Gian Hoa được bao phủ bởi một tầng ánh sáng màu vàng óng ánh.

Đó là lực lượng được phát ra từ ma thú bên trong lưu sa.

“Vân Gian Hoa.” Lạc Vũ mở to mắt.

Vân Gian Hoa đang trong vực sâu bên dưới mật cung Phạm Đế thành, không phải sinh trưởng nơi có núi cao trùng điệp Thiên Thủy, mà là ở sa mạc, hút lấy tinh hoa của sa mạc mà trưởng thành.

Đây chính là mục đích chủ yếu của nàng trong chuyến đi này.

Sau một lúc kinh ngạc và hưng phấn trôi qua, Lạc Vũ rất nhanh trầm ổn tâm tình xuống: “Vật gì đụng vào cấm chế của nó? Dẫn động thần thú thủ hộ tỉnh giấc?”

“Không biết.”

Lão bộc lắc đầu, bọn họ xuống đến nơi đây, vốn là dựa theo chủ ý của Lạc Vũ, chuẩn bị chính thức mở ra bí mật của Phạm Đế thành.

Nhưng lại không ngờ rằng lại đột nhiên phát hiện cấm chế bị phá vỡ, Vân Gian Hoa sắp nở rộ, thần thú thủ hộ bắt đầu thức tỉnh.

“Chúng ta đây...”

“Vù.” Lạc Vũ nghe vậy khẽ nhíu mày, vừa mở miệng nói, bên cạnh vực sâu, hòn đá phía trong đột nhiên chọt lóe lên hồng quang.

Một pé ma thú màu hồng nhảy phác tới, đánh lên người Lạc Vũ, tốc độ nhanh đến nỗi tứ tướng đứng phía sau Lạc Vũ chỉ cảm thấy trước mắt nhoáng lên một cái, một vật đã đánh tới đây rồi.

Tứ tướng không khỏi hoảng hốt, nhất tề ngưng tụ đầu khí, chuẩn bị ra tay.

“Tiểu Hồng?” Lạc Vũ cả kinh, nhìn Tiểu Hồng nhào tới trong lòng nàng.

Tiểu Hồng vào không được, Tiểu Ngân đã cho nàng biết chuyện này, như vậy bây giờ nó là vào bằng cách nào, sao lại chạy tới đây được.

Hừ, muốn ngăn ta, không dễ dàng như vậy, ta đào rất là sâu mới vào được đây đó.

Nơi này thật đáng ghét, còn có vách tường cứng quá trời đi à, nhìn nè, cái đầu của ta thiếu chút nữa nổi lên cục u rồi, bất quá nó vẫn bị ta đào đến đây, Lạc Vũ, xoa xoa.

Tiểu Hồng không ngừng nhảy nhót trong lòng Lạc Vũ, kể ra nỗi uất ức của nó.

Mà Lạc Vũ nghe Tiểu Hồng nói như vậy, đã rõ là có chuyện gì xảy ra rồi, thì ra cái kẻ phá vỡ cấm chế làm thức tỉnh thú thủ hộ của Vân Gian Hoa, là do Tiểu Hồng làm.

Lạc Vũ vui vẻ nói: “Người cái vật nhỏ này a.”

Vừa ôm Tiểu Hồng vừa hung hăng hôn vài cái.

Vân Gian Hoa bị ẩn giấu sâu trong sa mạc, không tới thời kỳ hoa nở là không thể nào gặp được.

Mà bây giờ bởi vì thú thủ hộ bình tĩnh, cho nên Vân Gian Hoa cũng nhờ vào lực lượng tỏa ra từ thú thủ hộ mà triển lộ ra thân hình.

Tốt, rất tốt, miễn cho nàng phải thiên tâm vạn khổ đi tìm nó.

“Nó sắp tỉnh dậy, Vân Gian Hoa cũng nhanh bị thực lực của nó thức dục chín.” Lão bộc nhìn phía lực lượng của ma thú ở phía dưới, Vân Gian Hoa lại không ngừng phát ra ánh sáng bảy màu, trầm giọng nói.

Lạc Vũ nghe vậy, mi mắt rất nhanh chớp lên: “Tỉnh dậy vừa lúc, vừa lúc cho ta phái thượng công dụng, đi.”

Vung tay lên, Lạc Vũ xoay người đi trước.

Đồng thời, bên môi liên tiếp phân phó nhiệm vụ, quanh quẩn trong trong vực sâu.

Sâu trong mật cung dưới nền đất vực sâu, siêu cấp ma thú sắp tỉnh giấc, mà mọi người trên mặt đất còn không tự biết.

Mùa thu sa mạc, phong vân rung động.

Chém giết cả một đêm, bên trong Phạm Đế thành mặc dù không phải máu chảy thành sông, nhưng cũng là tình cảnh thi thể chồng chất khắp nơi.

Nếu bảy vương toàn thể hợp tác ứng chiến, ba Thiên Vương thật đúng là phải trả giá đại giới và xử xuất ra bản lĩnh, mới có thể đủ xử lý bọn họ.

Mà bây giờ bảy vương lại đang hỗn loạn, ba Thiên Vương lại tấn công, quả thực chính là dễ như trở bàn tay.

Thiết kỵ, ma thú, quét ngang mà qua, ba Thiên Vương từ ba phương hướng Phạm Đế thành tiến vào bên trong thành.

Trong bảy người con của Phạm Đế thành chủ, đã có ba người bị giết, hai người bị bắt, chỉ còn lại hai vương còn đang đau khổ chiến đấu hăng hái.

Mặc dù lúc này đã biết bọn họ cần phải hợp tác giết địch, nhưng đã quá muộn, mất đi cơ hội rồi.

Màn đêm thâm sâu và đen tối đã thối lui, ánh sáng màu lam phóng ra từ trên bầu trời, ánh bình minh rạng ngời từ phía chân trời chiếu rọi, màu vàng nhạt bắt đầu bao phủ thiên địa.

Ngày cuối thu, trời xanh cao nghiêm, ánh bình minh càng làm cho người ta cảm thấy vui vẻ, thoải mái.

Mà ngay lúc ánh nắng vàng toát ra, một tia ánh sáng trắng đột nhiên chiếu ra từ vùng trung tâm Phạm Đế thành, đó là ánh sáng phát ra từ vương cung hoàng kim, phóng lên cao, cũng không rực rỡ, nhưng lại ẩn chứa thần thánh.

“Uh.” Bên ngoài Phạm Đế thành ở cửa phía Nam, Nam Thiên Vương đang ở trong quân đội, đang chấp tay nhìn xem thiên địa, ánh mắt đột nhiên biến đổi, quay đầu bình tĩnh nhìn về phương hướng ánh sáng trắng bốc lên.

“Đó là cái gì vậy?” Phó tướng bên người hần thấy vậy kinh ngạc hỏi.

“Là cái chắn sương mù.” Trong đôi mắt lạnh nhạt của Nam Thiên Vương, lóe lên ánh sáng quay cuồng.

“Cái chắn sương mù? Như vậy nó là...” Phó tướng vừa nghe có chút kinh ngạc, ngay sau đó chợt kinh hãi lên.

Cái chắn sương mù, ai chẳng biết bí mật lớn nhất của Phạm Đế thành chính là cái chắn sương mù.

Nếu bọn họ có thể từ đó nhìn trộm được nguyên lý cấu tạo và phương thức điều khiển, như vậy sau khi bọn họ trở lại Nam Thiên, bọn họ có thể muốn cho ai vào thành thì vào, không cho thì có nằm mơ cũng không vào được.

Loại phòng vệ vững chắc này, ai còn có thể công phá được.

“Vương, chúng ta...”

“Bá...”

Phó tướng mừng như điên vừa mới mở miệng, ánh sáng trắng lóe ra từ phương hướng vương cung Phạm Đế thành, đột nhiên lại lóe ra ánh sáng bảy sắc chói mắt, dưới ánh bình minh càng thêm xinh đẹp vạn phần.

“Vân Gian Hoa.” Ánh mắt Nam Thiên Vương sáng lên.

Đây là ánh sáng phát ra lúc Vân Gian Hoa đang nở rộ, thứ tốt, là hai đại bảo bối, là hai tuyệt đỉnh đại bảo bối nha.

“Đi.” Mặc dù tới Phạm Đế thành, nhưng Nam Thiên Vương không có ý định vào thành, lúc này hần cũng không nhìn được, xoay người, tay áo bào vung lên, hướng vào bên trong Phạm Đế thành mà đi.

Cùng khắc, phía bắc Phạm Đế thành, Bắc Thiên Vương cũng không định tự mình tiến vào thành, thấy một màn ánh sáng này, hần không nói một lời, vung tay lên, mang theo mấy người tinh binh cận vệ, đi vào Phạm Đế thành.

Tuy Tây Thiên Vương không có tới, nhưng Chương tọa cũng không muốn “thua chị kém em”, vội vã tiến vào thành.

Đối mặt lực hấp dẫn lớn như thế, không có ai có thể ngăn cản mị lực của nó phát ra.

“Đều đi vào cả sao?” Mặt cung dưới nền đất, thanh âm trầm thấp hỏi.

“Vâng, đều tới.”

“Nếu đều đến đây, như vậy cùng nhau lưu lại đi.” Thanh âm trong trẻo mà mềm mại, xa xa bay ra.

Hai Thiên Vương, một chương tọa chạy tiến vào, còn có ai có thể ngăn cản được bọn họ chứ.

Gió thu quét đi lá rụng, bốn vương đều bị bắt, thế lực của bảy vương toàn bộ bị san bằng.

Phạm Đế thành chỉ còn lại tứ tướng hoạt động độc lập, lại đột nhiên biến mất không gặp bốn cổ thể lực của tứ tướng.

Tam đại long đầu, tụ cùng trong vương cung Phạm Đế thành. (*3 đầu linh)

Ánh sáng trắng từ dưới nền đất dâng lên, nương theo ánh sáng càng lúc càng mạnh, vương cung Phạm Đế thành giống như không chịu nổi loại lực lượng, bắt đầu có xu thế hồng mất.

Chậm rãi lún xuống, dần dần lộ ra tinh thạch thần kỳ màu trắng bên dưới mặt đất.

Cùng với ở chỗ sâu trong nền đất, loáng thoáng hiện lên thân ảnh Vân Gian Hoa.

Vương cung cao cao đứng sừng sững bao năm, ngay lúc sắp sụp đổ hết, làm lộ ra bí mật bao năm của Phạm Đế thành, Nam Thiên vương chậm rãi cười, nhìn Bắc Thiên Vương ở phía đối diện: “Đông Thiên Vương chưa đến sao?”

“Không gặp, bắt quá có lẽ bọn hần hần là cách đây không xa.” Hai tay Bắc Thiên Vương chấp sau người, đứng đối diện Nam Thiên Vương.

“Đúng là lão Bắc hiểu rõ ta nhất.” Tiếng nói Bắc Thiên Vương vừa dứt, thanh âm cười tà vang lên trong gió, Đông Thiên Vương thong thả bước lên vương cung sụp đổ.

“Có chuyện náo nhiệt như vậy, sao ta lại có thể không chen chân vào đâu.” Mái tóc dài màu hồng bay lên, Đông Thiên Vương tà khí ngang nhiên nói.

Lạc Vũ ngăn cản hần tiến vào, nhưng mà, có chuyện náo nhiệt như vậy, sao hần lại có thể không vào chứ, nếu vậy cũng rất là xin lỗi bản tính thích náo nhiệt của hần nha.

“Tứ Thiên Vương tề tập rồi.” Ngay lúc Đông Thiên Vương vừa nói hạ xuống, ở phía tây, chướng tọa đi đại diện cho Tây Thiên Vương đi lên đỉnh đồng đồ nát của vương cung.

Tứ Thiên Vương đại diện của tứ phương Hỏa Ma, lần đầu tiên, đến đông đủ rồi.

88. Chương 88

Phong vân tế hội, ánh mặt trời chiếu sáng khoảng không. (*các vị anh hùng tụ tập cùng 1 chỗ)

Đông Thiên Vương đại diện ặt đông, một thân trường bào màu đỏ, dưới ánh mặt trời yêu tà vạn phần.

Nam Thiên Vương đại diện ặt nam, một thân trường bào màu đen thêu chỉ vàng, hết sức càn rỡ, kết hợp với sắc mặt lãnh khốc như băng của hần, càng lộ vẻ lạnh lùng cùng độc tài.

Chướng tọa dưới quyền Tây Thiên Vương đại diện ặt tây, một thân màu cam nhạt, dưới ánh mặt trời sáng rọi hôm nay, càng thêm nóng bỏng mà dữ tợn.

Bắc Thiên Vương đại diện ặt bắc, một thân trường bào màu trắng, bay múa vù vù trong gió, lạnh lùng và bá đạo.

Bốn người đứng riêng biệt trên đồng đồ nát, khí thế phát ra từ bốn người vượt qua cả thiên quân vạn mã.

Ở phía sau bọn họ, từng đội quân tinh nhuệ lui lại, khí thế sẵn sàng đón quân địch.

“Thật hiếm thấy các vị ở đây nha, hay là do bảo bối hấp dẫn mọi người nha” Hai tay Đông Thiên Vương chấp sau lưng, tà khí vạn phần.

Bắc Thiên Vương nhìn đồng đồ nát phía dưới không ngừng mở ra bí mật của Phạm Đế thành, cùng với đóa Vân Gian Hoa đang bắt đầu nở rộ, lạnh lùng nói: “Đông Thiên Vương, ngươi cũng quá đánh giá cao chính mình rồi.”

Lời nói tuy khó hiểu, nhưng Nam, Tây Thiên Vương lại hiểu rất rõ ràng.

Ba người bọn họ đều mang theo tinh binh bao vây, áp trận, tiêu diệt Phạm Đế thành.

Mà Đông Thiên Vương chỉ dẫn theo có hai người cùng với đôi bàn tay trống không, không thấy hần mang theo tinh binh gì cả, hần nghĩ rằng như vậy hần cũng có thể cùng bọn họ giành được một phần nào hay sao?

Đông Thiên Vương nghe vậy cười khê lên một tiếng, rất không cho là đúng nói: “Bổn vương chỉ là đến xem náo nhiệt mà thôi, các ngươi không cần để ý đến ta, bổn vương sẽ không làm chuyện thừa dịp người ta gặp nguy mà ngang trời cướp đoạt.”

Lời nói vừa rơi xuống, hai vị Thiên Vương và một chướng tọa Nam Tây Bắc liếc nhau cười cười.

Hỏa Ma là nơi không nói đến tín nghĩa, đốt nhà, giết người, cướp của, không chuyện ác nào không làm.

Nhưng là tuyệt đối không bao gồm bốn vị Thiên Vương trong đó.

Chỉ cần bọn họ đã mở miệng, đó chính là chuyện đã định, lời hứa đáng giá nghìn vàng.

Đông Thiên Vương nếu nói ra những lời này, mặc kệ là chuyện gì xảy ra, hần hoàn toàn sẽ không nhảy vào tranh đoạt, hần là chân chính đến đây xem náo nhiệt.

“Khó được như vậy.” Lập tức, ba Thiên Vương nhất tề mở miệng ném một câu ra.

Đông Thiên Vương nghe vậy phát phát tay áo, coi như chỉ là đến đây xem trò hay, sau đó tự mình ngồi xuống, Mặc Hiên đưa lên rượu, Vô Hoa đưa lên chén rượu.

Đông Thiên Vương, bắt đầu ngồi trên đồng đồ nát nhăm nháp rượu.

Hai Thiên Vương, một Chương Tọa thấy này, cũng không để ý tới Đông Thiên Vương nữa, quay đầu nhìn nhau liếc mắt một cái.

Không nói thêm bất cứ gì cả, nhất tề cúi đầu nhìn về phía đồng đồ nát.

Vương cung Phạm Đế thành chậm rãi khuynh đảo, sụp sụp xuống, lộ ra phía dưới nền đất.

Ba Thiên Vương, một Chương tọa, đứng bên bờ đồng đồ nát, nhìn xuống cung điện đang dần dần chìm xuống.

Mà nương theo nó chìm xuống, ánh sáng màu trắng càng phát ra nồng nặc.

Vân Gian Hoa dần dần lộ ra hình dạng thật của nó.

Vô hình vô tướng, sắc trời vân gian.

Ánh sáng bảy màu rực rỡ, không ngừng nở rộ từng vòng từng vòng.

Trong màn ánh sáng rực rỡ, cánh hoa trong suốt đang bắt đầu nở rộ.

Mùi thơm nồng nặc xuyên phá lưu sa và không khí, tràn ngập cả một phương không gian, mùi thơm tràn trập.

Vân Gian Hoa, bắt đầu chín.

Đứng sừng sững bên bờ vực sâu, hai Thiên Vương và Chương tọa thấy vậy, trong mắt nhất tề hiện lên một tia sắc bén.

Vân Gian Hoa, lúc bắt đầu nở rộ sẽ nhô lên trên đỉnh lưu sa, sau đó sẽ lập tức chìm xuống.

Nếu để lỡ mất cơ hội, một khi nó chìm xuống, muốn tìm được nó, chỉ sợ khó càng thêm khó.

“Đều dựa vào bản lãnh.”

“Tốt.”

Thanh âm quát lạnh ngắn gọn cực kỳ, bọn họ nhất tề đạt thành thỏa thuận chung.

Gió bất chợt nổi lên, Vân Gian Hoa toàn diện lộ ra, nở rộ.

“Ầm.” Ba thân ảnh di động bay vút lên trên không trung, hướng về phía Vân Gian Hoa đang mở ra từng cánh trong vực sâu bắt đầu tranh đoạt.

Nhanh như kinh hồng, linh hoạt như du long, nháy mắt đã đến.

Cường địch bên cạnh, mắt nhìn chăm chăm, ba người một khi ra tay chính là dùng toàn lực, không hề giấu nghề, tử quang lóe sáng, nhanh như tia chớp.

Chỉ trong nháy mắt, ba người đã xuất hiện bên cạnh Vân Gian Hoa, vươn tay ra hướng về phái đoá hoa cướp đi.

“Ồ.” Vô Hoa đứng phía trên mở to mắt nhìn, ô ô Vân Gian Hoa mà hần “ngày đêm tơ tưởng”, nó sắp bị...

“Ầm.” Ý nghĩ trong lòng mới toát lên, chỉ thấy ánh sáng bảy sắc bao quanh Vân Gian Hoa, màu vàng đột nhiên đại thịnh.

Ầm một tiếng đem ba người kia mạnh mẽ văng lên.

Đồng thời, cát phía dưới Vân Gian không ngừng ba động, cuộn cuộn lên.

Có cái gì muốn phá cát mà ra rồi.

“Dâng lên thức ăn.” Ngồi ở phía trên vực sâu quan sát, đôi mắt Đông Thiên Vương vụt sáng lên, nhìn ba người kia đồng thời bị bắn văng ra trầm nghĩ: ma thú canh giữ Vân Gian Hoa quả nhiên không kém nha.

Đông Thiên Vương nhàn nhã uống rượu cũng không nói đi, hẳn ta còn hứng thú nòng hậu đến nổi kêu bưng thức ăn lên “xem phim” luôn.

Bất quá Mặc Hiên và Vô Hoa đều bị tình hình phía dưới hấp dẫn rồi, làm gì còn rảnh rỗi để ý đến hẳn nữa.

Hào quang vàng óng ánh chọi lóe, ba người kia dường như đã sớm có chuẩn bị sẽ bị văng ra, lập tức nắm ngón tay quơ lên, vũ khí sắc bén màu tím đã nắm trong tay.

Cùng khắc, xa xa phía chân trời khói bay cuồn cuộn, có ba cỗ lực lượng cường đại đang xuyên vân phá nguyệt ừn ừn mà đến.

Ma thú của ba người bọn họ đã tới rồi.

Cát bay lên, ánh mặt trời tươi sáng.

Ngay lúc Vân Gian Hoa đang bắt đầu nở rộ dưới sa mạc, một đạo lực lượng điên cuồng hung mãnh cực kỳ đột nhiên phá cát mà ra.

Kèm theo đó là một đạo ánh sáng giống như tạo ra từ một kiếm chém ra, âm một tiếng vang dội đến phía chân trời.

Ngậm đầy táo bạo, ngậm đầy cuồng nộ do bị bưng tĩnh, bị quấy rầy.

Ánh sáng màu vàng bay lên khoảng không, một ma thú phá cát mà ra bay lên bầu trời.

Giống như khủng long thời đại Bá Vương Long, gai xương rõ ràng, vạm phần dữ tợn, thân thể màu vàng kim khổng lồ, cơ hồ còn lớn hơn cả nguyên hình của Thôn Vân Tỳ Hưu.

Lớp vảy cứng như thiết giáp, dưới ánh mặt trời tản ra ánh sáng âm lãnh tức sát vạm phần.

Cái đuôi thật lớn kéo dài, bốn móng vuốt giơ trước khoảng không, đầu cao chót vót, vàng óng ánh chói mắt.

Vừa xuất hiện, khí thế của nó đã áp đảo ba người.

“Mười bốn cấp đỉnh Biến Sắc Long.” Ngồi ở bên bờ vực nhắm rượu, Đông Thiên Vương vừa thấy ma thú canh giữ Vân Gian Hoa hiện ra chân thân.

Cho hẳn có bình tĩnh như thế nào đi nữa, thì chân mày cũng có chút nhíu cao.

Mười bốn cấp đỉnh, quả thật quá cường hãn rồi.

Cùng khắc, sau khi đã nhận ra sẽ phải đối phó với cấp bậc ma thú gì, sắc mặt ba người ở giữa không trung đã biến đổi, càng thêm nắm chặt vũ khí trong tay.

Gió mát bay lên, không khí như dòng suối chảy, không ngừng chuyển động.

“Rống...” Ngang đầu gầm lên giận dữ, Biến Sắc Long duỗi ra bốn móng vuốt, một móng vuốt quét về phía ba người.

Mang theo hạt cát, xé rách không gian.

Lực lượng vàng óng giống như sóng lớn, một móng vuốt đánh ra, lực lượng chia ra làm ba đường đột nhiên bắn về phía ba người.

Ba người kia cũng không phải vô dụng, bọn họ thấy vậy tay cầm trường kiếm quét ngang, đầu khí màu tím đại thịnh.

Một kiếm bổ về hướng lực lượng Biến Sắc Long vừa đánh ra.

Ánh sáng màu vàng cùng màu tím điểm lẹ, cơ hồ có thể so sánh với ánh sáng mặt trời.

“Bịch.” Bốn cỗ lực lượng nhanh như thiểm điện, mọi người phía dưới trừ ra Đông Thiên Vương, không ai thấy rõ là chuyện gì, cũng đã đánh vào nhau rồi.

Trong khoảnh khắc, chỉ nghe một tiếng đình tai nhức óc vang lên quanh quẩn cả một phương này.

Bốn cỗ lực lượng bùng nổ bắn ra, giống như những ngôi sao va chạm vào nhau, trong nháy mắt đầy trời hỏa hoa, gió cuốn tuôn ra.

Ba cỗ thể lực vốn vây quanh ở bên vực sâu, thấy vậy binh mã yếu ớt nhất tề lui về phía sau.

Những cao thủ, đại tướng lại mạnh mẽ vây quanh hai bên Biển Sắc Long, tư thế chuẩn bị công kích nó bất cứ lúc nào.

Sương khói thối lui, giữa không trung sắc mặt ba người nghiêm trọng dị thường, cầm chặt trong tay đầu khí biến ảo ra vũ khí, gắt gao nhắm ngay Biển Sắc Long.

Mà Biển Sắc Long ở vị trí trung tâm, cả thân hình của nó ngay cả một tí xúu vết thương cũng không có, ngược lại chậm rãi quay đầu, hoạt động một chút gân cốt.

Cai đuôi thật lớn giơ lên, lực lượng công kích vàng óng ánh bắt đầu bay lên.

Một móng vuốt lúc này bất quá chỉ là một thử nghiệm nho nhỏ mà thôi.

Bây giờ, mới thật sự bắt đầu.

Dám quấy rầy giấc ngủ của nó, nghĩ muốn đoạt đi Vân Gian Hoa của nó, hừ, giết.

“Ngao...” Lực lượng vàng óng ánh càng lúc càng lớn bắt đầu khếch tán ra, cùng khắc, ma thú của hai vương và chủng tọa cũng đã bay đến.

Mười ba cấp Phi Hỏa Kim Sư thú màu xanh ngọc bích.

Mười ba cấp đỉnh Lưu Vân Càn Khôn Báo màu lửa đỏ.

Mười ba cấp Đại Địa Phi Hùng màu tím đen.

Tất cả đều là ma thú cao nhất.

“Đặc sắc, đặc sắc rồi.” Đông Thiên Vương thấy vậy, sắc mặt càng thêm phát sáng lên rồi, vừa lui về phía sau vừa khen.

Mười bốn cấp đỉnh Biển Sắc Long, chống lại ba ma thú mười ba cấp của ba người, cộng thêm ba người siêu việt tím tôn vương giả.

Trận đối kháng cao cấp như thế, cho dù hần muốn xem cũng không dám xem gần nha.

Không uống phí hần từ Phạm Đế thành nam vào đây xem trận này trò hay.

Phong vân rung động, hai vương và một chủng tọa, cộng thêm ba ma thú mười ba cấp cao nhất, vây quanh Biển Sắc Long mười bốn cấp ở giữa.

Khí tức sắc bén, còn chưa bắt đầu, nhưng không khí cơ hồ sắp động lại rồi.

Uy áp khổng lồ như vậy, cơ hồ làm cho người ta không thở nổi.

Các tinh binh của ba thiên vương không ngừng lui về phía sau, bọn họ không cách đứng vững dưới uy áp khổng lồ này.

Gió bất chợt nổi lên, dưới uy áp cường đại, Vân Gian Hoa bắt đầu không ngừng nở rộ.

“Rống...” Kim quang hiện ra, Biển Sắc Long ngửa đầu hí rống một tiếng, lực lượng màu vàng phô thiên cái địa mà ra.

“Ngao...” Ba ma thú mười ba cấp cũng đồng thời rống to một tiếng, lực lượng ba màu sắc khác nhau bay dựng lên.

Đầu khí màu tím phát ra sáng lạn, hai thiên vương, một chủng tọa cũng ra tay rồi.

Gió di chuyển tứ phương, trong thời gian ngắn phong vân biến ảo, lực lượng khổng lồ che thiên tế nhật.

Va chạm, các vương giả đã chính thức va chạm với nhau.

“Trời ạ.” Trên mặt đất là một mảnh sát phạt, dưới mặt cung là một mảnh kinh hãi.

Vẻ mặt Văn tướng khiếp sợ nhìn cảnh chém giết truyền ra từ kính thủy tinh, rung động vuốt vuốt mắt.

Cấp bậc như vậy hoàn toàn đã vượt qua nhận thức của hắn rồi.

“Hí.” Lầm bầm lầu bầu kính hãi còn chưa xong, bên cạnh, Lãm tướng đột nhiên đổ hút một ngụm lãnh khí.

Chỉ thấy trong tấm kính thủy tinh rõ ràng chiếu ra, Biến Sắc Long trong vòng vây ba ma thú khác, đại sát tứ phương, một đuôi quét ngang.

Trực tiếp lấy thân mình làm vật lý phòng ngự, công phá chiêu tấn công của mười ba cấp Đại Địa Phi Hùng, chỉ với một đuôi quét ngang đã đánh Đại Địa Phi Hùng bay đi ra ngoài.

Đại Địa Phi Hùng một đầu đụng vào đội ngũ tinh binh của Bắc Thiên Vương.

Chúng tinh binh ngay cả trốn cũng không kịp, đã thẳng tắp “tiếp kiến Diêm Vương” rồi.

Ngay lập tức là một mảnh hỗn loạn.

“Đây là mười ba cấp đó ạ.” Chiến tướng cơ hồ không thể tin được thốt lên.

Bất quá chỉ là mặt đối mặt đầu, đã bị...

“Mười ba cấp cùng mười bốn cấp, chỉ chênh lệch có một cấp bậc cũng chính là khoảng trống không cách nào vượt qua nổi, càng không cần phải nói Biến Sắc Long vốn đã là mười bốn cấp đỉnh.”

Đứng trước tấm kính thủy tinh, lão bộc chậm rãi nói.

Thực lực của ma thú bốn, năm cấp không có chênh lệch gì mấy.

Nhưng càng về sau, chênh lệch nửa cấp cũng là khoảng cách tuyệt đối khó mà thắng nổi, huống chi là cách biệt nhau cả một cấp bậc, khác biệt lúc này đã là một trời một vực.

Mười ba cấp cho dù có mạnh mẽ, ở trước mặt mười bốn cấp cũng chỉ là trẻ nít mà thôi.

Bên cạnh, Lạc Vũ chấp tay sau lưng nghe vậy, cúi đầu nhìn Tỳ Hưu nói: “Người có thể đánh thắng được không?”

Thôn Vân Tỳ Hưu cũng là ma thú mười bốn cấp, lúc này đang chuyển mắt nhìn trận giao phong phía trên.

Nghe Lạc Vũ hỏi, nó trầm mặc thật lâu, sau đó mới không tình nguyện lắc đầu.

Nó chỉ mới tiến vào mười bốn cấp, mà con Biến Sắc Long này vốn đã là mười bốn cấp đỉnh.

Ít nhất đã hơn ba ngàn năm tuổi, hơn nữa lại là ma thú canh giữ Vân Gian Hoa, hấp thu không ít thứ tốt từ Vân Gian Hoa.

Đánh không lại, không cảm nhận được uy áp mà nó phát ra, chỉ nhìn từ kính thủy tinh cũng đã có thể biết.

Lạc Vũ thấy vậy, chỉ nhướng mi một chút, cũng không lại mở miệng.

Mà Tiểu Hồng trong lòng nàng, cùng Tiểu Ngân đứng trên đầu vai nàng, lại là bộ dạng nóng lòng muốn thử.

“Bịch.” Trong kính thủy tinh, mười bốn cấp Biến Sắc Long vươn một móng vuốt trảo bay Phi Hỏa Kim Sư Thú cùng Lưu Vân Càn Khôn Báo, lại bị hai thiên vương Nam, Bắc thừa dịp sơ hở vung thanh trường kiếm màu tím, bịch một tiếng chém vào lưng Biến Sắc Long, ngay lập tức một chút máu đỏ tươi bắn lên.

Mười bốn cấp Biến Sắc Long nhất thời gầm lên giận dữ, bốn vó bay lên không, trong mắt hiện lên một tia màu đỏ dữ tợn, xoay người đánh tới hai thiên vương.

Ánh sáng bảy sắc liên tiếp lóe trên không trung.

Lực lượng cường hãn cơ hồ làm cho thiên địa cũng biến sắc.

“Đã chuẩn bị tốt rồi sao?” Nhìn tràng cảnh trong gương, bàn tay đang vuốt ve Tiểu Hồng đột nhiên chậm lại.

“Tốt lắm, chờ bọn hần...” Bốn tướng nhất tề lên tiếng, nhìn thoáng qua tràng cảnh trong gương, nhưng cũng không nói cho hết lời.

Lạc Vũ nghe vậy gật đầu.

“Đi.” Lúc này thần sắc Phạm Đế thành chủ hết sức dữ tợn cùng tái nhợt, đột nhiên trầm giọng mở miệng.

Phía sau, lão bộc lập tức đẩy hần hướng ra ngoài mà đi.

Lạc Vũ thấy vậy vùng tay lên, bốn tướng lập tức hướng tứ phương mà đi.

Quay đầu nhìn vào trong kính thủy tinh ba thiên vương và ma thú thủ hộ Vân Gian Hoa đang kịch liệt chiến đấu, trong mắt Lạc Vũ hiện lên một tia lợi hại, xoay người, bước nhanh đi.

Mật cung dưới nền đất vực sâu đã mở ra rồi.

Mở ra bí mật của mật cung, để lộ khí tức Vân Gian Hoa sắp nở rộ.

Đây chỉ là mới bắt đầu, trò hay còn ở phía sau kia.

“Ầm ầm ...” Trên mặt đất, chiến đấu vẫn đang kịch liệt, tiếng va chạm không ngừng vang lên.

Lực lượng màu tím, màu vàng, màu xanh ngọc bích, màu đen không ngừng bắn ra giữa không trung.

Giống như pháo hoa trong ngày lễ, vô cùng quyến rũ, xinh đẹp.

Mười bốn cấp Biến Sắc Long, dữ tợn bư hần, bị ba ma thú vây công cũng không hề có dấu hiệu thất bại, ngược lại càng đánh càng hăng, càng ngày càng mạnh.

Máu tươi không ngừng nhỏ giọt từ không trung, thấm vào trong hạt cát sa mạc.

Nhưng không biết là máu của ai?

“Ba ma thú không chịu nổi rồi.” Trên mặt đất, Đông Thiên Vương tay cầm chén rượu, mắt nhìn máu bắn lên văng vào trong chén rượu của hần, chậm rãi giờ giờ lên mi.

“Dù sao mười ba cấp yếu hơn rất nhiều.” Mặc Hiên vừa nhìn, vừa ứng đối lại một câu.

Hần cũng đã nhìn ra, ba ma thú không phải đối thủ của Biến Sắc Long.

Nhưng là bởi vì có ba ma thú kiềm chế, ba người kia mới chiếm thế thượng phong.

Bất quá mặc dù chiếm thế thượng phong, nhưng trong lúc nhất thời cũng không thể hàn phục được mười bốn cấp Biến Sắc Long.

“Hoa sắp nở rộ hoàn toàn rồi.” Vô Hoa vẫn luôn chú ý Vân Gian Hoa.

Vân Gian Hoa sắp nở rộ hoàn toàn rồi, nếu đã nở hết cánh mà còn chưa được hái xuống, nó sẽ chìm dần xuống, đợi đến khi nó xuất hiện một lần nữa không biết chờ còn phải chờ đến bao giờ.

“Chúng ta không nhúng tay vào thật sao?” Mặc Hiên đề thấp thanh âm hỏi.

Lúc này nếu bọn họ ra tay, như vậy Vân Gian Hoa sẽ không thể thoát khỏi lòng bàn tay của bọn họ.

Đông Thiên Vương nghe vậy tà tà cười: “Bổn vương là người nói chuyện không giữ lời sao?”

Hơn nữa, trường hợp như vậy còn cần hần động thủ nữa sao?

Mặc Hiên nghe vậy trong mắt có chút lóe sáng, hình như có đã hiểu được ý tứ của Đông Thiên Vương, nhất thời cũng không lại mở miệng.

“Một người một nửa.” Mà ngay lúc Vô Hoa nhìn thấy Vân Gian Hoa sắp nở rộ hoàn toàn, hai Thiên Vương đang chiến đấu với Biến Sắc Long cũng đã thấy được, lập tức, Bắc Thiên Vương liền mở miệng hét lớn về phía Nam Thiên Vương.

Trong mắt Nam Thiên Vương có tia dao động, trường kiếm màu tím trong tay quét ngang: “Được, phần bụng là điểm yếu của nó”

Một người một nửa, so với không chiếm được càng tốt hơn.

Bọn họ nhân thủ mặc dù tới nhiều, nhưng là đến thời điểm này cũng đã không có tác dụng nữa rồi.

Nhất thời, hai vương đạt đến thỏa hiệp, lập tức thân hình chợt lóe, cả hai liền đứng cùng một chỗ, thanh trường kiếm đầu khí màu tím trong tay càng thêm đại thịnh.

Hai thanh đầu khí trường kiếm tương giao cùng một chỗ, lập tức, khí tức dao động càng mạnh, đầu khí màu tím phun ra nuốt vào, so với mười bốn cấp Biến Sắc Long còn muốn mạnh hơn.

Nam, Bắc, hai Thiên Vương liên thủ rồi.

Cùng khắc, ma thú của bọn họ như hiểu được ý nghĩ của chủ nhân, Kim Sư và Lưu Vân Báo giống như không muốn sống nữa cùng nhau xông về phía Biến Sắc Long, mạnh mẽ ngăn chặn Biến Sắc Long, không cho nó dùng toàn lực ứng đối chủ nhân.

Ánh sáng tím cuộn cuộn mà lên, lực lượng của hai thiên vương sao có thể tầm thường cho được.

Hai kiếm nhập lại thành một thanh kiếm, bỏ khoảng không chém xuống Biến Sắc Long.

Ngay lập tức, không khí như cuộn cuộn trên bầu trời bao la, đầu khí bay lên, cơ hồ muốn chém luôn cả bầu trời.

Đôi mắt Biến Sắc Long trở nên đỏ, vừa ứng phó Tây chưởng tọa cùng ba con ma thú, vừa ngửa đầu rồng to một tiếng, lực lượng toàn thân vận dụng cả lên, vây quanh thân thể nó.

“Ầm.” Một kiếm kinh thiên, không khí cuộn cuộn bốc lên, đánh xuống Biến Sắc Long.

Trong nháy mắt chỉ nghe một tiếng nổ vang, giữa không trung ánh sáng đột nhiên đại thịnh, trong nháy mắt cơ hồ làm cho người ta không nhìn thấy gì cả, chỉ có thể thấy ánh sáng tím và vàng rậm rạp đan vào nhau.

Cho dù là Đông Thiên Vương, cũng có chút nghiêng đầu mà nhìn.

Lực lượng này quá mạnh mẽ đến kinh người rồi.

Về phần những người khác thì tránh đi càng xa càng tốt.

“Ngao ô...” Trong màn ánh sáng, Biến Sắc Long thảm thiết kêu to một tiếng, ầm một tiếng chúi đầu rơi xuống, dưới bụng bị trọng thương.

Hai thiên vương liên thủ, bên cạnh còn có chưởng tọa và ba ma thú kèm chế.

Lực lượng như vậy...

“Bị thương.” Đông Thiên Vương nghe tiếng rồng của nó, liền đứng bật dậy.

Ma thú thủ hộ bị thương, như vậy Vân Gian Hoa...

“Mau hái đi.” Giữa không trung, sau khi đánh một kích, Nam Thiên Vương rồng to về hướng Bắc Thiên Vương.

Tương đối gần Vân Gian Hoa, Bắc Thiên Vương không nói hai lời, lách mình xuống dưới, nhanh như tia chớp bay về hướng Vân Gian Hoa mà đi.

Trường kiếm đầu khí màu tím trong tay bổ quét khoảng không, một kiếm chém tới ánh sáng màu vàng bảo hộ Vân Gian Hoa được Biến Sắc Long tạo ra.

“Bịch.” Một tiếng vang rõ ràng cực kỳ, lực lượng màu vàng bao phủ Vân Gian Hoa vỡ tan, lộ ra Vân Gian Hoa bên trong, vô hình vô tướng.

Mùi hoa bốn phía, mùi thơm bay trên trời.

Bắc Thiên Vương mừng rỡ, nhanh như thiểm điện vươn tay chớp về hướng Vân Gian Hoa không có bất cứ lực lượng nào bảo hộ.

Mắt thấy Vân Gian Hoa sắp rơi vào tay Bắc Thiên Vương.

Đột nhiên, một thân ảnh màu hồng chợt lóe, đoạt lấy Vân Gian Hoa trước Bắc Thiên Vương, nhân tiện xoay người bay đi.

“Ai?” Bắc Thiên Vương nhất thời giận dữ.

“Tây Thiên.” Mà Nam Thiên Vương đứng ở giữa không trung thấy rõ ràng một màn này, giận dữ rống lên, trở tay lại, một kiếm chém về phía Tây chưởng tọa.

Dám muốn làm “ngư ông” để được “đắc lợi” trong tay bọn họ.

Thân hình hiện ra, một tay Tây chưởng tọa cầm lấy Vân Gian Hoa, bay về hướng binh mã của Tây Thiên. Hắn phải đi vào phe cánh tinh binh Tây Thiên, cho dù Nam, Bắc hai vương liên thủ, hắn cũng không e ngại.

“Ha ha, hai đại thiên vương đa tạ rồi.”

Tây Thiên chưởng tọa nhìn Vân Gian Hoa trong tay, không kềm được nổi sung sướng liền cười ha hả ra tiếng.

Nghĩ Tây Thiên bọn hắn là vật bày trí hay sao, Nam, Bắc hai vương liên thủ, nghĩ rằng như vậy Tây Thiên bọn hắn không được gì sao, đâu có chuyện tốt như vậy được.

Tiếng cười cuồng vọng bay lên giữa không trung.

Theo sát sau đó, Nam Thiên Vương đã công kích đến phía sau Tây Thiên chưởng tọa.

Tây Thiên chưởng tọa quay lại thân mình, trở tay bắn một phát.

Chỉ nghe bịch một tiếng, ánh sáng tím bùng nổ đầy trời, Tây Thiên chưởng tọa chưa kịp xoay người lại, Bắc Thiên Vương đã đứng ở phía sau hắn.

“Nghĩ muốn ngư ông đắc lợi, người còn không có bản lĩnh đó.”

Thanh âm lạnh như băng vang lên giữa không trung, trường kiếm màu tím đã vẽ một cái mà qua.

Tây Thiên chưởng tọa thấy vậy, trong lòng biết không ổn, liều mạng dùng lưng đón đỡ một kiếm của Bắc Thiên Vương, cũng không dám xoay người, ngay lập tức, máu tươi điên cuồng phun ra, nhưng lại mượn lực dùng sức ném Vân Gian Hoa về hướng thế lực Tây Thiên.

“Người cũng to gan lắm.” Nam, Bắc hai vương cũng không phải ngồi không, lúc này do bọn họ sơ sẩy không để ý nên không kịp phản ứng lại, lúc này sao có thể phản ứng chậm được.

Nhất thời, vài đại tướng dẫn theo tinh binh mạnh mẽ tiến về phía thế lực Tây Thiên.

Vài đại tướng Tây Thiên thấy Vân Gian Hoa sắp rơi vào tay bọn họ lại bị đám người kia cướp đi, lập tức xông về phía trước tranh đoạt.

Ngay lập tức trong lúc đó, các cao thủ cực mạnh của Nam Thiên, Bắc Thiên, Tây Thiên, hỗn chiến thành một đoàn.

“Thật náo nhiệt quá a, không uống công đường xá xa xôi đến đây xem nha.” Cao cao ngồi ở mặt đông, Đông Thiên Vương nhìn tràng cảnh này, cười nheo cả mắt lại.

“Đích xác náo nhiệt.” Mặc Hiên gật đầu.

“Vân Gian Hoa, trời ạ, nhẹ tay một chút, nhẹ tay một chút.” Mà Vô Hoa lại chỉ quan tâm đến Vân Gian Hoa của hắn, nhìn Vân Gian Hoa bay tới bay lui bị ba cỗ thế lực tranh đoạt, hai tay đã nắm chặt thành nắm đấm từ lâu rồi.

Vân Gian Hoa này cực kỳ trân quý, sao có thể bị một đám thô lỗ phía dưới mạnh tay cướp đoạt được.

“Nếu chỉ bằng như vậy mà làm cho thế lực ba thiên vương bị đả thương, chúng ta đây...” Đôi mắt Mặc Hiên chậm rãi sáng lên.

Mà Đông Thiên Vương nghe Mặc Hiên nói, vẫn cứ thông thả cười cười, nhấc tay giơ lên chén rượu trong tay.

Mắc Hiên thấy vậy xoay người, bắt động thanh sắc lui xuống.

Hắn không đoạt, hắn bây giờ thật sự không đoạt, bắt quá, về phần ngay sau đó hoặc là sau này thì...

Gió thu nổi lên, máu hồng nhiễm hồi lâu.

Chém giết một mảnh, cao thủ của ba vương chiến thành một đoàn.

Nương theo Vân Gian Hoa không ngừng bay lên, dưới ánh mặt trời, máu tươi từng chút từng chút bay lên, nhiễm đỏ hạt cát.

“Bịch.” Hai vương và chưong tọa đã giao thủ với nhau, Tây Thiên chưong tọa sao có thể đánh lại hai vương, ầm một tiếng đã bị đánh bay ra ngoài, mạnh mẽ té xuống đồng đổ nát vương cung Phạm Đế thành.

Bắc Thiên Vương thấy vậy hừ lạnh một tiếng, vươn tay sờ một chút vết máu nơi khóe miệng.

Mà lúc này Nam Thiên Vương lại bay vọt đi hướng về phía Vân Gian Hoa để cướp đoạt.

Lần này, để xem còn ai dám cướp đoạt từ trong tay bọn họ nữa.

Mọi vật phía dưới đều bại lộ ra dưới ánh mặt trời.

Mà ngay lúc, mắt thấy Vân Gian Hoa sắp rơi vào tay Nam Thiên Vương, đột nhiên một bàn tay thon thả từ bên cạnh duỗi qua, nhẹ nhàng khéo léo lấy Vân Gian Hoa.

Trường bào trắng thuần đậm nhả vung lên giữa không trung, người đã lắt mình mà đi, nhanh đến nỗi chỉ chừa lại một cái bóng lưng cho Nam Thiên Vương.

“Ai?” Nam, Bắc hai vương giật dử, nhất tề xoay người nhìn lại.

Ngay cả Đông Thiên Vương và các cao thủ đang giao chiến phía dưới cũng nhất tề ngừng tay, ngẩng đầu nhìn.

Y bào trắng thuần, ưu nhã mà thông dong, vẽ thiên mà qua, nhẹ như phi hồng.

Đạp bước trước khoảng không, một người bay lộn, đột nhiên xuất hiện, nhẹ nhàng khéo léo đứng phía trên vực sâu hướng tây bắc.

Vạt áo đậm nhả, nhưng dưới ánh mặt trời chiếu rọi lại làm cho người ta không thể dời tầm mắt.

“Có bằng hữu từ phương xa tới, bắt diệp nhạc hồ, hoan nghênh đến Phạm Đế thành của ta.” Thanh âm trong trẻo ưu nhã truyền đến từ trên bầu trời, người nọ chậm rãi xoay người lại. (*vui vẻ)

Một đầu tóc đen, một thân nam trang, tuấn mỹ dị thường, không phải Lạc Vũ còn có thể là ai.

“Người là ai?” Nam Thiên Vương vừa nghe, thân hình cứng ngắc một chút, chân mày nhăn chặt.

Phạm Đế thành, Phạm Đế thành của hắn? Đây là nhân vật nào vậy?

Mà Đông Thiên Vương thì liếc mắt một cái nhìn thấy vốn là Lạc Vũ, đôi mắt hơi chuyển động, chậm rãi địa đứng lên.

Y bào theo gió mà di chuyển, Lạc Vũ đứng ở phía trên vực sâu, tầm mắt đảo qua hai vương và chưong tọa, thoang thả thu hồi Vân Gian Hoa, không uống công mà đạt đến tay.

Mỉm cười mà thông dong nói: “Chủ nhân mới của Phạm Đế thành.”

Dừng lại một chút, sau đó lại chậm rãi nói: “Ở trước mặt chủ nhân, lại cướp đoạt đồ của ta, các vị, nghĩ rằng Phạm Đế thành ta là không có ai nữa có phải hay không?”

Chủ nhân mới? Đùa phải không, bọn họ từ xa mà đến, là muốn đoạt Phạm Đế thành, lúc này lại toát ra một người tự xưng là chủ nhân mới? Thú vị lắm.

“Chỉ bằng ngươi.” Bắc Thiên Vương cười lạnh một tiếng, đầu khí màu tím bay lên trong nháy mắt.

Lạc Vũ nhìn sắc mặt dử tợn của ba người, đáng vẽ vẫn ưu nhã như trước, mỉm cười không nói gì, chỉ phất tay áo một cái.

Ngay tức khắc, nơi mà bốn vương đang đứng, nhanh chóng chìm xuống, kể cả vị trí của Đông Thiên Vương. Bốn vương đột nhiên cả kinh, đây là chuyện gì xảy ra?

Nhưng bốn phương chỉ bị chìm xuống một chút, mà vị trí của Vân Gian Hoa lại không có chìm xuống.

Mà nơi Lạc Vũ đang đứng đột nhiên nổi lên.

Bắc Thiên Vương cùng Nam Thiên Vương nhìn nhau liếc mắt một cái, nhất tề híp mắt lại.

Ngay lúc này, vực sâu ở bốn phương đột nhiên nổi lên bốn đài cao.

Trên đài cao, bốn người mặc một thân khôi giáp, uy mãnh hữu lực cao à đứng.

Tứ tướng Phạm Đế thành, là tứ tướng đã biến mất của Phạm Đế thành.

Đông mất Bắc Thiên Vương và Nam Thiên Vương có chút trầm xuống, nhưng cũng không sợ hãi, chỉ là tứ tướng mà thôi.

“Giếttttt...”

Mà nương theo sự hiện thân của tứ tướng, tiếng chém giết phía xa xa đã ngừng lại bất chợt dựng lên, từ hướng của bốn người bao vây mà đến.

Đó là thế lực của tứ tướng, đang bắt đầu tẩy trừ tinh binh đóng ngoài thành của ba vương.

Sắc mặt ba vị lãnh đạo nhất tề trầm xuống.

“Các người đã thích Phạm Đế thành của ta như vậy, hãy ở lại cùng nhau chơi đùa với bốn thành chủ.” Thế lực ba vương nhất tề biến sắc, đột nhiên một thanh âm điên cuồng vang lên.

Y bào màu đỏ bay lên, ở phía sau đài cao nơi Lạc Vũ đang đứng, thân ảnh lão bộc và Phạm Đế thành chủ chậm rãi hiện ra.

“Phạm Đế thành chủ?”

“Không phải đã chết...”

“Phụ vương...”

“Cha...”

Phạm Đế thành chủ vừa lộ diện, trong mắt ba thiên vương phía dưới hiện lên kinh ngạc, đồng thời một dự cảm không tốt cũng lan tràn ra.

Mà bị bốn vương tử bị bắt vào ngục bởi ba thiên vương cũng khiếp sợ kêu lên.

Lạc Vũ nhìn ba thiên vương đột nhiên biến sắc, nàng mỉm cười, nhẹ nhàng vung tay lên: “Các người không phải rất muốn biết bí mật của Phạm Đế thành hay sao, như vậy hãy lưu lại chậm rãi nghiên cứu đi.”

Tiếng nói ưu nhã vừa dứt, cái lồng sương trắng vốn đã biến mất, ầm một tiếng, lại một lần nữa dâng lên phong tỏa cả Phạm Đế thành.

Ai cũng đừng mong trốn thoát.

89. Chương 89

Tứ tướng chợt xuất hiện, Phạm Đế thành chủ chết mà sống lại, cái chấn sương mù vốn đã tan biến bây giờ lại trống rỗng dựng lên.

Ba biến cố lớn đột nhiên mà đến, cho dù Bắc, Nam Thiên Vương rất trầm ổn nhưng cũng không tránh khỏi biến sắc rồi.

Sai lầm rồi, sai lầm rồi, bọn họ không có phá giải được cái chấn sương mù, mà căn bản là có người cho bọn họ vào, bây giờ lại...

Đây không phải là có thể mặc cho bọn họ bị làm thịt hay sao.

Đây là bẫy rập, là bẫy rập thiết trí để bọn họ nhảy vào.

Dụ địch xâm nhập, chờ bọn hấn chui vào rọ bắt hết cả lũ.

Chờ bọn hấn lưỡng bại câu thương, Phạm Đế thành chủ mới đi ra, được, được lắm, cứ nhiên vốn là dám tính kế đến trên đầu bốn thiên vương bọn họ.

Hôm nay bọn họ cứ nhiên bị yếu thế đến mức này.

Thật sự nếu truyền khắp Hỏa Ma, đều đã trở thành trò cười.

Trong nháy mắt sắc mặt trở nên lạnh lẽo, Bắc Thiên Vương vung tay lên, bọn thuộc hạ phía sau lập tức đẩy lên bốn đứa con trai đã bị bắt của Phạm Đế thành chủ.

“Phạm Đế thành chủ, người che dấu rất tốt, bắt quá, người không cần mạng của đám con người sao?”

Thanh âm lạnh lùng vang vọng khắp vực sâu, mang theo lạnh như băng, mang theo lãnh khốc.

“Phụ vương, cứu mạng, cứu con phụ vương...”

“Phụ vương, cứu chúng con đi...”

Đột nhiên nhìn thấy phụ vương vốn đã chết của bọn họ xuất hiện.

Lại nhìn thấy thánh được sư xin tiến vào chữa bệnh cho phụ vương bọn hấn cứ nhiên đứng bên cạnh phụ vương, bốn vương còn sót lại lập tức hiểu rõ.

Đây chính là cái bẫy do phụ vương thiết kế, kẻ giả chết dụ địch.

Mặc dù bọn họ không để ý đến sự sống chết của Phạm Đế thành chủ, nhưng bọn họ dù sao cũng là cha con không phải sao.

Lúc này, tính thế vốn nghiêng về một bên, đảo mất một cái đã có lợi cực kỳ cho Phạm Đế thành bọn họ, bốn vương lập tức hưng phấn lên, kêu to liên hồi về hướng Phạm Đế thành chủ.

Phạm Đế thành chủ ngồi ở trên ghế, cao cao nhìn xuống bốn đứa con mình, trong mắt hiện lên tuyệt đối sát phạt cùng giận dữ.

“Có con như thế, không cần còn hơn.”

Lạnh như băng mà hàm chứa tàn nhẫn cùng phần nộ không cách gì tả nổi, thanh âm chậm rãi tung bay ra, làm trái tim người ta trở nên lạnh lẽo.

“Phụ vương, người...”

“Phụ vương, chúng con biết sai rồi, phụ vương...”

“Thật sao, như vậy bốn vương sẽ thành toàn ý muốn của Phạm Đế thành chủ người.” Đôi mắt Nam Thiên Vương âm lệ, chậm rãi nâng tay, làm bộ muốn giết bốn vương.

Phụ tử liên tâm, hấn cũng không tin Phạm Đế thành chủ sẽ không để ý đến con mình.

Mà tay hấn chỉ mới hơi chút giơ lên, Phạm Đế thành chủ đột nhiên vung tay lên.

“Vù.” Lợi kiếm phá không, đầu khí bay lộn mà đến, nhanh như thiểm điện.

Ngay lúc Phạm Đế thành chủ khoát tay xuống, bốn tướng đang đứng sừng sững trên đài cao, đột nhiên ra tay nhanh như tia chớp, trường kiếm đầu khí phá không, đánh thẳng về phía bốn vương.

“Bịch.” Thanh âm bén nhọn đâm vào da thịt.

Trong không khí yên tĩnh như thế này, có vẻ hết sức vang dội.

“Phụ vương... Phụ...”

Máu tươi đỏ thắm bắn ra, bốn vương bị trói chặt trong phe cánh ba thiên vương, không dám tin tưởng tình huống vừa xảy ra, trừng lớn đôi mắt.

Máu tươi tuôn ra khoe miệng, thân thể chậm rãi ngã về phía sau té xuống.

Phụ vương của bọn họ tự mình sai người giết bọn họ rồi, giết tất cả bọn hắn...

Thật sâu trong đôi mắt tàn nhẫn chứa đựng nỗi đau thương thật sâu, nhưng sắc mặt Phạm Đế thành chủ vẫn như trước không có một chút thay đổi nhìn bốn đứa con mình ngã xuống.

“Không nhọc công Nam Thiên Vương động thủ, con của bốn vương, bốn vương sẽ tự giáo huấn.” Tiếng nói lạnh như băng không mang theo một tia tình cảm, chỉ có dứt khoát.

Nam, Bắc hai vương thấy vậy nhất tề âm thầm chau mày.

Phạm Đế thành chủ này cư nhiên có thể hạ thủ được, không hổ là một đời kiêu hùng.

Không để cho địch nhân lưu chút xíu lợi thế nào, cũng không cho bất cứ cơ hội nào cho kẻ phản bội, cho dù hắn là con ruột của mình.

Lúc này, đòn sát thủ duy nhất của bọn họ đã hoàn toàn mất đi.

Lập tức, Nam, Bắc hai Vương kín đáo liếc nhau một cái, khí tức nhẹ nhàng đánh về hướng Lạc Vũ.

Cầm tặc trước cầm vương.

Tâm trạng hai vương mới vừa động, trên đài cao Lạc Vũ mặc một thân áo trắng, khoe miệng đột nhiên giờ lên, nhẹ nhàng vỗ vỗ tay.

Ngay lúc Lạc Vũ vỗ nhẹ tay trong nháy mắt, tứ tướng cầm trong tay hòn đá màu trắng chợt lóe lên, đồng thời nó đã nằm trên đài cao tứ phương.

“Ầm.” Trong nháy mắt, một tiếng ầm rất nhỏ vang lên

Một màn ánh sáng trắng mạnh mẽ bốc lên, trong nháy mắt bao lại vực sâu phía dưới, ngay tại vị trí bốn vương.

Đem tất cả bốn vương dồn vào giữa.

Nam, Bắc hai vương xem thấy tình hình nhanh nhất.

Vừa thấy ánh sáng màu trắng vừa lóe lên, sắc mặt lập tức khê biến, phóng người bay lên, một kiếm bổ khoảng không đánh về phía màn ánh sáng.

“Bịch.” Không có chấn động kinh thiên động địa, cũng không có tiếng vang lớn do đất rung núi chuyển, chỉ có một tiếng “bịch” rất nhỏ vang lên.

Lực lượng của Nam, Bắc hai vương thật giống như đánh vào ánh sáng.

Chỉ có thể làm không khí dao động một chút, ngoài ra cái gì cũng không xảy ra.

Sắc mặt đã chính thức thay đổi.

Nam, Bắc hai vương xoay người hạ xuống, trên mặt không thể nào không chế được tức sát, mày gắt gao nhăn lại cùng nhau.

Màn ánh sáng này...Lực lượng của bọn họ...

Hai người vừa hạ xuống, rất nhanh nhìn nhau liếc mắt một cái.

Lúc này cũng không để ý đến bọn họ vốn là địch nhân, nhanh chóng trở thành đồng minh, trường kiếm đấu khí trong tay Nam, Bắc hai vương dài ra, từng kiếm từng kiếm thay nhau mà chém, cùng nhau liên thủ.

Đứng thẳng trong màn ánh sáng, Đông Thiên Vương thấy vậy, có chút lui ra phía sau hai bước, hai tay ôm ngực nhìn.

Mà trên đài cao, cả gương mặt Lạc Vũ đều là nét cười, vẻ mặt Phạm Đế thành chủ lại tức sát, nhưng cũng không nhúc nhích.

Coi như căn bản không sợ hai vương liên thủ với nhau cũng không thể là đối thủ của Biển Sắc Long.

“Ầm.” Ánh sáng tím đại thịnh, đấu khí siêu việt tím tôn vương giả bàng bạc mà ra.

“Bịch.” Vẫn là một tiếng vang nhẹ nhàng như trước.

Màn ánh sáng màu trắng không có một chút xú bị phá vỡ, thậm chí không có một tia ba động, vẫn vững vàng bao phủ như trước.

Lần này, đám thuộc hạ của ba vương ở trên mặt đất đều toàn bộ biến sắc rồi.

Hai vương liên thủ cư nhiên cũng không phá được cái chắn, này...

“Các người không phải luôn nhìn ngóng bí mật của Phạm Đế thành ta sao, hôm nay nơi các người đang đứng chính là trung tâm của Phạm Đế thành ta, nơi chứa đựng nguồn sức mạnh tạo ra cái chắn sương mù của cả tòa thành.”

Hai tay Lạc Vũ ôm ngực, tươi cười ưu nhã: “Hy vọng, không có làm cho các người thất vọng.”

Lời nói vừa rơi xuống, năm ngón tay của Nam, Bắc hai vương và Tây chưởng tọa, đều nắm chặt thành nắm đấm.

Màn sương bên ngoài Phạm Đế thành, cho dù tất cả bọn họ có hợp lực lại cũng không phá nổi.

Mà bây giờ, bọn họ cư nhiên tới gần bí mật của màn sương này, nói cách khác, đây là nơi nguyên bản phát ra lực lượng.

Như vậy ý tứ chính là, nếu hôm nay Phạm Đế thành chủ không tha, tất cả bọn họ đều bị diệt ở tại chỗ này.

Này... Này...

Bọn họ đã hiểu, chuyện này không phải là ngẫu nhiên, lại càng không phải là bọn họ may mắn phá vỡ cái chắn, mà là Phạm Đế thành chủ muốn một lưới bắt hết bọn họ.

Hứng thú thật lớn, thủ đoạn thật tàn nhẫn.

Cùng khắc, tất cả các tinh binh của ba vương cũng thấy rung động.

Lập tức, không phân rõ phương hướng nào, tất cả đều tàn nhẫn tấn công vào màn ánh sáng màu trắng đang bao vây chủ tử của bọn họ.

Ngay tức khắc, các màu đấu khí liên tiếp bốc lên.

Song, không có một chút xú thành quả nào xuất hiện.

Màn ánh sáng trắng vẫn kiên cố như trước.

Ánh mặt trời rơi dần về phía tây, màu vàng diễm lệ chiếu xuống màn ánh sáng trắng, là một màu hồng tươi đẹp đầy trời.

Nhìn phía dưới diên cuồng công kích, nhưng bốn thiên vương căn bản không cách nào ra, đôi mắt Phạm Đế thành chủ nổi lên màu đỏ dữ tợn vô cùng.

Phạm Đế thành của hắn không phải dễ dàng tiến vào như vậy, đã vào đến đây, bọn họ vĩnh viễn cũng đừng nghĩ muốn ra ngoài.

“Nó bao vây luôn chúng ta lại bên trong rồi?” Trái ngược với hành động diên cuồng của ba thiên vương, vẻ mặt của Đông Thiên Vương và Vô Hoa lại hết sức bình tĩnh, lúc này Vô Hoa kinh ngạc nói.

Sao Lạc Vũ cũng đem bọn họ nhốt vào bên trong luôn rồi?

Đông Thiên Vương ngẩng đầu, xuyên qua màn ánh sáng nhìn về phía Lạc Vũ, vẻ cười tà trên mặt không thay đổi, nhưng trong mắt lại sâu trầm, chậm như rùa đáp lại một câu: “Lòng tham cũng ghê gớm thật.”

Vô Hoa sững sốt, có ý gì? Chẳng lẽ nói?

Ý nghĩ trong chột lóe, còn chưa nghĩ ra là ý gì, Vô Hoa cảm giác được thân thể căng thẳng, một lực lượng khổng lồ đột nhiên kéo túm hần, mạnh mẽ bay vọt tới màn ánh sáng hướng lên trên.

“A!” Vô Hoa thét lên một tiếng kinh hãi, hần cũng không có thực lực đi đụng cái chần này nha.

Kinh hô còn sót lại bên tai, nhưng thân thể cũng đã xuyên qua cái lồng, bay lên rơi xuống bên người Lạc Vũ.

Vô Hoa giật mình nhìn Lạc Vũ, bị sự thay đổi này làm cho có chút suy nghĩ chậm chạp, ngây ngốc nhìn thoáng qua phía sau Tiểu Ngân vừa ngậm hần mang ra, hồi lâu cũng chưa biết nói cái gì.

Mà hần vừa ra ngoài, phía dưới thế lực ba vương đang điên cuồng công kích, đột nhiên nhất tề sững sốt.

Ngay sau đó, ánh mắt mọi người cũng tập trung lên người Đông Thiên Vương.

Tất cả mọi người đều không ra ngoài được, người của người lại có thể ra ngoài, đây là có ý gì hả?

Trong mắt Nam, Bắc hai vương và Tây chưởng tọa tuôn ra sát khí.

Khó trách người không nhúng tay, khó trách người cứ ở một bên xem kịch vui.

Nguyên lai, người ở sau lưng chúng ta giữ thủ đoạn chính là người?

Đông Thiên Vương nhìn kỹ ánh mắt bọn họ, lúc này hần đã rõ ý tứ của Lạc Vũ.

Nhất thời ngẩng đầu nhìn lên khuôn mặt đang mỉm cười trên đài cao liếc mắt một cái, bất đắc dĩ lại cảm giác được có khiêu chiến cùng thú vị, lắc lắc đầu.

Cái tên Lạc Vũ này đang kéo hần xuống nước. (*Đông Thiên Vương đang làm người ngoài cuộc nhìn trận chiến, lúc này cũng bị kéo vào vòng chiến)

“Thiên vương.” Lạc Vũ nhìn qua ánh mắt Đông Thiên Vương, từ trong ánh mắt Đông Thiên Vương nàng đã biết hần hiểu ý nàng muốn gì, lập tức khoe môi khê nhếch, tương đương lễ phép hô một tiếng Đông Thiên Vương.

“Nguyên lai là người.” Nam, Bắc hai vương nghe vậy, đột nhiên giận dữ rồi.

Đổi mặt ba vương đang đằng đằng sát khí, Đông Thiên Vương vẫn tà khí ngang nhiên như trước, mỉm cười nói: “Các người cũng biết bốn vương luôn luôn không thích chém chém giết giết.”

Luôn luôn không thích chém chém giết giết, con mẹ nó, biến.

Ai chẳng biết, hần ta một khi mất hứng, huyết tẩy cả một tòa thành cũng có khả năng xảy ra.

Giờ lại còn nói không thích chém chém giết giết, đi tìm chết đi.

Ba vương nghe vậy, toàn bộ tức giận đều tập trung đến trên người Đông Thiên Vương, từ bốn phương tám hướng vây quanh lại, sát khí như vậy...

Đông Thiên Vương thấy vậy trên mặt vẫn hàm chứa cười ta, ngẩng đầu nhìn Lạc Vũ liếc mắt một cái.

Tiểu tử kia, còn không kéo ta đi lên, một mình ta sao đấu với nhiều người như vậy được.

Lạc Vũ tiếp nhận đến tầm mắt của Đông Thiên Vương, cười nói: “Thiên Vương đây là đồng ý với ta rồi?”

Đông Thiên Vương nghĩ muốn làm bộ giả ngu không hiểu ý tứ của Lạc Vũ, hần biết một khi hần đồng ý, Phạm Đế thành này là phải nhường cho Lạc Vũ rồi.

Nhưng nếu giả ngu, không chừng cái tên Lạc Vũ này thật dám đem hần diệt ở chỗ này luôn.

Cái chiêu ở phía sau chờ hưởng phước để cho ba người kia tranh giành cho đã đi, nhưng thực tế lại bị tên tiểu hồ ly này chiếm hết thứ tốt, hần còn phải gánh tội thay tên này làm chủ mưu phía sau nữa chứ.

Đông Thiên Vương dở khóc dở cười, nhưng trong đáy lòng lại cảm giác được tương đương sung sướng, xem ra Lạc Vũ này càng ngày càng thuần mắt rồi.

Nhiều năm như vậy, người có thể chiếm lấy ưu thế từ trong tay hắn đều không có, tên Lạc Vũ này là người thứ nhất.

“Chuẩn rồi, chuẩn rồi.” Đông Thiên Vương phát phát tay một chút.

Quân Lạc Vũ này bị hắn nhìn trúng rồi, hắn muốn tên này trở thành “người” của hắn.

Nếu sớm hay muộn gì cũng đều là người của hắn, hắn đồng ý ột chút chỗ tốt cũng không sao cả, coi như làm cho Lạc Vũ vui vẻ.

Không hề biết trong đầu Đông Thiên Vương là tính toán mấy thứ này, Lạc Vũ nghe Đông Thiên Vương lên tiếng, tươi cười nồng đậm trên mặt, cười nhẹ truyền âm nhập mật nói: “Chính mình đi lên.”

Mắt thấy phía dưới ba phương nhân mã của ba thiên vương đã vây tới, Đông Thiên Vương nghe vậy đôi mi khẽ nhú, mạnh mẽ phi thân nhảy vọt về phía màn ánh sáng.

Xuyên qua mà đi, không có chút gì cản trở.

Màn ánh sáng này căn bản không phải thiết trí để đối phó hắn.

Đông Thiên Vương xoay người lại, rơi vào bên cạnh Lạc Vũ.

Lập tức tay vươn ra nhanh như tia chớp, nhéo nhéo gương mặt Lạc Vũ một chút, cười tà nói: “Cái tên tiểu tử này nha.”

Cái tên tiểu tử này vừa lại tính kế hắn, rõ ràng sẽ không muốn lấy mạng hắn, nhưng lại dám từ chỗ hắn đòi đến chỗ tốt, tâm tư này thật làm cho người ta càng xem càng thích.

Động tác thân mật thể hiện đau tích sùng ái như thế, đột nhiên làm cho Lạc Vũ sửng sốt, nghiêng mắt quét Đông Thiên Vương liếc mắt một cái.

Đông Thiên Vương thấy vậy càng nhéo gương mặt Lạc Vũ, tươi cười càng phát ra xinh đẹp.

Động tác thân mật như thế, coi như Lạc Vũ vốn là nam nhân mà Đông Thiên Vương coi trọng.

Tiểu Ngân ở phía sau nhìn thấy, phản ứng càng nhanh hơn so với Lạc Vũ, một móng vuốt chộp về hướng Đông Thiên Vương.

Lạc Vũ nhà bọn họ là thích nam tử tóc bạc Vân Thí Thiên à nha, Tiểu Ngân mới không để cho hắn nhéo mặt Lạc Vũ đâu, mặt cũng không được đụng, hừ.

Tảo trừ những tên có rắp tâm bắt lương với Lạc Vũ, sau này trở về còn tranh công với “tóc bạc” nữa chứ.

Tiểu Ngân giương nanh múa vuốt chống lại Đông Thiên Vương.

Đông Thiên Vương thấy bộ dạng gấp gáp của Tiểu Ngân, lập tức cười ha ha, cũng không so đo với nó.

Thái độ này chính là yêu ai yêu cả đường đi, không thèm chấp nhặt với Tiểu Ngân.

Phía sau, Vô Hoa phục hồi tinh thần lại, khóe miệng rút gân nhìn.

Vương của bọn họ thật sự bắt đầu thích nam nhân rồi hả?

Quét ngang liếc Đông Thiên Vương một cái, lúc này Lạc Vũ cũng không có thời gian đùa giỡn với tên Đông Thiên Vương này, quay đầu nhìn phía dưới tinh binh ba phương thế lực đang cuồng loạn, nâng võ tay mạnh một cái.

Lập tức, tứ tướng đứng sừng sững trên cao, vươn tay đè xuống quang cầu trên đài cao, mạnh mẽ xoay một cái.

Ngay tức khắc, bên trong màn ánh sáng không gió tự động làm những hạt cát bay cuốn lên.

Hạt cát màu vàng tầng tầng dựng lên, hình thành một vách tường gió xoáy, từ bốn phương tám hướng bắt đầu di chuyển, hướng phía đám người trong màn ánh sáng mà đến.

Thanh nhã u nhiên, không có khí thế bàng bạc, không có mãnh liệt rít gào.

Mà là nhẹ nhàng cuốn lên, như gió xuân quất vào mặt.

Song, một khi “làn gió xuân mát mẽ” này thổi qua, tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa liền bay dựng lên.

Nghiền nát, chính thức bị nghiền nát.

Lốc xoáy cát vàng, nơi đi qua, bất cứ thứ gì nó va chạm, cũng giống như bị gió xuân mạnh mẽ đập vào mặt, bị nghiền thành bụi phấn.

Không phải lực lượng cắn nuốt, cũng không phải lực lượng giam cầm.

Mà là nghiền nát hết thấy, đem hết thấy những gì va chạm vào, toàn bộ nghiền thành phần rồi kết thúc, tiêu tan trong thế giới này.

Đây chính là bức màn bí mật cuối cùng của Phạm Đế thành.

Trong màn ánh sáng, Nam, Bắc hai vương đột nhiên biến sắc.

Lúc này tình cảnh trên mặt đã không cách nào dùng lời nói để mà hình dung được rồi.

Hạt cát bay qua, gió cuốn phát thân, nghiền nát hết thấy trở thành tro bụi.

Không tha tất cả đấu khí công kích, không tha tất cả lực lượng chống cự.

Chỉ thấy máu tươi điên cuồng bắn ra, rơi trên mặt đất, nhưng lại ngay cả thi thể cũng không có nhìn thấy.

Hai vương hoảng sợ rồi, đây là tuyệt sát, chính thức tuyệt sát.

Như cơn thịnh nộ điên cuồng hướng lên trời, màn hào quang màu trắng cuộn cuộn bốc lên trời.

Lập tức, hai vương cũng không thể chần chừ thêm nữa rồi, hai người lại liên thủ hướng phía cát vàng dưới mặt đất điên cuồng đào.

Đỉnh đầu đi không được, như vậy đi dưới đất.

Hạt cát tung bay, Nam, Bắc hai vương dùng đấu khí mở đường, một đầu tiến vào chỗ sâu trong sa mạc vực sâu.

“Như vậy không phải để cho bọn họ...” Đông Thiên Vương nhướng mi nói còn chưa hết.

Chỉ nghe tiếp theo đó sa mạc vang lên tiếng hí rống, run run, hạt cát vàng toàn bay dựng lên, rất nhanh hình thành suối chảy.

Hạt cát cuộn cuộn trong vực sâu, cùng với tiếng hí rống kịch liệt ba động liên miên dựng lên.

Sao lại có thể quên ở dưới vực sâu, bên dưới mặt cung Phạm Đế thành, là mười bốn cấp Biến Sắc Long chứ nhỉ.

Mặc dù nó bị trọng thương, nhưng là cũng chưa chết, bây giờ mấy người đó dám tới địa bàn của nó.

Cho dù nó chỉ dùng có năm thành công lực, cũng sẽ làm cho Nam, Bắc hai vương đương trường mạng vong.

Hạt cát ngã nhào, rít gào tứ phương.

Lúc này trên mặt đất, huyết sắc lan tràn, “bịch” một tiếng, màn hào quang đã hợp lại.

Người ở bên trong bị nhốt lại ở bên trong hạt cát vàng.

“Là Đông Thiên Vương, là cái bẫy của Đông Thiên Vương...” Tiếng kêu thảm thiết the thé cắt qua trời cao, xuyên qua cái chắn, theo gió thu xa xa bay lên, cuối cùng hoàn toàn im bất không một tiếng động.

Vàng óng ánh che dấu, tro bụi rơi bình tĩnh.

Bên trong cái gì cũng không còn lại, cái gì cũng không có.

Trời chiều lóe ra phía chân trời, đổ kinh người.

Đường lang bộ thiên vàng tước ở phía sau, ai cũng muốn làm vàng tước, bảo vật tuyệt thế, người nào cũng muốn được.

Bất quá, không phải tất cả mọi người đều có năng lực đó, không phải ai cũng có bản lĩnh đó.

“Dám xâm hại Phạm Đế thành ta, đây là cái giá phải trả, đây là...”

Đôi mắt màu đỏ dữ tợn, tiếng nói nương theo gió quanh quẩn, dần dần không tiếng động tiêu tan.

Phạm Đế thành chủ tận mắt tiêu diệt hoàn toàn thế lực tam thiên vương, rốt cục cảm thấy vui mừng rồi.

Có tinh binh của ba thiên vương cùng với hai thiên vương và chưởng tọa chôn cùng với Phạm Đế thành hấn, rất đáng giá.

Gió thu bay lên, ánh chiều tà như máu.

Phạm Đế thành chủ cúi đầu, chậm rãi buông lỏng tay xuống.

Phía sau hấn, lão bộc ngựa đầu, gắt gao nhắm lại đôi mắt, một giọt lão lệ tích lạc tro bụi.

Bốn tướng nhất tề đơn độc quay về hướng này quỳ xuống.

Mới vừa rồi còn là một mảnh chém giết kinh thiên động địa, lúc này lại yên tĩnh không tiếng động, chỉ còn lại có tiếng gió thu “ô ô” kêu, xa xa mà đi.

“Ba ba...” Ngay trong không khí yên tĩnh này, Đông Thiên Vương chậm rãi vỗ tay: “Rất tuyệt.”

Dứt khoát lưu loát, diệt cao thủ của ba thiên vương và ba người cầm đầu.

Thủ đoạn lời đình như vậy, thật sự làm cho người ta không thể không khen một tiếng. (*mạnh mẽ)

Đông Thiên Vương quay đầu nhìn Lạc Vũ, một thân tố y lãnh đạm, tuấn mỹ hơn người.

Hấn có thể tưởng tượng, đã không có Nam, Bắc hai thiên vương, Nam Thiên và Bắc Thiên sẽ hỗn loạn đến mức nào, sẽ có bao nhiêu người tranh quyền đoạt vị.

Đây quả thật là tạo ra một cơ hội tuyệt hảo cho Đông Thiên hấn.

Một mình hấn sẽ quét qua Nam, Bắc, thu nạp ba cỗ thế lực này vào Đông Thiên. (Nam, Bắc, Phạm Đế thành)

Ánh mắt thần nhiên đảo qua màn hào quang hợp lại phía dưới, Lạc Vũ quay đầu nhìn về phía Đông Thiên Vương, nhẹ nhàng vẫy tay một chút.

Lập tức, Lãm tướng ở phía đối diện nàng đưa tay xoay một cái, phía sau đài cao cánh cửa bằng đá mở ra, lộ ra một khối thủy tinh lớn nhỏ được bọc vải.

Trên mặt kính thủy tinh đang hiện ra tình huống bên ngoài cái chấn sương mù.

Bên ngoài Phạm Đế thành.

Lúc này, không biết từ nơi nào toát ra binh mã của Đông Thiên Vương, dọc theo đường đi cũng không thấy những người này đi theo, bây giờ đang vây khốn cả tòa Phạm Đế thành.

Ở ba phương hướng đang bao vây tiêu diệt binh mã còn sót lại bên ngoài của ba thiên vương.

Một phương, nhìn chằm chằm cái chấn sương mù màu trắng đột nhiên xuất hiện.

Mà ở nội thành, binh mã và đại tướng Đông Thiên lại đột nhiên xuất hiện, giống như là từ dưới đất chui lên vậy.

Đang hiện ngang mà đến.

Mà người đầu lĩnh đúng là mấy “nam sủng” tuấn mỹ của Đông Thiên Vương.

Lạc Vũ nhìn lướt qua hình ảnh mà tấm kính thủy tinh truyền đến, mỉm cười nhìn vẻ mặt tà khí của Đông Thiên Vương, nói: “Rất biết ơn phần hậu lễ của Đông Thiên Vương, đã tặng Phạm Đế thành này cho ta.

Đông Thiên Vương, người nói xem ta có nên dùng toàn lực đuổi đi đám binh mã bên ngoài hay là tận diệt bọn họ đây?

Hay là, chờ chút mặt mũi không tính toán với người đây hả?”

Nói cười thản nhiên, phảng phất vân đạm phong khinh, ý tứ trong lời nói lại bén nhọn. (*xem nhẹ, không chút để ý)

Đông Thiên Vương nghe vậy, còn chưa kịp mở miệng, phía sau chỗ của ba vị tướng Phạm Đế cũng lộ ra ba tấm kính thủy tinh.

Bao vây, hoàn toàn im hơi lặng tiếng bao vây.

Chung quanh phạm vi thế lực Đông Thiên Vương trong nội thành, thế lực bốn tướng Phạm Đế thành đang kín đáo bao vây binh mã Đông Thiên Vương đang rất nhanh tiến đến đây.

Chỉ chờ ra lệnh một tiếng, đó chính là...

Mà ngoài thành, những tinh binh Đông Thiên lại không thể vào cái chắn sương mù được, dù cho có vào được cũng không thể nào ra được.

Đông Thiên Vương nhìn thế cục được dàn dựng như thế này, khóe miệng tà tà cười, vươn tay nhéo nhéo cằm Lạc Vũ.

Lạc Vũ thấy hạ ngạc bị “giày xéo”, hoảng hốt tránh khỏi tay Đông Thiên Vương, sau đó lại nâng tay nhéo cằm Đông Thiên Vương, cười khê: “Như vậy ý của thiên vương là?”

Nàng cũng không phải không biết đùa giỡn.

Trong mắt Đông Thiên Vương có chút sững sốt, lại đột nhiên cười lớn ra tiếng.

Vẫn giữ nguyên tư thế cả hai cùng nhéo cằm như thế, cười tà nói: “Được, được lắm, bốn vương quả nhiên không nhìn lầm người, cho người, đồng ý cho người rồi.

Bốn vương đối với người của chính mình luôn luôn hào phóng.”

Lạc Vũ cũng không để ý tới lời nói cái gì mà người của ta, chỉ mỉm cười nói: “Như vậy cảm ơn.”

Lời vừa hạ xuống, tâm tư hai người rộng mở, nhất tề mỉm cười.

Gió thu lạnh冽, bầu trời xanh cao nghiêm.

“Huynh đệ, cho ta xem Vân Gian Hoa một chút, ta muốn trông thấy nó...”

Gió thu nổi lên, tro bụi trong Phạm Đế thành rơi vào bình tĩnh.

Một hồi tuyết sát, một hồi tiêu diệt.

Tam thiên vương cái gì cũng không còn lại.

Cuối cùng Đông Thiên cũng lui binh đi, không có tranh đoạt.

Bốn thiên vương hùng tâm bừng bừng mà đến, cuối cùng lại bị Lạc Vũ đoạt mất Phạm Đế thành, giữ lấy vị trí máu chốt nhất ở Hỏa Ma.

Huyết sắc lan tràn, Phạm đế thành tổn hao nhiều.

Thế lực vương quyền toàn bộ chết hết, chỉ chờ vài những trẻ nít mới vài tuổi trên đời.

Một đêm trong lúc đó, Phạm Đế thành đổi chủ, bốn tướng toàn lực phò tá, Đông Thiên bảo vệ bên ngoài.

Trung Võ Môn, từ một thế lực nho nhỏ không ai nghe nói tới tên, bắt đầu từ nơi này, truyền hưởng tất cả mọi nơi ở Hỏa Ma.

Gió thu bắt chợt nổi lên, càng ngày càng đậm.

Mà ngay lúc cuối thu này, Đông Thiên Vương và Trung Võ Môn dặt tay hợp tác, càng thêm nâng lên danh tiếng Trung Võ Môn, lấy một loại tốc độ như hỏa tiễn bay ra bên ngoài.

Hợp tác, không phải bị thế lực cường đại Đông Thiên gồm thâu làm thủ hạ, mà là quan hệ hợp tác bình đẳng.

Không cần bất cứ ngôn ngữ nhiều lời nào, đã làm danh tiếng Trung Võ Môn càng thêm thần bí tại Hỏa Ma. Màn đêm hạ xuống, đêm lạnh như nước.

Muốn khôi phục Phạm Đế thành cần phải có thời gian, cũng cần phải có người có thể tin tưởng tuyệt đối tọa trấn. Từ đó, Lạc Vũ gọi Vương Hầu từ Trung Võ Môn tức tốc tới đây, toàn bộ mọi chuyện giao cho Vương Hầu xử lý.

Lúc này, bóng đêm bắt đầu buông xuống, Vân Gian Hoa tỏa ánh sáng ngọc trong đêm.

Lạc Vũ đứng trên tháp cao bên trong nội thành của Phạm Đế thành, nắm chặt Vân Gian Hoa trong tay.

Vân Gian Hoa đã có, chỉ còn lại có Kỳ Lân Quả.

Chỉ cần tìm được Kỳ Lân Quả, là có thể bào chế giải dược cho Vân Thí Thiên.

Nhanh, tất cả rồi sẽ nhanh thôi.

Lạc Vũ đặt Vân Gian Hoa trong ngực, tâm tình thương nhớ thật sâu áp chế vào ban ngày, lúc này đã không hề giữ lại lộ ra ngoài rồi.

Thí Thiên, chàng có khỏe không?

Rất nhớ chàng, rất muốn gặp chàng, rất muốn.

Nhưng là, nhưng là... Lúc này làm sao có thể gặp nhau đây hả?

Mất thật sâu nhắm lại, cả trái tim Lạc Vũ cũng đau đớn rồi.

Tưởng rằng không nghĩ đến, tưởng rằng đem toàn bộ tâm tư đặt vào việc khuếch trương thế lực, chuẩn bị đối phó Đế Phạm Thiên, nàng sẽ không nghĩ đến.

Nhưng vào những lúc rảnh rỗi như thế này, trái tim lại co rút đau đớn.

Không phải không nghĩ, mà là có chút tưởng niệm đã xâm nhập cốt tủy.

Lúc không động đây, phẳng phất vân đạm phong khinh, lúc chạm vào mới biết được, đã xâm nhập đến linh hồn.

Ánh trăng âm lãnh, bóng người cô đơn.

Bất quá, không có vấn đề gì, rất nhanh, lập tức sẽ tốt cả thôi, chờ nàng tìm được Kỳ Lân Quả, chờ nàng giải quyết Đế Phạm Thiên, nàng sẽ tự mình đi Vọng Thiên Nhai, tự mình đi.

Trời lạnh cuối thu, nhưng trái tim lại nóng bỏng, khát vọng vô cùng.

“Vù, vù, vù.” Ngay lúc này nàng đang cô độc tưởng niệm, vài đạo thân ảnh đột nhiên đến đây nhanh như điện xẹt, hướng Lạc Vũ nhảy tới.

Thì ra là Tiểu Ngân, Tiểu Hồng và Tỳ Hưu.

Nó không đến, Tiểu Ngân bay vọt xuống đầu vai Lạc Vũ, khoa móng vuốt nói với Lạc Vũ. (*Biển Sắc Long)

Nó nói muốn đi dưỡng thương, không muốn rời đi nơi này, Tiểu Hồng bò vào trong lòng Lạc Vũ, lắc lắc đầu nói.

“Nó không muốn theo ta?” Lạc Vũ đè nén tưởng niệm trong lòng xuống, nhìn Tiểu Ngân cùng Tiểu Hồng, trầm ngâm một chút nói: “Nếu không muốn cũng không sao, ta không ép buộc.”

Mười bốn cấp đỉnh Biển Sắc Long, nàng rất muốn giữ ở bên người.

Bởi vậy, nàng phái Tiểu Ngân, Tiểu Hồng cùng Tỳ Hưu đem theo một mảnh lá cây Vân Gian Hoa để tổ lòng thành.

Nhưng xem ra, sau vài ngày quán lấy Biển Sắc Long, nhóm Tiểu Ngân vẫn không thể lay chuyển được ý muốn của Biển Sắc Long.

Bất quá nó đáp ứng sau này có chuyện gì xảy ra, trong phạm vi năng lực nó có thể làm được thì có thể đến tìm nó, Thôn Vân Tỳ Hưu gặt đầu hướng Lạc Vũ tỏ vẻ.

Biển Sắc Long vốn thuộc về sa mạc, ra khỏi sa mạc nó cũng sẽ không là một phương vương giả rồi.

Bởi vậy, nó không muốn.

“Quên đi.” Rơi vũ gặt đầu, nàng có ba bé ma thú đã rất tốt rồi.

Biển Sắc Long nguyện ý theo nàng, nàng tự nhiên là thích, không muốn, nàng cũng không bắt buộc.

“Đi thôi.” Ôm Tiểu Hồng, dẫn theo Tỳ Hưu cùng Tiểu Ngân, thân ảnh Lạc Vũ dần dần ẩn vào trong bóng tối, xa xa mà đi.

Sắc thu nồng nặc, sương gió bắt đầu bức người.

Ngoại ô phía tây Phạm Đế thành, đầy đất hoa vàng rơi, Lạc Vũ cười Xích Lạc đi về phía tây Hỏa Ma.

Phạm Đế thành giao cho Vương Hầu quản lý.

Cùng hợp tác với Đông Thiên đã có Hoàng Vũ lo, những chuyện này nàng không cần lo lắng.

Bây giờ chuyện nàng cần phải làm là đi tìm Kỳ Lân Quả, còn phải không ngừng nâng cao thực lực của mình nữa.

Một chuyến đi Phạm Đế thành lần này, mặc dù mượn thực lực của Phạm Đế thành diệt đi uy phong của thể lực ba thiên vương, hoàn toàn không có dùng đến võ công của nàng, đừng nói đến chuyện nâng cao thực lực.

Nàng còn cần không ngừng đề cao thực lực mới được.

Gió thu lạnh rung, Lạc Vũ cười Xích Lạc tiến vào trong sa mạc.

Nam Thiên, Bắc Thiên hỗn loạn, chỉ còn Tây Thiên là độc lập, nàng đi về phía tây xem sao.

Sa mạc vàng óng ánh, khói lãng cuộn cuộn.

“Bất cáo nhi biệt, tác phong này rất là không tốt.” Ngay lúc Lạc Vũ di chuyển qua một cồn cát, trước mắt hiện ra một người đang nghiêng mình tựa vào Xích Lạc, lười biếng tự tiểu phi tiểu nhìn nàng, không phải Đông Thiên Vương còn có thể là ai nữa. (*Ra đi không để lại một lời từ biệt)

Lạc Vũ thấy vậy, ghìm cương dừng lại Xích Lạc, nói: “Ta cần phải nói cáo từ với người nữa sao?”

Đông Thiên Vương nghe vậy, vũ vũ y bào dính bụi, tà khí cười nói: “Bây giờ đã không cần rồi.”

Lạc Vũ liếc mắt nhìn Đông Thiên Vương một cái: “Thiên Vương không đi thu gom địa bàn sao?”

Nam Thiên và Bắc Thiên đang hỗn loạn, lúc này là thời cơ cho Đông Thiên ngư ông đắc lợi.

“Chuyện nhỏ như thế này nếu còn cần bốn vương ra tay, ta nuôi dưỡng nhiều người như vậy để làm gì?” Đông Thiên Vương không thú vị vung tay lên nói.

Đông Thiên hẳn không thiếu người tài.

Vừa nói hạ xuống, đồng thời Đông Thiên Vương chợt lóe thân hình, đã rơi vào bên người Lạc Vũ.

Nhẹ nắm lên một nhánh tóc đen của Lạc Vũ gửi khứu, Đông Thiên Vương cười tà, tiếp cận tới bên tai Lạc Vũ nói: “Trước mắt, ta cho rằng theo đuổi phu nhân tương lai của ta mới là quan trọng nhất.”

90. Chương 90

“Hả?” Lạc Vũ nhướn mày nhìn Đông Thiên Vương.

Hắn đã nhìn ra nàng là nữ phần nam trang rồi? Không thể nào nha, điểm này thì nàng tự tin lắm à.

Nhìn trong mắt Lạc Vũ hiện lên nét hồ nghi và nghi vấn, Đông Thiên Vương không chút khách khí vừa hôn một cái lên mặt nàng, vừa cười nói: “Nam nhân cũng có thể làm phu nhân của ta à nha.”

Một cái tát đánh qua, để đẩy ra đôi môi của Đông Thiên Vương, Lạc Vũ trợn mắt liếc Đông Thiên Vương một cái.

Trong lòng đã được giải tỏa nghi vấn.

Đông Thiên Vương vốn là khác loại, nàng đã quên hẳn là thích nam nhân.

Bất quá, đại khái bởi vì nguyên nhân nàng vốn là nữ giả nam trang, hai bên cũng không có tiếp xúc gì nhiều, nên nàng cũng không thấy Đông Thiên Vương có uy hiếp gì.

Ngược lại, cảm giác giống như tỷ muội? Hay là huynh đệ với nhau?

Nói không nên lời, dù sao đối với hắn rất là thoải mái.

“Ta cho rằng, trước mắt đi Tây Thiên là quan trọng nhất.” Hai tay Lạc Vũ ôm ngực nói.

“Không sao cả.” Đông Thiên Vương vung tay lên, nam phu nhân tương lai đi nơi nào, hắn sẽ đi nơi đó, dù sao ở Hỏa Ma này không có nơi nào mà hắn không dám đi.

Lạc Vũ thấy Đông Thiên Vương theo quyết định của nàng.

Lập tức cũng không cãi cò và trốn tránh hắn, trực tiếp nhảy lên Xích Lạc, hướng phía tây sa mạc mà đi.

Gió lạnh cuộn cuộn, sa mạc vàng óng ánh như trước.

Hai đạo nhân ảnh đi về hướng phía tây, âm áp mà đi.

Cuối mùa thu chuyển đầu mùa đông, đảo mắt đã vượt qua hơn một tháng.

Gió lạnh từng trận, gió nhẹ thổi bay, đã bắt đầu có chút xâm nhập vào sâu trong da thịt.

Bất quá, nhiệt độ ở Tây Thiên rất cao, nên cũng không có rét lạnh gì mấy, vẫn lạnh lùng mà khô ráo như cuối mùa thu.

Sa Nham thành là biên giới giao nhau với Tây Thiên.

Thành nhỏ mà phồn hoa giống như Ngân Hồng trấn, do một phương thế lực chiếm cứ.

Tình cảnh chém giết và hỗn loạn như một dấu hiệu tồn tại mãnh liệt ở Hỏa Ma.

Lúc này, một tửu quán đệ nhất trong trấn nhỏ, đầy người là người, hết sức phần khởi la hét, trò chuyện tận hứng.

Có nam, có nữ, có lão, có người trẻ tuổi.

Nam mặc một thân trang phục, cao lớn như gấu ở Trường Bạch sơn.

Mà nữ thì xinh đẹp, dáng vóc được bao bọc bởi một thân lụa mỏng, lớn mật mà sáng lợi lóa lờ ra bất cứ những nơi nào mà họ muốn lộ ra ngoài.

Nói cười cao giọng không thua gì bậc mày râu.

“Này này, nghe nói hay không, tin tức chấn động, tuyệt đối chấn động, “thời tiết” ở Hỏa Ma sắp sửa thay đổi rồi.”

“Trùi, đừng nói đến chuyện Nam Thiên và Bắc Thiên thay đổi à nha, tin này sớm lỗi thời rồi.”

“Ai nói với người ta muốn nói chuyện này, ta muốn nói đến chuyện Đông Thiên Vương và Trung Vô Môn kia, lúc này đây bọn họ đang đẩy mạnh bán ra đan dược có thể thay thế nội đan ma thú.”

“Hả, đúng vậy, đúng vậy, cái này ta nghe nói rồi, nghe nói đang bắt đầu bán ra trong quốc cảnh Đông Thiên, hiệu quả tốt vô cùng.

Lần này ta vừa tiếp nhận nhiệm vụ, chuẩn bị mượn dịp này đi một chuyến Đông Thiên, mua một viên về thử xem.”

“Ta cũng đang muốn đi qua bên kia đây, có đồ tốt như vậy, lại không có tác dụng phụ, nếu thật sự hay như lời đồn, như vậy rất là tốt rồi.”

“Không những vậy, sau này chúng ta cũng không cần phải chạy đi đánh ma thú chỉ cho gặp nguy hiểm, lại có thể không cần dùng nội đan ma thú lo sợ tác dụng phụ, thay đổi này đúng là nghiêng trời lệch đất nha.”

“Đúng vậy, đúng vậy, ta nghe nói nha...”

Trong khắp tửu quán, thanh âm trò chuyện liên tiếp đều tập trung vào đan dược mà Đông Thiên và Trung Võ Môn hợp tác bán ra.

Ngồi trong góc tửu quán, Lạc Vũ mặc một thân trường bào màu lam nhạt, vừa nghe bọn họ nói chuyện, vừa uống một ngụm rượu, thong thả ăn thức ăn.

Xem ra Hoàng Vũ đã cùng Đông Thiên an bày tất cả, bắt đầu đẩy mạnh bán ra đan dược ở Hỏa Ma rồi.

“Lạc Vũ, người rất xấu rồi.”

Đang nhàn nhã uống rượu, đối diện ngồi Đông Thiên Vương mặc một thân trường bào màu đỏ, cười tà nói một câu.

Lúc này tâm tình Lạc Vũ rất tốt, nghe vậy nhướng mi nhìn Đông Thiên Vương: “Ta không chia phần cho người? Hay là lần lượt người sao?”

“Người không nói cho ta biết thành phần thần bí chủ yếu điều chế được đan dược.” Đông Thiên Vương tươi cười đầy mặt, nhìn qua Lạc Vũ, tâm tình cũng tốt lên.

Lạc Vũ nghe vậy giương miệng cười: “Người biết cũng vô dụng, người tìm không được.”

Nước thuốc chế từ nước tắm của Tiểu Hồng, đưa mắt tìm khắp Vong Xuyên, cũng không tìm thấy phần thứ hai.

“Người coi thường ta.” Đông Thiên Vương nghe vậy duỗi chiếc đũa gỗ Lạc Vũ một chút, nhưng lại chỉ cười không truy vấn tiếp nữa.

Bên cạnh, Tiểu Hồng đang vui đầu ăn thịt nướng, thì nghiêng mắt nhìn Đông Thiên Vương một chút, nó bĩu môi, đưa móng quay về hướng Đông Thiên Vương.

Hừ, ta coi thường người.

Ta cũng không tin, ta không tắm rửa người có thể tìm ra nước thuốc mới lạ.

Bên cạnh, Tiểu Ngân thấy Tiểu Hồng tỏ ra đắc ý, nó oán hận gờ móng vuốt đoạt lấy khối thịt nướng của Tiểu Hồng, há mồm, giải quyết sạch sẽ.

Lập tức, Tiểu Hồng nhào tới, cùng Tiểu Ngân tranh đoạt thành một đoàn.

“Hai tên nhóc này rất thú vị.” Đông Thiên Vương nhìn Tiểu Ngân và Tiểu Hồng “chém giết” lẫn nhau, ánh mắt cũng lóe ra vui vẻ.

Dọc theo đường đi, hai tên tiểu tử này người tới ta đi, rất là thú vị.

Lạc Vũ đã sớm quen với cảnh này rồi, thấy hai đứa nó như vậy cũng để tùy chúng nháo loạn, tự thân đứng lên chuẩn bị đi lên phòng trọ trong tửu lâu.

Đông Thiên Vương cũng đã sớm hiểu biết thói quen của Lạc Vũ.

Lập tức cũng bỏ mặc hai tên kia, theo đuôi Lạc Vũ lên lầu.

“Lão tam, chuyện gì đã xảy ra với người vậy? Sao lại bị diệt toàn quân, một mình trở về?”

Lúc đi lên thang lầu, phía dưới một đám người có bộ dạng lính đánh thuê, người cầm đầu toát ra vẻ mặt âm trầm, giận dữ nhìn một người đi vào với một thân chật vật không chịu nổi.

“Lão đại, đừng nói nữa, vận khí không tốt, đừng độ nhóm lính đánh thuê Phi Vũ, ta có thể chạy thoát đã là may mắn lắm rồi, quá xui.”

“Nhóm lính đánh thuê Phi Vũ, lại là bọn hần.”

“Đúng vậy, cũng không biết nhóm lính đánh thuê này từ nơi nào toát ra, con bà nó, võ công ngạc nhiên cổ quái, nhưng rất lợi hại...”

Lạc Vũ nghe vào trong tai nhóm lính đánh thuê đang nghị luận bên dưới, dưới chân vẫn không dừng bước, khóe miệng lại giương lên mỉm cười.

Nhóm lính đánh thuê Phi Vũ, là tên của nhóm lính đánh thuê mà Quân Phi thành lập.

Quân Phi, đã bắt đầu nổi danh trên đất Hỏa Ma này rồi.

Tốt, quả thật rất tốt.

Khóe miệng hàm chứa mỉm cười đi lên lầu, Lạc Vũ trải tốt giường chiếu, vừa định nằm lên, chỉ thấy trước mắt chợt lóe màu đỏ, Đông Thiên Vương đã hiện lên trên giường phía trong, thân hình lười biếng, chuẩn bị cùng Lạc Vũ đồng giường cộng chằm.

Lạc Vũ neho lại mắt nhìn Đông Thiên Vương đang nằm bên người.

Đông Thiên Vương cười tà : “Đều là nam nhân với nhau, ngủ chung với nhau có gì đâu.”

“Người nói gì?” Nét mặt Lạc Vũ là cười, nhưng ánh mắt lại lạnh vù vù.

“Ta không có tiền, chỉ có thể mượn được một gian phòng thôi à.” Hai tay Đông Thiên Vương khoanh lại, lời nói dõng dạc rành rành ra đây lại làm một bộ “cây ngay không sợ chết đứng” chứ.

Không có tiền, đường đường là Đông Thiên Vương ở Hỏa Ma lại không có tiền a, tốt lắm, tốt lắm.

Lạc Vũ nghe vậy gật đầu: “Không có tiền rồi a, nguyên lai là như vậy.”

Lời vừa hạ xuống, cư nhiên nghiêng người đưa lưng về hướng Đông Thiên Vương, cũng không đuổi Đông Thiên Vương đi.

Đông Thiên Vương nhất thời vui sướng.

Nhưng vui sướng chỉ mới lóe lên, lại nghe Lạc Vũ nói một tiếng: “Tiểu Ngân, Tiểu Hồng, Tỳ Hưu, đi ngủ thôi.”

Tiếng nói vừa dứt, chỉ nghe vù vù, từ cửa sổ nhảy lên ba đạo quang ảnh.

Tiểu Ngân, Tiểu Hồng, Tỳ Hưu, xuyên cửa sổ mà vào, rơi vào trên giường, nằm ở chính giữa Đông Thiên Vương và Lạc Vũ.

Đôi mắt đảo qua ba con ma thú, dọc theo đường đi tình huống này không biết đã phát sinh bao nhiêu lần rồi a.

Lập tức, Tiểu Ngân giơ bốn móng vuốt lên trời, một bộ “cá chết lật bụng”, nằm ở chính giữa mà ngủ.

Tiểu Hồng lắc lắc cái mông, nằm ngang, ngủ.

Mà Thôn Vân Tỳ Hưu hô lên một tiếng, thân hình biến lớn hơn một chút, lẩn một vòng, ngủ.

Thôn Vân Tỳ Hưu biến lớn thân hình nên khí lực cũng không phải bình thường, “âm” một tiếng lẩn Đông Thiên Vương lọt xuống sàn, ngay lập tức ba pé ma thú chiếm gần hết giường.

Đông Thiên Vương phi thân nhảy lên, thấy vậy chỉ lắc đầu cười to.

Vươn tay vỗ nhẹ một chút đầu Lạc Vũ: “Tên tiểu tử này, người nuôi mấy con ma thú này nha, quả thật tính cách chúng nó hư giống như chủ nhân của chúng.”

“Quá khen.” Lạc Vũ xoay người ôm lấy Tiểu Ngân cùng Tiểu Hồng.

Nghĩ muốn chiếm tiện nghi của nàng, phải xem ba pé ma thú nhà nàng có chịu hay không nữa kìa.

Đông Thiên Vương thấy vậy lắc đầu bật cười, hần cư nhiên không chút nào tức giận, nói ra cũng không ai dám tin đây lại là Đông Thiên Vương có tiếng hỉ nộ vô thường.

“Vậy người ngủ sớm chút đi, ngày mai đã đi vào rừng rậm Hắc Ma rồi, lúc đó muốn có giấc ngủ tốt cũng không được rồi.”

Đông Thiên Vương cười tà dạn dò Lạc Vũ một câu, thân hình chợt lóe, nhảy lên cây xà ngang, nghiêng người nằm trên đó.

Lạc Vũ sớm đã thói quen Đông Thiên Vương luôn cùng nàng ở chung một phòng trong giờ ngủ rồi.

Lập tức gạt đầu, ừ một tiếng, vẫn nằm giữa ba ma thú.

Ba ma thú bao bọc lại xung quanh Lạc Vũ, cơ hồ không chút nào lộ ra bên ngoài.

Bóng đêm dày đặc, mang theo rét lạnh thuộc về mùa đông.

Hắc Ma rừng rậm, chính thức là rừng rậm của ma thú.

Tại Vong Xuyên đại lục, nó được xếp vào nơi nguy hiểm.

Đứng sừng sững bên ngoài biên cảnh Tây Thiên.

Vốn không phải con đường bắt buộc phải vượt qua nếu muốn tiến vào Tây Thiên, bất quá ngoài tâm nguyện tìm Kỳ Lân Quả, Lạc Vũ cũng quyết tâm học hỏi kinh nghiệm, đề cao thực lực của mình.

Như vậy, đây chính là nơi tuyệt hảo nhất để rèn luyện.

Mà ở Hỏa Ma có quảng tàng phong phú, ẩn chứa nhiều trân phẩm.

Nhưng đưa mắt nhìn khắp Hỏa Ma, Đông Thiên Vương hần nghĩ đến nơi mà Kỳ Lân Quả có thể tồn tại, chỉ có Hắc Ma rừng rậm.

Bởi vậy, Đông Thiên Vương dẫn theo Lạc Vũ đi dạo ngang qua đây, chuẩn bị xuyên qua Hắc Ma rừng rậm này tiến vào Tây Thiên.

Sa Nham thành này là ở bên ngoài Hắc Ma rừng rậm, nơi bắt buộc phải trải qua nếu muốn tiến vào.

Bóng đêm êm đềm, hai người, ba thú cùng nhau ngủ.

Hôm sau, mặt trời mọc lên, gió mát tung bay, sáng khoái.

Đi từ Sa Nham thành, chỉ bay vọt một lát đã đến bìa rừng Hắc Ma.

Đứng vững bên ngoài Hắc Ma rừng rậm, Lạc Vũ nhìn cảnh tượng trước mắt, ngay cả nàng gặp qua vô số rừng rậm, cũng không thể không chế có chút rung động.

Một mảnh đen nhánh, đập vào mắt là một mảnh màu đen dày đặc.

Bao phủ khắp nơi, dài liên miên, mắt thường hoàn toàn nhìn không thấy giới hạn.

Cái loại màu đen dày đặc uốn lượn trong thiên địa này, đưa mắt nhìn vào tất cả đều màu đen trầm trọng cùng dữ tợn, làm cho người ta không rét mà run.

Đen, không phải do đất đen hay những thân cây to trời sinh màu đen.

Rừng rậm là một mảnh rậm rạp cây cối tốt tươi, ánh sáng bao quanh.

Còn chưa tiến vào, cũng đã bị khí thế dọa đến.

“Sao rồi, có muốn đi theo con đường này hay không?” Đông Thiên Vương hai tay ôm ngực, mái tóc màu đỏ bay bay: “Đây chính là một trong bốn nơi nguy hiểm nhất tại Vong Xuyên.”

“Đi.” Càng nguy hiểm mới càng có khiêu chiến.

Nếu muốn không bị người khác tính kế và ức hiếp, biện pháp duy nhất là phải càng mạnh mẽ hơn so với người khác.

Sau khi cảm thán một chút về khu rừng, Lạc Vũ cũng không nói những lời dư thừa, trực tiếp tiến bước đi vào Hắc Ma rừng rậm.

Đông Thiên Vương thấy vậy không sao cả nhún vai một cái, theo sát Lạc Vũ hướng vào trong Hắc Ma rừng rậm mà đi.

Gió qua ngọn cây, rét lạnh căm căm.

Vừa tiến vào Hắc Ma rừng rậm, trời đông vốn lạnh lẽo, lại càng rét lạnh đến tận xương, băng hàn trận trận, trong trẻo nhưng lạnh lùng khôn cùng.

Nhưng cỏ cây lại tỏa ra mùi thơm ngát, làm cho người ta cảm thấy thoải mái, vui vẻ.

Lạc Vũ dẫn theo ba ma thú cùng Đông Thiên Vương đạp cây cỏ dưới chân, đi sâu vào trong.

“Phía ngoài rừng rậm không có gì nguy hiểm, đều bị những người đến đây săn ma thú san bằng rồi.” Hai tay chấp sau lưng, Đông Thiên Vương vừa đi vừa chậm rãi nói.

Tại sao Hắc Ma rừng rậm còn được gọi là ma thú rừng rậm, chính là bởi vì bên trong ẩn chứa đông đúc ma thú mà con người khó có thể tin được.

Bởi vậy, nơi đây trở thành nơi yêu thích săn bắn ma thú, mua bán nội đan của lính đánh thuê.

Bất quá, những nhóm lính đánh thuê cũng chỉ dám ở phía ngoài Hắc Ma rừng rậm săn ma thú, còn về phần vào sâu bên trong rừng rậm thì có vẻ như không ai dám vào.

“Ừ.” Lạc Vũ gật đầu, dẫn lên cây cỏ dưới chân đi tới.

“Đi thôi, cho người hiểu biết một chút Hắc Ma rừng rậm.” Đông Thiên Vương phất phất tay, khẽ cười một tiếng, dẫn đầu đi vào trong Hắc Ma rừng rậm.

Muốn từ hướng này tiến vào Tây Thiên, cần phải đi qua một phần ba Hắc Ma rừng rậm.

Không tính ở bên ngoài, cũng không tính tiến vào quá sâu.

Chiều theo bản lĩnh của hai người bọn họ và ba ma thú, vượt qua đoạn đường này cũng không phải rất khó khăn.

Đông Thiên Vương, đem hết thảy đều tính toán tốt lắm.

Cây cối rậm rạp che trời.

Ánh mặt trời chỉ có thể từ đỉnh đầu phía trên loáng thoáng chiếu xuống những tia sáng nhẹ nhàng qua kẽ lá, tuyệt vời khôn cùng.

Đi vào bốn, năm ngày, với tốc độ của Lạc Vũ và Đông Thiên Vương đã vượt khỏi bên ngoài Hắc Ma rừng rậm, có chút tiến vào bên trong.

“Ta nói người nè, người vừa muốn Vân Gian Hoa, lại muốn Kỳ Lân Quả, người muốn làm gì? Hay chữa bệnh cho ai sao?”

Cùng Lạc Vũ đóng vai đi trong Hắc Ma rừng rậm, Đông Thiên Vương nhàm chán nói chuyện với Lạc Vũ.

Có được tuyệt thế trân phẩm như thế, một thứ còn chưa đủ, lại còn muốn thứ khác, trừ ra trị bệnh, hẳn quả thật không nghĩ ra được lý do nào khác để sử dụng mấy thứ này.

“Đúng vậy.” Lạc Vũ cũng không giấu diếm, đáp ứng dứt khoát cực kỳ.

“Cho ai?”

“Người yêu của ta.” Lạc Vũ trả lời đặc biệt thẳng thắn.

Đông Thiên Vương vừa nghe lại đột nhiên dừng bước, híp lại ánh mắt, trên dưới đánh giá sắc mặt không chút thay đổi của Lạc Vũ, trong mắt chột lóe mà qua nồng nặc sát khí.

“Người nào?” Hấn muốn giết người kia.

“Người đánh không lại.” Lạc Vũ quay đầu lại cười với Đông Thiên Vương, vui vẻ cực kỳ.

Hấn đánh không lại “nàng” kia? Đông Thiên Vương nhướn mày, khí tức giận dữ mới dâng lên đột nhiên lại đè ép xuống.

Cái gì? Phụ nữ mà hấn cũng đánh không lại? Tiểu gia hỏa này là đang gạt người đây. (*LV đang giả trai nhá, nên ĐTV nghĩ người yêu của LV là nữ)

Đông Thiên Vương vừa nghĩ thông suốt, sát khí lập tức tiêu tan hết, vươn tay ra nhéo một chút mặt Lạc Vũ: “Người nha, tiểu tử này cũng biết chọc người.”

Lạc Vũ né ra, xoay người tránh ra Đông Thiên Vương, quay đầu lại, nhìn vẻ mặt tươi cười của Đông Thiên Vương, nhẹ giọng lên mi.

Nàng nói mà hấn không tin, như vậy nàng cũng không có cách nào nữa.

“Ta nói, như thế nào ven đường không có gặp một con ma thú vậy?” Lạc Vũ chuyển hướng đề tài, vừa hướng một cái cây nhỏ có màu xanh lục bích dựa vào.

Đi lâu như vậy, đơn giản nghỉ tạm.

Đông Thiên Vương dừng bước, nghiêng đầu nhìn thoáng qua Lạc Vũ đang dựa vào thân cây, trong mắt hiện lên nụ cười tà khí, khóe miệng cao cao giương lên: “Người lập tức sẽ bị...”

“A, có...hả...”

Lạc Vũ vừa mới kinh ngạc ra tiếng, đột nhiên kêu sợ hãi lên một tiếng, đưa tay ra che cái miệng, mạnh mẽ chạy tới trước.

Có cái gì đó dám sờ nàng.

Có lúc nào Đông Thiên Vương được gặp Lạc Vũ có động tác vừa ngổ tào vừa buồn cười như vậy, nhất thời cười ha ha lên tiếng.

Lạc Vũ bị giật mình, không thềm để ý tới Đông Thiên Vương đang cười ha ha, mạnh mẽ quay đầu nhìn về phía thân cây màu xanh mà nàng dựa vào lúc này.

Chỉ thấy trên thân cây màu xanh lục, có hai nhánh cây có chút chộp lên.

Một cái đang ở vị trí lúc này nàng đang đặt miệng lên đó, lúc này lại chậm rãi di động lên trên, đuổi tới đỉnh thân cây.

Xem bộ dạng giống như nó nghe hiểu tiếng thét của nàng vậy.

Lạc Vũ nhất thời vừa quẫn bách vừa sợ hãi.

Chuyện gì đang xảy ra thế này? Cái cây này là sống? Nó có thể di động? Có thể có suy nghĩ? Thành tinh rồi hả?

Đây là đại lục dị giới, cũng không phải là đại lục yêu quái nha.

Lạc Vũ nhìn nhánh cây nhỏ vừa mới sờ miệng nàng, vẻ mặt đặc sắc khó tả.

Không biết sao, đó là ma thú hệ mộc. Thấy Lạc Vũ kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm, Tiểu Ngân cười trên mình Thôn Vân Tỳ Hưu hướng Lạc Vũ ngụ ý bảo.

Tỳ Hưu vốn là hệ thổ, Tiểu Hồng vốn là hệ thạch, đương nhiên cũng sẽ có ma thú hệ mộc.

Có như vậy mà Lạc Vũ cũng ngạc nhiên, mắt a, mắt a.

Lạc Vũ thấy Tiểu Ngân tỏ vẻ như vậy với nàng, lập tức phục hồi tinh thần lại, nhất thời nhướn cao chân mày nhìn nhánh cây kia đang không ngừng quơ quơ, không biết là đang hôn gió với nàng hay là đang nói “bái bai” nữa.

Ma thú hệ mộc, nàng không hiểu rõ lắm về các hệ ma thú, hay nói cách khác nàng không biết gì về tất cả các hệ ma thú.

Chắc chắn, thì ra cây cối thành tinh gọi là ma thú hệ mộc hả.

“Đây là ma thú hệ mộc, nó vẫn còn nhỏ, không cần phải đấu với nó, nể tình nó giống bốn vương đều thích nam nhân, hôm nay bốn vương tha nó đi.”

Đông Thiên Vương vừa cười vừa nói với Lạc Vũ, vừa đảo mắt tà khí nhìn quét cái “cây thành tinh” nhỏ kia.

Lập tức, nó liền cảm giác được sát khí cường đại, lá cây xanh lục run run, thân cây cũng theo sát sau đó mà lắc lư, bỏ chạy mất tiêu.

Lạc Vũ thấy vậy tròng lớn con mắt, có thể nhìn thấy cây chạy trốn, đây quả thật làm cho thị giác nàng bị đả kích nha.

“Một ngàn...” Đừng dọa người chứ, tên kia mấy tuổi rồi nha.

Nhìn Lạc Vũ muốn hỏi một câu hỏi của dân thường, Tiểu Ngân vội vàng khua tay múa chân, nhe răng trợn mắt với Lạc Vũ.

Không phải cây cối sống mấy ngàn năm, là có thể trở thành ma thú, nếu có thể thành, như vậy Vân Gian Hoa trong tay người đã sớm thành ma thú rồi.

Chúng nó là ma thú hệ mộc chỉ khoác cái vỏ bề ngoài giống như cây cối mà thôi.

Thì ra là thế, Lạc Vũ đã hiểu rõ rồi, lập tức xấu hổ vuốt vuốt cái mũi, lần tới, nàng phải dành thời gian bổ sung kiến thức về các chủng loại ma thú mới được.

“Loại ma thú nhỏ yếu này không tấn công con người, bất quá trưởng thành lại rất hung ác.” Đông Thiên Vương cười nhìn Lạc Vũ xấu hổ.

Lạc Vũ vuốt vuốt cái mũi, cũng sáng khoái thừa nhận chỉ bảo: “Lãnh giáo rồi.”

Vừa nói vừa đi về phía trước.

Đông Thiên Vương đi theo phía sau Lạc Vũ, nhìn về nơi lúc này ma thú vừa sờ, đến lúc nào đó hẳn cũng có thể sờ là tốt rồi. Đông Thiên Vương, cười tà nghĩ.

Ven đường, giống như tiến vào lãnh địa của ma thú loại đó, khắp nơi đều là tiểu ma thú hệ mộc khoác “áo” cây cối.

Xanh xanh, mềm mềm.

Vù vù, gió di chuyển mà qua, Lạc Vũ nhìn trước mắt hai “thân cây” xanh lam chỉ cao tới eo nàng, xoay nhau đánh thành một đoàn.

Thật giống như hai con thú bé nhỏ đang lấy đánh làm vui.

Bất quá nhìn trắng cảnh như vậy, không làm cho người ta có cảm giác dữ tợn và cổ quái, chỉ cảm thấy hết sức mới lạ và đáng yêu.

“Đi thôi.” Khóe mắt đảo qua phía trước đường, một “gốc cây” màu lam nhạt chỉ cao đến bắp chân Lạc Vũ, lẩn trốn vào phía sau một thân cây tùng.

Ngay sau đó, Tiểu Thụ Miêu lộ ra một chút lá cây trên đỉnh đầu, từ từ chuyển động về hướng Lạc Vũ.

Tiểu gia hỏa này là đang rình coi nha, Lạc Vũ mỉm cười nghĩ.

Hảo đáng yêu ma thú, nhất thời không khỏi buông lỏng một chút cảnh giác đối với Hắc Ma rừng rậm.

Nhìn “tên kia” đang rình coi, Lạc Vũ dứt khoát quay người lại đi tới trước mặt nó, vươn tay chọc chọc lá cây trên đỉnh đầu nó.

Một thân bích lam của tiểu gia hỏa kia lập tức chuyển thành màu lam đậm trong nháy mắt, lá cây toàn thân hợp lại, vù một tiếng xoay người bỏ chạy.

Giống như một tiểu cô nương bị một tên ác bá đùa giỡn, chọc ghẹo, then thùng bỏ chạy mất.

Lạc Vũ thấy vậy nhất thời cũng không chế không được, nhất thời cười lớn ra tiếng.

Ma thú này thật là thú vị quá nha.

Bên cạnh Tiểu Hồng cũng mới lạ nhìn.

Thấy vậy vươn tiểu móng vuốt quanh quẩn chọc ghẹo mấy Tiểu Thụ Miêu xung quanh.

Tiểu Thụ Miêu nhất thời khom thân xuống, nhánh cây nhỏ không ngừng giãy dụa, giống như đụng đến chỗ ngứa của nó, không tiếng động thể hiện như nó đang cười vậy.

Tiểu Hồng thấy vậy nhất thời cong lên khoe miệng, ha ha, thú vị quá đi.

Lập tức, tiểu thảo duỗi ra, nâng lên một Tiểu Thụ Miêu mang theo trên người, trên đoạn đường này cũng có thứ để nó đùa giỡn đỡ nhàm chán.

Nhìn Tiểu Hồng hết sức phấn khởi đùa với ma thú hệ mộc, Tiểu Ngân khinh thường hừ một tiếng.

Không có chút hiểu biết nào cả, có như vậy cũng cao hứng, hừ, đúng là thô kệch, thô kệch quá đi.

Tiểu Ngân cười Thôn Vân Tỳ Hưu ngẩng đầu đi ở phía trước mở đường, nó không thèm chấp nhặt với cái tên Tiểu Hồng không có chút kiến thức này làm gì, hừ.

Gió nhẹ thổi, cây cối xanh lục mọc thành bụi.

Nương theo từng bước xâm nhập của Lạc Vũ, cây cối trong rừng càng thêm xanh biếc.

Hoàn toàn không phải là màu sắc ánh sáng thuộc về đầu mùa đông, quả thực so với mùa xuân càng xinh đẹp hơn.

“Vù, vù...”

Mà ngay trong hoàn cảnh tươi mát này, rừng cây phía trước đột nhiên thoát ra vài con thỏ nhỏ.

Thân thể của chúng nó còn nhỏ hơn so với Tiểu Ngân, ẩn vào trong rừng cây, nháy đôi tròng mắt màu hồng, nhìn không chuyển mắt vào Lạc Vũ.

Bộ dạng như vậy quả thật làm người ta càng xem càng thích.

“Ma thú rừng rậm này rất dễ thương.” Lạc Vũ nhìn những con thỏ nhỏ hiện ra trong những bụi cỏ, khoe mắt vung lên vẻ tươi cười.

Ma thú trong Hắc Ma rừng rậm này rất làm cho người ta ngạc nhiên rồi.

Nàng chưa từng thấy qua có con thỏ chỉ lớn có bấy nhiêu đó, nếu mang về, nhất định sẽ làm các tiểu bằng hữu thích.

Đông Thiên Vương nghe Lạc Vũ nói như vậy, nụ cười tà khí nhất thời càng thêm mở rộng.

Nhìn chung quanh càng ngày tụ tập càng nhiều tiểu bạch thỏ, Đông Thiên Vương chậm rãi cười nói: “Cũng đừng xem nhẹ chúng nó.

Người không phải muốn lịch lãm sao, đi thôi.”

Lạc Vũ nghe vậy có chút nhướng mi, duàng mấy con thỏ trắng này để lịch lãm? Đối tượng này...

Trong lòng còn đang hoài nghi, Lạc Vũ liền nhìn thấy thỏ trắng càng ngày tụ tập càng nhiều lại đây, cơ hồ bao phủ khắp cả một phương, dưới ánh mặt trời lộ ra răng nanh.

Hàm răng trắng um tùm, dưới ánh mặt trời phỉếm hàn quang âm lãnh, cơ hồ có thể so với lợi khí hàn băng.

Trong đầu Lạc Vũ lóe lên ý niệm, bộ dạng như thế có phải hay không...

Trong lòng suy nghĩ chưa dứt, mấy con thỏ tụ tập chung quanh đột nhiên mạnh mẽ đánh về hướng Lạc Vũ và Tiểu Hồng.

Hàm răng âm trầm, pha lẫn bộ dạng cực kỳ đáng yêu, cái loại cảm nhận này...

Thế tới hung hung, Lạc Vũ cũng không dám chậm trễ, thoáng một cái thân hình chợt hiện tới.

“Bang bang...” Ngay tức khắc, tiếng va chạm the thé vang lên.

Những con thỏ nhỏ bé này cư nhiên có một hàm răng cơ hồ có thể so sánh với răng của Tiểu Ngân, nơi đi qua đá vỡ tan, cây cối bị cắn đứt.

Răng của chúng thật sắc bén, Lạc Vũ thầm khen một tiếng, cũng không dám chậm chạp.

Hàm răng Tiểu Ngân lợi hại đến mức nào, nàng biết rất rõ, bây giờ đối mặt cả đàn thỏ trắng này, nàng cũng không muốn bị cắn trúng một cái nào cả.

Lập tức, chỉ thấy thân ảnh Lạc Vũ hiện lên.

Bay nhanh mà qua, không ngừng tấn công đàn thỏ.

Trong lúc nhất thời, chỉ thấy Lạc Vũ liên tiếp xuất hiện trong đàn thỏ trắng, tàn ảnh không ngừng lộ ra.

“Thuật phân thân? Có chút bản lĩnh.” Đông Thiên Vương nhìn thân ảnh Lạc Vũ không ngừng hiện lên trong đàn thỏ, sau khi kinh ngạc trôi qua, cho rằng chiêu “Vạn ảnh mê tung bộ” của Lạc Vũ là “thuật phân thân”, liền khen ngợi một tiếng.

Trái ngược với thân hình liên tục hiện lên của Lạc Vũ, Tiểu Hồng thì là “ngồi chờ thời”.

Không thèm để ý đến mấy tiểu bạch thỏ nhào tới cắn nó.

Hàm răng của Tiểu Ngân nó cũng không sợ, nói chi mấy đứa nhãi nhép này.

Nhất thời chỉ nghe tiếng nổ lớn “bang bang”, nhưng một chút xíu dấu răng cũng không hề có trên người Tiểu Hồng, có chăng là hàm răng bị gãy của mấy tiểu bạch thỏ.

Màu trắng bay lên, đàn thỏ trắng liên tiếp tấn công Lạc Vũ và Tiểu Hồng, nhưng lại không hề nhìn đến Đông Thiên Vương, Tiểu Ngân và Tỳ Hưu, hoàn toàn không để ý đến bọn họ.

“Trên người người có vật gì hấp dẫn bọn nó vậy?” Đông Thiên Vương thấy vậy, nhất thời tò mò hỏi Lạc Vũ.

Lạc Vũ cũng đã nhìn ra tình hình này, giờ giờ lên mi: “Ta làm sao mà biết được.”

Nàng vừa đánh vừa nói chuyện, Tiểu Ngân đột nhiên đánh một móng vuốt về phía mặt đất.

Nhất thời, một đạo ánh sáng màu bạc từ dưới mặt đất phóng lên, giống như một tầng hào quang mạnh mẽ đánh vỡ tất cả đám thỏ trắng hung ác này.

Hừ, Tiểu Hồng chỉ có thể để cho nó cắn, mấy đứa ma thú khác dám đến cắn, ta giậm chết các ngươi.

Đám thỏ trắng hung ác bị một móng vuốt của Tiểu Ngân đánh vỡ ra, Tiểu Hồng thấy vậy ngẩng đầu liếc mắt nhìn Tiểu Ngân một cái, đôi mắt to nhìn lướt qua, không nhìn Tiểu Ngân, tiếp tục chơi đùa ma thú hệ mộc.

Lạc Vũ thấy vậy phát ồng tay áo, đứng vững thân mình, đang muốn mở miệng.

“Nghe kia.” Đông Thiên Vương đột nhiên lên tiếng cắt ngang Lạc Vũ vừa muốn mở miệng nói.

Lạc Vũ nhất thời khuyên tai lắng nghe.

Sạt sạt sạt, tiếng bò sát rất nhỏ, và loáng thoáng truyền đến tiếng ong ong.

Cái gì vậy? Lạc Vũ nhướng mày.

Oa oa, chạy mau, chạy mau, chân mày mới vừa nhíu lại, Tiểu Ngân mới vừa rồi còn điệu võ dương oai đột nhiên nhảy dựng lên, hướng về phía Lạc Vũ giương nanh múa vuốt ra hiệu.

“Là người hấp dẫn bọn chúng đến.” Đông Thiên Vương đột nhiên cũng cười khở nói ra một câu như vậy.

Mà lời Đông Thiên Vương vừa dứt, Lạc Vũ đã thấy rõ ràng rồi.

Xa xa, đen nhánh một mảnh là bảy cấp Độc Vĩ Phong, phô thiên cái địa bay về hướng bọn họ, tiếng “ong ong” là do bọn chúng bay mà phát ra. (*ong độc)

Bảy cấp, không thể sợ, nhưng là phô thiên cái địa, chỉ cần đâm trúng một chút sẽ đi gặp diêm vương gia, cho dù bách độc bất xâm cũng bị Độc Vĩ Phong làm cho sợ. (*rất nhiều, dày đặc)

Lạc Vũ nhất thời biến sắc.

Ngay lúc này, phía cỏ xanh xa xa trên mặt đất lộ ra từng con bọ cạp màu đỏ lớn bằng ba bàn tay, đang thành quần kết đội chạy lại đây.

Tám cấp Xích Hồng Hại. (*tên của bọ cạp)

Hai loại ma thú kịch độc khuynh sào xuất động, vừa ở trên không vừa ở mặt đất.

Lạc Vũ lập tức không nói lời nào, ôm lên Tiểu Hồng, hướng xa xa chạy đi.

Hai đội ngũ này, năng cũng không muốn trêu chọc vào.

Lạc Vũ nâng bước bỏ chạy, Đông Thiên Vương cùng Tiểu Ngân, Tỳ Hưu nhất thời theo sát rút lui, hai loại ma thú kịch độc này không nên động đến, tốt nhất là tránh thật xa.

Như bay mà qua, trong nháy mắt Lạc Vũ và Đông Thiên Vương bỏ rơi đám kia phía sau.

Mặc dù Độc Vĩ Phong bay trên không trung, nhưng tốc độ của chúng cũng không quá nhanh.

“Ta nói...Hắc Ma rừng rậm này có phải hay không...Tiểu Ngân?”

Vừa chạy vừa mở miệng, Lạc Vũ còn chưa nói hết, ở chỗ sâu trong rừng rậm đen thui phía trước, một đạo ngân bạch chợt lóe lên, phóng lên cao rồi lại xuống dốc.

Cũng không phải bạch quang rất thu hút, nhưng lại làm cho Tiểu Ngân có chút ngẩn ra, nó đột nhiên bay lùi đi, đuổi theo ngân quang chớp động phía trước phóng vào sâu trong Hắc Ma rừng rậm, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

“Tiểu Ngân...” Lạc Vũ cả kinh.

91. Chương 91: Chương 91

Tiểu Ngân chưa từng không nói một tiếng nào với nàng đã chạy lung tung.

Mà ngay khi nó chạy đi, cũng không biết Thôn Vân Tỳ Hưu nghĩ gì mà cũng chạy theo sát Tiểu Ngân, nháy mắt một cái đã vô tung vô ảnh.

Hai tên này thật là, Lạc Vũ kinh ngạc trừng lớn đôi mắt.

“Đừng chạy.” Đông Thiên Vương theo sát sau đó vừa liếc mắt một cái thấy tình cảnh này, không khỏi kêu to lên một tiếng: “Sao lại chạy lung tung như thế, hướng đó là ở chỗ sâu trong Hắc Ma rừng rậm nha.”

Hai cái tên này phát điên cái gì vậy, từ đó đến bây giờ, hắn chưa từng nghe thấy có người hay ma thú thoát khỏi Hắc Ma rừng rậm.

Ngay cả hắn cũng chỉ dám dẫn Lạc Vũ chuyển một vòng bên ngoài, chỉ đi đến một phần ba toàn bộ khu rừng.

Hai tên ma thú này nổi điên cái gì vậy?

Mà Đông Thiên Vương mới vừa hô lên như vậy, Tiểu Hồng đang được Lạc Vũ ôm trong lòng, lại trợn to đôi mắt tròn xoe, ném ma thú hệ mộc trong tay, xoay người muốn nhảy xuống đuổi theo.

Bất quá nó nhanh, nhưng Lạc Vũ còn nhanh hơn, ôm lấy Tiểu Hồng.

“Người không biết đường đi, không cho phép chạy lung tung.” Cúi đầu giáo huấn Tiểu Hồng một câu, Lạc Vũ quay người lại, đuổi theo phương hướng Tiểu Ngân vừa biến mất.

Hắc Ma rừng rậm này hung hiểm đến cỡ nào nàng không biết, nhưng nếu Đông Thiên Vương nói nó nguy hiểm, y theo trình độ của hắn, nàng không thể không tin.

Mặc dù Tỳ Hưu đã mười bốn cấp rồi, Tiểu Ngân cũng rất lợi hại, nhưng Tiểu Ngân dù sao cũng còn nhỏ.

Chỉ có hai tên chạy sâu vào trong, nàng rất lo lắng.

Đặc biệt hành động dị thường của Tiểu Ngân lại càng làm cho nàng thêm lo lắng.

Cảm tình giữa nàng và Tiểu Ngân rất sâu đậm, nàng đã thu dưỡng nó từ nhỏ, cũng không thể làm cho nó bị một chút tổn thương nào.

“Người muốn đi vào?” Đông Thiên Vương vừa thấy động tác của Lạc Vũ, thân hình chợt lóe tiến lên, mạnh mẽ nắm chặt cánh tay Lạc Vũ, cau mày hỏi.

“Người có thể không đi.” Lạc Vũ quay đầu lại nhìn Đông Thiên Vương liếc mắt một cái.

Sau đó đẩy ra Đông Thiên Vương, bay nhanh đuổi theo phương hướng Tiểu Ngân biến mất.

Đông Thiên Vương nhìn bóng lưng Lạc Vũ đi xa, gương mặt tà khí nhíu lại, hắn thế nhưng khẽ vươn tay vuốt vuốt cái trán: “Ta điên rồi.”

Làm bầm lều bầu ba chữ, thân hình Đông Thiên Vương chợt lóe chạy đuổi theo Lạc Vũ.

Hắn hắn là điên rồi, mới đuổi theo Lạc Vũ vào sâu trong Hắc Ma rừng rậm.

Sắc trời sáng ngời, ánh nắng yếu ớt chiếu xuống từ ngọn cây, như sợi chỉ bay quanh quẩn.

Hắc Ma rừng rậm, nếu đi xuyên qua nó từ bên ngoài cũng chỉ khoảng chừng hơn ngàn dặm là ra khỏi.

Nhưng là, nếu chuyển hướng đi vào sâu bên trong, như vậy, cả Hắc Ma rừng rậm sao có thể chỉ là ngàn dặm.

Màu đen tung hoành, chiếm cứ thiên địa.

Hắc Ma rừng rậm lẳng lặng đứng sừng sững, giống như một con sư tử hung mãnh đang mở ra bồn máu, không gây tiếng động gì nhưng lại đe dọa cắn nuốt tất cả. (*miệng)

Gió nhẹ thổi, vào đông, băng hàn mà lạnh liệt.

Đảo mắt đã qua vài ngày.

“Bịch.” Một tiếng va chạm không lớn truyền ra từ chỗ sâu trong Hắc Ma rừng rậm, Lạc Vũ cùng Đông Thiên Vương rơi xuống đất.

Trước mắt, hai con Xích Kim Thú mười một cấp, đều bị chặt đứt một sừng, bị đánh bay lên cao cao đụng vào núi đá phía sau.

Bịch một tiếng rơi xuống đất, hai con Xích Kim Thú như biết chúng vốn không phải là đối thủ của Lạc Vũ và Đông Thiên Vương.

Lập tức không hề chậm trễ, xoay người vù vù chạy vào Hắc Ma rừng rậm.

Nhìn hai con ma thú mười một cấp chạy trốn, Lạc Vũ sờ một chút sợi dây màu hồng trong tay, vuốt một chút cái trán đang thấm mồ hôi.

“Thật là kích thích.” Bên cạnh, Đông Thiên Vương thì giờ giờ “móng vuốt” vuốt vạt áo bị rách nát, tà tà cười to.

Lạc Vũ gật đầu, thật là đủ kích thích.

Ngay khi xâm nhập vào sâu trong Hắc Ma rừng rậm, không khí hoàn toàn khác hẳn bên ngoài rìa.

Từ tám cấp gia tộc xuất động, đến chín cấp hỗn hợp công kích.

Lại đến mười cấp tụ tập ra tay, cùng bây giờ là hai con mười một cấp liên thủ công kích.

Cứ tiếp tục đi sâu vào, mức độ nguy hiểm và cấp bậc ma thú tấn công ở phía trước, nàng cơ hồ không cần nghĩ đến cũng có thể tưởng tượng ra rồi.

Bất quá, lợi ích cũng không phải không có.

Mấy ngày đi trong đây, bị vô số ma thú tấn công, làm cho nàng ngay từ đầu có chút khó đối phó với ma thú tám cấp, đến bây giờ cho dù đối phó với mười một cấp ma thú, nàng vẫn có thể toàn thân trở ra.

Tốc độ gia tăng công lực rất nhanh, bên ngoài không thể nào so sánh nổi.

Quả nhiên, công lực là phải được phát triển từ trong thực tế chiến đấu.

Quay đầu liếc nhau, Lạc Vũ phát phát tay: “Tiếp tục đi thôi.”

Đông Thiên Vương mỉm cười xoay người, vừa dứt khoát xé luôn quần áo rách nát trên người, vừa nói: “Ta nói, đem Tiểu Hồng nhà ngươi thả xuống là tốt nhất.”

“Không thả.” Lạc Vũ nghe vậy ôm thật chặt Tiểu Hồng vào trong ngực.

Trên đoạn đường tiến vào, nàng đã hiểu rõ.

Tiểu Hồng thật sự như một trái cây thơm mát.

Tiểu Hồng vốn sinh ra từ linh huyết, mà những ma thú trong Hắc Ma rừng rậm lại hết sức nhạy cảm, tụi nó hết đám này đến đám khác nối đuôi nhau mà đến tấn công nàng.

Nguyên nhân chính là muốn ăn Tiểu Hồng và Vân Gian Hoa trên người nàng.

Đại bổ, đại bổ nha.

Bởi vậy, một chuyến hai người và một thú này của bọn họ, đừng nói muốn ẩn dấu tung tích, ôm theo Tiểu Hồng chẳng khác nào mang theo một tọa độ sống, không chút nào che lấp.

Đây chính là thuốc bổ đỏ nha, là linh dược có hình dáng ma thú giúp tăng lên công lực.

Nếu không ăn nó, quả thật là không có thiên lý.

Sau khi Lạc Vũ hiểu được điều này, cảm thấy đám này thật hết chỗ nói rồi.

Bất quá may là nàng không để cho Tiểu Hồng một mình chạy đi, bằng không tên tiểu tử này không biết lúc nào sẽ là “đồ nhắm” của tụi ma thú nữa.

Tiểu Hồng bị Lạc Vũ gắt gao đè lại trong lòng, không cho phép nó chạy lung tung, Tiểu Hồng cảm giác được ý tứ của Lạc Vũ, nhất thời bĩu môi xem thường.

Nó cũng rất lợi hại có được hay không.

Lập tức, một móng vuốt bắt được Lạc Vũ, chỉ về hướng phía trước.

Nhanh, nhanh, nhóm Tiểu Ngân chạy nhanh quá sắp không cảm giác được khí tức nữa rồi, mau, đuổi theo.

Lạc Vũ thấy vậy nhắm hướng Đông Thiên Vương vung tay lên, thuận miệng “xổ” tiếng Anh: “go.”

“Con chó?” Đông Thiên Vương sững sốt, có ý tứ gì đây? Nói hấn là con chó? Hay là phía trước có ma thú hình con chó? (cẩu = chó)

“Này, có ý tứ gì?”

Gió đông nổi lên, hai thân ảnh tiếp tục xâm nhập sâu vào trong Hắc Ma rừng rậm.

Vùng đất hoang sơ, bên trong Hắc Ma rừng rậm, không phải cây cối cao chọc trời mà là một mảnh đất hoang vu.

Rộng lớn, trùng trùng điệp điệp, liên miên vô cùng.

“Một đoạn này sao lại không có ma thú?” Lạc Vũ và Đông Thiên Vương đi gần một ngày trời, nhưng ngay cả một con ma thú cũng không nhìn thấy, Lạc Vũ không khỏi kinh ngạc hỏi.

Mấy ngày trước đây, một ngày thấy ít gì cũng vài đàn ma thú nha.

“Kỳ quái.” Mái tóc màu đỏ của Đông Thiên Vương tết thành một bím tóc, quấn quanh đầu và cổ, nét tà khí trên mặt cũng nổi lên nghiêm chỉnh.

Sâu trong Hắc Ma rừng rậm không có ma thú? Đánh chết hẳn cũng không tin.

Vậy tình huống này...

Nhìn, ngay lúc hai người còn đang rối rắm, Tiểu Hồng đột nhiên mạnh túm lấy Lạc Vũ.

Lạc Vũ nhất thời nghiêng đầu nhìn theo phương hướng Tiểu Hồng vừa chỉ nhìn lại.

Bởi vì lúc này bọn họ đứng ở vị trí trên cao, vừa lúc có thể nhìn bao quát toàn cảnh bốn phía.

Chỉ thấy trong vùng đất hoang thê lương, vô số thân ảnh to lớn cường tráng chợt lóe mà qua.

Đang đồ xô về một phương hướng chạy vội đi.

Khoảng cách khá xa, Lạc Vũ thấy không rõ lắm là loại ma thú nào.

Nhưng là, nàng có thể rõ ràng cảm giác được, bọn chúng cũng không phải yếu, hơn nữa những ma thú này cũng không phải loại thành quần kết đội xuất hiện.

Ít nhất đều là ma thú chín cấp trở lên.

Mà lúc này, những con ma thú này hoàn toàn không thèm để ý đến sự tồn tại của bọn họ, cùng hướng về một phương mà đi.

Giống như trước mặt có cái gì đó vạn phần hấp dẫn bọn chúng, mà Tiểu Hồng lúc này cũng hoàn toàn không có lực hấp dẫn với chúng nó, thái độ chuyển biến rất quỷ dị, làm cho người ta kinh ngạc vô cùng.

Lạc Vũ nhất thời nhướng mày: “Đây là ý tứ gì? Xảy ra chuyện gì rồi?”

Có Tiểu Hồng cùng Vân Gian Hoa ở chỗ này, cũng không thể hấp dẫn mấy con ma thú này sao?

Này... Phía trước đã xảy ra chuyện gì? Hay là Hắc Ma rừng rậm có biến?

Bất quá, không tấn công bọn họ nữa cũng là một chuyện tốt.

“Xem kìa.” Lạc Vũ vừa nói hạ xuống, Đông Thiên Vương đột nhiên nắm lấy Lạc Vũ, chỉ chỉ về hướng đỉnh đầu.

Lạc Vũ ngẩng đầu nhìn.

Nhất thời, chỉ thấy bầu trời màu lam, đen đặc một mảnh Loạn Phượng Phi Bằng, Linh Thứu đang giương cánh bay lượn, từ bốn phương tám hướng vội vã bay về phương hướng kia hội tụ.

Loáng thoáng, cơ hồ còn có thể nhìn thấy bộ dáng của Loạn Phượng Phi Bằng.

Ma thú không trung cũng đang chạy về hướng kia tề tập?

Lạc Vũ mở to hai mắt, khí tức bắt đầu thâm trầm, nàng không có nhìn lầm đi?

Phải biết rằng ma thú không trung và ma thú mặt đất, vốn là hai chủng tộc hoàn toàn khác nhau, bọn chúng tuyệt đối sẽ không tụ tập cùng một chỗ.

Nhưng là, bây giờ, chúng nó chạy về cùng một phương hướng tụ tập.

“Ma thú tề tập?” Về mặt tà khí của Đông Thiên Vương cũng hiện lên kinh ngạc hỏi.

Ma thú tề tập, có làm hay không, đừng nói là nhìn thấy, cho dù chỉ là nghe thấy, hẳn cũng chưa từng nghe thấy qua.

Phải biết rằng ma thú không thể nghe lời như vậy, hơn nữa ma thú càng lợi hại, càng là kiệt ngạo bất tuân, căn bản không để ý tới mấy tộc ma thú khác loại.

Hơn nữa, tuyệt đối có tính chất công kích lẫn nhau.

Này, nhìn qua là loại ma thú nào cũng có, đều đang đổ xô về hướng kia tụ tập.

Này... Đây là ý gì?

Chẳng lẽ Hắc Ma rừng rậm xuất hiện tình huống kinh thiên địa, quỷ thần khiếp rồi sao?

Cúi đầu, Lạc Vũ và Đông Thiên Vương đối mặt liếc mắt một cái, trong mắt hai người đều là kinh ngạc.

“Bịch.” Mà ngay lúc hai người còn đang kinh ngạc, ở vị trí trung tâm của Hắc Ma rừng rậm, đột nhiên truyền đến một tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa.

Ngay sau đó, bạch quang loáng thoáng bắn thẳng tận trời.

Dưới chân rung rung, Đông Thiên Vương mạnh nhướng mi: “Lực lượng thật mạnh.”

Xa như vậy, cỡ chừng hàng trăm hàng ngàn dặm, cư nhiên còn có thể truyền đến đây tiếng vang đất rung núi chuyển và ánh sáng như vậy.

Như vậy ở nơi đang xảy ra kịch chiến, cho dù là người hay ma thú quyết đầu, lực lượng này cũng quá dọa người rồi.

Mà ngay lúc Đông Thiên Vương vừa dứt lời, ở phương hướng kia lại ầm ầm một tiếng, truyền đến đây một tiếng va chạm mãnh liệt.

Ngân quang cơ hồ có thể cùng tranh nhau phát sáng với ánh sáng trên bầu trời.

“Ta hiểu rồi.” Đông Thiên Vương thấy vậy đột nhiên vỗ chưởng nói: “Tuyệt đối là trận quyết chiến của kẻ mạnh, khó trách mấy con ma thú này bay đến nhiều như vậy.

Nếu các cao thủ loài người có công lực siêu việt quyết đấu với nhau, ta chắc chắn cũng muốn đi xem.”

Trong mắt Đông Thiên Vương tỏa ánh sáng, đừng nói là loài người, cho dù là ma thú quyết đấu hãn cũng muốn đi xem.

Lực lượng này, hẳn có thể hoàn toàn khẳng định, tuyệt đối vốn là siêu việt trong tồn tại.

“Lạc Vũ, ta nói người... Này, sao lại ngậy người?”

Đầu óc chuyển biến nghĩ vậy, Đông Thiên Vương vỗ vỗ Lạc Vũ, đang muốn cùng Lạc Vũ bàn luận, chỉ thấy Lạc Vũ cau mày, có chút ngốc lảng giật mình, không khỏi đẩy vai Lạc Vũ một cái nói.

Lạc Vũ bị Đông Thiên Vương đẩy, cả kinh lấy lại tinh thần.

Thấy Đông Thiên Vương nhìn chằm chằm chính mình, Lạc Vũ càng thêm nhứt chặt mày, nhấp mím môi chậm rãi nói: “Ta hình như cảm giác được là lực lượng của Tiểu Ngân.”

“Tiểu Ngân?” Đông Thiên Vương sửng sốt.

Đúng vậy, Tiểu Ngân, nàng cảm giác được, Tiểu Ngân là một tồn tại siêu việt trong các ma thú.

Tỉ như mặc kệ nàng có ở rất xa, Tiểu Ngân cũng có thể tìm ra nàng, mà nàng cũng hoàn toàn có thể cảm giác được phương hướng và lực lượng của Tiểu Ngân.

Ngân quang mãnh liệt này hiện ra, có lực lượng của Tiểu Ngân ở bên trong, tuyệt đối có.

Mà ngay lúc Lạc Vũ nghi hoặc trong nháy mắt, Tiểu Hồng đang ở trong lòng, đột nhiên nhảy ra, chạy vọt về phương hướng ngân quang đang phát ra.

Mau, mau, Tiểu Ngân đang đánh nhau.

Trong khi Lạc Vũ còn đang nghi hoặc và do dự, nhận được ý của Tiểu Hồng truyền lại, ngay cả một chút do dự cũng không còn rồi.

Ánh mắt rồi đột nhiên sắc bén, sợi dây tơ tầm màu hồng trong lòng bàn tay chợt lóe, bay vọt ra phóng về hướng Tiểu Hồng đang vọt đi.

Tiểu Ngân đang đánh nhau, bị lực lượng lợi hại như vậy đánh vào, cho dù là nàng đối đầu cũng sẽ bị vỡ vụn thành bột phấn, Tiểu Ngân mặc dù mạnh mẽ hơn nàng, nhưng nó cũng không mạnh mẽ hơn bao nhiêu đi.

Nàng không thể làm cho Tiểu Ngân chịu một chút thương tổn nào.

“Này, người không muốn sống nữa?” Đông Thiên Vương thấy vậy mạnh mẽ nắm lại Lạc Vũ, nhưng lại không nắm bắt được Lạc Vũ đang bay vọt đi.

Hướng kia là hướng ma thú đang tề tập, cho dù hắn muốn chứng kiến trình độ chiến đấu của bọn chúng sâu đến đâu cũng không dám đi.

Lạc Vũ này lại còn dám nhắm về hướng kia mà đi nữa chứ.

“Người ở chỗ này chờ ta.” Không cần phải kéo theo Đông Thiên Vương tiến vào, thanh âm Lạc Vũ từ phía xa xa truyền lại, tình ý của người này nàng cũng không dám nhận, sau này nàng không có cách nào trả lại cho hắn.

Đông Thiên Vương nghe Lạc Vũ nói, dung nhan tuấn mỹ nhưng lại tà mị có chút giương lên.

“Ta giống như người luôn ở phía sau đợi sao?” Đông Thiên Vương vuốt cằm của chính mình, nhẹ nhàng mào: “Người càng không muốn ta đi, ta lại càng đi theo người.”

Cúi đầu lầm bầm lầu bầu, thân hình Đông Thiên Vương chợt lóe đuổi theo Lạc Vũ.

“Phu nhân tương lai của ta muốn đi, cho dù thế nào ta cũng phải cùng đi.” Nhẹ nhàng nói một câu, tóc dài màu đỏ khẽ nhếch, vốn là tà mị nhưng lại pha lẫn kiêu ngạo cùng cao quý từ tận trong linh hồn.

Bay vọt mà đi, nhanh như lưu tinh trụ nguyệt.

Mặt mờ hoang nguyên, cây cỏ tàn úa hướng lên trời.

Núi đá lạnh lẽo, gió lạnh nổi lên bốn phía.

Thiên mạc trời cao, thân ảnh Lạc Vũ, Đông Thiên Vương và Tiểu Hồng hiện lên đi xa trong cây cỏ hoang dại.

Cùng khắc, ma thú ở bốn phương trong rừng rậm cũng đang tề tập ở vị trí trung tâm khu rừng.

Sương gió di chuyển, sơn vũ muốn đến Phong Mãn Lâu. (*báo trước điềm xấu)

Nóng lòng cho an nguy của Tiểu Ngân, tốc độ Lạc Vũ tăng đến cực hạn, đồng thời mượn lực lượng của Tiểu Hồng, một ngày một đêm thời gian đã cường ngạnh vượt qua vài trăm dặm, đến gần vị trí trung tâm rừng rậm.

Bởi vì, trên đường tất cả ma thú cũng đều đổ xô về hướng đó tập kết.

Bởi vậy, ven đường căn bản không có ma thú nào ngăn trở bọn họ, phảng phất tín hiệu ở vị trí trung tâm Hắc Ma rừng rậm, còn quan trọng hơn so với tấn công nàng và Tiểu Hồng.

Đây cũng là nguyên nhân làm ột chuyển hai người và một thú của nhóm Lạc Vũ càng thêm dễ dàng.

Không hề gặp bất cứ sự ngăn trở nào đã tiến nhập vào bên trong Hắc Ma rừng rậm, nơi mà hầu như chưa từng có ai đặt chân đến.

Núi non pháp phòng, liên miên trùng điệp.

Cây cỏ hoang vu màu xanh gần thành màu tím liên miên trên mặt đất, theo gió lay động.

Cây cối cao lớn che trời đứng vững, lá tán rơi tứ phương.

Vị trí trung tâm Hắc Ma rừng rậm vốn là hàng loạt các dãy núi đen, giống như một cây xương rồng tròn, đứng sừng sững ở trung ương mặt đất, liên miên vô cùng.

Nó cũng không gặp ghềnh hiểm ác, nhưng lại làm cho người ta còn chưa tới gần, đã có thể cảm giác được một cỗ khí thế áp bách bao phủ mà đến.

Chấn nhiếp cả một phương thiên địa.

“Cẩn thận một chút, khí tức nơi này rất nồng đậm.” Đầy mặt nghiêm túc, cẩn cẩn dực dực đi chen trong những dãy núi đá đen bóng, Đông Thiên Vương đề thấp thanh âm nắm vai Lạc Vũ nhắc nhở.

Rõ ràng rất nhiều ma thú chạy về hướng này, nhưng bây giờ lại không cảm giác được một chút hơi thở của bọn chúng.

Nếu không phải bọn họ tận mắt thấy nhiều ma thú chạy đến hướng này, không chừng bọn họ sẽ nghĩ bọn họ bị hoa mắt rồi chứ.

Nếu không phải tất cả ma thú thu liễm lại khí thế của chúng, thì có nghĩa là có ma thú càng mạnh hơn đè ép luôn khí tức của bọn chúng.

Song, hẳn lại không cảm giác được có khí tức vô cùng cường đại nào ở đây cả, càng đáng nói hơn là lực lượng đối kháng nổ mạnh lúc này, bây giờ cũng không cảm nhận ra được rồi.

Dường như tất cả đều bị tiêu diệt hết rồi vậy.

Nhưng là, một chút khí tức cũng không phát hiện ra, lại càng làm cho người ta run sợ trong lòng.

Đông Thiên Vương loáng thoáng cảm giác được những dãy núi đen thật lớn này, mang lại một cỗ uy áp nồng hậu làm cho ngay cả chính hắn cũng cảm thấy áp lực, nó đang vô hình phát huy ra.

Đó là một loại uy áp siêu việt tất cả ma thú.

Đôi mắt tà mị của Đông Thiên Vương dao động rất nhanh, đây là loại ma thú gì vậy? Khí tràng tỏ ra thật mạnh, tuyệt đối mạnh hơn gấp nhiều lần mười bốn cấp ma thú Biến Sắc Long.

Bên cạnh, Lạc Vũ nghe vậy cũng gật đầu, nàng biết là có nguy hiểm, nhưng dưới chân lại không chút nào dừng lại.

Không thể cảm giác được khí tức của Tiểu Ngân rồi, an nguy của Tiểu Ngân cũng không biết...

Nàng làm sao có thể dừng lại được.

“Không nên gấp gáp, chúng ta...”

“Vù.” Đông Thiên Vương vừa mới mở miệng an ủi Lạc Vũ, bên dưới thạch nhai hoang vu, đột nhiên chợt lóe ra cái gì đó đánh mạnh về nơi hai người đang ẩn nấp.

Lực đánh nặng đến ngàn cân, nhanh như tia chớp.

Lạc Vũ, Đông Thiên Vương và Tiểu Hồng phản ứng cũng mau nhanh, lập tức lộn ngược ra sau nhanh như tia chớp. Từ bên dưới thạch nhai, hiện ra thân hình.

“Ầm.” Một tiếng nặng nề va chạm vang lên.

Nơi mà Lạc Vũ cùng Đông Thiên Vương, Tiểu Hồng vừa đứng lúc này, nam thạch trực tiếp vỡ tan thành cặn bã, trên mặt đất hiện ra một lần rãnh tối đen như mực, đang giương nanh múa vuốt hiện ra.

Lạc Vũ và Đông Thiên Vương đang ở giữa không trung nhất thời liếc nhau, lực lượng này thật mạnh.

Từng bước rơi xuống đất, Lạc Vũ mạnh mẽ xoay người về hướng con ma thú vừa mới tập kích bọn họ.

Bóng đen rực rỡ, một ma thú từ lần rãnh màu đen thật lớn từ từ lộ ra chân diện mục.

Lạc Vũ và Đông Thiên Vương liếc mắt một cái nhìn thấy, không khỏi hít một hơi lạnh khí.

“Cửu đầu xà hoàng, mười lăm cấp siêu cấp... Ma thú.” Đông Thiên Vương thấy rõ ma thú trước mắt, lắp bắp không nói nên lời. (*vua rần 9 đầu)

Mười lăm cấp ma thú, ma thú đỉnh của đại lục.

Mười lăm cấp, đây chính là cấp bậc cao nhất của tất cả ma thú tại Vọng Xuyên đại lục.

Lạc Vũ nghe vậy khóe miệng rút giật giật như rút gân hai cái, trời ạ, đến đây một con ma thú cũng không thấy, lại đụng phải siêu cấp ma thú mười lăm cấp.

Bóng đen lạnh lẽo, cửu đầu xà hoàng dưới ánh mặt trời, chậm rãi lộ ra thân hình khổng lồ.

Chỉ thấy nó khổng lồ vô cùng, cơ hồ dài khoảng mấy chục thước, vòng eo ít nhất cũng hơn ba thước, mà dữ tợn nhất là đầu của nó, chín cái đầu rắn.

Mỗi một đầu đều đưa ra, rụt vào đầu lưỡi đỏ tươi, trên đỉnh đầu có sừng, vẩy lông lánh trên thân mình.

Nếu có chân, cơ hồ cũng có thể so sánh giống như cự long rồi. (*rồng lớn)

Một thân đen nhánh, đôi mắt màu đỏ của cửu đầu xà hoàng nhìn Lạc Vũ và Đông Thiên Vương, bọn họ so với nó nhỏ bé đến đáng thương.

Đáy mắt bá đạo hung tàn chợt lóe, một cái đầu rắn trong đó mị hiết nhìn Lạc Vũ và Đông Thiên Vương, một tia sáng màu đen vọt về hướng hai người trong nháy mắt.

“Tránh mau.” Đông Thiên Vương vừa thấy, cũng không để ý đến gì khác, nắm lấy tay Lạc Vũ bên cạnh, điên cuồng thối lui về phía sau.

Bịch, một tiếng vang rất nhỏ cơ hồ có thể làm cho người ta bỏ qua.

Nơi mà Lạc Vũ và Đông Thiên Vương vừa đứng, trong nháy mắt động lại thành đá, trong làn gió lạnh thổi qua, chậm rãi vỡ tan biến thành bột phấn.

“Người đừng nhìn hai tròng mắt của nó, cửu đầu xà hoàng có thể phong ấn hết thấy, đem tất cả sinh vật hóa thành nham thạch.”

Đông Thiên Vương cầm lấy tay Lạc Vũ, nhìn cây cỏ mới vừa rồi vẫn còn xanh tươi, nay đã biến thành bột phấn biến mất trong hoang vu.

Sắc mặt hắn đã không còn vẻ tà khí, thay vào đó là vẻ mặt nghiêm túc vô cùng.

Lạc Vũ nghe vậy trong lòng đột nhiên nhớ đến yêu nữ đầu rắn Medusa trong thần thoại Hy Lạp.

Medusa có mái tóc bằng rắn ngo ngoe trên đầu, chỉ cần ai nhìn vào hai tròng mắt của bà ta sẽ bị biến thành hòn đá.

Không ngờ hôm nay lại có thể gặp được ma thú có bản lĩnh tương tự ở chỗ này.

Muốn giết Medusa phải dùng gương, nhưng ở Vong Xuyên đại lục này, nàng phải đi đâu tìm gương đây?

Cửu đầu xà hoàng nghe thấy Đông Thiên Vương hô lên vạch trần thủ đoạn công kích của nó, một đầu rắn tà nghệ liếc nhìn Đông Thiên Vương một cái.

Mà tám đầu rắn khác nhưng lại coi như căn bản khinh thường đối phó Lạc Vũ và Đông Thiên Vương, toàn bộ đều nhắm mắt lại không hề để ý đến hai người.

Đồng thời cái đuôi thật lớn đảo qua đánh về phía hai người.

Nó không phải chỉ biết có một cách tấn công đâu nha.

Cái đuôi khổng lồ đảo qua, như cuồng phong thổi tới, áp lực vô cùng.

Đông Thiên Vương gắt gao nắm lấy Lạc Vũ, cả người chợt lóe lên dấu khí màu tím, nhảy vọt qua một bên nhanh như tia chớp.

Nhưng ngay lúc Đông Thiên Vương nắm lấy Lạc Vũ tránh né.

Bên trong dãy núi màu đen đột nhiên lóe lên khí tức mãnh liệt của Tiểu Ngân, một tiếng phản nộ đến mức tận cùng gầm rú phá không mà ra, chứa đầy oán nộ cùng thương tâm và thống khổ.

Lạc Vũ đã không thể khống chế được nữa rồi.

Lạc Vũ hung hăng hất ra cánh tay Đông Thiên Vương, sợi tơ tằm màu hồng trong tay chợt lóe, quay đầu phóng sợi tơ về hướng cửu đầu xà đang ngăn cản trước đường vào trong.

Là Tiểu Ngân, Tiểu Ngân làm sao vậy?

Mà cùng khắc, Tiểu Hồng vẫn luôn bị Lạc Vũ ôm chặt không cho nhúc nhích, nó cũng đã không nhìn được nữa rồi, mạnh mẽ lao tới trước, tiểu móng vuốt vẽ vài cái trong không trung.

Lập tức, tia chớp màu hồng lóe lên, tấn công về hướng cửu đầu xà hoàng.

“Đáng chết.” Đông Thiên Vương thấy vậy nhất thời gầm nhẹ một tiếng, lại không chút suy nghĩ vươn năm ngón tay, một tử loan đao hình trăng tròn xuất hiện trong tay Đông Thiên Vương.

Đông Thiên Vương bổ một đao vào khoảng không trước mặt, chém tới cửu đầu xà hoàng.

Không đi, vậy chỉ còn nước liều mạng, không thể để một mình Lạc Vũ ở chỗ này liều mạng.

Ngay lập tức, sợi tơ tằm màu hồng, tia chớp màu hồng, và đầu khí màu đen, bao vây lấy cửu đầu xà hoàng, mạnh mẽ đánh lên.

Cửu đầu xà hoàng thấy vậy, trong mắt chợt lóe lên khí tức lạnh lẽo, màu đen toàn thân đại thịnh.

“Bịch.” Trong nháy mắt, bốn đạo lực lượng va chạm giữa không trung, phát ra tiếng va chạm nặng nề cực kỳ.

Sau khi va chạm, bốn màu sắc lực lượng tiêu tan hết.

Thân hình màu đen lộ ra, mười lăm cấp cửu đầu xà hoàng không hề có một chút xú vết thương nào, chỉ có một cái đầu lắc lắc.

Đông Thiên Vương xem tại trong mắt, đáy mắt lạnh trầm, vẻ cấp bách chợt hiện.

Với thực lực của hắn cũng không thể rung chuyển được nó chút nào hay sao?

Mà ngay lúc Đông Thiên Vương còn đang kinh hãi, cái đầu đang lắc lắc của cửu đầu xà hoàng chậm rãi dương lên.

Dưới ánh mặt trời có thể thấy rõ ràng, khoe miệng của nó có một vết thương thật nhỏ, đó là sợi tơ màu hồng của Lạc Vũ tạo thành vết thương.

Lạc Vũ vừa thấy liền giựt lại sợi tơ bay trở về.

Vô kiên bất tời tơ hồng, cư nhiên chỉ có thể tạo thành một vết thương nho nhỏ đối với cửu đầu xà hoàng, mười lăm cấp, thật là một tồn tại siêu việt hay sao? (*cái gì cũng có thể cắt vỡ)

Bịch, cửu đầu xà hoàng đánh cái đuôi lên không lồ bị Tiểu Hồng phong ấn thành hòn đá lên mặt đất, lập tức hòn đá bị bể nát, cái đuôi khôi phục như lúc ban đầu.

Sử dụng chiêu hóa thành hòn đá trước mặt nó, quả thật là một trò cười mà.

Mười tám con mắt nhất tề mở ra, cửu đầu xà hoàng lạnh lùng nhìn chăm chú vào Lạc Vũ.

Tốt lắm, sau khi nó tu luyện đến mười lăm cấp, cả thiên hạ loài người này không ai có thể đả thương nó, bây giờ cư nhiên có người dám làm nó bị thương, được, được lắm.

Những tròng mắt màu đỏ nhấp nháy, sát khí chợt lóe ra trong mắt cửu đầu xà hoàng.

Còn không chờ Lạc Vũ cùng Đông Thiên Vương kêu lên một tiếng không tốt, sáu con mắt trên ba cái đầu của cửu đầu xà hoàng chợt lóe lên ánh sáng màu hồng, sáu tia sáng bắn về phía Lạc Vũ.

Với lực lượng và tốc độ này, đã không phải chậm rãi, thông thả như vừa rồi.

Trong nháy mắt đã đến gần người, bất quá chỉ là một lần hô hấp trong lúc đó mà thôi.

Lạc Vũ nhượng mảy, thân hình chợt lóe theo bản năng phản ứng, ba tàn ảnh liên miên hiện ra.

Đồng thời, bên cạnh Đông Thiên Vương phản ứng cũng nhanh, một đao đánh xuống ngăn chặn hai tia sáng của cửu đầu xà hoàng.

Đầu khí màu tím đập vào mặt, liên miên dựng lên đánh về hướng xà hoàng.

Tiếng va chạm rõ ràng vang lên, lực lượng của Đông Thiên Vương như viên ngọc phỉ thúy tinh xảo, tại trước mặt mười lăm cấp cửu đầu xà hoàng không chịu nổi nhất kích. (*vật dễ vỡ)

Ánh mắt cửu đầu xà hoàng xuyên thấu qua đao phong của Đông Thiên Vương, tiếp tục bắn tới trước.

“Cẩn thận.” Lạc Vũ chợt lóe thân mình hiện lên ba tàn ảnh, chợt thấy cảnh này, nàng gầm nhẹ lên một tiếng, nhảy phác tới, mạnh mẽ đá một cước về phía Đông Thiên Vương để tránh đi đòn tấn công của cửu đầu xà hoàng.

“Bịch.” Cỏ cây biến thành đá vụn, nát bầy trong thiên địa.

Sắc mặt Đông Thiên Vương trầm xuống, nhưng trong đáy mắt cũng là một mảnh vui sướng đến cực hạn, nhìn bóng lưng Lạc Vũ đang che ở trước mặt hắn.

“Cẩn thận một chút.” Sau khi va chạm giúp Đông Thiên Vương tránh thoát, Lạc Vũ nhất thời trầm giọng nói.

Đông Thiên Vương là người tốt hay xấu, nàng không cần biết đến, nàng chỉ biết là hắn đối với nàng không xấu, sao nàng lại có thể nhìn hắn chết được.

Mà ngay lúc cửu đầu xà hoàng tập kích Lạc Vũ cùng Đông Thiên Vương, Tiểu Hồng di chuyển đến phía sau nó, ánh sáng màu hồng chợt đại thịnh, mạnh mẽ xuyên qua hộ thể thần quang của cửu đầu xà hoàng, đánh trúng lưng của nó. (*ánh sáng bảo hộ thân thể)

Hừ, dám coi thường Tiểu Hồng ta.

Thân thể cửu đầu xà hoàng run lên, Lạc Vũ và Tiểu Hồng lòng có linh tê, nàng vừa nhận thấy trạng huống của cửu đầu xà hoàng, liền dương tay bắn ra ngân hồng tơ vàng. (*hành động rất ăn ý)

Trong nháy mắt, vô kiên bất tời ngân hồng tơ vàng, nương theo nơi Tiểu Hồng vừa phá vỡ, đánh lên thân thể cửu đầu xà hoàng, trực tiếp đâm vào thân thể nó.

Màu máu đỏ đậm lập tức chảy xuống.

Cửu đầu xà hoàng nhất thời giận dữ, cư nhiên dám đả thương nó, dám đả thương nó.

Lập tức, thân thể khổng lồ mạnh mẽ dựng thẳng lên, bốn cái đầu trong chín đầu vươn ra, mười tám con mắt nhất tề nhắm ngay Lạc Vũ.

Cửu đầu xà hoàng đã muốn xử xuất ra bản lãnh thật sự rồi.

Đông Thiên Vương thấy vậy, loan đao trắng tròn trong tay hợp lại, dấu khí màu tím đen bắt đầu tụ lại, vì Lạc Vũ, hắn không thể tiếp tục che dấu thủ đoạn rồi.

Ánh sáng hồng lóe ra, ngân tơ tằm bắn ra, thu vào.

Tiểu Hồng đứng bên cạnh Lạc Vũ, hai lực lượng hỗ trợ lẫn nhau, nhất tề tập trung tấn công cửu đầu xà hoàng.

Ngay lập tức, cả một phương này ào ào như vũ bão, tất cả đều đem tất cả bản lĩnh ra đối phó.

“Rống...” Mắt thấy cục diện chính là không chết không dừng tay, bên trong dãy núi màu đen phía sau cửu đầu xà hoàng mạnh mẽ truyền ra một tiếng hí rống, chấn nhiếp tứ phương.

Cửu đầu xà hoàng đang cuồng nộ, nghe tiếng hí rống truyền đến liền sửng sốt, quay đầu lại nhìn dãy núi đen, trong thời gian ngắn, tất cả khí thể đều tiêu tan toàn bộ.

Hung hăng trừng mắt nhìn Lạc Vũ liếc mắt một cái, xoay người ẩn vào dãy núi màu đen. Chân chính là thể tới hung mãnh, đi rất dứt khoát.

Mà ngay sau khi nó biến mất, cái chắn ngăn chặn đường đi vào trong dãy núi chậm rãi lộ ra một con đường dẫn đến đỉnh núi, hiện ra trước mắt Lạc Vũ, Đông Thiên Vương và Tiểu Hồng.

Lạc Vũ và Đông Thiên Vương vừa thấy, hai người liếc nhau, đây là để cho bọn họ đi vào?

Đi vào thì đi vào, Lạc Vũ lập tức ôm lấy Tiểu Hồng, đạp chân đi về hướng đỉnh núi.

Một lòng lo lắng cho Tiểu Ngân, Lạc Vũ vừa mới xông vào đỉnh núi, đã bị tình cảnh trước mắt làm kinh ngạc đến trợn mắt há hốc mồm.

Dãy núi phập phồng, trùng trùng điệp điệp, phía dưới, ma thú ngẩng đầu rậm rạp mà đứng.

Vạn thú tề tập.

92. Chương 92

Ở vị trí trung tâm hình tròn, vạn thú tập kết.

Gió qua thiên hạ, chấn nhiếp tứ phương.

“Ông trời ạ...” Đông Thiên Vương theo sát Lạc Vũ mà đến, bước nhanh xông lên phía trước, liếc mắt một cái nhìn thấy tình huống trước mặt, mặc cho hắn có trầm ổn như thế nào cũng bị kinh ngạc thốt lên.

Đưa mắt nhìn lại, ở khắp nơi trong dãy núi, toàn bộ đều là ma thú, liếc mắt một cái nhìn không tới cuối.

Nhưng bọn chúng lại hết sức trật tự, xếp theo nhóm.

Từ xa cho đến gần, xếp ở phía cuối là ma thú tám cấp.

Sau đó hơn hơn một chút là ma thú cấp chín.

Phía trước nữa là mười cấp, mười một cấp, mười hai cấp, mười ba cấp, phân loại tứ phương, hình thành đội ngũ chỉnh tề, đồng loạt đứng sừng sững ở bốn phương ranh giới dãy núi.

Về phần các ma thú siêu cấp mười bốn cấp ma thú, thì đứng ở hàng ngũ phía trước nhất, vây quanh thành một vòng, giống như thủ lĩnh quân đoàn.

Đủ loại ma thú, có Xích Viêm Hồ, có Kim Sư, có Phi Báo, có Phi Bằng, có Loan Phượng...

Đông Thiên Vương kinh hãi rồi.

Đây đâu phải là ma thú tự do tụ tập lại, cũng không phải loạn thành cả đám hỗn tạp.

Đây quả thật là một đội ngũ quân đội, đúng vậy có thể được gọi là quân đội có huấn luyện chính quy.

Nói một không hai, quân lệnh như núi tề tập tại đây.

Khí thế trang nghiêm này, sắc bén này, chỉnh tề này, ngay cả quân đội bình thường của hắn sợ rằng cũng không thể đạt đến, này quả thực...

Mà lúc này, các ma thú vốn hung ác dị thường, kiệt ngạo bất tuân, lại tĩnh lặng dị thường, ngay cả một chút thanh âm cũng không phát ra, lặng lẽ đứng sừng sững.

Cái loại khí thế này, mặc dù không tiếng động, nhưng lại càng làm cho người ta kinh sợ.

Gió qua ngọn cây, khí tức mãnh liệt.

Hứng ngọn gió lạnh như băng, bởi vì Lạc Vũ và Đông Thiên Vương là một loại sinh vật khác, đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt của chúng ma thú, các nhóm ma thú đều nhất tề nhìn lướt qua đây.

Khóe miệng rút gân, Lạc Vũ và Đông Thiên Vương nhất thời rung mình một cái.

Đừng nói là bọn họ mạnh mẽ, cho dù siêu cấp mạnh mẽ bị một đám ma thú trên cả siêu cấp nhìn chòng chọc, có thể nào không sợ hãi cho được, nếu vậy chắc bọn họ cũng không phải là con người quá.

Ma thú tám cấp, chín cấp, mười cấp thì không phải nói rồi, nhưng ma thú mười một cấp, mười hai cấp, mười ba cấp, đều lên đến hơn cả trăm đội.

Về phần mười bốn cấp, con bà nó, ít gì cũng mười mấy con trong một đội.

Đối phó một hai con, Lạc Vũ và Đông Thiên Vương còn có chút tự tin.

Cho dù đánh không lại cũng còn có thể chạy trốn thoát được.

Mà bây giờ, đã tiến vào vương quốc ma thú rồi, thì cho dù có bay trên trời hay lủi xuống đất cũng không có đường đâu mà trốn thoát.

Huống hồ với tình huống trước mắt, quả thật giống như là mười bốn cấp ma thú khắp thiên hạ đều chạy về đây rồi vậy.

Trong tầm mắt nhìn chăm chăm của các ma thú, Lạc Vũ và Đông Thiên Vương cũng không thể khống chế được vẻ mặt của mình, sắc mặt cứng ngắc nhìn về hướng thủ lĩnh quân đoàn của mười bốn cấp ma thú nhìn lại.

Vừa liếc mắt một cái, Đông Thiên Vương cơ hồ nảy lên ý niệm chạy trốn cho thật xa.

Hy vọng đây là đang nằm mơ, mặc dù bản tính của hắn rất thích kích thích.

Nhưng là, cũng không nên quá mức kích thích như vậy nha.

Chỉ thấy, ở phía trước mấy con ma thú mười bốn cấp, bốn con ma thú đầu lĩnh chia ra đứng ở bốn phương.

Phương đông, đúng là Cửu Đầu Xà Hoàng, lúc này vết thương trên người nó đã được trị hết, đang uy phong lẫm lẫm mà đứng.

Phía nam, mười lăm cấp bá chủ tuyệt đối không trung Kim Loan Phượng, đang vẫy vẫy đứng sừng sững, triển khai tư thế oai hùng của phượng hoàng, uy phong tứ phương.

Phương tây, mười lăm cấp đứng đầu mặt đất Xích Hồng Liệt Hùng, hai tay ôm ngực, đứng ở phía tây, toàn thân vàng đỏ, cao như lời tháp, không giận tự uy.

Mà phương bắc, một con mãnh thú mười lăm cấp Ngân Bạch Phi Hổ vương, hai cánh mọc trên lưng, đang lạnh lùng đứng sừng sững, khí tức kinh người.

Lúc này, nó đang lạnh lùng liếc mắt một cái đảo qua.

Khí tức không giận tự uy, làm cho khóe miệng của Lạc Vũ và Đông Thiên Vương cơ hồ ngay cả rút gân giết giết mấy cái cũng không được rồi.

Ông trời a, là bốn ma thú mười lăm cấp cao nhất ở Vong Xuyên đại lục.

Đều là thú trung chi vương của một phương. (vua của các ma thú)

Mười lăm cấp, hoàn toàn là đỉnh của tồn tại rồi.

Nghĩ đến hai người bọn họ và Tiểu Hồng đối phó với mười lăm cấp Cửu Đầu Xà Hoàng đã rất rất khó khăn rồi, bây giờ cứ nhiên xuất hiện tới bốn con, bốn con lặn nha.

Đông Thiên Vương vừa hưng phấn lại vừa ảo não.

Hưng phấn là có thể gặp được trận thế tập kết khổng lồ của ma thú, có thể gặp được mười lăm cấp ma thú đỉnh trong truyền thuyết.

Đây thật sự là làm cho hắn không thể không hưng phấn, đưa mắt khắp cả Vong Xuyên đại lục, cũng không có mấy ai có thể gặp qua trường hợp như vậy.

Nhưng là, cái này cũng rất là bị kịch rồi.

Bây giờ bọn họ là đang trong trạng thái bị bao vây, đừng nói cấp bậc của hắn là siêu việt tím tôn vương giả, cho dù là siêu siêu siêu việt tím tôn vương giả, hắn cũng không muốn theo đám siêu cấp ma thú đầu lĩnh này chiến đấu đâu, với quy mô này...khí thế này...Với một mình Đông Thiên Vương hắn cũng có thể đều bị chúng nó bắt. mình Đông Thiên Vương người đông thiên có thể đều phải bị chúng nó bắt, đừng nói chỉ bây giờ còn có thêm Lạc Vũ nữa là hai người.

“Chúng ta tiêu rồi.” Trong lòng kêu khổ chán thiên, nhưng nét mặt lại khôi phục thành tà mị, Đông Thiên Vương vuốt vuốt mi tâm.

Dù sao cũng đã đến nước này rồi, không còn hy vọng gì nữa, đi bước nào tính bước đó thôi.

Lạc Vũ nghe vào trong tai lời than thở của Đông Thiên Vương, trong lòng nghĩ: Tình huống này cũng thật vô lý quá đi.

Các ma thú không phải vua này không gặp vua kia sao? Không phải bọn chúng không hợp nhau sao? Đều bất mãn loài khác sao?

Sao hôm nay lại chính tề, náo nhiệt, hòa bình tốt như vậy?

Gió lạnh bay qua, cả dãy núi lặng ngắt như tờ, hàng vạn hàng nghìn ma thú lẳng lẳng đứng sừng sững, nhưng khí tức hùng bá thiên hạ, lại ẩn dấu nội liễm mà cuồng ngạo.

Trong đầu Lạc Vũ vừa mới lóe lên ý niệm này, Tiểu Hồng vẫn đang được ôm trong lòng, bỗng nhiên “vù” một cái nhảy ra ngoài, phóng về phía vị trí trung tâm bốn vương của ma thú.

Lạc Vũ cả kinh, lập tức nhìn theo.

Nhất thời chỉ thấy, ở giải đất trung tâm bốn vương ma thú, có một đài cao hắc thạch, trống trải mà uy nghiêm.

Rõ ràng không hề có biểu tượng gì, không hề có vật phẩm trang hoàng nào, nhưng lại làm cho người ta sinh ra một loại cảm giác quân lâm thiên hạ.

Lạc Vũ lú lẫm, chỉ với một khối đá đã cho ra cảm giác này?

Trong lòng kinh ngạc, nhưng đôi mắt lại cấp tốc đảo qua nhìn.

Chỉ thấy, đài cao hắc thạch, một đoàn ánh sáng ngân bạch chói mắt đang ngưng kết thành một hình dạng quả bóng tròn, đứng sừng sững.

Mà ở bên trong viên cầu màu ngân bạch, Tiểu Ngân đã hóa thành giai đoạn tiến hóa thứ hai, lúc này đang ở bên trong không ngừng phấn nộ muốn xông ra ngoài.

Bộ lông rối loạn, hai mắt màu đỏ, trên người có vết thương, xem bộ dáng vừa giận lại vừa thương tâm.

Trái tim Lạc Vũ nhất thời căng thẳng, Tiểu Ngân, Tiểu Ngân bị thương.

Lập tức chột lóe thân hình muốn tiến về hướng Tiểu Ngân mà đi.

Không ngờ nàng vừa mới nhúc nhích, bên cạnh, Đông Thiên Vương lạnh lẽo nắm lại tay nàng, dè dặt thanh âm, trầm ngập kinh hãi nói: “Nhìn bên kia kìa.”

Trong giọng nói của Đông Thiên Vương tỏ ra kinh hãi, Lạc Vũ nghiêng mắt nhìn qua.

Nhất thời, thân hình vừa muốn vọt lên phía trước liền dừng lại, trừng lớn ánh mắt.

Chỉ thấy, trên một đài cao hắc thạch, cách Tiểu Ngân không xa, cũng có một viên cầu ánh sáng ngân bạch đang lóe ra trên đài cao.

Bên trong viên cầu ánh sáng ngân bạch, loáng thoáng lộ ra một thân ảnh.

Một ma thú có hình dáng lớn bằng một con cạp bình thường, toàn thân ngân bạch, đỉnh đầu có sừng, không thấy hình dáng bên ngoài, đã áp đảo khí thế của ma thú, cao cao đứng sừng sững, giống như đang nhìn Tiểu Ngân ở phía dưới.

Ánh mắt hàng ngàn, hàng vạn ma thú tập trung nhìn vào, đúng là nó.

Đó là... Đó là bộ tộc của Tiểu Ngân sao?

Không thấy rõ bộ dáng của ma thú trong quang cầu, nhưng dấu vết loáng thoáng hiện ra, Lạc Vũ cũng có thể đưa ra kết luận rồi.

Đây tuyệt đối là bộ dáng sau này Tiểu Ngân lớn lên.

“Không phải thật thể.” Ngay lúc Lạc Vũ còn đang kinh ngạc, Đông Thiên Vương lại nói tiếp một câu bên tai.

Không phải thật thể?

Lạc Vũ vuốt vuốt mắt, hít sâu một hơi, hai mắt bình tĩnh nhìn lại.

Lực lượng quang cầu nồng nặc, nhưng thân hình bên trong cũng không thật, mà là trôi lơ lửng.

Này... Này không phải bản thể chính thức của ma thú, mà là thông qua lực lượng của nó ngưng kết thành hình ảnh, lưu tồn lại hình dáng bản thể.

Ông trời a, Lạc Vũ và Đông Thiên Vương nhìn nhau liếc mắt một cái.

Ma thú có thể đạt tới lực lượng như vậy, trời a, sợ rằng đã vượt xa mười lăm cấp đỉnh siêu cấp ma thú ở đại lục rồi, này...

“Ngao...” Ngay lúc Lạc Vũ và Đông Thiên Vương còn đang khiếp sợ, Tiểu Hồng nhảy vọt về hướng Tiểu Ngân, đã gầm rú lên một tiếng, đánh lên quang cầu giam giữ Tiểu Ngân.

Chỉ có ta mới có thể ăn hiếp Tiểu Ngân, không cho phép người khác ăn hiếp đâu.

Ánh sáng ngân hồng chớp lên, Tiểu Hồng bỏ về phía quang cầu đánh tới.

Người dừng đứng vào, đứng vào cũng không phá được, cẩn thận...

Tiểu Ngân bị nhốt trong quang cầu, nghe tiếng gầm rú liền ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tiểu Hồng đang vọt tới, tiếng kêu dằn dò còn chưa dứt, đã thấy hồng quang chọt lóe, Tiểu Hồng đã đâm đầu vào trong quang cầu.

Tiểu Ngân sửng sốt, sao Tiểu Hồng có thể vào đây được?

Tiểu Hồng xoay người bên cạnh Tiểu Ngân, tiểu móng vuốt sờ sờ bộ lông Tiểu Ngân và nơi nó bị thương, tiểu móng vuốt giương lên.

Có cái gì mà đau lòng, ta cũng không tin ra ngoài không được.

Vừa nói với Tiểu Ngân, tiểu móng vuốt vừa vung lên, muốn phá vỡ quang cầu ngân bạch trước mặt.

Sau khi sửng sốt, Tiểu Ngân cũng lập tức khôi phục lại tinh thần, đôi mắt màu đỏ chớp lên, rít lên một tiếng, vận khởi công lực toàn thân, đánh về phía quang cầu.

Đúng vậy, đánh, nó cũng không tin nó không thể thoát ra ngoài được.

Ngay tức khắc, Tiểu Ngân và Tiểu Hồng liên thủ với nhau trong quang cầu, đánh về phía trước.

Mà ở trên đài cao hắc thạch, nhìn thấy Tiểu Hồng vọt mạnh tới, cư nhiên có thể tiến vào bên trong quang cầu ngân bạch, trong mắt bốn vương ma thú chọt lóe ánh sáng.

Sau đó tiếp tục bất động thanh sắc quan sát.

Chỉ có thú trung chi vương trên mặt đất Ngân Bạch Phi Hổ, lại lạnh lùng nhìn quét Lạc Vũ và Đông Thiên Vương liếc mắt một cái.

Trong mắt mang hàm nghĩa rất rõ ràng, đừng xen vào bọn chúng.

Lạc Vũ thấy vậy nhướng mày, không xen vào, đó là Tiểu Ngân nhà nàng, ma thú của nàng bị ức hiếp, nàng còn không được xen vào, nàng không cứu, có khả năng sao?

Lạc Vũ vung tay lên bỏ xuống bàn tay Đông Thiên Vương đang nắm lấy tay nàng, đó là Tiểu Ngân của nàng mà.

Mà ngay lúc nàng gạt tay Đông Thiên Vương xuống, phía sau bốn vương ma thú chọt lóe lên bích quang, mười bốn cấp Thôn Vân Tỳ Hưu đột nhiên thu nhỏ lại đi lên.

Đừng đi, đây là cửa ải mà Tiểu Ngân phải trải qua.

Thôn Vân Tỳ Hưu hướng Lạc Vũ truyền lời.

Lạc Vũ nhướng mày nhìn Thôn Vân Tỳ Hưu.

Tiểu Ngân bị ức hiếp, Tiểu Hồng cũng ngứa mắt đi lên giúp đỡ rồi, người vẫn đi theo Tiểu Ngân cứ nhiên không giúp, lại còn kêu chúng ta đừng đi?

Tỳ Hưu hiểu ý tứ của Lạc Vũ, móng vuốt duỗi ra khê quơ quơ.

Không thể giúp, ta đi vào trong đó không được, hơn nữa chuyện này có lợi cho Tiểu Ngân.

Một lời vừa nói, Tỳ Hưu xoay người chỉ vào quang cầu có bóng dáng mơ hồ giống như Tiểu Ngân.

Nhìn thấy không, đó là phụ thân của Tiểu Ngân, ngài ấy muốn giáo dục Tiểu Ngân, ai dám mở miệng xen vào.

Phụ thân của Tiểu Ngân? Lạc Vũ nhướng mày, ma thú siêu việt tất cả các ma thú khác là phụ thân của Tiểu Ngân?

Bàn tay duỗi ra vuốt vuốt mi tâm.

Từ nhỏ Tiểu Ngân đã không giống những con ma thú khác, một chút cấp bậc cũng không có, nhưng lại lợi hại thái quá, nàng cũng đã nghĩ đến cha mẹ nó tuyệt đối không phải hạng xoàng rồi.

Bây giờ cái này không có thật thể, chỉ bằng hình ảnh đã có up áp mãnh liệt như thế, nếu bản thể ở chỗ này, vậy...

Trái lại, đã không cần suy nghĩ rồi.

Vừa nghe là phụ thân của Tiểu Ngân, Lạc Vũ cũng bình tâm xuống rồi.

“Bất quá, Tiểu Ngân đau lòng như thế, có phải hay không...”

Không phải, Tiểu Ngân thật vất vả mới tìm được cha nó, kết quả nó vui mừng khôn xiết chạy lại, liền đụng vào cấm chế do cha nó thiết trí.

Đây là quà gặp mặt của lão cha nó.

Nhưng mà nó bị bắt nhốt, bắt phải phá vỡ quang cầu, làm cho Tiểu Ngân cảm giác rất ủy khuất cùng bi phần.

Bởi vậy nó chỉ tức giận thôi, không cần lo lắng.

Thôn Vân Tỳ Hưu duỗi móng vuốt xoa xoa đầu, Tiểu Ngân vốn chỉ là trẻ nít thôi, tìm được thân sinh phụ thân đương nhiên là vui rồi, nhưng người chưa thấy đã bị đánh rồi, ai mà không tức giận cho được.

Lạc Vũ thấy vậy khê nhếch mày, vậy mà cũng làm cha người ta cho được.

Tiểu Ngân đáng yêu như vậy, tốt như vậy, nàng vẫn nâng niu che chở trong lòng bàn tay, tên ma thú đáng chết này, cứ nhiên còn chưa gặp mặt đã đánh Tiểu Ngân.

Tóm lại như vậy mới có lợi cho nó, người đứng đó nhìn xem là được, sẽ có chuyện tốt.

Thôn Vân Tỳ Hưu bình tĩnh nhìn Tiểu Ngân trong quang cầu, hẳn không lựa chọn theo sai lão đại, sau lúc này, hẳn sẽ rất uy phong rồi.

Lạc Vũ nghe Thôn Vân Tỳ Hưu vừa nói như vậy, biết nó cũng không hại Tiểu Ngân, nàng thoáng bình tâm lại, mặc dù vạn phần không thoải mái, bất quá nhưng cũng đỡ hơn tức giận xung thiên.

Dù sao cũng là cha Tiểu Ngân, nó sẽ không hại chính con của mình.

Lập tức, bảo trì tâm tính bình thường, cũng tập trung nhìn qua quang cầu.

Chỉ thấy trong quang cầu, không ngừng có lực lượng tia chớp màu ngân bạch xẹt qua, đánh về phía Tiểu Ngân và Tiểu Hồng.

Mà lực lượng của Tiểu Ngân và Tiểu Hồng đánh ra trong quang cầu, bị quang cầu không ngừng thu nạp, sau đó chuyển đổi thành lực lượng của quang cầu đánh trả lại.

Khó trách Tiểu Ngân sẽ bị thương.

“Thực lực này thật làm cho người ta khiếp sợ.” Đông Thiên Vương xem đến đây, cho dù cuồng vọng cũng lắc đầu, lòng tràn đầy thán phục.

Chỉ là một cấm chế được khởi động để khảo nghiệm, lại có thể tự mình sinh ra lực lượng như thế.

Đây quả thật vượt qua hẳn nhiều lắm, rất nhiều.

“Đến cấp bậc nào rồi?” Lạc Vũ nghĩ rằng Đông Thiên Vương hiểu biết hơn nàng rất nhiều.

Đông Thiên Vương nghe vậy quay đầu nhìn Lạc Vũ liếc mắt một cái, rất nghiêm túc suy tư một chút: “21 người thực lực cỡ người, cộng thêm 21 người thực lực cỡ như ta, phỏng chừng mới có thể liều mạng với nó.”

Lạc Vũ vừa nghe mặt không chút thay đổi quay đầu đi, thật là đả kích người mà, cũng thật làm cho người ta kích động.

Cha Tiểu Ngân mạnh như thế, tiểu ngân rốt cuộc là chủng loại gì hả.

“Ngao ô...” Bên trong quang cầu màu bạc, bộ lông Tiểu Ngân và Tiểu Hồng xù lên, một đôi mắt đỏ bừng dữ tợn, điên cuồng tiến công.

Ngân hồng cùng ngân bạch hiện lên, thanh âm ầm ầm kinh thiên động địa vang lên.

“Có thêm vợ người giúp đỡ mà cũng không phá nổi, thật sự là vô dụng.”

Ngay trong tiếng ầm ầm công kích, trong quang cầu trên đài cao hắc thạch, cha của Tiểu Ngân đột nhiên lên tiếng.

Thanh âm trầm thấp mà tràn ngập khí phách quanh quẩn tại không trung, uy nghiêm thiên hạ.

“Bịch.” Thanh âm uy nghiêm vừa vang lên, bốn vương ma thú lập tức quỳ xuống, mặt nhìn về hướng quang cầu, trong mắt là tuyệt đối sùng bái và tôn kính.

Cùng khắc, quân đoàn ma thú phía sau chúng nó cũng “ầm” một tiếng, nhất tề rạp người xuống.

Mặt quay về hướng quang cầu màu bạc, đầu cúi thật sâu.

“Nó... Có thể nói chuyện...” Mà Lạc Vũ cũng không chú ý đến tràng cảnh trước mặt, nàng hoàn toàn bị thanh âm trầm thấp trong quang cầu làm sửng sốt, cơ hồ không dám tin, vuốt vuốt cái lỗ tai.

Ma thú có thể nói chuyện sao? Nàng không có nghe sai đi?

“Trời ạ.” Đông Thiên Vương lại hô một tiếng.

“Đây là chuyện chỉ có thể xảy ra trong truyền thuyết thôi hả.” Sau khi trải qua khiếp sợ, sắc mặt rồi rầm của Đông Thiên Vương đã không cách nào dùng lời nói mà hình dung được rồi.

“Trong lịch sử Vong Xuyên đại lục có nói, khi ma thú tu luyện đến mức tận cùng là có thể mở miệng nói chuyện, bất quá đã bao nhiêu năm qua, ta chưa từng nghe nói, cũng chưa từng gặp qua trường hợp này.

Ta cứ đinh ninh đây chỉ là một truyền thuyết hoặc là một trò cười, thật không ngờ, hôm nay, hôm nay ta cư nhiên chứng kiến thật sự có ma thú đạt tới cảnh giới này rồi ...”

Đông Thiên Vương nói cực nhanh, hẳn đã không chế không được sự hưng phấn và chấn động trong lòng rồi.

Ma thú muốn tu luyện đến mức tận cùng, điều này tương đương khó khăn.

Mười lăm cấp đã là đỉnh à ma thú không cách nào vượt qua rồi.

Nhưng lại thật sự có tồn tại, siêu việt hết thảy tồn tại, thế giới này rất làm cho người ta rung động rồi.

“Tu luyện đến mức tận cùng...” Cực hạn đó là cực hạn đến nông nổi nào nha? Lạc Vũ cảm thấy lú lười.

Cho các người nhìn thấy cha mẹ của Tiểu Ngân các người sẽ biết, cái gì gọi cực hạn, cái gì mới chính thức gọi là lợi hại. Thôn Vân Tỳ Hưu kiêu ngạo ngẩng đầu ưỡn ngực, hướng Lạc Vũ ý bảo một câu như vậy.

Cha mẹ Tiểu ngân là ma thú khác loại.

Năm xưa, lúc cha Tiểu Ngân tung hoành thiên hạ, nơi đi qua, vạn thú thần phục, không một con nào dám cùng ngài ấy chống lại, không một con nào không cam bái hạ phong. (*chịu thua)

Quả thật chính là, ra lệnh một tiếng, giới ma thú cả Vong Xuyên đại lục, tuyệt không dám chối từ.

Cái đám người cái gì Vương, cái gì Quân, cái gì Các chủ làm sao có thể so sánh được.

Nói kiêu ngạo một chút thì ngài ấy mới chân chính là vương giả ở Vong Xuyên đại lục.

Cho dù cái đám lão già của gia tộc lãnh đời thấy ngài ấy cũng không dám nói ba, bốn lời, còn phải đón tiếp một câu: thú vương, chào ngài.

Hừ, tiếc là bây giờ cha Tiểu Ngân không ở Phật Tiên Nhất Thủy.

Nếu không, chỉ với một câu nói, vạn thú tề động, trực tiếp diệt người, một người cũng không chừa.

Nhìn cái đuôi kiêu ngạo muốn dựng thẳng lên của Thôn Vân Tỳ Hưu, Lạc Vũ vươn tay vỗ vỗ gương mặt.

Ay cha! Nàng đây là nhặt được một cái đại bảo bối cấp bậc gì đây nha, vận may này...

Bối cảnh và lai lịch Tiểu Ngân nhà nàng...

Là con của vạn thú vương, vậy nó là vạn thú tiểu vương gia?

Lạc Vũ trừng mắt nhìn, tự mình ca thán.

“Nó không phải hư ảo sao? Sao lại biết Tiểu Hồng là vợ Tiểu Ngân?” Bên cạnh, Đông Thiên Vương đã bắt đầu “không sợ vì quá sợ” hay còn gọi là cảm giác đã chai lì, đột nhiên đề thấp thanh âm hỏi một câu.

Lạc Vũ cúi đầu, ánh mắt tập trung nhìn Tỳ Hưu.

Đúng vậy, thân thể nó cũng không có ở đây, nó dựa vào đâu mà biết được.

Ta có biết đâu à, nếu ta biết ta cũng siêu việt hết thảy tồn tại rồi, Thôn Vân Tỳ Hưu khách sáo liếc mắt nhìn Lạc Vũ và Đông Thiên Vương một cái.

Sau đó nó lắc lắc đầu, thú vương có phương pháp riêng của thú vương, các người không biết đâu.

Nhìn Thôn Vân Tỳ Hưu kiêu ngạo, mù quáng sùng bái, Lạc Vũ và Đông Thiên Vương liếc nhau.

Như vậy, chờ Tiểu Ngân thoát ra rồi hỏi đi.

Lại nói, trong lúc Lạc Vũ, Đông Thiên Vương và Thôn Vân Tỳ Hưu còn đang rối rắm “tám chuyện” trong đường núi, phía dưới, trong quang cầu màu bạc, Tiểu Hồng cũng chẳng hiểu ắt giáp gì cả.

“Vợ? Ai là vợ của người?” Tiểu Hồng trợn trừng hai mắt nhìn Tiểu Ngân.

Bộ lông trên thân Tiểu Ngân rối rắm, nghe vậy vừa công kích quang cầu, vừa cố lấy đôi mắt nhỏ liếc sang nói: “Ta cũng có biết đâu à.”

Ta mới không cần làm vợ của người, ta còn mạnh hơn cả người, ta không chịu làm vợ một tên yếu hơn ta.

Một móng vuốt của Tiểu Hồng xẹt ngang, năm đạo ánh sáng màu hồng đánh lên trên quang cầu màu bạc.

Người còn mạnh mẽ hơn cả ta, hừ, tức cười thật, rốt cuộc ai mạnh hơn ai đây, ta không đánh người là vì ta nhường người, ai thèm người làm vợ ta chứ, mấy ma thú xinh đẹp còn đang chờ xếp hàng làm vợ ta nè.

Bộ lông cả người Tiểu Ngân đều dựng thẳng lên, Tiểu Hồng dám nói nó yếu hơn.

Trùi, thật không biết xấu hổ, còn dám nói mạnh hơn ta, hừ, nhìn đi, ta phá cái quả bóng tròn này, để xem xem trong chúng ta rốt cuộc ai mạnh hơn ai.

Đến lúc đó, ta muốn người làm vợ của ta.

Tiểu Hồng vừa đánh vừa ném ánh mắt khinh bỉ về phía Tiểu Ngân.

Tiểu Hồng giận dữ, dám kêu ta làm vợ của người, ta là đực à. Cái quả bóng này chính ta sẽ phá, người chờ làm vợ của ta đi, hừ. (*Tiểu Hồng là con cái mà tối ngày nói mình là đực không >_<)

Nghe Tiểu Hồng nói vậy, cả bộ lông Tiểu Ngân nhất thời xù lên dựng thẳng, trạng thái đầy phẫn nộ, sắp nổ tung rồi.

Trong nháy mắt, ánh sáng màu bạc quanh quần quanh thân, cơ hồ muốn phá không bay dựng lên.

Hôm nay, nếu để cho Tiểu Hồng phá ra quả bóng này, như vậy cả đời nó cũng đừng mong gốc đầu lên được. Tiểu Hồng dám kêu nó làm vợ, hừ, hừ, hừ, để xem rốt cuộc chúng ta ai lợi hại hơn ai.

Vừa thấy Tiểu Ngân sắp nổi “cơn bão”, một thân Tiểu Hồng cũng nổi lên ánh sáng màu hồng chói mắt.

Vợ, không làm vợ đâu, nó muốn làm lão công. Ai nói mẫu cũng chỉ có thể làm vợ rồi, nó sẽ làm lão công, nó mới không cần bị thua bởi Tiểu Ngân. (*thuộc tính giống cái)

Ngay tức khắc, chỉ thấy trong quang cầu, ngân quang và hồng quang cùng đan xen vào nhau, khí thế bàng bạc, mang lực lượng tuyệt sát, cuốn lên gió lốc.

Hai luồng ánh sáng đan xen vào nhau, xuyên qua toàn bộ quang cầu màu bạc, dồn dập mà đến.

Ánh sáng chói mắt cơ hồ có thể chọc mù mắt người ta.

Đứng ở xa xa, Lạc Vũ không chút do dự nghiêng đầu, né tránh ánh sáng bộc phát chiếu ra.

“Ngao ô...”

“Rống...”

Theo sát hai luồng ánh sáng đại thịnh, hai tiếng tê rống kéo dài chấn thiên, uy phong lẫm lẫm, thẳng trùng hướng trời cao.

“Ầm.” Ngay trong tiếng rống dài, một thanh âm vỡ tan kịch liệt vang lên.

Ánh sáng màu bạc chói lòa, quang cầu ầm ầm bị nghiền nát, vô số mảnh nhỏ bắn ra, hướng bốn phương tám hướng bắn ra.

Bốn vương ma thú đứng sừng sững chung quanh đài cao hắc thạch, thấy vậy lập tức vươn móng vuốt, thu lấy những mảnh vỡ văng tứ phía.

Những ma thú phủ phục phía sau chúng nó, cũng lộ ra sắc mặt mừng rỡ, cao cao nhảy lên, tiếp lấy những mảnh vỡ lực lượng ánh sáng màu bạc.

Những thân hình chớp động, ánh sáng màu bạc như sao xẹt bay ra, nhất tề bị các ma thú chung quanh nhận được trong tay.

Chung quanh, các ma thú đẳng cấp cao vui vẻ ra mặt, cẩn thận đem mảnh nhỏ vừa thu vào.

ở giai đoạn này của chúng nó, muốn tiến thêm một bước cũng tương đương khó khăn.

Có lực lượng của thú vương trợ giúp, thật sự là ngập trời mừng rỡ.

Phong vân bất chợt di chuyển, ngân bạch ngân hồng kết thúc.

Hai luồng ánh sáng màu bạc, màu hồng chậm rãi xoáy trở về, quanh quần trên người Tiểu Ngân, Tiểu Hồng, lộ ra diện mạo của chúng.

Khí tức mãnh liệt, hai đứa không ngừng thở dốc, cơ hồ là dựa vào cùng một chỗ.

Nhưng ai cũng không phục ai, cả hai đều trừng mắt nhìn đối phương, phảng phất như đang nói là ta phá, người là vợ của ta.

“Tốt lắm, rốt cục đi ra rồi, không hổ là con ta.”

Quang cầu màu bạc bị phá vỡ, trong một quang cầu khác, cha Tiểu Ngân chậm rãi gạt đầu, thanh âm chững chạc.

Ai thèm là con người, hừ, ta mới không cần người làm cha ta.

Tiểu Ngân không nói được, chỉ có thể biểu lộ suy nghĩ hướng về hư ảnh kêu to, sau đó túm lấy Tiểu Hồng quay đầu muốn đi.

Nó còn nhỏ như vậy đã đem nó ném ra ngoài, muốn nó tự mình sinh tồn, bây giờ thật vất vả cảm giác được có khí tức giống nó, cho nên mới chạy lại đây.

Vừa thấy mặt đã không nói tiếng nào liền đánh một trận, lại còn bắt nhốt nó vào quang cầu, nếu nó không phá vỡ quang cầu mà ra được, sẽ để nó chết ở bên trong, có cha như vậy, nó thà rằng bỏ luôn không nhận.

Tiểu Ngân càng nghĩ càng giận, con người trong đôi mắt cũng đã đỏ cả lên.

Tiểu Hồng thấy vậy cũng không cãi với Tiểu Ngân, duỗi móng vuốt xoa đầu Tiểu Ngân, đem đầu mình duỗi qua cọ cọ đầu Tiểu Ngân.

Có cái gì mà tức giận, không thích thì không cần nhận, ta không cha không mẹ, trời sinh trời nuôi, cũng không phải sống được rất tốt sao.

Tiểu Ngân thấy vậy duỗi móng vuốt ôm lấy móng vuốt Tiểu Hồng.

“Tiểu tử tức giận sao? Ha ha, con ta, sau này ngươi sẽ thấy chỗ tốt, bây giờ, ngươi cố gắng lên cho ta, lão cha ở Thần Minh Vực chờ ngươi.”

Trong quang cầu, cha Tiểu Ngân dường như cũng đoán được phản ứng của Tiểu Ngân, cười ha ha nói.

Trong tiếng cười, quang cầu màu bạc chậm rãi bay lên không.

Nhất thời, Lạc Vũ đứng ở đường núi quan sát, trong nháy mắt cảm giác được một cỗ áp lực khổng lồ đập vào mặt mà đến, cơ hồ đè ép người ta không thở nổi.

“Liên thủ.” Đồng dạng, bên cạnh, Đông Thiên Vương cũng bị đè ép, cơ hồ muốn khom xuống thắt lưng, nắm chặt tay Lạc Vũ.

Lập tức, hai người cùng nắm tay nhau, đầu khí và nội công dựng lên, bao phủ hai người, có chút có thể chống cự lại áp lực khổng lồ này.

Đến gần đã tạo nên áp lực mạnh mẽ như thế rồi, này...

Mà trái ngược với sự khó thở của Lạc Vũ và Đông Thiên Vương, vạn thú lại ngẩng đầu uốn ngực, giống như được tắm rửa trong làn nước mát, tất cả đều rất thoải mái, vui thích cảm thụ.

“Phi Hổ, Liệt Hùng, Loan Phượng, Cửu Đầu, con của bốn vương phải nhờ các người phù tá rồi.

Nếu nó bị một chút tổn thương, rút gân lột da, diệt cả dòng tộc.”

Không giận mà uy, thanh âm trầm ổn nổ vang giữa không trung, thần uy kinh người.

“Rống.” Bốn vương không nói hai lời, cung kính quỳ, ngửa đầu rống to, không dám có chút bất mãn, ngược lại cảm thấy vinh quang.

Ngay lúc bốn thú rống to, quang cầu màu bạc đang trôi giữa không trung, đột nhiên chợt lóe ánh sáng.

Trong nháy mắt, một tia sáng màu bạc bay lên mà ra, bao phủ trên người Tiểu Ngân.

Ngân quang chớp động, nhìn không thấy tình cảnh bên trong quang cầu, chỉ có thể cảm giác được lực lượng khôn cùng đang nhập vào trong.

Ào ào vũ bão, màu bạc bao phủ cả thiên địa.

Ngàn dặm trời cao, màu bạc độc tôn.

Ngân quang chợt lóe rồi biến mất, thân ảnh cha Tiểu Ngân trong quang cầu phai nhạt rất nhiều, càng ngày càng mờ lung.

“Tiểu tử, cho ngươi thời gian ba năm, nếu không đến được Thần Minh Vực, lão tử truy tới ồ diệt ngươi.” Dày đặc uy hiếp bay lên thiên địa.

Trong thanh âm uy hiếp, quang cầu màu bạc bay nhanh lên không trung, hướng phía cuối trời bay đi.

Chợt lóe đã vô tung, xa xa mà đi.

Gió bắt chợt cuốn nổi lên bầu trời.

Vạn thú vương đã bay đi, phía dưới vạn thú nhất tề đứng lên, ánh mắt tôn sùng.

Mà ngay lúc bọn họ tôn sùng trong ánh mắt, trên đài cao hắc thạch, Tiểu Ngân bị ngân quang bao phủ, thét dài lên một tiếng, chấn nhiếp tứ phương.

Ngân quang phá vỡ, đầu Tiểu Ngân dữ tợn. Thân hình không biến lớn thêm, nhưng cái sừng trên đỉnh đầu tách ra làm hai, một thân màu bạc cơ hồ có thể tranh nhau phát sáng với ánh trăng.

Bốn móng vuốt nạm vàng, như ẩn gió, sấm dưới chân.

Thân hình chậm rãi bay lên giữa không trung, đôi mắt có chút nheo lại, chậm rãi đảo qua ma thú tứ phương, không tiếng động đe dọa cùng huyết thống thú vương bắt đầu rít gào.

Uy danh hách hách, thống ngự một phương.

Tính kiêu ngạo thiên hạ ẩn trong cốt tủy đã bắt đầu tỉnh giấc.

“Ngao ô...” Ngửa đầu điên cuồng gào thét, rung động tứ phương.

“Rống...” Tứ phương mây di chuyển, hàng vạn hàng nghìn ma thú nhìn Tiểu Ngân bay giữa không trung, thân hình khom xuống, rống to về phương hướng Tiểu Ngân.

Đầu lĩnh bốn vương, nhất tề hướng phía Tiểu Ngân cúi đầu.

Gió mây di chuyển, thanh âm thét dài liên tục, một phương này Tiểu Ngân độc tôn.

“Thống ngự vạn thú, duy ngã độc tôn.” Trong thanh âm hí rống điên cuồng, thuần phục của ma thú, Đông thiên vương hít mắt nhìn Tiểu Ngân uy phong lẫm lẫm, than thở.

Có vạn thú trong tay ta, từ nay về sau ta còn sợ ai nữa chứ.

93. Chương 93

Bầu trời xanh lam cao cao.

Vua của vạn thú ngang trời xuất thế, đứng đầu một phương.

Vạn thú bá kiến, ai dám tranh hùng.

“Người quá là may mắn, may mắn nha.” Đôi mắt Đông Thiên Vương hâm mộ không thôi nói với Lạc Vũ: “Chắc lúc đầu rất vất vả mới thu phục được Tiểu Ngân đi, thật tốt nếu người đưa nó cho ta.”

Có ma thú vạn thú Vương này, như vậy sau này Đông Thiên hẳn còn sợ ai nữa chứ.

Lạc Vũ đang thay Tiểu Ngân mà vui sướng, nghe hắn nói vậy, một giọt mồ hôi rơi xuống nói: “Cái kia, lúc đầu nó là vì muốn ăn thịt nướng, tự nó chạy theo ta đi mà...”

“Cái gì?” Đôi mắt Đông Thiên Vương mở lớn như chuông đồng, cơ hồ không thể tin được.

Con của vạn thú Vương, bây giờ trở thành thú vương, cư nhiên vì tham ăn thịt nướng mà tự mình chạy tới làm quen với Lạc Vũ, mặc dù Tiểu Ngân vốn là tên tham ăn.

Nhưng là, nhưng là... Đây là cái vận may gì hả.

“Sao ta lại không gặp được hả...” Đông Thiên Vương ngửa mặt lên trời rít gào.

Lạc Vũ che miệng, khó được cao hứng dị thường hắc hắc nở nụ cười.

Gió qua thiên hạ, vạn thú thần phục.

Lại đây, gặp qua nhà của ta Lạc Vũ. Sau khi thể hiện thần uy, Tiểu Ngân uy phong lẫm lẫm dẫn theo bốn vương đi về hướng Lạc Vũ.

Lạc Vũ thấy vậy ho khan một tiếng, thu liễm tươi cười trên mặt, bảo trì vẻ mặt nghiêm chỉnh.

Ở trước mặt bốn ma thú mười lăm cấp, nàng thật sự cũng kiêu ngạo không nổi.

Ngân Bạch Phi Hổ, Cửu Đầu Xà Hoàng, Xích Hồng Liệt Hùng, Kim Loan Phượng, bốn ma thú siêu cấp vừa nhoáng lên một cái, đã rơi vào bốn phía quanh người Lạc Vũ.

Bốn thú không có chỗ nào mà không phải thật lớn.

Lúc này đứng vững quanh người Lạc Vũ và Đông Thiên Vương, thân hình khổng lồ của tụi nó trực tiếp che lấp hoàn toàn hai người rồi.

Cúi người, cúi đầu, bốn thú lạnh lùng nhìn Lạc Vũ như nhìn một cái chấm nhỏ.

Chủ nhân của Tiểu Vương Gia đây sao? Đây là chủ nhân mà chúng nó không được phép mạo phạm đây sao?

Khí tức kiêu ngạo cực kỳ, vẻ băng lãnh chợt lóe, dám làm chủ nhân của vạn thú vương, thật to gan.

Phải nghĩ xem cha của Tiểu Vương Gia là thân phận gì, Tiểu Vương Gia là thân phận gì chứ.

Một loài người nho nhỏ, cứ nhiên dám đặt ngang hàng với vua của bọn họ, trở thành chủ nhân của tiểu chủ nhân, hừ.

Lạc Vũ bị bao vây ở chính giữa, ngửa đầu nhìn vào mắt bốn vị đại thần, nhướng nhướng mi.

Nhìn trong mắt bốn ma thú chợt lóe mà qua hung ác, trong lòng Lạc Vũ bình tĩnh tính toán, bốn ma thú này khó đối phó à nha.

Thu nhỏ lại. Ngay lúc Lạc Vũ đánh giá bốn vương, mà bốn vương cũng đang đánh giá Lạc Vũ, Tiểu Ngân đang bay giữa không trung lại rống to một tiếng, cố gắng uy nghiêm rơi vào trên vai Lạc Vũ.

Bốn vương bị Tiểu Ngân rống như vậy, sau khi bốn mặt nhìn nhau liếc mắt một cái, bốn màu ánh sáng chợt lóe lên, cứ nhiên thật sự thu nhỏ lại, thân hình cùng cỡ với Lạc Vũ.

Còn không hành lễ. Vẻ mặt Tiểu Ngân hung ác pha lẫn đắc ý.

Bốn vương nghe vậy, nét mặt không có chuyển biến, nhưng chân mày hơi nhíu lại, cũng không đi ngược lại ý muốn của Tiểu Ngân, bắt đầu có chút khom người trước Lạc Vũ.

“Không cần.” Ngay lúc bốn vương chuẩn bị hành lễ, Lạc Vũ đột nhiên duỗi tay ngăn lại.

Mỉm cười ưu nhã mà khiêm tốn, Lạc Vũ cười nhìn bốn vương dừng lại động tác hành lễ, nói: “Trước mặt bốn vương, Lạc Vũ bất quá chỉ là tiểu bối, cho dù có tình nghĩa với Tiểu Ngân, cũng thật sự không đảm đương nổi đại lễ của bốn vương.”

Bốn ma thú này, không nói về thực lực của bọn chúng, chỉ nói về tuổi thôi, ít nhất cũng là ba ngàn năm trở lên.

Cứ như vậy mà tính thì bọn họ vốn đứng ở hàng tổ tông của nàng rồi.

Muốn chúng nó hướng nàng hành lễ, cũng quá đáng đi.

Hướng hồ Tiểu Ngân được tôn lên ngôi, vốn là dựa vào cha nó đe dọa vạn thú, lực lượng của bản thân nó lại không bằng bốn vương, cần gì phải mượn hơi khó dễ người ta.

Lời nói vừa dứt, mặt bốn vương vốn không chút thay đổi, nhưng trong mắt lại có một chút ảm áp.

Như vậy cũng rất được rồi, xem như một loài người nho nhỏ như người cũng biết đạo tiến thoái. (*biết xem xét thời thế mà hành xử)

Bốn vương lập tức đứng thẳng thân thể, tự hào ngẩng đầu.

Lạc Vũ thấy vậy vỗ vỗ móng vuốt Tiểu Ngân, cười nói với bốn vương: “Tiểu Ngân còn nhỏ, sau này có làm sai, xin bốn vương nể mặt cha mẹ nó, giúp đỡ nó nhiều hơn.”

Tiểu Ngân vừa nghe nhất thời trợn mắt, đang định lên tiếng.

Lạc Vũ lại kín đáo hung hăng đâm Tiểu Ngân một chút, không cho phép mở miệng.

Điều này là đương nhiên rồi, đây là bổn phận của chúng ta mà. Bốn vương nghe Lạc Vũ khiêm tốn nói, ánh mắt lạnh như băng dần dần thu lại, hướng Lạc Vũ ý bảo.

Lạc Vũ mỉm cười, hướng Tiểu Ngân gật đầu nói: “Người đi bắt chuyện với thuộc hạ của người đi.”

Ban đầu đẳng vị, ân uy phải dùng đến mới có thể lâu dài.

Tiểu Ngân rất thông minh, lập tức hiểu rõ ý tứ của Lạc Vũ, tiểu móng vuốt vung lên, mang theo bốn vương đi về hướng đại quân ma thú khắp nơi trong dãy núi.

Gió qua rừng cây, uy phong lẫm lẫm.

“Lạc Vũ yêu quý.” Lạc Vũ đang đưa mắt nhìn Tiểu Ngân giao tiếp với thuộc hạ.

Trước mắt đột nhiên nhoáng lên một cái, một cảnh hoa đại xinh đẹp đã đặt trước mặt nàng.

Lạc Vũ quay đầu, nhìn Đông Thiên Vương tà khí cười vạn phần xinh đẹp, tà tà nhướng mi hỏi: “Người làm gì vậy hả?”

“Hướng phu nhân của ta cầu hôn.” Đông Thiên Vương hất mái tóc dài màu đỏ ra sau, yêu tà vạn phần.

Trong mắt Lạc Vũ chợt lóe, chỉ vào chính bản thân mình, nhướng mày ý hỏi.

“Ta biết người là nam nhân.” Đông Thiên Vương không một chút nào cảm giác được chuyện này có vấn đề gì.

“Người bị kích thích rồi?” Lạc Vũ nhìn Đông Thiên Vương, đột nhiên toát ra một câu hỏi.

Sao đột nhiên lại cầu hôn vậy nè, chẳng lẽ thần kinh bị thác loạn rồi?

Đông Thiên Vương đem hoa đại nhét vào trong tay Lạc Vũ, rất tùy ý vươn tay đặt lên đầu vai Lạc Vũ, cười nói: “Nhìn một cái, chủ nhân của vạn thú vương, nếu lấy người này vào Đông Thiên ta, sau này ở Hỏa Ma còn có ai dám đối đầu với ta.

Huống hồ, khó được đây cũng là người mà ta thích, như vậy phải tiên hạ thủ vi cường rồi.”

Đông Thiên Vương không chút nào che dấu tâm tư mình, tự nhiên hào phóng nói ra, cây ngay không sợ chết đứng, cực kỳ cười to.

Lạc Vũ nghe vậy lập tức chê cười, trở tay đánh Đông Thiên Vương một quyền, người này thật là không lúc nào đúng đắn cả.

Đồng thời cũng cười tà nói: “Ta cũng không là gì cả, sau này Tiểu Ngân nhất định sẽ nghe lời Tiểu Hồng, chúng ta quen biết đã bao lâu nay, ta cho người một lời khuyên.

Cưới Tiểu Hồng đi, như vậy sau này Đông Thiên sẽ giàu to rồi.”

Dứt lời, cười tà đi về hướng Tiểu Hồng và Thôn Vân Tỳ Hưu.

Phía sau, Đông Thiên Vương nghe vậy nhất thời than trách nói: “Như vậy ta chết cũng sẽ không có chỗ chôn.”

Giờn hoài, Tiểu Hồng là vợ Tiểu Ngân, mặc dù bây giờ hai đứa nó xem nhau không vừa mắt.

Nhưng là, cha Tiểu Ngân cũng đã thừa nhận nàng dâu này rồi, sau này nó trở thành đứng đầu vạn thú.

Hắn mà kết hôn với Tiểu Hồng, binh đoàn ma thú của Tiểu Ngân, nếu nó không hủy Đông Thiên không còn một mảnh, nói ra hắn cũng không tin.

Lạc Vũ này thật là, cho lời khuyên quá ngốc.

Gió lạnh vù vù mà qua, phương này là một mảnh liệt hỏa hướng lên trời.

Sắc trời chậm rãi lơ mờ xuống, ánh trắng thay thế màu hoàng kim của ánh mặt trời.

Ma thú không thích xây nhà ở, nhưng nơi dừng chân cũng không kém so với nơi ở của vua chúa loài người.

Lạc Vũ, Đông Thiên Vương, Tiểu Hồng, tạm thời được an bài ở trong huyết động của Ngân Bạch Phi Hồ vương.

Trong huyết động thật lớn, không kể những thứ khác, chỉ nói đến tinh thạch trên quý và ma đan thượng phẩm, đều có thể thấy được ở khắp nơi.

“Mười hai cấp.” Đông Thiên Vương nhặt lên một viên nội đan ma thú, liú cả lưỡi nói.

Nội đan ma thú hệ thổ cấp mười hai, ở cấp bậc này không tính là thấp, kết quả tại trong huyết động lại bị Ngân Bạch Phi Hồ tùy tay ném như ném một hạt bụi.

Ma thú nha, thật sự là lãng phí.

“Thật là lợi hại.” Lạc Vũ đang chơi đùa một viên ma đan cấp mười ba trong tay.

Nghĩ lại lúc đầu, một viên ma đan mười cấp hay mười một cấp rơi vào Phi Vũ vương quốc, đã khiến ột đám quyền cao chức trọng chấn động và tranh đoạt.

Cơ hồ hao hết mọi tài lực để mua được.

Mà bây giờ, ở nơi ở của siêu cấp ma thú mười lăm cấp, viên ma đan mười ba cấp lại tùy thời tùy chỗ đều bị ném trong động.

Ôi, tình huống như vậy nếu nói ra ngoài, sẽ làm cho người ta nổi điên, ghen ghét.

Lạc Vũ, Lạc Vũ.

Ngay lúc Lạc Vũ đang cảm thán, xa ngoài động, Tiểu Ngân vù vù bay lại đây.

Lạc Vũ vội vàng xoay người, bịch một tiếng, đầu Tiểu Ngân đã nhào vào trong lòng Lạc Vũ, đụng mạnh đến nỗi Lạc Vũ loạng choạng cả thân hình, lui về sau hai bước.

Ta có tiểu đệ rồi, nhìn xem, thật nhiều tiểu đệ.

Ha ha, ta còn có tiểu đệ mạnh mẽ như vậy, ta nói đông chúng nó sẽ không đi hướng tây, ta nói tây, chúng nó sẽ không đi đông, oa ha ha.

Tiểu Ngân vừa thu lại uy phong và rụt rè đối với các ma thú, lúc này đang lẩn qua lẩn lại trong lòng Lạc Vũ, điên cuồng hưng phấn.

Có vài lần Lạc Vũ không giữ nổi Tiểu Ngân, thiếu chút nữa làm nó rơi xuống đất.

Nàng không khỏi vừa buồn cười, vừa không nói gì, ôm chặt Tiểu Ngân, vừa cười nói: “Xem xem làm người vui vẻ đến mức này rồi.”

Thật mạnh, thật mạnh, Tiểu Ngân cười híp cả đôi mắt.

“Sau này cần phải làm tấm gương tốt rồi.” Lạc Vũ xoa xoa đầu Tiểu Ngân, cũng cười híp cả mắt, vì Tiểu Ngân mà cao hứng đây.

Trùi, thật là thiếu hiểu biết.

Nhìn Tiểu Ngân mừng như điên, Tiểu Hồng vừa chơi đùa nội đan ma thú trên mặt đất, vừa khinh bỉ liếc Tiểu Ngân “trùiiiiii” một tiếng.

Tiểu Ngân nhất thời cúi đầu, nhìn Tiểu Hồng dưới mặt đất, đôi mắt nhỏ lập tức híp lại, vợ ơi.

Ai là vợ của người, quả bóng đó là ta phá, người mới là vợ của ta.

Tiểu Hồng ném viên nội đan trong tay, đứng lên.

Quang cầu kia là ta phá, người không mạnh bằng ta.

Người là vợ ta, người vợ hung hãn.

Tiểu Ngân hướng Tiểu Hồng thị uy, quơ quơ tiểu móng vuốt.

Tiểu Hồng vừa thấy, không nói hai lời mạnh mẽ đánh tới Tiểu Ngân.

Ta không mạnh bằng người nè, dám nói ta không mạnh bằng người nè.

Không mạnh mẽ bằng ta, tức là không mạnh bằng ta, dám đánh lão công, hừ, lão đây giáo huấn người. (~ông xã)

Ngay tức khắc, trong huyết động của Ngân Bạch Phi Hổ lóe ra ánh sáng màu bạc và màu hồng, Tiểu Ngân và Tiểu Hồng xoay thành một đoàn đánh nhau.

Lạc Vũ và Đông Thiên Vương hai mặt nhìn nhau, nhất tề lắc đầu.

Thật là một đôi ân ái nha.

Ngay lúc hai người nhất tề lắc đầu, Ngân Bạch Phi Hổ và Kim Loan Phượng đi đến, Kim Loan Phượng mỉm cười xem Tiểu Ngân và Tiểu Hồng xoay thành một đoàn đánh nhau, mỉm cười thừa nhận.

Mười lăm cấp ma thú, mặc dù không thể nói chuyện, nhưng vẫn có thể biểu đạt ý tứ rõ ràng truyền đến Lạc Vũ.

Lạc Vũ xoay người, mỉm cười che dấu: “Đúng vậy, chúng nó cảm tình luôn luôn rất tốt.”

Đang xoay đánh trên mặt đất, Tiểu Ngân và Tiểu Hồng nhất tề dừng tay, khinh bỉ nhìn thoáng qua về hướng Lạc Vũ.

Cảm tình của chúng nó tốt lắm sao, chúng nó khi nào thì có cảm tình tốt với nhau vậy?

Bên cạnh, Đông Thiên Vương cười tủm tỉm, quay mặt qua chỗ khác, lộ tẩy rồi.

Đôi mắt Tiểu Hồng “bốc lửa” liếc nhìn về hướng Kim Loan Phượng, nó trầm mặt.

Ta muốn đi ngủ, các người thật là nhiều chuyện quá đi.

Tiểu Hồng vốn là người vợ mà thú vương khâm điểm cho Tiểu Ngân, càng huống chi nó có một thân linh khí, không phải vật phạm.

Bởi vậy chân thân của Tiểu Hồng đã bị nhìn ra, Kim Loan Phượng cũng không giận vì ý tứ này của nó, rất nể mặt thú vương và Tiểu Ngân, mỉm cười với Tiểu Hồng, sau đó quay sang mỉm cười, gật đầu với Tiểu Ngân.

Thú vương có để lại vài thứ và dấu vết, chỉ có Tiểu Ngân mới có thể vào xem xét, chúng nó tiến vào là để xin chỉ thị, Tiểu Ngân có muốn đi bây giờ hay không.

Là thứ mà cha Tiểu Ngân lưu lại, chỉ để ột mình Tiểu Ngân xem, vậy cũng không có cách nào khác rồi.

Lạc Vũ lập nói với Tiểu Ngân: “Tiểu Ngân, người đi đi.”

Thứ được lưu lại có thể đều là thứ tốt đây.

Tiểu Ngân trực tiếp gật đầu, đi về hướng ngoài cửa động.

Từng bước đi ra, Tiểu Ngân dường như nhớ ra cái gì, xoay người vung một móng nắm Tiểu Hồng, đi, đi chung với lão công của người.

Không đi, ta mới là lão công của người.

Tiểu Hồng giận dữ, duỗi móng vuốt nắm bộ lông màu bạc của Tiểu Ngân.

Tiểu Ngân thấy vậy xoay người một cái, hai tiểu móng vuốt giương lên.

Ôm lên Tiểu Hồng, nhân tiện kéo về hướng cửa động mà đi.

Lão bà hung ác, ta muốn đi nhìn xem.

Ta không đi, người thả ta xuống...

Hai đứa tụi nó xoay thành một khối, Tiểu Ngân khiêng Tiểu Hồng đã đi xa.

Lạc Vũ vuốt vuốt mi tâm, lắc đầu bật cười, hai cái đứa này thật là.

Bóng đêm bay lên, ở vị trí trung tâm Hắc Ma rừng rậm là một mảnh vui mừng khôn xiết, nhiệt tình bay lên.

Trở thành một thể hệ lãnh đạo mới của hàng ngàn, hàng vạn ma thú, các thể lực cần phải được phân chia ra.

Bởi vậy, những ngày kế tiếp, Tiểu Ngân bề bộn nhiều việc, quả thật chính là thần long thấy đầu không thấy đuôi, Lạc Vũ cũng khó mà thấy mặt nó.

Mà trong khoảng thời gian này, Lạc Vũ và Đông Thiên Vương cũng đã lẫn lộn, giao tiếp đến quen mặt với những ma thú cường hãn trong rừng.

Cái khác không nói, sau này có gặp nhau ở nơi khác, cũng biết cách cư xử đúng mực, đúng không.

Ngày hôm nay, khí trời tốt đẹp, ánh nắng chói chang.

“Không có tung tích của Kỳ Lân Quả.” Lạc Vũ cau mày nhìn Đông Thiên Vương.

Nàng nhờ Tiểu Ngân gọi bốn ma thú vương tìm Kỳ Lân Quả trong Hắc Ma rừng rậm này.

Vốn nghĩ rằng trong Hắc Ma rừng rậm này có nhiều thiên tài địa bảo như vậy, Kỳ Lân Quả cũng có thể nằm trong số đó.

Không ngờ sau khi Tiểu Ngân ra lệnh một tiếng, vô số ma thú phản hồi lại tin tức chính là, cho tới bây giờ chưa từng thấy Kỳ Lân Quả.

Hắc Ma rừng rậm này không có.

“Ta đây cũng không biết nơi nào có.” Đông Thiên Vương buông thõng hai tay nói.

Tuy ở Hỏa Ma có rất nhiều kỳ trân dị bảo, nhưng Kỳ Lân Quả sao có thể là vật có thể dễ dàng tìm thấy như vậy.

Khả năng duy nhất đó là Hắc Ma rừng rậm không có, mà như vậy hẳn cũng không biết ở chỗ nào có nữa.

Lạc Vũ có chút thất vọng, sau khi nhíu mày, trầm giọng nói: “Vậy ta đi Tây Thiên xem xét một chút.”

Mục đích của chuyến đi này vốn là đến Tây Thiên, chỉ là không ngờ lúc trải qua khu rừng này lại xảy ra chuyện kinh người như thế, xác định được thân phận của Tiểu Ngân, làm bọn họ dừng chân lại một thời gian.

“Đi đến ổ của bọn hắn nhìn một cái.” Đông Thiên Vương tà khí ngang nhiên nói.

Đối với việc tiến vào địa bàn Tây Thiên Vương, hắn rất có hứng thú nha.

Nói làm liền làm, Lạc Vũ và Đông Thiên Vương cũng không phải là người ướm át bản thủ, lập tức nói với Tiểu Ngân một tiếng, bọn họ muốn đi trước đến Tây Thiên xem xét một chút.

Đến lúc quay về sẽ đến nơi này tìm nó.

Dù sao, bây giờ ở nơi này bọn họ cũng không có chuyện gì làm.

Tiểu Ngân biết trái tim Lạc Vũ vẫn luôn lo lắng cho tình hình bên Vân Thí Thiên, nhất thời cố gắng tỏ ra khí khái của nam tử hán đại trượng phu, có chút gạt đầu.

Trước hết nó sẽ quen thuộc hết thấy nơi này, sau khi hàng phục tất cả ma thú, đến lúc đó nó sẽ dẫn quân đoàn ma thú giúp Lạc Vũ đánh Đế Phạm Thiên.

Nó cũng biết bốn vương là xem thường Lạc Vũ.

Bởi vì Lạc Vũ không lợi hại bằng chúng nó, cho nên nó sẽ chăm chỉ tu luyện.

Đến khi nó lớn mạnh rồi, nếu còn dám xem thường Lạc Vũ nhà nó, nó sẽ ột cái đánh bay chúng nó, mười lăm cấp thì sao chứ, dám bắt kính với Lạc Vũ, nó sẽ rút gân chúng nó, lột da chúng nó đi.

Lạc Vũ sao có thể không rõ ý tứ của Tiểu Ngân cho được, cho nên nàng vừa vui lại vừa mừng, đời này vận may của nàng thật là tốt đến cực điểm mới gặp được Tiểu Ngân.

Gió núi sắc bén, từng trận gió rét lạnh.

Trong không khí ma thú tiến đưa, Lạc Vũ để Tỳ Hưu ở lại trợ giúp Tiểu Ngân, ôm theo Tiểu Hồng đang nháo loạn không chịu làm vợ Tiểu Ngân, ngược lại muốn Tiểu Ngân làm vợ nó, cùng Đông Thiên Vương rời đi Hắc Ma rừng rậm.

Rời khỏi Hắc Ma rừng rậm mịt mờ sau lưng, trước mắt là Tây Thiên hoa mỹ.

Tây Thiên, không giống Đông Thiên tùy tâm sở dục, hoàn toàn là một phong cách huyền lệ, sáng ngời. (*phóng khoáng, muốn làm gì thì làm)

Vừa tiến vào cảnh nội Tây Thiên, có thể cảm giác được sự nhiệt liệt của Tây Thiên.

Màu đỏ da cam, màu vàng, lam nhạt, phấn nhạt, trở thành những màu sắc chủ đạo của Tây Thiên, đưa mắt nhìn lại, là một loại sống động xinh đẹp làm cho người ta có cảm giác tràn đầy sức sống.

Tươi sáng sống động, sôi trào.

Giai Hòa thành, là thành thị lớn nhất trong cảnh nội Tây Thiên.

Bởi vì gần với phương hướng Phạm Đế thành, cho nên mật dịch và hàng hóa của 4 Thiên đều từ thành thị này tiến vào Tây Thiên, bởi vậy hết sức địa phồn hoa cùng náo nhiệt. (*Đông Thiên, Nam Thiên, Tây Thiên, Bắc Thiên)

“Không khí ở đây tốt hơn Đông Thiên.” Lạc Vũ ôm Tiểu Hồng trong lòng, một thân trường bào màu lam nhạt, làm bộ dạng nàng càng thêm tuấn mỹ, vừa đi vừa nói.

Đông Thiên Vương mặc một thân đen hồng trường bào, rõ ràng là màu sắc rất nghiêm túc, nhưng mặc vào trên người hắt lại phát ra cảm giác tà khí và phong lưu.

Đông Thiên Vương nghiêng mắt nhìn Lạc Vũ, tự tiểu phi tiểu nói: “Nè, nói vậy là người hoài nghi khiêu thẩm mỹ của ta nha.”

“Người có khiêu thẩm mỹ sao?” Lạc Vũ mỉm cười quay đầu lại hỏi.

Cái loại hỗn tạp bầy, tám loại trộn chung này, nếu là những người khác sẽ không nói là không có thẩm mỹ, chỉ biết nói, đó là đại biểu cho tính cách hỉ nộ vô thường của Đông Thiên Vương.

Mấy ngày nay cùng đi chung một đường với Đông Thiên Vương, hắt làm cho Lạc Vũ cảm thấy hắt cũng không xấu, vốn là một người có thể giao kết thành bằng hữu.

Bởi vậy, những ngày đi chung càng thêm hòa hợp, thường thường nói ra hai, ba câu vui đùa giữa những bằng hữu với nhau, cũng không cảm thấy quá phận.

Đông Thiên Vương nghe vậy trừng mắt nhìn Lạc Vũ, cười cũng không được, mà giận cũng không phải, chỉ thật sâu nhìn vào mắt Lạc Vũ.

Có thể ở trước mặt hắt nói cười không câu nệ như thế, thái độ một chút cũng không xem hắt là người ngoài, thật sự làm cho hắt thích.

Kính sợ, e ngại, cẩn cẩn dục dục đối với hắt, hắt gặp qua nhiều lắm.

Phản bội, tính kế, tâm cơ, danh lợi, phú quý, những người mưu tính những chuyện này đối với hắt, hắt cũng gặp qua nhiều lắm.

Mà hoàn toàn không để ý tới những thứ này, thái độ mơ hồ cùng hắt song song mà đi, lại đối xử như với người bình thường, Lạc Vũ làm cho người ta không thể không mở rộng tầm mắt.

Người như vậy đi chỗ nào tìm đây.

Lập tức, Đông Thiên Vương duỗi tay khoát lên vai Lạc Vũ, cười tủm tỉm nói: “Càng ngày càng không đem ta để vào mắt rồi.”

Lạc Vũ lắc lắc bả vai, nghiêng mắt nhìn Đông Thiên Vương liếc mắt một cái, mỉm cười đem Tiểu Hồng giơ cao lên, đối mặt với Đông Thiên Vương: “Thiên vương, Tiểu Hồng nhà ta trong mắt chỉ có người.”

Đông Thiên Vương nhìn Lạc Vũ giơ lên Tiểu Hồng đối mặt với hắn, nó đang mở mắt ra hồ nghi nhìn hắn, như vậy cho nên trong con người đen hồng không thể không có mình hắn.

Nhất thời không nói gì, cũng rất tiêu sái xoay người, chuyển qua bên kia của Lạc Vũ mà đi.

Giờn hoài, vợ của Tiểu Ngân thì trong mắt chỉ có Tiểu Ngân là tốt rồi.

Lạc Vũ thấy vậy nhất thời cười ha ha, Đông Thiên Vương chỉ sợ Tiểu Hồng nhà nàng.

Nhìn Lạc Vũ cười ha ha, hai tay Đông Thiên Vương chấp sau lưng, khoe miệng cao cao giơ lên.

Ý cười ngang nhiên, thoải mái như vậy, không sai, không sai.

“Lạc Vũ, chúng ta đi xem...”

“Vương.” Tiêu sái chỉ về một nơi phía trước của Giai Hòa thành, Đông Thiên Vương vừa mới mở miệng, có một người đi thoáng qua, đột nhiên thấp giọng kêu Đông Thiên Vương một tiếng.

Đông Thiên Vương nghe vậy nghiêng đầu nhìn quét người nọ liếc mắt một cái.

Nam tử nọ mặc một thân trang phục bình thường, tay vẽ ra giữa không trung một cái hình, sau đó đi lướt qua Đông Thiên Vương, tiếp tục tiến về phía trước.

Đông Thiên Vương có chút nhú mày.

“Người của người à?” Lạc Vũ ôm Tiểu Hồng, đề thấp thanh âm nói.

“Có chuyện quan trọng tìm ta.” Đông Thiên Vương nói một câu với Lạc Vũ.

Lúc này, thể lực của hắn hẳn là không xảy ra chuyện gì, chuyện gì mà quan trọng đến mức phải thám tử đến Tây Thiên liên lạc hả?

“Vậy người đi trước nghe chuyện quan trọng của người đi.” Lạc Vũ nói xong, tiếp tục ôm Tiểu Hồng đi về phía trước.

Chuyện của Đông Thiên, Đông Thiên vương sẽ tự mình xử lý, nàng cũng không muốn tham dự vào trong đó.

“Chờ một chút, cũng không làm chậm trễ thời gian của người.” Vừa nghe những lời này của Lạc Vũ, Đông Thiên Vương liền duỗi tay ra, đặt lên đầu vai Lạc Vũ, lôi kéo Lạc Vũ đi về một phương hướng khác.

Lạc Vũ bị Đông Thiên Vương kéo đi, nhướn mày nói: “Sao lại chia sẻ chuyện của Đông Thiên cho ta, bộ Đông Thiên có chia một nửa cho ta sao?”

“Người làm phu nhân của ta, cho người một nửa Đông Thiên thì có sao đâu.” Đông Thiên Vương cười tà .

“Người nằm mơ, ta có người mà ta thích rồi.” Lạc Vũ liếc xéo hắn.

“Vâng, vâng, vâng ạ.” Đông Thiên Vương cho rằng những lời này là Lạc Vũ lấy cớ, lôi kéo Lạc Vũ đi về hướng căn cứ ẩn nấp ở Tây Thiên.

Một gian trà lâu, rất bình thường, không có dấu hiệu gì khác lạ, mờ ám, nhưng đây lại là nơi liên lạc với mật thám của Đông Thiên.

Tiến vào một phòng trong trà lâu, nam nhân mới vừa rồi đi thoáng qua Đông Thiên Vương ở ngã tư đường, đã sớm chỗ bên trong.

“Vương.” Cung kính quỳ xuống.

“Chuyện gì, bẩm báo đi.” Đông Thiên Vương túm lấy Lạc Vũ ngồi xuống, trầm giọng nói.

Nhân viên mật thám thấy vậy ngẩng đầu nhìn Lạc Vũ liếc mắt một cái, cư nhiên cũng không cố kỵ Lạc Vũ, trực tiếp móc ra mật tín từ trong lòng, đưa cho Đông Thiên Vương.

Đồng thời nói: “Kính đô đưa tới mật tín, cũng là nhận được từ một nơi khác, không phải gửi cho Vương, mà là gửi cho Trung Võ môn chủ.”

Vừa dứt lời, Đông Thiên Vương cũng đã mở ra mật tín.

“Tìm ta sao?”

“Tìm Lạc Vũ?” Lạc Vũ và Đông Thiên Vương nhất tề kinh ngạc lên tiếng.

Nhân viên mật thám gật đầu: “Bởi vì biết Vương đi cùng với Trung Vô môn chủ, mà thế lực của Trung Vô Môn lại không có ở đây, nên mới nhờ chúng ta truyền tin.”

Đông Thiên Vương vừa nghe, giờ giờ lên mi cười nhìn Lạc Vũ nói: “Người của người cũng quá biết tính toán nha.”

Vừa nói vừa cầm mật tín đã mở trong tay, đưa cho Lạc Vũ.

Có chuyện gì mà Hoàng Vũ lại tìm nàng? Lạc Vũ cũng không để ý tới những lời trêu chọc của Đông Thiên Vương, nhận lấy mật tín mở ra nhìn.

Phật Tiên Nhất Thủy biến đổi lớn, Vọng Thiên Nhai nguy cơ lớn.

Mười ba chữ, không phải một phong thơ dày đặc chữ, nhưng lại làm cho trái tim Lạc Vũ trầm xuống.

Vọng Thiên Nhai, Vọng Thiên Nhai đã xảy ra chuyện gì? Có chuyện gì xảy ra cho Vân Thí Thiên?

“Phật Tiên Nhất Thủy xảy ra chuyện gì?” Xiết chặt trong tay lá thư với 13 chữ, sắc mặt Lạc Vũ đột nhiên trầm trọng rất nhiều, gấp giọng hỏi mật thám của Đông Thiên Vương.

“Phật Tiên Nhất Thủy? Chúng ta làm sao mà biết được.” Mật thám sửng sốt, không hiểu nhìn Lạc Vũ.

Bọn họ ở Hỏa Ma không phải Phật Tiên Nhất Thủy, trông nom chuyện của Phật Tiên Nhất Thủy để làm chi, đó là khu vực khác có hiểu hay không hả.

Đừng nhìn Hỏa Ma và Phật Tiên Nhất Thủy là láng giềng với nhau.

Hai bên vốn là loại quan hệ xa lạ, không ai để ý tới ai.

Phật Tiên Nhất Thủy chán ghét Hỏa Ma hỗn loạn và càn bá.

Mà Hỏa Ma cũng mặc kệ cái đám đối trá làm ra bộ dạng cao cao tại thượng của Phật Tiên Nhất Thủy.

Bởi vậy, đừng nói hai bên không hề liên hệ tin tức với nhau, đó là một loại hoàn toàn không đáng để ý tới.

Lạc Vũ quá lo lắng mới ra tiếng hỏi, nàng biết chính mình lỗ măng.

Trên đất Hỏa Ma này, chỉ có nàng kêu nhóm Hoàng Vũ cố ý lưu tâm đến tin tức của Phật Tiên Nhất Thủy, các thế lực khác căn bản là không đếm xỉa đến.

Quả nhiên, Đông Thiên Vương nghiêng mắt nhìn Lạc Vũ, tay vươn ra vuốt cằm, chậm rãi gật đầu cười nói: “Khó trách ta không tra được người đến từ nơi nào, hóa ra là đến từ Phật Tiên Nhất Thủy.

Sao rồi, đại bản doanh có vấn đề rồi à?”

Lạc Vũ có chút lắc đầu, nhưng chân mày lại hoàn toàn nhíu lại.

Hoàng Vũ vốn là người trầm ổn, mặc dù tuổi không lớn, nhưng làm việc tương đương đáng tin cậy.

Nếu Phật Tiên Nhất Thủy không xảy ra chuyện lớn, hẳn cũng sẽ không lợi dụng thế lực của Đông Thiên Vương truyền tin cho nàng, như vậy khẳng định là đã xảy ra chuyện nghiêm trọng.

Vọng Thiên Nhai gặp nguy hiểm? Có chuyện quan trọng gì xảy ra, Vọng Thiên Nhai rốt cuộc nguy hiểm như thế nào rồi?

Trong nháy mắt, Lạc Vũ tâm loạn như ma, bàn tay nắm chặt kêu răng rắc.

Tiểu Hồng nằm trong lòng Lạc Vũ cảm thấy khác thường, không khỏi vươn móng vuốt sờ lên bàn tay Lạc Vũ, vung lên đôi mắt to hỏi: làm sao vậy?

Đông Thiên Vương biết Lạc Vũ vốn trầm ổn, tâm tình không hề dao động, nay tâm tình nàng đột nhiên biến đổi lớn như vậy, hẳn không khỏi có chút cau mày, hẳn không thích nàng như vậy.

“Xin lỗi, ta phải trở về Đông Thiên một chuyến.” Sau khi ổn định lại tâm tình lung tung, Lạc Vũ đột nhiên đứng lên, nói một câu với Đông Thiên Vương, sau đó xoay người bước đi.

Kỳ Lân Quả quan trọng, phát triển thể lực của nàng cũng quan trọng.

Nhưng là, Vọng Thiên Nhai và Vân Thí Thiên cũng quan trọng như nhau, trong thời gian này Hoàng Vũ lại đưa tới một phong mật tín như vậy, nàng làm sao có thể bình tâm cho được.

Đông Thiên Vương thấy vậy vươn tay ra ôm lại Lạc Vũ đang xoay người định bước đi, hắn đứng dậy nói: “Nói xin lỗi gì chứ, là người muốn tới Tây Thiên, cũng không phải ta muốn tới.

Đi thôi, cùng nhau trở về, bản thân ta muốn nhìn một chút Phật Tiên Nhất Thủy xảy ra chuyện gì rồi.”

Dứt lời, cũng bước chân đi theo Lạc Vũ ra ngoài.

Trong lòng Lạc Vũ mặc dù sốt ruột, nhưng nàng cũng biết nếu càng ngăn cản sẽ càng rối thêm, dù sao nàng cũng không sợ Đông Thiên Vương biết về chuyện của nàng.

Lập tức, xoay người, rất nhanh liền xông ra ngoài.

Gió lạnh lãnh liệt, đầu mùa đông khí trời âm hàn trập trập.

Gió bắc lạnh lạnh thổi qua, băng hàn thấu xương.

Cả thiên địa, bắt đầu muốn đóng băng.

Lòng nóng như lửa đốt, rất nhanh mà đi.

Đông Thiên Vương trực điều động Loạn Phượng Phi Bồng, mang theo Lạc Vũ bay từ cảnh nội Tây Thiên trở về.

Mà ở Ngân Hồng trấn, nơi Hỏa Ma gần với Phật Tiên Nhất Thủy.

Ở nơi đây, chỉ trong một thời gian ngắn quật khởi, Trung Võ Môn đã không còn là một chỗ nhỏ nhoi của ngày xưa.

Đài quan sát vừa được xây lên, là nơi thông thương chủ yếu của bốn thành, đem Ngân Hồng trấn phủ lên một mảnh bận rộn cùng nhiệt liệt.

Bất quá tất cả những điều này cũng không gây sự chú ý cho Lạc Vũ.

Từ Loạn Phượng Phi Bồng nhảy xuống, trong ánh mắt kinh hãi của dân cư trong trấn, Lạc Vũ trực tiếp vọt vào Trung Võ Môn.

“Hoàng Vũ.” Trong đại điện Trung Võ Môn, Hoàng Vũ đang xử lý công việc.

“Người đã trở về.” Vừa thấy là Lạc Vũ vọt tiến vào, Hoàng Vũ đứng lên, trầm giọng nói.

“Phật Tiên Nhất Thủy rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?” Những chuyện có liên quan đến Vân Thí Thiên, Lạc Vũ làm sao có thể kềm chế được, lập tức trầm giọng hỏi.

Hoàng Vũ biết được tâm tình của Lạc Vũ, lập tức nhìn thoáng qua Đông Thiên Vương theo sát Lạc Vũ mà vào, chỉ trầm ngâm trong nháy mắt, từ trong tay áo rút ra mật hàm, đưa cho Lạc Vũ.

“Tự người xem đi.”

Lạc Vũ thấy vậy, lập tức vươn tay đoạt lấy, mở ra nhìn vào.

94. Chương 94

Phật Tiên Nhất Thủy hoàn toàn loạn, binh lính Ngũ Lộ và mười ba quốc tiến công Vọng Thiên Nhai.

Liếc mắt nhìn mật tín một cái, đã làm trái tim Lạc Vũ đập thành thạch.

Ngũ Lộ, mười ba quốc.

Lấy Phạm Thiên Các cầm đầu, Ân Tộc, Mễ Lâm quốc, Tề quốc, Phùng Thành quốc, hay còn gọi là Ngũ Lộ, ngoại trừ Vọng Thiên Nhai thì đây là tập hợp tất cả những lực lượng cường đại nhất ở Phật Tiên Nhất Thủy.

Mà mười ba quốc, là lực lượng những cỡ thế lực nhỏ, chiếm cứ địa thế, những quốc gia này vây quanh thân Vọng Thiên Nhai.

Ngũ Lộ, mười ba quốc phát binh tiến đánh Vọng Thiên Nhai.

Đây là cơ hồ đem tất cả thế lực ở Phật Tiên Nhất Thủy hủy bỏ Vọng Thiên Nhai, tất cả các quốc gia từ lớn đến nhỏ đều vây công Vọng Thiên Nhai.

Vọng Thiên Nhai bị tứ phía vây đánh, tình thế nguy hiểm dị thường.

Lạc Vũ đọc nhanh như gió, nghiêng răng nghe khanh khách.

“Sao có thể lại như vậy?” Lạc Vũ nắm chặt nắm đấm.

Ở Phật Tiên Nhất Thủy, Vọng Thiên Nhai không phải là một nước nhỏ yếu bình thường, đó là một trong hai thế lực lớn nhất cùng với Phạm Thiên Các.

Với thế lực như vậy, với thực lực như vậy, đâu phải thế lực khác muốn tấn công là tấn công được đâu.

Nếu dám liều lĩnh như thế, sợ rằng Phật Tiên Nhất Thủy đã sớm tẩy trừ đi tất cả, cũng không phải là thế cục như bây giờ.

Tại sao ngay lúc này bọn họ lại đột nhiên làm ra hành động như vậy, cơ hồ chỉ mới qua có một, hai tháng, lại đột nhiên tập hợp lại tấn công, này... Này...

Chau mày, thanh âm Hoàng Vũ rất trầm: “Là Đế Phạm Thiên lên tiếng kêu gọi.”

Lập tức, Hoàng Vũ rõ ràng báo lại tin tức nghe ngóng được mấy ngày nay, nhất ngữ nhất thập nói hết với Lạc Vũ.

Đế Phạm Thiên này quả thật là một nhân vật lợi hại.

Thừa cơ trong nội bộ Vọng Thiên Nhai, Vân Thí Thiên và Vân Khung đều bị thương nặng, biểu hiện bên ngoài của hắn là không có động tác nào, nhưng trên thực tế lợi dụng việc hắn bị Tiểu Ngân đánh bị trọng thương.

Hắn dám nói rằng Vọng Thiên Nhai và thế lực khác đã kết thành đồng minh rồi.

Ở Phật Tiên Nhất Thủy ai mà không muốn làm lão đại, ai mà không muốn siêu việt hơn cả Vọng Thiên Nhai và Phạm Thiên Các để trở thành chúa tể Vọng Xuyên đại lục.

Lúc này dường như đây là một cơ hội tốt, Vọng Thiên quân vương bị trọng thương, triều chính sẽ khó bề yên ổn, tiền nhiệm chính vương lại là sinh tử không biết, Vọng Thiên Nhai là một mảnh đại loạn. (*Vân Khung)

Lúc này không tập hợp lại tấn công thì phải chờ đến lúc nào đây.

Bởi vậy, cũng không biết Đế Phạm Thiên hứa hẹn những gì với mười ba quốc, hoặc là kết thành quan hệ đồng minh thân thiết.

Dù sao, đột nhiên trong một đêm tất cả bọn họ đã phát binh ý muốn tấn công Vọng Thiên Nhai.

Một kiếm chỉ mũi tấn công về phía Vân Thí Thiên, hoàn toàn không có một chút dấu hiệu, hoàn toàn không để cho Vọng Thiên Nhai có thời gian chuẩn bị.

Phật Tiên Nhất Thủy, toàn diện công phạt Vọng Thiên Nhai.

Trong nháy mắt, tin tức này làm khiếp sợ cả đại lục.

Ngoài cửa sổ gió lạnh lạnh liệt, cũng không lạnh bằng trái tim băng giá trong lòng Lạc Vũ.

Thế lực của Vọng Thiên Nhai có hùng hậu đến cỡ nào, võ công có cao cường đến cỡ nào, chỉ với thực lực của một quốc gia mà đối kháng chống lại cả Phật Tiên Nhất Thủy, làm sao còn con đường sống, làm sao còn có phần thắng.

“Đáng chết, thật đáng chết.” Nắm tay rằng rắc rung động, đôi mắt Lạc Vũ đã trở nên đỏ lên một mảnh.

Đây là tai họa do nàng để lại.

Nếu cha mẹ nàng không làm ra một hồi ngộ sát, nếu không trúng bẫy của Đế Phạm Thiên, lúc này Vọng Thiên Nhai tuyệt đối sẽ không bị động bị bao vây như vậy.

Tuyệt đối sẽ không bởi vì biết được Vân Thĩ Thiên bị trọng thương, Vọng Thiên Nhai quần long vô thủ, mà xảy ra tình thế tiến hành bao vây tiêu diệt. (*~ như rắn mất đầu, không có phương hướng, không có người dẫn dắt)

Đều là bởi vì nàng, đều là bởi vì nàng mà làm thế cục trở nên loạn như thế này.

“Vũ nhi.” Khắp phòng, không khí trở nên áp lực làm cho người ta cơ hồ không thở nổi, Quân Vân và Phi Yên chạy lại đây.

Nhìn trong đại sảnh, Lạc Vũ đứng đó phần nộ, Quân Vân cũng không nói những lời dư thừa, chỉ bước nhanh đến bên người Lạc Vũ: “Cái gì ta cũng nghe lời người.”

Cái gì cũng nghe nàng.

Bởi vì bọn họ mà Vọng Thiên Nhai phải đối mặt với cục diện như bây giờ, là lỗi của bọn họ.

Ngay lúc đó, chính vì bọn họ phó thác đạo hỏa, tạo nên rắc rối. (~hành động châm thêm lửa, thổi thêm gió)

Những chuyện này đã không cách nào quay đầu lại để sửa chữa, nhưng bọn họ vẫn có thể bù lại, tuyệt đối nguyện ý dâng cả tánh mạng vì nữ nhi mà đền bù sai lầm của mình.

Lạc Vũ quay đầu lại, nhìn vẻ mặt kiên quyết của cha mẹ, răng nanh cắn chặt, thật sâu hít vào một hơi, đè xuống trong lòng khiếp sợ và phần nộ. (*không phải tỷ ấy giận cha mẹ đâu nhé)

“Không cần, việc này nữ nhi sẽ xử lý, cha mẹ không cần để ý tới.”

“Vũ nhi.”

“Cha, nương, yên tâm, Vũ nhi biết rõ ý tứ của các ngài, nếu lúc nào cần các ngài ra mặt, nữ nhi sẽ sắp xếp.”

Quân Vân và Phi Yên nghe vậy nhìn nhau liếc mắt một cái, bọn họ cũng không bắt buộc Lạc Vũ, chỉ gật đầu, xoay người đứng ở bên cạnh.

“Lạc Vũ, chuyện này...”

“Ta muốn đi.”

Hoàng Vũ nhìn ánh mắt kiên quyết của Lạc Vũ, cùng với nàng cắt ngang lời hấn nói, có chút nhú mi.

Hắn biết Lạc Vũ tuyệt đối sẽ nói như vậy, bởi vậy hắn cân nhắc thật lâu, mới quyết định không giấu diếm Lạc Vũ tin tức này, để cho nàng biết hết những tình cảnh phát sinh của Vọng Thiên Nhai.

Không có phản đối quyết định của Lạc Vũ, cũng không có ngăn trở, sau khi thật sâu nhắm mắt và chau mày, Hoàng Vũ mới trầm giọng nói: “Thế lực bây giờ của chúng ta còn chưa đủ để liều mạng với Phạm Thiên Các.”

Cơ hồ không thể đánh ngang tay với Phạm Thiên Các, đừng nói chi đến đối kháng tất cả thế lực cực mạnh ở Phật Tiên Nhất Thủy.

Này, bọn họ hoàn toàn không có phần thắng.

“Cũng không nhất định sẽ như vậy.” Hoàn toàn không có phần thắng, điều này cũng chưa chắc, Lạc Vũ quay đầu chậm rãi chống lại đôi mắt Đông Thiên Vương vẫn đứng phía sau không nói chuyện.

Đông Thiên Vương vốn vểnh tai lắng nghe Lạc Vũ và Hoàng Vũ nói chuyện với nhau.

Lúc này, thấy Lạc Vũ đột nhiên xoay người nhìn hắn, trong mắt khẽ chớp động, đã hiểu rõ ý tứ của Lạc Vũ.

Hắn lập tức giương môi cười tà, mở miệng nói: “Phật Tiên Nhất Thủy, Phạm Thiên Các, Vọng Thiên Nhai, Hỏa Ma chúng ta vốn mặc kệ chuyện của khu vực khác, nhưng cũng không có nghĩa là ta chưa từng nghe nói qua hai thế lực lớn này.

Lạc Vũ, cũng không phải ta muốn nói xui, nhưng hai cỗ thế lực này có chút lớn hơn Đông Thiên ta.

Muốn ta giúp người, thù lao này cũng sẽ không thấp.”

Một từ trúng ngay ý nghĩ của Lạc Vũ, Đông Thiên Vương vốn là “người đã luyện thành tinh” mà.

Mà Hỏa Ma và Phật Tiên Nhất Thủy là tình trạng vương không gặp vương, mặc hai bên dù vốn là hàng xóm, nhưng ai cũng không can thiệp chuyện của ai.

Phật Tiên Nhất Thủy bị náo loạn, sắp bị phân chia lại thế lực một lần nữa. Hỏa Ma, Đông Thiên của hắn còn mừng rỡ ngồi một bên xem náo nhiệt nữa đây. Hoàn toàn mặc kệ chuyện của bọn họ, Đông Thiên cũng không chiếm được chỗ tốt, cũng không có chỗ hỏng.

Bây giờ, Lạc Vũ muốn hắn hỗ trợ, ha ha...

“Thù lao có thể thương lượng.” Lạc Vũ hít sâu một hơi, đem tất cả vôi vàng xao động đặt vào sâu trong lòng, thần thái khôi phục trầm ổn.

Một người một ngựa đi đánh không thể giúp được Vân Thí Thiên, ngược lại chẳng khác nào chính mình giống như là đi tìm chết.

Nàng sẽ không làm những chuyện liên lụy người khác, cũng không để người khác bị liên lụy bởi chuyện của mình.

Muốn đi, cho dù không thể ngăn cơn sóng dữ, cũng phải đánh ra một kích liên trúng mới được.

“Tốt, thế lực của người tại Phật Tiên Nhất Thủy sẽ thuộc về ta, còn nữa, gả cho ta làm phu nhân.” Đông Thiên Vương cười vạn phần tà khí.

“Ta không có thế lực tại Phật Tiên Nhất Thủy, ta là đi giúp người.” Lạc Vũ cau mày.

Đông Thiên Vương nghe vậy nhướng mi: “Người quan tâm đến Vọng Thiên Nhai như vậy, ta còn tưởng rằng Vọng Thiên Nhai có dính dáng đến thế lực của người, nếu không có cũng được.

Con người của ta nói được làm được, nếu người đáp ứng điều thứ 2 của ta, ta lập tức sắp xếp cho người.”

“Vũ nhi?” Đông Thiên Vương cười tà vừa nói hết, bên cạnh, Quân Vân kinh ngạc kêu lên một tiếng.

Lấy Lạc Vũ, muốn Vũ nhi nhà bọn họ gả cho hắn?

Đây là chuyện gì xảy ra, Vũ nhi không phải có tình cảm với Vân Thí Thiên sao?

Lạc Vũ nhìn vẻ mặt cười tà của Đông Thiên Vương, chậm rãi vuốt một chút mặt tén bị nàng xiết chặt làm cho nhăn nhó, rất trầm rất chậm nói: “Phật Tiên Nhất Thủy vây công Vọng Thiên Nhai vốn là đường lang.

Lấy Vọng Thiên Nhai làm trung tâm, chính là thiên, như vậy Đông Thiên có phải hay không muốn làm hoàng tước, có muốn được lợi hay không, ta đã cung cấp tin tức cho người rồi, người có làm hay không và được đến bao nhiêu lợi lộc, chính người đã rõ trong lòng.

Đông Thiên Vương, lúc này đây nếu người ra tay giúp ta, ta sẽ nợ người một cái nhân tình.

Chỉ cần còn trong phạm vi năng lực của ta, không đi ngược lại tâm ý của ta, ta sẽ dốc hết toàn lực báo đáp người.”

Nói đến đây, khí tức trầm ổn của Lạc Vũ đột nhiên biến đổi trở nên sắc bén lên, hai mắt híp lại nhìn Đông Thiên Vương nói: “Nếu người không giúp, ta cũng không có gì để nói.

Bất quá, nếu sau khi người biết tin tức này, mà ở sau lưng ta đâm ta một đao, Đông Thiên Vương, như vậy người đừng trách ta không nhắc nhở người.”

Một vừa dứt, Lạc Vũ đột nhiên ôm lấy Tiểu Hồng, lạnh lùng nói: “Tiểu Hồng, đi tìm Tiểu Ngân, ta cần nó giúp đỡ.

Còn có, nói cho nó, nếu là Đông Thiên xuất ra thủ đoạn đối phó sau lưng ta, nguy hại đến ta, trước tiên ta cần một nhóm tiểu đệ của nó, diệt đi Đông Thiên cho ta, một người không để lại.”

Tiếng xé gió trầm như băng, sắc bén cực kỳ.

Một lời vừa dứt, bàn tay Lạc Vũ ném đi, chỉ thấy hồng quang chợt lóe.

Trong nháy mắt Tiểu Hồng đã lặn vào trong hòn đá dưới đất, không thấy thân ảnh nó nữa rồi.

Nhanh đến nỗi Đông Thiên Vương còn không kịp làm ra bất kỳ phản ứng gì.

Trong đại sảnh nháy mắt đã có một chút yên tĩnh bức người.

Tĩnh lặng cơ hồ làm cho người ta không dám hô hấp.

“Lạc Vũ, người uy hiếp ta?” Hai tay Đông Thiên Vương ôm ngực, chậm rãi vuốt cằm nhìn Lạc Vũ.

“Không, cả một đoạn đường đi cùng nhau, ta xem người là gì, trong lòng người đều biết.” Lạc Vũ trầm mặt nhìn Đông Thiên Vương, chậm rãi nói.

“Ta xem người là bằng hữu, là huynh đệ, cho nên tất cả những chuyện của ta bên này, ta cũng không kiêng kị, giấu diếm người, cho dù Tiểu Ngân có thân phận kinh người như thế, ta cũng chưa hề nghĩ sẽ biến Đông Thiên trở thành của ta.

Chỉ là lúc này đây, ta không thể lưu lại bất cứ hậu hoạn gì, ta không thể thua.”

Lời nói trầm lắng vừa hạ xuống, Lạc Vũ đột nhiên vươn tay đưa lên mái tóc dài đang được bó cao trên đầu, lấy xuống búi tóc giả, lộ ra mái tóc thật vốn có.

“Người là nữ tử?” Đông Thiên Vương cả kinh, vạn phần kinh ngạc nhìn Lạc Vũ.

Cư nhiên vốn là nữ, có lầm hay không?

Hắn cư nhiên có lúc nhìn không ra?

Đông Thiên Vương vuốt vuốt hai tròng mắt, mày có chút cau lại, thủ đoạn ẩn dấu thật tinh, cư nhiên ngay cả hắn cũng chưa từng nhìn ra chân tướng.

Nhìn Lạc Vũ là một thân nữ tử, thần sắc tà mị trong mắt Đông Thiên Vương chậm rãi trầm xuống.

Là nam hay nữ, đối với hắn đều không sao cả, miễn sao đều là Lạc Vũ là tốt rồi.

Bất quá, lúc này Lạc Vũ đột nhiên lộ ra hình dạng thật...

“Người muốn đi cứu ai?” Thanh âm Đông Thiên Vương trầm lắng.

“Trượng phu của ta, Vân Thí Thiên.” Thanh âm leng keng hữu lực rơi xuống đất, Lạc Vũ nhìn Đông Thiên Vương.

Nàng biết Đông Thiên Vương có cảm tình với nàng, cũng đã rất nhiều lần nàng nói với hắn, nàng có người mà mình thích, nhưng hắn lại không để ở trong lòng.

Mà lúc này đây, nàng không thể không nói rõ ràng.

Nàng không muốn lợi dụng Đông Thiên Vương.

Cũng không muốn cuối cùng khi Đông Thiên Vương biết, sẽ phản lại đối phó nàng, làm rối loạn tính toán của nàng.

Đông Thiên Vương này, tà tính cực kỳ, ai cũng không thể hủy đi ý nghĩ của hắn, cũng không ai có thể biết được ý tứ của hắn.

Nếu hấn giận dữ hoặc là nhằm vào đối phó Vân Thí Thiên, như vậy chẳng khác làm cho Vọng Thiên Nhai có thêm một đại địch, như vậy còn có thể giúp ích gì được nữa.

Cho nên, Lạc Vũ nàng, không thể đánh cuộc, cũng không muốn đánh cuộc.

“Người vẫn chưa lập gia đình.” Đông Thiên Vương nghe vậy mắt trầm xuống, từ trên xuống dưới đánh giá Lạc Vũ liếc mắt một cái, trầm giọng nói.

Bộ dạng 14 tuổi của Lạc Vũ, hoàn toàn không có tư thái của một phụ nhân. (*phụ nữ đã có chồng)

“Hắn vị hôn phu của ta, đời này ta chỉ gả cho hắn.” Lạc Vũ nhìn Đông Thiên Vương liếc mắt một cái, sau đó xoay người, bắt đầu phân phó công việc cho Hoàng Vũ.

Trung Võ Môn mặc dù phát triển rất nhanh, nhưng những người có thể dùng lại rất ít.

Lúc này đây đi vào Phật Tiên Nhất Thủy, nàng phải cực kỳ thận trọng.

Đông Thiên Vương đứng sừng sững trong đại sảnh, trong mắt chột lóe mà qua sát khí.

Vọng Thiên Nhai, Vọng Thiên quân vương Vân Thí Thiên, hấn đã nghe nói qua.

Người này là muốn chết, cứ nhiên dám có dũng khí tranh đoạt lão bà với hấn.

Vân Thí Thiên, Vân Thí Thiên, hừ.

Đông Thiên Vương híp mắt lại, vẻ mặt biến ảo khó lường.

Đột nhiên khoe miệng giương lên nở nụ cười tà: “Không phải còn chưa có gả sao, cho dù đã gả rồi, ta cũng có thể đoạt lại.”

Cúi đầu, chống lại Lạc Vũ đang cau mày nhìn qua, Đông Thiên Vương cười: “Ngược lại làm cho ta nổi lên hứng thú rồi, nợ một cái nhân tình sao, được thôi, người nhớ kỹ cho ta.”

Nhìn Đông Thiên Vương đột nhiên đồng ý, lại xoay người đi ra ngoài, đôi mắt Lạc Vũ sáng ngời, đồng thời cao giọng nói: “Đừng có nổi lên tà tâm đó.”

Đông Thiên Vương đưa lưng về phía Lạc Vũ đi hướng ra cửa, nghe vậy, tà khí ngang nhiên phát phát tay với Lạc Vũ.

Tà tâm, chẳng lẽ chưa từng nghe nói qua Đông Thiên Vương hấn vốn là tà sao.

Cả người đều là tà, như vậy trái tim chẳng lẽ lại không tà sao.

Gió đông lạnh liệt, vù vù thổi qua bay lên thiên không.

Đem hết thủy cũng bắt đầu đóng băng, đem thiên địa cũng nhiễm một tầng sương trắng.

Thiên địa lạnh như băng, mà nhân gian nhưng lại cực nóng khó tả.

Không nói đến Lạc Vũ rất nhanh chuẩn bị trên đất Hỏa Ma, hướng về phía Phật Tiên Nhất Thủy mà đến.

Lại nói ngay lúc này, ở Vọng Thiên Nhai.

Tình hình hỗn loạn, mười tám cổ thể lực vây công Vọng Thiên Nhai.

Ngũ Lộ, mười ba quốc, cùng nhau vây công Vọng Thiên Nhai, đây quả thực chính là việc xảy ra lần đầu tiên trong mấy trăm năm qua sau khi các cổ thể lực đã thành hình ổn định tại Phật Tiên Nhất Thủy.

Phong vân rung động, cả hôm nay cũng sương khói cuộn cuộn.

Vọng Thiên Nhai đưa lưng dựa vào Thương Sơn trùng điệp, và ba mặt khác là Đông, Nam, Tây tiếp giáp với các thể lực khác.

Lúc này, ba mặt này đã hoàn toàn bị Ngũ Lộ, mười ba quốc bao vây, cả ngày lẫn đêm không ngừng thay nhau tiến công ba cửa thành lớn ở ba hướng này.

“Giếtttt...”

“Xông lên, xông lên chp bốn tướng...”

Ở mặt biên quan phía đông, lúc này bầu trời âm trầm, những bông tuyết bay bay càng làm nổi bật thêm máu tươi đỏ sẫm trên mặt đất.

Trắng và đỏ đan vào nhau, vốn là một màu thuần khiết, nhưng lúc này lại hết sức dữ tợn.

Các màu đầu khí bay múa trên bầu trời, va chạm dưới mặt đất.

Liếc mắt một cái nhìn không tới điểm cuối của đoàn quân, giống như những con kiến không ngừng tiến tới đợt này lại đến đợt khác, tiến về phía biên quan mặt đông của Vọng Thiên Nhai không ngừng oanh tạc.

Trên bầu trời âm trầm, thập cấp Phi Bằng không ngừng gào thét mà qua.

Chở những người phụ trách công kích biên quan mặt này, là liên quân Mễ Lâm quốc và Tề quốc, từ trên bầu trời không ngừng biên quan trọng yếu của Vọng Thiên Nhai không ngừng công kích từ không trung. (*quân lính kết minh của các cỗ thế lực khác nhau)

Đầu khí ngưng tụ thành một quả cầu mang lực lượng, từ không trung bùng nổ hạ xuống, đánh lên cái chắn phòng hộ vừa được tạo nên của mặt đông Vọng Thiên Nhai.

“Đô Đốc, cái chắn phòng hộ sắp chịu đến cực hạn rồi.”

Trên tường thành, Yến Ngữ, Đô Đốc thứ 2 của Vọng Thiên Nhai, tay cầm 70 vạn binh mã, tọa trấn biên quan mặt phía đông Vọng Thiên Nhai, không ngừng nghe thuộc hạ bẩm báo.

Thình lình xảy ra, hoàn toàn không cho bọn họ cơ hội kịp chuẩn bị, tới quá nhanh rồi, nhanh đến bọn họ chỉ kịp dựng lên cái chắn phòng hộ.

Gương mặt vốn cương nghị, lúc này bao phủ một mảnh tức sát, Yến Ngữ nhìn lướt qua liên quân rậm rạp trước mắt, sắc mặt cực kỳ khó coi.

“Lại mở ra thêm một tầng.”

“Đô Đốc, lại mở ra nữa cũng chỉ là một tầng phòng hộ lần sau cùng.”

Một khi bị công phá, toàn bộ biên thành sẽ bại lộ từ thế công của liên quân.

“Ta biết, mở ra.”

“Vâng.”

Phong khói cuộn cuộn, tiếng kêu kinh thiên động địa.

Vô số quân tình và hiểm cảnh, không ngừng được báo đến kinh đô Vọng Thiên Nhai.

Mặt đồng chém giết rung trời, mà lúc này tình huống bên phía biên quan mặt nam cũng không lạc quan.

Yến Triệt, đại Đô Đốc của Vọng Thiên Nhai, lúc này đang giữ chặt cửa thành, trước mặt phải đối kháng liên quân giữa Ân Tộc và Phùng Thành quốc, phía sau chống lại binh mã của bốn tiểu quốc.

Không phải đối phó với Phi Bằng mạnh mẽ giữa không trung, mà là một đám hắc khí quỷ mị tung bay.

Ân Tộc, vốn giỏi về trận pháp và thân pháp, lại rất có nghiên cứu đối với độc vật.

Lúc này công thành, chỉ thấy một đám độc tố màu đen tung bay giữa không trung, thân pháp xuất quỷ nhập thần không ngừng bay bay ở biên quan phía nam Vọng Thiên Nhai, bao phủ quỷ dị và uy nghiêm.

Ở trong trời đông làm cho người ta không rét mà run.

“Giải được đã điều chế xong chưa?” Đứng trên tường thành cao cao, Yến Triệt vừa nhìn tướng sĩ đang chống đỡ với quân đội quỷ mị của Ân Tộc, vừa trầm giọng nói.

“Đã điều chế xong.”

“Mau, bắn ra ngoài, bao phủ toàn bộ cửa biên quan, không cho phép hắc vụ tiến vào cửa biên quan nửa bước.” Thanh âm Yến Triệt trầm như băng.

“Vâng, thuộc hạ hiểu rõ.”

Hắc vụ đầy trời, mấy chục vạn quân đội ở biên quan phía nam, toàn diện hành động.

Những ai được phân công phòng ngự thì phòng ngự độc, những ai nhận nhiệm vụ chống đỡ thì chống đỡ, một mảnh nghiêm túc và tráng liệt.

Trong màn hắc vụ tràn ngập, khô giáp màu đen và quân đội vây quanh tiến công từ bốn phương.

Ẩn trong sắc thái giết chóc quỷ dị, không giống sự tráng liệt của mặt đông biên quan, nhưng lại im ắng, âm lãnh tàn khốc như rót vào trong xương. Phương này, vốn là sự giết chóc trong im lặng.

Trong liên quân của Ngũ Lộ, bốn lộ chia làm hai thế lực, liên thủ cùng vài quốc gia nhỏ, tấn công biên quan mặt đông và mặt nam Vọng Thiên Nhai.

Mà Phạm Thiên Các, thế lực lớn nhất trong Ngũ Lộ, lại một mình tiến đánh biên quan Lợi Châu, nơi trọng yếu nhất của Vọng Thiên Nhai.

Lợi Châu, khu vực giữa biên cảnh Vọng Thiên Nhai, đi hướng vào trong chính là khu vực phòng hoa của Vọng Thiên Nhai.

Hướng ra ngoài, tiếp giáp với ba cổ thế lực lớn, trong đó có Phạm Thiên Các.

Quả thật chính là nơi tranh giành của các binh gia.

Thậm chí vị trí này còn quan trọng hơn cả hai mặt đông và nam Vọng Thiên Nhai.

Chỉ cần công phá nơi này, như vậy chẳng khác nào mở ra một con đường thẳng tiến đến kinh đô Vọng Thiên Nhai, cũng có nghĩa là kinh đô Vọng Thiên Nhai sắp nắm được trong tay.

Không như mặt đông đánh cho oanh oanh liệt liệt, cũng không như mặt nam quỷ bí mà âm trầm.

Binh mã Phạm Thiên Các, đại khí mà vững vàng, không quyết liệt tiến công, cũng không nôn nóng.

Chỉ là đội ngũ của một thế lực, nhưng so với sự liên thủ của hai mặt kia, càng thêm có lực uy hiếp và sắc bén.

Yến Phi, đệ nhất đại Đô Đốc, đích thân tới tọa trấn tại Lợi Châu.

Gió lạnh nhẹ thổi trên bầu trời Lợi Châu, nương theo phía dưới giống như một cối xay thịt, tiến công hết vòng này đến vòng khác.

Lợi Châu thành, cơ hồ giống như ánh nến lập lờ trong mưa gió, thổi lay lắt.

“Đô Đốc, người xem, là vương kỳ của Phạm Thiên Các chủ.” Đứng vững vàng trên tường thành Lợi Châu, Yến Phi đã vốn lãnh khốc rồi, lúc này lại có thể sánh được với hàn băng ngàn năm. (*cờ đại diện cho người lãnh binh => Các chủ lãnh binh)

Nhường mi, ánh mắt băng lãnh nhìn xuống một đám kịch liệt công thành phía dưới, Yến Phi nhìn về phía xa xa vương kỳ Phạm Thiên Các vạn phần chói mắt.

Đế Phạm Thiên tự mình đến tọa trấn rồi.

Đế Phạm Thiên, giới cho người Đế Phạm Thiên, giới cho Đế Phạm Thiên người a.

Nắm ngón tay gắt gao nắm thành nắm đấm, Yến Phi mắt lạnh nhìn lướt qua thế lực một tiểu quốc bị Đế Phạm Thiên xem như con tốt thí dẫn đi trước.

Lãnh khốc tức sát cực kỳ nói: “Toàn bộ diệt.”

“Vâng.”

Tinh kỳ được phát lên, khí thế Lợi Châu thành dâng lên khôn cùng.

Trong thời tiết băng hàn như thế này, hết sức chói mắt.

Thế lực một tiểu quốc nhỏ nhỏ, cũng dám nghĩ đến việc xúc phạm quyền thế của Vọng Thiên Nhai, cho dù chúng ta không có chuẩn bị, cũng tuyệt đối không phải dám các người có thể động tay động chân được.

Đế Phạm Thiên, nghĩ muốn công phá Lợi Châu của bọn ta, không dễ dàng như vậy.

Gió lạnh traten traten, từ bắc tới nam, thanh âm ô ô thổi qua, trong tiếng hò hét đầy trời, đủ mọi màu sắc dầu khí bốc lên, cùng máu đỏ tươi vẩy ra.

Giống như địa ngục quỷ khóc, nặng nề quanh quẩn trong thiên địa.

Trời đông giá rét, trăng cô tịch, Vọng Thiên Nhai bị vây ba mặt, traten traten chém giết.

Tình báo bay khắp nơi, hướng về những phương khác của Phật Tiên Nhất Thủy, đi về hướng Ngũ Lộ, 13 quốc, hướng về phía Vọng Thiên Nhai.

Bụi bậm thay nhau bay đầy trên bầu trời.

Màn đêm, chậm rãi thay thế ban ngày, ánh lửa giăng khắp nơi, càng phát ra sắc bén bức người.

Kinh đô Vọng Thiên Nhai, lúc này ánh đèn sáng rõ trong nghị chính cung.

“Báo, biên quan mặt đông Yến Ngữ đại đô đốc cấp báo...”

“Báo, biên quan mặt nam Yến Triệt đại đô đốc cấp báo...”

“Báo...”

Liên tiếp bẩm báo, một tiếng tiếp một tiếng vang lên, làm cho đại điện nghị chính cung vốn trầm lạnh uy nghiêm, càng thêm lạnh trầm nghiêm túc.

“Quân vương, Đế Phạm Thiên đã đè ép toàn traten, bên chúng ta...”

Trong đại điện, Phong Vô Tâm hội hợp với Yến Trần, Yến Lâm và các trọng thần, vây quanh Vân Thĩ Thiên, chỉ vào bản đồ không ngừng thương nghị.

“Hiện tại biên quan đã rất khẩn cấp, cần trợ cấp hậu cần quân nhu.” (**cái ăn, cái uống, binh khí, thuốc men,...*)

Hết thấy tới rất vội vàng rồi, không, cũng không thể nói rất vội vàng, đây là bọn chúng đã hợp mưu từ trước.

Nhưng là, trong một khoảng thời gian, toàn bộ Vọng Thiên Nhai đều tập trung vào việc Vân Khung không rõ sinh tử, quân vương Vân Thĩ Thiên bị thương nặng hôn mê.

Bởi vậy, có chút quên phòng ngự.

Mà hậu quả này chính là đột nhiên bị Ngũ Lộ, 13 quốc liên thủ, vây công Vọng Thiên Nhai.

Chỉ trong một đêm, ngọn lửa chiến tranh đã bùng nổ.

“Điều.” Vân Thĩ Thiên ngồi trên vương vị, tóc bạc dưới ánh nến càng thêm sáng ngời, hai tay thu trong tay áo, như một pho tượng sắt thần.

“Vâng, tất cả các vật tư đã được điều động từ kinh đô đến tam quan.” Yến Lâm, nắm giữ tài vật, liên tiếp lên tiếng đáp ứng. (**3 cửa ải biên quan*)

“Nam biên quan cần trợ giúp...”

“Phạm Thiên Các thế tới hung hung tấn công Lợi Châu...”

“Vọng Thiên Nhai chúng ta...”

“Các người hoảng cái gì.” Liên tiếp bối rối bẩm báo, Vân Thĩ Thiên đột nhiên nhướng mày, hét lớn một tiếng.

Không khí khẩn trương trong đại điện nghị chính cung, lập tức lâm vào tĩnh lặng ngẩn ngui.

Tất cả mọi người đều nhắm lại miệng, ngẩng đầu nhìn Vân Thĩ Thiên.

Ánh mắt lạnh như băng đảo qua quần thần trong đại điện, Vân Thí Thiên vẻ mặt tức sát: “Vọng Thiên Nhai ta vốn là như thế nào từng sống tại Phật Tiên Nhất Thủy này? Vốn là như thế nào mới có địa vị như hôm nay?”

“Vốn là đánh ra tới.” Sau khi sửng sốt một chút, Phong Vô Tâm mới trầm giọng nói.

“Đánh ra tới, nếu năm đó chúng ta có thể đạt được đến tay, chẳng lẽ hôm nay chúng ta lại không giữ được trong tay?” Thanh âm sắc bén như tiếng chuông ngân, như sấm sét nổ vang giữa không trung.

Những quần thần đang bối rối, lại càng bị hoảng sợ, nhưng sau khi kinh hách trôi qua cũng đã trầm tĩnh lại.

Đúng vậy, năm đó Vọng Thiên Nhai cũng không phồn thịnh như bây giờ, bọn họ cũng là một đường xông pha ở Phật Tiên Nhất Thủy, đánh ra được giang sơn như hôm nay.

Năm đó khi đó đối mặt với nguy hiểm cũng không sợ, hôm nay, Vọng Thiên Nhai đã có thanh thế như thế này, có sao lại sợ hãi.

Gió đêm lạnh như băng, ngọn đèn dầu chập chờn.

Khắp cung điện không ai trả lời Vân Thí Thiên, nhưng thần sắc lại trầm ổn xuống rất nhiều.

Vân Thí Thiên thấy vậy lạnh lùng gật đầu, đứng bật dậy nói: “Ngũ Lộ, 13 quốc, không sai, thế lực rất mạnh, cơ hồ là thế lực khắp Phật Tiên Nhất Thủy đối kháng với Vọng Thiên Nhai.

Nhưng là, như vậy thì thế nào?

Vọng Thiên Nhai ta là dễ dàng bị công phá như vậy sao?”

Lạnh như băng mà tràn ngập tự tin cuồng vọng quanh quẩn khắp đại điện.

Tóc bạc không gió tự động bay, hai mắt Vân Thí Thiên đảo qua tất cả quần thần trước mặt, mỗi chữ mỗi câu, thanh âm lãnh trầm như băng: “Các người nhớ kỹ một chút cho ta.

Đế Phạm Thiên hấn có thể liên lạc tất cả thế lực tại Phật Tiên Nhất Thủy vây công Vọng Thiên Nhai, bọn chúng dựa vào Vọng Thiên Nhai chưa chuẩn bị, là lợi dụng lúc Vân Thí Thiên ta bị thương nặng không quản lý được Vọng Thiên Nhai, lợi dụng lúc Vọng Thiên Nhai ta quân tâm hỗn loạn.

Cho nên mới có thể thuyết phục được các thế lực khác xuất binh lúc này.

Nhưng là, bây giờ bốn quân có phải hay không bị thương nặng hơn mà không quản lý được?

Vọng Thiên Nhai ta có phải hay không lâm vào một mảnh hỗn loạn?”

“Không phải.” Tiếng hét vang lớn lạnh như băng trong đại điện, quần thần nhất tề cao giọng quát.

“Tốt lắm.” Vân Thí Thiên gật đầu.

“Nếu không phải, chúng ta sợ cái gì? Chúng ta hoảng cái gì?

Hắn Ngũ Lộ, 13 quốc nói liên thủ liên thủ tấn công Vọng Thiên Nhai ta, Vọng Thiên Nhai ta không động tới nhiều thế lực như vậy.

Chẳng lẽ Đế Phạm Thiên hấn nói động là động được hay sao.

Các người đã theo bốn quân lâu như vậy rồi, nếu còn cần bốn quân nhắc nhở các người, bây giờ nhân tiện cứ cho ta.”

Thanh âm sắc bén trầm như nước, sắc bén như gươm.

Trong nháy mắt nghị chính cung rơi vào yên tĩnh, ngay sau đó quần thần xấu hổ: “Chúng thần hổ thẹn.”

Vân Thí Thiên nghe vậy chậm rãi hít vào một hơi, ánh mắt lạnh như băng đảo qua quần thần đang hổ thẹn: “Trận này, có cần bốn quân dạy cho các người nên đánh như thế nào? Phòng ngự như thế nào? Tính toán như thế nào hay không?”

“Không cần.” Một lời vừa dứt, Phong Vô Tâm, Yến Lâm, Yến Trần, vài vị đại tướng, lập tức ngửa đầu rồng to một tiếng.

Phía sau, các đại thần khác cũng theo sát sau đó cao giọng đáp lời.

Vân Thí Thiên vung tay áo, hài lòng gật đầu một cái, lấy lại ý chí chiến đấu ngày xưa, tốt lắm, sau đó trầm giọng nói: “Truyền lệnh Càn Khôn Bát Bộ và Nhị Thập Bát Tinh Túc, đi trước trợ giúp tam quan.

Truyền lời cho tam đại Đô Đốc, bổn quân phái ra toàn bộ cao thủ cho bọn hắn, nếu còn không biết nên làm như thế nào, còn liên tiếp thỉnh cầu trợ giúp.

Như vậy cứ xuống cho ta, bổn quân tự mình đi áp trận.”

“Quân vương bớt giận.” Mãn đại diện quần thần nhất tề cúi đầu.

“Bây giờ, bổn phận của ai người này làm, còn có ai cần bổn quân chỉ dạy làm từng bước như thế nào hay không?” Tóc bạc như tuyết, dung nhan như băng.

Một âm hạ xuống, quần thần trong điện liếc nhau, nhất tề tụ cùng một chỗ, rất nhanh ẩn theo nhiệm vụ từng người phân công với nhau.

Bọn họ vốn là theo Vân Thí Thiên đánh ra đạt được thiên hạ, phải làm cái gì, nên làm như thế nào, biết rõ nhất thanh nhệ sở.

Lúc này hoảng sợ bối rối vì tất cả thế lực Phật Tiên Nhất Thủy vây công Vọng Thiên Nhai, ngay sau đó bị Vân Thí Thiên dẫn thông tư tưởng.

Đều tự phục hồi tinh thần lại, tự nhiên không cần phải có người chỉ dạy nên làm gì.

Vân Thí Thiên thấy vậy âm thầm gật đầu, lập tức nói với Phong Vô Tâm: “Phong Vô Tâm, nơi này giao cho người tọa trấn chỉ huy.”

Phong Vô Tâm nghe vậy nhú mày: “Quân vương muốn đi Lợi Châu?”

Vân Thí Thiên gật đầu, Lợi Châu rất máu chốt, chỉ sợ Yến Phi không phải là đối thủ của Đế Phạm Thiên, cho nên hắn phải tự mình đi áp trận.

“Không ổn, quân vương, Ngũ Lộ, 13 quốc, Ngũ Lộ đã ra, trong 13 nước có 7 nước không có động tĩnh gì, ta sợ rằng...”

Phong Vô Tâm chau mày chỉ chỉ Thương Sơn trùng điệp phía sau lưng Vọng Thiên Nhai.

Trận vây công này, sợ rằng Đế Phạm Thiên còn chưa có ra sát chiêu.

95. Chương 95

Vân Thí Thiên nhìn thủ thế của Phong Vô Tâm, trong mắt chột lóe mà qua sát khí.

Lạnh lùng gật đầu: “Nhất định là bọn chúng đang tìm mọi cách đối phó chúng ta.”

Ở ba mặt của Vọng Thiên Nhai tiếp giáp với các quốc gia khác, chỉ có sau lưng là dựa vào dãy núi trùng điệp, không có con đường có thể đi tới.

Bởi vậy, lúc này Ngũ Lộ và 13 quốc đang bao vây muốn đến tiêu diệt, chỉ chừa lại phía sau lưng là chưa kịp vây công.

Bất quá, Đế Phạm Thiên là ai.

Người khác không biết hắn, chẳng lẽ ta cũng không biết luôn sao, người ta cho rằng không thể đi qua, hắn chắc chắn sẽ tìm mọi cách để đi qua cho bằng được.

7 nước còn lại chưa thấy tăm hơi đâu cả, sợ rằng bọn họ là đang tính toán xuất phát tấn công từ dãy núi phía sau lưng Vọng Thiên Nhai.

“Vậy quân vương, người...” Phong Vô Tâm nghe Vân Thí Thiên khẳng định như thế, nhưng lại còn muốn đi Lợi Châu, không khỏi nhú mày thật sâu.

Ba mặt Vọng Thiên Nhai đã bị bao vây bởi quân địch, nếu phía sau lưng lại bị Đế Phạm Thiên để ý, như vậy hậu quả...

Lúc này nếu quân vương không tọa trấn tại kinh đô Vọng Thiên Nhai, lại còn đi Lợi Châu, này...

“Chính là bởi vì biết, cho nên phải đi.” Vân Thí Thiên sắc bén, lạnh lùng lên tiếng, trong mắt hiện lên nồng nặc sát khí.

“Chờ bọn họ đến tấn công từ sau lưng, khi đó đã chậm rồi.”

Tay áo bào phất một cái, Vân Thí Thiên xoay người đi về hướng ngoài điện.

Bóng đêm đen nhánh, tóc bạc như tuyết.

Trong nháy mắt Phong Vô Tâm đã hiểu rõ ý tứ của Vân Thí Thiên.

Nếu chỉ ngồi chờ Ngũ Lộ, 13 quốc bao vây từ phía tiêu diệt, khi đó, cho dù Vọng Thiên Nhai có thực lực thông thiên, chỉ sợ cũng đã lâm vào họa diệt quốc.

Mà bây giờ, thừa dịp 7 nước còn chưa kịp đến phía sau lưng, quân vương cùng với tam quan phối hợp đánh lui hoặc giữ vững biên quan.

Đến lúc đó, mới có thực lực quay đầu đối phó 7 nước đánh từ phía sau.

Nếu không, cái gì cũng đều đã chậm.

Hung hăng nắm lại bàn tay, Phong Vô Tâm cũng không lại ngăn cản Vân Thí Thiên rời đi.

Tình hình của Vọng Thiên Nhai lúc này, mặc dù mới vừa rồi Vân Thí Thiên nói nghe rất dễ dàng.

Nhưng là, trong tâm lý bọn họ đều rất rõ, đây đã đến tình cảnh sống chết trước mắt rồi.

Ba mặt quân địch bao vây tiêu diệt, khoảng chừng đến gần 400 vạn binh mã.

Thực lực này quả thực so với Vọng Thiên Nhai là khác biệt một trời một vực.

Bị hủy diệt hay là thành công, mấu chốt xảy ra chỉ trong khoảnh khắc.

Một bước đi sai, như vậy cả bàn cờ đều thua.

Lúc này bọn họ không có thể lực bằng liên quân, cũng không thể ngồi chờ chết, chỉ có thể liều mạng.

Vào đông, buổi chiều gió lạnh vù vù thổi qua vương cung tinh xảo trong kinh đô Vọng Thiên Nhai, rét lạnh dị thường.

Năm rồi, Vọng Thiên Nhai chưa từng cảm thụ qua trời đông giá rét.

Năm nay, rốt cục đã cảm giác được rét lạnh đến kinh người.

Ngọn đèn dầu sáng rõ, không ngừng lui tới.

Kinh đô Vọng Thiên Nhai, không một ai có thể an giấc ngủ.

Mà lúc này đóng quân ở biên quan Lợi Châu, dù bận bịu nhưng Đế Phạm Thiên vẫn ung dung.

Trăng tròn nhô lên cao, đỉnh thủy tạ vẫn như trước.

Một vò rượu nấu, hai cái chén ngọc, đối nguyệt mà ẩm, nhàn nhã vạn phần.

“Trước trận đại chiến, tâm tình của Phạm Thiên các chủ tốt quá nha.” Phật Quân Vương cầm chén rượu trong tay, tựa vào ghế đá nhìn Đế Phạm Thiên.

Đế Phạm Thiên nhàn nhã nhấp một ngụm rượu trong chén, mỉm cười nói: “Chẳng lẽ tâm tình của Phật Quân Vương không tốt sao?”

Phật Quân Vương vừa nghe cũng cười lên một chút, nhướn mày nói: “Cũng như bình thường thôi, không tính là tốt, tên Vân Thí Thiên kia mạnh đến mức nào, trong lòng ta và người đều rõ.”

Lúc này đây, Ngũ Lộ và 13 quốc vây công tiêu diệt hần, mặc dù nắm chắc thành công đến 9 phần, nhưng một khi thành công chưa đạt trong tay, ta cũng không muốn cao hứng quá sớm.”

Đế Phạm Thiên nghe vậy ưu nhã cười, chậm rãi gật đầu nói: “Phật Quân Vương quả nhiên cẩn trọng.”

“Chẳng lẽ Phạm Thiên các chủ người không thận trọng sao?” Phật Quân Vương nhìn thoáng qua Đế Phạm Thiên: “Bình mã đã sẵn sàng, nhưng lại chỉ muốn tạo nên áp lực, phái ra các nước nhỏ tấn công trước.”

Phạm Thiên các chủ, đừng lãng phí cơ hội tốt đẹp này, đến lúc đó nếu việc này không thành, chúng ta sẽ chất vấn người rồi.”

Đế Phạm Thiên nghe vậy nhất thời nở nụ cười, quơ quơ chén rượu trong tay.

Tươi cười này giống như tất cả mọi việc đã được tính trước đâu vào đấy rồi.

“Sẽ không không thành công được.”

Ngửa đầu uống cạn chén rượu, Đế Phạm Thiên giơ lên chén rượu trước mặt Phật Quân Vương, chắc nịch nói.

“Ác, người khẳng định như thế? Nhưng ta nghe nói sáng hôm nay Vân Thí Thiên đã tỉnh lại rồi.” Hai mắt Phật Quân Vương tập trung nhìn vào Đế Phạm Thiên.

Vân Thí Thiên hôn mê bất tỉnh, mặc dù bề ngoài thấy Vọng Thiên Nhai rất điềm tĩnh, kì thực trong nội bộ là một mảnh hỗn loạn, và đây cũng là điều kiện tiên quyết của lần xuất binh này của bọn họ.

Mà bây giờ lại thu được tin tức Vân Thí Thiên đã tỉnh lại.

Đế Phạm Thiên nghe vậy chậm rãi cười: “Tỉnh dậy mới tốt, không tỉnh, ngược lại mới không đúng.”

“Sao lại nói như vậy?” Phật Quân Vương ngồi thẳng người lại hỏi.

Đế Phạm Thiên thấy vậy nhìn thoáng qua Phật Quân Vương.

Sau khi tự rót, tự uống một chén rượu, mới chậm rãi nói: “Nếu không tỉnh lại, cái đám Phong Vô Tâm sẽ đoàn kết một lòng, muốn bảo đảm hoàn toàn cho an nguy của Vân Thí Thiên.

Tuy cũng sẽ có những người đặt câu hỏi, nhưng cả đám người Phong Vô Tâm dốc hết sức kèm chế tin tức xấu lọt ra ngoài, Vọng Thiên Nhai cũng sẽ không lập tức bị hủy được.

Đặc biệt ngay lúc ta và người tấn công tới kinh đô, Vọng Thiên Nhai có một đặc tính là càng gặp cường địch sẽ càng mạnh mẽ lên, điểm này ta và người đều hiểu rõ.

Bất quá, bây giờ Vân Thí Thiên đã tỉnh dậy, Vọng Thiên Nhai sẽ là một mảnh vui mừng khôn xiết.

Mà y theo tính cách của Vân Thí Thiên và với cục diện như bây giờ, chắc chắn hần sẽ không thể nào ngồi yên tại kinh đô, hần sẽ đích thân đến Lợi Châu.”

Nói đến đây, Đế Phạm Thiên cầm cái chén chơi đùa trong tay, trong mắt hiện lên vẻ tươi cười ác liệt.

“Nội thương của hần rất nặng, cho dù lúc này tỉnh dậy, tự mình đến đây tọa trấn, người nói xem...”

Đầu ngón tay nhẹ nhàng dạo qua một vòng trên vành chén ngọc, Đế Phạm Thiên giương mắt nhìn Phật Quân Vương ở phía đối diện, thản nhiên nở nụ cười.

Nhân tình của Phật Quân Vương liền sáng lên: “Ý của người là, dụ hần đi ra, lúc đó...”

Nói cũng không hết lời, Phật Quân Vương chỉ làm một động tác như khứa đứt cổ.

“Vọng Thiên quân vương ầm ầm ngã xuống trước mắt quân lính, tin tức này sẽ không có bất kỳ ai có thể kèm chế được.” Đế Phạm Thiên nâng chén giữa đầu ngón trắng sáng, ung dung nói.

“Đúng vậy, sao ta lại không nghĩ đến điểm này nhỉ.” Phật Quân Vương nghe thấy Đế Phạm Thiên nói, hai mắt chuyển động, hung hăng đánh “đét” lên đùi một cái, hưng phấn nói.

Nếu Vân Thí Thiên vẫn hôn mê bất tỉnh, thì phải ở lại trong kinh đô Vọng Thiên Nhai.

Mà kinh đô Vọng Thiên Nhai lại có cao thủ nhiều như mây, muốn giết hần, quả thực chính là khó như lên trời.

Mà bây giờ, hần tỉnh dậy, như vậy cục diện đã không phải như vậy rồi.

Hần ra kinh đô, các cao thủ bên người cũng đã bị phái ra tọa trấn ở tứ phương, cũng không còn tại bên cạnh hần, thêm vào đó hần bị thương chưa lành không thể ra tay, như vậy muốn giết hần sẽ dễ như trở bàn tay thôi.

Vọng Thiên quân vương ngã xuống trước mắt bao người, tinh thần cột trụ một khi ngã xuống, dân tâm của Vọng Thiên Nhai cũng sẽ mất, đến lúc đó không sụp đổ, bại lộ mới là lạ.

Khi đó, cần gì phải hung mãnh tấn công, cần gì phải bao vây tiêu diệt.

Vọng Thiên Nhai, lúc đó sẽ như một con cá nằm trên thớt, tùy ý người ta gọt dao chém.

“Tạo thanh thế lớn như vậy, chỉ vì một ván này, Phạm Thiên các chủ.” Phật Quân Vương hướng Đế Phạm Thiên giơ lên một ngón tay cái.

Đế Phạm Thiên nhìn thoáng qua, cười phe phẩy tay: “Đi đem những lời này của ta truyền đến trong tay các thế lực khác, đề ngừa đến lúc thấy Vân Thí Thiên xuất hiện bọn họ sẽ loạn chân, loạn tay.

Chúng ta chờ chính là hần đi ra.

Công, công không được thì giết. (*tấn công)

Giết, giết không được lại công.

Quyền chủ động, toàn bộ nằm trong tay chúng ta, Vân Thí Thiên của Vọng Thiên Nhai chỉ là một con hổ bằng giấy không có chút nào uy hiếp, nhớ kỹ.”

“Tốt, ta đi truyền những lời này cho người.” Phật Quân Vương hưng phấn nói, sau đó xoay người ra khỏi nhà thủy tạ, bước nhanh mà đi.

Lúc bắt đầu hần còn có chút nghi hoặc, lúc này đây đã không còn bất cứ nghi vấn gì rồi.

Lúc này đây, bọn họ muốn nắm trọn toàn bộ Vọng Thiên Nhai.

Gió mát bất chợt nổi lên, trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Ngồi ở trong đình thủy tạ, Đế Phạm Thiên chậm rãi nhắm nháp rượu.

Khí chất tao nhã lịch sự, áo bào trắng nhẹ tung bay, giống như thiên thần ôn nhu mà đại khí.

Bàn tay chậm rãi cầm lên chén rượu, Đế Phạm Thiên nhấp một cái, cười nhẹ, tự nhủ: “Người hiểu rõ nhất chính mình thủy chung là địch nhân.

Vân Thí Thiên, không biết người có nhìn ra kế sách này của ta hay không.”

Một vừa dứt, Đế Phạm Thiên lại đột nhiên mỉm cười ngẩng đầu lên: “Bất quá, có nhìn ra được hay không cũng không quan trọng, một ván này không phải do người định đoạt.”

Rượu sòng sánh trong chén, nhưng lại phiếm hàn quang.

“Diệt Vọng Thiên Nhai của người, bản thân ta muốn nhìn xem người và Lạc Vũ sẽ có kết cục gì.”

Gió lạnh nổi lên, vù vù mà qua.

Đình thủy tạ hiu quạnh, băng hàn tận xương.

Trời vào đông, vốn càng thêm rét lạnh.

Gió nổi cuộn cuộn, sát khí bốc lên.

Ngay lúc này, Vọng Thiên quân vương đã đến tọa trấn tại Lợi Châu.

Tin tức này truyền ra, làm cho này những tướng sĩ, những thần dân nơi biên quan, vẫn luôn pha trộn cảm xúc giữa hưng phấn và sầu lo. Hưng phấn vì quân vương bọn họ đã đến, sầu lo vì quân vương họ vẫn chưa trị dứt nội thương.

Có quân vương của bọn ở đây, bọn họ còn sợ gì, ngại gì.

Chống lại tất cả binh mã tấn công, ức hiếp Vọng Thiên Nhai của bọn họ.

Dám đến cướp đất đai và thành trì của bọn họ, là phải trả giá đại giới.

Gió lạnh vù vù bay múa, Vọng Thiên Nhai lại trong tình cảnh dầu sôi lửa bỏng, huyết tinh đầy trời.

Ở ba nơi biên quan, vang lên tiếng chém giết đinh tai nhức óc, cơ hồ muốn phá lũng bầu trời.

Hai quân đối kháng nhau, các màu máu khí tung bay, xông ra chém giết.

Trong một màn máu tươi rơi, ma thú bị kích thích càng trở nên hung ác, tru lên, gào thét, rít gào.

Móng vuốt sắc bén xé rách thân thể đối thủ, lực lượng cường hãn va chạm giữa không trung.

Máu tươi vẩy ra trên mặt đất, cùng bông tuyết băng hàn hòa thành một thể, lắng đọng trong tro bụi.

Màu hồng ngày càng dày đặc.

Mùi máu tươi bay lên, không khí tràn ngập mùi tanh của máu tươi.

Ngũ Lộ, 13 quốc vây công Vọng Thiên Nhai, tin tức này nhanh chóng truyền khắp các ngõ ngách Phật Tiên Nhất Thủy.

Cả Phật Tiên Nhất Thủy, thậm chí các nước láng giềng xung quanh cũng mở to hai tròng mắt theo dõi trận bao vây tiêu diệt khiếp sợ thiên hạ này.

Gió bắt chợt nổi lên, núi sông rung chuyển.

“Mau.”

Ngay lúc tình hình rung chuyển này, đoàn người cỡi ngựa sừng sững chạy vội như bay về hướng Phỉ Lâm tiểu quốc.

Phỉ Lâm tiểu quốc gần với phía nam Vọng Thiên Nhai, là nước láng giềng của Vọng Thiên Nhai, là một trong 13 quốc tham gia tấn công lần này.

Không trung bị kiểm soát ngay khi tới gần khu vực 13 tiểu quốc vây công Vọng Thiên Nhai.

Trên bầu trời, loan điểu Phi Bằng thành quần kết đội bay quanh quần tuần tra.

Lúc này nếu có bất cứ ma thú bay nào không thuộc thể lực của một trong mười ba tiểu quốc mà tiến vào lãnh thổ không trung của bọn họ, đều sẽ bị giết chết, không có cái nào ngoại lệ.

Bởi vậy, bọn họ không thể dùng ma thú bay trên trời, chỉ có thể chọn mặt đất mà chạy.

Lạc Vũ mặc một thân nam trang, mang theo Hoàng Vũ và một số người của Trung Võ Môn, chạy vội mà đi đến Phỉ Lâm quốc nhanh như thiểm điện.

Lãnh thổ của Phạm Thiên Các rất gần với Hỏa Ma và Đông Thiên. Nhưng Đế Phạm Thiên canh gác rất nghiêm cẩn không thể đi qua đường đó được.

Bởi vậy, Lạc Vũ phải đi bằng đường vòng, không thể gây kinh động đến bọn hắn, muốn động đến bọn hắn phải động thật mạnh vào, nhưng bầu giờ chưa phải lúc.

Không thể để cho Đế Phạm Thiên chú ý.

“Xác định thu được tin tức như vậy?” Lạc Vũ vừa vội vàng chạy, vừa quay đầu gấp giọng hỏi Hoàng Vũ.

Về mặt Hoàng Vũ thận trọng, nghe vậy nhanh chóng gật đầu: “Đúng vậy, đây là tin tức mà Quân Phi tìm hiểu được, tuyệt đối sẽ không sai.”

Năm xưa nghề nghiệp chính của Quân Phi là mua bán tin tức tình báo.

Một phần thủ hạ dưới tay của hắn thì đi theo hắn tiến vào Hỏa Ma, để lại một ít tại Phật Tiên Nhất Thủy tìm hiểu tin tức.

Vốn bất quá là muốn dùng để liên lạc với Lạc Vũ khi cần thiết.

Không ngờ rằng còn chưa kịp dùng để liên lạc với Lạc Vũ, đến bây giờ lại có công dụng như vậy.

Lạc Vũ nghe vậy, mày nhăn lại thật sâu, trong mắt hiện lên tuyệt đối lo lắng, tay giơ lên, bịch một tiếng đánh vào trên mình con ngựa, lại tăng tốc chạy về phía trước.

“Phát tín hiệu, để cho bọn họ chuẩn bị, đêm nay chúng ta nhất định sẽ chạy tới.” Gió mạnh bay qua, thanh âm Lạc Vũ lãnh liệt dị thường.

“Vâng.”

Gió lạnh run, khí tức kinh người.

Ngũ Lộ, 13 quốc vây công Vọng Thiên Nhai, tốc độ đến nhanh kinh hồn, không hề có dấu hiệu báo trước.

Hoàn toàn không cho Vọng Thiên Nhai có bất cứ cơ hội thở dốc nào, một kích trí mạng, Ngũ Lộ, 13 quốc vì muốn tranh thủ thời gian, cũng chưa cho Vọng Thiên Nhai có thời gian chuẩn bị.

Bởi vậy, trong nội bộ Vọng Thiên Nhai, vật chất không ngừng được điều ra từ kinh đô đến bên ngoài dùng.

Mà Ngũ Lộ, 13 quốc sau khi chuẩn bị một ít quân nhu, cũng đang không ngừng vận chuyển từ quốc thổ sang đây, tiến hành bổ sung hoàn thiện hậu cần.

Có rất nhiều vật cần chuyển đến, nhưng vì không để cho Vọng Thiên Nhai nhận ra điểm khác thường, cho nên cũng không mang những thứ này đến trước.

Ngay sau khi chiến sự bùng nổ, mới rất nhanh vận chuyển từ các loại thông đạo đến đây.

Lúc này, Phùng Thành quốc và Ân Tộc liên thủ với nhau, đang vây công phía nam biên quan Vọng Thiên Nhai.

Phùng Thành quốc, không lớn cũng không nhỏ, cũng không có nhiều nhân tài và cao thủ xuất sắc.

Nhưng là, bọn họ vẫn có thể chiếm cứ một thế lực không nhỏ ở Phật Tiên Nhất Thủy có cao thủ nhiều như mây này, lại có thể cùng ăn cùng ngồi với Ân Tộc. (*địa vị ngang hàng)

Đây là dựa vào vương tộc của bọn họ có bản lĩnh khổng chế ong độc.

Tám cấp Độc Vĩ Phong, là trấn quốc chi bảo của bọn hắn. (*tên của một loài ong độc ma thú)

Không biết dùng cái gì huấn luyện mà thành, chỉ nghe lời bọn họ điều khiển, phô thiên cái địa mà đến, hoàn toàn không e ngại cái chấn phòng hộ có cấp bậc cao hơn chúng nó vài bậc. (*thể tới mãnh liệt)

Nơi chúng đi qua không gì có thể cản nổi.

Mà lúc này đây, lại cùng Ân Tộc đồng công, pha trộn với độc tố mà Ân Tộc luyện chế ra, chỉ cần thân thể đụng chạm một cái, sẽ bị chết ngay lập tức. (*hợp tác tiến công)

Ngay lúc này, bọn chúng đang từ ngàn dặm xa xôi Phùng Thành quốc vận chuyển đến tận đây, chuẩn bị tập kích biên quan Vọng Thiên Nhai trong đêm nay.

Biên quan phía nam Vọng Thiên Nhai, cái chấn phòng hộ chỉ có 10 cấp.

Lúc này, trải qua nhiều lần oanh tạc của các cao thủ cưỡi trên ma thú không trung, lực lượng của cái chấn phòng hộ đã bị yếu bớt không ít. Cơ hồ chỉ còn lại có một nửa lực lượng chống đỡ.

Bây giờ, 8 cấp Độc Vĩ Phong sắp tới rồi.

Mà hiển nhiên, Yến Triệt, Đô Đốc phụ trách biên quan phía nam còn chưa thu được tin tức.

Bầu trời chậm rãi lơ mơ xuống, trời chiều bị hoàng hôn bao phủ, đêm tối dày đặc xinh đẹp.

Trong tình cảnh này Lạc Vũ càng thêm cấp bách đến đỏ mắt, liều mạng chạy về hướng Phỉ Lâm tiểu quốc.

Sau khi Phùng Thành quốc áp tải quân nhu, 8 cấp Độc Vĩ Phong chạy đi.

Vọng Thiên Nhai và Yến Triệt còn chưa thu được tin tức, không ngờ người của Trung Võ Môn lại đánh bại thu được tin tức này tại biên giới Phạm Thiên Các. (~ chó ngáp phải rùi, vận may bất ngờ)

Bởi vậy, Lạc Vũ vừa đem tin truyền đến kinh đô Vọng Thiên Nhai, vừa gấp rút chạy đi.

Mấy chục vạn con ong Độc Vĩ Phong nếu ra tay, tối nay biên quan phía nam Vọng Thiên Nhai...

Hậu quả này, quả thật Lạc Vũ cũng không dám nghĩ tới.

Chạy như điên mà đi, bóng đêm chậm rãi rút xuống, nhóm người chạy đi như lưu tinh trụ nguyệt, nhanh như tia chớp.

Mà lúc này, hoàng hôn đã buông xuống kinh đô Vọng Thiên Nhai.

“Tể Tướng, đầu lĩnh, thu được một tin tức không rõ lai lịch, nhưng nội dung...” Trong nghị chính cung, nhân viên tình báo của Yến Lâm cấp bách chạy như bay vào.

Tay cầm một trang giấy lạ, sắc mặt cực kỳ nghiêm trọng nói với Phong Vô Tâm và Yến Lâm.

Phong Vô Tâm nghe vậy thần sắc lạnh lùng trên mặt hơi trầm xuống.

Mật báo không thuộc về hệ thống tình báo của Vọng Thiên Nhai, còn nhiều chuyện chưa kịp xử lý, bây giờ lại báo cho hần tin gì đây?

“Nói.” Yến Lâm vừa nhắc đầu lên, trầm giọng nói.

“Phùng Thành quốc âm thầm vận chuyển mấy chục vạn Độc Vĩ Phong đến biên quan phía nam, chuẩn bị đánh lên quân ta vào buổi tối ngày 13.”

“Cái gì?” Tiếng nói nhân viên tình báo vừa dứt, các trọng thần đang bận rộn cũng ngừng lại trong tay động tác, hoảng sợ ngẩng đầu lên.

Độc Vĩ Phong của Phùng Thành quốc, đây là một thứ rất lợi hại a.

“Ngày 13, chính là hôm nay.” Yến Lâm đứng bật dậy, trên mặt biến sắc.

Độc Vĩ Phong của Phùng Thành quốc, mặc dù nó lợi hại, bình thường Vọng Thiên Nhai cũng không e ngại thứ này.

Nhưng bây giờ, lực lượng cái chắn phòng hộ ở biên quan phía nam đã yếu bớt, lại thêm có Ân Tộc tiếp tay tấn công, nếu đi sai một bước, vậy hậu quả...

“Tối hôm nay đánh lên, Yến Triệt cũng không có báo cáo.” Sắc mặt Phong Vô Tâm đột nhiên trầm xuống.

Yến Triệt không có báo cáo, cũng không có xin kinh đô vận chuyển những thứ có thể khắc chế Độc Vĩ Phong.

Yến Triệt... Hần không biết...

“Tin tức này là thật hay giả?” Sắc mặt tất cả quần thần trong đại điện cũng tái rồi.

Đêm nay, bây giờ trời đã muốn hoàng hôn, cho dù tốc độ truyền tin có thể nhanh truyền đến trong tay Yến Triệt trong đêm nay.

Nếu mấy chục vạn Độc Vĩ Phong tấn công thành, lại không có thứ gì có thể khắc chế chúng nó, như vậy biên quan phía nam Vọng Thiên Nhai...

Tin tức này, tin tức này, là muốn làm dao động quân tâm, hay là thật sự...

“Không biết.” Về mặt nhân viên tình báo cũng thâm trầm.

Không biết, nếu bọn họ biết thật hay giả, cũng sẽ không báo lên trên chờ định đoạt.

Trong lúc nhất thời bọn họ cũng không phán đoán được đây là tin tức đúng hay sai.

“Cầm lên đây.” Ngay trong không khí dao động này, Phong Vô Tâm vươn tay xé mở phong thư tin báo lạ.

Bút pháp xinh đẹp mà cuồng loạn.

Hiển nhiên khi người này viết xuống cũng đang trong tình thế cấp bách.

Chữ viết xinh đẹp như rồng bay phượng múa, cực kỳ giống...

Cực kỳ giống? Phong Vô Tâm đột nhiên nắm chặt mặt tín trong tay, bút tích này giống như... Như...

“Người đâu, thà rằng tin là có, đừng nên tin rằng không, lập tức trang bị, điều động 11 cấp Loạn Phượng Phi Bằng chuyên chúc cho vương thất, khẩn cấp đi vào.” (*dành riêng cho người trong hoàng thất)

“Vâng.”

Lập tức, có người rất nhanh vọt đi xuống.

Tốc độ của 11 cấp Loạn Phượng Phi Bằng vốn rất nhanh, nhưng đánh lên là buổi tối hôm nay.

Mà tối nay, chỉ sợ rằng Loạn Phượng Phi Bằng cũng không thể nào đến kịp biên quan phía nam.

Đại điện kinh đô Vọng Thiên Nhai là một mảnh tĩnh mịch.

Loạn Phượng Phi Bằng đến không kịp, Yến Triệt lại không biết, như vậy chờ đợi bọn hắn trước mắt là...

Phong Vô Tâm ngẩng đầu, cây xanh ngoài điện sớm chỉ còn ngọn cây trụ lụi, tiêu điều trong gió lạnh.

Lòng nóng như lửa đốt, biên quan phía nam không thể bị mở ra, không thể bị phá vỡ.

Người đã truyền đến tin tức rồi, như vậy người... Như vậy người...

Phong khói nổi lên bốn phía, không có trời chiều hoàng hôn nhưng lại như máu tanh lửa đỏ.

Hoàng hôn, chậm rãi bắt đầu bao phủ, bắt đầu dần dần chìm xuống.

Màn đêm nồng nặc, màu đen bắt đầu thông thả dâng lên, thay thế cho trời chiều, đêm tối bao phủ cả thiên địa.

Đêm, bắt đầu đã tới rồi.

Trong đại điện kinh đô Vọng Thiên Nhai, lạnh ngắt như tờ, các vị đại thần cũng đang bắt tay vào xử lý chuyện của mình.

Nhưng là, trái tim của họ lại dõi theo biên quan phía nam nơi ngàn dặm xa xôi.

Là giữ vững được? Hay là bị phá vỡ? Chạy tới hỗ trợ kịp? Hay là chậm từng bước...

Không người nào có thể an lòng.

Mà cùng khắc, ở khoảng cách gần đến Lợi Châu thành.

“Vương, phương hướng kinh thành hình như bay lên Loạn Phượng Phi Bằng, mang theo hồng hồ, yến tước đi biên quan phía nam.” Trong phủ thành chủ Lợi Châu, Yến Phi cau mày nói. (*hồ ly, chim sẻ núi)

Khoảng cách từ kinh đô đến Lợi Châu chỉ có ngàn dặm, cho nên chuyện Loạn Phượng Phi Bằng được điều động bay đi biên quan phía nam, cũng đã được truyền tin đến đây, tin tức nhận được sớm hơn so với biên quan phía nam.

“Hồng hồ, Yến tước?” Vân Thỉ Thiên nghe vậy, sắc mặt khê biến, mạnh ngẩng đầu lên.

“Đúng vậy, chỉ sợ là để đối phó với Độc Vĩ Phong của Phùng Thành quốc.” Yến Phi gật đầu trầm giọng nói.

Vân Thỉ Thiên nghe tiếng chậm rãi đứng lên, hai tay chắp sau lưng, đạp bước đi, thần sắc lạnh kinh người: “chúng tộc Loạn Phượng Phi Bằng và Hồng hồ, Yến tước không hợp nhau.

Không tới vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối không thể xuất động Loạn Phượng Phi Bằng mang theo Hồng hồ, Yến tước.”

Thanh âm trầm thấp bồi hồi bên trong, đôi mắt Vân Thỉ Thiên đột nhiên trầm xuống, nắm ngón tay nắm chặt: “Biên quan phía nam sẽ bị mất.”

Trong nháy mắt Yến Phi cũng hiểu rõ, nhất thời sắc mặt cũng thay đổi.

Loan Phượng Phi Bằng không hợp với Hồng hồ, Yến tước, chúng nó căn bản không thể ở chung một chỗ.

Lúc này, Loan Phượng Phi Bằng lại mang theo chúng nó, thủ pháp này chỉ dùng để cố chống đỡ, vì tranh thủ thời gian.

Tranh đoạt thời gian, như vậy biên quan phía nam...

“Truyền lệnh quay về kinh, chuẩn bị tùy thời mở ra biên quan cuối cùng ở Sa Thành.” Thanh âm của Vân Thí Thiên lạnh như băng, một thân tiếng băng duệ, sắc bén kinh người.

Sa Thành, là cửa ải cuối cùng che chắn kinh đô Vọng Thiên Nhai sau khi biên quan phía nam bị thất thủ.

Nhưng cửa ải này lại tuyệt đối không chắc chắn bằng biên quan phía nam, nơi đây là tấm chắn cuối cùng nếu kết cục biên quan phía nam bị công phá.

“Vâng.” Yến Phi trầm ngâm trong nháy mắt, xoay người ngay lập tức đi xuống.

Gió đêm lạnh như băng, vù vù thổi qua, mang theo vô tận tức sát.

Gió qua thiên hạ, tối nay, sát khí mãnh liệt.

Trên quốc thổ của Phỉ Lâm tiểu quốc, trên đường, đội ngũ rậm rạp áp vận Độc Vĩ Phong từ Phùng Thành quốc đi qua đây, tiến đến biên quan phía nam Vọng Thiên Nhai.

Bóng đêm nồng nặc, đem đội ngũ thật dài càng thêm đen tối vô tận.

“Tướng lĩnh, qua 50 dặm phía trước chính là biên quan phía nam Vọng Thiên Nhai rồi.”

Phía trước, trong đêm đen, loáng thoáng hiện lên biên quan phía nam Vọng Thiên Nhai, giống như một con cự long đang nằm dài trên mặt đất, sừng sững ở phương xa, cơ hồ có thể thấy được bằng mắt thường.

“Tốt lắm, hết thấy chuẩn bị xong chưa?”

“Đã chuẩn bị sẵn sàng, Độc Vĩ Phong cũng đã đói bụng vài ngày, chỉ cần tới canh ba, mở ra chúng nó, tối nay, nhất định một người cũng không sót lại trên đất Vọng Thiên Nhai.”

“Tốt, đẩy nhanh hơn tốc độ, đuổi theo.”

Gió lạnh bay nhanh, binh lính Phùng Thành quốc chỉ cách biên quan phía nam Vọng Thiên Nhai một khoảng cách khoảng 50 dặm.

Mà đến tối, Loan Phượng Phi Bằng mới xuất phát bay từ kinh đô Vọng Thiên Nhai.

Cho dù tốc độ có nhanh đến đâu, cũng còn một khoảng cách rất xa, rất xa mới đến nơi.

Đội ngũ đen nhánh đi nhanh về phía trước, xa xa, khoảng cách các đội ngũ của Ân Tộc và Phùng Thành quốc đón tiếp bọn họ đã không còn xa lắm.

Đêm, một màu đen thuần túy, đen làm cho người ta trong lòng run sợ.

Gió di chuyển, mây di chuyển, hắc vụ đầy trên không trung.

“Này sơn là ta khai, này thụ là ta tài, nếu muốn đi qua đây, lưu lại mua lộ tài.” Trong bầu không khí đầy hắc vụ, một đạo thanh âm trong trẻo đột nhiên đánh vỡ màn đêm trầm tĩnh, vang vọng trong trời đêm đen nhánh. (*núi này là ta mở, cây này là ta trồng, nếu muốn đi qua đây, đưa chút phí mở đường => xin lộ phí => lời thoại kinh điển của sơn tặc ^_^)

Sau khi đội ngũ vận chuyển quân nhu của Phùng Thành quốc đến đây, đột nhiên toát ra một người một ngựa, chặn đường đi của thiên quân vạn mã.

“Ai?” Tướng lĩnh dẫn đầu phụ trách áp vận Độc Vĩ Phong của Phùng Thành quốc, thần sắc căng thẳng, phát tay một cái, tất cả đội ngũ lập tức dừng lại.

Đội quân tiên phong đi đầu phía trước, lập tức rút vũ khí ra khỏi vỏ, chống lại người vừa nhảy ra cản đường của bọn họ.

Một bộ hắc y bay vù vù trong gió, tóc đen hư không vũ động.

Quay lại đầu ngựa, mặt hướng về thiên quân vạn mã Phùng Thành quốc, Lạc Vũ nhướn mày cười, đứng trước hàng vạn, hàng nghìn binh đao: “Không có nghe thấy những lời ta nói sao?”

Nơi đây đều là của ta, nếu muốn đi qua, lưu chút lộ phí là được.”

Dung mạo tuấn tú, trang phục hắc y, ánh trăng chiếu xuống, một người một con ngựa, di thể độc lập.

Rốt cục đuổi kịp rồi, rốt cục đuổi kịp rồi.

“Thật to gan, nếu chúng ta không đưa thì sao?” Tướng lĩnh giơ tay cao cao lên.

“Không đưa.” Lạc Vũ nhấc đầu lên cười, một cây sáo phỉ thúy vẽ ra một đường cong, đưa thẳng lên môi: “Như vậy toàn bộ lưu lại đây cho ta.”

“Chỉ bằng người?” Đầu lĩnh Phùng Thành quốc nghe vậy, trong nháy mắt diên cuồng cười ra tiếng.

Khẩu khí thật kiêu ngạo, chỉ bằng một mình hắn đã nghĩ có thể lưu lại thiên quân vạn mã của bọn họ, cùng với mấy chục vạn con Độc Vĩ Phong.

Quả thực chính là si tâm vọng tưởng.

Cùng khắc, tướng lĩnh vung tay lên, một viên tín hiệu màu đỏ bắn ra, mạnh mẽ bay lên.

Trong nháy mắt, ánh sáng lóa rực rỡ chiếu ra trong trời đêm.

Làm bóng đêm đen nhánh, phủ lên tia sáng ngời cực kỳ.

Dám nửa đêm tiến vào địa bàn Phỉ Lâm tiểu quốc, chặn lại đội ngũ Phùng Thành quốc, người này tuyệt đối không đơn giản.

Hơn một ngàn dặm áp vận lại đây, không thể mắc một chút sai lầm khi sắp đến nơi.

Đạn tín hiệu bay lên không, Ẩn Tộc và binh mã Phùng Thành quốc từ xa xa đến đây nghênh đón liền nhìn thấy tín hiệu được phát ra, trong nháy mắt kinh hãi, lập tức nhanh hơn tốc độ diên cuồng mà đến.

Đòn sát thủ của bọn họ tuyệt đối không thể để xảy ra vấn đề.

Bật người ngang trời, Lạc Vũ bị gió lạnh thổi quét đông lạnh làm đỏ bừng cả mặt mày, thần sắc trên mặt không có một tia biến hóa, không thèm ngẩng đầu lên nhìn đạn tín hiệu bất chợt bắn lên bầu trời.

Chỉ lạnh lùng cười: “Như vậy hãy thử xem.”

Lời vừa hạ xuống, trong chiếc sáo phỉ thúy trong tay đột nhiên nổi lên, cắt qua bóng đêm tức sát.

Tiếng sáo du dương, xa xa mà đi.

“Giết.” Tướng lĩnh nọ vung tay lên, trầm giọng hét lớn.

Lập tức, đội ngũ tiên phong liền tiến về phía Lạc Vũ nhào tới.

Khóe miệng mang cười, nhưng đôi mắt lại lạnh như băng, một tiếng sáo phát ra, thân hình Lạc Vũ chợt lóe không lùi mà tiến tới, trong nháy mắt đã sát nhập vào bên trong binh mã quân tiên phong.

Trong bóng đêm nồng nặc, chỉ thấy bóng đen lướt qua, tiếng sáo bay lên, Lạc Vũ như vào chỗ không người.

Chỉ là binh mã Phùng Thành quốc sao có thể dám xưng hùng với Lạc Vũ.

Tiếng kêu thảm thiết nổi lên bốn phía, binh mã bị đánh bay, thân hình Lạc Vũ như quỷ mỵ, không ngừng đánh tới.

Trong khoảnh khắc đã tới gần đại tướng đầu lĩnh.

“Thả ra Độc Vĩ Phong.” Vị tướng nọ thấy Lạc Vũ mạnh mẽ như vậy, binh mã của hắn lại không thể nào cản nổi nòng, chỉ trong nháy mắt đã sắp đến gần hắn rồi, hắn nhất thời hoảng hốt ra lệnh.

Lập tức, đám người phía sau vẫn đứng bất động lại đột nhiên di chuyển lên.

Thân ảnh tung bay, ngay lập tức, Lạc Vũ quỷ mị xoay người một cái đã xuất hiện trước mặt tướng lĩnh Phùng Thành quốc.

Hắn nghe được tiếng cười lạnh như băng, người nọ nhẹ giọng nói bên tai đầu lĩnh: “Ta đợi chính là câu nói này của ngươi.”

Một lời vừa dứt, thân ảnh của Lạc Vũ đã biến mất không thấy.

Mà đại tướng đầu lĩnh Phùng Thành quốc, hai mắt tròn tròn chậm rãi té xuống ngựa.

Trong bóng đêm, giữa cái trán chảy ra máu tươi, một kích trí mạng.

Đêm tối thâm thúy, cái lồng nhốt Độc Vĩ Phong bắt đầu mở ra.

Xa xa, sương khói bay lên, Ân Tộc và binh mã Phùng Thành quốc đến đây nghênh đón, thế tới hung hung.

96. Chương 96

Đêm, chưa từng có nhiều màu sắc như thế.

“Vù vù...” Độc Vĩ Phong bị che lại kín mít, nhìn từ bên ngoài căn bản không thể nhìn ra trong những chiếc rương có chứa thứ gì.

Trong bóng đêm, một tiếng xôn xao nổi lên, vô số con Độc Vĩ Phong chỉ nhỏ bằng ngón tay, bắt đầu lộ ra khuôn mặt dữ tợn của chúng.

“Hư hư...” Nương theo từng con Độc Vĩ Phong được thả ra, thanh âm của người khổng lồ chế ong độc bắt đầu liên tiếp vang lên.

Những con Độc Vĩ Phong được thả ra bắt đầu nghe lệnh, kết thành đội mà đến.

Đánh về hướng mới vừa rồi Lạc Vũ và đại tướng đầu lĩnh đã giao chiến.

Mà ngay lúc nhóm người này vừa thả ra Độc Vĩ Phong, ở khu vực trung ương của đội hình áp tải Độc Vĩ Phong đột nhiên tràn ngập một cỗ mùi thơm nồng đậm trong bóng đêm.

Nương theo làn gió lạnh, tung bay ra.

Những con Độc Vĩ Phong này vốn định bay về hướng Lạc Vũ, ngay khi ngửi được mùi thơm ngọt ngào này liền trở nên xao động.

Đột nhiên bọn chúng trở nên không nghe mệnh lệnh của người khổng lồ chế chúng, quay đầu bay về hướng phát ra mùi thơm “mê ong” kia.

Tiếng “vo ve” không ngừng bay tới bay lui.

“Không xong, là ai mở ra mật hoa?”

“Hả, cẩn thận, Phong Vương bay về hướng chúng ta rồi...” (*con ong đầu đàn)

“Có thích khách, có thích khách làm đổ mật hoa...”

Ngay cả khi Lạc Vũ cản đường, đội ngũ áp tải ong độc cũng vẫn duy trì bình tĩnh, chưa từng phát ra một chút thanh âm, lúc này ở trung gian đội ngũ lại hỗn loạn cả lên, ngay khi những con ong độc quay đầu bay sang hướng khác.

Mật hoa, đây là chất đặc chế của Phùng Thành quốc dùng để khống chế Độc Vĩ Phong.

Dọc theo đường đi bọn họ đã rất cẩn thận bảo vệ, không dám để lộ ra dù chỉ một chút, sợ rằng nó sẽ làm Độc Vĩ Phong trở nên táo loạn.

Mà bây giờ, đáng chết thật, cứ nhiên có thích khách làm đổ mật hoa.

Những con Độc Vĩ Phong này đã đói bụng mấy ngày sẽ càng trở nên ác liệt, đây là chuẩn bị cho việc thả ong ra đánh lên lúc công thành.

Lúc này đàn ong rất đói, cho nên mật hoa vừa rơi ra, bọn chúng làm sao có thể nghe mệnh lệnh của người điều khiển nữa.

Trong lúc nhất thời, nhóm áp tải ong độc trở nên loạn cả lên, các loại mệnh lệnh không ngừng vang lên, chạy đi bắt lại Độc Vĩ Phong.

Thật may, may mà chỉ có mấy rương bị mở ra, cũng không đến nỗi làm cho đại loạn.

Đồng thời, binh lính vừa xông về một hướng, vừa rút ra binh khí.

Vo ve bay múa, Độc Vĩ Phong bay nhanh về hướng phát ra mùi thơm.

Ngay lúc Độc Vĩ Phong nhanh chóng tập trung lại một nơi, Hoàng Vũ mặc một thân hắc y cùng với người của Trung Võ Môn, điên cuồng mở ra các bình đựng mật hoa.

Độc Vĩ Phong rất lợi hại, nên những cao thủ của Phùng Thành quốc phụ trách áp tải, cẩn cẩn dực dực vây quanh về hướng này.

Song, ngay lúc bọn họ vây quanh về phía nhóm người Hoàng Vũ, đội ngũ phía trước đột nhiên bùng nổ lên những tiếng kêu sợ hãi liên tiếp.

“Có thích khách, nơi này cũng có thích khách...”

“Hắn đang mở ra bình có chứa Độc Vĩ Phong, hả, hắn đang...”

“Trời ạ, cứu mạng a...”

Trong bóng đêm mờ lung, đội ngũ phía trước áp tải Độc Vĩ Phong của Phùng Thành quốc trở nên đại loạn chỉ trong nháy mắt.

Những tiếng vo ve không ngừng thay nhau nổi lên, rất nhanh bay đầy thiên không.

Những con Độc Vĩ Phong chỉ lớn bằng ngón tay đã bay ủa ra từ những chiếc rương nhốt chúng, trong nháy mắt xoay quanh khắp thiên địa, giống như khối đen cuộn cuộn không ngừng dâng lên.

Sau đó, rất mạnh bay về hướng mật hoa, đầu đá nhau lung tung mà đi.

Hết đợt này đến đợt khác, hết nhóm này đến nhóm khác.

Ngay lúc đám ong độc không ngừng tủa ra, Lạc Vũ mặc một thân hắc y, thân pháp nhanh như quỷ mị, thoát ần thoát hiện trong đội ngũ áp tải.

Ngân hồng tơ tuyến trong tay như hóa thành một thanh trường kiếm sắc bén.

Nhanh như điện thiểm xẹt qua trong bóng đêm, giống như một con cự long ẩn hiện trên bầu trời, thần long thấy đầu không thấy đuôi.

Mặc dù chỉ là thoát một cái mà qua, nhưng uy lực lại kinh người.

Trên đường áp tải Độc Vĩ Phong từ Phùng Thành quốc, bọn họ an bài rất ổn thỏa.

Trong hàng vạn binh mã, những chiếc xe ngựa chở hàng hoàn toàn được bao phủ bởi miếng vải đen, làm cho người ta nhìn vào không thể nhận ra chỗ nào chở Độc Vĩ Phong, chỗ nào là áp tải những thứ khác.

Giờ phút này, ngay khi thủ lĩnh hét lên một câu thả ra Độc Vĩ Phong, đã làm cho Lạc Vũ có thể phán đoán được vị trí cụ thể chở ong độc.

Một đường chém giết mà qua, đám nhân mã này sao có thể là đối thủ của nàng được.

Chỉ thấy ngân hồng tơ tuyến xỏ xuyên qua những rương được chế tạo bằng tinh thạch, chắc chắn vô cùng, không thể mở ra nếu không có chìa khóa.

Lập tức, cái rương chắc chắn kia nổ vang một tiếng.

Độc Vĩ Phong lập tức ủa ra phô thiên cái địa, khắp trong thiên địa.

Chạy gấp mà đi, nhanh như thiểm điện.

Lạc Vũ bay nhanh về đội ngũ áp tải những cái rương bằng tinh thạch có chứa Độc Vĩ Phong.

Nơi đi qua, ngân hồng vừa ra, Độc Vĩ Phong ào ào mà ra, hết đợt này tới đợt khác.

Những rương bằng tinh thạch bị phá hư sạch sẽ.

“Đuổi bắt thích khách, giết, giết...”

“Mau, giết chết người đánh lén, mau...”

Nương theo Lạc Vũ một người một ngựa xuyên qua trong đám lính, sau một chốc lát kinh ngạc, binh lính Phùng Thành quốc lập tức hoảng sợ lên.

Liên tiếp vang lên tiếng kêu to, đánh về hướng Lạc Vũ.

Song, binh sĩ bình thường làm sao có thể theo kịp tốc độ của Lạc Vũ.

Một khắc trước còn đang ở hướng bên này, một khắc sau đã chuyển đến một hướng khác rồi.

Mất thấy từng rương Độc Vĩ Phong bị thả bay ra, nhưng đám binh lính lại không thể nào ngăn cản nổi.

Các đại tướng Phùng Thành quốc thấy tình cảnh này, gấp đến nỗi hai mắt cũng trở nên đỏ bừng.

Hết rương này đến rương khác bị phá hư, Độc Vĩ Phong bị bỏ đói đến đầu choáng mắt hoa, lúc này bọn chúng làm sao có thể chịu nghe mệnh lệnh của người không chế ong độc nữa.

Bay thẳng đến nơi phát ra mùi ngọt của mật hoa.

Đồng thời, nương theo mùi thơm càng ngày càng đậm, toàn bộ Độc Vĩ Phong đều bay về hướng đội ngũ của chính binh mã Phùng Thành quốc.

Bị đói đến đỏ mắt, lúc này Độc Vĩ Phong đâu còn phân biệt ai là người một nhà, ai là địch nhân nữa, bọn chúng gặp người nào là chích người đó, tất cả những gì cản trở chúng nó “ăn cơm” đều văng qua một bên đi.

Lập tức, một phương binh sĩ phụ trách áp tải mật hoa, không ngừng sợ hãi kêu lên, luống cuống tay chân, căn bản không dám hợp lại tiến lên giết chết nhóm người Hoàng Vũ đang quấy rối.

Nhóm người thông thả lui về phía sau, bọn họ cũng không dám bị độc châm của Độc Vĩ Phong chích trúng.

Bởi vậy, vừa thả ra Độc Vĩ Phong xong, liền rời ra nơi có mật hoa dụ địch.

Ngay lập tức trong lúc đó, đội ngũ Phùng Thành quốc bắt đầu đại loạn cũng không kể đi, quan trọng là “diễn viên Độc Vĩ Phong” được chuẩn bị để “lên sân khấu” đánh lén người ta, ai ngờ bây giờ chúng lại quay quanh quần tranh mật hoa, làm chính đội ngũ của mình bị nó quần cho tả tơi hoa lá.

Mật hoa là được chế tạo đặc biệt, mùi thì không nói đến rồi, mật độ là tương đương nhiều.

Theo gió lạnh hây hẩy thổi ban đêm, nhất thời thổi bay bột phấn bám nhẹ lên người những con Độc Vĩ Phong đang tranh nhau mật hoa.

Dưới ánh trăng chiếu rọi, hết sức tịnh lệ.

“Được rồi, chúng ta đi.”

Sau khi quấy nhiễu quân địch Phùng Thành quốc, Lạc Vũ và nhóm người Hoàng Vũ hội hợp lại cùng một chỗ.

“Bịch” Lưng của Hoàng Vũ bị vỗ nhẹ một tiếng.

Lạc Vũ nhìn lướt qua bầu trời đen đặc một đám Độc Vĩ Phong, vừa lòng gật đầu một cái, nói: “Đi.”

Lập tức, không ở lại tiếp tục quấy nhiễu, mang theo Hoàng Vũ và nhóm người Trung Võ Môn thoát khỏi khu vực có đội ngũ đám lính áp tải.

Bọn họ chỉ có mấy người, mà binh lính áp tải Độc Vĩ Phong của Phùng Thành quốc lại có hơn cả vạn người.

Cho dù bọn họ có lợi hại đến mức nào đi nữa, cũng không thể lấy một đánh một trăm.

Hỗn loạn, bất quá điều này sẽ chỉ diễn ra nhất thời, chờ binh mã Phùng Thành quốc kịp phản ứng lại bao vây bọn họ, đến lúc đó có muốn chạy trốn, chỉ e còn khó hơn lên trời.

Bóng đêm mông lung mà lạnh như băng.

Lạc Vũ, Hoàng Vũ và mấy người khác, một đường chém giết đội ngũ binh mã phía cuối của Phùng Thành quốc.

“Bắt, bắt hết bọn chúng cho ta, bắt không được thì giết chết...” Trong tình cảnh Độc Vĩ Phong đang điên cuồng bay loạn, phó thống lĩnh tức đến đỏ mắt, tiếng rống giận xé cả trời cao.

Mà ngay lúc hân hô lớn lên, binh mã Phùng Thành quốc của bọn họ và Ân Tộc đến đón bọn họ đã xuất hiện từ phía xa xa, rất nhanh chạy vội đến đây.

“Bọc lại, chặt đứt tất cả đường lui.”

“Quân tiên phong tiến lên áp sát bọn họ, cánh quân hai bên vây quanh bọn họ.”

Xa xa mà đến, còn chưa tới gần, Ân Tộc và đại tướng cầm đầu Phùng Thành quốc phát ra một tiếng ra lệnh sắc bén.

Nhìn binh mã của nước mình đã đến từ xa xa, các đại tướng phụ trách áp tải Độc Vĩ Phong của Phùng Thành quốc, nhất tề thở dài một hơi.

Binh mã đến nghênh đón bọn họ đã tới rồi.

Với trận thế lớn như vậy, cho dù nhóm người đến đánh lén là binh mã Vọng Thiên Nhai, bọn họ cũng không sợ.

Song, ngay lúc bọn họ chỉ mới thở phào nhẹ nhõm trong nháy mắt.

Tiểu Tam Tử, một thủ hạ trong Trung Võ Môn, đi theo Lạc Vũ đến đây, hắn giấu mình trong bóng đêm, cánh tay giơ cao cao lên phát xuống một cái.

Lập tức, quân đội hai bên cánh của Phùng Thành quốc, nhất tề bị những làn hỏa tiễn bắn tới. (*những cây tên có tấm lửa, dùng cung bắn ra. Không phải tên lửa hiện đại đâu nhé)

Hỏa tiễn phá không, cắt ngang đêm đen, trong một đám Độc Vĩ Phong hỗn loạn, bay vọt về tới trên một vạn con ong độc đang tranh nhau hút mật.

Ánh lửa chói mắt, trong bóng đêm hết sức rực rỡ.

“Không...” Ánh lửa vừa hiện, các đại tướng vừa mới thả lỏng tâm tình xuống, trong nháy mắt thay đổi sắc mặt, điên cuồng gào thét lên.

“Ầm.”

Ngay lúc bọn họ hoảng sợ kêu to, mấy chục mũi tên lửa mạnh mẽ xé rách khoảng không, bổ về hướng trung gian của đám ong đang tranh nhau ăn.

Trong nháy mắt, chỉ nghe ầm một tiếng, một đoàn ngọn lửa đỏ tươi bổ khoảng không bùng nổ ra, thiêu đốt giữa không trung.

Hỏa cầu nồng nặc, cuộn cuộn đỏ tươi.

Giống như gặp phải chất dễ cháy, lưu huỳnh, hay xăng, ngọn lửa đỏ sậm giữa không trung lan tràn nhanh chóng, giương nanh múa vuốt mở rộng hướng tứ phương.

Giống như một quả cầu tuyết càng lăn càng lớn, trong thời gian ngắn sôi trào cả một phương trời.

Mà Độc Vĩ Phong vốn tụ tập lại một phương giành ăn, ngay lập tức bị cắn nuốt trong hỏa cầu, bị đốt cháy dưới bầu trời.

Tất cả bị ngọn lửa vây quanh lên.

“Không, Độc Vĩ Phong, Độc Vĩ Phong...”

“Mau chữa lửa, mau...”

Bóng đêm đen đặc thâm trầm, hỏa cầu lại hết sức chói mắt, hừng hực thiêu đốt, cắn nuốt hết thủy.

Các đại tướng Phùng Thành quốc kinh hãi, cơ hồ giống như không muốn sống, chạy như bay về hướng hỏa cầu.

Dập lửa, dập lửa, Độc Vĩ Phong của bọn họ...

Độc Vĩ Phong là tám cấp ma thú, lửa bình thường không có nguy hại gì đến chúng nó.

Nhưng là, vì để khống chế Độc Vĩ Phong thuận lợi, Phùng Thành quốc bọn họ cố ý luyện chế ra mật hoa tinh thuần, trong mật hoa có pha trộn một chút dược liệu có thể khắc chế Độc Vĩ Phong.

Nếu bọn chúng không nghe lời, như vậy đồ ăn của chúng nó sẽ như một đạo bùa đòi mạng.

Bất quá, về điểm này có rất ích người biết, mà bọn họ khống chế ong độc bằng cách này từ đó đến giờ chưa từng xảy ra chuyện.

Nhưng là, hôm nay... Hôm nay...

Hỏa cầu thiêu đốt hừng hực, Độc Vĩ Phong bị ngọn lửa bao vây, mang theo một thân bị lửa đốt cháy, cuồn cuộn bay tứ tung trên bầu trời.

Mấy chục vạn con Độc Vĩ Phong không bị giam giữ, hơn nữa lại tụ tập một chỗ.

Dưới tấm màn đen đầy trời, giống như những con đom đóm sáng ngời, đốt sáng một phương trời đêm đen nhánh.

Xa xa nhìn lại, hàng vạn ngọn đuốc sáng ngời dưới bầu trời, không ngừng di chuyển.

Nọ vậy tràng cảnh, quả thực tốt đẹp chết đi được.

Giấu mình ở chỗ tối, Tiểu Tam Tử thấy vậy nhẹ nhàng vung tay lên, lập tức có mười mấy người bỏ chạy, lặng yên không một tiếng động bị màn đêm bao phủ.

“Không, Độc Vĩ Phong, Độc Vĩ Phong của chúng ta...”

Ẩn Tộc và đại tướng Phùng Thành quốc điên cuồng chạy đến, cơ hồ là hét lên một cách điên cuồng.

Rõ ràng mới vừa rồi còn rất tốt, tất cả lợi thế bọn họ đều nắm trong lòng bàn tay, sao đột nhiên...đột nhiên lại...

Hỏa cầu hừng hực thiêu đốt giữa không trung càng ngày càng nhiều.

Những nơi mật hoa bị đổ ra, bị ngọn lửa nhiễm vào, làn tràn ra chỉ trong nháy mắt.

Chỉ thấy bên dưới bầu trời cao đen nhánh, giống như một con rồng lửa nho nhỏ đang uốn lượn, bay múa trên mặt đất.

Mà nương theo bên người nó là mười mấy vạn con “đom đóm” đang lờ lờ tỏa sáng.

Hai loại ánh sáng dưới bầu trời đêm, quả thực mỹ lệ khôn cùng, truyền đi xa xa.

“Đô Đốc, cách biên quan 30 dặm nổi lên đại hỏa.”

Biên quan phía nam Vọng Thiên Nhai, binh lính trên đài quan sát, rất nhanh bẩm báo cho Yến Triệt.

Yến Triệt đứng trên thành lâu, cũng đã sớm nhìn thấy đại hỏa đột nhiên bốc lên, hỏa thế cũng không lớn, nhưng khoảng cách cũng tương đối không xa, bởi vậy cũng nhìn thấy rất rõ ràng.

Phỉ Lâm tiểu quốc, là hậu phương của liên quân Ẩn Tộc và Phùng Thành quốc sao?

Yến Triệt nhíu mày, hậu phương của bọn họ bốc hỏa, là do ý kiến giữa bọn họ không hợp nhau dẫn đến rối loạn, hay là có người đang âm thầm...?

“Đô Đốc, người nhìn kia, hướng đó hình như không phải là đom đóm đang phát sáng?” Phó tướng của Yến Triệt kinh ngạc nói.

Mùa này làm sao có thể xuất hiện đom đóm được.

Ánh lửa sáng hơn một chút, đầy trời bay múa, Yến Triệt nhìn những điểm sáng loáng thoáng, sau một chút kinh ngạc trôi qua trong nháy mắt, đột nhiên biến sắc.

“Không phải đom đóm, là Độc Vĩ Phong, là Độc Hỏa Phong bị thiêu cháy.” Trong nháy mắt Yến Triệt có phản ứng lại.

“Độc Vĩ Phong...” Các phó tướng xung quanh Yến Triệt nhất tề sửng sốt, sau đó sắc mặt cũng biến đổi.

Độc Vĩ Phong rất lợi hại, nếu dùng Độc Vĩ Phong đánh lên...

“Người đâu, đi nhanh bố trí khắc tinh đối phó với Độc Vĩ Phong, nhanh.” Một khi phản ứng lại đây, Yến Triệt lập tức rống to lên tiếng.

“Vâng.” Lập tức có phó tướng nhanh chóng tiếp lời, truyền đạt mệnh lệnh đi thi hành.

Trong nháy mắt, biên quan phía nam Vọng Thiên Nhai rất nhanh bận rộn lên.

“Đô Đốc, có người giúp chúng ta.” Trong lúc cuống quýt bố trí, vài thành viên phó tướng chúi mũi nhìn lạnh trên trán, liếc nhau nhìn về ánh lửa, nhất tề lên tiếng.

Yến Triệt nghe vậy giương mắt thật sâu nhìn thoáng qua nơi ánh lửa bắt đầu lơ mơ xuống, sờ soạng một chút phía sau lưng ướt đầm mồ hôi lạnh, gật đầu.

Đám Độc Vĩ Phong này tuyệt đối không phải là do bên mình đốt.

Xem bộ dạng như ở ngoài 30 dặm biên quan, tối nay khẳng định có thể có quân đóng ở đó.

Điều này nói lên tối nay có người muốn bất ngờ đánh lên biên quan Vọng Thiên Nhai.

Mà bọn họ một chút tin tức cũng không thu được, nếu Độc Vĩ Phong tấn công đến đây, biên quan phía nam này...

Yến Triệt quay đầu lại, cùng vài vị đại tướng liếc mắt lẫn nhau một cái, trong mắt nhất tề hiện lên nghĩ lại mà sợ.

Bóng đêm đen đặc, có người giúp Vọng Thiên Nhai của bọn hắn? Là ai đang giúp?

Lúc này ở Phật Tiên Nhất Thủy còn có thể lực nào chịu giúp bọn hắn?

Cấp tốc bố trí phòng ngự, trong lòng đám người Yến Triệt không có bất cứ manh mối nào.

Gió đêm nhẹ phe phẩy, rõ ràng dịu nhẹ, nhưng lại lạnh đến thấu xương.

Một chuyến mười mấy người nhóm Lạc Vũ cưỡi ngựa đi xa, trực tiếp lao ra ngoài vài chục dặm, đợi đến lúc không nhìn thấy quân đội Ấn Tộc và Phùng Thành quốc mới dừng lại được.

“Nghỉ ngơi một chút.” Lạc Vũ gật đầu với Hoàng Vũ một cái, xoay người xuống ngựa.

“Ôi chào, má ơi, ta bị đâm này, Độc Vĩ Phong này độc thật.”

Vừa ngừng lại, Tiểu Tam Tử khôn khéo liền nhảy dựng lên, xoa xoa cánh tay của mình, vừa đi về hướng Lạc Vũ và Hoàng Vũ, vừa than thở nói.

“Chúng ta còn chưa có than thở đây này, người than thở gì chứ.”

Mấy người Trung Võ Môn đi theo phía sau Hoàng Vũ, mang theo vẻ mặt bị Độc Vĩ Phong châm nổ lên mực nước to nhỏ, đi xuống ngựa, nhe răng trợn mắt nói.

Bọn họ phụ trách chém vỡ bình đựng mật hoa, bị đám Độc Vĩ Phong kia đốt.

“Khổ cực ọi người rồi.” Lạc Vũ nghe vậy tiến lên vỗ vỗ vai mọi người, vừa giúp mọi người thoa thuốc lên vết thương, vừa nói.

“Môn chủ, lời này của người quá khách sáo rồi, chỉ cần Môn chủ người cần, cho dù có bắt chúng nhảy vào dầu sôi lửa bỏng, chúng ta cũng không do dự.” Tiểu Tam Tử vùng lên chân mày, nói.

“Đúng vậy.” Một người còn lại cũng đồng thanh nói.

Lạc Vũ nghe vậy nhìn mọi người liếc mắt một cái, chụp mạnh lên đầu vào bọn họ: “Hảo huynh đệ.”

Mười mấy người Trung Võ Môn và nhóm người của Quân Phi rõ ràng đau đến nhe răng trợn mắt, nhưng nghe vậy cũng nhất tề ngẩng đầu hướng phía về phía Lạc Vũ sang sang cười to.

“Lạc Vũ, bằng bó vết thương của người đi kìa.” Bên cạnh, Hoàng Vũ thấy vậy nắm lấy Lạc Vũ ngồi xuống, trầm giọng nói.

Trước tiên lo lắng đến vết thương của mọi người trong môn phái, cũng không để ý đến chính nàng cũng bị ong đốt nổi lên mực nước đầy người, cho dù là có thuốc giải, nhưng độc của Độc Vi Phong cũng đã thương người rất nặng.

Lạc Vũ nghe vậy cũng không từ chối, chỉ ngồi xuống sờ soạng một chút mặt mình.

Lúc đầu không cảm thấy đau, ngay khi ngừng lại mới cảm giác được đau đến toàn tâm.

Độc Vi Phong này quả thật không thể xem thường.

Lập tức, Lạc Vũ nương theo ánh trăng chiếu xuống, tự mình thoa thuốc lên vết thương.

Hoàng Vũ ở bên cạnh nhìn thấy, trên khuôn mặt tuấn mỹ vô cùng của Lạc Vũ, lúc này nổi lên không ít mụn nước to, thũng đến nỗi không thể nhìn nổi nữa rồi.

Cả khuôn mặt sưng đỏ, vằn vẹo, thũng giống như đầu heo.

Độc Vi Phong vốn rất lợi hại, còn chưa nói đến có Ấn Tộc xen vào nữa, mặc dù bọn họ có chuẩn bị, trước đó đã thoa thuốc lên người, không đến nỗi chạm vào sẽ chết, nhưng này...

Không tiếng động thở dài một tiếng, sau khi Hoàng Vũ sửa sang lại thân mình một chút, mới cầm qua bình thuốc trên tay Lạc Vũ, thoa giúp lên người nàng.

Những nơi da thịt lộ ra bên ngoài, trên mặt, trên tay đã như thế.

Như vậy da thịt dưới lớp quần áo, cũng không biết thâm đến mức nào nữa.

Vọt tới cái rương chứa đám Độc Vi Phong, thả ra bọn chúng, cũng chỉ có nàng dám đi.

Người này vì Vân Thí Thiên, quả thực cho dù là núi đao biển lửa cũng dám xông vào, ayyy, Hoàng Vũ lắc đầu nghĩ.

“Bây giờ tình huống Vọng Thiên Nhai như thế nào rồi?” Lạc Vũ thấy Hoàng Vũ giúp nàng thoa thuốc, cũng không khách khí với hẳn.

Đem thuốc giải ném cho Hoàng Vũ, mới quay đầu hỏi nhóm người của Quân Phi.

“Cũng không rõ tình huống như thế nào nữa.” Thủ hạ của Quân Phi lắc đầu.

Ngũ Lộ, 13 quốc liên thủ vây công Vọng Thiên Nhai.

Biên giới và phạm vi các thế lực, toàn bộ đã bị giới nghiêm, nếu không gian tế xâm nhập vào nội bộ bên trong bọn họ, căn bản sẽ không biết được tình hình cụ thể. (*phòng bị chặt chẽ, không để lọt ra ngoài)

Người của bọn họ có hạn, lúc này Vọng Thiên Nhai hoàn toàn bị bao vây, động tĩnh cụ thể, bọn họ tới gần không được, không thể nào hỏi thăm.

Lạc Vũ nghe vậy nhíu nhíu mày.

Mặc dù có chút không hài lòng, bất quá tình huống này cũng đã nằm trong dự liệu của nàng.

“Nếu không thể dò thám được, như vậy chúng ta sẽ hoàn toàn không chú ý đến chiến sự của bọn họ, dựa theo kế hoạch của ta mà tiến hành.”

Hít sâu một hơi, chịu đựng đau đớn trên người, Lạc Vũ trầm giọng nói.

“Uh.” Nhóm Tiểu Tam Tử nhất tề gật đầu.

“Bây giờ, thu thập ổn thỏa hết rồi phải không?”

“Đã ổn thỏa.”

“Như vậy theo ta đi.”

Đứng bật dậy, Lạc Vũ đi nhanh về phía con ngựa, phía sau đám người Tiểu Tam Tử cũng lập tức đứng lên, nhất tề chuẩn bị lên ngựa.

“Lạc Vũ, người hãy nghỉ ngơi một chút nữa đi, hiện tại thân thể của người...” Hoàng Vũ thấy vậy cau mày nói với Lạc Vũ.

Nàng bị Độc Vĩ Phong chích ột thân là thương cũng không nói đi, lúc này mới ngày đêm kiên trì chạy từ Hỏa Ma tới, chưa kịp nghỉ ngơi một chút, bây giờ lại chạy đi nữa, này...

“Sau này vẫn có thời gian nghỉ ngơi mà.” Lạc Vũ không có quay đầu lại, một người phi thân lên ngựa.

Bây giờ thời gian gấp gáp, trễ một chút, Vọng Thiên Nhai sẽ có thêm một phần nguy hiểm.

Sao nàng lại có tâm trí đi nghỉ ngơi, đi đường thương cơ chứ, chỉ cần không chết sẽ không có gì.

Gió đêm lạnh lùng vù vù thổi qua, lạnh đến tận xương.

Dưới ánh trăng trong trẻo lạnh lùng, trong hoàn cảnh náo loạn ồn ào trong quốc nội Phỉ Lâm quốc, đoàn người Lạc Vũ chạy như bay về hướng Lợi Châu của Vọng Thiên Nhai.

Khí trời càng ngày càng lạnh, gió bắc vù vù thổi qua, bông tuyết trong suốt nhẹ nhàng bay múa trên bầu trời.

Thiên địa thanh bạch, lạnh như băng vô song.

Hai ngày trôi qua, trong nghị chính cung kinh đô Vọng Thiên Nhai.

Hai ngày hai đêm, các đại thần không hề rời khỏi nghị chính cung, không một ai ngủ nghỉ, bọn họ ở đây lẳng lặng đợi chờ kết quả thành bại từ biên quan phía nam.

Vượt qua hay không vượt qua? Biên quan phía nam đã bị công phá rồi hay vẫn giữ vững?

Những ngày trôi qua không có tin tức truyền về, quả thực làm cho người ta lòng nóng như lửa đốt.

“Báo, biên quan phía nam chiến báo...”

Trong bầu không khí lo lắng, một tiếng bấm báo sắc bén rõ ràng, từ bên ngoài cửa cung điện nghị chính cung hô lớn truyền vào.

“Nói, chiến sự như thế nào?” Không đợi người nọ tiến vào nghị chính cung, Phong Vô Tâm đã chạy như bay ra ngoài cửa điện, tê rống với binh sĩ báo tin.

Phía sau, Yến Lâm và các đại thần cũng cấp bách vội vàng chạy ra khỏi cửa.

Biên quan phía nam còn hay không, quá trọng yếu rồi, quá trọng yếu rồi.

“Xin dâng lên chiến báo.” Binh sĩ thấy vậy vội vàng dừng lại, nhưng do chạy quá mau nên đụng vào người Phong Vô Tâm cũng đang chạy tới.

Phong Vô Tâm nghe hồi bẩm, thất thần trong chốc lát, sắc mặt âm trầm vươn tay nhận lấy phong thư trong tay binh sĩ, mở ra chiến báo, đọc nhanh như gió.

Chiến sự biên quan phía nam căng thẳng, trước mắt còn đang tử thủ.

Hai ngày trước, Phùng Thành quốc vận chuyển Độc Vĩ Phong muốn đánh lên biên quan mặt nam, không biết thế lực nào đã âm thầm trợ giúp ta, đốt cháy mười mấy vạn Độc Vĩ Phong, cảnh báo cho chúng ta biết.

Biên quan đã không còn uy hiếp, nhất nhất diệt chi... (*toàn bộ bị diệt)

Đọc nhanh như gió đến đoạn này, trái tim căng thẳng trong hai ngày, thả lỏng chỉ trong nháy mắt.

“Không bị công phá là tốt rồi, không bị công phá là tốt rồi.” Phía sau, Yến Lâm cũng đồng thời đọc được chiến báo, thật sâu thở ra một hơi.

Một nói vừa nói ra, các đại thần theo sát sau đó đồng thời cũng thư giãn xuống.

Đều tự nhìn nhau liếc mắt một cái, bụng trong lòng tảng đá lớn.

“Âm thầm tương trợ? Lúc này còn có thể lực nào âm thầm tương trợ chúng ta?” Quần thần tản ra, Yến Lâm lại đề thấp thanh âm nhìn Phong Vô Tâm hỏi.

Sao lại có người âm thầm tương trợ? Đây là chuyện gì xảy ra?

Phong Vô Tâm nghe vậy trong mắt hiện lên một tia ánh sáng, mắt rất nhanh dao động vài cái, nhìn vài lần về hướng biên quan phía nam.

Thật là nàng sao? Thật là nàng đến hỗ trợ sao?

Nắm ngón tay nắm chặt chiến báo, nàng làm rất xinh đẹp.

Trong mắt thoáng hiện một chút thả lỏng, Phong Vô Tâm xoay người nói với Yến Lâm: “Đây vốn là chuyện của nhóm tình báo, lúc này đây chúng ta không bị mất thế chủ động, nên bốn tướng không tính sổ với người.”

Nói đến này, đột nhiên thật sâu nhìn thoáng qua Yến Lâm, nói thắm thía một câu: “Còn có, có một số việc trong lòng suy nghĩ nhiều thêm hai lần, nếu oan uổng sai lầm rồi người ta, đi nhầm rồi từng bước.”

Sau này, nghĩ muốn quay đầu lại, chỉ sợ cũng khó khăn.”

Ném ấy câu nói chẳng ăn nhập vào đâu, Phong Vô Tâm xoay người đi vào đại điện, chiến sự, hiện tại rất cấp bách rồi.

Yến Lâm thì có chút sửng sốt, những lời này của Phong Vô Tâm là có ý gì? Hắn muốn ám chỉ cái gì đây?

Nhú mảy, Yến Lâm trầm ngâm không nói.

Gió lạnh gào thét mà qua, rét lạnh thấu xương.

Mấy chục vạn con Độc Vĩ Phong bị thiêu hủy một nửa, một nửa còn lại không thể tạo thành tổn thất lớn cho biên quan phía nam, Vọng Thiên Nhai vượt qua nguy cơ một lần này.

Bất quá, lúc này Vọng Thiên Nhai vẫn còn trong nguy cơ trùng trùng, không một ai hoan hô vui sướng, không một ai có thể thả lỏng tâm tình.

Sắc trời âm hàn, vào đông tuyết bay.

Biên quan Lợi Châu, trải qua mấy ngày tuyết rơi, hôm nay khó được lộ ra ánh mặt trời.

Ánh mặt trời không có độ ấm chiếu xuống mặt đất, hòa tan hết tuyết, nhưng lại càng lộ vẻ lãnh liệt.

Thế lực của tiểu quốc đi tiên phong cho Phạm Thiên Các đã bị đánh lui, trong ánh mặt trời sáng lạn, thế lực tích trữ của Phạm Thiên Các vẫn không ra tay, lại bắt đầu chính thức di chuyển.

Gió lạnh thổi qua, thấm lạnh vào tim phổi.

Vân Thí Thiên mặc một thân màu đen trường bào, cao cao đứng trên thành lầu Lợi Châu thành, những sợi tóc màu bạc bay loạn trong gió.

Không có bất cứ động tác tỏ vẻ nào, không nộ tự uy, chấn nhiếp tứ phương.

Máu đỏ tươi tràn đầy dưới tường thành, dưới ánh mặt trời hồng chói mắt, màu hồng tôn lên một thân màu đen thiết huyết và màu trắng của tóc, càng lộ vẻ túc sát, máu tanh.

Cao cao đứng trên tường thành, hai tay Vân Thí Thiên thu vào trong tay áo, ánh mặt lạnh như băng nhìn phía trước.

Ngoài thành, thế lực tiểu quốc đã thoái lui.

Phía sau, đại quân Phạm Thiên Các mặc khôi giáp sáng rỡ chói mắt, toàn bộ bắt đầu tiến lên đè ép.

Đại quân rậm rạp mây đen, thân mặc khôi giáp, đập bằng hàn tiến bước, sát khí áp bức lại đây.

Trên đỉnh đầu che đầy cái thuẫn bằng tinh thiết, hợp thành một khối thiết bản, sáng ngời đến nỗi có thể chiếu ra dáng người, nhưng lại không để lọt bất cứ đầu khí nào oanh tạc vào trong, rậm rạp thiết uy.

Không có tiếng hí rống của ma thú, chỉ có tiếng gió thổi qua, nhưng khí thế lại càng phát ra bức người.

Trên tường thành Lợi Châu, binh mã Vọng Thiên Nhai, kiếm ra khỏi vỏ, cung kéo chặt, binh mã lớp lớp đứng sừng sững trên tường thành.

Màu đen thiết giáp dưới ánh mặt trời càng mang vẻ giết chóc.

Hai quân đối mặt nhau, hai đại thế lực vương bài của Phật Tiên Nhất Thủy, chính diện nghênh đón.

Gió lạnh thấu xương, ánh mặt trời treo giững không trung.

Cao cao đứng sừng sững trên tường thành, Vân Thí Thiên chậm rãi cúi đầu, ở phía cuối nơi tầm mắt, ở trung tâm đại quân, một lá cờ sáng chói tung bay đón gió.

Đó là vương kỳ của Phạm Thiên Các.

Phía dưới vương kỳ sáng chói, một người mặc một thân trường bào bạch kim chói mắt, xa xa đứng sừng sững, thanh phong đậm nhũ, ưu nhã thông dong, nhưng lại hạo nhiên đại khí.

Phạm Thiên các chủ, không phải Đế Phạm Thiên đích thân tới còn có thể là ai.

Ánh mặt trời chói mắt, Vân Thí Thiên quân vương Vọng Thiên Nhai, Đế Phạm Thiên các chủ Phạm Thiên Các.

Hai người chính là Vương không gặp Vương, hôm nay chống lại nhau tại ngoài thành Lợi Châu này.

Lãnh quang nhảy lên không, ánh mắt hai người xẹt qua thiên quân vạn mã, chống lại giữa không trung ngoài thành Lợi Châu, thiên thuẫn âm hàn, hai mắt điện quang hỏa thạch chống lại, như đốt cháy hết thủy băng thiên tuyết địa phương này.

Khí tức sâm nghiêm, đại chiến hết sức căng thẳng.

“Vương, kinh đô mật báo.” Chính trong lúc này, phó tướng đột nhiên vọt lên bẩm báo.

Vân Thí Thiên mi sắc lạnh lẽo, chậm rãi cúi đầu, vươn tay tiếp nhận mật báo.

Lúc này Phong Vô Tâm gửi mật báo từ kinh đô đến, vô cùng có khả năng biên quan phía nam... thất thủ rồi.

Một ngón tay mở ra, vẻ mặt Vân Thí Thiên không chút thay đổi, đảo mắt nhìn qua, ánh mắt vốn băng hàn tận xương lại đột nhiên sáng ngời, trong nháy mắt cả người run lên một chút.

Hỗ trợ? Giải vây? Là nàng, là nàng tới?

Năm ngón tay mạnh mẽ nắm chặt, trong đôi mắt sáng rọi run rẩy của Vân Thí Thiên cơ hồ làm cho người ta không thể nhìn kỹ.

Lạc Vũ, Lạc Vũ...

“Tiến công.” Mà ngay lúc tâm tình Vân Thí Thiên đang kích động, phía dưới vang lên tiếng thét công kích đinh tai nhức óc, theo gió bay dựng lên.

Đại chiến bắt đầu.

97. Chương 97

Ánh mặt trời chiếu rọi thương khung, trống trận rền vang.

Một nhóm binh mã Phạm Thiên Các tiến về hướng Lợi Châu thành, liều chết mà đến.

Mái tóc màu bạc của Vân Thí Thiên bay múa trong gió, nắm chặt trong tay mật tín, chỉ vì mật tín này mà tâm tình trở nên hoàn toàn bình tĩnh lại.

Đôi mi lạnh lùng khẽ nhú lại, nhìn binh mã Phạm Thiên Các hùng hùng hổ hổ liều chết tiến đến, Vân Thí Thiên mạnh vùng tay lên: “Giết.”

Lạnh như băng vô tình, đe dọa chấn khắp thiên hạ.

“Ầm.” Nương theo cái vùng tay của Vân Thí Thiên, tiếng trống rền vang như sấm đánh trong thành Lợi Châu, ngay lập tức đã tràn ngập không gian.

“Giếttttt.” Binh mã Vọng Thiên Nhai đồng thanh rống to.

Hai quân giao phong, chiến sự bùng nổ.

Nhưng phía dưới thành trì, binh mã mặc một thân thiết giáp màu đen của Phạm Thiên Các, nhìn từ xa xa giống như những con kiến đen, tràn đầy cả một phương bên ngoài thành Lợi Châu.

Bên ngoài thành Lợi Châu đã hoàn toàn bị bọn họ vây quanh.

Lúc này, như thủy triều bắt đầu khởi động, vọt về hướng Lợi Châu thành.

Binh mã tiên phong cầm khiên che chắn trên đỉnh đầu, lao nhanh ra ngoài.

Trong trận này, binh mã cao thủ giấu mình phía sau tấm khiên, dưới sự bảo vệ chắc chắn này, điên cuồng lao về tường thành Lợi Châu.

Mà phía sau binh mã cầm khiên, xe công thành cao cao rất nhanh được đẩy tới.

Trên xe có cao thủ ngưng tụ quả bóng đầu khí, hiệp trợ viên đạn bằng đá mạnh mẽ lao về phía trước, bắn về phía Lợi Châu thành.

Các màu đầu khí đẹp dễ lập tức phóng ra bay khắp bầu trời thành Lợi Châu.

Ánh sáng diễm lệ gào thét mà qua, giống như những ngôi sao băng vạn tím ngàn hồng, xẹt từ mặt đất lên thiên không.

Có tấn công, cũng có phòng thủ, binh mã Phạm Thiên Các cứng rắn như sắt thép, không gì phá nổi.

Mà lúc này trên tường thành, binh mã Vọng Thiên Nhai đã sớm chuẩn bị tinh thần sẵn sàng đón quân địch, ba cao thủ đứng trên tường thành, trong tay nắm chặt dây cung cả trăm cân, mạnh mẽ giơ cao lên, bắn về dưới quân địch.

Hỏa tiễn đỏ hồng nhắm ngay cao thủ ngưng tụ quả bóng đầu khí.

“Vù, vù, vù...” Tiếng xé rách không khí bén nhọn, không ngừng vang lên.

Rậm rạp che kín bầu trời, hỏa tiễn đen ừ ừ giống như châu chấu, ngưng tụ lực lượng không giống tầm thường, phóng về phía đám cao thủ ngưng tụ quả bóng đầu khí.

Trong nháy mắt, thanh âm va chạm “bang bang” nổi lên bốn phía.

Ngọn lửa bay nhanh, đầu khí nổ tung.

Các màu đầu khí va chạm nhau trên bầu trời, khói lửa lan tràn, bao phủ cả một phương bầu trời trên thành lâu.

Sắc bén mà kinh người.

Mây trắng bay cuộn cuộn trên bầu trời, hơi lạnh băng hàn đập vào mặt mà đến, giống như những ngọn đao quất vào người sinh đau.

Dưới ánh mặt trời, một chút tuyết trắng nhẹ nhẹ phiêu xuống từ trên bầu trời.

Pha lẫn với màu sắc của bông tuyết và ánh mặt trời, ngọn lửa chiến tranh bay tán loạn cả phương này, vừa quỹ dị lại vừa kinh tâm động phách.

Tiếng chém giết rung trời, xa xa tung bay, lộ ra một mảnh giết chóc cả một phương trời.

Phong khói cuộn cuộn, ba mặt biên quan Vọng Thiên Nhai, toàn diện khai chiến.

Không cách nào đột phá, chỉ có thể tử thủ, tử thủ.

“Mặt nam Lợi Châu thành xuất hiện lỗ hồng...”

“Bình mã đột kích mặt đông bị chúng ta đánh lui...”

“Biên quan mặt bắc chết quá nhiều, cần vật tư, xe chở nước, củi,...”

“Biên quan mặt nam xuất hiện tổn hại, cư dân bên trong thành chạy ra ngoài...”

Vào lạnh vào đông, thế tới hung hung, nhưng không chút nào kém so với chiến tranh trên mặt đất, làm cho người ta kinh hãi, run sợ.

Lợi Châu thành và nghị chính cung tại kinh đô Vọng Thiên Nhai.

Vô số tin tức từng đợt từng đợt truyền tới.

Tốt cũng có, xấu cũng có, nửa tốt nửa xấu cũng có, đòi tiền, cần lương thảo, cần nhân lực...

Các loại tin tức được ma thú không trung truyền đến, gấp rút đến nỗi lông mao của chúng cơ hồ muốn dựng thẳng lên.

Vô số mệnh lệnh được truyền ra từ Vân Thí Thiên tại thành Lợi Châu và Phong Vô Tâm từ kinh đô, rất nhanh truyền đến các nơi biên quan, chỉ huy khắp cả Vọng Thiên Nhai.

Thế lực trung tâm cả Vọng Thiên Nhai, giống như có người nổ máy động cơ, ngày đêm không ngừng chạy.

Không thể nghỉ ngơi, chỉ có chạy càng ngày càng gấp.

Gió lạnh kinh người, mùa đông năm nay lạnh lẽo hơn bất cứ năm nào.

Mười ngày, mười ngày không ngủ không nghỉ, không ngừng tấn công.

Lợi Châu, lực lượng của Đế Phạm Thiên và tiểu quốc không có một khắc nào dừng tiến công.

Binh sĩ chết, lại thay một nhóm quân đội mới.

Bị mệt mỏi, lại thay một nhóm khác.

Trong khi Lợi Châu chỉ có khoảng vài chục vạn quân lính, địch quân lại có khoảng 150 vạn quân đội.

Bọn họ còn thời gian, còn thực lực, còn nhân lực.

Cho nên bọn họ thay phiên nhau tấn công, cơ hồ đem máu tươi phủ lên cả thành Lợi Châu.

Màu máu đỏ tươi đã sớm đọng lại trên đất.

Màu xanh của đá cũng hoàn toàn thấm thấu thành màu hồng, mùi máu tươi dày đặc lan tràn, ngay cả ngoài 100 dặm cũng có thể ngửi thấy.

Huyết sắc lan tràn, chết vô số.

Lúc này ngoài thành Lợi Châu, qua 10 ngày không ngừng tấn công, phòng thủ, cơ hồ cả tòa thành đã trở thành một tòa huyết thành. (*tòa thành tràn ngập trong biển máu)

Mà dưới sự công kích không ngừng bởi thế lực khổng lồ, nhờ sự dẫn dắt của Vân Thí Thiên, cả tòa thành Lợi Châu vẫn sừng sững đứng trong phong khói cuộn cuộn.

Đầu tường thành, hết nhóm binh lính này lại thay cho nhóm binh lính khác, những người ngã xuống, máu tươi nhuộm đỏ đất đai, cơ hồ muốn đem cả gió đông lạnh lẽo, đông thành những hạt máu đông màu đỏ.

Thành trì đỏ tươi, một tòa thành trì chìm ngập trong bể máu.

Nhưng vẫn kiên quyết như trước, vẫn cố chấp, vẫn liều chết như thế.

Chỉ cần còn lại một người cuối cùng, cũng tuyệt đối không thể để cho Lợi Châu thành bị phá.

Một khi Lợi Châu thành bị phá, chính là mất đi cái chắn bảo vệ Vọng Thiên Nhai, bởi vì kinh đô chỉ cách nơi này có vài ngày lộ trình.

Giống như trái tim Vọng Thiên Nhai trần trụi lộ ra trong mắt Đế Phạm Thiên, không có gì che chắn.

Bởi vậy, tình hình chiến đấu ở nơi này rất kịch liệt, cơ hồ tập hợp tất cả thế lực Vọng Thiên Nhai.

Mười ngày, không dài cũng không ngắn, nhưng đối với việc trấn thủ Lợi Châu thành của Vân Thí Thiên, lại dài đằng đặc.

Mà đối với Lạc Vũ đang chạy vội về hướng Lợi Châu thành cũng không lâu lắm.

Mười ngày, từ nam đến tây, chạy xuyên suốt qua hơn phân nửa quốc cảnh các tiểu quốc vây quanh Vọng Thiên Nhai.

Lạc Vũ rốt cục tiến nhập thế lực phụ cận bao vây Lợi Châu thành của Đế Phạm Thiên.

Mười ngày chạy vội đi, vết thương bị ong độc cắn cũng đã tốt lắm rồi, nhưng mười ngày đêm không ngừng chạy vội cơ hồ không nghỉ ngơi, làm cho sắc mặt Lạc Vũ tương đương khó coi.

Đám người Hoàng Vũ, Tiểu Tam Tử xem tại trong mắt, ghen ở trong lòng.

Nhưng không một ai khuyên Lạc Vũ nghỉ ngơi một chút, hoặc chờ một chút, hoặc dừng hoảng hốt.

Bởi vì, bọn họ biết khuyên bảo cũng vô ích, chỉ đi theo nàng liều mạng.

Bóng đêm lạnh như băng, phía chân trời không trăng.

Ngọn đèn dầu hoặc sáng hoặc tối chiếu rọi trong hậu doanh thế lực Đế Phạm Thiên, binh lính tuần tra vắng lại không ngừng đi tới đi lui, dò xét xung quanh.

Thái độ nghiêm khắc cùng nghiêm cẩn, làm cho người ta thở dài.

Trăng lạnh ảm dẫu, phía chân trời không ánh sáng.

Bóng cây lờ lờ lắc lư, ngọn đèn dầu chung quanh hoặc sáng hoặc tối.

Đem một phương này chiếu rọi càng thêm quỷ dị.

Đội ngũ giao nhau tuần tra, hoặc sáng hoặc tối tuần tra.

Đem này một phương này bảo vệ chặt chẽ đến một giọt nước cũng không lọt.

“Không có bất cứ gì dị thường, giao ca.”

“Tốt, giao ca.”

Sau khi một đội binh lính tuần tra đến hơn nửa đêm, cùng giao ca với đội ngũ đến thay bọn họ tuần tra.

Sau hàng loạt thủ tục và trao đổi ám hiệu, hai đội rất nhanh hoàn thành giao ca, đến phiên đội khác đi tuần tra.

Nhóm tuần tra được người khác thay thế, đi về hướng doanh trại phía sau nghỉ ngơi.

Cây cỏ đu đưa, sắc trời lơ mơ làm ột phương này cơ hồ ảm dẫu cái gì đó trong bóng đêm.

“Vù...” Ngay lúc này trong bóng tối, một sợi ngân hồng ti tuyến đột nhiên xuyên phá đêm đen, chợt lóe mà quan trọng tấm màn đen.

Lập tức, đội ngũ mười mấy người vừa mới rời khỏi nhiệm vụ tuần tra, lặng yên không một tiếng động ngã về phía sau.

Bóng đêm chung quanh, lập tức có người nhảy ra, bay nhanh đỡ kịp.

Không có lưu lại một chút xíu vết máu nào, thanh âm lại càng không có.

Đêm, vẫn đen trầm.

Một phương này vẫn duy trì tĩnh lặng .

Một lát sau, đội binh lính mới vừa ngã xuống lại đi ra từ trong bóng đêm, trang phục chỉnh tề, tiếng bước chân nghiêm túc, tiếp tục đi về hướng ban nãy định đi.

Gió qua ngọn cây, đêm lạnh kinh tâm động phách.

Xa xa, bầu trời quỷ dị hiện ra màu đỏ, đó là phương hướng Lợi Châu thành.

Từ hướng đó truyền đến tiếng hét hò cùng va chạm, cho dù cách xa như vậy, tiếng vang vẫn xuôi theo gió bay tới đây.

Đem một phương tĩnh lặng nơi này, càng thêm âm hàn.

Tiếng nói của Phạm Thiên Các có thể có trọng lượng ở Phật Tiên Nhất Thủy này, không chỉ nhờ vào cao thủ nhiều như mây, mà quân lệnh nghiêm cẩn cũng là một nguyên nhân.

Vào đêm, những ai không thuộc đội ngũ tuần tra, không được rời khỏi liêu trại một bước.

Nếu không, sẽ xử lý như phản đồ, giết không tha.

Bởi vậy, trong bóng đêm, binh lính mới giao ca cho nhóm khác tiếp nhận nhiệm vụ, không được đi bất cứ nơi nào, chỉ có thể vào doanh trường đứng chân của chính bọn họ.

Trong doanh trường nho nhỏ, đơn sơ.

Lúc này, mười mấy binh lính bên trong, đang chiếm cứ cả không gian.

“Chỗ này không giống, sửa lại một chút.”

Dưới ngọn đèn dầu lơ mờ, Lạc Vũ mang vẽ mặt râu quai nón.

Đang sửa sang lại khuôn mặt các vị “binh sĩ của Đế Phạm Thiên”.

Nàng không biết thuật dịch dung.

Nhưng là, lợi dụng các trang sức sẵn có, lại vẽ lên khuôn mặt, dùng để giả trang một người khác cũng không khó.

Phạm Thiên Các không phải là một thế lực nhỏ bé như Phỉ Lâm quốc.

Hắn đối với thủ hạ hết sức nghiêm cẩn, nếu đột nhiên xuất hiện mấy gương mặt xa lạ trong đội ngũ, lại ở trong tình huống hai quân giao tranh hết sức khẩn cấp, chuyện này sẽ không thể thực hiện được.

Hơn nữa, bọn họ phóng hỏa đốt mấy chục vạn con Độc Vĩ Phong của Phùng Thành quốc, mấy ngày ngay tin tức có lẽ đã sớm rơi vào trong tay Đế Phạm Thiên rồi.

Cho dù không biết là do nàng chủ mưu, chỉ sợ cũng đã sớm đề phòng.

Nàng cũng không ngờ đến nỗi tự mình đưa lên miệng cộp.

Bóng đêm lạnh như băng, Lạc Vũ nhờ vào dụng cụ đã sớm chuẩn bị tốt trong tay, vừa nghĩ lại khuôn mặt của những người vừa rồi, vừa sửa sang lại trang dung của mười mấy người Trung Võ Môn.

“Trước mắt chúng ta không thể hành động.” Hoàng Vũ mở hé ra màn liêu trại, nhìn thoáng tình huống xung quanh, nói với Lạc Vũ.

Lạc Vũ gật đầu, không tiếng động dùng khẩu hình nói với mấy người: “Không nên coi thường vọng động, đêm nay chúng ta nghỉ ngơi cho lại sức, trước đừng hành động, chờ hừng đông ngày mai, dựa theo kế hoạch của chúng ta hành động.” (*mấp máy môi nói chuyện không phát ra tiếng)

Ban đêm đen đặc, vươn năm ngón tay ra cũng không thấy, đây vốn là thời gian tốt nhất để ăn trộm gà trộm chó.

Điểm này, người nào cũng đều biết.

Cũng bởi vậy, dưới tình huống như thế, sắc trời càng như thế, sợ rằng đề phòng càng thâm nghiêm, chặt chẽ, bọn họ cũng không phải đùa ngu.

Như vậy, ngược lại, ta sẽ quang minh chính đại hành động vào ban ngày.

Chung quanh mười mấy người Trung Vô Môn nhất tề gật đầu, không có thốt ra lời.

“Còn không mau ngủ đi, mau thôi tắt đèn.” Ngay sau khi Lạc Vũ vừa sửa xong dung mạo của mọi người, binh lính tuần tra khu vực bên đây, đột nhiên trầm giọng quát.

“Vâng.” Hoàng Vũ lập tức lên tiếng, nháy mắt với mọi người.

Tắt đèn, đi ngủ, lập tức hoàn thành.

Binh lính bên ngoài doanh trường thấy vậy, quay đầu đi tuần tra nơi khác.

“Tình huống Lợi Châu thế nào rồi? Có cần ta đi tra xét, thám tính một chút tin tức hay không?” Sau khi dập tắt ngọn đèn dầu, Hoàng Vũ đề thấp thanh âm nói với Lạc Vũ.

Lạc Vũ nương theo một tia ánh sáng chiếu rọi từ bên ngoài qua khe hở.

Ngẩng đầu nhìn phía xa xa, khoảng không bầu trời đỏ bừng một mảnh.

Nắm ngón tay gắt gao nắm lại.

Nhìn tình cảnh này, nghe thanh âm này, lúc này chiến sự ở thành Lợi Châu chắc chắn rất ác liệt.

Bọn họ không ngừng chạy đi cả ngày lẫn đêm, mặc dù không có chính thức đi hỏi thăm tin tức, nhưng là ven đường vẫn có thể nghe được một chút tin tức.

Phạm Thiên Các cùng thế lực các tiểu quốc, không ngừng tấn công thành Lợi Châu cả ngày lẫn đêm.

150 vạn binh mã công kích một tòa thành trì không tới 50 vạn binh mã, binh lực cách xa như vậy, có thể tưởng tượng ra được Vân Thí Thiên gian nan đến mức nào rồi.

Nàng không hiểu nhiều về vũ khí lạnh công thành ở thời đại này.

Nhưng là, nàng biết cơ bản nhất tỉ lệ tấn công và phòng thủ, nếu binh lực của bên công thành hơn gấp đôi binh lực bên thủ thành, cũng đã chiếm ưu thế rất nhiều.

Mà bây giờ, là hơn gấp ba, có thể nghĩ khó khăn đến mức nào.

Đối với chênh lệch binh lực quá lớn giữa hai bên, Lợi Châu tố thể tùy thời bị công phá.

Trong lòng Lạc Vũ biết rõ điểm này, bởi vậy trái tim nàng giống như bị ai bóp chặt lại, vừa đau đớn vừa khẩn trương.

Vân Thí Thiên chắc chắn phải chịu vạn phần khổ cực, hẳn lại bị thương...

Thế chất lại âm hàn...

Nắm ngón tay càng thêm nắm chặt, móng tay Lạc Vũ cơ hồ ngấp vào trong thịt lòng bàn tay.

Hít sâu một hơi, Lạc Vũ lại chậm rãi lắc đầu, hạ giọng nói: “Không cần, vạn vạn không thể thả thảo kinh xà.

Nếu hẳn giữ được Lợi Châu thì tốt.

Nếu giữ không được, cho dù thất bại, ta cũng không muốn đi hỏi thăm, không nên làm rối loạn kế hoạch của ta.”

Không nên đi hỏi thăm, không nên bởi vì nhất thời lo lắng mà làm rối loạn cả một kế hoạch.

Nàng phải nhẫn nại, nàng cần tĩnh táo.

Bởi vì cái nàng muốn, không phải cùng tồn vong với Vọng Thiên Nhai, không phải đồng sinh đồng tử với thành Lợi Châu. (*cái chết chính nghĩa nhưng không giúp ích gì cho Vọng Thiên Nhai)

Cái mà nàng muốn chính là, cho dù đội quân thiết kỵ của Phạm Thiên Các có bước vào Vọng Thiên Nhai rồi đi nữa, nàng cũng sẽ bắt hắn lui lại, đất đai của Vọng Thiên Nhai, ai dám cắn nuốt, nàng sẽ làm cho người đó nhỏ ra nguyên vẹn.

Bên cạnh, Hoàng Vũ nghe vậy thật sâu nhìn Lạc Vũ liếc mắt một cái, vươn tay vỗ vỗ bả vai Lạc Vũ.

Hai người bọn họ cách nhau gần như vậy, trong lòng rất nhớ nhung.

Nhưng lại bắt buộc chính mình không đi xem người kia, phải nhẫn xuống xúc động nhất thời, muốn cùng người kia cùng nhau sống vai, cộng đồng tiến thoái.

Chỉ vì người kia, chỉ có người kia.

Tình ý như thế, sợ rằng đã không phải dùng đồng sinh cộng tử để hình dung rồi.

“Vậy ngủ đi, ngày mai chúng ta còn phải...”

Còn chưa nói hết lời an ủi Lạc Vũ, trong doanh trường đột nhiên lóe lên hồng quang, Tiểu Hồng xông lên từ mặt đất.

“Tiểu Hồng.” Lạc Vũ lão đảo té ngã, cố gắng ngồi dậy, kích động vươn tay ôm lấy Tiểu Hồng.

Tiểu Hồng nhào vào trong lòng Lạc Vũ, lập tức khoa chân múa tay nói chuyện với Lạc Vũ.

Tiểu Ngân biết rồi, nó nghe lời người, bây giờ đang trên đường tới đây.

Chỉ cần một câu nói này thôi, Lạc Vũ buông lỏng hơn một nửa nỗi lo lắng trong lòng.

Tốt, tốt, Tiểu Ngân đang trên đường tới là tốt rồi, là tốt rồi.

“Tiểu Ngân giỏi quá.” Bên cạnh, bàn tay Hoàng Vũ nắm lại vung giữa không trung, áp xuống nỗi kích động trong lòng.

Ta còn dẫn về một tiểu tử, Tiểu Ngân sợ các người xung đột với nhau.

Cho nên để cái tên ngạo mạn kia đi sau, ta trở về trước. Tiểu Hồng vừa xoa xoa cánh tay nhỏ bé của nó, vừa nói với Lạc Vũ.

Một mỗi quá à, mấy ngày nay nó chạy thật nhiều đường, không tới trăm dặm thì cũng khoảng mười mấy hai mươi vạn dặm.

Cho dù nó nương theo hòn đá chạy nhanh, nhưng nó cũng biết mệt nha, cánh tay cũng bị đau.

Lạc Vũ thấy vậy vươn tay nhẹ nhàng giúp Tiểu Hồng xoa xoa, nhưng trong mắt lại chuyển động rất nhanh.

“Tiểu Hồng, ta không cần tên kia, người giúp ta truyền lời cho nó, kêu nó giúp ta đi...”

Thanh âm trầm thấp, Lạc Vũ đè thấp thanh âm phân phó Tiểu Hồng.

Nàng luôn cảm thấy có cái gì đó không đúng, nhưng cũng không biết nói sao.

Bởi vì nàng đối với tình hình chiến sự trước mắt cũng không phải rất hiểu rõ.

Nhưng vẫn có một cảm giác không tốt không thể nói nên lời.

Nàng không phải là người hay đoán mò và mù quáng kinh sợ, nàng cần phải xác định chắc chắn.

Đêm, lạnh như băng, tối đen đến nỗi vươn năm ngón tay cũng không thấy, làm cho người ta run sợ.

Ngọn lửa chiến tranh vẫn cháy, phong khói cuộn cuộn.

Một đêm này, Vọng Thiên Nhai lại phải đối mặt với ngọn lửa chiến tranh bay tán loạn.

Cửa thành đối mặt khó khăn sắp bị công phá, điều này chắc sẽ xảy ra, lúc này đã hoàn toàn trở thành một tòa huyết thành, một tòa thành trì chìm đắm trong huyết và lửa khói chiến tranh.

Nơi hậu doanh Phạm Thiên Các, cả nhóm hóa trang thành binh lính địch nhân, Lạc Vũ và mười mấy người Trung Võ Môn giả trang thành tiểu phân đội, quang minh chính đại đi trong phạm vi hậu doanh Phạm Thiên Các.

“Hoàng Thành, dẫn theo người của ngươi đến đông doanh chở lương thảo lại đây, đây là khẩu lệnh hôm nay.” Ngay lúc đang đi vòng quanh, một người có bộ dáng tiểu tướng hô lớn lên một tiếng.

Lạc Vũ thấy chung quanh không có ai trả lời hắn, lập tức phản ứng cực nhanh cao giọng hàm hàm hồ hồ đáp lời, mang theo tiểu đội phía sau nhắm về hướng đông doanh mà đi.

Doanh địa mật mờ, liếc mắt một cái nhìn không thấy cuối.

Quân nhu trang bị, binh mã lương thảo, các công cụ công thành, đều được bố trí ở những nơi khác nhau, mỗi ngày đều đổi chỗ một lần.

Khẩu lệnh cũng thay đổi mỗi ngày, thủ vệ cũng thay đổi mỗi ngày.

Cho dù có người ẩn núp vào tìm được nơi cất giấu quân nhu, cũng không có bản lĩnh làm rối loạn.

Phạm Thiên Các, phòng ngự thật sự là một giọt nước cũng không dễ lọt.

Dẫn theo người quang minh chính đại đi ra hậu, Lạc Vũ và nhóm Hoàng Vũ lập tức xoay người, đi về hướng doanh trại Đế Phạm Thiên.

Ven đường, khẩu lệnh, ám hiệu, nối liền không dứt.

Nhóm tiểu đội của Lạc Vũ, không gặp một chút cản trở nào, thành công tiến nhập địa bàn doanh trại trung tâm của Đế Phạm Thiên.

Địa bàn trung doanh quá rộng lớn, các doanh trưởng lại giống nhau như đúc, căn bản không thể biết được chủ doanh trưởng của Phạm Thiên các chủ là cái nào.

Thật hay cho Đế Phạm Thiên, phòng ngự chặt chẽ đến nỗi con muỗi cũng bay vào không lọt, bay vào được cũng không cách nào tìm được doanh trưởng của hắn.

Nhanh chóng nháy mắt ra hiệu với mười mấy người đi theo sau.

Nhóm người Hoàng Vũ đã sớm có chuẩn bị, quang minh chính đại tản ra, tiêu sái đi về những hướng khác nhau.

Bọn họ cần phải tìm ra đại doanh chủ soái của Đế Phạm Thiên.

Doanh trưởng rất nhiều, cái nào cũng như cái nào, không có đầu mối tra xét.

Lạc Vũ thấy vậy, mơ hồ lẩm bầm mấy câu trong miệng, không tiếng động phát ra âm tần, đây là ám hiệu trao đổi cùng Tiểu Hồng.

Trong thời gian một đêm, Tiểu Hồng đi tới đi lui vài trăm dặm tuyệt đối không thành vấn đề, lúc này hắn là phải quay trở về rồi.

Quả nhiên, ngay sau lúc Lạc Vũ kêu gọi, hòn đá trên mặt đất chợt lóe ngân quang, “vù” một tiếng, Tiểu Hồng đã xông ra, trực tiếp chui vào trong lòng Lạc Vũ.

Tốc độ nhanh đến nỗi đám người chung quanh cũng không phát hiện ra được.

Lạc Vũ ôm Tiểu Hồng vào trong ngực, thấy Tiểu Hồng híp mắt ngủ gà ngủ gật, bộ dạng rất là mệt mỏi.

Tâm trạng không khỏi cảm thấy thương tiếc, ôm Tiểu Hồng gất gao bế ôm.

Vì nàng, nhóm người Hoàng Vũ cùng nàng xuất sinh nhập tử, ngay cả ma thú của nàng cũng bị mệt thành như vậy.

Cảm nhận được tâm tình của Lạc Vũ, Tiểu Hồng mở mắt ra, tiểu móng vuốt đặt lên tay Lạc Vũ, lắc lắc tiểu đầu một chút.

Không có việc gì, ta không bị mệt nhiều như ngươi nghĩ, là ta thích ngủ mà thôi.

Tiểu Hồng an ủi Lạc Vũ, bất quá đây cũng là sự thật, nó mạnh mẽ như vậy, cho dù bốn ba mấy ngày nay, nó hoàn toàn không thêm để ý tới.

Lạc Vũ biết Tiểu Hồng là đang an ủi nàng, nhưng những lời này cũng là lời nói thật.

Lập tức vuốt vuốt đầu Tiểu Hồng, đè thấp thanh âm nói: “Tiểu Hồng, người giúp ta một chuyện này...”

Thanh âm thì thầm vang lên, cũng chỉ có Tiểu Hồng mới có thể nghe thấy.

Lạc Vũ nói vào trong tai, Tiểu Hồng làm một bộ biểu tình lắng nghe cẩn thận, đột nhiên đôi mắt sáng lên.

Làm loạn, phá hư, cái này nó thích.

Lập tức, không chờ Lạc Vũ lên tiếng, thân ảnh chợt lóe đã trốn vào trong hòn đá, chạy.

Lạc Vũ thấy vậy, thuận tay xé xuống một vật treo trên doanh trường, cầm lấy chạy về hướng vị trí cao nhất, nhìn qua giống như một binh lính áp tải.

Rất nhanh leo lên nơi cao nhất, cũng chính là sườn núi nho nhỏ.

Ngay khi Lạc Vũ vừa đứng vững, xa xa truyền đến một tiếng ầm vang, hồng quang đột nhiên bùng nổ trong doanh địa.

Ngay lập tức, doanh trường bị tốc bay lên, lực lượng mạnh mẽ bốc lên, bắt đầu phá hủy một phương.

“Có quân địch, nhanh, có địch nhân xâm nhập...”

“Có địch nhân phá hư, quân đội bảo vệ bên ngoài...”

Ngay tức khắc trong lúc đó, các binh lính ẩn nấp trong quân doanh hay binh lính tuần tra bên ngoài, nhất tề chạy ra, vọt về hướng phát ra tiếng nổ lớn.

“Ầm, ầm, ầm.”

Tiếp theo đó là ba tiếng nổ mạnh liên tiếp, các binh lính tập hợp bao vây hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến “quân địch gây rối”, ngược lại càng không kiêng nể gì phá hư.

Trong nháy mắt, một phương bên này bụi đất bay lên, một mảnh hỗn loạn.

Khí tức cường hãn thấm thấu từ trong không khí ra ngoài, tuyệt đối là thực lực của một tím tôn vương giả.

“Có cường địch, mau lên...”

“Thích khách, thích khách, bảo vệ Các chủ...”

Tím tôn vương giả, nhất định là người của Vọng Thiên Nhai phái tới.

Lập tức, một loạt binh khí ra khỏi vỏ, ai bao vây thì bao vây, ai xông lên thì xông lên, ai có nhiệm vụ bảo vệ vật tư khắp nơi thì lo bảo vệ.

Phân công rõ ràng, huấn luyện đâu ra đó.

Lạc Vũ đứng ở chỗ cao, lúc này cũng làm ra bộ dạng bối rối, bỏ lại vật tư trong tay, xông lên phía binh lính đang bao vây cường địch xâm nhập.

Nhưng đôi mắt nàng vẫn luôn nhìn quanh, đem tất cả tình huống xem tại trong mắt.

Nơi nào có binh mã bảo vệ nhiều, nơi nào trấn giữ nhiều người, tất cả đều rõ ràng đập vào mắt.

Mi mắt không ngừng quan sát, đột nhiên đôi mắt Lạc Vũ sáng lên.

Một góc Đông Bắc, bên ngoài nhìn qua đơn sơ tầm thường, cùng doanh trường vô số binh lính chung quanh giống nhau như đúc.

Nhưng chung quanh lại ẩn núp vô số cao thủ.

Đề phòng thâm nghiêm như vậy, chính là nó rồi.

Lạc Vũ gắt gao nắm chặt nắm tay, miệng lại gào thét đuổi bắt cường địch, vừa lao xuống sườn núi, trà trộn vào đám người đang xô xát, chợt lóe một cái đã không thấy tăm hơi bóng dáng.

Nơi đó nhất định là doanh trường của Đế Phạm Thiên rồi.

Đây là mục đích nòng mao hiểm trà trộn vào đây mà bỏ qua không đi gặp Vân Thí Thiên.

Thân hình chớp lên giữa một mảnh hỗn loạn, nhờ vào thân pháp ảo diệu, Lạc Vũ dễ dàng ẩn núp tới gần doanh trường.

“Còn không mau giải quyết đi?”

Ngay khi tới gần doanh trường, xung quanh ẩn núp vô số cao thủ, Lạc Vũ loáng thoáng nghe bên trong doanh trường truyền ra một thanh âm ôn nhuận, nho nhã.

Ưu nhã mà thông dong, ấm mà lãnh đạm đại khí.

Thanh âm này không phải là Đế Phạm Thiên thì còn có thể là ai nữa.

Lạc Vũ biết chính mình đã đoán đúng rồi.

“Còn chưa xong, người tới rất mạnh, người của chúng ta chưa tìm thấy tung tích của đối phương.” Lập tức, có thanh âm trả lời của một người trong nhóm cao thủ ẩn núp xung quanh.

“Ác.” Trong thanh âm của Đế Phạm Thiên mang theo một tia kinh ngạc cùng hứng thú.

“Là thủ đoạn của Vọng Thiên Nhai sao?” Trong trường truyền ra thanh âm của một người khác.

“Cũng không giống, hình như không phải người của bọn hắn ra tay, lực lượng công kích rất quái lạ, nhưng lại rất mạnh, tính chất hủy diệt rất lớn.”

Bọn họ hiểu biết rất rõ cao thủ Vọng Thiên Nhai Nhìn.

Bọn họ canh phòng rất nghiêm mật, chỉ cần người của Vọng Thiên Nhai dám đến, bọn họ sẽ có đi mà không có về.

Mà lúc này đây, thủ đoạn của người công kích không giống bất cứ cao thủ nào của Vọng Thiên Nhai, cũng không phải là tím tôn vương giả có giao tình với Vọng Thiên Nhai giúp đỡ.

Người tấn công này rất thần bí, đến bây giờ bọn họ cũng chưa tìm thấy bóng dáng của người nọ.

Nhưng là, người này thật lợi hại, nhiều binh sĩ như vậy cứ nhiên không có biện pháp nào đối phó với hắn.

“Các người đi xem một chút đi.” Trong trường, một người khác lên tiếng.

“Vâng.”

Lập tức, một vài người nhảy ra khỏi vị trí ẩn nấp, chạy về hướng đang hỗn loạn.

Thân ảnh nhoáng một cái, vừa lúc Lạc Vũ núp ở phía sau bọn họ, mượn cơ hội này xuyên vào.

Thân hình vừa động, thừa dịp khoảng không mấy người vừa chạy đi, lách mình một cái đến bên cạnh doanh trường Đế Phạm Thiên, thân hình nhanh chóng biến mất ở chỗ tối.

Ngay sau đó, bởi vì có mấy người rời khỏi vị trí, các cao thủ phòng hộ lại được bố trí một lần nữa, một lần nữa thay nhóm khác ẩn núp vây quanh bảo vệ doanh trường Đế Phạm Thiên.

Mà bọn họ cũng không biết Lạc Vũ đã trà trộn vào được rồi.

Vô thanh vô tức, không có bất cứ khí tức đấu khí nào, đây là điểm lợi thế của Lạc Vũ.

Khom người bò sát dưới chân doanh trường Đế Phạm Thiên, Lạc Vũ ngừng thở, lấy thế bò của con rùa, vẫn không nhúc nhích, một chút khí tức cũng không để lộ ra.

Bên cạnh, Đế Phạm Thiên và đông đảo các cao thủ xung quanh lại không có ai phát hiện sự tồn tại của Lạc Vũ.

Gió lạnh lãnh liệt, xa xa Tiểu Hồng phá hư càng ngày càng nặng.

“Hắn là nhóm người đốt Độc Vĩ Phong của Phùng Thành quốc.” Trong doanh trường, thần sắc Á Vô Quân vẫn không thay đổi, mở miệng nói.

Đế Phạm Thiên tựa người vào ghế dựa lớn, nghe vậy gật đầu, cũng không bất cứ xao động và bối rối gì cả, phảng phất như hắn căn bản không để ở trong lòng.

“Việc chuẩn bị chiều hôm nay như thế nào rồi?” Nhấp một ngụm rượu trong tay, khóe miệng Đế Phạm Thiên nhếch lên.

Ngón tay Á Vô Quân gõ hai cái trên mặt bàn: “Tất cả đã an bài xong, chỉ chờ đêm nay động thủ.”

Đế Phạm Thiên nghe vậy gật đầu, ừ một tiếng, lại chậm rãi nói: “Đem trận tuyến đang ép gần ở phía trước chia ra, dùng toàn lực ép sát, đem Vân Thĩ Thiên bức ra ngoài.”

“Vâng.” Một người đáp lời, Á Vô Quân đột nhiên cười: “Tối nay, chắc chắn sẽ khiến Vọng Thiên Nhai suốt đời khó quên.”

“Ha ha.” Đế Phạm Thiên nghe vậy nhất thời cười lớn ra tiếng, tiếng cười lộ vẻ tự tin và tự nhiên, làm cho người ta nghe vào trong lòng cũng cảm thấy vui sướng lây.

Lặng lặng ẩn dấu trong góc, Lạc Vũ có chút nhú mày.

Lời này của Đế Phạm Thiên là có ý gì?

Đêm nay, đêm nay Đế Phạm Thiên sẽ đối Lợi Châu, sẽ đối Vân Thĩ Thiên làm cái gì?

98. Chương 98

Cơn gió thổi qua, rét lạnh thấu xương.

Lạc Vũ nghe nói thế liền giật mình, khuyh tai nghe kỹ.

Nhưng Đế Phạm Thiên và Á Vô Quân lại không tiếp tục bàn về đề tài này nữa, bắt đầu thảo luận một chuyện khác.

Lạc Vũ cảm thấy nổi lo lắng như bị treo lơ lửng giữa không trung, không cách nào thả lỏng xuống được.

Nhưng cũng không dám coi thường vọng động, nàng hao tổn tâm cơ không để ý đến tình huống hiện tại của Vân Thĩ Thiên, lên vào doanh trại Đế Phạm Thiên, không phải để ám sát hắn.

Mưu tính của nàng không thể vì lo lắng hoảng hốt mà làm rối loạn được.

Lặng lặng ẩn núp, Lạc Vũ đè ép nổi lắng muốn biết tất cả tình huống, vẫn không dám nhúc nhích tiếp tục nghe ngóng.

“Các chủ, người nọ chạy thoát”

Ngay lúc này, trong doanh trường đột nhiên truyền đến thanh âm bẩm báo.

Đế Phạm Thiên vừa nghe có chút kinh ngạc, giống như không tin nổi sau khi hắn phái ra cao thủ truy bắt, vẫn để cho thích khách quấy rối chạy thoát: “Hắn thoát rồi sao?”

“Bọn ty chức thất trách.” Mấy cao thủ bị phái ra tra xét, xấu hổ lên tiếng.

“Có thấy rõ là người nào hay không?” Đế Phạm Thiên nghe vậy, gọi lên một tia hứng thú.

Trong nháy mắt doanh trường trở nên tĩnh lặng, một lúc lâu sau mới có người trả lời: “Không có, chúng ta cũng không thấy rõ người nọ là nam hay là nữ.”

Chúng ta... Chúng ta... Không thấy được thân ảnh của người nọ.”

Mấy người đứt quãng hồi đáp, nghe ra là vạ phần xấu hổ.

“Ngay cả hình dáng người ta các ngươi cũng không nhìn thấy, chuyện này quả thật rất có ý vị rồi.” Thanh âm ôn nhuận, nho nhã của Đế Phạm Thiên vang lên trong doanh trường.

Nghe trong giọng nói không có bất cứ ý tứ trách hờn nào, nhưng hào khí trong doanh tướng lại thay đổi rồi.

Lạc Vũ ẩn núp ở trong góc, nhìn không thấy tình huống trong doanh tướng, nhưng nàng vẫn cảm giác ra được áp lực không ngừng quanh quẩn trong doanh tướng.

Vẫn duy trì tần suất hơi thở, Lạc Vũ lẳng lặng ẩn núp.

Nàng đã thừa dịp loạn tiềm nhập đến nơi này, Tiểu Hồng quấy rối ở cách đó không xa tự nhiên có thể chạy thoát.

Đế Phạm Thiên mặc dù có nhiều cao thủ.

Bất quá chỉ cần nơi nào có hòn đá, Tiểu Hồng chỉ cần muốn chạy, cho dù người của Đế Phạm Thiên có đông đi nữa cũng hoàn toàn không có cách nào bắt được nó.

Ánh mặt trời sáng lạn, trong doanh tướng lại là một mảnh thâm trầm.

“Nếu mấy người bọn họ cũng không cách nào phát hiện, như vậy thân pháp của người đến quấy rối sợ rằng không phải là người bình thường, ít nhất thân thủ cũng không thấp hơn Các chủ.”

Ngay trong không khí trầm mặc, Á Vô Quân chậm rãi mở miệng.

Lạc Vũ không có nghe đến Đế Phạm Thiên lên tiếng trả lời, đoán rằng hắn ta gật đầu đồng ý.

“Không thua kém các chủ, như vậy cũng sẽ không kém hơn Vọng Thiên quân vương, với thủ đoạn và thân phận như vậy, chỉ sợ rằng người nọ cũng không phải đến giúp Vọng Thiên Nhai.”

Á Vô Quân nói đến đây, dừng lại một chút mới nói tiếp: “Huống hồ, chúng ta cũng không có bất cứ tổn thất gì, ta nghĩ cao nhân nọ là tìm lầm đường?”

Chỉ phá hư, náo động có một chút đã bỏ chạy đi, quân doanh của bọn họ cũng không có tổn thất gì.

Không phải đi lầm đường, chẳng lẽ là chạy tới đùa?

Á Vô Quân vừa dứt lời, mọi người trong doanh tướng trầm mặc một lát, Đế Phạm Thiên mới chậm rãi mở miệng nói: “Có lẽ là vậy, bất quá phái người đi xuống, kiểm tra một lần nữa toàn quân doanh có chỗ nào dị thường không.

Về phần các người, ta chỉ bỏ qua cho các người lúc này đây, nếu thân thủ người nọ cao hơn các người nhiều như vậy, các người không phải là đối thủ nên không bắt được, ta có thể thông cảm cho các người.”

Hắn vừa dứt lời, Lạc Vũ có chút giương lên mi.

Khá lắm Đế Phạm Thiên, quả nhiên lợi hại, từ trong tình huống phá hư, quấy rối, lại có thể phát hiện chỗ không đúng, bắt đầu tra quân doanh, không hổ là một phương quân vương.

“Vâng, đa tạ các chủ.”

Cùng khắc, mấy người kia thở nhẹ ra một hơi, vội vàng rời khỏi doanh tướng, rất nhanh truyền lại những lời phân phó của Đế Phạm Thiên ra ngoài.

Hơn nữa, lại quay về nguyên lai vị trí cũ của bọn họ, vây xung quanh bảo vệ doanh trại của Đế Phạm Thiên một giọt nước cũng không lọt.

Cũng làm cho nơi mà Lạc Vũ đang ẩn núp vây lại bên trong.

Không có một tia đường lui.

Lạc Vũ bất động tại chỗ như một hòn đá trên mặt đất, lẳng lặng che dấu chính mình.

Trong doanh tướng, Đế Phạm Thiên cùng Á Vô Quân bắt đầu thương nghị chuyện khác, cũng không có ý định đứng dậy.

Gió lạnh như trước, sát khí lại càng ngày càng nặng ở phương xa.

Biên quan Lợi Châu thành.

Gió bắc gào thét mà qua, tường thành hoàn toàn bị màu đỏ tẫm nhiễm, binh mã Vọng Thiên Nhai và Phạm Thiên Các vẫn còn đang giao chiến với nhau, giống như vĩnh viễn cũng không kết thúc.

Huyết chiến nơi cửa thành, không phải người chết, chính là ta sống.

Phạm Thiên Các cùng hai đại liên quân không tiếc nhân lực, vật lực, tài lực, không ngừng tấn công thành trì Lợi Châu.

Thành trì kiên cố như Lợi Châu, cũng bắt đầu xuất hiện lỗ hổng, xuất hiện trạng thái mệt mỏi, vô lực.

“Cửa thành đông bị công phá ra một khe hở nhỏ rồi, mau...”

Tiếng gió rít gào xen lẫn trong tiếng thét, binh mã vừa lui vào trong nghỉ ngơi một chút tại tường thành phía nam, chưa kịp lấy lại sức, cũng mặc kệ đầy người đều là máu, nhắm về hướng cửa thành đông chạy vội tới hỗ trợ.

“Giếtttttt...”

Đấu khí sớm đã hao hết, biến ảo không ra được bất cứ binh khí nào.

Binh sĩ đến tiếp ứng, giờ lên đại đao nhiễm máu hồng hồng trong tay, liều mạng lao bổ về hướng quân địch.

Trên không trung, các binh lính Phạm Thiên Các nhảy xuống từ trên người ma thú, công phá một mặt tường thành. Bọn họ lập tức bị bao vây.

Huyết sắc vấy ra, dám xông vào thành, nhưng lại không thể tiến thêm được bước nào.

“Mau, mau lên, quân nhu cửa thành tây không đủ rồi, mau tập hợp quân như từ nội thành...”

“Cửa thành nam không đủ dầu hỏa rồi, mau nhóm lửa, bó củi, dầu hỏa, nhanh lên một chút...”

Liên tiếp vang lên những tiếng quát to khàn khàn, tràn ngập cả thành lâu Lợi Châu.

Binh lính Vọng Thiên Nhai, về mặt toàn là máu, không ngừng chạy khắp trong gió tuyết.

Binh mã Phạm Thiên Các từ dưới tường thành xông lên.

Quân nhu cơ hồ hao hết, cơ hồ không kịp chờ quân nhu được vận chuyển đến, binh lính cơ hồ liều mạng chống lại quân giặc.

Lực lượng đấu khí đặc thù ngưng tụ thành hỏa tiễn đã hao hết, chỉ có thể dùng củi lửa, dầu hỏa đốt lên tạo thành hỏa tiễn.

Trên tường thành, binh mã Vọng Thiên Nhai đã không còn ngưng kết nổi ra hỏa tiễn, mượn dầu hỏa tưới xuống binh lính Phạm Thiên Các đang không ngừng tấn công.

Đồng thời, cũng ném bó củi xuống dưới.

Không có đấu khí hỏa tiễn, dùng tài nguyên nguyên thủy cũng giống nhau.

Dính vào dầu hỏa, chỉ cần là người đều sẽ sợ.

Dầu hỏa thiêu đốt, băng tuyết lạnh lẽo lên ánh sáng chói mắt, cũng không kém phần thảm thiết.

Ngọn lửa bay múa ở cửa nam, cửa bắc lại lạnh lẽo dị thường.

Dầu hỏa chỉ cho cửa thành nam dùng, nhưng cửa bắc lại không đủ để chống đỡ.

Không có dầu hỏa, không có đấu khí, vậy chỉ còn cách dùng nước, thần dân Lợi Châu không ngừng tiếp tế từng thùng, từng thùng nước, lấy từ nước sông bảo hộ thành.

Trong trời đông rét lạnh, phía sau các binh lính phụ trách trấn thủ Lợi Châu thành, binh dân dân chúng tự nguyện góp sức. Trong trời đông giá rét, đập bể con sông đã đóng băng, người già yếu, trung niên, thanh niên, người người nâng thùng, trợ giúp binh sĩ thủ thành.

Đối phó những người khác, bọn họ có thể trốn ở phía sau.

Nhưng là đối phó Phạm Thiên Các, bọn họ liều mạng già cũng đáng.

Bọn họ cũng muốn tiến lên, muốn tiếp một phần sức, vì Lợi Châu và vì quân dân.

Không một ai quên, Đế Phạm Thiên, chính là các chủ Phạm Thiên Các, đã dùng độc cơ hồ giết dân chúng trong cả một tòa thành, là dân chúng của một tòa thành đó.

Nhiều huynh đệ tử muội như vậy, nhiều cha mẹ thân nhân như vậy, đã chết đi trong lần đó.

Tất cả những điều này là “nhờ Đế Phạm Thiên ban tặng”, đều là do hấn “ban tặng”.

Mà bây giờ, hấn còn dám bức tới nhà bọn họ.

Đánh, cho dù bọn họ không có gì cả, cái gì cũng không biết, bọn họ cũng muốn đánh, đem Đế Phạm Thiên, đem Phạm Thiên Các đánh tới cùng.

Tùng thùng, từng thùng nước đá đổ xuống từ trên đầu tường cửa thành phía bắc.

Nước lạnh giữa trời đông giá rét, cộng thêm gió bắc thổi qua, nước lạnh cơ hồ bị đông lại giữa không trung.

Nhất thời, các binh lính Phạm Thiên Các tấn công từ phía dưới, bị đông cứng giữa không trung chỉ trong nháy mắt.

Trên tường thành, dân chúng lập tức vung lên thùng gỗ ném xuống.

Đã không có đầu khí xung hùng, đã không có ma thú phòng ngự và công kích, có thể dùng biện pháp tấn công đơn giản, cổ xưa nhất.

Ai nói cách này không thể trở thành một loại vũ khí.

“Hả...”

“Giếtttttt.”

Tiếng kêu gào thảm thiết, đỉnh tai nhức óc, pha lẫn tiếng hò hét cừ hận hỗn loạn vô cùng, lệ khí cơ hồ bắn thẳng lên trời cao.

Giết đỏ cả mắt rồi, cũng đã nhuồn đỏ thân mình.

“Quân vương, quân nhu của chúng ta đã không đủ rồi, trong thời gian này quân nhu vận chuyển từ kinh đô không thể đến kịp dùng rồi.”

Đứng ở thành lâu cao cao, đôi mắt Quân Phi trở nên đỏ bừng, hung hăng lau đi vết máu trên mặt, trầm giọng bẩm báo với Vân Thí Thiên.

Một đầu tóc bạc bay lên, một thân Hắc Kim trường bào rủ xuống đất.

Không có bất cứ gì cố ý tạo dáng, nhưng lại dẫn phát không khí lạnh sát và hách hách uy hiếp phóng ra cùng thiên địa.

Vân Thí Thiên đứng trên thành lâu, lạnh lùng nhìn tình hình chiến đấu tứ phương.

Vân Thí Thiên còn chưa kịp mở miệng lên tiếng, một vị tướng thiếu niên đang vội chạy đến hỗ trợ, đột nhiên quay đầu lớn tiếng nói: “Quân vương, cần muốn cái gì, ta lập tức kêu mọi người chuẩn bị.”

Quân vương, mau nói, chúng ta sẽ làm theo, nếu không có, cho dù có quật ba thước đất, chúng ta cũng tìm ra cho ngài.”

“Đúng vậy, chúng ta sẽ làm theo.”

“Quân vương cùng Quân thành chủ đã cứu mạng chúng ta, chúng ta tuyệt không có ý kiến khác.” (*Quân Lạc Vũ)

Tiếng của thiếu niên vừa dứt, mấy người bình dân dân chúng bên cạnh lập tức đều cao giọng phụ họa lên.

“Đúng vậy, cần muốn cái gì, chúng ta đi cầm, không có quân vương cùng Quân thành chủ sẽ không có chúng ta bây giờ, mọi người sẽ liều mạng với đám địch nhân kia.”

Tiếng nói sắc bén theo gió di chuyển, xa xa tung bay ra, lập tức vô số người liên tiếp cao giọng hô ứng.

Gió lạnh vù vù bay múa, một khắc này, cả Lợi Châu thành lại là một mảnh lửa nóng.

Quân thành chủ? Nói vậy chính là Quân Lạc Vũ, là nói đến Quân Lạc Vũ chỉ tạm thay mặt thành chủ vài ngày.

Yến Phi nghe vào trong tai, giận tại trên mặt, nhưng lại để trong lòng.

Quân Lạc Vũ nàng làm ra chuyện có lỗi với quân vương bọn họ, có lỗi với Vọng Thiên Nhai bọn họ, nhưng là...nhưng lại không có làm thất vọng một phương quân dân nơi này, điều này...

“Quân vương, cái này...”

Vân Thỉ Thiên cúi đầu nhìn thoáng qua thần dân tứ phương, trên mặt vẫn băng lãnh như trước, vẻ mặt lại không có một tia biến hóa, chỉ là trong mắt lại lưu động lóe sáng, ẩn đến trong nội tâm.

Vân Thỉ Thiên chậm rãi vung tay lên về hướng Yến Phi.

Yến Phi lập tức khom người nhận lệnh, mang theo thiếu niên và đám người nhanh chóng rời đi, bắt đầu cùng nhau trừ bị quân nhu.

Gió lạnh bay múa, tóc bạc cuồng loạn.

Vân Thỉ Thiên chậm rãi quay đầu nhìn về phía nam Vọng Thiên Nhai.

Đã mười ngày trôi qua rồi, dù cho khoảng cách có xa cũng đã đến đây rồi, Quân Lạc Vũ, người chết ở phương nào rồi.

Cư nhiên còn không tới gặp hân, cư nhiên còn không tới.

Gió qua thiên hạ, máu tanh khôn cùng.

Tuyết sắc bay lên, đảo mắt ánh mặt trời lặn về tây.

Lợi Châu thành trì, thể công vẫn mãnh liệt như.

Mà ở bên này, Lạc Vũ vẫn ẩn núp gần doanh trướng Đế Phạm Thiên.

“Việc này cứ như vậy mà tiến hành.” Đế Phạm Thiên giải quyết dứt khoát, hoạt động một chút gân cốt.

“Tốt, kế tiếp cứ làm theo kế hoạch.” Á Vô Quân khép lại một quyển sách, trong thanh âm mang theo ý cười.

Suốt một ngày, bọn họ rất cực chuẩn bị thỏa đáng tất cả.

“Các chủ, Phạm Thiên Các truyền tin lại đây.” Ngoài trướng đột nhiên vang lên tiếng bẩm báo.

Lạc Vũ nghe Đế Phạm Thiên “ừ” một tiếng, ngay sau đó màn doanh trướng dao động, có người vào trong.

Kế tiếp cũng không nghe được tiếng thảo luận của Á Vô Quân và Đế Phạm Thiên, chỉ có thanh âm Đế Phạm Thiên lật xem thư tín.

Tốc độ lật xem của Đế Phạm Thiên rất nhanh, nhưng Lạc Vũ lại cảm giác được hân quả thực chậm muốn chết.

Nàng đã ẩn núp ở đây gần một ngày rồi, cứ tiếp tục như vậy, chắc chắn nàng sẽ bị lộ mà thôi.

Mà thời gian để nàng chuẩn bị cũng chỉ có một ngày, nếu cứ đợi như thế này, vậy hậu quả...

“Những chuyện này cứ vậy mà làm.”

Trong bầu không khí tĩnh lặng, thanh âm Đế Phạm Thiên truyền đến, ngay sau đó Á Vô Quân mở ra một cái hộp, lấy ra một vật ẩn lên trên mặt tín của Đế Phạm Thiên.

Thanh âm trong trẻo như ngọc, không phải rất vang dội, cơ hồ như không có một tiếng động.

Song rơi vào trong tai Lạc Vũ, cơ hồ giống như tiếng sấm sét giữa trời quang.

Lạc Vũ cắn chặt hàm răng, con ngươi rất nhanh chuyển động.

Chính là nó, chính là nó, nàng ẩn núp lâu như vậy, mong chờ chính là nó.

Thanh âm chiếc hộp bị di chuyển, Lạc Vũ rõ ràng nghe thấy, đồ vật kia đặt ở trong doanh trướng hướng phía đông.

“Thời gian không còn sớm rồi.”

Sau khi cất giấu cái hộp, Á Vô Quân ngẩng đầu nhìn ra ngoài doanh trướng, nhìn thoáng qua sắc trời, đột nhiên ngụ ý nói một câu.

Sắc trời đã hôn ám xuống, là lúc hoàng hôn buông xuống.

“Đúng là không còn sớm rồi, chúng ta chuẩn bị cho Vân Thí Thiên tất sát kế...” (*phải giết chết)

Phải giết, là từ ngữ mà Đế Phạm Thiên vừa nói ra khỏi miệng, Lạc Vũ đột nhiên cả kinh, đây là kế hoạch phải giết nhằm vào Vân Thí Thiên?

Vân Thí Thiên lợi hại đến cỡ nào, Đế Phạm Thiên là người biết rõ nhất.

Mà bây giờ hắn lại nói phải giết, như vậy... Lạc Vũ kinh hãi trong lòng.

“Ah.” Bởi vì nàng kinh hãi, tuy rằng chỉ ở trong lòng, bề ngoài cũng không lộ ra, nhưng khí tức đã thay đổi, lộ ra khí tức chỉ trong nháy mắt.

Trong doanh trướng, Đế Phạm Thiên lập tức cảm giác được, đứng bật dậy.

“Các chủ, người?”

Đế Phạm Thiên phát tay, cắt ngang câu hỏi của Á Vô Quân, xoay người, chậm rãi đi về hướng Lạc Vũ đang ẩn thân.

Lạc Vũ nghe vào trong tai rõ ràng, nhưng lại không dám di chuyển một chút nào cả.

Vừa cực lực duy trì trạng thái hiện tại, cực lực khắc chế khí tức của chính bản thân mình để không bị lộ, tập trung dồn nội lực vào đôi bàn tay.

Nếu là Đế Phạm Thiên đi lại đây, như vậy nàng sẽ...

Trong doanh trướng là một mảnh vắng ngắt, một chút thanh âm cũng không có, tĩnh lặng đến nỗi có thể nghe thấy tiếng hô hấp quanh quẩn.

Từng bước, từng bước, lại từng bước.

Lạc Vũ cơ hồ đã cảm thấy khí tức của Đế Phạm Thiên đã hoàn toàn bao phủ một phương này.

“Các chủ, mọi người đã tập hợp đầy đủ, đang đi về hướng thành trì.”

Ngay lúc trái tim Lạc Vũ sắp nhảy ra ngoài, bên ngoài doanh trướng đột nhiên truyền đến một tiếng hô, một người rất nhanh tiến vào, trong thanh âm khống chế không được niềm hưng phấn cuồng liệt cùng áp lực kích động.

“Đã đi rồi?” Đế Phạm Thiên dừng bước lại, thanh âm nhẹ vang lên.

“Đúng vậy, đều đã đi rồi, Các chủ, nếu vẫn không đi sẽ không nhìn thấy được trò hay rồi.” Thanh âm người nọ có vẻ hưng phấn.

Á Vô Quân vỗ tay một cái, nhẹ nở nụ cười: “Ta đã chờ giờ khắc này lâu lắm rồi, Các chủ, đi, chúng ta...”

Nói đến đây, Á Vô Quân bỗng nhiên như nghĩ tới cái gì, nói: “Nơi đây có người sao?”

“Có người?” Người tiến vào bấm bấm nghe Á Vô Quân hỏi, lập tức vọt nhanh về hướng một góc doanh trướng mà lúc này Đế Phạm Thiên đang đi đến.

Hắn vung chưởng, gió nổi lên thổi tung một góc doanh trướng, nhưng cái gì cũng không có.

“Không có ai.” Người nọ rất nhanh truy tra tất cả các nơi có thể giấu người, sau đó xoay người hồi bẩm.

Đế Phạm Thiên nhìn lướt qua bốn phía, một lát sau mới chậm rãi gật đầu: “Phỏng chừng là ta cảm giác sai lầm rồi.”

Một lời vừa dứt, Đế Phạm Thiên vung tay lên, trong thanh âm mang theo một tia vui sướng cùng khoái trá: “Đi, đi xem trò hay.”

“Đi, đi.”

Lập tức, Á Vô Quân và người kia liền vui sướng theo đuôi Đế Phạm Thiên đi ra doanh trướng.

Trong nháy mắt, những người canh gác bên ngoài, cũng đi theo bảo vệ Đế Phạm Thiên hết một nửa.

Một nửa khác vẫn ẩn núp trong bóng tối, trấn thủ tại chỗ này.

Hoàng hôn chậm chậm tiến tới, bóng đêm chậm rãi rơi xuống.

Một phương này đã không sáng bản bản như ban ngày, nhưng lại tăng thêm màu đen và sâm nghiêm.

Gió lạnh thổi qua như tiếng khóc nức nở.

Lạc Vũ ẩn núp trong một góc doanh trướng, rõ ràng nghe thấy tiếng chân của Đế Phạm Thiên đã đi xa, đợi chung quanh không có bất cứ động tĩnh gì, sau đó nàng xoay người, từ trong góc lặng yên không một tiếng động trở mình vào trong doanh trướng Đế Phạm Thiên.

Phất tay, lau đi trên trán thẩm thấu ra mồ hôi lạnh, Lạc Vũ nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật.

Cũng may nàng không ẩn núp ở mấy chỗ vừa nhìn vào là biết có thể ẩn giấu được người, cho nên nàng chọn ẩn núp ở một nơi vừa mở ra là sẽ thấy rất dễ dàng bại lộ, nhưng người ta nhìn thấy căn bản là không thể có người ẩn giấu trong đó, cho nên nàng mới tránh được một kiếp.

Lau đi mồ hôi lạnh trên thái dương, Lạc Vũ bắt đầu tìm hướng cất giấu cái hộp mà lúc này nàng nghe thấy.

Một góc thật bình thường a, một cái hộp thật cũ nát không đáng một xu a.

Cứ như vậy tùy ý ném ở nơi đó.

Nhìn qua, cho dù có ném nó ở ven đường cũng không ai thèm nhặt cái hộp rách nát này.

Song Lạc Vũ vừa liếc mắt một cái, đôi mắt liền tỏa sáng như sao.

Binh phù và ngọc tỷ, dùng để điều động tất cả các đại quân của Phạm Thiên Các.

Đây là mục tiêu quan trọng nàng mạo hiểm lên vào, mà không đi tụ họp với Văn Thập Thiên.

Mục đích cuối cùng trong chuyến đi này của nàng.

Binh phù và ẩn ngọc tỷ, chỉ cần có nó, như vậy kế hoạch của nàng...

Trong đôi mắt Lạc Vũ sáng như tuyết, năm ngón tay thật sâu nhẹ nhàng đâm vào thịt, nàng đè nén xuống cảm xúc hưng phấn của mình, giữa đầu nhẹ nhàng hít một hơi, sau đó ngồi xổm xuống, bắt đầu đánh giá cái hộp nhìn qua như là tùy ý vứt bỏ không cần.

Cửu tinh bát quái đồ, thập ngũ phương cần khôn trận vậy khốn.

Chung quanh cái hộp này, bao vây từng lớp từng lớp trận pháp.

Chỉ cần có bất cứ thứ gì xâm nhập vào trong phạm vi hai trận địa này, có mở ra được hay không là một chuyện, mà kinh động mọi người bên ngoài là một điều chắc chắn.

Khó trách Đế Phạm Thiên cũng không quá mức cẩn thận bảo vệ nó.

Nguyên lai, hẳn ta rất tự tin vào trận pháp này.

Lạc Vũ nhìn trận thế bao quanh cái hộp, gắt gao nhú mào.

Nàng học trận pháp cổ, đó chính là Bát Quái Trận, ở Vong Xuyên đại lục này nhìn qua rất là phức tạp, thí dụ như trận thế trên kiện phương bào lần trước Đế Phạm Thiên đưa cho nàng.

Nhưng là, một khi trận pháp cổ và trận thế của Vọng Xuyên đại lục hội hợp cùng một chỗ, nàng có chút thở dài chán nản.

Hơn nữa, lúc này đây, cái nàng cần làm không phải là phá vỡ, cũng không phải đánh cắp, mà là phục chế, này... (*làm đồ giả)

Nhìn cái hộp cổ xưa bằng đá, nghe bên ngoài doanh trướng không ngừng đi lại, Lạc Vũ nhú chặt mi, lòng nóng như lửa đốt.

Lạc Vũ ổn không, thấy ta lợi hại chưa, tất cả bọn họ đều không phải là đối thủ của ta.

Vào lúc này, ngân hồng chợt lóe lên từ dưới mặt đất, Tiểu Hồng xông ra từ mặt trong hòn đá, cả người tràn đầy tinh thần.

Tiểu Hồng, hòn đá,

Lạc Vũ liếc mắt một cái nhìn thấy sự huyền diệu từ Tiểu Hồng, trong đầu chợt lóe linh quang chợt lóe, có rồi.

Tiểu Hồng, giúp ta việc này...

Lập tức, Lạc Vũ bắt đầu “quơ tay múa chân” “đàm đạo” với Tiểu Hồng.

Ngay lập tức sau đó, chỉ thấy trong doanh trướng tĩnh lặng, nửa người của Tiểu Hồng ở mặt trên hòn đá, nửa người lại ở mặt dưới hòn đá.

Tiểu móng vuốt điều khiển lực lượng hòn đá, bắt đầu từ dưới nền đất xâm nhập cái hộp đựng ngọc tỷ và binh phù.

Chỉ thấy hồng quang loáng thoáng chớp động.

Cái hộp từng chút từng chút một mở ra từ dưới mặt đất, hòn đá giống như có sự sống, tự động mở ra.

Lộ ra một màu đỏ sẫm bên trong, binh phù và ngọc tỷ điêu khắc ngũ trảo kim long của Đế Phạm Thiên.

Bên cạnh, Lạc Vũ rất nhanh mở ra trang bị của nàng.

Móc ra cái khuôn đồng phục chế bùn đất, bắt đầu chờ Tiểu Hồng lấy ra binh phù mà bắt đầu động thủ phục chế.

Đêm, bắt đầu thâm trầm.

Trong doanh trướng Đế Phạm Thiên, Lạc Vũ cùng Tiểu Hồng bình khí ngưng thần trầm ẩn.

Trái với sự tĩnh lặng bên đây, Lợi Châu thành xa xa lại không ngừng lóe sáng ngọn đèn dầu, tiếng chém giết rung trời, sớm đã kinh phá trời cao.

Tóc bạc bay lên, dưới một mảnh ngọn đèn dầu phủ lên một tầng nhan sắc lửa đỏ, đẹp đẽ cơ hồ kinh tuyệt thiên hạ.

Vân Thí Thiên chậm rãi đi lên thành lâu cao nhất Lợi Châu thành, bình tĩnh mà đứng.

Ngọn gió lạnh băng vù vù thổi qua, thổi tung tóc bạc, hắc bào, trương cuồng giống như Tu La trong bóng đêm, cao cao đứng thẳng bất động như ngọn hải đăng. (*chỉ đường dẫn lối cho binh sĩ, dân chúng)

Bên người, không có bao nhiêu đèn chiếu sáng đến hần.

Nhưng, hần lại là tiêu điểm của cả Vọng Thiên Nhai, là linh hồn của cả chiến trường.

Mặc dù không có đích thân dẫn chiến, mặc dù không có đi đầu giết địch.

Nhưng là, Vân Thí Thiên hần chỉ cần đứng trên thành lâu, đã là nguồn động lực, ngọn tháp chỉ huy của vô số binh dân Vọng Thiên Nhai. (*binh lính và dân chúng)

Là toàn bộ lực lượng của vô số binh lính Vọng Thiên Nhai đấu tranh anh dũng.

Là toàn bộ tinh thần đoàn kết, đồng lòng, thề không lùi bước, ý chí chiến đấu bất diệt của binh dân Lợi Châu.

Không có quân nhu cũng không lo.

Thế công của địch nhân lợi hại cũng không lo.

Chỉ cần quân vương của bọn họ còn tại Vọng Thiên Nhai, như vậy bọn họ vĩnh viễn sẽ không chịu thua, vĩnh viễn sẽ không lùi bước.

Chỉ cần người đứng đó, còn hơn thiên quân vạn mã.

Gió đêm vù vù thổi qua, trong tiếng chém giết rung trời ban đêm, quỷ khóc sói tru.

Trong bóng đêm lạnh như băng mà túc sát, thiết kỵ một mảnh đen nhánh của thế lực Phạm Thiên Các, vương kỳ sáng chói chậm rãi mở ra, đi qua bên người thiên quân vạn mã, hướng phía Lợi Châu thành trì đi tới.

Cao cao tại thượng, Vân Thí Thiên lạnh lùng nhìn Đế Phạm Thiên ngồi trên chiến xa, chậm rãi đi về hướng này, đôi mắt lạnh như băng, thiết huyết, sát khí tận hiển.

Từ chiến trường đi dần về phía trước, càng đến gần Lợi Châu thành, Đế Phạm Thiên liền cảm nhận được tầm mắt của Vân Thí Thiên, hần chậm rãi ngừng đầu, chống lại đôi mắt băng lãnh vô song.

Hai vương giao phong, giống như thiên lôi địa hỏa, “ầm” một tiếng nổ tung giữa không trung, chỉ là mắt đối mắt, lại giống như hàng vạn hàng nghìn mũi tên nhọn nhất tề bắn ra.

Từ khi khai chiến đến giờ, lần đầu tiên, hai Vương rõ ràng đối mặt gần gũi trên chiến trường.

Đôi mắt lạnh như băng túc sát, thiết kỵ uy hiếp, mà bên còn lại thì tao nhã lịch sự nhưng lại đầy điểm sát khí, hai vương đối đầu, không có bất cứ ngôn ngữ trao đổi nào.

Phía dưới chiến trường bắt đầu khởi động, cả sát tràng càng phát ra nóng cháy.

Ngửa đầu nhìn Vân Thí Thiên cao cao đứng sừng sững, khóe miệng Đế Phạm Thiên giương lên một tia ý cười vạn phần sung sướng, chậm rãi vươn tay.

Nhẹ nhàng chỉ về hướng Vân Thí Thiên, không tiếng động dùng khẩu hình nói với Vân Thí Thiên.

Giết.

Vân Thí Thiên liếc mắt một cái thấy vậy, đôi mắt híp lại, thân hình còn chưa di chuyển, đột nhiên hai mắt đột nhiên trở nên rét lạnh, trong nháy mắt tóc bạc điên cuồng bay.

Ngay lúc khí tức Vân Thí Thiên đột nhiên biến hóa, trong bóng đêm chém giết tứ phía, đột nhiên chọt bắn ra 12 tia sáng màu tím.

Từ bốn phương tám hướng bắn về phía Vân Thí Thiên.

Mười hai người tím tôn vương giả.

Đánh lén, đánh lén, binh mã đang kịch chiến phía dưới còn chưa kịp phản ứng, cùng lúc, phía dưới Vân Thí Thiên cũng cấp bách bắn ra 6 tia sáng màu tím chống lại 12 tia sáng kia.

Là sáu người tím tôn vương giả trong Tinh Túc Nhị Thập Bát.

Lấy hai đầu một.

Trong nháy mắt, tử quang đại thịnh, 18 tím tôn vương giả chiến thành một đoàn giữa không trung.

Mà ngay trong lúc này, trong màn đêm cực đen tối, ba tia sáng màu kim hồng chậm rãi dâng lên từ phía sau Đế Phạm Thiên.

Ba người được bao bọc bởi ánh sáng màu kim hồng, đạp bước mà đến, đi về hướng Vân Thí Thiên.

Đấu khí màu kim hồng, siêu việt tím tôn vương giả.

Đây chính là sát chiêu của Đế Phạm Thiên.

99. Chương 99

“Xôn xao.” Trong nháy mắt, hai phương nhân mã đang giao chiến phía dưới ồn ào lên.

Binh sĩ bên cửa Đế Phạm Thiên là kinh hãi.

12 vị tím tôn vương giả ra tay, cộng thêm 3 vị siêu việt tím tôn vương giả, cái này...Đây chính là khái niệm hoàn toàn siêu việt đối với tuyệt đỉnh cao thủ tại Vọng Xuyên đại lục.

Mà giờ khắc này, bọn họ lại ngang trời xuất thế, giúp bọn hắn đánh trận này.

Còn bên Vọng Thiên Nhai, các binh dân đang liều mạng chiến đấu thì kinh sợ đến trợn mắt há hốc mồm.

Cao thủ như vậy, bên kia có cao thủ như vậy...

Bọn đó...bọn đó sẽ đối phó Vọng Thiên quân vương của bọn họ.

Trong thời gian ngắn, tiếng xôn xao, ồn ào càng lớn, phát ra từ hai phương nhân mã có tâm tình khác nhau.

“Quân vương...” Yên Phi hoảng hốt, khuôn mặt biến sắc chỉ trong nháy mắt, từ phía sau thành vọt tới bên này.

Cùng khắc, sắc mặt 6 người trong Tinh Túc Nhị Thập Bát tôn giả cũng biến đổi.

Bọn họ cũng không sợ 12 tím tôn vương giả, cho dù bọn họ không đánh chết được 12 người này, cũng tuyệt đối không để mấy người kia gây nguy hại đến quân vương.

Nhưng là...bây giờ, bọn họ căn bản không có cơ hội ra tay cũng không nói đi.

Bên kia lại có 3 người siêu việt tím tôn vương giả, tên Đế Phạm Thiên này không biết tìm ở đâu ra 3 người này nữa trời ạ, cái này...

Cho dù lúc quân vương của bọn họ toàn thịnh, cũng không đối phó được 3 người siêu việt tím tôn vương giả. (*sức khỏe tốt)

Bây giờ, tình huống này quân vương lại không thể ra tay, nhưng lại có tới 3 người...

Một mảnh kinh hãi, trong nháy mắt 6 người cơ hồ bất ngờ ra tay.

Thế công mãnh liệt, liều mạng kịch liệt ứng chiến, nghĩ muốn trừ bỏ đối thủ, tiến về phía Vân Thí Thiên, bảo hộ xung quanh.

Song, mặc dù cấp bậc của đối thủ không cao bằng bọn họ.

Nhưng dù sao cũng là tím tôn vương giả, há có thể dễ dàng diệt trừ được.

Nhất thời, hai bên quần vào nhau chiến đấu, càng dẫn bọn họ ra xa xa Vân Thí Thiên.

Tia sáng màu tím kịch liệt, điên cuồng va chạm trong trời đêm.

Dưới sự chiếu sáng của hàng vạn, hàng nghìn cây đuốc, càng thêm dữ tợn, lạnh lẽo, sáng rực.

Hết thấy, bất quá chỉ trong một khoảnh khắc.

Không đợi Yên Phi vọt tới đây, 3 người kia đạp bước mà đến trên không trung.

Nhìn thân ảnh thông thả tung bay, nhưng lại nhanh hơn so với bất cứ kẻ nào, 3 người siêu việt tím tôn vương giả đã đứng bao vây chung quanh Vân Thí Thiên chỉ trong nháy mắt.

Ba người, ba phương hướng, đem Vân Thí Thiên vây quanh ở bên trong.

Trong gió lạnh vù vù thổi, tóc bọc cuồng loạn bay múa.

Vân Thí Thiên đứng trên thành lâu, lạnh lùng nhìn 3 người ngang trời xuất thế. (*đột nhiên toát ra 3 người)

Vẻ mặt vẫn lạnh băng như trước không chút thay đổi, nhưng trong mắt lại nghiêm túc chưa từng có.

“Vân Thí Thiên, hôm nay chính là ngày chết của ngươi.”

Gió lạnh gào thét trong trời đêm, thanh âm lạnh như băng mà sắc bén như kim loại, nghe ra còn lạnh liệt hơn cả gió lạnh.

Một âm hạ xuống, trên không trung mặt đông, một thân lãnh đạm màu trắng tuyết thể, vung tay lên, một quang cầu màu kim hồng xuất hiện ở tại trong tay hắn. (* quả cầu ánh sáng)

Quang ảnh ba động, ném về phía Vân Thí Thiên.

Quang cầu màu kim hồng gào thét mà đi, động tác nhìn như hơi hệt, nhưng lại mang lực lượng kinh người, cơ hồ làm cho không khí chung quanh cũng bị xé rách ra.

“Quân vương...” Yến Phi hoảng hốt.

Nội thương của Vân Thí Thiên vừa mới đỡ được hơn một chút, không thể động thủ, mà 3 người này lại...

Yến Phi như không muốn sống nhào tới, nhưng còn chưa kịp đến gần Vân Thí Thiên, “bịch” một tiếng, đã bị bắn ra xa xa.

Trên thành lâu, chung quanh Vân Thí Thiên, 3 tuyệt thế cao thủ siêu việt tím tôn vương giả, đã hoàn toàn tập trung bao vây một phương không gian.

Không ai có thể đến gần.

Yến Phi bị bắn ra, gương mặt kinh hãi vạn vạo chưa từng thấy.

Mà ngay lúc gương mặt hắn trở nên khó coi, ánh sáng màu kim hồng mạnh mẽ nhảy lên không đánh về phía Vân Thí Thiên.

Dưới thành lâu, 2 phương binh sĩ đang giao chiến, nhất tề ngừng tay, ngẩng đầu nhìn Vân Thí Thiên.

Trong nháy mắt, hơn 10 ngày chém giết chưa từng dừng tay nghỉ ngơi qua một khắc tại Lợi Châu thành.

Giờ khắc này lại hoàn toàn tĩnh lặng xuống, mọi người đều ngửa đầu nhìn lên.

Vân Thí Thiên, là thần thoại tại Phật Tiên Nhất Thủy, mà hôm nay...

Ánh sáng kim hồng phá không, gào thét mà đến.

Đấu khí sắc bén đến nỗi ngay cả tím tôn vương giả cũng không dám đỡ đòn, mắt thấy sẽ đánh lên người Vân Thí Thiên, đánh lên thân thể đang bị trọng thương nặng chưa bình phục của vị quân vương Vọng Thiên.

Phía dưới, trái tim mọi người như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Tóc bạc bay lên, trường bào màu đen bay múa trong gió lạnh, dung nhan tuyết thể không có bất cứ gì gọi là bối rối, chỉ có lạnh như băng, lạnh lẽo đến tận xương.

Mí mắt chưa hề nhúc nhích, mí mắt cũng không thêm nâng.

Ngay lúc này lực lượng màu kim hồng phá không mà đến trong nháy mắt, ở trước mắt bao người, Vân Thí Thiên chậm rãi vươn tay ra từ trong tay áo bào, giơ lên.

Năm ngón tay hướng về phía lực lượng màu kim hồng chớp tới.

“Bịch.” Một thanh âm không lớn, nhưng trong bóng đêm tĩnh mịch lại hết sức vang dội.

Quang cầu kim hồng bỗng nhiên bị Vân Thí Thiên vững vàng bắt được nó tại không trung.

Đôi mắt đen nhánh lại mang theo ngọn lửa, Vân Thí Thiên chậm rãi giơ lên, năm ngón tay chậm rãi dùng sức.

Quang cầu kim hồng lấy hình thái bằng mắt thường vẫn có thể nhìn thấy, bị Vân Thí Thiên bóp chặt lấy.

Cứ như vậy, quả cầu bốc khói “bịch” một tiếng, tiêu tán trong không khí.

Ánh sáng kim hồng tứ tán, lực lượng công kích uy lực mười phần, đã tiêu tan cùng thiên địa.

“Chỉ thế thôi?” Tay áo bào màu đỏ đen phát một cái, Vân Thí Thiên lạnh lùng xoay người lại, chống lại người vừa ra tay, ba chữ lạnh như băng, ẩn chứa khó có thể nói nên lời cuồng ngạo cùng tự tin.

“Rất hay...”

Thanh âm lạnh như băng của Vân Thí Thiên vừa dứt, thần dân Vọng Thiên Nhai ở phía dưới, phản ứng lại đây, nhất thời hưng phấn đến đỏ mắt kêu lên.

Quân vương của bọn họ cũng là tuyệt thế người mạnh rồi.

“Thật sự đã siêu việt tím tôn vương giả rồi.” Mà cách đó không xa, Đế Phạm Thiên đứng sừng sững trong đội ngũ, nhẹ nhàng kinh thần một câu.

Lần trước bấy Vân Thí Thiên, hắn đã cảm giác được Vân Thí Thiên đã đột phá tím tôn vương giả trong cơn bi phẫn đến cực độ.

Bây giờ xem ra, quả nhiên đúng là như vậy.

“Cho nên, không thể không diệt.” Á Vô Quân ngửa đầu nhìn bốn người trong trời đêm.

Quá lợi hại rồi, đã siêu việt tím tôn vương giả, nói cách khác đã siêu việt Các chủ của bọn hắn.

Nhưng lại chiến đấu trong tình huống toàn thân mang nội thương.

Nếu có một ngày Vân Thí Thương hắn hoàn toàn chữa khỏi nội thương, như vậy hậu quả...

Phật Tiên Nhất Thủy sợ rằng sẽ toàn bộ rơi vào lòng bàn tay hắn.

Bởi vậy, hôm nay, hắn nhất định phải chết.

Bóng đêm dày đặc, chứa đầy sát khí.

“Tốt lắm, cư nhiên siêu việt rồi, không sai, lúc này mới có mùi vị.” Một lão đầu mặc một thân trường bào thêu tơ vàng lơ lững giữa không trung gật đầu, tay bắt đầu động đậy.

“Tuổi còn nhỏ đã có thành tựu như thế, ngày khác sợ rằng cả Phật Tiên Nhất Thủy này, người cũng không đặt ở trong mắt.” Một lão nhân tóc bạc khác lạnh lùng nói một câu.

Mười ngón đan vào nhau, một cỗ lực lượng màu kim hồng cũng bắt đầu rung chuyển.

Ba người này là muốn liên thủ đây mà.

Nhiệt độ chung quanh nhất thời cấp tốc giảm xuống, cơ hồ giống như đặt mình trong băng đá ngàn năm.

Đôi mắt lãnh khốc nhìn lướt qua ba người, trong đôi mắt lạnh như băng của Vân Thí Thiên chợt lóe lên màu đỏ, khí tức toàn thân mạnh mẽ bắn ra.

Vân Thí Thiên khống chế lực lượng gió cuốn quanh người.

“Quân vương...”

“Vương...”

Chung quanh, Yến Phi và chúng tướng thấy vậy, cơ hồ cả trái tim cũng nhảy ra, vừa liều mạng đánh vào kết giới bao quanh bốn người, vừa điên cuồng hét lên.

Khí tức bắn ra, Vân Thí Thiên sắp ra tay rồi.

Mà hắn bị nội thương, không cho phép hắn ra tay.

Thời gian trước vừa mới tỉnh lại từ trong hôn mê, thương thế đã được ngăn chặn, nếu bây giờ lại động thủ, bọn họ bản không cách nào tưởng tượng được hậu quả, còn có thuốc nào có thể ức chế nội thương được nữa chứ.

Mà không động thủ, vậy rõ ràng sẽ bị giết giết, làm thế nào đây...

Bằng hỏa lưỡng trọng thiên, đều là một hồi cục trí mạng. (*chọn cái nào cũng bị thương nặng)

Kim hồng bay múa, lực lượng của ba đại tuyệt thế cao thủ bắt đầu điên cuồng như gió táp bắn thẳng về phía chân trời.

Cùng khắc, ánh sáng màu hồng pha lẫn màu đen lóe ra trên người Vân Thí Thiên.

Vân Thí Thiên sờ tay vào ngực, chậm rãi lấy ra một tinh thể màu tử hồng.

Tinh thể tử hồng gặp gió liền dài ra, trong nháy mắt hóa thành một loan đao màu đen, xuất hiện trong tay Vân Thí Thiên, dưới bầu trời đêm bắn ra ánh sáng rực rỡ, lạnh lẽo.

Chuôi đao Kỳ Lân, thân đao tử hồng không rõ làm bằng vật liệu gì, khí khách và khí tức sát phạt đập vào mặt mà đến, làm cho người ta Mao cốt từng nhiên. (*dựng thẳng cả lông tơ)

Một ván này như thế nào đi nữa cũng là một phen chém giết.

Không cách nào tránh né, như vậy ngay lúc này cũng không cần phải ẩn dấu đi lực lượng.

Ngay lập tức, khí thế cuồng bạo phát ra từ người Vân Thí Thiên không một chút nào thua kém tam tôn.

“Kỳ Lân La Sát Đao.”

Đao này vừa lấy ra, sắc mặt ba đại tuyệt thế cao thủ nhất tề khê biến, kinh ngạc lên tiếng.

Kỳ Lân La Sát Đao, đã mất trong trận chiến vào một ngàn năm trước tại Phật Tiên Nhất Thủy, là thần binh đứng hàng thứ ba trong Thần Binh Phổ tại Vong Xuyên đại lục, có bài danh Quỷ đầu thần đao.

La sát vừa ra, gặp thần sát thần, ngộ phạt thí phạt.

Này... Thần binh bị thất lạc này, cứ nhiên rơi vào trong tay Vân Thí Thiên.

Ba người liếc nhau, Vân Thí Thiên có Kỳ Lân La Sát Đao trong tay, bọn họ cần phải thận trọng hơn rồi, khí tức toàn thân bọn họ đột nhiên đại thịnh.

Lập tức, khí tức phương này ào ào tuôn ra, cho dù mười tám tím tôn vương giả đang giao chiến gần đó, cũng bị xu thế này đè ép phải tránh ra xa xa.

Lại càng không nói đến Yến Phi và một đám người còn chưa đạt đến trình độ tím tôn vương giả.

Trời đất tối đen, một phương này chỉ còn lại bốn người.

Phong vân biến hóa, khí tức hết sức căng thẳng.

“Sao thứ tốt gì cũng chạy vào tay Vọng Thiên quân vương vậy?” Phía dưới, Á Vô Quân hăm mộ nói một câu.

Bên cạnh, Đế Phạm Thiên nghe vậy, ánh mắt dao động trong một cái chớp mắt.

“Còn bằng không, chắc là Quân Lạc Vũ đưa cho hắn rồi.” Thanh âm thản nhiên, ôn nhuận như trước.

Á Vô Quân nghe vậy cúi đầu, cùng Đế Phạm Thiên nhìn nhau liếc mắt một cái.

Cha mẹ Quân Lạc Vũ và Phiêu Miểu Tộc có liên quan với nhau, mà Phiêu Miểu Tộc cất giấu không biết bao nhiêu thứ tuyệt thế, Kỳ Lân La Sát Đao này, có lẽ là Phiêu Miểu Tộc đưa cho Lạc Vũ, sau đó Lạc Vũ mới đưa Vân Thí Thiên.

May là, may là, đã sớm chia cắt hai người bọn họ.

Nếu không, bọn họ liên thủ lại, hậu quả này...

“Giết đi.” Phong vân rung động, Đế Phạm Thiên nhẹ nhàng phun ra hai chữ.

Rất khó tìm được đối thủ tốt, chỉ tiếc, Vân Thí Thiên người quá mức mạnh mẽ.

“Giết.” Gió nổi lên trong bóng đêm, màu kim hồng, hắc ngân hồng, trong thời gian ngắn bắn lên không trung, xinh đẹp chiếu rọi cả mặt đất, bắn ra cả một phương này.

Ánh sáng đại thịnh, bốn người, ra tay.

Một kiếm xé trời.

Một chưởng nứt đất.

Gió, mây, sấm sét di chuyển, thiên địa chấn nhiếp, ba đấu với một vây sát. (*3 người bao vây giết 1 người)

Đêm, không có một tia ánh trăng, không có một chút tinh quang, đen đến nỗi lòng người run sợ.

Trên thành lâu Lợi Châu, một mình Vân Thí Thiên chiến đấu với ba người, vạn phần hung hiểm.

Mà ở bên này, Lạc Vũ đang cùng Tiểu Hồng làm giả binh phù, ngọc tỷ của Đế Phạm Thiên.

“Ầm ầm ...” Xa xa một tiếng vang lớn đình tai nhức óc, xé gió truyền đến đây, cho dù cách xa như vậy cũng có thể nghe được rõ ràng.

Khí tức điên cuồng nộ, theo gió mà đến, làm cho người ta mặc dù không ngay mắt chứng kiến, cũng cảm thấy kinh hãi.

Mở tay ra, đang muốn tiếp nhận binh phù và ngọc tỷ từ Tiểu Hồng, tay Lạc Vũ đột nhiên run lên, binh phù nộ cũng run lên.

Không đúng, đây là khí thế của Vân Thí Thiên, đây là khí tức của Vân Thí Thiên.

Này... Cái này...

Xảy ra chuyện gì? Vân Thí Thiên động thủ rồi?

Mà nàng ở cách xa như vậy, cũng có thể cảm nhận được lực lượng theo gió truyền đến.

Này... Vân Thí Thiên không muốn sống nữa, sao lúc này lại có thể dùng toàn lực ra tay?

Lạc Vũ cả kinh trong lòng, trái tim đập thành thịch như muốn toát ra ngoài.

Người làm gì vậy? Bên cạnh, Tiểu Hồng đang vội vàng lấy ra binh phù ấn ngọc tỷ, trừng mắt hỏi Lạc Vũ.

Mấy thứ này cần phải đặt xuống lại, bọn họ cần cần dực dực chuẩn bị lâu như vậy, nếu làm không tốt là kẻ như tiêu tan hết.

Lạc Vũ bị Tiểu Hồng trừng mắt liền lấy lại tinh thần, lập tức hít sâu một hơi, đem tất cả những lo lắng đều đè ép đi xuống, sau đó nàng gật đầu với Tiểu Hồng ý bảo tiếp tục.

Tình hình bên Vân Thí Thiên tuyệt đối xảy ra vấn đề rồi.

Chẳng lẽ tối nay Đế Phạm Thiên tiến hành kế hoạch “phải giết”?

Trong lòng Lạc Vũ nặng trĩu, nhưng đôi tay lại hành động rất nhanh.

Nàng phải làm au, để nhanh chân đến đó xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nếu là Vân Thí Thiên xảy ra chuyện gì, cho dù nàng có phá hủy được Phạm Thiên Các, hủy diệt cả Phật Tiên Nhất Thủy, thì đây cũng không phải là kết quả nàng muốn.

Lập tức, hai tay Lạc Vũ rất nhanh tiếp nhận binh phù, ngọc tỷ từ Tiểu Hồng đưa qua.

Lấy ra bùa nhuyễn mà nàng đã sớm chuẩn bị tốt.

Lạnh tay lẹ chân ấn hoa văn ngọc tỷ, binh phù lên trên đó.

Trong nháy mắt, một vật hoàn hoàn chĩnh chĩnh mang dấu ngọc tỷ của Đế Phạm Thiên đã ở trong tay Lạc Vũ.

Lấy ra, đem ngọc ấn đưa trả cho Tiểu Hồng, nguyên vẹn trả về chỗ cũ.

Mặt khác nung lên bùa nhuyễn khô nứt trong tay.

Như cảm giác được nỗi lo lắng trong lòng Lạc Vũ, động tác của Tiểu Hồng hết sức nhanh, không đến một khắc đã đem tỷ ấn nguyên vẹn trả về chỗ cũ.

Đồng thời, cái khuôn binh phù giả trong tay Lạc Vũ cũng đã chế tạo hoàn thành.

Lập tức, Lạc Vũ bỏ khuôn vào trong áo, nháy mắt một cái với Tiểu Hồng.

Một người, một thú cũng không cũng không xài chiêu dương đông kích tây.

Lạc Vũ trực tiếp nương theo lực lượng của Tiểu Hồng, theo hòn đá dưới mặt đất độn đi xa.

Đêm rất đen, bên trong binh doanh Phạm Thiên Các thể hiện một bầu không khí hưng phấn không nói nên lời.

Tại nơi đã hẹn trước, đám người Hoàng Vũ đã sớm chờ ở đó.

Ngay lúc Tiểu Hồng náo loạn binh doanh, đám người Hoàng Vũ đã biết Lạc Vũ thành công, bởi vậy đã sớm không hành động riêng lẻ, mà là tĩnh lặng chờ ở nơi này.

“Đây là đồ vật kia, mau mang đi.” Lạc Vũ đem cái khuôn làm binh phù giả nhét cho Hoàng Vũ, ném một câu: “Các người lui trước đi.”

Sau đó xoay người ôm Tiểu Hồng, chẳng những không theo chân bọn họ cùng nhau rời đi, ngược lại định chạy về hướng Lợi Châu thành.

Hoàng Vũ vừa thấy vậy, nhanh chóng giữ chặt Lạc Vũ nói: “Người định làm gì?”

“Ta có cảm giác không tốt, ta muốn đi xem một chút, các người đi trước, mau.” Lạc Vũ nói qua loa vài câu, lập tức ôm Tiểu Hồng, mượn lực hòn đá, đi về hướng chiến trường xa xa.

Nàng thật sự lo lắng tình hình bên Vân Thí Thiên.

Hoàng Vũ thấy vậy, biết ngăn cản không được Lạc Vũ, lập tức cắn răng, vung tay lên, mang theo mọi người ẩn núp rút lui quay về.

Bầu trời đêm không sao, đen đến nỗi làm cho lòng người run sợ.

“Ầm.” Tiếng va chạm kịch liệt phát ra trên thành trì Lợi Châu.

Giống như Hỏa Tinh đụng phải địa cầu vậy, bắn ra những tia lửa mang tính chất hủy diệt.

Lực lượng va chạm giữa không trung, không khí như bị đốt cháy, xé rách, vụn vụn.

Kim hồng cùng hắc ngân hồng, hai màu sắc không ngừng va chạm nhau giữa không trung, ánh sáng chói mắt hơn bất cứ gì, bao phủ tứ phương.

“Bịch.” Một tiếng va chạm kịch liệt.

Vân Thí Thiên bổ xuống một đao, mạnh mẽ chém vào vàng hào quang kim hồng phía đối diện của tuyệt thế cao thủ.

Màn hào quang kim hồng “bịch” một tiếng, giống như một khối thủy tinh, vỡ thành từng mảnh vụn, hướng bốn phương tám hướng bắn ra.

Trong nháy mắt, binh mã hai phương của Vọng Thiên Nhai và Phạm Thiên Các đều ngừng tấn công lẫn nhau, những người đứng gần “trận địa chiến tranh giữa các cao thủ”, không người nào không sợ hãi kêu lên, không ngừng lui ra sau trốn đi.

Lực lượng kim hồng, bọn họ sao có thể chống đỡ nổi cơ chứ.

Đồng thời, binh mã Vọng Thiên Nhai không ngừng khen hay hết đợt này tới đợt khác, tiếng hoan hô không ngừng phiêu dâng giữa bầu trời.

Quân vương của bọn họ thật lợi hại, lợi hại quá đi thôi.

Nhưng không ai nhìn thấy, bên dưới ánh sáng hắc ngân hồng, sắc mặt Vân Thí Thiên tái nhợt đến kinh người, khóe miệng nhẹ nhẹ chảy ra máu đỏ tươi, từng chút một thấm thấu ra ngoài.

Lực lượng tiêu hao quá nhiều.

Mặc dù dựa vào Kỳ Lân La Sát Dao, lấy một địch ba vẫn chưa bị đám người kia chiếm thế thượng phong. Nhưng là, thân thể của hắn không chịu nổi lực lượng toàn thịnh đánh sâu vào.

Dưới sự công kích toàn lực, toàn bộ máu trong cơ thể như muốn sôi trào cả lên, hắn, sắp không chế không được thân thể mình rồi, trước khi nó hỏng mất cần phải cho nó bộc phát lực lượng chống lại đám người kia đã.

“Quân vương, quân vương...”

Các binh dân Vọng Thiên Nhai đứng xa xa đặc ý thấy không rõ lắm trạng huống hiện tại, nhưng những người đứng gần đó là Yến Phi, sáu tôn giả trong Tinh Túc Nhị Thập Bát cao thủ, bị mười hai tím tôn vương giả gắt gao ngăn chặn, đều thấy rõ hết thảy.

Nếu quân vương của bọn họ tiếp tục chiến đấu nữa, sợ rằng...

Lập tức, tất cả đều liều mạng nghĩ muốn lại đây, nhưng bị mười hai tím tôn vương giả dây dưa, thêm vào đó lại bị lực lượng của tam đại tuyệt thế cao thủ áp chế.

Không cách nào chạy đến hỗ trợ được.

Mà các cao thủ phương xa lại căn bản không kịp đến tiếp ứng.

Đám người Yến Phi đều đỏ cả hai mắt, cơ hồ sắp phát điên, mạnh mẽ công kích muốn xông về hướng bên này.

“Vọng Thiên quân vương, không hổ là một nhân vật có thể xưng hùng tại Phật Tiên Nhất Thủy, không lâu về sau, sợ là những lão nhân chúng ta đây cũng không phải là đối thủ của ngươi.”

Giữa không trung, hắc y lão nhân nhìn Vân Thí Thiên dùng một đao phá hủy công kích của hắn, lão nhân lạnh lùng nhìn thoáng qua Vân Thí Thiên, trong mắt hiện lên một tia thừa nhận.

“Chỉ tiếc, có người muốn ngươi chết, tối nay, ngươi không thể không chết.” Lão đầu mặc một thân áo trắng lãnh đạm, trầm giọng nói tiếp một câu.

Lời nói vừa dứt, tam đại tuyệt thế cao thủ đứng sừng sững giữa không trung, cũng không tự mình công kích.

Ba người chậm rãi mở hai lòng bàn tay ra, sáu đạo ánh sáng kim hồng lóe ra trọng điệp vây quanh thành một vòng tròn.

Giống như cánh hoa bắt đầu đan xen lẫn nhau.

Trong nháy mắt, đem cả người Vân Thí Thiên vây quanh ở tại bên trong.

Vân Thí Thiên thấy vậy, mạnh mẽ vận dụng chân khí, bàn tay nắm chặt Kỳ Lân La Sát Dao, ánh sáng hắc ngân hồng đại thịnh phát ra từ trên người hắn.

Lực lượng kim hồng giống như nước chảy bay nhanh xoay tròn mà đi.

Giống như một dãy ánh sao, xinh đẹp nhưng lại đoạt nhân tính mạng, gắt gao vây vòng quanh Vân Thí Thiên, bắt đầu phun ra nuốt vào co rút lại.

Lực lượng cường hãn trong nháy mắt làm cho không khí cả phương này cơ hồ cũng tan rã mất rồi.

Bên dưới thành trì, hai phương binh mã không ngừng lui về phía sau.

Trên bầu trời, áp lực còn lớn hơn hồi nãy nữa.

“Xuất ra tuyệt chiêu ruột rồi.” Đứng sừng sững dưới Vương kỳ, Đế Phạm Thiên nhướng mi nói.

“Không đơn giản, không đơn giản nha.” Á Vô Quân thì thật sâu thở ra một hơi.

Lấy một chọi ba, kéo một thân thể trọng thương, nhưng cư nhiên còn có thể chống đỡ đến lúc này đây, tên Vân Thí Thiên này quả nhiên không hổ với danh hiệu kỳ tài ngàn năm mới có một.

Ánh sáng kim hồng trên bầu trời đột nhiên đại thịnh.

Cho dù cường hãn như Đế Phạm Thiên, cũng có chút nghiêng đầu, tránh đi ánh sáng chói mắt kia, tam đại tuyệt thế cao thủ phát uy rồi.

Giữa không trung, những cánh hoa kim hồng như mây bay, khâu thành một vòng tròn lớn, chặt chẽ khép kín.

Vân Thí Thiên giờ lên Kỳ Lân La Sát Dao, trong không khí cuồng liệt, tóc bạc giống như hàng vạn hàng nghìn ngân xà đang cuồng liệt bay múa.

Đều đem hết toàn lực, sinh tử chỉ ở trong một chiêu này mà thôi.

Ngay lúc ánh sáng đang đại thịnh chỉ trong nháy mắt.

Lạc Vũ ôm Tiểu Hồng mượn lực hòn đá xuyên qua bên dưới mặt đất, mạnh mẽ toát lên từ dưới đất, xuất hiện trong quân đội đang công kích của Đế Phạm Thiên.

Mà toàn bộ quân đội chung quanh đều bị thế công trên thành lâu hấp dẫn ánh mắt, căn bản không hề chú ý tới bên người đột nhiên nhiều ra thêm một người là Lạc Vũ.

Kim hồng chói mắt, hắc ngân hồng chói mắt.

Hai mắt Lạc Vũ nhất thời híp lại, khí thế và lực lượng thật mạnh a.

Lạc Vũ liếc mắt một cái đã nắm bắt sạch sẽ tình huống hiện tại trên chiến trường, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch, kinh hãi cơ hồ hô hấp cũng muốn ngừng luôn.

Vân Thí Thiên bị vây công, bị ba người phong chùng có thực lực vô cùng cao vây công.

Kỳ Lân La Sát Dao ra, sắc mặt trắng bệch, khoe miệng chảy máu...

Vân Thí Thiên, Vân Thí Thiên, sắp chịu đựng không nổi nữa rồi.

“Đi.”

Ngay lúc Lạc Vũ liếc mắt một cái thấy tình huống hiện trường, nàng còn chưa kịp có phản ứng, ba tuyệt thế cao thủ đã liên thủ tấn công giữa không trung, nhất tề rống to một tiếng, sáu chưởng mạnh mẽ giương lên.

Nhất thời, vòng dây kim hồng mạnh mẽ thu nhỏ lại bó chặt thân thể Vân Thí Thiên.

Không có tiếng rít gào kinh thiên động địa, nhưng khí thế này cơ hồ làm cho thiên địa cũng phải thất sắc.

Khi vòng dây khép lại, cùng khắc, Vân Thí Thiên cũng giờ lên Kỳ Lân La Sát Dao, mạnh mẽ vung lên chém xuống.

Lực lượng cương mãnh, tức sát cực kỳ, rít gào mà ra, bổ về phía vòng dây đang siết chặt lại.

Phong vân rung động, thiên địa tĩnh lặng.

Bên dưới thành lâu, giờ phút này hô hấp của mọi người cũng ngừng lại rồi.

Kim hồng, hắc ngân hồng, hai màu sắc, lúc này đã là đại diện hết thủy ột phương này.

Ánh sáng hiện ra, nhanh như sấm đánh.

“Ầm.” Chỉ nghe một tiếng va chạm đình tai nhức óc vang lên, kim hồng đánh lên hắc ngân hồng, hắc ngân hồng trộn lẫn hỗn tạp kim hồng.

Hai sắc màu tại màn đêm sáng chói chiếu ra một màu sắc rực rỡ tuyệt luân.

Sau đó, ánh sáng từng chút một vỡ ra.

Một đao của Vân Thí Thiên nghiền nát một vòng dây của một người, nhưng lại không đủ lực lượng công phá các vòng sáng khác chung quanh, Vân Thí Thiên hé miệng, một búng máu tươi điên cuồng phun ra.

Thân hình bị lực lượng phản kích mạnh mẽ nâng lên, đánh về giữa không trung.

Máu tươi vẩy ra, màu bạc bay rơi.

“Hả...”

“Thí Thiên...”

Tứ phương khiếp sợ, tiếng hô to kinh hãi chấn vang cùng bầu trời.

Lạc Vũ cũng mặc kệ chuyện gì khác, kinh hãi gọi lớn, điên cuồng chạy như bay về hướng Vân Thí Thiên.

Đồng thời hét lớn: “Tiểu Hồng, mau.”

Ngân hồng hiện ra, Tiểu Hồng chợt lóe đã không thấy tăm hơi tung tích.

“Diệt.” Mà trên thành lâu, tam đại tuyệt thế cao thủ cũng không có dừng tay, thấy tình hình này của Vân Thí Thiên, ánh sáng kim hồng càng thêm đại thịnh, mạnh mẽ đánh thêm một kích về hướng Vân Thí Thiên đang ở giữa không trung.

Lực lượng kim hồng như một con rồng, điên cuồng vọt lên, nếu Vân Thí Thiên bị đánh trúng, vậy...

“Quân vương...”

“Không...” Đám người Yến Phi cơ hồ điên cuồng.

“Rống.” Mắt thấy ánh sáng kim hồng phá không thẳng kích Vân Thí Thiên trong nháy mắt, trong trời đêm đen nhánh trên thành lâu, đột nhiên vang lên một tiếng rống to kinh động thiên địa.

Một vật phá không mà ra, từ trong bóng đêm thình lình xuất hiện, mạnh mẽ xuất hiện tại sau lưng Vân Thí Thiên.

Đại móng vuốt chém ra một cái, đánh bay ánh sáng kim hồng đang tấn công tới đây.

“Bịch.” Chỉ nghe một tiếng vang lớn nặng nề bắn ra, ánh sáng kim hồng cứ nhiên bị một cái tát này nhẹ nhàng đánh bay ra ngoài, nháy mắt vỡ tan thành những mảnh ánh sáng nhỏ trên bầu trời.

“Cái gì?” Phía dưới, Đế Phạm Thiên chính mắt thấy Vân Thí Thiên sắp chết lại đột nhiên xảy ra biến hóa, liền nhảy dựng lên, thân sắc ôn nhuận biến mất vô tung vô ảnh, chỉ còn lại có kinh hãi.

Một cái tát phá vỡ lực lượng của tam đại tuyệt thế cao thủ, này...

Trong đêm tối, một ma thú chậm rãi lộ ra bóng dáng phía sau lưng Vân Thí Thiên, thì ra là Xích Hồng Đại Hùng.

“Ông trời ạ, 15 cấp đứng đầu mặt đất, Xích Hồng Đại Hùng, lão thiên gia của ta ơi a...”

Á Vô Quân liếc mắt một cái liền thấy rõ, hai tròng mắt cơ hồ không dám tin muốn tròng rớt ra ngoài.

Mười lăm cấp, ma thú cao nhất tại Vong Viên đại lục, này...

Không thấy rõ được người tới là ai, Vân Thí Thiên cường chế xoay người lại giữa không trung, mạnh mẽ quay người nhìn xuống dưới.

Hắn nghe thấy được, một tiếng kêu gọi...

Cây đuốc sáng ngời, bên dưới thành lâu tối như mực, trong hàng ngũ binh lính, một người đang dừng lại cước bộ, ngẩng đầu nhìn lên hắn.

Dưới ánh lửa hoặc sáng hoặc tối, vẻ mặt người kia lo lắng cùng hoảng sợ đột nhiên buông lỏng ra, tươi sáng như vậy, một chút khác biệt so với những binh lính khác cũng không có, nhưng lại rơi vào trong mắt hắn.

100. Chương 100

Một thân giả dạng binh sĩ Phạm Thiên Các, trên mặt còn mang râu quai nón, vốn là một nam nhân bình thường hoàn toàn không có gì hấp dẫn ánh mắt mọi người nếu lẫn trong một đám người.

Dung mạo này vốn không phải dung mạo của Lạc Vũ.

Nhưng là, làm sao có thể dấu diếm qua khỏi ánh mắt của hắn, hắn làm sao có thể nhận lầm người cho được.

Đôi mắt ấy, chỉ với một đôi mắt, đã nói lên nhiều thứ lắm.

Đó là Lạc Vũ, đó là người con gái mà cho dù nàng có hóa thành bụi, hắn cũng có thể nhận ra là Lạc Vũ của hắn.

Tóc bạc cuồng loạn bay múa trong gió đêm, Vân Thí Thiên cúi đầu, thật sâu nhìn phía dưới Lạc Vũ đã dừng lại bước chân, cứ sâu thẳm nhìn nàng như vậy.

Trong ánh mắt không có một tia biểu tình, vẻ mặt không có một chút dao động.

Nhưng là, dù vẻ mặt không hề biểu tình, dù không làm ra bất cứ động tác gì.

Nhưng so với bất cứ vẻ mặt gì, so với bất cứ tâm tình gì, càng thêm sâu thẳm, càng thêm cố chấp.

Đêm, một màu đen thuần túy.

Cũng không đen đặc như đôi mắt Vân Thí Thiên, thâm sâu như vậy, cứ như vậy thâm.

Phía dưới, liếc mắt một cái thấy được Xích Hồng Liệt Hùng toát ra từ trong trời đêm, che chở phía sau của Vân Thí Thiên, Lạc Vũ liền dừng lại bước chân, thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Tiểu Ngân giúp nàng phái tới một tên, hóa ra là đại gia hỏa này.

Đã có đại gia hỏa này ở đây, nó đứng phía sau Vân Thí Thiên, nhất định không có vấn đề gì.

Vẻ mặt hoảng sợ vô cùng của Lạc Vũ liền thả lỏng xuống, quá tốt, quá tốt rồi, rốt cục cũng chạy tới kịp.

Lúc đầu nàng cảm giác Vân Thí Thiên sẽ gặp nguy hiểm, những lời của Đế Phạm Thiên úp úp mở mở làm cho nàng khó hiểu.

Bởi vậy, nàng kêu Tiểu Hồng truyền lời cho Tiểu Ngân, giúp nàng đưa đến một tên lợi hại, để nó có thể đến đây bảo vệ Vân Thí Thiên.

Quả nhiên quyết định của nàng là không sai, quả nhiên không có sai.

Lạc Vũ nắm một chút nắm tay, mới phát hiện, chỉ trong một khoảnh khắc, trong lòng bàn tay nàng đều là mồ hôi lạnh, ướt đầm.

Nỗi hoảng sợ trong lòng vừa mới thả lỏng xuống, Lạc Vũ liền cảm giác được một tầm mắt lạnh như băng lại cực nóng vô cùng, bao phủ khắp thân thể nàng.

Mi gian khe nhúc nhích, trong lòng Lạc Vũ thật rối loạn, ánh mắt này là, ánh mắt này...

Lạnh như băng nhưng mặt lại không chút thay đổi, lạnh lùng mà sâu thẳm khôn cùng.

Rõ ràng vốn là một ánh mắt còn lạnh hơn so với ngàn năm hàn băng, nhưng lại làm cho nàng có cảm giác cực nóng, giống như có thể đốt cháy hết thảy.

Đầu đầy tóc bạc bay lên giữa không trung, đôi mắt ấy, người nọ...

Là Vân Thí Thiên của nàng, là Vân Thí Thiên của nàng rồi.

Trong nháy mắt nàng nắm tay lại thật chặt.

Lạc Vũ hung hăng cắn môi, gần như tham lam nhìn lên.

Rõ ràng bất quá chỉ mới mấy tháng không gặp mà thôi.

Nhưng như thế nào lại giống cách trở ngàn năm.

Quá dài rồi, quá dài rồi, phẳng phất cả mấy thế kỷ mới quay đầu lại gặp được nhau.

Tưởng rằng có thể đè nén nỗi tương tư, tưởng rằng có thể bình tĩnh, có thể tỉnh táo, có thể tự giữ.

Nhưng là, khi nàng đứng trước mặt người ấy mới biết được, nàng quả thực rất cao xem chính mình rồi.

Tự giữ không được, bình tĩnh không được, tỉnh táo cũng không.

Hắn không thể bây giờ có thể tiến lên phía trước, hung hăng nhào vào trong lòng hắn, gắt gao ôm hắn.

Kể rõ nàng thật xin lỗi hắn, kể rõ ý tưởng của mình với người yêu, kể rõ mình đã khổ cực như thế nào, kể rõ tất cả về chính mình.

Tìm kiếm an ủi trong ngực hắn, tìm kiếm ủng hộ, tìm kiếm thâm tình.

Không phải không tương tư, mà là tương tư nay đã vào thắm vào xương tủy.

Hàng vạn hàng nghìn ngọn đèn dầu lóe ra, màn đêm đen nhánh nhưng lại như lửa.

Hai hai nhìn nhau, cách thành lâu cao cao, cách hàng vạn đại quân bên địch, bên ta.

Cách một tràng chiến đấu oanh oanh liệt liệt.

Tóc bạc bay lên giữa không trung, tóc đen bóng loáng dưới ánh sáng.

Trong tràng chém giết kịch liệt của mấy chục vạn binh mã, liếc mắt một cái đã thấy rõ đối phương.

Đôi mắt đen nhánh, chỉ liếc mắt một cái chưa từng rời khỏi người của đối phương dù chỉ nửa giây, chỉ dừng lại trên người đối phương.

Đêm, rất đen rất đen, nhưng lại không che được trái tim nóng bỏng, đôi mắt sáng ngời.

Trên thành lâu, dưới thành lâu, thiên nhai từng bước, từng bước thiên nhai.

Gió lạnh thổi bay, bóng đêm mê loạn.

Năm ngón tay Lạc Vũ thật sâu đâm vào trong lòng bàn tay, nhờ vào một chút đau đớn từ lòng bàn tay truyền đến, mới miễn cưỡng làm cho chính mình tỉnh táo lại, tỉnh táo, không nên xúc động, không nên tiến lên.

Nàng nghĩ muốn hắn, nàng đối với hắn một kháng tình ý không thay đổi.

Nhưng là, nàng không có mặt mũi gặp hắn, nàng không có mặt mũi tiến lên.

Vân Khung sinh tử chưa rõ, lúc này Vân Thí Thiên một thân bị thương nặng, trước mắt Đế Phạm Thiên lại nung vào việc này tận lực phát binh bao vây tiêu diệt Vọng Thiên Nhai.

Tất cả những điều này đều là nàng đưa đến mối tai họa cho hắn.

Đều là do cha mẹ của nàng tạo thành đối với hắn.

Nàng có thể thề với ông trời, những chuyện này thật sự không liên quan đến nàng.

Nhưng là, nàng không có cách nào không nhận lấy đây là lỗi của nàng, không cách nào không áy náy.

Nợ cha con trả, thiên kinh địa nghĩa.

Nàng, trong tình cảnh này nàng làm sao có mặt mũi đi gặp hắn, có mặt mũi nào đi gặp đây hử.

Lo lắng, nóng nảy, hoảng sợ chậm rãi lắng dịu xuống, Lạc Vũ có chút buông xuống mi mắt, nàng không dám xông lên, nàng, không thể xông lên.

Trên thành lâu, Vân Thí Thiên nhìn thấu tất cả tâm tình trong lòng của Lạc Vũ, hai mắt hắn lăm lăm nhìn.

Nếu đã chạy tới rồi, nếu đã đi ra rồi, nếu cũng tới rồi.

Còn dám câu thúc như vậy với hắn, còn dám xấu hổ với hắn, còn dám không đến gặp hắn.

Đi lên.

Không tiếng động hô to, không tiếng động ngóng nhìn, đôi mắt tối đen của Vân Thí Thiên hiện lên một tia lửa, trừng mắt hướng phía Lạc Vũ.

Vừa không chế không được cúi đầu ho khan vài tiếng, lấy tay áo bào che đi vết máu chảy xuống nơi khoe miệng.

Lạc Vũ thấy vậy theo tiềm thức đi về phía trước hai bước, Vân Thí Thiên...

“Bịch.” Ngay khi tiếng bước chân thứ hai dừng lại, trên thành lâu đột nhiên vang lên một tiếng vang lớn, một lực lượng cường đại bộc phát trên thành lâu.

Ánh sáng đỏ đậm kinh tuyệt thiên địa, nửa bầu trời đêm trong nháy mắt cũng sáng ngời lên.

Lạc Vũ và Vân Thí Thiên nhất tề bị kinh ngạc giật mình, lập tức quay đầu nhìn lại.

Mười lăm cấp Xích Hồng Liệt Hùng? Vân Thí Thiên quay đầu lại liền thấy ma thú đứng phía sau lưng, đôi mắt lạnh như băng khó được nhướng cao lên.

Mười lăm cấp, là ma thú mãn cấp hả.

Phật Tiên Nhất Thủy cũng chưa từng phát hiện qua, thuộc dạng lòng khấp Vong Xuyên đại lục cũng không thấy, lúc này cư nhiên xuất hiện ở chỗ này, đến thay hấn cần một chiêu?

Vân Thí Thiên liếc mắt một cái đảo qua, sau đó lại quay đầu nhìn phía Lạc Vũ phía dưới liếc mắt một cái.

Ánh mắt Lạc Vũ mềm mại, không tiếng động nói, đừng sợ, nó là tới giúp người.

Nó giúp hấn, mười lăm cấp siêu cấp ma thú giúp hấn?

Là do nàng tìm tới đây? Là nàng hô đến bảo vệ hấn sao?

Đôi mắt lạnh như băng của Vân Thí Thiên chậm rãi tràn ra ý cười.

Hấn không nhìn lầm người, hấn chỉ biết hấn sẽ không nhìn lầm người.

Bóng đêm sắc bén, mười lăm cấp siêu cấp ma thú Xích Hồng Liệt Hùng bao nổi.

Lực lượng của Xích Hồng Liệt Hùng phô thiên cái địa mà đến, nó công kích rất nặng, không mang tư thái đẹp mắt, nhưng lại bén nhọn coi rẻ hết thấy.

Mười lăm cấp siêu cấp ma thú, đó là đẳng cấp tuyệt đối mạnh.

Ba tuyệt thế cao thủ vây công Vân Thí Thiên, lúc này tay chân luống cuống cả lên.

Bọn họ vốn đã đạt đến phạm trù siêu việt tím tôn vương giả, nhưng là mười lăm cấp, bây giờ là đang đối mặt với mười lăm cấp ma thú đó hả.

Thời gian tu luyện ít nhất ba ngàn năm đạt đến mãn cấp.

Mãn cấp, vốn không phải có thể dùng phạm trù siêu việt tím tôn vương giả đến để so sánh sự đối lập rồi.

Đó là hoàn toàn siêu việt tím tôn vương giả không biết đến trình độ bao nhiêu cấp rồi.

Lập tức, ba người bị buộc tay chân luống cuống ứng phó, ánh sáng kim hồng làm sao còn có thể gây sự như mới vừa rồi, dưới ánh sáng rực rỡ màu đỏ đậm.

“Rống.” Xích Hồng Liệt Hùng hí rống lên một tiếng, nó huy chương đi qua, lực lượng sắc bén cơ hồ muốn làm sụp cả thành lâu.

Nhỏ nhỏ loài người cũng dám quơ tay múa chân trước mặt nó, hừ.

Khí thế Xích Hồng Liệt Hùng kinh người, tam đại tuyệt thế cao thủ làm sao còn uy phong như mới vừa rồi được nữa, ba người liên thủ cũng chỉ đánh gần ngang tay với Xích Hồng Liệt Hùng, khó khăn lắm bọn họ mới có thể tự bảo vệ mình nổi.

Bên cạnh, mười hai tím tôn vương giả còn đang giao thủ, bị khí thế của ma thú 15 cấp làm kinh hãi, đám người kinh dị cơ hồ hoàn toàn dừng tay lại.

Mà bọn họ vừa mới dừng tay, sáu tôn giả trong Nhị Thập Bát Tinh Túc đang muốn liều mạng thoát khỏi sự dây dưa của 12 tím tôn vương giả, mạnh mẽ phá được trận, vọt nhanh về hướng Vân Thí Thiên.

Bình khí la liệt, sáu người trong nháy mắt bảo hộ xung quanh Vân Thí Thiên.

Mười hai tím tôn vương giả thấy vậy, sau khi kinh hãi liếc nhau cũng lập tức xông lên.

Từ phía sau tam đại tuyệt thế cao thủ, vây quanh Xích Hồng Liệt Hùng.

Vây quanh, vây quanh, vây quanh.

Xích Hồng Liệt Hùng, Vân Thí Thiên, 6 Tinh Túc cao thủ.

Mười hai tím tôn vương giả, tam đại tuyệt thế cao thủ.

Phe cánh chưa từng có cường đại, ra tay tinh tuyệt thiên địa.

Phía dưới hai quân đối kháng nhau, hoàn toàn tập trung tầm mắt nhìn về đám cao thủ phía trên.

Cục diện như vậy, quả thực trăm ngàn năm cũng khó mà gặp được một lần, đã hoàn toàn siêu việt cảm nhận và quan điểm của bọn họ rồi.

Bởi vậy, phía dưới hai quân vô cùng kích động, lo lắng, hoảng sợ, đủ loại tâm tình hỗn tạp.

Trong lúc nhất thời, thật đúng là không ai chú ý sự dị thường của Lạc Vũ trong nhóm binh mã.

Ngay cả cách đó không xa, Đế Phạm Thiên và Á Vô Quân cũng chưa kịp chú ý điểm này.

Phe cánh rõ ràng, lực lượng điên cuồng, đem một phương này chiếu rọi phát sáng như ban ngày.

Xích Hồng Liệt Hùng phát uy, nắm đấm lướt qua, ai dám tiến thêm một bước.

Mà ngay bão nổi như lúc này, trên đỉnh đầu Xích Hồng Liệt Hùng chợt lóe hồng quang, Tiểu Hồng đột nhiên xông ra từ bóng đêm.

Đôi mắt hồng hồng híp lại, tiểu thảo nhi mạnh vỗ.

Trong nháy mắt, mười hai ngân hồng quang mũi nhọn thẳng kích mười hai tím tôn vương giả.

Nhanh như sấm đánh, tấn mãnh như tia chớp.

12 tím tôn vương giả Phạm Thiên Các còn chưa kịp có phản ứng, hồng quang cũng đã công kích tới trước mắt rồi.

Ngân hồng chợt lóe, giam cầm.

Mười hai quang cầu màu bạc đột nhiên hiện lên trong bầu trời đêm mùa hạ, đem mười hai tím tôn vương giả của Phạm Thiên Các nhốt bên trong quang cầu.

Giam cầm là chiêu số sở trường của Tiểu Hồng.

“Vừa lại tới thêm một con nữa.” Liếc mắt một cái liền thấy được Tiểu Hồng ra tay mạnh mẽ như vậy, Á Vô Quân cơ hồ kinh hãi muốn nhảy dựng lên.

“Cấp bậc gì? Không có cấp bậc?” Bên cạnh, sắc mặt Đế Phạm Thiên cũng trở nên khẩn trương rồi.

Một ma thú mười lăm cấp cao nhất, người của hắn có lẽ còn có thể chống cự, nhưng là bây giờ cư nhiên lại tới thêm một con nữa.

Lực lượng kia, đáng chết thật, hắn không cảm thấy được cấp bậc của nó.

“Siêu việt mười lăm cấp?” Á Vô Quân cơ hồ cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Đế Phạm Thiên cũng không biết được cấp bậc của nó đến bao nhiêu, ma thú này, ma thú nhỏ nhỏ này chẳng lẽ siêu việt mười lăm cấp đỉnh.

Cho nên bằng vào thực lực của Đế Phạm Thiên hắn cũng không phát hiện ra được?

Trời ạ, Vọng Thiên Nhai này lúc nào có nhiều ma thú đẳng cấp như vậy?

Sao bọn họ lại không biết gì hết thế này? Sao một chút đồn đãi bọn họ cũng không nhận được?

Này... Này...

Nếu biết sớm như thế này, bọn họ sẽ không dùng chiêu này.

Điên rồi, sắp phát điên rồi.

Đế Phạm Thiên cùng Á Vô Quân chấn kinh rồi, mà một phương binh mã Phạm Thiên Các lại càng kinh hãi vạn phần.

Sao Vọng Thiên Nhai lại có hết ma thú siêu cấp này đến ma thú siêu cấp khác đến đây vậy? Bọn họ còn ẩn dấu bao nhiêu chiêu số nữa? Bọn họ còn có bao nhiêu thực lực?

Mà bên phía Vọng Thiên Nhai mới vừa rồi còn hoảng sợ, lúc này lại hưng phấn dị thường.

Quân vương của bọn họ có chuẩn bị sát chiêu, có sát chiêu hử.

Ha ha, bọn họ có ma thú siêu cấp mạnh mẽ trợ trận như thế này, bọn họ còn sợ gì, sợ gì nữa chứ.

Kinh khủng và kinh hãi, hai loại hào khí hoàn toàn bất đồng đột nhiên bốc lên.

Ngoài Vân Thái Thiên biết rõ chân tướng, Yến Phi và các đại tướng thì vừa kinh hãi lại vừa kinh ngạc.

Mười lăm cấp siêu cấp Xích Hồng Liệt Hùng này từ nơi nào tới đây vậy nha?

Sao một chút tin tức của nó bọn họ cũng không biết được, con ma thú này là đột nhiên muốn ra giúp bọn họ?

Mà tiểu gia hỏa này lại là ma thú gì đây? Nó...nó là từ đâu tới?

Vừa khiếp sợ, nhưng cũng vừa điên cuồng hưng phấn lên.

Nó là đến giúp bọn hắn, là chiến hữu của bọn hắn.

“Đánh, giúp chúng ta đánh chết bọn họ...”

“Giết...giết địch nhân...”

Nháy mắt trong bóng đèn liên tiếp bay lên những tiếng rống to hưng phấn, đánh vỡ cả một phương tĩnh lặng.

Ngay trong không khí hưng phấn này, Xích Hồng Liệt Hùng vừa nhấc đầu lên, nhìn thấy 12 tím tôn vương giả vừa kinh vừa sợ, bị Tiểu Hồng giam cầm trong quả bóng hồng quang.

Xích Hồng Liệt Hùng tát một cái bàn tay, ầm một tiếng đánh về phía bọn họ.

Một ánh sáng đỏ đậm nhanh như tia chớp bay phác lên, liên tiếp đánh vào 12 quang cầu.

“Bịch, bịch, bịch...”

Ngay lập tức trong lúc đó, chỉ thấy ánh sáng đỏ đậm liên kích đánh lên 12 tím tôn vương giả Phạm Thiên Các bị giam cầm, bịch một tiếng bùng nổ ra.

Giống như pháo hoa ầm ầm phóng lên trên bầu trời.

Bên ngoài là ánh sáng ngân hồng, người ở bên trong lại nát bấy.

Trong ánh hào quang ngân hồng, máu tươi vẩy ra, từ không trung bắn xuống giống như lưu tinh.

Phía dưới thành trì, các binh mã Phạm Thiên Các kinh hãi, trong nháy mắt đã ồn ào, xôn xao.

Đám binh mã đứng phía trước kinh hãi lui về phía sau.

Về chuyện máu đỏ tươi bắn tung tóe rơi lên trên đỉnh đầu, trên người bọn họ, tuy không nồng nặc, nhưng lại chấn nhiếp mọi người nơi đây.

Chỉ với một chiêu đã giam cầm các cao thủ lại.

Chỉ một chiêu sau đó là hủy diệt.

Trời ạ, 12 người kia là 12 tím tôn vương giả tại Vọng Xuyên đại lục này, bọn họ có thể hô phong hoán vũ, là tím tôn vương giả cao nhất đẳng.

Đây là thực lực của ma thú cao nhất sao? Đây là sự lợi hại của ma thú cao nhất?

Rất hoảng sợ rồi, rất rung động rồi.

Nếu Vọng Thiên Nhai có ma thú này làm chỗ dựa, như vậy còn có cái gì có thể khiến cho bọn họ e ngại.

Vạn chúng khiếp sợ, trong nháy mắt không khí cả một phương này trở nên lặng ngắt như tờ.

Kể cả trên thành lầu, Vân Thí Thiên cũng có chút nhướng nhướng mắt nhìn một màn này.

Lực lượng thật mạnh, giam cầm, sao cho đến bây giờ hắn lại chưa từng nghe nói qua có ma thú có thể sử dụng chiêu thức giam cầm? Ma thú này...

Bóng đêm bay lên, giữa không trung Tiểu Hồng cùng Xích Hồng Liệt Hùng nhìn nhau liếc mắt một cái.

Không sai, tiểu tử người cũng được đấy chứ, Tiểu Hồng khích lệ Xích Hồng Liệt Hùng một tiếng.

Xích Hồng Liệt Hùng nghe vậy “hừ” một tiếng, Tiểu Hồng nó bao nhiêu tuổi rồi, cũng dám gọi hắn là tiểu tử này, tiểu tử nọ.

Bất quá Tiểu Hồng này là cùng thiên địa cùng sinh ra, lại là con dâu của tiểu vương gia của chúng nó, nề mặt tiểu vương gia, nó nhin, không thềm so đo với Tiểu Hồng.

Lập tức, nó kèm chế lại tính tình nóng nảy, không thềm so đo với Tiểu Hồng, nhưng lại trút giận toàn bộ lên ba người tuyệt thế cao thủ.

Nhất thời, chỉ nghe tiếng kêu tức giận của Liệt Hùng, mới vừa rồi bị một màn hợp lực của hai ma thú làm cho kinh hãi, sắc mặt tam đại tuyệt thế cao thủ hoảng sợ, trong bóng đêm không dám chạm trán trực tiếp với Xích Hồng Liệt Hùng, liền trốn tránh. (*Gấu lớn có bộ lông màu đỏ đậm)

Thấy cho bọn họ chạy trốn, Xích Hồng Liệt Hùng làm sao có thể cho phép.

Lập tức đánh ra một chưởng bùng nổ ra khắp bốn phương tám hướng.

Xích Hồng Liệt Hùng vốn là ma thú bá chủ một phương, thấy vậy một chút để ý cũng không có, dù sao bọn người kia chết hay sống nó cũng không để ý.

Ngay lập tức, Xích Hồng Liệt Hùng cũng dùng lực tấn công cũng như tấn công tam đại tuyệt thế cao thủ mà đánh vào binh mã Phạm Thiên Các dưới thành lầu, một chút nường tay cũng không có.

Tuyệt thế cao thủ cũng không chịu nổi một kích của nó, nói chi là các binh sĩ bình thường.

Lập tức, dưới thành lầu, phe cánh Phạm Thiên Các đại loạn, tướng sĩ phía trước ngao ngao kêu, kinh hoảng điên cuồng thối lui về phía sau.

Phe cánh ở thế công giằng co hơn mười ngày, lập tức hỗn loạn cả lên.

Binh doanh tấn công của Phạm Thiên Các loạn thành một đoàn.

Yến Phi thấy vậy lập tức có phản ứng, nhất thời rống to lên: “Tấn công, tấn công.”

Thừa dịp loạn tấn công, bức lui liên quân Phạm Thiên Các ra khỏi thành trì.

“Giếttttt...” Lập tức, các đại tướng Vọng Thiên Nhai nhảy dựng lên, chỉ huy binh sĩ trên thành lầu, bắt đầu công sát.

Trong trận chiến với Phạm Thiên Các lần này, lần đầu tiên Vọng Thiên Nhai chiếm thế thượng phong.

Có Vân Thí Thiên và Xích Hồng Liệt Hùng ở đây, Lợi Châu thành còn có thể gặp chuyện gì nữa.

Lạc Vũ nhìn nơi này, một lòng lo lắng liền thả lỏng xuống.

Đã như vậy, nàng nên đi làm chuyện của nàng rồi.

Lưu luyến cực kỳ nhìn lên thành lầu, thấy Vân Thí Thiên liếc mắt nhìn Xích Hồng Liệt Hùng đuổi giết tam đại tuyệt thế cao thủ, Lạc Vũ định quay đầu thừa dịp hỗn loạn rời đi.

Nhưng không biết là lòng có linh tê hay là thế nào.

Ngay lúc Lạc Vũ muốn quay đầu rời đi trong nháy mắt, Vân Thí Thiên đột nhiên quay đầu lại, liếc mắt một cái tập trung nhìn nàng.

Đi lên đây, có nghe thấy không, người dám rời đi.

Không có rống to, không có lên tiếng, chỉ với đôi mắt đã tỏ rõ toàn bộ tiếng lòng muốn nói.

Nhiều mày, đang nhìn thấy động tác nàng phải rời khỏi, hai mắt hấn đột nhiên dâng lên băng hàn cùng tức giận, không một chút nào che lấp phát ra.

Trong chớp mắt Lạc Vũ đứng sững lại.

“Lui về phía sau, toàn bộ lui về phía sau.”

Nhưng vào lúc này, liên quân Phạm Thiên Các ra lệnh thu binh, thanh âm đại tướng các nơi liên tiếp vang lên.

Mà Đế Phạm Thiên phục hồi lại tinh thần sau một lúc rung động sững sờ, nghi hoặc nhìn ánh mắt của Vân Thí Thiên, nhìn quét lại đây.

Lạc Vũ thấy vậy, cắn răng thật mạnh, nàng không muốn đi, chỉ là nàng cần phải đi mà thôi.

Nếu lúc này không đi, về sau nàng muốn vô thanh vô tức rời đi là không thể được rồi.

Nàng còn có chuyện cần phải làm, buổi tối hôm nay chỉ mới là bắt đầu, mà không phải chấm dứt.

“Hãy kiên nhẫn, Thí Thiên, kiên nhẫn.” Không tiếng động nói 7 chữ với Vân Thí Thiên, Lạc Vũ thật sâu nhìn thoáng qua Vân Thí Thiên, quyết tuyệt quay đầu, ẩn lui vào đám người phía sau.

Nhờ bóng đêm che dấu, nhanh chóng rời đi.

Đi, cứ nhiên không đến gặp hấn, cứ như vậy đã đi mất?

Vân Thí Thiên cao cao nhấc lại mày, nàng cứ nhiên, nàng cứ nhiên...

Còn có, hãy kiên nhẫn, kiên nhẫn, là có ý gì?

Nàng muốn làm cái gì? Nàng muốn làm chuyện gì, mà cần hấn phải kiên nhẫn?

Gió đêm lạnh như băng mà nóng bỏng, Vân Thí Thiên nhìn Lạc Vũ dứt khoát xoay người rời đi, khó khăn lắm mới đạp bước tiến về phía trước, bàn tay vươn ra như muốn nắm bắt thân ảnh đang xoay người rời đi, nhưng cuối cùng lại không thành.

Nàng... Chẳng lẽ nàng...

Đồ đàn.

Ngay lúc Vân Thí Thiên biến sắc, thân thể nho nhỏ màu hồng chớp lên trong bóng đêm, Tiểu Hồng đã rơi xuống đầu vai Vân Thí Thiên.

Một tiếng hừ lạnh, tiểu móng vuốt duỗi ra kin đao đưa cho Vân Thí Thiên một viên thuốc, Tiểu Hồng trừng mắt nhìn Vân Thí Thiên quay đầu nhìn về phía nó liếc mắt một cái.

Còn không phải là vì giúp người, nàng mới bôn ba như vậy.

Hồng quang chớp lóe, thân hình Tiểu Hồng thoáng hiện giữa không trung một cái, đuổi theo hướng Lạc Vũ.

Vân Thí Thiên sững sờ, một lát sau lại cúi đầu nhìn viên thuốc màu trắng trong lòng bàn tay.

Trong đầu quanh quẩn thái độ của Tiểu Hồng, hấn không nghe thấy nhưng lại có thể hiểu được ý tứ của ma thú, còn không phải là vì giúp người.

Lạc Vũ, Lạc Vũ của hấn, quyết tuyệt bước đi, nàng không phải không muốn sớm gặp hấn, mà là...

Vân Thí Thiên chậm rãi ngẩng đầu, nhìn bầu trời đêm hư vô.

Trước mắt, sớm đã không có bóng dáng Lạc Vũ.

Nắm ngón tay gắt gao nắm chặt, viên thuốc, một viên thuốc lạnh băng, nhưng lúc này lại ấm áp đến như vậy, nhiệt huyết đến như vậy làm sôi trào cả trái tim.

Tay áo bào vung lên, tàn binh bại tướng chấn hưng trên thành lâu.

“Giétttt...” Tiếng hét hò kịch liệt kinh thiên động địa.

Đại mở cửa thành, bên trong thành, binh mã Vọng Thiên Nhai vẫn bị Đế Phạm Thiên áp chế, ngay lúc Vân Thí Thiên giơ tay cao lên, ầm ầm lao ra.

Nhờ lực uy hiếp của ma thú 15 cấp, cùng sự chấn nhiếp tạo ra từ 12 quả cầu ánh sáng giam cầm màu hồng, binh sĩ Vọng Thiên Nhai tấn công binh mã đang rối loạn của Đế Phạm Thiên.

Người như rồng, lửa như phượng, tại Lợi Châu thành rít gào mà ra.

Binh mã Vọng Thiên Nhai bị áp chế lâu như vậy, cuối cùng cũng được hành diện rồi.

Bóng đêm dày đặc, hỗn loạn sắc bén phản kích.

Có 15 cấp Xích Hồng Liệt Hùng tọa trấn, binh mã Phạm Thiên Các bị vây ở thế bất lợi, ngay tức khắc binh bại như núi đổ, dưới sự tấn công mãnh liệt của binh mã Vọng Thiên Nhai, cư nhiên hoàn toàn không chống cự, cuống quýt thoái bại.

Gần 150 vạn binh mã thối bại dưới sự công kích của không đến 50 vạn binh mã.

Đây quả thật là một sỉ nhục, một sỉ nhục trong cuộc đời dụng binh đánh giặc của Đế Phạm Thiên.

Đêm đen kịt.

Vốn muốn tru sát hàng vạn, hàng nghìn binh mã của Vân Thí Thiên, tiện tay đoạt đi Lợi Châu thành, đoạt luôn Vọng Thiên Nhai.

Nhưng không ngờ đến sự xuất hiện của hai ma thú siêu cấp đỉnh, thủ đoạn lời đình của hắn không phá hủy được quân tâm Vọng Thiên Nhai, nhưng lại tạo rối loạn quân tâm Phạm Thiên Các.

Một nước cờ sai, cả bàn đều thua.

Suốt đời khó quên, tối nay, không biết làm cho người nào suốt đời khó quên.

Đêm, càng ngày càng đen tối.

Không để ý đến cuộc chiến phản công của Vọng Thiên Nhai đối với Phạm Thiên Các, Lạc Vũ thoát ra từ trong phe cánh của Đế Phạm Thiên, rất nhanh cùng Tiểu Hồng đến nơi hội hợp với Hoàng Vũ.

“Tình hình thế nào?” Hoàng Vũ nhìn Lạc Vũ hỏi.

“Không có việc gì.” Lạc Vũ kéo xuống râu mép trên mặt, xoay người đi về hướng con ngựa đã chuẩn bị sẵn sàng.

“Tin tức bên phía Đông Thiên Vương đã tới, hắn đã chuẩn bị sẵn sàng mọi sự, đã xuất phát từ Hỏa Ma, bây giờ đang chờ một vật của bên chúng ta.”

Thấy Lạc Vũ nói không có việc gì, Hoàng Vũ cũng không hỏi tới, trực tiếp nói tình hình bên này.

Lạc Vũ vừa nghe, gật đầu: “Tốt, bên này ta cũng đã chuẩn bị tốt, đi, chúng ta cùng hắn hội hợp.”

Dứt lời, nắm ngón tay căng thẳng, nắm chặt roi ngựa trong tay.

Quay đầu, thật sâu nhìn thoáng qua ngọn lửa đỏ bừng sau lưng, ánh sáng cơ hồ chiếu rọi cả bầu trời đêm Lợi Châu, Lạc Vũ cắn răng một cái, mạnh mẽ ra roi thúc ngựa.

Vó ngựa đạp bước, tiến về phía trước.

Phong khói cuộn cuộn, đến cũng vội vã, đi cũng vội vã.

Trên thành lâu, liếc mắt một cái nhìn nhau, hàng vạn hàng nghìn ngôn ngữ, dào dạt không cần phải nói.

Bao nhiêu tình ý, bao nhiêu tương tư, chứa hết cả trong đó.

Bóng đêm trôi qua, trên thành Lợi Châu, Vân Thí Thiên mang theo nội thương, tiếp tục trấn thủ Lợi Châu.

Ngoài thành Lợi Châu, Lạc Vũ phóng ngựa mà đi.

Gió bất chợt nổi lên, hai phương ngóng nhìn thành bóng lưng.

Một đêm gió lửa, một đêm giao phong.

Lạc Vũ để lại Xích Hồng Liệt Hùng trợ giúp Vân Thí Thiên, Đế Phạm Thiên bị sự cố xảy ra bất ngờ này, buồn bực lui binh hạ trại bên ngoài 500 dặm.

Binh mã không bị thương bao nhiêu, nhưng lại tổn hại các cao thủ, trong doanh trường Đế Phạm Thiên là một mảnh trầm mặc.

Mà bên phía Vọng Thiên Nhai rốt cuộc có thời gian để nghỉ ngơi một chút, đó là vui sướng trong lòng mỗi người, hào khí tăng vọt, cho dù đạn tấn hết lương, cũng có thể phấn khởi chống cự được trong vài ngày. (*hết binh khí chiến đấu và thức ăn)

“Vương, trước mắt khí thế quân ta đại thịnh, toàn bộ nguyên nhân là nhờ có Xích Hồng Liệt Hùng, quân vương, kẻ hay, kẻ hay a.” Trong chủ phủ Lợi Châu thành, Yến Phi sùng bái, mừng rỡ nói với Vân Thí Thiên.

“Khụ khụ.” Vân Thí Thiên nhẹ ho khan vài tiếng.

Thuốc của Lạc Vũ thật là hay, trong trận chiến này hẳn lại chịu thương nặng thêm do cố chấp ra tay, nhờ viên thuốc mà ngăn chặn được thương thế.

Vân Thí Thiên thông thả phát một chút tóc bạc: “Không phải kẻ sách của ta.”

“Không phải, vậy...” Yến Phi sửng sốt, không phải, vậy hai con ma thú siêu cấp là từ đâu đến?

“Là Lạc Vũ.”

“Của nàng?” Thần sắc Yến Phi trở nên cứng ngắc, điều này...

Ánh mắt sắc bén của Vân Thí Thiên không hài lòng nhìn Yến Phi, thần sắc lạnh nhạt nói: “Chính các người dụng tâm mà suy nghĩ đi...”

“Quân vương, cấp báo, kinh đô cấp báo.” Vân Thí Thiên còn chưa nói hết lời, phó tướng của Yến Phi hoảng sợ vọt vào từ ngoài cửa.

“Quân vương, 7 quốc liên hợp xuyên qua núi Quỳnh Sơn, tập hợp chín mươi vạn binh lực, đột nhiên tấn công từ phía sau lưng Vọng Thiên Nhai ta, Sâm Châu, Phương Châu thất thủ.”

“Cái gì?”

101. Chương 101

Tình thế nhanh chóng quay ngược trở lại, từ hưng phấn chuyển sang kinh hãi bất quá chỉ trong chốc lát thoáng qua, sắc mặt Yến Phi vạn phần sợ hãi kêu lên tiếng.

3 nơi của Vọng Thiên Nhai cùng tiếp giáp với quốc gia khác có gần 200 vạn binh mã, cơ hồ được chia ra đóng quân ở ba hướng Đông, Nam, Tây.

Mà phía sau lưng Vọng Thiên Nhai chính là phương Bắc, nhưng địa thế nơi này lại rất hung hiểm, lưng dựa vào núi, căn bản không có để lại bao nhiêu binh mã canh gác.

Ngay lúc này, 90 vạn liên quân của bảy quốc chọn hướng rừng núi trùng điệp mà tấn công, thẳng tắp tiến vào hướng Bắc, nơi không có bao nhiêu binh lực phòng bị.

Phương Châu, Sâm Châu, kề bên kinh đô Vọng Thiên Nhai.

Hai Châu bị phá, cứ tiếp tục tiến tới theo hướng đó chỉ còn lại thành Ngũ Châu, đứng sừng sững chắn trước kinh đô Vọng Thiên Nhai.

Mà Ngũ Châu cách kinh đô Vọng Thiên Nhai, không đến 60 dặm.

Khoảng cách 60 dặm, chỉ là chuyện trong nháy mắt giống như một người thở ra một hơi đã đến nơi.

Huống hồ, Ngũ Châu cũng không được xây dựng như một tòa thành dành để chiến đấu, nơi đó chỉ là một thành trấn bình thường, một thành trấn không chịu nổi bất cứ “mưa to, gió lớn” gì.

Mà ở phương Bắc cơ bản không có bao nhiêu binh mã, nếu để cho liên quân 7 quốc thẳng tắp tiến đánh vào.

Như vậy, kinh đô Vọng Thiên Nhai của bọn họ khó lòng giữ được.

Đầy đất băng hàn, trong nháy mắt trái tim Yên Phi như bị đông đá trong tủ lạnh, khiến hắn cũng cảm thấy lạnh lẽo.

Mà ngay lúc này, đại tướng đi theo bên người Vân Thí Thiên cũng nghe được tin tức, vội tiến vào.

“Vương, mau điều binh, mau.”

“Quân vương, bây giờ làm sao bây giờ? Kinh đô của chúng ta...”

“Hai mặt thù địch, này...”

Tâm tình lo lắng tràn đầy hiện lên nét mặt các vị tướng quân, chỉ mới nhìn thấy một chút bóng dáng thẳng lợi, đột nhiên lại tràn tới tình thế lo âu, đây quả thật là...

Trong bầu không khí vô cùng lo lắng, nét mặt Vân Thí Thiên vẫn không chút thay đổi, vừa thông thả lại vừa lạnh trầm cực kỳ, chậm rãi nâng lên cánh tay một chút.

Lập tức, trong phòng tất cả thanh âm đều tĩnh lặng lại.

“Không có binh để điều động, cũng không thể điều động binh lực.” Thanh âm băng lãnh mà tức sát, sắc bén và cứng rắn hơn so với vàng đá.

“Quân vương, như vậy...”

Ba mặt Đông, Nam Tây đều bị bao vây, phải liều mạng bảo vệ mới không để mất ba cửa biên quan chủ chốt.

Ngay lúc này, nếu bọn họ điều động dời đi binh mã.

Như vậy hậu quả chẳng khác nào mất hết 3 cửa biên quan.

Mà đã không có 3 cửa biên quan trấn thủ, thì chẳng khác nào Vọng Thiên Nhai cũng bị diệt vong.

“Nhắc tảng đá lên, chặn lại.”

Tóc bạc không gió tự bay, sắc mặt Vân Thí Thiên không chút thay đổi.

Sâu trong đôi mắt đen nhánh, đó là ngọn lửa thiết huyết và quyết tâm dứt khoát tử chiến.

Nhắc tảng đá lên, chặn lại.

Sáu chữ ngắn gọn, nhưng lại làm cho đại sảnh trở nên lạnh ngắt như tờ chỉ trong nháy mắt, khí tức thâm trầm làm cho người ta run sợ trong lòng.

Lợi Châu, là biên quan trọng yếu nhất của Vọng Thiên Nhai, nhưng vẫn không có bố trí nhiều binh mã trấn thủ.

Đó là bởi vì, nó có tuyệt đối sát chiêu “Ngọc thạch câu phần”, giết địch 3000, tự tổn hại 800.

Ngoài cửa sổ, gió lạnh bất chợt nổi lên, lạnh đến tận xương, chui thẳng vào trái tim.

“Còn có ai không rõ sao?” Lạnh khốc vô tình, Vân Thí Thiên đứng bật dậy, kim bào màu đen chỉ còn lại tuyết đối tức sát.

Vài đại tướng đối mặt nhìn nhau, đồng thời cúi đầu: “Vâng.”

“Tất cả dân chúng rút khỏi Lợi Châu thành...”

“Tất cả binh mã chia làm 3 đội, bắt đầu chuẩn bị trở về cứu kinh...”

“Nhắc lên...”

Băng lãnh dày đặc đến tận xương, từng tiếng chỉ huy không ngừng vang lên trên khắp bầu trời Lợi Châu, không có chỗ nào mà không dứt khoát.

Nếu làm cho chúng ta tức nghẹn đến mức này, như vậy chúng ta cứ thực hiện “Ngọc thạch câu phần”.

Phong khói cuộn cuộn trong không khí, Vọng Thiên Nhai bị vây công 4 phía.

Gió lạnh gào thét, lạnh như băng vô song.

Bông tuyết phát phối giữa không trung, một chút màu trắng rơi xuống từ trời cao, xinh đẹp mà lạnh lẽo.

Màu trắng của bông tuyết thoát nhìn thuần khiết như vậy, nhưng lại lạnh lẽo không có chút độ ấm.

Mặt đất mịn mờ, tuyết trắng bao trùm, như khoát một tấm áo màu bạc, trời đất là một màu bạc trắng.

Thế cục khẩn trương, kinh đô Vọng Thiên Nhai đối diện với tình thế nguy cấp.

Ngũ Châu, rất gần kinh đô Vọng Thiên Nhai, nhưng lại là nơi không phải rất phồn hoa, nếu so sánh với các thành lớn khác của Vọng Thiên Nhai, thì Ngũ Châu thành đơn sơ đến dọa người.

Nhưng vào lúc này, nó lại nghênh đón một thời khắc vô cùng nóng bỏng.

Tất cả đại thần kinh đô Vọng Thiên Nhai, toàn bộ cơ hồ rời đi kinh đô, đến tọa trấn Ngũ Châu thành.

Tất cả các đại tướng kinh thành và binh mã viện trợ đều được phái tới trấn thủ phương này.

Nếu mất đi Ngũ Châu, chẳng khác nào mất luôn kinh đô Vọng Thiên Nhai.

Gió lạnh lợi hại, thiên địa một mảnh trắng mịn mờ.

Trên tường thành đơn sơ, tất cả vật chất còn lại của kinh đô Vọng Thiên Nhai, toàn bộ được chất đống trên đó.

Tất cả vũ khí sắc bén nhất, cùng với ma thú, binh mã, toàn bộ trận địa đều sẵn sàng đón quân địch.

Gió lạnh vù vù thổi qua, giống như quỷ khóc giữa ban ngày.

“Bẩm báo Thừa tướng, khắp nơi đã chuẩn bị tốt.”

Phong Vô Tâm mặc một thân khôi giáp màu tím, đứng trên tường thành cao cao, nghe tiếng bẩm báo lạnh lùng gật đầu.

“Thừa tướng, quân vương ra lệnh, tử thủ.”

“Uh.” Phong Vô Tâm nghe vậy, thần sắc không có một chút dao động.

Không cần Vân Thí Thiên hạ lệnh, hần cũng tuyệt đối tử thủ.

Ngũ Châu không thể mất được, mặc kệ bọn kia là liên quân 7 nước, mặc kệ việc trong tay hần hiện nay chỉ có 15 vạn cấm vệ quân phụ trách trấn thủ kinh đô.

Phong khói lay động, tất cả văn thần võ tướng Vọng Thiên Nhai, toàn bộ tề tập tại Ngũ Châu thành.

Nơi này chính là cửa ải cuối cùng trước khi tiến vào kinh đô Vọng Thiên Nhai.

Sinh, phải mang thắng lợi trở về.

Tử, cũng không được suy sụp tại chỗ này.

Tất cả đều cùng tồn vong với Vọng Thiên Nhai.

Trời giá rét mà đông lạnh, tất cả đều là dứt khoát.

Tình thế Vọng Thiên Nhai cực kỳ hung hiểm, tất cả thế lực tại Phật Tiên Nhất Thủy đều theo dõi tình hình bên này.

Cho dù một số ít nước nhỏ đang xem cuộc chiến, lúc này không ai cho rằng Vọng Thiên Nhai có thể thoát khỏi kiếp số diệt vong này.

Vọng Thiên Nhai, một thời bá chủ Phật Tiên Nhất Thủy, đã đến lúc xuống dốc rồi.

Bầu trời càng thêm rét lạnh, đã không còn tuyết trắng phất phới, nhưng thiên địa lại lạnh hơn băng đá.

Mà lúc này, tại đô thành Phạm Thiên Các.

“Các chủ có lệnh, 3 đại tướng trấn thủ nơi đây, phải triệu tập tất cả binh mã và quân dụng suốt đêm nay, chia làm 2 đường, bí mật đoạt luôn Vọng Thiên Nhai, cấp tốc thực hiện.”

Trong Kim Loan điện của Phạm Thiên Các, Lạc Vũ mặc một thân binh sĩ Phạm Thiên Các, trầm giọng quát to.

Trong tay cầm thánh chỉ có đóng dấu ngọc tỷ của Đế Phạm Thiên.

3 vị đại tướng Phạm Thiên Các nghe vậy, hai mặt nhìn nhau liếc mắt một cái, nghi ngờ hỏi: “Người là người của doanh trại nào? Vì sao chúng ta chưa từng thấy người?”

Một mặt chỉ quan trọng như thế, sao có thể dễ dàng làm ột tên lính quen không ai biết mặt đến đây truyền chỉ.

Hơn nữa, lúc này xuất binh cũng không chiếm được lợi ích gì, với lại còn phải chia đường hành quân, hơn nữa sao lúc này lại ra lệnh bí mật đoạt lấy Vọng Thiên Nhai?

3 đại tướng giương mắt nhìn chằm chằm một thân ngự trang của Lạc Vũ, tay lại vươn ra tiếp nhận thánh chỉ nhìn.

Lạc Vũ nghe vậy, mặt vẫn không đổi sắc nói: “Ta thuộc lực doanh, lần này vốn là cùng Phong Liệt Quân bí mật truyền thánh chỉ, nhưng trên đường bị tập kích, chỉ còn lại có mình ta.”

Ngôn ngữ ngắn gọn, xứng với máu tươi và vết thương trên thân Lạc Vũ, nhìn qua vạn phần có sức thuyết phục.

Phong Liệt Quân, là một trong những thân tín bí mật bên người Đế Phạm Thiên.

3 đại tướng bán tín bán nghi mở ra thánh chỉ.

“Đúng rồi.” Không có bất cứ chỗ nào không đúng, quả thật là thánh dụ đích thân Đế Phạm Thiên viết, 3 đại tướng Lưu thủ trầm giọng đáp. (*người tạm thời thay thế cấp lãnh đạo cao nhất)

“Tốc độ.” Về mặt Lạc Vũ tràn đầy máu, bản loạn cơ hồ không thấy rõ lắm chân diện mục, nghe vậy ném một câu: “Hiệp nghị có biến, đừng tự tiện liên lạc.” (*ta nghĩ là tên một ma thú dùng để liên lạc)

3 vị đại tướng nghe vậy, trong mắt hiện lên một tia tàn khốc, nhất tề gật đầu, xoay người nhanh chóng rời đi.

Hiệp nghị có biến.

Xem ra là có người nghĩ muốn được phân chia nhiều hơn “con dê béo” Vọng Thiên Nhai.

Khó trách Các chủ muốn bọn họ dốc toàn bộ lực lượng.

Hừ, dám tính toán trên đầu Phạm Thiên Các, thật to gan.

Gió lửa nồng nặc, hết thấy đều được tiến hành trong im lặng.

3 tướng lãnh điều động 60 vạn binh mã Phạm Thiên Các, lặng yên không một tiếng động dựa theo thánh chỉ của Đế Phạm Thiên, đi về hướng Vọng Thiên Nhai.

Không có liên lạc với Đế Phạm Thiên.

Bởi vì, nếu nói không liên lạc, điều đó có nghĩa là bên cạnh nhất định có gian tế, hoặc xảy ra vấn đề gì đó.

3 đại tướng ngày đêm kiêm trình đi về hướng Vọng Thiên Nhai.

Mà phía sau bọn họ, Phạm Thiên Các nhất thời trở thành một tòa thành trống rỗng không người.

Một khoảng thế lực không có bất cứ phòng bị nào.

Đêm tối lưu động, gió Bắc rét lạnh thấu xương, nhưng đêm tối lại ba động cực nóng.

Phóng ngựa mà đi, liều mạng chạy như điên.

Lạc Vũ mang theo đám người Hoàng Vũ, cơ hồ hoàn toàn không có nghỉ ngơi, sau khi đào tẩu khỏi đội hình trấn thủ Phạm Thiên Các vừa được truyền thánh chỉ, liều mạng chạy về hướng biên giới giữa Phạm Thiên Các và Hỏa Ma.

Tóc đen bay bay múa xoay chuyển trong không trung của bóng đêm.

Gương mặt gầy gò, hai mắt thật sâu hóp vào, vẻ mặt Lạc Vũ trở nên phong sương.

Nhưng đôi mắt chăm chăm nhìn vào phía trước vẫn kiên định như trước, hành động càng thêm nhanh chóng.

Hoàng Vũ xem tại trong mắt, đau trong lòng, nhưng lại thủy chung không nói một lời gì.

Vọng Thiên Nhai gặp nguy cơ, mặc dù Lạc Vũ chưa từng nói gì, nhưng cũng là ghen ở trong lòng.

Có chút nói, có một số việc, hắc lĩnh ngộ không được, cũng tìm hiểu không được.

Chỉ có thể trong tình huống như thế này, có thể bên cạnh cùng nàng là tốt rồi.

Tóc đen bay lên, tại trên bầu trời vẽ ra đường vòng cung sáng lạn, lợi hại, vô cùng lợi hại.

Phía trước, nơi tiếp giáp giữa Phạm Thiên Các và Hỏa Ma.

Mấy chục vạn binh lực Đông Thiên đã hoàn toàn tề tập, chỉ chờ Lạc Vũ đến nơi này là có thể ra tay.

Đêm, khó được có ánh sao lóe ra, xinh đẹp khôn cùng.

“Vương, là mật tín của Quân Lạc Vũ.” Một trong các “nam sủng” xinh đẹp, vẻ mặt nghiêm túc giờ lên chim tước lấy ra mật tín đưa cho Đông Thiên Vương.

Đông Thiên Vương với vẻ mặt tà mị, đang ngồi nhấp rượu trước mặt mấy chục vạn binh mã, nghe vậy nghiêng mắt đảo qua liếc mắt một cái, ánh mắt sáng ngời.

Khóe miệng cười tà, Đông Thiên Vương vung tay, đứng lên.

“Các huynh đệ, theo bốn vương đi đánh cướp Phạm Thiên Các.”

“Đánh cướp...” Đàn binh ầm ầm kêu to, đánh cướp, tốt, tốt, bọn họ thích, binh mã Hỏa Ma bọn họ am hiểu nhất chính là cướp bóc.

“Đi.” Xoay mình lên ngựa, Đông Thiên Vương vung tay lên.

Binh mã hách hách, trong bóng đêm, mấy chục vạn binh mã Hỏa Ma gào thét mà đi về hướng Phạm Thiên Các.

Đều nói “Đường lang bộ thiện, hoàng tước ở phía sau”, cũng không biết còn có “ngư ông” ở chỗ này chờ để được lợi.

Phong khói lượn lờ, Lạc Vũ chạy như điên mà đến cùng Đông Thiên Vương hội hợp, quay đầu ngựa lại đi về hướng thế lực Phạm Thiên Các.

Đế Phạm Thiên, người tính toán hết mọi đường.

Nhưng chẳng lẽ lại không biết, ở Vong Xuyên đại lục này, không phải chỉ có Phật Tiên Nhất Thủy.

Binh mã Phật Tiên Nhất Thủy không lay động được người nhưng còn có Hỏa Ma và các thế lực khác kia mà.

Gió đêm vù vù thổi qua, ngày này vốn phải bị đóng băng đến 3 thước, nhưng giờ đây lại cực nóng, thậm chí còn có thể so sánh được với cái nóng ngày hè.

Phong khói cuộn cuộn, trống trận di chuyển.

Lộc tử thù thủy, do cũng chưa biết. (*Ai thắng ai thua còn chưa biết)

Dẫn dụ 3 tướng quân trấn thủ rời khỏi đây, thế lực Phạm Thiên Các đã thành khoảng không, Lạc Vũ và Đông Thiên Vương hội hợp, thế tới rào rạt, hung thần ác sát tiến về hướng Phạm Thiên Các.

Chuyện này bắt quá chỉ trong một ngày mà thôi.

Mà lúc này, ở xa xa nơi Vọng Thiên Nhai, Đế Phạm Thiên lại hoàn toàn chỉ chú ý đến Lợi Châu thành.

Thời tiết hôm nay ẩm áp, khí trời khó được tốt như vậy.

Mặt trời đỏ rực lộ ra khuôn mặt tươi cười sáng lạn từ trong tầng mây, ánh sáng cực nóng chia ra chiếu rọi xuống mặt đất những tia nắng vàng kim ẩm áp.

Bắt quá, dưới ánh vàng rực rỡ này, dưới mặt đất lại nổi lên máu tươi đỏ thắm, giống như tô điểm thêm cho “khuôn mặt tươi cười” trên kia.

Phất cờ trở lại, binh mã uy phong.

90 vạn binh mã của 7 nước, đánh vào bên trong Vọng Thiên Nhai.

Tin tức này truyền đến, giống như cấp cho Đế Phạm Thiên một liều thuốc bơ hơi làm trái tim được xoa dịu đi, sau chán chường do gặp thất bại với siêu cấp ma thú.

Chỉ có một ma thú 15 cấp Xích Hồng Liệt Hùng.

Mà Đế Phạm Thiên hẳn có hàng trăm vạn binh mã, vây chết Lợi Châu thành của người cũng còn được.

Lại càng không cần nói đến tình huống bây giờ.

Bảy nước đánh vào bên trong Vọng Thiên Nhai, mất đi 5 Châu bắt quá chỉ còn cần một chút xíu thời gian nữa thôi.

Năm Châu thành vừa vỡ, chẳng lẽ kinh đô Vọng Thiên Nhai còn có thể thoát khỏi lòng bàn tay của bọn hắn hay sao.

Mà bây giờ, Vọng Thiên Nhai bị bao vây tứ phía, ba mặt biên quan không có đủ binh lực để đi chi viện, nơi có thể trông cậy vào được chỉ có phương này, nơi mà Vân Thí Thiên đang trấn thủ.

Mà trông cậy vào Vân Thí Thiên, hừ!

Lúc này đây, hẳn đồ muốn nhìn xem Vân Thí Thiên làm thế nào để trở mình chuyển bại thành thắng.

Có tin tức này truyền đến làm phấn chấn quân tâm, lập tức, tinh thần của liên quân lại sáng lạng vô cùng, trăm vạn binh mã chán chường chờ chiến, đi về hướng Lợi Châu thành.

Ánh mặt trời lóe ra, thành Lợi Châu đắm chìm trong một mảnh màu đỏ.

Toàn quân trấn thủ, bất kể sinh tử.

Phong khói tiêu tiêu, gió lạnh thổi qua, lạnh rung phong vũ.

Toàn bộ trăm vạn đại quân xuất chiến, cơ hồ vây kín cả Lợi Châu thành.

Mà lúc này, đã trải qua ngọn lửa chiến tranh lâu ngày, nhưng Lợi Châu thành vẫn không bị công phá, trên thành lâu đổ nát không có binh mã uy nghiêm canh gác.

Không có đại quân, không có hậu bị sung túc, không có dân chúng hỗ trợ.

Thậm chí mấy ngày nay, những binh khí quen thuộc để thủ thành bọn họ cũng không nhìn thấy trên tường thành hay phía dưới tường thành.

Yên tĩnh, khôn cùng yên tĩnh.

Nhìn qua giống như một tòa thành trống rỗng.

Cái gì cũng không có, không có người nào, không có ma thú, không có hô hấp, thậm chí ngay cả tánh mạng cũng không có dấu hiệu tồn tại.

Một tòa Lợi Châu thành vắng vẻ, yên tĩnh vạn phần.

Trăm vạn binh mã xung công tiêu diệt tiến đến đây, nhưng đối mặt lại chính là một tòa không thành.

Tình huống như thế này so với một ngày trước chiến đấu người chết ta sống rất rất khác biệt, nhất thời làm cho tất cả binh mã liên quân cũng cảm thấy kinh ngạc, lúc này ngược lại bọn họ không biết là nên tiến vào hay là nên rút lui.

“Khoảng không thành?” Đế Phạm Thiên từ sau quân đến đây, kinh ngạc cực kỳ ngẩng đầu nhìn Lợi Châu thành một mảnh trống rỗng, hình như cái gì cũng không có.

Đây là có ý gì vậy?

“Chẳng lẽ Vọng Thiên quân vương bỏ luôn nơi này rồi?” Bên cạnh, Á Vô Quân nói với Đế Phạm Thiên, nói xong cũng “tự thưởng” mình một cái bạt tai.

Lời này nói ra cũng thật ngu xuẩn.

Lợi Châu quan trọng tới đâu, tuyệt đối không kém hơn Ngũ Châu.

Nếu Vân Thí Thiên bỏ luôn nơi này, quay binh về cứu viện Ngũ Châu, như vậy chắc tinh thần của hắn ta đã trở nên thác loạn, ngu ngốc mất rồi.

Giữ cái này mất cái kia, ngược lại không bù đắp được chỉ bị mất mát, Vọng Thiên quân vương không phải đến ngay cả điểm này cũng không biết đi.

Như vậy, tình huống lúc này là sao đây hả?

“Tranh...” Ngay lúc ừ ừ đến đây, Đế Phạm Thiên ngửa đầu vọng lên Lợi Châu thành trống rỗng, một tiếng đàn thanh u chậm rãi truyền ra từ trên bầu trời.

Dưới ánh mặt trời sáng lạn, trong trẻo nhưng lạnh lùng mà thần nhiên.

Đế Phạm Thiên vừa nhấc đầu nhìn, phía trên cửa chính thành lâu, Vân Thí Thiên với một đầu tóc bạc tùy ý bù xù, một thân trường bào hắc kim, lượn lờ phản xạ ánh sáng rực rỡ.

Phụ trợ cho hắn càng thêm lạnh như băng duệ mà cao quý.

Khoanh chân ngồi trên thành lâu, trước mặt Vân Thí Thiên đặt một thanh cổ cầm.

Ngón tay thon dài khảy trên Thất Huyền cầm, tiếng đàn truyền ra vừa thanh nhã, vừa trong trẻo như nước.

Một người, chỉ có một người.

Không có bất cứ cao thủ nào khác ẩn núp, càng thêm không có khí tức của 15 cấp siêu cấp ma thú Xích Hồng Liệt Hùng.

Lạnh như băng mà lợi hại, phương này chỉ có một mình Vân Thí Thiên.

Trong nháy mắt, Đế Phạm Thiên nheo lại hai mắt, vừa trầm ổn lại không mất phong độ nói ra từng chữ từng chữ một: “Vân Thí Thiên, người đây là muốn bày bố trận gì đối phó ta sao?”

Vân Thí Thiên buông xuống ánh mắt, lạnh lùng quét mắt nhìn Đế Phạm Thiên một cái.

Ngón tay tiếp tục chậm rãi dao động trên dây đàn, khúc âm chậm như rùa nhưng lại rõ ràng phát ra, Vân Thí Thiên cực kỳ lạnh nhạt nói: “Tứ phương hợp vây, phúc lưng công kích, rất đẹp.” (*4 phía Vọng Thiên Nhai bị bao vây, trước sau đều bị công kích)

Đế Phạm Thiên nghe Vân Thí Thiên cư nhiên mở miệng ra khen hắn ngay lúc này, vẻ mặt vẫn như trước, nhưng trong đôi mắt lại càng thêm thâm sâu khó lường.

“Bản quân không thể mất đi kinh đô, cho nên, tòa thành này bản quân tặng cho người.”

Thanh âm lãnh đạm, tâm tình không có một pháp phòng, Vân Thí Thiên vừa khảy đàn vừa chậm rãi nói với Đế Phạm Thiên.

Lời này vừa nói ra, trăm vạn binh mã phía dưới nhất thời xôn xao.

Tặng cho Đế Phạm Thiên, đưa cho Các cửa bọn hắn?

Này, đầu óc của Vọng Thiên quân vương này có phải bị hư rồi không? Điều này làm sao có thể.

Lúc trước đánh đến người chết ta sống lại thối lui bước nào, bây giờ nói đùa là đùa, nói ra ai mà tin.

Đứng trong trăm vạn binh mã, Đế Phạm Thiên và Á Vô Quân nhìn nhau liếc mắt một cái.

Trong mắt tất cả đều là không tin.

“Ha ha, Vân Thí Thiên, lời nói đùa này của người không thú vị chút nào.

Tặng cho bốn Các chủ, hôm nay người nào tặng đồ cho ta, ta cũng tin hán ba phần, chỉ có người, tuyệt đối không có thể tin.”

Trong mắt thần sắc đảo qua, Đế Phạm Thiên đột nhiên cười ha ha lên tiếng, ngữ khí là vạn phần khẳng định.

Vân Thí Thiên Thính nghe vậy lạnh lùng quét mắt nhìn Đế Phạm Thiên một cái, đôi mắt lạnh như băng hiện lên một tia khinh miệt tuyệt đối, không lại để ý đến Đế Phạm Thiên.

Chỉ thông thả khảy đàn.

Tiếng đàn trong trẻo, sáng ngời bay lên trên bầu trời Lợi Châu, nói hán đánh đàn giải trí cũng không phải, nhưng nếu nói không phải thì lại rất có mùi giải trí.

Tiếng đàn bay lên, trăm vạn binh mã phía dưới trầm nhưng cư nhiên lại không dám di chuyển.

“Bên trong thành này chắc chắn có trá.”

Nhìn lên trên thành lâu, sắc mặt người kia không có bất cứ ba động gì, chỉ ngay ngắn ngồi trên thành lâu, Vân Thí Thiên sừng sững vững vàng trước trăm vạn binh mã, Á Vô Quân cau mày thật sâu.

Đế Phạm Thiên nghe vậy không nói gì, chỉ nhẹ nhàng nhướng mi.

Tặng Lợi Châu cho hán, chuyện này tuyệt đối không có khả năng xảy ra, bây giờ tòa thành lại như thế này, rất rõ ràng, bên trong thành khẳng định có trá, đây là chuyện hoàn toàn không cần phân tích.

Nhưng là... Nhưng là...

“Tình hình Ngũ Châu thành rất nguy hiểm.” Đang lặng im, Đế Phạm Thiên đột nhiên trầm giọng nói một câu.

Á Vô Quân vừa nghe sắc mặt khẽ nhúc nhích.

“Ý của Các chủ là, rất có khả năng Vân Thí Thiên điều động binh mã đi cứu Ngũ Châu thành rồi?” Á Vô Quân hạ giọng hỏi.

“Sau đó một mình trấn thủ tại chỗ này, chúng ta xem tình huống này sẽ nghĩ tuyệt đối có gian trá, ngược lại không dám liều lĩnh công thành.

Kể từ đó, làm cho hán tranh thủ được thời gian.”

Á Vô Quân xoa xoa tay, mi mắt dao động rất nhanh.

Đế Phạm Thiên nghe vậy không gật đầu cũng không lắc đầu, nhưng là, dựa vào tình huống hiện tại không phải không có khả năng này xảy ra.

“Nhưng là, nếu quả thật là như vậy cũng quá mức mạo hiểm rồi, một khi chúng ta tấn công vào sẽ biết ngay.” Á Vô Quân lại phản bác đi chính ý tưởng của mình.

Song, nếu lỡ như không phải như bọn họ suy đoán, một khi bọn họ mạo hiểm tấn công vào, không phải sẽ rơi vào bẫy của Vân Thí Thiên hay sao.

Tiến thối lưỡng nan, Vân Thí Thiên cư nhiên dùng chiêu này để đùa giỡn đối phó với trăm vạn binh mã của bọn hán.

Gương mặt Á Vô Quân cơ hồ nhăn thành hình chữ “xuyên”.

Đám thực hiện trò đùa này, gương mặt lại không đổi sắc, quả thực chính là... Quả thực chính là càn rỡ tới cực điểm.

Tiếng đàn tung bay, dưới ánh nắng sáng lạn, vẫn thản nhiên, tự nhiên mà trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Không có hoảng sợ cấp bách, không có lo âu, không có hưng phấn, càng thêm không có khấn trương.

Thật giống như Vân Thí Thiên không phải đang đối mặt với trăm vạn đại quân trước mặt, mà là một đám con kiến.

Phần thông dong này, quả thực làm cho người ta không thể khinh nhờn.

Trăm vạn đại quân là một mảnh trầm mặc, không có bất luận kẻ nào lên tiếng.

“Công.” Ngay trong không khí trầm mặc, Đế Phạm Thiên đột nhiên trầm giọng quát.

“Các chủ, vạn nhất hần có trá...”

“Cho dù hần có trá cũng công vào, chúng ta không thể theo hần chờ tiếp nữa, nếu chờ hần tranh thủ đủ thời gian, lúc đó đã chậm mất rồi.” Tiếng nói của Đế Phạm Thiên trầm lãnh như băng.

Á Vô Quân nghe Đế Phạm Thiên nói như vậy, suy nghĩ một chút, gật đầu.

Nếu làm ột mình Vân Thí Thiên giữ chân lại trăm vạn đại quân bọn họ, nếu sau này đồn ra ngoài, Phạm Thiên Các sẽ hoàn toàn trở thành trò cười cho toàn Phật Tiên Nhất Thủy.

“Tiến công.” Ra lệnh một tiếng, thanh âm bén nhọn chấn động bát phương.

Đế Phạm Thiên ngẩng đầu nhìn Vân Thí Thiên vẫn là một thái độ thản nhiên, nhìn trong mắt hần là một mảnh lạnh như băng nhưng chứa đựng khinh thường cùng cuồng ngạo, Đế Phạm Thiên quát lạnh lên tiếng.

“Tiến lên.”

Lập tức, tiếng trống trận âm âm vang lên, tung bay dựng lên, thẳng đến tận trời.

Tiếng trống trận rất nặng, kích đánh vào trong lòng trăm vạn đại quân, đối mặt với tòa thành Lợi Châu trống rỗng cùng Vọng Thiên quân vương, trăm vạn binh mã dốc hết toàn lực công thành.

Mà ngay lúc tiếng trống trận vang lên liên hồi, tiếng đàn vẫn như trước không chậm không vội vang lên.

Không có bị tiếng trống đe dọa ắt đi, cũng không che lấp tiếng trống.

“Ầm.” Toàn bộ trăm vạn đại quân tiến công, cửa thành nặng nề của Lợi Châu bị phá tan, không có bất cứ trở ngại nào, không có bất cứ phòng hộ nào.

Không khỏi làm cho đám binh sĩ làm tốt các biện pháp ứng phó biến cố có thể xảy ra, hoàn toàn sững sờ.

Thật sự không có ai chống cự? Thật sự sẽ đưa tặng Phạm Thiên Các chủ sao?

Sau bất ngờ bị sững sờ, trăm vạn đại quân bắt đầu thử thăm dò tiến vào sâu vào Lợi Châu thành, nơi mà bọn họ đã tấn công lâu như vậy vẫn không phá nổi, giờ đây lại đột nhiên dễ dàng lọt vào trong tay.

Dễ dàng, rất dễ dàng.

Không có ai cả, thật sự không có ai, Vân Thí Thiên ngây thơ điều đi binh lực ở chỗ này rồi sao?

Đã tiến vào hơn phân nửa thành, vẫn không gặp phải bất kì cản trở nào, liên quân hưng phấn lên rồi, nhanh chóng chạy thêm vào bên trong.

“Thật là tòa không thành?” Ngoài thành, Á Vô Quân có chút nhíu nhíu mày.

“Không giống.” Đế Phạm Thiên lắc đầu, vừa nói dứt lời.

Ầm, sau đột nhiên xuất hiện chấn động kinh thiên động địa làm cho người nghe khiếp sợ.

Lập tức, vô số tiếng kêu thảm thiết liên truyền ra ngoài.

Trong mắt Đế Phạm Thiên hiện lên một tia lợi hại, có thể chứ, xem ra Vân Thí Thiên là muốn ứng thúng tróc ba ba.

Bất quá, hần há có thể dễ dàng bị tróc như vậy sao.

“Tiến công.” Vung tay lên, binh mã chủ lực của Phạm Thiên Các địa lập tức áp chế tiến lên, vọt về phía Lợi Châu thành.

Phong khói cuộn cuộn, sau khi trong thành truyền đến tiếng chém giết.

Binh mã lướt qua, người người vọt qua dưới chân Vân Thí Thiên, không ai dám động. Trên thành lâu, Vân Thí Thiên vẫn thông thả đánh đàn, không hề bị ảnh hưởng chút nào.

Vọng Thiên quân vương, bọn họ làm sao mà dám động.

Gió bất chợt nổi lên, rét lạnh thấu xương.

Hơn phân nửa trăm vạn binh mã đã vào thành.

Sau một lát tiếng chém giết dần dần nhỏ xuống và tắt hẳn, phiêu tán cùng không trung.

“Vân Thí Thiên, ngươi cũng không có gì hơn cái này.” Dưới tường thành, khoe miệng Đế Phạm Thiên giờ lên một tia cười lạnh.

Vân Thí Thiên vẫn chậm rãi đánh đàn, lúc này chậm rãi ngẩng đầu lên, vẻ mặt lạnh như băng nghiêm túc hiện lên một tia tuyệt đối máu tanh: “Thật sao?”

Hai chữ lạnh như băng vừa hạ xuống, ngón tay Vân Thí Thiên đột nhiên mạnh mẽ dao động trên dây đàn.

Những âm thanh đột ngột từ mặt đất mọc lên, cơ hồ như là thanh âm của hơn trăm vạn đại quân liêu chết.

Lập tức, tứ phương đều vang lên thanh âm như không khí bị xé rách, vang lên bốn hướng Lợi Châu thành.

Thanh âm này vừa vang lên, nhân thần của Đế Phạm Thiên khẽ nhúc nhích, nhưng sắc mặt vẫn chưa biến đổi, Vân Thí Thiên còn có hậu chiêu cho nên mới không sợ hãi.

“Ầm.” Mà ngay lúc Vân Thí Thiên phát ra một âm, 4 hướng cửa thành cũng tương ứng vang lên.

Bên trong Lợi Châu thành “ầm” vang lên một tiếng, sắc bén như một con rồng gào thét, mơ hồ phát ra từ dưới nền đất, gào khóc kinh thiên.

Ngay sau đó một tiếng ầm vang, đất rung núi chuyển kịch liệt vang lên.

“Ầm ầm.” Ngay lúc đất rung núi chuyển, mặt đất bên trong Lợi Châu thành cư nhiên nứt ra, nhà cửa, tửu lâu bắt đầu lún xuống.

Trong khoảnh khắc, Lợi Châu thành giống như một mớ huyết nhục không có xương chống đỡ, cứ dần dần đổ xuống.

Giống như rơi vào vực sâu không đáy.

Mà nương theo nó trầm xuống, trong khe nứt vực sâu dưới thành ẩn dấu băng chảy cuộn cuộn gào thét mà đến, như mãnh long quá cảnh, sóng lớn quay cuồng, bao phủ hướng mặt đất đang từ từ chìm xuống.

Chảy qua ngã tư đường, gồm thân kiến trúc.

Mang theo tự hủy dứt khoát, mang theo ngọc thạch câu phần cương liệt, mang theo ngập trời phần nộ, bao phủ hết thủy, cắn nuốt hết thủy.

102. Chương 102

Edit: Nhím Beta: thiennhatnu

Phi thân từ Lợi Châu thành đến nơi binh mã tập hợp, Vân Thí Thiên lạnh lùng nhìn thoáng qua phía sau Lợi Châu thành một mảnh ngân quang.

“Quân vương, liên quân bảy quốc cách Ngũ Châu thành chưa tới trăm dặm, binh mã sớm đã tập kết ở dưới thành rồi.”

“Đi”, phát tay áo, Vân Thí Thiên một người bay vọt lên Sừng Mã, ghì cương ngựa, quay đầu, hướng kinh đô Vọng Thiên Nhai chạy như điên.

“Phi ưng truyền tin, nhất định phải trấn thủ chờ đến khi ta tới”.

“Rõ.”

Phong khói nổi lên bốn phía, Vân Thí Thiên quay lại phía sau phân phó binh mã ở lại, để lại một nửa binh mã để trấn thủ nơi này.

Nửa còn lại theo Vân Thí Thiên hướng kinh đô mà đi.

Lợi Châu thành trọng yếu, Ngũ châu thành đồng dạng trọng yếu.

Ngũ châu thành, không thể mất được.

Phong khói cuộn cuộn, măn giang nước đá, thiên địa thời khắc này hàn tới đỉnh điểm.

Vân Thí Thiên thực hiện không thành kế, một tòa thành căn nuốt mấy chục vạn đại quân của Đế Phạm Thiên, còn lại trăm vạn đại quân hỗn loạn.

Làm mất một vùng đất quan trọng, nhưng là, đạt được cái to lớn hơn, đáng giá.

Lợi Châu, cách kinh đô Vọng Thiên Nhai không xa, ngồi mười một cấp Loan phương phi bằng bắt quá mấy ngày liền tới.

Nhưng là, đó là không trung bá chủ tốc độ.

Mà bây giờ, sừng mã, quân đội, có thể trong vòng mười ngày, vốn đã là cực hạn rồi.

Nay, bảy quốc liên quân chín mươi vạn binh mã, cách Ngũ châu chỉ có một trăm dặm, chỉ có một trăm dặm.

Một trăm dặm, một người lấy tốc độ nhanh nhất liền có thể tới ngay rồi.

Ngũ Châu, không phải trọng thành, đó chỉ là cái thành bình thường.

Tạm thời gia cố lại thành trì, tạm thời điều động cấm vệ quân, tất cả hết thảy đều là tạm thời gia tăng thêm trang bị và người, lúc này cũng đã đắm chìm trong huyết sắc.

Giết, một tiếng tiếp một tiếng liên tiếp vang vọng trong trời đất.

Bảy quốc liên quân cộng vào hơn chín mươi vạn binh mã, điên cuồng tiến vào, lấy lực lượng sấm sét gào thét mà đến, chống lại Ngũ Châu thành.

Là phòng tuyến cuối cùng trước khi đi vào kinh đô Vọng Thiên Nhai.

Phía trước chính là Vọng Thiên Nhai kinh đô, là địa phương thần thánh không thể xâm phạm.

Mà bây giờ, bọn họ liên quân bảy quốc nho nhỏ cư nhiên đã đến, cư nhiên lập tức đã đánh đến.

Đây là một loại kiêu ngạo không từ ngữ nào có thể tả được, lại càng hưng phấn, cuồng liệt và động lực.

Tiếng chém giết kịch liệt, cùng tiếng trống trận vang lên, hòa nhịp tạo thành một bản trường ca thê lương, tại bầu trời Ngũ Châu thành mà bay lên.

Huyết, từ bốn phương tám hướng mà vẩy ra, ánh sáng càng thêm dữ dội, càng phát ra làm cho lòng người run sợ.

Mặt đất hỗn hợp băng tuyết cùng máu, hồng cùng trắng kết hợp, như vậy huyết lệ, lại như vậy băng lạnh.

Bắc phong gào thét, bông tuyết cùng huyết hoa, đỏ mà lại mới, vô cùng vô tận phóng ra.

Giết chóc, không có dấu khí của Phạm Thiên Các công kích, trên cao chỉ có chim bay, không có dấu khí.

Bảy quốc liên quân chỉ có binh mã, thực sự chỉ có binh mã, thực sự là người với người liều mạng chém giết.

Mà lúc này tại Ngũ Châu thành Vọng Thiên Nhai, cũng đồng dạng dựa vào thành trì không được chắc chắn, không có mưu lược, không có đấu khí cùng cao thủ.

Cũng chỉ có thể dựa vào chém giết, chính là một đao một thương, một người một ngựa.

Giang sơn như thử đa kiêu, sinh ra vô số anh hùng vang danh thiên hạ.

(Giang sơn như thử đa kiêu: đất nước có nhiều người tài giỏi)

Mà này đã ngã xuống, tràn ngập rồi bao nhiêu máu đỏ.

Chém giết, đã một đêm rồi, Ngũ Châu thành lung lay như sắp đổ, phá thành, tùy thời đều có thể.

“Kiên trì trụ, kiên trì trụ, quân vương đã gấp trở về rồi, mọi người kiên trì trụ cho ta, kiên trì chính là thắng lợi”.

Trên thành lâu, Phong Vô Tâm một bên múa trường kiếm bằng đấu khí, như lưỡi hái thu hoạch cây cỏ giống nhau, chém giết từ bên ngoài tường thành xông đến chỗ liên quân.

Một bên hướng đến phía những binh sĩ trấn thủ, cao giọng mà hét lớn.

Thanh âm khàn khàn, rõ ràng là đã đánh nhau cả một đêm.

Cũng tạo cảm giác đánh nhau đã vài ngày, mấy tháng.

Phong Vô Tâm hẳn đi theo quân vương Vân Thí Thiên đã nhiều năm như vậy, thế trận như thế nào mà chưa từng gặp qua.

Song, hôm nay gian nan như vậy, lại là lần đầu gặp phải.

Đến mức không có binh khả dụng, hoàn cảnh thế này chính là đã quá mức rồi, qua mức rồi.

“Kiên trì, kiên trì...” trên thành lâu Vọng Thiên Nhai, tất cả các vị đại thần đều đã tập hợp tại nơi này, ngay cả một văn thần, cũng sẵn tay áo liều mạng mà đánh trả.

Liều mạng vì tất cả.

Quân vương mau tới rồi, Quân vương bọn họ đã mau tới rồi.

Binh mã trợ giúp, binh mã trợ giúp nhanh thôi đã sắp tới rồi, bọn họ muốn thủ ở nơi này, muốn bảo vệ nơi này.

Gió lạnh vù vù thổi qua, thanh âm sắc bén kia ở trong trời đất mà lướt qua, giống như quỷ khóc.

“Sát a...”

“Sát a...”

Giết đổ cả mắt rồi liên quân bảy quốc, thế nhưng chúng vẫn điên cuồng từ bốn phương tám hướng của Ngũ Châu thành mà đi lên.

“Cửa thành Nam xuất hiện lỗ hổng”

“Cửa thành Đông đã bị tấn công rồi”

Trên thành lâu liên tiếp vang lên những đạo thanh âm, là những đạo thanh âm cấp bách cùng hoảng sợ, giống như búa tạ, một chùy lại một chùy nện xuống lòng tất cả quan dân Vọng Thiên Nhai, bằng hàn tẫn xương.

“Ầm...” một tiếng phá hủy xé gió kinh vang bầu trời.

Cửa thành Tây ma thú bay vọt, xe công thành của liên quân bảy quốc làm cửa Tây của Ngũ Châu thành nổ tung, tạo thành một lỗ hổng lớn.

“Phá thành rồi...” liên quân bảy quốc trong phút chốc mừng như điên, thanh âm cuồng tiếu thiên địa.

Phá Ngũ Châu thành, Vọng Thiên Nhai kinh đô ngay trước mắt, ngay trước mắt.

Bọn họ chính là đội binh mã đầu tiên đánh vào Vọng Thiên Nhai kinh đô, bọn họ sẽ là đội quân được lưu danh trong sử sách.

“Quân Lạc Vũ, Vọng Thiên Nhai ta hôm nay một khi bị hủy, Yến Lâm ta chính là chân trời góc bể cũng muốn đem người băm thây vạn đoạn...”

Mắt chuyển thành đỏ, Yến Lâm một người phi thân hướng phía của thành Tây vừa bị phá hỏng, đầu khí điên cuồng phát ra, tiếng rống thảm mang theo điên cuồng oán độc. Nếu không có Quân Lạc Vũ, như thế nào có sự việc ngày hôm nay?

Nếu không có Quân Lạc Vũ, Vọng Thiên Nhai như thế nào có thể suy bại đến mức này?

Quân Lạc Vũ, hết thảy đều do Quân Lạc Vũ.

“Tính ta một người” chạy vội mà đến, Yến Trần một thân máu tươi vọt lên, đầu khí màu tím lướt qua, xông vào cửa thành Tây, liên quân bảy quốc từng mảnh từng mảnh rơi xuống.

Nhưng là, nương theo bọn họ ngã xuống, phía sau lại có nhiều người khác vọt lên.

Không có cách nào ngăn cản, càng không có cách nào trụ được.

Yến Trần, Yến Lâm, mắt đã chuyển thành màu đỏ, phẳng phất như tất cả những người đang chém giết trước mặt đều là Quân Lạc Vũ, tất cả đều là nàng.

Mà ngay lúc Yến Trần cùng Yến Lâm bắn ra thanh âm oán độc cực kì, Phong Vô Tâm đột nhiên sửng sốt.

Quân Lạc Vũ, Lạc Vũ?

Lạc Vũ đưa tin cho bọn hắn, vậy nàng... Nàng có hay không có thể?

“Rống...” ngay lúc thành phá kinh thiên, huyết sắc đầy đất, Phong Vô Tâm trong đầu còn chưa có chuyển, chỉ nghe phía chân trời một tiếng rống to, kinh thiên mà đến.

Hạo thiên trường hí, tuyệt đối uy nghiêm cùng dữ tợn vô cùng.

Thanh âm gì?

Tại trên tường thành đang ra sức giết địch, này Phong Vô Tâm công lực cao nhất một phương mặt nhìn một chút mi, là ma thú thanh âm?

Ngũ Châu thành mặc dù có chỗ dựa, nhưng này không phải là ma thú thâm lâm.

Mà ngay lúc Phong Vô Tâm mi mắt hạ xuống, ngay sau đó, phía cuối chân trời, một tiếng hí rống truyền đến.

“Ngao ô...” một tiếng hổ gầm kinh thiên động địa xuyên qua bầu trời mà truyền tới, áp đảo hàng nghìn hàng vạn thanh âm chiến sự chém giết, gào thét mà đến.

Phong Vô Tâm nhất thời giật mình một cái, hảo khí cường đại, đây là cái gì ma thú?

Lập tức, bất chấp chém giết trước mặt, xoay người hướng phía thanh âm mà nhìn.

Một mảnh sương khói tràn ngập, một mảnh bụi đất bay lên.

Cái gì cũng không có, cái gì cũng không nhìn được, chỉ có một trời bụi bay.

Bụi đất bay lên? Phong Vô Tâm rất nhanh đẩy mắt có một tia ba động.

Hắn nhớ rõ, phương hướng kia vốn không nên có dạng này dao động.

“Ầm...” ngay lúc bụi đất tràn ngập, ngay lập tức một tiếng hí rống phô thiên mà đến, như tiếng sấm ở cuối chân trời, như là nứt ra trong trời đất.

Khí thế kia, cực kỳ kinh người.

“Đây là cái gì thanh âm?”

“Cái gì thanh âm...” ngay lập tức trong lúc đó, tất cả mọi người đều kinh ngạc, kể cả binh mã đang chém giết trong chiến trường, này thanh âm...

Như thế nào? Như thế nào lại làm cho người ta sợ hãi?

Xa xa, các đại quan chỉ huy cùng Yến Phi, Yến Trần, đám người không khỏi nhất thời kinh ngạc, hướng phía thanh âm phát ra quay đầu mà nhìn lại.

Bụi đất bay lên, tràn ngập nửa phía chân trời.

Một mảnh cát vàng bay lên, cái gì nhìn cũng không thấy.

Chỉ có thể nhìn thấy một cái hắc tuyến, lấy một loại tuyệt đối tốc độ, hướng phía này, bức lại mà tới.

Mà này trên một cái hắc tuyến, trên bầu trời cũng một cái hắc tuyến càng thêm tốc độ bức lại. (bức lại= cực kì nhanh)

Thanh thế kinh người, mặc dù chưa nhìn thấy thân hình nhưng lại làm cho người ta ruột gan lạnh cóng.

Thế công Ngũ Châu thành trong nháy mắt dừng lại, mọi ánh mắt đều bị hấp dẫn bởi phía bên kia.

Sương khói tràn ngập, tiếng kêu to như xé gió.

Trên bầu trời, hắc tuyến bay nhanh mà đến, cơ hồ thuần tức ngàn dặm.

“Loan phượng phi bằng” Yến Trần thị lực tốt nhất, là người đầu tiên mục sở thị trên thiên không bay tới là cái gì ma thú, không khỏi thở dốc.

Loan phượng phi bằng, loang phượng phi bằng trưởng thành chính là bá chủ không trung.

“Không, không giống, vốn là kim loan phượng, hử, kim loan phượng...” Phong Vô Tâm nheo mắt lại, thấy rõ ràng pho thiên cái địa mà đến là loan phượng phi bằng đầu lĩnh ma thú một phương.

Cả người cơ hồ kinh động nhảy dựng lên.

Kim loan phượng, mười lăm cấp siêu cấp ma thú, không trung chí tôn bá chủ.

“Ta, lão Thiên, mười một cấp loan phượng phi bằng, mười cấp phi bằng, tất cả đều là, tất cả đều là...” Yến Lâm đột nhiên há to miệng.

Trên bầu trời gào thét mà đến, hàng trăm hàng ngàn con, tất cả đều là không trung ma thú cao nhất. Này, này...

Phía dưới liên quân bảy quốc, thấy vậy một trận vi loạn.

Nhiều như vậy mười một cấp không trung ma thú, này là có chuyện gì xảy ra? Cấp bậc ma thú này, chẳng phải là không đi theo đàn sao?

Hôm nay như thế nào hội tụ, rồi cùng nhau tới?

Mà ngay khi bọn họ còn đang kinh ngạc, không trung ma thú bay nhanh mà đến, chiếm cứ bầu trời Ngũ Châu thành.

Bàng bạc khí áp kia, quả thực đè những binh sĩ phía dưới cơ hồ nâng không nổi đầu dậy.

“Ta, lão Thiên, mau, các người mau nhìn”.

Mà ngay lúc loan phượng phi bằng rất nhanh mà đến, mọi người còn chưa kịp ngậm lại miệng mình, trên tường thành đột nhiên có binh lính thất thố kêu lên. Mọi người lập tức hướng phía hắc hồ mà nhìn lại.

Sương khói cuộn cuộn, bức bách mà đến.

Lúc đó, bóng đen đã tới gần, tại giữa ban ngày lộ ra chân diện mục.

Thập cấp địa nham sư, mười một cấp xích kim báo, mười hai cấp thiên linh phi lang, mười ba cấp mộng long hổ...

Rậm rập, tạo thành đội hình ma thú, gào thét mà đến, nhanh như thiểm điện, mang theo coi rẻ hết thấy, cuồng ngạo cùng tuyệt đối dữ tợn.

Thiên, tất cả đều là cao nhất ma thú mặt đất.

Tất cả đều làm cho người ta trong lòng run sợ.

Tất cả đều là tôn giả trong thế giới ma thú.

Không phải một cái hai cái, một người hai người, vốn là một đám, vốn là một trăm một ngàn, vốn là hàng vạn.

Từ đây trời tro bụi lúc này thấy rõ người tới là ai, trên thành dưới thành hai phương trăm vạn binh mã, lúc này hoàn toàn rung động.

Này... Này... Này có phải hay không đang nằm mơ.

Ta, lão thiên, điều này sao có thể.

Ma thú quân đoàn xuất động, này là ma thú quân đoàn...

“Đây là như thế nào... như thế nào... chuyện này...?” Ma thú bạo phát? Hôm nay sao lại phát ra cái loại sự tình này? Cao nhất ma thú cũng thành quân kết đội rồi?

Chưa người nào trả lời, không ai có thể trả lời.

Này, thật sự làm cho người ta rất rung động, rất rung động rồi.

“Mau nhìn xem, xem kìa” Mà ngay lúc mọi người đã không phải là khiếp sợ mà là sợ hãi không khép được miệng, Yến Lâm đột nhiên hướng phía hàng vạn hàng nghìn ma thú cao nhất phía trước mà chỉ.

Mười lăm cấp siêu cấp ma thú ngân bạch phi hổ, lúc này siêu cấp ma thú hai cánh mở ra, thấp bay mà đến.

Mà trên đầu của nó, đoàn đoàn chính chính là một tiểu ma thú màu bạc đang ngồi.

Không lớn, cơ hồ chỉ bằng đầu của ngân bạch phi hổ, nhưng là khí tức quanh thân lại uy nghiêm kinh người, đầy người uy phong.

Lúc này, mặt lạnh như băng, khổng chế mười lăm cấp siêu cấp ma thú ngân bạch phi hổ, đằng đằng sát khí mà đến.

“Là Tiểu Ngân, là Tiểu Ngân”

Phong Vô Tâm một người giật mình, sau đó mãnh liệt nhảy dựng lên, trừng lớn mắt cơ hồ không dám tin.

Là Tiểu Ngân, tới là Tiểu Ngân, ma thú của Lạc Vũ.

Tiểu Ngân tới.

103. Chương 103

Edit: Nhím Beta: thiennhatnu

“Haha, Tiểu Ngân tới, Tiểu Ngân tới!” Liếc mắt một cái nhận định ma thú đầu lĩnh khí thế hùng hăng đang tới kia là Tiểu Ngân, Phong Vô Tâm đột nhiên điên cuồng mà cười ra tiếng.

Ngay lập tức trên mặt trăm mối cảm xúc ngổn ngang, cơ hồ lệ nóng quanh tròng.

“Quân Lạc Vũ, người thật đáng chết”

Như thế nào có thể làm cho người ta thích như vậy? Như thế nào có thể làm cho người ta kích động như vậy? Như thế nào có thể ngay tại thời điểm mấu chốt, cơ hồ ngay lúc hấn tuyệt vọng, lại cấp cho hấn cường đại kinh hỉ như vậy.

Quân Lạc Vũ, người quả nhiên là một kẻ đáng chết.

Phong Vô Tâm nắm chặt hai tay, hung hăng một kích đánh vào không trung vô hình.

Mà ở trên mặt là kích động cùng mừng như điên, cơ hồ đã không cách nào dùng lời nói mà diễn tả được.

Mà ở bên cạnh hắn, Yến Lâm cùng Yến Trần, hai người hoàn toàn chấn động.

Khổng chế mười lăm cấp siêu cấp ma thú – đỉnh cấp bậc tại Vọng Xuyên đại lục, bá chủ một phương ngân bạch phi hổ vương, cư nhiên là Tiểu Ngân.

Phía sau phô thiên cái địa đuổi theo là đội ngũ binh đoàn khổng lồ đã ngoài thập cấp ma thú, cư nhiên là của Tiểu Ngân.

Nó... nó... nó thật là tiểu tử ham ăn của Quân Lạc Vũ?

Bên tai đột nhiên nghe thấy tiếng Phong Vô Tâm hô lên như xé gió, Yến Trần cùng Yến Lâm kinh ngạc hiện lên cả trên mặt.

Bọn họ thực sự không có nghe sai. Cũng không có nhìn lầm.

Đây là vạn thú tập kết...

Gió qua ngàn dặm, lạnh run...

“Rống...”

Phô thiên cái địa hí rống nhằm thẳng hướng binh mã hai bên mà xông đến.

Vạn thú rít gào, thanh âm chồng chất lên nhau mà đến, kinh thiên động địa, oai trấn tứ phương.

Mặt đất chấn động, vạn thú gầm thét mà đến.

“Mau, mau, công thành, mau”. Ngay lúc lực lượng khổng lồ sắp đến nơi, phía dưới, ở bên ngoài Ngũ Châu thành, liên quân bảy quốc kinh hãi tới cực điểm, mãnh liệt phản ứng lại.

Nhất thời, mãnh liệt còn hơn lúc muốn liều mạng mà tấn công Ngũ Châu thành, mãnh liệt hướng bên trong thành mà đánh đến.

Chỉ có vào thành, vào thành đóng cửa thành lại, may ra còn có thể thoát được đám ma thú kia.

Ít nhất, ít nhất là còn có một cái cửa thành.

Mà bọn họ bây giờ, cái gì cũng không có, cái gì để che chắn cũng không có.

Này Ma thú quân đoàn ngoài thập cấp nổi điên mà lướt qua, bọn họ khẳng định chỉ còn huyết nhục mơ hồ.

Kia chính là Ma thú quân đoàn ngoài thập cấp đến mười lăm cấp, mười lăm cấp đỉnh cấp ma thú.

Sợ hãi rồi, sợ hãi rồi, hoảng sợ rồi. Liên quân bảy quốc lúc này xử xuất toàn bộ lực lượng, hướng phía cửa thành tấn công tới.

Cùng khắc, Yến Trần cùng Yến Lâm từ kinh ngạc mà tỉnh lại.

Nhất tề, sắc mặt đại biến, quát: “Mau, mau ngăn chặn lỗ hổng, mau chuẩn bị xa đầu khí giới, phòng ngừa ma thú tiến vào, nhất định phải bắt bọn nó...”

Ba từ này vừa nói ra, hai người đồng dạng liếc nhau một cái, phía dưới nói như thế nào cũng không nói lên lời.

Nhất định phải diệt chúng nó?

Đùa phải không? Đã ngoài thập cấp ma thú?

Chỉ sợ ngay cả khi Vọng Thiên Nhai hoàn hảo vô khuyết, sợ rằng cũng không phải là đối thủ của chúng nó.

Mà bây giờ muốn ngăn chặn lỗ hổng không cho chúng nó tiến vào? Muốn tiêu diệt toàn bộ chúng nó?

Này quả thực là chuyện hoàn toàn không có khả năng.

“Thừa tướng, làm sao bây giờ? Quân Lạc Vũ này thật là độc ác, nàng ta đưa lực lượng tới, nàng ta giúp Phạm Thiên Các rồi, chúng ta làm sao bây giờ. Đây...”

“Câm miệng, không cho nói lung tung” Yến Lâm, Yến Trần đều đem lo lắng mới nói ra khỏi miệng, Phong Vô Tâm sắc mặt trầm xuống, nghiêm mặt quát to.

Mà Yến Lâm cùng Yến Trần hai người sửng sốt.

Tiểu Ngân là ma thú của Quân Lạc Vũ, mà Quân Lạc Vũ giúp Đế Phạm Thiên, chuyện này là có thật.

Điều này sao lại có thể gọi là nói lung tung, Thừa tướng là bị làm sao vậy? Bị thế trận này dọa cho phát điên rồi sao?

“Ngao ô...” Gió qua thiên hạ, vạn thú rít gào mà đến.

Gần, rất gần.

“Sát a...” liên quân bảy quốc đang tử chiến nơi cửa thành càng phát ra hoảng sợ, diên cuồng hướng phía bên trong thành mà vọt vào.

Cửa thành của Ngũ Châu thành vốn đã bị công phá, càng hướng chỉ lúc này là liên quân bảy quốc đem sức lực suốt đời của mình hướng tới chỗ này.

Quân đội Vọng Thiên Nhai căn bản là thủ không được, căn bản là thủ không được.

Phong Vô Tâm thấy cảnh này thì mãnh liệt ngẩng đầu, nhìn kim loan phượng bay trên đỉnh đầu, cao giọng nói: “Tiểu Ngân là bằng hữu của chúng ta, xin hãy giúp chúng ta thủ thành.”

Gió mang theo tiếng hét, kim loan phượng ở trên bầu trời cúi đầu nhìn Phong Vô Tâm, liếc mắt một cái.

Không tiếng động, không di chuyển, căn bản là không có để ý tới.

Mà Yến Lâm cùng Yến Trần ở phía dưới thấy Phong Vô Tâm đột nhiên hướng không trung bá chủ thỉnh cầu trợ giúp, trong mắt hiện lên bối rối.

Thừa tướng của bọn họ điên rồi sao?

“Thừa tướng, người không nên như vậy, chỉ cần Quân vương của chúng ta trở về, chúng ta...”

Quân vương, Vân Thí Thiên bây giờ, cho dù có nhanh chóng trở về, thì trận này căn bản cũng là không có biện pháp để đánh lại. Còn không nói tới một khi Ngũ Châu thành bị hủy, Vọng Thiên Nhai sẽ gặp phải kiếp nạn lớn.

Yến Lâm, Yến Trần, một lời đến bên miệng, cũng không thể nào nói ra được.

Mà Phong Vô Tâm căn bản không để ý tới việc bọn họ khuyên nhủ, thấy kim loan phượng trên không trung không để ý đến mình, lập tức trong nháy mắt, cả người phi thân lên cao.

Hướng phía Tiểu Ngân đang gào thét mà tới, dùng hết khí lực mà hét to: “Tiểu Ngân, mau công phá cửa thành, mau...”

Tiếng hét kinh thiên, tựa hồ là đem công lực suốt đời dồn vào một tiếng hét.

Cơ hồ là đè qua hàng nghìn, hàng vạn tiếng chém giết trên chiến trường, sánh ngang với âm thanh rít gào của ma thú.

Thần trí từ cả kinh mà quay trở về, trên tường thành của Vọng Thiên Nhai là những văn thần võ tướng, cơ hồ như từ trong tiếng hét của Phong Vô Tâm mà khôi phục lại thần trí, lập tức sắc mặt cổ quái hướng về phía Phong Vô Tâm.

Tiểu Ngân vốn là ma thú của Quân Lạc Vũ.

Quân Lạc Vũ hại Quân vương của bọn họ, hại Vọng Thiên Nhai của bọn họ thậm chí như vậy.

Thừa tướng của bọn họ là đang suy nghĩ cái gì a?

Lúc này, vạn thú gào thét mà đến, chỉ sợ là đem bọn họ hoàn toàn diệt tuyệt, hoàn toàn công phá Ngũ Châu thành.

Thăng tiến đến Vọng Thiên Nhai, phá hủy hết thấy.

Mà Phong Vô Tâm cứ nhiên hướng phía Tiểu Ngân cầu cứu.

Này quả thực... Này quả thực...

Quần thần lắc đầu, lòng họ đã chết, đám người vẻ mặt bi phần nhìn cửa thành bị giải khai (bị công phá). Vọng Thiên Nhai bọn họ hôm nay khí số đã tận rồi sao?

Mà ngay lúc quần thần Vọng Thiên Nhai đang đối mặt với khí thế hung hăng của Ma thú binh đoàn, ở phía xa phát ra một tiếng gầm rú, kinh thiên mà đến.

Tiểu Ngân xoay người đứng lên, cao cao đứng trên đỉnh đầu ngân bạch phi hổ vương, mím môi mà khiêu, tiểu móng vuốt hướng phía trước mà vung lên.

Đề tiến vào, mau.

Vạn thú hô ứng, đàn khởi rít gào.

Mà kim loan phượng trên bầu trời, sau khi nghe một tiếng hét to của Tiểu Ngân, thì một tiếng huyết gió cực kỳ trang nghiêm từ trong miệng phát ra.

Lập tức, mười một cấp loan phượng phi bằng, thập cấp đại bàng, bá địa mà tản ra.

Trong nháy mắt đã bố trí phòng ngự trên bầu trời Ngũ Châu thành.

“Ầm...” Phi bằng giương cánh, tiếng chim hót ngân vang.

“Hả...”

“Cứu mạng a...”

Kinh phong điệp khởi, gào thét mà tới. Liên quân bảy quốc từ bốn phương tám hướng mà xông lên tường thành, trong khoảnh khắc lại giống như đánh lên một cái tường thành không chắc chắn (chỗ này ta chém), bị một tiếng “ầm” đánh ngược trở ra.

Kinh phong kia đánh tới, xé rách hết thấy, phá hủy hết thấy.

Đem những tiểu binh kia so cùng những con kiến.

Lực lượng của không trung bá chủ, há là những tiểu binh công thành kia có thể so đo.

Trong nháy mắt, liên quân bảy quốc mới vừa rồi tìm lại được khí thế hung hăng, cơ hồ muốn xé rách hết thấy mà xông lên, lúc này lại bị không trung bá chủ đang trấn giữ bốn phương trên bầu trời làm cho biến mất không lưu lại chút nào.

“Ầm” một tiếng, đá to bay ra, đập vào trong đội hình của liên quân bảy quốc.

Kinh phong gào thét, không trung bá chủ bắt đầu giúp binh sĩ Vọng Thiên Nhai, trấn thủ Ngũ Châu thành.

Mà ngay trong lúc không trung bá chủ bắt đầu hành động, Tiểu Ngân suất lĩnh ma thú binh đoàn, cũng đã tới rồi.

Cao cao đứng trên đỉnh đầu ngân bạch phi hổ, Tiểu Ngân một tay nắm lớp lông màu bạc, trong miệng gào thét ra tiếng xé gió, tiểu móng vuốt thẳng kích hướng phía liên quân bảy quốc đang bao vây Ngũ Châu thành.

Thập cấp địa nham sư, công cho ta mặt đông.

Mười một cấp xích kim báo, công cho ta mặt tây.

Mười hai cấp thiên linh phi lang, công cho ta mặt nam.

Mười ba cấp mộng long hổ, công cho ta mặt bắc.

Hôm nay, nếu kẻ nào để ột tên chạy thoát, để cho ta hôm nay thất bại, trở về ta diệt cửu tộc kẻ đó.

Khí thể hung hăng, Tiểu Ngân uy danh hiển hách, xông người lên phía trước.

“Rống...” Bốn đội ma thú nghe xong Tiểu Ngân ra lệnh, trong nháy mắt ngửa đầu mà hí rống.

Nhân mã nho nhỏ, hôm nay nếu để cho các người chạy thoát, thì tên của ma thú chúng ta sẽ đảo ngược lại.

Khí thể kinh thiên, tứ phương ma thú sau khi mãnh khiếu đáp lại, bốn đội trong nháy mắt tách ra, bốn đại chủng tộc ma thú hướng phía bốn cổng thành điên cuồng mà vọt tới.

Kiểu kiện dáng người, khí tức kinh người, còn chưa có tới gần đã đem liên quân bảy quốc ở ngoài thành dọa sợ tè ra quần.

Không nói tới năng lực chiến đấu của ma thú, không nói tới chúng nó đã từng hợp tác với nhau hay chưa.

Không nói tới bọn họ bây giờ là chín mươi vạn binh mã mà chúng nó chỉ có hơn một vạn.

Nhưng là, nhưng là, chúng nó thấp nhất cũng là thập cấp ma thú.

Này, chính là tương đương với cấp bậc lam tôn cao thủ của con người rồi.

Huống hồ, đó là cấp thấp nhất, cao nhất là tím tôn vương giả, bất quá cũng chỉ có thể so sánh cùng siêu cấp ma thú. Thiên, này là hơn một vạn tím tôn vương giả vọt tới.

Này, lực chiến đấu không cần nói cũng biết.

Trong nháy mắt, phía bên ngoài thành, liên quân bảy quốc một mảnh đại loạn.

“Ngao...” Tứ phương di chuyển, tứ đội ma thú hướng phía liên quân bảy quốc, nhào tới.

Trong khoảnh khắc, đàn sơn chấn động, thiên địa biến sắc.

Gió lạnh trên bầu trời gào thét, vạn thú dưới mặt đất rít gào.

Vạn thú lướt qua, chiến mã của liên quân bảy quốc hoảng loạn mà chạy trốn, binh sĩ kêu gào thảm thiết, trong nháy mắt, thiên địa một mảnh kinh hoàng.

Liên quân bảy quốc lúc này nào còn lo lắng mà công thành.

Kinh hoàng cùng hoảng sợ, bắt đầu kêu cha gọi mẹ mà chạy trốn chết.

Nhưng là bọn họ muốn chạy trốn, mà những đại ma thú này từ Hoả ma xa xôi mà đến, làm sao có thể để cho bọn họ chạy trốn.

Tiểu Ngân đang ở nơi này, hôm nay, kẻ nào dám chạy trốn.

Trong khoảnh khắc, chỉ thấy các màu lực lượng hộ thể của các đại ma thú không ngừng bốc lên, quét khởi cả một phương trời.

Một cái tát huy hạ, tựa như chớp, như sét, quét qua bát phương.

Một móng vuốt đánh xuống, mặt đất tách ra từng tấc, ai dám chống lại.

Một cái phi thân qua, bay qua trăm nghìn thước, tru diệt hết thấy.

Một tiếng hô phát ra, kinh phá ruột gan, không gì cản nổi.

Cái gì gọi là công kích, cái này chính là công kích.

Cái gì gọi là tuyệt đối thực lực, cái này chính là tuyệt đối thực lực.

Phòng thủ? Cái gì gọi là phòng thủ? Chưa từng nghe qua.

Sách lược? Cái gì gọi là sách lược? Không biết.

Chúng nó chỉ biết, nắm tay chính là hết thấy, công kích chính là hết thấy.

Mặc cho hôm nay có là núi đao biển lửa, là Tu La địa ngục, thì hôm nay chúng nó cũng san bằng hết thấy, huống hồ trước mặt kia chỉ là chín mươi vạn binh mã bình thường.

“Ngao ô...” Vạn thú cùng xuất hiện, này trong thiên địa, kẻ nào cùng tranh phong.

Một người bay vọt, ngân bạch phi hổ vương bay qua bầu trời, ngang nhiên hạ xuống trên tường thành của Ngũ Châu thành.

Tiểu Ngân cao à đứng, hai chân trước ôm lấy ngực, một bức giống như quân lâm thiên hạ, bao quát hết thấy chung quanh, vạn phần uy nghiêm.

Một phương này, hôm nay do nó trấn thủ, ai dám tới?

Khí tức kinh người, này một mảnh thiên địa, trong nháy mắt thể công đảo ngược.

Một khắc trước, liên quân bảy quốc còn đang hướng Vọng Thiên Nhai bọn họ mà giết chóc, mà qua một chốc, ma thú binh đoàn lại đứng về phía bọn họ, cùng bọn họ hướng phía liên quân bảy quốc mà giết chóc.

Hết thấy đều chuyển biến quá nhanh, quá nhanh.

Đám người trấn thủ trên tường thành Vọng Thiên Nhai lúc này vẫn còn chưa có phản ứng kịp. “Này, này, đây là đến giúp chúng ta sao?” Quần thần Vọng Thiên Nhai chấn kinh rồi, cơ hồ là không dám tin mà ngẩng đầu nhìn lên không trung bá chủ đang bay lượn trên bầu trời.

Nhìn phía dưới thành, liên quân bảy quốc đang bị ma thú bá chủ mặt đất bao vây tiêu diệt.

Này, này không phải Quân Lạc Vũ đến công kích bọn hãn sao?

Đây là đến giúp bọn hãn? Đến trợ giúp cho bọn hãn.

Này, Quân Lạc Vũ không phải hại bọn họ sao? Là địch nhân của Vọng Thiên Nhai bọn họ sao? Như thế nào đột nhiên lại...?

“Này là chuyện gì xảy ra?” Yến Lâm, Yến Trần là kinh ngạc quá rồi, cơ hồ không thể tin nổi, vuốt mặt.

Phía dưới là chiến trường, không sai.

Mới vừa rồi liên quân bảy quốc đánh cho bọn họ không có khả năng chống đỡ, mà lúc này ở trong mắt đại ma thú, cơ hồ so với trẻ con giống nhau đều là vô dụng.

Bị hung hăng đánh lại.

“Tiểu Ngân là tới giúp chúng ta?” Yến Trần khởi ày, quay đầu nhìn Tiểu Ngân đang cao cao đứng trên đầu mười lăm cấp siêu cấp ma thú ngân bạch phi hổ vương.

Rất làm cho người ta khó tin rồi, rất làm cho người ta kinh ngạc rồi.

Hai người nhìn nhau, trong nháy mắt, Yến Lâm cùng Yến Trần không biết hình dung về mặt cùng tâm tình của mình như thế nào.

Cứ ngỡ sắp chết rồi nhưng lại không phải, rõ ràng là địch nhân nhưng lại đến giúp bọn họ đảo ngược tình thế, loại sự tình này, đầu óc bọn họ không thể nào theo kịp.

“Ha ha, Tiểu Ngân, giết hảo, lợi hại, lợi hại.”

Mà ngay lúc vẫn vô bá quan của Vọng Thiên Nhai còn đang kinh ngạc, chỉ có Phong Vô Tâm một người dựa vào ngân bạch phi hổ vương, cười đến vô cùng hưng phấn.

Này... Này...

“Hảo... giết hảo, giết hảo...”

“Đẹp. Làm rất đẹp.”

Quần thần Vọng Thiên Nhai tâm tình rối rắm, rõ ràng là địch nhân lại biến thành ân nhân, một lúc lâu sau, mọi người bắt đầu hưng phấn.

Chỉ cần có thể bảo vệ cho Ngũ Châu thành không mất, chỉ cần có thể bảo vệ Vọng Thiên Nhai kinh đô. Đó là chuyện tuyệt đối tốt. Còn về phần làm thế nào để bảo vệ, muốn truy cứu sao?

Muốn. Nhưng là, tuyệt đối không phải lúc này.

“Ha ha, cứu binh của chúng ta...”

“Oa, Ma thú binh đoàn vốn là đến giúp chúng ta.”

“Ha ha, Ngũ Châu thành được bảo vệ rồi...”

Một trận âm ỉ vang lên, tất cả binh dân của Vọng Thiên Nhai đều hưng phấn rồi, đám người của Vọng Thiên Nhai trên tường thành cơ hồ nhảy dựng cả lên. Cứu binh, cứu binh của bọn họ đến rồi.

Như vậy cường đại, như vậy mà lướt qua, há bỏ sót lại kẻ nào.

“Tuyệt, Tiểu Ngân, thật tuyệt, thật tốt vì có người” Phong Vô Tâm nhìn ma thú tung hoành, trong nháy mắt mà tình thế đã xoay chuyển, không khỏi hai tay định chụp bả vai Tiểu Ngân, sung sướng mà hô to.

Mà tay hắn vừa duỗi ra, ngân bạch phi hổ vương nghiêng mặt, liếc mắt một cái, trừng Phong Vô Tâm, có dũng khí thì cứ chụp lấy tiểu vương tử của chúng nó.

Phong Vô Tâm giật mình kinh hãi, tay lập tức rút về.

Tiểu Ngân nhìn thấy cảnh này, hơi cúi người, trong mắt hiện lên ý cười, nhìn Phong Vô Tâm.

“Tiểu Ngân, đa tạ người.” Phong Vô Tâm trong mắt hiện lên ý cười nhìn Tiểu Ngân, đột nhiên sắc mặt trở nên nghiêm túc, hướng phía Tiểu Ngân, cúi xuống.

Hắn mặc kệ Tiểu Ngân tại sao lại có bản lĩnh lớn như vậy, có thể khống chế siêu cấp ma thú binh đoàn.

Hắn cũng không có thời gian hỏi Tiểu Ngân tại sao lại đứng lúc này mà chạy tới.

Hắn chỉ biết là Tiểu Ngân đã cứu Ngũ Châu thành, chẳng khác nào là cứu Vọng Thiên Nhai bọn hắn.

Lễ này, đáng chịu.

“Đa tạ đại ân”. Phong Vô Tâm vừa thi lễ xuống, quần thần xung quanh tường thành đang hưng phấn lập tức cũng nhất tề hướng Tiểu Ngân mà thi lễ.

Kể cả Yến Lâm cùng Yến Trần, này thi lễ, đáng chịu.

Quần hùng cúi đầu, giờ phút này, khắp thiên địa, Tiểu Ngân vi tôn.

Tiểu Ngân thấy cảnh này, tiểu móng vuốt giơ lên. hươ hươ.

Cảm ơn ta làm cái gì, cảm ơn Lạc Vũ nhà ta đi.

Nếu không phải là nàng kêu ta mang các tiểu đệ đến, ta cũng sẽ không chạy đến nơi xa xôi thế này mà giết địch, hướng hồ các người đối với nàng còn không có hảo.

Nói xong ý này, Tiểu Ngân quay đầu, hướng Phong Vô Tâm hung hăng liếc mắt một cái.

Đối với Lạc Vũ không tốt, Lạc Vũ còn muốn đến giúp bọn hắn, hừ.

Ý tứ của Tiểu Ngân, Phong Vô Tâm có thể hiểu.

Lập tức ánh mắt một tia ba động, cao giọng nói: “Vốn là chủ nhân của người Quân Lạc Vũ muốn người đến giúp Vọng Thiên Nhai ta?”

Này thanh âm không có bất cứ gì che giấu, trên dưới tường thành là binh lính cùng đại thần của Vọng Thiên Nhai, đều nghe rõ thanh thanh sở sở.

Không khỏi trong nháy mắt, hai mắt nhìn nhau, trong mắt tất cả đều là kinh ngạc.

Mà trong đó nguyên bản là chán ghét cùng thống hận, ở tại lúc này đã giảm bớt đi rất nhiều.

Tiểu Ngân hướng Phong Vô Tâm trở mình một cái, xem thường, nói nhảm.

“Cha mẹ Quân Lạc Vũ đã thương Trưởng công chúa của Vọng Thiên Nhai ta, gián tiếp hãm hại Vọng Thiên Nhai ta hôm nay thành ra như vậy, quả thật chính là địch nhân lớn của Vọng Thiên Nhai ta. Nhưng là, hôm nay đã có lòng hối cải, hơn nữa còn nghìn dặm xa xôi đến giúp Vọng Thiên Nhai ta, đánh bại địch nhân bên ngoài.

Tội lớn, công lớn cùng tồn tại, Vọng Thiên Nhai ta không phải những kẻ nhìn mặt mà đoán người, có cơ hội thì hướng chủ nhân người chuyển lời của ta, Vọng Thiên Nhai ta vốn ân oán rõ ràng, thật hay không thật, tuyệt đối sẽ không luận tội bừa bãi.

Cao cao thanh âm tại một mảnh chiến trường thăm thiết vang lên, tung bay lên chín tầng trời.

Từng âm, từng tiếng đều là nặng ngàn cân.

“Phải, nên là như thế”. Phong Vô Tâm một lời vừa nói dứt, lập tức có vị đại thần tiếp lời.

“Phải, thừa tướng nói đúng”

“Vọng Thiên Nhai ta tuyệt đối không tha cho địch nhân nhưng cũng tuyệt đối không hại công thần...”

Liên tiếp những đạo thanh âm từ trong gió lạnh mà vang lên, mặc dù gió lạnh gào thét nhưng trong lòng lại cực nóng.

Yến Trần cùng Yến Lâm đều là những người thông minh (nguyên bản: tinh tuyệt nhân vật), nghe những lời nói đó thì nghiêng đầu thật sâu nhìn Phong Vô Tâm, liếc mắt một cái.

Lời này của hắn, giúp Lạc Vũ thoát tội, trước nhiều người như vậy, trước thần dân chúng, tại việc Tiểu Ngân giúp bọn hắn giữ được thành trì, kích động mọi người, giúp Quân Lạc Vũ thoát tội.

Này... Hai người nhìn nhau, liếc mắt một cái.

Lời nói nói ra cũng không có gì sai, bắt quá...

Phong Vô Tâm phải chăng biết việc gì mà bọn hắn không biết?

Phong bất chợt khởi, vạn thú rít gào, tại nơi chúng đi qua, không có bất luận kẻ nào thoát ra được.

Trời chiều như hoa, máu ở khắp nơi, mà lòng người lại vui sướng.

“Mở cửa thành, theo ta đi ra”. Trời chiều tuyệt mỹ, cửa Ngũ Châu thành vốn đã bị tàn phá mở ra, Phong Vô Tâm, Yến Lâm cùng Yến Trần suất ra binh mã cùng ma thú hợp lại, tiêu diệt liên quân bảy quốc.

Kèn phản công, thổi lên.

Có Tiểu Ngân cùng ma thú binh đoàn ở đây, Ngũ Châu thành, còn có gì phải lo lắng.

Trời đông lạnh và giá rét, nhưng nhiệt huyết lại cực nóng.

“Báo, Ngũ Châu thành cấp báo”

Vân Thí Thiên ngày đêm gấp rút hành quân, hướng Ngũ Châu thành mà chạy tới, mới đến U Châu, sứ giả truyền tin đã phi như bay tới.

“Quân vương...” Yến Phi cả kinh, cơ hồ không dám tiếp tin báo.

Ngũ Châu thành? Chẳng lẽ Ngũ Châu thành thất thủ rồi?

Vân Thí Thiên cười trên lưng sừng mã, Hắc kim sắc trường bào tại trong gió lạnh mà tung bay.

“Khụ khụ...” Vân Thí Thiên ho khan hai tiếng, tay áo bào vung lên lau vết máu trên miệng, lạnh như băng nói: “cầm đến đây”

“Vâng”, Yến Phi cắn răng, tay cơ hồ có điểm run rẩy, đem tin tình báo đưa lên cho Vân Thí Thiên. Cúi xuống một chút, Vân Thí Thiên sắc mặt nghiêng tức đọc tin tình báo, một tia thay đổi nhỏ cũng không có.

“Tiểu Ngân suất lĩnh một vạn đại ma thú, ngàn dặm cứu viện, đóng ở Ngũ Châu thành, Ngũ Châu thành, không lo.”

Chỉ ngẩn ngẩn mấy chữ, không viết cái gì kinh tâm động phách, nhưng hàm ý ở trong đó, lại chứa đựng biết bao kinh tâm động phách.

Vân Thí Thiên ánh mắt sáng ngời, cúi người một chút, nắm chặt tin tình báo trong tay.

“Cái gì? Ngũ Châu thành không lo? Tiểu Ngân suất lĩnh ma thú quân đoàn cứu viện?”

Yến Phi ở một bên nghe thấy những lời này, trái tim cơ hồ nhảy vọt lên tận cổ họng, kinh ngạc lên tiếng.

“Ngũ Châu thành không bị phá? Được bảo vệ rồi, được bảo vệ rồi...”

Lập tức, tin này truyền ra hàng vạn hàng nghìn binh mã, cứ thế mà truyền đi.

Trong nháy mắt, tâm tình kích động, những tiếng hét liên tiếp phát ra.

“Không lo, không lo, ý tứ này chính là kinh đô cũng không nguy hiểm nữa rồi.” trong nháy mắt, hai bàn tay Yến Phi nắm chặt thành hai nắm đấm.

”Phải, Tiểu Ngân suất lĩnh toàn bộ đều là đại ma thú đã ngoài thập cấp, thế trận như vậy, không gì cản nổi, liên quân bảy quốc căn bản không phải là đối thủ.

Bây giờ đang trấn thủ tại Ngũ Châu thành, tiêu diệt những thế lực còn sót lại, Thừa tướng nói, kinh đô không có vấn đề gì phải lo nữa, vì thế muốn chúng ta nhanh báo lại”

Người lính đưa tin ánh mắt vạn phần kích động, nói.

Trận địa vạn thú gào thét, rất đồ sộ, rất đồ sộ.

“Tốt, quá tốt” Yến Phi tâm tình kích động, một quyền nện vào lòng bàn tay, vẻ mặt mừng như điên.

Gió lạnh thổi qua, Vân Thí Thiên lạnh như băng cười ở trên lưng sừng mã, quay đầu nhìn về phía Ngũ Châu thành, trong mắt vẫn lạnh như băng chậm rãi hiện lên ý cười.

Giống như Tuyết Liên nở rộ giữa hàn băng giá lạnh, chỉ có nhẹ nhàng nét mặt, cũng đã giống như phong cảnh mùa xuân.

Lạc Vũ của hắn, Lạc Vũ của hắn.

Nàng làm thế nào mà có thể khiến cho hắn nghĩ muốn lập tức đem nàng ôm chặt vào trong lồng ngực. Nàng làm thế nào mà lại khiến cho tâm ta rung động.

Nữ nhân của hắn, cho dù không cùng hắn ở chung một chỗ, không cùng hắn ở trên chiến trường.

Nhưng lại có thể tại lúc hắn cấp bách, tới cứu hắn.

Đây mới là Lạc Vũ của hắn, đây mới là Lạc Vũ có thể cùng hắn bay lượn khắp chân trời góc bể.

Trong lòng bình tĩnh lại, trên mặt Vân Thí Thiên thần quang hoán phát, cơ hồ làm cho người ta không thể nhìn kĩ được.

“Bệ hạ, chúng ta bây giờ nhanh quay về Ngũ...”, trong khi mừng như điên, Yến Phi buột miệng nói ra, rồi đột nhiên, nuốt xuống, không dám nói tiếp.

Trong nháy mắt, vẻ mặt thay đổi, ứ đọng cơ hồ đến vạn vẹo.

Ma thú binh đoàn của Tiểu Ngân cứu Vọng Thiên Nhai, Ma thú binh đoàn, này, Tiểu Ngân chẳng phải là ma thú của Quân Lạc Vũ sao?

Đây là cái ý tứ gì? Quân Lạc Vũ đem bọn họ hại đến nông nỗi này, giờ lại đem quân đến cứu bọn họ.

Yến Phi đột nhiên phản ứng lại, mặt hiện lên vạn vẹo.

Vân Thí Thiên nghe Yến Phi nói, thấp mắt liếc Yến Phi một cái, trong mắt lạnh như băng hiện lên một tia lợi hại, giọng nói phát ra trầm như băng: “ta nhớ rõ ta đã nói các ngươi nhìn người phải nhìn cả việc, ta không muốn nói lại lần thứ hai”.

Yến Phi nghe trong lời nói của Vân Thí Thiên mang theo một tia băng duệ, nói nặng như vậy đã xem như là trách phạt đối với hắn rồi, không khỏi sắc mặt nghiến tức lên, nói: “vâng”.

Sau một tiếng ứng hạ, Yến Phi lập tức khôi phục nguyên bản trầm ổn.

“Quân vương, Ngũ Châu thành nếu không lo, như vậy chúng ta lập tức phát binh hai lộ, cứu viện hai phía đông, nam” Yến Phi nhân tiện việc này mà nói.

Bây giờ mặc kệ Tiểu Ngân có phải hay không là do Lạc Vũ phái đến, Ngũ Châu có Tiểu Ngân, Vọng Thiên Nhai không có việc gì, như vậy phân binh cứu viện là việc cần làm lúc này.

Một lời vừa xong, mấy đại tướng đứng quanh người Vân Thí Thiên đều đứng thẳng người lên chờ Vân Thí Thiên phân phó.

Tuy nhiên, Vân Thí Thiên lại nhíu mày, ánh mắt có chút ba động.

Lạc Vũ có Tiểu Ngân cùng vạn thú trong tay, tại sao bản thân không cùng với Tiểu Ngân ở cùng một chỗ mà cứu viện, tại sao lại một mình ở tại Lợi Châu thành. Trong chuyện này...

Kiên trì trụ? Nàng bảo hắn kiên trì trụ cái gì? Kiên trì nghỉ ngơi ở đâu...?

Trước mắt không có đại địch nguy cấp, Vân Thí Thiên thả lỏng trong lòng, đem toàn bộ mọi cân nhắc hội tụ lại trong lòng.

Tiểu Ngân đột nhiên suất lĩnh ma thú quân đoàn, đêm khuya ẩn núp trong quân doanh Đế Phạm Thiên, cứu bọn hắn ở thành nam...

Nếu là chuyện này lặp đi lặp lại, bây giờ hắn đứng ở lập trường của Lạc Vũ mà xem xét, sắp có chuyện gì? là sắp có chuyện gì xảy ra?

Một giây trôi qua, đột nhiên ánh mắt Vân Thí Thiên sáng ngời, cả người phảng phất sắc bén như kiếm ra khỏi vỏ, lộ quang kinh người.

“Quân vương...” Yến Phi cùng các đại tướng đứng chờ nhất thời kinh ngạc.

“Cho quân quay trở lại”. Hai chữ giống như kiếm quang sắc bén mà ra, rơi vào trong không trung, Vân Thí Thiên ghìm cương chuyển đầu sừng mã, giống như thần phong sắc bén.

“Cho quân quay trở lại”. Yến Phi sửng sốt, quay đầu cùng vài đại tướng chung quanh liếc nhau. Phía sau là Lợi Châu thành đã bị huỷ, hiện giờ chỉ còn là một mảnh đại dương mênh mông.

Hướng Lợi Châu thành, vốn là chỗ trăm vạn binh mã của Đế Phạm Thiên.

Cho dù đã bị Lợi Châu thành phá huỷ còn một nửa, hiện tại chỉ còn có mấy chục vạn.

Bọn họ đã không còn có lợi thế thành trì, không chiếm được ưu thế bất ngờ (chỗ này mình không hiểu nên chém ạ), lúc này quay về phản phác lại Đế Phạm Thiên để làm gì?

Trước tiên chia quân ra đi giải cứu cửa thành đông nam.

Sau đó, cùng Ma thú quân đoàn của Tiểu Ngân ba mặt hợp vây, như vậy mới là thượng sách.

“Đừng nói nhiều, mau đi” Võ thân sừng mã, Vân Thí Thiên một thân băng nghiêm điều sừng mã quay đầu lại, hướng phía vừa rời khỏi mà phóng đi.

Yến Phi không rõ ý của Vân Thí Thiên, nhưng một lời nói của Vân Thí Thiên chính là tuyệt đối ra lệnh. Hắn ra lệnh một tiếng, triệu tập binh mã quay trở về.

Trong trời giá rét mà đi tới, thế nhưng chiến ý bốn phương.

Yến Phi không rõ Lạc Vũ suy nghĩ gì, thế nhưng Vân Thí Thiên như thế nào lại không hiểu được.

Hôm nay, nếu đem hắn và Lạc Vũ hoán đổi vị trí cho nhau, hắn muốn đến giúp Lạc Vũ, điều hắn làm sẽ không phải là ở trên chiến trường, đóng vai giết địch.

Mà là, đánh phủ đầu, vây Nguy cứu Triệu, đó mới chân chính là sát chiêu.

Lạc Vũ nếu cùng hắn có suy nghĩ giống nhau, thì hôm nay hắn nhất định phải để Đế Phạm Thiên chết không có chỗ chôn.

Gió lạnh gào thét mà qua, băng hoa từ trên bầu trời, từ từ rơi xuống.

Nhưng lại che đậy không được nhiệt huyết trong tim.

Phóng ngựa mà đi, Vân Thí Thiên lạnh lùng xoay người lại.

Mà lúc này tại Phật Tiên Nhất Thủy, phía bên trong biên quan của Phạm Thiên các.

Một mảnh đen nhánh là đội quân giáp chiến, Đông Thiên vương một thân trường bào màu hồng nhạt, ngồi trên ghế, khoé miệng yêu mị câu khởi.

Bàn tay to khinh phiêu phiêu hướng phía trước mà vung lên: “Công thành”.

“Sát...”. tiếng hí rống phá không mà ra, chấn vỡ một phương trời, hàng vạn hàng nghìn binh sĩ ma đao vung lên, hướng phía biên quan Phạm Thiên các mà vọt lên.

Cùng khắc, Lạc Vũ thống lĩnh một nửa đại quân của Đông Thiên, đã sắp đi vào Phạm Thiên các, một thân áo tím lãnh đạm sáng ngời đến kinh người, tay giơ cao lên, hướng phía trước mà phát.

“Tiến vào...”

Trần bay điệp khởi (chim bay bướm lượn), khôì giáp màu đen tại trong thiên địa vẽ thành một đường mực sắc nhọn, hướng phía hang ổ của Đế Phạm Thiên mà đến.

Chiến kì phát phối, tiếng trống âm vang.

Đông Thiên binh mã ở tại Phật Tiên Nhất Thủy khơi lên ngọn lửa chiến tranh, Phạm Thiên các hoàn toàn là một cái thành rỗng, giống như lợi kiếm hung hăng tiến vào phía trong biên quan của Phạm Thiên các.

Khắp trời đất bông tuyết bay phấp phới, một chút tuyết trắng nhẹ nhẹ từ không trung mà rơi xuống.

Đem cả thế giới giả tạo này biến thành trong suốt long lanh.

Tuyết trắng che giấu hết thảy, đem phần xấu xí cùng máu tanh chôn vùi hết đi, Vọng Thiên Nhai đầy trời khói lửa, khi mà ngọn lửa chiến tranh đang thiêu đốt trong lòng mọi người, không ai còn nghĩ đến việc đánh sau lưng Phạm Thiên các.

Mà Hoả Ma, chính là chuyên làm đốt nhà, giết người cùng cướp bóc.

Muốn là sẽ cướp lấy.

Đông Thiên, ở trong cái thế giới đó xung hùng một phương, ngoài binh mã tinh nhuệ, còn phải kể đến con người.

Thế như chẻ tre, Đông Thiên Vương cùng Lạc Vũ đều dẫn một nửa binh mã, tại bên trong Phạm Thiên các giống như vào chỗ không người, nhanh như thiểm điện, thẳng tiến đến Phạm Thiên các kinh đô.

Cái gì gọi là đường lang bộ thiên hoàng tước ở phía sau, chính là đây.

Cái gì gọi là lấy một thân chi đạo hoàn lại trì một thân thân, chính là đây.

Cái loại sắc bén này, Phạm Thiên các hoàn toàn không ứng phó nổi, tin tức giống như tuyết hoa trút xuống mọi nơi, nhanh chóng truyền ra ngoài.

Hôm nay lạnh, thế nhưng lại cực nóng.

Ở ngoài ngàn dặm, Đế Phạm Thiên ở ngoài thành Lợi Châu.

“Bẩm Các chủ, đã kiểm xong binh mã, chúng ta mất 50 vạn binh mã, còn lại tàn binh là 70 vạn”. đại tướng Nghê Khảo thâm trầm như băng.

Đế Phạm Thiên mặt lạnh, bất quá trong nháy mắt lại khôi phục dáng điệu thông dong cùng ưu nhã.

“Tập kết, ba ngày sau, tiến công”

Lợi Châu thành bị huỷ trở thành đại dương mênh mông, nhưng là cái đại dương mênh mông vốn không thể qua đó, lúc này hoàn toàn kết băng, ngược lại, để cho bọn họ dễ dàng mà tiến vào, không có bất kì một trở ngại nào.

Đánh một trận Lợi Châu, tổn hại của hần năm mươi vạn binh mã, bất quá còn có hần, hần có thể tấn công lại được.

“Vâng, thuộc hạ...”

“Báo, chiến sự cấp báo, xuất hiện Ma thú quân đoàn, trấn thủ Ngũ Châu thành, liên quân bảy quốc hoàn toàn bị diệt”. Nghê Khảo nghe lệnh, nói còn chưa nói hết, bên ngoài doanh trường, tên đưa tin tình báo đã bất chấp quy củ mà vọt vào.

“Ma thú quân đoàn?” Đế Phạm Thiên cau mày.

Bên cạnh, Á Vô Quân một bả đoạt lấy tin tức, lập tức xem xét, lập tức sắc mặt đại biến.

Ma thú quân đoàn đã ngoài thập cấp? Đây... Đây là sự thật sao? Hần không nhìn lầm chứ?

Ma thú quân đoàn... Ma thú quân đoàn... Toàn quân bị diệt... Trời...

“Báo, ba vị tướng quân trấn giữ Các đem toàn bộ binh mã trong Các đến đây nghe lệnh.” Một tiếng cấp báo đột nhiên vang lên cắt đứt tia hoảng sợ của Á Vô Quân.

Đế Phạm Thiên nhíu chặt mi, sắc mặt trầm xuống, hét lớn: “Kẻ nào bảo bọn họ đến đây?”

Ba vị đại tướng ở lại thủ thành theo sát tên cấp báo mà vào, nghe tiếng nhất tề ngẩng đầu, không phải ngài bảo chúng ta đến đây?

104. Chương 104

Edit: Nhím Beta: thiennhatnu

“Ai cho bảo các người tới đây?”

Liếc mắt một cái thấy đang tiến vào là ba đại tướng được lưu lại để giữ kinh thành, Đế Phạm Thiên hoàn toàn ngồi không yên, bá địa mà đứng lên, tức giận hết lớn.

“Không phải Các chủ, Người...”

Ba vị đại tướng mặt lạnh nhìn nhau, liếc mắt một cái, trên mặt hiện lên là tuyệt đối kinh ngạc, nhanh chóng lấy ra thánh chỉ mà bọn họ nhận được, trình lên.

Đế Phạm Thiên nhìn thấy thánh chỉ trong tay bọn họ, nhất thời sắc mặt đại biến.

“Các chủ phát ra thánh chỉ như vậy lúc nào?”

Á Vô Quân vừa mới bị tin tức Ma thú quân đoàn làm cho kích động, chưa phục hồi lại tinh thần, lại bị đạo thánh chỉ này làm cho kinh ngạc, giọng nói trầm xuống.

“Không có.” Ba vị tướng quân nghe Á Vô Quân nói, nét mặt ba động, kinh ngạc, nhất tề trừng lớn mắt.

Đây rõ ràng là chữ viết của Đế Phạm Thiên, còn có ấn binh phù.

“Binh phù”. Đế Phạm Thiên trong nháy mắt cả người trầm xuống, lớn tiếng quát.

Một bên Á Vô Quân rất nhanh xoay người lại, đem hộp đá nâng lên, dùng thủ pháp đặc biệt mà mở ra.

Bên trong, ngọc tỷ binh phù ẩn vẫn đoàn đoàn chính chính mà ở đó.

“Không sai”. Á Vô Quân rất nhanh xem xét, trầm giọng trả lời.

Không sai, ngọc tỷ binh phù ẩn là thật, hôm qua bọn họ còn dùng, không thể là giả được.

Đế Phạm Thiên nghe Á Vô Quân nói vậy, tiến lên xem, gắt gao đánh giá vài lần, rồi đột nhiên dùng tay nâng lên, nhìn như muốn xuyên thủng hộp đá, đem mặt mình để lên trên.

Có lực lượng dao động nhẹ nhẹ, cái này nếu chỉ xem qua, căn bản sẽ không phát hiện ra.

Mà đó, không phải lực lượng của hắn.

Này vốn là lực lượng lưu lại sau khi phá vỡ cái hộp.

“Có người đã di chuyển ấn này”. Đế Phạm Thiên nắm ngón tay nắm thành quyền, lời nói cơ hồ là rít từ hai hàm răng mà ra.

“Cái gì, có người đã di chuyển ấn này?” Lời này vừa nói ra, Á Vô Quân và đám người ở đó ai cũng ngồi không yên, nhất tề rung mình một cái.

Ấn này đã bị di chuyển rồi, ý tứ chính là ấn này đã bị phục chế. (tức là bị khắc lại thành một bản khác)

Lấy ấn phục chế cùng giả dạng bút tích của Đế Phạm Thiên để điều đi tất cả binh mã và đại tướng mà bọn họ lưu lại để trấn thủ thành.

Trong nháy mắt, trong lều lớn, không một người nói chuyện.

Mà hàn khí thì tràn ngập, cơ hồ là dâng lên từ dưới chân của mỗi người, tràn ngập toàn thân.

Lạnh lẽo, một loại cảm giác khiến cho cả trái tim cơ hồ cũng giá buốt theo. Một chỉ tín ấn điều ra tất cả binh mã của Phạm Thiên các bọn họ còn để lại trấn giữ đất nước, này hậu quả. Này kế hoạch...

Vừa nghĩ đến dụng tâm của người này, trong trường, trái tim của mọi người đã nhảy lên tận cổ họng rồi.

Đây là muốn... Đây là muốn...

Nắm ngón tay gắt gao nắm chặt lấy hộp đá, Đế Phạm Thiên mắt đảo nhanh, ba động, hiện lên trước mắt là tất cả các tình cảnh khác thường, trong đầu chợt loé ra.

Đạo ấn? (nghĩa là sử dụng ấn giả để làm gì đó) Mấy ngày này không có bất cứ điều gì dị thường, ấn tuyệt đối không được sử dụng.

Vậy tính toán thời gian, chỉ có đi về phía trước, đi về phía trước xem có hay không...

Đi phía trước xem?

Trong lòng loé lên một tia sáng, tay Đế Phạm Thiên dùng sức, bóp nát hộp đá trong tay.

Chỉ có một ngày duy nhất náo loạn, là buổi tối hôm hắn mưu tính truy sát Vân Thí Thiên.

Một đêm kia cực kì hỗn loạn, mà siêu cấp ma thú cũng tới rất đột ngột.

Đột ngột? Hắn nghĩ tới... Hắn nghĩ tới...

Ngày hôm đó, hắn bị mười lăm cấp siêu cấp ma thú hấp dẫn ánh mắt, không chú ý tới vẻ mặt Vân Thí Thiên.

Nhưng là hắn vẫn có thể nhớ rõ, một khắc siêu cấp ma thú vạch ngang trời mà xuất hiện, thì ánh mắt Vân Thí Thiên là hướng về phía dưới chiến trường.

Ánh mắt đó... Ánh mắt đó...

Đáng chết, ánh mắt đó hắn đã từng thấy qua, đó là ánh mắt hắn nhìn Quân Lạc Vũ.

Đó là hưng phấn, là vui sướng, là đắc ý, mọi lúc nhìn thấy Quân Lạc Vũ, Vân Thí Thiên đều lộ ra tâm tình ba động.

Quân Lạc Vũ, nàng lại ở trong doanh trại của hắn, nàng lại ở trong quân đội của hắn.

Khó trách Vọng Thiên Nhai gặp nguy hiểm đến mức này, Quân Lạc Vũ cũng không thấy xuất hiện.

Hắn còn tưởng rằng nàng đau lòng mà đi xa rồi, không có mặt mũi mà đến, hoặc nàng căn bản là không biết.

Nàng biết, nàng biết, nàng cứ nhiên đánh sau lưng hắn.

Hộp đá vỡ thành từng mảnh, nhẹ từ trên tay Đế Phạm Thiên mà rơi xuống.

Chính là Quân Lạc Vũ lấy Ngọc tỷ ẩn binh phù của hắn.

Trong vòng một ngày đã làm ra cái khác, trong vòng một ngày đã đẩy hắn thành ra cái kết cục này.

“Quân Lạc Vũ”. Nắm tay thật chặt, Đế Phạm Thiên hung hăng phun ra ba chữ từ hàm răng, không phải phần nở, mà là siêu việt phần nở.

“Là nàng.” Á Vô Quân nghe tiếng hét, cả kinh.

Ngay sau đó là rừng mình, nhớ tới một thứ, tay đem tin tình báo vạn thú xuất động mà xem lại. “Tiểu Ngân suất lĩnh vạn thú, ngang trời xuất hiện... Tiểu Ngân? Tiểu Ngân là ma thú của Quân Lạc Vũ”. Á Vô Quân muốn nổ tung rồi.

Tiểu Ngân vốn là ma thú của Quân Lạc Vũ, mà bây giờ Tiểu Ngân suất lĩnh hơn một vạn đại ma thú đi cứu viện Ngũ Châu thành, diệt liên quân bảy quốc một người cũng không còn, toàn quân bị diệt.

Quân Lạc Vũ biết toàn bộ kế hoạch của bọn họ.

Nàng biết bọn họ công kích Vọng Thiên Nhai như thế nào.

Vậy... Vậy...

“Mau cho quân quay về, Quân Lạc Vũ nhất định là đem quân tấn công Phạm Thiên các chúng ta”. Á Vô Quân trong nháy mắt thần trí quay về, thanh âm cơ hồ là hét ra.

Tất cả binh mã của Phạm Thiên các đều ở đây, bây giờ Phạm Thiên các là một cái toà thành rỗng, mà Quân Lạc Vũ lại không thấy ở đây, nhất định là đem quân đi tấn công Phạm Thiên các bọn họ.

Lời vừa nói ra, tất cả các đại tướng trong doanh trường nhất tề biến sắc.

Không một người nào hoảng sợ vì hơn một vạn đại ma thú ngang trời xuất hiện.

Dù sao, ma thú cũng chưa tới trước mặt bọn họ, mà thành trì (nguyên bản: ổ) của bọn họ bây giờ đã gặp phải nguy cơ lớn rồi.

“Chỉnh đốn lại quân sĩ, mau trở về, mau”. Đế Phạm Thiên hung hăng phất tay áo bào, xoay người hướng phía bên ngoài doanh trường mà phóng đi.

“Các chủ, vậy bây giờ không tấn công Vọng Thiên Nhai nữa?” đại tướng khuôn mặt rút gân, không dám nhìn.

Vọng Thiên Nhai bây giờ đang trong tình thế nước sôi lửa bỏng, mà bọn họ chỉ cần vượt qua lớp băng này, là có thể tiến vào bên trong Vọng Thiên Nhai rồi.

“Công cái đầu người.” Đế Phạm Thiên lửa giận ngút trời.

Vọng Thiên Nhai cho dù tốt, Phạm Thiên các của hắn có gì không tốt.

Hôm nay, nếu là đánh hạ được Vọng Thiên Nhai, thì cũng là cùng năm lộ mười ba nước mà chia, mà Phạm Thiên các của hắn hôm nay nếu như bị Quân Lạc Vũ công phá...

Đế Phạm Thiên hẳn trộm gà không được còn mất năm gạo.

Phạm Thiên các của hắn to như vậy, há là một mảnh đất chiếm một phần mười tám diện tích Vọng Thiên Nhai có thể so đo. (ý chỉ Lợi Châu thành)

Nguy cơ bị mất nước, hắn còn quản chi là di chuyển loạn.

Hay ột người Quân Lạc Vũ, hay ột người Quân Lạc Vũ.

Cư nhiên đánh chủ ý ở trên đầu hắn (ý là tính kế với hắn), cư nhiên là vây Ngụy cứu Triệu, ép hắn bây giờ phải lui binh về cứu nước.

Đem miếng thịt béo này hai tay dâng trả.

Đế Phạm Thiên nhất thời tức giận tới cực điểm, nhất phạt xuất thế, nhị phạt thăng thiên.

Tiếng trống lôi di chuyển, quân kì phấp phới.

Quân đội Phạm Thiên các rất nhanh chỉnh tề lại, một đạo quân theo hần đi trước, quay đầu ngựa hướng phía Phạm Thiên các chạy vội mà về.

Mà cùng khắc, các loại tin chiến báo về Phạm Thiên các bay đến khắp mọi nơi trên Phật Tiên Nhất Thủy.

Binh mã không rõ lai lịch tấn công Phạm Thiên các.

Trong vòng ba ngày hạ cả mười một thành của Phạm Thiên các, binh lực kiêu hùng, kiêu kiện dị thường.

Tất cả đều tiến vào kinh đô của Phạm Thiên các.

Trên đường đi, không một thế lực nào của Phạm Thiên các dám chống cự.

Tin tức này, nương theo đầy trời bông tuyết bay múa, rất nhanh truyền khắp Phật Tiên Nhất Thủy, không bỏ sót nơi nào.

So với việc năm lộ mười ba nước liên thủ công kích Vọng Thiên Nhai, tin tức này còn làm cho người ta rung động hơn, còn muốn làm cho người ta cơ hồ là kinh động thất sắc.

Phạm Thiên các cầm đầu công kích đại chiến với Vọng Thiên Nhai, lúc này ước chừng Vọng Thiên Nhai cũng chưa bị đánh hạ.

Mà Phạm Thiên các trong vòng ba ngày bị hạ mười một thành, binh mã thẳng hướng kinh đô Phạm Thiên các mà tấn công.

Kinh đô ngay lập tức liên có thể thất thủ, đất đai của Phạm Thiên các sẽ thuộc về người khác.

Này... Này...

Tất cả một thế lực tại Phật Tiên Nhất thủy đều im lặng mà quan sát, không có một thế lực nào di chuyển, tất cả đều im lặng.

Chiến sự thay đổi thật quỷ dị.

Còn chưa có chiếm được Vọng Thiên Nhai, mà Phạm Thiên các lại sắp bị người khác chiếm mất.

Tình huống này hết sức quỷ dị, quỷ dị, cũng may bọn họ không có nhúng tay vào, tọa sơn quan hổ đấu, sáng suốt, sáng suốt.

Ánh trăng lẻ loi, trời đông giá rét, hôm nay trời lại càng lạnh.

Bắc phong sắc bén vù vù thổi qua, giống như tử đao, khiến cho cả người đông lại mà đau.

Vạn vật cũng toàn bộ đóng băng rồi, mặt đất trắng mịn mờ, một mảnh tiêu điều.

Song, không tính những binh mã của Đông Thiên đang vây hãm Phạm Thiên các.

Khí thế hung hăng, binh mã tung hoành như vào chỗ không người.

Nơi đi qua, không động tới dân chúng, nhưng lại đem những châu phủ huyện nha, thành chủ đại phú lấy một thứ cũng không còn, một hòn ngói cũng không lưu lại.

Này chính là đánh cướp, vạn phần chuyên nghiệp, một giọt nước cũng không lọt.

Không động đến dân chúng, vì thế sẽ không bức tất cả các thế lực là bình dân tại Phạm Thiên các phản kháng.

Cướp của quan, nhưng tin tức bị ngăn cản đã rất nhanh truyền lại, các thế lực tình báo tại Phạm Thiên Các cũng liên tiếp tung truyền ra các tin tức như thế.

Cướp của đại phú, đây là vì dân chúng mà nhổ đi cái gai trong mắt.

Nghĩa quân. Là nghĩa quân.

Dân chúng không phản kháng, mà quan viên các châu phủ không có năng lực phản kháng.

Dọc theo đường đi, Đông Thiên binh mã cướp của đại phú rất dễ dàng, vui vẻ ra mặt.

Cứ hết một đám thập cấp phi bằng lại đến một đám thập cấp phi bằng đem những thu hoạch lớn từ Phạm Thiên các trở về, bay qua bay lại giữa Hoả Ma và Phạm Thiên các.

Thế trận này, đặc ý, rất đặc ý.

Giữa mùa đông, từ ngàn dặm xa xôi chạy đến nơi này, thì phải có lợi lộc chứ.

Bởi vậy, Đông Thiên binh mã ở hai nơi, như là vào chỗ không người, không một điểm chống cự, hoặc là nói, chưa kịp chống cự thì đã bị tiêu diệt, hung hăng đánh về phía kinh đô của Phạm Thiên các.

Gió lạnh vù vù mà thổi qua, Đông Thiên binh mã khí thế như lửa, hướng phía kinh đô Phạm Thiên các mà đến.

Mà lúc này, Đế Phạm Thiên, mang theo tất cả binh mã của Phạm Thiên các, không quản ngày đêm cấp tốc mà trở về.

Tin chiến báo từ các châu huyện truyền đến không ngừng, cơ hồ làm cho trái tim hắn cấp lên đến miệng.

“Báo, Vạn Châu bị công hãm (bị bao vây và tấn công), đội binh mã không rõ nguồn gốc kia đang tiến thẳng đến Hứa Châu.”

“Mau, mau” Đế Phạm Thiên nghe tin báo, cơ hồ là hận không thể đem tất cả binh mã phi nhanh mà trở về.

Hứa Châu, đó chính là châu huyện cuối cùng chắn trước kinh đô của hắn, tương đương với Ngũ Châu thành của Vọng Thiên Nhai, Hứa Châu mà mất, vậy kinh đô của hắn...

“Quân tiên phong mau chóng đi trước, đi trước, mau...”

“Quân áp trận đi sau, chủ soái chia quân làm hai đường.”

“Báo, quân đội Vọng Thiên Nhai từ phía sau truy kích, chặn đường rút lui của quân ta”

Ngay lúc các đại tướng một người lại một người tiếp lệnh của Đế Phạm Thiên, một tiếng chiêng vang lên, tin tức tình báo lại đến.

Vân Thí Thiên mang theo binh mã đuổi theo binh mã của Phạm Thiên các, đang từ phía sau mà đuổi theo.

“Vân Thí Thiên đáng chết.” Đế Phạm Thiên vừa nghe tin này, mắt cơ hồ cũng phun ra máu.

Hắn không phải đã đi rồi sao? Không phải đã đem quân về cứu Ngũ Châu thành rồi sao?

Đáng chết, Vân Thí Thiên hắn cư nhiên phản ứng nhanh như vậy, ngay lập tức đã đuổi theo.

Này tuyệt đối là thông đồng cùng Quân Lạc Vũ, tuyệt đối là thế.

“Hậu doanh phân ra ứng phó Vọng Thiên Nhai, các đội binh mã khác tiếp tục đi theo ta, mau.” Đế Phạm Thiên sắc mặt trầm xuống, so với trời đông giá rét cơ hồ còn muốn trầm hơn.

Hắn lúc này không có thời gian đi đối phó với Vân Thí Thiên, đối phó với Quân Lạc Vũ mới là trọng yếu, đối phó với Quân Lạc Vũ mới là trọng yếu.

Binh mã hách hách, Đế Phạm Thiên mang theo gần trăm vạn binh mã, phi nhanh mà về.

Mà ở phía sau hắn, Vân Thí Thiên dẫn theo binh mã của Vọng Thiên Nhai, liên tiếp ép sát.

“Báo, binh tình từ Phạm Thiên các tới.”, “Nói” Yến Phi hét lên.

“Binh mã không rõ nguồn gốc kia đánh bất ngờ Phạm Thiên các, trong vòng bốn ngày đã hạ mười ba châu của Phạm Thiên các, lúc này đã gần tới Hứa Châu, thẳng tiến tới kinh đô của Phạm Thiên các.”

Sứ giả thanh âm run run, liều mạng áp chế tâm tình mừng như điên.

“Có thật không?” Yến Phi nghe vậy chợt ngẩn ra, trừng lớn mắt, vẻ mặt dữ tợn cơ hồ là muốn ăn luôn sứ giả trước mặt.

Mà bên cạnh hắn là vài đại, phó tướng, nghe tin này cũng đồng loạt quay người lại phía này.

Trên mặt cũng đồng dạng đều là vẻ khiếp sợ cùng không dám tin.

“Tin tức rất chính xác, đã truyền khắp Phật Tiên Nhất Thủy, tính ra chúng ta biết cũng là muộn rồi.” Sứ giả cũng không bị gương mặt dữ tợn của Yến Phi hù dọa, tâm tình kích động, nói lớn.

Tiếng nói vừa dứt, toàn trường một mảnh tĩnh lặng.

Phạm Thiên các bị người ta tấn công vào.

Hang ổ của Đế Phạm Thiên bị người ta lấy mất.

Ha ha ha, hang ổ của Đế Phạm Thiên cũng bị người ta lấy mất.

Khó trách hắn đột ngột quay về như vậy, khó trách hắn bỏ qua Vọng Thiên Nhai đã dâng đến tận tay như vậy mà chạy, nguyên lai vốn là như vậy...

“Ha ha, hay, hay a...”

“Đáng đời, đáng đời, hang ổ của hắn sao rồi...”

“Đánh chết, giết chết Đế Phạm Thiên...”

“Tốt lắm, Lộ huynh đệ, tốt lắm...”

Sau vài giây tĩnh lặng, tiếng cười to xé trời phát ra, cơ hồ là mừng như điên, bọn họ bị áp lực lâu như vậy, giờ lại mừng như điên, tâm trí sáng khoái vô cùng.

Hang ổ của Đế Phạm Thiên sao rồi? mất rồi hả? mất rồi hả?...

“Quân vương”. Yến Phi vốn lạnh như băng mà bây giờ trên mặt cũng là một mảnh ửng đỏ, trong nháy mắt bỗng phát ra đàng đàng sát khí.

Quân vương nhà bọn họ sớm đã tính đến tình huống này, vì thế mới không đưa quân đi cứu viện cửa thành đông nam, mà đưa quân truy kích quân đội của Đế Phạm Thiên.

Vậy người đánh hang ổ của Đế Phạm Thiên là bằng hữu của bọn hắn sao?

Tóc bạc tại trong gió lạnh mà tung bay, khuôn mặt Vân Thí Thiên không có một tia ba động, giống như tin tức đó hắn đã sớm biết trước.

Chỉ là tại khoe miệng đầy mắt, mơ hồ phát ra nhẹ nhàng ôn nhu cùng phẳng phất nụ cười..

Lúc này, nhìn chúng tướng sĩ đang cực kỳ hưng phấn, Vân Thí Thiên đột nhiên trầm giọng, nói: “Bình mã không rõ kia là do ai lãnh binh?” (lãnh đạo)

Sứ giả trầm mặc trong chốc lát, gãi gãi đầu lớn tiếng nói: “Cụ thể thì không biết, chỉ biết bình mã tinh nhuệ, thế tới hung hăng, không biết là từ nơi nào tới. Chỉ biết trong đó có một vị thủ lĩnh, gọi là, gọi là Quân Lạc Vũ.”

Quân Lạc Vũ, ba chữ này vừa rơi vào trong không khí, rõ ràng là phẳng phất vô lực, nhưng tại trong lòng chúng đại tướng lại như có sấm rền chớp qua.

Khiến cho bọn họ tâm tình dao động.

Quân Lạc Vũ, đó không phải là địch nhân của Vọng Thiên Nhai bọn họ sao?

Vậy, đây là cái ý tứ gì? Nàng không phải là địch nhân của bọn họ, mà là bằng hữu của bọn họ?

Dẫn Ma thú quân đoàn đến trợ giúp Ngũ Châu thành, giúp cho Vọng Thiên Nhai bọn họ thoát khỏi nguy cấp.

Chính mình ngàn dặm xa xôi thẳng tiến đến kinh đô Phạm Thiên các, suất binh công phạt.

Tình ý như vậy, địch nhân hẳn là không thể có.

Tình ý như vậy, bằng hữu bình thường hẳn là không thể có.

Vậy Quân Lạc Vũ... Vậy Quân Lạc Vũ...

Ánh mắt biến hoá, chúng đại tướng đối với Quân Lạc Vũ vốn là hận thấu xương, sắc mặt đều nổi lên ba động.

Vân Thí Thiên xem tại trong mắt mà để ở trong lòng, sắc mặt không có gì thay đổi, chậm rãi giơ tay lên, lãnh duệ vô song, nói: “Có muốn báo thù hay không?”

“Muốn.” Tiếng xé gió kinh thiên, chúng tướng sĩ chấn rống ra.

Đế Phạm Thiên dám hại Vọng Thiên Nhai bọn họ thành cái dạng này.

Hôm nay đã tưởng như vậy là xong rồi sao? Mơ tưởng.

“Vậy mau đi.” Vân Thí Thiên quát lạnh một tiếng, tay áo bào vung lên.

Trống trận ầm ầm, thẳng bức thiên tế.

Đến mà chẳng nhẽ lại không có lẽ, lúc này không đánh chúng, còn chờ khi nào.

Binh mã hách hách, truy quân của Vọng Thiên Nhai khí thế như lửa, giống như vừa thư giãn gân cốt, phi nhanh mà đi, truy kích, quay cuồng.

Đem binh mã Đế Phạm Thiên để lại phía sau từng nhóm từng nhóm phá tan, xé rách, nuốt hết.

Mà lúc này Đế Phạm Thiên nào có thời gian mà đối phó với Vân Thí Thiên.

Hắn cùng quân chủ lực đi trước, hận không thể nào bay trở về mà cản Quân Lạc Vũ, chỉ để lại một ít binh mã tạm thời ứng đối sau lưng.

Mà Vân Thí Thiên là kẻ có thể tạm thời ứng đối sao?

Mọi người nói sài lang bị thương vẫn đáng sợ hơn mãnh hổ, còn không nói lúc này, binh lính Vọng Thiên Nhai khí thế như lửa, bị đánh lâu như vậy, bây giờ được trả thù, bảo sao lại không hung ác.

Nhất thời, Vân Thí Thiên từng bước đuổi theo, từng bước tới gần quân chủ lực của Đế Phạm Thiên.

Phía trước thì có mãnh long chiếm cứ, phá hư hết thấy của hắn.

Mà phía sau lại có truy binh liên tiếp đánh tan quân đội của hắn. Đế Phạm Thiên chưa từng có khi nào rơi vào tình thế chật vật cùng hiểm ác như thế này.

Gió lạnh từng trận thổi qua, có kẻ thì rét lạnh từ tận trong lòng, mà có kẻ lại nhiệt huyết sôi trào.

Gió thổi qua trời đất, kì binh nổi lên (kì binh=đám binh lính kì lạ, ý chỉ Đông Thiên binh mã và Ma thú quân đoàn), thế cục trong nháy mắt đại biến.

Vọng Thiên Nhai, cửa thành nam.

“Cái gì, Phạm Thiên các lui binh mà chạy, rút lui?” Tộc trưởng Ân tộc cơ hồ không thể nào tin được chiến báo trước mắt, rống to.

Đồng thời trong doanh trường, Tổng soái binh mã của Phùng Thành quốc cũng dựng mắt lên.

Đùa phải không, Đế Phạm Thiên đột nhiên lui binh mà chạy, không tấn công nữa.

Có lầm hay không vậy?

Chiến tranh không phải là để vui đùa.

“Đúng vậy, toàn quân lui binh, quay về Phạm Thiên các, Vọng Thiên Nhai quân vương dẫn binh truy kích.”

Trong doanh trường di động, sứ giả thâm trầm mà nói, làm cho cả Tộc trưởng Ân tộc cùng Tổng soái của Phùng Thành quốc cả kinh, trong nháy mắt một mảnh rét lạnh.

“Tại sao có thể như vậy, Đế Phạm Thiên là đang nghĩ cái gì...?”

“Này quả thực chính là trò đùa, trò đùa.” Tổng soái của Phùng Thành quốc một quyền gắt gao nện trên mặt bàn, khuôn mặt tức giận đỏ bừng.

Ngay lập tức sẽ tiến vào được bên trong Vọng Thiên Nhai, vậy mà Đế Phạm Thiên đột nhiên lui binh?

Đây là có ý tứ gì? Dem bọn họ cùng Vọng Thiên Nhai đao phong thượng cung sao?

“Báo, quân tình khẩn cấp.”

“Nói.” Đang lúc Tổng soái của Phùng Thành quốc giận giữ không nói lên lời, một tín binh bay nhanh vào, Tộc trưởng Ân tộc thấy vậy, trầm giọng quát.

“Phạm Thiên các có nội biến, binh mã không rõ lai lịch tấn công Phạm Thiên các, trong vòng bốn ngày hạ cả mười ba thành, đang thẳng tiến đến kinh đô của Phạm Thiên các.”

“Cái gì?” Tin tức này vừa rơi xuống, Tộc trưởng Ân tộc cùng Tổng soái của Phùng Thành quốc cơ hồ không dám tin, nhảy dựng lên, khiếp sợ mà lên tiếng.

Hang ổ của Phạm Thiên các bị làm sao? Vậy... vậy...

Trong nháy mắt, Tộc trưởng Ân tộc cùng Tổng soái của Phùng Thành quốc liếc nhau, khó trách Đế Phạm Thiên buông tha cho cơ hội tốt như vậy, toàn quân rút lui.

Bởi vì là có người muốn cướp nhà của hắn.

“Nhưng đó là đội binh mã nào?”

Tại Phạt Tiên Nhất Thủy, có khả năng động, dám động, có thể di chuyển, có thể tạo ra uy hiếp, đã toàn bộ di chuyển rồi, đã toàn bộ vây lại mà tiêu diệt Vọng Thiên Nhai.

Số còn lại, căn bản không đủ khả năng để gây sợ hãi.

Mà bây giờ, trong vòng bốn ngày hạ mười ba thành trì của Phạm Thiên các, quả là kì binh, là từ nơi nào tới? từ nơi nào mà tới?

“Mau tra, mau tra, mau tra rõ cho ta...” âm thanh rống ra, Tộc trưởng Ân tộc cùng Tổng soái của Phùng Thành quốc cảm giác được ông trời ở trên đầu đã bắt đầu thay đổi.

Mà cùng lúc đó, tại mặt đông của Vọng Thiên Nhai là Thước Lâm quốc cùng Tề quốc cũng là đồng dạng thần sắc đại biến.

“Phạm Thiên các bị người ta đánh sau lưng, Đế Phạm Thiên lui binh?” Tổng soái của Thước lâm quốc nắm tin tức trong tay, sắc mặt cơ hồ vặn vẹo.

Tin tức này quả thật rất khó tin, làm sao lại có người đánh sau lưng Đế Phạm Thiên?

Phạt Tiên Nhất Thủy còn có kẻ nào? Còn có thế lực nào?

Có thể bất động thanh sắc đánh sau lưng Đế Phạm Thiên, thẳng tiến đến hang ổ của hắn?

Tin tức này, quả thực là làm cho người ta rất khó tin.

“Chúng ta phải làm sao bây giờ?” Tổng soái Tề quốc sắc mặt trầm như nước.

Năm lộ mười ba nước tấn công Vọng Thiên Nhai.

Gọi là năm lộ mười ba nước, nhưng kì thực đầu lĩnh vốn là Phạm Thiên các, nắm toàn quyền chỉ huy mọi thế lực.

Song, lúc này, Đế Phạm Thiên lại quay về mà cứu sào huyệt của hắn.

Vậy bọn họ ở nơi này phải làm sao bây giờ?

Đã không có thế lực của Đế Phạm Thiên ủng hộ, bọn họ bốn lộ mười hai nước ở lại có thể khắc chế được Vọng Thiên Nhai lúc này đã là con cọp bị thương? (cọp bị thương thì rất hung ác)

Này quả thực chính là chém một kiếm vào không khí, đưa cho bọn họ một vấn đề nan giải rồi.

Hai đại thống lĩnh hai mặt nhìn nhau.

Tiếp tục tấn công hay là lập tức buông tha, quay trở về?

Tiếp tục công, có thể hạ được Vọng Thiên Nhai, cũng có thể không hạ được, trước mắt có ít nhất 50% cơ hội.

Nếu mà rời đi, tại cục diện như vậy mà rời đi, cũng là cùng Vọng Thiên Nhai đối đầu sinh tử.

Phía ngoài doanh trường gió lửa hùng hực, thiêu đốt mọi thanh âm, phẳng phất vang tại trong lòng hai vị Tổng soái.

Thật rắc rối, thật rắc rối.

Gió lửa đầy trời, liên miên trời cao.

Tuyết đã không còn rơi nữa, trời càng ngày càng lạnh.

Ngũ Châu thành- Vọng Thiên Nhai.

“Hay, hay, Lạc Vũ, người thật tốt, thật tốt.” Trong phủ thành chủ, Phong Vô Tâm vừa nhận được chiến báo mới nhất, tâm tình kích động, mừng như điên, phi thân lên, liên tiếp tại trên không trung mà trở mình, té ngã ba cái mới hạ xuống.

Khiến cho chúng thần chung quanh trợn mắt há mồm.

Thừa tướng đại nhân của bọn họ trầm ổn dị thường, khi nào lại có những động tác trẻ con như vậy?

“Thừa tướng, có tin tốt gì sao?” Yến Trần lập tức lên tiếng. “Lạc Vũ lĩnh quân, trong vòng bốn ngày hạ cả mười ba thành của Phạm Thiên các, lúc này đã chia quân làm hai đường, thẳng tiến đến kinh đô của Phạm Thiên các.” Phong Vô Tâm chỉnh lại khuôn mặt đang cười.

“Có thật không?”

Chung quanh là các đại thần đang bận rộn làm việc, nghe tin này lập tức ném ngay đại sự qua một bên, tập trung tại chỗ này, trên mặt là mừng như điên cùng hưng phấn không cần nói cũng biết.

Phong Vô Tâm nắm tin tức trong tay: “Quân vương đã biết tin, lúc này huy binh, thừa thế truy kích Đế Phạm Thiên. Đế Phạm Thiên còn có quân đội đông, không thể lập tức quay về được, lúc này đang chạy lang thang.”

Tiếng nói vừa dứt, trong phủ thành chủ nhảy mắt yên tĩnh.

Ngay sau đó là những tiếng rống đình tai nhức óc, tiếng cười to, tiếng hét vang, cơ hồ muốn chấn vỡ cả cái phủ thành chủ cũ nát này.

“Hay, đánh chết Đế Phạm Thiên...”

“Hay, nữ anh hùng, chân chính là phúc tinh của Vọng Thiên Nhai chúng ta, là phúc tinh của Vọng Thiên Nhai chúng ta...”

“Đế Phạm Thiên, người cũng có ngày hôm nay...”

“Hang ổ của Đế Phạm Thiên sao rồi, ha ha, Quân Lạc Vũ, tốt lắm, tốt lắm...”

Tiếng vang liên miên, tất cả áp lực cùng sầu khổ, phần nộ, hoàn toàn hóa thành vui sướng, tất cả bộc phát.

Một bên, Tiểu Ngân ngồi ở trên ghế khách quý, thấy vậy thì vùng lên móng vuốt, ngẩng cao đầu, cực kì kiêu ngạo.

Lạc Vũ nhà nó là tốt nhất, đám người các người không biết nhìn người, hừ.

Ngay lúc đàn tình kích động, tiếng vang rung trời, Phong Vô Tâm đầy mặt kích động vọt tới bên người Tiểu Ngân, hướng phía Tiểu Ngân mà khom người.

“Tiểu Ngân, Thú vương, người đã mang quân tới giúp ta, vậy giờ ta và người chia quân làm hai ngả, cứu viện cửa thành hai phía đông, nam, bây giờ chính là lúc Vọng Thiên Nhai ta phản công.”

Quân vương bọn họ đã đi truy kích Đế Phạm Thiên.

Lạc Vũ lại tại hang ổ của Đế Phạm Thiên mà gây sóng gió.

Còn bọn họ, cũng nên di chuyển rồi, hai phía đông, nam, Thước Lâm quốc, Tề quốc, Phùng Thành quốc, Ân tộc, các người ở đó chờ ta.

Thú vương, Tiểu Ngân rất hài lòng với cách gọi này, lập tức hãnh diện ngẩng cao đầu.

“Người đâu, điều động tất cả binh mã, cùng Ma thú binh đoàn chia làm hai đường...”

Âm thanh sắc bén vang trong gió lạnh, Ngũ Châu thành khí thế ngút trời, tất cả binh mã còn lại của Vọng Thiên Nhai ma đao hách hách, sát khí ngút trời.

Phản kích, đã đến lúc Vọng Thiên Nhai phản kích.

Phong vân rung động, long khiêu cửu thiên.

105. Chương 105

Edit: Nhím Beta: thiennhatnu

Trời, càng phát ra rét lạnh.

Nhưng, sau cái giá rét tịch mịch của mùa đông, mùa xuân cũng không còn xa nữa.

Trong một đêm thế cục đột biến, Vọng Thiên Nhai đảo ngược thế trận, cùng vạn thú liên thủ, khuynh quốc binh mã hướng hai phía cửa thành đông nam, gào thét mà đến.

Có vạn chích đại ma thú hỗ trợ, diệt đám người ít ỏi ở hai cửa thành đông nam không phải là dễ như trở bàn tay sao, tiêu diệt hết thấy, không lưu lại chút gì.

Gió lạnh đều đều, sát khí ào ào như vũ bão.

Tiểu Ngân và Phong Vô Tâm, hai người đều dẫn đầu quân đội của mình, tại trong gió lạnh chia quân thành hai đường, hướng hai phía của thành đông nam mà đi.

Ngựa như rồng, người như hổ.

Vạn thú rít gào, kẻ nào có thể thoát ra ngoài được.

Quân sĩ của Vọng Thiên Nhai do Phong Vô Tâm chỉ huy, lại có Tiểu Ngân hỗ trợ, bắt đầu toàn lực phản kích.

Mà lúc này tại Phạm Thiên các, cũng là một trời nóng rực, binh mã hách hách.

Nói đến Đông Thiên binh mã, không dũng mãnh như binh lính của Vọng Thiên Nhai, cũng không có kỷ luật cao như binh lính của Phạm Thiên các.

Nhưng là, bọn họ đủ bừa hãn, đủ lợi hại, đủ kiêu dũng.

Mà quan trọng nhất là, bây giờ đang chạm đến chính sở trường của bọn họ.

Đánh cướp- chính là hình thức công phạt quen thuộc nhất đối với bọn họ.

Bởi vậy, Đông Thiên binh mã mãnh liệt mà tiến vào, dọc đường không gặp chút trở ngại nào hết.

Hoặc là nói đã từng gặp qua, nhưng là Đông Thiên binh mã không cảm giác được đó là một loại chống cự cùng trở ngại.

Gió lạnh đều đều, nhẹ nhàng bay múa trên bầu trời.

Đông Thiên binh mã mãnh liệt mà tiến vào, mà Đế Phạm Thiên cấp bách quay trở về, cơ hồ là hận không thể đem trăm vạn đại quân, suốt đêm phi nhanh mà về đến Phạm Thiên các kinh đô.

“Các chủ, đám binh mã không rõ lai lịch kia đã cho quân đóng trước cửa thành của kinh đô...”

Trong nắng sớm dịu hiu, tiếng của tên lính truyền tin so với trời đông giá rét tịch mịch còn muốn làm cho người ta rét lạnh thấu xương hơn mấy phần.

“Cái gì? Nhanh như vậy, đã...” Bên cạnh Đế Phạm Thiên, Á Vô Quân đưa tay vuốt lớp băng sương trên mặt, thần sắc khó coi đến cực điểm.

Bọn họ còn đang ở tại một thành trấn rất xa, thế mà Quân Lạc Vũ đã đem quân tiến đến bên dưới kinh đô Phạm Thiên các của bọn họ.

Đường vẫn còn rất xa, bọn họ lúc này căn bản...

Hai mắt biến thành màu đỏ, phần khí chất nho nhả đã sớm được ném ra sau đầu, Đế Phạm Thiên sắc mặt xanh mét, phóng ngựa không ngừng, trầm giọng quát: “Tử thủ, nhất định phải bảo vệ kinh đô...”

Tử thủ, bảo vệ thành.

Quân Lạc Vũ lợi hại như vậy, nhưng cũng là người từ bên ngoài mà đến, cũng là binh mã từ bên ngoài mà đến.

Phạm Thiên các kinh đô của hần, mặc dù không có một binh mã nào đóng ở tại đó, nhưng cũng là do thiên chuy bách luyện mà thành. Chỉ cần toàn bộ người trong thành liều mạng mà bảo vệ thành.

Chỉ cần cấp hần thời gian hai ngày, hần nhất định có thể về tới nơi.

Phạm Thiên các dù sao cũng là thế lực của hần, là lãnh thổ của hần, chỉ cần trăm vạn đại quân của hần về đến nơi, cho dù Quân Lạc Vũ có thể thông thiên, cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của hần.

“Vâng”. Sứ giả ngay lập tức vọt xuống.

“Báo, Vân Thí Thiên tiếp tục đuổi theo, binh mã chúng ta để lại phía sau không thể chống đỡ được...”

“Đỡ không được thì chết để cản đường hần cho ta.”

Đế Phạm Thiên sắc mặt trầm xuống như đêm mùa đông, thân mình giống như điện xẹt mà qua, tại trong gió lạnh xuất lĩnh trăm vạn binh mã, điên cuồng hướng phía kinh đô mà phóng tới.

Đỡ không được cũng phải ngăn cản, lúc này hần không thể phân tâm ra để đi đối phó với Vân Thí Thiên được.

Hết thấy, đều chờ hần ổn định lại Phạm Thiên các kinh đô rồi hãy nói.

Gió lạnh tận xương, lạnh như băng không gì sánh nổi.

Đế Phạm Thiên hướng tới phương trước mặt mà điên cuồng lao tới.

Vân Thí Thiên gắt gao ở phía sau lưng hần mà truy kích, tuyệt đối không buông tha.

Thiên hôn địa ám, đó là thuộc về đông tuyệt sắc.

Mà ngay tại lúc này, khi mà Đế Phạm Thiên chỉ cần hai ngày là có thể dẫn binh trở về trấn thủ Phạm Thiên các, Đông Thiên vương chậm rãi điều động, suất lĩnh binh mã.

Ở tại trong sắc trời hôn ám (hoàng hôn), bao vây phía dưới kinh đô Phạm Thiên các.

Phạm Thiên các kinh đô, tử thủ. Không có đại đội binh mã, chỉ có quý tộc cùng những người dân bình thường, tử thủ giữ lấy thành.

Tình cảnh này, nếu đổi lại là Lạc Vũ, nàng có thể còn phân vân do dự có nên tấn công hay không.

Nhưng hiện tại là Đông Thiên vương, hần có gì phải do dự mà không tấn công chứ?

Có gì mà Đông Thiên vương hần không công kích, không dám công kích.

Có cái gì mà Đông Thiên vương hần không dám công kích.

Đông Thiên vương hần chính là từ hai bàn tay trắng, dựa vào buôn bán mà lập nghiệp.

Phong khí cuộn cuộn, chiến ý nồng đậm.

Không có đại đội binh mã trấn thủ tại Phạm Thiên các kinh đô, làm sao có thể coi là công thành, coi là cướp bóc, làm sao có thể so được với binh mã của Đông Thiên.

Tiêu khói tràn ngập, đầu khí đầy trời.

Cường công, tuyệt đối là cường công.

Một ngày, gần một ngày.

Trong thành hoàn toàn không có một bóng dáng binh mã nào, tất cả binh mã cùng các đại tướng đều không ở chỗ này, Phạm Thiên các kinh đô giống như một cái thành rỗng, thử hỏi có thể phô ra cái gì, có thể làm được cái gì?

Cửa thành rất nặng trực tiếp bị công phá, tường thành tinh xảo màu đỏ mở ra. Hơn một trăm năm không đắm chìm trong ngọn lửa chiến tranh, hơn một trăm năm không có bất cứ đội binh mã nào tiến vào, hơn một trăm năm qua kinh đô Phạm Thiên các ngao thị trước quần hùng Phật Tiên Nhất Thủy.

Tại sự kiêu dũng cùng thiện chiến của binh mã Đông Thiên mà bắt đầu sụp đổ.

Hướng Đông Thiên binh mã mà để lộ ra bao nhiêu tinh xảo, mảnh đất thần thánh cuối cùng đã bị xâm nhập vào.

Phạm Thiên các kinh đô (bị) luân hãm.

Gót sắt trúng tên, binh mã hách hách.

Ngay trong hoàng hôn, binh mã Đông Thiên đã công phá Phạm Thiên các kinh đô gần một ngày, trong khi mọi người bên trong Phạm Thiên các kinh đô còn chưa thôi hoảng sợ, binh mã Đông Thiên đã điều vô dương oai mà tiến nhập vào phía trong Phạm Thiên các kinh đô.

Tinh xảo, cực kì tinh xảo.

Không phải sâm nghiêm địa khí, không phải quỷ dị trấn nhiếp, cũng không phải yêu dị.

Mà là một loại ưu nhã giống như tiên phong đạo cốt, là một loại tinh xảo đến tận xương, cực kì tinh xảo.

Nguy nga từng từng, đại khí bao trùm.

Đây là một loại tinh điêu tể mài từ lịch sử.

Bất quá, tất nhiên trong con mắt tùy tâm sở dục của Đông Thiên vương, Đông Thiên binh mã không có bất luận kẻ nào cảm giác được đây là một loại khí chất nên khen ngợi cùng kính ngưỡng.

Mà ngược lại, chính là vô tận khinh bỉ.

“Đây là cánh cửa cao nhất và tốt nhất tại Vong Xuyên đại lục? không có gì hơn ngoài thế này sao?” Binh mã tung hoành, Đông Thiên vương đắc ý đập phá cánh cửa vương cung của Đế Phạm Thiên, hèn mọn nhìn thoáng qua vương cung nguy nga trước mặt.

“Cũng phải dùng một chút đầu óc để nghĩ như thế nào là hưởng thù chứ.” Mặc Hiên cũng đồng dạng hèn mọn mà câu một chút môi.

“Bất quá, như vậy tốt lắm, có thể để cho chúng ta vào đây ngày hôm nay.” Bên cạnh Mặc Hiên là một tên lính vừa tiến vào, vẻ mặt đầy hưng phấn.

“Ha ha, nói đúng.”

Ba tên đầu lĩnh vừa nghe, nhất thời cùng cười ha ha, phóng ngựa hướng phía Đông Thiên vương ở phía sâu trong vương cung mà đi.

Vong Xuyên đại lục, Phật Tiên Nhất Thủy, Phạm Thiên các.

Trên đại lục ai mà chẳng biết, ai mà chẳng rõ đại danh của bọn họ.

Đó là nơi tốt nhất, là đệ nhất phủ đệ.

Mà nay, Phạm Thiên các bị công phá, chỉ trong vòng có mấy ngày, trực tiếp tiến vào kinh đô của Phạm Thiên các.

Thiên hạ đệ nhất, cái gì mà thiên hạ đệ nhất.

Hôm nay, xem ra là Hỏa Ma bọn họ mới là đệ nhất.

Phật Tiên Nhất Thủy, chẳng qua chỉ là cái nơi được trang trí tinh xảo mà thôi,

Căn bản là không có lịch sự, không đáng kính.

Vui vẻ ra mặt, Đông Thiên binh mã uy danh hiển hách tiến nhập kinh đô của Phạm Thiên các. Không lịch sự đánh một trận đã là một chuyện, đánh hạ được kinh đô của đế quốc nổi danh hiển hách trên Vong Xuyên đại lục cũng thực là đáng để cao hứng, cũng là một chuyện có mặt mũi.

Gió lạnh thổi qua, hàn khí nhẹ nhàng mà bay lên.

Bất quá, lúc này Đông Thiên binh mã rất là thích ý, thoải mái, rất là thoải mái.

Tinh xảo khôi hoàng, đại khí bàng bạc.

Đông Thiên Vương chậm rãi đi lại tại chính điện trong Vương cung của Phạm Thiên các, nhìn Kim Long Phi Thiên trước mắt đang dương nanh múa vuốt đắc ý mà sờ những trang sức bài biện trong Vương cung.

Đập vào mắt hần là một loại chính khí ngang nhiên và cực kỳ đẹp đẽ.

Đông Thiên vương tà tà câu khởi khoe môi, gọi: “Hiên nhi.”

Tiến vào trong điện là Mặc Hiên, sắc mặt sụp xuống, khoe miệng hoàn toàn vắn vẹo nhưng lại không có biện pháp, đi ra phía trước: “Vương, có chuyện gì sao?”

Bên cạnh Mặc Hiên, đám người vốn vẫn không tiếng động bỗng cười ha ha trêu tức Mặc Hiên.

Đại tướng uy mãnh như vậy, vậy mà Vương của bọn họ cũng có thể gọi ‘Hiên Nhi’.

Bất quá, Đông Thiên Vương hoàn toàn không để ý đến vấn đề này, ngón tay nhẹ nhàng ma sát.

Đông Thiên Vương chậm rãi nhìn Vương cung đại điện trước mặt, chậm rãi nói: “Nhìn xem nơi này so với Vương cung của Bốn Vương cái nào tốt hơn?”

“Nơi này sao có thể so sánh với Vương cung của ngài.” Mặc Hiên lập tức phản bác lại.

“Đông Thiên vương cung của chúng ta là tốt nhất, Vương, khiêu thẩm mỹ của người là tuyệt đối cao siêu, Đế Phạm Thiên có cái gì mà so với người a, chỗ này nhìn qua không có cái gì có thể dùng được, không đáng kính.”

“Đúng, đúng, nơi này làm sao có thể so với Đông Thiên vương cung của chúng ta, thực sự là còn thua kém hơn rất nhiều.” Bên cạnh, đám người Mặc Thanh cũng liên tục khẳng định.

Đông Thiên vương nghe lời nói, mỉa mai.

Khiêu thẩm mỹ? Hần nhớ rõ rằng Lạc Vũ từng nói hần không có khiêu thẩm mỹ.

Tóc dài màu rượu đỏ tung bay trong gió, ngón trỏ của Đông Thiên vương ma sát vào nhau.

Một lúc lâu sau chậm rãi nói: “Ta cũng biết nơi này không có gì đặc biệt.”

“Đó là đương nhiên.” Mặc Hiên, Mặc Thanh đồng thanh.

“Vậy, các huynh đệ, mau lấy đi thôi.” Vỗ tay một cái, ngón trỏ của Đông Thiên vương di chuyển về phía trước, thật giống như là chuẩn bị báo tử.

“Ầm”

Nghe Đông Thiên vương nói xong, binh mã ở phía sau lập tức tập kết, hét lớn một tiếng, vừa hét xong lập tức đi ra khắp nơi. Bọn họ đến nơi này là vì cái gì chứ? Cướp bóc.

Chỗ tốt nhất để cướp bóc tại Phạm Thiên các là chỗ nào? Chính là Vương cung.

Vậy thì còn chờ cái gì nữa. mau cướp thôi.

Trong khoảnh khắc, binh mã Đông Thiên bắt đầu làm công việc mà mình am hiểu nhất- cướp bóc.

“Bổn vương xem nơi này rất không vừa mắt, mang hết về cho ta, không để thừa lại thứ gì.” Híp mắt nhìn năm Trảo Kim Long đồ trước mắt, thanh âm của Đông Thiên vương lạnh mà sâu kín.

Mặc Thanh nghe ngôn, không nói hai lời, rời đi.

Một thứ cũng không để lại, muốn trả lại cũng không dễ.

Nhìn Mặc Thanh rời đi, Đông Thiên vương chậm rãi đi ra đại điện của Đế Phạm Thiên, khinh phiêu phiêu vung tay lên: “Nhìn tạt chướng mắt, sau khi lấy đi tất cả thì đem một mối lửa đốt hết đi cho ta.”

Hắn chán ghét kẻ có khiêu thẩm mỹ tốt hơn hắn.

Tinh xảo như vậy giữ lại làm gì, phạm là thứ gì vượt qua khiêu thẩm mỹ của Đông Thiên vương hắn, tất cả đều hủy hết.

“Vương, đốt?” Mặc Hiên sững sốt.

Đông Thiên vương nghiêng mắt, mỉm cười: “Chẳng nhẽ ngươi muốn ở tại chỗ này xưng Vương? Được, nơi này ta cho ngươi, binh mã cũng để lại cho ngươi. Dù sao ngươi cũng theo ta đã lâu, ta chính là một người biết thương hoa tiếc ngọc.”

Lời này vừa nói ra, Mặc Hiên đen mặt.

Thương hoa tiếc ngọc, hắn là cái cây thơm mát, là cái cây ngọc, Vương của bọn họ hôm nay thật là...

Bất quá cũng lập tức phản ứng lại, nghiêm sắc mặt nói: “Mặt tướng đã rõ.”

Sau đó xoay người bỏ lại Đông Thiên vương, chạy đi như điên.

Bọn họ đánh Phạm Thiên các thật là dễ dàng.

Binh mã của Phạm Thiên các tất cả đều ở bên ngoài, vì vậy mà bọn họ chẳng khác nào là đánh vào một cái thành rỗng, đánh hạ thật là dễ dàng.

Bất quá, bây giờ Đế Phạm Thiên đang đem quân trở về.

Bọn họ lần này đến, hai lộ cũng chỉ dẫn theo ba mươi vạn binh mã, mà binh mã của Đế Phạm Thiên là trăm vạn, huống hồ nơi này lại là địa bàn của chúng.

Thật muốn chống lại, kẻ nào sẽ thất bại, không cần nói cũng biết.

Ngồi ở đây mà mơ mộng đẹp, không bằng ra tay ngay lúc này, đem tất cả trở về.

Phạm Thiên các là thế lực lớn nhất tại Phạt Tiên Nhất Thủy, vậy Vương cung nhất định sẽ cất giữ gì đó, nhưng tuyệt đối không phải là tinh phẩm.

Đông Thiên giàu có, vì vậy cũng không cần có thêm tài phú.

Bất quá quan trọng là bọn họ muốn có những đồ vật mà Phạm Thiên các có, cho nên...

Gió nhẹ bắt đầu thổi, Đông Thiên binh mã bắt đầu vui sướng mà cướp bóc.

Đông Thiên vương thấy vậy thì tà tà cười, tay hất đi sợi tóc dài trên trán, ngẩng đầu nhìn về phương hướng của Lạc Vũ, cười tà nói: “Lạc Vũ, ta đã đến trước ngươi rồi, cuộc này, ta thắng.”

Ngang nhiên cười tà, Đông Thiên vương mân miệng, sóng mắt lưu chuyển.

Ngang nhiên cười tà, Đông Thiên vương mân miệng, sóng mắt lưu chuyển.

Vọng Thiên Nhai, Vân Thí Thiên...

Đế Phạm Thiên bị hắn đánh ở sau lưng, mặc dù chiếm được Vương cung, bất quá lợi nhuận không đủ lớn, không đủ để hắn ngậm dăm xa xôi dẫn binh đến đây.

Hắn là không muốn ở trên người Vân Thí Thiên tìm thấy chút lợi nhuận nào thôi.

Dù sao, Đông Thiên của hắn ở Hỏa Ma, tuyệt đối sẽ không tổn vốn mà mua bán ở đây.

Đông Thiên vương cười vạn phần tà khí, hắn nhẵn mặt cười quả thực là hấp hồn phách của người khác.

Gió lạnh từng cơn, trời lúc hoàng hôn càng làm cho vương cung của Phạm Thiên các trông cực kì tinh xảo.

Đáng tiếc, lầu các tuyệt mỹ cùng tinh xảo cũng không thể so được với trời chiều lúc hoàng hôn, (bầu trời) giống như là một đầu tóc dài màu hồng đậm vắt qua.

Gió thổi mây bay, màu hồng kia làm say lòng người, sắc bén giống như huyết kiếm.

Sắc trời lơ mờ, Phạm Thiên các kinh đô nhiệt hỏa bùng bùng.

Vô số thập cấp phi bằng bay lên bầu trời, Lạc Vũ cơ hồ thấy mình như đang đứng tại phi trường vậy, vô số chuyển bay cất cánh, rồi lại có chuyển hạ xuống.

Cảnh bận rộn như thế này, quả thật không lời nào có thể tả được.

Toàn bộ những thứ tốt của Đế Phạm Thiên, những thứ hắn cất kĩ, những thứ ở trong bảo khố của hắn, những thứ được hắn cất trong mật thất.

Toàn bộ đều bị binh mã của Đế Phạm Thiên đào ra, cho vào bao, toàn bộ mang về Đông Thiên.

Cướp bóc, thực sự là chuyện làm cho người ta hưng phấn cùng thú vị nhất.

Phi bằng đi xa, tài phú của Phạm Thiên các giống như nước chảy, hướng về phía Đông Thiên mà đi.

Gió qua cửu châu, tiếng xé gió phát ra sắc bén.

“Dừng binh.” Ở một phương khác, Lạc Vũ ghì cương ngựa, dừng quân.

“Sao vậy?” Bên cạnh, Hoàng Vũ nghiêng đầu hỏi.

Phía trước chính là kinh đô của Phạm Thiên các rồi, mà bây giờ bọn họ lại dừng binh ở đây, không tiến vào bên trong sao?

Mặc dù là phân binh ra công kích, nhưng là vậy Ngụy cứu Triệu, bây giờ miếng mồi ngon đã tới cửa rồi, còn không đi vào phân chia với Đông Thiên vương thì thật sự là làm cho người ta không cam lòng.

Lạc Vũ ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm đen nhánh, phía xa kia là kinh đô của Phạm Thiên các đang đứng sừng sững, trong mắt quang thải lưu động: “Đông Thiên vương hẳn là đã tới rồi.”

Phân binh công kích, mặc dù nàng so với Đông Thiên vương có chút quen thuộc Phạm Thiên các hơn.

Nhưng là chiến tranh nổi lên, sợ rằng Đông Thiên vương không chiều theo ý nàng.

Hoàng Vũ nghe ngón, trầm mặc trong nháy mắt rồi gật đầu: “Rất có khả năng, chúng ta bây giờ không cùng Đông Thiên vương hội hợp?”. Đây là binh mã của Đông Thiên vương đó nha.

Lạc Vũ mắt đen nhánh nhìn trời cao, đột nhiên quay đầu nhìn về phía bên kia.

Không trả lời câu hỏi của Lạc Vũ, nàng trầm giọng nói: “Đế Phạm Thiên chắc là sắp đuổi tới nơi rồi.”

Hoàng Vũ nghe vậy quay đầu, nhìn một phương vốn vẫn là đen nhánh như trước, không thấy bất kì một tia khói lửa nào, nhưng là có thể cảm nhận được sát khí của Đế Phạm Thiên sớm đã tràn ngập không khí.

“Đánh bất ngờ, binh quý thần tốc, lấy công làm chủ, Lạc Vũ, ngươi không phải không biết là dừng tại nơi này mà chờ quân của Đế Phạm Thiên trở về là nguy hiểm đến mức nào... Bây giờ, mục đích cứu viện cho Vọng Thiên Nhai đã đạt được, Lạc Vũ, ngươi không phải còn muốn...”

Hoàng Vũ nhìn lướt qua trời đất đen nhánh một màu kia, quay đầu chau mày nhìn Lạc Vũ, trầm giọng nói.

Lạc Vũ nghe Hoàng Vũ nói thì không nói gì, cũng không có phản bác, chỉ có ánh mắt lợi hại kinh người.

“Hôm nay, nếu ta là Vân Thí Thiên, ta tuyệt đối sẽ truy đến cùng.”

Ngay lúc này, Lạc Vũ đột nhiên khẽ nhú mắt, mãnh địa lên tiếng.

Hoàng Vũ sửng sốt: “Người có ý gì?”

Lạc Vũ muốn làm gì?

Lạc Vũ không trả lời Hoàng Vũ, con người trong hốc mắt rất nhanh di chuyển.

Thanh âm cực trầm ồm ồm giống như đang thì thầm: “Nếu ta là hắc, khi nhận được tin tức này, ta nhất định sẽ nhân cơ hội này mà đánh hắc triệt để. Đế Phạm Thiên bị ta kiềm chế, tuyệt đối sẽ không phân tán lực lượng ra để đối phó với hắc (Vân Thí Thiên), lòng người của Phạm Thiên các đang hoảng sợ, tất nhiên sẽ không có lực đi đối phó với bọn họ. Nếu là như thế...”

Lạc Vũ cúi đầu, tiếng thì thầm phảng phất như dừng lại. Lạc Vũ nói xong lời cuối cùng, đột nhiên mãnh liệt vỗ hai tay: “Hắc nhất định đuổi theo rồi.”

Hoàng Vũ nhìn Lạc Vũ đôi con người sáng ngời, định nói gì đó lại thôi.

Binh mã bọn họ dẫn theo vốn thuộc về Đông Thiên vương, tại Phạm Thiên các mãnh liệt mà tấn công.

Căn bản là không kịp thu thập tin tình báo nào từ các nơi khác, cũng không có bất cứ tin tình báo hữu dụng nào.

Dù sao thì bọn họ cũng không có bất cứ một thế lực nào tại Phật Tiên Nhất Thủy.

Hết thấy đều là dựa theo kế hoạch đã tính từ trước, đánh giá, tính toán thời gian, địa điểm cùng con người.

Mà bây giờ Lạc Vũ có tính toán như vậy, thật giống như nàng chính mắt nhìn thấy Vân Thí Thiên đuổi tới vậy, thật giống như thu được tin tình báo chính xác rằng Vân Thí Thiên đuổi theo. Đây quả thực... Đây quả thực...

“Người muốn làm gì?”

Không hỏi tại sao, Hoàng Vũ bình tĩnh nhìn Lạc Vũ: “Nhân mã của chúng ta tất cả chỉ có bằng này, hơn nữa binh mã đều là của Đông Thiên vương. Đông Thiên vương chắc chắn sẽ không để cho người điều khiển binh mã của hắc, hơn nữa, chống lại Đế Phạm Thiên, chúng ta không có phần thắng.”

Lạc Vũ nghe Hoàng Vũ nói, trên mặt chậm rãi nở nụ cười.

Đó là một nụ cười ẩn chứa cừ hận.

“Mới chỉ như vậy đã buông tha Đế Phạm Thiên, không, như vậy là quá dễ dàng cho hắc rồi, ta muốn cho hắc biết, ta không phải người dễ để người khác khi dễ như vậy. Hại ta, mới chỉ bị trả giá như vậy, vẫn chưa đủ.”

Lời nói lạnh như băng, Lạc Vũ mãnh liệt thúc ngựa quay đầu: “Bây giờ không diệt hoàn toàn Đế Phạm Thiên, đợi hắc khôi phục lại đánh đến Hỏa Ma, Đông Thiên vương sẽ tìm ta tính sổ.”

Một lời vừa dứt, Lạc Vũ quát to một tiếng, tay vung lên: “Mau, theo ta thiết lập mai phục.”

Đồng thời cao giọng nói: “Truyền tin, nói Đông Thiên vương đến cùng ta hội hợp.”

Bóng đêm mê say, Lạc Vũ suất lĩnh binh mã, không phải là lui lại mà tiếp tục tiến lên, cũng không đi vào hội hợp cùng Đông Thiên vương mà đem quân xoay ngược trở lại, hướng phía Đế Phạm Thiên đang hung hăng trở về mà nghênh đón.

Đêm, rất sâu, rất trầm.

Nhưng thế trận lại rất phức tạp, ám triều mãnh liệt.

Thành hoang, phía sau Đế Phạm Thiên là một cái tòa thành hoang.

Tòa thành này từng trải qua một hồi máu tanh, tòa thành làm cho nàng thương tâm, đây là nơi nàng cùng Vân Thí Thiên và Yến Phi đã từng đi qua (là nơi mà Vân Khung bị thương đó a).

Nơi này vốn là một thảm cỏ xanh bóng lưỡng, lúc này lại là một mảnh hoang vu, chỉ còn lại cây cỏ bẽ bộn cùng màu vàng của đất.

Nơi này, chính là nơi mà Đế Phạm Thiên đang từ Lợi Châu thành cấp bách trở về kinh đô của Phạm Thiên các chuẩn bị đi qua.

Không có lấy một mảnh cây cỏ, chỉ có bùn đất, ngay cả sắc trời, cũng đặc biệt thê lương.

Từ kinh đô chạy tới, Lạc Vũ vẫn đứng ở nơi hoang vu này, sắc mặt lạnh như băng.

“Ẩn nấp vào trong đất cho ta.” Nàng hét lên ra lệnh, đi theo Lạc Vũ là mười mấy vạn binh mã của Đông Thiên vương, lập tức hưng phấn đi ra bốn phía, bắt đầu làm theo lời Lạc Vũ nói.

Chiến tranh theo quy củ, bọn họ thực không thích.

Nhưng là phục kích, mai phục, bẫy, bọn họ cực thích, người của Hỏa Ma tại phương diện này chính là cực có thiên phú.

Bão cát thổi qua, mảnh đất hoang vu bắt đầu nổi lên sát khí. Mà lúc này, Đế Phạm Thiên cái gì cũng không biết, chỉ có liều mạng hướng kinh đô của hắn mà lao tới.

Sắc trời âm trầm, thoáng cái đã qua một ngày.

Đế Phạm Thiên cách kinh đô Phạm Thiên các chỉ còn nửa ngày lộ trình nữa thôi.

Mà lúc này, tại Vương cung bên trong kinh đô Phạm Thiên các.

“Vương, nơi này có cái gì toàn bộ đã được mang đi, tất cả đều đã mang về Đông Thiên.”

Trong Vương cung tinh xảo, Đông Thiên vương cùng mười mấy vạn binh mã đang đứng thành một nhóm, đầu lĩnh của bọn họ đang rất nhanh bẩm báo tình hình với Đông Thiên vương.

Đông Thiên vương nghe Mặc Thanh, Mặc Hiên hồi bẩm, ngẩng đầu nhìn lại toàn bộ vương cung đại điện, hôm nay cho dù còn lại Ngũ Trảo Kim Long nhưng cũng là đã bị bọn họ lột mất da (ý là lớp vàng bạc bọc bên ngoài), chỉ còn lại có thân thể trụi lủi.

Hoàn toàn không còn lưu lại chút nào khí thế của ngày hôm qua, thủ pháp hoàn toàn sạch sẽ, một chút cũng hoàn toàn không lưu lại.

Cả vương cung, cái gì cầm được đều đã cầm, ngay cả ngọc thạch lát dưới đất cũng bị bọn hắn lột lên mà mang đi.

Đông Thiên vương hài lòng cười: “Không sai, không sai, không hổ là người của Hỏa Ma ra tay, thu dọn rất sạch sẽ.”

“Đó là đương nhiên.” Đám người Mặc Hiên, Mặc Thanh ưỡn ngực, ngẩng cao đầu, hoàn toàn xem đó là một lời khen ngợi.

Một ngày một đêm, đem toàn bộ tài phú của Phạm Thiên các (cơ hồ bằng một nửa tài phú của Tây Thiên) chuyển về Đông Thiên, Đông Thiên vương nghĩ vậy liền cao ngạo, mà binh lính của Đông Thiên lại càng nghĩ đến vinh quang suốt đời.

“Đã lấy được thứ cần lấy chưa?” Đông Thiên vương vươn tay bắt lấy phi ưng đem tin tức Lạc Vũ truyền về, nhìn tin tức trong tay, chậm rì rì hỏi một câu.

“Đã lấy được.” Mặc Hiên biết Đông Thiên vương hẳn là muốn hỏi cái gì, trầm giọng ứng hạ.

Đông Thiên vương nghe Mặc Hiên nói thì hài lòng gật đầu, nhìn thoáng qua phi ưng trong tay, đột nhiên tà khí cực kỳ cười một tiếng.

“Đế Phạm Thiên không đủ gây sợ hãi cho chúng ta, tiếp theo ta muốn đi hội hợp cùng Vân Thí Thiên.”

Một tiếng thì thâm vang lên, Đông Thiên vương ban ra một đạo chỉ, vung tay lên: “Các huynh đệ, đi, chúng ta đi hội hợp với môn chủ Trung Vô môn.”

“Đi.” Mười mấy vạn binh mã ngẩng đầu, ưỡn ngực kêu to.

Mi nhẹ dương lên, tay nhẹ phẩy, Đông Thiên vương phi thân lên sừng mã, đi trước.

Binh mã hùng tráng, theo lời Đông Thiên vương rời đi.

Một đám lửa từ tấm cung của Đế Phạm Thiên thoát ra, bắt đầu hướng bốn phía của vương cung mà bốc lên, làm ọi thứ trở nên trụi lủi, giống như ở nơi này chưa từng tồn tại vương cung của Đế Phạm Thiên vậy. Hỏa thiêu hừng hực, liên miên bốc lên, thật là một mảnh kinh thiên địa.

Khi binh lính của Đông Thiên vương phá thành mà vào, làm cho toàn bộ dân chúng cùng vương tộc trong thành sợ hãi, bây giờ bọn họ rời đi, dân chúng lại khôi phục lại vui vẻ.

Cùng với đó là trùng mắt há mồm nhìn ngọn lửa đang hừng hực bốc lên từ phía vương cung.

Wương cung của bọn họ đứng sừng sững tại đó mấy trăm năm, là một cái vương cung tinh tuyệt thiên địa, giờ phút này lại bị ngọn lửa đang hừng hực cháy kia thiêu rụi toàn bộ.

Hỏa quang tận trời, sáng chói kinh người.

Ánh sáng hướng phía trước gào thét mà đến, binh mã của Đông Thiên vương sau khi đã thu được món lợi lớn thì hòa cùng với sắc đỏ của lửa mà đi, quý dị cùng thâm thúy vô cùng.

Trong vòng vài ngày, mười mấy thành trì bị hạ, kinh đô luân hãm.

Một mối lửa đốt cháy vương cung có đến mấy trăm năm lịch sử của Phạm Thiên các, toàn bộ không để dư lại chút nào.

Đây là sỉ nhục, là sỉ nhục vĩnh viễn đối với Phạm Thiên các.

Sương khói cuộn cuộn, đại hỏa hừng hực thẳng hướng đến chín tầng trời, cơ hồ tràn ngập cả một phương trời, cho dù ở ngoài ngàn dặm cũng có thể thấy rõ thanh thanh sở sở.

Tại thảo nguyên hoang vu, Đế Phạm Thiên đang chạy như bay mà trở về.

“Báo, kinh đô luân hãm.”

“Cái gì... kinh đô luân hãm?” Á Vô Quân trong nháy mắt không thể kiềm chế được kinh ngạc, thân mình rớt xuống khỏi ngựa.

Bọn họ đã chậm một bước rồi sao?

Đế Phạm Thiên tay nắm chặt cương ngựa, sắc mặt làm cho người ta sợ hãi đến mức cơ hồ không thể nhìn rõ được.

“Nhìn xem, Các chủ, Người mau nhìn xem.” Ngay lúc này, một tiếng bẩm báo vang lên, đại tướng bên người Đế Phạm Thiên đột ngột kêu to lên một tiếng, trong ánh mắt là tràn đầy kinh ngạc.

Đế Phạm Thiên vừa ngẩng đầu lên nhìn, khói đặc đang cuộn cuộn mà nổi lên, ngọn lửa đó nổi lên từ phương bắc, dường như thiêu đốt cả bầu trời.

Đó là, đó là hướng của Đế đô.

Đế đô, là đế đô của hắn.

Binh mã chạy vội, nhìn thấy cảnh này cơ hồ hỗn loạn, điên cuồng hướng Đế đô mà chạy đến.

Cũng không biết rằng, ở thảo nguyên hoang vu phía trước đang có người chờ bọn họ.

Mà ở phía sau bọn họ, Vân Thí Thiên cũng đã thấy một bầu trời phủ đầy khói đen, lập tức, không nói tiếng nào dư thừa, nâng mũi kiếm trong tay, nói: “Truy.”

Binh lính của Vọng Thiên Nhai anh dũng, mỗi người đều không quản sống chết mà đánh tới phía trước.

Gió lạnh hiu quanh, thế nhưng ở một phương kia lại nóng vô cùng.

106. Chương 106

Edit: Nhím Beta: Sakura Phong bắt chợt khởi, gió lạnh kinh người.

Mà ở trong gió lạnh, hào quang phát ra rạng rỡ làm lu mờ cả ánh sáng phía chân trời.

Bầu trời trong xanh không có một gợn mây nào, thoát nhìn thật giống như một tấm lụa mềm mại.

Làm cho người ta cảm thấy bây giờ không phải đang là mùa đông mà là đầu mùa xuân, thực làm cho lòng người thoải mái đến hoàn toàn quên mất nơi đây vốn là một thảo nguyên hoang vu, sát khí tràn ngập, gió tanh mùi máu.

Chân trời phía xa là một màu đỏ rực, quỷ dị.

Vạn ngựa chạy chồm, ánh sáng ngọc chiếu xuống khắp thiên hạ, màu đen của sừng mã giống như màu đen của thủy ngân, diên cuồng gào thét mà đến.

Đế Phạm Thiên suất lĩnh đại quân, diên cuồng chạy về kinh đô của hắn.

Gió thổi càng mạnh, thiên địa tiêu điều.

“Vù vù...” ngay tại trong gió mạnh, khi Đế Phạm Thiên đã chạy gần đến cuối hoang nguyên (thảo nguyên hoang vu), bỗng nhiên từ bốn phương tám hướng nổi lên từng làn khói xanh.

Khói xanh rất ít, thẳng hướng lên trời.

Khói xanh tạo thành một bức tường, giống như nửa của vòng tròn, đem cả một phương hoang nguyên ôm ở bên trong.

Mà nương theo làn khói xanh đang bay lên, đội quân do thám tiên phong của Đế Phạm Thiên cũng phi nhanh mà về, chuẩn bị ngăn cản không cho đại quân của Đế Phạm Thiên tiến lên.

Trong nháy mắt, lại bị làn khói xanh kia làm ờ mắt.

Đám đại bàng ở trên bầu trời rất nhanh kêu to lên một tiếng, rồi hướng phía mặt đất mà rơi xuống.

“Có chuyện gì?” Phía sau là Đế Phạm Thiên đang suất lĩnh quân đoàn, nhìn thấy cảnh này nhất thời biến sắc, quát to.

“Không rõ, hình như là có làn khói xanh kì quái.” Lập tức có binh lính hồi bẩm.

Nói nhảm, ai chả biết có khói xanh kì quái, Á Vô Quân mi lạnh mà trầm xuống.

“Mau báo tin, phía trước... Di...”

Nói còn chưa nói hết, Á Vô Quân đột nhiên “di” nhẹ một tiếng, chớp mũi rất nhanh ngửi vài cái.

Mặc dù bọn họ đã gần đến phía cuối của hoang nguyên, cũng còn cách đám phi bàng một khoảng, nhưng là gió qua thiên hạ, mùi rất nhanh đã truyền đến, đập vào mũi.

“Là lang khói (chắc là khói có mùi của chó sói dùng để dọa đại bàng) Không đợi Á Vô Quân nói hết, Đế Phạm Thiên bên cạnh hắn sắc mặt trầm tĩnh, trầm giọng nói.

Lang khói, đối với người cùng các ma thú khác không có tác dụng gì.

Nhưng là lại làm cho đại bàng bị lạc đường cùng mê hoặc. Không quản con đại bàng đó là bao nhiêu cấp, gặp phải lang khói đều rơi vào cùng một tình trạng như vậy.

“Đáng chết, phía trước có mai phục.” Á Vô Quân sắc mặt trầm như băng, nói.

Lang khói ngày càng tỏa rộng ra, mà bọn họ lần này mang theo chỉ có phi bàng, mà phi bàng gặp phải lang khói đã sớm toàn bộ đều rơi xuống đất.

Mai phục ở đâu? Có bao nhiêu người? Là ai mai phục bọn họ?

Bọn họ ngay cả một điểm cũng không biết.

“Đi.” Đế Phạm Thiên sắc mặt trầm như băng, dừng cũng không dừng, điên cuồng mà đi về hướng mà hắc đã định trước.

Phía trước dù cho là có núi đao biển lửa hắc cũng nhất định phải vượt qua, càng đừng nói là mai phục.

Huống hồ, hắc hiện tại có trăm vạn đại quân, muốn mai phục được hắc cũng không phải dễ.

Lập tức, Đế Phạm Thiên dẫn trăm vạn binh mã, mặc dù trong lòng là lo lắng cùng cảnh giác, nhưng vẫn như trước mà tiến lên.

Gió qua thiên hạ, gào thét kinh người.

“Ngao ô...”

“Rống...”

Ngay lúc này, đột nhiên có thanh âm chạy rất mạnh, điên cuồng theo hướng đại quân của Đế Phạm Thiên mà đến, tứ phương hoang nguyên đột nhiên có những tiếng hổ gầm, vượn hót, dã thú rít gào.

Ngay sau đó là lấy một loại tư thái coi trời bằng vung, gào thét thấu cửu thiên, bao phủ cả hoang nguyên.

Đế Phạm Thiên đang phóng ngựa chạy gấp, nghe thấy những tiếng này, đột nhiên tay kéo lại cương ngựa, mãnh liệt ngừng đầu.

“Các chủ, ma thú, là tiếng gầm rú của ma thú.” Bên cạnh, Á Vô Quân sắc mặt khó coi rất nhanh hô lên.

“Ngao ô...” Gió qua hoang nguyên, thanh âm ma thú từ xa truyền đến.

Khí tức gào thét mà đến, khí thế sắc bén, cực kì kinh người.

Ngẩng đầu, phía xa xa của hoang nguyên, bụi đất đầy trời.

Bụi mù điên cuồng mà tung bay, che thiên tế nhật, trong tức khắc cơ hồ là bao phủ cả bầu trời.

Ma thú, rất nhiều ma thú đang đến đây.

Đế Phạm Thiên hai mi nhíu chặt, năm đầu ngón tay nắm chặt cương ngựa trong tay.

“Quân... Lạc... Vũ...” Đế Phạm Thiên trong lúc nhất thời run lên, cơ hồ muốn ăn Lạc Vũ.

Bên cạnh, Á Vô Quân vừa nghe, không khỏi hung hăng cắn chặt răng.

Ma thú luôn luôn không tập kết, luôn là đơn độc mà đấu.

Nhưng là, Quân Lạc Vũ nếu có thể khiến cho Tiểu Ngân suất lĩnh ma thú quân đoàn đi cứu viên Ngũ Châu thành.

Thì bây giờ, tại chỗ này lại có ma thú đàn mai phục, đợi ở đây để công kích bọn họ.

Chuyện này cũng không có gì là không thể tưởng tượng được.

Bây giờ, cho dù có bất cứ chuyện gì vốn là không có khả năng nhưng lại phát sinh trên người Quân Lạc Vũ, hắc cũng là không cảm thấy kì quái nữa rồi.

“Các chủ, mau đi, không thể để ma thú binh đoàn đuổi theo đến đây, Người mau mang một đội quân đi trước, ta ở đây ứng phó với bọn chúng.”

Vừa nghĩ xong, Á Vô Quân lập tức trầm giọng, nói nhanh.

Ma thú lợi hại, dù bọn họ có trăm vạn đại quân, nghênh địch chỉ sợ cũng rất gian nan.

Hơn nữa, kinh đô luân hãm, bọn họ lúc này không thể bị ma thú đoàn vây hãm ở đây, nhất định phải nhanh chạy về kinh đô.

Đế Phạm Thiên làm sao không biết cái gì là nặng nhẹ.

Lập tức khí tức trầm xuống, quát to: “Đội cánh phải đi tiên phong, lưu lại một ít binh mã nhanh chóng bao vây, đem ma thú quân đoàn đi theo hướng của Vân Thí Thiên.”

Lời nói vừa xong, Đế Phạm Thiên vung roi đánh lên sừng mã của Á Vô Quân: “Đi, nơi này không cần người tử thủ, theo ta quay về kinh.”

Lời vừa nói xong, người đã phóng đi xa.

Á Vô Quân thấy vậy, cũng không hiện ra nhiều biểu tình, điên cuồng phóng ngựa mà đuổi theo.

Ở tại tứ phương, ma thú gào thét, thể tới hung hăng

Đế Phạm Thiên áp súc đội ngũ, đem cánh quân phía bên phải trở thành quân tiên phong, cả trăm vạn đại quân đều đi theo một hướng, hướng phía cửa thành mà chạy như điên.

Phong khói cuộn cuộn, bụi đất bay lên.

Mà tiểu đội ở lại phía sau để đối phó với ma thú, tại nơi gió lạnh thổi qua đang chuẩn bị đưa ma thú đàn hướng về phía Vân Thí Thiên đang đuổi giết phía sau mà đi tới.

Phong thanh gầm nhẹ, bụi đất đầy trời.

“Quân vương, phía trước có ma thú đàn.” Đi theo phía sau, Vân Thí Thiên một đường đuổi giết Đế Phạm Thiên cũng đã tiến nhập hoang nguyên.

Nhìn phía trước là đầy trời bụi đất, xung quanh lại phát ra tiếng ma thú kêu không ngừng, Yến Phi lúc này vừa lo lắng lại vừa vui mừng, hướng phía Vân Thí Thiên nói.

Đây chắc chắn là ma thú quân đoàn của Lạc Vũ.

Vân Thí Thiên đem hết thấy lưu lại trong mắt, mi gian lạnh lùng không có chút biểu hiện nào dư thừa, chỉ có tay là vung lên.

Lên, toàn quân tiến lên.

Nếu đúng là ma thú đàn của Lạc Vũ, Đế Phạm Thiên sợ, hấn không sợ.

Lạc Vũ sao lại có thể làm tổn thương hấn.

Mau chóng đuổi theo, Vân Thí Thiên đuổi theo không bỏ.

Bụi mù cuộn cuộn, gào thét mà đến.

Mà đội quân Đế Phạm Thiên lưu lại để chặn ma thú đàn, mắt thấy hai phương ma thú thể tới hung hăng, ngay cả động cũng không dám động để đưa ma thú đàn đi theo hướng Vân Thí Thiên đang đến.

Đại bàng như nghe được cái gì, vốn là hai phương ma thú đàn thể tới hung hăng lúc này lại mạnh mẽ xoay người lại, đi.

Đi? Đi?

Cơ hồ vốn là đã xác định đem tính mạng của mình ra để ứng phó, mồ hôi lạnh đã ướt đầm sau lưng, giờ phút này lại là vạn phần kinh ngạc.

Nhìn đám ma thú đàn xoay người bước đi, không phải là đi về phía đội ngũ của Vân Thí Thiên, cũng không phải đi tấn công bọn họ.

Mà là đến từ nơi nào thì quay về nơi ấy, đám người ở đây kinh ngạc vạn phần, không hiểu.

Đây là ý gì? Chúng nó khinh thường công kích bọn họ sao?

Mà ngay lúc đội quân lưu lại chặn ma thú đàn của Đế Phạm Thiên còn đang kinh ngạc, đội ngũ của Vân Thí Thiên đã đuổi tới rồi.

Lập tức, không nói nhiều lời, Vân Thí Thiên cũng không hiểu ý của ma thú đàn, nhưng vẫn trực tiếp vung tay lên, binh mã hách hách, sát phạt mà đến.

“Ma thú đi, đây là...?” Trong lúc giết chóc, Yến Phi vẫn là vạn phần kinh ngạc.

Lạc Vũ phái ma thú đàn đến để đùa sao? Như thế nào lại không làm gì cả, khi tới thì khí thế hung hăng, mà bây giờ lại thành tiêu sái mà rời đi, đây là...?

Mà Vân Thí Thiên cũng là lần đầu tiên có điểm kinh ngạc, cau mày nhìn hai phương ma thú đại quân từ biến mất, nhướng mày.

Có ý tứ gì?

Trời xanh mây trắng, gió lạnh sắc bén.

Ma thú quân đoàn gào thét mà đến, cũng lại gào thét mà đi, tại nơi xa xa lộ ra chân diện mục (chân tướng).

Một đám kéo những cây đại thụ, cây tùng, mà bên cạnh đó lại là Đông Thiên binh mã thế trận kinh người, cười hì hì bắt đầu tập kết.

Lấy ít địch nhiều, đem thêm hai tiếng hổ gầm lang rống, bọn họ rất am hiểu.

Hắc hắc, ma thú thì không có, nhưng mà hai ba trăm tiểu binh thì bọn họ có.

“Truyền tin, nhiệm vụ đã hoàn thành, quân địch hướng theo phía cửa thành mà đi.”

“Rõ.”

Khói xanh bay lên, thẳng hướng trời cao, ở tại hoang nguyên chính là nhìn rõ thanh thanh sở sở.

“Đế Phạm Thiên đang chạy tới hướng này.” Xa xa, Lạc Vũ hô vang một đạo chỉ: “Truyền lời bảo Tiểu Hồng cùng Hoàng Vũ bọn họ chuẩn bị.”

“Rõ.”

Gió thổi mạnh lên, tại trên hoang nguyên sát khí di động.

Điên cuồng mà chạy, chính xác là điên cuồng mà chạy, vì ở phía sau còn có ma thú đàn đuổi theo, trăm vạn đại quân của Đế Phạm Thiên lúc này tốc độ tăng vọt, hướng phía cửa thành điên cuồng mà chạy.

Bảy quốc liên quân chín mươi vạn binh mã, trong khoảnh khắc toàn diện suy bại.

Ma thú đàn của Lạc Vũ có bao nhiêu lợi hại, không cần phải nói.

Lúc này, chỉ sợ là dừng lại sẽ chạy không thoát khỏi ma thú đàn, bọn họ cơ hồ là sử xuất toàn bộ lực lượng, điên cuồng hướng phía trước mà lao đến, bọn họ chính là không muốn ma thú đàn đuổi theo kịp mình. Nhất thời, chỉ nghe thấy tiếng gót sắt của ngựa ầm ầm.

Âm thanh gót sắt giống như tiếng sấm rền ở phía chân trời hung hăng đánh vào hoang nguyên, tiếng vang lúc xa lúc gần.

Cả một phương không nghe thấy âm thanh nào khác, chỉ có từng trận tiếng gót sắt của tuấn mã nện xuống nền đất ầm ầm.

Đế Phạm Thiên cơ hồ là muốn bắt kẻ đại giới mà quay trở về.

Cửa thành, cũng không có vách núi đá gì, chỉ đơn giản là một nơi địa hình hơi có chút hiểm trở, ven đường là những hòn đá ngổn ngang, không thuận lợi để chạy mà thôi.

Cũng không phải là nơi địa hình quá hiểm ác.

Trời đất lạnh như băng, trên mặt đá phủ một tầng hơi nước mỏng.

Tuyết trắng đã rơi lâu ngày, mà hôm nay trời bỗng có nắng, làm cho tuyết trắng nhất thời tan ra thành nước.

Thấm thấu trên mặt cỏ hoang vu.

Từng đám nước tụ lại trên mặt đất, không phải quá sâu, cũng không quá nông.

Tuyết trên những hòn đá ngang dọc trên mặt đường tan ra, ngưng tụ thành từng vũng nước nhỏ, tại nơi vó ngựa đạp qua, bọt nước tung lên.

Ven đường đá vụn vô số, phô bày ra ở trên mặt đường, tại cái nơi lạnh như băng này lại càng làm cho cảnh vật trở nên thanh lãnh.

Đế Phạm Thiên suất lĩnh đại đội binh mã, tại nơi này điên cuồng mà phi qua, xé đứt gió, chém đôi nước, nghiền nát cả những hòn đá ven đường.

Tốc độ của Đế Phạm Thiên rất nhanh.

Không biết là sốt ruột do muốn cứu kinh đô, hay là sợ bị ma thú đàn đuổi kịp rồi cắn chết, tốc độ của mọi người cơ hồ cũng là tăng lên đến cực hạn.

Phi nhanh mà qua, trăm vạn đại quân, với tốc độ này quả thực là làm cho người ta mở rộng tầm mắt.

Quân tiên phong, chủ soái cũng đám kỵ binh có được sừng mã bay vọt mà qua, điên cuồng hướng về phía trước.

Phía sau, là bộ binh cũng binh mã, không quản là mình chỉ có hai cái đùi, phi nhanh mà theo, điên cuồng đuổi đến.

“Mau, mau, đuổi theo...”

“Mau, mau tăng tốc lên, đừng dời khỏi đội hình...”

Ven đường, liên tiếp vang lên những tiếng thúc giục.

Gió lạnh sắc bén thổi qua, trăm vạn đại quân của Đế Phạm Thiên, quân tiên phong, chủ soái cùng đội quân ở phía sau xuất hiện một khoảng cách, dù sao thì con người cũng chỉ có hai cái đùi, không thể nào so với sừng mã được.

Phong thanh vù vù, Đế Phạm Thiên cười trên sừng mã, liều mạng mà phóng về phía trước.

“Quân tiên phong gia tốc, chủ soái lượng sức...” Phía trước, Đế Phạm Thiên điên cuồng mà phóng nhanh, bất quá cũng vẫn chưa đến mức tẩu hỏa nhập ma.

Đội quân đi bộ một khi tăng thêm tốc độ, tuyệt đối sẽ bị mất sức, đó không phải là điều hắn muốn.

Hắn phải mang quân về để cứu kinh đô.

Không phải là mang một đám quân vô dụng trở về.

Không phải là nhanh chóng trở về để mà chịu chết.

Lập tức ra lệnh phân phó toàn quân.

“Bịch...” Mà ngay lúc lời của Đế Phạm Thiên còn chưa đến được tai của chúng tướng sĩ, tại những hòn đá hai bên đường bọn hắn đi qua nhất tề xuất hiện vô số binh mã mặc giáp đen.

Trang phục chỉnh tề, uy binh kinh người.

Chớp nhoáng xuất hiện từ sau tảng đá khiến cho người ta cơ hồ là không biết bọn họ rốt cuộc là từ đâu mà đến.

Đội quân tiên phong cùng chủ soái đã đi qua trước, lúc này chỉ còn có đội binh mã của Đế Phạm Thiên ở đây, sau một lúc ngắn người, lập tức hết lớn.

Song, ngay lúc tiếng hét của bọn họ còn chưa ra đến miệng.

Ở những tảng đá hai bên đường, ở trên sườn núi cao đột nhiên xuất hiện một đám Đông Thiên binh mã áo giáp đen xì, trong tay mang theo thiết cung ngấm hướng binh mã của Phạm Thiên các ở dưới mặt đất mà giương.

Nhất thời, đám binh mã của Đế Phạm Thiên hoàn toàn không kịp phản ứng lại.

Hoàng Vũ cầm đầu, lạnh lùng vung lên cờ xí màu đỏ trong tay.

“Bá...” Không có một tiếng ra lệnh nào, không có bất cứ một hiệu lệnh nào.

Nhưng là, trong khoảnh khắc, chỉ thấy tất cả Đông Thiên binh mã mai phục tại đó, giương lên thiết cung, bắn, đầu mũi tên sắc bén hướng phía những hòn đá hai bên đường mà bắn tới.

Vạn tiễn tề phát (vạn mũi tên cùng bắn một lúc), nhanh như lưu tinh truy nguyệt, lợi hại kinh người.

“Kết trận, kết trận...” Tướng chỉ huy binh mã của Phạm Thiên các hét lớn.

Thế nhưng, tên của Đông Thiên binh mã cũng không phải hướng binh mã của Phạm Thiên các mà bắn tới, binh mã có kết trận mau nữa cũng có tác dụng gì.

“Ầm...” trong khoảnh khắc, chỉ thấy vạn tiễn nhất tề bắn trúng đám đá vụn ở trên mặt đường, tên phủ kín những hòn đá ở trên mặt đất, mặt đất nhất thời phát ra một tiếng vang lớn.

“Ầm...” Ngay sau đó, trên mặt đất, ngân hồng quang chợt lóe. (ánh sáng màu hồng bạc)

Thật giống như là trong nháy mắt có một con rắn màu trắng bạc chỉ hướng cho những mũi tên kia, trong thời gian ngắn, vạn tiễn qui tập.

“Ầm...”

Tiếng vang liên tiếp truyền ra, trên mặt đất nơi hoang nguyên xuất hiện một cái ngân hồng đồ án thật lớn, mà nương theo vị trí đồ án được hình thành, một tiếng vang lớn kinh thiên động địa phát ra.

Thạch tiết văng tung tóe (thiennhatnu: ta nghĩ nó là đá vụn rất nhỏ) từ dưới lòng đất xuyên thấu mà ra.

Thạch tiết giống như mỡ chui ra từ dưới lòng đất, phô thiên cái địa, lấy một loại tốc độ vạn phần sắc bén mà phun ra từ dưới lòng đất.

Đá vụn thiện mạch, bạc như lợi kiếm, nhanh như hàn đao.

Thạch tiết vừa phun ra, giống như hàng vạn lưỡi đao kinh thiên mà đến, sát khí đằng đằng.

“A...”

“Cứu mạng a...”

Chủ soái kết trận, vốn là để phòng ngự thế trận ở phía trên đỉnh đầu.

Nào ngờ, công kích thực sự lại từ phía dưới mà đến.

Trong khoảnh khắc, một đám binh mã thật giống như thịt cá dưới hàng nghìn hàng vạn lưỡi đao, mặc người chém giết.

Tiếng thét chói tai mà thê lương phát ra, kinh phá cả một phương trời.

Bản lĩnh căn bản của Tiểu Hồng chính là khống chế hòn đá.

Lấy hòn đá để công kích, một chiêu này, ngay cả Lạc Vũ cũng phải cam bái hạ phong chứ đừng nói đến đám binh mã nho nhỏ này.

Dùng lực lượng phá nát lòng đất, lại dùng lực lượng phân bố trên từng mũi tên, điều khiển hàng nghìn hàng vạn mũi tên rơi cùng một chỗ, quả thật dễ như trở bàn tay.

Binh mã của Đế Phạm Thiên, đại loạn.

“Xảy ra chuyện gì?” Đế Phạm Thiên đang điên cuồng mà chạy ở phía trước nghe thấy từng trận tiếng vang thì mãnh liệt quay đầu lại.

Từ xa nhìn lại, không thấy binh mã xảy ra chuyện gì.

Chỉ có thể thấy trên mặt đất xuất hiện những bọt nước, hình thành hơi nước mỏng mà bay lên trên.

Hơi nước đem toàn bộ binh mã của hắn vây ở bên trong, mờ mờ lung lung, chỉ thấy cảnh thực đẹp mắt mà không rõ bên trong đang xảy ra chuyện gì.

“Có mai phục, binh lính gặp phải mai phục.” Đại tướng bên cạnh lập tức hồi báo.

Đế Phạm Thiên nghe vậy thì nhần mày thật sâu.

Trầm mặc trong nháy mắt, rồi tàn nhần vẩy cổ tay, nói: “truyền lệnh đến chủ soái phía dưới, tự mình đối địch, quân tiên phong, đi theo ta.”

Dứt lời, vỗ ngựa, tiếp tục hướng phía trước mà chạy như điên.

Mai phục, chính là vì không dám đối đầu trực diện, chính là muốn ngăn chặn hẳn.

Phía trước, kinh đô chỉ còn cách có nửa ngày, lúc này, tuyệt đối không thể để xuất hiện bất kì việc gì làm lộ lộ trình của hẳn.

Đế Phạm Thiên tóc đen đầy đầu, tại trong gió lạnh cơ hồ là dựng thành một đường thẳng tắp.

Gió lạnh lãnh liệt, hàng nghìn hàng vạn mũi tên hạ xuống, binh mã của Đế Phạm Thiên đại loạn.

Lập tức, quân đội của Đế Phạm Thiên trước sau bất đồng, quân tiên phong ở phía trước lao nhanh mà đi, mà binh mã còn lại ở phía sau thì bị cầm chân tại nơi này, không thể tiến lên được.

Hoàng Vũ nhìn tình huống đó, cờ xí màu xanh biếc trong tay vung lên.

Lập tức, binh mã của Đông Thiên đang mai phục hai bên đường rất nhanh lùi lại, ẩn vào phía sau những tảng đá hai bên đường.

Binh mã của Đế Phạm Thiên trước sau chia lìa.

Gió bắt chợt khởi, vừa lạnh lại vừa mạnh.

“Vương, nghe thanh âm này, rất lạ.” Ở phía bên ngoài hoang nguyên, Đông Thiên vương sau khi hỏa thiêu kinh đô Phạm Thiên các đang dẫn binh mã tới tề tụ cùng Lạc Vũ.

Nghe thấy như thế hẳn cũng thấy được binh mã là đang chạy như điên, cùng với tiếng bước chân còn nghe thấy tiếng ngựa hí xé gió, Đông Thiên vương vuốt cằm.

“Các huynh đệ, đi, đi xem náo nhiệt.” Khẽ nhú mày, Đông Thiên vương cười tà hướng phía đã hẹn trước để hội họp với Lạc Vũ mà đi.

Mà lúc này, binh mã của Vân Thí Thiên cũng đang theo sát phía sau để tiêu diệt Đế Phạm Thiên nhưng cũng không cùng Đế Phạm Thiên đi chung một hướng.

Bọn họ đi là đi trên đường lớn, hướng phía trước của Đế Phạm Thiên mà đi, ý muốn đón đầu.

Phong khói cuộn cuộn, tứ phương sát khí tụ tập.

“Ồ...”

Ngay lúc đang phi nhanh mà đi, đội quân do Đế Phạm Thiên suất lĩnh đang phi nhanh hướng đế đô mà trở về đột nhiên ngựa hí xé gió, hỗn loạn, tiếng hí là tuyệt đối hoảng sợ cùng thảm thiết.

“Xảy ra chuyện gì?” Đế Phạm Thiên nghe tiếng không khỏi biến sắc, rống to.

Mà trong nháy mắt khi hẳn hét lớn, không cần tướng sĩ hồi bẩm, hẳn cũng đã rõ là xảy ra chuyện gì.

Một mảnh hỗn loạn, đội ngũ vốn là vẫn đang chỉnh tề lúc này rất nhanh lại xuất hiện ba động.

Tiếng kêu thảm thiết của người cùng sừng mã từ phía xa truyền đến.

Quân tiên phong của Đế Phạm Thiên đang phi nhanh mà tới thì bỗng nhiên cả người lún xuống, hung hăng ngã văng ra ngoài, hoàn toàn không đứng dậy nổi.

Ngay lập tức, một nửa quân tiên phong của Đế Phạm Thiên cơ hồ là toàn bộ ngã văng khỏi ngựa.

Người hét ngựa hí, một mảnh hỗn loạn.

Mai phục? Địch tập kích? Trong nháy mắt, trong đầu Đế Phạm Thiên xoay chuyển vô số ý nghĩ, nhưng vẫn là chính mình đến xem tận mắt chuyện gì xảy ra.

“Ao đầm, là ao đầm?” Đế Phạm Thiên rùng mình.

“Dừng lại, ao đầm, phía trước là ao đầm, toàn quân dừng lại.” Sau khi rùng mình, Đế Phạm Thiên cũng không dừng được sừng mã, trực tiếp vọt vào trong ao đầm.

Đế Phạm Thiên thấy cảnh này thì phi thân nhảy dựng lên, chân điểm nhẹ mấy người đang ở dưới ao đầm, rơi xuống phía xa đồng thời hét to.

Ao đầm, nơi này làm thế nào lại có ao đầm?

Quân tiên phong của Đế Phạm Thiên ở phía sau không kịp tự hỏi, vội vàng nghe lệnh không chế binh mã tách ra hai bên, hoặc lui về phía sau, hoặc dừng lại.

Nhưng là, binh lính có thể nghe theo lệnh của Đế Phạm Thiên mà dừng lại sao?

Đám binh mã ở phía sau không kịp nghe thấy mệnh lệnh của Đế Phạm Thiên vì thế không kịp dừng lại, một người tiếp một người phi lên phía trước, tre già măng mọc, rậm rạp.

Phía trước thì muốn dừng lại, phía sau lại muốn tiến lên.

Đại quân của Đế Phạm Thiên trong nháy mắt, đại loạn.

Tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên.

Dưới bầu trời nắng tạo thành một bản nhạc hài hòa.

Rõ ràng là hoang nguyên không lớn, mà ở phía bên này của cửa thành rõ ràng là chưa từng có ao đầm mà.

Thực ra nơi này vốn không có ao đầm gì cả, chỉ là tuyết tan ra thành nước, tụ lại thành từng vũng nhỏ, lại có Tiểu Hồng ở dưới mặt đất đào đào, vì thế ao đầm mới hình thành.

Phi thân ra xa, Đế Phạm Thiên rơi xuống bên ngoài ao đầm.

Quay đầu, chỉ nhìn thấy xung quanh toàn bộ đều là ao đầm trong suốt.

Ngổn ngang khắp nơi đều là binh lính của hắn, nước bùn tuy không sâu, chỉ đến cổ người, vốn là không thể hình thành chút nào uy hiếp.

Nhưng là bọn hắn dùng tốc độ như thế mà đi lại đây, phía trước tổn hại, phía sau gặp nạn.

Này quả thực là tự mình hại mình.

Trong lúc nhất thời, Đế Phạm Thiên sắc mặt xanh mét, không thể nói được tiếng nào.

“Toàn quân, mau... mau...”

Ngay trong lúc hỗn loạn, liên tiếp những tiếng chinh quân cùng tiếng kêu thảm thiết phát ra, làm cho nơi này càng thêm hỗn loạn không chịu nổi.

Nơi này có mai phục, bọn họ không thể hỗn loạn, một khi hỗn loạn, quân địch sẽ cho bọn họ một kích trí mạng.

Đám đại tướng đi theo Đế Phạm Thiên cũng không phải là những kẻ ngu xuẩn, sau khi biết được toàn quân hỗn loạn, lập tức chỉnh lại đội ngũ.

Song, hôm nay không phải việc gì cũng đều theo ý bọn hắn.

Ngay lúc bọn hắn còn đang hỗn loạn, tại trong gió lạnh gào thét mà thổi, một đạo thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng cất lên.

“Đế Phạm Thiên, ngươi cũng có ngày hôm nay.” Thanh âm rất ít, trong trẻo mà lạnh lùng vô song.

Một tiếng hạ xuống, một thân ảnh chậm rãi phóng ngựa mà tới xuất hiện ở phía trên sườn núi phía trước Đế Phạm Thiên. Một thân trường bào màu tím lãnh đạm bó sát lấy người, một đầu tóc đen tung bay trong gió lạnh.

Tiếng nói lạnh như băng, hỗn loạn mà tràn đầy thống hận, không phải là Lạc Vũ thì ai.

Mà cùng lúc Lạc Vũ xuất hiện, trên sườn núi bên cạnh nàng xuất hiện vô số binh mã của Đông Thiên, áo giáp đen xì.

Binh uy hách hách, bừa hăn vô song.

Phía dưới, binh lính của Đế Phạm Thiên vốn là đang hỗn loạn, nhìn thấy một màn này lại càng hỗn loạn không ngừng.

Đứng ở phía dưới, Đế Phạm Thiên nghe tiếng chậm rãi quay đầu, ngẩng đầu nhìn Lạc Vũ ở trên sườn núi cao vẻ mặt thống hận cùng lạnh lùng nhìn hấn.

Vốn là mắt đang đỏ rực cùng khí tức sắc bén, chậm rãi lắng xuống.

Tại nơi mặt đối mặt, Đế Phạm Thiên đột nhiên mỉm cười: “Biệt lai vô dạng.” (đã lâu không gặp)

Thanh âm ấm áp, cơ hồ là giống như bạn bè lâu ngày gặp lại, cùng nhau hàn huyên.

Lạc Vũ nghe lời nhất thời cười lạnh: “Ngươi quả nhiên đã có bệnh rồi.”

“Ha ha, thật sao?” Đế Phạm Thiên nghe vậy thì cười khê một tiếng, sóng mắt lưu chuyển nhìn Lạc Vũ: “Tại trên địa bàn của ta, cái gì cũng không nói trước được.”

Lạc Vũ giương mi lên, bao quát Đế Phạm Thiên, không nói gì.

Một thanh âm cực kì tức sát (dày đặc sát khí) từ phía sau lưng Đế Phạm Thiên vang lên: “Chúng ta hiện tại cùng thử xem.”

Lãnh khốc vô tình, mang theo tuyệt đối là sát phạt.

Một tiếng hạ xuống, cách đó không xa, binh mã hách hách mà chạy tới.

Cầm đầu là một người tóc bạc phi lên, khí tức không giận tự uy, này vốn chỉ có thể là Vân Thí Thiên.

Binh mã tung hoành, Vân Thí Thiên rất nhanh chặn lại đường lui của Đế Phạm Thiên.

Ánh mắt lạnh như băng đảo qua tình huống trước mặt, Vân Thí Thiên mắt lạnh nhìn Đế Phạm Thiên.

Sau đó nâng nhẹ mắt, chậm rãi ngẩng cao đầu nhìn sườn núi trên cao.

Sắc mặt vẫn như trước, chỉ là đầy mặt phong trần.

Mặc dù là một thân trang phục nam nhi cũng không che giấu được phong thái nữ nhi, trên mặt Lạc Vũ là tràn đầy phần nở.

Lạc Vũ không nghĩ đến Vân Thí Thiên nhanh như vậy đã đến được nơi này, không khỏi tầm mắt hơi đổi, đảo mắt nhìn Vân Thí Thiên.

Hai đôi mắt đều ngóng nhìn, mặt đối mặt.

Tuy chỉ liếc mắt một cái, nhưng ẩn chứa hàng nghìn hàng vạn ý nghĩa.

Tầm mắt tương giao, liếc mắt một cái liền đem hết đúng sai sáng tỏ, hai người nhất tề đảo mắt nhìn về hướng Đế Phạm Thiên, hiện tại lúc này không có gì quan trọng hơn Đế Phạm Thiên.

Mà Đế Phạm Thiên từ sau khi Vân Thí Thiên xuất hiện liền cau mày, lúc này đối mặt với hai đạo ánh mắt tức sát, mi nhíu thật sâu.

Phong vân di chuyển, ào ào như vũ bão.

“Ha ha, thật náo nhiệt, xem ra ta tới rất đúng lúc.” Ngay lúc này, phía sau Lạc Vũ vó ngựa tung hoành, một đạo thanh âm tà mị vang lên.

Một con ngựa đứng ở trên cao, Đông Thiên Vương chậm rãi tiêu sái mà đi lên, sóng vai đứng cùng Lạc Vũ.

Phong vân tế hội, tam vương đều tới.

107. Chương 107

Edit: Nhím Beta: Sakura

Trong tích tắc, rõ ràng bầu trời đang rất trong xanh lại xuất hiện luồng khí tức cực thấp.

Vân Thí Thiên cùng Đế Phạm Thiên ở phía dưới ánh mắt cực sâu, đem theo hàm ý không hiểu nhìn Đông Thiên vương.

Đông Thiên vương cảm giác được hai đạo ánh mắt mang hàm ý bất đồng đang nhìn về phía mình, cúi đầu, ánh mắt yếu tà đảo qua, chống lại ánh mắt của Đế Phạm Thiên cùng Vân Thí Thiên.

Phật Tiên Nhất Thủy, Hỏa Ma, Tam vương hô phong hoán vũ, ba ánh mắt nhìn nhau.

Ám triều mãnh liệt, khí tức run run

Lạc Vũ đảo qua nhìn Vân Thí Thiên rồi phục hồi lại tinh thần, không khỏi nhướng mày, hướng Đông Thiên vương nói: “Đến rồi.”

Đông Thiên vương ánh mắt nhẹ nâng, quét mắt liếc hai người phía dưới một cái, chậm rãi cười. Nhìn kỹ hai đạo ánh mắt bất đồng phía dưới.

Đông Thiên vương một tay duỗi ra, đặt trên vai Lạc Vũ, cười nhẹ, tà khí vạn phần đến bên tai Lạc Vũ nói: “Dem binh mã của ta đến cứu người tình hả, ta cũng phải nhận được đền đáp gì chứ?”

Lạc Vũ nghe Đông Thiên vương nói thì liếc mắt một cái, thấp giọng nói: “Chẳng nhẽ ta để cho người có công mà không có hưởng sao, đừng nghĩ là ta không biết, người đem Vương cung của Phạm Thiên Các vết sạch, một thứ cũng không để lại.”

Đông Thiên vương nghe vậy thì nhất thời cười ha ha, thần sắc là vạn phần sủng nịnh cùng không đứng đắn nói: “Đều là của Quân phu nhân nàng cho ta.”

Lạc Vũ đã sớm quen với Đông Thiên vương như vậy, trực tiếp mặc kệ lời nói của hắn, lập tức quay đầu trừng mắt nhìn Đế Phạm Thiên.

Mà trong mắt mọi người, nàng cùng Đông Thiên vương nói chuyện lại mang một ý nghĩa khác.

Thân mật như vậy, quen thuộc như vậy, sủng nịnh như vậy...

Lập tức, Vân Thí Thiên trầm mắt xuống, gió bão trong lòng ào ào mà đến.

Quân phu nhân, chính là cách để gọi chính cung Vương phi.

Tên nam nhân yêu mị đến tận cùng kia gọi Lạc Vũ của hắn là Quân phu nhân?

Mà cùng lúc, Đế Phạm Thiên trong vòng vây ánh mắt vừa chuyển, đột nhiên cười ra tiếng: “Khó trách binh mã lại mạnh mẽ như thế, nguyên lai là binh mã từ Hỏa Ma mà đến. Lạc Vũ a, Lạc Vũ, ta thật sự bội phục người, người cư nhiên có thể khiến ột trong Tứ đại Thiên vương của Hỏa Ma xuất binh tương trợ, xem ra là tình ý giữa các người là không tầm thường.”

Lạc Vũ sao lại không nghe ra ý tứ trong lời nói của Đế Phạm Thiên, sắc mặt lập tức trầm xuống.

Tuy nhiên, không đợi Lạc Vũ trả lời, Đông Thiên vương ở bên cạnh nàng đã cười tà gật đầu nói: “Người quả thật đáng để bội phục.”

Câu này, hẳn chính là đem chứng thực giao tình giữa hắn và Lạc Vũ. Mà ở phía dưới, Vân Thí Thiên mặt càng ngày càng đen lại, một cổ áp lực bắt đầu nổi lên trên hoang nguyên.

Phía sau, đám người Yến Phi hai mặt nhìn nhau.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Lạc Vũ.

Vân Thí Thiên sắc mặt khó coi, mà Đế Phạm Thiên cũng không tốt hơn gì. Chỉ có phong độ là vẫn thế, nho nhã khó tả.

Nghe Đông Thiên vương nói vậy, Đế Phạm Thiên ưu nhã cười: “Đúng vậy, quả thật rất đáng bội phục, bất quá, người mà bốn Các chủ ta bội phục nhất chính là Đông Thiên vương ngươi. Vì tình nhân của Quân phu nhân nhà mình mà xuất binh giúp hấn chống lại địch nhân. Thiên vương, cái này so với tác phong của Hỏa Ma các người hình như là không giống lắm.”

Lời này vừa nói ra, binh mã của Đông Thiên vương đang bao vây quân của Đế Phạm Thiên nhất thời hỗn loạn.

Đùa phải không, đem Đông Thiên vương của bọn họ ra làm trò đùa vui sao?

Lạc Vũ vừa nghe sắc mặt lập tức lạnh xuống, miệng định quát ra thành tiếng.

Mà nàng nhanh, Đông Thiên vương bên người nàng còn nhanh hơn. Một cánh tay duỗi ra đặt lên đầu vai Lạc Vũ, ngăn cản Lạc Vũ nói chuyện, tà mị dị thường nói: “Đó là phong độ quân tử.”

Một từ ‘phong độ quân tử’ vừa được Đông Thiên vương nói ra khỏi miệng, làm cho Lạc Vũ thiếu chút nữa thì sắc nước miếng mà chết.

Đông Thiên vương có phong độ quân tử sao?

Không có, đây là điều tuyệt đối không thể nghi ngờ.

Đông Thiên vương thấy Lạc Vũ mãnh liệt mà ho thành tiếng, không khỏi tươi cười đầy mặt vỗ vỗ lưng Lạc Vũ nói: “Ta thật sự là một người rất rộng lượng.”

“Biến.”

Lạc Vũ đẩy tay của Đông Thiên vương, hung hăng liếc hấn một cái: “Ngươi không nói lời nào cũng không ai bảo ngươi câm, mà ngươi nếu nói linh tinh, ta liền bảo Tiểu Ngân đem đám tiểu đệ của nó diệt Đông Thiên ngươi.”

Đông Thiên vương nghe Lạc Vũ nói thì bỏ tay xuống, nói: “Được rồi, được rồi.” Trên khuôn mặt vẫn là duy trì tươi cười cùng vụn phần sủng nịnh.

Tình cảnh này, trong mắt của đám binh mã Vọng Thiên Nhai, tuyệt đối chỉ có thể dùng bốn chữ để hình dung, là ‘liếc mắt đưa tình’.

Năm ngón tay của Vân Thí Thiên bao phủ trong áo bào gắt gao nắm chặt.

Mà Đế Phạm Thiên thì ngoài mặt mỉm cười nhưng trong lòng thì phát lạnh.

Lúc này có thể thông dong tự tại như thế, chỉ có một khả năng đó là bọn họ đã nắm chắc phần thắng trong tay.

Hỏa Ma, con bà nó, đám binh lính không rõ nguồn gốc kia cư nhiên là từ Hỏa Ma tới, cư nhiên chính là một trong Tứ Đại Thiên vương của Hỏa Ma. Hấn thực sự là đã coi thường Lạc Vũ, chỉ trong một thời gian ngắn mà đã có thể đem đến cho Vân Thí Thiên viện binh cường hấn như thế. Xem ra hấn hôm nay...

Lạc Vũ ngăn cản Đông Thiên vương nói tiếp, sắc mặt nghiêm lại, lạnh lùng nhìn Đế Phạm Thiên ở phía dưới, trầm giọng nói to: “Đế Phạm Thiên, ngươi ít nghĩ kế li gián đi cho ta. Ta hôm nay đến đây không phải vì giúp người khác mà để đòi lại công đạo cho chính mình. Ngươi khiến cho cha nương ta phạm phải sai lầm, tính kế với Vọng Thiên Nhai, làm cho ta mắc phải hiểu lầm lớn, không thể không đi khỏi Vọng Thiên Nhai. Hiểu lầm này không có cách nào nói rõ được, vì vậy để tự mọi người hiểu. Nhưng hôm nay ta nếu không cùng ngươi tính toán rõ ràng mọi ân oán sẽ khó mà tiêu được mối hận ở trong lòng ta.”

Thanh âm trong trẻo mà lạnh lùng tung bay trong gió, truyền đến tai của tất cả mọi người nơi đây. Mà trong thanh âm trong trẻo lạnh lùng là tràn ngập lửa hận cực kì thâm sâu.

Đám người Yến Phi nghe vậy tức thời nhú mi, nhìn về phía Lạc Vũ, thật là như vậy sao?

Mà Đế Phạm Thiên ở phía dưới, con ngươi vừa động, đang định mở miệng nói gì đó. Vân Thí Thiên ở phía sau đột nhiên quát to: “Không cần nói nhiều, chúng ta hôm nay ở đây sẽ tính toán toàn bộ ân oán, đến, toàn quân tiến lên...”

“Rõ.”

Nương theo một tiếng hiệu lệnh của Vân Thí Thiên, binh lính của Vọng Thiên Nhai vốn đang chặn lại đường lui của binh mã Phạm Thiên các lúc này nhất tề hướng binh mã của Phạm Thiên các mà tấn công, trống trận ầm ầm nổi lên.

Nói với hần nhiều như vậy, tuyệt đối không cấp cho Đế Phạm Thiên cơ hội chạy thoát.

Mà Lạc Vũ chặn ở phía trước của Đế Phạm Thiên, thấy tình thế này cũng vùng tay lên trầm giọng quát: “Tiến lên.”

Đại tướng quân đi theo Lạc Vũ ngẩng đầu nhìn Đông Thiên vương.

Đông Thiên Vương đứng sừng sững mà mỉm cười, nhẹ nhàng gạt đầu.

Lập tức, chỉ nghe thấy một tiếng hô to như sấm dậy, mười mấy vạn binh mã trong tay Lạc Vũ nhất tề hướng binh mã của Đế Phạm Thiên ở phía dưới mà đánh đến.

Sát khí vọt đến, tiếng kêu vang trời.

Một bên ra mệnh lệnh, Lạc Vũ nắm chặt ngân hồng ti tuyến trong tay, trong nháy mắt, thân hình chợt lóe mà ẩn vào trong đám người đang đánh đến hướng Đế Phạm Thiên.

Nàng muốn Đế Phạm Thiên hôm nay không chết không thôi.

Cùng khắc, Vân Thí Thiên cũng phóng ngựa mà đến, đã sắp đến gần phía sau lưng của Đế Phạm Thiên.

Phong vân di chuyển, mãnh mẽ không thôi.

Trên sườn núi, Đông Thiên vương đem toàn bộ tình cảnh này mà thu vào mắt, vuốt nhẹ cằm, hướng phía binh mã của Vân Thí Thiên mà cười. Mặc Hiên vẫn đi theo phía sau hần thấy vậy, lập tức không tiếng động xoay người rời đi. Mà ở phía sau, mấy chục vạn binh mã Đông Thiên vương đưa tới cũng yên lặng mà di chuyển.

Phong độ quân tử là cái gì, Đông Thiên vương hần không cần biết.

Hỗ trợ cho tình nhân của người mà hần nhìn trúng sao, điểm này sao có thể.

Hần cũng không phải là kẻ ngu.

Hoang nguyên gió lạnh, nhưng nhiệt huyết lại ngập trời.

Ngay lúc này, khi Lạc Vũ cùng Vân Thí Thiên đang vây công Đế Phạm Thiên, tại một nơi khác, Tiểu Ngân cùng Phong Vô Tâm tạo thành ma thú liên quân, hướng hai phía cửa thành đông nam mà đi đến.

Viện binh của Phong Vô Tâm đưa đến vốn là không có bao nhiêu. Đối với hai cửa thành vốn là không có nhiều trợ giúp. Nhưng là, viện binh hần đưa đến là liên quân cùng với Ma thú quân đoàn của Tiểu Ngân.

Đó là Ma thú quân đoàn đã ngoài thập cấp, khí thế ngút trời.

Đó là mãnh liệt mệnh mông sát khí, là đường hoàng kiêu ngạo khí chất, là khí tức không gì cản nổi, quả thực là trên đời không gì có thể sánh bằng.

Hai cửa thành đông nam của Vọng Thiên Nhai, nháy mắt như có thần trợ giúp. Nào có còn chật vật chống đỡ, liều mạng tử thủ. Cửa thành vừa mở, thập cấp, mười một cấp, mười hai cấp ma thú phi thân mà ra.

Chiến trường trong nháy mắt chuyển hướng, trở thành một phương giết chóc.

Cửa thành nam của Vọng Thiên Nhai có Thôn vân tỳ hưu phụ trách. Lúc này, Thôn vân tỳ hưu suất lĩnh rất nhiều siêu cấp ma thú, có cừu tất báo, có oán tất trả.

Ẩn tộc năm đó nhân lúc nó đang chuẩn bị lên cấp, không có khả năng phân tâm để đi đối phó với bọn hần, vì thế đã bị bọn hần bắt lại, nhốt ở vương cung của Ẩn tộc dưới lòng đất. Trở thành thú thủ hộ cho bọn chúng.

Bây giờ, oán hận này đã muốn báo rồi.

Chỉ thấy, mười bốn cấp Thôn vân tỳ hưu dẫn theo một đám đại ma thú, khí thế hung hăng mà sáp nhập phe cánh của Ân tộc.

Ân tộc lão đầu, mau đi ra nhận lấy cái chết.

Oán khí tận trời, sát khí bức người.

Đám người Ân tộc tộc trưởng mấy phút trước còn đang mơ thấy mộng đẹp, mấy phút sau đã bị khí thế hung hăng của đám ma thú do Thôn vân tỳ hưu dẫn đến dọa sợ đến tè cả ra quần.

Bảy quốc liên quân, chín mươi vạn binh mã toàn quân bị diệt, mà bọn họ bây giờ còn chưa có đến chín mươi vạn binh mã đâu.

Nhất thời, cái gì gọi là vút giáp mà chạy, trốn chui trốn lủi như chuột, chính là đây.

Binh mã của Ân tộc cùng Phùng thành quốc, bị Thôn vân tỳ hưu truy đuổi khắp nơi trốn chui trốn lủi, hận mình tại sao không mọc ra thêm hai cái đuôi.

Thôn vân tỳ hưu ở bên này đại khai sát giới, mà Tiểu Ngân ở bên cửa thành nam cũng là uy phong lẫm lẫm.

Không đáng để nhắc tới, chính xác là không đáng để nhắc tới.

Đối với binh mã bình thường của liên quân các nước mà nói, ma thú binh đoàn là tuyệt đối uy hiếp. Ma thú quân đoàn bọn chúng vừa tới gần chính là chạy trốn chết mà thôi.

Quả thực là vô vị, chẳng có chút kích thích nào.

Tiểu Ngân oai phong đứng trên tường thành, nhìn chiến trường phía dưới không mang một chút tính chất chiến đấu, hèn mọn mà miết miệng.

Trận thế này, căn bản là không phải đối thủ của Ma thú quân đoàn, vô dụng, vô dụng.

‘Đúng là vô dụng.’ Ngân bạch phi hổ vương ở một bên xen vào một câu.

Tiểu Ngân nghe khẩu khí của ngân bạch phi hổ vương, con người vừa động, tròn mắt xoay tròn, tiểu móng vuốt cực kì phong độ vuốt ve lông mao trên đầu.

Ma thú quân đoàn của ta không gì cản nổi, đương thời vô địch.

Chuyện này thật là tốt a, đợi Lạc Vũ quay trở về, ta nói cho nàng biết.

Hắc, hắc, chúng ta đi đánh khắp thiên hạ, đem cả Phật Tiên Nhất Thủy, không, cả Hỏa Ma, không, không, là cả Vong Xuyên đại lục, chúng ta đánh khắp Vong Xuyên đại lục.

Ai dám không đồng ý, ta đánh chết kẻ đó, nha, tiêu diệt, thống khoái mà tiêu diệt.

Đến lúc đó, ta là Vương, Lạc Vũ cũng là Vương.

Ha ha, chúng ta đều là Vương, ha ha

Tiểu Ngân đắc ý nghiêng răng ken két, đem cả đại lục dẫm nát dưới chân, tư vị này...

Oa oa, sáng khoái a...

‘Không được.’

Mà ngay lúc Tiểu Ngân đang cực kì đắc ý, Ngân bạch phi hổ vương đột nhiên trầm giọng nói.

‘Vì sao? Chẳng nhẽ còn có cái gì so với Ma thú quân đoàn của ta mạnh mẽ hơn sao? Tại sao lại không được?’

Ngân bạch phi hổ vương nhìn Tiểu Ngân, liếc mắt một cái, ánh mắt thâm trầm mà lão luyện.

‘Mỗi phương mỗi hướng đều có chủ nhân riêng của nó, đây là qui luật phân chia từ xa xưa của Vong Xuyên đại lục. Ma thú có địa giới của Ma thú, mà người có địa giới của người. Nếu không nắm đó cha người mạnh mẽ như vậy, chúng ta làm sao lại không thống nhất được Vong Xuyên đại lục.’

Nghe Ngân bạch phi hổ vương nói, Tiểu Ngân cau mày.

Nó rất muốn nói là vì lão cha nó vô dụng, nhưng mà từ này chính là không thể nói ra lời, lão cha nó có vẻ là còn mạnh hơn nó một chút, một chút. Tiểu Ngân lúc này phiết miệng, phân chia? Quần người nào trông nom việc phân chia này, chỉ cần Lạc Vũ muốn, nó sẽ giúp nàng đánh.

Ngân bạch phi hổ vương nghe Tiểu Ngân nói, quay đầu, trong mắt là lão luyện cùng tuyệt đối trầm ổn.

‘Người có biết lúc này đây ta đồng ý mang quân đi hỗ trợ mà không gặp phải bất kì trở ngại nào hay không? Chính là việc này căn bản chỉ là việc rất nhỏ, căn bản không đáng để quan tâm, bởi vậy cho nên không sao cả. Nếu là chúng ta có ý muốn thống nhất đại lục, vậy thì đám tông tộc ẩn mình tuyệt đối sẽ ra tay ngăn trở. Tại Vong Xuyên đại lục, Phật Tiên Nhất Thủy được coi là có quyền lực tối cao. Nhưng mà thực ra, quyền lực tối thượng duy trì bố cục của Vong Xuyên đại lục căn bản không phải là ở nơi này. Người còn nhỏ, có rất nhiều việc còn chưa biết, trở về ta sẽ từ từ dạy người.’

Ngân bạch phi hổ vương vừa nói xong, Tiểu Ngân căn bản là từ trước tới giờ chưa từng nghe thấy những điều này, hơi ngẩn người ra.

Còn có cái mạnh hơn bọn chúng sao?

‘Cái gì cũng phải có chừng mực’. Ngân bạch phi hổ vương thản nhiên nói.

‘Vô học vốn là không có điểm cuối, có người tài giỏi tất có người tài giỏi hơn.’

Tiểu Ngân giương tiểu móng vuốt xoa xoa đầu, nháy mắt, đảo con người nói.

‘Ta đây có tính là rất mạnh không?’

Ngân bạch phi hổ vương nhìn Tiểu Ngân, rất muốn đánh nó một cái, nói.

‘Thú vương năm đó cũng không được tính là cực mạnh.’

‘Dựa vào, dựa vào, dựa vào.’ Tiểu Ngân vừa nghe thì mắng ra mấy câu.

Lão cha nó cũng không tính là cực mạnh, vậy nó thì càng không đáng nhắc tới rồi, ha ha, đả kích, tuyệt đối là đả kích.

Ngân bạch phi hổ vương nhìn Tiểu Ngân phát điên, rất nghiêm túc, ‘cho nên người muốn... Di...’

Một lời còn chưa nói hết, Ngân bạch phi hổ vương ngẩng đầu nhìn khoảng không phía xa, trên mặt chợt lóe qua một tia kinh dị, tuyệt đối nghiêm túc.

Chuyện gì? Tiểu Ngân lập tức nhìn theo.

Chỉ thấy ở khoảng không phía xa cái gì cũng không có.

Trời xanh mây trắng, không có bất cứ điều gì dị thường.

Tiểu Ngân quay đầu nhìn lại Ngân bạch phi hổ vương.

‘Có thể lực lớn can thiệp rồi.’ Ngân bạch phi hổ vương thanh âm rất trầm nói với Tiểu Ngân.

‘Có ý gì?’ Tiểu Ngân chớp chớp đôi mắt, đầu óc rất nhanh mà chuyển động.

Trong mắt Ngân bạch phi hổ, thế lực của Phạm Thiên các cũng không tính là cái gì, vậy thì còn có thể lực nào khác? Chẳng nhẽ là các Tông tộc ẩn mình?

Tiểu Ngân trầm xuống hai mắt, phương hướng Ngân bạch phi hổ vương đang xem chính là hướng Phạm Thiên các. Lão cha nó cũng không tính là cao thủ gì, vậy thì Lạc Vũ càng không phải là đối thủ của bọn họ.

Tiểu Ngân trong nháy mắt khẩn trương, ‘nơi này giao cho người.’

Tiểu Ngân toàn thân lông mao dựng lên, nhảy một cái, nhanh như tia chớp hướng phía Lạc Vũ mà phóng đi.

“Tiểu Ngân.”

Trên tường thành, Phong Vô Tâm ở một bên quan sát Tiểu Ngân cùng Ngân bạch phi hổ vương nói chuyện với nhau bằng thú ngữ xong, đột nhiên Tiểu Ngân thần sắc biến đổi, bạch quang chợt lóe mà chạy không khỏi kinh ngạc mà hô lên một tiếng.

Gió qua ngọn cây, thân ảnh của Tiểu Ngân đã không thể nhìn thấy.

Mà Ngân bạch phi hổ vương thấy như vậy thì nhú mày, móng vuốt vung lên, rống to một tiếng ‘Ngao ô’.

Thanh âm xuyên vân phá nguyệt, truyền đi rất xa.

Lập tức, vạn thú ở phía dưới sớm đã thắng trận, đột nhiên rút lui, tập kết.

Đại thắng mà về, Vọng Thiên Nhai cửa thành nam, đại thắng.

Gió qua thiên hạ, đây là tốt hay là xấu.

Mà lúc này, Vân Thí Thiên cùng Lạc Vũ đang vây diệt Đế Phạm Thiên cũng là chiếm được thể thượng phong.

Trăm binh vạn mã của Đế Phạm Thiên bị ngăn cách thành hai nửa, trước sau không thể chi viện cho nhau, mặc dù là binh lực trăm vạn cũng hoàn toàn bị binh mã của Vân Thí Thiên và Đông Thiên vương đánh bại.

Yến Phi cùng binh mã của Vọng Thiên Nhai đối với binh mã của Phạm Thiên các chỉ có hai chữ là hận thấu xương.

Bây giờ được trả thù, làm sao lại có chuyện ra tay nhẹ nhàng cho được.

Trong nhất thời, chỉ thấy tiếng giết chóc vang khắp trời, này một phương thập phần hung tợn.

Mà ở trung tâm chiến trường nơi ba người Đế Phạm Thiên, Vân Thí Thiên cùng Lạc Vũ cũng không có ngừng lại.

“Bịch”. Một chưởng đánh tới, Đế Phạm Thiên xoay người trên không lùi lại mấy bước, khóe miệng hiện ra ẩn ẩn vết máu.

Đối diện Lạc Vũ cũng thân hình chợt lóe, lắc lư hai cái nhưng mà vẫn đứng lại không hề di chuyển.

Cao thấp lập phán. (được hiểu là cao thấp phân biệt)

Vân Thí Thiên đứng ở phía sau Lạc Vũ, thấy vậy giơ mi lên, tiến vào trong trận.

“Hư vô thần công?” Giữa sân, Đế Phạm Thiên nhú mày nhìn hai tay Lạc Vũ, thân thủ lau đi vết máu ở khóe miệng.

Hư vô thần công của Lạc Vũ so với hắn là khác nhau, nhưng mà so với hắn lại càng thêm thâm ảo, hoặc là nói còn muốn toàn diện hơn.

Làm sao có thể? Sư phụ của hắn năm đó chỉ nhận một mình hắn, không nhận đệ tử thứ hai.

“Người cùng Già diệt tháp có quan hệ gì?” Đế Phạm Thiên cau mày.

“Già diệt tháp? Chưa từng nghe nói qua.” Lạc Vũ thân thủ giương lên, nội lực gào thét mà ra.

Hư vô thần công, không phải, cái của nàng chính là nội công. Vừa nghe Lạc Vũ trầm đình tiết thiết trả lời, Đế Phạm Thiên ngưng dừng trong nháy mắt, trong mắt chợt lóe qua dút khoát, năm ngón tay ngưng tại không trung.

Một thanh xích hồng sắc trường kiếm hiện ra, nằm gọn trong tay Đế Phạm Thiên.

Lộng lẫy chói mắt, cơ hồ là không thấy được chân diện mục của nó, trên thân kiếm loáng thoáng hiện ra ngọn lửa đỏ. Rồi lại không giống như là ngọn lửa, yêu diễm kinh người.

“Trảm yêu kiếm, Lạc Vũ, cẩn thận một chút.” Lạc Vũ hai tay giương lên, đang định đến gần Đế Phạm Thiên, Vân Thí Thiên đứng bên cạnh trầm giọng quát.

Lạc Vũ giương lên mi, Trảm yêu kiếm? Vật gì vậy?

“Bình khí đứng hàng thứ bảy trong bảng phổ thượng bình khí, theo truyền thuyết, một kiếm chém ra, trăm trăm hồn phách.”

Ngay lúc Lạc Vũ giương lên mi, Đông Thiên vương đứng bên người Lạc Vũ giống như đang ngấm phong cảnh lạnh lạnh nói.

So với kì lân la sát đao Vân Thí Thiên lấy được ở Phiêu Miểu bộ tộc thì thế nào?

Đế Phạm Thiên này coi như cũng có chút bản lĩnh, cư nhiên có cái này.

Bất quá, có nó thì thế nào.

“Vậy thì sao?” lời nói lạnh như băng, Lạc Vũ thân hình chợt lóe, hướng phía Đế Phạm Thiên mà áp sát.

Cùng khắc, Vân Thí Thiên sờ tay vào trong ngực lấy ra Kì lân la sát đao, gặp gió liền biến hóa, vung tay ném về phía Lạc Vũ. “Dùng cái này.”

“Không cần, ta tự có chủ kiến, người bảo vệ tốt chính người đi.” Lạc Vũ ngay cả đầu cũng không quay lại, ngân hồng ti trong tay chợt lóe đem kì lân la sát đao quay về phía Vân Thí Thiên, cũng không hề dừng lại mà tiến đến phía Đế Phạm Thiên.

“Như thế nào lại đều có thứ tốt?” Đông Thiên vương giơ lên mi, nói thầm.

Vừa thấy Lạc Vũ không tiếp kì lân la sát đao của Vân Thí Thiên mà cứ vậy đánh tới, Đế Phạm Thiên khẽ quát: “Đây là do người tự tìm đến.”

Một âm hạ xuống, Đế Phạm Thiên giương kiếm ngang trời, dựng thẳng, một kiếm vẽ ngang trời lập tức làm gọi lên nhộn nhạo sóng lửa hồng hướng phía Lạc Vũ mà tấn công tới.

Không có khí thế cực mạnh, hoàn toàn không thể so với kì lân la sát đao của Vân Thí Thiên.

Lạc Vũ trong lòng vừa động, Trảm yêu kiếm này là hữu danh vô thực sao?

Thân hình lại chợt động, tránh đi Trảm yêu kiếm, tiếp tục hướng phía Đế Phạm Thiên mà tới.

Tuy nhiên, lúc nàng thân hình chợt lóe mà tránh ra, hỏa hồng kiếm khí giống như có tính mạng mà đuổi theo Lạc Vũ.

Tốc độ cũng là không nhanh không chậm, nhưng mà càng đến gần, kiếm khí làm cho linh hồn lạnh như băng mà run rẩy, hoàn toàn thấm thấu làm lòng người lạnh run.

Kiếm khí bao phủ quanh thân, cơ hồ đem toàn thân đóng băng không nhúc nhích nổi.

Lạc Vũ cả kinh, trảm yêu kiếm này, cổ quái.

Mà trong lòng cả kinh, động tác cũng tự nhiên mà chậm lại.

Mà ở dưới trảm yêu kiếm- một trong số bình khí xếp trong bảng bình khí phổ thượng, chỉ cần ngừng lại một chút đều có thể chết.

Lập tức, hồng lãng (sóng lửa màu hồng) ập đến, hướng phía Lạc Vũ bao bị bao trụ mà tấn công.

“Vũ nhi.”

108. Chương 108

Edit: Nhím Beta: Sakura

Vân Thí Thiên đại kinh, hét to một tiếng, kì lân la sát đao trong tay nhất hoành (biến lớn lên) , khí tức toàn thân hiển lộ, kì lân la sát đao hướng phía trảm yêu kiếm của Đế Phạm Thiên mà phóng tới.

Song, ngay lúc đó, Lạc Vũ quát khẽ một tiếng: “Không được động thủ.”

Thanh âm hỗn loạn mà lạnh như băng, giống như ra lệnh lại chan chứa sự quan tâm, giống như một tiếng sét xé ngang bầu trời.

Người khác có thể không nghe thấy, nhưng mà lại giống như nổ vang bên tai Vân Thí Thiên. (ta nghĩ cái này giống như truyền âm nhập mật a)

Khí tức của Vân Thí Thiên đột nhiên cứng lại, hành động chậm lại một chút.

Mà ngay lúc Vân Thí Thiên chậm lại đó, Đế Phạm Thiên đem trăm yêu kiếm chém Lạc Vũ thành hai nửa.

“Vũ...” Vân Thí Thiên trong nháy mắt biến sắc, cơ hồ là không khống chế được tâm kinh hoảng mà hét lớn lên một tiếng, nhưng ngay sau đó lại giống như có người chặt bỏ mất thanh âm phía sau của hắn, lời nói quý dị mà dừng lại.

Vân Thí Thiên trừng lớn mắt, không dám tin nhìn tràng cảnh trước mặt.

Dưới trăm yêu kiếm của Đế Phạm Thiên, Lạc Vũ một người bị khảm thành hai nửa.

Song, tại một hướng khác ở ngay trước người Đế Phạm Thiên, xuất hiện một Lạc Vũ khác phi nhanh mà đến, nhắm hướng Đế Phạm Thiên mà lao đến.

Này... này...

Có hai Lạc Vũ? Tràng cảnh này không chỉ có Vân Thí Thiên giật mình, ngay cả Đế Phạm Thiên vừa tự tay dùng kiếm cũng là kinh ngạc mà mở lớn mắt, trơ mắt đứng nhìn Lạc Vũ tới gần.

Khóe miệng câu khởi một tia cười lạnh, Lạc Vũ trong nháy mắt đã đến gần Đế Phạm Thiên, một chưởng mãnh liệt đánh ra, hung hăng hạ xuống trước ngực Đế Phạm Thiên.

“Đế Phạm Thiên, ngươi đi chết đi...”

Lạnh như băng, tuyệt đối vô tình, hàm chứa trong đó là thống hận đến tận xương tủy.

“Phốc.” Nhất thời, Đế Phạm Thiên hung hăng bị đánh bay, một dòng máu tươi mãnh liệt điên cuồng mà phun ra, tại giữa không trung tạo thành một đường vòng cung màu đỏ.

“Các chủ...” Cách đó không xa, đám người Á Vô Quân bị đám người Yến Phi ngăn trở, liếc mắt thấy cảnh này kinh sợ mà hô to.

Mà đám người Yến Phi thì rống to một tiếng: “Hay, hay a.” Bay nhanh mà rơi xuống, Đế Phạm Thiên rơi xuống mặt đất ở phía xa, Lạc Vũ thân hình chợt lóe mau chóng đuổi theo đến nơi.

Ngay lúc thân hình Đế Phạm Thiên sắp chạm xuống mặt đất, phía sau lưng thân hình chớp động, Đông Thiên vương không biết là từ nơi nào mà xông đến.

Tà khí vạn phần, trên mặt là tràn đầy tươi cười cực kì tà mị, tay giương lên, một chưởng phóng ra tựa như điện quang hỏa thạch đánh tới phía sau lưng Đế Phạm Thiên.

Đánh lén, cái gì gọi là đánh lén, hắn chính là không biết.

Hắn chỉ biết, hắn muốn làm cái gì thì sẽ làm cái đó.

“Phốc...” Huyết hoa văng khắp nơi, một chưởng của Đông Thiên vương kia cũng không phải là trò đùa.

Đế Phạm Thiên nhất thời thân như cành liễu, hướng phía Vân Thí Thiên ở bên kia mà bay đến.

Đông Thiên vương cười tủm tỉm hướng Lạc Vũ, nói: “Ngươi lại tiến bộ rồi, sử dụng càng ngày càng thành thực.”

Lạc Vũ thân mình vừa động, đứng ở bên mình Đông Thiên vương.

Quay đầu, Đế Phạm Thiên hướng phía Vân Thí Thiên mà rơi đi, Lạc Vũ trong mắt huyết sắc chợt lóe, đột nhiên quét mắt một cái ra phía sau lưng Vân Thí Thiên.

“Mặc Hiên đâu? Binh mã ngươi mang đến đâu?” Liếc mắt một cái đảo qua, Lạc Vũ sắc mặt thay đổi.

Đông Thiên vương nghe vậy cười tủm tỉm: “Đi làm việc hắn nên làm rồi.”

“Đông Thiên vương.” Trong nháy mắt, Lạc Vũ sắc mặt trầm xuống.

Phía sau Vân Thí Thiên cơ hồ có binh mã mặc giáp phục màu đen đang áp sát lại. Đó tuyệt đối là binh mã của Đông Thiên vương, hẳn là muốn chặn đường lui của Vân Thí Thiên sao.”

“Ha ha, Lạc Vũ, ta đây là quang minh chính đại... ngươi tức giận cái gì?”

Đông Thiên vương tùm tùm cười, nói còn chưa nói hết, sắc mặt đột biến, đột nhiên ngẩng đầu lên.

Cùng khắc, Lạc Vũ sắc mặt hiện lên cũng là cả kinh, phi thân nhảy lên, hướng phía Vân Thí Thiên mà phi tới. “Thí Thiên, cẩn thận.”

Ngẩng đầu, nhìn Đế Phạm Thiên đang chuẩn bị rơi xuống, trong tay là kì lân la sát đao đang chuẩn bị xuất ra đánh chưởng cuối về phía Đế Phạm Thiên, cũng đồng thời sắc mặt nghiêm túc lại, không có quay đầu, đao trong tay hướng phía sau mà chém tới.

“Ầm.” Một tiếng kinh thiên, Vân Thí Thiên bị một chưởng đao phong bổ vào, một đạo lực lượng màu vàng kim phá không mà bắn tới thẳng hướng Vân Thí Thiên, đem hắn hoàn toàn cầm trụ ở bên trong.

“Quân vương.” Biến cố đột nhiên xảy ra. Yến Phi cả kinh mà hô to.

Mà ngay lúc Yến Phi chỉ kịp hô lên một tiếng, Vân Thí Thiên đã bị một đạo lực hung hăng mà đẩy ra ngoài, một đạo thân ảnh màu tím mảnh mẽ lao lại phía hắn chống lại lực lượng màu vàng óng ánh.

“Bịch.” Máu tươi phun ra không trung, thân như ảnh trụ.

“Vũ nhi.” Phi lên rồi ngã xuống, nhanh như lưu tinh (ánh sao) mà rơi, một đường máu dài vọt ra giữa không trung.

Mảnh phác mà đến, cũng chưa tính là mặt đối mặt, Lạc Vũ đã bị lực lượng màu vàng đánh bay ngược trở về, huyết vẩy giữa không trung.

Vân Thí Thiên bị Lạc Vũ lạnh mẽ đụng vào mà lui ra sau mấy bước, tránh được lực lượng màu vàng óng ánh, thấy cảnh này sắc mặt lạnh xuống, cấp bách rống ra, định hướng phía Lạc Vũ rơi xuống mà chạy tới.

Mà Đông Thiên vương vốn đứng ở phía sau Lạc Vũ cũng là thần sắc biến đổi.

Cả người phi thân dựng lên, tiếp được Lạc Vũ đang rơi ôm vào trong lòng, giữa không trung từ từ hạ xuống.

Thế nhưng cũng bị lực lượng vàng óng ánh kia tác động, lui về phía sau mấy bước.

“Người thế nào?”

Ngừng lui về phía sau, Đông Thiên vương cúi đầu nhìn Lạc Vũ ở trong lòng hắn, âm thanh mang theo lo lắng.

Mà Lạc Vũ bị hắn tiếp được, cái gì cũng chưa kịp nói.

Miệng vừa khẽ nhếch, một ngụm máu to phun ra, bắn tung tóe lên trước ngực Đông Thiên vương.

Đông Thiên vương thấy cảnh này, sắc mặt đại biến.

Lạc Vũ có bao nhiêu lợi hại, hắn chính là biết rất rõ.

Vậy mà lực lượng kia chỉ dùng một kích đã khiến cho Lạc Vũ cơ hồ là nói chuyện cũng không thể, ngay cả kinh mạch cũng thác loạn, người này...

Cùng khắc, trên bầu trời, một đạo thân ảnh màu lam nhạt chột lóe, thân thủ tiếp được Đế Phạm Thiên đang rơi.

Hết thấy bất quá đều chỉ trong khoảnh khắc mà thôi.

Cục diện lập tức thay đổi, Lạc Vũ trọng thương, mà kẻ kia khí tức kinh người.

“Vũ nhi...” Mạnh mẽ mà lao đến, Vân Thí Thiên nhìn ngực của Đông Thiên vương có vết máu tóe ra, hai tròng mắt đỏ đậm như muốn nứt ra.

Lạc Vũ bị thương, nàng bị thương.

“Phạm Thiên?” Mà ngay lúc Vân Thí Thiên tiến đến chỗ Lạc Vũ, người áo lam cũng đã tiếp được Đế Phạm Thiên ở trên không trung, cau mày hô một tiếng ‘Phạm Thiên’.

Mà lúc này, Đế Phạm Thiên liên tiếp gặp phải hai đòn cực mạnh, làm sao còn có khả năng chống đỡ, hấp hối, cơ hồ đã chết.

Trung niên áo lam, thấy vậy, sắc mặt trầm xuống, liếc mắt một cái về phía Lạc Vũ cùng Vân Thí Thiên, năm ngón tay hư không đánh về phía Vân Thí Thiên.

Bỏ ra khoảng không, thế tới nhanh như thiểm điện, trong nháy mắt đã bao phủ phía sau lưng Vân Thí Thiên.

Vân Thí Thiên biến chiêu cũng mau, trong nháy mắt cảm giác được có một lực lượng tấn công phía sau lưng, lập tức không phi đến bên người Lạc Vũ nữa, trên không xoay người, thân như tia chớp mà né ra.

Cùng khắc, Đông Thiên vương ôm Lạc Vũ cũng nhanh chóng mà né qua. “Ầm”. Một tiếng phá vỡ nặng nề mà vang lên.

Mà ngay chỗ Vân Thí Thiên cùng Đông Thiên vương vừa tách nhau ra, trên mặt đất hiện ra một cái khe rộng chừng một thước, chắn ngang giữa Đông Thiên vương và Vân Thí Thiên.

Mặt đất nứt ra giống như bị đao chặt.

Gió lạnh tận xương, thiên địa trong nháy mắt càng phát ra lạnh lẽo.

Mặt đất là một mảnh trầm mặc, đám người đang giao chiến phía bên kia đều vì biến cố bất thành linh này mà dừng tay ngừng đầu, trong mắt là tuyệt đối kinh ngạc cùng hoảng sợ.

Gió qua trời đất, gió thổi vù vù.

“Vân Thí Thiên.”

Giữa không trung, trung niên nam tử áo lam một tay ôm Đế Phạm Thiên bị thương nặng, lạnh lùng rống giận vào Vân Thí Thiên đứng phía dưới, âm thanh trầm thấp mà băng lãnh.

Vân Thí Thiên căng thẳng cầm trong tay kì lân la sát đao, quay đầu đối diện với trung niên nam tử áo lam: “Người là ai?”

“Ta là ai người còn chưa xứng để biết.” Người áo lam phát ra âm thanh lạnh như băng.

Nói xong quay đầu nhìn Đế Phạm Thiên đang mê man không biết gì, người áo lam trong mắt chợt lóe qua tia âm lãnh: “Vương triều tranh phách, dựa vào bản lãnh, bản tôn mặc kệ. Bất quá, người làm đồ nhi của bản tôn bị trọng thương, muốn chết.”

Âm thanh lạnh lẽo hạ xuống, trong mắt người áo lam hiện lên tia sát phạt, trên không trung hai ngón tay để song song như đao, một đạo lực lượng kinh người hướng phía Vân Thí Thiên mà bổ xuống.

Đạo lực lượng màu vàng kim cực mạnh, giống như sấm sét, gào thét phá không mà xuống.

Vân Thí Thiên thấy vậy, làm sao còn có thể nghe lời Lạc Vũ không cho hấn động thủ được.

Kì lân la sát đao trong tay đao phong chấn động, toàn thân dấy khí nổi lên, một đạo phóng ra, hướng phía nam nhân áo lam mà phóng tới.

Sát đao vừa ra, thiên địa biến sắc, nhật nguyệt vô quang.

Thế nhưng khi chống lại đạo lực lượng màu vàng lại giống như mèo con đấu với hổ. Trong nháy mắt, đao phong bị đè bẹp, nhỏ dần lại.

Vân Thí Thiên thấy vậy mi mắt trầm xuống, người này...

“Kì lân la sát đao, vua trong đao, chỉ bằng người, đáng tiếc chỉ có thể phát huy hai, ba phần lực lượng, quả thực chính là lãng phí.”

Giữa không trung, người áo lam lạnh lùng nhìn kì lân la sát đao trong tay Vân Thí Thiên.

Một âm vừa hạ, hai ngón tay lại hướng phía dưới mà đánh xuống.

Chỉ thấy lực lượng màu vàng kim trong nháy mắt lại tăng lên.

Thật giống như mãnh hổ cắn nuốt lực lượng của kì lân la sát đao, tiếp tục hướng phía Vân Thí Thiên mà vọt tới. Quang mang đại thịnh (ánh sáng phát ra quá lớn), trong nháy mắt bao phủ toàn thân Vân Thí Thiên. Đem Vân Thí Thiên bao phủ toàn bộ ở bên trong.

Quang hoa chói mắt, nhưng lại lạnh như băng cùng sát khí kinh người.

Thật nhanh, cơ hồ làm cho hắn không thể làm ra phản ứng nào.

Vân Thí Thiên mi sắc nhú chặt, kì lân la sát đao trong tay vung lên, đang muốn ngạnh kháng.

Thế nhưng chỉ cảm thấy lực đạo trong tay bị buông lỏng, kì lân la sát đao ở trong lực lượng màu vàng kim từ từ thoát ra khỏi tay hắn, bay lên không trung.

“Sát đao, người không xứng.”

Thanh âm lạnh như băng tại giữa không trung vọt ra, nam nhân trung niên áo lam lạnh lùng nhìn kì lân la sát đao đang hướng hắn bay tới.

Mà ngay lúc kì lân la sát đao từ trong tay hắn (VVT) bay ra, Vân Thí Thiên chỉ cảm thấy bao quanh toàn thân hắn là một cỗ lực lượng vô cùng mạnh mẽ.

Trong nháy mắt áp đến, cơ hồ là làm cho hắn thở cũng không thể. Chỉ có thể để cho hắn tùy ý mở rộng lực lượng.

Lực lượng vàng óng ánh kia giống như một bàn tay, càng ngày càng áp chế lấy hắn. (VVT)

Lực lượng như vậy, quả thực chính là không cách nào chống lại...

Huyết sắc, từ khóe miệng chậm rãi chảy ra.

Quanh thân Vân Thí Thiên tử hồng đầu khí bị đè xuống, càng đè càng thấp, càng đè càng nhỏ lại.

Đây căn bản là không cùng một cấp bậc lực lượng.

“Quân vương, Quân vương...” Yến Phi cùng đám đại tướng bên cạnh khiếp sợ mà phản ứng lại, trong nháy mắt cực kì hoảng sợ mà chạy lại phía Vân Thí Thiên.

Song, bọn họ mới là cấp bậc nào.

Vân Thí Thiên còn chống cự không được, Yến Phi căn bản chính là cấp bậc quá thấp.

Cơ hồ còn chưa vọt tới trước mặt Vân Thí Thiên đang bị bao phủ bởi lực lượng vàng óng ánh kia cũng đã bị dòng khí tức cường đại kia ngăn cản, căn bản là không có khả năng tiến lên phía trước.

Gió thổi mãnh liệt, tại đây sát khí kinh người.

“Giúp... dọn dẹp...”

Mà ngay tại giữa lúc cấp bách, Lạc Vũ trong lòng Đông Thiên vương đang không ngừng phun ra máu tươi, miễn cưỡng vươn tay, túm trụ Đông Thiên vương, từ hai hàm răng nói ra hai chữ.

Đông Thiên vương vốn là đang khiếp sợ nam nhân trung niên áo lam cường đại. Lúc này nghe Lạc Vũ nói như vậy, khóe miệng khẽ chuyển, hướng phía Lạc Vũ nói: “Có lắm hay không, ta đang ước gì hắn chết, có thể nào lại đi hỗ trợ hắn.”

Vân Thí Thiên là tình địch của hắn, lúc này đi giúp hắn, đầu óc của hắn cũng chưa có bị phá hư. Lạc Vũ nghe vậy nắm ngón tay hung hăng nhéo tay Đông Thiên vương, thân hình phát run mà ngoan cố chống giữ.

Đông Thiên vương không hỗ trợ, vậy nàng đến, nàng đến...

“Đừng nhúc nhích, người đến cũng không giúp được gì...” Đông Thiên vương thấy cổ tay căng thẳng, gắt gao ôm Lạc Vũ.

Khí tức đã hỗn loạn như thế, ngay cả chống đỡ để đứng còn không nổi, nói gì đến hỗ trợ hả.

Không động đậy nữa, trái tim nhưng là đang loạn.

Ta ngay cả một kích cũng chống đỡ không được, Vân Thí Thiên cơ thể đang trọng thương, làm sao mà chống đỡ được.

Trong tai nghe Yến Phi kinh sợ rống to, Lạc Vũ trong lòng vừa sợ lại vừa vội, lại nghĩ đến thân mình không thể động đậy, trái tim nhanh chóng lạnh lẽo trầm xuống.

Vốn là đang bị thương lại di chuyển, Lạc Vũ hé miệng, một búng máu mãnh liệt phun ra, toàn bộ bắn tại trước ngực Đông Thiên vương.

Đông Thiên vương thấy vậy biến sắc, đầu khí trong tay vọt vào trong cơ thể Lạc Vũ.

“Người đừng di chuyển, người không muốn sống sao...”

“Sống ...chết... cùng... nhau.”

Đông Thiên Vương nói còn chưa nói hết, Lạc Vũ đã mạnh mẽ phun ra bốn chữ rồi miễn cưỡng quay đầu hướng phía Vân Thí Thiên mà nhìn đến.

Nếu đã không giúp được hắn, vậy thì hôm nay cùng nhau chết một chỗ cũng không sai.

Đông Thiên vương nhìn Lạc Vũ dứt khoát, mày gắt gao nhăn lại, trên mặt lóe lên tia tà khí.

Trầm ngâm trong nháy mắt, thật sâu hít vào một hơi: “Được, được, ta đi giúp, bất quá người nhới kĩ cho ta, người lại vừa nợ ta một đại ân tình.”

Lạc Vũ này, người này...

Rõ ràng là toàn tâm đều hướng về ngoại nhân, một chút cũng không hướng về hắn.

Mà hắn lại giống như là đầu có bao, cứ nhiên không có biện pháp mà nhìn nàng như vậy, quả thực là thấy quỷ rồi.

Ôm Lạc Vũ, đang định tìm một nơi an toàn mà buông nàng xuống.

Phía Vân Thí Thiên lại đột nhiên ào ào phát sinh vũ bão.

Kim quang bao phủ quanh người, Vân Thí Thiên làm sao lại có thể là đối thủ của người kia được.

Kháng cự áp lực yếu dần, một ngụm máu tươi mãnh liệt điên cuồng mà phun ra tung tóe trước ngực áo, trong nháy mắt nhuộm ngực áo hồng thành một mảnh.

Huyết sắc trước ngực thắm thắm, nhuộm hồng hết thấy.

Mà chiếc vòng cổ có đeo nhẫn bị Vân Thí Thiên lấy từ trên người Lạc Vũ xuống coi như vật đính ước vẫn được Vân Thí Thiên đeo trước ngực lúc này cũng chậm rãi bị thấm đầy máu.

Quang mang vàng óng ánh bao phủ, áp lực ngày càng tăng. Vân Thí Thiên một mình đứng giữa áp lực, toàn thân dần dần vô lực.

Huyết sắc rơi xuống, từng giọt từng giọt rơi xuống mặt đất, nhìn mà run sợ.

“Nhận lấy cái chết đi.” Giữa không trung, nam nhân trung niên áo lam thấy vậy mi sắc như trước lạnh như băng, hai tay lại dùng sức, kim quang trong nháy mắt đại thịnh.

“Quân vương...”

Bị lực lượng vàng óng ánh kim hãm, Vân Thí Thiên miệng mũi đều là máu tươi, mà đám người Yến Phi đang liều mạng hướng phía hắn mà chạy tới, trái tim hắn băng giá cơ hồ muốn nứt ra, cuồng khiêu kinh thiên. (tiếng hét điên cuồng vang trời)

Tuy nhiên, ngay trong lúc nguy cấp.

Trong quang mang màu vàng kim, trên người Vân Thí Thiên

nguyên sắc quang mang chợt lóe, mạnh mẽ làm văng ra lực lượng đang áp bức quanh người hắn.

Một vật từ căn cổ Vân Thí Thiên chậm rãi bay lên thiên không.

Nguyên sắc ánh sáng căn bản là không lớn, nhưng khí tức nửa điểm cũng không thua lực lượng của người áo lam.

Nương theo gió nâng lên, lực lượng của người áo lam trong nháy mắt giống như băng tuyết gặp mặt trời, bắt đầu thông thả tan rã ra, từ trên người Vân Thí Thiên chậm rãi mà biến mất.

“Đi.”

Đông Thiên vương ở một bên đang ôm Lạc Vũ thấy cảnh này, chợt ‘di’ lên một tiếng.

Mà Lạc Vũ cũng ở vị trí xem thuận mắt, đem toàn bộ cảnh này xem thanh thanh sở sở.

Giữa sân, Vân Thí Thiên cảm giác áp lực quanh thân chợt mất đi, mi mắt khẽ nhú, nét mặt không lộ ra kinh ngạc nhưng trong mắt lại không kiềm chế được kinh ngạc, mãnh liệt ngẩng đầu nhìn kĩ.

Trên đỉnh đầu là chiếc nhẫn thắm đầy máu tươi của hắn, nguyên sắc quang mang đại thịnh bao phủ tại trên đỉnh đầu của hắn.

Một vòng lại một vòng chậm rãi chuyển động.

Lực lượng sắc bén mà trầm dày, vô biên vô hạn, bao phủ quanh thân hắn.

“Tín vật của Phiêu Miểu bộ tộc?”

Xung quanh, mọi người còn đang sửng sốt vì tràng cảnh đại biến, giữa không trung, nam nhân áo lam đứng sừng sững, trong mắt hiện lên là tuyệt đối kinh ngạc, khẽ gọi một tiếng.

Tín vật của Phiêu Miểu bộ tộc?

Vân Thí Thiên nghe thấy thì mãnh liệt quay đầu nhìn về phía Lạc Vũ.

Mà lúc này, Lạc Vũ cũng mang vẻ mặt lo lắng mà nhìn về phía hắn.

Chỉ một ánh mắt, không cần bất cứ lời nói nào đã đem nội tâm cùng tình ý kể ra toàn bộ.

Tín vật của Phiêu Miểu bộ tộc? Thứ mà Vọng Thiên Nhai hắn, Phạm Thiên các của Đế Phạm Thiên, Ân tộc, các thế lực khác của Phật Tiên Nhất Thủy cần phải dựa vào để tìm Phiêu Miểu thần thông. Mà Lạc Vũ lại cho hắn, đem thứ quan trọng như vậy mà cho hắn?

Nàng quý trọng hắn như vậy, nặng tình với hắn như vậy...

Một vật như vậy hắn luôn mang theo bên người, hắn luôn mang ở trước ngực.

Vân Thí Thiên nắm ngón tay gắt gao che trước ngực.

Một cỗ nhiệt nóng lưu động trong tim hắn, đem tất cả lạnh như băng trong tim hóa thành nóng bỏng, nhiệt nóng cơ hồ muốn hòa tan hết thủy.

Lạc Vũ của hắn, trong lòng Lạc Vũ chỉ có hắn...

Kiếp này sao mà may mắn, cùng nàng tương tri...

Kiếp này sao mà may mắn, được cùng nàng sống vai...

Khóe miệng chảy máu nhưng mắt lại tràn ngập ý cười, lúc này trong mắt Vân Thí Thiên lưu quang tràn đầy cơ hồ khiến cho người ta không thể nhìn kĩ.

Tất cả quang mang, tất cả ánh sáng ngọc, Lạc Vũ tất cả đều nhận được.

Giờ phút này, vì nàng, cho dù muốn cả mạng sống của hắn hắn cũng không tiếc.

Lạnh như băng ở sâu trong xương tủy lúc này được hòa tan, giống như ngập trời là lửa nóng mãnh liệt.

Nắm ngón tay của Lạc Vũ gắt gao nắm lấy tay Đông Thiên vương, cơ hồ là xâm nhập vào trong xương tủy.

Vân Thí Thiên... Vân Thí Thiên...

Gió lạnh gào thét, thiên địa băng hàn.

Nguyên sắc cùng sắc vàng óng ánh giăng co, hoành phách (ngang dọc) cả một phương thiên hạ.

Người áo lam nhìn chiếc nhẫn đang chậm rãi tới gần, trong mắt hiện lên một tia sâu sắc.

Đột nhiên, hần vung tay lên, thu lại đạo lực lượng vàng óng ánh, trầm như băng nói: “Nguyên lai là có Phiêu Miểu bộ tộc hộ người, khó trách người kiêu ngạo như thế. Được, hôm nay ta tha ạng chó của người, một tháng sau, bốn tôn và đệ tử nhất định sẽ đến trước mặt người lãnh giáo. Bốn tôn muốn nhìn xem, rốt cuộc Phiêu miểu bộ tộc mạnh hơn hay đệ tử của Già Diệp Thấp ta mạnh hơn.”

Dứt lời, tay áo bào phất lên, kì lân la sát đao rơi xuống, rơi vào bên chân Vân Thí Thiên.

Một tay ôm Đế Phạm Thiên, nam nhân áo lam xoay người, phi thân đi trong không trung.

“Vọng Thiên Nhai, một tháng sau, đợi đó cho ta.”

Thanh âm lạnh như băng vang vọng cả một phương trời, trong thanh âm là tràn ngập lửa giận.

Gió lạnh sắc bén, trong nháy mắt, nam nhân áo lam biến mất vô tung vô ảnh.

Đã không có lực lượng màu vàng kim cầm trụ, nhẫn của Phiêu Miểu bộ tộc cũng là chậm rãi mà rơi xuống, Vân Thí Thiên gơ tay lên, tiếp lấy.

“Quân vương, Quân vương...”

Từ trong biển cổ mà tỉnh lại, đám người Yến Phi chạy nhanh lại phía Vân Thí Thiên, mắt cơ hồ là vui sướng mà muốn khóc.

Vân Thí Thiên phất tay áo, không xem đám người Yến Phi, tay gắt gao nắm chặt chiếc nhẫn, mắt đảo tìm về phía đám người Lạc Vũ cùng Đông Thiên vương.

Mà lúc này, Lạc Vũ cơ hồ là đem lực lượng toàn thân, hung hăng nắm lấy tay Đông Thiên vương, tiếng nói lạnh như băng toát ra từ trong miệng: “Đi.”

Đi, nàng không trụ được nữa rồi.

Hạ xuống lo lắng trong trái tim, thương thế trong cơ thể cũng điên cuồng mà lan rộng cơ hồ làm cho nàng sắp không khống chế được chính mình.

Một chưởng đó quá mạnh mẽ, quá mạnh mẽ. Mạnh mẽ đến mức nàng cơ hồ...

Mà Đông Thiên vương vốn vẫn vì Lạc Vũ vận công chữa thương cơ hồ cũng cảm giác được Lạc Vũ là sắp hỏng mất, sắc mặt trầm xuống, ôm Lạc Vũ quay người định rời đi.

Lạc Vũ nói một tiếng tuy nhỏ, nhưng ở khoảng cách như vậy sao có thể giấu được Vân Thí Thiên.

Vân Thí Thiên biến sắc: “Nàng không theo ta về?”

Một âm vừa dứt, thân mình chợt lóe hướng phía Lạc Vũ mà tới.

Đông Thiên vương thấy vậy sắc mặt trầm xuống, dưới chân vừa chuyển, một đạo tử hắc sắc đấu khí hướng phía Vân Thí Thiên bắn đến.

“Ta khuyên người tốt nhất không nên nghĩ đoạt lại Lạc Vũ, ta cũng không biết cái gì là Phiêu miểu bộ tộc đâu.”

Đông Thiên vương vốn là siêu việt tím tôn vương giả, cùng Vân Thí Thiên là kẻ tám lạng, người nửa cân.

Mà lúc này Vân Thí Thiên lại bị lực lượng kim sắc bao trụ lâu như vậy, làm sao có thể là đối thủ của Đông Thiên vương.

Vân Thí Thiên lắc người một cái, tránh ra, tay tiếp tục muốn động thủ.

“Đi...” Mà lúc này, Lạc Vũ nằm ở trong lòng Đông Thiên vương lại cắn răng mà nói ra một chữ.

Mau đi, nàng thực sự sắp không trụ được nữa rồi.

Khí huyết trong cơ thể mãnh liệt mà quay cuồng, nàng sắp không duy trì được thanh tỉnh nữa rồi. Mà nếu nàng không tỉnh táo, Đông Thiên vương hỉ nộ vô thường này không biết sẽ không nể mặt mũi của nàng mà làm ra chuyện gì, lại trở thành đối địch với Vân Thí Thiên. Mà lúc này, Vân Thí Thiên không thể là đối thủ của Đông Thiên vương.

Mà ở phía sau, binh mã ẩn dấu của Đông Thiên vương đã chuẩn bị chặn đường lui của binh mã Vọng Thiên Nhai.

Lạc Vũ gắt gao nắm lấy cổ tay của Đông Thiên vương, trong mắt là tuyệt đối dứt khoát.

Đông Thiên vương sao lại không rõ ý tứ của Lạc Vũ.

Tà mị mắt cúi xuống, Đông Thiên vương nhìn Lạc Vũ vẫn kiên trì mà nhìn hẩn, ánh mắt ba động, thâm trầm mà thâm thúy.

Một màn này Vân Thí Thiên hoàn toàn xem rõ, nhưng cũng không suy nghĩ gì. Vân Thí Thiên dừng tay lại, không phải bởi vì sợ Đông Thiên vương mà là muốn nghe Lạc Vũ nói.

“Nàng đang trách ta không tìm nàng sao?” Cúi đầu thâm trầm, trong lòng có một tia chua xót khó hiểu, thanh âm vang lên trong không trung.

Lạc Vũ không trả lời, mà tiếp tục bình tĩnh nhìn Đông Thiên vương.

Nàng sao lại trách hẩn không đi tìm nàng chứ, hẩn có thể không giận nàng, hoàn toàn nhớ đến tình cảm của nàng, nàng là thực cao hứng, sao có thể giận hẩn chứ.

Gió qua hoang nguyên, vô thanh mà gào thét.

Vân Thí Thiên thấy Lạc Vũ không trả lời, thanh âm phát ra càng trầm thấp. “Ta nghĩ nàng hiểu ta. Ta không đem nàng quay về Vọng Thiên Nhai, không tự mình đi tìm tới nàng. Ta nghĩ nàng hiểu ý của ta. Ta nếu là không bảo hộ được cho nàng, vậy thì tốt nhất là để nàng rời xa ta, tránh cho nàng gặp phải tai họa.”

Thanh âm trầm thấp, gió nhẹ thổi qua mang theo thanh âm trầm thấp, không hoa lệ nhưng lại làm cho trái tim người ta cơ hồ là hiểu rõ.

Vân Thí Thiên vốn không phải một người nhiều lời.

Nói như thế đã gần như giải thích, giải thích tại sao hẩn không có đến tìm nàng, giải thích tại sao ngày ấy hẩn bỏ lại nàng.

Lạc Vũ nghe Vân Thí Thiên nói, hốc mắt đỏ bừng.

Nàng rất rõ ràng, nàng sao lại có thể không rõ, nàng sao lại có thể không hiểu được ý tứ của hẩn đâu.

Trong lòng phát ra vừa chua xót lại vừa ngọt, nhưng là năm ngón tay lại càng phát ra lực đạo nắm chặt tay của Đông Thiên vương, cơ hồ là muốn tiến nhập và da thịt.

Đi, mang theo tất cả binh mã đi mau.

Yêu mị song mắt di chuyển. Đông Thiên vương nhìn Lạc Vũ, cảm nhận được đến lực đạo ở tay giảm dần, thân thể Lạc Vũ cơ hồ là đã sắp không chống đỡ nổi, cặp mắt thâm sâu chưa từng thấy.

Hẩn không rõ Vân Thí Thiên cùng Lạc Vũ đã xảy ra chuyện gì. Nhưng là hẩn cơ hồ cảm giác được, chuyện này là hẩn tuyệt đối không muốn biết.

Diệt hay không diệt? Thừa dịp này giết toàn bộ hay bỏ qua?

Giết chết, vĩnh viễn trừ hậu họa.

Mà nếu không giết, hậu họa này... hẩn...

Đông Thiên vương ánh mắt thập phần tà khí cùng yêu mị.

Thấy vậy, trái tim Lạc Vũ không ngừng kinh hãi cùng run sợ.

“Minh... Trần... Dạ... Ta... Ta ...cầu...”

Năm ngón tay xâm nhập da thịt Đông Thiên vương, khí tức trong cơ thể quay cuồng, khoe miệng Lạc Vũ không ngừng phun ra máu tươi, ướt đầm vạt áo trước ngực Đông Thiên vương nhưng trong mắt là kiên trì cùng dứt khoát.

“Lúc này mới gọi đến tên ta.” Đông Thiên vương nhìn Lạc Vũ, khẽ cắn răng. Ngẩng đầu, ánh mắt xẹt qua đám binh mã của Vọng Thiên Nhai đang còn đánh nhau với binh mã của Phạm Thiên các, cũng nhìn binh mã của hắn đã đến phía sau binh mã của Vọng Thiên Nhai.

Đông Thiên tinh binh, mặc dù chỉ có hơn trăm vạn. nhưng là ở tại cục diện hai hổ tranh chấp này, muốn tiêu diệt đám binh lính của Vọng Thiên Nhai đã đầy vết thương cùng mệt mỏi hay là Vân Thí Thiên, thật sự là rất dễ dàng rồi.

Nhưng là... Ôi...

“Coi như đời trước ta mắc nợ người.” Thân thủ đem đầu của Lạc Vũ đặt lại trong lòng mình, Đông Thiên vương Minh Trần Dạ khẽ thở dài một tiếng, xoay người đem Lạc Vũ rời đi.

Thôi, thôi, lần này liền làm một lần chính nhân quân tử đi. Lần này sẽ không thừa dịp người ta gặp nạn mà ăn hiếp. Ngày sau, hắn sẽ cùng Vọng Thiên Nhai hạ chiến thư vậy.

Tóc dài màu rượu hồng di chuyển, Đông Thiên vương chuẩn bị rời đi.

“Vũ nhi...” Mà nhìn thấy Lạc Vũ không theo hắn đi, dứt khoát muốn đi theo Đông Thiên vương, Vân Thí Thiên tiến về phía trước từng bước, sắc mặt là cực kì khó coi.

Nhưng mà hắn nhanh, Đông Thiên vương lại nhanh hơn.

Nghiêng người bay qua, Đông Thiên vương tức giận quay đầu nhìn Vân Thí Thiên, cười tà nói: “Muốn là được sao, làm sao lại có chuyện tốt như vậy. Lạc Vũ là cam tâm tình nguyện mà đi theo ta.”

“Tuyệt đối không thể.” Đông Thiên vương một âm hạ xuống, Vân Thí Thiên lập tức nói, dứt khoát, lưu loát, không một tia do dự.

Đông Thiên vương vừa nghe thì sắc mặt trầm xuống, cái gì cũng chưa nói, Yến Phi bên cạnh Vân Thí Thiên đã thấp giọng nói: “Quân vương, Người nhìn xem.”

Vân Thí Thiên nghe vậy, quay đầu lại, loáng thoáng nhìn đến khôi giáp màu đen của Đông Thiên binh lính.

Phía sau hắn có mai phục.

“Muốn giang sơn hay muốn mỹ nhân, chính người tự mình quyết định đi.”

Không đợi Vân Thí Thiên nói gì, Đông Thiên vương ôm Lạc Vũ hướng quân đội của hắn mà đi đến.

Lạc Vũ thương thế quá nặng, nếu không điều trị ngay e rằng...

“Không có giang sơn này, ta có thể lập nên cái khác.” Đông Thiên vương mới bước đi một bước, phía sau, Vân Thí Thiên mở miệng, thanh âm cơ hồ là so được với hàn băng ngàn năm, một chút ngập ngừng cũng không có, trôi chảy tự nhiên.

Thanh âm không lớn, nhưng là mọi người ở đây đều nghe được rõ ràng.

Không có giang sơn này, hắn là có thể lập nên một cái khác, nhưng là Lạc Vũ, nếu hôm nay hắn buông tay, hắn sẽ không thể tìm được Lạc Vũ thứ hai.

Dứt khoát, tươi sáng, không có một tia do dự.

Thanh âm hạ xuống làm cho Lạc Vũ đỏ mắt, cơ hồ là xuyên thấu qua trái tim.

“Chỉ cần ta còn sống, khắp nơi đều có thể là thiên hạ của ta. Ta đã có một Vọng Thiên Nhai, thì cũng có thể lập ra một cái khác. Vũ nhi, trở về bên ta, ta không sợ.”

Thanh âm leng keng, vốn là lạnh như băng nhưng lại bén nhọn mà truyền vào chỗ sâu trong lòng, giống như vô cùng vô tận ôn nhu.

Máu tươi cơ hồ rơi trên mặt Lạc Vũ, máu tươi nhiễm đỏ mặt Lạc Vũ.

Mà trái tim, lại khoan khoái giống như đang bước đi trên mây. Chưa từng có hạnh phúc như vậy, chưa từng có vui sướng như vậy.

Được, không sợ, ta không đi, ta trở về bên người, không cần cầu người khác, chúng ta cùng nhau chống cự.

Khóe miệng run rẩy khẽ nhếch, tất cả xúc động cơ hồ đều muốn trào ra đến miệng.

Còn không phát ra bất kì âm thanh nào, trước mắt, một mảnh hắc ám bao phủ lấy Lạc Vũ

Đông Thiên vương dùng một tay chặn lại cổ Lạc Vũ, bỗng nhiên ngưng trọng, không làm ra bất cứ động tác gì, ôm Lạc Vũ rời đi.

“Đáng tiếc, nàng không muốn trở về cùng người.”

Thanh âm lạnh như băng vang vọng tại không trung, Đông Thiên vương xoay người, lên ngựa, ôm Lạc Vũ rời đi.

“Lui binh.”

Phong khói cuộn cuộn, Đông Thiên vương phi ngựa mà chạy, lãnh khốc thanh âm vang vọng tại phía chân trời.

“Vũ nhi...” Vân Thí Thiên không cách nào tin được Lạc Vũ thế nhưng không ở lại cùng hắn, Lạc Vũ thế nhưng rời đi cùng Đông Thiên vương.

Nàng không còn muốn đi theo hắn nữa sao?

Nàng không còn thương hắn nữa sao?

Làm sao có thể... Làm sao có thể... Rõ ràng vừa rồi còn...

Tâm tình kịch liệt ba động, vết thương vừa mới bị lực lượng kim sắc đả thương lúc này thương thế chợt tăng thêm, Vân Thí Thiên phun ra một ngụm máu tươi, thân mình lung lay sắp ngã.

“Quân vương... Quân vương...”

Trong gió lạnh, từng đợt thanh âm hoảng sợ vang vọng.

Toàn bộ binh mã thối lui lại một phương, không động.

Mùa đông năm nay, đáng sợ đến kinh người.

Mùa đông thứ bốn trăm năm mươi một của Vọng Thiên Nhai, Phạm Thiên các đại bại, Vân Thí Thiên lãnh binh thu mười một thành trì của Phạm Thiên các, Phiên vương ở các nơi của Phạm Thiên các suất binh thả chết bảo vệ thành trì, tuy nhiên cũng là vô dụng.

Các chủ Phạm Thiên các mất tích.

Nhiều thế lực tại Phệ Tiên Nhất Thủy bị tẩy trừ.

Phệ Tiên Nhất Thủy, loạn.

109. Chương 109

Edit: Nhất Tiểu Khuynh Thành Beta: Sakura, Nhím

Chim hót vang núi, bướm lượn đầy trời.

Trên Phệ Tiên Nhất Thủy, Vọng Thiên Nhai vốn là nơi hỗn loạn nhất, nơi tình cảnh nguy hiểm nhất, nhưng một trận sóng gió lớn nổi lên, lại trở thành người thắng lớn nhất.

Gió bỗng thổi lên, rõ ràng vẫn lạnh như trước, nhưng lại sớm mang màu sắc của mùa xuân.

Kinh đô Vọng Thiên Nhai, tại vương cung rộng lớn của Vọng Thiên Nhai.

Quần hùng cùng tề tụ, quân vương vào triều.

Trong đại điện là một loại khí thế uy nghiêm mà hưng phấn khác xa so với trước đây từng có.

“Hồi bẩm quân vương, Ân Tộc, Thước Lâm Quốc, Tề Quốc, Phùng Thành Quốc, bại lui (thua trận lui quân), thế lực giảm mạnh, các tiểu quốc xung quanh thấy tình thế nổi lên...”

“Mười ba tiểu quốc đại bại, đều đến đây quy thuận Vọng Thiên Nhai ta...”

“Vật tư dồi dào, chuẩn bị tu sửa lại ba cửa thành...”

Từng đạo tin tức không ngừng vang lên tại nghị chính cung, đây là buổi lâm triều thứ nhất sau khi chiến loạn giành được thắng lợi.

“Khụ... khụ...” Vân Thĩ Thiên ngồi trên vương vị, khẽ ho nhẹ, an bài mọi chuyện.

“... Lần này, Vọng Thiên Nhai ta có thể đánh lui quân địch, chuyển bại thành thắng, người có công lao lớn nhất chính là...”

Đọc một lượt ban thưởng cho bá quan xong, Phong Vô Tâm đang cao giọng tuyên đọc thánh chỉ, đọc đến nơi đây đột nhiên hơi ngừng lại một chút.

“Chính là Quân Lạc Vũ.” sau khi hơi ngừng lại một lúc, Phong Vô Tâm trầm giọng tuyên đọc.

Một tiếng này vừa rơi xuống, khí thế hưng phấn cao ngạo vừa rồi của quần thần trong nghị chính cung, đột nhiên trong nháy mắt toàn bộ trầm mặc xuống, đám người hai mặt nhìn nhau, không biết lúc này nên làm ra cái vẻ mặt gì.

Quân Lạc Vũ, người lúc trước hại Quân vương cùng Trưởng Công chúa của bọn họ.

Quân Lạc Vũ, vốn là kẻ thù của Vọng Thiên Nhai, kẻ mà khắp Vọng Thiên Nhai người nào cũng muốn giết.

Nhưng là, một lần đại nạn này của Vọng Thiên Nhai, nhắc tới công lớn, không có bất luận kẻ nào dám nói Quân Lạc Vũ không phải là đại công thần.

Quần thần Vọng Thiên Nhai, mỗi người đều là nói một không hai, ghét ác như kẻ thù.

Không ai có thể tự dối lương tâm mà nói rằng Lạc Vũ lúc này đây không cứu Vọng Thiên Nhai, không phải là đại ân nhân của Vọng Thiên Nhai.

Bởi vậy, bên trong nghị chính cung trong nháy mắt một mảnh trầm mặc.

Loại không khí không biết nên xấu hổ, hay là quần bách cùng không nói gì phiêu lãng tại không trung.

Vân Thĩ Thiên ngồi ở trên vương tọa, nghe tiếng khẽ liếc nhìn mọi người, cúi đầu địa ho khan hai tiếng, ánh mắt lạnh như băng, thâm thúy khó hiểu.

Trong lúc nhất thời, trong đại điện lại càng trầm mặc, càng khiến ọi người cảm thấy áp lực.

Phong Vô Tâm thấy vậy ho khan một tiếng, trầm giọng nói: “Có cừ oán nhất định trả, có công nhất định ban thưởng, Vọng Thiên Nhai ta không phải là hạng người không phân biệt được thiện ác. Bổng tướng mặc dù không có tận mắt chính mắt chứng kiến Quân Lạc Vũ lấy binh vây Đế Phạm Thiên, xả thân bảo hộ Quân vương Vọng Thiên Nhai ta. Nhưng là, bổng tướng tin tưởng người tận mắt nhìn thấy cùng tham dự, hẳn là không ít.”

Một câu nói này, sắc mặt của Phong Vô Tâm cực kỳ nghiêm túc nhìn lướt qua đại tướng quân Yến Phi bên cạnh

Đám người Yến Phi nhất tề cúi đầu. Phong Vô Tâm thấy vậy tiếp tục trầm giọng nói: “Phạm Thiên Các chủ Đế Phạm Thiên âm hiểm xảo trá, lợi dụng cha mẹ Quân Lạc Vũ mưu tính hại Vọng Thiên Nhai ta, tạm thời chúng ta không bàn đến nàng là thật bị người khác hãm hại hay cũng tham dự vào âm mưu đó. Bổng tướng cũng chỉ nói một điểm, lúc này đây cho dù là hai điều trên, thì cũng có thể hoàn toàn bỏ qua tội lớn của nàng. Cứu hàng vạn hàng nghìn lê dân cùng với Vọng Thiên Nhai ta, điểm này đối với Vọng Thiên Nhai mà nói, chính là có ân tái tạo. Có ai, phản đối lời này của bổng tướng?”

Một tiếng hạ xuống, quần thần trong nghị chính cung vốn đang trầm mặc, nhất thời đồng loạt lắc đầu.

“Không có, Tể tướng đại nhân nói phải.”

“Đúng vậy, thưởng phạt phân minh, Quân Lạc Vũ có công, thật đúng là có ân tái tạo.”

“Quân Lạc Vũ một mảnh thật tình đối với Quân Vương chúng ta, điểm ấy không ai hoài nghi...”

Trong lúc nhất thời, tất cả tại trọng thần trong triều đều nhất tề mở miệng nói.

Ngày xưa, quần thần hận không thể đem Quân Lạc Vũ thiên đạo vạn quả.

Hôm nay, đều xấu hổ mà mở miệng.

Trong đó, lấy Yến Lâm, Yến Trần, Yến Phi ba người cầm đầu.

Ba người, cơ hồ vì xấu hổ mà chưa từng ngẩng đầu lên.

Quần thần không biết Lạc Vũ, ba người bọn họ nhưng là tiếp xúc với Lạc Vũ lâu nhất.

Cư nhiên một điểm suy xét cũng không có, đã đi đến phán đoán như thế không nói, hơn nữa còn hạ lệnh đuổi giết.

Nếu Quân Lạc Vũ không đi Hỏa Ma, sợ rằng tại Phật Tiên Nhất Thủy đã sớm bị bọn họ cho người đuổi theo giết.

Này quả thực, làm cho bọn họ xấu hổ vô cùng.

Thần nhiên nhìn lướt qua sắc mặt xấu hổ của ba người cùng quần thần trong điện, Phong Vô Tâm gật đầu:

”Tốt, nếu tất cả mọi người không có dị nghị, như vậy việc này cứ quyết định như vậy.”

Dứt lời quay đầu hướng về Vân Thí Thiên đang tựa vào vương vị, vẫn không nói gì khom người nói: “Quân vương, nếu Quân Lạc Vũ có ân đối với Vọng Thiên Nhai ta, đối với quân vương hữu tình. Vọng Thiên Nhai ta nào có thể để cho nàng lưu lạc bên ngoài, lang bạt kì hồ (lang bạt kỳ hồ nghĩa là sống trôi dạt khắp nơi). Khắp Vong Xuyên đại lục chỗ tốt thì nhiều lắm, nhưng chung quy lại, không có nơi đâu tốt bằng nơi này, không có nơi đâu tốt bằng nhà của chính mình. Chúng ta từng hiểu lầm nàng, làm cho nàng cảm giác Vọng Thiên Nhai ta vốn không phải là nhà của nàng. Sau này, chúng ta tuyệt đối phải làm cho Lạc Vũ cảm nhận được trên dưới Vọng Thiên Nhai một lòng, toàn tâm làm cho nàng cảm nhận được nơi này chính là nhà của nàng. Bởi vậy, vì thần khẩn xin quân vương trách phạt, cũng để cho vì thần tự mình đi Hỏa Ma đón Vương phi của chúng ta trở về.”

Một lời vừa hạ, Phong Vô Tâm khom lưng thật sâu.

Người đứng đầu chúng thần là Phong Vô Tâm đã nói như thế, những người khác còn có thể nói như thế nào, còn dám nói như thế nào, còn có thể nói như thế nào.

Lập tức tất cả đều nhất tề khom người chờ lệnh.

“Xin bệ hạ chấp thuận cho chúng thần đi mời Vương phi trở về...”

Tiếng vang tung bay giữa không trung, hàm chứa chính tề cùng tôn kính chưa từng có.

Yến Phi, Yến Trần, Yến Lâm, ba người đồng thời cùng nhau liếc mắt nhìn nhau một cái.

Nhất tề bước ra khỏi hàng, hướng về phía Vân Thí Thiên quỳ một gối xuống .

“Ba người chúng thần chờ lệnh, xin quân vương chấp thuận cho ba người chúng thần đi đón Vương phi. Ba người chúng thần đối với Vương phi từng hiểu lầm quá sâu, tự thấy xấu hổ. Lần này, nhất định đem hết toàn lực mời xin Vương phi, cầu xin Vương phi tha thứ.”

Yến Phi vốn là tận mắt nhìn ngày đó Lạc Vũ không có ứng theo Quân vương bọn họ mà đi.

Quân vương của bọn họ vì nàng mà không cần thiên hạ, thâm tình như thế, bọn họ sẽ đi.

Có thể nghĩ lúc này đây, muốn mời Lạc Vũ quay về, tuyệt đối không dễ dàng.

Nhưng là, mặc kệ không dễ dàng như thế nào.

Ba người cũng đã thông suốt rồi.

Kể cả Lạc Vũ muốn giết bọn họ, bọn họ cũng tuyệt đối không một chút nhú mảy, chỉ cầu nàng trở về.

Nghị chính cung trong nháy mắt trầm mặc.

Ngoài cửa cung, gió lạnh bay múa, nhẹ nhàng nhiều điểm đều là lạnh khó tả.

Vân Thí Thiên tựa vào vương vị, mắt lạnh đảo qua hết thấy đám quần thần đang quỳ dưới đại điện, khẽ ngẩng đầu nhìn hướng cửa cung hư không.

Nếu hấn gọi Lạc Vũ cũng không trở về, thì cho dù toàn bộ Vọng Thiên Nhai cùng đi, Lạc Vũ cũng không trở về.

Gió qua ngọn cây, tình thâm cuộn cuộn như nước sông.

“Không cần, các người vào không được đi Đông Thiên, bốn quân...”

“Quân vương, không thể.”

Lời nói lạnh như băng của Vân Thí Thiên mới ra khỏi miệng, Phong Vô Tâm vẫn đứng ở một bên đột nhiên cực không lễ phép xuất ngôn cắt đứt.

Vân Thí Thiên sắc mặt trầm xuống, mi sắc lạnh lùng.

Phong Vô Tâm bước nhanh mà lên, trầm giọng nói: “Quân vương, đừng quên một tháng sau...”

Một tháng sau, cao thủ của Già Diệp Tháp kia muốn tới nháo Vọng Thiên Nhai bọn hấn, này...

Càng hướng chi, Yến Phi trở về kể rõ tình huống, Đông Thiên vương mang Lạc Vũ đi, vậy sao còn có thể để cho Quân vương bọn họ tiến vào Đông Thiên.

Mà Hỏa Ma là bất đồng lớn với Phật Tiên Nhất Thủy.

Đông Thiên vương muốn cấm một người tiến vào, còn tuyệt đối dứt khoát hơn so với Vọng Thiên Nhai Nhai muốn cấm một người tiến vào.

Lúc này, quân vương một thân trọng thương, tuyệt đối không thể tự mình đi đến đó.

Vừa nói tới chuyện một tháng sau, đại điện nghị chính cung vốn là yên tĩnh nhất thời lạnh ngắt như tờ.

Cao thủ của Già Diệp Tháp, một chiêu có thể giam cầm quân vương bọn họ. Muốn tới cửa khiêu chiến, này...

Ngoài cửa cung, cành cây theo gió mà cọ xát vào nhau, bắt chợt ầm lại rét lạnh.

Vân Thí Thiên cúi đầu nhìn thoáng qua Phong Vô Tâm: “Bản quân chưa nói muốn đi Hỏa Ma.”

Ấn? Phong Vô Tâm nghe nói nhất thời sửng sốt.

Đây là có ý gì? Quân vương bọn họ không nghĩ đi Hỏa Ma? Vậy có phải hay không đại biểu cho hấn... Hấn buông tha cho Lạc Vũ rồi? Đây...

“Trước mắt, bản quân muốn đi Phi Vũ vương quốc một chuyến.”

Nhìn thấy khuôn mặt khác hấn của Phong Vô Tâm, Vân Thí Thiên lạnh lùng hạ mệnh lệnh.

Phi Vũ vương quốc? Đó chẳng phải là quê của Lạc Vũ?

Phong Vô Tâm kinh ngạc trừng lớn mắt, Quân vương bọn họ như thế nào đột nhiên nghĩ muốn đi Phi Vũ vương quốc? Đây có phải hay không quá xa rồi.

” Vậy còn Vương phi...”

“Chuyện này, người toàn quyền xử lý.” Thanh âm Vân thí thiên lạnh như băng.

Lạc Vũ đến từ Phi Vũ vương quốc, mà tại Phật Tiên Nhất Thủy, Đế Phạm Thiên là người sớm nhất biết đến Phiêu Miểu bộ tộc, hắn cũng đi Phi Vũ vương quốc.

Sợ rằng, này tin tức cụ thể về Phiêu miểu bộ tộc, hoặc là đầu mối về các cao thủ lánh đời, hắn chính là phải để ý đến Phi Vũ vương quốc mới được.

Một tháng sau người của Già Diệp Thấp muốn tới khiêu chiến, tử thủ không phải biện pháp, không thể bị động, phải tìm cơ hội trở mình, hành động trước mới được.

Hắn phải đến Phi Vũ vương quốc cẩn thận xem xét một chút.

Phong Vô Tâm gạt gạt khóe miệng nhìn vào đôi mắt lạnh như băng của Vân Thí Thiên.

Trong đôi mắt băng lãnh vô cùng bình tĩnh, nhưng lại cực kỳ âm trầm, làm cho người ta nhìn không thấy.

Nhưng là, hắn hình như có điểm rõ ràng rồi.

Quân vương bọn họ cùng Quân Lạc Vũ... Trong lúc đó có một loại hiểu biết lẫn nhau, có thể hắn không biết, cũng vĩnh viễn đoán không ra.

Gió quét khắp nơi, giữa rét lạnh nhưng lại ẩn chứa một mối lửa cực nóng.

Vân Thí Thiên xoay người rời đi.

Lạc Vũ nếu có năng lực vì hắn làm được những việc này.

Như vậy tuyệt đối sẽ không tại thời điểm trước mắt bỏ hắn đi.

Ngày đó vì đau lòng mà không nghĩ đến, sau ngẫm nghĩ lại, nhất định là có vấn đề.

Hắn biết rõ nàng, cũng hiểu nàng.

Hắn sẽ cho nàng thời gian giải quyết hết thấy, hắn hội... chờ nàng trở về.

Tiếng chuông vang lên, vang vọng tứ phương. Vọng Thiên Nhai vừa hưng phấn mà khẩn trương .

Mà lúc này tại Đông Thiên thuộc Hỏa Ma, chính là hết sức phấn khởi.

Từ Phạm Thiên Các thu được một lượng lớn bảo bối, mà Hỏa Ma mặc dù giàu có nhưng có người nào lại không thích tài phú càng nhiều càng tốt.

Đắc thắng mà về Đông Thiên, phi thường vui sướng.

Vương cung Đông Thiên.

Bởi vì ở gần phía tây, gió lạnh vờn qua những tán lá liễu, tỏa ra ánh sáng xanh nhu hoà.

Tại ôn tuyền trong Vương cung (ôn tuyền là suối nước nóng)

Khói nước tung bay tung bay, bọt nước văng khắp nơi.

Ngày xưa là chỗ Đông Thiên Vương đắc ý tụ tập, lúc này thành nơi Lạc Vũ nghỉ ngơi dưỡng thân.

Giữa ôn tuyền ấm áp, Tiểu Ngân ở bên trong đập nước lặn qua lặn lại .

Nó vốn là vạn thú tiểu vương gia, (chỗ này chữ tục ta xóa nhá), cư nhiên ở trong nước mất mặt ,cho tới bây giờ còn không bơi qua được Tiểu Hồng, quả thực mất mặt.

Bởi vậy, bốn cái móng vuốt ở trong nước kịch liệt khua giống con chó nhỏ hăm hở tiến vào.

Mà Tiểu Hồng ở trong nước ưu nhã di chuyển, thân thể màu hồng nổi bật ở trong nước, thấy như thế nào cũng vô cùng đẹp mắt.

Lạc Vũ vừa tựa vừa nằm trên ghế gần ôn tuyền, nhìn Tiểu Hồng cùng Tiểu Ngân trước mắt lặn qua lặn lại.

Lúc nàng tỉnh lại cũng đã ở Đông Thiên rồi. Nghe nói Đông Thiên Vương dùng không ít dược liệu trân quý, dùng không ít nhân lực vật lực, mới có thể bảo trụ mạng của nàng, lại nợ hắn một cái nhân tình lớn.

“Phác đăng.” Bọt nước văng khắp nơi, Tiểu Hồng khinh bỉ Tiểu Ngân theo không kịp, từ trong nước chui ra, nhảy một cái chui vào trong lòng Lạc Vũ.

Lạc Vũ thấy vậy đưa tay ôm lấy, tiểu thân thể hồng hồng ấm áp, ôm thật là thoải mái.

Lạc Vũ, Lạc Vũ, ta nói với ngươi, ta phát hiện một thứ tốt.

Tiểu Hồng tại trong lòng Lạc Vũ, quơ tiểu móng vuốt.

“Àn, cái gì tốt?” Lạc Vũ mỉm cười nói.

Kỳ lân quả, kỳ lân quả.

Tiểu Hồng giương một đôi mắt to, hai tròng mắt thấy vậy kêu càu nhàu nói thẳng.

“Cái gì?” Lạc Vũ vừa nghe mạnh mẽ ngồi dậy, nhưng đầu vẫn có điểm đau nhức như trước, chính ra đi chứng của việc mất máu quá nhiều.

“Kỳ lân quả, ngươi xác định?” Lạc Vũ quăng việc đau đầu, nâng Tiểu Hồng lên.

Tiểu Hồng cùng Lạc Vũ mặt đối mặt, cái đầu nhỏ khê gật mạnh.

Nó chính là do linh tuyền sinh ra, đối với các loại kỳ trân dị bảo còn nhạy cảm hơn so với Tiểu Ngân.

Ngày hôm trước nó liền phát hiện có mùi của kỳ lân quả, chính là còn không biết ở nơi nào.

Vừa thấy Tiểu Hồng gật đầu, trái tim Lạc Vũ liền thả lỏng một chút.

Đan được điều trị cho Vân Thí Thiên còn thiếu chính là một phần kỳ lân quả, không nghĩ tới cứ nhiên lại ở tại Đông Thiên này.

Bất quá, sợ rằng Đông thiên vương sẽ không cấp nàg.

Lạc Vũ vừa vui vẻ sau sau đó chợt nhíu mày.

Mặc dù, suốt đoạn đường quay về Đông Thiên nàng hôn mê, mới thanh tỉnh lại, nhưng là nàng không ngu ngốc, phản ứng cùng tâm tình ngày đó của Đông Thiên Vương, nàng thấy rõ ràng trước mắt.

Đưa cho nàng dùng để cứu vân thí thiên, sợ rằng...

Ta đi trộm cho ngươi.

Tiểu Hồng thấy Lạc Vũ nhíu mày, không khỏi huy động tiểu móng vuốt, hắc hắc cười

Trộm đồ vật, hảo kích thích.

Lần trước trộm của Đế Phạm Thiên, lúc này đây nó lại đi trộm của Đông Thiên Vương, hắc hắc, nó thích, nó thích.

Ta cũng muốn đi.

Tiểu Hồng mới vừa biểu đạt ý tứ, Tiểu Ngân ở trong ôn tuyền giống như một cái bào anh dũng mãnh mẽ từ trong nước xông ra, bò đến bên cạnh ao, hướng Lạc Vũ nói.

Mới không mang theo ngươi, hừ, Tiểu Hồng cao ngạo vung đầu lên.

Người vợ hung ác, Tiểu Ngân giương nanh múa vuốt.

Ngươi mới là người vợ, ngươi mới là cái...

“Hôm nay cảm giác thế nào?” Tiểu Hồng còn không có phần nộ hướng Tiểu Ngân rít gào hết, thanh âm tà mị của Đông Thiên Vương nương theo thân hình hần nhân tiện đi đến, đi theo phía sau là thánh dược sư Vô Hoa.

“Không có chuyện gì rồi.” Lạc Vũ quay đầu nhìn về phía Đông Thiên Vương, khê cười nói.

Đông Thiên Vương thần nhiên ngồi gần bên người Lạc Vũ.

Vô Hoa thân thủ xem mạch của Lạc Vũ một chút, gật đầu, cười nói: “Vốn là tốt hơn rất nhiều, chỉ cần bổ huyết sẽ không có chuyện gì.”

Lạc vũ nghe vậy mỉm cười: “Đa tạ người rồi.”

“Cũng không thể như vậy, Lạc Vũ lúc này người nợ ta lại nhiều thêm rồi.”

Đông Thiên Vương bắt chéo hai chân, trực tiếp đoạt lấy lời nói của Vô Hoa, nhắc chân vô cùng yêu mỵ..

Ngày đó cơ hồ đem hấn dọa chết khiếp.

Loan phượng phi bằng cơ hồ bay đến một chết hai con, mới chạy về đến Đông Thiên. Dùng hết một kho linh dược vô cùng tốt, mới miễn cưỡng cứu trở về.

Bây giờ nhớ tới, cũng cảm giác được nhức đầu, thật là người lợi hại.

Bất quá, bây giờ chính là hối hận ngày đó đã thả Vân Thí Thiên.

Tình địch a, tình địch a.

Với bản tính của hấn cư nhiên không có giết Vân Thí Thiên, quả thực chính là nã bộ chấn động đến cực điểm, hấn lại làm ra một chuyện đáng hối hận như vậy, hấn đúng là biến thành đầu heo rồi.

Đông Thiên Vương ai oán, mệt lớn.

“Nợ, chậm rãi hoàn lại, chung quy cũng sẽ hoàn lại rõ ràng.” Lạc Vũ nhìn Đông Thiên Vương.

Một bên Vô Hoa vừa bắt đắc dĩ vừa buồn cười lắc đầu, tự ngồi ở một bên Lạc Vũ chế được.

“Không rõ ràng cũng không sao.” Đông Thiên Vương cười tà mị.

Lạc Vũ biết có chuyện trong lời nói của Đông Thiên Vương, khẽ cười rồi cũng không tiếp lời này của Đông Thiên Vương, trực tiếp nói: “Lúc này đây thu hoạch thế nào? Kho hàng cũng đầy.”

“Bình thường, bình thường, Đông Thiên ta vốn đã có nhiều tài phú.” Đông Thiên Vương thấy vậy cũng không tiếp tục đề tài vừa rồi, khẽ phát phát tay.

Lạc Vũ thấy vậy tự tiểu phi tiểu nhìn Đông Thiên Vương liếc mắt một cái.

Phạm Thiên Các nhiều thứ tốt như vậy, mà vẫn còn bình thường ?!.

Tuy Hỏa Ma vốn là giàu có, nhưng Phạm Thiên Các đã cất giữ mấy trăm năm, bị Đông Thiên Vương mò lên đến tận trời, này chỉ sợ không phải dùng một chút tài phú có thể so sánh được.

Nàng tuy mới tỉnh lại mấy ngày, cũng đã thấy người người vận chuyển qua lại không ngừng.

Đông Thiên Vương nhất thời dương dương mắt tà mị, xinh đẹp vạn phần nửa tựa nửa người vào ghế của Lạc Vũ: “Đây tính là thù lao.”

“Ta không tranh với người.” Lạc Vũ ôm Tiểu Hồng.

“Huynh đệ của ta chính là hào phóng.” Vô Hoa xen miệng.

Đông thiên vương thấy vậy nhìn về phía Vô Hoa, cầm lấy lọn tóc màu đỏ rượu của mình, nói: “Ý của người là, ta không hào phóng?”

“Vương, người nói gì vậy?” Vô Hoa thấy vậy ôn nhu cười: “Đây chính là huynh đệ của ta.”

Mặc dù giúp Lạc Vũ trị thương, sớm biết nàng vốn là nữ, bất quá Vô Hoa vẫn xem Lạc Vũ là huynh đệ mà giúp đỡ.

Đông Thiên Vương thấy vậy tự tiểu phi tiểu nhìn Vô Hoa liếc mắt một cái, thấp giọng nói thầm: “Ăn cây táo , rào cây sung .”

Vô Hoa nhất thời không nói, gờ trở mình xem thường.

“Hảo, hảo, Lạc Vũ người muốn cái gì? Nói, ta phân một chút cho người.” Đông Thiên Vương vất một bàn tay tại trên người Vô Hoa, đuôi lông mày lộ vẻ phong lưu.

“Đây chính là người nói.” Lạc Vũ cười một chút.

Đông Thiên Vương thấy Lạc Vũ cười đến sáng lạn, không khỏi quét mắt một chút, thân thủ vuốt cằm, có chuyện.

Lạc Vũ nhìn phản ứng của Đông Thiên vương, đầy mặt mỉm cười: “Người biết, cái khác gì đó chính ta có năng lực đi tranh, ta không tranh với người. Ta muốn chỉ có một thứ.”

“Không thể cho.” Lạc Vũ còn không có nói ra, Đông Thiên Vương mãnh liệt quay đầu, trừng hướng Vô Hoa. Người cáo mật?

“Ta cái gì cũng chưa từng nói.” Vô Hoa nhất thời giơ lên hai tay đầu hàng, hấn nhưng cái gì cũng chưa từng nói với Lạc Vũ.

Đông Thiên Vương nghe vậy trừng mắt nhìn Lạc Vũ, đáy mắt yêu mị quang hoa loạn chuyển.

Vân Thí Thiên trong người trọng thương, hấn nhưng là tận mắt thấy, Lạc Vũ muốn tìm được không phải chính là vì Vân Thí Thiên sao. Vân gian hoa ở trên tay nàng, không cần hấn suy đoán, chỉ biết Lạc Vũ muốn tuyệt đối là kỳ lân quả.

Đây chính là bảo bối hấn từ Phạm Thiên Các mò ra.

Cho ai cũng không có thể cấp cho Vân Thí Thiên.

Lạc Vũ thấy Đông Thiên Vương từ chối như đinh chém sắt, lập tức nhún nhún vai, cũng không muốn truy, ôm Tiểu Hồng mỉm cười như trước.

Đông Thiên Vương nhìn Lạc Vũ đang nhìn xem Tiểu Hồng. Con người hơi chuyển, đột nhiên cười: “Muốn ta cho người kỳ lân quả, cũng không phải là không thể được.”

“Ta làm không được yêu cầu của người nên không cần phải nói.” Đông Thiên Vương còn chưa nói hết, Lạc Vũ cười cười, nói tiếp.

Đông Thiên Vương nghe nói song chưởng giã ra, tựa vào trên đùi Vô Hoa

Vô Hoa không nói gì nhìn Thiên Vương nhà bọn họ, người này tính chất tà vẫn không thay đổi, phong lưu bừa bãi.

“Không cần yêu cầu, đối với người, ta không cần nói cái gì yêu cầu, cho người, ta nhưng là rất nguyện ý.”

Tựa vào trên đùi Vô Hoa, Đông Thiên vương tươi cười đầy mặt nhìn Lạc Vũ chậm rãi nói.

Lạc Vũ vừa nghe, ngược lại thu lại mỉm cười trên mặt, sắc mặt có điểm nghiêm túc.

Kỳ lân quả không phải một đồ vật bình thường. Nếu là Đông Thiên Vương yêu cầu cũng không nói, cứ như vậy cấp trắng cho nàng, vậy phần nhân tình rất lớn. Đây chỉ sợ cả đời cũng không thể trả hết được. Nàng không muốn nợ hấn nhiều ân tình như vậy.

Ân tình nàng thiếu hấn vẫn còn nhiều lắm.

“Ta lo lắng.” Lạc Vũ ôm Tiểu Hồng, điểm nhẹ cái trán.

Đông Thiên Vương thấy vậy tùy ý cười vô cùng xinh đẹp: “Ta không thành vấn đề, người như thế nào lo lắng, ta cũng chờ được, bất quá, sợ rằng có người chờ không nổi.”

Nói lời này, trong mắt Đông Thiên vương ý cười phát ra càng thâm thúy: “Chỉ là một cái nhân tình, người thiếu, chính là có một ngày, ta sẽ cho người hoàn lại.”

“Chỉ sợ ta còn không đáp nổi.” Lạc Vũ ngẩng đầu nhìn hướng Đông Thiên Vương.

Đông Thiên Vương nghe vậy nhất thời cười to, thần sắc thoát nhìn cực kỳ vui sướng.

“Được rồi, Minh Trần Dạ, ta...”

“Trần Dạ.” Đông Thiên Vương cười tủm tỉm.

Lạc Vũ nghĩ một chút, gật đầu: “Hảo, Trần Dạ, qua hai ngày ta nghĩ muốn đi Phi Vũ vương quốc một chuyến.”

“Tại sao?” Đông thiên vương nhướn mày.

Hắn vẫn nhớ rõ, cái gì cao thủ Già Diệp Tháp một tháng sau muốn tới Vọng Thiên Nhai tìm Vân Thí Thiên tử thí.

Lạc Vũ tỉnh lại vẫn cũng không nhắc tới chuyện này.

Hắn còn tưởng rằng nàng nhất định muốn đi Vọng Thiên Nhai

Như thế nào lại thành muốn đi Phi Vũ vương quốc rồi?

“Phi Vũ vương quốc hình như là quê hương của huynh đệ (trong này Vô Hoa vẫn xưng huynh đệ với Lạc Vũ nhé).” Một bên Vô Hoa suy tư một chút chen miệng nói một câu .

Lạc Vũ gật đầu: “Đúng vậy, hôm qua ta cùng cha mẹ nói chuyện một hồi, cha mẹ nhớ nhà, bởi vậy nghĩ muốn quay về xem một chút.”

Từ lúc nàng tỉnh lại, nàng vẫn không mở miệng nói qua chuyện của Vân Thí Thiên .

Đông Thiên Vương mang nàng trở về chữa thương, cũng không có tấn công Vọng Thiên Nhai, theo lý đáng cảm tạ hắn, không cần phải giấu hắn chuyện này.

Nhưng là, vậy cũng không có vẻ nàng không nghĩ tới Vân Thí Thiên.

Già Diệp Tháp không biết là địa phương nào.

Nhưng là nếu biết Phiếu Miểu bộ tộc, vậy khẳng định cũng là bộ tộc lánh đời.

Đối với lánh đời bộ tộc này, mặc dù nàng được tín vật của Phiếu Miểu bộ tộc, nhưng hoàn toàn cũng không có đầu mối.

Bất quá hôm qua cha mẹ đến thăm nàng, đã đề cập đến một vài điểm.

Cha nàng, hoặc là nói Quân gia thị tộc bọn họ, cái Tử Diễn quốc công phủ kia, huyết thống hình như có cái vấn đề gì đó.

Cha biết đến không nhiều lắm, chỉ là nhớ kỹ ngẫu nhiên nghe gia gia hắn đã từng đề cập qua cái gì Già Diệp, huyết thống, xuất thân, lánh đời.

Bởi vậy sau khi biết chuyện Vân Thí Thiên, nên hôm qua đặc biệt đến đây nói cho nàng nghe.

Đối chiếu với hai chuyện này, tâm tình nàng cũng ổn định lại.

Đế Phạm Thiên, có chỗ dựa lớn.

Vân thí thiên không có chỗ dựa, nàng phải đi tìm cho hắn một chỗ dựa, hừ, đến lúc đó ai sợ ai.

“Hảo, ta cũng đi nhìn quê của ngươi một chút.” Đông Thiên vương nghe vậy hảo sảng vung tay lên đáp ứng, sau đó xoay người đi chuẩn bị, không để cho Lạc Vũ có một cơ hội phản đối.

Chỉ cần không đi Phật Tiên Nhất Thủy tìm Vân Thí Thiên, đi đến chân trời hắn cũng không sao cả.

Lạc Vũ thấy vậy không khỏi nhướn mày, nhìn bóng lưng Đông thiên vương túm Vô Hoa rời đi, ôm Tiểu Hồng.

Mà Tiểu Hồng vì một tiếng, lên vào hòn đá trên mặt đất, chạy.

Nếu có thể đi trộm, như vậy có phải hay không sẽ không lại nợ thêm Đông Thiên vương một cái ân tình lớn. Dù sao hắn cũng là lấy được của Đế Phạm Thiên. Lạc Vũ cũng không phải là người chính trực cổ hủ.

Gió nổi lên sương khói tràn ngập, ôn tuyền cung ẩm áp như xuân.

Đoạn đường bị Đông Thiên Vương kéo về tẩm cung. Vô Hoa bất mãn có điểm kinh ngạc nói: “Vương, người không phải hận không thể khiến cho Vân Thí Thiên kia chết nhanh lên một chút, như thế nào đồng ý cấp cho hãn kỳ lân quả?”

Đông Thiên Vương nghe vậy trừng mắt nhìn hòn đá mặt đất, oán hận nói: “Cái Tiểu Hồng kia vốn là như thế nào giữa thiên quân vạn mã trộm đi binh phù của Đế Phạm thiên, người không biết đi. Ta nơi này khắp nơi đều là đá, như thế nào có thể phòng được nó. Không bằng cấp cho Lạc Vũ một cái nhân tình, làm cho nàng nợ ta ít nhất cũng hoàn lại một phần ân tình. Miễn cho bị cái Tiểu Hồng kia trộm đi rồi, ta cái gì cũng không được...”

Lời nói còn chưa nói hết, ngọc thạch trên mặt đất thoáng một cái hồng ảnh, Tiểu Hồng vù vù từ mặt đất xông ra. Dựng thẳng móng vuốt, trừng mắt nhìn Đông Thiên vương.

Tiểu Hồng lửa giận tận trời, người mới là tiểu thâu thích trộm đồ vật, cả nhà người đều là tiểu thâu.

“Bịch.” Một móng vuốt đập bể mặt đất tẩm cung Đông Thiên vương, Tiểu Hồng cầm giận xoay người, biến mất.

Nghe hiểu Tiểu Hồng tức giận mắng, Vô Hoa hướng lên trời than thở xem thường một cái, thật đúng là bị Đông Thiên vương nhà bọn họ nói trúng rồi.

Mà Đông Thiên Vương thì vuốt vuốt cằm dưới, vẫn ung dung nói: “Nhà của ta không phải tiểu thâu, nhà của ta vốn là xuất thân đạo tặc.”

Vô Hoa nhất thời hoàn toàn không nói gì.

“Người đi chuẩn bị, ngày mai chúng ta sẽ lên đường đi Phi Vũ vương quốc.”

Gió nổi lên, nhẹ nhẹ không phải ấm không phải hàn.

Có những người cho dù cách xa nhau tận chân trời, nhưng lại có thể trăm sông đổ về một biển.

110. Chương 110

Edit: Nhất Tiểu Khuynh Thành Beta: Sakura, Nhím

Trong cái rét lạnh đến tận cùng của mùa đông đã bắt đầu có mùi của mùa xuân.

Từng đợt gió lạnh vù vù thổi qua, trong cái rét lạnh xâm nhập cốt tủy bắt đầu nổi lên nhẹ nhẹ ấm áp.

Trời đông giá rét cũng nhanh muốn qua đi, xuân, rất nhanh sẽ đến.

Làm cho Hoàng Vũ cùng Vương Hầu tiếp tục ở lại Hỏa Ma để phát triển thế lực của Trung Võ môn, cùng Đông Thiên hợp tác. Lạc Vũ cùng với Đông Thiên vương, Vô Hoa khởi hành đi về Phi Vũ vương quốc.

Thời tiết ấm áp thay thế cho giá lạnh của mùa đông, trời đất tươi đẹp.

Vốn là Phi Vũ vương quốc cùng Hỏa Ma cách xa nhau, nhưng là cười trên không trung ma thú Loan phượng phi bằng- tiểu đệ của Tiểu Ngân, điểm khoảng cách như vậy tuyệt đối không phải vấn đề.

Gió qua thiên hạ, mà từ Hỏa Ma đến Phi Vũ vương quốc, bất quá là mấy ngày thời gian.

Tại Phi Vũ vương quốc.

Lạc Vũ rời đi Phi Vũ quốc có chừng thời gian một năm, giờ đã trở lại.

Cảnh vật vẫn thế, có chăng là con người cũng không phải trước đây.

Cầm quyền của Phi Vũ quốc vẫn là dòng họ Giá Hiên. Ngày đó, nàng nháo một trận, quốc vương của Phi Vũ quốc sống chết không rõ, mà tam hoàng tử Giá Hiên Mặc Viêm mất tích, lực lượng của hoàng thất tổn hao thảm trọng.

Lực lượng của hoàng thất tổn hao thảm trọng, vì thế phải dựa vào Hiệp hội dược sư, Học viện đế quốc và tam đại quốc công phủ để trụ lại ngai vàng.

Hoàng thất của Phi Vũ quốc sớm đã không còn vinh quang của ngày xưa.

Gió lạnh tịch tịch, ẩm áp thay cho lạnh giá.

“Nơi này thật là nhỏ bé, đơn sơ a.”

Kinh đô Phi Vũ quốc, Đông Thiên vương tà khí vạn phần huy ổng tay áo, nơi này với hắn mà nói chính là không phồn hoa, không xuất chúng, Phi Vũ quốc so với một thành trấn của Đông Thiên mà nói, vẫn là nhỏ hơn.

Một bên, Vô Hoa nghe thấy, giật nhẹ Đông Thiên vương, nháy mắt.

‘Cẩn thận Lạc Vũ mắng ngươi, đây là quê hương của nàng.’

Đông Thiên vương quay sang nhìn Lạc Vũ vẫn đang không nói gì, sờ sờ cằm: “Bất quá cảm giác không sai, tốt lắm, tốt lắm.”

Vô Hoa nghe, nhất thời chỉ biết cười ra tiếng.

Thiên vương của bọn họ nói lời này quả thật là cứng ngắt a, cứng ngắt a, này là đang lấy lòng Lạc Vũ sao.

Đông Thiên vương nâng mi mắt, tay duỗi ra, néo thắt lưng của Vô Hoa một cái.

Vô Hoa đau nhe răng trợn mắt, cũng không dám hé ra kêu tiếng nào.

Một bên, Lạc Vũ nghe được toàn bộ Đông Thiên vương và Vô Hoa nói, không để ý đến động tác của hai người, yên lặng nhìn kinh đô của Phi Vũ quốc.

Năm đó, lúc nàng rời đi cũng là không cảm thấy thế nào.

Mà giờ trở lại, một loại hương vị quê hương từ góc sâu trong tâm toát ra.

Tưởng rằng chính mình sẽ không nghĩ đến, nhưng là nơi này, vốn là nơi mà không đâu có thể thay thế được, quê hương.

Tiểu Ngân nho nhỏ đứng ở trên bờ vai của Lạc Vũ, mà Tiểu Hồng đang được Lạc Vũ ôm trong lòng, trừng mắt nhìn bốn phía, còn Lạc Vũ thì chậm rãi mà bước đi.

Nơi này, phát ra nồng đậm mùi vị xưa cũ.

“Lạc Vũ?”

Ngay lúc ba người đang thong thả bước đi trên đường lớn của kinh đô, một người đi ra từ ngõ nhỏ, đối diện với Lạc Vũ, cực kì kinh ngạc mà lên tiếng.

Lạc Vũ quay đầu, người phía trước da mặt màu đỏ (Sakura: mặt người này chắc giống mặt Trương phi trong tam quốc quá), tóc đã điểm lốm đốm sợi bạc, dung mạo nhìn qua là một nam nhân không quá bốn năm mươi tuổi, chính là, người này đang khiếp sợ cực kì mà nhìn nàng.

Phủ Hạc Vu, đại được sư của Hiệp hội được sư.

“Sư phụ.” Lạc Vũ thấy đó là Phủ Hạc Vu, nhất thời mỉm cười.

Người này lúc đầu đối đãi với nàng không sai.

“Thật là ngươi?” Phủ Hạc Vu chấn kinh rồi, vẫn không dám tin mà vuốt hai tròng mắt.

Lạc Vũ thấy vậy bật cười. “Không thể giả được.”

Phủ Hạc Vu vốn là đại được sư của Hiệp hội được sư, gặp qua không ít lần, quen mặt.

Sau một khắc khiếp sợ, Phủ Hạc Vu rốt cuộc hồi phục lại được tinh thần.

“Trời ạ, Lạc Vũ, ngươi đã trở về, quả thực là làm cho người ta không thể tin được, mau mau, theo ta đến Hiệp hội được sư ngồi nói chuyện.” Phủ Hạc Vu nói một hồi, nhất thời mặt tỏa ánh sáng, cực kì vui sướng mà lôi kéo Lạc Vũ.

Hắn cũng không quên, Lạc Vũ ngày đó là như thế nào mà rời đi.

Vân Thí Thiên, đó là Vọng Thiên Nhai quân vương.

Đây tuyệt đối là tôn đại phật.

Mặc kệ Lạc Vũ hôm nay trở về là muốn làm cái gì hay là cũng không muốn làm cái gì, cùng với nàng giao hảo cũng là tuyệt đối không sai.

“Không được, ta trước tiên muốn đi Tử Diễn quốc công phủ.” Lạc Vũ khoát tay, nói.

“Đi Tử Diễn quốc công phủ?”

Phủ Hạc Vu là nghĩ đến trước kia quan hệ của Lạc Vũ với Tử Diễn quốc công phủ vốn là không tốt đẹp, bây giờ quay về lại muốn đi đến đó, xem ra...

Phủ Hạc Vu xem ngoài mặt mà đoán.

Sợ rằng Tử Diễn quốc công phủ lúc này cũng không có gì hay ho rồi.

Lập tức nói: “Ta đi cùng ngươi, một năm thời gian, kinh đô cũng là thay đổi không ít, được rồi, hai vị bằng hữu này của ngươi là...”

“Vị này là Minh Trần Dạ, vị này gọi là Vô Hoa, đều là bằng hữu của ta.”

Phủ Hạc Vu ‘ân’ một tiếng, sau đó hướng Đông Thiên vương cùng Vô Hoa gật đầu.

Sau đó xoay người tiếp tục nói: “Lạc Vũ a, ngươi là làm cho sư phụ rất tưởng niệm a, sư phụ... Minh Trần Dạ?”

Một lời còn chưa nói hết, Phủ Hạc Vu mặt biến sắc, nhất thời nhảy dựng lên.

“Là... Hỏa Ma... Đông Thiên... Vương... Vương...” Đầu lưỡi co thắt, nói thế nào cũng không nói ra được, Phủ Hạc Vu mặt trắng như tờ giấy, giống như nhìn thấy quỷ quái.

Từ sau khi Lạc Vũ đi theo Vân Thí Thiên. Bọn họ mới biết kiến thức của bọn họ về Vong Xuyên đại lục là quá mức hạn hẹp.

Vì thế đã bắt đầu tìm hiểu về Phật Tiên Nhất Thủy, về các thế lực tại Vong Xuyên đại lục.

Mà Minh Trần Dạ, không phải là Đông Thiên vương của Hỏa Ma sao? Hỏa Ma, so với Phật Tiên Nhất Thủy còn lớn hơn, mà đó, chính là một cái địa phương cực kỳ hỗn loạn.

Đây chính là một cái ác ma? Trong tứ đại thiên vương, hẳn chính là ác ma trong ác ma.

Đông Thiên vương nhìn phản ứng của Phủ Hạc Vu, tốt tính cười cười với hắn.

Quên đi, xem hắn là sư phụ của Lạc Vũ, bỏ qua cho hắn.

Hắn giống người ác lắm sao, sao lại có sắc mặt như thế?

Lạc Vũ tâm tình vốn cũng không tệ, thấy vẻ mặt của Phủ Hạc Vu, cười cười nói với hắn: “Đông Thiên vương cũng không ăn thịt người.”

Mà Tiểu Ngân cùng Tiểu Hồng nghe Lạc Vũ nói xong, cũng là ở một bên mà cười, khinh bỉ nhìn Đông Thiên vương.

Đông Thiên vương liếc Lạc Vũ một cái, vừa bực mình lại vừa buồn cười, lưỡi biếng mở miệng: “Nói vậy cũng không phải, còn phải xem tâm tình của ta tốt hay xấu.”

Tâm tình mà không tốt, ha ha, hắn không biết chừng là cũng sẽ ăn thịt người.

“Ác... Ác... Xin mời... Xin mời...” Phủ Hạc Vu bị dọa cho cả kinh, sắc mặt vặn vẹo không dám đối diện với Đông Thiên vương, một bên hướng những người ở trong Hiệp hội được sư đi theo hắn phất tay một cái.

Lập tức, đám người ở Hiệp hội được sư chạy đi, chạy đi báo tin.

Gió thổi nhẹ nhẹ, ngay lập tức, tin tức Phủ Hạc Vu gặp được Lạc Vũ truyền đi khắp nơi.

Quân Lạc Vũ đã trở về.

Kể gần như đã tiêu diệt toàn bộ hoàng tộc Phi Vũ quốc đã quay về.

Hơn nữa, bên người nàng còn có cả Thiên vương của Hỏa Ma.

Trời ạ, lần trước là Vọng Thiên Nhai Vọng Thiên quân vương, lần này lại là Thiên vương của Hỏa Ma...

Cả kinh đô Phi Vũ quốc rung động rồi.

Lập tức, binh mã khắp nơi lấy một loại tư thái rõ ràng là sợ chết lại còn anh dũng, hướng phía đám người Lạc Vũ mà đi đến.

Đầu năm nay, người nào cũng có thể đắc tội, ngoại trừ Quân Lạc Vũ này.

Nếu không, lần sau nàng trở về, cũng không biết là sẽ mang theo người nào trở về nữa.

Gió thổi qua trời đất, mang theo cái lạnh lẽo mà lại ấm áp.

Kinh đô Phi Vũ vương quốc ngày hôm đó, dùng một loại nghi thức kính trọng đến nghênh đón quốc vương còn không bằng để nghênh đón Lạc Vũ.

Thái độ như thế, làm cho Đông Thiên vương rất là vừa lòng.

Mà Lạc Vũ ở một bên, chính là cười cười mà lắc đầu, nàng còn không phải là ăn thịt người nha.

Tử Diễn quốc công phủ.

Sớm biết Lạc Vũ sẽ đến đây, đám người trong quốc công phủ sớm đã sợ hãi mà đứng chờ ở cửa, hàng ngũ chỉnh tề, già trẻ đều có mặt đầy đủ.

Cái loại này, chính là giống như đi gặp tộc trưởng vậy.

Viện trưởng của Học viện đế quốc nơm nớp lo sợ chạy vội mà đến, cùng với hai quốc công gia của hai đại quốc công phủ và quốc vương hiện tại của Phi Vũ quốc đều đứng ở bên ngoài chờ.

Quân Trầm, đứng hàng thứ ba trong Tử Diễn quốc công phủ, vốn là tam ca của Quân Vân, tam bá của Lạc Vũ, đón Lạc Vũ cùng Đông Thiên vương vào phủ.

“Chất nữ gần đây có khỏe hay không? Ngũ đệ cùng ngũ đệ muội vẫn khỏe chứ?”

Ngồi ở trên ghế chủ vị, Quân Trầm vốn là uy nghiêm mặt lúc này lại phát ra cần cần dục dục.

Mà Lạc Vũ ngồi ở ghế thượng khách, ngẩng đầu nhìn đại sảnh trước mặt.

Đại sảnh hùng vĩ, hai ghế chủ vị đặt ở giữa, hai bên sắp xếp tám cái ghế, trong sảnh có sáu cây cột trụ màu đen khắc phi hổ vờn quanh, uy nghiêm.

Thậm chí có thể nói là so với lúc trước nàng rời đi càng thêm uy nghiêm rồi.

Xem ra Tử Diễn quốc công phủ gần đây là tốt lắm.

Nhìn qua Quân Trầm trước mặt nàng cùng Đông Thiên vương biểu hiện cần cần dục dục, chậm rãi mà nói: “Cha mẹ gần đây vẫn khỏe.”

Quân Trầm nghe thế nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Quân Vân mặc dù đối với bọn họ không thích, cũng không muốn Lạc Vũ đến hại bọn họ.

Nếu Quân Vân không có việc gì, vậy lần này Lạc Vũ đến đây hẳn không phải là tìm bọn họ để trút giận.

Nhìn Quân Trầm thở dài một hơi cùng với đám người đang ngồi trong đại sảnh, Lạc Vũ thông thả mở miệng: “Lần này ta đến đây là có việc riêng muốn nói.”

Lời nói vừa ra, lập tức đám người đang ngồi ở dưới, Hiệu trưởng của Học viện đế quốc, Phủ Hạc Vu, quốc vương Phi Vũ quốc, liếc mắt nhìn nhau, nói với đám người Lạc Vũ vài câu, sau đó quay người bước ra khỏi đại sảnh.

Chuyện nhà, Lạc Vũ cùng Quân Trầm muốn nói chuyện riêng.

Nếu ý đồ đến đây của Lạc Vũ là như thế, bọn họ tất nhiên là sẽ tránh lui.

Nhìn đám người hết sức cung kính mà rời đi, chỉ để lại một mình Quân Trầm tại đại sảnh, Đông Thiên vương giờ giờ lên mi, khó được mà khen một tiếng: “Thật đúng là nghe lời.”

“Có lẽ phép.” Vô Hoa thấy thế thì khen một tiếng.

So với đám người ở Hỏa Ma bọn họ thì hiểu tiến – lui hơn nhiều.

Đám người Phủ Hạc Vu vừa rút ra khỏi đại sảnh, Quân Trầm lập tức cảm thấy áp lực.

Mặt mày cơ hồ là cười đến cứng ngắt rút gân, làm sao còn thấy ở đâu uy phong ngày trước.

Lạc Vũ thấy vậy thản nhiên nói: “Quân Nhiều Thiên đâu?”

Không phải nàng cao ngạo, nhưng mà nàng tới, ngay cả quốc vương Phi Vũ quốc cùng ra nghênh đón, mặc dù nàng cảm thấy là không cần phải như thế. Nhưng là, quốc công gia của Tử Diễn quốc công phủ, gia gia của nàng cũng nên có mặt a.

Quân Trầm vừa nghe Lạc Vũ thản nhiên nói, rõ ràng là đang trời đông giá rét tịch mịch lại là một trận đổ mồ hôi đầy lưng: “Cha cùng đại ca không có ở nhà.”

Không có ở nhà? Lạc Vũ nghe vậy nhướn mày.

“Con trai của đại ca, Quân Nhất Phi, thời gian trước đi lịch lãm gặp nạn, nghe nói là được một vị tiểu thư ở Vân Trung quốc cứu. Lần này trở về xin cha cùng đại ca qua đó cầu hôn. Vì thế, vài ngày trước đã mang sính lễ đi cầu hôn, bây giờ sợ là vẫn còn đang trên đường đi. Nhị ca đã đi thị sát rồi, trong phủ chỉ có mình ta.”

Vừa thấy Lạc Vũ cau mày, Quân Trầm lập tức đem tình huống toàn bộ nói ra.

Lạc Vũ nghe vậy, xem tình huống của Tử Diễn quốc công phủ, Quân Trầm quả thật là không có nói sai, lập tức vuốt vuốt mi tâm.

Huyết thống linh tinh, cha nàng không rõ lắm, Quân Trầm này đồng lứa với hần cũng sẽ không rõ ràng, sợ rằng phải hỏi Quân Nhiều Thiên mới biết được.

Vậy bây giờ...

“Vân Trung quốc đi là ở nơi nào?” Lạc Vũ vuốt vuốt mi tâm, trầm giọng nói.

Quân Trầm vừa nghe nhất thời khuôn mặt vặn vẹo: “Cái kia... Cái kia... Ta cũng không rõ lắm, ta không nghe qua, là do Nhất Phi dẫn đường...”

Lạc Vũ nghe vậy quay đầu nhìn Đông Thiên vương.

Đông Thiên vương thấy Lạc Vũ quay đầu nhìn về phía mình, giờ giờ lên mi, rất trực tiếp quay đầu nhìn về phía Vô Hoa.

Vân Trung quốc, là cái quốc gia nào, hần chưa từng nghe qua.

Vô Hoa nhìn ánh mắt hai người tập trung về phía mình, suy nghĩ nửa ngày, nghi hoặc nói: “Hình như là một tiểu quốc, vị trí cụ thể khó mà nói rõ được. Hần là ở giữa Hắc Ngân hải vực.”

Một lời vừa ra, Đông Thiên vương nhíu mày: “Hắc Ngân hải vực? Người xác định?”

“Không chắc chắn lắm, bất quá có thể đi tìm.” Vô Hoa năm đó xuất môn cũng đã từng đi qua, đối với nơi này hiểu biết không nhiều nhưng cũng không ít.

“Đây vốn là địa phương tốt.” Đông Thiên vương nghe Vô Hoa nói, trong mắt yêu quang nháy loạn.

Hắc Ngân hải vực, nếu thật như thế, cái hải vực kia cũng không phải là chỉ có đơn giản như vậy.

Có tiếng là một nơi quý dị.

Không giống như Hỏa Ma bọn họ quanh năm hỗn loạn, mà là quý dị, không cách nào có thể hình dung được quý dị cùng kinh khủng.

Chính là một trong ba vùng cấm của Vong Xuyên đại lục.

“Địa phương tốt? Như vậy là tốt rồi, như vậy là tốt rồi.” Quân Trầm vừa nghe Đông Thiên vương nói Vân Trung quốc là một cái nơi tốt, nhất thời cười lên.

Rồi lại nghĩ đến Đông Thiên vương, một cái thủ lĩnh tàn nhẫn báo đạo.

Lại trầm mặt xuống, không dám cười quá lớn.

Quân Trầm có thể nghe hiểu ý tứ của Đông Thiên vương, Lạc Vũ lại có thể không hiểu.

Lập tức nhú mày, đứng dậy nói: “Vậy chúng ta đi xem một chút.”

Nàng cần phải tìm Quân Nhiêu Thiên.

Đông Thiên vương nghe vậy nhún vai, đi thì đi, hấn đối với những nơi có tính kích thích thì cực kỳ có hứng thú.

Lập tức, Lạc Vũ bước đi, ba người hai thú không có ở tại Phi Vũ quốc hàn huyền, trực tiếp rời đi.

Đến là vô ảnh, đi cũng vô tung.

Làm cho các thế lực lớn tại Phi Vũ quốc một mảnh hư kinh.

Một ngày sau, ban đêm, gió lạnh tập tập, lạnh đến thấu xương.

Tử Diễn quốc công phủ, đại sảnh.

“Đã đi rồi?” Quân Trầm cẩn cẩn dục dục hỏi đám binh mã Quân gia.

“Đúng vậy, đều đã đi rồi.”

Không thấy quay trở về, cũng không thấy lát mềm buộc chặt (chỗ này nghĩa là bày trò hại Quân gia a), nàng đã tiêu sái mà rời đi rồi.

“Vậy là tốt rồi.” Quân Trầm thở dài một hơi.

Lạc Vũ cùng Hỏa Ma Đông Thiên vương thật sự đã rời đi rồi, nơi này của hấn chính là một cái miếu nhỏ mà thôi, dung nạp không nổi hai cái tôn đại phật như vậy.

Hấn cũng không muốn khi cha hấn quay trở về, nhìn thấy Tử Diễn quốc công phủ là một đồng đồ nát.

“Vậy các người... hả...” Thở dài một hơi, phát tay áo.

Quân Trầm mới mở miệng phân phó, đột nhiên ngạnh sinh sinh nuốt những âm còn lại.

Quân Trầm hai mắt tròn tròn, sắc mặt hoảng sợ, trừng lớn mắt nhìn về phía sân, vẻ mặt trong nháy mắt hiện lên vận vẹo cùng khiếp sợ.

Thủ hạ nhân mã các nơi thấy vậy, nhất tề nhìn lại.

Nhất thời, sắc mặt đều hiện lên là vận vẹo cùng tuyệt đối hoảng sợ.

Chỉ thấy dưới ánh trăng, Vân Thí Thiên một đầu tóc bạc đang đập không mà đến.

Khí tức lạnh như băng, điên cuồng áp lực, bén nhọn khí thế.

Làm cho đám người ngồi trong đại sảnh không khỏi sợ ngây người, đây là Phật Tiên Nhất Thủy Vọng Thiên Nhai Vọng Thiên quân vương.

Đây chính là đại ma đầu mà ngày đó tiện tay giúp Lạc Vũ uy hiếp cùng phá hủy Phi Vũ vương cung.

Trời ạ, Lạc Vũ cùng ác ma vừa mới đi, như thế nào lại tiếp tục có một ma đầu đến.

Trời ạ, Quân gia trên dưới tất cả đều hoảng sợ rồi.

Đứng giữa không trung, Vân Thí Thiên lạnh lùng nhìn đám người Quân gia đang sợ ngây người ở phía dưới, lạnh như băng trong mắt chột lóe, mi mắt trầm xuống.

Còn không đợi hần mở miệng, Quân Trầm đã kịp phục hồi lại tinh thần: “Lạc Vũ đã đi rồi, vừa mới đi, không có ở đây, không có ở đây.”

Vốn chỉ định nhìn qua, thuận tiện hỏi về Quân Nhiêu Thiên cùng với tình hình Phi Vũ, Phong Lâm cùng Hạo Tàng ba nước.

Không nghĩ tới hần còn chưa có mở miệng, Quân Trầm đột nhiên nói cho hần một câu như vậy.

Vân Thí Thiên sắc mặt khê nhúc nhích, trong mắt quang mang chợt lóe: “Lạc Vũ đến đây?”

Lạc Vũ sao lại đến nơi này?

“Đúng vậy, đúng vậy, hôm qua vừa mới đến, nàng hỏi cha ta đi đâu, nàng tìm cha ta, gia gia của nàng. Cha ta không ở nơi này, Lạc Vũ nghe thấy thế thì lập tức đi rồi.”

Vân Thí Thiên chính là vừa hỏi một câu, mà Quân Trầm chính là hận không thể đem tất cả những gì mình biết ra để nói cho Vân Thí Thiên nghe.

Sát thần này, so với Lạc Vũ lại càng kinh khủng.

Tìm Quân Nhiêu Thiên? Vân Thí Thiên nghe xong, mi sắc có chút ba động.

Lúc này, Lạc Vũ ngàn dặm xa xôi đến đây tìm Quân Nhiêu Thiên để làm gì?

Thương thế của nàng đã tốt chưa?

Chẳng lẽ nàng nghĩ muốn theo hần? Nàng vì hần mà cũng tìm kiếm. (ta nghĩ chỗ này chắc là tìm kiếm tàng bảo đồ của Phiêu Miểu bộ tộc)

Tâm tình lạnh như băng đột nhiên chuyển biến tốt lên, tâm nóng lên, Lạc Vũ ở chỗ này.

Lạc Vũ nếu cũng ở chỗ này, vậy hần nhất định phải tìm được nàng.

“Vũ Nhi đi nơi nào?” Trong lòng là nẩy lên nồng đậm tình cảm ấm áp, mà ngoài mặt vẫn là một bộ lạnh như băng.

“Vân Trung quốc, cha ta đi Vân Trung quốc cầu hôn tiểu thư nhà nào đó, Lạc Vũ đi tìm hần rồi. Nghe nói Vân Trung Quốc kia ở Hắc Ngân hải vực, nhưng cụ thể là đi như thế nào, đường xá là như thế nào, chúng ta cũng không biết, ta...”

Một lời còn chưa nói hết, Quân Trầm trở mắt nhìn Vân Thí Thiên cứ như vậy mà quay người lại, trong nháy mắt biến mất trước mặt bọn họ, tốc độ như vậy làm cho bọn hần trở mắt mà nhìn.

Gió đêm lạnh như băng, lạnh thấu da thịt.

Đại sảnh Tử Diễn quốc công phủ, lặng ngắt như tờ.

Nửa ngày, Quân Trầm mới đột nhiên giật mình, giật khốe miệng: “Như thế nào lại không đi cùng nhau... tới...”

Lạc Vũ lúc đầu không phải là đi theo cái đại ma đầu này sao?

Như thế nào bây giờ lại phân thành hai đường mà đến?

Gió lạnh vù vù thổi qua, không ai có thể trả lời, mà cũng không ai dám trả lời.

Đêm, thâm thúy mà đã bắt đầu xuất hiện ấm áp.

Hắc Ngân hải vực, một trong ba vùng cấm của Vong Xuyên đại lục.

Cụ thể lúc ban đầu vì sao lại cấm, không người nào biết, nhiều năm qua đi, nó đã trở thành truyền thuyết, cũng nghiêm nhiên trở thành vùng cấm.

Rất ít có người đi vào nơi đó.

Vì vậy, nơi đó vốn là kinh khủng cùng kinh tởm như thế nào, lại càng là một đồn trăm, trăm đồn nghìn.

Về phần rốt cuộc nó kinh tởm cùng kinh khủng thế nào, lại không ai nói rõ được.

Cứ thế, mọi người truyền tai nhau đời này qua đời khác, Hắc ngân hải vực tại Vong Xuyên đại lục chính là một khu vực vạn phần thần bí.

Giương buồm ra biển.

Nói là ra biển cũng không chính xác, Hắc Ngân hải vực mặc dù được gọi là hải vực nhưng nơi đó, ba mặt là lục địa, chỉ có một mặt là giáp biển.

Xung quanh nó sông nhỏ rất nhiều, từ phương hướng Phi Vũ vương quốc mà đi đến, mặc dù đường sông gấp khúc nhiều nhưng là cũng không ra được biển.

Cưỡi kim loan phương phi bằng đi đến bến tàu cuối cùng của Hắc Ngân hải vực. Truy cả một đoạn đường dài, xác thực đám người Quân Nhiều Thiên đã tiến vào Hắc Ngân hải vực.

Lần này, không biết Quân Nhiều Thiên đi đến lúc nào mới trở về, vì thế chỉ còn một cách là chính bọn họ cũng phải tiến vào Hắc Ngân hải vực.

Hắc Ngân hải vực, không có bất kì ma thú không trung nào có thể tiến vào.

Không biết rốt cuộc nơi này có cái gì kì quái, hoặc là nói nơi này có lực lượng cầm (cầm= giữ) chế nào đó kì lạ. Nhưng trong phạm vi của Hắc Ngân hải vực, không có không trung ma thú nào có thể bay qua được. Nếu là cứ cố tình mà bay qua, chính là sẽ không biến mất một cách mạc danh kì diệu (kì lạ), thì cũng là trực tiếp tử vong, dù sao cũng chính là không còn đường sống trở về.

Bởi vậy, muốn đi vào Hắc ngân hải vực, không trung đi không được, chỉ còn một cách, đó là ngồi thuyền.

Cuối cùng, mọi người đến được bến tàu.

Thành này, nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ.

Dòng người vãng lai lại đây không nhiều cũng không ít, có thể coi như đây là khu vực trung tâm giao dịch của thành trấn này.

Ba người Lạc Vũ đã lên một đoàn thuyền hướng phía Hắc Ngân hải vực mà đi, chờ qua một đêm, hôm sau sẽ chính thức khởi hành.

Trong màn đêm tối đen như mực, đoàn thuyền chậm rãi đi.

Mặc dù không có cảnh vật gì là dữ tợn, nhưng là tùy ý giơ tay ra cũng không nhìn thấy được năm ngón tay mình, xung quanh chỉ có một màu đen khiến cho người ta khó chịu.

“Ta thích, cái này rất hợp với ta.”

Ngồi ở tầng đáy thuyền, xung quanh bàn cơm giống như một cái tửu lâu thu nhỏ, thực náo nhiệt, Đông Thiên vương đầy mặt xuân phong, đối với các vật phẩm xung quanh chính là ra sức khen không ngớt miệng.

Lạc Vũ đưa mắt nhìn xung quanh, xung quanh chính là một đám vật phẩm làm từ xương đầu cá, xương đầu bò cực kì cổ quái, im lặng không nói gì.

Dạng vật phẩm cổ quái như vậy, phỏng chừng cũng chỉ có một mình Đông Thiên vương là thích được.

“Không cần để ý hấn.” Một bên, Vô Hoa kéo Lạc Vũ, trực tiếp không nhìn đến Đông Thiên vương đang hăng hái bùng bùng.

“Ta nói Tiểu Ngân cùng Tiểu Hồng vẫn còn chưa ăn đủ sao? Chúng nó đã ăn mười đĩa rồi.” Nhìn hai tiểu gia hỏa trên bàn đang ăn thịt nướng, Vô Hoa có chút nhướn mi.

Lạc Vũ nghe vậy, nở nụ cười: “Ta chưa từng thấy bọn nó ăn đủ bao giờ.”

Mặc dù nàng cũng hiểu được, hai tên thoát nhìn nhỏ nhỏ này nguyên bản cũng là không phải nhỏ như thế.

Tiểu Ngân cùng Tiểu Hồng đang điên cuồng ăn thịt nướng nghe vậy, quay sang cấp Vô Hoa một cái ánh mắt khinh bỉ, ‘thiếu kiến thức’.

Vô Hoa nhìn thấy chính mình bị khinh bỉ, không khỏi bật cười.

“Ôi... ta quá xui xẻo a... Ôi...”

Ngay lúc này, bên cạnh, một lão nhân râu tóc bạc trắng đang cực lực than khóc.

Làm ọi người nghe thấy, chán chường.

Lạc Vũ nhàm chán, nghe tiếng thì quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy ở bên cạnh có một lão nhân đang ngồi trên ghế cao, nhìn qua vóc dáng không cao, đang nằm bò ở trên bàn. Một bên lão hung hăng vuốt râu mép của chính mình, một bên thì nhìn chăm chăm vào đĩa thịt nướng của Tiểu Ngân cùng Tiểu Hồng.

Ánh mắt đó, còn có nước miếng, chính là viết rõ ràng hai chữ hâm mộ cùng ai oán.

Lạc Vũ thấy vậy, bật cười: “Tiểu Ngân, bưng qua cho lão.”

Kính già yêu trẻ là truyền thống mỹ đức (đạo đức tốt đẹp) của dân tộc Trung Hoa. Truyền thống này hẳn là cũng nên được phát triển.

Tiểu Ngân nghe Lạc Vũ nói, tay nhỏ vừa nhấc lên, đĩa thịt nướng bay về phía lão nhân, sau đó lại tiếp tục vùi đầu ăn thịt nướng.

Lão niên kia bị dọa kinh một chút, ngẩng đầu lên nhìn.

Nhìn đĩa thịt nướng trước mặt một chút, lại quay đầu ra nhìn Tiểu Ngân.

Lại quay ra nhìn Lạc Vũ tử trên xuống dưới, lão nhân chậm rãi cười, đôi mắt nheo lại thành một đường.

“Đứa trẻ ngoan, hắc hắc.”

Lạc Vũ nghe nói thì cười cười, hướng phía lão nhân kia gật đầu, sau đó tiếp tục quay đầu lại cùng Vô Hoa tán dóc.

Mà ở bên cạnh không ngừng vang lên âm thanh ăn thịt nướng, so với Tiểu Ngân cùng Tiểu Hồng ăn chính là không hề thua kém.

“Nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai khởi hành rồi.” Tán dóc một lúc, Lạc Vũ hướng Đông Thiên vương cùng Vô Hoa nói vài câu, đứng dậy.

Vô Hoa gật đầu, giật giật Đông Thiên vương ở bên cạnh vẫn còn đang hứng trí bưng bưng, ba người đứng lên đi về phía phòng mình.

“Lạc Vũ a, chúng ta hay là như lúc trước...”

Trước phòng, Đông Thiên vương về mặt tà mị nâng chân bước đi theo Lạc Vũ.

Ngày xưa, lúc không biết Lạc Vũ vốn là nữ nhi, bọn họ đi đến đâu cũng đều là ăn ngủ cùng nhau, không có phân biệt cái gì nam nữ.

Lạc Vũ bước từng bước vào phòng, Tiểu Ngân ở trên vai chính là vươn tiểu móng vuốt đóng cửa, thả chó.

Lạc Vũ thấy vậy bật cười: “Người giống huynh trưởng của ta như trước thì thật tốt.”

Vừa nói, xoay người lại.

Đột nhiên, một bóng người di chuyển qua, Lạc Vũ sửng sốt.

Trước mắt chính là lão nhân lúc trước ở phía dưới ăn cơm đang cười tủm tỉm, đứng ở phía sau người nàng, cái mũi vốn đỏ lên vì rượu dưới ngọn đèn dầu lại càng đỏ rực.

Lúc nàng rời đi, hắn còn đang ở phía dưới.

Vậy mà đã vô thanh vô tức tiến vào trong phòng của nàng, này thân pháp, thủ đoạn...

Lạc Vũ rung mình, còn không chờ nàng phản ứng, lão nhân vươn một ngón tay về phía Lạc Vũ cùng Tiểu Ngân và Tiểu Hồng, điểm một cái.

Lập tức, Lạc Vũ chỉ thấy ý thức trong nháy mắt đã biến mất, thân thể trầm xuống, gục.

Cùng khắc, lúc này nàng chỉ thấy xung quanh mông lung, loáng thoáng nghe thấy Đông Thiên vương lúc này đang ở bên ngoài thì thầm, ‘không đáng yêu’.

Hắc ám bao phủ lấy Lạc Vũ, sau đó, ý thức cũng không còn.

Gió thổi qua thuyền, mọi việc hết thảy đều như trước, không có chút nào gợn sóng.

111. Chương 111

Edit: Nhất Tiểu Khuynh Thành Beta: Sakura, Nhím Thuyền đi thanh thanh, bọt nước văng khắp nơi. Gió qua ngọn cây, thanh nhã, lạnh nhạt.

Không biết qua bao lâu, Lạc Vũ loáng thoáng tỉnh táo lại. Nhíu mày, trong đầu giống như một đoàn tương hồ, chít chít méo mó, chung quanh thân từ xa xa truyền đến thanh âm hoan ca nói cười.

Thanh âm ồn ào kia làm cho người ta đau đầu.

Lạc Vũ đưa tay muốn xoa mi. Nhưng lại phát hiện chính mình hoàn toàn không cách nào cử động, thật giống như toàn thân bị một thứ gì đó giam cầm, trong đầu có thể suy tư, thân lại không thể cử động.

Cả kinh hoàn hồn, Lạc Vũ lập tức nhớ tới tình huống trước khi hôn mê, không khỏi mi sắc rùng mình.

Nàng bị trói lại rồi?

Bị cái lão đầu kia chơi đùa, làm cho bất tỉnh rồi?

Từng chút một khẽ mở mi mắt, Lạc Vũ chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh hồng quang, cái gì cũng thấy không rõ lắm, có vật gì chắn trước mắt nàng.

Cau mày, Lạc Vũ hít sâu một hơi, làm cho chính mình bình tĩnh lại. Thân ở đất khách, trước hết cần phải bảo trì tỉnh táo. Nhẹ nhàng khép mắt lại, Lạc Vũ lần thứ hai mở mắt ra.

Nhìn thấy rõ ràng, bao phủ trước mắt chính mình chính là một khối hồng trù (lụa đỏ), che ở trước mắt, thướt tha buông xuống. Trên đỉnh đầu lúc này truyền đến cảm giác nặng nề, hình như trên đỉnh đầu đeo cái gì giống như đầu quan (mũ đội đầu).

Con người Lạc Vũ vừa chuyển, mắt nhìn xuống dưới. Nương theo ngọn đèn dầu trong phòng, mắt Lạc Vũ liền nhìn được rõ ràng. Chính mình một thân đỏ thắm, ngồi ngay ngắn tại địa phương hẳn là mép giường. Đại hồng, đầu quan, khăn lụa màu đỏ?

Trên bàn bày đủ loại hỗn tạp, trong nháy mắt Lạc Vũ hít một hơi lạnh khí.

Có ý tứ gì, nàng đây là... nàng đây là...

“Tiểu nữ oa, hắc hắc, cứu người thì cứu cho chết, tiền phạt đến tận tây thiên, người cần phải giúp lão nhân đến cùng a.”

Giữa lúc nàng đang hít một hơi lạnh khí, bên cạnh một đạo thanh âm cười hì hì vang lên, nếu không phải thanh âm của lão nhân gặp trên thuyền thì còn có thể là ai.

Lạc Vũ nghe vậy giận dữ. Ta hảo tâm khoản đãi người, người nhưng lại đối với ta như vậy. Nhưng thanh âm lại không thể phát ra, chỉ có thể buồn bực trừng mắt.

Bất quá lão nhân bên ngoài kia, hiển nhiên đã nhận ra tâm tình của Lạc Vũ, ở một bên cười hắc hắc nói: “Tiểu nữ oa, đừng tức giận, đừng tức giận. Lão nhân tìm cho người cửa thân sự này thật tình rất tốt. Nếu không phải cháu gái ta lâm trận bỏ chạy, thì căn bản cũng không rơi đến trên người người khác. Tiểu nữ oa, sau này người nhất định sẽ cảm tạ ta.”

Cảm tạ, cảm tạ cái đầu người, người nào hiếm lạ, mau thả ta. Lạc Vũ sao lại hiếm lạ cái hôn sự không hiểu ra sao này. Thế nhưng hiển nhiên lão nhân kia không nhìn.

“Oa, chú rể mau tới rồi, ta phải chạy trước, tiểu nữ oa, động phòng vui vẻ.”

Thanh âm không đứng đắn của lão nhân truyền đến, Lạc Vũ thậm chí chưa từng nghe được trong phòng truyền ra động tĩnh gì, lão nhân kia liền chuồn mất rồi.

Trong phòng, nháy mắt chỉ còn lại một mảnh tĩnh mịch.

Đáng chết, Lạc Vũ nghiêng rằng một cái cơ hồ muốn cắn vỡ.

Không kịp tự hỏi cái khác, một lòng một dạ cởi bỏ lực lượng giam cầm trên người.

Người nào phải lập gia đình rồi? Nàng mới không cần không rõ ràng mà lập gia đình.

Thế nhưng, lực lượng của Lạc Vũ cùng lão đầu kia hoàn toàn không phải cùng một cấp bậc, căn bản không cách nào rung chuyển.

Xa xa, tiếng người ồn ào dần dần đến gần. Có rất nhiều người đi về hướng này.

Nghe nghe tất cả đều là thanh âm cười đùa vui thích, nháo động phòng, Lạc Vũ nhất thời cau mày.

Mà chính lúc này, Tiểu Hồng vẫn nằm trong lòng Lạc Vũ giật giật, lung lay đầu, tỉnh lại. Tiểu Hồng, mau hỗ trợ, Lạc Vũ nhất thời nheo mắt ý bảo. Tiểu Hồng vốn là chưa từng thấy quen mặt.

Hoàn toàn không hiểu đến trường hợp như vậy là cái gì, dù sao Lạc Vũ hô hỗ trợ, nó liền hỗ trợ.

Lập tức, mơ mơ màng màng tiểu móng vuốt ôm Lạc Vũ về một cái, một ánh sáng ngân hồng hiện lên, hạ khăn voan hồng trên đầu Lạc Vũ rồi đột nhiên biến mất cùng nó, ẩn ở nơi Tiểu Hồng am hiểu nhất, bên trong hòn đá.

Khăn hồng trên đầu hạ xuống, đoan đoan chính chính che lại vật trên giường ở phía sau Lạc Vũ.

“Ha ha, hôm nay nhất định phải nháo động phòng của thiếu chủ...”

“Đúng vậy, nghe nói thiếu phu nhân là mỹ nữ nổi danh, hôm nay cần phải kiến thức một chút...”

“Đúng vậy, ha ha...”

Giấu ở dưới mặt đất tân phòng, lỗ tai Lạc Vũ nhưng lại có thể nghe thấy rõ ràng thanh âm từ ngoài cửa truyền đến, đại môn bằng đàn mộc sau khi rung động, một đoàn người hết sức phấn khởi đi đến.

“Di, thiếu phu nhân hảo xinh xắn?” Đi bước một vào động phòng, một giọng nói lớn sừng sốt, kinh ngạc cực kỳ nói.

Một đám người ồn ào đột nhiên trầm tĩnh. Nhìn thấy trên giường tân phòng là một người như đại bao, mặt trên che phủ một cái khăn hồng.

Mặc kệ thấy thế nào, dưới cái khăn hồng kia cũng không có khả năng vốn là người.

“Cái này, nghe nói thiếu phu nhân võ học rất cao, thiếu chủ nhân, có phải hay không thiếu phu nhân còn suy xét người?”

“Đúng vậy, cái này có thể, thiếu chủ nhân, không thể làm cho thiếu phu nhân xem thường rồi...”

“Chúng ta một tông phái võ học, cũng không thua kém nhà thiếu phu nhân...”

“Đúng vậy, thiếu chủ nhân, mau nghĩ biện pháp...”

“Thiếu chủ nhân, thượng...”

Sau khi có một lý do, mọi người vốn trầm mặc lập tức vừa lại làm ầm ĩ lên.

“Là muốn xem võ học? Hay là nghĩ muốn xem náo nhiệt?” Ngay giữa lúc ồn ào này,

Một thanh âm thản nhiên mát lạnh vang lên. Không giận tự uy, nhưng lại có cảm giác lạnh lẽo, phảng phất như có thể so với cơn gió lạnh thu đông, làm cho người ta không dám loạn ngôn.

Hắc hắc, mọi người huyền não nhất thời toát ra một trận cười ngây ngô.

Tiếng bước chân vang lên, Lạc Vũ nghe thấy một người chậm rãi hướng tân giường đi đến.

Nàng xuống dưới mặt đất, vậy trên giường còn có đồ vật gì? Lạc Vũ ngẩn người, ngay sau đó đột nhiên trong đầu linh quang chợt lóe. Hả, Tiểu Ngân không có ở đây.

Ngay lúc Lạc Vũ cả kinh, nam nhân khoác áo chú rể một thân đỏ thắm đi lên phía trước, tùy ý lấy xuống khăn hồng đang không ngừng bắt đầu run run.

Phía dưới, Tiểu Ngân thanh tỉnh, chính là phe phẩy cái đầu nhỏ còn đang mê man, ngẩng đầu.

Chống lại một đôi con người đen đến khôn cùng. Hai bên nhìn nhau, không tính là tình thâm ý trường.

Tĩnh lặng không tiếng động, trong nháy mắt trong phòng một mảnh lặng im.

Dưới khăn hồng vốn là một đầu ma thú? Cái này, cái này, tân nương lại là ma thú...

Thiếu chủ nhân tông môn bọn họ cưới một ma thú tân nương? Hay là nam tính đây?

“Ha ha...” Trong nháy mắt thanh âm cuồng tiếu không nhịn được liên tiếp nổi lên, tràn ngập bên trong tân phòng.

Dưới mặt đất, Lạc Vũ nghiêng mắt nhìn hướng Tiểu Hồng, Tiểu Hồng lúc này đã hoàn toàn tỉnh táo lại, nhìn trên mặt đất dưới móng vuốt vuốt vuốt mi tâm.

Hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn cười thành phật Di Lặc, ha ha, đem Tiểu Ngân gả đi, hì hì.

Lạc Vũ nhìn Tiểu Hồng đang bỏ đá xuống giếng cười trêu tức, không nói gì.

“Cười đủ rồi?” Ngay lúc này giữa tiếng cười của mọi người, một thanh âm lạnh lạnh chậm rãi mở miệng.

Thanh âm thanh lương, giống như bạc hà, nhưng lại làm lạnh lòng người.

Ba chữ vừa rơi xuống, mọi người trong tân phòng đang cười ầm ầm, mãnh liệt dừng lại.

Im lặng giống như thanh âm kia bị một người một đao chặt đứt, tĩnh lặng quỷ dị.

“Đủ rồi, đủ rồi...”

“A cái kia, khụ... khụ...”

“Còn muốn ta mời các người đi ra ngoài?” thanh âm lạnh lẽo lại mở miệng, ung dung, tuyệt đối ung dung.

“A, không cần, không cần...”

“Chúng ta cáo lui, thiếu chủ nhân động phòng cái này... cái này...” hai chữ vui vẻ như thế nào cũng nói không nên lời, mọi người nháo tân phòng ghen cười, xám xịt rút đi rất nhanh.

Tân phòng, trong nháy mắt khôi phục một mảnh lặng im. Tiểu Ngân còn đội khăn hồng, lắc đầu cho thanh tỉnh, trên cổ đột nhiên bị kẹp một kẹp, chú rể một thân hỉ phục nhắc tới nó.

“Con của Ngân tông.” Thanh âm thanh lương, thần nhiên.

Ngân tông, lão cha nó, Tiểu Ngân vừa nghe nói thế nhất thời mãnh liệt ngẩng đầu, người trước mắt này nhận thức lão cha nó?

“Như thế nào chạy tới nơi này của ta?” Chú rể liếc về mặt khiếp sợ của Tiểu Ngân, xách Tiểu Ngân lắc lắc.

Đột nhiên, dưới cước đạp mạnh mặt đất: “Đi ra.” Nương theo một tiếng quát lạnh của hắn, lực lượng của Tiểu Hồng một trận ba động, còn không chờ Lạc Vũ cùng Tiểu Hồng phản ứng lại, trước mắt ngọn đèn dầu sáng ngời. Lạc Vũ cùng Tiểu Hồng đã từ dưới mặt đất bị buộc đi ra.

Ngọn đèn dầu dập chờn, một phòng đỏ rực vui mừng, đem chú rể bao quanh dưới ánh hồng quang. Thần sắc thần nhiên, dung mạo thông dong.

Không giống Vân Thí Thiên lạnh như băng mà tuần mỹ, càng thêm không giống Đông Thiên Vương tà mị cùng yêu dị, dung mạo bình thường, có thể nói cùng mỹ nam tử không hơn cái gì.

Nhưng là một thân khí chất lạnh nhạt, giống như bầu trời mùa thu màu Bích Lam, bình thường như vậy, nhưng lại tuyệt đối làm cho người ta không thể không nhìn kỹ.

Như biển bích lam, như trời lãnh đạm. Mọi người nói quân tử ôn nhuận như ngọc, người này không phải ôn nhuận, nhưng cũng như ngọc. Như ngọc lạnh lẽo, như ngọc sáng chói rực rỡ.

Lạc Vũ bị mạnh mẽ bức ra, nếu là không có chỗ có thể ẩn nấp, như vậy cũng chỉ có thể thần nhiên đối mặt.

Nam nhân xưng hô là thiếu chủ nhân, xoay người quét Lạc Vũ cùng Tiểu Hồng đang cau mày trừng mắt nhìn hẩn liếc mắt một cái, dẫn theo Tiểu Ngân chậm rãi ngồi ở trước bàn rượu tân phòng.

“Châm rượu.” Dem bầu rượu hương Tiểu Ngân đẩy, nam nhân này so với Lạc Vũ còn đúng lý hợp tình hơn.

Tại sao ta phải rót rượu cho ngươi? Tiểu ngân trong nháy mắt bùng nổ.

Còn không chờ nó bùng nổ phản kháng, nam nhân thần nhiên quét tới liếc mắt nhìn nó một cái: “Ngươi làm cho ta mất mặt.”

Không có chỉ trích, không giống tức giận, giống như là kể rõ sự thật.

Nhưng khí tức lại cường đại làm cho người ta hoàn toàn không cách nào cùng hẩn đối kháng.

Tiểu Ngân ghen khuất rồi, người nào làm cho hẩn mất mặt.

“Nếu không nghe lời, ta gọi người tìm Ngân Tông đến cho hẩn hảo hảo dạy dỗ ngươi, cho ngươi rõ ràng phân biệt tôn ti trên dưới, trưởng bối lễ nghi, đừng đi ra làm mất mặt thú vương.”

Lời nói bình dị làm cho Tiểu Ngân bi phần, nó nơi đâu làm mất mặt lão cha nó.

Không thể không cầm bầu rượu lên châm rượu cấp nam nhân này.

Người này thật cường đại, nó một điểm cũng không có cảm giác được, vạn nhất thật sự có quan hệ cùng lão cha nó, đem người gọi tới rồi, nhưng bây giờ nó đánh không lại lão cha nó , khẳng định bị bắt lại.

Cầm ly rượu Tiểu Ngân châm, nam nhân chậm rãi uống một ngụm: “Thực dọa người, cư nhiên bị người đánh bất tỉnh, ta cũng thay ngươi cảm thấy mất mặt.”

Tiểu Ngân cúi đầu, bi phần. Người này là trưởng bối của nó? Người này cũng là ma thú?

Tiểu Hồng thấy vậy, từ trong khiếp sợ, nam nhân này cư nhiên có thể nhẹ nhàng băng quơ phá vỡ lực lượng của nó, tức giận, nhảy dựng lên, rơi đến trên bàn, trợn to mắt to nhìn nam nhân kia.

Nam nhân nhìn mắt Tiểu Hồng: “Trời sinh linh vật, cũng không biết vận dụng lực lượng, không duyên có rơi xuống thấp kém.”

Dứt lời, thần nhiên lắc đầu: “Ta như thế nào có thể là ma thú.”

Một lời hạ xuống, nam tử duỗi một ngón tay hương cái trán Tiểu Hồng khẽ bắn một chút.

Nhất thời, một cỗ bạch quang thần nhiên bao phủ Tiểu Hồng.

Tiểu Hồng bốn trảo duỗi ra, thoải mái tại trên bàn lăn một cái, thật thoải mái a.

Lực lượng này giống như lực lượng mẫu thể của nó, tác dụng như nhau, thoải mái, thoải mái.

Một bên Lạc Vũ còn bị lực lượng giam cầm của lão nhân kia làm cho không thể di chuyển thấy vậy trong mắt từ nghiêm túc chuyển thành kinh ngạc.

Cái nam nhân này hình như bối cảnh lai lịch không nhỏ a.

Cư nhiên đem thân phận của Tiểu Ngân cùng lai lịch Tiểu Hồng liếc mắt một cái đã biết.

Hơn nữa, nghe như còn cùng cha Tiểu ngân có quan hệ, này...

Lánh đời bộ tộc, trong nháy mắt trong lòng Lạc Vũ chợt hiểu ra.

Này thật sự là đi mòn gót dày tìm không thấy, lúc không uống công tìm thì lại thấy, nàng tìm chính là bọn hẩn.

Lạc Vũ đang từ ưu tư chuyển sang kinh hãi, nam nhân lạnh nhạt cũng không quay đầu đột nhiên lại lạnh lạnh nói: “Đừng cao hứng quá sớm, hôm nay ta cũng sẽ hảo hảo tính với ngươi.”

Lạc Vũ nghe vậy nhướn mày: “chuyện này đâu có liên quan gì tới ta? Người không phát hiện ta là bị trói tới?”

Một lời hạ xuống, Lạc Vũ mới ngẩng ra, Nàng như thế nào có thể mở miệng rồi?

Thế nhưng còn không đợi nàng mừng rỡ hoặc là nghi hoặc, nam nhân lãnh đạm mở miệng: “Việc đánh tráo thì ta sẽ tìm lão bất tử tính, về phần người...”

Còn chưa nói dứt lời, thế nhưng Lạc Vũ nhìn thấy chú rể quay đầu thản nhiên nhìn qua liếc mắt một cái. Đột nhiên sáng tỏ rồi.

Hắn là vì lúc hạ khăn voan hồng thấy Tiểu Ngân, nên tìm nàng tính sổ.

Bởi vì nàng tránh đi, cho nên làm cho hắn mất mặt.

Này... Lạc Vũ hết chỗ nói rồi.

Nàng từ trong ánh mắt hắn nhìn ra, nam nhân trước mặt vốn là cao ngạo.

Nếu là nàng bất động tại chỗ, khi khăn voan xốc lên rõ ràng, như vậy nam nhân này tuyệt đối sẽ không mạnh mẽ lưu nàng lại.

Nhưng là, bây giờ hắn bị chê cười, cho nên...

Trong lòng mới thay đổi thật nhanh, nam nhân đột nhiên chậm rãi vươn tay, năm ngón tay hướng phía Lạc Vũ một cái, lập tức một cỗ lực lượng giống như biển rộng bùng bạc mà đến, trong nháy mắt bao phủ Lạc Vũ.

“Ta ghét nhất bị người tự chủ trương.” Thanh âm bình thản, nhưng lực lượng này lại hàng thật giá thật.

Lạc Vũ trong nháy mắt cảm giác hô hấp căng thẳng, quanh thân đầu khớp xương trong nháy mắt cũng bị đập vụn như nhau.

Dừng tay. Dừng lại.

Một bên, Tiểu Ngân cùng Tiểu Hồng mãnh liệt bùng nổ, gương nanh múa vuốt định hướng nam nhân kia công kích qua.

“Đi.” ngay lúc hai thú hộ chủ, nam nhân đột nhiên nhẹ nhàng đi một tiếng, năm ngón tay gấp một trảo vào khoảng không.

Vật trong lòng ngực Lạc Vũ mãnh mẽ bay ra, hướng trên bàn trước mặt hắn rơi xuống. Lực lượng áp bách Lạc Vũ, dừng lại.

Thân thủ, chậm rãi cầm một viên cầu trên mặt bàn, nam nhân giơ lên nhìn một chút.

“Người là Phiếu Miểu tộc nhân?” Liếc mắt một cái trôi qua, nam nhân quay đầu, lần đầu tiên chân chính nhìn Lạc Vũ.

Lạc Vũ nhìn chăm chăm được liệu, kì lân quả, vân gian hoa trên mặt bàn bị hắn lấy ra ngoài, hai mắt mị rồi mị, còn không có trả lời.

“Không giống, người không có công pháp của Phiếu Miểu nhất tộc, Phiếu Miểu nhất tộc sớm đã điều linh, người là người được phó thác?” Nam tử mi sắc có chút giật giật, một lời liền đoán trúng toàn bộ.

“Người được Phiếu Miểu nhất tộc phó thác.” Ngắm nghía viên cầu mà Lạc Vũ lấy được trong tay tộc nhân cuối cùng của Phiếu Miểu nhất tộc, nam tử suy nghĩ một chút, đột nhiên nói: “Quá yếu.”

“Còn.” Mà trong nháy mắt ngay lúc hắn phát ra một tiếng, Lạc Vũ còn đang nhìn chăm chăm được liệu mãnh liệt lên tiếng.

Đó là được liệu còn thiếu để cấp cho Vân Thí Thiên, nàng phải thiên tân vạn khổ mới lấy được, chỉ còn tìm được một loại được liệu điều hòa. Có thể bắt đầu luyện chế rồi.

Tuyệt đối, không thể làm cho bất luận kẻ nào phá hư.

Nam tử nghe thấy Lạc Vũ cư nhiên cái gì cũng không quan tâm, trước còn quan tâm được liệu của nàng.

Không khỏi ngẩn đầu nhìn lướt qua, vốn là hảo được, bất quá cũng không tốt thái quá.

Vung tay lên, được liệu trên mặt bàn, toàn bộ biến mất không thấy: “Nhìn chướng mắt.”

Liếc mắt một cái thấy được liệu của nàng toàn bộ biến mất, trong nháy mắt năm ngón tay Lạc Vũ nắm chặt thành quyền, đầu khớp xương niết răng rắc rung động.

Cái gì cũng có thể động, cái gì cũng có thể thương lượng. Riêng cái này không được.

Một cỗ lực lượng mãnh mẽ ở trong thân thể Lạc Vũ bắt đầu truyền lưu, khí tức bức người bắt đầu lãnh liệt mà mãnh liệt, đầu khớp xương Lạc Vũ bắt đầu căng thẳng.

Mà lực lượng lão nhân kia giam cầm trên người Lạc Vũ, bắt đầu liền như một cái khí cầu giống nhau, bị lực lượng của Lạc Vũ bộc phát chống giữ lên.

Thiếu chủ kia thấy vậy chậm rãi nhìn Lạc Vũ, thần sắc thản nhiên.

“Phanh.” Ngay tại giữa lúc này, một tiếng xé gió thanh thúy văng tung tóe mãnh mẽ vang lên trong phòng, Lạc Vũ phun ra một ngụm máu tươi, thân thể mãnh liệt lay động, có thể di chuyển rồi.

Một bên lau đi vết máu nơi khoe miệng, ngân hồng kim tuyến trong tay Lạc Vũ chợt lóe, liền hướng nam nhân kia đi tới.

Thiếu chủ đôi mắt vốn lãnh đạm, nhìn thấy Lạc Vũ cư nhiên cuồng nộ phá vỡ lực lượng cao hơn nàng không biết bao nhiêu cấp bậc, quang mang trong mắt chợt lóe.

“Chỉ với bản lãnh như vậy mà muốn động thủ với ta, còn kém xa lắm.” Một tay áo bào phất nhẹ về phía ngân hồng tơ vàng của Lạc Vũ, nam tử lãnh đạm như trước.

Không tiếng động, không có di chuyển, Lạc Vũ bức bách mà lên, cho dù kém xa cũng tuyệt không được động đến được của Văn Thí Thiên.

Không có dấu khí ba động, không có nội tức vận chuyển, vô thần lực kinh người.

Thân pháp quỷ mị, nội công hiểm thấy, đó là vũ kỹ không thể hiểu được. Đó là một loại võ công Vong Xuyên đại lục không có.

Tông môn thiếu chủ sắc mặt lạnh nhạt, kiến thức càng ngày càng nhiều thân pháp võ học Lạc Vũ quỷ dị cùng tính bền, thần sắc chậm rãi có chút ba động chớp mắt một cái.

“Đây là loại võ công gì? Có điểm ý tứ.” Một chưởng bức lui Lạc Vũ, nam tử sống mắt hơi đỏ, ánh mắt khê nhúc nhích, đột nhiên thân thủ mạnh mẽ ngăn lại Lạc Vũ đang đến.

“Muốn ta trả lại cho ngươi, cũng có thể.”

“Ngươi không có tư cách bàn điều kiện với ta.” Lạc Vũ phản thủ một đòn hàng long La Hán quyền, thẳng kích hai huyết Thái Dương của nam tử, xuống tay cực tàn nhẫn.

Đó là đồ vật của nàng, há có thể dùng để áp chế nàng.

“Ta nếu không đáp ứng, được này của ngươi chỉ có tiến vào mà không có ra, huống chi ngươi là bị ép mà đến.” Thiếu chủ nhân lạnh nhạt lên tiếng.

Một bên vung tay lên tránh công kích của Lạc Vũ, thản nhiên nói: “Huống hồ, ngươi còn có việc cầu ta.” một tiếng vừa rơi, Lạc Vũ mạnh mẽ thu tay lại, lạnh lùng nhìn nam nhân kia.

Vốn là, nàng là muốn tìm một thế gia ẩn tộc, nàng muốn từ nơi này bọn họ tìm hiểu một ít tin tức, hoặc là càng nhiều, nhưng là, như vậy cũng không thể...

“Xem tại ngươi là người phó thác của Phiếu Miểu nhất tộc, ta mới cho ngươi ba phần thể diện, lỗi thời không hậu, tâm tình ta bây giờ không thể nào tốt.”

Lời vừa rơi xuống, trong nháy mắt trong phòng trầm mặc, Tiểu Ngân cùng Tiểu Hồng hai mặt nhìn nhau, không hiểu.

“Này hôn sự ta không thừa nhận, mặc kệ thật giả, nói cái khác.” tờ vàng trong tay Lạc Vũ vất ngang.

Nam tử nghe vậy nhìn Lạc Vũ liếc mắt một cái, hần nhưng thật ra mới vừa nghĩ thầm để cho nàng làm thiếu phu nhân nguy trang một tháng cho hần, để cho hần hảo ứng đối với các trưởng bối trong tộc.

Bất quá nếu không muốn, hần cũng không bắt buộc, vừa lúc hần có chuyện căng thẳng cần phải giải quyết.

Bây giờ có Lạc Vũ một người không biết từ nơi nào đến, một thân lung tung lộn xộn nhưng võ công lại cũng không có yếu nhược thái quá, chính hợp hần ý.

“Người muốn làm phu nhân của ta, còn không có tư cách, bây giờ, người nghe cho ta...”

Gió mát trận trận, bất chợt ầm lại hàn, từ ngoài cửa sổ tân phòng vù vù mà qua.

Mọi người ngoài cửa tân phòng nghe lén, loáng thoáng chỉ nghe thấy tiếng kêu lưu luyến à à cùng bài biện trong phòng có thanh âm dao động.

Không khỏi mặt mũi cười rộ lên.

Thực kịch liệt, thực kịch liệt a.

Đêm trăng ngân quang, ánh sáng màu bạc từ đỉnh trên trời cao chiếu xuống, bao phủ ở xung quanh tiểu đảo.

Mặt nước đen nhánh ba đào pháp phòng, lịch lịch triều tiếng xé gió.

Không nói đến Lạc Vũ ngẫu nhiên gặp thế gia cao nhân, lúc này Vân Thí Thiên đang tiến vào Hắc Ngân hải vực, còn đám người Đông Thiên vương, nhưng là đại loạn.

“Lạc Vũ đâu, chuyện gì xảy ra, Lạc Vũ đâu?”

Một đêm bình tĩnh, hôm sau tiến vào Hắc Ngân hải vực đội thuyền còn không có khởi hành, thanh âm Đông thiên vương khiếp sợ liên phá không mà đến.

Trong phòng không có dấu vết phản kháng,

Không có dấu vết đánh nhau, cũng không có dấu vết ngủ.

Cái gì cũng không có, chính tề dị thường.

Nhưng là, Lạc Vũ không thấy rồi.

Ngay cách vách bọn họ, ngay cách vách của hần, Lạc Vũ cứ nhiên không thấy đâu, này...

Lạc Vũ sẽ không rời đi lúc này.

Huống hồ chính là muốn rời đi, cũng không có khả năng giấu diếm được hần không phát hiện.

Nhưng là, bây giờ không chỉ không thấy Lạc Vũ, mà Tiểu Ngân cùng Tiểu Hồng cũng không thấy.

Này tuyệt đối không phải Lạc Vũ chính mình rời đi, nhất định là có vấn đề, nhất định vậy.

Đông Thiên vương sắc mặt xanh mét, nắm tay thật chặt.

Tiểu Ngân, Tiểu Hồng, Lạc Vũ, một người hai thú ở cùng một chỗ, người bình thường căn bản ngay cả tới gần cũng thành vấn đề, bây giờ nhưng lại cùng nhau mất tích.

Tình huống Lạc Vũ mất tích, tuyệt đối không đơn giản.

“Đi.” Đem trên thuyền lục soát hết cũng không thấy mảnh khước, Đông Thiên vương mang theo Vô Hoa, hai người rất nhanh đã đi xuống thuyền, đi vào trấn nhỏ.

Trên thuyền không có người nào, đêm qua cũng không có đội thuyền rời đi.

Người mất tích có khả năng một lần nữa tiến vào bên bờ trấn nhỏ.

Truy, cứ nhiên dám ở dưới mí mắt Đông Thiên Vương hần đem người bắt cóc đi..

Nắng sớm phi dững, quang mang như ánh sáng ngọc chiếu rọi trên khuôn mặt xanh mét của Đông Thiên Vương, ngay cả dưới nắng sớm xinh đẹp, nhìn cũng dữ tợn rồi.

Mà bởi vì không có không trung bá chủ kim loan phương trực hệ, Vân Thí Thiên cùng Yến Phi Yến trần một chuyến ba người, tại ngày thứ hai mới tiến vào bến tàu này.

Đội thuyền vào Hắc Ngân hải vực đã rời đi trước, tiểu bến tàu cũng không có đội thuyền dư thừa.

Vân Thí Thiên thấy vậy cái gì cũng không có, trực tiếp thuê một thuyền đánh cá nhỏ nhỏ, liền hướng giữa Hắc Ngân hải vực chạy tới.

Theo gió vượt sóng, Vân Thí Thiên điều khiển thuyền ra biển.

Trời trong nắng ấm, khó có được một hôm khí trời tốt.

Vân Thí Thiên đứng ở đầu thuyền, gió biển thổi bay tóc bạc của hắn, bờ bãi tán loạn.

“Quân vương, đừng nóng lòng, Vương phi nếu ở phía trước, chúng ta nhất định có thể đuổi kịp.” Yến Trần một bên rất nhanh điều khiển thuyền, một bên trầm giọng nói.

“Quân vương, yên tâm.” Một bên Yến Phi nhìn bóng lưng Vân Thí Thiên cũng tiếp một câu.

Lạc Vũ nếu ở trên tuyến đường này, vậy bọn họ nhất định có thể tìm được.

Vân Thí Thiên không nói gì, mắt nhìn phương xa, thần sắc lạnh như băng nhưng lại mãnh liệt.

Yến Trần cùng Yến Phi thấy vậy liếc nhau.

Nhất tề cúi đầu, không có ở đây nhiều lời, hợp lại đem hết toàn lực điều khiển thuyền bay nhanh hướng hải vực phía trước chạy tới.

Tâm tình của Quân vương bọn họ, bọn họ có thể hiểu rõ. Bất cứ lời nói gì cũng không thể trọng yếu bằng gặp mặt.

Bọn họ sai lầm lâu như vậy rồi, vậy lúc này liền cố gắng vãn hồi đi.

Gió qua hải vực, gió biển vù vù có tiếng xé gió.

Bóng đêm chậm rãi rút xuống, trên mặt nước xanh thẳm một mảnh đen sóng lân lân, đó là một loại yên lặng vui sướng nhưng lại xinh đẹp uyên bác.

“Hắc Ngân hải vực nguy hiểm, cẩn thận điều khiển.”

Ở trong bóng tối, Vân Thí Thiên lần đầu tiên mở miệng.

“Vâng, chúng ta biết.” Yến Phi cùng Yến Trần lập tức tiếp lời, bọn họ biết Hắc Ngân hải vực nguy hiểm, trên bộ bọn họ đều là xem qua bản đồ cùng hỏi qua vài người địa phương hàng năm hành tẩu trên biển.

“Hô...” Mà ngay lúc lời bọn họ vừa hạ xuống trong nháy mắt, một đạo gió biển vù vù thổi qua, phản chiếu ánh trắng màu bạc trên mặt biển, đột nhiên mơ mơ hồ hồ đứng lên.

Một cỗ sương mù phủ xuống, chỉ bất quá ngay lập tức trong lúc đó, lời Yến Phi Yến trần nói còn đang quanh quẩn bên tai, đội thuyền chung quanh đã một mảnh mê mang, cái gì cũng nhìn không thấy rồi.

“Chú ý.” Vân Thí Thiên, Yến Phi, Yến trần, đồng thời thần sắc nghiêm túc.

Mà ngay lúc trong khoảnh khắc thần sắc bọn họ biến đổi, mặt biển bình tĩnh phía dưới đội thuyền giống như đột nhiên có hải long gào thét, mãnh liệt cuồng bạo đứng lên.

Nước biển đánh lốc xoáy bằng bạc dựng lên.

Gió lạnh đập vào mặt mà đến, cơn sóng gió động trời gào thét mà đến.

Bầu trời một mảnh hắc ám, vươn ra cũng không nhìn thấy năm ngón tay.

“Vương, cẩn thận...”

“Đều tự chú ý.”

Thanh âm lạnh như băng nghiêm túc rống to, tuy nhiên tại nơi sóng lớn gào thét mà đến, nhưng lại nhỏ yếu vô lực cực kỳ.

Sóng lớn ngập trời, trong nháy mắt ngoài khơi giống như đảo ngược.

Lực lượng áp bách thật lớn, xé rách hết thủy trên một phương hải vực, phá hủy hết thủy, phá hư hết thủy.

“Phanh.”

“Vương...”

Sóng biển ngắt trời, một biển đánh tới, thuyền nhỏ ầm ầm nghiền nát, ba người trên thuyền bị cơn sóng gió động trời đánh ngã, thẳng xuống hải vực khôn cùng.

Đêm tối thâm trầm, lực lượng phá hoại thật lớn xé rách hết thủy.

Gió đột nhiên nổi lên, biển gầm đột ngột.

Một lên vui sướng, đi lại càng nhanh hơn, trong chớp mắt mây mù tản ra, Hắc Ngân hải vực lại khôi phục một phương bình tĩnh không có sóng.

Chỉ là ngân quang lóe ra ngoài khơi, lại không có bất cứ tung tích đội thuyền nào.

112. Chương 112

Edit: Nhất Tiểu Khuynh Thành Beta: Sakura, Nhím Phong thanh sâu kín, Hắc Ngân hải vực biển ảo khó lường.

Trên Hải Thần Đảo một ngày mới lại bắt đầu, kim quang chói mắt.

“Như vậy một lời đã định.” Trong tân phòng Lạc Vũ vỗ xuống mặt bàn.

Điều kiện phải đáp ứng cũng không quá hà khắc, hơn nữa mang lại chỗ tốt không ít, không có đạo lý nào lại không đáp ứng.

Nam tử thản nhiên nhìn Lạc Vũ liếc mắt một cái: “Chỉ cần ngươi không để cho ta mất mặt, chỗ tốt tự nhiên không thiếu ngươi.”

Dứt lời, cổ tay vung lên, hỉ phục đỏ thắm rơi xuống, lộ ra trường màu xanh lam bên trong.

“Theo ta đi.” Thanh âm lạnh nhạt, vị thiếu chủ kia dẫn theo Tiểu Ngân đi về phía cửa.

Lạc Vũ thấy vậy cũng kéo mũ phượng áo choàng trên người, lộ ra quần áo bên trong của nàng, ôm lấy Tiểu Hồng liền đuổi theo.

Ngoài tân phòng, nắng sớm đã lên, ánh bình minh chiếu khắp nơi.

Một tay áo bào mở tung cửa phòng, bên ngoài rất nhiều người đang đứng chờ, có nam có nữ, có già có trẻ.

Lúc này khóe mắt nhìn thấy bóng dáng Lạc Vũ, lập tức vẻ mặt tươi cười, mãnh liệt cúi đầu xuống tới: “Thiếu chủ nhân sớm, thiếu phu nhân sớm.”

Lạc Vũ đứng ở sau vị thiếu chủ nhân, nghe tiếng ‘thiếu phu nhân’, cau mày.

Mà vị thiếu chủ nhân kia thì thản nhiên gật đầu: “Sớm.”

Một bên giơ tay lên, nhìn xuống, chậm rãi nói: “Chúng sư đệ sư muội vẫn an người, trả lời.”

Mà Tiểu Ngân bị hấn để ở trên tay, nghe tiếng hấn bảo, ghen khuất mà cong miệng lên, tức giận đến mức lông dựng hết

lên mà không dám nói gì, chỉ nhếch đầu lên, giơ móng vuốt về hướng mọi người, ý bảo ‘sớm’.

Quần hùng trầm mặc, thiên địa trong nháy mắt yên tĩnh như lúc ban đầu khai thiên lập địa.

Ngây ra như phỏng, mọi người hỗn loạn trong gió, kể cả Lạc Vũ.

Còn vị thiếu chủ nhân kia vẫn nhất phái lạnh nhạt, thần sắc không một tia ba động, hướng về đám người sư đệ sư muội phất tay, sau khi Tiểu Ngân nói sớm thì nâng bước hướng phía trước mà đi.

Một bên thần nhiên nói: “Choáng váng sao? Hải Thần tông ta không chứa người bị choáng váng, nhường đường.”

“Khụ khụ, thiếu chủ nhân...”

“Cái này, cái này... Nó...”

Trong nháy mắt mọi người phục hồi tinh thần, vẻ mặt giống như bị rút gân.

“Thiếu chủ nhân, người có phải hay không lầm rồi, thiếu phu nhân ở sau người, cái này... Nó...”

“Tôi hôm qua dưới khăn hồng là ai, ta lấy chính là người nào, các người là không phát hiện? Hay là cố ý không thấy?” Nam tử lãnh đạm như trước.

Lời này nói ra, phẳng phất giống như thiên kinh địa nghĩa.

“Hả...” Lời này vừa nói ra, nhóm người trong nháy mắt run sợ rối loạn.

Cái này... Cái này...

Hải Thần tông thiếu chủ nhân của bọn họ lại lấy một ma thú làm thê tử, còn là giống đực?

“Vây... Vây... Nàng...” Có người run rẩy chỉ vào Lạc Vũ đi ra từ tân phòng, vậy nữ nhân này là gì?

Hải Thần tông thiếu chủ nhân nghe vậy, quay đầu lại liếc Lạc Vũ liếc mắt một cái, trong tay vẫn xách theo Tiểu Hồng: “Là nha đầu bồi giá.”

Dứt lời, dẫn theo Tiểu Ngân đang bị thương, ưu nhã hướng phía trước đi đến.

Phía sau, lưu lại một đoàn người ngậy ra như phồng.

“Ha ha...” Ngay lúc mọi người ngậy ra như phồng, phản ứng trước hết chính là Tiểu Hồng chột cười ha ha, nó đem Tiểu Ngân cấp gả đi ra ngoài.

Thiếu phu nhân, Tiểu Ngân, ôi chào má ơi, đau bụng, cười đến đau bụng.

“Khụ khụ...” Ngay sau đó Lạc Vũ lấy lại tinh thần, nhìn Tiểu Ngân trong tay nam nhân xoay người ủy khuất nhìn nàng.

Muốn cười lại cảm thấy không phúc hậu, không cười, lại ghen rất khổ

Không thể làm gì khác hơn là ho khan mấy tiếng, một bên vùi đầu đuổi theo: “Cho qua, cho qua, Tiểu Ngân của ta... À, cái kia, thiếu phu nhân, chờ ta một chút ...”

Gió qua ngọn cây, rõ ràng là gió lạnh nhưng cũng không giống như trước nữa rồi

Tại đây suốt một cái buổi sáng, thế tới rào rạt, nhanh chóng xoay người, đi xuyên qua đám đông.

Song, đây mới chỉ là bắt đầu.

Ngay sau đó, thiếu chủ Hải Thần tông Hải Mặc Phong dẫn theo Tiểu Ngân, gặp qua các đại gia trưởng của Hải Thần tông, thăm viếng qua các trưởng bối.

Hướng tông chủ kính trà.

Cả Hải Thần tông bạo động rồi.

Thiếu chủ nhân bọn họ lấy vợ là ma thú, còn là giống đực, lại còn mang theo nha hoàn bồi giá.

Mụ nội nó, đây là chuyện cỡ nào châm chọc, cỡ nào dị thường, cỡ nào có tính chất hủy diệt a.

Này quả thực mất hết mặt mũi Hải Thần tông bọn họ.

Mà người trong cuộc là Hải Mặc Phong cứ nhiên lại giống trống khua chiêng mang Tiểu Ngân đi thăm viếng khắp nơi.

Hả... Muốn điên rồi, muốn điên rồi.

Ngay lúc toàn bộ Hải Thần tông bắt đầu bạo động, Hải Mặc Phong nhưng lại vẫn như trước, ưu nhã mà lạnh nhạt ném một câu.

“Các người muốn ta lấy, ta đã cưới, sau này việc này cũng đừng tìm ta nữa.”

Sau đó, rất bình tĩnh, rất thông dong mang theo Tiểu Ngân cùng nha hoàn bồi giá của Tiểu Ngân là Lạc Vũ cùng Tiểu Hồng, đi ra cửa.

Gió qua ngọn cây, mà Hải Thần tông sau khi hỗn loạn trôi qua, bắt đầu thẻ đuổi giết lão bất tử kia cùng cháu gái của hắn.

Có dũng khí làm mất mặt Hải Thần tông bọn họ, đặc biệt sau này cũng chưa từng lấy cớ, tìm đủ lý do làm cho Hải Mặc Phong thành thân cùng tiểu tử kia.

Giả chết, nháo nháy xuống biển, nháo tự sát, Đại trưởng lão cùng tông chủ Hải Thần tông phải ép thật nhiều mới làm cho Hải Mặc Phong đồng ý thành thân, đó là tức giận nhất phật thẳng thiên, nhị phật xuất thế.

Không làm thịt lão đầu kia, quyết không bỏ cuộc.

Ma đao hiển hách, trên dưới Hải Thần tông bị phần dị thường.

Mà trong số đám người của Hải Thần tông, chỉ có Hải Mặc Phong vẫn là trước sau ưu nhã, lạnh nhạt.

Mà ngay tại lúc Hải Thần tông đang trên dưới hỗn loạn, Hải Mặc Phong dẫn Lạc Vũ ra khỏi cửa, đi làm việc mà hắn muốn làm.

Hải Thần Đảo, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ.

Chỉ là một đảo quốc trung bình.

Đảo mặc dù nhỏ nhưng cái gì cần có đều có, phồn hoa cũng không kém Phật Thiên Nhất Thủy hoặc Hỏa Ma nửa phần.

Chỉ có điều, không có nhiều thế lực cát cứ như vậy, không có kịch liệt xung đột, luôn bình tĩnh mà ưu nhã đứng sừng sững tại trong thiên địa, trên Hắc Ngân hải vực.

Phong cách rất thần nhiên, cùng Hải Mặc Phong giống nhau, lạnh lạnh thần nhiên, không có sông núi trập trùng.

Ra khỏi Hải Thần tông, đi xung quanh Hải Thần Đảo.

Hải Thần đảo được bao phủ một mảnh trời chiều, ánh sáng mờ mờ vạn phần phong tình, tâm tình Lạc Vũ vốn không được tốt lắm cũng bắt đầu thoải mái hơn.

Hắc đạo trường, một kiến trúc hình ô van, mang theo màu đen thâm thúy, bề ngoài nhìn qua rất bình thường không có gì khác biệt.

“Thiếu tông chủ tới, xin mời, xin mời, xin mời vào bên trong.” Ngoài cửa, người hầu ngửa gò lưng, trong nháy mắt thấy xe ngựa của Hải Mặc Phong dừng lại, nhảy dựng lên, vẻ mặt sáng lạn tươi cười nghênh đón.

Hải Mặc Phong thần nhiên gật đầu, đưa tay.

Người hầu lập tức từ trong lòng móc ra một chiếc khăn tay tuyết trắng, cẩn cẩn dục dục để trên cánh tay của chính mình, sau đó cúi hướng Hải Mặc Phong, nghênh đón Hải Mặc Phong xuống xe ngựa.

Lạc Vũ theo sau nhìn thấy, khẽ nhếch mi.

Này tính cái gì, người hầu này là ngại Hải Mặc Phong bẩn? Hay là Hải Mặc Phong ngại người hầu bẩn hả?

Đến mức đó sao?

Một bên nghĩ một bên đẩy mở cửa xe liền nhảy xuống phía dưới.

“Thiếu phu nhân, xin mời.” Người hầu bên cạnh thấy lập tức đi lên đón.

Không nghĩ tới tay người này mới vừa nhắc, Hải Mặc Phong cũng không quay đầu ném Tiểu Ngân vẫn đang cầm trong tay tới trên tay người hầu.

Giữa lúc mọi người còn đang kinh ngạc, thản nhiên nói: " Đây là thiếu phu nhân của ta."

Người hầu nọ nghe tiếng tay run lên, thiếu chút nữa đem Tiểu Ngân ném xuống.

Ngay sau đó liền lấy một loại ánh mắt so với người ở thế giới bên ngoài nhìn Hắc Ngân hải vực quý dị còn muốn quý dị hơn nhìn Tiểu Ngân, đồng thời khom người giống như cung bái tổ tông, hai tay cao cao giơ Tiểu Ngân.

Này... Tổ tông này là phu nhân của thiếu chủ nhân Hải Thần tông?

Cái này... Cái này...

Tiểu Ngân không mặt mũi nào mà chống đỡ, duỗi móng vuốt ngăn trở mặt, vùi đầu.

"Ngẩng đầu lên, phu nhân của ta phải có khí chất của phu nhân." Thanh âm thản nhiên, uy lực vô hình.

Tiểu Ngân vừa nghe lập tức thu lại móng vuốt, ngẩng đầu ưỡn ngực, đoan đoan chính chính ngồi ở trong tay người hầu, một bộ dạng nghiêm túc phẳng phất như muốn quân lâm thiên hạ.

Hải Mặc Phong vừa ý, thản nhiên gật đầu hướng phía trước bước đi.

Phía sau, người hầu kia hai tay giơ lên cao nhất nâng phu nhân của Hải Mặc Phong là Tiểu Ngân, cung thất lưng, giống như cúng Bồ Tát theo sát sau đó.

"Hi hi..."

"Hắc hắc..."

Đi theo phía sau Hải Mặc Phong cùng Tiểu Ngân , Lạc Vũ cùng Tiểu Hồng, nhìn thấy tràng cảnh như vậy, cũng không nhịn được rồi.

Một người một thú, cổ nén cười to, đến mức nội thương đuổi theo.

Chỉ là hai vai run run cùng thi thoảng tiếng cười bay ra, làm cho người ta cảm giác được bọn họ vô cùng khổ cực.

Hắc đạo trường, bên ngoài bình tĩnh vô ba, mà bên trong lại là khác nhau một trời một vực.

Tiếng nói chuyện âm ỉ không cách nào có thể diễn tả được.

Thanh âm huyền não liên tiếp, cơ hồ muốn thổi bay hắc đạo trường lên trời.

Ngọn đèn dầu ảm đạm, nhưng nhiệt khí lại bức người.

Bên trong Hắc đạo trường tràn ngập ánh sáng, mặt đất bị đào xuống thật sâu, hình thành một hình ô van thật lớn.

Vô số đại trụ từ dưới nền đất dâng lên, chống đỡ đến tận nóc nhà, hợp thành một cái sân khổng lồ bên trong.

Ở trong mắt Lạc Vũ, có thể cùng với sân vận động Bắc Kinh không phân cao thấp.

Trong cái sân khổng lồ, phía dưới nằm sáu cái lôi đài vây quanh vô số người, tiếng nói chuyện âm ỉ không ngừng vang lên.

Ánh mắt kích động mà hưng phấn, tiếng động lớn, thanh âm huyền não liên tiếp.

Hắc quyền trường, không có gặp qua địa phương như vậy tại Vong Xuyên đại lục.

Nhưng là tại thế kỷ hai mươi mốt, tại nước Mỹ, Lạc Vũ đã được kiến thức qua rất nhiều.

Đây là hắc quyền trường dưới đất.

Bất kể sinh tử, là địa phương lấy mạng đánh bạc.

“Đi chuẩn bị.” Hải Mặc Phong hướng Lạc Vũ thản nhiên ném một tiếng, lập tức có người đến mang Lạc Vũ rời đi.

Mà Hải Mặc Phong thì dẫn Tiểu Ngân cùng Tiểu Hồng, hướng vị trí của hắn đi đến.

Trần đầy ánh sáng lấp lánh, sạch sẽ như tuyết.

Tại lõi đài trung tâm của Hắc quyền trường, vị trí tốt nhất (dễ quan sát nhất), đó là chỗ ngồi chuyên dụng của Hải Mặc Phong, vị trí lão bản của Hắc quyền trường.

“Thiếu chủ hảo.” mấy người ngồi trên bàn khách quý bên cạnh, lập tức quay đầu hướng Hải Mặc Phong mỉm cười.

Hải Mặc Phong lễ phép gật đầu xem như đáp lễ, một bên đưa tay tiếp nhận trà quản sự Hắc quyền trường đưa tới, hướng nam nhân đang la hét trên lõi đài chính trước mặt hất hất hàm dưới: “Bao nhiêu trận rồi?”

Quản sự lau một bả mồ hôi trên trán, thấp giọng nói: “Thắng hai trăm ba mươi một trận”

Hắc quyền trường này vốn là Hải Thần tông mở.

Các lõi đài có các lõi đài quy củ

Lõi đài này, chính là chuyên môn hạn chế đấu khí của các cao thủ.

Không cho phép sử dụng đấu khí, còn lại tùy tiện, không hạn chế.

Lõi đài mở ra một là vì mới lạ, hai là lõi đài chính là phương tiện mở rộng phạm vi của các thể lực và cũng là nơi giải phiền buồn bực của mọi người.

Trong khoảng thời gian này, lại có người bị thua trận mà chết.

Cũng không biết nam nhân kia là người nơi nào, không có đấu khí, một thân võ công cổ quái nhưng lại cực cao.

Lúc này trên lõi đài lấy một kim tệ bắt đầu đánh cuộc.

Mỗi một lần thắng toàn bộ vốn ban đầu sẽ mang lại lợi tức gấp đôi.

Nghĩa là, lần đầu tiên đặt một kim tệ, lần thứ hai chính là hai kim tệ, lần thứ ba chính là bốn kim tệ, cứ như thế mà tăng lên.

Đến hôm nay hắn đã thắng hai trăm ba mươi một trận, số tiền tài thắng được, đã muốn là một con số gần như thiên văn. (tức là nhiều không thể tính được)

Hải Thần tông không thiếu tiền, nhưng lòng tham không đáy như thế, nhưng cũng làm cho Hải Mặc Phong không thể không đem việc này đặt ở trong lòng.

Này quả thực là không nói đến tiền tài của Hải Thần tông bọn họ, càng để cho thanh danh của bọn họ mất sạch rồi.

Bởi vì toàn bộ Hải Thần tông đều là đấu khí cao thủ, vốn dĩ là không có người không có đấu khí.

Mà Hải Mặc Phong cao ngạo, khinh thường lấy tiền từ trong tông tộc.

Bởi vậy, giữa lúc đang lo lắng, lại gặp Lạc Vũ chính mình đưa lên cửa.

Hải Mặc Phong nghe vậy thần sắc lạnh nhạt, chậm rãi ừ một tiếng: “Đi chuẩn bị.”

“Vâng.” Quản sự lập tức bước nhanh lui xuống.

Hải Mặc Phong mang Lạc Vũ đến, bọn họ đã biết rồi.

“Ha ha, Hải thiếu chủ tới, rốt cục ra mặt rồi.”

Ngay giữa lúc quản sự rất nhanh lui ra, từ bàn bên cạnh vang lên một tiếng nói khiến người ta có cảm giác như tiếng kim loại, làm cho người ta cau mày.

Hải Mặc Phong bưng chén trà, thản nhiên liếc liếc mắt một cái một người khoảng bốn năm mươi tuổi, nhìn qua loi thôi nhếch nhác, một đôi mắt chuột trần ngập tham lam: “Có ý gì?”

“Ha ha, không có, đương nhiên không có, lão hủ là mang đệ tử đến cảm tạ Hải thiếu chủ đây. Sảng khoái như vậy, đền bù cao như vậy, làm cho thầy trò chúng ta một đêm phát tài, chúng ta thật là muốn cảm kích người đây. Trung niên nam tử tham lam cười ha ha, trên người tản ra khí tức tuyệt đối càn rỡ.

Hải Mặc Phong nghe vậy cũng không giận, thản sắc lạnh nhạt như trước, thản nhiên hướng người này giờ chén: “Hy vọng các người có thể vĩnh viễn cười như vậy.”

Dứt lời, không có chú ý người kia nữa, thản nhiên nhìn về phía giữa sân.

Ầm.” Tiếng chuông thanh thúy vang lên, một chủ sự mở ra một loi dài, bắt đầu tiến vào trận.

“Ngao, ngao...” Lập tức, người xem xung quanh ngao ngao kêu lên, nhiệt huyết sôi trào.

Lại khai trận rồi, người kia đã là bá chủ của loi dài không có đấu khí một thời gian rồi, bây giờ lại khai trận lần thứ hai rồi.

Ngọn đèn dầu tập trung, tập trung ở phía trên loi dài.

Đại quân sự Hắc đạo trường, giữa lúc mọi người chú ý, đi lên phía trên loi dài.

“Lôi Chủ vô danh đánh của trận dài không có đấu khí đánh với Hải Thần tông Quân Lạc Vũ, đặt cược bắt đầu.”

Ầm, cùng với lời mở đầu của hắn, đám người yên lặng chung quanh lập tức chen chúc mà đến.

Trận dài không có đấu khí sớm đã không chấp nhận đánh cược, hôm nay cứ nhiên mở màn...

Mà đối thủ vốn là người Hải Thần tông phái ra, ha ha, có trò hay.

Trong lúc nhất thời, tất cả khách xem trận chung quanh, cũng hướng này chen chúc lại đây.

Cùng khắc, trên loi dài quân sự vung tay lên, Lạc Vũ đi ra, một thân trang phục đen đỏ, trên mặt đeo một cái mặt nạ Hải Thần, chậm rãi theo tiếng nói lên đài.

Mười lăm tuổi, vóc người bắt đầu nóng bỏng rồi, nửa gương mặt bị che khuất, ở dưới ngọn đèn dầu càng tăng thêm thần bí cùng yêu dị.

Nhất thời, sau phút kinh ngạc ngẩn ngui, âm thanh ồn ào nổi lên bốn phía Hắc đạo trường

Nữ nhân, từ lúc hắc đạo trường thành lập tới nay, đây là nữ nhân duy nhất.

Không để ý đến tiếng động lớn xung quanh, Lạc Vũ đi lên loi dài, nhìn chăm chú vào nam nhân trước mắt cơ hồ cao gần hai thước.

Đánh bại hắn, đây là điều kiện nàng cùng Hải Mặc Phong đặt thành.

Ánh sáng của ngọn đèn dầu tỏa ra mờ ảo.

“Di, đó không phải Lạc Vũ sao?”

“Không thể nào, Lạc Vũ sao có thể ở nơi này? Lại có quan hệ cùng Hải Thần tông, nàng không phải là ở tại Phật Tiên Nhất Thủy sao?”

Ngay lúc này ngọn đèn dầu âm thầm sáng rõ, hai đạo thanh âm kinh ngạc đột nhiên bay ra, mặc dù thanh âm không vang, nhưng lại vừa vắn bị Lạc Vũ nghe rõ ràng.

Lạc Vũ nhất thời có chút nghiêng đầu, hướng chỗ phát ra thanh âm nhìn lại.

Xung quanh loi dài không tính là vị trí rất tốt, Quân Nhiêu Thiên, Quân Lệ, đang trở mắt đứng nhìn nàng, ngồi bên người là mấy người Quân gia cùng mấy vị nàng không nhận ra.

Quân Nhiêu Thiên? Vân Trung Quốc? Hải Thần Đảo?

Lạc Vũ trong nháy mắt nhướng mày sau đó đột nhiên sáng ngời.

Chẳng lẽ Hải Thần Đảo chính là Vân Trung Quốc?

Đúng là ‘đạp phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu’.

Nàng muốn tìm Quân gia nhân, bọn họ cư nhiên ở ngay trên đảo.

“Tiểu nương tử, lão tử khuyên ngươi sớm một chút đi xuống, nếu không đợi lát nữa răng rơi đầy đất, đừng trách lão tử không nói cho ngươi.”

Trên lôi đài, một thân vạm vỡ, diện mục dữ tợn nhưng lại là lôi chủ đã thắng hơn hai trăm trận đang dùng ánh mắt khinh bỉ cùng tục tĩu nhìn Lạc Vũ, thanh âm như sấm rền.

Lạc Vũ nghe vậy chậm rãi đưa tay hướng Quân Nhiêu Thiên một cái thủ thế, sau đó quay đầu.

“Chỉ bằng ngươi?” Thanh âm lạnh lùng, khí tức như băng.

“Tiểu nương tử, khẩu khí không nhỏ, đợi lát nữa lão tử thu thập ngươi, hảo hảo chơi đùa với ngươi, lão tử hồi lâu cũng không chơi đùa phụ nữ...”

“Ba.” Một tiếng ân thanh thanh thúy dễ nghe cực kỳ, thay thế lời nói hạ lưu của tên nam nhân nọ

Lạc Vũ lạnh lùng rat ay.

Một vết bàn tay năm ngón rõ ràng, thanh thanh sở sở ở tại trên mặt tên nam nhân cường tráng như gấu kia.

“Ầm.” Giữa sân trong nháy mắt yên tĩnh, ngay sau đó những tiếng động lớn ầm ầm nổi lên bốn phía.

Khoảng cách mười thước tất tay, này... Này...

“Con mẹ nó...” nam nhân bị đánh bốn phía nổi lên sát khí mạnh mẽ.

“Ngươi.” Không đợi mãnh nam tức giận, ngón trở lạc Vũ hướng tới hắn, hơi thở lạnh như băng bao phủ tại quanh thân: “Chỉ có thể bị ta chơi đùa.”

Dựng thẳng lên ngón tay giữa mãnh mẽ quay lại xuống phía dưới, hung hăng điểu hướng mặt đất.

Mùi vị khiêu khích, đã không phải ngôn ngữ có thể hình dung.

Phong thanh hạc lệ, khí tràng trên lôi đài nháy mắt ngưng kết.

“Rống...” mãnh nam bị Lạc Vũ chỉ vào cái mũi mắng, khí xông lên đầu, trong tay cầm một cái roi kim cương mãnh mẽ nhảy lên, lực lượng như phá núi gào thét mà đến.

Ngay lập tức trong lúc đó, tất cả trên lôi đài đều là roi ánh lóe ra.

Người này không có đấu khí, nhưng là một thân thần lực trời sinh, lực lớn vô cùng.

Hơn nữa một thân tiên pháp xuất quỷ nhập thần, lực sát thương mạnh, quyết không thua kém tí tôn vương giả.

Roi ánh mạnh mẽ, những nơi đi qua, lực lượng vô hình chấn động bốn phía lôi đài hoàn toàn khai nứt ra, không khí cơ hồ cũng phát ra thanh âm xé rách.

Người xem chung quanh, đấu khí hơi thấp một chút, cũng nhìn không thấy bóng dáng của roi.

Sân vắng tảo bộ.

Nhưng mà giữa sát khí mạnh mẽ của mãnh nam như thế, Lạc Vũ lại giống như một chiếc lá sen, giữa cuồng phong sóng lớn nhẹ nhàng dao động, nhưng lại căn cơ bất động.

Mặc cho roi pháp mãnh nam mạnh mẽ liên tiếp phóng tới, thân hình Lạc Vũ đứng ở trên lôi đài một tia di động cũng không có.

Khách xem chung quanh nhất thời ầm ầm gọi hảo.

” Thân pháp hảo tình diệu.”

Trên lôi đài, những người khách quý ngồi ở bên người Hải Mặc Phong, thấy vậy ánh mắt phát sáng.

Nhìn như Lạc Vũ không nhúc nhích.

Kỳ thật là nàng lấy một loại tốc độ quỷ dị vượt qua mắt thường, tại giữa nơi roi ảnh không ngừng di động, tránh ra roi phong.

Chỉ là tốc độ quá nhanh, nhìn qua như nàng căn bản cũng không có di chuyển một chút.

Roi của mãnh nam nhưng lại không làm gì được nàng.

“Vương bát dẫn...” mãnh nam thấy vậy nhất thời rống to một tiếng, roi kim cương trong tay mạnh mẽ tăng mạnh.

“Vô dụng.” Ngay giữa lúc bạo hô một tiếng, Lạc Vũ đột nhiên cực kỳ khinh miệt ném ra hai chữ, bàn tay trắng nõn vẫn buông xuống bên người mãnh liệt chụp một trảo vào khoảng không, nắm chặt lại roi kim cương.

“Bịch.” Roi kim cương bị chụp lại, phát ra tiếng phá không.

Roi ảnh đầy lôi đài dừng lại, bóng người trên lôi đài nhất thời hiện ra.

Tại trung tâm lôi đài, kim cương roi một đầu bị mãnh nam nắm trong tay, một đầu bị rơi vũ bắt trong tay.

“Roi, ta sẽ dạy cho ngươi cái gì mới gọi tiên pháp.” thanh âm lạnh như băng vang vọng giữa không trung, tay Lạc Vũ nắm roi khẽ run lên.

Roi kim cương trong nháy mắt giống như một con rắn trong tay mãnh nam, rơi vào trong tay Lạc Vũ.

Mãnh nam nhất thời biến sắc.

Không cần đấu khí, tại Vong Xuyên đại lục nàng không có đối thủ.

Nhỏ nhỏ thần lực trời sinh, cũng dám tại trước mặt nàng khoe khoang.

Bàn tay trắng nõn giương lên, roi ảnh bay tứ tung.

Không có roi ảnh mạnh mẽ chồng chất như vừa rồi, tinh chuẩn mà giống như kim may, nói đánh cái mũi không đánh mặt của ngươi, nói đánh cái lỗ tai của ngươi, sẽ không đánh trên tóc ngươi.

Roi ảnh bay nhanh, giống như linh xà bay múa, như có linh tính.

Mãnh nam chỉ là lực lớn cùng roi pháp hảo, tốc độ cùng linh hoạt như vậy, sao có thể so với Lạc Vũ.

Nhất thời chỉ cảm thấy khuôn mặt đau xót, đau nhức khắp người.

Một roi bay xuống, cổ tay Lạc Vũ run lên, roi kim cương coi như tinh vân bình thường, bám tại thân thể của hắn.

Lôi đài to lớn trong nháy mắt yên tĩnh.

Ngay sau đó tiếng cười vang trời, trần phiêu dựng lên, cơ hồ bị phá vỡ lên trời cao.

Trên mặt mãnh nam một trái một phải rõ ràng khắc hai chữ to, ‘ngu xuẩn’.

“Ngao ô, ngao ô...” Trên đài xem Tiểu Ngân cùng Tiểu Hồng lập tức chụp móng vuốt vui mừng, hảo, hảo.

Bên cạnh, Hải Mặc Phong cũng khẽ gật đầu.

Quả nhiên nhân lực không sai, Quân Lạc Vũ này không thuộc về đấu khí, võ công tạo nghệ cao, cùng mãnh nam này hoàn toàn không cùng một cấp bậc.

Mãnh nam giữa tiếng cười to âm âm, sắc mặt xanh mét sờ trên mặt máu tươi chảy xuống

Thân hình thật lớn, đến thật là linh hoạt.

Mắt lạnh nhìn bàn tay mãnh nam đánh tới.

Lạc Vũ vung tay lên, một bên ném đi kim cương roi trong tay : “Trợn to mắt của người mà nhìn, công phu không cần đấu khí chân chính.”

Thanh âm lạnh như băng vang vọng giữa tiếng ầm ầm cười to.

Lạc Vũ, di chuyển rồi.

Nhưng thấy nàng thân hình chợt lóe, rồi đột nhiên trên lôi đài ba người Lạc Vũ từ ba cái phương hướng hướng phía mãnh nam xông tới, nắm đấm rõ ràng, dưới đèn đuốc sáng trưng, rõ ràng dị thường.

“Di.” Trên chủ vị Hải Mặc Phong hơi hơi động thân .

Mà xung quanh vô số khách xem đều sửng sốt, đây là phân thân pháp?

Phân thân pháp không thuộc về cao cấp đấu khí?

Trên lôi đài mãnh nam mạnh mẽ giật mình chấn động, ba người Lạc Vũ ? Hắn tìm ai đi đối?

Nhanh như thiểm điện, ba người Lạc Vũ vây quanh mãnh nam.

“Một quyền này, đánh người miệng chó không phun ra ngà voi.” Một cái câu quyền (đấm móc) cơ bản nhất của cổ võ, Lạc Vũ một quyền đánh vào cằm dưới của mãnh nam.

“Phốc...” Mãnh nam đầu hất về phía sau, hàm răng màu vàng nâu đầy trời bay múa, toàn bộ tự do bay nhảy .

“Một cước này, đánh người tục tiêu hạ lưu.” Một quyền phóng ra, năm ngón tay Lạc Vũ nắm lại, chế trụ áo của mãnh nam, kéo hắn trở về.

Đồng thời một cước bay lên, hướng phía hạ thân của tên mãnh nam mà đề một cước.

“Ngao ô...” Một tiếng rống buồn bực, không vang nhưng lại làm cho người ta cảm giác được hết sức thảm thiết.

Trên đài cao vài đại cao thủ thấy rõ thanh thanh sở sở, không tự giác kẹp chặt hai chân, hảo tàn nhẫn.

“Một quyền này, cho người lòng tham không đủ.”

Một cái xoay người, thân thủ như tia chớp bắt được cái gáy của mãnh nam đang cúi người, vòng tay một cái, đem mãnh nam lộn qua vai, hung hăng đem tên mãnh nam cao hơn hai thước quật xuống mặt đất.

“Ầm.” Mãnh nam té xuống, lôi đài hắc ngọc thạch ầm ầm bị nghiền nát, bị Lạc Vũ một phát đập bể, tạo thành một cái động lớn.

Trong động lớn, mãnh nam miệng sùi bọt mép, gần như hấp hối.

Lạc Vũ chiêu thức tuy đơn giản, nhưng là tập hợp hơn trăm năm công lực, cũng khiến cho hắn đủ ăn một trận mệt.

Tam quyền vừa qua, Lạc Vũ hất ra vạt áo, một tiếng hừ lạnh, lạnh lùng chấp tay mà đứng.

Vong Xuyên đại lục, kỳ nhân không có đấu khí, có thể cùng nàng phân cao thấp, không có .

Bốn phía một mảnh lặng im, đấu khí cao thủ hoa hết cả mắt, hết thấy cũng đã chỉ còn có tro bụi rơi xuống.

“Hảo.” Ngay giữa lúc lặng im, Hải Mặc Phong chậm rãi nói ra một chữ.

“Hải Thần tông Quân Lạc Vũ thắng...”

“Oa, thật là hay a...”

“Ôi chao, tiền của ta, ta không đặt nòng...”

“Tiền của ta a, cả vốn lẫn gốc đều mất rồi...”

Lập tức, sau khi yên tĩnh ngắn ngủi, cả lôi trường liền sôi trào rồi.

Thanh âm gọi hảo, thanh âm than khóc tiền, bởi vì, bọn họ thua hết rồi.

Đứng ở trên lôi đài, Lạc Vũ không để ý đến quanh thân hết thấy, chỉ vừa nghe tuyên bố nàng thắng lợi rồi, xoay người định hướng phía đám người Quân Nhiều Thiên mà đi đến.

Điều kiện của nàng cùng Hải Mặc Phong chỉ có đánh bại một tên này.

Bước được vài bước, Lạc Vũ đang muốn trở mình phi lên khán đài, khóe mắt đột nhiên ngân quang chợt lóe.

Lạc Vũ bị ngân quang làm ị mắt, theo tiềm thức ngẩng đầu nhìn lên.

Xa xa, giữa ngọn đèn dầu chợt lóe, một người một đầu tóc bạc lòa lòa sáng chói.

Khí tức như vậy, khí chất như vậy, Vân Thí Thiên.

113. Chương 113

Edit: Nhím Beta: Sakura

Vân Thí Thiên? Thật là Vân Thí Thiên?

Lạc Vũ cực kì sửng sốt, sau đó, cũng không có thời gian hỏi xem Vân Thí Thiên tại sao lại ở chỗ này, lập tức phi thân lên cao, hướng phía Vân Thí Thiên đang đứng mà phóng tới.

Ánh đèn u ám, ngay cả một thân ảnh đang đứng sừng sững nơi sân cũng không thấy được.

Thế nhưng Lạc Vũ trong mắt lại thấy rõ hết thấy.

Thân hình bay lên, nhanh như thiểm điện, thoáng qua mà tới.

Từng bước từng bước đã đứng tại trước mặt Vân Thí Thiên, Lạc Vũ cắn chặt môi dưới, hốc mắt đỏ.

Tóc bạc như trước, sắc mặt vẫn là lạnh như lúc ban đầu.

Chỉ là đầy mặt gió sương cũng che không được khuôn mặt tái nhợt, đen nhánh trong mắt không che giấu được tia lơ mơ, một thân hàn khí lạnh như băng cũng không chế không được một thân khí tức hỗn loạn. Thậm chí trường bào đỏ sậm còn thấy rõ ràng mùi máu tươi.

Trong nháy mắt làm cho nàng hô hấp đau xót.

Thương thế của Vân Thí Thiên còn chưa có tốt, vậy mà hần lại xuất hiện ở chỗ này...

“Người...” Vươn tay, hàng nghìn hàng vạn lời nói đã đến bên khóe miệng, nhưng là cái gì cũng không nói ra được, tất cả chỉ có thể hóa thành một chữ ‘người’.

Vân Thí Thiên nhìn Lạc Vũ đỏ mắt, chậm rãi vươn tay phát đi sợi tóc trước mặt Lạc Vũ.

“Rất ổn.” Thanh âm khàn khàn, nhưng là so với mùa hè chói chang còn muốn nóng hơn rất nhiều.

Lạc Vũ trở tay, ôm tay Vân Thí Thiên, run rẩy nói: “Người... Người không trách ta?”

Vân Thí Thiên nghe vậy mỉm cười, chậm rãi nói: “Tỷ của ta còn chưa có chết.”

“Hả...” Lạc Vũ đột nhiên mở to mắt, trong mắt hoa quang tràn ngập.

Vân Thí Thiên thấy vậy cười, tay xoa hai gò má của Lạc Vũ, nói: “Chỉ cần nàng có thể cứu tỷ ấy, ta không truy cứu.”

Đột nhiên Vân Thí Thiên cười rộ lên, hiệu quả chính là kinh người.

Giống như Thiên sơn tuyết liên nở rộ, tuyết sắc thiên hạ.

Ngắn ngủn bốn chữ ‘ta không truy cứu’, buông xuống rồi bao nhiêu yêu hận, mà lại mang trong đó bao nhiêu thâm tình.

“Thí Thiên.”

Không cách nào miêu tả tâm tình Lạc Vũ lúc này, không ngôn ngữ nào miêu tả được tâm tình nàng lúc này đang kích động, Lạc Vũ nhào vào trong lòng Vân Thí Thiên.

Mà luồng kinh khí mãnh liệt nhào tới khiến cho Vân Thí Thiên thân hình lui lại phía sau từng bước mới đem nàng ôm lấy.

Vân Thí Thiên của nàng, Vân Thí Thiên của nàng...

Vân Thí Thiên mà nàng không ngừng nhớ thương, tưởng niệm, yêu say đắm sao lại tuyệt vời như thế.

Vân Thí Thiên hít sâu một hơi, mỉm cười vuốt tấm lưng Lạc Vũ đang không ngừng kịch liệt run rẩy.

Rốt cuộc tìm được rồi, ta rốt cuộc tìm được nàng rồi.

Không uống công hãn liệu chết đi ra từ trong cửu tử nhất sinh nơi đáy biển, không uống công hãn, không uống công.

Tóc bạc cùng tóc đen đan vào nhau, trong ánh sáng mờ mờ của ngọn đèn dầu giống như chỉ thấy được một người.

Triền miên xen lẫn xót xa, tình ý nồng đậm.

Phía sau Vân Thí Thiên, Yến Trần cùng Yến Phi đồng dạng là một thân chặt vật rách nát, nhưng cũng đồng dạng là hỉ cực mà khóc (vui sướng đến cực điểm nên khóc), rốt cuộc cũng tìm được Vương phi rồi.

“Người kia là ai?” Khách quý ngồi bên cạnh Hải Mặc Phong kinh ngạc hỏi.

Hải Mặc Phong nhìn bóng dáng của hai người ở phía xa, hắn nơi nào biết được đó là ai.

“Người muốn biết? Ta tìm...”

“Ha ha...” Hải Mặc Phong còn chưa nói hết câu, phía dưới lôi đài, gã nam tử bị Lạc Vũ đánh va vào hòn đá đột nhiên run rẩy đứng thẳng lên, điên cuồng cười thành tiếng.

“Hải Mặc Phong, các người không chết tử tế được, ha ha...”

Hoàn toàn điên cuồng mà cười thành tiếng, trong tiếng cười hỗn loạn bao hàm vô tận điên cuồng cùng dữ tợn.

“Không tốt.” Sắc mặt Hải Mặc Phong đột nhiên trầm xuống, mạnh mẽ đứng dậy, năm ngón tay giơ lên cao hướng về phía gã nam tử to lớn kia mà chớp tới.

Cùng khắc, Hải Mặc Phong đã nhanh, mà gã nam tử kia còn nhanh hơn, hắn hung hăng nện một quyền trước ngực mình.

“Ầm.” Lập tức, một tiếng nổ long trời lở đất phát ra.

Một cỗ lực lượng cực kì to lớn điên cuồng bắn ra từ thân thể của gã nam tử kia, điên cuồng mà bắn ra bốn phương tám hướng.

Cả bầu trời bị một cỗ lực lượng vô hình bao phủ, lực lượng vô hình gắn kết lại thành vô sắc lãnh quang (ánh sáng không có màu sắc, lạnh lẽo), cơ hồ là quét ngang hết thảy đóng băng hết thảy.

Tất cả vật thể, chỉ cần dính phải một chút vô sắc lãnh quang, trong nháy mắt sẽ ngưng tụ lại thành tượng băng, sau đó kết cục chính là nứt ra thành bột phấn.

Lôi đài trận rộng lớn trong nháy mắt đại loạn.

“Đây là cái gì xảy ra? Lấy thịt người làm đạn sao?” Lạc Vũ đột nhiên quay đầu lại nhìn thấy gã nam tử trên lôi đài thân thể nổ tung thành hàng nghìn mảnh nhỏ, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Mà ngấn ngủ trong lúc Lạc Vũ còn đang kinh ngạc, lực lượng điên cuồng kia đã lan nhanh mà đến, mạnh mẽ vô cùng, bao phủ hết thảy.

Vân Thí Thiên dùng một tay giơ lên, một lớp hào quang tử hồng sắc bao phủ cả bốn người.

Mà lớp hào quang vừa bao phủ bốn người, ngay lập tức đã bị vô sắc lực lượng điên cuồng mà cắn nuốt, cơ hồ là lập tức sẽ phá hủy nó.

Lạc Vũ vội vàng ôm tay Vân Thí Thiên, xuất ra một cỗ lực lượng.

Lúc này Vân Thí Thiên đang bị thương nặng, làm sao có thể ngăn cản được cỗ lực lượng mạnh mẽ kia.

Hai người hỗ trợ lẫn nhau, lớp hào quang miễn cưỡng có thể bảo vệ bốn người bọn họ chống lại vô sắc lãnh quang.

“Đây là loại lực lượng gì?” Vân Thí Thiên nhướn mày.

“Không biết.” Bằng lực hung hăng như vậy, Vân Thí Thiên không biết, nàng như thế nào có thể biết.

“Băng Thánh cung.” Mà ngay lúc này, trên bàn khách quý, Hải Mặc Phong quát lạnh một tiếng, tiếng quát tràn ngập phần nộ.

Chỉ thấy quanh người Hải Mặc Phong bích lam quang (ánh sáng màu xanh ngọc bích) lóe ra, một đạo đầu khí bích lam quang giống như ngưng kết thành một bàn tay, giữa bầu trời đang đầy băng tuyết giống như từng làn sóng cuộn cuộn mà tràn ra bốn phương.

Mà nơi nào có bàn tay lướt qua, nơi đó băng tuyết lập tức tan rã, hóa thành từng giọt nước cuốn theo cả tro bụi mà rơi xuống mặt đất.

Đồng thời, bên cạnh hắn, đám người của Hải Thần tông, còn có cao thủ của các môn phái khác đều tự mở ra kết giới, toàn lực đối kháng.

“Hải thiếu chủ, mau nghĩ biện pháp...”

“Cứ tiếp tục như vậy không được, lực lượng của độc băng của Băng Thánh cung quá mạnh...”

“A, cứu mạng a...”

Xung quanh lời đài hỗn loạn đến cực điểm.

“Ha ha, hôm nay có Hải Thần tông thiếu chủ chôn cùng, hai người chúng ta diễn vở hài này rất đáng giá, rất đáng giá, ha ha...”

Ngay lúc này, gã nam tử kia điên cuồng mà cười thành tiếng.

Cùng khắc, giọng nói của gã nam tử vừa dứt, một tiếng nổ mạnh không thua gì tiếng nổ phát ra từ gã nam tử truyền đến từ phía cửa của Hắc đạo trận.

Nhân lúc đang không có bất kì kẻ nào chú ý đến, gã nam tử phóng đến ngăn chặn cổng.

“Hả...”

Lúc này, rất nhiều người đã chạy ra đến phía cổng, lập tức bị đạo lực lượng cuồng bạo trực tiếp nghiền thành nát bấy.

Đồng thời, trong lôi trận, vốn là một đạo lực lượng điên cuồng phát ra, lại trải qua một lần tự bạo, lực lượng cơ hồ không phải tăng lên thêm một lần. Mà trải qua thêm một lần tự bạo, lực lượng trong nháy mắt cơ hồ là tăng lên gấp đôi.

Vô sắc lực lượng điên cuồng mà phát ra bốn phía. Nơi nào nó đi qua, không có bất cứ thứ gì còn nguyên vẹn, tất cả đều trực tiếp bị nghiền nát bấy. Cho dù là lực lượng do Hải Mặc Phong ngưng tụ ra, cũng bị đè ép xuống.

Ào ào vũ bão, sát khí nổi lên kinh người.

Khắp nơi đều vang lên tiếng khóc, tiếng kinh hô sợ hãi.

Hô hấp trở nên khó khăn, đầu khớp xương cơ hồ bị đè ép sắp vỡ vụn.

Lạc Vũ cùng Vân Thí Thiên hai tay gắt gao nắm chặt, hai người hợp lực chống đỡ vô sắc lãnh quang, mà tử hồng quang mang đang tan rã mỗi lúc một nhanh.

Lực lượng kia quá mạnh mẽ.

Máu từ trong miệng hai người từ từ chảy ra, nhưng hai bàn tay vẫn gắt gao nắm chặt.

Không phải không nghĩ đến chống đỡ, mà là bọn hắn sau khi rơi xuống Hắc Ngân hải vực, giết chết vô số ma thú biển, tìm ra đường sống từ trong cử tử nhất sinh, lực lượng vốn đã tiêu hao sắp hết rồi.

Vươn tay, Vân Thí Thiên gắt gao ôm Lạc Vũ vào trong ngực.

Cho dù hào quang bị phá vỡ, hắn cũng phải đứng ở phía trước nàng.

Mà Lạc Vũ bị Vân Thí Thiên gắt gao ôm vào trong ngực, không giãy giụa cũng không phản kháng mà đem toàn bộ lực lượng ra mà chống đỡ.

Vân Thí Thiên che ở trước thân thể của nàng, vậy lực lượng của nàng che ở trước người hắn.

Đời này kiếp này, người đối diện mình chính là duy nhất.

Vô sắc lãnh quang điên cuồng tản ra bốn phía, hào quang tung bay, nguy hiểm ngập trời.

Mà ngay trong lúc nguy hiểm nhất, hai người tâm ý tương thông.

Tâm tương giao, tình tương diện, mắt tương phùng, vì đối phương, không tiếc thân mình.

Ngay lúc này, đột nhiên phía sau lưng Lạc Vũ, nguyên sắc quang mang đại thịnh.

Ngân hồng tiểu cầu từ trong lòng Lạc Vũ bay ra, cùng khắc, nhấn từ cổ Vân Thí Thiên cũng bay lên.

Hai vật tựa vào nhau mà bay lên, trên không trung không ngừng vờn quanh, va chạm.

Nương theo hai vật bay lên, nguyên sắc quang mang tỏa ra khắp nơi.

Lập tức, vô sắc băng tuyết tan ra, tất cả hóa thành bột nước.

“Phiêu miểu tín vật.” Trong đây trời băng tuyết tan, Hải Mặc Phong liếc mắt thấy tại giữa sân xuất hiện đạo lực lượng khác thường, trong mắt vốn lạnh nhạt chợt hiện lên vui vẻ.

Thân hình lóe lên, nhẹ nhàng bay đến phía tín vật.

“Phiêu miểu tín vật, cho Hải Thần tông ta mượn dùng một lát.”

Ngay trong khi còn đang nói, Hải Mặc Phong một tay duỗi ra, nắm lấy hai tín vật.

Mà hai tín vật giống như có linh tính, cư nhiên cũng không phản kháng Hải Mặc Phong sử dụng.

Một tay cầm viên cầu, một tay cầm nhấn, Hải Mặc Phong giơ hai tay lên cao, lực lượng xanh nước biển điên cuồng tán ra.

“Phiêu miểu điềm lâm quyết.” Thanh âm lạnh như băng vang vọng tại giữa sân.

Mà nương theo thanh âm chấm dứt, hai tín vật của Phiêu miểu bộ tộc nguyên sắc quang mang đại thịnh.

Vô sắc quang mang tại giữa không trung tản ra giống như gió thổi mây bay, cùng với lực lượng màu xanh nước biển của Hải Mặc Phong mở rộng đến khôn cùng, bao phủ cả một khoảng sân rộng lớn.

Ngọt lâm phổ hàng, thiên hạ đồng xuân. (lực lượng của ‘Ngọt lâm quyết’ bao phủ làm cho trời đất trở nên tươi mát như mùa xuân)

Nguyên sắc ánh sáng lướt qua, tất cả băng tuyết cuồng bạo lập tức tan rã, biến mất.

Giống như bóng đêm tối tăm, ngay khi mặt trời vừa ló rạng, đã rất nhanh lùi bước.

Không có từng đợt sóng trùng điệp mà đến, không có khí tức phập phồng.

Chỉ có nguyên sắc ánh sáng lướt qua, không gì cản nổi.

Đám người đang lộn xộn quanh lôi đài nhất thời tĩnh lặng xuống, ngừng xao động, ngẩng đầu cảm nhận sự dễ chịu khi được ‘điềm lâm’ bao phủ xung quanh.

Băng lực cuồng bạo cũng hóa thành nước, ôn nhuận mà rơi xuống.

Quang mang lóe ra, Lạc Vũ cùng Vân Thí Thiên liếc nhau, đây là uy lực của Phiêu miểu bộ tộc?

Nắm tín vật, là có thể quét ngang hết thủy?

Nguyên sắc ánh sáng, ôn nhuận mà uy lực kinh người.

Mà Lạc Vũ cùng Vân Thí Thiên còn không biết rằng, trong tất cả các thế gia, Phiêu miểu bộ tộc chính là ở vị trí tối thượng.

Nguyên nhân chính là ở võ học của bọn họ, sạch sẽ như biển, cơ hồ có thể tẩy rửa hết thủy, ngăn cản hết thủy lực lượng.

Ôn hòa nhưng lại dù chỉ là cái gờ tay nhắc chân cũng mang đến ảnh hưởng mạnh mẽ.

Tất cả thế gia đều không bằng Phiêu miểu.

Cũng bởi vì thế, Phiêu miểu bộ tộc cuối cùng mới bị diệt.

Quá mức cường đại đôi khi cũng là một loại sai lầm.

Đặc biệt ở nơi chư hầu lâm lập, thế gia tranh đất này.

Gió lạnh thổi qua, bất chợt ảm đạm lại lạnh.

Một hồi nao loạn, đến mãnh liệt, mà chấm dứt cũng mãnh liệt.

Gió nhẹ bay lên, hết thủy mọi việc đều trở về bình tĩnh, phồn hoa như trước.

Hải Thần tông, tiểu viện của Hải Mặc Phong.

“Nam nhân của ngươi?” Hải Mặc Phong vuốt ve đầu Tiểu Ngân, nhìn Vân Thí Thiên đang ngồi cùng một chỗ với Lạc Vũ, hỏi.

“Phải.” Lạc Vũ gật đầu, trả lời dứt khoát lưu loát.

“Như thế nào lại bị thương thành cái dạng này?” Giọng của Hải Mặc Phong lãnh đạm như gió, một bên tay ném hai tín vật của Phiêu miểu bộ tộc trả về cho Lạc Vũ và Vân Thí Thiên.

Vân Thí Thiên đưa tay tiếp nhận, sắc mặt vẫn là lạnh trầm như trước, không hề có ý định nói ra.

Mà Lạc Vũ nghe thấy thế cũng thẳng tắp quay đầu lại, trừng mắt nhìn Vân Thí Thiên.

Hắn không thể bị thương nặng như vậy.

Cho dù là nhận phải một chưởng của Già Diệp Tháp, cũng không thể nào nặng thành như vậy, nội tức toàn bộ hỗn loạn rồi.

Vân Thí Thiên không chút nào để ý đến Hải Mặc Phong, cũng không thể không để ý đến Lạc Vũ.

Thấy Lạc Vũ trừng mắt thì thản nhiên nói: “Không có gì, thuyền bị đắm thôi.”

Thuyền bị đắm, hắn chống lại vô số ma thú chưa từng biết tên, giết chúng mà ra.

Vì vậy một thân thương tích, nghĩ không muốn nặng cũng không có khả năng.

Lạc Vũ không biết thuyền đắm tại Hắc Ngân hải vực có bao nhiêu nguy hiểm, nhưng Hải Mặc Phong thì lại biết rõ ràng.

Lập tức, Hải Mặc Phong liếc Vân Thí Thiên, nói: “Mạng người thật lớn.”

Dứt lời quay đầu về phía Lạc Vũ: “Những thứ kia của ngươi là chuẩn bị để chế thuốc cho hắn sao?”

Lạc Vũ gật đầu, nàng biết hắn hỏi chính là đám dược liệu của nàng.

Hải Mặc Phong thấy Lạc Vũ gật đầu, cũng không nói gì thêm.

Cổ tay khê chuyển, chậm rãi cởi ra từ trên cổ tay một thiết sắc thủ hoàn (cái này giống cái túi đựng đồ ý các nàng), đưa cho Lạc Vũ: “Trả lại cho người.”

Trả lại cho nàng? Hắn có cầm thứ gì của nàng sao?

Lạc Vũ kinh ngạc, thuận tay cầm lấy.

Mà vừa cầm lấy, lập tức cảm giác được có một cỗ khí tức nồng hậu ập tới, giống như cảm giác mà Tiểu Ngân cùng Tiểu Hồng đem đến cho nàng.

Rõ ràng nàng nghe không hiểu chúng nó nói gì, nhưng lại có thể rõ ràng ý tứ của chúng.

Rõ ràng đây là nhân thủ hoàn, mà Lạc Vũ trong nháy mắt lại cảm giác được vật ở bên trong nó.

Đúng là kì lân quả của nàng, mà trong đó còn có thêm cả một gốc cây vô sắc thảo.

Vô sắc thảo- loại dược liệu cuối cùng cần phải có để luyện chế thuốc cho Vân Thí Thiên.

“Thí Thiên, được đây đủ rồi, được đây đủ rồi...” kinh ngạc trôi qua trong nháy mắt, Lạc Vũ mừng như điên.

Dược liệu đã đầy đủ rồi, rốt cuộc có thể chữa khỏi hoàn toàn cho Vân Thí Thiên rồi.

Gắt gao nắm nhẫn trong tay, tâm tình Lạc Vũ vui sướng đến mức lệ nóng doanh tròng, rốt cuộc đã đầy đủ rồi, rốt cuộc có thể chữa thương hoàn toàn cho Vân Thí Thiên rồi.

Mà Vân Thí Thiên ở bên cạnh, nhìn Lạc Vũ kích động như thế, không khỏi hai tay gắt gao đem Lạc Vũ ôm vào trong lòng.

Không có bất cứ từ ngữ cảm kích nào, chỉ có cực nóng trong tim, xâm nhập cốt tủy.

Dược này có bao nhiêu khó tìm hẳn đương nhiên biết, mà bây giờ dược liệu đã đầy đủ trong tay Lạc Vũ rồi.

Việc này phải hao phí bao nhiêu tâm tư, hàm chứa bao nhiêu thâm tình, hẳn không nói, nhưng hẳn rõ ràng.

Lạc Vũ của hắn, đời này kiếp này, không bao giờ thay đổi.

“Có công tất có thưởng, cái này là thưởng cho người vì đã đánh thắng.” Hải Mặc Phong nhìn Lạc Vũ kích động, tiếng nói lãnh đạm như gió.

Mau cầm, mau cầm, trừ vật thủ hoàn, thứ tốt, thứ tốt.

Hải Mặc Phong vừa nói xong, Tiểu Ngân mãnh liệt nhảy lên từ trong tay hắn, cầm lấy thủ hoàn hướng phía trong lòng Lạc Vũ mà rơi xuống.

Cái này là thứ tốt, lão cha ta từng cầm, có thể đựng được rất nhiều đồ ở bên trong, mà người khác lại không thể lục soát ra cái gì.

Tiểu Ngân kích động.

“Đoan trang.” Thanh âm lạnh lạnh vang lên.

Trong nháy mắt, sắc mặt Tiểu Ngân giống như bị rút gân, nó, nó, nó như thế nào có thể đoan trang?

Thế nhưng, Tiểu Ngân lập tức thu hồi tư thế, đem trừ vật thủ hoàn phóng tới tay Lạc Vũ, sau đó lấy một loại tư thái của quý phụ (phu nhân quý phái) mà phóng trở về.

Vân Thí Thiên vốn tính tình lạnh như băng cũng nâng lên một chút mi, chuyện gì vậy?

Hắn khi vừa lên bờ thì gặp đám người Quân Nhiều Thiên, tới trường đấu lại gặp Lạc Vũ, nhưng mà vẫn còn chưa nghe chuyện Tiểu Ngân.

“Ta đã giải trừ cảm chế trên đó rồi, lấy huyết thấm vào nó sẽ thuộc về người.” Hải Mặc Phong duỗi tay, túm lấy cổ Tiểu Ngân mà lôi lại phía mình.

Lạc Vũ hít sâu một hơi điều chỉnh tâm tình: “Như vậy nếu không nhận thì chính là bất kính rồi.”

Mọi người trên Vong Xuyên đại lục đi đường đều là mang theo tay nải rất nặng nề, ít nhất là nàng cảm giác được như vậy.

Mà một cái thủ hoàn của Hải Mặc Phong này lại giống như một cái không gian của riêng mình, không hề có chút sức nặng nào, giống như là mang theo một gian phòng ở bên người vậy.

Giá trị của thủ hoàn này, sợ là tuyệt đối không thấp hơn kì lân la sát đao của Vân Thí Thiên lấy được ở Phiêu Miểu bảo tàng đi.

Bất quá, nếu Hải Mặc Phong có dũng khí cấp, nàng cũng có dũng khí nhận.

Tiếp được thủ hoàn, Lạc Vũ mi mắt vừa chuyển, đột nhiên nắm tay Vân Thí Thiên về một cái.

Nhất thời, huyết sắc bắn ra, thẩm thấu lên thủ hoàn.

“Người...” Vân Thí Thiên ngẩn ra.

Lạc Vũ nhìn Vân Thí Thiên: “Của ta chính là của ngươi, sau này không xa rời.”

Lạc Vũ đem thủ hoàn buộc chắc tại tay của Vân Thí Thiên, sau này không xa rời.

Nàng không biết Vân Thí Thiên tại sao lại ở chỗ này, không biết hắn đã gặp phải những nguy hiểm gì.

Nhưng là nàng cảm giác được, nàng cũng có thể hiểu rõ được.

Vân Thí Thiên nhất định là bởi vì nàng, mà đã trải qua rất nhiều nguy hiểm mà đến đây.

Nói, không cần nói nhiều, nàng chỉ biết là, sau này sẽ không xa rời nhau nữa.

Mặc kệ phía trước có bao nhiêu mưa gió, hai người nhất định dắt tay nhau mà đi qua.

Cảm giác được tâm tình của Lạc Vũ, Vân Thí Thiên không phản kháng, để cho Lạc Vũ đeo thủ hoàn vào tay hắn, gắt gao nắm tay Lạc Vũ.

Chấp tử tay, cùng tử cùng lão, không cần nhiều lời.

Gió mát thổi qua, xua đi giá lạnh.

“Bây giờ, nói cho ta biết, các ngươi rốt cuộc gặp phải chuyện gì?” Hải Mặc Phong một tay ôm Tiểu Ngân, một tay ôm Tiểu Hồng, một bên nhìn thoáng qua đám người Quân Nhiêu Thiên vẫn không nói chuyện.

Lạc Vũ nghe khẩu khí của Hải Mặc Phong, hắn là muốn nhúng tay vào hỗ trợ rồi.

Lập tức cũng không chần chờ, trực tiếp mở miệng nói.

Hải Mặc Phong nhìn qua cũng không phải hạng người tiểu nhân, vậy cũng không sợ hắn biết.

Gió thổi xào xạc, Lạc Vũ nắm tay Vân Thí Thiên ngồi cùng một chỗ, đem chuyện Đế Phạm Thiên, Già Diệp Thập kể ra toàn bộ.

Một lúc lâu sau.

Quân Nhiêu Thiên xoa xoa mi tâm, hồi tưởng lại nói: “Trước kia ta đã từng nghe cha ta nói qua cái gì Già Diệp Thập, Băng Thánh Cung. Nhưng cha ta cũng chỉ giới thiệu một chút về lục đại tông môn, còn nói qua về một cuốn bí tịch. Nói rằng, nếu không chưa đến mức Quân gia tan cửa nát nhà thì không được lật ra xem. Ta cũng chưa từng động vào nó, cho nên...”

Cho nên, hắn quả thật không biết cái gì huyết thống, Quân gia bọn họ huyết thống có vấn đề gì, hoặc là bọn họ có dính dáng gì đến lục đại tông môn, hắn hoàn toàn không biết.

Lạc Vũ vừa nghe khẽ nhún mày.

Mà Hải Mặc Phong vốn vẫn bất động thanh sắc ngồi tại một bên, nghe thế nhìn lại Lạc Vũ cùng Vân Thí Thiên, chậm rãi nói: “Quân gia người huyết thống có vấn đề gì ta không biết. Nhưng chuyện về sáu đại tông môn thì có thể hỏi ta.”

Lạc Vũ vừa nghe nhất thời tươi cười đầy mặt nhìn Hải Mặc Phong, nàng chờ chính là những lời này của hắn.

Mà Vân Thí Thiên ở một bên thấy Lạc Vũ thật là vì chuyện của hắn mà kiệt lực bôn ba, không khỏi nhẹ nhàng vuốt ve đầu của Lạc Vũ.

Ở sâu trong đáy mắt bằng hàn xuất hiện tia ôn nhu chưa từng có.

“Lục đại tông môn trong thiên hạ, không tính Phiêu Miểu bộ tộc. Chia làm Lâu Tinh gia tộc, Hải Thần tông ta, Lăng Nam gia tộc, Băng Thánh cung, Già Diệp tháp, Song Diệp thành, lục đại lãnh đời tông môn.”

Không để ý đến động tác của Vân Thí Thiên cùng Lạc Vũ, Hải Mặc Phong chậm rãi nói.

Lạc Vũ cùng Vân Thí Thiên cũng bắt đầu tập trung lắng nghe.

Gặp nhau là chuyện kinh hỉ cùng ba động, nhưng có thể kiềm chế để nói sau, bây giờ bọn họ phải quan tâm đến chuyện trọng yếu trước mắt.

“Mà lục đại tông môn lại chia làm thượng tam tông và hạ tam tông. Thượng tam tông gồm có Lâu Tinh gia tộc, Hải Thần tông và Lăng Nam gia tộc. Hạ tam tông là Băng Thánh cung, Già Diệp tháp cùng Song Diệp thành. Mặc dù đều là đương thời sáu đại gia tộc, lực lượng thông thiên, nhưng là thượng- hạ tam tông là không hợp nhau. Ví dụ như Hải Thần tông ta cùng Băng Thánh cung, nhất chương quản Hải vực thủy lực lượng, nhất chương quản Băng cung băng lực lượng, xem nhau không vừa mắt, thâm cừu cùng đối địch vốn đã là thâm căn cố đế.”

Nói đến đây, Hải Mặc Phong ném Tiểu Ngân xuống, ôm lấy Tiểu Hồng.

Tiểu Hồng không nói gì, khiết phích.

Tiểu Ngân mừng rỡ, được giải thoát.

Già Diệp tháp thuộc về hạ tam tông, lực lượng lấy thổ tính chất làm chủ, so với các người xem như cao rồi, bất quá, nếu xét trong lục tông, cũng không được coi là lợi hại. Lục tông giống nhau đều không để ý đến thế sự, chỉ cần là không sinh ra biến hóa nghiêng trời lệch đất thì vẫn để cho các người tự nháo. Các người nói đến Đế Phạm Thiên kia, hắc hắc là đệ tử của Thất trưởng lão đi. Thất trưởng lão này, võ công cũng không tính là giỏi, bất quá hắc chính là có hậu thuẫn vững chắc, vốn là thân huynh đệ với đương nhiệm Già Diệp tháp chương môn, các người đã thương đệ tử của hắn, trả thù này...”

Lời nói lạnh như băng, Hải Mặc Phong khẩu khí không hề đáng sợ, nhưng mà ý ở trong lời lại tương đương đáng sợ, lời mặc dù còn chưa nói hết, ý tứ cũng đã là rõ ràng.

Nói xong, Hải Mặc Phong bắt đầu nhàn nhã ẩm trà.

Lạc Vũ tiêu hóa hết chỗ thông tin vừa nhận được, có chút nhú mày, sau đó, đột nhiên hai tròng mắt đảo quanh, chậm rãi nâng chén trà lên uống, hướng Vân Thí Thiên cười mà nói: “Già Diệp Tháp cùng Băng Thánh cung đều là Hạ tam tông, đồng khí liên chi, hôm nay, Băng Thánh cung có dũng khí đến tận cửa mà khi dễ Hải Thần tông, này...”

Vân Thí Thiên liếc mắt một cái về phía Lạc Vũ, thấy Lạc Vũ mỉm cười, ngay lập tức rõ ràng ý tứ của Lạc Vũ, lập tức lạnh như băng mà chậm rãi tiếp lời: “Này sau lưng, Hạ tam tông nếu không phải lén lút kết đồng minh, làm sao có thể dám to gan như thế.”

Kẻ xướng, người họa, phối hợp ăn ý vô cùng.

Hải Mặc Phong vừa nghe, trong mắt lạnh nhạt khẽ nhú: “Ta nói rồi, ta không thích có kẻ tự cho là thông minh.”

“Vậy, mời người hỗ trợ chúng ta, như vậy, đối với cả hai ta mới là đều có lợi.” Lạc Vũ tiếp lời cực nhanh.

Lạc Vũ nói xong, Hải Mặc Phong giương mắt thật sâu nhìn thoáng qua Lạc Vũ cùng Vân Thí Thiên, đột nhiên nhẹ nhàng cười: “Có thể.”

Đáp ứng dứt khoát, lưu loát.

Băng Thánh cung cùng Hải Thần tông của hắn là thế bất lưỡng lập (ý nói là một núi không thể có hai hồ = đối đầu), bất quá, dám đến tận cửa khi dễ như thế, là ít thấy.

Hạ tam tông có dũng khí tam tông liên thủ, vậy thượng tam tông bọn hắn cũng nên bắt đầu phải suy nghĩ rồi.

Nói xong, cùng khắc, Hải Mặc Phong vung tay lên, đám người Quân Nhiều Thiên đang ở một bên dựng thẳng tai lên để nghe đột nhiên bất tỉnh nhân sự.

“Ta giúp các người, hai tín vật của Phiêu Miểu bộ tộc nghe nói có thể khai mở được Phiêu Miểu bảo tàng, đến lúc đó ta muốn tới xem cùng.”

“Được.” Đồng dạng sạch sẽ, lưu loát đáp ứng.

“Như vậy, ta cho các người một ngày thời gian để chế thuốc, sau một ngày, các người bắt đầu nghe ta, các người hôm nay có công lớn, Hải Mặc Phong ta sẽ không để các người chịu thiệt.”

Hàn phong phi dương, Hải Thần tông nhúng tay.

Có đầy đủ các loại dược liệu cần thiết trong tay, chế đan dược cứu mạng Vân Thí Thiên còn có chuyện gì đáng ngại.

Một ngày, kim đan ra lò, Vong Xuyên đại lục cực phẩm đan dược, dùng tại trên người Vân Thí Thiên.

Khí tức màu vàng kim thần nhiên lưu động theo dược lực.

Mạch tượng không bình thường của Vân Thí Thiên, lấy một loại lực lượng hoàn toàn có thể cảm giác được nhanh chóng khỏi hẳn.

Nội thương đã theo hẳn nhiều năm như vậy, làm hẳn một nhọc nhiều năm như vậy.

Khỏi hẳn, chính thức đã khỏi hẳn.

Hai mắt nhìn nhau, trong mắt có bao nhiêu ái hận, bao nhiêu tính toán, bao nhiêu khổ cực, bao nhiêu thân tình, tất cả đều ở trong đó.

Gió mây vô tình, nhân gian hữu tình.

Mà ngày thứ hai sau khi nội thương của Vân Thí Thiên khỏi hẳn, thủ đoạn ma quỷ của Hải Mặc Phong đã tới rồi.

Già Diệp Tháp không có gì đáng sợ.

Nếu muốn không sợ Già Diệp Tháp, đối phó với sự trả thù của bọn họ.

Rất đơn giản, tự thân mình mạnh mẽ lên, cái gì cũng không phải sợ nữa.

Hắc Ngân hải vực mịt mờ, sóng gió âm âm.

Vân Thí Thiên bị thần vật trong nhà của Hải Thần tông Hải Thần liên vây quanh, khóa trụ hẳn tại bên trong một con suối tại Hắc Hải biển.

“Lúc nào người có thể thoát khỏi nó, lúc ấy Già Diệp tháp không còn gây lo sợ được cho người. Nếu thoát không khỏi, vậy so với việc người chết trong tay Già Diệp tháp, vậy nhân tiện chết luôn tại biển này cũng không sai biệt lắm.”

Thanh âm của Hải Mặc Phong lạnh lẽo bay lên.

Vân Thí Thiên cái gì cũng không nói, gật đầu, không còn tồn dư chút nào thần sắc uể oải của ngày hôm qua, tất cả đều là kiên quyết.

Vân Thí Thiên hẳn cái gì cũng không sợ, đến đây đi.

Gió chợt thổi lên, ma thú trong sông suối cùng biển lớn, tất cả đều gào thét cuộn cuộn mà đến

Phía sau Hải Thần đảo, trong một cái thác nước rất lớn.

Lạc Vũ đứng ở phía dưới thác nước, thừa nhận ngàn cân lực lượng xối xuống.

“Lúc nào thác nước này không thể tạo thành bất cứ áp lực nào với người nữa, tùy ý người đi lại, một giọt nước cũng không chạm đến thân, ta sẽ dạy người Phiêu Miểu ngọt lâm quyết. Nhớ kỹ, người chỉ có nhiều nhất là hai mươi ngày mà thôi.”

Lạc Vũ cắn răng, lao từ trên một phiến đá phía trên thác nước xuống, tiếp tục một lần nữa đứng lên, đứng lên không được, vậy thì lại cố gắng tiếp tục đứng lên lại.

“Người, chính là Thú vương, nhưng năng lực lại thấp kém, quá mất thể diện, đi, tiến vào Hải Thần ma thú cung cho ta. Không thắng được chúng nó, người nhân tiện vĩnh viễn cũng không cần đi ra nữa. Ta sẽ đi báo tang cho lão cha người.”

Thanh âm lạnh nhạt hạ xuống, Tiểu Ngân bị ném vào Hải Thần ma thú cung.

Nơi nơi, toàn bộ là ma thú hung mãnh có tiếng tại trong biển.

Ma thú trên mặt đất có thể cho Ngân Tông (cha Tiểu Ngân) mặt mũi, không dám đánh lại nó, nhưng là ma thú trên biển cũng không biết Ngân Tông là ai, không có bản lãnh thật sự, vậy thì không thể ra ngoài, nhân tiện chết ở bên trong đó luôn.

Không cần đi ra, mất thể diện.

“Ngao ô...” Không có đoan trang khí chất, chỉ có một tiếng tràn ngập mùi máu tanh cùng thú tính tuyệt đối gầm rú, nương theo chiến đấu kịch liệt mà vọng ra.

“Người, trời sinh thiên trường, có vô cùng lực lượng cũng không biết cách vận dụng nó, bây giờ người phải nghe ta, đến võ thất của Hải Thần tông, người làm đối thủ của ta cùng tất cả đệ tử của Hải Thần tông. Lúc nào người có thể thắng chúng ta tám trên mười trận, lúc đó huấn luyện của người kết thúc. Nếu không, người sẽ chết vị một.”

Gió bất chợt khởi, thân ảnh của Tiểu Hồng hiện lên rồi lại biến mất tại võ thất của Hải Thần tông.

Võ thất, vốn là nơi luyện võ của tất cả đệ tử của Hải Thần tông, cái không thiếu nhất chính là đối thủ để đánh nhau.

Gió mát thổi qua, chờ đợi Vân Thí Thiên, Lạc Vũ, Tiểu Ngân cùng Tiểu Hồng chính là địa ngục cùng thiên đường.

Đánh thua, chết ở chỗ này, coi như trên đời người chưa từng tồn tại.

Mà đánh thắng, đường lớn trong thiên hạ tất cả đang rộng mở mà chào đón người.

Phong vân thay đổi, Hải Thần đảo ào ào vũ bão.

Cùng khắc, Yến Phi cùng Yến Trần theo lệnh Vân Thí Thiên quay trở về Vọng Thiên Nhai.

Phật Tiên Nhất Thủy Vọng Thiên Nhai quân vương có lệnh, yêu cầu cao thủ trong thiên hạ tề tập tại Vọng Thiên Nhai.

Hai mươi ba ngày sau, thiên hạ đại hội.

Thân là lục tông lãnh đời cao nhân, cư nhiên nhúng tay vào tục sự.

Người nếu muốn ý thể hiếp người, như vậy cũng đừng trách ta nháo thành một trận oanh oanh liệt liệt.

114. Chương 114

Edit: Hà Mi

Beta: Sakura, Nhím

Ào ào vũ bão, sau lần đại loạn lần trước của Phật Tiên Nhất Thủy, một đợt gió lốc mới bắt đầu nổi lên, làm cho cả thiên hạ đều bị cuốn vào trong đó.

Thế đạo vô thường, luân hồi lặp đi lặp lại.

Này thiên hạ phong vân biến ảo, ai thắng ai bại, phải xem hôm nay.

Vọng Thiên Nhai kinh đô, nghị chính cung.

“Có thật không?” nhìn mệnh lệnh của Vân Thí Thiên, lo lắng trên mặt Phong Vô Tâm như vân khai vụ tán, thay đổi hoàn toàn thành một bộ tươi vui sáng láng.

Tươi cười sáng lạn là đã lâu mới xuất hiện, quang thải chói mắt.

“Thật.” Một thân phong trần cũng không che đậy được hưng phấn Yến Phi cùng Yến Trần kích động gật đầu.

“Tốt, tốt.” Phong Vô Tâm nghe vậy nắm chắc tờ giấy mệnh lệnh của Vân Thí Thiên trong tay.

Quân vương của bọn họ tốt lắm, một thân bị thương rốt cục đã khỏi rồi.

Làm cho Quân vương bọn họ mệt mỏi, làm cho bọn họ lo lắng suốt bao năm qua, cuối cùng cũng khỏi rồi, rốt cuộc cũng chữa khỏi rồi.

Cám ơn trời đất, cám ơn trời đất.

“Chúng ta Quân vương thương thế đã khỏi Hoàn toàn khỏi rồi.” Cánh tay vung lên, Phong Vô Tâm sắc mặt vui mừng.

“Àm.” Nhóm quần thần trong nghị chính cung, nhất thời ‘ầm’ một tiếng diên cuồng đứng lên, đám người vui mừng cơ hồ không cách nào dùng lời nói mà hình dung được.

Tốt lắm, tốt lắm, bọn họ Quân vương thương thế đã khỏi.

Hít sâu một hơi, Phong Vô Tâm xoay người bước lên thềm ngọc phía trên, cao giọng nói: “Đồng thời, Quân vương cũng tìm được Vương phi rồi. Chính Vương phi đã trị khỏi thương thế cho Quân vương, bọn họ hai người cũng được lánh đời tông môn coi trọng, cùng chúng ta hợp lại chống lại Già Diệp Thập.”

Âm thanh rung rung hưng phấn, mà quần thần phía dưới trong nháy mắt chính thức mừng như diên rồi.

“Tốt quá...”

“Thật tốt quá, thật tốt quá...”

“Lánh đời tông tộc ra mặt, này quả thực thật tốt quá...”

Vui đùa âm ỉ khóc cười, nghị chính cung trang nghiêm trong nháy mắt giống như biến thành chợ rồi, các loại tâm tình, các loại thanh âm bay lên tới đỉnh.

Tên tuyệt thế cao thủ kia hẹn một tháng sau đến Vọng Thiên Nhai thỉnh giáo Quân vương bọn họ, đây vốn vẫn là đại sự trong lòng đám quần thần Vọng Thiên Nhai.

Lúc này, nghe thấy Vân Thí Thiên không chỉ có thân thể tốt lắm, còn tìm được Lạc Vũ rồi.

Lại còn tìm được đồng dạng tuyệt thế cao thủ tông tộc hỗ trợ.

Này, như thế nào có thể làm cho người ta không hưng phấn, như thế nào làm cho người ta có thể không hưng phấn được?

Này một đạo tin tức, quả thực giá trị tuyệt đối vạn kim, tuyệt đối vạn kim.

Phong Vô Tâm đứng ở trên đài cao, nhìn quần thần kích động phía dưới, lớn tiếng nói: “Đã như vậy, Vọng Thiên Nhai chúng ta còn có cái gì phải sợ. Có người có dũng khí tới cửa nhà khi dễ chúng ta, chúng ta tuyệt đối làm cho hắn có đến mà không có về.

“Đúng vậy, tuyệt đối không để cho bọn họ sống trở về.” Quần hùng hô ứng, tất cả đồng thanh.

“Người đâu, truyền hiệu lệnh của Quân vương, Vọng Thiên Nhai chúng ta mở tiệc rượu mời quần hùng trong thiên hạ, mặc kệ là môn phái nào, mặc kệ là có hay không đối đầu với Vọng Thiên Nhai ta. Chỉ cần đến được, Vọng Thiên Nhai ta đều mở rộng cửa mà đón chào.”

Trung khí mười phần thanh âm từ Vọng Thiên Nhai nghị chính cung, mang theo làn gió ẩm áp, hướng phía Vọng Xuyên đại lục các phương bay đi.

Gió di chuyển tứ phương, giang sơn như họa.

Một khắc trước, Vọng Thiên Nhai từ năm lộ mười ba quốc vây sát tìm được đường sống trong chỗ chết, ngược lại mượn cơ hội thâm tóm Phạm thiên các không ít thành trì.

Càng làm cho bốn lộ mười ba quốc còn lại sau khi chiến bại tại Vọng Thiên Nhai, bị các thế lực xung quanh bắt đầu trọng tẩy, huyết tẩy lật ngược lại thế lực.

Mà bây giờ, chỉ trong khoảng thời gian ngắn.

Vọng Thiên Nhai cư nhiên giống trống khua chiêng mở tiệc rượu mời quần hùng thiên hạ.

Hơn nữa, không chỉ giới hạn trong địa phận Phạm Thiên Nhất Thủy, mà là cả đại lục.

Vọng Thiên Nhai muốn làm gì?

Vọng Thiên Nhai rốt cuộc muốn làm gì?

Ào ào vũ bão, nương theo một đạo hàm này, nương theo chỉ dụ mở đại hội thiên hạ, tứ phương thiên hạ bắt đầu chậm chậm di chuyển.

Cao thủ, tông chủ, nhà giàu có, hoàng thất, cũng bắt đầu hướng phía Vọng Thiên Nhai tề tụ mà đến.

Tất cả mọi người muốn nhìn một chút, Vọng Thiên Nhai rốt cuộc muốn làm cái gì.

Mà Vọng Thiên Nhai Quân vương Vân Thí Thiên, rốt cuộc suy nghĩ cái gì?

Mà đám binh sĩ còn sống sau trận đấu cuối cùng giữa Vọng Thiên Nhai và Phạm Thiên các chính là những người hiểu rõ nhất nội tình bên trong, hiểu rõ nhất nguyên nhất của hết thảy khúc mắc.

Sau khi bọn họ truyền tin ra, nội tình cũng bắt đầu được sáng tỏ rồi.

Vọng Thiên Nhai đối đầu với sự môn của Đế Phạm thiên.

Đánh đệ tử, sự phụ ra mặt vì đồ đệ xuất chiến, tìm Vọng Thiên Nhai tính sổ.

Như vậy ngàn năm khó gặp trò vui, sao lại không đi xem? Như thế nào có thể không đi xem.

Trong lúc nhất thời, mặc kệ là vì cái gì, nguyên nhân gì, cũng không cần biết là người không biết gì hay là rõ ràng nội tình bên trong. Cả thiên hạ đều ùn ùn mà đổ về hướng Vọng Thiên Nhai.

Gió qua tứ phương, thiên hạ quần hùng chậm chậm mà di chuyển.

“Đây là thiệp mời, các người tự mình đưa đi cho Hỏa Ma Đông Thiên Vương.”

Một đạo thiệp mời màu hoàng kim được Phong Vô Tâm đưa cho Yến Trần cùng Yến Lâm.

Hai người liếc nhau, nhìn một chút vẻ mặt vững vàng nhưng ánh mắt lại thâm thúy của Phong Vô Tâm, hai người nhất tề nhướng mày, mặt đối mặt cười gật đầu.

“Hảo, hai ta tự mình đi mời.”

Hỏa Ma Đông Thiên, đã từng giúp Vọng Thiên Nhai bọn họ, mặc dù lúc đó là nể tình Lạc Vũ, nhưng mà, về tình về lý đều nên là để bọn họ tự mình đi mời.

Đồng thời, càng quan trọng là, Đông Thiên Vương đối với Vương phi bọn họ rõ ràng có ý đồ.

Thân là thần tử, tự nhiên càng vì chính Quân vương của mình mà phân ưu.

Chủ hay khách, là chủ hay khách, Vọng Thiên Nhai ta Vân Thí Thiên cùng Quân Lạc Vũ vốn là chủ.

Mà Đông Thiên Vương người vốn là khách.

Không nên rối loạn chính mình thân phận, cũng không nên quên chính mình vị trí.

Đông kết thúc xuân bắt đầu, bốn phương tuyết đọng đã bắt đầu tan.

Trong trời đất đã bắt đầu rút dần đi cái lạnh lẽo cùng khắc nghiệt của mùa đông.
 Từ mặt đất, từ cây cỏ, từ không khí, từ bầu trời, tất cả đều tràn ra sắc thái của sự sống.
 Từng có người nói qua, mùa đông vừa tới cũng là lúc mùa xuân sắp bắt đầu.
 Trời đất mọi phía, bừng bừng sức sống.
 Ngay lúc trời đất sức sống tràn ngập, Vọng Thiên Nhai chính là cực kì bận rộn, bừng bừng đại khí.
 Chuẩn bị cho thiên hạ đại hội.
 Mà cùng khắc, tại Hắc Ngân hải vực, Lạc Vũ, Vân Thí Thiên, Tiểu Ngân, Tiểu Hồng, chính là đang không ngừng phấn đấu, làm tăng thực lực của chính mình lên cao nhất.
 Thời gian tính theo từng giây từng phút, vùn vụt trôi qua.
 Một ngày lại một ngày đến gần kỳ hạn thiên hạ đại hội.
 Gần như tất cả cao thủ, thế lực của Vong Xuyên đại lục đều đã đặt chân lên Phật Tiên Nhất Thủy, hướng Vọng Thiên Nhai mà đi.
 Xa xa các nơi, tất cả đều theo hướng Vọng Thiên Nhai mà đi.
 Thiên hạ quần hùng, chậm chạp mà di chuyển.
 Mà Vọng Thiên Nhai lúc này đại khí hưng thịnh, hưng phấn, điên cuồng đi.
 Cùng ngóng trông Quân vương cùng Vương phi của bọn họ trở về.
 Gió di chuyển tứ phương, thiên hạ chưa từng có như thế náo nhiệt.
 Ngày lại qua đi, đại hội thiên hạ, gần trong gang tấc.
 Trên Hải Thần đảo, vốn không có giá lạnh như Vọng Thiên Nhai, giờ đã tới mùa xuân xinh đẹp, ánh sáng ấm áp hạ xuống khắp nơi, ánh sáng phát ra bốn phía.
 Chính là làm cho thế giới này ngày càng xinh đẹp, càng phát ra sinh cơ bừng bừng.
 “Ầm.” Ngay khi mùa xuân đang tràn về khắp mọi nơi, tại Hải Thần tông miếu vô đường, bảy đạo ánh sáng đầy màu sắc đột nhiên bay lên, phát ra kịch liệt địa va chạm.
 Ầm ầm tiếng vang lớn, chấn động tứ phương, cửa sổ cũng run nhè nhẹ.
 Trong Hải Thần tông miếu vô đường.
 Bảy đạo ánh sáng đỏ phóng lên cao, Tiểu Hồng một thân bức người hồng sắc quang mang giống như mặt trời đoạt của người ta ánh mắt đang đứng sừng sững tại nơi cao nhất.
 Ngân hồng ánh sáng quanh thân nó lưu chuyển, giống như ngưng kết thành một khối.
 Không có khí tức dao động, nhưng là càng không có khí tức kinh người, lại càng làm cho bốn phía áp lực càng ngày càng tăng lên.
 Cơ hồ làm cho không khí cũng đọng lại rồi.
 Bên cạnh, Hải Thần tông Hải Mặc Phong cùng mấy người sư muội, sư đệ, ở phía dưới nhìn lên, thấy như vậy một màn, trong tay lực lượng lại tăng lên tới đỉnh.
 Cùng khắc, đang ở giữa không trung, Tiểu Hồng đột nhiên mở mắt ra.
 Hai mắt đỏ rực, thần quang kinh người, giống như mặt trời cực nóng, làm ọi người trong nháy mắt quanh thân như bị gai đâm đau đớn.
 Mắt vừa mở, Tiểu Hồng hai trảo mãnh liệt hướng hai phương trảo xuống.
 Trong nháy mắt, ánh sáng vốn là đang quanh quần phi vũ bên người nó, đột nhiên ‘bịch’ một tiếng, tán đi bốn phương.

Giống như mặt trời nổ mạnh, ánh sáng ả chứa cường đại uy lực không cách nào có thể hình dung được, hướng phía dưới mấy người như vậy ầm ầm bắn đi.

Ngàn vạn điểm quang hoa, lấy tốc độ ánh sáng, mang theo lạnh thấu xương như gió mùa đông, giống như phi tiêu, phi nhanh mà đi.

Xuyên thấu hết thấy, quét ngang hết thấy, hủy diệt hết thấy.

So với trước đó hai mươi ngày, quả thực tăng lên gấp mười lần.

“Oa, tránh mau...”

“Người này vừa lại tiến bộ rồi, thật không phải là người...”

“Oa oa, không chê đi đâu cả...”

Lời ca tụng nổi lên bốn phía, riu ra riu rít tiếng kêu cùng tiếng mắng nhất thời loạn thành một mảnh.

Chỉ thấy, ngân hồng quang lướt qua, tất cả hết thấy kiến trúc, kết giới, lực lượng, hoàn toàn bị xuyên thấu, trực tiếp bị ngàn vạn điểm quang mang làm cho nát bấy thành tro bụi.

Không gì cản nổi, quét ngang hết thấy.

Hải Thần tông hùng vĩ miếu vô thất, bị ngân hồng quang mang bao phủ, lấy một loại tốc độ mắt thường có thể xem thanh thanh sở sở, nhưng lại không có cách nào ngăn cản được, toàn bộ nát bấy thành tro bụi.

Ngân hồng quang mang lóe lên, Hải Thần Tông vô miếu, hóa thành hư vô.

“Tốt lắm, rốt cục thắng trận thứ tám, người qua cửa rồi.”

Đầy trời hư vô, một trung niên nam nhân đầy người được bao phủ bởi ánh sáng màu lam, nhìn Tiểu Hồng đứng ở giữa không trung, gật đầu.

Năm đối thủ của Tiểu Hồng, đã bị nó dùng một trảo lực lượng làm cho sợ, sớm chạy xa rồi, toàn thắng.

Ánh sáng lưu động, Tiểu Hồng đứng giữa không trung, hướng trung niên nhân có chút cúi đầu.

Đa tạ.

Một bên ngân hồng quang chợt lóe, có vài vết thương trên người, còn lại toàn bộ đều không có việc gì, tại ngân hồng quang chợt lóe, rất nhanh đã khôi phục như lúc ban đầu.

Hơn hai mươi ngày đêm kịch chiến, rốt cục tại giờ khắc này, thắng lợi.

Ngân hồng quang chớp động, Tiểu Hồng quay đầu hướng tới nơi luyện tập của Tiểu Ngân bay đi.

Nó qua cửa rồi, qua cửa rồi.

Hải Thần tông, ma thú hải cung.

Cao cao tại cửa cung đại môn được phong tỏa, đề phòng nghiêm ngặt.

Chung quanh không có bất cứ âm thanh nào, cũng không có bóng người nào, chỉ có tiếng động không ngừng truyền ra từ bên trong làm cho người ta biết trong đó là đang có kịch chiến.

“Ầm...”

“Bịch...”

Một tiếng lại một tiếng kịch liệt giao chiến, tiếng xé gió không ngừng từ bên trong truyền ra.

Cảm giác lực lượng mạnh mẽ cơ hồ cả hải ma thú cung cũng đang run rẩy.

Tiểu ngân tại trong cung.

Lúc này, toàn thân trên dưới đã không còn có chỗ nào là tốt, mà vốn là bộ xinh đẹp ngân mao từ lâu đã bị máu nhuộm thành màu đỏ.

Sau đó qua lâu dần mà lắng đọng thành màu đen.

Ma thú biển, không phân chia cấp bậc như ma thú trên lục địa, không có mười một, mười hai, mười ba cấp bậc gì cả.

Nhưng là, lực lượng tuyệt đối không kém hơn Ngân bạch phi hồ mười lăm cấp siêu cấp ma thú.

Huống hồ, nước có thể giúp ma thú biển tăng thêm ba phần lực lượng.

Tiểu ngân căn bản là ma thú lục địa lại xâm nhập vào lãnh thổ của ma thú biển, sớm đã bị công kích của đám hải ma thú sớm đã nhiều lần rơi vào giằng co giữa sống và chết.

“Ầm...” Một đầu Hải xích sa trùng công kích tới, nương theo công kích của nó, một cột nước biển thật lớn đánh lại đây, đem Tiểu Ngân vây khốn lại, hung hăng ném Tiểu Ngân vào sâu trong tâm cột nước.

“Ồ...”

Toàn thân vô lực, khí lực sớm đã dùng hết.

Tiểu Ngân bị vây trong cường đại lực lượng, trong nháy mắt cơ hồ cảm giác được tử vong ở gần ngay trước mắt.

Mà nó, tại đây cũng vô lực giãy dụa.

Tiểu Ngân, người là tên vô tích sự, đi ra cho ta.

Ta cũng qua cửa rồi, người nếu ra không được, ta sẽ đem người “tỏa cốt dương bụi” (tỏa cốt dương bụi ý là xương cốt hóa thành tro bụi)

Cho người đời đời kiếp kiếp cũng chỉ có thể bị ta đè, bắt người làm vợ, nếu không ta sẽ không gọi Tiểu Hồng.

Đang ở trong cột nước kịch liệt quay cuồng, trong cường đại lực lượng vây áp, từ cửa cung bên ngoài truyền đến kêu của Tiểu Hồng.

Cực kì dứt khoát, tràn ngập tàn nhẫn.

Đúng là tác phong của Tiểu Hồng.

Vô tích sự, dựa vào, nó mới không phải vô tích sự.

Kêu nó làm vợ, không cần, Tiểu Hồng mới là vợ của nó, nó mới không làm người vợ, nó vốn là lão công.

Nó muốn làm lão công, nó mới không cần bị Tiểu Hồng xem thường, xem thường...

“Ngao...” Xuyên vân phá nguyệt, tiếng xé gió chấn đặc cửu tiêu.

Trong ma thú hải cung đang cảm giác khí tức của Tiểu Ngân yếu đi, nhưng sau tiếng rống giận của Tiểu Hồng, đột nhiên cảm giác khí tức lại lớn mạnh lên.

Một cỗ lực lượng cường hãn thẳng kích thiên địa, phá không mà ra, cùng một tiếng hí rống, chấn đặc tứ phương.

Tiểu Hồng thấy vậy, nhất thời giương lên mi.

“Bịch...” Ngay sau đó chỉ nghe thấy trong ma thú hải cung một tiếng đại chấn.

Ngân bạch quang mang mãnh liệt từ trong ma thú hải cung bắn ra, sáng rực một phương trời, ngân quang bay múa trong thiên địa.

“Rống...” đàn ma thú trong ma thú hải cung tru lên, thanh thế kinh người.

Tuy nhiên, tru lên cũng chỉ là trong chớp mắt, sau đó, toàn bộ đều trầm mặc xuống.

Tĩnh lặng không tiếng động, trong một khoảnh khắc, chỉ có thanh âm của gió thổi qua.

“Chết rồi?” Tiểu Hồng cau mày

Không áp đảo người ác thù, ta tuyệt sẽ không chết. Trầm thấp mà hữu lực thanh âm truyền đến, cùng khắc, cửa ma thú hải cung đang đóng chặt chậm rãi mở ra, màu bạc quang mang chiếu rọi, Tiểu Ngân chậm rãi

tiêu sái đi ra. Thân hình giống như phi báo. Trên đỉnh đầu là thật dài tiêm giác được bao trùm bởi một tầng thật dày lân phiến, ngân bạch quang mang ở trên mặt lưu chuyển. Thân thể tỏa ra kim ngân quang mang, ngân quang chiếu rọi giống như không cho phép người tới gần. Phía sau lưng mọc ra hai cánh, hiện lên vân long đồ án. Lần thứ ba, biến thân. Hai mươi ngày trước, Tiểu Ngân là một cái tiểu tử không có bao nhiêu công phu cùng bản lĩnh, chỉ có thể dựa vào uy phong của lão cha nó mà chơi đùa cái danh bài tiểu vương gia. Như vậy lúc này, vương giả chi khí cũng đã là ẩn giấu không được... Long hành hổ bộ, không giận tự uy. Tiểu Hồng thấy vậy trừng mắt nhìn, đôi mắt to chớp chớp lưu động. Tiểu Ngân chậm rãi đi tới trước mặt Tiểu Hồng, ánh mắt mang theo ý cười sáng lạn. Cúi đầu, chống lại ánh mắt Tiểu Hồng, nháy mắt một cái. Hôn trụ đôi môi Tiểu Hồng. Người vợ ác, lão công đẹp mắt không? Sau một lúc thất thần, Tiểu Hồng nhất thời vung móng vuốt, một trảo đến bên miệng Tiểu Ngân. Ai cho phép người hôn ta, lưu manh!. Ta hôn vợ ta, thiên kinh địa nghĩa, mới không phải lưu manh. Tiểu Hồng nghe vậy mắt to dựng thẳng, đứng lên, hai móng ôm ngực, hừ, ta mới không phải vợ của người, người thiên kinh địa nghĩa địa ở bên kia, nhà người lão công, người đi mà thân hần. Dứt lời, Tiểu Hồng thân thể vừa chuyển, nhân tiện hướng phía Lạc Vũ vọt tới. Tiểu ngân nghe vậy nhất thời nhe răng trợn mắt. Lão tử bây giờ không sợ hần rồi, ta mới không làm hần cái gì thiếu phu nhân, ta đi hưu hần. Hưu Hải Mặc Phong? Ý kiến hay. Tiểu Hồng nhất thời cười, xoay người ngồi trên lưng Tiểu Ngân, cả hai hướng phía Lạc Vũ nhân tiện như bay đi. Khí trời tươi mát, tiếng nước ào ào. Phía sau Hải Thần đảo chính là thác nước Thôn Thiên Thượng Mười mấy đạo thân ảnh màu lam nhạt tại trung tâm thác nước bay nhanh xuyên qua, từ đầu này phóng tới đầu kia của thác nước. Một thân lam nhạt, ưu nhã sạch sẽ, mười mấy thân ảnh giống nhau như đúc. Chính xác, giống nhau như đúc, không có chút điểm khác biệt. Duy nhất khác biệt ở chỗ, cùng một lúc nhưng động tác không giống nhau. Xuyên nước mà qua, mười mấy người bóng dáng giống nhau ẩn hiện tại thác nước Thôn Thiên Thượng, vạn phần quỷ dị. Mà trong trường hợp quỷ dị như vậy, nếu là nhìn kỹ lại, sẽ thấy, dưới hàng vạn hàng nghìn tấn thác nước nước chảy xuống. Nhưng là trên người của mười mấy đạo thân ảnh đang quỷ dị mà qua lại kia, một giọt nước cũng không hề bị dính. Không ráo thật giống như đất hạn ngày mùa hè Mặc dù là thác nước lớn, nhưng lại một giọt bọt nước cũng không dính trên người, này tốc độ... Sợ rằng đã không còn cách nào dùng lời nói mà có thể hình dung được. Thác nước phỏng chừng có đến mấy trăm thước, một thân ảnh chợt lóe mà qua, đến điểm cuối cùng, mười mấy đạo thân ảnh hợp thành một người. Ngay sau đó chỉ thấy nàng xoay người, bay xuống dưới thác nước. Một thân như thiên tiên hạ phàm, không nhiễm một chút bụi trần, vạt áo khẽ động, hai tay giơ lên, tay trái nắm một vật nhìn như một chiếc nhẫn, tay phải cầm một viên cầu.

Quang hoa lưu chuyển, nguyên sắc ánh sáng trong nháy mắt lưu động.

“Phiêu Miểu điềm lâm quyết.” Một thanh âm thanh thúy từ trong tiếng âm âm của thác nước mà phát ra.

Nương theo thanh âm, nguyên sắc quang mang đột nhiên đại thịnh.

Một đạo bàng bạc nhưng lại ôn nhuận lực lượng phóng ra, bao phủ khắp nơi.

Trong nháy mắt, vốn là thác nước chảy từ trên cao xuống, thanh thể kinh người.

Mà giờ, tại nơi nguyên sắc ánh sáng màu chạm đến, giống như có một bàn tay to đỡ lấy, nghịch lưu mà lên.

Gió qua ngọn cây, trăm thước thác nước nghịch lưu.

Thật giống như Bạch long phi thiên, thanh thể kinh người.

“Ngộ tính cũng không tồi, chấp nhận.” bên cạnh thác nước, Hải Mặc Phong vẫn chấp tay đứng ở chỗ này, thấy vậy chậm rãi vỗ tay, thần nhiên nói một câu.

Phiêu Miểu điềm lâm quyết, rốt cuộc lĩnh ngộ rồi.

Hảo, hảo, Lạc Vũ nhà ta thật là lợi hại.

Giỏi quá, ôm một cái.

Hải Mặc Phong thanh âm còn chưa nói hết, xa xa một ngân bạch một ngân hồng thân ảnh bay nhanh mà đến, một đầu lao thẳng vào trong thác nước.

Phong thanh thay nhau nổi lên, thác nước đang nghịch lưu chậm rãi trở về như cũ.

Nhưng thấy tại trung tâm thác nước, Lạc Vũ tay trái ôm Tiểu Ngân, tay phải ôm Tiểu Hồng, chậm rãi đi ra.

Thần sắc thanh nhã, ý cười ẩn hiện.

Hải Mặc Phong thấy vậy thản nhiên vung tay lên: “Đi thôi, còn một người cuối cùng.”

Gió bất chợt khởi, gió biển thổi qua cửa châu.

Hắc ngân hải vực biển sâu hung hiểm.

Bên trong hải vực, ánh sáng phát ra là vô cùng rạng rỡ, song sâu ở trong đó là đen nhánh quang mang lưu chuyển, thần bí mà hiểm ác.

Ở đây gió êm sóng lặng, cái gì cũng không có, không có Vân Thí Thiên, cũng không thấy hết thảy, chỉ có biển rộng mờ mịt.

Nhưng là, nếu là người có nhãn lực tốt, có thể nhìn thấy rõ ràng.

Phía dưới cửa biển khơi tĩnh lặng, vô số ám triều đang quay cuồng, vô số lực lượng xung đột va chạm.

Một mảnh trắng xóa, dòng chảy ngập trời, cắn xé hết thảy, hủy diệt hết thảy.

“Hôm nay là ngày cuối cùng của kỳ hạn, nếu hắc không ra được, như vậy sau này vĩnh viễn sẽ không ra được.”

Hải Mặc Phong nhìn xuống hải vực mờ mịt, chậm rãi nói.

Hai mươi ngày là cực hạn của con người có thể tồn tại ở hải vực này.

Hôm nay, Vân Thí Thiên nếu không ra được, thứ nhất là vĩnh viễn táng thân nơi đây, thứ hai là không có khả năng đột phá cực hạn.

Gió biển lướt qua, sương mù một mảnh dày đặc.

Sắc trời từng chút một tối dần, mặt trời chậm chạp di chuyển về hướng tây, trên sắc trời phiếm đen của trời chiều xem lẫn ánh sáng ngọc màu hồng của hoàng hôn, đẹp đẽ mà quỷ dị.

“Thời gian sắp hết đến rồi.” Hải Mặc Phong nhìn trời chiều: “Có cần hay không ta kéo hắc đi ra?”

“Không cần.” Đứng ở bên cạnh Hải Mặc Phong, Lạc Vũ từ lúc tới nơi này vẫn không lên tiếng, kiên quyết mà trầm ổn cực kỳ mở miệng.

“Không cần, ta tin tưởng hắc có thể đi ra, nhất định như vậy.”

Không có ‘bởi vì, cho nên’, chỉ có tin tưởng, chỉ có cảm giác, Vân Thí Thiên, tuyệt đối có thể đi ra, tuyệt đối có thể đột phá.

Hải Mặc Phong nghe vậy có chút nhướng mi, chậm rãi giơ tay lên chỉ vào mặt biển đằng xa, biển và trời đã sắp tương tiếp làm một: “Ánh mặt trời đến tận đây, đã cực hạn.”

Đối với lực lượng của biển, hắc biết rất rõ ràng.

Lạc Vũ nhìn vậy chỉ có phía đằng xa, khoảng cách tương tiếp giữa biển và trời chỉ còn có một ngón tay, nắm tay gát gao nhưng rất kiên quyết.

Vân Thí Thiên, sẽ thành công.

“Mù quá.” Hải Mặc Phong cau mày, người không có tiềm lực không thể mù quá mà tín nhiệm.

Lập tức tay áo bào vung lên, chuẩn bị hướng biển mà phi xuống, ta không cứu, hắc tuyệt đối sẽ phải chết.

Mà ngay lúc tay áo bào hắc vung lên, ngay lúc trời và biển hoàn toàn tương tiếp.

Ngoài khơi đột nhiên ám triều nổi lên mãnh liệt, ào ào như vũ bão, sóng lớn ngập trời.

Một đạo màu đen, gần như mang theo thiên địa vô tận hắc sắc quang mang, từ đáy biển gào thét mà ra.

Thật giống như vòi rồng, trong nháy mắt bao phủ cả một phương hải vực.

Gió biển thổi ào ào, thiên địa trong khoảnh khắc biến sắc.

“Ầm...” Kinh thiên cột nước từ dưới mặt biển dựng thẳng mà lên, giống như từng ngọn tháp màu đen, nổi lên trời đất.

“Ngao...” Đàn thú lui bước, thất kinh mà chạy trốn tứ phương.

Mặt biển bị xé rách, những dòng suối thật lớn mạnh mẽ thay đổi dấu vết cùng phương hướng, hung hăng bị phá hủy.

Đá ngầm bắn lên, phá không mà ra, tạo thành một hồi thạch vũ, rót xuống mặt biển, tạo thành vô số cảnh hoa.

Gió cuốn thiên hạ, một đạo sóng biển đánh qua.

Nước biển đen nhánh, giống như bị chặn bởi một bức tường trong suốt, tạo thành một đường dài.

Đứng ngay chính giữa, một người tóc bạc, trên tay quấn quanh bởi Hải Thần tông thần vật chấn tộc Hải Thần liên, từ trong nước biển tách ra, chậm rãi mà đến.

Đầy trời ánh sáng ngọc màu hồng hạ xuống phía sau hắn, hạ xuống thật dài bóng dáng, giống như hải thần ra biển. (nghĩa là thần biển bước ra khỏi biển khơi ý.)

Kiệt ngạo bất tuân, lạnh như băng thấu xương, Vân Thí Thiên.

“Khá lắm.” Thu hồi lại nửa bước vừa định bước ra, Hải Mặc Phong nhìn Vân Thí Thiên cư nhiên tu luyện ra một thân thuần hắc sắc đầu khí, trong mắt hiện lên một tia thừa nhận.

Nước biển hợp lại, Vân Thí Thiên đã đứng trước mặt Lạc Vũ.

“Lo lắng?”

“Không.” Lạc Vũ lắc đầu,

Mỉm cười: “Người nhất định có thể đi ra, ta không nghi ngờ điểm này.”

Vân Thí Thiên nghe vậy, chậm rãi mỉm cười, đôi mắt thuần túy màu đen nhuốm ý cười, không có lạnh như băng, mà là cuồng liệt kinh người.

Dưới đáy biển nhiều lần giãy dụa, nhiều lần phấn đấu, cùng với nhiều kiên cường cuối cùng tìm được đường sống trong chỗ chết, đáng giá.

Hai tay duỗi ra, mười ngón tay nắm cùng một chỗ.

Hắn, cũng chưa bao giờ lo lắng Lạc Vũ qua không được.

Một bên nhìn Tiểu Ngân cùng Tiểu Hồng cũng bắt đầu ở bên người Lạc Vũ cùng Vân Thí Thiên huy khai tiểu móng vuốt.

Thật mạnh, thật mạnh, a a, đi, đi báo thù, ngao ô, đi báo thù.

Đánh chết tất cả bọn chúng, ai bảo bọn hắn dám khi dễ chúng ta.

Đầy trời ánh sáng ngọc màu hồng bao phủ, cảnh sắc đặc ý kinh người.

Nhìn trước mắt một màn vạn phần hài hòa, Hải Mặc Phong thân thủ duỗi một đầu ngón tay nhẹ câu, Hải Thần liên đang quấn quanh cánh tay Vân Thí Thiên bay vọt về.

Hải Mặc Phong nhìn Hải Thần Liên, loang lỗ vết máu còn vương trong Hải Thần Liên, lập tức chậm rãi gạt đầu thần nhiên nói: “Thời gian không còn nhiều lắm rồi, nếu cũng đi ra rồi, như vậy đi thôi. Ta cũng muốn nhìn một chút Già Diệp Tháp mấy năm nay có tiến bộ gì.”

Dứt lời, xoay người hướng xa xa đi đến, dừng ma thú mà Hải Thần tông bọn họ nuôi ở trong biển.

Chỉ có hai ngày thời gian, từ Hắc Ngân hải vực đi hướng Phật Tiên Nhất Thủy trong vòng hai ngày, chỉ có ma thú biển của bọn họ là có thể đi với tốc độ đó.

Vân Thí Thiên cùng Lạc Vũ liếc nhau, hai tay nắm chặt, đuổi theo.

Phật Tiên Nhất Thủy, bọn họ đã trở về.

Lúc này đây, bọn họ muốn nhìn xem, Già Diệp Tháp rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại.

Gió bất chợt khởi, tóc bạc cùng tóc đen giao quần, đàng đàng sát khí.

Bên người màu bạc cùng ngân hồng sáng chói, người nào dám cùng tranh phong.

Thủy sắc thiên hạ, Hải Thần tông hải ma thú đi ra, chở Hải Mặc Phong cùng đám người Vân Thí Thiên và Lạc Vũ, hướng phía Phật Tiên Nhất Thủy phi nhanh mà đi.

Hải Thiên tương tiếp, trời chiều bình tĩnh ánh lên ánh sáng ngọc.

Ánh sáng ngọc cùng hắc sắc giao nhau, giống như là báo trước về một hồi bão táp.

Hai ngày thời gian thoáng một cái mà qua, Già Diệp Tháp một tháng ước hẹn, đã đến.

Ngày hôm đó, xuân phong mang theo hơi thở mùa xuân thổi qua, đã sớm không còn nữa hơi lạnh của mùa đông khắc nghiệt, bầu trời xanh biếc tỏa ánh sáng nhẹ tràn đầy khắp Vọng Thiên Nhai.

Dưới đây trời xuân sắc, tại nơi cao nhất của Vọng Thiên Nhai, trang nghiêm hơi thở phát ra tràn ngập.

Thiên hạ anh hùng ai ai cũng tề tập, nơi nơi đều thấy người đi lại, tiếng nói chuyện ồn ào huyền ảo.

Vọng Thiên Nhai, thiên hạ đại hội, khai mạc.

115. Chương 115

Edit: Hà Mi Beta: Sakura , Nhím Mùa xuân ấm áp lan tỏa khắp mặt đất, ánh sáng chiếu rọi làm thiên địa bừng sáng.

Trên Vọng Thiên Nhai, tiếng động lớn không ngừng vang lên, song, tiếng chuông vừa vang, xung quanh bắt đầu trở về im lặng, mọi người đều hướng phía đài cao của Hà Quân Phong mà nhìn lại.

Vân Thí Thiên đập tiếng chuông mà đến đem theo sự chú mục của quần hùng, ngồi xuống đài hắc ngọc thạch.

Tọa trên hắc ngọc thạch, Vân Thí Thiên một thân hắc kim sắc trường bào, ngân phát vốn thả xuôi nay tùy ý buộc lại, càng tăng thêm vẻ thần tuấn.

Khí tức không đổi, lãnh khốc như xưa

Chỉ là có điều không giống với, là quanh thân có quanh quần khí tức màu đen tinh khiết, đã không còn nữa vẻ mặt mới trước kia.

Giống như hòn ngọc thạch được mài giũa rất cực cũng viên mãn.

Ngồi trên ghế hắc ngọc thạch, phía bên phải Vân Thí Thiên, Lạc Vũ một thân trường bào màu tím lạnh đậm mà xa cách.

Mi không vẽ mà nét, môi không điểm mà hồng, thiên tư quốc sắc cũng không làm mất vẻ cân xứng trời cho.

Trên mặt mang theo ba phần tươi cười, ấm áp mà trang nhã.

Cùng Vân Thí Thiên lạnh như băng ngồi chung một chỗ, lạnh lẽo và nóng ấm, rõ ràng là đối lập với nhau, nhưng lại hòa quyện với nhau vạn phần hòa hợp.

Mà ở bên phía tay trái Vân Thí Thiên, Hải Mặc Phong ngồi trên một ghế dựa lớn, tay ôm Tiểu Ngân.

Trường bào màu xanh đậm, dung nhan bình thường, khí chất lạnh nhạt.

Rõ ràng tư sắc xa không bằng Lạc Vũ và Vân Thí Thiên.

Nhưng là một thân khí chất cùng vóc dáng lại không hề bị thua bởi hai người.

Ba người cùng ngồi, mỗi người một phong cách.

Mà ở phía sau Lạc Vũ, Hoàng Vũ một thân phong trần mỗi một, mới cấp tốc chạy tới từ Hỏa Ma

Còn Vương Hầu đang ở lại Hỏa Ma giám sát mọi việc, chuẩn bị cho tương lai của Trung Võ môn.

Mà Đông Thiên Vương không biết đã đi nơi nào, vô tung vô ảnh.

“Ầm...” Tiếng chuông thanh lệ tấu lên âm thanh cao vút, xuyên phá tầng mây, sau khi ba người ngồi xuống thì dừng lại.

Tọa ở trên hắc ngọc thạch, Vân Thí Thiên lạnh lùng phát ổng tay áo.

Mọi người phía dưới có chút khom người, Phong Vô Tâm chậm rãi bước ra đứng ở phía trước người Vân Thí Thiên, vẻ mặt tươi cười bao quát quần hùng ở phía dưới.

Cười nói: “Hôm nay là ngày Vọng Thiên Nhai ta tụ họp thiên hạ quần hùng, chư vị có thể ngày đêm kiên trì mà đến, quả là đã cấp cho Vọng Thiên Nhai ta mặt mũi rất lớn. Ta xin thay mặt cho Quân vương có lễ với các vị.”

Dứt lời liền ôm quyền hướng phía tứ phương quần hùng có chút khom người lấy lễ.

“Phong thừa tướng không nên khách khí...”

“Không nên nói dài dòng, chỉ cần nói trọng điểm...”

“Phong thừa tướng nói một chút tại sao hôm nay lại triển khai đại hội...”

Thi lễ xong, quần hùng phía dưới bắt đầu nổi lên tiếng bàn tán hỗn loạn.

Người biết lễ lập tức đứng dậy đáp lễ, người thô lỗ thẳng thắn thì mở miệng hỏi thẳng vấn đề, các loại thanh âm vang lên bốn phía.

Phong Vô Tâm thấy vậy đánh cái thủ thế, ý bảo mọi người an tâm một chút chớ nóng vội, thu lại nét cười trên mặt, hiện lên vẻ nghiêm túc.

“Hảo, nếu tất cả mọi người vốn là sảng khoái, Vọng Thiên Nhai ta cũng sẽ không che che giấu giấu, sẽ nói rõ ràng mọi chuyện.

Lời vừa nói ra, quần hùng phía dưới tất cả đều im lặng.

Tất cả mọi người tập trung hướng về phía Phong Vô Tâm mà lắng nghe.

Vọng Thiên Nhai triển khai thiên hạ đại hội nguyên nhân là đây.

Phong Vô Tâm thấy vậy ho nhẹ một tiếng sau đó cao giọng nói: “Tin tưởng rằng tất cả mọi người còn chưa quên đại loạn của Phật Tiên Nhất Thủy một tháng về trước. Đồng thời, sợ rằng có một số người biết tình hình rõ ràng tỉ mỉ cũng đã rõ ràng hết thấy.”

Phật Tiên Nhất Thủy một trận đại loạn, một hồi đại chiến, ai cũng biết.

Quần hùng không mở miệng ngắt lời, Phong Vô Tâm cũng nhanh chóng nói tiếp.

“Kết quả cuối cùng của đại chiến, tất cả mọi người ngồi đây đều biết rõ, chư Vương tranh phách, nguyên đánh cuộc thì phải chịu thua, thắng bại vốn là bình gia chuyện thường. Nhưng là làm cho chúng ta không nghĩ tới chính là, tại trận đại loạn này, cư nhiên dẫn ra được một bí mật kinh thiên động địa.”

Bí mật kinh thiên động địa? Bí mật gì?

Quần hùng nhất thời hai mặt nhìn nhau, tất cả đều mang ánh mắt lấp lánh hữu thần hướng về phía Phong Vô Tâm mà chờ đợi.

Phong Vô Tâm ngửa đầu, mặt nghiêm túc nói: “Tin tưởng quần hùng cũng rất rõ ràng giới hạn cùng cấp bậc tại Vọng Xuyên đại lục. Kiêu ngạo mà nói, tại Vọng Xuyên đại lục, Phật Tiên Nhất Thủy là đứng đầu, mà tại Phật Tiên Nhất Thủy, Vọng Thiên Nhai cùng Phạm Thiên các trước đây là cầm đầu, điểm này không ai có thể có dị nghị.”

Lời vừa nói ra, quần hùng không ai ý kiến, mặc dù có người không phục.

Nhưng là lời này đích xác không có sai, cả đại lục ai cũng vốn là cho là như vậy.

“Nhưng là.” Phong Vô Tâm thần sắc ngưng trọng ném ra hai chữ: “Nhưng là, chúng ta sai lầm rồi, Phật Tiên Nhất Thủy cũng không phải là cao nhất tại Vọng Xuyên Đại Lục. Vọng Thiên Nhai cũng không phải cấp bậc cao nhất. Bởi vì ở nơi mà chúng ta chưa từng biết đến, nơi mà trong lịch sử đại lục cũng chưa từng ghi lại, còn tồn tại nhân vật lợi hại hơn rất nhiều so với chúng ta. Nơi này, so với chúng ta kết hợp tất cả lại, so với tất cả các thế lực tồn tại của chúng ta còn muốn lợi hại hơn. Một cái xoay người có thể che trời, một cái vẫy tay có thể gọi mưa, đó là lãnh đời tông tộc.”

Tiếng nói vừa dứt, thiên hạ quần hùng trong nháy mắt hai mặt nhìn nhau, trên mặt đều biến sắc.

So với Phật Tiên Nhất Thủy, so với Vọng Thiên Nhai còn muốn cao hơn, mạnh hơn.

Lãnh đời tông tộc so với bọn hắn liên thủ còn muốn mạnh hơn, này...

Điều này sao chưa từng nghe nói qua?

Thật hay giả?

Nhất thời, sự im lặng được thay thế bởi tiếng bàn luận nổi lên từ bốn phía, tràn ngập cả Hà Quân Phong.

Nhìn thấy sự kinh ngạc trong mắt mọi người, Phong Vô Tâm hít sâu một hơi, lại mở miệng chậm rãi nói: “Mọi người không cần hoài nghi tính chân thật của sự việc. Bởi vì, ngay lập tức mọi người có thể nhìn thấy sự lợi hại của lãnh đời tông tộc. Một tháng trước, một trong những lãnh đời tông tộc đã nhúng tay vào cuộc chiến giữa Vọng Thiên Nhai và Phạm Thiên Các, lấy thân phận sư tôn của Đế Phạm Thiên định ra một tháng chi ước. Mà hôm nay, chính là ngày ước định.”

Một lời vừa dứt, Phong Vô Tâm không đợi phía dưới quần hùng nghe thấy tin tức khiếp sợ này mà náo loạn, vẫn tiếp tục nói.

“Hôm nay, chúng ta Vọng Thiên Nhai mời thiên hạ quần hùng tề tập tụ hội. Không phải mời mọi người giúp chúng ta, ra tay đối kháng với lãnh đời tông tộc. Đây vốn là chuyện giữa Vọng Thiên Nhai ta và Phạm Thiên các, Quân vương của chúng ta đã sớm ra nghiêm lệnh sẽ không để liên quan đến mọi người.”

Lời vừa nói ra, quần hùng đang nháo loạn đều lập tức bình tĩnh lại.

Vốn tưởng rằng Vọng Thiên Nhai là đánh không lại Lãnh đời tông tộc.

Mời tất cả quần hùng thiên hạ vì bọn họ xuất chiến, hoặc là kéo bọn họ xuống nước.

Bây giờ xem ra, Vọng Thiên Nhai cư nhiên không có ý tứ này, vậy hôm nay triển khai đại hội là có ý gì...

“Chúng ta Vọng Thiên Nhai chỉ là muốn mượn ngày hôm nay, mượn sự kiện này, để báo ọi người biết rằng, còn có một lực lượng so với chúng ta càng lợi hại hơn, càng mạnh mẽ hơn tồn tại. Muốn ọi người trong thiên hạ rõ ràng, chúng ta không phải là cực mạnh, phía sau chúng ta còn có hai tròng mắt cùng một lực lượng to lớn theo sát chúng ta. Nếu bọn họ phát hiện người tiến nhập vào phạm vi thế lực của bọn họ, đừng chạp vào những thứ thuộc về bọn họ, vậy thì bọn họ sẽ đem đến cho các người diệt đỉnh tai ương. (họa sát thân)”

Gió thổi qua bầu trời, đầu mùa xuân không khí vốn là không quá mức ẩm áp, mà tại đây lại càng lạnh lẽo kinh người.

Trên Hà Quân Phong của Vọng Thiên Nhai một mảnh trầm mặc.

Thiên hạ quần hùng cũng yên tĩnh rồi, nếu sự thật đúng như lời của Vọng Thiên Nhai như vậy...

Lãnh đời tông tộc, lãnh đời tông tộc...

Gió bất chợt nổi lên, mang theo sự lạnh lẽo.

“Người này Thừa tướng không tỵ, xong chuyện này thì cho ta mượn dùng chút.

Nhìn phía trước Phong Vô Tâm cùng quần hùng bùng khí thế phẫn nộ, phía sau ngồi tại tam đại chủ vị, Hải Mặc Phong đột nhiên mở miệng nói.

Chỉ với mấy câu, đã đem toàn bộ bọn họ Lánh đời tông tộc ra so với cái gì cũng lại càng nguy hiểm hơn, làm ọi người mất đi ý thức phản kháng trong đầu.

Người này...

Vân Thí Thiên nghe Hải Mặc Phong nói, hai ngón tay đặt trên ngọc thạch nhuyển tháp ghồ nhe.: “Người đi nói với hắn.”

“Nửa tiểu sư phụ, người cũng không nên khi dễ người nhà chúng ta.”

Lạc Vũ ngồi ở bên người Vân Thí Thiên , nghiêng lệch đầu ra, tự tiểu phi tiểu nhìn Hải Mặc Phong.

Hải Mặc Phong nghe vậy thản nhiên quay đầu: “Ta muốn khi dễ... Tới...”

Một lời còn chưa nói hết, Hải Mặc Phong đột nhiên quay đầu, nhìn về phía cuối của Hà Quân Phong.

Cùng khắc Vân Thí Thiên cùng Lạc Vũ, đến nỗi Tiểu Hồng đang nằm trong lòng Lạc Vũ ngủ gật cũng mãnh liệt ngẩng đầu, nhất tề nhìn về phía xa.

Ánh mặt trời lóe ra, không có cái nóng bức của mùa hè, nhưng ánh vàng cũng trải khắp nhân gian.

Ngay giữa lúc ánh mặt trời lên cao.

Tại phía cuối Hà Quân Phong vốn cái gì cũng không có, đột nhiên mấy thân ảnh chợt lóe, một chuyển bốn người đột ngột xuất hiện, lạnh lùng hướng phía trước đi tới.

“Hừ, như thế nào, chuẩn bị tràng diện lớn như vậy, tưởng rằng như vậy là có thể trốn thoát khỏi họa sát thân sao?”

Thanh âm lạnh như băng phá tan sự ảm áp trong không khí, không quá cao, nhưng lại rõ ràng truyền vào lỗ tai mỗi người tại Hà Quân Phong.

Không rét mà run, không sợ hãi mà kinh hách.

Mọi người trên Hà Quân Phong nguyên bản là đang trầm tư tự hỏi những lời Hải Mặc Phong vừa nói, nghe tiếng nói nhất thời đều cả kinh, tầm mắt mọi người nhất tề hướng về phía bốn người vừa mới tới mà nhìn lại.

Khí tức kinh người, sát khí hùng hực.

Rõ ràng chỉ có bốn người, nhưng lại mang đến ngập trời sắc bén khí tức.

Bọn họ tại Vong Xuyên Đại Lục cũng được tính là những cao thủ có tiếng, nhất thời trên mặt đều biến sắc.

Bọn họ hoàn toàn không thể so sánh được với bốn người trước mắt.

Hoàn toàn không có cách nào...

Vọng Thiên Nhai nói đúng là sự thật, tại Vong Xuyên Đại Lục còn tồn tại thế lực lớn mạnh hơn uy hiếp đến bọn họ, này như thế...

Ánh mặt trời cao vạn trượng, nhưng này một khắc lại như đông chi rét lạnh.

“Diệt hay không diệt, cũng không phải chỉ dựa vào lời nói của một mình người.” Vân Thí Thiên vẫn ngồi trên đài cao của Hà Quân Phong không lên tiếng, lúc này trên khuôn mặt lạnh như băng chợt lóe một tia sáng lãnh khốc, lạnh lùng mở miệng nói.

Thanh âm không lớn, nhưng lại không thua người tới chút nào.

Kim quang hiện ra, bốn người tùy tiện đứng tại trung tâm của Hà Quân Phong.

Đế Phạm Thiên, người áo lam sư phụ của Đế Phạm Thiên, ngoài ra còn có hai người so với Đế Phạm Thiên nhiều tuổi hơn một chút, tất cả đều mặc áo lam.

Hơi thở đều là vụn phần xác lão.

“Vân Thí Thiên, miệng lưỡi của ngươi từ lúc nào lại lợi hại như vậy?” Một thân áo lam Đế Phạm Thiên vẫn ôn nhu như trước, nhưng trong giọng nói lại mang theo một tia bén nhọn.

“Cư nhiên có thể mời Hải thần tông thiếu chủ giúp đỡ, khó trách lại có dũng khí cuồng ngôn như vậy.”

Ngay lúc Đế Phạm Thiên vừa nói xong, sư phụ Đế Phạm Thiên lạnh lùng nhìn cao cao tại thượng Hải Mặc Phong.

Hải Mặc Phong nghe vậy, chậm rãi ngẩng đầu thản nhiên nói: “Bổn thiếu chủ chỉ là tới xem náo nhiệt, chuyện của các ngươi cùng ta không quan hệ.”

“Hả?” Già Diệp Thập Thất trưởng lão dung nhan có chút biến hóa.

Nếu là Hải Mặc Phong đứng ra chủ trì cho Vọng Thiên Nhai, vậy hẳn thật đúng là muốn châm chọc nhượng bộ.

Nhưng Hải Mặc Phong lại nói như vậy, thì...

Bất quá dù sao cũng là Hải Thần tông thiếu chủ, mặc danh kỳ diệu xuất hiện ở chỗ này xem náo nhiệt, thế này thì...

Đế Phạm Thiên cùng sư phụ hắt liếc nhau, tỏ ý cẩn thận trọng.

Ánh mắt di chuyển, Đế Phạm Thiên tay áo bào vung lên, bốn vị cao thủ vốn đang ngồi tại chỗ, ầm một tiếng bị hất phất một cái bay ra ngoài.

“Vân Thí Thiên, đây là đạo đãi khách của ngươi?” Đế Phạm Thiên cười lạnh nhìn Vân Thí Thiên.

“Sư phụ, mời ngồi.” Một bên, hẳn cùng ba người còn lại chuẩn bị ngồi xuống, khí thế cường ngạnh cực kỳ.

Như là cực kỳ khẳng định Vân Thí Thiên không có cách nào đấu lại bọn họ.

Trên đài cao, nằm trong lòng Lạc Vũ, Tiểu Hồng, thấy vậy trong mắt ngân hồng quang mang chợt lóe.

“Bịch...” Ngay sau đó bốn tiếng xé gió thanh thúy vang lên, vang vọng khắp Hà Quân Phong vốn đang yên tĩnh cực kỳ.

Bốn người Đế Phạm Thiên chuẩn bị ngồi xuống, đột nhiên ghé gối ầm ầm bị nghiền nát, liền một điểm dư thừa cũng không còn lưu lại.

Tại ngay trước mặt bọn họ, cư nhiên xuyên thủng phòng tuyến của bọn họ, đánh vỡ ghế ngồi bên người bọn họ, bốn người Già Diệp Thập nhất tề sắc mặt trầm xuống.

“Chủ có chủ nói, khách có lễ khách.”

Ngay lúc Già Diệp Thập bốn người sắc mặt trầm xuống, Lạc Vũ thản nhiên lên tiếng: “Khách tới vô lễ, chủ há lại phải tôn trọng. Đế Phạm Thiên, ngươi lần trước có phải bị ta đánh đến lú lẫn rồi chẳng, thật thích đùa. Các ngươi đến phá hủy Vọng Thiên Nhai ta, lại muốn chúng ta bưng ghế rót trà, cung kính có thêm sao? Quả là thiên đại chê cười.”

Nói đến vậy Lạc Vũ lắc đầu, tỏ vẻ rất thương tiếc nhìn Đế Phạm Thiên, chậm rãi nói: “Đế Phạm Thiên, đầu óc không rõ ràng lắm thì không cần xuất môn, ngươi như vậy làm cho ta rất là khó xử. Đối phó một người đầu óc lú lẫn, cho dù là chúng ta thắng, người khác cũng sẽ nói chúng ta khi dễ người có bệnh, không có đạo đức.”

Lời nói vừa ra, rơi vào trong lỗ tai mỗi người ở Hà Quân Phong.

“Ầm...”

Trên Hà Quân Phong vốn yên tĩnh lúc này lại bộc phát ra từng đợt tiếng cười to.

Mặc dù vẫn khiếp sợ Già Diệp Thập bốn người khí thế, nhưng lại thật sự không thể không chế được.

Bị Hải Mặc Phong ấn vào trong ngực Tiểu Ngân, sùng bái hướng Lạc Vũ dựng lên móng vuốt.

Trong lúc nhất thời, tiếng cười vang lên bốn phía, truyền ra xa

“Người...”

Mà trong lúc tiếng cười to không ngừng vang lên, Đế Phạm Thiên cho dù là vẻ mặt ôn hòa được huấn luyện đến quanh năm không thay đổi cũng có chút biến sắc, trầm xuống.

“Cần gì phải để ý lời nàng ta nói, chúng ta cũng không phải đến làm khách.”

Ngay lúc này, nam tử đứng ở bên người Đế Phạm Thiên lạnh nộ nghiêm mặt mở miệng.

Cái gì tiên lễ hậu binh, cho dù Hải Thần Tông thiếu chủ ở chỗ này, chẳng lẽ bọn họ còn cần phải cấp mặt mũi không thể động thủ?

Bọn họ tới là diệt Vọng Thiên Nhai, không phải đến uống trà.

“Đáng ra nên sớm là như thế.” Vân Thí Thiên lãnh khốc hừ lạnh một tiếng, trong mắt hiện lên sắc bén không chút nào lùi bước.

Vừa dứt lời, đứng trước Vân Thí Thiên Phong Vô Tâm vung tay lên.

Lập tức, mọi người bèn rút lui khỏi sân lớn.

Nhìn vậy, Già Diệp Thập Thất trưởng lão sắc mặt cực hồ thẹn.

Vì Hải Thần Tông thiếu chủ, vốn định dò xét tại sao Hải Mặc Phong lại ở chỗ này.

Không nghĩ lại bị tiểu bối chế nhạo.

Con mẹ nó, hần là cấp Hải Thần Tông mặt mũi, không phải cho Vọng Thiên Nhai người mặt mũi.

“Nếu đã như vậy, không còn gì để nói.” Già Diệp Thập Thất trưởng lão sắc mặt trầm xuống: “Người khi dễ đệ tử của ta, hôm nay này chúng ta từ từ mà tính hết.”

Dứt lời, quanh thân màu vàng quang mang đột nhiên đại thịnh.

Khí tức cực sắc bén làm cho quần hùng thiên hạ dù thối lui ra rất xa vẫn cảm thấy áp lực nặng nề, lập tức biến sắc, thối lui thêm vài bước nữa.

“Hôm nay ta Già Diệp Thập cùng Vọng Thiên Nhai tính hết mọi ân oán, cùng người khác không quan hệ, nếu ai muốn ra tay giúp đỡ, ta Già Diệp Thập cũng sẽ không tha hần. Bất quá, sinh tử đều có mệnh, đến lúc đó đừng trách Già Diệp Thập ta lấy cường lăng nhược.”

Thanh âm lạnh như băng vang vọng khắp Hà Quân Phong.

Túc sát mà cao ngạo cực kỳ.

“Tốt, sống chết đều có mệnh, lời này bốn quân cũng tặng cho người.” Già Diệp Thập Thất trưởng lão tiếng nói vừa dứt, Vân Thí Thiên bá đạo vung tay áo bào đứng lên, sắc mặt lãnh khốc cực kỳ.

“Già Diệp Thập lấy lãnh đời tông môn, khi dễ ta Vọng Thiên Nhai, tốt, ta Vọng Thiên Nhai sẽ đấu với người, hôm nay, ai thắng ai bại, ai sống ai chết, đều không ý kiến khác.”

Sắc mặt lạnh như băng, quân lâm thiên hạ, mang theo vương giả bá khí, át đi khí thế của Già Diệp Thập Thất trưởng lão.

Nghe vậy Già Diệp Thập Thất trưởng lão hừ lạnh một tiếng, không nhiều lời, hai tay chia ra, tư vàng quang mang bắt đầu mở rộng.

Cùng khắc, hai nam tử phía sau hần một tả một hữu bay nhanh lên hướng phía Vọng Thiên Nhai quần thần triển khai sát giới.

Chỉ là một Vọng Thiên Nhai mà cũng dám tại trước mặt bọn họ Già Diệp Thập kiêu ngạo.

Hừ, hôm nay ta cho các người biết cái gì gọi là Lánh đời tông môn, cái gì gọi là cao thủ chân chính.

Kim hồng sắc xẹt qua, giống như lưỡng đạo sấm sét, thẳng kích đâm quần thần Vọng Thiên Nhai.

Tốc độ kia, lực lượng kia, quần thần Vọng Thiên Nhai hầu như cơ hội biến sắc cũng không có.

Ngay lúc bọn họ âm âm đánh tới, một Ngân hồng, một Ngân bạch, hai sắc màu đồng dạng ngang trời lóe lên, liền đứng ngăn trước hai người Già Diệp Tháp.

Tiểu Ngân, Tiểu Hồng.

Tiểu tử, đối thủ của người là ta.

“Cút ngay, chỉ là ma thú mà cũng có dũng khí ngăn cản chúng ta.” Hai người nét mặt hiện lên vẻ khinh thường.

Tiểu ngân, Tiểu Hồng, nhất thời hừ lạnh, sắc mặt dữ tợn.

Ngân bạch, ngân hồng tung bay.

Hai tiểu gia hỏa vươn móng vuốt lên trời vạch một cái, năm đạo có thể so với lôi điện lực lượng phách không mà ra, hướng trước mặt Già Diệp Tháp hai người mà tấn công tới.

Kể nào cút đi, thử qua mới biết.

“Ầm.”

Trong phút chốc, giữa không trung xuất hiện một mảnh kim hồng sắc, kim bạch, ngân hồng, ba luồng ánh sáng xuyên qua không trung, nhanh như thiểm điện, kết hợp lại với nhau.

Nhìn không thấy thân hình cũng không thấy ra chiêu.

Mà phía dưới, các cao thủ Vọng Thiên Nhai cùng các cao thủ trong thiên hạ, sắc mặt đại biến.

Hai mặt nhìn nhau lộ ra vẻ khiếp sợ.

Nhìn không thấy, hoàn toàn nhìn không ra thân hình cùng với các chiêu thức của bọn họ, chỉ có thể nhìn thấy mãnh liệt lực lượng xông tới, trên bầu trời không ngừng hiện lên.

Trời ạ... Này cường độ...

“Nguyên lai là có hai siêu cấp ma thú hỗ trợ.” Già Diệp Tháp Thất trưởng lão đưa mắt nhìn Tiểu Ngân cùng Tiểu Hồng, trong mắt hiện lên một tia hiểu rõ.

Sau đó, toàn thân khí tức mãnh liệt trầm xuống, năm ngón tay khép lại như đao giơ lên cao.

Lực lượng màu vàng hội tụ trên đầu ngón tay hắc, giống như một đạo tia chớp ẩn hiện trong ngày mưa.

Gió thổi qua ngọn cây, kim sắc phá không, gào thét mà đến.

Già Diệp Tháp Thất trưởng lão, một tay đao hạ xuống, lực lượng mạnh mẽ giống như Bàn Cổ khai thiên lập địa một búa đánh xuống, hướng Vân Thí Thiên công kích.

Lực lượng xé gió mà đến, quần hùng chỉ cảm thấy thấy hoa mắt.

Cường đại lực như khai thiên lập địa một đao hạ xuống, âm âm chém lên trên người Vân Thí Thiên đang đứng sừng sững trên Hà Quân Phong.

“Ầm.” Nặng nề tiếng vang chấn động quần hùng, vang bên tai không dứt.

Mà ở giữa công kích của kim sắc lực lượng, chỉ thấy một đoàn kim quang chớp động, hoàn toàn bao phủ lấy Vân Thí Thiên, không thấy rõ bóng dáng.

Chẳng lẽ hắc...Vọng Thiên Nhai Quân vương một chiêu cũng...

Quần hùng hoàn toàn chấn kinh rồi.

“Phế vật, chỉ nhiều đó bản lãnh cũng dám theo ta trưởng lão ra oai, ta gọi là người...”

Già Diệp Tháp Thất trưởng lão trên mặt lạnh như băng lóe lên sự khinh miệt, tuy nhiên lời còn chưa nói hết, đã bất động, ánh mắt bá địa gắt gao nhử lại.

Chỉ thấy, phía trước tại chỗ cao nhất của Hà Quân Phong, kim quang chậm rãi tản ra.

Bên trong, Vân Thí Thiên vẫn như trước lãnh khốc đứng ở nơi đó.

Quanh thân dao động một cỗ tinh khiết hắc sắc lực lượng, màu đen, sắc đen thuần túy.

Ngân phát chậm rãi bay lên, hắc kim sắc trường bào trên người lại một điểm vết thương, hay bất cứ dấu hiệu nào cũng không có.

Này... Già Diệp Tháp Thất trưởng lão trong nháy mắt biến sắc.

Nghiêng đầu một cái, Vân Thí Thiên chống đỡ được một kích của Già Diệp Tháp Thất trưởng lão, chậm rãi giật giật bả vai, ngẩng đầu nhìn Già Diệp Tháp Thất trưởng lão đang đứng giữa không trung.

“Không gì hơn cái này.” Thanh âm thốt ra lạnh như băng, lại cuồng vọng vô hạn.

“Lần trước ngươi đánh ta một chưởng, hôm nay lại một đao, tốt lắm, ta đây hôm nay sẽ tính hết lợi tức với ngươi.”

Thanh âm băng lãnh, ngân phát tung bay, Vân Thí Thiên nâng bước hướng Già Diệp Tháp Thất trưởng lão đi tới.

Tinh khiết tử sắc quang mang vờn quanh Vân Thí Thiên, không giống như đến từ địa ngục, mà giống như đến vũ trụ khôn cùng.

Nhìn vậy khí tức sắc bén cực kỳ kinh người.

Bên cạnh, Đế Phạm Thiên nội thương vừa khỏi.

Vốn cùng sư phụ đến đây, là vì xem náo nhiệt, nhìn sư phụ làm như thế nào trả thù cho hắn, như thế nào phá hủy Vọng Thiên Nhai Vân Thí Thiên.

Nhưng lại không nghĩ tới, mới chỉ qua có ít ngày.

Vân Thí Thiên cư nhiên tăng lên tới cảnh giới này, đây là... Đây là hắc chi hư vô cảnh giới.

Này, Vân Thí Thiên trước kia chính là còn một thân nội thương, cho tới bây giờ đều chưa bao giờ có thể toàn lực xuất thủ.

Trời...

Đế Phạm Thiên trong lòng lộp bộp một tiếng.

Lập tức, chậm rãi thối lui về phía sau.

Trong hàng vạn hàng nghìn ánh mắt, động tác của Đế Phạm Thiên quả thật là quá nhỏ.

Nhưng là, trong mắt kẻ dụng tâm, thì hắn cho dù hóa thành tro, cũng không hề nhỏ bé.

Từng bước rời khỏi, Đế Phạm Thiên còn chưa bước được bước thứ hai.

Phía trước từng bước đạp không mà đến Vân Thí Thiên, ánh mắt cùng toàn thân lực lượng đều đặt ở trên người Già Diệp Tháp Thất trưởng lão đưa mắt nhìn Vân Thí Thiên, đột nhiên vươn tay.

Một đạo lực lượng chợt phá không mà đến.

Đế Phạm Thiên hoàn toàn không kịp đề phòng đã bị lực lượng của Vân Thí Thiên hoàn toàn giam cầm.

Vung tay lên, Đế Phạm Thiên động cũng không thể động bị quăng trên không trung, hướng Lạc Vũ đang ở phía sau Vân Thí Thiên mà bay đến.

“Bản quân đã nói, hôm nay tất cả ân oán đều tính rõ ràng.” Thanh âm của Vân Thí Thiên lãnh khốc như Tu La.

Đồng thời, từng bước bước đi trên không, hướng đến trước mặt Già Diệp Tháp Thất trưởng lão.

Phía sau, Lạc Vũ đánh ra một chiêu, Đế Phạm Thiên rơi xuống bên chân nàng.

Đưa chân một cước đạp trúng Đế Phạm Thiên, Lạc Vũ vuốt cằm nhìn Đế Phạm Thiên dưới chân, lạnh lùng cười: “Đế Phạm Thiên, không có bản lĩnh, không ngu mà chui vào rọ. Người nghĩ rằng chúng ta nếu không có thủ đoạn, lại ở chỗ này chờ các người đến giết hay sao?”

Chống lại Đế Phạm Thiên biến sắc, Lạc Vũ mỉm cười: “Thật sự là không biết tự lượng sức.”

Mỉm cười nói, Lạc Vũ trên chân dùng sức, hung hăng giẫm xuống.

“Bịch...” tiếng xương cốt vỡ vụn vang lên.

Nàng cùng Đế Phạm Thiên, là thù mới hận cũ.

“Ầm...” Ngay lúc này, giữa không trung tiếng va chạm kịch liệt vang lên.

Hắc sắc bay lên, hắc sắc tinh thuần giống như một con hắc long, tại giữa không trung gào thét mà qua, cùng với kim sắc lực lượng va chạm lẫn nhau, đối kháng lẫn nhau.

Ngân phát phi dương, Vân Thí Thiên lâm lập giữa không trung, hai tay chậm rãi triển khai, một đạo lực lượng màu đen từ trong tay bốc lên.

Tám màn đen vô hình, theo gió càng mở rộng.

Giống như vô biên vô tận hắc thủy tại trong Hắc Ngân hải vực, đang ngày càng lan rộng ra trên không trung.

Một vòng lại một vòng vây quanh cả một phương trời.

“Hư vô Chi Hải, người, người, Hải Mặc Phong dạy người Hải Thần Tông cao nhất bí điển, hải...”

Nhìn trước mắt hiện ra tám màn đen thủy sắc, Già Diệp Thập Thất trưởng lão lại không chế không được kinh hãi, thần sắc đại biến địa kinh hô ra tiếng.

Hải Thần tông cao nhất bí điển.

“Hắn không dạy ta.” Hắn biết chiêu này, là hắn ở vô biên hải vực lĩnh ngộ ra, thanh âm của Vân Thí Thiên trầm thấp như băng.

Già Diệp Thập Thất trưởng lão làm sao còn nghe Vân Thí Thiên nói, giống như điên cuồng, sắc bén kim sắc lực lượng giống như một con mãnh hổ, ở trong tám màn đen giữa không trung không ngừng đấu đá lung tung, muốn lao ra khỏi tám màn đen vô tận.

Hải Thần tông cao nhất bí điển, cái này cấp bậc, hắn căn bản là vô pháp đối kháng.

Song, như thế nào có thể xông ra khỏi tám màn đen của Vân Thí Thiên.

Chỉ có thể đổi lấy càng ngày càng nhanh trầm vào trong vô biên hải vực, mặc nó cắn nuốt.

“Cám ơn.” Phía dưới Lạc Vũ nghe vậy thì hướng phía Hải Mặc Phong cười.

Hải Mặc Phong thông thả phát tay áo nói: “Ta không dạy hắn, chính hắn tự lĩnh ngộ.”

Ân, tư chất quả thực không tồi.

Lạc Vũ thấy vậy cũng không nhất định phải nhận ân tình của Hải Mặc Phong, chính là tươi cười đến sáng lạn dưới chân lại dùng một chút sức.

“A...” Đầu khớp xương đứt từng khúc, gân mạch bị phế, khí tức bị phong bế, dù là Đế Phạm Thiên như vậy kiên cường và kiêu hùng, cũng phải kêu ra tiếng.

Nương theo tiếng kêu của Đế Phạm Thiên.

Giữa không trung tám màn đen lại càng tăng thêm, Vân Thí Thiên hai tay giơ cao lên đỉnh đầu, nắm chặt, hắc sắc quang điện* (lôi điện màu đen) ở trên đỉnh đầu hỗn loạn vũ.

“Người cũng tiếp một chương của ta.”

Âm thanh phát ra như kiếm xé gió, chấn nhiếp không trung.
Hắc điện phi lên, hướng phía Già Diệp Tháp Thất trưởng lão đánh xuống.

116. Chương 116

Edit: Hà Mi Beta: Nhím, Sakura Rồng đen gào thét, bay lượn giữa không trung.

“Oanh...” Tiếng nổ kinh người vang vọng khắp Hà Quân Phong.

Chỉ thấy rồng đen gào thét mà đến, ầm một tiếng nay tức khắc chống lại tấm màn đen đang bao vây lấy Già Diệp Tháp Thất trưởng lão, phát ra tiếng đánh nhau kịch liệt, nhất thời chỉ thấy ánh lửa ngang trời.

Lực lượng kia bao vây lấy Già Diệp Tháp thất trưởng lão, giống như bị người ta dùng búa hung hăng đánh trúng, phịch một tiếng, hướng phía mặt đất mà rơi xuống.

Oanh một tiếng, Già Diệp Tháp thất trưởng lão bị đập mạnh xuống mặt đất.

Trong nháy mắt, khói bụi mù mịt, ánh sáng phát tán khắp nơi.

Đứng xa xa đám người quần hùng thiên hạ đang lẳng lặng quan sát, thấy vậy không khỏi rút trườ khoe miệng.

Thật là lợi hại, một kích thật là cường đại.

Khói bụi mù mịt, tràn ngập cả một phương, nhất thời chỉ có thể nhìn thấy thân ảnh Vân Thí Thiên đứng giữa không trung, mà không thấy Già Diệp Tháp Thất trưởng lão.

Gió qua ngọn cây, uy lực kinh người.

“Tuyệt quá...”

Ngay lúc này, xa xa đám người Phong Vô Tâm và quần thần Vọng Thiên Nhai, trên mặt đều lộ vẻ vui mừng, tiếng kinh hô vang vọng bốn phía.

Bọn họ biết lần này đi ra ngoài lịch luyện*(rèn luyện lấy kinh nghiệm) Quân vương của bọn họ lại cường đại hơn.

Thế nhưng cũng hoàn toàn không ngờ là lại lợi hại tới như vậy.

Này quả thực, làm cho bọn họ không cách nào không kích động.

Sau này, xem ai còn có dũng khí dám khi dễ Vọng Thiên Nhai của bọn họ nữa.

Mà cùng khắc, bên này Tiểu Ngân cùng Tiểu Hồng đang chống lại hai đệ tử của Già Diệp Tháp Thất trưởng lão cũng vang lên hai tiếng nổ mạnh.

Ánh sáng Ngân hồng sắc bén mà dứt khoát.

Tiểu Hồng đứng sừng sững ở giữa không trung, một khắc trước còn đang ở ngoài mười thước, mà một khắc sau đã phi thân đến bên cạnh đệ tử của Già Diệp Tháp Thất trưởng lão.

Ánh mắt đỏ rực như thiêu đốt mang theo tuyệt đối hưng phấn, thẳng tắp chống lại đối thủ trước mặt.

Khoảng cách gần đến mức cơ hồ là mặt chạm mặt.

Già Diệp Tháp đệ tử trong mắt hiện lên vẻ sửng sốt, ma thú này hoàn toàn đột phá phạm vi vòng phòng hộ của hắn.

Mà ngay lúc hắn sửng sốt,

Tiểu Hồng vung trào như tia chớp đánh tới, trong mắt hiện lên vẻ tuyệt đối khinh bỉ.

Ngân hồng hiện ra, chỉ là thoáng qua, đã làm cho hắn cơ hồ còn không kịp phản ứng lại.

“Đừng...” Một tiếng kêu đau đớn.

Ngay lập tức, tên đệ tử của Già Diệp Tháp Thất trưởng lão đang đối diện với Tiểu Hồng cơ hồ không dám tin, trừng lớn mắt kinh ngạc nhìn Tiểu Hồng.

Mà trên cổ hắn là một vết màu đỏ, máu bắt đầu chảy ra.

“Người... Người...” Thanh âm khàn khàn mà tan rã, cuối cùng hắn cũng không thể nói được lời kế tiếp.

Thân hình hướng phía sau mà đổ, chậm rãi hướng mặt đất rớt xuống, trên mặt hiện lên vẻ khiếp sợ cùng vận vẹo, một màn này hoàn toàn khắc sâu vào mắt mọi người.

Muốn đấu với ta, hừ ta khinh.

Tiểu Hồng cao ngạo ngẩng đầu lên.

Nghĩ lại lúc nó còn ở Hải Thần tông, nhiều như vậy đệ tử Hải Thần tông cũng bị nó thu thập, dù là năm người đánh một người, hay là xa luân chiến.

Nó cũng có thể thắng cả tám trận, bây giờ chỉ là một tên đệ tử của Già Diệp Tháp Thất trưởng lão, quả thực chính là không chịu nổi một kích, không chịu nổi một kích.

Cao ngạo ngẩng đầu, Tiểu Hồng một thân ngân hồng, bao phủ trong ánh mặt trời, xinh đẹp kinh người.

Cùng khắc, tại một phương hướng khác Tiểu Ngân, thấy Tiểu Hồng đã thu thập đối thủ trước mặt, nhất thời cái đuôi nhếch lên, nắm chặt tay.

Nó mới không cần bị Tiểu Hồng lập công trước.

Nếu không, sau này người vợ ác này khẳng định sẽ cùng hắn khoe mẽ.

Không chơi nữa, một đám ma thú biển cũng không phải đối thủ của nó, huống chi chỉ là một người, hừ.

Tiểu móng vuốt nắm chặt, thoáng cái đã đứng ở trước mặt đối thủ, không đợi tên đệ tử Già Diệp Tháp phản ứng lại, Tiểu Ngân giương tiểu móng vuốt, hướng phía cằm dưới của đối thủ, tiểu móng vuốt bên trái vung lên, trào ra một quyền.

“Ầm.” Lập tức, tên đệ tử Già Diệp Tháp giống như điều đứt dây, hướng phía bầu trời bay đi.

Ngân quang chợt lóe, Tiểu Ngân rất nhanh đuổi theo.

Lắc mình một cái, xuất hiện trên đỉnh đầu Già Diệp Tháp đệ tử, chân sau bắt lấy tên đệ tử kia, hung hăng đập một cước.

“Bịch.”

Trong nháy mắt, đệ tử của Già Diệp Tháp Thất trưởng lão giống như một hỏa tiễn, hướng phía dưới mặt đất mà đập xuống.

“Ôi chao, tránh mau...”

“Oa oa, chạy mau...”

Phía dưới, mọi người đang ngửa đầu xem Tiểu Ngân đối địch, thấy Tiểu Ngân cư nhiên chỉ một cước đem người nọ hướng bọn họ đá tới.

Không khỏi làm cho đám người hoảng sợ đều hướng hai bên nhanh chóng tránh ra.

Đùa sao, Tiểu Ngân một cước lực lượng cường đại đến ngay cả cái gì Già Diệp Tháp Thất trưởng lão đệ tử cũng chịu không nổi, bọn họ cũng không cái năng lực để hứng một cước này.

Trong nháy mắt, phía dưới vốn còn đứng rậm rạp người tức khắc đã không còn thấy ai, tránh ra thành một cái vòng tròn lớn nhường chỗ cho tên đệ tử Già Diệp Tháp Thất trưởng lão đang giống như hỏa tiễn rớt xuống.

“Ầm.” Mạnh mẽ nện xuống đất .

Ngay lập tức, vòng tròn bị đập vỡ, hình thành một cái hố sâu.

Đám người thiên hạ quần hùng, nhất thời cúi đầu hướng cái hố sâu nhìn lại.

Dưới hố tối đen, nhìn không thấy đáy.

Như thế này, đừng nói là người trực tiếp nhận một kích đó, chính là đứng bên cạnh thôi cũng sợ rằng sẽ đi đời nhà ma, cái này khẳng định không có người sống sót rồi.

Nhìn một màn này, thiên hạ quần hùng nhất tề thối lui.

Lực lượng đến mức này cũng là quá biến thái đi.

Mà trên không trung, Tiểu Ngân đang nhìn kết quả chiến đấu của mình, quay đầu nhìn về phía Tiểu Hồng.

Tiêu sái vung lên bộ lông màu bạc, như là cực kỳ đẹp trai hướng Tiểu Hồng dựng thẳng lên hai móng vuốt, ta đẹp trai không?

Tiểu Hồng thấy vậy nhìn Tiểu Ngân một chút, quay đầu nhìn nơi bị Tiểu Ngân phá hư.

Mắt to khinh thường hướng lên trời đảo một cái, hai chân trước ôm ngực, bá đạo xoay người, đưa móng hướng Tiểu Ngân.

Hừ, đẹp trai cái đầu người.

Vui đùa, hừ.

Xuân phong phát qua, trên Vọng Thiên Nhai một bầu không khí hăng hái.

Khi khói bụi tản ra, nơi mặt đất bị lực lượng của Vân Thí Thiên đánh xuống giống như là sao chổi đụng phải mặt đất, tạo thành một cái hố to lại sâu.

Trong hố sâu, Già Diệp Thập Thất trưởng lão tóc tai tán loạn, vạt áo rách nát, trên người đều là máu tươi.

“Khụ khụ, khụ... Hải Thần tông, Hải Thần tông...”

Già Diệp Thập Thất trưởng lão trên mặt tràn ngập oán hận cùng sợ hãi, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Hải Mặc Phong ở phía trên, cơ hồ muốn ăn tươi nuốt sống Hải Mặc Phong.

Cao cao tại thượng Hải Mặc Phong ngồi bất động, giống như cho dù hết thảy lực lượng xông tới cũng không hề làm cho hắn có chút nào lay động, thản nhiên nói: “Ta nói rồi ta là đến xem náo nhiệt.”

Kỹ không bằng người thì không nên quái Hải Thần tông ta, Thất trưởng lão, người biết ta luôn luôn không thích ăn thịt.”

Thanh âm lãnh đạm, lạnh tâm lạnh phế.

“Không cần nhiều lời nói nhảm.”

Thất trưởng lão oán hận nói còn chưa nói hết, trên khoảng không Vân Thí Thiên đạp bước mà đến, trên người toát ra hàn khí lãnh lẽo, ngón tay lóe ra hắc sắc quang điện.

Một kích cư nhiên không đánh chết, mạng thật đúng là lớn.

Lúc này Thất trưởng lão vừa thấy Vân Thí Thiên khí thế ngút trời đang vận sức chờ phát động, nhất thời trên mặt vốn dính đầy máu tươi lập tức tái nhợt.

Chỉ trong vòng một ngày lại làm cho hắn phải nhìn với cặp mắt khác xưa.

Này Vân Thí Thiên con mẹ nó đã ở Hải Thần tông ăn cái gì thứ tốt, cư nhiên lại mạnh mẽ thành như vậy, lão tử hôm nay tánh mạng thật khó bảo toàn.

Nhưng lại đâu biết rằng vốn là Vân Thí Thiên cũng không yếu, lúc trước còn mang thương thế nghiêm trọng trong người, có mười phần lực lượng cũng chỉ dám dùng năm phần mà thôi.

Mà lúc này thương thế đã hoàn toàn khỏi hẳn, lại vừa đột phá, vậy đương nhiên...

Rồng đen bay lên, giống như vạn con hắc xà loạn vũ, Vân Thí Thiên lại di chuyển thân hình hướng về phía Già Diệp Thập Thất trưởng lão mà lao đến.

Già Diệp Tháp thất trưởng lão đứng ở dưới hố, nhìn thấy Vân Thí Thiên thể tới rào rạt, trên mặt trắng bệch hiện lên một tia đập nổi chìm thuyền *quyết tiết.

*Phá phủ trầm châu

Phá phủ trầm châu (Chữ Phủ là chỉ nổi, còn chữ Châu là chỉ thuyền). Nguyên ý của thành ngữ này là đập vỡ nổi và đục thủng thuyền.

Câu thành ngữ này có xuất xứ từ “Sử ký – Hạng Vũ bản kỷ”. Vào những năm cuối triều nhà Tần, nước Tần xuất binh tấn công nước Triệu. Nước Triệu bị thất bại bèn lui về cố thủ ở Cự Lộc (Tức phía tây nam Bình Hương tỉnh Hà Bắc ngày nay) thì bị quân Tần bao vây chặt. Bấy giờ, Sở Hoài Vương của nước Sở bèn phong Tống Nghĩa làm thượng tướng, Hạng Vũ làm phó tướng cùng dẫn quân sang cứu viện nước Triệu.

Nhưng khi Tống Nghĩa đưa quân đến An Dương thì dừng lại không đi nữa và nán lại ở đó những 46 ngày. Hạng Vũ thấy vậy vô cùng sốt ruột, ông nhiều lần yêu cầu Tống Nghĩa đưa quân bắc tiến cùng quân Triệu hợp sức, trong đánh ra, ngoài đánh vào thì quân Tần tất bị thất bại. Nhưng Tống Nghĩa lại muốn chờ cho tới khi hai bên Tần Triệu đánh nhau mệt rồi mới tiến đánh thì ngư ông được lợi, nên ra lệnh nghiêm cấm quân sĩ không ai được tùy ý hành động. Sau đó, Tống Nghĩa mở tiệc mời khách ăn uống no say, mặc cho đám quân lính chịu đói khát.

Hạng Vũ không thể nhịn được nữa, bèn bày mưu hạ sát Tống Nghĩa, các tướng sĩ liền bầu Hạng Vũ lên làm chủ tướng. Sau đó, Hạng Vũ lệnh cho hai vị tướng dẫn hai vạn quân vượt sông sang giải cứu Cự Lộc trước. Sau khi đánh thắng vài trận nhỏ, Hạng Vũ liền ra lệnh cho toàn quân vượt sông sang cứu viện nước Triệu.

Sau khi quân đội đã qua sông, Hạng Vũ đã áp dụng một loạt hành động quả quyết, đục thủng hết chiến thuyền, đập vỡ hết nổi nấu cơm, đốt hết doanh trại, chỉ đem theo ba ngày lương khô, nhằm tỏ lòng quyết tâm chiến đấu đến cùng, ngoài ra không còn lối thoát nào khác. Cho nên toàn quân sau khi đến ngoại vi Cự Lộc, liền nhanh chóng vây chặt quân Tần, qua 9 ngày kịch chiến đã đánh bại được quân Tần.

Hiện nay, người ta vẫn thường dùng câu thành ngữ này để ví về lòng quyết tâm chiến đấu đến cùng, anh dũng tiến lên, quyết một trận tử chiến. (CRI)

“Bịch.” Trở tay một quyền đánh vào trước ngực mình.

Thất trưởng lão hé miệng, hai ngậm máu tươi từ trong miệng hắt phun ra bắn xuống dưới mặt đất.

Trong nháy mắt, chỉ thấy trên mặt đất kim quang chọi lóe, hai người cùng hắt giống nhau như đúc đột nhiên xuất hiện ở bên người Thất trưởng lão.

“Di.” Đang ngồi bất động trên cao Lạc Vũ thấy vậy, đứng lên thu hồi chân đang giẫm Đế Phạm Thiên.

Cái này, chẳng nhẽ Thất trưởng lão cũng biết vạn ảnh mê tung giống nàng?

“Giải thể thần công, lão đầu muốn đồng quy vu tận rồi.”

Cùng lúc bên người Lạc Vũ, Hải Mặc Phong khó có được cười nhạt, thông thả nói.

Già Diệp Tháp lấy thổ hệ lực lượng làm chủ.

Lấy máu của mình cùng hai phần ba lực lượng của bản thân, mượn thổ lực lượng hóa ra hư ảnh, đây là tuyệt chiêu hộ mệnh của Già Diệp Tháp.

Có thể nói là cao hơn vạn ảnh mê tung của Lạc Vũ, ngay cả hắn cũng nhận không ra ai là thật, ai là giả.

“Cuồng vọng tiểu bối, bốn tọa hôm nay liều mạng với người.”

Hải Mặc Phong vừa dứt lời, đã thấy ba người Già Diệp Tháp Thất trưởng lão một tiếng rống lên, hướng phía Vân Thí Thiên vẫn đứng giữa không trung mà đánh tới.

Một đạo thân hình mãnh liệt bay lên, mặt khác lưỡng đạo thân hình nhưng lại hướng hai phía khác mà bay đi.

Thật thật giả giả, hư hư thực thực.

Phía dưới mọi người đang đứng quan sát thấy vậy nhất tề trợn mắt há hốc mồm nhìn biển cổ vừa mới xảy ra, lực lượng biến hóa như vậy, đã hoàn toàn vượt qua phạm vi tưởng tượng của bọn hắn.

Mà đang ở giữa không trung Vân Thí Thiên thấy vậy, khẽ cau mày, lạnh lùng lên tiếng nói: “Người cho rằng như vậy là có thể đào tẩu, hừ.”

Thanh âm lạnh như băng vang vọng khắp không trung.

Ngay lập tức chỉ thấy Vân Thí Thiên trong tay hắc quang chợt lóe,

Vạn con rắn màu đen lập tức hợp lại thành một cổ lực lượng.

Phi nhanh mà đi, tụ lại thành hình.

Một cái hư ảo hiện, ra giống như thân vật của Hải Thần tông, Hải Thần Liên *(dây xích của Hải Thần) hình thành trên không trung.

“Răng rắc, răng rắc...”

Hải Thần liên màu đen tại không trung mang theo thanh âm di chuyển, truy tung ba cái Thất trưởng lão.

Giống như rắn không xương, không ngừng truy tung, vô cùng vô tận.

“Ta có chút hối hận rồi.” Phía dưới mọi người trợn mắt há hốc mồm, Hải Mặc Phong lần đầu tiên có điểm bất đắc dĩ, tay nâng lên xoa xoa mi tâm.

“Tiểu tử này đem tuyệt học chân tông của Hải Thần tông ta lĩnh hội hết thấy.”

Hải Thần phụ cốt liên, cho dù là chạy đến chân trời góc biển, nó cũng có thể đuổi được.

Người này, không ai dạy hắn, hắn cư nhiên ngay tại đáy biển, chỉ dựa vào Hải Thần liên phát ra lực lượng dẫn đạo, cũng liên giúp cho hắn lĩnh ngộ rồi.

Điều này làm cho hắn cực kỳ hối hận, thật sự rất hối hận.

Cư nhiên để cho hắn chiếm hết tiện nghi.

Hải Mặc Phong vuốt mi tâm, Lạc Vũ nghe vậy hưng phấn vạn phần cười đến sáng lạn giống như ánh sáng mặt trời.

Chậm, chậm rồi, Thí Thiên của nàng đã lĩnh hội rồi.

Gió thổi khắp nơi, màu đen hư ảnh Hải Thần liên hiện hữu khắp nơi, trải rộng một phương trời.

Đừng nói ba cái Già Diệp Tháp Thất trưởng lão, cho dù là ba mươi cái, cũng đừng mơ tưởng có thể chạy thoát.

“Không...” Bị Hải Thần liên khóa thân, ba cái Già Diệp Tháp Thất trưởng lão trong nháy mắt hai cái tan rã, chân thân của Già Diệp Tháp Thất trưởng lão đang trốn theo hướng đông, bị vây hãm thét lên tiếng.

“Vọng Thiên Nhai ta không phải dễ khi dễ như vậy, hôm nay bốn quân nhất định khiến cho ngươi chết một cách rõ ràng.”

Thanh âm lạnh như băng vang lên, Vân Thí Thiên quơ tay vừa thu lại Hải thần liên, hư ảnh Hải thần liên lập tức động.

“Aaaa...”

Tiếng kêu thê lương ở trên không trung vọng ra.

Hải thần phụ cốt liên, tuyệt học chân tông của Hải Thần tông, ngay cả linh hồn nó cũng có thể tiêu diệt được.

Máu tươi bắn ra khắp nơi, kể đến khi dễ người khác cuối cùng tất tự chịu nhục vào thân.

Gió qua ngọn cây, trên bầu trời vang lên một tiếng nổ lớn.

Huyết sắc rơi xuống, Già Diệp Tháp thất trưởng lão, không còn gì cả ngoài huyết sắc.

“Diệt thật là tuyệt, coi bọn họ còn dám kiêu ngạo.” Lạc Vũ vỗ tay, nét mặt tươi cười như hoa.

Ngay lúc Lạc Vũ đang cười, Hải Mặc Phong lại lạnh lùng nói.

“Có cái gì mà đắc ý, hần bắt quá vốn là dựa vào quan hệ huynh đệ mới làm chức này trưởng lão, cũng chỉ là người có võ công thấp nhất trong các trưởng lão của Già Diệp Tháp.”

Lạc Vũ nghe tiếng xé gió quay đầu đi: “Người cũng không thể...”

Mà ngay lúc Lạc Vũ vừa mở miệng trong nháy mắt, một đạo ánh sáng so với tia chớp còn nhanh hơn từ bên người nàng phóng ra, bắn về phía bầu trời.

Lạc Vũ theo bản năng vung tay lên, nhưng lại chậm một bước, không có chặn lại được.

Lạc Vũ nhất thời cau mày, nhanh chóng ngừng đầu lên.

Trên bầu trời một đạo ánh sáng vô sắc ngay lập tức bay đi xa, như vậy tốc độ cùng lực lượng, xẹt qua trong chớp mắt, dung hợp tại trên bầu trời.

Đây là vật gì vậy?

“Phản hồn quyết, là di chúc của Già Diệp Tháp đệ tử trước khi chết muốn truyền đạt về tông môn.”

Hải Mặc Phong ngừng đầu nhìn trời nhưng cái gì cũng nhìn không thấy, chậm rãi nói: “Hàm chứa cực đại oán hận như vậy, cái này phiền toái rồi.”

Lạc Vũ nghe vậy chau mày, cúi đầu nhìn Đế Phạm Thiên đang bị đập dưới chân.

Trên ngực Đế Phạm Thiên, vết máu không ngừng thấm ra, nhưng sức lực cũng đã sắp không còn.

Lúc này trên khuôn mặt ôn hòa hiện lên một nụ cười dữ tợn, mỗi một câu chữ đều mang theo sự ác độc tới cực điểm nói: “Quân Lạc Vũ, ta sẽ không bỏ qua cho các ngươi.

Trận này, ta không tính đến Hải Thần tông sẽ nhúng tay giúp các ngươi, cho là ngươi thắng, bắt quá cũng không quan hệ, kẻ cười cuối cùng mới là kẻ thắng cuộc, bây giờ bắt quá mới đi được một nửa mà thôi.

Các ngươi chờ, ta sẽ trả lại mỗi nhục ngày hôm nay, ha ha, Vân Thí Thiên, thứ ta không chiếm được ngươi cũng đừng mơ tưởng chiếm được, cho dù ta chết cũng tuyệt không cho ngươi thoát khỏi lòng bàn tay của ta.

Ta sẽ khiến cho các ngươi sống không bằng chết, khục khục, ngày sau gặp lại, nghĩ muốn cùng một chỗ với nhau, kiếp này đừng mơ tưởng.”

Lời nói mang đầy sự oán nộ cùng ác độc vang vọng trong không trung, Đế Phạm Thiên cười ác độc nhìn Lạc Vũ đột nhiên biến sắc, trên ngực vô sắc ánh sáng chọi lóe.

Trong nháy mắt máu tươi tuôn ra từ khóe miệng Đế Phạm Thiên, trên mặt vẫn mang nụ cười ác độc.

Đột phá giam cầm, tự phế gân mạch, đã chết.

Nhìn khuôn mặt ác độc tràn đầy ý cười mỉa mai cùng những lời nói đầy hận thù quanh quẩn bên tai, Lạc Vũ chau mày cảm thấy được sự oán hận đến đỉnh điểm của Đế Phạm Thiên.

Làm cho người ta nghe xong tâm lý thật không thoải mái.

“Chỉ bằng ngươi.” Lúc Lạc Vũ còn đang chau mày, thanh âm Vân Thí Thiên đột nhiên vang lên bên tai.

Duỗi một tay ôm thắt lưng Lạc Vũ, Vân Thí Thiên một cước đá thi thể Đế Phạm Thiên ra xa, rơi xuống phía dưới chỗ quần thần Vọng Thiên Nhai.

” Di ngôn của hần có vấn đề.” Hải Mặc Phong thản nhiên nói.

Lời oán hận sâu sắc đến cực điểm, nếu như truyền lại...

Già Diệp Tháp rất che chở cho đệ tử của mình.

“Bình đến tướng chặn, nước đến đất chặn, cần gì nhiều lời.”

Vân Thí Thiên ôm lấy thắt lưng Lạc Vũ, cúi đầu nhìn Lạc Vũ, ánh mắt lạnh khốc nhưng chứa đầy thâm tình.

Chỉ cần hai người bọn họ nắm tay nhau, chỉ cần hai người bọn họ cùng một chỗ.

Thiên hạ này có gì có thể làm khó được bọn họ? Thiên hạ này có chỗ nào mà bọn họ không thể đi? Có lực lượng nào có thể phá hủy bọn họ.

Lạc Vũ ngẩng đầu nhìn Vân Thí Thiên, trong mắt tràn đầy kiên định và kiên quyết.

Những khó chịu bởi lời nói của Đế Phạm Thiên giờ cũng tan thành mây khói.

“Đúng, không cần sợ.” Cầm lấy tay Vân Thí Thiên, khoe miệng Lạc Vũ buông ra một câu, trên mặt toát ra tươi cười sáng lạn như ánh sáng mặt trời.

Chỉ cần bọn họ cùng một chỗ, thiên hạ này, không có gì có thể làm cho bọn họ sợ hãi.

Bên cạnh hai người Hải Mặc Phong thấy vậy hơi hơi nhướn mi, duỗi tay bắt lấy Tiểu Ngân, nhân tiện dùng sức vuốt vuốt.

Mà Tiểu Ngân đang theo Tiểu Hồng đùa giỡn, thấy vậy nhất thời giận dữ.

Nhìn đỉnh đầu của nó lông mao loạn thành một đoàn, Tiểu Ngân duỗi trảo phẫn nộ chỉ vào Hải Mặc Phong.

Ta muốn hưu phu.

Một lời vừa nói ra, những người có thể hiểu được lời của nó (Tiểu Hồng, Lạc Vũ, Vân Thí Thiên) nhất tề xoay người nhìn về phía Tiểu Ngân.

Nó muốn hưu phu? Ha ha...

Hải Mặc Phong vẫn lạnh nhạt như trước, ôm lấy Tiểu Ngân, chống lại Tiểu Ngân đang giận giữ, thản nhiên địa nói: “Uhm ý này không sai.

Bất quá, chỉ có ta có thể hưu thê, người còn không có tư cách hưu phu.”

Tiểu ngân nhất thời xù lông lên tức giận hỏi, tại sao? Tại sao?

“Bằng lão cha ngươi thấy ta còn phải kêu ta một tiếng Hải thiếu chủ, ta thay mặt hắc quân giáo con hắc, thiên kinh địa nghĩa.”

Tiểu ngân trong nháy mắt giống như bong bóng xì hơi.

“Bất quá, chờ ta ngày nào đó tâm tình tốt, ta sẽ hưu ngươi.” Hải Mặc Phong dẫn theo Tiểu Ngân, chậm rãi đứng lên, thong dong bước đi.

Tiểu Ngân từ trong bộ lông nhìn lên Hải Mặc Phong, áp úng một hồi, cuối cùng không nói ra được lời nào.

Vậy ngươi, vậy ngươi, hưu ta đi.

“phốc xuy..” Lạc Vũ xem đến đó cũng không nhịn được cười.

Mà Tiểu Hồng ở một bên xem náo nhiệt sớm đã cười đến ngã trái ngã phải.

Thân thể nhỏ nhắn rơi trên mặt đất, bốn chân hướng lên trời, nhưng vẫn cười không dứt.

“Ha ha...”

Ôm Lạc Vũ, nhìn Tiểu Hồng cùng Tiểu Ngân, băng sơn ngàn năm như Vân Thí Thiên, chưa từng thấy qua chuyện gì khiến cho hắc thấy thú vị mà lúc này trên mặt hắc cũng xuất hiện ý cười, giống như ngàn năm băng tuyết được hòa tan, mặt đất cũng đang hồi xuân.

Như vậy diên đảo chúng sinh, nhẹ nhàng mà tràn đầy niềm vui.

Xa xa, chính mắt nhìn thấy kịch chiến kết thúc, Phong Vô Tâm, quần thần Vọng Thiên Nhai cùng toàn bộ quần hùng thấy vậy nhất thời trừng mắt sửng sờ, sửng sờ qua đi, nhất thời cực kì vui sướng.

“Vạn tuế...”

“Ha ha, chúng ta thắng...”

“Chúng ta thắng... , “

Thanh âm bay lượn trên không trung, giống như sóng ở ngoài biển khơi, lớp lớp nối tiếp nhau, lớp sau cao hơn lớp trước.

Trên mặt ai cũng hiện lên vẻ vui sướng, cao hứng, mang theo sự phấn chấn như hoa xuân nở rộ.

Giống như băng tuyết đồng loạt tan ra, mùa xuân lan tràn khắp nơi.

Đó là một loại hưng phấn của sự hồi sinh.

Đó cũng là một bước ngoặt mới, một điểm khởi đầu mới.

Vị trí của Vọng Thiên Nhai tại Vong Xuyên đại lục lại tăng thêm một bậc.

Trên Vọng Thiên Nhai không khí tràn ngập sự vui sướng, tất cả đều đắm chìm trong bầu không khí náo nhiệt.

Lúc này Vọng Thiên Nhai không khí đang cực nóng.

Đó ba phần là cái nóng của mùa xuân, còn bảy phần là của lòng người.

Tuyệt vời, một hồi kịch chiến kết thúc thắng lợi, gọn gàng mà xinh đẹp, chẳng những tẩy đi toàn bộ chướng khí của Vọng Thiên Nhai, còn làm cho quần hùng nhìn Vọng Thiên Nhai bằng con mắt khác xưa, kiến thức đến Vọng Thiên quân vương cường đại.

Đó là phải cường đại đến mức độ nào?

Ngay cả cái gì Lánh đời tông tộc cũng có thể giết được dễ dàng như thế, hoàn toàn đã vượt ra khỏi sự tưởng tượng của bọn họ.

Nhất thời, thiên hạ quần hùng nhìn Vân Thí Thiên, trong thâm tâm đã thay đổi hoàn toàn về thái độ cùng ánh mắt, mang theo sự sùng bái cùng kính sợ khác hẳn với trước.

Đây là loại thần phục phát ra từ sâu trong nội tâm

Mà ngày đó ngay sau khi đại hội kết thúc.

Tin tức đã được lan truyền hướng về mọi phương trời của Vong Xuyên đại lục với tốc độ chóng mặt.

Gió qua ngàn dặm, trời đất rơi vào một mảnh lặng im.

Ngày hôm đó, trong hầm băng tại thâm cung của Vọng Thiên Nhai.

Vân Thí Thiên mang theo Lạc Vũ đứng trước giường của Vân Khung.

Vân Thí Thiên không chịu được đám người quần hùng giở trò nịnh hót, giả vờ thuần phục hoặc là có ý nghĩ không an phận, tất cả mọi việc đều ném cho Phong Vô Tâm xử lý hết thảy.

Hắn, còn có chuyện quan trọng khác cần phải làm.

Trong hầm băng ở sâu dưới lòng đất đất, hàn khí bốc lên, mông lung mờ ảo làm cho người ta cảm giác như đang ở trong cõi thần tiên.

Lạc Vũ đứng ở bên giường Vân Khung.

Nhìn bọn họ dùng khí lạnh của băng để duy trì một tia hơi thở cho Vân Khung, duy trì trạng thái thân thể ở mức thấp nhất.

Khẽ cắn môi, Lạc Vũ nhẹ nhàng quỳ gối trước giường của Vân Khung nói: “Xin lỗi.”

Cúi đầu xuống mang theo thanh âm bao hàm vô số áy náy cùng xin lỗi.

Đây là thay mặt cha mẹ nàng nói ra lời xin lỗi.

Mặc dù không phải cố ý, mặc dù là bị tính kế, cuối cùng cũng là do cha mẹ nàng thiếu chút nữa đã giết Vân Khung, nàng sao có thể không xấu hổ.

“Không cần nói như vậy.” Vân Thí Thiên thấy vậy tiến đến, ôm lấy thắt lưng Lạc Vũ đem nàng nâng lên: “Tỷ tỷ là người hiểu lý lẽ, tỷ tỷ sẽ không trách nàng.”

Dứt lời, Vân Thí Thiên nhẹ nhàng nâng tay sửa lại mái tóc cho Vân Khung.

Hắn hiểu rất rõ tỷ tỷ của mình, nàng không phải người có lòng dạ hẹp hòi.

Sau khi nàng biết rõ mọi chuyện, nàng sẽ không hận Lạc Vũ, bởi vì Lạc Vũ là người hẳn rất yêu.

Lạc Vũ nghe vậy hít sâu một hơi, cầm bàn tay không có sinh khí của Vân Khung: “Yên tâm, ta nhất định sẽ chữa khỏi cho tỷ, nhất định như vậy.”

Ở phía sau, Vân Thí Thiên cái gì cũng chưa nói, đầu ghé lên vai của Lạc Vũ, nhẹ nhàng hôn lên mặt của nàng.

Lạc Vũ quay lại ôm lấy Vân Thí Thiên, dựa sát vào nhau.

Sao mà may mắn, sự tình không đến nỗi hoàn toàn tuyệt vọng.

Sao mà may mắn, mọi việc vẫn còn có thể xoay chuyển được.

Sao mà may mắn như vậy...

Tâm ý tương thông, không cần bất kỳ ngôn ngữ nào nhưng lại làm cho không khí trong Băng Cung trở nên ấm áp hơn.

Đó là tình yêu say đắm phát ra từ tận đáy lòng của mỗi người.

Đứng ở phía sau Vân Thí Thiên là Yến Phi, Yến Trần, Yến Lâm, ba người nhìn một màn này liếc nhau, nhất tề tiến lên một bước, không nói tiếng nào đồng loạt quỳ gối trước người Lạc Vũ.

Lạc Vũ nghe thấy tiếng động quay lại, thấy vậy, mi nhíu lại.

“Vương phi, là lỗi của chúng ta, là chúng ta lòng dạ hẹp hòi đổ kị với Vương phi có thể có được sự yêu mến của Quân vương, sợ rằng một ngày nào đó người sẽ áp đảo chúng ta.

Vì vậy cho nên ngoài mặt làm như không có gì nhưng trong lòng lại có suy tính khác.

Cũng bởi vậy nên khi sự việc xảy ra, chúng ta đã không suy xét đến tính tình của người, không xem đến cách hành sự hàng ngày của người, cứ thế mà cho rằng người là gian tế của địch.

Vì thế chúng ta không những đã bắt kính với người, còn hạ xuống sát lệnh.”

Một lời nói ra Yến Trần quỳ xuống, cúi đầu hít sâu một hơi tiếp tục nói: “Chúng ta tự biết tội nghiệt sâu nặng, không cầu Vương phi tha thứ, chỉ mong người xử phạt chúng ta.”

“Đúng vậy, cầu Vương phi xử trí, chúng ta không một câu oán hận.” Yến Trần đang quỳ nói, Yến Phi cùng Yến Lâm đồng loạt mở miệng.

Bọn họ sai lầm rồi, bọn họ không còn mặt mũi nào nhìn Lạc Vũ.

Hôm nay, bọn họ không dám cầu Vương phi tha thứ, chỉ cầu xử phạt bọn họ để nàng có thể bớt tức giận là được.

Bọn họ, thật sự mang tội rất lớn.

Hơi nhíu mi, Lạc Vũ nhìn ba người đang cung kính quỳ trước mặt, mi sắc hiện lên một tia lạnh nhạt: “Quên đi, các người vốn trung thành với Thí Thiên...”

“Bịch, bịch, bịch...” Lạc Vũ một lời nói còn chưa nói hết, ba người đồng loạt hướng Lạc Vũ dập đầu.

Tiếng dập đầu vang lên, cả ba người đều không có sử dụng tới đầu khí bảo vệ, cứ thế dập đầu liên tục.

Lạc Vũ thấy vậy ngạc nhiên, đây là ý gì?

“Nếu nàng không trách tội, tức là trong lòng vẫn còn đang oán hận bọn họ, sau này sẽ không còn coi bọn họ là tâm phúc nữa, vì thế bọn họ đây là đang cầu xin nàng trách tội bọn họ.” Vân Thí Thiên ôm Lạc Vũ, thần sắc thản nhiên nói.

Lạc Vũ nghe vậy nhú mi suy nghĩ, lời này nói quả thật không sai, nàng không hề oán hận bọn họ, dù sao bọn họ là vì quan tâm tới Thí Thiên, chỉ là sau này muốn trong lòng họ không có đa tâm, cũng là không thể.

Vân Thí Thiên thấy Lạc Vũ nhú mi, giống như còn đang thật sự suy nghĩ.

Lập tức chậm rãi lên tiếng nói: “Đi hắc ngục rèn luyện một chút đi.”

Lời này vừa nói ra, Yến Phi, Yến Trần, Yến Lâm đều chấn động, nhưng đầu cũng không dám ngẩng lên nói: “Rõ.”

Lạc Vũ cả kinh, hắc ngục là nơi nguy hiểm nhất Vọng Thiên Nhai, Lạc Lê đang luyện tập ở đó.

Ba người này nếu có thể đi đến đó rèn luyện, Vân Thí Thiên nhất định đã sớm để cho bọn họ đi.

Ba người bọn họ đi có thể còn mạng để trở về hay sao?

“Thí Thiên, này có phải hay không quá mạnh tay, bọn họ dù sao cũng là...”

117. Chương 117

Edit: Hà Mi Beta: Nhím, Sakura Lạc Vũ có điểm không đồng ý, dù sao ba người này cũng đều là người thân cận bên cạnh Vân Thí Thiên, nếu đem họ trực xuất đến hắc ngục.

Người khác sẽ nói rằng nàng tâm địa hẹp hòi, không dung được người dưới.

Vọng Thiên Nhai lớn như vậy, nếu thiếu họ sẽ dẫn đến rối loạn.

Dù sao họ đều là những cánh tay đắc lực bên cạnh Vân Thí Thiên, quân sự, tình báo và tài chính đều do ba người này chưởng quản.

Vân Thí Thiên nghe Lạc Vũ phản đối, ánh mắt lạnh khốc thật sâu nhìn Lạc Vũ, cũng không nói gì.

Lạc Vũ quay đầu nhìn Vân Thí Thiên, nhìn vào con người đen nhánh không một chút gợn sóng.

Bỗng nhiên hiểu rõ tất cả.

Vân Thí Thiên không để ý đến chính mình mang tiếng là tàn bạo và lạnh khốc, sẵn sàng trực xuất ba cánh tay đắc lực của mình, chính là suy nghĩ quan tâm tới nàng.

Vân Thí Thiên trực xuất bọn họ đến hắc ngục, mà nếu nàng mở miệng xin miễn tội, sau này trong lòng ba người bọn họ sẽ có cách nhìn khác về nàng.

Đó là chính là ân cứu mạng.

Thí Thiên chính là đưa tâm phúc thân cận nhất của mình đến bên cạnh nàng.

Sau khi đã rõ ràng, Lạc Vũ nhú mi con người trở nên thâm trầm, trong mắt hiện lên vẻ kiêu ngạo cùng yêu say đắm.

Lập tức, cũng không hỏi ý Vân Thí Thiên, khẽ cười nói: “Nếu giao cho ta xử phạt, vậy hay là làm cho ta hết giận đi.

Ba người các người đừng đi quấy rầy Lạc Lê, hãy đi Hỏa Ma làm thủ hạ cho Vương Hầu, bán mạng cho ta đi.

Lúc nào ta hết giận rồi, các người lại trở về.”

Lời này vừa nói ra, Yến Phi, Yến Trần, Yến Lâm ba người nhất thời mừng rỡ: “Rõ, đa tạ Vương phi nghiêm phạt.”

Đi hắc ngục, tất sẽ chỉ có đường chết.

Mà nếu đi Hỏa Ma liều hết mạng bọn họ giúp Lạc Vũ chấn định giang sơn, so với bị đi Hắc Ngục thì hình phạt quả thật rất nhẹ, rất nhẹ rồi.

“Người không cần xem mặt mũi của ta.” Vân Thí Thiên ôm Lạc Vũ.

Lạc Vũ tựa vào lòng Vân Thí Thiên, cười cười nói: “Không phải, ta mới thành lập Trung Vô Môn ở Hỏa Ma, cần cơ còn yếu nên cần người quản lý cùng giúp sức.

Bọn họ tố chất rất tốt, lại là chương quân có năng lực, nếu giết đi thật là tổn thất nhân tài, cũng miễn cho người khác nói ta lòng dạ hẹp hòi, không biết tha thứ, tha được thì tha thôi, nhất cử lưỡng tiện.”

Lời vừa nói xong, Yến Phi, Yến Trần, Yến Lâm, trong nháy mắt có cảm giác rét lạnh toàn thân.

Âm hiểm, tuyệt đối âm hiểm.

Mà Vân Thí Thiên cũng gật đầu đồng ý, tốt lắm.

Băng vụ (khói lạnh của băng) bốc lên, Yến Phi, Yến Lâm, Yến Trần, tam đại đô đốc của Vọng Thiên Nhai... cứ như vậy đã bị điều đi Hỏa Ma.

Cứ như vậy bị điều đến Hỏa Ma làm lính hầu cho Lạc Vũ.

Hoàng Vũ đem một lòng đầy lo lắng chạy từ Hỏa Ma đến, thấy Vân Thí Thiên cùng Lạc Vũ trở nên cường đại, nhìn thấy bọn họ lại hòa hợp ở cùng một chỗ.

Vì thế yên tâm mang theo ba người Yến Lâm, Yến Trần, Yến Phi cùng nhau trở về Hỏa Ma.

Cũng đồng thời mang theo dặn dò của Lạc Vũ.

Không thấy Đông Thiên vương làm cho Lạc Vũ lo lắng, dù sao Đông Thiên Vương vốn là cùng theo nàng đi mà giờ lại không thấy.

Mà Vọng Thiên Nhai tổ chức thiên hạ đại hội lớn như vậy, dù Đông Thiên Vương ở đâu, ắt hẳn cũng phải nghe tin tức mà tìm đến rồi mới đúng.

Cư nhiên cho đến bây giờ cũng không thấy bóng dáng và tin tức.

Làm bằng hữu, thật sự là làm cho Lạc Vũ lo lắng.

Hy vọng sẽ sớm tìm được hắn, cũng mong hắn sẽ bình an..

Gió qua ngọn cây, bầu trời đầu xuân xanh thắm, cao vời vợi.

Gió mát thổi qua, thanh lương ôn hòa.

Trên Vọng Thiên Nhai, khí thế ngất trời.

Trận chiến tại thiên hạ đại hội đã truyền đi rất xa, Phật Tiên Nhất Thủy khẳng định vị trí bá chủ mà Vọng Thiên Nhai lại làm cho người ta càng thêm kính nể.

Các thế lực khắp nơi đều hội tụ về đây, đều một lòng hàng phục Vọng Thiên Nhai cùng cống nạp hằng năm, mọi người từ bốn phương tám hướng đều hướng Vọng Thiên Nhai mà đến.

Giờ đây Vọng Thiên Nhai chính là bá chủ duy nhất tại Phật Tiên Nhất Thủy.

Mà tin tức Đế Phạm Thiên chết đã truyền đến Phạm Thiên Các.

Đã làm cho các thế lực của Phạm Thiên Các tứ phân ngũ liệt, hoàn toàn hỗn loạn, giờ cũng chẳng còn có thể uy hiếp đến vị trí bá chủ của Vọng Thiên Nhai nữa.

Này thật sự là ba mươi năm hà đông, ba mươi năm hà tây.

Trong Băng Cung.

“Đây là chén thuốc cuối cùng rồi, tỷ tỷ uống xong chắc sẽ tỉnh lại sớm thôi.”

Lạc Vũ bưng nước thuốc, Vân Thí Thiên nâng Vân Khung dậy, Lạc Vũ từng chút từng chút một uy nài uống thuốc.

Ngoại thương của Vân Khung vốn không nặng, sớm đã chữa tốt.

Độc chỉ cần dùng nước tắm của Tiểu Hồng là có thể giải.

Mà đối nói đến việc giải độc cùng dùng nước tắm của Tiểu Hồng làm được liệu thì không ai hiểu rõ hơn Lạc Vũ, nàng nếu nói đứng thứ hai thì không ai dám nói đứng thứ nhất.

Lấy nước tắm của Tiểu Hồng phối hợp cùng dược liệu tốt để giải độc cùng bồi bổ cơ thể giúp Vân Khung nhanh chóng hồi phục, chuyện này không phải quá phức tạp với Lạc Vũ.

“Cũng có chút tài năng.” Hải Mặc Phong ngồi một bên ôm Tiểu Ngân quan sát, thản nhiên nói.

Cách dùng dược của Lạc Vũ hoàn toàn bất đồng với đan dược ở Vọng Xuyên Đại Lục, quý dị.

Nhưng quả thật hiệu quả rất tốt, hoàn toàn không ngờ nàng còn có một thân bản sự như vậy.

Rất tốt, tuyệt đối là nhất lưu.

Ha, Lạc Vũ nhà chúng ta là lợi hại nhất.

Tiểu Ngân cùng Tiểu Hồng, lập tức giương nanh múa vuốt đồng thời phản bác.

Hải Mặc Phong nghe vậy cúi đầu ánh mắt tập trung nhìn Tiểu Ngân

Tiểu Ngân lập tức từ trạng thái giương nanh múa vuốt biến thành một con mèo nhỏ, cúi đầu xuống, hết sức biểu hiện là vừa rồi mình không có nói gì cả.

Một bên Tiểu Hồng nhìn thấy một màn này, trên mặt hiện lên vẻ khinh bỉ.

“Khụ khụ... Khụ...”

Ngay lúc Tiểu Ngân cùng Tiểu Hồng nháo loạn thành một đoàn, một tiếng nói mơ màng kèm theo những tiếng ho khan, tiếng nói khàn khàn cơ hồ là không thể nghe rõ.

“A, trưởng công chúa tỉnh dậy, thật sự tỉnh dậy...”

“Thật tốt quá, quả thực thật tốt quá...”

Đi theo phía sau Lạc Vũ là các thánh dược sư và mấy vị đại thần của Vọng Thiên Nhai, thấy một màn này, đề thấp thanh âm kêu lên, trên mặt hiện lên vẻ vui mừng.

Khuôn mặt tái nhợt không có một tia huyết sắc, đang chậm rãi mang theo một ít huyết khí, hai mắt vẫn nhắm hồi lâu vẫn chưa mở ra.

Lúc này lông mi không ngừng rung động, mi mắt từng chút từng chút một mở ra.

Vân Khung, thật sự tỉnh lại rồi.

Vân Thí Thiên vẫn đỡ ở phía sau thấy vậy, kiềm chế tâm tình kích động, gắt gao ôm đỡ Vân Khung, thanh âm vô cùng trầm thấp mà khàn khàn: “Tỷ...”

Khí lạnh lượn lờ, nhẹ nhẹ nhưng tuyệt đối lạnh lẽo, cũng không thể che giấu được nội tâm ấm áp, không ngừng kích động.

Không gì có thể so sánh với thời khắc này, càng làm ọi người cảm thấy kích động cùng hạnh phúc.

Gió xuân phất qua làm nghiêng nghiêng những cành liễu.

Lá liễu càng thêm xanh mướt, ngiên đón mùa xuân xinh đẹp đang đến.

Hết thấy mọi thứ đều tốt đẹp, đều hân hoan vì những chuyện tốt liên tiếp xảy ra.

Trong hậu cung Vọng Thiên Nhai.

“Tỷ, hôm nay không khí còn hơi lạnh, tỷ không nên ngồi ở chỗ này.”

Bưng lên chén dược, Lạc Vũ từ xa xa đi tới, không đồng ý khi thấy Vân Khung đang ngồi trong Liễu tạ.

Toàn thân được bao bọc trong áo choàng hồ cừu đỏ thẫm chỉ hé ra khuôn mặt, nghe vậy quay đầu nhìn Lạc Vũ nói: “Không có việc gì, tỷ không lạnh, chỉ là cảm thấy trong phòng rất buồn tẻ, nên đi ra ngoài này ngồi một chút.”

Vừa nói vừa hướng Lạc Vũ ngoắc, muốn Lạc Vũ ngồi bên người nàng.

Lạc Vũ thấy vậy bất đắc dĩ lắc đầu, đi ra phía trước, đưa qua chén thuốc.

Vân Khung chỉ một hơi uống cạn, buông bát xuống, đột nhiên nắm lấy tay Lạc Vũ.

“Chờ tỷ thân thể tốt hơn, uội đánh một trận.”

Lạc Vũ nghe vậy sửng sốt, không hiểu lời này nói là như thế nào?

“Là tỷ không tin muội, tỷ oan uổng người tốt, nên đánh, đến lúc đó muội đừng lưu tình, tỷ thừa nhận tất cả.”

Vân Khung nắm tay Lạc Vũ, mỉm cười.

Nhưng trong ánh mắt toát ra kiên định tuyệt đối không có gì có thể lay chuyển.

Lạc Vũ nhất thời hiểu được, mỉm cười nói: “Không có việc gì, khi đó tỷ không hiểu muội, nên nếu muội là tỷ muội cũng sẽ nghi ngờ như vậy.”

“Có công nhất định có thưởng, có sai nhất định phạt, Vũ nhi muội nếu ngại tỷ tỷ không nghĩ sẽ đánh tỷ, tỷ sẽ tự mình đi hắc ngục.”

Lạc Vũ không thể nói gì hơn, tính tình Vân Khung thật là...

“Có đảm đương, tốt lắm.” Lạc Vũ còn chưa trả lời, ở phía sau thanh âm Hải Mặc Phong truyền đến.

Cách đó không xa Hải Mặc Phong ôm Tiểu Ngân cùng Vân Thí Thiên sóng vai đi tới.

“Tiểu hài tử xấu xa, tỷ tỷ người có thể đảm đương mọi chuyện từ lúc người còn chưa có sinh ra, cần người khen sao.”

Vân Khung ngẩng đầu, thấy Hải Mặc Phong cùng Vân Thí Thiên đi cùng nhau, tưởng là bạn tốt của Vân Thí Thiên, hoặc là tân trợ thủ đắc lực gì đó, nhất thời cười mắng hướng Hải Mặc Phong nói một câu.

Lạc Vũ khoe miệng khe giật giật, ngẩng đầu nhìn Vân Thí Thiên.

Mặt Vân Thí Thiên không có biểu tình, bất quá xem ánh mắt, cũng run rẩy một chút.

Mấy ngày nay Vân Khung cũng ở trong phòng tĩnh dưỡng, chưa từng thấy Hải Mặc Phong, này...

Bọn họ còn không có dám mắng Hải Thần Tông thiếu chủ, mà tỷ tỷ...

“Cái kia, tỷ tỷ, hần...”

“Người bao nhiêu tuổi?” Lạc Vũ hơi nghiêm mặt nghĩ muốn mở miệng hỏi, lời vừa định nói ra, Hải Mặc Phong thần nhiên lên tiếng.

“Ba mươi hai.” Vân Khung vốn là người sáng khoái, không một chút nào để ý nói.

“Hai mươi bảy.” Hải Mặc Phong thần nhiên ngồi xuống, nhàn nhạt nói.

Lời vừa nói ra, trong nháy mắt không gian trở nên yên tĩnh.

Hai mươi bảy tuổi thì không phải là tiểu hài tử xấu xa rồi, Lạc Vũ trong nháy mắt không biết nói gì, đưa tay lên vuốt vuốt mi tâm.

Vân Thí Thiên yên lặng không nói gì ngồi xuống, Hải Mặc Phong so với hần còn lớn hơn thế mà đôi khi còn tính toán chi li như thế.

“Vẫn còn là tiểu hài tử...”

“Quân vương.”

Ngay lúc Vân Khung sững sốt sau sau đó cười cười, lời còn chưa nói ra, xa xa Phong Vô Tâm cấp bách chạy tới.

Vân Thí Thiên thấy Phong Vô Tâm nét mặt mang thần sắc nghiêm túc, không khỏi có chút nhú mi.

“Quân vương.” Bước nhanh tới hành lễ với Vân Thí Thiên cùng đám người trước mặt, Phong Vô Tâm nhìn đến vài người, cũng không che dấu ý đồ của mình nói.

“Đáy vực không thấy thi thể của Đế Phạm Thiên.”

“Sao?” Vân Thí Thiên trong nháy mắt chau mày, đây là ý gì?

“Chúng ta ném thi thể của hắn xuống đáy vực, nhưng lại tìm cả trong lẫn ngoài đều không thấy, sáng nay ta tự mình đi tìm cũng không có kết quả.” Phong Vô Tâm sắc mặt rất trầm.

Xuân phong thổi qua, nơi đây trong nháy mắt không khí trở nên im lặng.

“Ta xác nhận hắn đã chết.” Ngay lúc này, Lạc Vũ đánh vỡ yên lặng, cau mày trầm giọng nói.

Nàng xác định Đế Phạm thiên tuyệt đối đã chết.

Cái loại gân mạch đứt từng khúc, nội tạng trực tiếp bị phá hủy, chết kiểu này tuyệt đối không thể sống lại, càng không có khả năng là hắn giả chết.

Điểm này, nàng hoàn toàn có thể khẳng định.

Vân Thí Thiên nghe vậy mặt không chút thay đổi gật đầu, cho dù Đế Phạm Thiên không chết, chỉ cần một cước của mình cũng sẽ lấy cái mạng của hắn, bất quá như thế nào lại...

Không có khả năng hắn cùng Lạc Vũ lại nhìn không ra việc giả chết này?

Cùng khác, Vân Thí Thiên cùng Lạc Vũ nhất tề nhìn về phía Hải Mặc Phong.

Hải Mặc Phong gương mặt liếc hai người một cái, chậm rãi nói: “Hắn chính là đã chết rồi.”

Nếu ngay cả hắn cũng có thể giấu diếm được việc giả chết, trên thế giới này còn cái gì mà không có.

“Vậy thi thể thì giải thích như thế nào? Ta dám cam đoan thời gian này tuyệt đối không có ai đi qua nơi đó hoặc là đến gần nơi đó.” Phong Vô Tâm chau mày.

Ngày đó hắn phái người đi tìm thi thể của Đế Phạm Thiên, tuyệt đối không thể có người nào có thể mang xác hắn đi.

Chẳng lẽ hắn đã chết còn có thể bay đi được?

Này cũng quá ly kỳ rồi.

Vân Thí Thiên, Lạc Vũ, liếc nhau, mấy ngày nay bọn họ không cảm giác được có bất cứ khí tức cường đại nào tới gần

Mà Hải Mặc Phong nhưng lại chậm rãi vuốt mi tâm, ánh mắt ba động lâm vào thật sâu trầm tư.

Nửa ngày đột nhiên nói: “Lúc nào thì đi tìm Phiêu Miểu bảo tàng?”

Lạc Vũ cùng Vân Thí Thiên đang trầm tư suy nghĩ, rồi đột nhiên nghe Hải Mặc Phong hỏi, hai người nhất tề nghiêng đầu nhìn Hải Mặc Phong: “Người tính thế nào?”

Bọn họ đã sớm thương nghị tốt, chờ Vân Khung thương thế tốt hơn, bọn họ sẽ lên đường đi tìm và mở ra cái gọi là Phiêu Miểu bảo tàng.

Một vốn là đáp ứng lời ký thác của tộc nhân cuối cùng của Phiêu Miểu bộ tộc.

Hai là, diệt người của Già Diệp Thấp, không cho phép bọn họ đến trả thù, cùng với việc chờ bọn hắn báo thù, không bằng bọn họ đi trước một bước học Phiêu Miểu thần thông, tiên phát chế nhân.

Đối với bị động chịu đòn, bọn họ thực sự không có hứng thú.

Chủ động ứng chiến, đem hết thảy nguy hiểm có thể ảnh hưởng đến bọn họ, tiêu diệt hết ngay từ khi nó còn chưa thành hình, mới là điều mà bọn họ muốn làm.

Hải Mặc Phong đảo mắt nhìn hai người, thản nhiên mở miệng: “Đi sớm thì tốt, nơi này cũng không có gì hấp dẫn ta.”

Nghe Hải Mặc Phong nói như thế, Vân Thí Thiên cùng Lạc Vũ nhìn nhau liếc mắt một cái.

Này tuyệt đối không phải Hải Mặc Phong nói chơi, lời này nhất định sau lưng tuyệt đối có chuyện.

Ánh mắt cùng trao đổi, Vân Thí Thiên thấy Hải Mặc Phong sẽ không mở miệng giải thích, lập tức trầm giọng nói: “Đã như vậy, thì ngày mai xuất phát.”

Lạc Vũ nghe vậy gật đầu đồng ý.

Thay vì bị động chờ đợi, bọn họ chủ động xuất phát tìm biện pháp đối phó.

Đã qua tháng ba, đã hoàn toàn không còn cái giá lạnh của mùa đông, trời đất là một ảnh xuân sắc nở rộ, cực kì xinh đẹp.

Ngay lúc này, Vân Thí Thiên, Lạc Vũ, Hải Mặc Phong mấy người, lại một lần nữa rời Vọng Thiên Nhai, bắt đầu hướng Phiêu Miểu bộ tộc tìm kiếm mật đạo cùng Phiêu Miểu thần thông.

Phía cuối chân trời, giáp với biển lớn.

Đây là nơi ở của Phiêu Miểu bộ tộc.

Hải Mặc Phong chỉ biết như vậy, dù sao thì khi hắn sinh ra, Phiêu Miểu bộ tộc đã sớm xuống dốc và biến mất rồi.

Cho nên, hắn chỉ biết một chút từ trong truyền thuyết về nơi ở của Phiêu Miểu bộ tộc.

Tìm tìm kiếm kiếm, tìm kiếm khắp nơi.

Tiến đến vùng đất của ước mơ, bay qua đại lục mệnh mang, đi qua sa mạc khô cằn, vượt qua biển rộng êm ả, dừng tại chân trời nơi mặt trời trải những tia sáng đầu tiên xuống mặt đất.

Mùa xuân bao phủ khắp nơi.

Mùa đông sớm đã qua, không còn là gió xuân đầu mùa lạnh đậm mà đã trở thành cơn gió mùa xuân thật sự mang theo sự ấm áp lan tỏa bốn phương.

Trong màn đêm, một vầng trăng treo ở trên trời.

Ánh trăng từ trên cao chiếu xuống, nhẹ nhàng ngân quang bao phủ khắp mặt đất.

Làm cho cảnh vật càng thêm thần bí mà xinh đẹp

Giữa núi rừng xanh biếc, có vài thân ảnh xung quanh đồng lửa bập bùng cháy.

Phía cuối chân trời, giáp với biển lớn, cái này kể ra cũng thật là không quá rõ ràng đi, biết đi địa phương nào mà tìm?

Lạc Vũ ngồi ở trước đồng lửa, một bên cau mày, một bên đang không nghỉ tay nướng thịt cho Tiểu Ngân cùng Tiểu Hồng.

Trái đất là hình cầu, cho dù Vong Xuyên Đại Lục không phải là trái đất, nó chung quy không có khả năng là hình vuông đi.

Như vậy làm sao có thể tìm được điểm cuối cùng, thực sự là vô pháp nha.

Hải Mặc Phong ngồi ở bên kia của Vân Thí Thiên, nghe vậy một bên chậm rãi ăn thịt nướng một bên thản nhiên nói: “Cái này thì phải hỏi các người.”

“Vì sao?” Lạc Vũ ngẩng đầu hỏi.

Hải Mặc Phong nghe vậy chậm rãi ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Lạc Vũ.

“Các người vốn là người do Phiêu Miểu bộ tộc phó thác, cư nhiên ngay cả nơi ở của Phiêu Miểu bộ tộc cũng không biết, điểm này còn cần hỏi ta tại sao.”

Hải Mặc Phong nhìn Lạc Vũ cùng Vân Thí Thiên bằng ánh mắt như đang nhìn hai kẻ ngu ngốc.

Hắn còn chưa nói hai người bọn họ rất ngu ngốc, vậy mà hắn lại mang theo bọn họ đi tìm, đến vậy mà còn dám nói hắn không biết rõ ràng, đúng là quá vô sỉ.

Nghe vậy, Lạc Vũ cùng Vân Thí Thiên nhìn nhau liếc mắt một cái.

Lúc đó tình huống như vậy, ai mà kịp hỏi? Ai mà biết cái gì mà hỏi hử?

“Cái kia, ta ăn no rồi, ta đi rửa mặt một chút.” Dưới tầm mắt áp lực của Hải Mặc Phong, Lạc Vũ cười hắc hắc, ôm Tiểu Hồng cứ thế mà chuồn mất.

Đem cường đại áp lực để cho Vân Thí Thiên chịu đi.

Vân Thí Thiên nhìn Lạc Vũ nhanh chóng chuồn mất, bất động thanh sắc tiếp tục ăn, đem áp lực của Hải Mặc Phong, hoàn toàn không nhìn.

Gió đêm thanh lương, nhẹ nhẹ tươi mát.

“Tiểu Hồng, giúp ta canh gác.”

Xuyên qua núi rừng xanh biếc có một dòng suối nhỏ chảy qua, nước suối trong suốt, tỏa ra ánh sáng màu bạc nhẹ nhẹ dưới ánh trăng.

Cởi đồ trên người, Lạc Vũ ngâm mình trong dòng suối nhỏ.

Thật nhiều ngày cũng không có tắm rửa rồi, cứ chạy đông chạy tây lẫn trốn cùng nhiều việc đã xảy ra làm cho trên người nàng sớm bẩn quá rồi, không thể chịu được nữa rồi.

Mặt nước xao động, tầng tầng lớp lớp tản ra xung quanh.

Lạc Vũ ngâm mình trong nước, dưới ánh trăng giống như tinh linh, xinh đẹp thần bí mà gợi cảm.

Tiểu Hồng vốn đang ở bên bờ sông, thấy vậy nhào người bay vọt tới bên cạnh Lạc Vũ.

Thân thể nhỏ nhắn hiếu động bơi vòng quanh cùng Lạc Vũ, hưng phấn mà nghịch nước.

“Người cái tiểu tử này.” Lạc Vũ thấy vậy cười mắng Tiểu Hồng một câu, cũng khiến cho Tiểu Hồng bớt nháo nhàng.

Một người một thú, tại dưới ánh trăng tạo nên một cảnh đẹp tuyệt mỹ..

Không mang theo ta, Lạc Vũ người bắt công, bắt công a.

Đang lúc Lạc Vũ cùng Tiểu Hồng đang vui đùa bên dòng suối,

Bị ném đi Tiểu Ngân đầu đá lung tung mà đến, thật xa mà bắt đầu oán giận.

Trước kia Lạc Vũ mặc kệ đi nơi nào cũng mang theo nó, hôm nay cư nhiên không mang theo nó.

Ô ô, Lạc Vũ không thích nó rồi.

Tiểu Ngân cực kỳ ghen ghét, thu nhỏ lại thân thể nhảy lên không, hướng Lạc Vũ đang ở dòng suối nhỏ mà phi tới.

Lạc Vũ thấy vật duỗi một tay, còn chưa có ôm lấy Tiểu Ngân.

Đang ở dưới sông Tiểu Hồng, ngân hồng phát ra mũi nhọn chột lóe, bịch một tiếng nhân tiện đem Tiểu Ngân cấp tốc bức về tới trên bờ.

Không biết xấu hổ, người là đực, chúng ta là cái, trộm xem chúng ta tắm rửa, không biết xấu hổ.

Tiểu Hồng bơi trên mặt nước, hướng Tiểu Ngân nhe răng trợn mắt.

Một bên Lạc Vũ nhất thời không nói gì.

Nữ nhân, đây là lần đầu tiên có người quang minh chính đại dám nói lời này trước mặt nàng, mà nàng lại không hề tức giận.

Mà Tiểu Ngân bị buộc quay về trên bờ, bĩu môi oán giận.

Có cái gì không thể nhìn, người tắm hay không tắm thì cũng đều là cái dạng này.

Về phần Lạc Vũ nhà ta, ta đã xem qua rất nhiều lần rồi.

Lạc Vũ trước kia chưa bao giờ tránh nó, hừ.

Lạc Vũ xoa mi tâm, cái này... Chậm rãi xoay người quay lưng về phía Tiểu Ngân.

Cái kia, Tiểu Ngân lúc trước chỉ lớn hơn lòng bàn tay, nàng coi nó như búp bê ma thú vậy, có gì mà tránh a.

Bất quá... Bây giờ... Có vẻ...

Chính là không biết xấu hổ, không cho phép lại đây, nếu không ta đánh cho người rằng rơi đầy đất.

Tiểu Hồng giận dữ, đem nước bắn tung tóe văng khắp nơi.

Dám nói mình tắm hay không tắm cũng như nhau, hừ, hừ, hừ.

Để rồi xem, để rồi xem...

Trong lúc nhất thời, thiên lôi cùng địa hỏa, Tiểu Ngân cùng Tiểu Hồng người đi ta tới, kịch liệt khai chiến.

Lạc Vũ coi một màn trước mặt hoàn toàn như không thấy, không muốn nhìn hai cái tiểu gia hỏa đang nháo loạn thành một đoàn, tự cố mục đích bản thân- tắm.

Ngân bạch trắng chiếu trên tấm lưng dính đầy nước của Lạc Vũ, sáng rực kì lạ.

Di, sau lưng Lạc Vũ có cái gì.

Đang ở một bên kịch khai chiến Tiểu Ngân cùng Tiểu Hồng, đột nhiên Tiểu Ngân kinh ngạc nói.

“Có cái gì?” Lạc Vũ sờ soạng phía sau lưng, không có gì mà?

Có cái gì đó phát sáng, hình như có chữ viết cùng bản đồ.

Tiểu Ngân nghiêng đầu, tiểu móng vuốt chống giữ cằm, thâm trầm đánh giá.

Tiểu Hồng thấy vậy kinh ngạc quay đầu đi,

Vừa thấy vật lạ xuất hiện trên lưng Lạc Vũ, nhất thời Tiểu Ngân Và Tiểu Hồng liền phóng lại phía sau lưng Lạc Vũ quan sát.

Thật sự, đúng là bản đồ.

Bản đồ? Lạc Vũ sửng sốt, phía sau lưng của nàng như thế nào lại có bản đồ.

Lập tức nhanh lau sạch nước trên lưng, chuẩn bị nhảy lên bờ.

Không có, lại không thấy bản đồ và chữ đâu nữa.

Mà nàng vừa mới động, Tiểu Ngân cùng Tiểu Hồng đồng thời nói.

Lạc Vũ nhất thời dừng bước, này...

Đang ở phía sau lưng Lạc Vũ Tiểu Hồng thấy vậy, một cái tát đánh vào mặt nước, nước văng lên ướt hết người Lạc Vũ.

Có, có, lại có rồi.

Có nước mới hiện? Lạc Vũ nhất thời nhú nhú mày.

Ta đi tìm người tóc bạc đến xem, Tiểu Ngân kêu một tiếng phi thân chạy, ký hiệu này có chút cổ quái, nó xem không hiểu.

Phút chốc Vân Thí Thiên theo đuôi Tiểu Ngân đuổi đến.

“Nguyên sắc quang mang*(ánh sáng nguyên sắc)?” Thân hình chợt lóe, Vân Thí Thiên đã đứng ở phía sau Lạc Vũ, nhìn phía sau lưng, Vân Thí Thiên mi sắc có chút khẽ nhúu.

“Nguyên ánh quang mang?” Lạc Vũ nghe nói trong đầu linh quang chợt lóe.

Đúng rồi, từng tại Phật Tiên Nhất Thủy lúc đại náo ấn tộc vương cung, Tiểu Ngân dùng đến tử tinh thể của Phiêu Miểu bộ tộc.

Nàng từng thử qua một lần ở Vọng Thiên Nhai.

Lần đó, Vân Thí Thiên đã nói phía sau lưng nàng cái gì đó phát sáng, có cái gì hiện ra thì phải..

Chỉ là chợt lóe lên, kết quả cuối cùng cũng không biết là cái gì.

Bởi vậy hạ, nàng căn bản không để ở trong lòng, chẳng lẽ...

Quay đầu lại, Lạc Vũ cùng Vân Thí Thiên nhìn nhau liếc mắt một cái.

Vân Thí Thiên trong mắt hiện lên một cảnh tượng.

“Phiêu Miểu vân trung lộ*(đường trong mây), đây là bản đồ để tiến vào Phiêu Miểu bảo tàng.” Vân Thí Thiên cẩn thận nương theo ánh sáng trắng nhìn vài lần, ghi nhớ.

Bọn họ còn tưởng rằng nam tử ấy đã chết, chưa kịp nói cho bọn họ làm như thế nào để tiến vào Phiêu Miểu bảo tàng.

Nguyên lai, sớm đã đem bản đồ ký thác trên lưng Lạc Vũ.

“Hắn... Hắn đánh ta một chưởng.” Kinh ngạc trôi qua, Lạc Vũ trong nháy mắt nghĩ đến.

Ngày đó lúc nàng rơi vào cung điện dưới đất, nam tử đó đánh nàng một chưởng, chẳng lẽ khi đó...

Quay đầu lại, cùng Vân Thí Thiên nhìn kỹ.

Người đó sớm có an bài.

Bọn họ nếu công lực không đủ, căn bản là sẽ không lộ ra bản đồ, này...

Nhớ lại lúc đầu, nam tử tang thương từng nói.

Ta Phiêu Miểu bộ tộc, truyền thừa ngàn năm, tới ta chính là người cuối cùng nhất mạch, hôm nay rốt cục đoạn tuyệt.

Ngẫu nhiên gặp được cha người, cha người được tín vật, hôm nay người lại được tín vật, sứ mạng của Phiêu Miểu bộ tộc sẽ do người đảm nhận, mở ra nơi mà tộc đã ẩn náu, đưa “Thiên tinh vụ hoa” đi Lâu Tinh gia tộc, sau đó, nếu các người muốn Phiêu Miểu thần thông, tự có người truyền cho người.

Nguyên lai sứ mạng kéo dài cùng với việc mở ra Phiêu Miểu bảo tàng, bây giờ bọn họ mới hiểu.

Gió đêm lướt qua, nước gợn nhẹ nhẹ ba động.

“Tiểu Ngân, lại đây.” Xa xa trong không trung vang lên thanh âm Hải Mặc Phong thản nhiên truyền đến.

Tiểu Ngân vịn phần không tình nguyện.

“Lại đây ta sẽ dạy người như thế nào chiếm tiện nghi người vợ ác của người, không giống có người, cứ nhiên ngay cả sau lưng người của mình cũng không phát hiện được, thật mất thể diện.”

Thản nhiên thanh âm theo gió mà đến, tà ác.

Tiểu Ngân nhất thời kích động, kêu một tiếng nhân tiện hướng Hải Mặc Phong phóng tới.

Phía sau Tiểu Hồng nhất thời giận dữ, mãnh liệt mà truy đuổi Tiểu Ngân, mới không cần Tiểu Ngân như thế nào học cách chiếm tiện nghi của nó.

Gió qua ngọn cây, dưới ánh trăng nhất thời chỉ còn lại một người thân trần một người thân y phục hoàn chỉnh.

Trước cũng không chú ý điểm ấy, lúc này bị Hải Mặc Phong nói như vậy, Lạc Vũ nhất thời lâm vào tình trạng quần bách, động cũng không được, bất động cũng không được.

Vân Thí Thiên ngay lúc lại đang ôm thắt lưng của nàng, này...

Nguyệt quang sáng tỏ, u lượng mê tình.

Phía sau Vân Thí Thiên tiếng hít thở càng ngày càng nặng, bàn tay đang ôm thắt lưng của nàng nóng kinh người.

Lạc Vũ khẽ cắn môi: “Thí Thiên, lúc này...”

“Trở về chúng ta nhanh chóng thành thân.” Một lời vừa nói ra, phía sau Vân Thí Thiên nghiêng răng nghiêng lợi, người đã chạy đi xa, thanh âm còn truyền lại.

Lạc Vũ nghe vậy, nhất thời cười.

Đêm, tĩnh mịch .

Nơi cuối chân trời, tiếp giáp với biển.

Ngay lúc này mặt trời đang dần mọc lên, liên tục lên cao, tầng tầng biến hóa.

Đi theo bản đồ đến cuối ngày, bao quát phía dưới vạn vật, ngay cả Lạc Vũ, Vân Thí Thiên, Hải Mặc Phong gặp qua nhiều lần, cũng bị cảnh vật trước mắt làm cho xuất thần.

Trong núi sương mù bao phủ khắp nơi, nhàn nhạt hương thơm của thiên địa thấm vào lòng người, tươi mát.

Hết thấy mờ mờ ảo ảo phẳng phất như tiên cảnh.

Mà ngay lúc này, ở phía dưới chân trời, giữa biển cả mênh mông cùng núi đứng điệp trùng.

Một con cự long màu trắng xoay quanh thiên địa, ngẩng đầu như bao quát cả vạn vật.

Nuốt thiên khí, chấn đại địa chi linh, ngạo thị bát phương, hùng cứ thiên hạ. (Nuốt cả khí trời, chấn giữ linh khí của đất, ngạo thị bát phương, oai hùng thiên hạ).

118. Chương 118

Edit: Nhím Beta: Sakura

Cự long xoay quanh, khí phách bao trùm tứ phương.

Đầy trời nắng sớm, mây mù lượn quanh, bạch long ngẩng đầu, phẳng phất giống như đi lạc vào tiên cảnh.

Long? Trong lúc khiếp sợ, Lạc Vũ theo bản năng đưa tay dụi dụi con mắt.

Nàng không nhìn lầm? Phía dưới đó là một cái bạch long có năm chân trong thần thoại Trung Hoa.

Long? Thôn vùn thổ vù, hô phong hoán vũ*(nuốt mây nhỏ sương, kêu mưa gọi gió). Long?

“Truyện thần thoại là có thật, thật sự có cự long?” Lạc vũ kinh ngạc nói, một bên Hải Mặc Phong thì bình tĩnh không được

Mặt tràn đầy kinh hãi nói một câu, lập tức vọt xuống phía dưới.

Vong Xuyên đại lục thời xa xưa truyền lưu lại, đại lục cường đại nhất ma thú, cự long bộ tộc, có thể nuốt cả trời, ngạo thị thiên hạ, bất quá đã sớm bị diệt vong.

“Thật không ngờ hôm nay lại có thể nhìn thấy cự long.” Một bên Vân Thí Thiên cũng kích động, lôi kéo Lạc Vũ cùng phi như bay mà đuổi theo.

Về phần Tiểu Hồng, Tiểu Ngân cùng mấy cái tuý tùng của Hải Mặc Phong, không cần nói, sớm sợ ngay người. Ngay lập tức phi xuống, thẳng đến cuối đường.

Sương mù tản ra, hết thấy trước mắt đều rõ ràng.

Cự long, cả hàng cây số đều là cự long, vô biên vô hạn, xuyên suốt một phương trời.

Nhưng, nó không phải là còn sống.

Tất cả đều đã sớm thành một bộ xương khô.

Nhưng những bộ xương khô này hiên ngang mà đứng, uy phong hiên hách, khí phách bức người, bao quát hết thấy .

Loại khí tức quân lâm thiên hạ này, không phải hàng vạn hàng nghìn ma thú có thể so sánh cùng.

“Khí tức kinh người, quả nhiên là viễn cổ thú hoàng.” Hải Mặc Phong ngẩng đầu lên, trên mặt là sâu đậm xúc động cùng ham muốn mãnh liệt

Theo sát ba người phía sau, Tiểu Ngân cùng Tiểu Hồng, lần đầu tiên tương đối nghiêm túc đứng thẳng thân thể, vẻ mặt nghiêm túc hướng phía mấy bộ xương khô của cự long gật đầu

Đó đã từng là thú hoàng của bọn họ.

Đó là sự thật mà ma thú giới không thể thay đổi.

Đáng giá chúng nó tôn kính, càng đáng giá chúng nó quỳ lễ.

Ba nghìn năm trước là lúc bạch long ngạo thị thiên hạ.

Trái ngược với Hải Mặc Phong cùng Vân Thí Thiên, Tiểu Ngân, Tiểu Hồng hoàn toàn chấn động cùng quỳ lễ, Lạc Vũ vẫn là bình tĩnh thông dong.

Dù sao, rồng ở trong mắt của nàng đó là thần thoại, hiện tại càng càng là bộ xương khô, không có gì phải chấn động.

Lạc Vũ dạo quanh một vòng hàng cây số cự long, kinh ngạc nói: “Không có cửa vào, không có gì cả?”

Đây là có chuyện gì?

Điểm cuối của địa đồ chính là nơi này.

Mà ở đây chỉ có cốt khô của cự long, ngoài ra hoàn toàn không có gì cả.

Nghìn lần vạn lần không cần nói cho nàng biết, Phiêu Miểu bộ tộc chính là những con rồng đã chết này.

Lạc Vũ vừa nói xong, Vân Thí Thiên quay đầu, trực tiếp từ trong ngực Lạc Vũ đem tử tinh thể*(tinh thể màu tím) lấy ra, đồng thời gỡ nhẫn ở trên cổ hắn xuống.

Hai tay nâng hai vật, chậm rãi giơ lên cao: “Phiêu Miểu thủ hộ thần, xin mở cửa.”

Theo một lời của hắn vừa nói xong, tử tinh thể cùng nhẫn chậm rãi dâng lên cao, tỏa ra ánh sáng nguyên sắc

Ánh sáng lưu động, xoay quanh lẫn nhau, chậm rãi bay lên không.

Hình thể bắt đầu phát sinh biến hóa, tử tinh thể bắt đầu chậm rãi biến dài ra thành một thanh quyền trượng nguyên sắc.

Mà nhẫn vốn là chiếc nhẫn bình thường, chậm rãi rút đi về ngoài thông thường, lộ ra bên trong là ánh sáng ngọc bảo thạch rực rỡ.

Hai vật ở giữa ánh sáng lưu động, từ từ kết hợp thành nhất thể.

Một thanh quyền trượng khảm bảo thạch tỏa ra ánh sáng nguyên sắc.

Răng rắc răng rắc.

Kèm theo Phiêu Miểu quyền trưng hình thành tỏa ra ánh sáng nguyên sắc, những bộ cốt khô của cự long chậm rãi phát ra thanh âm răng rắc.

Thân thể cự long bắt đầu xoay từ trái sang phải.

Giống như một cánh cửa, một cánh cửa thông ra không gian bên ngoài đang chậm rãi mở ra.

Từ sau đại môn lộ ra bầu trời màu xanh lam, bầu trời đầy ánh hòa quang.

Khắp nơi, trăm hoa đua nở, bướm bay đầy trời, từng đợt hương thơm nhẹ nhàng chậm rãi bay đến, thấm vào lòng người.

Núi cao chiếu xuống mặt sông, vẽ thành một bức tranh phong cảnh tuyệt đẹp.

Nắng sớm đầy trời, điện ngọc quỳnh lâu lúc ẩn lúc hiện khiến cho người ta phải chần động.

Cái này, chắc là chỗ ở thần tiên

“Đi.” Trong khiếp sợ nhưng cũng chân chân thật thật khơi mào nội tâm hưng phấn, Lạc Vũ lúc này đưa tay tiếp nhận quyền trưng bay xuống, lôi kéo Vân Thí Thiên nhảy qua cửa vào bên trong

Từng bước đi vào, dù chỉ cách một khoảng, nhưng phẳng phất như hai cái thế giới

Yên tĩnh mà ưu nhã, đan xen dọc ngang mà thông dong.

Chẳng chịt đan xen, giống như thiên địa thuở ban đầu, một mảng tương hòa.

Không hề nhiễm mảy may bụi bặm của ngoại giới.

Hít một hơi thật sâu, Lạc Vũ, Vân Thí Thiên, Hải Mặc Phong, Tiểu Ngân, Tiểu Hồng không cần bất kỳ chỉ điểm, cất bước hướng phía trước nhảy qua.

Đây là nơi một tông môn rất lớn đã ở.

Đây là mảnh đất của dòng họ đã từng oai phong một cõi, đứng vững vàng trên vị trí tối cao của đại lục.

Dọc theo đường đi là tháp tông môn, nơi luyện tập võ nghệ, đá thí luyện, phòng tiếp khách, ... so sánh với Hải Thần tông, nó còn lớn hơn rất nhiều, các màu quỳnh lâu ngọc vũ lẳng lẳng đứng sừng sững.

Nơi này, mọi thứ đều hòa hợp với nhau, cô tịch, tĩnh mặc.

Không có tiếng người ồn ào, tĩnh lặng, tịch liêu.

Đoàn người chậm rãi mà đi.

Ngăn cách hoàn toàn với thế giới bên ngoài, mệnh mệnh mà cổ kính, băng sương cao thượng.

Lạc Vũ chậm rãi mà đi qua, xem qua võ đường cực lớn cũng vô số sương phòng, lầu các của các đệ tử.

Trong sự tĩnh mặc, Lạc Vũ gần như có thể cảm giác được những huy hoàng cùng phồn hoa trước kia.

Bên tai mơ hồ có thể nghe thấy vô số đệ tử ở nơi này chơi đùa náo nhiệt, lau mồ hôi như mưa.

Mà lúc này, cái gì cũng không còn lưu lại.

Chỉ còn lại lầu các đứng sừng sững, mà người, toàn bộ cũng đã không còn nữa.

Không giống như Vân Thí Thiên cùng Hải Mặc Phong cảm giác Phiêu Miểu bộ tộc khôn cùng khí phách, cao cao tại thượng mà nhìn xuống thương sinh.

Lạc Vũ cảm giác được là một loại bi ai.

Sau khi phồn hoa tan hết chỉ còn lại cô đơn bi ai.

Không tiếng động khẽ thở dài một tiếng, Lạc Vũ khẽ lắc đầu.

Bên cạnh, Hải Mặc Phong không chú ý, nhưng Vân Thí Thiên thì khẽ quay đầu nhìn Lạc Vũ, trong mắt chợt lóe kinh ngạc cùng thâm thúy.

Xuyên qua tiền điện đến khách sảnh, phía sau sắc núi xanh biếc loáng thoáng lộ ra cung điện nguyên sắc.

Đám người Lạc Vũ tiếp tục bước về phía trước.

Đi qua mấy thiên điện, đi qua một rừng trúc rất lớn, tiếp tục đi về phía trước đến một khe núi.

Trên khe núi là một cái cầu màu tím rất lớn, hai bên khe núi là vô số ngọn núi nhô ra, bên dưới cầu màu tím là khe núi sâu không thấy đáy.

Mà cung điện nguyên sắc, đang ở phía trước.

Mọi người vốn đang nghiêm túc mà trầm mặc, nhất thời lại càng nghiêm túc cùng cẩn thận.

Đi qua cầu đến một dãy thật dài bậc thang bạch ngọc, dường như bậc thang kia có thể dẫn lên đến tận trời, cứ bước lên phía trước, quay đầu lại cơ hồ sẽ không nhìn thấy điểm đầu.

Im lặng, Lạc Vũ, Vân Thí Thiên, Hải Mặc Phong đi phía trước, Tiểu Ngân, Tiểu Hồng cùng mấy người khác theo ở phía sau.

Chín ngàn chín trăm chín mươi chín bậc.

Đây đã là đại lục tất cả điển phạm quy cách trong đích cao nhất nghi trượng.

Đoàn người bước lên bậc thang bạch ngọc, càng ngày càng lên cao như trèo lên tầng mây.

Trước mắt, ánh sáng nguyên sắc chớp động, một tòa cung điện nguyên sắc đứng sừng sững trước mắt mọi người, trang nghiêm, đại khí, thần thánh, cao thượng.

Trong khí thế ngút trời để lộ ra tôn nghiêm, khí phách, còn có ân huệ bao dung khắp chúng sinh, ung dung cùng ôn nhuận.

Mắt nhìn xuống hết thấy, phía trên đại môn có ba chữ to “Phiêu Miểu cung” dùng tử tinh thể nguyên sắc để viết.

Phiêu Miểu chủ cung, đây là cung điện của Phiêu Miểu khai sơn tổ sư.

Mặc dù đã trải qua rất nhiều năm nhưng cũng không thể che giấu được khí tức bá đạo mặc dù trải qua thiên thu vạn tái, cũng vẫn như cũ đoạt người hô hấp.

Đây chính là nơi của người đã sáng lập ra Phiêu Miểu nhất tộc, cuối cùng đã dẫn dắt tộc nhân của mình đứng ở nơi cao nhất của Vong Xuyên đại lục.

Lạc Vũ mặc dù không biết tình hình cụ thể và tỉ mỉ, nhưng cũng ngăn không được trong lòng thở dài.

Không có hưng phấn nắm tay đậm chân, không có kích động la to, không có sung sướng mà điên cuồng chạy vào.

Lãnh khốc Vân Thí Thiên, đạm mạc Hải Mặc Phong, Tiểu Ngân cùng Tiểu Hồng.

Tất cả đều đứng ở phía trước đại môn, thu liễm hơi thở.

Khẽ khom người hành lễ.

Đây là cường giả đối với cường giả tôn kính, lại càng là tôn trọng đối với Phiêu Miểu khai sơn tổ sư- người đã từng đứng ở nơi cao nhất của Vong Xuyên đại lục.

Gió xuân phe phẩy, lay động thiên địa vạn hoa.

Hành lễ xong, Lạc Vũ đứng ở giữa hai người, chậm rãi đưa tay lên đẩy cửa lớn của cung điện.

Ánh sáng mờ ảo từ bên ngoài chiếu vào cung điện, cả đại điện giống như một tòa thành ở trên không, quang thải lưu ly, xa hoa.

Vô số cánh bướm bay lượn ở bên trong đại điện.

Vô số bóng người ở trên không lơ lửng trôi.

Có đang cười, có ngồi, nằm ngấm hoa, có chơi thuyền trên song, có hai người đang nhìn nhau.

Xa hoa làm cho người ta chói mắt.

Lạc Vũ cảm giác như mình vừa đẩy ra cảnh cửa ma thuật.

Lạc Vũ sửng sốt: “Đây là có chuyện gì xảy ra?”

Tiếng nói còn đang bay trên không trung, Lạc Vũ cũng đã thấy rõ ràng trong điện chỉ có hình ảnh đang trôi lơ lửng.

Hư ảo, hoàn toàn là hư ảo, giống như phim chiếu bóng, giống như kĩ thuật 3D của điện ảnh hiện đại.

Lạc Vũ vuốt vuốt mi tâm, 3D, không thể nào.

Lúc này, thanh âm lạnh khốc của Vân Thí Thiên truyền đến: “Nhìn bốn phía xem.”

Lạc Vũ ngẩng đầu, nhìn xung quanh, nhất thời nhẹ nhàng hít vào một hơi.

Ở mọi nơi trong cung điện, bốn vách tường, trên trần nhà, toàn bộ đều được điêu khắc những bức đồ án tinh mỹ (đẹp dễ + tinh xảo)

Nội dung của những bức đồ án kia chính là những ảo ảnh đang trôi lơ lửng trong cung điện.

Ảo ảnh là những đồ án trên vách tường, ánh sáng không biết được chiếu từ nơi nào tới, chiếu rọi xuống những bức đồ án mà chiết xạ ra những ảo ảnh kia.

Toàn bộ cung điện, cái gì cũng không có, toàn bộ đều là những bức đồ án, tinh mỹ giống như những bức phi thiên bích họa trong hang núi đá Mạc Cao.

Lạc Vũ chậm chậm đi vào, đây là những bức bích họa do Phiêu Miểu khai sơn tổ sư khắc.

Mà vừa nhìn lại một lần, ý nghĩ này của Lạc Vũ lập tức bị bác bỏ.

Trên đồ án trong đại điện, tất cả đều là hình ảnh một nam một nữ, hoặc là chỉ có một người nữ, hàng vạn hàng nghìn bức bích họa tất cả đều là bóng hình của nàng.

Đó là một loại dung nhan kinh người, ở trước mặt nàng, hoa cỏ phải mất sắc, sao phải xấu hổ, liễu phải ảm đạm phai màu.

Mà bên cạnh nàng, nam tử thân hình như ngọc, tuấn mỹ mà tuyệt đối bá đạo.

Hai người cùng nhau gắn bó, nồng đậm yêu thương tràn ra bên ngoài.

Đây tuyệt đối là một đôi bích nhân.

Khai sơn tổ sư của Phiêu Miểu nhất tộc vẽ cả tòa đại điện đều là những bức đồ án về nàng...

Lạc Vũ vốn đang cảm thấy quái lạ, đột nhiên, Phiêu Miểu quyền trượng đang nắm trong tay bị một cỗ cường đại lực lượng hút đi, rời tay mà bay ra, trong nháy mắt, nó hướng phía đài cao nhất của Phiêu Miểu cung mà bay đi.

Bay nhanh lên phía trên, Phiêu Miểu quyền trượng bay thẳng tắp vào đỉnh cao nhất của bức bích họa trong cung, chỗ tay của nam nhân tuấn mỹ mà bá đạo kia, sau đó gắn chặt vào đó.

Tư thế đó giống như nam tử kia đang cầm Phiêu Miểu quyền trượng.

Này... Trong điện mấy người hai thú lập tức có phản ứng, nam tử tuấn mỹ mà bá đạo kia chắc chắn là thủy tổ của Phiêu Miểu nhất tộc.

“Các con của ta, rốt cục các ngươi cũng làm rất tốt.”

Ngay khi quyền trượng gắn vào tay nơi tay của nam tử trên bức bích họa, tia sáng nguyên sắc trong nháy mắt bao phủ cả tòa đại điện, một đạo thanh âm cô đơn nhưng cũng tràn đầy khí phách vang lên.

Công pháp lưu âm, từ ngàn năm trước mà thủy tổ của Phiêu Miểu nhất tộc đã có được công lực đến mức này.

Lạc Vũ, Vân Thí Thiên, Hải Mặc Phong liếc mắt nhìn nhau, vẫn đứng ở trong cung điện không hề nhúc nhích.

“Ước nguyện từ lúc sinh ra đến giờ của ta cuối cùng cũng có thể thực hiện được. Ta cảm thấy rất được an ủi.”

Thanh âm phiêu đảng trong không trung, tia sáng lưu chuyển bốn phương, đồ án trên tường càng phát ra tràn ngập các loại màu sắc.

“Năm xưa ta tâm cao khí ngạo, trầm mê trong võ học, đó là thói của nam nhi: hiếu thắng, trục lợi, mê võ điên cuồng.

Ba mươi năm cuối cùng của cuộc đời, nghiên cứu võ đạo, đi hết thiên hạ cũng không có đối thủ, xưng hùng tứ hải, không chuyện gì là không dám làm, khai tông lập phái, là thiên hạ đệ nhất tông. Trước đây chưa từng có người nào có thể là được như vậy. Công danh sự nghiệp đại thành, lưu danh muôn đời.”

Thanh âm cô đơn bình bình đạm đạm mà nói.

Mặc dù tịch liêu, phân giữu những chữ toát ra không những mang theo khí phách cả đời, cùng tài văn chương kinh thái tuyệt diệu, ngay cả giấu giếm quá sâu, nhưng nhìn một cái cũng không bỏ sót được cái gì.

“Nhưng mà, đạt được rồi mới biết quý giá, có được xong mới hiểu nặng nề”

. Ngồi hưởng thụ thiên hạ mỹ danh, xưng hùng đại lục tứ phương, không kẻ nào không ngược lên nhìn ta, không kẻ nào không tình nguyện quỳ dưới chân ta, nhưng cuối cùng, ta lại mất đi người mà ta yêu thương.”

Nói tới đây. Thanh âm tịch liêu mà bá đạo tràn ngập đau lòng cùng không cách nào nói rõ đau đớn.

Lúc này dừng lại, cơ hồ khiến người ta hít thở không thông.

Vân Thí Thiên đứng ở bên cạnh Lạc Vũ đưa tay nắm thật chặt tay Lạc Vũ.

“Công thành danh toại, xưng hùng thiên hạ, nhưng ai có thể cùng ta sống vui mà hưởng? Ai có thể cùng ta hưởng cảm giác một người trên vạn người?

Danh, lợi, tuyệt thế võ công còn có ý nghĩa gì nữa? Còn có ý nghĩa gì nữa?

Khai tông lập phái, xưng tổ đạo tôn, hưởng hết phần hoa, cuối cùng là tịch liêu một người.”

Thanh âm thê lương quanh quẩn trong đại điện, tịch liêu dị thường.

Một lúc sau, thanh âm của Phiêu Miểu tổ sư mới lại chậm rãi vang lên: “Nếu là thời gian có thể quay trở lại, danh lợi đều vứt bỏ, võ học cũng không cần.

Chỉ cầu có thể cùng người thương đi thuyền con, ngắm thúy liễu, cười nhìn nhân sinh, cả đời phong lưu, thế là đủ.

Đáng tiếc, hối hận thì đã muộn, hối hận thì đã muộn a.”

Thanh âm mang theo vô tận đau đớn cùng hối hận rơi xuống, trong điện tuyệt đối yên tĩnh.

Phần bi thống cùng hối hận ăn vào tận xương, làm cho lòng người cũng phải bi thương, cảm động lây.

Lạc Vũ trở tay, nắm thật chặt tay Vân Thí Thiên, cắn chặt răng.

Vân Thí Thiên cảm giác được tâm tình của Lạc Vũ, cũng càng nắm chặt.

Công danh lợi lộc, phách nghiệp thiên thu, giang sơn to lớn quá mức hấp dẫn người.

Nhưng là, đợi đến khi hết thấy đều kết thúc, có lẽ người mới phát hiện.

Đó cũng không phải là những thứ người muốn, ở trên cao cũng không thể ngăn nổi lạnh lẽo, một người ngồi, một mình độc hành, ngay cả có cả thiên hạ này, thật ra thì, đó mới là một loại chân chính bi ai.

Hai tay nắm chặt, Lạc Vũ ngẩng đầu xem vài bức bích họa trước mắt.

Mỹ nữ tuần nam, lúc nhỏ vô tư, hợp lại với nhau càng tăng thêm sức mạnh, trước hoa, dưới trăng, đính ước một đời.

Đại kiện tám người nâng, cưới qua cửa, triền miên yêu say đắm, thiên hạ vô song.

Nhưng theo hình ảnh kia về sau, ân ái triền miên không còn nữa.

Mỹ nhân ngồi một mình trong lầu các, ngắm trăng một mình.

Tuần nam si mê võ công, tranh danh đoạt lợi.

Một năm không thấy, tương tư.

Hai năm không thấy, tương tư.

Ba năm, bốn năm, năm năm,..., ba mươi năm, nhiều năm hơn nữa tương tư cũng héo mòn, bao phủ trong tịch liêu.

Mỹ nhân chờ đợi năm này qua năm khác, do yêu mà sinh hận, bực tức mà rời đi.

Một mình một người, tạo ra Lâu Tinh gia tộc, cùng Phiêu Miểu nhất tộc địa vị ngang nhau, đời này kiếp này, trọn đời là địch.

Hình ảnh cuối cùng, một bức bích họa nằm sừng sững ở chỗ cao nhất của Phiêu Miểu cung.

Phiêu Miểu tổ sư tuần mỹ mà khí phách một mình ngồi, thiên hạ đều ở trong tay, nhưng cuối cùng lại buồn bã mà ngồi một mình, trên đỉnh cao của thiên hạ cũng không xua đi được tịch liêu.

Một loại cảm giác cực kỳ đau lòng cùng bồi hồi nảy sinh trong lòng Lạc Vũ.

Vì sao mọi người phải đợi mất đi rồi mới biết được trân quý.

Vì sao mọi người phải đợi để mất đi rồi mới biết quý trọng.

Thời gian quay trở lại? Làm sao có thể có chuyện đó.

Đợi đến hết thấy đều tan thành tro bụi, hết thấy đều kết thúc, mới hối hận, cần gì, tội gì, làm sao có thể.

“Ai”. Nhẹ nhàng thở dài một tiếng, Lạc Vũ hút vào một hơi thật sâu.

“Ta sẽ không như thế.” Đang lúc Lạc Vũ than thở, Vân Thí Thiên đột nhiên mở miệng, cũng dùng sức mà kéo, đem Lạc Vũ ôm vào trong ngực.

Ta sẽ không như vậy, ta hiểu rõ cái gì ta không thể lấy lại, cái gì ta có thể lấy lại một lần nữa.

Người nào không thể buông ra, ta không thể để cho nàng chờ đợi, ta không thể để ất đi mới biết quý trọng.

Nhân sinh có vô số thứ phải bỏ qua, nhưng có một số người, một số việc, là tuyệt đối không thể bỏ qua.

Mà Lạc Vũ, chính là một trong số những người đó, tuyệt đối không thể mất đi.

Cảm giác được tâm ý của Vân Thí Thiên, tâm tình của Lạc Vũ vốn đang có chút không tốt nhất thời nảy lên một cổ nóng đậm ầm ập.

Không có thiên hạ, ta có thể đánh lại; nhưng người không có, liền không có ta.

Câu nói kia, nàng vẫn còn nhớ rất rõ, nàng vĩnh viễn cũng sẽ nhớ rõ.

Quay đầu, Lạc Vũ hướng Vân Thí Thiên lộ ra một nụ cười rục rịch. “Ta cũng vậy.”

Nàng cũng thế, kiếp này bất kể là như thế nào, nàng tuyệt đối không buông tha cho Vân Thí Thiên.

Bởi vì, nàng không muốn hối hận.

Trong đại điện tịch liêu, Hải Mặc Phong chậm rãi quay đầu nhìn Lạc Vũ cùng Vân Thí Thiên đang ôm nhau, trong mắt khẽ hiện lên một tia sáng tỏ cùng thâm ý.

Có lẽ, chính là bởi vì phần tình cảm này, mà người của Phiêu Miểu nhất tộc đã chọn bọn họ.

Có lẽ, chính là bởi vì phần quyết tuyệt không thể bỏ qua như vậy, bọn họ mới có thể đi đến đại điện của Phiêu Miểu tổ sư, mở ra truyền thuyết.

Tình yêu, đây rốt cuộc là thứ gì?

Làm sao có thể huyền lệ như thế, bi thương như thế, kiên định như thế, triền miên như thế.

Động tâm, Hải Mặc Phong khẽ lắc đầu.

“Thiên tình vụ hoa, là thứ mà Lâu Tinh mơ ước nhất, nhưng cuối cùng, ta cũng không tìm được, nhưng con cháu đời sau của ta cuối cùng cũng tìm được, lòng ta coi như cũng được an ủi.

Người đưa đi hãy nói lời của ta: lòng ta rất yêu nàng, cả đời không thay đổi, kiếp này ta đã sai, hối hận thì đã muộn, chỉ cầu nếu có kiếp sau, công danh lợi lộc, vương triều bá nghiệp, ta không cần gì cả.

Chỉ cầu có thể che chở người cả đời, cưng chiều người cả đời, yêu người cả đời là đã đạt thành tâm nguyện.”

Giọng nói bá đạo bao hàm vô tận đau lòng cùng hối hận ở trong đại điện tịch liêu chậm rãi chìm dần xuống.

Ngoài điện, gió nhẹ nhàng thổi qua, từng chiếc lá phi lạc xuống mặt đất.

Cảnh liêu đung đưa, tựa như vô tận nước mắt tích lạc qua tháng năm.

“Chỉ tiếc, thiên tình vụ hoa là khó có được, hậu bối cuối cùng của Phiêu Miểu nhất tộc dùng vô số tâm lực nhưng đến nay cũng vẫn không thể luyện chế được.

Cuối cùng lại lưu đến ngàn năm sau.” Hải Mặc Phong lắc đầu, người đậm mạc như hắc cũng là lần đầu tiên thật sâu thở dài.

Phiêu Miểu tổ sư cho là, sau khi hắc chết, con cháu của hắc sẽ rất nhanh có thể tìm ra thiên tình vụ hoa để đưa đến Lâu Tinh gia tộc.

Nhưng nào biết, tìm, chính là một ngàn năm.

Lâu Tinh không nghe được phó thác, cũng không biết thâm ý nơi đáy lòng của Phiêu Miểu tổ sư.

Thở dài sau, Hải Mặc Phong chậm rãi đi lên phía trước: “Theo tông tộc của ta ghi lại, Lâu Tinh gia tộc cùng Phiêu Miểu nhất tộc thế là tử địch.

Mà Phiêu Miểu nhất tộc cuối cùng suy tàn, nguyên nhân phần lớn có thể nói là vì Lâu Tinh gia tộc.

Không nghĩ tới là do ngàn năm oán giận mà ra.”

Yêu hận, yêu hận, có bao nhiêu yêu thì có bấy nhiêu hận a.

“Ô ô ...” Hải Mặc Phong vừa dứt lời, một đạo tiếng khóc vang lên.

Chính là Tiểu Hồng đang nằm dài trên mặt đất, đem cặp mắt hồng hồng khóc càng đỏ.

Không khóc, không khóc, Tiểu Ngân ở một bên thấy vậy thì biến lớn lên, đem Tiểu Hồng kéo vào trong lòng.

Ta cũng sẽ không giống tên kia, vợ ác, ta sẽ hảo hảo quý trọng người, tuyệt đối sẽ hảo hảo khi dễ người, người yên tâm.

Vừa dứt lời, Tiểu Hồng vốn đang sầu nào nhất thời dựng thẳng ánh mắt.

Người vừa nói cái gì?

Một lời vừa dứt, móng vuốt lập tức đánh về phía Tiểu Ngân.

Dám khi dễ ta, người muốn chết.

Không khí tràn ngập thương tiếc trong đại điện lập tức bị Tiểu Ngân chạy trốn chết, Tiểu Hồng truy cùng đuổi tận đánh vỡ.

Lắc đầu, Hải Mặc Phong đi tới bậc thang bạch ngọc ở phía trên, tiện tay mở ra sổ ghi chép Bàn long ngọc đặt trên bàn.

Đó là sách chuyên môn ghi lại việc tìm kiếm thiên tinh vụ hoa của các đời Phiêu Miểu nhất tộc.

Ở bên cạnh, cũng là một bản ghi lại nguyên nhân tại sao Phiêu Miểu nhất tộc lại suy tàn.

Đối với Lâu Tinh gia tộc, Phiêu Miểu nhất tộc là một mực nhường nhịn, thêm vào chư hầu làm phản, cường địch bốn phía.

Ngàn năm cứ như vậy, không suy tàn là điều không thể.

Lắc đầu, cầm trong tay sách ghi chép, Hải Mặc Phong nhìn vách tường phía sau Phiêu Miểu quyền trượng, đưa tay lấy Phiêu Miểu quyền trượng xuống.

Qua hồi lâu cũng không thấy nhấc ra được.

Thấy vậy, Hải Mặc Phong quay đầu nhìn về phía Lạc Vũ cùng Vân Thí Thiên còn đang ôm nhau.

Đau lòng trong nháy mắt đã khôi phục, Lạc Vũ cùng Vân Thí Thiên thấy vậy, cùng đi lên.

Đứng ở phía trước của Phiêu Miểu quyền trượng, Vân Thí Thiên cùng Lạc Vũ liếc mắt nhìn nhau, đồng thời đưa tay cầm lấy Phiêu Miểu quyền trượng, kéo xuống dưới.

Trong nháy mắt, vách tường to lớn khắc hình Phiêu Miểu tổ sư bắt đầu chậm rãi tách ra.

“Cần phải có hai người yêu nhau mới có thể mở ra, sớm biết như thế, cần gì ban đầu.* (ý là nếu sớm biết cục diện như thế thì ban đầu đã ko làm)

Tiếng của Hải Mặc Phong vừa dứt, cánh tay của Lạc Vũ và Vân Thí Thiên đang nắm quyền trượng đột nhiên xệt qua một đạo nguyên sắc tía sáng.

Tạo thành một đạo ánh sáng nguyên sắc, giống như một chiếc vòng ngọc.

Vân Thí Thiên cùng Lạc Vũ sửng sốt, nhíu mi.

Cùng lúc này, thanh âm tịch liêu đau đớn của Phiêu Miểu tổ sư lại lần nữa vang lên.

Lần này không còn chứa sự cô đơn vô hạn nữa. Chỉ có khôn cùng khí phách cùng uy hiếp.

“Thiên tinh vụ hoa là vật thần ban cho, nếu đưa tới nơi, vậy thì rất tốt, ta cũng sẽ không bạc đãi các người.

Nhưng nếu ai dám động tay chân, ta dù là đã chết cũng có thể lấy mạng của các người.”

Thanh âm bá đạo bao hàm vô tận quyết tuyệt.

Lạc Vũ cùng Vân Thí Thiên nhất tề nhíu mày, Phiêu Miểu tổ sư này thật sự là cẩn thận.

Bất quá, nếu bọn họ đã đáp ứng, như vậy tuyệt đối sẽ làm được, quả thật là nhỏ mọn.

Phiêu Miểu tổ sư yêu hận quá sâu, cẩn thận như thế cũng là bình thường, Lạc Vũ cùng Vân Thí Thiên cau mày sau cũng không đi truy cứu, dù sao bọn họ cũng sẽ đi đưa, sẽ không sợ lời cảnh cáo kia.

Phiêu Miểu quyền trượng trượt xuống, cả vách tường mở ra.

Quang hoa mê người, hoa trạch loạn lòng người.

Phía sau vách tường, giống như có một mặt trời núp ở phía sau đó, quả thực chói mắt, khiến cho Lạc Vũ, Vân Thí Thiên, Hải Mặc Phong đều không thể không nghiêng đầu nhắm mắt.

Quang hoa lưu chuyển, kim quang vạn dặm.

Thân là Vong Xuyên đại lục đệ nhất tông, mật địa bảo tàng của nó bậc này là có thể tưởng tượng được.

Sau vách tường kia không phải là một cái huyết động chật hẹp, không phải là mật đạo dưới đất, mà là một cái không gian, giống như trừ vật thủ hoàn giống nhau, là một cái không gian khác.

Mà không gian kia, đó chính là một ngọn Đế thành.

Kim ngân thô lậu trải đầy mặt đất, vô cùng vô tận ma thú nội đan, giống như những cục đá nhỏ xếp chồng chất thành núi giả.

Bạch ngọc làm tòa thành, huyết ngọc phủ đầy điện.
Phỉ thúy làm hoa cỏ, mã não làm trang sức.
Lư ly làm đường phố, hột xoàn làm tường rào.
Kỳ lân quả như củ sen trong hồ nước, Vân gian hoa như trang sức cắm ở trên tường.
Vô số kì trân dị bảo, vô số kì hoa dị thảo, vô số tài phú...
Vô cùng vô tận, quả thực làm cho người ta hoa cả mắt.
Cái gì gọi là tài phú, đây chính là tài phú.
Cái gì gọi là giàu có, chính là đây.
Cái gì gọi là phú khả địch quốc, chính là như vậy.
Trước đây cho rằng Vọng Thiên Nhai là phú, Hải Thần tông là phú, hiên tại mới biết, tất cả đều không là gì cả.
Lạc Vũ hít sâu một hơi, cố gắng khống chế nhịp tim của mình, nhìn Vân Thĩ Thiên cùng Hải Mặc Phong đang ngây người.
Hậu duệ cuối cùng của Phiêu Miểu nhất tộc nói cho nàng biết, chỉ cần đem thiên tinh vụ hoa đưa đi Lâu Tinh gia tộc xong, những thứ khác đều tùy nàng xử lý.
Vậy những thứ này...
Giàu to rồi, đại phát rồi.

119. Chương 119

Edit: Nhím Beta: Sakura

Gió thổi qua bầu trời, bầu trời sáng bóng giống như vừa được tắm rửa.
Wow. Trong rung động, Tiểu Ngân phản ứng đầu tiên, gương nanh múa vuốt vọt tới đám ma thú nội đan được xếp thành tòa núi giả kia.
Ta thích, ta thích, ha ha.
Mãnh liệt vồ tới, chỉ thấy tia sáng ngân bạch chợt lóe lên, Tiểu Ngân đã lập tức lao đầu vào tòa núi giả ma thú nội đan.
Tòa nội đan núi giả lập tức “rầm” một tiếng, sập xuống.
Tiểu Ngân bị chôn trong vô số ma thú nội đan, chỉ thấy lộ ra cặp móng trắng, đang ôm mười lăm cấp ma thú nội đan mà cười, nước miếng chảy ròng ròng, vừa ‘đát băng, đát băng’ ăn, hết sức khoái hoạt.
Rất nhiều ma thú nội đan, nó thích muốn chết, ăn ngon.
Nhất thời chỉ còn kém ôm đám ma thú nội đan mà lăn lộn, khóc lóc om sòm.
Mà Tiểu Hồng cũng đã kịp phản ứng, ngân hồng tia sáng chợt lóe, trực tiếp xông về chỗ tập trung vô số kì hoa dị thảo.
Cắn cái này một ngụm, gặm cái kia một cái.
Vuốt trái nắm Kỳ lân quả gặm, vuốt phải ôm Vân gian hoa cắn.
Hai chi sai còn bào mấy cây Phỉ thúy điệp chuẩn bị nhai.
So sánh với nơi ở của nó, nơi đây cũng không tính là gì.
Những đồ này mùi vị thật thơm, thật lâu không có được ăn sướng khoái như vậy, ha ha, thích, thích.

Nhìn Tiểu Ngân cùng Tiểu Hồng đang ở trong đám kì trân dị bảo mà lẫn lộn, Hải Mặc Phong cùng Vân Thí Thiên chậm rãi kinh ngạc.

“Trời a, đây quả thực là quá đả kích người.”

Hải Mặc Phong đưa tay xoa xoa chân mày, vẻ mặt chịu đả kích rất lớn.

Quá đả kích người, thật sự, hấn vất óc tìm mưu nghĩ kế đến xem Phiêu Miểu nhất tộc. Một là để hiểu biểu một chút về nền văn minh đã biến mất này.

Hai chính là muốn nhìn một chút thiên hạ đệ nhất tông môn này có cái gì tốt cất giấu, có thể so sánh cùng Hải Thần tông của hấn hay không.

Bây giờ đã nhìn thấy, quả thực là quá đả kích người.

Đây chính là đệ nhất tông môn, cho dù đã suy tàn, bảo khổ này cũng thật...

Quả thực đối với hấn là nghiêm trọng đả kích.

Đem Hải Thần tông hấn ra để so sánh, chính là không bằng một phần.

“Ngàn năm tông môn, quả nhiên là không tầm thường.” Khiếp sợ qua đi, Vân Thí Thiên chậm rãi mở miệng, trong thanh âm mang theo khâm phục.

Mà dưới chân cũng là không dừng lại, tiếp tục bước về phía trước mà đi tới.

Bên trong quỳnh lâu ngọc vũ, một gian bảo thạch chứa vũ khí, mà vũ khí trong đó...

Mặc dù hấn không nhận ra, cũng không còn nghe trên đại lục lưu truyền qua.

Nhưng là, mục nội nó, quả thực là khiến cho hấn cũng phải mắng ra một câu thô tục.

Khí thể cùng lực lượng kia, không thua kém chút nào Kỳ lân la sát đao ở trong tay hấn, mà kỳ lân la sát đao đã xếp thứ ba trong bảng thần binh lợi khí trên đại lục a.

Đã thấy tiền, nhưng cũng chưa từng thấy qua như vậy nhiều tiền.

Đã thấy thế, nhưng cũng chưa từng thấy qua như vậy khí thế.

Thần sắc khổng chế, Lạc Vũ không muốn ra vẻ mình không có kiến thức, nhưng là khóe miệng kia cũng không cách nào ngăn được đang cong cao lên.

Đầy trời tài phú như vậy, nếu nói không động tâm, vậy cũng chỉ có thể có một nguyên nhân, đó tuyệt đối là người đã chết.

Mà nàng lại không có chết, cho nên, gặp được tài phú giống như từ trên trời rơi xuống như vậy, nàng rất có cảm giác mê muội.

Trong mê muội, Lạc Vũ chậm rãi đi tới chỗ sâu nhất trong Đế cung.

Phong vũ lầu các, kì hoa dị thảo.

Đầy trời quang hoa, lấp lánh chói mắt.

Lạc Vũ đi theo lực lượng chỉ dẫn trên cổ tay mình, đi đến chỗ sâu nhất của Đế cung, đứng trên ngân hà.

Ngân sa (cát màu bạc) được mài thành bụi phấn, rải ra khắp mặt đất.

Dưới hoa quang ngọc thả thật giống nhe ngân hà giữa không trung, ôn nhu mà sâu thẳm.

Mà ở phía trên của ngân hà, treo trên bầu trời là một chiếc hộp tử tinh thạch.

Đó, tất nhiên chính là thiên tinh vụ hoa.

Lạc Vũ theo bản năng đưa tay lên, nhưng thấy ở cổ tay nàng lực lượng của Phiêu Miểu tổ sư vừa hiển.

Hộp tử tinh thạch vốn đang lơ lửng trên không trung chậm rãi mở ra.

Quang hoa lưu chuyển, chói lọi như tinh không.

“Hí...” Hít một hơi lạnh khí, Hải Mặc Phong không biết đã đứng bên cạnh Lạc Vũ từ lúc nào, lần đầu tiên thất thố.

“Đây chính là thiên tinh vụ hoa?” Cùng lúc này, Vân Thí Thiên cũng xuất hiện ở phía bên phải Lạc Vũ, thanh âm vốn vẫn lãnh khốc lần đầu tiên mang theo run rẩy.

Ánh sáng màu tím đỏ lóe lên trên không trung, trong chiếc hộp tử tinh thạch là một đóa hoa màu tím đỏ lớn bằng nắm tay.

Vừa nhìn giống như chỉ có mấy cánh hoa, nhưng nhìn kĩ lại sẽ thấy giống như có ngàn vạn cánh hoa đang không ngừng xoay tròn, nở ra.

Không phải là thuộc loại đẹp tuyệt diễm, không thể sánh bằng vân gian hoa.

Nhưng là, nó lại tạo thành hình như vậy...

“Ngân hà vân sa, thật sự là ngân hà vân sa? Đời ta lại thật sự có thể được nhìn thấy ngân hà vân sa trong truyền thuyết...”

Ôm lấy ngực, vẻ mặt Hải Mặc Phong tràn ngập khiếp sợ.

Ngân hà vân sa, tương truyền là vật ở trên trời, từ trên trời rơi xuống, tích chứa ngàn năm trên mặt đất, mới có thể trở thành sa (cát).

Nếu có thể hấp thu hết lực lượng cất chứa ở phía bên trong nó, quét ngang thiên hạ, du ngoạn sơn thủy không nói, hơn nữa còn có thể thành thần.

“Việc này cần biết bao nhiêu nhân lực, vật lực cùng năng lực, trung thành...” Thanh âm của Vân Thí Thiên vẫn không thể đè nén được kích động.

Từ trên trời rơi xuống, bảo bối của trời, tích lũy ngàn năm mới có thể thành.

Một đóa thiên tinh vụ hoa như vậy,...

“Thiên thạch?”

Nói thật ra là Lạc Vũ cũng không phải rất hiểu cái gì là thiên tinh vụ hoa, lúc này nghe Hải Mặc Phong cùng Vân Thí Thiên nói vậy, không khỏi kinh ngạc mà nâng mi lên,

Đó không phải là thiên thạch rơi từ trên trời xuống sao.

Thiên thạch, vậy đây đúng là đồ vật trân quý.

Khó trách Phiêu Miểu tổ sư lại để ý, cẩn thận như vậy. vật này trân quý như vậy, muốn người khác không nảy sinh tâm địa xấu, đó chính là một loại khảo nghiệm tốt nhất.

Rốt cuộc không giống như Hải Mặc Phong cùng Vân Thí Thiên rung động, Lạc Vũ nhận lấy thiên tinh vụ hoa xong, vung tay lên, cái hộp tự động đóng lại, rơi vào trong tay của nàng.

“Đã nhận ủy thác của người ta, vậy thì phải làm, hai người các ngươi đừng suy nghĩ lung tung, dù sao ta nhất định đưa nó đến cho Lâu Tinh gia tộc.”

Không phải nàng thấy tài mà không động dung.

Mà là có những thứ có thể cầm, có những thứ không thể cầm.

Phiêu Miểu tổ sư cùng Lâu Tinh tổ sư cả đời ân oán, ngàn năm khúc mắc, cũng nên chân chính kết thúc rồi, Phiêu Miểu tổ sư là một người đáng giá để bọn họ kính nể.

Như vậy, phó thác của hắn, nếu nàng đã nhận, vậy thì nhất định phải làm được.

Lạc Vũ vừa dứt lời, Hải Mặc Phong cùng Vân Thí Thiên nhất tề quay đầu lại nhìn Lạc Vũ.

Nhìn thấy trên mặt của Lạc Vũ không hiện bao nhiêu khiếp sợ cùng thần sắc tham lam, sắc mặt Vân Thí Thiên khẽ động lại, một lúc sau khẽ cười, nói: “Ta nghe nàng.”

Là hắn thấy tiền thì nổi lòng tham, có chút tâm thần không được yên.

Bất quá, Vân Thí Thiên hẳn cũng không phải hạng người hạ đẳng, Lạc Vũ muốn đưa Thiên tinh vụ hoa đến Lâu Tinh gia tộc, như vậy hẳn tuyệt sẽ không cường cầu nàng.

Hải Mặc Phong quay đầu, khẽ nhú mày nhìn Lạc Vũ cùng Vân Thí Thiên đang nhìn hắn.

“Nếu hiện tại ta giết các người, các người cảm thấy thế nào?” Vuốt cằm dưới, Hải Mặc Phong nhìn kỹ Lạc Vũ cùng Vân Thí Thiên.

Lạc Vũ cùng Vân Thí Thiên đáp ứng Phiêu Miểu tổ sư, mà hắn cũng không có đáp ứng.

Lạc Vũ và Vân Thí Thiên bị lực lượng của Phiêu Miểu tổ sư trói buộc, hẳn không bị.

Lạc Vũ nghe vậy, cười đến xinh đẹp, nói: “Cũng không tệ, người có thể suy nghĩ tiếp.”

Hải Mặc Phong nghe Lạc Vũ trả lời như thế, liếc mắt Lạc Vũ mấy lần, lại cúi xuống nhìn chân mình, trầm mặc.

Lạc Vũ thấy vậy cũng không để ý tới hắn nữa, lôi kéo Vân Thí Thiên đi kiểm kê tài phú của bọn họ.

Không cách nào kiểm kê, không cách nào đếm xuể.

Nhiều lắm, quả thực là nhiều lắm.

Thừa dịp trước khi hoa cả mắt, Vân Thí Thiên lôi kéo Lạc Vũ đi ra ngoài, phòng kia là phòng kín, không có không khí mới mẻ, không thể ở trong đó lâu quá.

“Đã nghĩ kỹ chưa?” Đi ra bên ngoài, quay đầu lại vừa vặn nhìn thấy Hải Mặc Phong, Lạc Vũ mỉm cười hỏi.

Hải Mặc Phong nhàn nhạt nhìn Lạc Vũ cùng Vân Thí Thiên, gật đầu: “Ta cảm thấy đề nghị ta đưa ra cũng không tệ. Bất quá tính khả thi không cao.”

Thiên tinh vụ hoa ở trong không gian của Phiêu Miểu tổ sư, cũng tương đương với ở trong không gian của Lạc Vũ cùng Vân Thí Thiên, như vậy hoàn toàn là do Lạc Vũ cùng Vân Thí Thiên khống chế.

Hắn hoàn toàn không có cơ hội xuất thủ.

Về phần đi ra ngoài sao.

Nếu đi ra, cũng không có khả năng làm cho Phiêu Miểu quyền trượng có thể mở ra không gian, như vậy cũng giống như là không có gì.

Mặc dù đề nghị không tệ, bất quá khả năng thực hiện là không có.

Lạc Vũ nghe Hải Mặc Phong nói vậy, nhất thời ảo não: “Vậy thì thật là đáng tiếc.”

“Ta cũng cảm thấy như vậy.” Hải Mặc Phong cũng gật đầu, sắc mặt nhàn nhạt nói.

“Đi, đi Lâu Tinh gia tộc.”

Một bên, Vân Thí Thiên thấy vậy, cũng lười theo Hải Mặc Phong cùng Lạc Vũ nói chuyện tào lao, trầm giọng nói.

Nhanh một chút đi đưa qua đó, nhanh chóng học xong Phiêu Miểu thần thông, nhanh chóng diệt Già Diệp Tháp, nhanh chóng trở về còn thành thân.

Mười lăm tuổi, mặc dù không lớn, nhưng cũng không là nhỏ, có thể thành thân rồi, hắn cũng đã chờ không được nữa.

Gió xuân thổi qua, mang đến không khí ấm áp.

Cành liễu theo gió mà động, từng sợi, từng sợi bay bay, sức sống bừng bừng.

Sương khói bao phủ, bạch long đóng cửa.

Sau khi đám người Lạc Vũ đi khỏi, nơi ở của Phiêu Miểu nhất tộc lại tiếp tục bị bao phủ trong mộng lung.

Cùng thiên đại hòa làm một thể, không để lộ ra bất kỳ một chút nào.

Lâu Tinh gia tộc, Lạc Vũ cùng Vân Thí Thiên không biết rõ cho lắm, còn Hải Mặc Phong thì biết.

Tọa lạc ở phía nam của Vong Xuyên đại lục, trên Vô Miện Phong.

Lúc ban đầu là toàn bộ là nữ giới *(ý nói lúc đầu Lâu tinh gia tộc giống như vương quốc nữ nhi)

Bất quá trải qua ngàn năm, nam nữ lấy nhau, đã trở thành một cái gia tộc khổng lồ.

Lâu Tinh gia tộc không tranh quyền thế, chỉ ở trên Vô Miện Phong mà sống qua ngày, bất quá, nếu chọc đến bọn họ, hậu quả là không thể tưởng tượng được.

Mặc cho người ở chân trời góc biển, cũng phải đuổi giết tới cùng.

Vì vậy, qua rất nhiều năm, cũng có rất ít người đắc tội với Lâu Tinh gia tộc, không cần biết là thượng tam tông hay hạ tam tông.

Tinh nguyện chọc Hải Thần tông cùng Lăng Nam gia tộc cũng không chọc Lâu Tinh gia tộc.

Vô Miện Phong, phong cao vạn trượng, tung hoành ngàn dặm.

Thế lực của Lâu Tinh gia tộc đứng đầu một phương.

Cảnh xuân tháng ba, Lâu Tinh gia tộc tọa lạc trên Vô Miện Phong ở phía nam của Vong Xuyên đại lục, trong khí trời trong trẻo mà lạnh lùng đã bắt đầu nghênh đón khí nóng đầu hạ.

Những tia nắng ấm áp chiếu ở trên người, quần lụa mỏng manh có thể thấy được dáng người xinh đẹp.

Không giống Phật Tiên Nhất Thủy trang nghiêm, Hỏa Ma tùy tính, Hắc Ngân Hải Vực thần bí, Vô Miện Phong lại tràn ngập nhiệt tình.

Giống như khí hậu nơi đây vốn so với địa phương khác ấm áp hơn, vì thế cũng tạo nên tính tình con người nơi này nhiệt tình vậy.

Vô Miện Phong, thành trấn náo nhiệt, đầu đường cuối ngõ mỹ nữ như mây, hào phóng và ưu nhã cùng tồn tại, nhiệt liệt và cao quý cùng lộ ra.

Trên đường, một chiếc xe ngựa mang dấu hiệu Hải Thần Tông đang đi vào một thành trấn dưới Vô Miện Phong.

“Phía trước chính là Vô Miện Phong rồi.”

Ngồi ở bên trong xe ngựa, Hải Mặc Phong vút Tiểu Ngân sang một bên, ôm Tiểu Hồng lạnh lạnh, nơi này rất nóng, ôm Tiểu Hồng thoải mái hơn so với ôm Tiểu Ngân nhiều.

Lạc Vũ ôm Tiểu Ngân bị Hải Mặc Phong vút bỏ, xuyên qua cửa xe nhìn thành trấn phía xa cùng Vô Miện Phong đang được bao phủ trong một tầng mây trắng.

“Hải Thần Tông cùng Lâu Tinh gia tộc đều là thượng tam tông, cũng có chút giao tình, bất quá, phần giao tình này chỉ có thể giúp ta mang các người tới.

Còn về phần thứ này làm sao mà đưa đến tay bọn họ? Sẽ phải chịu dạng đãi ngộ gì. Ta sẽ không bảo đảm được.”

Hải Mặc Phong nhìn Vô Miện Phong đang ẩn ẩn ở trong tầng mây, thần nhiên nói.

Hải Thần Tông cùng Lâu Tinh gia tộc có một chút giao tình.

Mà mối thù giữa Lâu Tinh gia tộc cùng Phiêu Miểu nhất tộc là rất sâu, sâu đến mức hần cũng không dám nhúng tay vào.

Hiện giờ, Lạc Vũ cùng Vân Thí Thiên muốn đi giúp cho Phiêu Miểu tổ sư đưa Thiên tinh vụ hoa cho Lâu Tinh gia tộc, bọn họ sẽ gặp phải những chuyện gì, hần không dám nói trước, cũng không can thiệp.

Hần nhiều lắm cũng chỉ coi như là người qua đường giúp mà thôi.

Nghe Hải Mặc Phong nhàn nhạt nói, Lạc Vũ cùng Vân Thí Thiên liếc nhau một cái.

Điểm này bọn họ sớm đã đoán được.

Có thể đem ân oán kéo dài tới ngàn năm sau, cuối cùng Phiêu Miểu nhất tộc biến mất.

Cái này sợ rằng còn có chuyện gì ở bên trong, cũng tuyệt thoát không thoát được ân oán ban đầu.

Lần này đi lên Lâu Tinh gia tộc, ...

“Không sao cả, chúng ta có Thiên tinh vụ hoa trong tay, Lâu Tinh gia tộc bọn hắc nếu có chút đầu óc, cũng sẽ không làm khó chúng ta.” Giọng nói lãnh khốc của Vân Thí Thiên vang lên.

Lấy Thiên tinh vụ hoa đổi Phiêu Miểu thần thông, mua bán này rõ ràng là bọn hắc lỗ.

Nếu Lâu Tinh gia tộc làm khó dễ.

Vậy bọn họ mang Thiên tinh vụ hoa hủy đi. Xem ai lỗ ai lãi.

Ha ha. Đúng vậy. Đúng vậy. Chúng ta mới không sợ bọn họ.

Dám khi dễ chúng ta, ta đánh chết hắc.

Tiểu Ngân cùng Tiểu Hồng kêu ngân dương óng vuốt, ngẩng đầu kêu ngạo.

Sau khi trải qua huấn luyện, bọn chúng hình như là còn chưa gặp được đối thủ, nhân dịp này luyện gân cốt một chút.

Nhìn Lạc Vũ cùng Vân Thí Thiên không hề sợ hãi, Tiểu Ngân cùng Tiểu Hồng háo chiến, Hải Mặc Phong dựa vào thành xe, đậm mạc.

“Hải Thần thiếu chủ?”

Đang ở bên trong xe sắp xếp kế hoạch, bên ngoài xe, một đạo thanh âm bình thản đột nhiên vang lên, một nam tử mặc trường bào màu vàng nhạt, cười mười bốn cấp võ nham thú xuất hiện đang đứng ngoài cửa xe.

Phía sau đi theo mấy người cũng mặc một thân màu vàng nhạt giống nam tử kia.

Mới qua một đoạn thời gian ngắn, Vô Miện Phong đã biết Hải Mặc Phong tới.

Hải Mặc Phong vén rèm cửa sổ, thản nhiên nói: “Ta rảnh rồi nên đến đây bái phỏng Lâu Tinh gia chủ.”

Nam tử cầm đầu mặc trường bào màu vàng nhạt thấy Hải Mặc Phong lập tức khom người nói: “Tiểu nhân phụng mệnh đến đây nghênh đón. Thiếu chủ, mời đi theo tiểu nhân.”

Dứt lời, vung tay lên, đội ngũ phía sau lập tức tách ra, dẫn xe ngựa của Hải Mặc Phong hướng phía Vô Miện Phong mà đi.

Một đường đi tới, càng hướng phía đỉnh núi, dọc đường đi cảnh tượng càng tuyệt đẹp.

Phân yên lặng u nhã mặc dù không giống Phiêu Miểu nhất tộc cuộn cuộn đại khí cùng không nhiễm bụi trần.

Nhưng cũng tường hòa xa xưa, rất có một đời tông môn cao quý.

Đỉnh núi, đại điện của Lâu Tinh gia tộc.

Bốn cái cột bàn long màu vàng xoay quanh tạo thành chủ điện của Lâu Tinh gia tộc, huy hoàng mà đại khí, từ xa nhìn lại, trong đại khí còn ẩn hiện khí phách cùng sắc bén.

Đoàn người ngồi xuống chủ điện.

“Hoan nghênh, hoan nghênh, Hải Thần thiếu chủ đã đến, thật là vinh hạnh cho Lâu Tinh gia tộc chúng ta. Ha ha. Thiếu chủ xin chờ một chút, gia chủ ở Phiêu Miểu Phong, đang đi tới.” Lâu Tinh nhị trưởng lão mỉm cười đón tiếp Hải Mặc Phong, một đầu tóc trắng, rất có một loại tiên phong đạo cốt.

“Không sao.” Hải Mặc Phong khách khí một câu.

Phiêu Miểu Phong ở bên trong cửa Vô Miện Phong, cách nơi này khá xa, cũng là một mật địa của Lâu Tinh gia tộc.

“Hải Thần thiếu chủ hôm nay đến đây là vì chuyện của Hạ tam tông sao?” Lâu Tinh nhị trưởng lão cười tiếp khách.

Hải Thần tông Hải Thần đảo phát sinh bạo động cùng việc Hải Mặc Phong nhúng tay và việc của Già Diệp Tháp, những chuyện này Lâu Tinh gia tộc bọn hắn muốn biết cũng không khó khăn.

“Lâu Tinh tin tức thật nhanh nhạy.” Hải Mặc Phong nhàn nhạt mở miệng.

“Bất quá, lần này đến cũng không phải là vì việc này.”

“A?” Lâu Tinh nhị trưởng lão kinh ngạc.

Không phải vì chuyện hạ tam tông liên thủ. Vì Hải Thần thiếu chủ này thực sự là cũng không phải nhân rồi đến mức đến Lâu Tinh bọn họ làm khách đi.

“Vây xin hỏi Thiếu chủ...”

“Mặc Phong, sao lại rảnh rỗi mà tới đây vậy?” Lâu Tinh nhị trưởng lão còn đang định tiếp tục hỏi tiếp thì một thanh âm sáng ngời mà ung dung truyền đến.

Ngay sau đó, bên ngoài đại điện huy hoàng có vài thân ảnh phiêu động, một đoàn người đi đến.

Cầm đầu chính là một nữ nhân, ước chừng bốn, năm mươi tuổi, trên mặt mỉm cười ưu nhã, thân thể cũng không vạm vỡ nhưng cũng không thể che được khí phách phát xa từ trong xương tủy, nhìn qua rất ung dung đại khí.

Một thân mặc trường bào màu vàng nhạt, đem phần ung dung đại khí hiển lộ đến cực hạn.

Đi theo phía sau là bốn thị nữ, mỗi người một vẻ, không hề tầm thường.

“Mặc Phong bá kiến gia chủ.” Hải Mặc Phong thấy người đến thì đứng lên khê hành lễ.

Mặc dù hắn là Hải Thần tông thiếu chủ, bất quá đứng trước Lâu Tinh gia chủ, hắn cũng vẫn là hậu bối.

Khách và chủ đều ngồi xuống, Lâu Tinh gia chủ mỉm cười phát tay một cái, nói: “Miễn.”

Hải Mặc Phong thần nhiên nói: “Gia phụ hỏi thăm sức khỏe của gia chủ.”

“Tốt, tốt, đa tạ, khi nào Mặc Phong trở về cũng thay bốn tôn hỏi thăm cha ngươi.” Lâu Tinh gia chủ gật đầu cười.

Khách khí nói vài câu, Hải Mặc Phong cũng không đợi Lâu Tinh gia chủ hỏi thăm, trực tiếp mở miệng nói: “Gia chủ, hôm nay Mặc Phong tới đây, chính là dẫn đường cho hai người.

Có người muốn gặp gia chủ, Mặc Phong cùng bọn họ có một chút giao tình, vì thế đã dẫn đường cho họ.”

Nói như vậy, Hải Mặc Phong đã bỏ qua toàn bộ quan hệ với hai người.

Hắn chỉ đơn giản là dẫn đường, đưa hai người tới Lâu Tinh gia tộc mà thôi.

Những chuyện khác, cùng hắn không có quan hệ.

Dứt lời, Hải Mặc Phong cười khê nghiêng người, để lộ ra Lạc Vũ cùng Vân Thí Thiên đứng ở phía sau, bản thân mình tự ngồi sang một bên.

“Đâu?” Lâu Tinh gia chủ nghe nói, ánh mắt ở chỗ sâu trong hiện lên một tia kinh ngạc cùng hứng thú.

Hải Mặc Phong đến, nàng vốn tưởng rằng là vì chuyện hạ tam tông liên thủ.

Không nghĩ tới chỉ là dẫn đường cho người khác

Không ở tông môn lo chuyện trọng yếu mà lại dẫn hai người xa lạ đến gặp nàng.

Xem ra, hai người này so với chuyện của hạ tam tông càng thêm trọng yếu.

Lập tức, Lâu Tinh gia chủ nhẹ nhàng ho một tiếng, hai mắt ung dung nhìn hướng Lạc Vũ cùng Vân Thí Thiên.

“Ra mắt Lâu Tinh gia chủ.” Lạc Vũ thấy vậy liền tiến lên một bước mở miệng nói.

“Các người tìm bốn tôn có chuyện gì?” Lâu Tinh gia chủ nhìn Lạc Vũ.

Lạc Vũ thấy vậy cũng không quanh co, trực tiếp nói: “Lần này tới gặp Lâu Tinh gia chủ là vì thay người đưa một vật cho Lâu Tinh gia tộc.”

Dứt lời vung tay lên, Phiêu Miểu quyền trượng đặt trước ngực nàng khẽ lưu chuyển quang hoa, hộp chứa thiên tinh vụ hoa xuất hiện trên tay Lạc Vũ.

Tử quang lóe lên, hoa quang sáng ngời.

“Phiêu Miểu?” Tươi cười trên mặt Lâu Tinh gia chủ vừa thấy hộp đá tử tinh thạch nhất thời trở nên khó coi, thanh âm kinh ngạc.

Phiêu Miểu mặc dù đã sớm biến mất, nhưng là Phiêu Miểu nhất tộc cùng Lâu Tinh gia tộc của bọn họ...

Lâu Tinh gia chủ không nói gì, Lạc Vũ đưa tay từ từ mở ra hộp đá tử tinh thạch, lộ ra thiên tinh vụ hoa ở bên trong.

Quang hoa chói mắt, trong nháy mắt chói sáng cả chính cung.

“Thiên tinh vụ hoa.”

Thiên tinh vụ hoa vừa xuất hiện, Lâu Tinh gia chủ cũng không cách nào khống chế sắc mặt tiếp được, khiếp sợ mà đứng lên.

“Trời ạ, thật sự là thiên tinh vụ hoa...”

Một bên, Lâu Tinh nhị trưởng lão cũng là trợn mắt há hốc mồm, không dám tin vào hai mắt của mình.

Lạc Vũ ngẩng đầu nhìn Lâu Tinh gia chủ đang vô cùng rung động, những lời của Phiêu Miểu tổ sư lại một lần nữa vang lên.

Thê lương mà tịch liêu, một cỗ nồng nặc bi thương trong nháy mắt tràn ngập chính điện của Lâu Tinh gia tộc.

Gió xuân vẫn thổi, hoa cỏ lay động.

Sau khi lời của Phiêu Miểu tổ sư kết thúc một lúc, Lạc Vũ nhìn Lâu Tinh gia chủ thần sắc khẽ động, chậm rãi mở miệng nói: “Phiêu Miểu tổ sư cùng Lâu Tinh tổ sư yêu hận tình cừ thật sự đã là xa xưa.

Chúng ta làm hậu bối đã không cách nào nhúng tay vào được.

Hôm nay, chúng ta tuân theo di chúc của Phiêu Miểu tổ sư, đem thiên tinh vụ hoa đến đây đưa cho Lâu Tinh gia tộc.

Phiêu Miểu nhất tộc mất ngàn năm mới tìm kiếm, chế tạo thành một đóa thiên tinh vụ hoa này, thành ý cùng tâm ý trong đó chúng ta không cần nói nhiều nữa.”

Oan oan tương báo khi nào mới dứt, nay Phiêu Miểu nhất tộc đã tiêu vong, yêu hận này cũng đã sớm nên kết thúc.

“Đóa thiên tinh vụ hoa này thực có thể hiểu rõ đoạn yêu hận tình cừ này sao.”

Tiếng nói nhàn nhạt có khí phách quanh quẩn trong đại điện.

Lâu Tinh gia chủ ở trên cao nghe thế, tầm mắt chậm rãi chuyển từ thiên tinh vụ hoa đến bên người Lạc Vũ, thần sắc nghiêm túc chậm rãi ngồi xuống.

Không ai lên tiếng, trong đại điện là một mảnh tĩnh lặng.

Lạc Vũ bưng thiên tinh vụ hoa cũng không động dung, chỉ lẳng lặng đứng chờ.

Nàng tin tưởng, một đóa thiên tinh vụ hoa này có thể thay cho tất cả yêu hận tình thù trước đây.

“Tông chủ, người nhìn xem...” Trong sự yên tĩnh, Lâu Tinh nhị trưởng lão một đầu tóc bạc đột nhiên quay đầu về phía Lâu Tinh gia chủ mà lên tiếng.

Lời nói của Lạc Vũ không sai, Phiêu Miểu nhất tộc đã tiêu vong, mà thiên tinh vụ hoa đã đưa tới cửa, bọn họ không có lí do gì lại không thu.

Liếc mắt nhìn nhau, Lâu Tinh gia chủ sắc mặt ngưng trọng, chậm rãi nói: “Các người là hậu nhân của Phiêu Miểu nhất tộc?”

“Phải.” Lạc Vũ trả lời trực tiếp.

Mặc dù bọn họ không tính lừa dối, bất quá đã đi tới nơi này, cũng không thể nói là không phải.

“Cho nên, chúng ta hi vọng Lâu Tinh gia tộc nhận lấy thiên tinh vụ hoa này, truyền thụ cho chúng ta Phiêu Miểu thần thông.”

Lâu Tinh gia chủ nghe vậy, liếc nhìn Lạc Vũ cùng Vân Thí Thiên mấy lần, sau đó lại nhìn Thiên tinh vụ hoa, thần sắc không ngừng ba động.

“Tông chủ, Phiêu Miểu đã diệt, ân oán của quá khứ cũng đã chấm dứt rồi, đừng nói chúng ta không hiểu biết bằng một đứa trẻ con.”

Lâu Tinh gia chủ nghe vậy, thần sắc dao động.

Lạc Vũ nhìn ra được, chuyển đi này sẽ không mất công vô nghĩa rồi.

“Không thu.” Đang lúc Lạc Vũ cùng Lâu Tinh gia chủ đang chuẩn bị đạt thành giao dịch, phía ngoài đại điện chợt vang lên một thanh âm lạnh lẽo.

Kèm theo đạo thanh âm này, một người nhanh chóng đi tới.

Hồng y bay lượn, tóc đen rũ phát.

Mái tóc dài đen nhánh tản ra, hai tròng mắt đen ẩn chứa ngọn lửa giống như có hai luồng hỏa diễm đang thiêu đốt.

Trong chỗ sâu kín của tròng mắt giống như không phải là màu đen mà là màu sắc của lửa, ngũ quan rất đẹp nhưng tuyệt đối là đẹp một cách nam tính.

Đây là một nam tử giống như Trương Dương cùng cuồng nhiệt như lửa.

(Chú thích: Trương Dương là tướng của nhà Hán trong lịch sử Trung Quốc.)

Vóc người đã cao lên, không còn thái độ ngây ngô lúc trước, rút đi lỗ măng cùng kiệt ngạo bất tuân, biến thành trầm ổn mà lão luyện.

Là hắc, Vân Thí Thiên quay đầu liếc người vừa tới, là hắc.

“Giá Hiên Mặc Viêm.” Lạc Vũ nhìn người vừa tới, chấn kinh mà thốt lên.

Giá Hiên Mặc Viêm? Tại sao hắc lại ở chỗ này?...

Ngũ quan vẫn không có gì thay đổi, Giá Hiên Mặc Viêm đứng ở cửa đại điện nhìn Lạc Vũ, trong mắt ẩn chứa nhiều thứ, tâm tư đa tình.

“Thiếu chủ.”

Mà ngay lúc Giá Hiên Mặc Viêm đến đại điện, bốn tì nữ đi theo Lâu Tinh gia chủ hướng Giá Hiên Mặc Viêm hành lễ.

Giá Hiên Mặc Viêm, Lâu Tinh gia tộc, thiếu chủ.

120. Chương 120

Edit: Nhím Beta: Sakura

Thiếu chủ? Lâu Tinh gia tộc thiếu chủ? Có lầm hay không?

Lạc Vũ nghe rõ mấy từ nữ kia nói, nhất thời sắc mặt hiện lên một tia cổ quái, kinh ngạc vạn phần.

Giá Hiên Mặc Viêm, Tam vương tử của Phi Vũ quốc, cái tên làm nàng tức giận đến phá hủy cả vương cung của Phi Vũ quốc sau đó biến mất không thấy tăm hơi.

Làm sao có thể biến hóa nhanh chóng như vậy, trở thành Thiếu chủ của Lâu Tinh gia tộc- một trong thượng tam tông.

Đây quả thực là một tin tức khiến cho người ta phải giật mình.

Quả thực, so với bỗng dưng nhận được Phiêu Miểu bảo tang, thì cái này càng khiến cho Lạc Vũ kinh ngạc.

Lúc này, Vân Thí Thiên cũng đã nghe thấy rõ ràng.

Lập tức nhướn mày, đứng dậy đi đến bên người Lạc Vũ.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, kinh ngạc trong mắt không cách nào che giấu được.

Giá Hiên Mặc Viêm quét ánh mắt nóng rực qua người Lạc Vũ sau đó dừng lại một chút, cũng không nhìn qua Vân Thí Thiên mà đi lên phía trước.

“Tông chủ.” Cúi người hành lễ sau đó rất tự nhiên đứng ở phía bên trái của Lâu Tinh gia chủ.

Sắc mặt trầm ổn, không vui không giận.

“Mặc Viêm, ra mắt Hải Thần tông thiếu chủ.”

Lâu Tinh gia chủ ngồi ngay ngắn trên ghế dựa lớn, thấy Giá Hiên Mặc Viêm đi đến cũng không tỏ vẻ tức giận, ngược lại mỉm cười nhìn hắn.

“Hải huynh, lần đầu gặp mặt.” Giá Hiên Mặc Viêm mặc một thân hồng y lập tức hướng Hải Mặc Phong khê khom người, lễ nghi chu toàn.

Hải Mặc Phong khê vuốt cằm, đáp lại lễ: “Viêm đệ.”

Thần sắc nhàn nhạt nhưng trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Sao hắn lại không nhận được bất kì thông tin gì về vị thiếu chủ của Lâu Tinh gia tộc này.

“Ngoại tôn của bản tôn.”

Có lẽ là nhìn thấu sự kinh ngạc của Hải Mặc Phong, Lâu Tinh gia chủ cười ha ha mà giải đáp cho Hải Mặc Phong.

“Chúc mừng gia chủ.” Hải Mặc Phong nhất thời tỉnh ngộ, lập tức mỉm cười mà nói.

Lâu Tinh gia chủ không có con trai, chỉ có một con gái sớm đã lấy chồng ở xa.

Bất quá, mặc cho bọn họ có tìm hiểu như thế nào, cũng không biết được vị nữ nhi này của Lâu Tinh gia chủ lấy chồng ở đâu.

Không ngờ hiện tại, vị ngoại tôn này lại đột nhiên trở lại.

Mà trong lúc Hải Mặc Phong vừa hiểu được.

Lạc Vũ cùng Vân Thí Thiên liếc mắt nhìn nhau, thì ra Vương hậu của Phi Vũ quốc vương là nữ nhi của Lâu Tinh gia chủ.

Khó trách Giá Hiên Mặc Viêm đột nhiên trở thành Lâu Tinh gia tộc thiếu chủ, thì ra là như vậy.

Mi mắt khê giật giật, Lạc Vũ ngửa đầu nhìn Giá Hiên Mặc Viêm.

Nữ nhi của Lâu Tinh gia chủ gả cho Phi Vũ quốc vương, cái này gả cũng không theo lễ thường.

Hoàng thất của Phi Vũ vương quốc chắc cũng có chút vang danh.

Bất quá, đó không phải là vấn đề nàng muốn quan tâm lúc này, bây giờ nàng chỉ quan tâm là Giá Hiên Mặc Viêm đột nhiên xuất hiện như vậy, bằng vào quan hệ của bọn họ, sợ rằng...

Quả nhiên, Lạc Vũ vừa mới nghĩ đến như thế, Giá Hiên Mặc Viêm đã lạnh lùng mở miệng.

“Yêu hận Phiêu Miểu tổ sư cùng Lâu Tinh tổ sư đã sớm đặt dấu chấm hết từ khi Phiêu Miểu nhất tộc tiêu vong.

Toàn tông trên dưới chúng ta từ vài thập niên trước đã dâng hương hồi bẩm tổ sư ân oán đã xong. Mà lăng mộ của Lâu Tinh tổ sư chúng ta cũng đã đóng cửa kể từ khi Phiêu Miểu nhất tộc bị tiêu diệt.

Tất cả ân oán đã kết thúc vào lúc đó, không cần bất kì sự đền bù nào nữa.”

Nói đến đây, Giá Hiên Mặc Viêm lạnh lùng liếc ám ký trên cổ tay Lạc Vũ cùng Vân Thí Thiên.

Mi sắc giống như thoáng ẩn nét cười, sau đó sắc mặt càng phát ra lãnh mạc* (lạnh lùng, đậm mạc).

“Thiên tinh vụ hoa là thứ Phiêu Miểu tổ sư muốn đưa cho Lâu Tinh tổ sư ta để cầu xin tha thứ, Lâu Tinh tổ sư chúng ta đã sớm hạ nghiêm lệnh.

Chỉ cần Phiêu Miểu nhất tộc diệt vong, tất cả yêu hận của nàng đều được giải trừ, như vậy là đã tha thứ rồi, không cần thiết phải nhận thứ kia nữa.

Vì vậy, thiên tinh vụ hoa này các người cầm về đi.

Chúng ta sẽ không mở ra lăng mộ quấy nhiễu sự thanh tịnh của tổ sư.”

Một lời vừa dứt, Giá Hiên Mặc Viêm cũng không để ý đến đám người Lạc Vũ có nói ra suy nghĩ của mình hay không, trực tiếp xoay người, khom người hành lễ với Lâu Tinh gia chủ, nói: “Tông chủ, thứ của chúng ta thì sẽ là của chúng ta, thứ không thuộc về chúng ta thì cũng không cần cầu xin.

Tâm nguyện của tổ sư đã hoàn thành, ngàn năm ân oán đã tiêu tan.

Chúng ta không cần thiết phải quấy rầy người an nghỉ.

Yêu thêm, hận thêm, ngàn năm sau, có lẽ đã sớm trở thành người xa lạ, cần gì phải làm cho nó tiếp tục nữa.”

Lời này vừa nói ra, thần sắc của Lâu Tinh gia chủ vốn đã có chút dao động lập tức nghiêm túc trở lại.

Mặc dù còn không có gật đầu.

Nhưng là vẻ mặt kia đã lộ rõ rằng nàng sẽ lấy hay bỏ.

Giá Hiên Mặc Viêm thấy vậy chậm rãi quay đầu nhìn Lạc Vũ: “Huống chi, Phiêu Miểu lấy thiên tinh vụ hoa tặng, yêu cầu chúng ta lấy Phiêu Miểu thần công truyền thụ cho bọn họ.

Như vậy, hoa này Lâu Tinh chúng ta càng không thể nhận được.

Phiêu Miểu thần công, Lâu Tinh gia tộc chúng ta vốn dĩ không sở hữu nó.”

Gió thổi qua, trong điện không có một tiếng động.

Lạc Vũ nghe thế, chân mày nhất thời nhíu lại.

Lời của Giá Hiên Mặc Viêm nàng không có gì để phản bác.

Muốn không nói đạo lý, không phân rõ trái phải: bọn họ muốn biếu tặng Lâu Tinh tổ sư, hẳn không nói đạo lý, phản đối.

Muốn nói đạo lý, phân rõ trái phải: lăng mộ của Lâu Tinh tổ sư đã đóng thì không thể quấy rầy, đây là đương nhiên.

Khi Giá Hiên Mặc Viêm xuất hiện, nàng đã biết mục đích hôm nay đến đây khó mà thực hiện được.

Không ngờ Giá Hiên Mặc Viêm lại cự tuyệt sạch sẽ lưu loát như vậy...

Rõ ràng đây là việc mà Lâu Tinh gia tộc có lợi nhất, vậy mà hắn lại cự tuyệt...

“Lâu Tinh gia tộc nếu không có Phiêu Miểu thần công, vậy tại sao Phiêu Miểu tổ sư lại có lời nhắn như vậy?” Vân Thí Thiên lạnh lùng mở miệng nói.

“Lâu Tinh gia tộc thân là một trong thượng tam tông, có lịch sử ngàn năm, lời nói và hành động xứng với thân phận của lãnh đời gia tộc.”

Giá Hiên Mặc Viêm lạnh lùng tiếp lời của Vân Thí Thiên.

Lấy mối quan hệ riêng làm xấu đi giao hảo của hai tông, đó chẳng phải là trò đùa sao, quả thực chính là nực cười.

Giá Hiên Mặc Viêm nghe vậy, vốn cũng không quá để ý đến Vân Thí Thiên lúc này chậm rãi đưa mắt chống lại Vân Thí Thiên.

Bằng cùng hỏa giao phong, trong đại điện sóng ngầm mãnh liệt.

“Lâu Tinh gia tộc ta có làm tốt thân phận này hay không, không cần người bình luận, người cũng không có tư cách bình luận...”

Không lạnh không nóng, trầm ổn mà ngạo khí, sớm đã không còn vẻ ngây ngô cùng dễ vọng động của ngày xưa.

Lạnh lùng liếc Vân Thí Thiên, Giá Hiên Mặc Viêm quay đầu nhìn Lạc Vũ vẫn chưa nói gì.

“Lâu Tinh gia tộc chúng ta nếu có Phiêu Miểu thần thông, chúng ta cần gì phải chờ đến lúc Phiêu Miểu tự tiêu vong.”

Cần gì tiếp tục ở trên Vô Miện Phong, có Phiêu Miểu thần thông trong tay, ngũ tông còn dám ở trước mặt Lâu Tinh gia tộc chúng ta mà càn rỡ hay sao.”

Một câu nói, không giống giải thích, cũng đã như là giải thích.

Lời vừa nói ra, chân mày Lạc Vũ vốn hơi nhíu lại nhẹ nhàng nâng lên.

Giá Hiên Mặc Viêm nói vậy ý là...

Lâu Tinh gia tộc bọn hắn thật sự không có Phiêu Miểu thần thông.

Lập tức khẽ nghiêng đầu nhìn về phía Hải Mặc Phong.

Hải Mặc Phong sắc mặt vẫn đạm mạc như cũ, nhưng ở chỗ sâu trong đáy mắt cũng hiện lên một tia không xác định.

Lâu Tinh gia tộc nếu có Phiêu Miểu thần thông, bằng vào công pháp này, đã sớm vượt qua ngũ tông bọn họ, trở thành kẻ đứng ở đỉnh cao giương mắt nhìn xuống thương sinh như Phiêu Miểu nhất tộc.

Mà bây giờ, Lâu Tinh gia tộc vẫn là một trong thượng tam tông.

Khí thế cùng lực lượng cũng không vượt qua được hai tông còn lại.

Trong đại điện cực kỳ yên tĩnh.

“Mặc Viêm nói không sai, Bồn tôn bị thiên tình vụ hoa này hấp dẫn quá mức, thiếu chút nữa đã đáp ứng chuyện mà chúng ta không làm được.”

Vậy chẳng phải sẽ làm cho thiên hạ chê cười chúng ta sao, nhất là hậu nhân của Phiêu Miểu.” Lâu Tinh gia chủ nói.

“Thiên tình vụ hoa là rất quý, Lâu Tinh gia tộc chúng ta quả thật rất muốn có được nó, nhưng là Phiêu Miểu thần thông kia Lâu Tinh ta cũng thực là không có, vậy thì thôi đi.

Hết thủy đã qua, vậy thì làm cho nó chân chính qua đi.”

Nghe nói thế, Lạc Vũ cùng Vân Thí Thiên liếc nhau một cái.

Giá Hiên Mặc Viêm có thể lừa gạt bọn họ.

Nhưng Lâu Tinh gia chủ thân là người đứng đầu một tông, nếu làm trò gạt người trước mặt Thiếu chủ của Hải Thần tông, vậy thì nhất định là không thể nào.

Nói như vậy, Lâu Tinh gia tộc thật sự là không có Phiêu Miểu thần thông?

Lạc Vũ cùng Vân Thí Thiên khẽ nhú mày.

Lúc này, Hải Mặc Phong cũng nháy mắt với hai người.

Không nên hỏi nữa, Lâu Tinh gia chủ nếu đã mở miệng nói là không có, vậy thì bọn họ thật sự là không có, không nên dây dưa với vấn đề này nữa.

“Kia, vậy quấy rầy rồi.” Lạc Vũ chậm rãi nói.

Nếu người khác không thu, vậy thì cũng không có lý gì bọn họ phải cố đưa cả.

“Như thế xem ra, hôm nay ta đến đây là lỗ mãng rồi.” Lạc Vũ vừa nói xong, Hải Mặc Phong liền đứng lên nhàn nhạt mà lên tiếng.

“Nào có, Hải huynh đã nghĩ đến Lâu Tinh gia tộc chúng ta, chúng ta cảm tạ còn không kịp, nào có lỗ mãng gì, Hải huynh khiêm tốn rồi.”

Giá Hiên Mặc Viêm nhướn mày cười to một tiếng, đáy mắt sáng ngời, đối với Hải Mặc Phong là thật sự nhiệt tình.

Hải Mặc Phong lập tức cười đáp lại, gật đầu với Giá Hiên Mặc Viêm, lại quay đầu về thi lễ cùng với Lâu Tinh gia chủ, nói: “Đã như vậy, Mặc Phong cũng không còn có chuyện gì nữa, xin cáo lui.”

Ban đầu không nghĩ tới Giá Hiên Mặc Viêm là thiếu chủ của Lâu Tinh gia tộc.

Hắn đã điều tra qua Lạc Vũ cùng Vân Thí Thiên, đương nhiên chuyện ở Phi Vũ vương quốc không thể gạt được hắn.

Quan hệ của Giá Hiên Mặc Viêm cùng Lạc Vũ có lẽ còn tốt một chút.

Nhưng cùng Vân Thí Thiên, là cừu địch, tuyệt đối là cừu địch.

Mọi người nói cừu nhân gặp nhau thì đỏ mắt.

Nếu là Lâu Tinh gia chủ sẽ lập tức đáp ứng chuyện này, mà hắn lại trực tiếp cự tuyệt.

Những thứ khác không nói, hắn không vừa mắt với Lạc Vũ và Vân Thí Thiên, chuyện này vốn là đã rất rõ ràng.

Mặc dù hắn nói đến Lâu Tinh rồi, bất kể Lâu Tinh gia tộc đối đãi với Lạc Vũ và Vân Thí Thiên ra sao hắn cũng không quản được.

Nhưng là chuyện đã đến bước này, hắn cũng không thể cứ vậy mà ném hai người bọn họ lại chỗ này được.

Lúc này không đi, còn định chờ đến khi nào.

“Không có chuyện gì thì không thể ở lâu thêm vài ngày sao, Bồn tôn có chuyện muốn nói với người.” Lâu Tinh gia chủ cười nói.

Hải Mặc Phong nghe vậy thì cười. nói: “Hai ngày nữa phụ thân ta sẽ đích thân tới đây, nếu gia chủ muốn thương nghị, vậy cứ nói trực tiếp với phụ thân ta sẽ tốt hơn.”

Hắn biết Lâu Tinh gia chủ muốn nói về chuyên hạ tam tông liên thủ.

Lâu Tinh gia chủ nghe thế thì gật đầu, nói: “Nếu thế thì rất tốt.”

“Vậy Mặc Phong xin cáo từ.”

“Cáo từ.”

Lạc Vũ cùng Vân Thí Thiên cũng hành lễ theo Hải Mặc Phong.

“Mặc Viêm, tiễn Mặc Phong.” Lâu Tinh gia chủ cũng biết chuyện giữa Giá Hiên Mặc Viêm với Lạc Vũ và Vân Thí Thiên, vì vậy cũng không ngăn trở.

“Được.”

Gió xuân thoang thoảng, muôn hoa khoe sắc.

Gặp lại cố nhân, cũng không hoàn toàn là chuyện tốt.

Xuống khỏi Vô Miện Phong thì trời đã tối.

Mấy người Lạc Vũ ở lại trong trấn nghỉ ngơi một đêm, tính những chuyện kế tiếp.

Trong hậu viện của khách sạn.

“Vận khí của các người thật kém.” Tại vườn hoa trong hậu viện, Hải Mặc Phong ôm Tiểu Ngân ngồi trên tảng đá, nhìn Lạc Vũ cùng Vân Thí Thiên.

Lạc Vũ nghe thế thì méo miệng, không nói chuyện.

“Bất quá hấn lại không làm khó dễ các người, này có thể nói là người sẽ trưởng thành, hay là còn có mưu đồ khác?” Hải Mặc Phong nghiêng đầu nói.

Nếu là hấn, đối mặt với kẻ đoạt vị hôn thê của mình, cho dù hấn không thích vị hôn thê đó, thì người kia cũng đừng nghĩ đến có quả ngọt để ăn.

Không làm cho đôi gian phụ dâm phụ kia sống không bằng chết, hấn sẽ không gọi là Hải Mặc Phong.

Mà hôm nay Giá Hiên Mặc Viêm chỉ là không đáp ứng thu thiên tình vụ hoa của bọn họ mà thôi, còn khách khí đưa người xuống núi, có vấn đề, tuyệt đối có vấn đề.

Nghe lời này, sắc mặt Vân Thí Thiên vẫn lãnh khốc, chỉ gơ tay ra để cùng một chỗ với tay Lạc Vũ.

Trên cổ tay hai người, lực lượng của Phiêu Miểu nhất tộc rất rõ ràng.

Hấn thấy chết mà không cứu, không đưa Phiêu Miểu thần thông cho bọn họ, chính là muốn nhìn hai người bọn họ chết, ta phi, ta phi, ta đi đánh chết hấn.

Tiểu Ngân nhất thời hiểu ý, lập tức giương nanh múa vuốt đòi nhảy ra.

Nó đi theo Lạc Vũ lâu nhất, khúc mắc giữa Giá Hiên Mặc Viêm với Lạc Vũ và Vân Thí Thiên nó cũng là người hiểu rõ ràng nhất.

“Trang trọng.” Hải Mặc Phong duỗi tay đem Tiểu Ngân bắt trở về.

Tiểu Ngân trợn mắt nhìn hấn, trang trọng, trang trọng cái đầu hấn.

“Đây là địa bàn của Lâu Tinh gia tộc, ta không muốn ăn thịt Tiểu Ngân nướng.” Lạc Vũ cười nhìn Tiểu Ngân tức giận, đưa tay xoa đầu nó.

Đại bản doanh của Lâu Tinh gia tộc, cần tuyệt đối cẩn thận.

Tiểu Ngân nhất thời bị phẫn, quyết miệng nhìn Lạc Vũ.

Lạc Vũ thấy vậy thì cười an ủi Tiểu Ngân, đem Tiểu Hồng đang ngủ ở trong ngực nhét vào lòng Tiểu Ngân.

Tiểu Ngân được ôm Tiểu Hồng, mặt mày lập tức hớn hở.

“Ta cảm giác bọn họ có.” Đang lúc Tiểu Ngân mặt mày hớn hở, Vân Thí Thiên vẫn mang thần sắc lạnh như băng đột nhiên mở miệng.

Tuy nói không rõ ràng, nhưng hai người còn lại đều hiểu ý của hấn.

“Gia chủ sẽ không nói láo.” Hải Mặc Phong vuốt ve đầu Tiểu Ngân, ngẩng đầu nhìn Vân Thí Thiên.

Nói cách khác, thân phận tôn quý như Lâu Tinh gia chủ sẽ khinh thường nói dối, khinh thường nói dối bọn họ.

Có, thì thế nào? Lạc Vũ cùng Vân Thí Thiên dám đi đoạt sao?

Không có, vật thì chẳng có gì để nói rồi.

“Bọn họ nói không, cũng không có nghĩa là bọn họ không có.” Lạc Vũ ngồi bên cạnh Vân Thí Thiên chống cằm, quay đầu nhìn Vân Thí Thiên.

Vân Thí Thiên gật đầu, ý của hắn chính là như thế.

Hải Mặc Phong nhìn Lạc Vũ cùng Vân Thí Thiên, nhàn nhạt cười, không nói đúng, cũng không nói không đúng. (ý là không nói đúng là không có, cũng không nói không đúng là không có.)

Ba người nhìn nhau, đều hiểu rõ ý tứ trong lòng đối phương.

Sẽ không, quả thật cũng không có nghĩa là không có.

Gió đêm nhẹ nhàng thổi, ẩm áp mà thư thái.

Ngẩng đầu ngắm nhìn vầng trăng lưỡi liềm, Lạc Vũ đột nhiên chậm rãi nở nụ cười, nói: “Đường trong thiên hạ nhiều như vậy, trừ bái kiến trực diện, có khi còn đường khác...”

Nghĩ như vậy đã chế trụ được nàng, mơ tưởng.

Nàng quý trọng sinh mệnh của nàng vô cùng.

“Kia, ta thấy...”

“Có người tới.” Vân Thí Thiên đang định mở miệng, Hải Mặc Phong đột nhiên nói một câu.

Ngay sau đó, Vân Thí Thiên và Lạc Vũ đều đồng thời cả, thấy một cỗ lực lượng không hề che giấu đang đi về hướng bọn họ.

“Hải Thiếu chủ cùng Phiêu Miểu hậu nhân đều ở đây sao?” thanh âm ôn nhã truyền đến, người đã đi tới cửa, lên tiếng lấy lễ.

“Vào đi.” Hải Mặc Phong đạm mạc lên tiếng.

Thanh âm vừa dứt, một nhóm ba người nhanh chóng từ phía ngoài tiểu viện bước vào.

Người cầm đầu một đầu tóc nâu trắng, nhìn qua ước chừng năm sáu chục tuổi, một thân trường bào màu vàng nhạt, nhìn qua tinh thần vô cùng tốt.

“Ha ha, Hải thiếu chủ, đêm khuya tới chơi không quấy rầy người chứ.” Người cầm đầu vừa vào cửa đã hướng Hải Mặc Phong thân thiện cười hỏi.

Hải Mặc Phong quay đầu nhìn lại, chau mi: “Tam trưởng lão sao lại tới đây? Có việc sao?”

Lâu Tinh gia tộc tam trưởng lão, quyền lực mặc dù không lớn bằng gia chủ cùng nhị trưởng lão, nhưng uy vọng cũng là rất lớn.

Sao khuya khoắt lại tự mình chạy tới đây.

Lâu Tinh tam trưởng lão cười ha hả tiến lại gần, nhìn Lạc Vũ cùng Vân Thí Thiên vẫn đang bất động thanh sắc, cười chấp tay về hướng Hải Mặc Phong.

“Người thông minh không nói tiếng lớn, hai người các ngươi cùng với thiếu chủ của chúng ta từng có quan hệ, đây cũng không phải chuyện gì bí mật.

Hôm nay thiếu chủ phản đối lấy Phiêu Miểu thần thông để đổi thiên tinh vụ hoa, vì ngại mặt mũi của hắn nên gia chủ chúng ta cũng không phản đối gì.

Bất quá, chuyện riêng là chuyện riêng, sao có thể để cho chuyện riêng làm lỡ đại sự.

Sau khi các người đi, chúng ta cùng tông chủ đã nghiêm túc thương lượng lại, tông chủ cho là hết thấy đều lấy đại sự làm trọng, vì vậy ta tự mình đến đây để mời các người.”

Lần này, Lâu Tinh tam trưởng lão cực kỳ ngay thẳng, đem tất cả mọi chuyện đều nói rõ ràng, không vòng vo quanh co chút nào.

“Phiêu Miểu thần thông, Lâu Tinh chúng ta không có ai biết, nhưng là cũng không có nghĩa là chúng ta không có.”

Thanh âm ngay thẳng truyền đi trong bóng đêm, nói năng có khí phách.

Lạc Vũ, Vân Thí Thiên cùng Hải Mặc Phong liếc nhau.

Quả nhiên, mới vừa rồi vẫn chỉ là suy đoán, lúc này đã được chứng thực.

“Ý tứ của Lâu Tinh gia chủ là?” Lạc Vũ nhìn tam trưởng lão.

Lâu Tinh tam trưởng lão cười nói: “Xin đi theo ta, tông chủ đang đợi các người ở trước lăng mộ của tổ sư.”

Dứt lời, đưa tay làm bộ mời.

Lạc Vũ, Vân Thí Thiên, Hải Mặc Phong thấy vậy liếc nhau một cái, sau đó Hải Mặc Phong gật đầu nói: “Đã như vậy, các người đi đi, ta sẽ không đi...”

“Hải Thiếu chủ cũng cùng đi đi, Phiêu Miểu thần thông người ngoài nhìn cũng học không được, coi như là đi làm người làm chứng.”

Lời của Hải Mặc Phong còn chưa nói hết, tam trưởng lão đã mở miệng nói.

Hải Mặc Phong nghe vậy, con người đảo quanh, nếu là Lâu Tinh gia chủ đã không hiềm nghi, vậy thì hẳn cũng không sao cả.

Bóng đêm thâm trầm, đoàn người hướng về phía Vô Miện Phong mà đi.

Vô Miện Phong trong bóng đêm cũng không mất đi vẻ nguy nga đại khí của ban ngày.

Trăng treo trên cao, trời sao lấp lánh, cây cối đổ bóng xuống mặt đất, không gian yên lặng mà xa cách.

Lúc này không đi đại đạo giống ban ngày mà đi theo một đường nhỏ.

Trên đường canh phòng lỏng lẻo, căn bản là không có ai.

“Lăng mộ của tổ sư ở Phiêu Miểu Phong, ngày thường trừ gia chủ, bất luận kẻ nào cũng không được đến gần, hôm nay vì không muốn để cho thiếu chủ biết vì vậy đã rút bớt người đi.”

Lâu Tinh tam trưởng lão vừa dẫn đường vừa cười nói.

Hải Mặc Phong gật đầu, Lâu Tinh tổ sư chôn cất ở Phiêu Miểu Phong, chuyện này hẳn cũng biết.

“Quy củ thật đúng là nghiêm.” Lạc Vũ nghe nói thì cười.

“Tất nhiên, trong lăng mộ của tổ sư là bí mật, há lại có thể để cho người khác biết.” Tam trưởng lão cười vô cùng ôn hòa.

Ánh trăng chiếu xuống con đường gập ghềnh, màu vàng nhạt chiếu xuống những viên đá lót đường phía dưới, loáng thoáng như ánh lên những vệt sáng.

Nhìn qua giống như dấu vết của một loại trận pháp cổ xưa.

Hải Mặc Phong đi đầu, Lạc Vũ ở giữa, Vân Thí Thiên đi cuối cùng.

Lúc này, ánh trăng lướt qua làm hiện lên trên mặt đất từng vệt sáng giống như những sợi tơ, phảng phất như những ngọn sóng đang nhẹ nhàng ba động, nhìn qua giống như những sợi tơ nhện.

Vân Thí Thiên thấy vậy, trong mắt lóe qua kinh ngạc, hồ nghi nhìn lại.

“Ta thấy cảm tình của thiếu chủ cùng gia chủ các người rất tốt.” Lạc Vũ giống như là đang bàn chuyện nhà.

Tam trưởng lão vừa đi vừa cười nói: “Cũng không chỉ vậy, tình cảm thật sự tốt đến mức chúng ta cũng không thể tưởng tượng.

Nếu không phải chúng ta đều biết rằng thiếu chủ hơn một năm trước mới tới nơi này, cũng không dùng bất kì thủ đoạn gì.

Gia chủ nhà chúng ta sủng ái hẳn đã đến độ muốn gì được nấy, chúng ta cũng sẽ nghĩ rằng thiếu chủ vốn là từ nhỏ đã sinh trưởng ở trước mặt gia chủ thì tình cảm mới có thể tốt như vậy.”

Dứt lời, còn khoan dung mỉm cười, lắc đầu.

Lạc Vũ vẫn mỉm cười cùng hẳn nói chuyện nhà, vừa nghe thấy sắc mặt đột nhiên trầm xuống, dừng lại.

“Đã như vậy, vậy tại sao Lâu Tinh gia chủ lại còn làm việc giấu giếm hẳn.”

Mà trong lúc Lạc Vũ còn chưa kịp mở miệng, Hải Mặc Phong vốn vẫn nhàn nhã đi ở phía trước đột nhiên mạnh mẽ quay đầu lại, thanh âm lãnh trầm.

Lâu Tinh tam trưởng lão kia nghe vậy thì sửng sốt.

Cùng lúc này, Lạc Vũ sải bước đến phía trước, đứng ngay phía sau lưng tam trưởng lão: “Lăng mộ của Lâu Tinh tổ sư chỉ có gia chủ có thể đi vào.

Người lại thế nào có thể biết được bên trong có Phiêu Miểu thần thông hay không? Tại sao lại biết người ngoài dù có nhìn cũng không thể học được?”

Ba vấn đề bén nhọn ném ra, bóng đêm ám áp đột nhiên lạnh như băng.

Sát khí bắt đầu dâng lên từ bốn phía.

Tam trưởng lão nhìn qua hòa ái dễ gần, sắc mặt đột nhiên loáng thoáng biến đổi.

Thần sắc Lạc Vũ lãnh đạm như băng, hẳn thật cho là nàng đang cùng hẳn nói chuyện nhà sao.

Lâu Tinh gia chủ nếu như thật sự là người trước sau không như một, làm việc đại sự cũng không dám làm ban ngày, vậy nàng còn có tư cách là Lâu Tinh gia chủ sao.

Xoay người, nhìn trước mặt là Hải Mặc Phong, sau là Quân Lạc Vũ, trái phải là Tiểu Ngân cùng Tiểu Hồng đem hẳn hoàn toàn bao vây lại.

Tam trưởng lão thấy vậy thì thở dài một tiếng, nói: “Nếu đã không thể gạt được các người, ta đây cũng chỉ có thể nói thật.

Thiếu chủ hận các người, nhưng ngại quy củ của gia tộc chúng ta nên không thể động thủ tru diệt.

Vì vậy, lệnh cho ta mang các người đến đây, chỉ cần các người xông vào lăng mộ của tổ sư, dù là chạy đến chân trời góc biển, Lâu Tinh gia tộc cũng sẽ đem các người nghiền thành tro bụi...”

Vừa nói như vậy xong, Lạc Vũ lông mày cau chặt, Giá Hiên Mặc viem thật là như vậy?

Mà đang ở nàng trầm ngâm trong nháy mắt, vẫn quan sát mặt đất Vân thí Thiên đột nhiên mặt liền biến sắc, mạnh mẽ một chưởng kia Tam trưởng lão phát qua.

Đồng thời hét lớn lên tiếng: “Đi mau, hẳn mở ra phía dưới này trận thế.”

Mượn ánh trăng, hẳn mới vừa thấy rõ ràng.

P phía trước dẫn đường Tam trưởng lão cùng đi theo phía sau hai lâu Tinh gia tộc đệ tử, dưới chân không ngừng có nhân nhật huyết sắc toát ra.

Mà máu của bọn hẳn sắc lướt qua, dấu vết hình vuông tạo thành ở mặt đất hết sức sắc sảo.

Lấy máu mở ra, hẳn không biết cái trận này là cái gì, nhưng là tuyệt đối không phải là thứ tốt.

Sau khi Vân Thí Thiên lên tiếng, phía trước sắc mặt Hải Mặc Phong không nhiều dao động, đột nhiên sắc mặt đại biến, năm ngón tay tạo thành nắm đấm hướng Tam trưởng lão đánh tới.

Vừa quát to: “Lâu Tinh tru diệt đại trận, đi mau, trận này đừng không được.”

Lâu Tinh hộ vệ tổ sư lăng mộ đại trận, là chính là ngũ đại tông môn tông chủ cũng không dám dễ dàng tiến vào, hôm nay này. . .

Lạc Vũ nghe nói, lập tức trong tay nhũ đồ bạc sợi tơ chợt lóe ra, thẳng đánh nhào lên hai đệ tử Lâu Tinh, đồng thời thân hình đột ngột từ mặt đất mọc lên: “Tiểu Hồng, Tiểu Ngân, mau.”

Hải Mặc Phong, Vân Thí thiên, tiền hậu giáp kích*(trước sau cùng đánh), lực lượng kia vừa mãnh liệt vừa nhanh, coi như là Lâu Tinh Tam trưởng lão, cũng sao dám đối diện với chưởng phong kia.

Song, khi lực lượng hai người đến gần trong nháy mắt, kia Tam trưởng lão sắc mặt đại biến, đột nhiên thân hình quỷ mị chợt lóe.

Tự thật giống trống rỗng hóa thành lá cây, thân thể không có chút sức nặng nào theo hai cổ lực lượng liên tung bay đi, lại là không bị một chút lực.

“Song Diệp thành?” Hải Mặc Phong vừa thấy dưới hai mắt đột nhiên trợn to.

Lâu Tinh Tam trưởng lão, lại là Song Diệp thành người?

Một kích không trúng, Hải Mặc Phong, Vân Thí Thiên không đuổi theo: “Đi.”

Đồng thời, mãnh lực cấp hướng phía trước, cùng Lạc Vũ Tiểu Hồng, Tiểu Ngân, hướng bên ngoài trận hình mà đi.

Song, bọn họ đang đứng ở trên đất bằng phẳng tự dưng bị dựng lên trong nháy mắt.

Tất cả một vùng đất, oanh bộc phát ra màu vàng nhạt cột sáng.

Sáu cột sáng hướng sáu phương từ dưới mặt đất xông thẳng mà mở, trong chớp mắt ánh phát sáng nửa bầu trời.

Cột sáng lưu chuyển, ba người hai thú nhanh chóng đến quá Lâu Tinh tru diệt đại trận.

Tia sáng lưu chuyển, ba người hai thú trong nháy mắt bị vây trong cột sáng.

Cùng lúc này, Vô Miện Phong đang trong phòng đạo bước Giá Hiên Mặc Viêm, mạnh mẽ thấy ở Phiêu Miểu Phong hộ vệ tổ sư lăng mộ đại trận tia sáng ngất trời, trận thể mở ra, không khỏi cả kinh.

“Đây là chuyện gì xảy ra?”

Phương hướng lăng mộ của Tổ Sư, chẳng lẽ? Chẳng lẽ nàng ấy đi xông lăng mộ của Tổ Sư rồi?

“Chết tiệt, nàng ấy muốn chết sao.” Giá Hiên Mặc Viêm sắc mặt trong nháy mắt cực kỳ khó coi, vung tay áo xông ra ngoài.

Ánh trắng mờ lung, cột sáng chợt lộ vẻ vừa ẩn, bóng đêm lần nữa khôi phục không ánh sáng.

Mà ở Phiêu Miểu Phong ba người hai thú, không thấy tung tích.

121. Chương 121

Edit: Nhím Beta: Sakura

Bóng đêm rõ ràng ấm áp, nhưng lúc này lại lạnh như băng.

Ánh sáng lưu chuyển nháy mắt đã bao trùm khắp nơi. Đợi đến lúc đám người Lạc Vũ, Vân Thí Thiên cùng Hải Mặc Phong hiểu được thì đã rơi vào trong trận Lâu Tinh tru diệt.

Bốn phía xung quanh đều tối đen, chỉ có loáng thoáng hiện lên những tia ánh sáng yếu ớt.

Giống như đứng dưới trời đêm không trăng, chỉ có những ngôi sao lóe lên trên đỉnh đầu còn lại là một mảnh đen tối.

So với trận thể ở Phiêu Miểu nhất tộc, tuy cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu.

Phịch một tiếng ngã vào mặt đất, Lạc Vũ nhảy dựng lên: “Chết tiệt, không ra được.”

Chẳng những là xông ra không được mà còn bị cỗ lực lượng kia buộc chặt lấy, không lưu lại một chút lực lượng nào cho bọn họ phản kháng.

Lâu Tinh tru diệt trận này...

Bên cạnh, Vân Thí Thiên cùng Hải Mặc Phong cũng không tốt hơn nàng bao nhiêu cũng đang đứng lên, sắc mặt đen lại.

Bốn phía mờ mịt như đêm không trăng, nhưng là sát khí lại đang bắt đầu dày đặc.

“Có cảm giác giống như ở Phiêu Miểu.” Vân Thí Thiên cau mày, đại trận này đem cho hắn cảm giác như ở Phiêu Miểu nhất tộc hắn đã từng trải qua.

“Phiêu Miểu và Lâu Tinh là một nhà.” Lạc Vũ đáp lại một tiếng.

Lâu Tinh tổ sư là người yêu của Phiêu Miểu tổ sư.

Vậy thì có một chút thủ đoạn giống với Phiêu Miểu tổ sư cũng chẳng có gì lạ.

“Phải đi ra ngoài.” Đang lúc Lạc Vũ nói chuyện, Hải Mặc Phong đột nhiên mở miệng, thanh âm lạnh như băng.

Hải Mặc Phong vốn là một người đạm mạc, rất ít khi để lộ cảm xúc.

Lúc này lại sắc mặt đen nhánh, cả người ẩn hiện sát khí dày đặc.

Không khỏi làm cho Lạc Vũ cùng Vân Thí Thiên kinh ngạc.

“Lâu Tinh tam trưởng lão là người của Song Diệp thành.” Hải Mặc Phong cất bước, lạnh lùng quan sát bốn phía đại trận đang tỏa ra sát khí mãnh liệt.

Vừa nghe nói thế, Lạc Vũ cùng Vân Thí Thiên đồng thời nhíu mi.

Mới vừa rồi bọn họ nghe Hải Mặc Phong nhắc đến Song Diệp thành, có vẻ như Lâu Tinh tam trưởng lão là người của Sogn Diệp thành.

Ý nghĩ vừa hình thành, sắc mặt hai người cũng trở nên khó coi.

Người của Song Diệp thành lại có thể trà trộn trong Lâu Tinh gia tộc, vậy chắc chắn là gian tế, hạ tam tông sợ rằng đã sớm nhắm vào thượng tam tông, đã sớm cài người vào trong nội bộ của bọn họ.

“Nếu chúng ta hôm nay xảy ra chuyện ở đây, vậy sợ rằng...” Giọng nói của Vân Thí Thiên vang lên.

Hắn và Lạc Vũ coi như là người của Phiêu Miểu nhất tộc, hiện tại lại động vào Lâu Tinh tru diệt trận.

Tình huống này tất nhiên người của Lâu Tinh gia tộc sẽ cho rằng bọn họ tự xông vào, cho dù bọn họ có năng lực đi ra ngoài, sợ rằng quan hệ sau này cũng sẽ không thể nào tốt đẹp được.

Mà còn Hải Mặc Phong.

Hắn là thiếu chủ của Hải Thần Tông.

Nếu hôm nay chết trong đại trận của Lâu Tinh gia tộc, bất kể là nguyên nhân gì, Hải Thần tông cùng Lâu Tinh gia tộc từ nay tuyệt đối sẽ là cừu địch, không chết không thôi.

Thượng tam tông phân liệt, hạ tam tông liên thủ, hậu quả này...

Khó trách muốn đưa cả Hải Mặc Phong đến chứng kiến, chết tiệt, đây là đang tính kế tất cả bọn họ.

“Cho nên, nhất định phải ra ngoài.” Sắc mặt Hải Mặc Phong lạnh như băng.

Chết ở đây, hậu quả quá nghiêm trọng.

Nghiêm trọng tới mức hắn không dám nghĩ, chắc chắn sẽ làm rung chuyển cả Vong Xuyên đại lục.

Mà ngay lúc Hải Mặc Phong vừa nói xong, Lạc Vũ cùng Vân Thí Thiên còn chưa kịp nói gì, Lâu Tinh tru diệt trận đã bắt đầu chuyển động.

Bong đen vây quanh bọn họ bắt đầu nhạt dần, lộ ra phía dưới là cuộn cuộn hắc sa. (cát màu đen)

Sóng cát phập phồng, cuộn cuộn cắn nuốt.

Đám người Lạc Vũ ba người hai thú đang đứng trên thạch đài lúc này cũng phải quay đầu nhìn lại.

Cái gì vậy? định dùng cát để chôn chúng ta sao?

Tiểu Ngân bò tới thạch đài, thấy vậy liền ném một cục đá xuống phía dưới.

“Đừng động.” mà ngay lúc Tiểu Ngân ném cục đá xuống phí dưới, sắc mặt Hải Mặc Phong đại biến, hòn đá kia cũng đã bay xuống phía dưới.

“Đi.” Hải Mặc Phong thấy vậy cũng không kịp nhìn kĩ lại, xoay người bay vút lên, hướng phía trên không mịt mờ mà lao đến.

P phía dưới, Lạc Vũ cùng Vân Thí Thiên thấy vậy cũng không dám chậm trễ, lập tức đuổi theo.

“oanh.” Tiểu Hồng đánh một quyền vào đầu Tiểu Ngân sau đó, một móng vuốt bắt được Tiểu Ngân cũng nhanh chóng bay vút lên phía trên.

Mà ở phía dưới, vốn là một đầm hắc sa, đột nhiên oanh một tiếng dựng ngược lên, giống như núi lửa phun nham thạch, âm âm vậy ra.

Mà tảng đá Tiểu Ngân ném xuống, vừa mới gặp cát đã trực tiếp hóa thành sương mù.

“Hí.” Tiểu Ngân cúi đầu thấy vậy không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, hắc sa này...

“Không được để cát đen dính vào người, đó là cát dưới đáy biển La, là do cát biển vạn năm luyện chế mà thành, một khi khởi động, nếu đụng tới nó, toàn bộ sẽ hóa thành tro bụi, bao gồm cả ta và người.”

Hải Mặc Phong bay vọt về phía trước, quát lạnh.

Hộ Sơn đại trận của Hải Thần tông bọn họ cũng dùng cát dưới đáy biển La, trình độ hủy diệt của nó, không ai có thể rõ ràng hơn hẳn.

Ngay cả trình độ như hắn, chỉ cần bị cuốn vào, cũng phải chết thi cốt vô tồn.

Vân Thí Thiên cùng Lạc Vũ nhìn Hải Mặc Phong đang bay nhanh lên phía trên thì cũng không nói hai lời, đuổi theo.

Bọn họ không biết cái gì gọi là cát ở đáy biển La.

Nhưng là biết rằng, nếu Hải Mặc Phong còn phải chạy nhanh như vậy, vậy mức độ nguy hiểm cũng không cần phải nói cũng biết.

Nhất thời, chỉ thấy dưới trời sao mịt mù, ba người hai thú cơ hồ biến thành năm ngôi sao băng xẹt lửa, từ phía dưới đáy vực mà phi vọt lên.

Mà ở phía sau bọn họ, cát đen giống như không có sức nặng, không có cản trở, theo gió mà bay dựng lên, gào thét mà ra.

Tốc độ kia, không hề chậm hơn ba người hai thú chút nào, bay vọt lên theo hướng bọn họ đang bay ra ngoài.

Sóng cát nặng nề, nghiền nát hết thấy.

Xung quang mọi thứ đều bị cát đen nghiền nát hóa thành sương mù, sương khói lượn lờ tràn ngập không trung.

Đó là mùi vị của sự hủy diệt.

Bởi vì chân núi bị cát đen cắn nuốt hủy diệt.

Đỉnh núi mất đi chỗ dựa, tự nhiên là duy trì không được, chậm rãi sụp xuống.

Nhất thời, Lạc Vũ, Hải Mặc Phong, Vân Thí Thiên cũng bị trảm xuống theo ngọn núi, trượt xuống phía dưới, ba người hai thú nhất thời kinh hãi.

Mà đang lúc ngọn núi đang chìm xuống phía dưới, Tiểu Hồng mạnh mẽ quay đầu lại, hai móng vuốt hướng xuống phía dưới cát đen, hét to một tiếng.

Lập tức, ánh sáng bạc hồng chớp qua, một tảng đá màu đen phóng ra, ngăn lại cát đen đang mãnh liệt phóng ra phía dưới.

“Đi.” Cùng lúc này, Hải Mặc Phong kết hai tay lại làm thành một cái ấn kí, một đạo lực lượng giống như nước biển, giống như gió lốc nhanh chóng phóng ra, mạnh mẽ bao trùm ba người hai thú, nhanh chóng phóng vọt ra phía bên ngoài.

Bay nhanh mà lên, giống như lưu tinh truy nguyệt*(ánh sao truy đuổi trăng).

“Oanh.” Mà trong lúc bọn họ đang bay lên, cát đen bị Tiểu Hồng phong ấn oanh một tiếng nổ ở phía dưới phong ấn, lực lượng càng phát ra kinh người, mãnh liệt đuổi theo bọn họ.

Lực lượng của Tiểu Hồng đối với nó chỉ như trò đùa, chỉ có thể ngăn trở một khắc mà thôi.

Vân Thí Thiên thấy vậy, sắc mặt trảm xuống, nói: “Sáu cái cột xoay quanh, vậy trung tâm của lực lượng tất ở chính giữa.

Dứt lời, Vân Thí Thiên đột nhiên nhấc tay.

Dưới trời sao mờ mịt, một cái hải thần liên*(hoa sen của thần biển) màu đen phá không gian mà ra, hướng bầu trời đầy sao vô tận mà bay nhanh đến.”

Hắc liên*(hoa sen màu đen) bay ra, giống như hắc long*(con rồng đen) phá không.

Mà ngay lúc Vân Thí Thiên xuất ra Hải Thần liên.

Cát đen vạn năm cũng cùng lúc bộc phát mà ra, hướng ba người hai thú cắn nuốt mà đến.

Hải Mặc Phong thấy vậy, lực lượng quanh thân lại tăng thêm một tầng, lực lượng kia xanh thẳm giống như nước biển, đem ba người hai thú vây lại ở bên trong.

Quay lại hướng Vân Thí Thiên mà gào to: “nhanh lên một chút.”

Cát đen bao phủ. Cắn nuốt mà lên.

Trong nháy mắt mấy người đã bị bóng tối bao phủ. Cái gì cũng nhìn không thấy.

Lạc Vũ, Tiểu Ngân, Tiểu Hồng thấy vậy, đều vươn một tay ra đặt trên lưng Hải Mặc Phong.

Chuyển lực lượng của bọn họ cho hải Mặc Phong để đối kháng với lực lượng của cát đen.

Cát đen như sương, nháy mắt đã bao phủ toàn bộ.

Đứng ở phía bên trong quả cầu lực lượng của Hải Mặc Phong, Lạc Vũ cơ hồ có thể nhìn thấy hào quang đang bảo hộ bọn họ ở phía trên bị sương mù bao phủ.

Đó là lực lượng của Hải Mặc Phong đang bắt đầu bị tan rã.

Lạc Vũ nhất thời hoảng sợ, lực lượng của mấy người bọn họ hợp lại cũng không thể chống lại được lực lượng của cát đen vạn năm kia.

“Mau.” Sắc mặt Hải Mặc Phong xanh mét.

Hào quang bao phủ bọn họ đã dần bị lực lượng của cát đen cắn nuốt, đang sắp bị phá hủy.

Sắc mặt Vân Thí Thiên càng phát ra lãnh khốc, hải thần liên phát ra càng ngày càng nhanh.

Xuyên phá hư không, bay vào màn trời vô tận.

“Phanh.”

Một tiếng thanh thúy vang lên, hải thần liên vô hình xuyên phá ảo cảnh trong không gian vô tận, đánh tan cột sáng ở phía đông.

“oanh.” Một tiếng vang lên, vũng vàng cuốn vào thứ ở bên ngoài của ngọn núi.

“Đi.” Hải thần liên cuốn chặt vào thân cây, Vân Thí Thiên quát khẽ một tiếng, lực lượng trong tay lại tăng thêm mấy phần.

Lập tức mang theo quang cầu của Hải Mặc Phong cùng theo lên phía trên, giống như tia chớp xuyên phá bầu trời.

Hắc hải thần liên vô hình bay dựng lên, loại tốc độ này đã vượt xa phạm tục có thể tưởng tượng.

Quang cầu màu xanh lam nháy mắt bị túm ra khỏi cát đen vô tận, oanh một tiếng bay dựng lên, hướng phía bầu trời đầy sao mà bay đi.

Quang cầu xanh lam bay lên không trung. Trong khoảnh khắc đã xuyên phá không gian của đại trận, xông vào cột trụ trung tâm của đợt sóng.

“Phanh.” Quang cầu rơi xuống đất, không gian bị phong bế.

Ngăn cách hoàn toàn với bên ngoài, ngăn cách với cát đen vạn năm.

“Kháo, thật là lợi hại.” Lạc Vũ nói thô tục.

Ngắn ngủn trong khoảng một lần thở, hào quang hộ thân của bọn họ bắt đầu bị ăn mòn, nếu không có Vân Thí Thiên ra tay kịp thời, vậy bọn họ tuyệt đối sẽ chết ở trong đó.

“Bọn họ đã gia cố lại trận pháp của Phiêu Miểu nhất tộc, hai tông liên thủ sao có thể không lợi hại.”

Hít vào một hơi thật sâu, Hải Mặc Phong triệt hồi lực lượng, sắc mặt hắn lúc này không thể dung từ khó coi để hình dung được.

Lạc Vũ nghe vậy có chút kinh ngạc nhìn Hải Mặc Phong.

“Cát biển vạn năm này, năm đó các tiền bối của Hải Thần tông từng đưa cho Phiêu Miểu nhất tộc, nhưng là tuyệt đối không đưa cho Lâu Tinh gia tộc.” Sắc mặt Hải Mặc Phong lạnh như băng.

Đây là báu vật dưới đáy biển mà chỉ có Hải Thần tông bọn họ mới có, những thế lực khác chắc chắn không thể có được.

Năm đó bọn họ chỉ đưa cho Phiêu Miểu nhất tộc.

Mà bây giờ lại nhìn thấy nó ở trong Lâu Tinh tru diệt trận, như vậy không cần nói cũng biết.

Lời của Hải Mặc Phong vừa nói xong, sắc mặt của Lạc Vũ cùng Vân Thí Thiên cũng trở nên khó coi.

Lâu Tinh nhất tộc đã đủ cường đại, Phiêu Miểu nhất tộc lại còn âm thầm đem thứ tốt này đến để Lâu Tinh tổ sư dựng thành đại trận, này quả thực...

Cũng là tại ngươi. Một bên Tiểu Hồng đang dương móng vuốt về phía Tiểu Ngân mà lên án.

Tiểu Ngân ủy khuất bò tới bên cạnh Tiểu Hồng, cúi đầu nhận lỗi.

“Lực mang tinh trụ*(sáu cột trụ sao sáng), phân làm sáu tiểu trận, mà ở giữa của nó chính là một đại trận, đó là đại trận lợi hại nhất, nhưng là nếu có một cửa sinh, thì nó chắc chắn cũng là ở chỗ này.”

Nếu đã rơi vào trong này, nói gì cũng vô dụng, lúc này phải thử xem làm thế nào mới có thể xông ra ngoài được mới là chuyện trọng yếu nhất.

Giọng nói của Vân Thí Thiên lạnh lùng lắm lắm.

Nghe được lời nói của Vân Thí Thiên, Hải Mặc Phong hít sâu một hơi để bình tĩnh lại, bấm ngón tay tính toán, chậm rãi gật đầu.

“Đúng vậy, chỗ nguy hiểm nhất mới là chỗ an toàn nhất, thay vì chúng ta xông vào sáu tiểu trận kia, không bằng tập trung lực lượng đối phó với đại trận này.

Nói không chừng có thể còn có một tia cơ hội còn sống.”

“Đã như vậy, vậy thì đi.” Lạc Vũ nghe vậy trầm giọng nói.

Lục mang tinh trụ, sáu tiểu trận, một đại trận, những thứ này nàng không hiểu lắm, nàng chỉ biết, nếu đã quyết định như thế, vậy thì cứ thế mà làm.

Nếu không, ở trong này quá lâu, bên ngoài phát sinh biến hóa gì bọn họ không thể đoán trước được.

Nhất thời, ba người hai thú liếc mắt nhìn nhau, xoay người cùng hướng phía đỉnh núi mà bay tới.

Vân Thí Thiên đã đưa bọn họ vào trung tâm của đại trận, khoảng cách đến đỉnh núi hẳn là không quá xa.

Lại nói, đám người Lạc Vũ đang ở trong Lôu Tinh tru diệt trận tìm đường sống.

Mà lúc này ở bên ngoài, trên Phiêu Miểu Phong của Lôu Tinh gia tộc cũng đang nổi lên một trận mưa gió.

“Cái gì? Tam trưởng lão bị người xông vào giết chết?” Giá Hiên Mặc Viêm chạy tới, sắc mặt cũng là cực kì khó coi.

“Đúng vậy, chúng ta vừa mới phát hiện, Tam trưởng lão là bị “Hải thần phong đông”- tuyệt học của Hải Thần tông cùng hai cổ lực lượng khác hợp sức giết hại.”

Giá Hiên Mặc Viêm vừa nghe, mày nhất thời nhăn lại thành hình chữ Xuyên ().

Mắt nhanh chóng đảo qua, quát lạnh một tiếng: “Chuyện này các ngươi không được để lộ ra bên ngoài, nếu ta biết có thêm kẻ nào nữa biết chuyện ngày hôm nay, ta sẽ tru diệt cả cữu tộc nhà các ngươi.”

Thanh âm xơ xác tiêu điều, lạnh như băng, tuyệt đối sắc bén.

“Rõ.” Thị vệ hồi báo cả kinh, Thiếu chủ chưa bao giờ nói diệt cữu tộc của bọn họ, hôm nay lại...

Quay đầu, bóng đêm vẫn tràn ngập, trên bầu trời, các ngôi sao tụ hội lấp lánh.

Nhưng ở trên Phiêu Miểu Phong, ở nơi cao nhất của Lôu Tinh tru diệt trận tia sáng là lúc ẩn lúc hiện.

“Chết tiệt, lại xông vào trung ương, không muốn sống nữa có phải hay không.”

Nhìn thấy trong Lôu Tinh tru diệt trận có một tia sáng hiện lên, sắc mặt Giá Hiên Mặc Viêm vặn vẹo, cực kì tức giận.

Nghiến răng nghiến lợi gầm lên một tiếng: “Canh gác bốn phía, không cho bất luận kẻ nào đến gần nơi này.”

“Rõ.”

Thân hình Giá Hiên Mặc Viêm chợt lóe hướng phía đỉnh núi Phiêu Miểu Phong mà đi.

Bên trong Lục mang tinh trận.

Ba người Lạc Vũ, Vân Thí Thiên, Hải Mặc Phong đồng thời đưa tay.

Chậm rãi đẩy ra đại môn phía trên. Đập vào mặt là hơi thở băng cùng hỏa đan vào nhau, cơ hồ khiến cho ba người hô hấp có phần khó khăn.

Cao Nhược thiên môn, lưu kim đại môn*(Cổng trời cao vờ vọt, cửa chính mạ vàng), sáu cột sáng lưu động, đứng riêng thành sáu hướng.

Ngôi sao phẳng phát như đang ở trên đầu bọn họ.

Sáu cột sáng giống như sáu cây cột trụ, chống đỡ toàn bộ thiên không.

Bầu trời mịt mờ, vũ trụ mênh mông.

Lấy vũ trụ làm trận, trận này quả thực là...

“Đề xuống tinh thạch nhô ra ở dưới sáu cột sáng là chúng ta có thể...” Hải Mặc Phong còn chưa nói hết lời, lời đến khoe miệng giống như bị cái gì đó cắt đứt, đột nhiên dừng lại.

“Ngao...”

Chỉ thấy, trước mắt bọn họ, trong không gian của sáu cột sáng, hai cái thân ảnh đang chậm rãi phập phồng, động, phát ra thanh âm không lớn lắm.

Giống như vừa mới thức tỉnh từ một giấc ngủ say.

Thân thể lớn dần, một kim* (màu của vàng) một ngân* (màu bạc).

Lân giáp *(lớp sừng phía ngoài của con lân) khổng lồ ở trên người bọn họ chớp động quang mang, ánh sáng làm đau mắt, bốn chân chậm rãi lớn lên, thân thể khổng lồ cơ hồ có tới cả trăm mét, không ngừng phập phồng.

Chậm rãi mở mắt ra, hai mắt dữ tợn, uy hiếp bốn phương, nhìn về phía ba người hai thú.

Bất động đã kinh người như vậy, vừa mở mắt ra, uy áp tỏa ra cơ hồ khiến ba người hai thú không thể nào thở nổi.

“Long...”

Khóe miệng Lạc Vũ co quắp, hồi lâu cũng chỉ thốt ra được một chữ.

Trước mắt bọn họ chính là một kim, một ngân cự long.

Thần thú canh cửa của Phiêu Miểu nhất tộc là hải cốt của cự long, mà ở chỗ này, trông coi lăng mộ của Lôu Tinh tổ sư, lại là hai cái cự long vẫn còn sống.

Trời ạ...

Lạc Vũ nuốt nuốt nước miếng, nàng đã hiểu tại sao Hải Mặc Phong lại nói, ngũ tông còn lại, tiến vào trận này, nghĩ ra được cơ hồ cũng là việc không thể.

Cự long trông chừng, vạn thú chi hoàng.

“Người ngoài đến, các người quấy rầy giấc ngủ của chúng ta.” Thanh âm đánh đá chua ngoa vang lên, trong đó là vô hạn đe dọa, trong mắt hoàng kim cự long đều là lạnh như băng.

“Chán sống rồi sao.” Ngân sắc cự long thì nhìn bọn họ, ngay sau đó đơ rỗng hướng phía ba người hai thú mà tấn công đến.

Gió mạnh đập vào mặt, hơi thở như bài sơn đảo hải*(dời núi lấp biển), trời đất quay cuồng.

Cùng lúc này, hoàng kim cự long hơi mở miệng, một ngọn lửa màu tím gào thét mà ra, ập đến phía đám người Lạc Vũ.

“Mau tránh ra.” Lạc Vũ phản ứng nhanh nhất, lập tức đẩy Vân Thí Thiên cùng Hải Mặc Phong.

Vân Thí Thiên cùng Hải Mặc Phong đứng ở bên người Lạc Vũ lập tức tung người bắn nhanh ra ngoài, vọt tới chính giữa của sáu cột sáng.

Cùng lúc này, Lạc Vũ động tác cũng trở nên mau lẹ.

Mắt thấy ngọn lửa màu tím cùng với lực lượng kia vọt tới trước mặt.

Thân hình chợt lóe, lập tức sử dụng vạn ảnh mê tung *(có vạn hình ảnh không có tung tích) đến mức cao nhất, nhoáng một cái đã thành mười mấy thân ảnh, hướng một bên mà chạy.

Trên vai nàng, Tiểu Ngân cùng Tiểu Hồng cũng động, chạy theo Lạc Vũ.

“Oanh.” Đuôi của ngân sắc cự long đánh trúng cửa cung phía sau ba người hai thú, phát ra một tiếng nổ rất lớn, cơ hồ làm rung chuyển cả trời đất.

Mà ngọn lửa màu tím của hoàng kim cự long, không thấy được sức nóng, cũng không thấy mãnh lực.

Nhưng là tàn ảnh lóe qua của Lạc Vũ cũng bị nó đốt cháy sạch sẽ.

Đứng trên mặt đất, khóe miệng Lạc Vũ co quắp nhìn một góc áo bị đốt trụi.

Y phục tốt như vậy cũng đã trực tiếp trở thành phế tích.

Vừa rồi, nàng cách hoàng kim cự long còn xa như vậy...

“Còn dám trốn.” ngân sắc cự long một kích không trúng, long nhãn lạnh như băng nhú lại, trong mắt hiện lên một tia lạnh lùng và tức giận.

Không đợi Hải Mặc Phong cùng Vân Thí Thiên rơi xuống đất, thân hình to lớn chợt lóe, nháy mắt đã di động đến trước mặt hai người.

Hai trảo đánh vào hư không, lập tức không gian phía trước mặt đã bị xé rách, lộ ra đen nhánh, giống như ở bên trong bầu trời kia còn có một không gian khác.

Ở trong đó lực hút cường mãnh, lập tức từ hư ảo không gian trào ra cuộn cuộn, hướng phía Vân Thí Thiên cùng Hải Mặc Phong đang ở giữa không trung mà hút.

Giữa không trung, Hải Mặc Phong cùng Vân Thí Thiên lập tức giống như hai phiến lá cây, trực tiếp bị hút vào bên trong không gian xé rách.

Vân Thí Thiên thấy vậy, sắc mặt trầm xuống, hư ảo thần liên trong tay bay nhanh ra, trở tay đánh vào sáu cột ánh sáng.

Đồng thời, nhắc lên một chân hướng phía eo của Hải Mặc Phong mà kẹp, hét lớn: “Bắt lấy.”

Hải Mặc Phong trở tay bắt được chân của Vân Thí Thiên, lúc này cũng không giấu giếm nữa, xuất ra bản lĩnh thực thụ, năm ngón tay kẹp vào hư không khẽ bóp, một cái tam xoa kích*(giống như cái nĩa ba chia ý) màu xanh lam hiện ra trên tay Hải Mặc Phong.

Hải Thần chi thần binh.

Tam xoa kích nhắm ngay vào ngân long, ánh sáng màu lam quanh thân lập tức sáng rõ, hướng đỉnh đầu của ngân long mà bắn tới.

Nước biển gào thét, lực lượng kinh thiên.

Ngân sắc cự long thấy vậy, mắt trầm xuống, nặng nề mà hừ lạnh.

Chẳng những không tránh đi thần binh trong tay Hải Mặc Phong mà thân thể trực tiếp vượt qua, hướng phía Vân Thí Thiên và Hải Mặc Phong mà ép tới.

Cùng lúc này, hoàng kim cự long liếc nhìn Lạc Vũ đã bị đốt cháy mất một bên áo, trong mắt chợt lóe lên cuồng liệt.

“Còn dám ở trước mặt ta mà thể hiện thân pháp. Hừ.”

Long thanh*(giọng nói của rồng) lạnh lùng rơi xuống, hoàng kim cự long một khắc trước còn ở trước mặt Lạc Vũ, một khắc sau, Lạc Vũ đã không thấy nó đâu nữa, ngay cả không khí cũng không thấy có chút dao động gì.

Hoàng kim cự long kia đã trực tiếp xuất hiện ở phía sau lưng nàng.

“Mau tránh.” Tiểu Ngân là con của thú vương tiền nhiệm, cùng thú hoàng vẫn là có chút quan hệ sâu xa, nhận ra được thú hoàng đến gần đầu tiên, lập tức hướng Lạc Vũ kêu to.

Tốc độ của cự long, là nhanh nhất trong vạn thú.

Cùng lúc này, thân hình chợt lóe, trực tiếp lần thứ ba biến thân, kim ngân sắc lực lượng gào thét mà ra, một móng vuốt giơ lên, hướng phía hoàng kim cự long mà tấn công tới.

Đồng thời, Tiểu Hồng cũng nâng móng vuốt lên, ánh sáng ngân hồng cũng hướng phía hoàng kim cự long mà đánh tới.

Mà hoàng kim cự long xuất hiện ở phía sau Lạc Vũ thấy vậy cũng liền tấn công tới.

Khí băng. Không phải là ngọn lửa cực nóng mà là lạnh như băng.

Khí băng từ bốn phương tám hướng mà đến, nơi đi qua, ngay cả không khí cũng bị đông lại.

Trên Vong xuyên đại lục, cả người và thú cũng đều chỉ có một loại thuộc tính, mà hoàng kim cự long này lại đồng thời có cả hai loại thuộc tính băng và hỏa...

Lạc Vũ được Tiểu Ngân nhắc nhở, cũng không hướng về phía sau mà nhìn lại, Phiêu Miểu quyền trượng trong tay biến hóa, hóa thành kiếm.

Một kiếm đánh về phía trước cản đường đi của băng.

Cùng lúc này, thân hình lóe lên, tránh đi, chạy nhanh ra phía trước.

“Còn dám chạy.” kim long gầm lên một tiếng, hàng vạn hàng nghìn mũi tên băng lập tức hóa thành nước, oanh một tiếng phá vỡ liên thủ của tiểu Ngân cùng Tiểu Hồng, hướng phía Lạc Vũ mà đánh tới.

Nháy mắt, Lạc Vũ thấy phía sau như có nghìn đại hồng thủy gào thét hướng phía mình mà đến, không chờ nàng phản kháng, oanh, thật mạnh đánh lên lưng của nàng.

“Phốc.” một ngụm máu tươi bắn ra, thân thể Lạc Vũ mềm nhũn thẳng tắp bị đánh ra xa.

Mà ở phía bên kia, chỉ thấy tia sáng màu bạc cùng tia sáng màu xanh lam mạnh mẽ phát ra, lập tức vọt đến chỗ Vân Thí Thiên cùng Hải Mặc Phong, hai người nhất thời quay cuồng trên không trung, nặng nề nện xuống mặt đất.

Máu chậm rãi chảy ra từ khóe miệng hai người.

Hai con cự long này quả thực là quá quá mạnh, mạnh đến bọn họ không thể tưởng tượng được.

“Quầy rầy chúng ta nghỉ ngơi, đáng chết.” Kim, ngân cự long tiến tới gần, khí thế kinh thiên.

“Lạc Vũ, hãy nghe ta nói, để ta...”

“Hát xì...”

Phía dưới, Vân Thí Thiên biến sắc đang chuẩn bị vọt tới trước người Lạc Vũ, sáu cột sáng đột nhiên mở ra, ánh sáng màu cam trong nháy mắt thẩm thấu xuống.

Phía dưới, ba người hai thú nhất thời sửng sốt.

“Chết tiệt, còn không đi ra, đợi cái gì nữa.” Trên đỉnh, Giá Hiên Mặc Viêm sắc mặt xanh mét, cột sáng trên tay chiếu vào ba người phía dưới.

Lập tức, ba người hai thú phía dưới thân thể chợt nhẹ, bị hút lên phía trên.

Hải Mặc Phong thất vọng phản ứng cũng nhanh, tam xoa kích hướng về phía hai cái cự long mà đánh, lực lượng cường đại của hải dương lập tức đánh xuống.

“Oanh.” Chỉ nghe phía dưới vang lên một tiếng thật lớn, tia sáng xanh lam phá không mà ra, ba người hai thú đã không còn thấy bóng dáng, cửa huyết được mở ra khi trước cũng đã được đóng lại thật chặt.

Bên trong trận doanh phía dưới, chỉ còn lại kim, ngân long.

“Người điên rồi, ta đã nói ta không thu người còn có lá gan xông tới lăng mộ của tổ sư, người muốn chết cũng không cần làm liên lụy người khác, còn giết Tam trưởng lão của chúng ta...”

Trên đỉnh núi, sau khi ba người hai thú đã đi lên, lửa giận của Giá Hiên Mặc Viêm bộc phát.

“Ta không có giết hắn.” Lạc Vũ lau máu ở khóe miệng, nghe được một câu quan trọng nhất.

“Không có, ta đảm bảo.” bên cạnh, Hải Mặc Phong đã sớm nghe hết, nghe thấy tam trưởng lão đã chết, lập tức cũng không quan tâm là vừa từ hiểm cảnh đi ra, lập tức nói.

“Không có giết?” Giá Hiên Mặc Viêm nghe vậy như cơn mưa, vậy...

“Từ nơi này đi ra phía sau, mau, lập tức đi xuống núi cho ta...” Như cơn mưa xong, sắc mặt Giá Hiên Mặc Viêm nháy mắt lạnh xuống, một phát bắt được tay của Lạc Vũ, ấn vào mật đạo phía sau.

Hải Mặc Phong cùng Vân Thí Thiên cũng hiểu tình huống hiện tại, vì thế cũng nhanh chóng rời đi.

Nếu như để cho những người khác trong Lôu Tinh gia tộc biết được, bọn họ có mười cái miệng cũng không thể nói rõ được, lập tức xoay người hướng phía mật đạo đi vào.

Mà ngay lúc bọn họ định bước vào bên trong mật đạo, phía bên kia có tiếng nói phát ra: “Tông chủ, mau nhìn, hải Thần tông thiếu chủ cùng hậu nahan của Phiêu Miểu xông vào lăng mộ của tổ sư chúng ta, còn giết hại Tam trưởng lão...”

Cước bộ dồn dập, đèn đuốc sáng trưng, Lôu Tinh gia chủ, Lôu Tinh thập đại trưởng lão cùng toàn bộ những người cần quyền của Lôu Tinh gia tộc đang hướng phía bên này đi đến, cầm đầu là Bát trưởng lão đang không ngừng lên tiếng.

Gặp rồi. Xong.

Lạc Vũ, Hải Mặc Phong, Vân Thí Thiên liếc mắt nhìn nhau.

122. Chương 122

Edit: Hami Beta: Sakura Sakura: may có nàng hamì làm chương này nên ta mới có chương để beta, các nàng nhớ vỗ tay ủng hộ nàng hamì nhé.

Tiếng người dần dần phát ra theo ánh đèn mà tới.

Giá Hiên Mặc Viêm phản ứng cực nhanh, quả thực xem thế là đủ rồi.

Hắn muốn định đưa Lạc Vũ vào phía sau của mật đạo, lúc này lại có biến cố phát sinh, giọng nói của Giá Hiên Mặc Viêm lập tức trầm xuống, quát lớn: “Còn dám chạy.”

Vừa phóng người lên, một cước đá hướng đến Vân Thí Thiên.

Cùng lúc này, chế trụ Lạc Vũ ở phía sau.

Làm liền một mạch, khiến cho người khác nhìn vào giống như hắn là đang ngăn cản người chạy trốn chứ không phải là thả bọn họ đi.

Một bên Vân thí Thiên phản ứng cũng cực nhanh, lập tức hai tay tung chưởng chống lại một cước của Giá Hiên Mặc Viêm.

Một cước này quả thật rất mạnh, không biết là vì muốn diễn cho thật hay là Giá Hiên Mặc Viêm mượn cơ hội trả thù.

Dù sao một cước này cũng đem Vân Thí Thiên đang bị trọng thương cũng phải lui về phía sau mấy bước.

“Mau, vây quanh bọn họ.”

Kia Lôu Tinh gia tộc cùng các trưởng lão thấy vậy đồng thời quát lên, phi thân mà lên, đồng loạt đứng trước ba người Lạc Vũ, Vân Thí Thiên và Hải Mặc Phong.

“Các ngươi thật to gan.” Nhìn ba người bị vây khốn, Lôu Tinh gia chủ sắc mặt cực kỳ tức giận, quả thực không cách nào dùng lời nói mà hình dung được.

“Dám ngang nhiên xông vào lăng tẩm không nói, còn dám giết Tam trưởng lão, quả thực chính là khinh người quá đáng.”

Người đầu tiên lên tiếng là Bát trưởng lão, trên mặt biến hóa từ đỏ sang tím tức giận quát lên.

“Thiếu chủ, người.”

Đồng thời cũng có người hồ nghi nhìn hướng Giá Hiên Mặc Viêm.

Giá Hiên Mặc Viêm một thân lãnh đạm, không để ý tới đám người Lạc Vũ, bước nhanh đến trước mặt Lôu Tinh gia chủ, trầm giọng nói: “Tông chủ, ta cùng hai người này có thù riêng.

Vốn định để cho bọn họ chết ở tru diệt trong đại trận quá tiện nghi bọn họ, vì vậy làm mới chuẩn bị chính mình đi thu thập bọn họ.

Không nghĩ tới ta mới thu thập được thì Tông chủ đã tới rồi.”

Lời này vừa nói ra, cho dù có người muốn hoài nghi lời nói của Giá Hiên Mặc Viêm thì cũng không tìm được gì để bắt bẻ.

Giá Hiên Mặc Viêm cùng Lạc Vũ và Vân Thí Thiên ở giữa có gút mắt cùng cừ hận, cả hai đều không thể trở thành bằng hữu hoặc là có hỗ trợ gì cho nhau.

“Tông chủ, Thiếu chủ nói thể cơ bản cũng đúng, hôm nay không phải là thù riêng nữa mà là thù chung rồi Hải Thần Tông thiếu chủ cùng Phiêu Miểu hậu nhân, giết Tam trưởng lão, đột nhập vào lăng tẩm, tội không thể tha.”

“Đúng, đáng chết, đáng chết.”

“Thật là quá buồn cười.”

Trong lúc nhất thời, những người trong tộc đi theo Lâu Tinh gia chủ, không khỏi rùng lên giận giữ.

Dám trên địa bàn bọn hắn giết hại Tam trưởng lão của bọn hắn, quả thật là quá khinh người, quả thật làm cho lòng người càng thêm tức giận không thể nhẫn nhịn.

Trong lúc những người Lâu Tinh gia tộc đang lên tiếng chỉ trích.

Hải Mặc Phong, Vân Thí Thiên, Lạc Vũ, liếc nhau một cái, cũng không phản bác, cũng không cố gắng giải thích, chỉ sắc mặt bất động đứng ở nơi đó.

Bây giờ cho dù có giải thích thì cũng không có tác dụng gì, cứ để cho Giá Hiên Mặc Viêm ra mặt xử lý là tốt nhất.

“Tông chủ, chuyện này không phải là chuyện đùa, không thể chỉ dựa vào suy đoán mà luận tội, tạm thời cứ giam giữ bọn họ, chúng ta cần điều tra kỹ hơn mới là việc làm cần thiết vào lúc này.

Nếu không sẽ bị người khác nói là Lâu Tinh gia tộc chúng ta bắt công, không phân biệt được trắng đen.”

Trong lúc mọi người đang xì xào bàn tán, Giá Hiên Mặc Viêm trên mặt đầy tức giận, liếc nhìn tất cả mọi người trầm giọng nói.

Giá Hiên Mặc Viêm vừa nói xong, vẫn đứng ở bên cạnh Lâu Tinh gia chủ Nhị trưởng lão, gật gật đầu nói: “Hải Thiếu chủ thân phận tôn quý.

Chúng ta không phải sợ Hải Thần Tông, nhưng là cũng không có thể giết người lung tung, trước điều tra một chút mới là trọng yếu nhất.”

“Có cái gì cần điều tra , chúng có đã bày ở trước mặt, chúng ta.”

“Bát trưởng lão, nơi này là nơi người có quyền nói? Hay là Tông chủ có quyền nói?” Giá Hiên Mặc Viêm sắc mặt trầm xuống, mạnh mẽ quay đầu nhìn lại.

Đang âm ỉ nhất Bát trưởng lão nhất thời á khẩu.

“Trước áp đi xuống, chuyện này Bồn Tông chủ tất sẽ điều tra ra manh mối.”

Lâu Tinh gia chủ sắc mặt xanh mét, hung hăng quét Hải Mặc Phong, Lạc Vũ, Vân Thí Thiên ba người một cái, phát tay áo bào sải bước xoay người rời đi.

Phía sau, mấy Đại trưởng lão lập tức áp giải ba người Hải Mặc Phong, Lạc Vũ, Vân Thí Thiên cùng nhau đi.

Hải Mặc Phong, Lạc Vũ, Vân Thí Thiên, hết sức hợp tác, một chút giãy dụa cũng không có hướng theo đám người mà đi.

Lúc này không thể chạy, cũng không phản kháng.

Chạy, này tội danh càng chứng thực rồi, hậu quả kia sẽ rất là nghiêm trọng.

Lạc Vũ, Vân Thí Thiên, Hải Mặc Phong trong lòng đều hiểu rõ, tự nhiên đều biết nên làm như thế nào.

Đêm tối bao trùm, từng bóng đen trong đêm tối mờ mờ ảo ảo.

Hình dạng quỷ mỵ, âm trầm bức người.

Một tòa tháp cao lớn xung quanh được bảo vệ nghiêm ngặt..

Chính là nơi giam giữ tội nhân của Lôu Tinh gia tộc .

Chín tầng dưới đất, còn có ngọn lửa của Luyện ngục.

Lôu Tinh gia tộc thuộc tính vì hỏa, cường hỏa nhất phương.

Vì vậy, tại Hình đường chỗ sâu nhất, lấy địa hỏa làm chính bao vây hết thảy.

Không lớn không nhỏ chín tầng dưới đất, hình dạng như Bát Quái đồ, chính là yên tĩnh thảnh thơi còn có một vài tia lửa của nham thạch bắn lên.

Mà ở trên mặt đất kế bên dòng dung nham đang nóng chảy một tòa Ngọc Thạch Đại Trụ đứng sừng sững..

Ở nơi này 3 người Vân Thí Thiên, Lạc Vũ cùng Hải Mặc Phong bị trói ngay trên cột.

Nơi đây là tầng sâu nhất của Hình đường tại Lôu Tinh gia tộc, một nơi cực kỳ khắc nghiệt, dưới áp lực cực nóng của nham thạch phía dưới, người nào chỉ cần đuối khí kém một chút thì sẽ khó mà toàn thân được nguyên vẹn.

Cũng may cả 3 người đều không phải loại bình thường.

Nơi đây mặc dù nóng không chịu nổi, hỏa lực bức người, nhưng đối với 3 người bọn họ không đủ để tạo thành uy hiếp quá lớn, cho dù là trong người bọn họ vẫn đang còn mang thương tích.

“Tiểu Hồng.” Lạc Vũ đang bị trói ở trên cây cột Ngọc Thạch chờ người của Lôu Tinh gia tộc vừa đi, thấp giọng kêu một tiếng.

Lập tức, dưới mặt đất ánh sáng đỏ chợt lóe, Tiểu Hồng lôi Tiểu Ngân xông ra.

Lúc ấy, khi nó thấy có biến.

Lập tức lôi Tiểu Ngân ẩn vào trong viên đá, từ dưới đất ngậm đi theo tới đây.

Ta cứu các người đi ra ngoài.

Tiểu Ngân vừa nhìn tình huống của ba người, lập tức dựng thẳng liễu mao (lông), bổ nhào về phía Lạc Vũ.

“Không, chúng ta không thể đi được.” Một bên Vân Thí Thiên thấy vậy lạnh lùng nói.

Cùng lúc này, Lạc Vũ gật gật đầu nói: “Đúng vậy, thời cơ chưa đến.”

Nếu muốn đi, bọn họ mới vừa rồi đã đi rồi.

Ngay cả nhiều người của Lôu Tinh gia tộc như vậy cũng chỉ sợ khó mà lưu được ba người bọn họ ở chỗ này.

Tại sao? Tiểu Ngân cùng Tiểu Hồng nhất thời không giải thích được rồi, nhất tề mở to hai mắt nhìn.

Lạc Vũ, Vân Thí Thiên, Hải Mặc Phong, ba người liếc nhau một cái.

Nếu bọn họ đi, kia không phải giúp cho bọn người Song Diệp Thành đạt được mục đích rồi sao.

Hải Thần Tông cùng Lôu Tinh gia tộc mà xảy ra xung đột thì hạ tam tông chẳng phải sẽ làm ngư ông đắc lợi sao.

“Tiểu Ngân tới đây, lấy ngọc bội trên người của ta, lập tức đưa đến cho phụ thân của ta.” Liếc mắt nhìn Tiểu Ngân, Hải Mặc Phong trầm giọng nói.

Phụ thân hần mấy ngày nay muốn tới Lôu Tinh gia tộc.

Cần phải thoát khỏi chuyện này, bất kể hai tộc có như thế nào xung đột, sợ rằng có người. .

“Người nói cho hần.”

Cúi đầu nói nhỏ bên tai Tiểu Ngân, Hải Mặc Phong thấp giọng nói mấy câu.

Tiểu Ngân sờ sờ đầu, nhìn Lạc Vũ một cái, quệt mồm giật xuống Hải Mặc Phong ngọc bội.

“Tiểu Hồng, ngươi cũng đi làm cho ta một việc.” Trong tay Hải Mặc Phong xuất ra một lệnh bài.

“Vật này ngươi đi Thiên Nhai Phượng Các, tìm Lăng Nam gia tộc Thiếu chủ, muốn hắn giúp ta ra mặt. . .”

Chuyện này Hải Thần Tông ra mặt thật sự là không tốt, để cho Lăng Nam gia tộc ra mặt làm người trung gian, cho dù có chuyện gì thì cũng là tối ưu nhất.

Tiểu Hồng nghe nói xong trực tiếp lấy lệnh bài của Hải Mặc Phong, một móng vuốt bắt lấy Tiểu Ngân, xoay người ẩn vào trong đá biển mắt.

Thời gian không còn nhiều, bọn họ cần sớm tìm viện binh.

“Bản thân ta cảm thấy không cần thiết phải tìm Lăng Nam Thiếu chủ.” Một bên chờ Hải Mặc Phong đã phân phó rồi, Vân Thí Thiên lạnh lùng mở miệng.

Chuyện này nói ra sợ là người của Song Diệp thành đã tiềm phục tại Lâu Tinh gia tộc, một tay thúc đẩy, chính là nghĩ lợi dụng sự đối địch của Lâu Tinh gia tộc cùng Hải Thần Tông.

Chuyện rất đơn giản, hắn là vẫn chưa tới lúc muốn Lăng Nam gia tộc ra mặt.

“Ta muốn hắn đến, cũng không phải là chỉ bảo vệ ta.” Hải Mặc Phong lắc đầu, chậm rãi nói.

Dám hăm hại hắn Hải Mặc Phong, hậu quả kia Song Diệp Thành các người sẽ phải hảo hảo gánh chịu.

“Mệt mỏi đến nửa đêm, muốn ngủ một giấc, thật mệt chết ta.” Đang lúc Hải Mặc Phong vừa nói xong, Lạc Vũ đột nhiên ngáp một cái nói.

Hải Mặc Phong cùng Vân Thí Thiên nghe vậy, nhất tề quay đầu nhìn Lạc Vũ một cái.

Lạc Vũ thấy vậy khẽ mỉm cười, trừng mắt nhìn lại hai người.

Hai người nhất thời hiểu ý Lạc Vũ, lập tức thần sắc buông lỏng, lại thật bắt đầu ngủ gà ngủ gật .

Dòng nham thạch có biến động, trong địa lao nhiệt lực kinh người.

Không nói đến đám người Lạc Vũ dù bọn vẫn ung dung trong địa lao ngủ, mà trên mặt đất Lâu Tinh gia tộc lúc này lại là một mảnh làm ầm ĩ.

Lâu Tinh gia tộc đại diện.

“Tộc trưởng, chuyện này đã rất rõ ràng, Phiêu Miểu hậu nhân nói gì đến đây đưa Thiên Tinh Vụ Hoa, ta xem toàn bộ cũng là giả dối.

Bọn họ nhất định là muốn mượn lần này tiến vào lăng mộ của tổ sư, lấy trộm đồ.” Lâu Tinh Thất trưởng lão trầm giọng nói.

“Đúng, ta cũng vậy cho là như thế.”

“Đạ, hắn là, nếu không, ta không cho là Hải Thần Tông Thiếu chủ lẫn vào, nhất định là có ích lợi rất lớn, để cho Hải Thần Tông động tâm, vì vậy.”

Trên đại điện một mảnh náo động khí thế dương cung bạt kiếm.

Thi thể Tam trưởng lão cùng hai đệ tử đặt ở phía trên trên mặt đất Bạch Ngọc.

Trải qua mấy phen kiểm tra, kia dấu vết đả thương trí mạng chính là lực lượng của Hải Thần Tông cùng Phiêu Miểu công pháp.

Trừ Hải Mặc Phong, quả thực làm cho người ta hoàn toàn không tìm ra được bất kỳ nguyên nhân nào khác gây ra cái chết của Ta trưởng lão.

Đây căn bản làm cho người ta muốn vì hắn xóa tội cũng không thể.

Giá Hiên Mặc Viêm đứng trên đài cao cầu đại diện.

Kia trên mặt là tuyết đối là tức giận, nhưng ánh mắt lại sâu sắc chìm xuống .

“Ta cảm thấy việc này có điểm không bình thường, Hải Mặc Phong hẳn là không ngu xuẩn như vậy chuyện này một khi bại lộ Hải Thần Tông cùng Lâu Tinh gia tộc cho dù có đánh thì không chết cũng bị tổn thương.

Hậu quả kia chỉ sợ cũng không phải là thứ mà chúng ta muốn, suy cho cùng mà nói hẳn là còn có uẩn khúc nào đó.”

“Vậy cũng không đúng, bởi vì tiền tài, điều vi thực vong*(chim vì thức ăn mà chết), ai mà biết Hải Mặc Phong có phải hay không tâm động, chẳng quan tâm tới hậu quả.”

Nhị trưởng lão lời của còn chưa nói hết, lập tức phía dưới đã có người lên tiếng.

“Chính là, ta xem.”

“Băng Thánh Cung Tam trưởng lão đến.”

Đang lúc sự việc tranh cãi đang náo nhiệt trên đại diện Lâu Tinh gia tộc, ngoài cửa một tiếng bầm báo đột nhiên vang lên, Băng Thánh Cung Tam trưởng lão đến.

Trên đại diện mọi người nhất thời trầm mặc xuống.

Làm sao lúc này Băng Thánh cung Tam trưởng lão đến? Hẳn chạy tới làm gì?

Mà kia đứng ở trên đại diện vẫn không có mở miệng Giá Hiên Mặc Viêm đáy mắt càng sâu, cũng là lãnh ý càng tang lên.

“Tuyên.” Lâu Tinh gia chủ sắc mặt khê động, chậm rãi nói.

“Tông chủ, đây là có chuyện gì xảy ra?”

Lời của Lâu Tinh gia chủ thanh âm vừa phát ra không tới chốc lát, Băng Thánh Cung Tam trưởng lão thanh âm vang lên.

“Ta chính là đi đảo Á Hoàng, tối nay đang nghỉ tại trấn nhỏ, không nghĩ tới trong lúc nửa đêm, đột nhiên nhìn thấy Lâu Tinh đại trận có động.

Này trận thế mấy trăm năm không động tới rồi, hôm nay như thế đột nhiên khởi động, thật là làm ta giật cả mình.

Vì vậy, cả đêm lên núi, xem một chút Tông chủ có chỗ nào cần ta Băng Thánh cung hỗ trợ , chúng ta tuyệt không hai lời.”

Khuôn mặt lo lắng, vóc người trung đẳng nhìn qua mập mạp Băng Thánh Cung Tam trưởng lão, không tiến vào đại diện, kia ân cần thanh âm cũng đã vang lên.

Chỉ là đem hẳn lai lịch và hành động trước khai báo, biểu hiện là tình cờ mà đến.

“Không có chuyện gì lớn, Tam trưởng lão lo lắng.” Lâu Tinh gia chủ khê gật đầu, nhàn nhạt lên tiếng.

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt.”

Băng Thánh Cung Tam trưởng lão, thấy vậy lập tức nở nụ cười, vừa lau đi mồ hôi trên mặt bởi vì chạy vội quá nhanh.

Băng Thánh Cung cùng Hải Thần Tông không hợp, nhưng là cùng Lâu Tinh gia tộc bên ngoài cũng không có bất hòa.

Vì vậy, đây không phải là nói không được.

“Di, đây không phải là Tam trưởng lão sao? Đây là chuyện gì xảy ra?”

Vừa mới vào, Băng Thánh Cung Tam trưởng lão đã nhìn thấy trên mặt đất thi thể của Lâu Tinh gia tộc Tam trưởng lão, nhất thời kinh hãi .

“Chuyện này thì. . . .” Lập tức, Lâu Tinh Bát trưởng lão định lên tiếng.

Tốc độ kia, thật giống như sợ có người ngăn cản hẳn.

Giá Hiên Mặc Viêm thấy vậy, ánh mắt càng phát ra thâm trầm, sắc mặt càng thêm lạnh nhưng một điểm động tĩnh cũng không có.

“Quả thực quá buồn cười rồi, này Hải Thần Tông muốn làm gì?” Một bộ nghe xong, Băng Thánh cung Tam trưởng lão nhất thời trên đây giận giữ.

Tức giận đứng lên, Băng Thánh Cung Tam trưởng lão hướng Lâu Tinh gia chủ cúi người hành lễ: “Gia chủ, chuyện này nói về ta là ngoại nhân, không nên chen lời.

Càng thêm ta Băng Thánh cung cùng Hải Thần Tông luôn luôn đối địch, lúc này mở miệng càng thêm hiềm nghi.

Vì vậy chuyện này thứ ta cũng không thể nói ai đúng ai sai, tông chủ người uy vọng thâm nghiêm, nhìn rõ mọi việc, tất nhiên sẽ cho Lâu Tinh gia tộc và Hải Thần Tông một sự công bình.”

Lời nói mang theo ý tứ hoàn toàn vô tư.

Bất quá cái ý tứ kia, đương nhiên là có thể nghe hiểu được.

Lâu Tinh gia chủ nghe nói hồi lâu lạnh lùng cười cười, đột nhiên nói: “Mặc Viêm, chuyện này người thấy thế nào?”

Trên đại điện mọi người, lập tức im lặng nhìn Giá Hiên Mặc Viêm.

Giá Hiên Mặc Viêm mặt lạnh như băng, thấy vậy nhìn thoáng qua mọi người rồi nói: “Ta cũng vậy cảm thấy đám người Bát trưởng lão lời nói có điểm tin cậy.”

Lời này vừa nói ra, Bát trưởng lão mấy người lập tức mừng rỡ.

Giá Hiên Mặc Viêm đối với Lâu Tinh gia chủ lực ảnh hưởng, đó là tuyệt đối có.

“Sao?” Lâu Tinh gia chủ vuốt mi, nhìn Giá Hiên Mặc Viêm.

“Bất quá, nếu là Hải Thần Tông Hải Mặc Phong có ý đồ, ta cũng rất muốn biết là cái gì, không có bảo bối tốt, chúng ta không biết, để cho người khác đắc ý.”

Giọng nói lạnh như băng mà trầm ổn, không nói đám người Hải Mặc Phong sai lầm lớn, nhưng nói hướng tới một điểm nữa.

“Di, nói thế nói có lý a. . . .”

“Ta cũng vậy thật tò mò. . . .”

Trong lúc nhất thời, mục tiêu của việc Tam trưởng lão bị sát hại cũng bị dời đi

“Ý của người là?” Lâu Tinh gia chủ trên mặt có biến hóa, đáy mắt mang theo ý cười.

” Đám người Hải Mặc Phong này nhốt ở nơi này của chúng ta, chính là muốn chết, cũng không thể chết quá nhẹ nhàng.” Giá Hiên Mặc Viêm nói năng có khí phách.

Lời này vừa nói ra, trên đại điện nhất thời có không ít người bắt đầu gật đầu.

Không có dễ dàng như vậy tha cho đám người Hải Mặc Phong.

“Ý mọi người như thế nào?” Lâu Tinh gia chủ thanh âm lãnh chìm mà đậm đặc.

“Lời của thiếu chủ quả thật có lý.” Nhị trưởng lão vừa dứt lời, nhất thời có không ít người cùng đứng lên.

Chỉ là đám người Bát trưởng lão, khê liếc nhau một cái, tâm không cam lòng cúi đầu.

“Vậy thì như thế đi.” Lâu Tinh gia chủ đứng lên: “Tam trưởng lão, khó được tới một lần, đi theo Bốn Tôn tới Vô Nham địa lao.”

“Ha ha, thật vinh hạnh, tông chủ xin mời. . . .”

Gió nổi lên, tiếng kêu chít chít .

Vô số yêu ma quỷ quái, ở trong bóng đêm đang dục động.

Bóng đêm, càng phát ra thâm trầm.

Kia ánh sáng rạng đông, sắp sửa lao ra.

Đường địa lao chín tầng hình mũi nhọn.

“Ta nói không thu, Lâu Tinh tuyệt đối sẽ không thu, ngươi cho là ta nói dối?” Giá Hiên Mặc viêm một thân Hồng Y nổi bật.

Mà lúc này Giá Hiên Mặc Viêm còn lại là tức giận tím mặt hướng về phía Lạc Vũ đang bị trói khiêu mi: “Hiện tại tốt lắm, Bằng Thánh cung cũng nhúng tay rồi.

Chuyện này chứng cứ vô cùng xác thực, các ngươi không chết, ta Lâu Tinh như thế nào phục chúng? Làm sao ngăn được miệng của hàng nghìn hàng vạn đệ tử Lâu Tinh ?

Trước kia ta cảm thấy được ta dần, hiện tại con mẹ nó ngươi làm sao cũng ngốc đến cái trình độ này.”

“Câm miệng.” Một bên Vân Thí Thiên nghe vậy, nhất thời quát lạnh lên tiếng.

Giá Hiên Mặc Viêm cùng hắn là cừ địch, ai biết hắn có hỗ trợ hay không.

Ai biết hắn thu hay không thu có phải hay không cố ý gây khó khăn.

“Ngươi câm miệng cho ta, nơi này không tới phiên ngươi nói chuyện, phụ hoàng ta chết, ta còn không có tính sổ với ngươi, ngươi chờ đó cho ta.”

Giá Hiên Mặc Viêm bá đạo quay đầu, kia trong mắt tàn khốc không thêm liếc nhìn Vân Thí Thiên chút nào.

Vân Thí Thiên mi trầm xuống, còn chưa nói ra, bên cạnh Lạc Vũ liền chen miệng nói với Vân Thí Thiên: “Ngươi đừng cùng tiểu hài tử so đo.”

Vân Thí Thiên nghe vậy nhượng mảy, mà Giá Hiên Mặc Viêm cũng là sắc mặt xanh mét.

Xoay đầu lại, Lạc Vũ mặt tràn đầy nghiêm nghị nhìn Giá Hiên Mặc viêm: “Oan có đầu, nợ có chủ, năm đó chuyện của ngươi là do ta gây ra, ta sẽ phụng bồi ngươi.

Hiện tại, ngươi cứu giúp, ta cảm kích.

Nhưng, nếu ngươi là một người biết chuyện, như vậy ngươi nên hiểu hết thấy, đây là gian tế trong Lâu Tinh gia tộc lôi chúng ta xuống nước, mà không phải chúng ta lôi ngươi xuống nước.”

“Ngươi còn nói, nếu không phải các ngươi không giải thích mà chạy tới, ta đã sớm có kế hoạch dự định đem bọn họ một lưới bắt giữ, ta cùng Tông chủ đã sớm có biện pháp.

Mà bây giờ, các ngươi này can thiệp.”

Sắc mặt của Giá Hiên Mặc Viêm thật không tốt nhìn, nhìn chăm chăm Lạc Vũ.

Bọn họ Lâu Tinh tông chủ làm sao có thể không biết có gian tế lên vào.

Chỉ là không có cách nhỏ cỏ tận gốc cho nên cũng chưa có động đến bọn chúng.

Lần này đang chuẩn bị nhổ cỏ tận gốc rồi, nhưng lại đụng vào đám người Lạc Vũ, quả thực là.

“Đã như vậy, trước không vội gây lộn, bản thân ta thấy, dĩ dĩ chi đạo, hoàn thi bỉ thân (ai chột bằng cái gì thì đâm lại bằng cái ấy).” Hải Mặc Phong chậm rãi mở miệng.

Về mặt Giá Hiên Mặc Viêm giận giữ, nghe nói đè nén cơn giận của mình, hung hăng trợn mắt nhìn Vân Thí Thiên cùng Lạc Vũ một cái.

Lạc Vũ còn không rõ ràng lắm tại sao Giá Hiên Mặc Viêm lại muốn giúp nàng.

Chẳng lẽ, này năm đó tiểu gia hỏa táo bạo, thật biết lấy đại cục làm trọng?

Bất quá, nếu Giá Hiên Mặc Viêm nguyện ý giúp, nàng làm sao mà không vui mừng cho được..

Lập tức, cúi đầu thanh âm không ngừng ở tầng thứ chín trong lao ngục vang lên.

Nham thạch nóng chảy bắt đầu khởi động, rõ ràng cực nóng khó tả, nhưng băng hàn tận xương.

Khí nóng tỏa ra bốn phương, sóng ngầm bắt đầu mãnh liệt.

Vô miện thiên phong.

“Phía trên có mệnh lệnh, chuyện này tha không được, Hải Thần Tông Tông chủ muốn tới rồi, nếu là kéo dài tới khi đó, sẽ không còn thời cơ.”

Gió xuân thổi đến, kèm theo lá cây vang sào sạt ở bên trong, thanh âm rất nhỏ theo gió truyền đến.

“Ta cũng ý tứ này, nhưng là chết tiết cái tên Giá Hiên Mặc Viêm nói trúng về giá trị tồn tại của Hải Mặc Phong, Tông chủ không có nói ra cái bảo bối gì của Lâu Tinh gia tộc nên chắc chắn sẽ không giết bọn họ.”

“Vậy không được, nhất định phải nhanh lên một chút hạ thủ.”

“Kia, phía trên có ý tứ là.”

“Bảo bối gì, cũng không quan trọng bằng việc thượng tam tông náo loạn, ý người nói là. . .”

“Ta hiểu được.”

Gió qua tứ phương, tiếng cười âm trầm tràn ngập sự âm hiểm cùng sắc bén.

Vô Miện Phong đường lao ngục tầng thứ chín hình mũi nhọn.

Bởi vì nơi này trông chừng chính là những tội phạm quan trọng và nguy hiểm nhất, vì vậy cho dù chín tầng nhưng tầng nào cũng là phòng thủ nghiêm mật chín tầng bên ngoài hiện Hình đường của Lâu Tinh đầy người.

“Nhị trưởng lão.”

“Phạm nhân như thế nào? Có động tĩnh gì không?”

“Không có động tĩnh gì.” Người của hình đường cung kính nói.

“Ừh, vậy thì tốt, ta ở xung quanh xem một chút, các người phải bảo vệ thật tốt, không cho phép bất luận kẻ nào tiến vào, lại càng không được vận dụng tư hình, bao gồm cả ta và tất cả trưởng lão.”

Nhị trưởng lão sắc mặt nghiêm túc, phân phó.

“Vâng”

Không gian trên tầng thứ chín tĩnh lặng, Nhị trưởng lão chậm rãi rời đi.

Thật sự là không yên lòng, nếu là Hải Mặc Phong ở chỗ này mà có bất cứ chuyện gì, vậy bọn họ Lâu Tinh cùng Hải Thần.

Hình đường không có phân biệt ngày và đêm, tầng thứ chín lại càng âm ngao cùng nguy hiểm.

Mà vừa lúc Nhị trưởng lão rời đi, trong nháy mắt có mấy đạo thân ảnh thật quý dị, vô thanh vô thức đột nhập.

“Thập.” Chịu trách nhiệm trông chừng tầng thứ chín người của Hình đường trong nháy mắt phát hiện, nhưng còn chưa hô lên tiếng, thân thể đã mềm nhũn té xuống.

Bóng đen như ẩn hiện, không một tiếng động phát ra..

“Xác định thân phận.” Không tiếng động phát ra chỉ dung hình âm.

Một cái cửa động nhỏ nhẹ nhàng mở ra, phía sau đường hầm này thông xuống tầng thứ chín.

Một đôi mắt đảo qua nhìn xuống cửa động.

Bên dưới là nham thạch, Lạc Vũ, Vân Thí Thiên, Hải Mặc Phong, đang trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, hữu khí vô lực bị sức nóng của dòng nham thạch phía dưới buộc chặt .

“Xác định, không phải giả mạo.”

“Tốt.” Một tiếng phát ra, gọn gàng mà ẩn chứa sát khí.

Một bóng đen khác lập tức gập đầu, năm ngón tay nhanh như tia chớp ẩn lên van mở ra chín tầng Luyện Ngục tại Hình đường tầng thứ chín,.

“Oanh.” Dòng nham thạch như bị ai đó đánh một chưởng, lập tức dao động mang theo áp lực kinh người, vang lên tiếng nổ.

Kia dòng dung nham cực nóng bắt đầu từ từ dâng lên tầng thứ chín.

“Chuyện gì đang xảy ra?” Hải Mặc Phong vừa lúc thức tỉnh lớn tiếng gọi.

“Không tốt, dòng nham thạch không còn bị kiểm soát.” Lạc Vũ con mắt muốn nổ đom đóm.

Mà Vân Thí Thiên thì không nói một lời, chỉ điên cuồng bắt đầu giãy dụa, muốn từ Hình đường Kim Cương của Lâu Tinh liên hạ lao ra.

“Không thể nào, là Lâu Tinh muốn giết chúng ta, muốn giết chúng ta.”

“Khốn kiếp, lại thật là muốn giết chúng ta, sớm biết chúng ta sẽ không thúc thủ chịu trời, chờ rửa sạch oan khuất.”

Trong tầng thứ chín Lạc Vũ cùng Hải Mặc Phong gầm thét.

Hừ, rửa sạch, xoá hết oan khuất, quả thực mơ tưởng!.

Phía ngoài hắc y nhân cười, năm ngón tay lần nữa nhấn một cái van ở tầng thứ chín lao ngục.

Lập tức, chỉ nghe các cơ quan xung quanh bắt đầu khởi động, vô số tia đầu khí với áp lực cực đại từ bốn phương tám hướng bắn ra hướng ba người phóng đến.

Nham thạch bắt đầu nóng chảy đỏ bừng mà có thể đốt cháy hết thấy, bao trùm ba người, từ cuối điện lan tràn đi tới.

Đứng ở phía bên ngoài, hắc y nhân cơ hồ cũng có thể cảm giác được sức nóng cùng mùi vị của vật bị thiêu đốt.

“Hắc hắc, đi.”

Thân ảnh chớp động, mấy đạo bóng đen ở tầng thứ chín Luyện Ngục thoát đi, Lạc Vũ chờ tiếng chửi bậy càng ngày càng nhỏ, ở bên trong nhanh chóng rời đi.

Cùng lúc này tại Lâu Tinh Vương Cung.

“Không xong, không xong, tầng thứ chín Luyện Ngục mất khống chế, nham thạch bộc phát.”

Liên tiếp tiếng hô gào, trong nháy mắt Vương Cung lâm vào sự hỗn loạn.

“Cái gì.” Đang cùng Bằng Thánh Cung Tam trưởng lão ngắm hoa Lâu Tinh gia chủ, sắc mặt đại biến.

“Người đâu, Hải Mặc Phong bọn họ đâu?”

“Bọn họ. Bọn họ.”

“Mau đưa người ra.”

“Nhị trưởng lão đã xông tới, chẳng qua là, chẳng qua là.”

“Chỉ là cái gì?” Lâu Tinh gia chủ năm ngón tay theo bản năng siết chặt.

“Đã chậm một bước, không thể.”

“Gia chủ, cự thần tội đáng chết vạn lần.”

Đang lúc Lâu Tinh gia chủ còn đang thất thần, đầu tiên là tầng thứ chín Luyện Ngục mất khống chế mà lúc này Nhị trưởng lão khuôn mặt xanh mét cùng một đoàn người vội vã chạy tới một tiếng rống lên đồng loạt quỳ xuống trước mặt Lâu Tinh gia chủ.

Phía sau hẳn, mang theo ba cỗ thi thể đã bị nham thạch đốt cháy không còn hình dạng

Chỉ có kia không cách nào nhìn rõ ba người Lạc Vũ, Vân Thí Thiên, Hải Mặc Phong.

123. Chương 123

Edit: Hami Beta: Sakura Trên đại điện trong Vương Cung được bao trùm trong bầu không khí im lặng.

Gia chủ Lâu Tinh sắc mặt đã khó coi tới cực điểm, thần sắc ung dung đã sớm không thấy, chỉ có sự phần nộ càng làm cho bầu không khí bên trong đại điện thêm trầm xuống.

“Đã chết? Tốt, rất tốt, rất tốt.” Tiếng nói phát ra mang theo sự cuồng nộ khiến ai cũng cảm thấy một trận lạnh lẽo toàn thân.

“Tông chủ, cái này. Ta xem.”

” Tông chủ Hải Thần Tông đến.”

” Thiếu chủ Lăng Nam gia tộc đến.”

Đang lúc Bát trưởng lão của Lâu Tinh gia tộc muốn mở miệng nói chuyện thì ngoài phòng vang lên tiếng bầm báo.

Tông chủ Hải Thần Tông và Thiếu chủ Lăng Nam gia tộc , cùng nhau đến.

Cuồng phong nổi lên khắp nơi, Vương Cung Lâu Tinh trong nháy mắt mọi thứ trở nên yên lặng như tờ, mỗi người đều mang thần sắc khác nhau.

” Tông chủ Lâu Tinh, ta là từ xa mới. Di, Mặc Phong?”

Một thân trường bào xanh biển, mặt chữ quốc, dáng vẻ tương đối uy nghiêm tông chủ Hải Thần Tông, Thiếu chủ Lăng Nam gia tộc cùng nhau bước đi, đột nhiên con mắt liền nhìn đến thi thể trên đất.

Chưa nói hết lời, giọng nói bỗng nhiên trầm hắng xuống.

“Mặc Phong. Mặc. Phong.”

Mạnh mẽ vọt tới, tông chủ Hải Thần Tông ôm thi thể Hải Mặc Phong, ngón tay run rẩy gỡ xuống dây chuyền màu lam.

Trước mắt mọi người, là một sợi dây chuyền, Hải Thần liên.

Dấu hiệu của Thiếu chủ Hải Thần.

“Lâu Tinh gia tộc.”

Tiếng gào thét mang theo sự đau đớn cùng tức giận, điên cuồng thét lên mang theo bão táp cuồng phong như sấm nổ vang lên trong Vương Cung, vang vọng khắp nơi.

“Lâu Tinh tông chủ, chuyện này không như người nghĩ.”

Gió nổi mây phun, hàng loạt sự công kích, điên cuồng phóng ra.

Mùa xuân tháng ba, rõ ràng đã mang theo không khí đầu mùa hè, nhưng lúc này lại chỉ thấy sự lạnh lẽo của mùa đông.

Thiếu chủ Hải Thần Tông chết trong lao ngục của Lâu Tinh gia tộc.

Tông chủ Hải Thần Tông cơ hồ đập phá hết phân nửa Vương Cung của Lâu Tinh gia tộc..

Xung đột giữa Hải Thần Tông cùng lâu Tinh gia tộc không có cái gì có thể cản trở.

Lăng Nam gia tộc bất mãn Lâu Tinh gia tộc không nói lý lẽ, cũng phẩy tay áo bỏ đi, chặt đứt giao tình.

Thượng tam tông, trong nháy mắt từ bằng hữu biến thành thù địch như nước với lửa không đội trời chung.

Sóng ngầm mãnh liệt, thiên hạ từ đó không yên ổn.

Dương Liễu lả lướt, nước chảy dưới cầu nhỏ.

Tháng xuân cuối cùng, vạn vật hồi phục, vui sướng hân hoan.

Đảo mắt hai tháng đã qua.

Thượng tam tông giương cung bạt kiếm, thế như nước với lửa, trong sự hỗn loạn lại có người hoan hỉ.

“Ha ha, tốt, thật sự là quá tốt, Hải Thần Tông, Lâu Tinh gia tộc, Lăng Nam gia tộc thế như nước với lửa, thật tốt quá, quả thực thật tốt quá.”

“Cũng là thành quả chúng ta ẩn núp nhiều năm như vậy, rốt cục cũng đạt được nguyện vọng, xem ra thượng tam tông sẽ sớm diệt vong.”

“Đúng, nói rất đúng, phía trên đã có lệnh truyền, tôi nay tất cả người của chúng ta tập đầy đủ có chuyện trọng yếu nhất muốn tuyên bố.”

“Dạ, ta lập tức đi phân phó.”

Cuối mùa xuân đầu mùa hè, Lâu Tinh gia tộc vốn là dựa vào phía nam, này gió cực nóng thổi qua, càng làm cho người khác cảm thấy nóng bức khó chịu..

Ánh sáng đang dần mất đi thay vào đó là bóng đêm bao trùm khắp nơi.

Gió mát thổi qua, xua tan đi cái nóng, làm ọi người cảm thấy thật sảng khoái.

Bất Quy Tuyền thuộc Uông U Tuyền của Vô Miện Phong, truyền thuyết trước đây thật lâu có người vợ tư niệm trượng phu đi xa, ngày đêm chờ tại đây, cuối cùng thì chết .

Đêm này, tiếng gió vi vu, một vòng mặt trăng như cái móc cao cao giắt trên bầu trời, phản chiếu trên suối vàng, lờ lờ nhấp nháy, đẹp rực rỡ.

Toàn bộ lực chú ý của Lâu Tinh gia tộc đều tập trung vào việc ứng đối với Hải Thần Tông cùng Lăng Nam gia tộc, nên không ai chú đến địa phương này.

Khung cảnh lớn như thế nhưng hết sức tịch liêu.

“Lần này chúng ta tập hợp tất nhiên là muốn lập kế hoạch tiêu diệt Lâu tinh gia tộc.”

Dưới đêm trăng, một đám người mặc màu lam nhạt trường bào là người của Lâu Tinh gia tộc, hướng về phía U Không Tuyền mà đến..

“Chính là phía trước nơi chúng ta sẽ tập trung: chỗ chúng ta.”

Kể cầm đầu là một người với y phục vàng nhạt, lời còn chưa nói hết, bỗng nhiên đứng lại, trên mặt không còn vẻ tươi cười mà thay vào đó là một sắc mặt cực kỳ khó coi, xanh mét, tái nhợt.

Phía sau hẳn cả đám người cũng đồng thời sửng sốt, sắc mặt trong nháy mắt cũng cực kỳ khó nhìn.

Chỉ thấy, trước mặt bọn họ, một vũng nước chập chờn bên cạnh U Tuyền, có hai người đang tùy ý ngồi ở đó trên thạch đài ngọc thạch, vừa lúc cả hai đều đang hạ cờ.

Một người một đầu tóc đen, quần màu tím, một tay chống cằm, nhíu chặt chân mày.

Người còn lại, một đầu tóc bạc ở đang lay động trong gió.

“Người lại thua rồi.” Một con cờ rơi xuống, nam tử tóc bạc ngẩng đầu nhướn mày.

“Sai rồi, ta đặt sai nước cờ, không tính, nhặt lên đánh lại, đánh lại.” Cô gái tóc đen thấy vậy tính chơi ăn gian muốn đặt lại quân cờ.

Nam tử tóc bạc kia thấy vậy cũng không truy cứu, lãnh đạm cười, tùy ý nàng hủy quân cờ.

“Thí Thiên chàng thấy ta đặt lại quân cờ như vậy tốt không?” Cô gái sau khi chỉnh sửa quân cờ xong, vẫn không quên khiêm tốn hỏi nam tử tóc bạc.

“Ừm, chỗ này nàng còn có thể đi hai bước.” Vân Thí Thiên một thân lãnh khốc, nghe vậy cũng thật sự đưa tay chỉ điểm.

“Ah, vậy ta đi chỗ này.” Cô gái nét mặt tươi cười như hoa.

Ánh sáng đêm trăng chiếu vào trên người bọn họ, chính là Lạc Vũ và Vân Thí Thiên.

“Bọn họ, bọn họ không phải là.”

Nhìn thấy vậy, thủ lĩnh của đám gian tế sắc mặt đại biến nhìn như gặp quỷ.

Vân Thí Thiên và Quân Lạc Vũ, hẳn rõ ràng là nhìn thấy đã chết, thi thể của bọn họ hẳn còn nghiền xương thành tro rồi, làm sao có thể còn.

Này. Này.

Khiếp sợ cực kỳ không có ai nói được tiếng nào.

Trên thạch đài kia Lạc Vũ tự nhiên đưa tay bưng lên chén trà trên bàn, hớp một ngụm, một giọt nước chảy ra, nước ở chén trà rơi xuống một ... vật khác.

“Ôi, vật này cũng không thể bị ướt, nói không chừng còn có thể dùng nó để đi ra ngoài đây.”

Lạc Vũ một lời thốt ra mang theo sự chế giễu, mạnh mẽ đẩy loạn các quân cờ, đưa tay đoạt lấy chén trà bên cạnh.

Vừa cười vừa quay đầu nhìn sang nói: “Bát trưởng lão cùng Song Diệp thành Lễ thân vương, các người nói có đúng hay không?”

Dưới ánh trăng, một đám người mặc màu vàng nhạt trường bào người, rõ ràng nhìn thấy vật trong tay Lạc Vũ.

Một khối điêu khắc Song Diệp Phi Long Song Diệp thành, chuyên dùng để giám thị và ra lệnh cho tình báo viên Phi Long lệnh.

“Ti.” Thấy vậy Bát trưởng lão và một ít người núp ở chỗ tối Song Diệp thành Lễ thân vương, sau khi thấy rõ ràng nhất tề hít một hơi lãnh khí.

“Đi, mau.” Hít một ngụm lãnh khí, hai người phản ứng cũng cực mau, lập tức điên cuồng hét lên, xoay người bỏ chạy.

Vân Thí Thiên, Lạc Vũ không có chết, đương nhiên Hải Mặc Phong kia cũng không có chết.

Mặc dù trước mắt bọn họ hoàn toàn không biết tại sao người đáng chết lại không có chết, nhưng có một điều bọn họ hoàn toàn có thể xác nhận.

Bọn họ đã bị bại lộ, đây tuyệt đối là có người thiết kế, tuyệt đối là như vậy.

Hai mươi ba gian tế trong nháy mắt tản ra, chia thành bốn phương tám hướng mà chạy.

Mà đang ngay lúc bọn họ tính tản ra, chỉ trong chớp mắt, vô số cây đuốc từ Bát Quy Tuyền chiếu sáng bốn phía.

Trong khoảnh khắc làm cho đêm tối sáng hẳn lên giống như ban ngày.

“Oanh.” Ở nơi tiếp xúc giữa ngọn đèn dầu ở bên trong, một tiếng va chạm thanh thúy vang lên.

Bát Trưởng lão phát ra động tác nhanh nhất, trên mặt bị một lực đạo cường mãnh đánh vào, nặng nề rơi xuống mặt đất.

Kèm theo hắn rơi xuống, là Giá Hiên Mặc Viêm một thân trường bào đồ thẫm, mặt như La Sát, lạnh lùng hai tay ôm ngực đứng ở trước mặt mọi người Lâu Tinh gia tộc.

Phía sau, ngang dọc là hàng loạt người của Lâu Tinh gia tộc trên mặt toàn bộ là sự tức giận.

“Hai mươi ba người cùng Song Diệp thành Lễ thân vương, các người ẩn nấp trong Lâu Tinh gia tộc chúng ta đúng là đã cực thật lớn tiền vốn a.” Dưới bóng đêm, Giá Hiên Mặc Viêm mặt trầm như nước.

Vừa sải bước ra, hung hăng một cước dẫm lên người Bát trưởng lão đang nằm trên mặt đất.

Chỉ nghe tiếng hét thảm đồng thời kèm theo tiếng gãy xương vang lên, Bát trưởng lão nửa người bị đá trúng trở nên mềm nhũn.

Bị Giá Hiên Mặc Viêm ngành sanh đập gãy xương.

Trong đêm lời nói của Giá Hiên Mặc Viêm càng thêm phiêu đảng, thấy vậy Song Diệp thành Lễ thân vương lại càng nhanh chân hướng theo phương hướng khác mà chạy.

Xem ra muốn trốn thoát quả thật không dễ.

“Là người tự mình trở về, hay là ta động thủ.”

Lễ thân vương hướng nơi không có người điên cuồng mà chạy, ngay lúc đó một đạo thanh âm nhàn nhạt vang lên, ngăn trước phương hướng mà Lễ Thân Vương đang chạy.

Dưới ánh trăng, Hải Mặc Phong một thân trường bào xanh biển hai tay chấp ở sau lưng, đang lạnh lùng đứng.

Đứng bên cạnh Hải Mặc Phong là Thiếu Chủ Lăng Nam gia tộc một thân phong lưu tiêu soái phe phẩy chiết phiến.

Hai người song hành mà đứng, nhưng cũng không xuất thủ chỉ cần dung hơi thở cũng đã làm cho Song Diệp Thành Lễ thân vương thấy lạnh người.

“Các người.”

Mạnh mẽ dừng lại cước bộ, sắc mặt Song Diệp Thành Lễ thân vương cơ hồ xanh mét cực kỳ khó coi, nhìn trừng trừng Hải Mặc Phong và Thiếu chủ Lăng Nam.

“Thì ra là các người dở trò, diễn trò làm cho chúng ta mắc mưu.” Khi đã nhận ra sự thật, Song Diệp Thành Lễ thân vương cơ hồ là điên cuồng hét lên.

“Thanh âm ghê gớm thật, chúng ta cũng không có điếc.” Ngồi ở trên thạch đài Lạc Vũ ngoắc ngoắc lỗ tai, oán trách.

“Người không nên vì muốn ăn gian mà kiếm có.” Một bên Vân Thí Thiên nhàn nhạt mở miệng, thần sắc lạnh như băng, nhưng trong mắt hàm chứa nụ cười.

Lạc Vũ vừa nghe nhất thời khuôn mặt nghiêm nghị cùng kinh ngạc nói: “Có ư, ta làm sao không biết?”

Vân Thí Thiên thấy vậy đưa tay tựa hung hăng xoa nhẹ mặt Lạc Vũ.

Người này, cớ vậy thật sự dở tệ, lại còn giả ngây giả dại bản lãnh thật đúng là không tệ.

Lạc Vũ nhất thời cười, vuốt vuốt lệnh bài trong tay, chuyển đến bên cạnh Vân Thí Thiên ngồi xuống.

“Thật là mưu đồ thâm độc a, hạ tam tông liên thủ bày mưu làm cho thượng tam tông nội đấu, còn bản thân thì ở một bên hưởng lợi, kẻ sách hay a, hay a.”

Lạc Vũ lắc đầu nhìn sắc mặt đang biến đen của Song Diệp Thành Lễ thân vương.

Nếu bọn chúng biết rằng Giá Hiên Mặc Viêm muốn bảo vệ bọn họ nên làm cho bọn họ giả chết, lợi dụng chuyện này không uống phí tâm tư một phen bắt hết gian tế của Lâu Tinh gia tộc, sự thật rất đơn giản a.

Cho dù là Lâu Tinh địa lao cơ quan mạnh cỡ nào, chỉ cần có Lâu Tinh thiếu chủ ở bên trong động tay, còn có cái gì là không thể đổi trắng thay đen .

Một khi giả chết, thượng tam tông sẽ nội chiến.

Chuyển từ việc ngoại liên hiệp thành ngầm liên hiệp.

Hạ tam tông muốn cao hứng còn quá sớm.

Vuốt ve lệnh bài trong tay, Lạc Vũ vẻ mặt tươi cười tựa vào ngực Vân Thí Thiên.

Đối với thủ đoạn trộm Long chuyển Phượng, lúc nàng ở trước mặt Đế Phạm Thiên cũng đã từng làm.

Muốn một lưới bắt hết tất cả gian tế Lâu Tinh, thật sự là quá đơn giản bất quá.

Chỉ cần một khối Phi Long lệnh cùng mấy câu ám hiệu và ký hiệu.

Hai mươi ba gian tế nhỏ tận gốc.

Ai, những thứ thủ đoạn nhỏ này bọn họ khinh thường nhắc tới.

Nếu không phải trêu ghẹo Song Diệp thành mãi những thứ này ám hiệu chấp đầu, đã sớm có thể đem bọn họ bắt lại liễu.

Nhìn thấy được sắc mặt Lạc Vũ, Vân Thí Thiên đưa tay ôm lấy Lạc Vũ, dù bận nhưng vẫn ung dung ngồi một bên xem cuộc vui.

“Thật đúng là quá ngu ngốc.” Đối mặt với Song Diệp thành Lễ thân vương, Thiếu chủ Lăng Nam quơ quơ chiết phiến rất tán thưởng gật đầu mỉm cười.

“Các người. Các người.”

Không, hẳn phải nhất định phải tẩu thoát để quay về báo cáo.

Thượng tam tông xung đột hoàn toàn là giả tạo, mà bọn họ hạ tam tông còn hoàn toàn không biết.

Nếu là tình huống như thế, vậy bọn họ hạ tam tông tuyệt đối sẽ thiệt thòi lớn .

Song Diệp thành Lễ thân vương trong nháy mắt đôi con ngươi hiện lên màu đỏ.

“Hướng, trở về báo cáo thành chủ, thượng tam tông.”

“Còn muốn trở về báo cáo, nếu có thể để báo cáo thành công, thật sự coi chúng ta là đồ chơi sao.” Cách đó không xa Giá Hiên Mặc Viêm vẻ mặt bốc lửa, vung tay lên.

Phía sau đã sớm đẩy cao thủ Lâu Tinh gia tộc đang tức giận, lập tức từ tứ phương vây kín.

“Giết.” Gọn gàng linh hoạt, nói năng có khí phách.

Ánh trắng sáng tỏ, Bất Quy Tuyền, chân chính có đi không có về.

Nhỏ hết gian tế Lâu Tinh là chuyện nhỏ, nhưng là để cho bọn họ truyền ra thượng tam tông xung đột đây là chuyện đại sự.

Bất quá là một cuộc hí kịch nhỏ, lại làm cho thượng tam tông từ Minh chuyển Âm, chân chính hạ tam tông còn không biết đây là sự lợi hại của thượng tam tông.

Nên nhập gia tùy tục, bố trí hết thấy, Lạc Vũ và Vân thí Thiên lợi hại.

Đêm trăng sáng sửa, tiếng chém giết Thành tẩm.

Sau một phen chém giết, gian tế Lâu Tinh toàn bộ bị diệt.

Kế tiếp, thượng tam tông xung đột càng ngày càng lớn, thậm chí động cả đao thương.

Hạ tam tông vui sướng khi người gặp họa, cao hứng vui đến quên cả trời đất.

Màu sắc mùa hạ bao trùm khắp nơi, gió mang theo tin tức mới.

Vô Miện Phong, trong biệt viện của một trấn nhỏ.

Một dòng nước suối được dẫn chảy vào phòng, bên trong phòng tắm hơi nước dày đặc, bóng người thành đôi.

Trong phòng tắm, Vân Thí Thiên một thân không quần áo đang ngồi trên Ngọc Thạch hai mắt khẽ nhắm lại tùy ý hưởng thụ không gian mát mẻ.

Phía sau, Lạc Vũ ngồi ở trước thạch thai vì Vân Thí Thiên gọi đầu tóc.

Khó có được thanh nhàn, hai người ai cũng không có lên tiếng, nhưng là đầy nhu tình mật ý.

Trần ngập trong phòng tắm .

“Thí Thiên, khó có được chàng lại không để ý đến Giá Hiên Mặc Viêm bởi móc nha.” Ngồi ở sau lưng Vân thí Thiên, Lạc Vũ đang gội đầu tóc cho Vân Thí Thiên, vừa cười vừa nói.

Giá Hiên Mặc Viêm thật sự trưởng thành rồi, xử sự có chừng có mực không còn ương ngạnh phách lối giống ngày đó.

Bất quá đại sự thì không nói, nhưng chuyện nhỏ nhặt vẫn cứ nhằm vào Vân Thí Thiên.

Không nói những thứ khác, đã không muốn Vân Thí Thiên ở Lâu Tinh trong gia tộc, đem bọn họ an bài ở chỗ này, nói ra chính là chẳng có nể mặt gì cả.

Lại khó có được, cứ nhiên Vân Thí Thiên cũng tùy ý người sắp xếp, lại không có so đo.

Vân Thí Thiên nhắm hai mắt, nghe Lạc Vũ hỏi như thế, trên mặt hiện lên một tia khinh thường, chậm rãi nói: “Ta không so đo với người không cùng cấp bậc.”

Giá Hiên Mặc Viêm mặc dù trưởng thành rồi, bất quá đối với hắn mà nói, còn chưa đủ.

“Huống chi, nàng đối với hắn không có tình ý gì.”

Lạc Vũ đối với Giá Hiên Mặc Viêm đúng là không có cảm giác gì, vì vậy hắn cùng Giá Hiên Mặc Viêm so đo cái gì.

Đối với tình địch như Giá Hiên Mặc Viêm không đủ phân lượng để cạnh tranh nên hắn cũng không để ý.

Mặc dù Giá Hiên Mặc Viêm lần này đã tiến bộ rất nhiều.

Lạc Vũ nghe Vân Thí Thiên nói khẳng định như vậy, lập tức không khỏi cười kéo kéo đầu tóc Vân Thí Thiên: “Khó trách hắn lại sinh khí.”

Nàng cũng biết không rõ tại sao Giá Hiên Mặc Viêm lại phải hỗ trợ.

Bất quá, Vân Thí Thiên nói không cùng Giá Hiên Mặc Viêm so đo cũng không sai.

Dù sao ban đầu nàng mặc dù tức giận, bất quá sau lại nghe cha mẹ hoàn hảo không tổn hao gì, này tức giận cũng tự biến mất, hiện tại không cần thiết nhớ lại làm gì.

Dội nước lên tóc Vân Thí Thiên nhìn dòng nước từ trên chảy xuống trông thật đẹp làm cho Lạc Vũ quả thực yêu thích vuốt ve.

“Lâu rồi không có cuộc sống nhàn tĩnh như vậy.” Vuốt ve đầu tóc Vân Thí Thiên, Lạc Vũ bắt đầu vì Vân Thí Thiên xoa bóp.

Nàng nhớ được kể từ khi nàng gặp Vân Thí Thiên, mọi việc chưa bao giờ quá nhàn hạ.

Nếu như không phải liều mạng chiến đấu thì cũng bận rộn thứ khác, hai thứ xoay vần luân phiên cho nhau.

Tóm lại, chính là sống không bằng chết, tính mạng tùy thời đều đứng giữa lằn ranh của cái chết.

Như hiện tại hai người lẳng lặng chung đụng cùng một phòng, tắm rửa, chưa từng có lúc nào được như vậy.

Vân Thí Thiên nghe vậy quay đầu, kéo tay Lạc Vũ: ” Nàng mệt mỏi.”

Không cần hỏi có hối hận hay không, hắn biết Lạc Vũ tuyệt đối sẽ không hối hận.

Lạc Vũ nghe vậy dứt khoát bò tới trên lưng Vân Thí Thiên, cười nói: “Dĩ nhiên a, bất quá chờ đem những chuyện này giải quyết hết sẽ có thể tự do vui chơi a.”

Vân Thí Thiên nắm Lạc Vũ từ phía sau hắn chuyển đến trước ngực hắn nhẹ nhàng ừ một tiếng, bên môi còn hiện lên nét cười.

Lạc Vũ thấy vậy mỉm cười cúi đầu ở trên cổ Vân Thí Thiên cắn một cái.

Vân Thí Thiên vốn là đoan đoan chánh chánh ngồi ở trong bồn tắm, lúc này bàn tay ôm Lạc Vũ trở nên căng thẳng, mắt chột sâu, thân thể trong nháy mắt căng thẳng.

“Thí Thiên, chàng có cảm giác rằng ở nơi này chúng ta cũng không được coi trọng a?”

Đang lúc Vân Thí Thiên thân thể căng thẳng, da thịt bắt đầu nóng lên, Vân Thí Thiên vót ve trên lưng Lạc Vũ đột nhiên chậm rãi nói.

Vân Thí Thiên hít sâu một hơi, đè nén dục vọng trong mình, quay đầu nhìn Lạc Vũ.

“Vì sao nói như thế?”

Lạc Vũ ngồi ở trước mặt Vân thí Thiên, lúc này nhíu mày, trầm giọng nói: “Ta cảm thấy được thượng tam tông quá cao ngạo rồi, cho dù lần này là chúng ta giúp bọn họ thì bọn họ cũng không đem chúng ta để vào trong mắt, thí dụ như nói chỗ này thôi.”

Nếu bọn họ thật sự coi trọng chúng ta tuyệt đối sẽ không an bài ở chỗ này, cho dù Giá Hiên Mặc Viêm là Thiếu chủ cũng là có ân oán với chúng ta.

“Lánh đời tông môn tự cao tự đại đã quen, chúng ta mặc dù có Vọng Thiên Nhai cùng lực lượng của Hỏa Ma thì ở trong mắt bọn họ cũng không là cái gì.”

Phải nói là để được coi trọng rất khó, mà muốn chiếm được chỗ tốt của bọn họ còn khó hơn.” Vân Thí Thiên gật đầu.

Vọng Thiên Nhai cùng Hỏa Ma ở trong mắt người bình thường đã là thế lực tuyệt đỉnh.

Nhưng là đối với bọn họ lánh đời nhất tộc thì cũng không độ coi là cái gì.

Tùy tiện một người trong tam tông ra tay cũng đã muốn diệt toàn bộ bọn họ.

Cho dù có hắc, Lạc Vũ, Tiểu Ngân, Tiểu Hồng, nhưng ngoại trừ bọn hắc ra thì không có ai là cao thủ.

Mà trình độ này của bọn hắc thì lực tông tùy tiện vừa phát tay một cái cũng đủ đánh bại bọn hắc, dĩ nhiên là sẽ không đem bọn hắc để vào mắt.

“Đúng, ta cũng ý tứ này, bọn họ dùng chúng ta đi chuyển từ Minh sang Âm, chỗ tốt không ít, nhưng là hai người chúng ta một chỗ tốt cũng không có.”

Ngược lại, vẫn là bị xem thường, vạn dặm bồn ba.

“Không chỉ có không có lợi, ngược lại, sau này chỉ sợ sẽ có vô số chỗ xấu.” Vân Thí Thiên nhìn Lạc Vũ.

Lánh đời tông môn nhân mã mạnh mẽ cường tráng, ngàn năm truyền thừa, đúng là bọn họ khó có thể sánh bằng.

Hôm nay, bọn họ lợi dụng hai người chúng ta làm quân cờ để lừa hạ tam tông.

Ngày khác, hạ tam tông biết được nguyên nhân, sợ rằng còn không có đối địch thượng tam tông, mà sẽ trực tiếp đánh Vọng Thiên Nhai cùng Hỏa Ma.

“Chỉ sợ không phải sau này, chính là hiện tại.”

Lạc Vũ con người rét lạnh: “Già Diệp Thập chuyện tình đã là lửa sém lông mày rồi, mà chúng ta Phiêu Miểu thần thông lại không có trong tay.”

Chỗ tốt không có, năng cũng không so đo.

Nhưng là, tuyệt đối không thể có chỗ xấu.

Vân Thí Thiên nghe vậy cũng gật đầu.

Già Diệp Thập nếu đưa toàn bộ Tông tộc giết tới cửa, hoặc là liên lạc hạ tam tông cùng nhau đánh tới.

Vọng Thiên Nhai cùng Hỏa Ma sẽ không thể kháng cự.

Khi đó, sợ rằng thượng tam tông có mượn cơ hội đánh hạ tam tông, nhưng là tuyệt đối sẽ không ra mặt giúp bọn hắn chống lại hạ tam tông.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương cũng hiểu được suy nghĩ của nhau.

“Cho nên, ta có ý này.” Lạc Vũ trên mặt nghiêm túc đột nhiên lộ ra một tia cười tà.

Vân Thí Thiên nhìn Lạc Vũ cười, mắt đẹp – xoay động: “Chuyện bé xé ra to?”

“Đúng, chính là ý này.” Lạc Vũ đưa tay mạnh mẽ vỗ tay Vân thí Thiên Nhất.

“Bọn họ thượng hạ tam tông âm ỉ, chúng ta không chiếm được chỗ tốt, chỉ có chỗ xấu, kia thay vì chờ bọn họ tìm chúng ta tính sổ.

Không bằng hai người chúng ta tiên hạ thủ vi cường, đem chuyện này náo lớn hơn, bọn họ ai cũng đừng nghĩ ngồi làm ngư ông đắc lợi.”

“Ý của ngươi là?” Vân Thí Thiên hai mắt phát sáng.

Lạc Vũ cười tươi rực rỡ: “Chúng ta làm cho bọn họ tự diệt lẫn nhau.”

Mọi người thường nói thần tiên đánh giặc, người phạm dấn tai ương.

Phải nhớ nếu bọn họ những người phạm tặc không muốn dấn tai ương, như vậy cũng chỉ có tiên hạ thủ vi cường.

Ngươi bắt nhân, ta bắt nghĩa.

Đang nói..., bọn họ đuổi theo thượng tam tông, hạ tam tông, kia cũng không có cái gì Đại giao tình, Hải Mặc Phong nơi đó cũng là công bằng mua bán .

Kia cần gì phải bận tâm người nào.

Nhìn Lạc Vũ hai mắt trong suốt, Vân Thí Thiên thanh âm trầm thấp: “Thế lực không đủ.”

Chúng ta còn chưa đủ cái kia thế lực khiến cho bọn họ tự động thủ.

Lạc Vũ nghe vậy từ trong lòng ngực lấy ra Phiêu Miểu quyền trượng: “Có cái này, là đủ rồi.”

Phiêu Miểu quyền trượng kia bên trong chứa nguồn tài phú khổng lồ, có cái gia tài đầy giá trị như thế này thì lo gì thực lực không có.

Tiền, mặc dù rất tục tũn.

Nhưng là, có lúc, có nó chính là có hết thảy.

Có Phiêu Miểu nhất tộc tài phú trong tay, nếu là bọn họ không biết tận dụng thì quả thật bọn họ quá ngu ngốc rồi.

Vuốt vuốt trong tay Phiêu Miểu quyền trượng, Lạc Vũ cười âm trầm : “Ta muốn nhìn, hiện tại không để cho ta Phiêu Miểu thần thông, rồi sẽ có một ngày bọn họ van cầu chúng ta học.”

Thanh âm nhỏ bé, nhưng là lại nói năng có khí phách, tiếng nói có lực, tất cả đều là quyết tuyệt.

Vân Thí Thiên nhìn như Lạc Vũ tự tin như vậy, trong mắt vốn là đè nén ánh lửa, hai tay mạnh mẽ nhấc lên đem Lạc Vũ kéo xuống nước .

“Uy, chàng làm gì thế. Ngô.”

Không kịp chuẩn bị, Lạc Vũ bị Vân Thí Thiên kéo xuống tiếng kêu mới phát ra, đã bị một đôi môi cực nóng dán lên.

Đem câu nói kế tiếp nuốt xuống.

Vân Thí Thiên vốn là đang tắm, toàn thân trên dưới không một mảnh vải sớm đã bị trêu chọc đến phát hỏa.

Lúc này, nhìn Lạc Vũ tràn đầy sức sống như thể thu hút ánh mắt hắn làm sao mà hắn còn nhẫn nổi.

“Đây là nàng tự tìm ta vốn tính chờ nàng mười sáu tuổi rồi mới tính hiện tại không thể nhận được nữa.” Vân Thí Thiên hai mắt phát hỏa mãnh liệt.

Không thể nhận được nữa thì không cần ẩn nhẫn, dù sao cũng là lão bà của hắn.

Ôm Lạc Vũ hôn lấy cuồng nhiệt, Vân Thí Thiên hai tay nhanh chóng kéo xuống quần áo.

Tay lướt qua nơi nào thì áo quần thoát ra tới đó.

Nhìn nhân nhi trong nước làn da sang bóng nõn nà như ngọc, ẩn hiện trong nước, mỹ như thể ngon như thể thì làm sao mà hắn nhẫn được nữa.

“Thí Thiên, chàng. Ngô.”

Mới khê thở ra, lời nói chưa kịp nói xong Lạc Vũ đã bị Thí Thiên ngăn lại bằng đôi môi nóng bỏng.

Lửa nóng trên bàn tay to từ trên da thịt ngọc ngà tàn sát khắp nơi, nơi nào đi qua cũng mang theo lửa nóng, trong nháy mắt giống như trên thảo nguyên lửa cháy lan ra đồng cỏ, cháy sạch cả người nàng..

Làm cho nàng không tự chủ run lên, càng như mời mọc Vân Thí Thiên đến lấy.

Lập tức, Vân thí Thiên nắm thất lưng Lạc Vũ mạnh mẽ nghiêng người, trực tiếp đem Lạc Vũ đặt ở phía dưới.

Vạt áo mở ra lộ ra da thịt nõn nà.

Xong rồi, đáng ra không nên đi theo Vân Thí Thiên tắm, Lạc Vũ ở trong lòng kêu to.

Chẳng qua là ý nghĩ trong nháy mắt đung đưa sau đó lập tức biến mất, ý thức hoàn toàn bị Vân Thí Thiên chiếm giữ, cơ thể như bị đốt nóng cực mạnh. Trên da thịt nõn nà hiện lên rất nhiều những dấu hôn ngân kiều diễm như lửa.

Quần áo đã muốn thoát ra hết bỗng dừng..

Chúng ta đã trở lại. Ở nơi này đang lửa nóng lan tràn, phía ngoài hai đạo tiếng kêu sung sướng vụn phần vang lên, Tiểu Ngân cùng Tiểu Hồng bay vọt tới.

“Phanh.” Vân Thí Thiên sắc mặt trầm xuống, một tay ôm chặt Lạc Vũ, kéo xuống dùng thân thể chặn lại cơ thể đang không một mảnh vải của Lạc Vũ.

“Đi ra ngoài.” Thét giận.

Di, cùng nhau tắm rửa a, ta cũng vậy muốn, xông tới Tiểu Hồng nhìn hai người đang dây dưa trong nước, kêu một tiếng vui mừng, nhào tới.

Vân Thí Thiên trong nháy mắt mặt đen như đáy nồi.

Nhìn hình như không phải là tắm, là khi dễ a, Tiểu Ngân thì ngồi ở bên hồ tắm mở to hai mắt nhìn Vân Thí Thiên cùng Lạc Vũ đang ở trong nước.

Vậy người mau khi dễ đi ta cũng xem một chút, có gì không hiểu sẽ rất tốt để hỏi a.

Tiểu Ngân cười, cơ hồ đem nửa cái đầu vùi vào trong nước, ý đồ thấy rõ ràng quá trình khi dễ như thế nào..

“Cút.”

Một ngày mùa hè khô ráo, hỏa khí tỏa ra rất nặng nề, rất nặng nề.

124. Chương 125

Edit: Nhím Beta: Sakura

Bóng đêm ngày càng trầm, trong nháy mắt trời đất lại trở về yên tĩnh.

“Không thú vị.”

Vân Thí Thiên dạo bước đứng ở bên cạnh xe ngựa, nhìn thấy dáng vẻ kinh ngạc cùng khiếp sợ của đám người Già Diệp Thập thì lạnh lùng ném ra hai chữ.

Sau đó vùng tay lên: “Đi.”

Giọng nói lạnh như băng mà đậm mực, vạn phần vô tình.

“Rõ.” Chính tề mà đồng thanh, hai mươi pho tượng tử vương giả lập tức dựng đao lên, nhất tề lên tiếng.

Cùng lúc này, hai con mười bốn cấp Vân Báo cùng đầu lĩnh Thôn Vân Tỳ Hưu ngang nhiên hí lên một tiếng, bốn vó đạp đạp, kéo xe ngựa cùng người trong đó đi về hướng bầu trời đêm vô tận.

Nhìn qua, thật giống như bọn họ căn bản là xem thường đám người Già Diệp Thập còn đang sợ ngậy người mà đứng đó kia.

Giống như là coi bọn họ là những kẻ đã chết cùng một đám đồ nát gổ ngang ở đó mà thôi.

Trên thực tế...

Ánh trăng sáng tỏ, ngồi trong xe ngựa, Lạc Vũ hiện tại đang cười tươi như hoa.

Lúc nên ra tay thì sẽ ra tay, chỉ là đốt một đám lửa mà thôi, cũng không phải là mình dùng lửa đốt người.

Gió đêm thoáng lạnh thổi tới Già Diệp thập đỉnh phong*. (ngọn núi- đại bản doanh của Già Diệp thập.)

Mang theo một chút ôn nhuận, thanh nhã.

Đêm ngày càng đen, xe ngựa thần bí kia đã nhanh chóng biến mất, giống như một vì sao rơi trên bầu trời, rất nhanh liền đã biến mất trong bầu trời đêm.

“Lăng... Nam... Gia... Tộc...”

Mà trong lúc chiếc xe ngựa kia biến mất, đám người Già Diệp Thập ở trên Già Diệp thập đỉnh phong cũng vừa mới hoàn hồn, cực kỳ tức giận mà rống lên, tiếng rống xuyên phá hư không, kinh sợ bốn phương.

“Thiếu chủ Lăng Nam, tốt, tốt, Già Diệp thập ta cùng gia tộc Lăng Nam thế bất lưỡng lập*(không đội trời chung).”

Tông chủ của Già Diệp thập một thân hồng y hỷ bào lúc này đã hồi phục lại tinh thần, khuôn mặt uy vũ đã vạn vẹo đến cực điểm.

Nhìn đình đài bị phá hủy, cung điện lộn xộn tứ tung, đệ tử bị đả thương.

Đám tại thời điểm trọng đại của Già Diệp thập hấn mà đến cửa đập phá.

Đám tại trước mặt nhiều khách quý như vậy mà hủy hết mặt mũi của Già Diệp thập hấn.

Tốt, tốt, đừng tưởng rằng thiếu chủ Lăng Nam người không lộ diện, đừng tưởng rằng trốn ở trong xe ngựa thì sẽ không có ai nhìn thấy khuôn mặt của hấn.

Muốn mượn thanh danh của kẻ khác để phá hủy Già Diệp thập bọn hấn, phá hủy đám hủ của bọn hấn cùng Băng Thánh cung sao.

Mơ tưởng, cực kì mơ tưởng.

Hừ, khó trách có nhiều thần binh lợi khí như vậy, thì ra sau lưng là gia tộc Lăng Nam.

Khiến cho bọn họ nghĩ là thế ngoại thần bí tông môn nào, vì thế không dám vọng động, tự nhiên là gia tộc Lăng Nam.

“Thiếu chủ Lăng Nam, chúng ta cứ chờ xem...”

Tiếng rống giận chấn vỡ hư không.

Sát khí ngút trời nổi lên bốn phía, lửa giận ngút trời.

Hì hì, ha ha ha, xa xa nghe thấy tiếng rống giận ngút trời của Già Diệp thập, Tiểu Ngân cùng Tiểu Hồng vốn sớm đã trở về xe ngựa đang cười cực kỳ hoan khoái.

“Ta chờ xem, ta thiếu chủ Lăng Nam còn sợ người Già Diệp thá sao?” tiếng cười duyên truyền ra, thiếu chủ Lăng Nam tà khí phong lưu một tay vung lên.

Một miếng da mỏng như cánh ve được vén lên, khuôn mặt Lạc Vũ đang tươi cười như hoa.

Vân Thí Thiên cũng đã sớm ngồi trở lại xe ngựa, đưa tay lên mặt vuốt vuốt.

Sau khi gỡ đồ dịch dung xuống, thủ lĩnh thị vệ bình thường lại trở thành Vân Thí Thiên.

“Lăng Nam Đáo thật là không sợ Già Diệp Thá hử”. Ném đồ dịch dung trong tay, Vân Thí Thiên cười mà tiếp câu nói của Lạc Vũ.

Nhìn qua, tâm tình đúng là vô cùng tốt.

“Đó là đương nhiên.” Đôi lông mày của Lạc Vũ nhú lại, khuôn mặt cười tà.

Nếu là sợ Già Diệp Thá hử, nàng cần gì phải chọn gia tộc Lăng Nam.

Trò hay đã muốn mở màn nha, xem kịch vui, xem kịch vui.

Một bên, Tiểu Ngân bò tới trên ghế của xe ngựa, quơ móng vuốt cười đém không phân biệt được mắt mũi, giả bộ con nít, nhìn qua khả ái cực kì.

Sảng khoái, đập phá, hủy địa bàn của bọn chúng, thật là sảng khoái.

Nó thích nhất là vận động như vậy.

“Trò hay đã mở màn.” Vân Thí Thiên nhếch lên khoe miệng.

Lạc Vũ ngồi đối diện gật đầu: “Phải.”

Vừa đưa tay lên ôm lấy Tiểu Hồng đang đen như mực nhét vào trong lòng Tiểu Ngân sao đó đặc biệt cao hứng mà dùng hai tay nhu nhu.

Nhất thời, bộ ngân mao của Tiểu Ngân đã bị một thân đen như mực của Tiểu Hồng nhuộm thành màu đen.

Mà Tiểu Ngân mang một thân màu đen không ra bộ dáng gì kia lại càng khiến cho Lạc Vũ vốn đang tâm tình tốt vô cùng tiếp tục cười rộ lên.

Oa, thật bẩn, thật bẩn, tránh ra.

Tiểu Ngân bị phần rồi, dùng sức đập Tiểu Hồng.

Mà Tiểu Hồng vốn bị Lạc Vũ nhu đã không sung sướng gì.

Nhưng là thấy được bộ dáng kia của Tiểu Ngân thì tâm tình cũng lập tức tốt lên.

Nhất thời, không cần Lạc Vũ nhu nhu, bốn móng vuốt lập tức nhấc lên, vững vàng kéo lấy Tiểu Ngân, ở trên người Tiểu Ngân mà lăn lộn.

Ha ha, người thật xấu...

Nhất thời, hai con cuộn lại thành một viên tiểu cầu.

“Ha ha...” Tiếng cười vang vọng hư không, trong bóng đêm truyền đi rất xa.

Trong đêm đen, quần tinh*(sao) lấp lóe trên đỉnh đầu tạo thành cảnh đẹp vô hạn.

Xe ngựa nhanh chóng chạy đi xa, Quân Phi là đầu lĩnh của đám hộ vệ ở bên ngoài xe ngựa nghe thấy tiếng cười lớn từ bên trong xe ngựa truyền ra không khỏi vẽ lên một nụ cười nơi khóe miệng.

Đám người nhất tề vung tay lên lột ra một tấm da thật mỏng như cánh ve.

Hai mươi thanh niên tuần tú toàn thân trần ngập khí thể sát phạt lộ ra chân diện mục.

Quân Phi cầm đầu ở trong bóng đêm vung cao tay lên.

Gió đổi chiều, hai mươi một con mười bốn cấp đại ma thú ở dưới trời đêm vòng vo phương hướng, hướng nơi xa mịt mờ mà phi tới.

Dưới trời đêm đẹp đẽ, đám người tựa như lưu tinh xẹt qua, nháy mắt mất tích.

Gió thổi lướt qua, thổi nên một khúc nhạc đêm kinh thiên.

Già Diệp tháp bị đập phá.

Vào đêm tổ chức đám hỏi của Thiếu chủ Già Diệp tháp cùng Tam tiểu thư của Băng Thánh cung, có người đã tới cửa Già Diệp tháp, chỉ đập phá thôi thì không nói làm gì.

Còn toàn vẹn mà rút lui, tiêu sái không lưu lại bất kì một chút gì.

Kẻ dám đập phá Già Diệp tháp là kẻ nào?

Thiếu chủ gia tộc Lăng Nam, một trong thượng tam tông đã dẫn người đến đập phá đám hỏi của hạ tam tông Già Diệp tháp.

Đây quả thực là một tin tức kinh thiên động địa.

Nhất thời, chuyện này lây tốc độ như vận tốc ánh sáng mà truyền khắp mọi nơi trên Vong Xuyên đại lục.

Đám hỏi của Già Diệp tháp cùng Băng Thánh cung, sau này hai tông liên thủ rồi.

Thế lực tất nhiên sẽ lớn hơn rất nhiều.

Mà gia tộc Lăng Nam nằm ở giữa Băng Thánh cung và Già Diệp tháp, vì lợi ích của bản thân, đương nhiên là sẽ không hi vọng đám hỏi của hai nhà thành công rồi.

Cho nên, tất sẽ dùng thủ đoạn mà phá hư nó.

Xem xem, đây là suy luận cỡ nào hợp lý và chuẩn xác a.

Đây quả thực là lý do tốt nhất để thiếu chủ của gia tộc Lăng Nam đập phá Già Diệp tháp a, cả thiên hạ người người đều biết.

Nhất thời, thiên hạ phong vân, tất cả đều nói rằng gia tộc Lăng Nam kết thù cùng Già Diệp tháp. (thiên hạ phong vân= lời đồn trong thiên hạ)

“Đập Già Diệp tháp? Ta đập phá Già Diệp tháp? Ta làm sao lại không biết là mình đã làm việc này?” Mà Lăng thiếu chủ Nam còn đang ở gia tộc Lâu Tinh cũng kinh hãi.

Nói đùa gì vậy, hắn còn đang ở gia tộc Lâu Tinh, làm sao có thể đến nơi vạn dặm xa xôi đó mà đập phá Già Diệp tháp.

Thiếu chủ Lâu Tinh Giá Hiên Mặc Viêm nhìn thiếu chủ Lăng Nam đang khiếp sợ, đừng nói, hắn cũng đang rất khiếp sợ, không cần nghĩ cũng biết, đây rõ ràng là gài tang vật giá họa a.

Nhưng những lời đồn đại kia cũng rất đáng tin.

Ngay cả thám tử của bọn họ cài ở Già Diệp tháp cũng nói là thật, nói là nhiều người tận mắt thấy người lộ mặt ra từ trong xe ngựa chính là thiếu chủ Lăng Nam.

Mặc dù chỉ là thoáng qua, nhưng cũng tuyệt đối không sai được, nhất định là thiếu chủ Lăng Nam.

Ngay cả thám tử của bọn họ còn nói như vậy, huống chi...

Chẳng lẽ là ban ngày gặp ma sao.

“Có người nhắm vào chúng ta.” Hải Mặc Phong cũng chưa quay trở về Hải Thần tông khê nhú mày, nhàn nhạt lên tiếng.

Chuyện này đã hoàn toàn nhắc lên cừ hận giữa gia tộc Lăng Nam cùng Già Diệp tháp.

Bọn họ mới cùng nhau liên kết ngầm hạ hạ tam tông.

Hiện tại ân oán lại thành ra lớn như vậy, Già Diệp tháp cùng gia tộc Lăng Nam đã muốn trực diện đối đầu, vậy bọn họ có là minh hay là ám cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

“Có thể là do hạ tam tông tự diễn hay không?” Giá Hiên Mặc Viêm dựa vào trên ghế ngọc thạch.

“Khó nói.” Hải Mặc Phong sờ cằm.

“Bất kể bọn hần có phải là tự biên tự diễn hay không, hiện tại chúng ta đều mắc vào phiền toái, ta...”

“Thiếu chủ, thiếu chủ, Tông chủ gửi thư hỏa tốc, muốn người nhanh chóng trở về.” lời nói tức giận của thiếu chủ Lăng Nam còn chưa nói hết, lệnh của gia chủ Lăng Nam đã đến.

Gió hạ khe thổi qua, cành liễu bay bay trong gió.

Bách hoa nở rộ đua đưa, xinh đẹp khó tả, rực rỡ tỏa sáng.

Mà trong lúc đất trời nở rộ đẹp đẽ, Vong Xuyên đại lục đã yên lặng nhiều năm đã bắt đầu trở nên ồn ào náo nhiệt.

Lánh đời tông môn, Già Diệp tháp cùng gia tộc Lăng Nam đối chọi nhau.

Đối chọi gay gắt, giống như thể không chết không thôi.

Việc này giống như một cú hích thật lớn, rót vào Vong Xuyên đại lục đã yên lặng nhiều năm, cao thủ chân chính của hai tông môn đụng độ, cực kỳ náo nhiệt.

Mùa hè đang lúc nắng gắt, thượng tam tông gia tộc Lăng Nam cùng hạ tam tông Già Diệp tháp chính thức đối đầu.

Không giống như trận náo động của Vọng Thiên Nhai, náo động cũng chỉ có thể gây náo động cho Phật Tiên Nhất Thủy.

Lánh đời tông môn náo động.

Bề ngoài thoát nhìn như không có bao nhiêu thế lực dính dáng cùng, nhưng trên thực tế, chỉ mới có thế lực của hai tông môn cũng đã dính dáng đến hai phần năm thế lực của cả Vong Xuyên đại lục.

Mùa hạ năm nay chắc chắn sẽ cực nóng.

Ngay khi khắp đại lục còn đang đồn đại chuyện Già Diệp tháp cùng gia tộc Lăng Nam đối đầu nhau.

Một con thuyền đang trôi trên sông băng, giống như muốn đem cái nóng bức năm nay truyền lên cả dòng sông băng vạn năm này.

Băng Thánh cung, tọa lạc ở phía chính bắc của Vong Xuyên đại lục.

Cũng giống như cái tên của nó, nơi khai tông là trên dòng sông băng vạn năm, xung quanh mịt mờ băng tuyết, băng tinh lóe lên, trời đất thuần trắng.

Không thể so với Hải Thần tông hắc ám quỷ dị, không giống với gia tộc Lôu Tinh bạo nhiên chính khí, cũng không như Già Diệp tháp sắc bén lạnh như băng.

Mà là một loại thuần khiết, chân chính thuần khiết.

Băng cung màu trắng đứng sừng sững trên dòng sông băng vạn năm.

Giống như là thiên địa thuần ban đầu, tinh khiết, cao thượng, không lay dính một tia bụi trần.

Vô sắc vô trần, nhìn xuống thiên hạ.

Khi ánh mặt trời chiếu trên băng cung thuần trắng chiếu xạ ra đủ mọi màu sắc ánh sáng, giống như ánh sáng ngọc, cơ hồ làm cho người ta muốn rạp người mà cúng bái.

Không nói đến năng lực, thế lực cùng sở tác sở vi của Băng Thánh cung, chỉ một tòa băng cung thánh khiết như ngọc này thôi, khắp thiên hạ cũng không có nơi đâu có thể sánh bằng kể cả Phiêu Miểu mật địa.

Nước đá chảy xuống, sông băng tung hoành.

Không giống với vẻ hùng vĩ của gia tộc Lôu Tinh, Băng Thánh cung tọa lạc trên băng sơn, xung quanh đập vào mắt tất cả đều là nước đá, khói băng mù mịt.

Dưới chân là sông băng, xung quanh là nước biển.

Băng Thánh cung bị hàn băng ngàn năm bao vây xung quanh, ngăn cách với bên ngoài.

Muốn đến được Băng Thánh cung, chỉ có thể đi bằng thuyền, qua sông Bình Dương.

Vì vậy phần đất trung tâm của Băng Thánh Cung không thể chạm vào, thuộc hạ của các thế lực khác cũng chỉ quay xung quanh ở bên ngoài kiến trúc Băng Thánh Cung.

Hoạt Băng thành đóng tại bốn phương tám hướng của Băng Thánh cung, xa xa nhìn nhau.

Một ngày kia, trời rất đẹp, bầu trời xanh thẳm, mây trắng bồng bênh trôi, tất cả chiếu rọi xuống mặt băng trong suốt.

Trên mặt băng, vô số thuyền bè đang đi lại, náo nhiệt vô cùng.

“Tìm kiếm tình yêu a như sóng xô bờ cát giữa khói lửa chiến tranh. Gặp nàng, như xuân thủy ánh lê hoa. Huy kiếm đoạn thiên nhai, tương tư để nhẹ buông. Giấc mộng này ta vương vấn si mê.” *(đây là lời bài hát Thiên Hạ của Trương Kiệt mà Sakura rất thích)

Trên mặt sông băng, thuần khiết vô ngần, một chiếc lâu thuyền hắc hồng sắc nhẹ nhàng đi tới, giống như chuồn chuồn lướt nước, phiêu phiêu mà qua.

Trên thuyền, tiếng ca thanh thúy vang vọng, không giống như một bài ca nào trên Vong Xuyên đại lục, khúc ca đơn giản thanh thoát mà không mất hào hùng, căng tràn sức sống.

Trên mặt nước đá xuyên qua vô số các loại thuyền bè, tất cả đều không khỏi nghiêng đầu nhìn về phía chiếc lâu thuyền phát ra tiếng hát.

Lâu thuyền thuần khiết, nhìn qua không phải làm bằng vàng, bằng sắt, bằng đồng, lại càng không phải là chế ra từ gỗ, tài liệu tương đối đặc biệt.

Dưới ánh mặt trời, lâu thuyền tản ra kim quang, thâm trầm mà nội liễm.

Trên mũi thuyền, ở hai bên thân thuyền, đuôi thuyền đang ngồi năm người.

Không có cánh buồm, cũng không có thủy thủ.

Chỉ có hai mươi người đang huy động tay áo, gợi lên làn gió nhẹ nhẹ.

Một cái chớp mắt đã đi được ngàn dặm, phiêu như tiên trần.

Tốc độ kia, phần tự nhiên kia, khiến cho đám người đang ở xung quanh Băng Thánh cung cũng phải động dung.

Nhìn khí thế của đoàn thuyền này, không chừng là có một vị cao nhân nào đó đến bái phỏng.

“Cổ không để ý tương vương hầu, quân bất kể muôn đời thiên thu. Chỉ cầu yêu hóa này vạn tượng hồng trần lung tung vĩnh viễn không nghỉ ngơi.

Yêu hơn thiên trường địa cửu, muốn hơn muốn như nước ôn nhu, người nào quan tâm người nào chủ xuân thu.”

(Chẳng cần vương hầu quyền quý, chẳng quản thiên thu vạn thế, chỉ mong ái tình này được hóa giải, Giữa vạn tượng hồng trần không hồi kết

Chỉ mong ái tình này thiên trường địa cửu, tựa như dòng lưu thủy hiền hòa, chẳng bận tâm ai bá chủ xuân thu.)

Trên lầu hai của lâu thuyền, có hai người đang ngồi bên cửa sổ.

Lúc này, tiếng ca ảo diệu đang theo gió mà tản ra khắp nơi, thanh thúy mà lay động lòng người

Khắp nơi ngẩng đầu, chỉ thấy trên lầu hai của lâu thuyền, bên cửa sổ có một thiếu nữ mi mục như họa, thân sắc du nhiên (tự nhiên), mười đầu ngón tay ưu nhã lướt trên cầm huyền.

Ngồi bên cửa sổ mà hát, dáng vẻ vô cùng tao nhã.

Mà đối diện với nàng là một bạch lão đầu, tinh thần nhìn qua tương đối tốt, một thân trường bào màu vàng nhạt.

Lúc này, lão giả đang khép hờ mắt, ngón tay đặt trên mặt bàn đang gõ nhẹ, giống như nghe vạn phần thoải mái

“Một đời hữu tình nào sợ bão táp phong ba, phiền não bạc đầu sao giữ được tình hoa, vứt bỏ giang sơn như họa, đổi lấy nụ cười tựa như xuân hoa, để suốt đời này không vương bận, lòng không hờn trách, ái hận cất bước theo nàng, thiên địa bao la đường tình vô biên, chỉ vì nàng không màng thiên hạ.”

Trong tiếng ca ngân nga, lâu thuyền vẫn lướt như bay, chỉ có khúc ca vô tận ảo diệu còn phảng phất lưu lại.

Lâu thuyền sớm đã đi xa, để lại ọi người một mặt ngẩn ngơ.

“Nàng viết?” lâu thuyền vẫn đang hướng phía Băng Thánh cung mà đi, lão giả tóc trắng mở mắt, ánh mắt sáng rực nhìn thiếu nữ, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

“Không phải, là người khác viết.” Thiếu nữ cười rộ lên, bàn tay vẫn lướt trên cầm huyền.

“Chả bận tâm ai bá chủ xuân thu, chỉ vì nàng không màng thiên hạ, hay, hay.” Giọng nói trầm thấp, trong lời nói lại mang theo cứng cáp mà người già không nên có.

“Ta hát cho chàng một khúc khác nghe hay hơn.”

Tiếng cười khê vang vọng, tiếng đàn vừa lên, tỏa ra khắp nơi.

Thuyền nhanh như điện, đi đến thiên sơn, phía trước là đỉnh núi nguy nga, mà Băng Thánh cung đang đứng sừng sững ở trên mặt sông băng vạn năm.

“Người tới là người phương nào?” Trên bến tàu của sông băng đang có thị vệ tuần tra.

Lâu thuyền màu đen lập tức đến bên bến tàu, ngừng lại ở trên mặt băng cứng.

“Thành chủ Song Diệp thành bái phỏng cung chủ Băng Thánh cung, xin chuyển lời.”

Trên mũi thuyền, một hân ảnh thon dài mà lãnh khốc, nam tử trên mặt có một vết sẹo dài bước ra cửa khoang thuyền, trầm giọng quát khê.

“Thành chủ Song Diệp thành?”

Hộ vệ chịu trách nhiệm tuần tra của Băng Thánh cung nghe thấy thế thì giật mình.

Thành chủ Song Diệp thành chính là một đại nhân vật, cùng một cấp bậc với cung chủ của bọn họ, trước kia chưa từng tới Băng Thánh cung, hôm nay sao tự đứng lại tự mình tới bái phỏng.

“Này.. này...”

“Lệnh bài.” Nam tử mặt lạnh đứng trên mũi thuyền thấy đám hộ vệ của Băng Thánh cung còn chưa lấy lại tinh thần, trong mắt lóe lên hàn quang, một tay giương lên, ném tới một khối lệnh bài.

Bọn thị vệ tuần tra vừa nhìn, đó là Phi Long lệnh của Song Diệp thành.

Còn cụ thể là thành chủ của Song Diệp thành dùng lệnh bài nào, cấp bậc thị vệ này của Băng Thánh cung đương nhiên là không biết.

Nhưng là Phi Long lệnh này nghe nói đúng là của Song Diệp thành.

Lập tức, đám thị vệ cũng không dám khinh thường nữa: “Xin, xin thành chủ đợi một chút, ta lập tức đi bẩm báo với cung chủ.”

Một tên vừa nói, một tên khác đã sớm chạy hướng Băng Thánh cung mà thông báo.

“Đây là đồ mà thành chủ chúng ta mang đến cho cung chủ các người, trước mau dẫn đường, những thứ này không thể để lâu trên thuyền được, mau.” Nam nhân trên mặt có vết sẹo lạnh giọng nói, âm thanh rất gấp.

Mà hai mươi tên đứng trên thuyền đã sớm khiêng từ trên thuyền ra một cái hòm bằng hắc tinh thạch.

“Tốt, tốt...”

Nhìn thấy cái hòm được làm từ hắc tinh thạch, cho dù không có nhãn lực cũng biết đây là thứ tốt, cái hòm được làm từ tinh thạch, vậy bên trong đó nhất định là thứ quý giá.

Lập tức, đám binh lính tuần tra của Băng Thánh cung đã đi trước dẫn đường cho bọn họ. Bên ngoài đồn rằng Già Diệp thấp và gia tộc Lăng Nam đang đối chọi với nhau.

Lúc này, thành chủ Song Diệp thành lại tự mình đến đây gặp cung chủ của bọn họ, nhất định là có chuyện trọng yếu, tuyệt đối không thể để chậm trễ.

Vì thế, đám hộ vệ kia nào dám có chút chậm trễ.

Phi thân lên cao, nam tử mặt sẹo thấy hai mươi người khiêng cái hòm tử tinh thạch đang đi theo hướng Băng Thánh cung.

Mà trên lầu thuyền màu đen, tiếng đàn vẫn nhàn nhạt vang vọng, hai người ở bên trong thuyền cũng không xuống phía dưới.

Bọn hộ vệ của Băng Thánh cung ở trên sông băng đang một mực cung kính mà đứng thẳng.

Thành chủ Song Diệp thành, hẳn là phải do cung chủ của bọn họ đến tiếp đón mới đứng lễ.

Gió lạnh thổi tới, lướt qua mặt sông băng.

Rõ ràng đang là mùa hè, nhưng là ở cái vùng đất cực bắc này, trong sông băng vạn năm. Một cơn gió thổi qua như vậy cũng đủ để rung mình lạnh thấu xương.

Nhanh chóng chạy theo đoàn người, nam tử mặt sẹo cùng hai mươi nam nhân khiêng chiếc hòm hắc tinh thạch nhanh chóng đi vào bên trong Băng Thánh cung.

Ánh sáng ngọc tản mát khắp nơi, băng vì da thịt, ngọc vì thần.

Băng Thánh cung nguy nga tráng lệ, quả thực chính là nơi xinh đẹp nhất trên đại lục này.

Lúc này, thị vệ vào bẩm báo đã sớm đi đến sâu bên trong tấm cung của cung chủ Băng Thánh cung.

“Thành chủ của Song Diệp thành tới đây?” Cung chủ của Băng Thánh cung đã qua tuổi trung niên, mặc một thân trường sam thuần trắng hiện lên dáng vẻ tiên phong đạo cốt, nghe tên thị vệ bẩm báo thì cực kỳ kinh ngạc.

Sao chưa bẩm một tiếng nào mà đã đến rồi?

Sao lại thế này? Xảy ra chuyện gì rồi sao?

“Đúng vậy, đây là lệnh bài của thành chủ Song Diệp thành.” Thị vệ truyền tin thở hổn hển bẩm báo lại.

Bọn họ tuần tra lần đầu tiên liền đã gặp thành chủ của Song Diệp thành tới, thật sự là có chút kích động, nếu cứ xử đúng mực, sau này nhất định có thể thăng quan.

Đây cũng là nguyên nhân mà bọn họ tự đi thông báo mà không có nhờ tới người khác.

“Thành chủ Song Diệp thành tới còn cần có lệnh bài?” Cung chủ Băng Thánh cung mi sắc nhíu lại.

Tay vừa nâng lên, hút tấm lệnh bài kia đến, cúi đầu nhìn, vừa nhìn, nhất thời sắc mặt trầm xuống: “Đồ thùng cơm, Phi Long lệnh này là giả.” (đồ thùng cơm= đồ ăn hại)

Dứt lời, trở tay, hung hăng ném khối lệnh bài kia xuống đất.

Phi Long lệnh kia lập tức nát bấy, lộ ra bùn đất bên trong.

Phi Long lệnh, đó là lệnh bài liên lạc của nhân viên tình báo của Song Diệp thành, làm sao có thể đại biểu cho thành chủ của Song Diệp thành chủ được.

Chết tiệt, làm cho bọn họ lẩn lộn.

“A...” thị vệ bẩm tin kia đang hí hửng tưởng được thưởng cực kỳ kinh hãi, này...

“Người, đi xem kẻ nào dám mạo hiểm lên núi.” Sắc mặt cung chủ Băng Thánh cung trầm như nước.

“Rõ.” Trưởng hộ vệ lập tức đi.

Mà ngay lúc cung chủ của Băng Thánh cung phát hiện ra khối lệnh bài kia là giả, cùng lúc này, nam tử mặt sẹo cùng hai mươi nam nhân kia đang đi nhanh trong nội cung của Băng Thánh cung đột nhiên dừng lại.

Ngay lúc bọn họ dừng lại cước bộ.

Hai thân ảnh lao ra từ trên người của nam tử mặt sẹo, nháy mắt phi lên.

Tám móng vuốt mạnh mẽ giơ lên hút nhẹ, lập tức cái rương hắc tinh thạch đang được hai mươi nam tử kia khiêng ‘oanh’ một tiếng bay lên không.

Hướng bốn phương tám hướng mà bay đi.

“A...” Đám thị vệ còn đang dẫn đường ở phía trước thấy vậy không khỏi ‘a’ lên một tiếng, không kịp phục hồi lại tinh thần.

Ngay khi bọn họ ‘a’ lên một tiếng, hai mươi nam tử kia bắt đầu động thân.

Chỉ thấy hai mươi nam tử kia động tác đồng loạt, từ trong ngực lấy ra một tinh thể màu đỏ tím, thấy gió biến hình, nháy mắt đã hóa thành hai mươi chiếc cung lớn màu hắc hồng, mỗi người cầm một chiếc.

Giương cung, lấy tiễn, nhắm bắn.

Hết thấy xảy ra chỉ trong một cái chớp mắt.

Giương cung nhắm trúng hướng chiếc rương hắc tinh thạch đang bay trên không trung, ngón tay bắn ra, tiễn như lưu tinh.

Chỉ thấy mũi tên hắc hồng sắc lướt qua, chiếc rương màu đen kia ‘oanh’ một tiếng nổ ra giữa không trung.

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, hỏa hồng sắc giống như nham thạch.

Chiếc rương hắc tinh thạch nổ tung, hướng bốn phương tám hướng mà rơi xuống.

Hai mươi cái rương, không nhiều cũng không thiếu, nháy mắt phủ kín các cung điện lớn nhỏ của Băng Thánh cung.

Nham thạch cùng lửa đỏ rơi xuống, ở giữa không trung giống như có hai đầu ma thú nhất thời rống to một tiếng, lóe lên lửa đỏ.

“Oanh.”

Lửa đỏ giống như cự long nhảy vọt qua, nháy mắt đã bao phủ toàn bộ cung điện.

Lúc này, chỉ thấy vô số ngọn lửa bay lên.

Thật giống như trên mặt băng tinh khiết nở rộ ra những bó hoa tươi rực rỡ.

Hai con ma thú đang ở giữa không trung thấy vậy, lập tức tung móng vuốt lên, quay đầu hướng phía lầu thuyền màu đen trên bờ sông mà phi đến.

Mà nam tử mặt sẹo kia đã dẫn hai mươi người nhanh chóng chạy xuống lầu thuyền.

Ngọn lửa hùng hục bốc lên, nháy mắt đã quét ngang tứ phương.

Băng Thánh cung lấy băng làm tường, lấy tuyết làm ngói, kị nhất là lửa.

Hai mươi cái hòm trộm từ Lôu Tinh gia tộc tới được làm bằng đất bùn nóng, tuyệt đối là thánh phẩm về lửa, đã trải qua một thời gian rất dài không sử dụng, lúc này Băng Thánh cung hứng chịu tất cả.

Ngọn lửa lượn lờ, tràn ngập trời đất là một màu đỏ của lửa.

Bầu trời của Băng Thánh cung nháy mắt cũng bị nung đỏ lên.

“Có địch nhân...”

“Phong tỏa tứ phương, đề phòng, mau...”

“Cứu lửa, mau cứu lửa...”

Băng Thánh cung đạo loạn.

Gió lạnh thổi lên, gió thổi trợ thế cho lửa, ngọn lửa bốc lên càng ngày càng lớn.

Mà trong lúc ngọn lửa đang ngày càng lan ra xa, toàn bộ mọi người trên lầu thuyền màu đen đã an toàn trở về, nhân lúc đại hỏa mà quay đầu đi khỏi.

Tay áo bào chớp động, tiếng đàn ưu nhã mà trong trẻo lượn lờ trên không trung, tiếng đàn cực kì xinh đẹp, tư thái thản nhiên mà phiêu diêu, nhẹ nhàng rời đi.

Quả nhiên là tới nhược kinh hồng, đi như du long. *(đến nhẹ nhàng và đi phô trương)

Mà ngay lúc lầu thuyền dời đi, đám thị vệ đang chìm đắm trong tiếng ca tuyệt vời phát ra từ lầu thuyền màu đen đột nhiên nhớ được lão đầu tóc trắng trong lầu thuyền kia là ai.

“Nhị trưởng lão của gia tộc Lôu Tinh ...”

Lão đầu ngồi bên cửa sổ nghe mỹ nữ hát chính là nhị trưởng lão của Lôu Tinh gia tộc, là một nhân vật rất có quyền lực tại Lôu Tinh gia tộc a.

Hắn, hắn sao lại tới đây.

Gió lạnh thổi lên, băng cùng hỏa đan xen trên mặt sông băng vạn năm.

Lửa đỏ cùng băng khiết, cực kì xinh đẹp.

125. Chương 126

Edit: Hami Beta: Sakura

Gió hè thổi phất qua đại lục Vong xuyên cực nóng lần nữa xảy ra biến động.

Sau khi Già Diệp Tháp bị Thiếu chủ gia tộc Lăng Nam đập phá, Băng Thánh Cung thì bị Nhị trưởng lão gia tộc Lôu Tinh đốt.

Tin tức này vốn đã là kinh thiên động địa, làm cho người người kinh sợ, như cuồng phong bão táp ập đến quá bất ngờ, khiến cho ai nấy đều lo sợ, tin tức tiếp tục được truyền đi bốn phương tám hướng.

Nó đi qua nơi nào nơi ấy giống như gặp lửa thiêu đốt lan tràn khắp đồng cỏ, gây hoang mang khắp nơi.

Kinh ngạc cùng khiếp sợ. cũng không đủ để hình dung tất cả những tâm tình cùng phản ứng của mọi người.

Đây quả thực. Đây quả thực. Quá sức tưởng tượng.

Gió nổi mây phun xuyên qua đại lục, đại lục Vong Xuyên một trận cuồng phong sắp nổi lên.

Lôu Tinh gia tộc Vô Miện Phong.

“Nói đùa gì vậy, ta đốt Băng Thánh cung?” Nhị trưởng lão gia tộc Lôu Tinh không thể tin được nhìn chăm chăm tin tức đang cầm trên tay.

Đáp lại hắn chính là một mảnh tĩnh lặng.

Trên đại điện gia chủ Lôu Tinh, Giá Hiên Mặc Viêm, và Hải Mặc Phong, cùng tất cả Lôu Tinh các trưởng lão khác, cũng là trầm mặc, tĩnh mịch mà trầm mặc.

Vạn dặm ở ngoài kia có tin nhị trưởng lão của bọn họ đốt Băng Thánh cung, nói ra ai tin a.

Bọn họ tận mắt nhìn thấy nhị trưởng lão trong khoảng thời gian này luôn ở gia tộc Lôu Tinh, làm gì có đi đâu a!!!

Nhưng mà tại sao mọi người ở ngoài kia cứ khẳng định là nhị trưởng lão bọn họ làm a!!!

Cho dù người của gia tộc Lôu Tinh có khẳng định rằng nhị trưởng lão của bọn họ không có đi đốt Băng Thánh cung mà lại không có căn cứ chính xác thì nói ra ai tin a!!!

“Người và một nữ nhân đánh đàn ca hát, giả mạo thành chủ Song Diệp Thành đi trước, rất nhiều người nhìn thấy.” Hải Mặc Phong nắm tin tức truyền đến từ Hải Thần Tông thần sắc thật lạnh nhạt không thể lạnh hơn được nữa.

Hải Thần Tông nhận được tin Lôu Tinh nhị trưởng lão một mối lửa đốt nửa Băng Thánh Cung, hơn nữa còn dùng chính là dung nham trần tông của gia tộc Lôu Tinh tin tức cực kỳ chính xác.

Này, chỉ sợ là nhị trưởng lão có nhảy xuống sông Vong Xuyên cũng không rửa hết tội.

Đồng dạng gia tộc Lôu Tinh cũng vĩnh viễn đừng nghĩ rửa sạch tội danh của nhị trưởng lão bọn họ.

“Ba” Tại chỗ ngồi gia chủ Lôu Tinh sắc mặt xanh mét một cái tát hung hăng vỗ vào bên cạnh bàn thượng, Bạch Ngọc ẩn lập tức bị nát thành nhiều mảnh nhỏ.

“Là ai làm?”

Chết tiệt, lại dám trêu hấn gia tộc Lôu Tinh, bọn chúng không muốn sống?

Trên đại điện toàn là sự im lặng cùng tức giận.

Nếu biết là ai làm, bọn họ làm sao có thể vẫn còn ở nơi này ngồi chờ chết như thế.

“Làm nảy sinh xung đột giữa chúng ta gia tộc Lôu Tinh cùng Băng Thánh cung,

Già Diệp tháp cùng gia tộc Lăng Nam có ân cừ, ai có thể ngồi làm ngư ông đắc lợi?”

Ở bên trong đại điện lâm vào tĩnh lặng, Giá Hiên Mặc Viêm trầm mặc đột nhiên lên tiếng.

Lời vừa nói xong, những người ngồi trong đại điện mi mắt cùng chuyển nhất tề nhìn về Hải Mặc Phong.

Thượng tam tông cùng hạ tam tông là ân oán.

Nhưng là từ trước tới giờ không có như thế quang minh chính đại kéo quân đi đánh.

Điều này hoàn toàn làm cho ân oán từ trước tới nay của thượng – hạ tam tông càng thêm quyết liệt, toàn bộ đều phơi bày ra bên ngoài, đây tuyệt đối không phải một cách làm sáng suốt của bất kỳ một tông nào trong thượng – hạ tam tông.

Dĩ nhiên, đây là nhằm vào, Lôu Tinh, Lăng Nam, Băng Thánh cung cùng Già Diệp tháp mà nói.

Tứ Tông quyết chiến này thực sự là một vấn đề rất lớn, Tứ Tông ai cũng tuyệt đối không có chỗ tốt.

Song, nếu có người muốn làm ngư ông đắc lợi thì thật sự cũng không phải là không có.

Thí dụ như nói, Hải Thần Tông.

Chỉ lo thân mình, những thứ ân oán này tự sẽ không dính dấp đến bọn họ.

Chờ bọn hấn Tứ Tông đấu đến thời điểm người chết ta sống, rồi sẽ một lưới bắt hết, này ngư ông.

Thiên hạ này người nào không biết, Hải Thần Tông Hải Mặc Phong tính tình đậm mực, nhưng là kia tâm tư tính toán thì đúng là nhân tài kiệt xuất trong lục tông.

“Người hoài nghi ta?” Hải Mặc Phong ngẩng đầu nhìn Giá Hiên Mặc Viêm.

Giá Hiên Mặc Viêm thần sắc lãnh chìm, nhưng là lại lắc đầu.

Hải Thần Tông còn không có khả năng lớn như vậy một ngụm có thể tiêu diệt Tứ Tông.

Huống chi, bọn họ mới diễn một màn từ Minh sang Âm, thượng tam tông chuẩn bị liên thủ, đây hết thấy đều là Hải Mặc Phong ra chủ ý.

Nếu là Hải Mặc Phong gây ra chẳng khác nào làm điều thừa thải tự đánh mình một cái tát.

Vì vậy, không thể nào là Hải Mặc Phong.

Hải Mặc Phong thấy Giá Hiên Mặc viêm lắc đầu, lập tức khẽ thu liễm lại sát khí, lạnh lung gật đầu nói: “Ta Hải Thần Tông nếu nghĩ muốn nuốt Tứ Tông, sẽ không làm ra cái sự tình này.”

Tứ Tông nếu chiến sẽ là tổn thất nặng nề.

Hơn nữa, thượng tam tông mới kết minh, nếu làm ra chuyện như vậy thì Hải Thần Tông cũng sẽ không thể nào không bị liên lụy.

Hoài nghi hẩn, thì thật là quá ngu ngốc.

“Bất quá, sau lưng rốt cuộc là người nào đang giở trò, lại dám đem Tứ Tông ra tính toán.” Cau mày, Hải Mặc Phong giọng nói lãnh chìm như băng.

Nếu nói là Già Diệp tháp cùng gia tộc Lăng Nam cạch mặt nhau, còn miễn cưỡng có thể xét đến có phải hay không là ân oán cá nhân, cho nên hãm hại gia tộc Lăng Nam và vân vân.

Nhưng là, chuyện tình Lâu Tinh cùng Băng Thánh cung vừa xảy ra.

Chuyện này tuyệt đối là có người sau lưng muốn nhằm vào bọn họ.

Có người nghĩ muốn một lưới đánh lục tông, chờ ngồi làm ngư ông đắc lợi đây.

Lục tông? A, Hải Mặc Phong trong lòng chợt lạnh thần sắc bất định bất chợt đứng bật dậy.

Cùng lúc này, Giá Hiên Mặc Viêm cũng ngẩng đầu cau mày nói: “Người Hải Thần Tông cùng Song Diệp thành.”

Gia tộc Lăng Nam, Già Diệp Tháp, gia tộc Lâu Tinh và Băng Thánh Cung, đã bị liên lụy.

Kia người có thể tiếp theo sẽ là Hải Thần Tông cùng Song Diệp Thành?

“Cáo từ, ta đi trước một bước.” Điều này rất có thể sẽ xảy ra sắc mặt Hải Mặc Phong lãnh đạm như băng, hướng gia chủ Lâu Tinh vừa chấp tay, xoay người rời đi.

Tứ Tông đã gặp chuyện không may, chỉ còn lại có hẩn Hải Thần Tông và Song Diệp thành là chưa có động tĩnh.

Có thể hay không đối tượng tiếp theo chính là hẩn?

Không, nhất định hẩn phải đi ngăn cản, nhất định phải nghĩ biện pháp.

Lánh đời lục tông nếu là toàn bộ đều bị kéo vào, hậu quả kia.

Hẩn Hải Mặc Phong, không cách nào tưởng tượng được.

Gió nổi tứ phương mang theo hương hoa bay khắp thiên hạ.

Mà đang lúc Hải Mặc Phong và Giá Hiên Mặc Viêm còn đang suy đoán người sau lưng giở trò là muốn cái gì cuối cùng là muốn lục tông sẽ có chuyện gì xảy ra hơn nữa còn muốn chuẩn bị tất cả mọi đường lui để cứu vãn hết thấy.

Thời gian như thoi đưa, có người cũng đi trước hẩn một bước đến Song Diệp Thành.

Song Diệp Thành nằm ở hướng tây bắc đại lục Vong Xuyên.

Cùng là hướng Bắc, nhưng Song Diệp Thành cũng không hề giống Băng Thánh Cung băng thiên tuyết địa, nhưng cũng không giống gia tộc Lâu Tinh ở phía nam ấm áp.

Lúc này ngày tiết mùa hè, cũng là khó được như lúc này nhẹ nhàng mà khoan khoái hợp với lòng người.

Người Tây Bắc thân hình vạm vỡ, mạnh mẽ mà lạnh lẽ.

Phong cách và sinh hoạt của người dân rất là sảng khoái.

Nhìn từ xa có thể thấy Thạch Đầu Thành từng tảng đá xanh nặng nề mà hùng vĩ xếp chồng lên nhau mà thành, không quá tôn quý, nhưng vô cùng cường tráng.

Kia cặp Song Diệp Thành lại càng hùng vĩ hơn.

Vương Cung hùng vĩ với những phiến đá xanh đứng sừng sững ở mệnh môn thiên địa không có cố ý tạo hình, cũng không có trang sức huy hoàng, lại càng thêm không có hoa lệ phục sức.

Nhưng là nhìn vào chỉ thấy hùng tráng mạnh mẽ cũng làm cho người xem thế là đủ rồi.

Giống như một đầu Thương Lang lừng lừng đứng sừng sững một phương trời, lệ khí tỏa ra bốn phía, hùng bá nhất phương.

Bên ngoài Song Diệp Thành, vô số tòa thành cùng đường phố bao xung quanh tạo thành một vòng bảo vệ ngoài thành, đem Song Diệp Thành vây quanh tại chính trung tâm.

Rất có một chút phong thái đạo Phật.

Trong lúc này vốn ngạo thị Tây Bắc Song Diệp Thành, lúc này lại tăng cường tuần tra nghiêm cẩn, ngoài thành đâu đâu cũng có thể thấy được đệ tử Song Diệp Thành hoặc là thị vệ canh phòng phía ngoài Vương Cung.

Từng đội từng đội phân công chia nhau tuần tra một cách nghiêm mật.

Ở ngoài thành lẫn trong thành Song Diệp Thành ngày cũng như đêm đều luôn có người trấn thủ, đồng thời các đệ tử trong tông môn cũng được tăng cường nhiều hơn gấp đôi so với trước kia.

Tất cả đều là cao thủ mạnh nhất của tông môn.

Biến hóa như thế nhất thời làm cho người dân cả trong lẫn ngoài thành đều có cảm giác bất an.

Mọi người đều thắc mắc tại sao Song Diệp Thành lại đột nhiên trở nên cẩn mật và đề phòng đến như vậy?

Có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không? Hoặc là có việc gì rất quan trọng sắp xảy ra?

Trong lúc nhất thời, lời đồn nổi lên bốn phía, lòng người bàng hoàng.

Bất quá tương đối trái ngược với lòng người đang biến động ở trong và ngoài thành Song Diệp Thành tông môn lại tương đối bình tĩnh.

Hạ tam tông, Băng Thánh Cung cùng Già Diệp Tháp bị thượng tam tông đập phá.

Mặc dù, hãn Song Diệp thành cùng Hải Thần Tông, luôn luôn cách xa nhau nên cũng không có nhiều xung đột nhưng là cũng không biết có thể hay không đột nhiên Hải Thần Tông sẽ kiếm cớ để đánh Song Diệp Thành.

Dù sao, hãn hạ tam tông chưa từng nghĩ đến, thượng tam tông gia tộc Lôu Tinh cùng gia tộc Lăng Nam có thể cứ như vậy oanh oanh liệt liệt xuất thủ, đập phá hạ tam tông hai tông gây chiến.

Tốt nhất vẫn cứ đề phòng cho tương lai, cẩn thận chút cũng tốt hơn.

Tuần tra liên tục, ba người một đội, Song Diệp Thành cẩn mật sâm nghiêm.

Mà cùng lúc này không có ai chú ý tới một chiếc xe ngựa màu đen trong rất bình thường đã đậu tại ngoài thành Song Diệp Thành ngừng mấy ngày.

Sáng ngày hôm đó trời trong xanh, buổi trưa có mưa rào, xế chiều không khí mát mẻ hơn.

Một vòng cầu vồng bảy sắc hiện trên không trung bay qua vạn vật thập phần mỹ lệ.

Ngoài thành, bên bờ hồ Dương Liễu, đều có ít nhiều du khách qua lại.

“Thật xinh đẹp” Lạc Vũ một thân trang phục trắng trong thuần khiết, lúc này Lạc Vũ đã khôi phục bộ dáng ban đầu, tựa vào bên hồ Tiểu Chu như đang thưởng thức phong cảnh đẹp.

Ở thế kỷ hai mươi mốt, muốn nhìn bầu trời bao la đầy sắc màu như vậy là một chuyện không dễ dàng gì.

Vân Thí Thiên ngồi đối diện với Lạc Vũ, dung mạo không thay đổi, bất quá vẫn là một đầu tóc đen như cũ, lúc này tóc đen theo gió bay múa.

Lộ ra nhan sắc phát ra tuần mỹ khôn cùng.

Lạc Vũ mi sắc đảo qua nhìn Vân Thí Thiên khen ngợi một câu.

Trời chiều trong xanh mây bông bành trôi mà Vân Thí Thiên chính là ngôi ngay chỗ thân cây có che bóng mát.

Nhìn ánh nắng chiều bao quanh hần đỏ và đen đan vào nhau giống như Địa Ngục cùng Thiên Đường huyền ảo, tất cả đều được biểu hiện trên người Vân Thí Thiên.

Du khách xung quanh ai cũng không cưỡng lại được mà nhìn đến ngây người.

Lạc Vũ biết Vân Thí Thiên đẹp mắt, cũng chưa từng thấy hần như vậy phong tình cứ như vậy si mê nhìn Vân Thí Thiên.

Hần là của nàng, cho dù là lãnh khốc hay phong tình thì cũng chỉ là người của nàng, thật vui a.

Gió thổi nhẹ tóc đen theo gió bay múa.

“Ta đẹp sao?” Vân Thí Thiên sau khi uống một hơi cạn sạch rượu trong chén quay đầu chống lại ánh mắt Lạc Vũ trong mắt khó được tia đắc ý.

Lạc Vũ nghe vậy chớp mắt cười cười nói: “Đúng vậy a.”

“Thích?” Vân Thí Thiên nhướn mày.

Lạc Vũ nghe vậy nụ cười trên mặt càng phát ra rực rỡ, gật đầu lạnh lệ cực kỳ nói: “Thích.”

Vân Thí Thiên nghe vậy cảm thấy vạn phần mãn ý, duỗi tay ra ôm lấy eo Lạc Vũ, không để ý đến hàng vạn hàng nghìn du khách, cúi người hôn Lạc Vũ.

“Ta cũng thích nàng.”

Người yêu thích ta, ta cũng vậy rất thích người.

Một nụ hôn triền miên toát ra sự hạnh phúc của hai người cùng sự rung động của hai con tim.

Trong khi Lạc Vũ cùng Vân Thí Thiên ở bên hồ ngắm cảnh, triền miên hôn nhau thì Tiểu Hồng mang theo một đám trợ thủ, đang ở dưới đất vương cung Song Diệp Thành, vùi đầu làm việc.

Chỉ cần là địa phương có đá thì chính là thiên đường của Tiểu Hồng, tự do hoành hành không sợ bất kỳ ai dám đến tranh với nó.

Lúc này, Tiểu Hồng, Tiểu Ngân, Thôn Vân Tỳ Hưu, còn có kia hai mươi mười bốn cấp Vân Báo, đang ở dưới Song Diệp Thành vương cung liên tục đào bới.

Người, phụ trách đào lối này.

Người, đi hướng này, nơi này cần một lối đi.

Người, đi theo ta.

Tiểu Hồng một thân nhũ đỏ bạc ra lệnh uy phong lẫm lẫm.

Đi theo phía sau Tiểu Ngân, Thôn Vân Tỳ Hưu không dám hai lời toàn bộ nghe theo mệnh lệnh của Tiểu Hồng ở dưới đất đào thành động.

Quanh thân có lực lượng của Tiểu Hồng bao phủ, có thể ở trong viên đá tùy ý di chuyển khắp nơi phía trên cho dù Song Diệp Thành có phòng hộ hay kiểm tra cũng không thể phát hiện bọn chúng được nên cực kỳ an toàn.

Mấy ngày nay liên tục đào đường dưới vương cung Song Diệp Thành tạo thành rất nhiều đường hầm nối tiếp nhau.

Cũng bởi vì dù là Vương Cung Song Diệp Thành dưới đất nhưng cũng không có cấm chế .

Nhưng dù sao cẩn thận vẫn hơn tránh cho Song Diệp Thành phát hiện thì cũng cần tốn ít công phu cùng thời gian.

Hiện tại chỉ cần đào thêm mấy đường nữa là xong, sắp kết thúc công việc rồi.

Mặt đông đã hoàn toàn đào móc tốt.

Phía tây cũng lập tức thông suốt

Phía nam đã kết thúc công việc.

Tiểu Ngân ở trên mặt đất xem lại lộ trình đi tới đi lui cung cấp thông tin nhanh nhất cho Tiểu Hồng.

Tốt lắm, phía bắc cũng đã hoàn thành, Thôn Vân Tỳ Hưu cuối cùng cũng xuất hiện tại trung tâm dưới đất của vương cung Song Diệp Thành nơi Tiểu Hồng đang đứng thần sắc hưng phấn bầm bầm.

Vẫn lấy lực lượng làm phong hộ cho hai mươi bốn cấp Đại ma thú Tiểu Hồng vừa nghe, kích động nhảy lên hai mắt lộ vẻ hung phấn.

Tốt, làm tốt lắm.

Thần sắc hưng phấn chột lóe trong mắt Tiểu Hồng tiểu móng vuốt hướng phía trước vung lên.

Các người, từng người một, đem cái hộp này đặt tại vị trí giao nhau nơi mà các người đã đào còn có ai không rõ?

Hiểu, hai mươi bốn cấp đại ma thú Vân Báo cùng Thôn Vân Tỳ Hưu nhất tề không tiếng động rống to.

Tốt lắm, đi.

Hoàn toàn không có thanh âm ra lệnh, Tiểu Hồng vừa ôm lấy cái hộp tinh thạch trong suốt hướng một lối đường hầm khác phóng đi.

Phía sau, Tiểu Ngân, Thôn Vân Tỳ Hưu cũng lập tức phóng lên một thứ một hộp ôm theo hướng hai mươi mấy lối đi của chính bọn nó đào phóng đi.

Các đường hầm nối nhau chằng chịt không theo bất cứ quy luật nào.

Nhưng nếu đứng từ phía trên Vương Cung Song Diệp Thành mà xem.

Thì sẽ thấy hai mươi mấy lối đi, vừa chia theo các phương hướng khác nhau của Song Diệp Thành Vương Cung, một phần hướng mặt đông gần như hết phân nửa hai mươi mấy tòa cung điện của Song Diệp Thành Vương Cung.

Lối đi nhỏ hẹp, chỉ dùng a thú nhỏ mới có thể đi.

Trong nháy mắt, hai mươi bốn đại ma thú hoàn toàn đặt mấy cái hộp đúng chỗ.

Tiểu móng vuốt vung lên làm lộ ra các tinh thạch màu tím được ngưng kết bằng đấu khí đặt ở bên trong hộp.

Đừng xem thường chúng mặc dù thoạt nhìn rất nhỏ nhưng uy lực thì....

Đây chính là bom bằng đấu khí dùng để công thành, không gì có thể sánh bằng.

Vừa cẩn thận vừa nhanh chóng đem các tinh thạch lấy ra, cố định ở từng vị trí đã xác định, Tiểu Ngân lập tức lui về theo hướng lối đi khác tiếp tục đặt các khối tinh thạch khác.

Đó là dạng ngòi nổ đặc chế chuyên môn dùng để kích hoạt bom tinh thạch.

Trong huyết động hai mươi bốn cấp Đại ma thú, dựa vào lực lượng phòng hộ của Tiểu Hồng nhanh chóng thoát ra bên ngoài các đường hầm.

Mặt trời chiều ngã về tây, đảo mắt đã hoàng hôn.

Phía tây là bầu trời bao la chính là Cao Nghiễm, so với Lâu Tinh gia tộc và Băng Thánh Cung càng phát ra vẻ uy nghiêm cùng rực rỡ.

Bởi vì ngày gần đây ở Vũ Lạc trời lạnh, khó được một ngày gió mát phơ phất.

Vì vậy bên ngoài thành không ít dân chúng đi ra khỏi nhà, ở dưới đêm trăng nhàn nhã tản bộ.

Người thì bán mì, kẻ khác lại bán lồng đèn, rồi bán tranh chữ lỗi thời

Làm cho không khí ngoài thành trở nên vô cùng náo nhiệt.

“Oanh.” Ngay lúc này ở phía ngoài thành bên cạnh bờ sông đột nhiên có rất nhiều ánh sáng từ pháo hoa phóng lên nổ trên không trung phát ra muôn vàn ánh sáng rực rỡ.

Tím , xanh , trắng , hồng

Trong phút chốc hấp dẫn vô số ánh mắt sung sướng theo dõi.

“A, bên kia có người bắn pháo hoa, đi, nhìn một cái nào”

“Wow, đẹp mắt đẹp mắt, a cha chúng ta gần phía trước đi.”

“Ồ, phía trước có bắn pháo hoa kìa, đi, đi xem một chút.”

Trong lúc nhất thời, những người đang đi dạo phố đều tập trung tại phía bờ sông chỗ nào cũng nhặt ních người ngừng đầu say mê xem pháo ra.

Bóng đêm mê say pháo hoa trên bầu trời càng thêm rực rỡ.

“Có đẹp hay không?” Dưới đêm trăng, Vân Thí Thiên trong tay cầm một hộp quẹt, đứng nhìn một bên vừa ngắm vừa nhìn pháo hoa trên bầu trời.

Lạc Vũ ngẩng đầu nhìn trên bầu trời với rất nhiều loại pháo hoa đang phát ra rực rỡ.

Không thể so với xã hội hiện nhưng cũng rất đẹp rồi không quá phiền phức cũng không quá long trọng.

Nhưng là.

Lạc Vũ cúi đầu nhìn Vân Thí Thiên vì nàng mà đốt pháo hoa.

Khóe miệng chậm rãi giương lên nụ cười .

Không hoàng tráng cũng không sao cả.

Không có công nghệ cao cũng không sao cả.

Chỉ cần có hân ở chỗ này, như vậy nàng có thể vượt qua được bất kỳ chuyện gì chỉ cần cùng nhau như vậy là được rồi.

Tâm thật là ấm áp.

” Rất đẹp.” Vừa cười vừa nói Lạc Vũ quay đầu nhìn Vân Thí Thiên, trên mặt hiện lên nụ cười tươi sáng.

Vân Thí Thiên thấy Lạc Vũ thích liền tiếp tục ngồi xuống đốt tiếp một lượt pháo hoa khác.

“Ba , phanh, oanh.”

Các màu pháo hoa phóng lên không trung đua nhau tỏa sang một phương trời.

Chỉ cần như vậy cùng nhau nắm tay gắn bó cả đời.

Như vậy, cho dù chịu đựng nhiều hơn nữa sóng gió cùng khúc chiết, vậy cũng đáng giá.

“Đẹp quá, thật là đẹp.”

“Kia đóa thật xinh đẹp.”

Liên tiếp vang lên tiếng cười đùa, ở bờ sông bên ngoài thành nương theo ánh sáng rực rỡ từ pháo hoa mọi người cùng nhau đắm chìm vào cảnh đẹp.

Lúc này mọi người tụ tập kéo tới vô số kiển chân quan sát cảnh đẹp.

Ngoài thành pháo hoa xinh đẹp, dưới mặt đất của Song Diệp Thành Vương Cung các ma thú động tác cũng càng nhanh.

Xong việc rồi.

Chỗ này của ta cũng xong.

Chỗ này của ta cũng tròn thành rồi.

Thân ảnh mọi người từ dưới đất nhô ra, các đại ma thú kiểm chế hơi thở của mình, chờ chực ở cửa động.

Khi mười bốn cấp Vân Báo con cuối cùng đi ra ngoài, Tiểu Ngân nhanh chóng đem hai mươi mấy đường dây dẫn sớm đã chuẩn bị chôn xuống.

Một bên vừa ra tới Tiểu Hồng thấy vậy tiểu móng vuốt hướng phía trước vung lên.

Lập tức, móng vuốt của Thôn Vân Tỳ Hưu trên mặt đất nhấn một cái, một mồi lửa phát ra nhanh chóng trong nháy mắt đã bén vào các sợi dây dẫn nổ.

Rút lui, vừa thấy lực lượng Thôn Vân Tỳ Hưu phát ra, Tiểu Ngân móng vuốt giương lên.

Trong thời gian ngắn, hai mươi mấy đại ma thú hướng ngoại thành Vương Cung Song Diệp Thành vọt đi.

Thân hình nhanh như thiểm điện không phát ra bất kỳ tiếng động nào.

Cùng lúc này, lực lượng của Thôn Vân Tỳ Hưu dọc theo mặt đất hướng các vị trí của bom tĩnh thể.

“Phanh.” Chỉ nghe một tiếng nhẹ nhàng phát ra, một đóa hoa lửa nho nhỏ từ bốn phương bay lên.

Ở ngoài thành mọi người vẫn đang say mê nhìn pháo hoa trên bầu trời nên cũng không ai chú đến tiếng động xảy ra ở trong thành, làm cho người ta hoàn toàn quên sự hiện hữu của nó.

“Tốt lắm.” Ngoài thành Lạc Vũ ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời tươi cười, hướng lên bầu trời búng một ngón tay.

Vân Thí Thiên đang đốt pháo hoa thấy vậy, ngẩng đầu nhìn về phía Vương Cung Song Diệp Thành, quay đầu nhìn về Lạc Vũ ngoắt ngoắt tay: “Cùng nhau.”

“Tốt.” Lạc Vũ nghe nói cũng không phản đối, đi lên trước cùng Vân Thí Thiên hai tay giao ác, cầm kia nho nhỏ hộp quẹt.

“Wow.” Tiếng kêu hâm từ bốn phương tám hướng truyền đến.

Vân Thí Thiên cùng Lạc Vũ nhìn nhau cười, đồng thời nhẹ nhàng cúi người, quẹt lên một tia lửa hướng một đạo Âm Ngân đang khảm trên mặt đất.

“Rầm rầm rầm.” Cùng lúc này có vô số khói lửa mạnh mẽ phát ra phóng lên trên trời,

Ở trên bầu trời nổ ra đủ loại hình tượng, lại càng tăng thêm sức hút vì mỗi một loại lại phát ra hình dạng khác nhau.

Trong nháy mắt, đêm này một phương trời chiếu sáng như ban ngày.

“Wow.” Lập tức, tiếng sợ hãi nổi lên bốn phía, tiếng cười đùa bên tai không dứt.

Song, ở nơi này nhìn pháo hoa đang phóng lên không trung.

Ở nơi khác tại Vương Cung Song Diệp Thành đột nhiên oanh một tiếng nổ vang trời.

Cơ hồ giống như Cửu Thiên Huyền sét đánh trúng bên trong Song Diệp Thành Vương Cung phát ra tiếng vang kinh thiên động địa.

Ngay sau đó, tất cả mọi người đều phục hồi tinh thần nhìn về phía mới phát ra tiếng nổ.

Chỉ thấy bên trong cung điện mặt đông Vương Cung Song Diệp Thành, mà so sánh với pháo hoa ngoài thành còn muốn sáng hơn.

Đá xanh làm cơ sở, trụ bằng Ngọc Thạch.

Bây giờ lại chia năm xẻ bảy hướng lên bầu trời.

Ánh sang ngọc xanh biếc tỏa ra do ánh lửa bốc lên quả thật là tuyệt đẹp không gì sánh bằng.

Ánh lửa đẹp dễ như một con sói khổng lồ đang há mồm phun ra ngọn lửa hủy diệt, thật giống như ngọn lửa dưới địa ngục tuy không phải cực mạnh nhưng cũng đủ thiêu đốt hết thảy.

Dem mọi người trong nháy ngón lẳng tại chỗ.

Tiểu Ngân và Tiểu Hồng chỉ trong nháy mắt đã đến được địa phương an toàn đứng trông về phía xa xa Vương Cung Song Diệp Thành.

Thấy vậy Tiểu Ngân và Tiểu Hồng nhất tề kêu lên một tiếng hai chân trước vung lên vỗ tay vui mừng.

Bốn trảo vung lên ngoảnh mông xoay về phía Song Diệp Thành Vương Cung chứng tỏ bọn nó vô cùng hung phần.

Đó là kiệt tác của bọn nó, hay a, tốt a.

Bên cạnh Thôn Vân Tỳ Hưu cùng Vân Báo thấy vậy, nhất tề sắc mặt rút gân quay đầu đi.

Đây chính là bọn họ Tiểu vương gia cùng vợ tương lai? Quả thực ném đi mặt mũi của vạn thú lục địa bọn chúng mà, quả thật là bi kịch, bi kịch a....

Ánh sáng ngọc chiếu rọi cả phương trời, mới vừa này là trang nghiêm đại khí cung điện mà chỉ trong nháy mắt đã biến thành phế tích toàn đá vụn.

“A. Song Diệp Thành.”

“Chuyện gì xảy ra. Song Diệp Thành. Thành.”

Một giây trầm mặc ngẩn ngui, khi nhìn thấy phía đông vương cung bốc cháy đến tận trời lúc này dân chúng mới hoảng sợ phản ứng lại, la hét làm cho không khí càng thêm căng thẳng, mọi người nhất thời choáng vàng cả đầu óc, không hiểu được tại sao lại xảy ra chuyện này.

“Ông trời của ta a, Song Diệp thành bị đốt.”

“A a a, có người đánh lén Song Diệp thành, mau hộ vệ, mau hộ vệ.”

“Phong tỏa bốn thành, đuổi bắt địch nhân, mau.”

Sau khi tỉnh lại từ cơn hoảng loạn do đối mặt với một mảnh phế tích của cung điện phía đông Song Diệp thành Vương Cung, tất cả mọi đệ tử Song Diệp Thành, trong thời gian ngắn trở nên đại loạn.

Sau màn khói lửa, bình minh đang dần lộ dạng xua tan đi bóng đêm, tất cả còn lại chỉ là hư ảnh.

Bờ sông ngoài thành quần chúng đại loạn, cùng lúc này Lạc Vũ cùng Vân Thí Thiên, nắm tay nhau mà đi, tự nhiên mà tùy ý, rời đi.

Kia thảo nhiên cùng tự tại, từng cơn gió nhẹ phảng phất mà qua, mang theo những đám mây trôi nổi lập lênh.

Đêm nay mọi thứ thật là đẹp không gì có thể sánh bằng.

“Chuyện gì đã xảy ra?” Đối với Lạc Vũ và Vân Thí Thiên thì đó là tốt đẹp, nhưng đối với Song Diệp Thành mà nói lại là một mảnh hắc ám, cơ hồ hoàn toàn bùng nổ tức giận, Song Diệp Thành thành chủ lao như điên từ tấm cung bay ra, điên cuồng hét lên.

“Có người dùng đầu khí làm nổ mười mấy cung điện ở phía đông Vương Cung.... . . .”

“Cái gì?” Song Diệp Thành thành chủ gương mặt cơ hồ hoàn toàn vạn vẹo quỷ mị.

Lại dám đánh bọn họ Song Diệp Thành?

Lại còn là khi bọn hắc phòng hộ nghiêm mật như thế, còn làm nổ hai mươi mấy cung điện ở mặt đông Vương Cung?

“Là ai? Là ai?” Song Diệp Thành thành chủ hướng đám người quát lên.

“Dạ không biết, Thiếu chủ đã cùng mấy Đại trưởng lão đến đó.”

“Đúng là một lũ ăn hại.” Không đợi người bẩm báo xong Song Diệp Thành thành chủ một cước đá văng ra thị vệ, hướng mặt đông cung điện vọt tới.

Một mảnh phế tích, đánh nát sạch sẽ, không còn gì lưu lại.

Không cần tự mình nhìn cũng biết đó là lực lượng ngưng tụ từ bom đầu khí. Tuyệt đối là đầu khí của Tử pho tượng vương giả.

Thành chủ Song Diệp Thành thấy vậy sắc mặt cơ hồ đen như đất nồi.

“Thành chủ, cung điện phía dưới có địa đạo, hẳn là ma thú đào móc rai.” Song Diệp Thành các trưởng lão động tác tương đối mau.

“Ma thú?”

“Dạ, nhìn dấu vết có điểm giống là động vật biển?”

“Hải ma thú?” Sắc mặt thành chủ Song Diệp thành lạnh đi vài phần.

“Phụ vương, cái này, cái này.” Sắc mặt thành chủ Song Diệp thành lạnh lẽo, lúc này Thiếu chủ Song Diệp Thành từ trong phế tích lao ra, cầm một nắm cát mịn sắc mặt cực kỳ khó coi.

“Phụ vương, ta phát hiện ở xung quanh hang động.” Thiếu chủ Song Diệp Thành nghiêng răng nghiêng lợi mở ra bàn tay.

Thành chủ Song Diệp Thành cúi đầu, chỉ thấy trong tay con của hắn cầm một nắm Hắc Sa, đó là báu vật Hải Thần Tông chỉ có ở dưới vụn dăm của đáy biển Hắc Sa.

Mà ở kia trong một khối ngọc bị nát giống như do quá gấp mà lựa lại đang nằm ở bên trong Hắc Sa.

Cái này khắp đại lục Vong Xuyên chỉ có Hải Thần Tông thuần phục Hải ma thú, mới dùng là Hải Thiết Liên.

“Hải. Thần. Tông.”

126. Chương 127

Edit: Nhất tiểu khuynh thành, Sakurra Beta: Sakura Tiếng hô tức giận đến cực hạn, vang trên bầu trời song Diệp thành.

Thanh âm kia, tuyệt đối là tức giận và sát khí.

Gió quá mạnh, màn đêm đen như mực.

Từng ly từng tý thanh nhuận theo gió mà bay, hạ lạnh như nước.

Sau chuyện gia tộc Lôu Tinh một mối lửa đốt nửa Băng Thánh cung, Song Diệp thành bị Hải Thần Tông làm nổ tung nửa Vương Cung, đây là tin tức oanh động, nhanh chóng lưu truyền xuyên đại lục.

Đem cái nóng bức ngày mùa hè càng lên cao.

Gió mùa hè phát động, chạy về Hải Thần Tông, Hải Mặc Phong vịn cái trán thở dài một tiếng, chậm một bước, cuối cùng là chậm một bước, để cho người sau lưng đi được.

“Thiếu chủ, tin tức truyền đến, chúng ta.”

“Không cần phải nói rồi, tập hợp tất cả các đại thần lên trên điện, ta có chuyện muốn nói, mau.” Hải Mặc Phong trực tiếp cắt đứt lời nói của thuộc hạ.

“Vâng”

Tay áo bào phất động, chạy gấp mà đi.

Lúc này, Hạ tam tông bị Thượng tam tông phá huỷ, đã trở thành sự thật.

Khoản sổ sách này cho dù Thượng tam tông bọn họ nghĩ không nhận, đoán chừng Hạ tam tông cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho.

Đã như vậy, chuyện truy cứu tại sao tin tức có thể truyền nhanh như vậy, đã không phải là việc cấp bách rồi, việc cấp bách bây giờ chính là lập tức nghiên cứu biện pháp, làm sao có thể ứng phó cục diện trước mặt, đó mới là chuyện chính.

Ngày mùa hè nóng bức, chim ở trên cành kêu riu rít.

Cùng một ngày, phiền não vô cùng.

Cùng lúc này, gia tộc Lâu Tinh, gia tộc Lăng Nam cũng nhận được tin tức truyền đến, cũng đem chuyện khiếp sợ này thu được.

Sớm đã biết chuyện gia tộc Lăng Nam đánh Già Diệp tháp đã là một chuyện kinh hãi.

Này nói rõ người trong bóng tối là bọn họ.

Như thế hoàn toàn nhìn ra là thủ đoạn gài tang vật hãm hại, quá bình thường.

Nhưng là, chính là chỗ bình thường, lại có thể gài tang vật đúng chỗ.

Lần này, Thượng tam tông cùng Hạ tam tông, đó là người chết ta sống

Khắp thiên hạ ai cũng biết Thượng tam tông đánh phá Hạ tam tông.

Cho dù Tông chủ Hạ tam tông tra rõ ràng bên trong kỳ hoặc, chỉ sợ cũng không có người có thể nuốt hạ cục tức này.

Thượng tam tông cùng Hạ tam tông, vô luận như thế nào là trở mặt, chống lại nhau.

Này người sau lưng động thủ tâm kế thâm hiểm, thủ đoạn thật là lợi hại.

Ngày mùa hè nóng nhiệt đến gió thổi cũng là cực nóng khôn cùng.

“Như vậy chuyện đã đến nước này, trước bất kể ai là người sau lưng động tay động chân, trước mắt chúng ta chỉ có thể ra tay trước. . . .”

Ngày mùa hè nóng nhiệt trong gió, một tin tức tung bay hơn vạn dặm trời cao, từ biển Thần Tông truyền đạt cho gia tộc Lăng Nam và gia tộc Lâu Tinh.

Bên trong le tẻ mấy chữ, trầm trọng mà cực kỳ nghiêm túc.

Gia chủ Lâu Tinh, gia chủ Lăng Nam, sau khi gia chủ hai nhà đón tin, đóng cửa, suốt một ngày suy nghĩ.

Sau đó, ngày thứ hai viết thư gửi, Thượng tam tông, Hải Thần Tông, gia tộc Lâu Tinh, gia tộc Lăng Nam, tam đại tông chủ đồng thời lên tiếng.

Cùng Hạ tam tông, chính thức quyết liệt.

Thượng tam tông đồng khí liên chi*(đoàn kết nội bộ), phát văn thư, thông báo thiên hạ cùng Hạ tam tông chính thức quyết liệt.

Như thế đã không cách nào tránh khỏi xung đột, chuyện tình bọn họ Thượng tam tông nhận thức cũng phải nhận, không nhận cũng phải nhận.

Như vậy chỉ có thủ hạ vi cường, làm trước đoạt lấy thời cơ, cùng Hạ tam tông quyết liệt.

Như vậy, cũng có thể đánh Hạ tam tông làm cho Hạ tam tông trở tay không kịp

Ta Thượng tam tông là liên hiệp cùng nhau, chúng ta không có quyết liệt, chúng ta chính là một đoàn thể, nếu người dám đụng đến chúng ta Thượng tam tông trong đó bất kỳ một cái nào.

Chúng ta Thượng tam tông cũng tuyệt đối sẽ cùng nhau trả thù.

Lấy ba địch ba, ai cũng chiếm không được tiện nghi.

Cho nên, phải có động tác trước, tốt nhất trước hết nghĩ thực lực của mình, tránh cho đến lúc đó hối hận thì đã muộn.

Không nói gia tộc Lôu Tinh, Hải Thần Tông cùng gia tộc Lăng Nam này thông báo thiên hạ quyết liệt, ảnh hưởng bao nhiêu tầng ý tứ.

Bởi vì dù sao không nói tất cả mọi người cũng nhìn ra được.

Nhưng là, này một cái tin công bố ra.

Thiên hạ này người trong lúc nhất thời đều chỉ biết một tín hiệu, Thượng tam tông cùng Hạ tam tông chân chính quyết liệt.

Ở ngoài sáng tranh giành ám đấu nhưng vẫn duy trì thời gian nhiều năm như vậy, hôm nay rốt cục chân chính quyết liệt.

Cử động như vậy theo sát phía sau hậu quả.

Tất cả mọi người trên đại lục sợ hãi.

Lục tông quyết liệt, nhưng lấy ba đối với ba thế lực ngang nhau, hoặc là chính là duy trì tình huống trước mắt không thay đổi, hoặc là. Này cả đại lục Vong Xuyên , chỉ sợ tất cả bị tẩy bài.

Hôm sau, gió thổi nhiệt độ cực nóng mang theo nồng đậm khí tức bức người.

Ở nơi này Thượng tam tông công bố văn thư xuống.

Vương Cung Già Diệp tháp .

“Cái gì? Bọn họ hạ quyết liệt thư? Hải Mặc Phong không có chết?”

Ngày đêm kiên trì chạy tới Thiếu chủ Băng Thánh cung, sắc mặt xanh mét, cơ hồ hoàn toàn không thể nào tin nổi.

“Đúng vậy, cho nên mới Quyết Thư này.” Sắc mặt Tông chủ Già Diệp tháp cũng tương đối khó coi, thư tình báo cảm trong tay ném xuống đất.

Đầu tiên bọn họ cho là Thượng tam tông quyết liệt, nào biết người khác căn bản cũng không có quyết liệt, căn bản là rất tốt .

Đó là bởi vì thiết kế bọn họ, đem bọn họ hướng trong vòng bộ luẩn quẩn đây.

“Tốt, tốt.” Một bên cũng là Thiếu chủ Song Diệp thành vừa tới , cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi lên tiếng.

Khó trách bọn họ hăng hái đi người sau lại một cái tin tức cũng không có truyền về, thì ra là.

“Bọn họ đã sớm tính toán chúng ta.” Giọng nói của Tông chủ Già Diệp tháp lạnh như băng.

“Hừ, bọn họ không nể mặt mũi của chúng ta, đập phá tông môn chúng ta , còn dám trước một bước thông báo thiên hạ quyết liệt, quả thực chính là khinh người quá đáng.”

“Đúng, thật sự là khinh người quá đáng.” Thiếu chủ Băng Thánh cung hung hăng nện một quyền vào án thư.

“Nghĩ nói cho chúng ta biết bọn họ Thượng tam tông là liên thủ , cho chúng ta không nên hành động thiếu suy nghĩ, nghĩ khá lắm, ta Hạ tam tông muốn động người nào, còn cần xem ai muốn chết sao.

Lần này, nói gì Bổng thiếu chủ cũng nhẫn không được, nếu bọn họ không sợ chúng ta sợ cái gì, cùng lắm thì thiên hạ này tẩy một lần nữa.

Ta cũng không tin, nếu hèn Thượng tam tông có thể tồn tại, ta Hạ tam tông còn tồn tại không được nữa.”Giọng nói Thiếu chủ Song Diệp thành lạnh lùng, lạnh thấu xương.

Vừa nói như vậy xong, Già Diệp thắp trên đại điện trong nháy mắt yên tĩnh.

Tất cả tại chỗ Già Diệp thắp quyền quý, hai mặt nhìn nhau.

“Làm sao, không dám?” Thiếu chủ Băng Thánh cung mắt lạnh nhìn lướt qua chúng thần Già Diệp thắp .

“Không dám? Thiên hạ này ta Già Diệp thắp có cái gì là không dám , người khác lần đến trên cửa rồi, còn muốn thối lui ba bước, Già Diệp thắp tuyệt đối không cho phép thực hiện được.” Già Diệp thắp tông chủ thanh âm trầm xuống.

“Tốt lắm, chuyện này chúng ta.”

Ngọn cây xanh ở Cung điện Bạch Ngọc trong gió nhẹ nhàng phát phới, đột nhiên mang theo chút mùi bùn tơi .

Nơi chân trời xa mây đen cuộn cuộn mà đến.

Ngày này, giống như là trời muốn mưa.

Gió núi phi lay động, cuốn bay tứ phương.

Gió thổi mưa giông trước cơn bão.

Phong lóe sáng, hàng vạn hàng nghìn giang sơn nước non tươi đẹp.

Ở nơi này Thượng tam tông thông báo thiên hạ cùng Hạ tam tông quyết liệt không lâu.

Hạ tam tông Già Diệp thắp, Song Diệp thành, Băng Thánh cung, tam đại tông chủ, đồng thời tuyên bố công khai, cùng Thượng tam tông người chết ta sống.

Từ đó về sau là địch.

Tin tức quyết tuyệt như thế được công bố .

Này Lục Đại tông môn quyết liệt đã là chuyện ván đã đóng thuyền.

Gió nổi mây phun, thiên hạ này trong nháy mắt lo sợ không yên.

Quyết liệt, Lục Đại tông môn quyết liệt.

Hắn không giống với Phật Tiên Nhất Thủy Vọng Thiên Nhai và Phạm Thiên các quyết liệt như vậy, cho dù hai nhà đánh cũng không vượt ra khỏi Phật Tiên nhất Thủy .

Mà Lục Đại tông môn, bọn họ liên quan đến trước mặt, có thể toàn bộ đều bị ảnh hưởng.

Ngàn năm truyền thừa xuống , bên ngoài Lục Đại tông môn nhìn qua cũng chỉ là một tông môn, bất quá chính là chiếm núi làm vua .

Chính là quá nhiều cao thủ, môn hạ quá nhiều người lợi hại.

Trên thực tế, người của bọn họ đã cắm rễ xuyên cả đại lục ở bất kỳ một nơi.

Từ quốc quân của một nước nhỏ, cho tới Tiểu thương nhân mua bán đến người bán hàng rong.

Đã hoàn toàn thẩm thấu đại lục Vong Xuyên.

Như vậy hoàn toàn đối địch và tuyệt đối không ẩn nhẫn , này hậu quả.

Mà đang lúc Hạ tam tông tuyên bố người chết ta sống, ngay sau đó Hạ tam tông liền trực tiếp công bố ra một mệnh lệnh.

Tất cả mọi lĩnh vực đặc thù sản xuất vật chất cùng mua bán của Hạ tam tông, cấm bán ra phạm vi của tam tông.

Lần này một tin tức vừa ra, nhất thời thiên hạ khiếp sợ.

Lục Đại tông môn, chiếm cứ đại lục Vong Xuyên sáu phương hướng.

Cũng không phải là Thượng tam tông chiếm cứ một mặt, Hạ tam tông chiếm cứ một mặt.

Nhưng cơ hồ phân bộ trên sáu mặt ở đại lục Vong Xuyên

Mà sáu phân bộ, cũng không biết làm sao vừa vận quốc thổ lớn của Hạ tam tông ẩn chứa rất nhiều đặc sản.

Mà chút ít đặc sản khoáng thạch tinh thạch, đối với đấu khí tu luyện có trợ giúp rất tốt .

Nhưng ngược lại, trong khu vực Thượng tam tông lại thiếu hụt mỏ tinh thạch .

Vì vậy , hàng năm cũng là một mua một bán.

Mà lúc này Hạ tam tông vừa ra mệnh lệnh này, nhất thời thương gia dựa vào những thứ này ăn cơm, bình dân, đến nỗi Thượng tam tông hết thấy cùng đấu khí có liên quan.

Cũng bắt đầu rối loạn lên.

Hạ, càng ngày càng nóng.

Bên trong tông điện Hải Thần.

“Cái gì? Thật xuống mệnh lệnh này?” Chạy tới Thiếu chủ Lăng Nam , cơ hồ mặt đen lại khi nghe thấy tin tức này.

“Thật con mẹ nó là một thùng cơm, người nào ở dưới ra cái quyết định này, quả thực.” Một bên ngồi Giá Hiên Mặc Viêm, cơ hồ cảm thấy đầu cũng muốn bị tức nổ.

Này quả thực chính là giết địch một ngàn, tự tổn tám trăm chứ sao.

Hắn Hạ tam tông dựa vào việc mua bán, nuôi sống bao nhiêu người, đổi lấy bao nhiêu những thứ tốt khác.

Lúc này, một mệnh lệnh cấm ra, bọn họ Thượng tam tông mấy trăm dặm quốc thổ , mặc dù nhiên liệu khan hiếm, có hỗn loạn.

Chẳng lẽ bọn họ Hạ tam tông mấy trăm dặm quốc thổ, dựa vào thương gia, quý tộc, đế quốc, sẽ không loạn ?

Đây quả thực là mệnh lệnh quá xấu không thể tin nổi.

Trong lúc nhất thời, đại điện Hải Thần Tông , tam đại Thiếu đầu sở*(ý là ba thiếu chủ của Thượng tam tông) mặt chìm như nước, hơi thở rùng mình như băng.

“Nếu bọn họ làm cái quyết định này, như vậy chúng ta cũng chỉ có dĩ bỉ chi đạo, hoàn thi bỉ thân* (ai chột bằng cái gì thì đâm lại bằng cái ấy).” Trong trầm mặc, Hải Mặc Phong chậm rãi mở miệng.

“Dĩ bỉ chi đạo, hoàn thi bỉ thân (ai chột bằng cái gì thì đâm lại bằng cái ấy), ý của ngươi là.” Tiếng nói Hải Mặc Phong còn không có dứt, sắc mặt Giá Hiên Mặc Viêm càng khó coi

“Liên lụy quá lớn, hơn nữa chúng ta không có lợi.” Giá Hiên Mặc Viêm nhìn Hải Mặc Phong nói.

Hải Mặc Phong ngẩng đầu nhìn Giá Hiên Mặc viêm: “Ngươi còn có quyết định tốt hơn ?”

Giá Hiên Mặc Viêm không khỏi á khẩu, cau mày ở trong đại điện không ngừng qua lại.

“Sợ rằng chỉ có quyết định như vậy, muốn hủy mọi người cùng nhau hủy, sao có thể cho bọn họ đánh ta không có đạo lý.” Một bên Thiếu chủ Lăng Nam lúc này cũng phản ứng.

Giá Hiên Mặc Viêm nhìn Hải Mặc Phong cùng Thiếu chủ Lăng Nam , trầm mặc sau một lúc lâu, hung hăng cắn môi.

Không có đạo lý thôi lui .

Bước đầu tiên mà lui, kia phía sau chỉ sợ cũng.

“Người đâu, truyền ý tứ chúng ta cùng tam tông chủ, phong tỏa cảnh nội Thượng tam tông, tất cả tài liệu cung cấp cho cảnh nội Hạ tam tông hết thấy.”

Giọng nói lạnh như băng quanh quẩn ở trong đại điện Hải Thần Tông.

Cùng này cực nóng thì khí trời, thật là khác biệt quá nhiều, quá nhiều.

Đúng vậy, Thượng tam tông rất nhiều tinh thạch khoáng thạch chờ nguyên liệu đến từ trong phạm vi thể lực Hạ tam tông.

Nhưng là, đồng dạng Hạ tam tông cần rất nhiều thức yếu cho cuộc sống,

Người có thể triệt tiêu nhiên liệu yêu cầu của ta.

Ta tự nhiên cũng có thể triệt tiêu sinh tồn của người .

Người bất nhân, như vậy ta cũng bất nghĩa.

Thiên hạ đại loạn.

Lần này đối chọi gay gắt, ra lệnh kỷ luật nghiêm minh , mấy trăm quốc gia thuộc về Thượng tam tông , còn có thể lực xung quanh, lập tức tuân theo lệnh thi hành, không dám có chút lười biếng.

Trong lúc nhất thời, tất cả đồ đệ Thượng tam tông, toàn bộ đồ không có hướng địa vực Hạ tam tông tản ra.

Mà đồng dạng, Hạ tam tông nhiên liệu khoáng thạch tinh thạch, cũng tuyệt không ở trong khu vực Thượng tam tông bán ra.

Trong lúc nhất thời, thiên hạ đại loạn.

Tất cả sản nghiệp của Lục tông ở thời điểm tiếp nhận theo chỉ lệnh , lập tức chiếu vào phía trên phân phó để làm, đóng cửa đóng cửa, tẩy hóa tẩy hóa, bán ra bán ra, trữ hàng trữ hàng, phong kho phong kho.

Song hậu quả như vậy, kéo đúng là một vòng lụi bại.

Khi mắc xích làm ăn cuối cùng bị một đao chém đứt

Nhất thời những thứ dựa vào đầu mối kinh tế này để sinh tồn, như quốc gia, nhà phú quý, nhà bình dân kết quả họ gặp phải không cần nói cũng biết

Trong một ngày, táng gia bại sản.

Trong một ngày, cái gì cũng không còn.

Một ngày trong lúc, tiền biến thành hàng hóa vô dụng.

Một ngày trong lúc, vốn là trong phạm vi thể lực lục tông, trước thông dụng các loại tiền, bây giờ hoàn toàn không có thông dụng ở đây, đại lượng tiền tài như nước trôi, kinh tế của một vương quốc xuất hiện rung chuyển.

Một ngày trong lúc, thiên hạ đại biến.

Hơn nữa, hướng những địa phương khác ở đại lục liên lụy đi qua.

Lục tông thể lực quá lớn, bất kể là trực thuộc cùng bọn họ thể lực ở dưới, hay là cũng không trực thuộc , trong lúc nhất thời cũng bị liên lụy.

Thiên hạ, bắt đầu rối rắm.

Mà, chỉ bắt quá mới là vừa mới bắt đầu.

Đại diện Hải Thần Tông .

“Đã dừng lại tiêu thụ, không chế hết thủy tài liệu nơi phát ra.”

“Lộ thành, Khuất thành, Vô Nha thành, Hư Vô thành, Hứa thành. Bởi vì triệt tiêu đối với địa vực Hạ tam tông, nên hiện tại toàn bộ độn hàng, lòng người bắt đầu bối rối.”

“Biên giới có người có ý đồ làm loạn phản kháng.”

“Trong kho chúng ta đang.”

Một đạo một đạo tin tức từ bốn phương tám hướng bay về nơi này, trên điện sắc mặt của ba người Hải Mặc Phong, Giá Hiên Mặc Viêm, Thiếu chủ Lăng Nam , càng ngày càng đen.

Nhưng là không có biện pháp gì.

Như là đã xác định đúng kẻ địch, tất cả hậu quả bọn họ đã sớm ngờ tới.

“Con mẹ nó, nếu để cho ta biết là ai ở sau lưng thọc chúng ta một dao kia, ta nhất định đem bọn họ nghiền xương thành tro.”

Bên trong rối rắm, Thiếu chủ Lăng Nam một đám hung hăng nện ở hắc ngọc án mấy thượng, hắc ngọc án mấy nhất thời bị nện nát bấy.

Chưa từng có ai dám như vậy ở sau lưng lách đời lục tông đâm một dao sau lưng.

Hơn nữa còn không chỉ một dao, mà là sáu dao.

Đem tất cả bọn họ lục tông toàn bộ tính toán đến bên trong, chết tiết, chết tiết.

Hắn mà tra được là ai, hắn sẽ rút gân hắn, lột da hắn, đem bọn họ nghiền thành xương, để trả được mối thù hận này.

“Cho tới bây giờ, ta không có điều tra ra được ai là người sau lưng thọc chúng ta, cũng không có tra được bất kỳ một cái nào thể lực.

Có năng lực kia, có tư cách kia, tính toán trên mặt chúng ta.” Giá Hiên Mặc viêm sắc mặt cũng không nên nhìn.

Làm quá bí mật rồi, đầu mỗi gì cũng không có.

Hắn đã tiêu hao hết tình báo viên của Lâu Tinh, đến bây giờ cũng không tra ra được

Đồng thời, hắn cũng tin tưởng Hải Thần Tông cùng gia tộc Lăng Nam giống như trước cũng là thật là làm không đến tra được, nếu không. Không nghiền xương thành tro, cũng muốn rút gân lột da.

Trong lúc Thiếu chủ Lăng Nam tức giận, Hải Mặc Phong vẫn coi là trầm ổn.

Lúc này nghe hai người nói như thế, lập tức khẽ nhíu chân mày, là ai ở sau lưng thọc bọn họ một dao? Là ai dám có lớn như vậy gan hùm mật gấu?

Thiên hạ này có lá gan và năng lực này không ít người, nhưng là tuyệt đối không nhiều lắm.

Duy nhất chỉ có một

Mi sắc gương nhẹ, Hải Mặc Phong ngẩng đầu xuyên thấu qua Ngọc Thạch cửa sổ liếc nhìn phương hướng Đông Nam , không có lên tiếng.

Mà lúc này Giá Hiên Mặc Viêm tức giận vừa lúc ngẩng đầu, vừa vặn chống lại cái nhìn này của Hải Mặc Phong.

Có điều suy nghĩ như Hải Mặc Phong?

Giá Hiên Mặc Viêm khẽ nhíu mày, hơi nghiêng đầu nhìn về phía Hải Mặc Phong phương hướng.

Phía đông nam, từ nơi này địa giới nhìn ra đi, phía đông nam có thể có chính là.

Ừ? Phía đông nam có thể có chính là Phật Tiên Nhất Thủy cùng Hỏa Ma, Vọng Thiên Nhai cùng Đông Thiên .

Vân Thí Thiên cùng Quân Lạc Vũ?

Tròng lòng Giá Hiên Mặc Viêm chấn động, nhíu mày, chẳng lẽ là.

Hai người kia vô duyên vô cớ biến mất lâu như vậy, hơn nữa nhân cách hai người bọn họ kia, tác phong cùng tâm kế, đến nỗi hùng tâm, hắn đã được chứng kiến .

Có phải hay không, thật.

Trong lòng Giá Hiên Mặc Viêm nháy mắt chìm chìm nổi nổi, quả đám chậm rãi ở áo bào hạ nắm chặt.

Dương liễu phát phơ biết vô lực.

Này mùa hè, thật sự là quá nóng.

Thiên hạ rung chuyển, từ dọc theo liên luy từ trung ương đến địa phương.

Mà bị vây ở vị trí trung tâm, Phật Tiên Nhất Thủy cùng Hỏa Ma , thế nhưng không dính liên luy của lục tông.

Mặc dù thế lực lục tông rất lớn, nhưng là cũng còn không có lớn đến khống chế cả đại lục Vong Xuyên .

Mà chỗ trung ương đại lục Vong Xuyên, quốc thổ Phật Tiên Nhất Thủy, Hỏa Ma cũng là không thiếu đồ .

Lúc này, đến lộ ra vẻ tự nhiên rất nhiều.

Địa vực cảnh nội Hỏa Ma Đông Thiên .

Ngày hôm đó, mới xuống một trận mưa lớn, trong không khí và cỏ xanh được rửa sạch hơi thở của bùn đất, bầu trời xanh lam cơ hồ giống như biển rộng thâm thúy.

Như vậy mỹ lệ, làm cho người ta từ thân đến tâm cũng rất thoải mái.

Ngoài thành Đông Thiên – Hồ Bích Ba.

Lúc này ở hồ nước trong gió nhẹ nhộn nhạo, xung quanh hoa trên núi rực rỡ, bướm lượn khiêu vũ trong gió, tất cả đều hoàn mỹ.

“Ha ha, ta câu được cá.”

Ở nơi này non sông tươi đẹp , ngồi chung một chỗ tảng đá lớn, Lạc Vũ một thân áo đuôi ngắn quần dài gọn gàng giả dạng trong tay cần câu khê quần, một con cá lớn bằng bàn tay nhô lên khỏi mặt nước .

Lạc Vũ nhất thời đắc ý , khoe khoang với Vân thí Thiên.

Bên cạnh, Vân thí Thiên một đầu tóc bạc đã sớm khôi phục, lúc này đang tựa vào một thân cây nắm cần câu, thần sắc lãnh khốc như cũ.

Hắn vốn là không thích chuyện tình nhân hạ như vậy.

Bất quá nếu Lạc Vũ thích, hắn cũng là theo nàng.

Lúc này thấy Lạc Vũ hướng hắn khoe khoang, ngẩng đầu nhìn lướt qua, thần sắc trên mặt không nhiều lớn thay đổi, đáy mắt chỗ sâu cũng là ý cười .

“Không có cảm giác đạt được thành tựu.” Lạc Vũ nhìn cũng không làm chuyện Vân thí thiên, nín nghẹn miệng.

Nếu là Đông Thiên Vương ở chỗ này, tên kia khẳng định cùng nàng hai chít chít méo mó.

Một tia tưởng nhớ, Lạc Vũ không khỏi khẽ nhú nhú mày.

Đông Thiên Vương hay là không có tin tức.

Tựa như thiên hạ không có người này, tính theo tự nhiên cũng không thấy bóng dáng, biến mất sạch sẽ.

Hoàng Vũ phái người đi tra bao nhiêu , đến bây giờ cũng còn không có tin tức.

Này, thật sự là làm cho nàng có chút gấp gáp.

Không nói có phải hay không ban đầu cùng nàng một đường , đã Đông Thiên Vương cùng hai người kia, bọn ta lấy bọn họ làm bằng hữu Hòa huynh đệ đối đãi .

Nếu là bởi vì quan hệ với nàng, mà để cho hai người kia bị thương tổn, nàng kia tuyệt đối sẽ không tha thứ mình.

” Bất qua ta không cho nàng nghĩ đến hắn, nhưng là hiện tại ta cho phép nàng nghĩ đến hắn.” Lạc Vũ khẽ nhú mày , một bên Vân thí Thiên đột nhiên lên tiếng.

Hắn không thích Lạc Vũ nghĩ đến Đông Thiên Vương người kia.

Ban đầu kia trường cảnh, Đông Thiên Vương là thế nào đối đãi Lạc Vũ , nhưng hẳn là thấy rất rõ ràng, người nọ tuyệt đối là kinh địch thứ nhất.

Vì vậy, hẳn rất không thích Lạc Vũ nghĩ Đông Thiên Vương người này.

Nhưng là, trước mắt Đông Thiên Vương không biết tung tích, sinh tử, cơ cùng phương diện này, Lạc Vũ đem Đông Thiên Vương để ở trong lòng, hẳn có thể chịu được.

Lạc Vũ nghe nói ngẩng đầu nhìn Vân Thí Thiên, thân hình chợt lóe an vị đến bên cạnh Vân Thí Thiên.

“Thật sự làm cho người ta lo lắng.” Lạc Vũ cũng không kiêng kị Vân Thí Thiên.

Vân Thí Thiên thấy vậy đưa tay ôm chầm Lạc Vũ, gật đầu.

Mất tích như vậy không giải thích được, Lạc Vũ lo lắng không quá đáng.

“Sẽ tìm được, hẳn không dễ dàng chết.”

Lạc Vũ nghe Vân Thí Thiên lạnh mặt nói lời này, trong lúc nhất thời thật không biết nên đây là không phải là Vân Thí Thiên đang an ủi nàng.

“Môn chủ có tin tức lớn.” Đang lúc này, nơi xa đột nhiên Hoàng Vũ nhanh chóng tiêu sái tới đây, ở phía xa xa mở miệng kêu lên.

Kia sắc mặt thần sắc gọi một đặc sắc.

“Tốt hay xấu ?” Lạc Vũ nhướn mày.

“Đối với những người khác không tốt, đối với chúng ta không tệ.” Còn chưa gần người, Hoàng Vũ đầu ngón tay bắn ra, tình báo của Trung Vô Môn hướng Lạc Vũ cùng Vân thí Thiên bay đi.

Lạc Vũ đưa một tay tịch thu, chớp trong tay cùng Vân Thí Thiên xem.

“Đó? Bọn họ thật như thế giao phong?” Nắm tình báo truyền đến , Lạc Vũ đọc nhanh như gió sau, khuôn mặt kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Hoàng Vũ.

Hoàng Vũ thấy vậy nhún bả vai một cái nói: “Rất khó có thể tin, nhưng là tuyệt đối không sai.”

Tiêu cực chiến tranh, Lục Đại tông môn thật đúng là.

“Lại như vậy đối đầu, này liên lụy mặt, này ai ngờ ra tới.” Vân Thí Thiên chọn cao chân mày, khuôn mặt không thể tin.

Hắn nghĩ tới hẳn và Lạc Vũ vén lên lục tông toàn diện đối địch, hàng vạn hàng nghìn giao chiến phương thức, duy chỉ có không có này một.

Quá bỏ gốc lấy ngọn, tổn thương quá lớn.

Quả thực chính là giết địch một ngàn, tự tổn tám trăm, đánh giặc cũng không đợi đánh như vậy .

“Hạ tam tông ra tay trước, đoán chừng cấp trên làm quen, hoàn toàn không để ý phía dưới quốc gia thương lữ chết đi sống.” Hoàng Vũ chê cười một tiếng.

Vân Thí Thiên cùng Lạc Vũ nghe nói, nhất tề gật đầu.

Lục tông không phải là tông môn để ý đến thiên hạ, an nguy của bách tính , điểm này nói không sai.

Bọn họ thói quen cao cao tại thượng.

“Như vậy đối với trận pháp.” Lạc Vũ nhướn mày một lời còn chưa nói hết, đột nhiên mặt mày sáng ngời, vỗ tay một cái bá đứng lên nói: “Cơ hội, tuyệt đối cơ hội.”

Một dứt lời , Lạc Vũ kích động.

Nàng Phật Tiên nhất Thủy cùng Hỏa Ma sống mái với nhau không có bị liên lụy.

Địa giới Hạ tam tông thiếu hụt tài liệu cùng nguyên liệu cuộc sống, nàng Phật Tiên nhất Thủy và hỏa Ma có.

Thượng tam tông thiếu hụt tinh thạch cùng khoáng thạch để tu luyện đấu khí nàng Phật Tiên Nhất Thủy cùng Địa Ma hỏa có, nàng Trung Võ môn có.

Mọi người nói thần tiên đánh giặc, người phạm tao ương.

Ai quy định, người phạm không thể nhân cơ hội này một đêm phát nhanh.

Thượng Hạ tam tông không có đồ, nàng có.

Bọn họ không để cho đối phương, nàng cho.

Bọn họ không để ý quốc thổ cùng địa giới, nàng sao không thừa dịp loạn thu.

Nhanh chóng đem ý tứ của mình nói ra, Vân Thí Thiên cùng Hoàng Vũ nghe nói thế ánh mắt đều sáng lên.

Loạn thế sinh ra anh hùng.

Nếu là mượn đông phong này, thừa cơ đứng lên, tầm ăn lên hết thấy, vậy bọn họ.

Rực rỡ và bức người trên môi ba người nở nụ cười, có cái gì so sánh với thừa dịp loạn phát lên tốt hơn, có cái gì cơ hội so sánh với này cơ hội tốt hơn.

Nét mặt tươi cười như hoa, Lạc Vũ sờ soạng trong ngực một cái Phiêu Miểu quyền trượng, bên trong có một không hai tài phú, liền làm nàng xưng hùng ở đại lục Vong Xuyên

Loạn thế chìm nổi, thiên hạ này vô tận là thiên hạ của nam nhi .

Phong Vân hội tụ, mà nhìn kiếp này người nào chìm nổi.

Phong vân rung động, Phượng phi cửu thiên.

127. Chương 128

Edit: Nhím Beta: Sakura Khói lửa bốc lên, thiên hạ náo động.

Lục đại tông môn quyết liệt, vì vậy, đợt thế công thứ nhất nháy mắt đã cuốn theo vô số các quốc gia khác trên đại lục Vong Xuyên vào trong tình cảnh nước sôi lửa bỏng.

Không có binh mã thiết huyết, khói lửa cuộn cuộn.

Nhưng là thế giằng co cũng không hề thua kém chiến tranh khói lửa.

Không hề để ý đến sống chết của dân chúng trong thiên hạ.

Nhưng là, bọn họ là lục đại tông môn, ai có thể nói gì, ai có thể phản đối gì, người nào... có thể đối địch?

Hạ, rất nóng, nhưng cũng là lạnh lùng thấu xương.

Song, trong khi lục đại tông môn không quan tâm đến dân chúng mà chỉ chú ý đến tranh đấu, có vài người, vài thế lực đã bắt đầu rục rịch hành động.

Gió mùa hạ thổi qua làm cho người ta rơi mồ hôi.

Phi Vũ vương quốc, Hiệp hội Dược sư.

“Hội trưởng, có người muốn gặp ngài.” Phủ Hạc Vu đang ở trong Hiệp hội dược sư mà vùi đầu nghiên cứu đan dược thì đột nhiên có âm thanh từ ngoài cửa truyền vào.

“Không gặp.” khi đang nghiên cứu đan dược, tất cả mọi người đều không gặp.

“Hội trưởng, người đó nói người xem qua vật này sau đó hãy nói có gặp hay không.” Người ngoài cửa chần chờ.

Phủ Hạc Vu nghe vậy thì nhíu mày.

Nhưng là nếu nói như vậy, vậy chắc là có quen biết, lập tức đứng dậy, trầm mặt bước ra mở cửa.

Đứng ở trước cửa là một vị trung cấp được sư, trong tay đang cầm một cái hộp con, thấy Phủ Hạc Vu ra ngoài lập tức dâng lên.

Phủ Hạc Vu liếc nhìn cái hộp hắc tinh thạch trong tay, không thấy có bất kì lực lượng dao động nào, không biết là thứ gì.

Lập tức khê mở một góc hộp.

Vừa nhìn vào trong, thần sắc liền thay đổi.

Trong hộp ngũ quang thập sắc, thải khí vạn phần, nồng nặc mùi thuốc cùng hình dạng đặc sắc kia, dù hắc chỉ mới nhìn lướt qua cũng tuyệt đối không nhận nhầm.

Trời, kỳ lân quả, vân gian hoa...

Này...

Sắc mặt đại chấn, đột nhiên trong đầu lóe lên một đoạn đối thoại.

“Ta muốn kỳ lân quả, vân gian hoa...”

“Không có, mà cho dù có ta cũng không cho người.”

“Hẹn hò, chờ đến lúc ta có, ta sẽ cho người, nhất định không keo kiệt.”

Kia... đó là hắc và Lạc Vũ thuận miệng nói với nhau, chẳng nhẽ đây là...

“Mau mời.” Phủ Hạc Vu hít sâu một hơi.

Sắc mặt đoạn chính trầm lại mà ra lệnh, sau đó xoay người trở vào phòng.

Nếu thật là Lạc Vũ, đã lâu rồi không gặp lại, như vậy lần này đến đây chắc chắn có suy tính của mình, vậy hắc cũng không nên biểu hiện quá kích động, chỉ làm hỏng chuyện của Lạc Vũ thôi.

“Lão sư, biệt lai vô dạng.” không đến một khắc sau, một nam tử áo xanh mỉm cười đứng ở trước mặt Phủ Hạc Vu.

Không phải dung mạo của Lạc Vũ, nhưng thanh âm kia tuyệt đối là của nàng.

“Ta cùng khách nhân có chuyện quan trọng cần nói, các người canh chừng ở bên ngoài, không cho bất luận kẻ nào bước vào.” Phủ Hạc Vu liếc nhìn Lạc Vũ rồi trầm giọng nói với gã trung cấp được sư ngoài cửa.

“Dạ, Hội trưởng.”

An trí tốt hết thấy, Phủ Hạc Vu nhìn xung quanh đã an toàn, lúc này kích động quay lại nhìn Lạc Vũ, nói: “Người... Người...”

Lạc Vũ tự nhiên ngồi xuống, thấy Phủ Hạc Vu kích động không nói lên lời thì cười nói: “Lão sư thích là tốt rồi, ta còn rất nhiều.”

Lời vừa dứt, khuôn mặt Phủ Hạc Vu kích động đỏ bừng, thiếu điều phun ra một búng máu.

Ta còn rất nhiều.

Trên đại lục này, lông phượng, sừng lân, kỳ lân quả, vân gian hoa đều là những cực phẩm dược liệu, không cái nào không phải là vật phẩm vạn năm mới xuất thế.

Mà nàng lại nói một câu: ta còn có rất nhiều.

A... Lời này cũng quá đả kích người rồi, quá động lòng người rồi.

Phủ Hạc Vu hắng giọng, chỉ có thể đưa tay chỉ vào Lạc Vũ, nghiêng răng nghiêng lợi không nói được tiếng nào.

Lạc Vũ thấy vậy, không khỏi lắc đầu mỉm cười, dành thời gian để Phủ Hạc Vu tiêu hóa thông tin này.

Bên trong phòng yên lặng hồi lâu.

Một lát sau, Phủ Hạc Vu mới trầm tĩnh lại, hít sâu một hơi ngồi lại bên người Lạc Vũ, sắc mặt nghiêm túc nói: “Người lần này tới tìm ta, lại đưa cho ta bảo vật tốt như vậy, rốt cuộc có chuyện gì, nói thẳng ra đi.”

Lạc Vũ thấy Phủ Hạc Vu đã khôi phục bình tĩnh, lập tức cong lên khoe miệng, nói: “Hay cho từ trực tiếp. Tốt. Vậy ta cũng không dấu diếm lão sư, hiện tại tình huống của đại lục, cho dù Phi Vũ chỉ là một nước nhỏ, an phận ở một góc thì lão sư người hẳn là cũng biết một chút.”

Phủ Hạc Vu nghe Lạc Vũ nhắc đến chuyện lục đại tông môn đang quyết liệt trên đại lục, sắc mặt không khỏi căng thẳng, sau lại gật đầu một cái.

Trước kia cũng không biết đến lãnh đời tông môn này nọ, nhưng từ sau đại hội ở Vọng Thiên Nhai, hẳn đã biết đến cái gọi là lãnh đời tông môn này.

Mà bây giờ, tin tức lục tông quyết liệt, phong tỏa kinh tế mọi người đều biết.

Cho dù Phi Vũ luôn an phận ở một góc cũng có biết đến.

“Hạ tam tông khổng chế ma khoáng tinh thạch cùng ma đan cần cho tu luyện đấu khí, mà những thứ này, mấy trăm quốc gia của Thượng tam tông đều cần phải sử dụng.

Trong tay của ta lúc này vừa lúc có một thứ, nếu Hạ tam tông không chịu bán ra ma khoáng và cùng ma đan, vậy thì ta sẽ thu nhận món lợi này.” Lạc Vũ nhìn Phủ Hạc Vu, mặt đang cười nhưng là trong mắt lại tuyệt đối nghiêm túc.

Phủ Hạc Vu nghe lời của Lạc Vũ, sắc mặt không khỏi hiện lên thần sắc quý dị.

Tiếp nhận? tiếp nhận mua bán ma khoáng tinh thạch và ma đan của mấy trăm quốc gia?

Lạc Vũ này rốt cuộc có dã tâm đến mức nào?

Đó là mấy trăm quốc gia giống như Phi Vũ quốc a. nàng... nàng...

Khiếp sợ là khiếp sợ, bất quá Phủ Hạc Vu đã sớm biết Lạc Vũ là một người thần kỳ, mỗi lần tới nơi này, luôn làm cho người ta hoàn toàn không đoán được biến hóa của nàng.

Lần này, mặc dù rất khiếp sợ nhưng cũng rất nhanh đã phục hồi lại.

“Người muốn tiếp nhận, vậy nói với ta thì có lợi ích gì?”

Mặc dù hẳn là hội trưởng của Hiệp hội Dược sư Phi Vũ quốc, nhưng là quyền lực của hẳn cũng chỉ ở trong Phi Vũ quốc, mấy trăm quốc gia của Thượng tam tông cách nơi này của hẳn cũng ngàn dặm a.

Chuyện này nói với hẳn thì có lợi ích gì? Hẳn cũng không có năng lực gì để có thể giúp nàng trong chuyện này a.

Nhưng nghi ngờ trong mắt Phủ Hạc Vu, Lạc Vũ tựa lưng vào ghế, đầu ngón tay gõ lên mặt bàn, cười nói: “Lão sư, người không giúp được gì, cũng không đại biểu Hiệp hội Dược sư không giúp được gì.

Mua bán một số lượng lớn như vậy, ta cần hợp tác với Hiệp hội Dược sư, Hiệp hội Dược sư thật sự.”

Mấy chữ cuối cùng, Lạc Vũ nhấn thật mạnh.

Phủ Hạc Vu nghe hiểu lời nàng nói.

Lập tức nhìn chằm chằm Lạc Vũ, mi sắc trên mặt nhắm lại thành một đường.

Lạc Vũ thấy vậy cũng không nói gì thêm, chỉ là mỉm cười nhìn Phủ Hạc Vu.

Hiệp hội Dược sư, cũng không phải là Hiệp hội Dược sư như ngoài mặt mọi người nhìn thấy, mà là một mạng lưới xuyên suốt đại lục Vong Xuyên, một loại tổ chức giống như kim tự tháp.

Mà Hiệp hội Dược sư ở Phi Vũ quốc của đám người Phủ Hạc Vu, chính là tầng đáy của kim tự tháp không thể nghi ngờ.

Ở bên trên hẳn còn có những tầng cao hơn nữa.

Điểm này là nàng từ Hỏa Ma mà biết được.

Cho dù Hỏa Ma luôn tự ý làm theo ý mình. Nhưng là Hiệp hội Dược sư của bọn họ cũng lệ thuộc vào Hiệp hội Dược sư chân chính kia.

Nếu nói lực đại tông môn không chế vô số quốc thổ, như vậy Hiệp hội Dược sư chính là thâm thấu.

Bọn họ sẽ không tạo ra uy hiếp với quốc thổ của người, với quyền lực của người.

Bọn họ chẳng qua giống như mạng nhện bao trùm ở phía trên nó, tầng tầng lớp lớp đan xen với nhau.

Ở trong mắt Lạc Vũ, bộ máy của nó giống như cơ cấu của xã hội hiện đại.

Bất quả chỉ là không quá lộ liễu mà thôi.

Hai mắt nhìn nhau, mỉm cười nghiêm túc.

Một lúc lâu sau, Phủ Hạc Vu chậm rãi gật đầu, nói: “Tốt, nhưng là ta chỉ tiến cử người đến đó, còn về phần có được hay không thì phải dựa vào chính người. Dù sao ta cũng chỉ mới thấy Khôi thủ *(người đứng đầu) có một lần.”

Đó là khi hắn trở thành Hội trưởng của Hiệp hội Dược sư Phi Vũ quốc.

“Tốt, đa tạ lão sư.” Lạc Vũ đứng lên.

Phủ Hạc Vu lúc này đã hoàn toàn khôi phục, đứng lên, cười nói: “Không cần cảm ơn ta, lần này ta được nhiều thứ tốt như vậy. Nếu là mua bán lần này thành công, đối với Hiệp hội Dược sư cũng sẽ có rất nhiều chỗ tốt, vị trí của ta nhất định cũng sẽ được tăng thêm, ta được cũng không ít.”

Lạc Vũ nghe Phủ Hạc Vu nói trắng ra như vậy, nhất thời khẽ nở nụ cười.

Hợp tác với nhau, đôi bên cùng có lợi.

Mười bốn cấp Loan Phượng phi bằng bay lên, giương cánh đi về phía Phổ Độ.

Phổ Độ, thủ đô của hiệp hội dược sư, đỉnh của kim tự tháp.

Phổ Độ quốc rất lớn, ở bán cầu đông của đại lục Vong Xuyên, dựa lưng về phía Phật Tiên Nhất Thủy.

Vì vậy, trận ba động này của lực đại tông môn cũng không có ảnh hưởng gì đến bọn họ.

Phổ Độ quốc là một quốc gia lâu năm, niên kỉ của nó so ra còn cổ xưa hơn cả Phật Tiên Nhất Thủy.

Hiện tại, mặc dù thế lực của nó không bằng Phật Tiên Nhất Thủy, không hỗn loạn giống như Hỏa Ma nhưng vẫn là một quốc gia được người người tôn kính.

Bởi vì, vị dược sư đầu tiên trên đại lục Vong Xuyên chính là xuất ra từ nơi đây.

Cũng là hắn phái những môn hạ đệ tử của mình đến các quốc gia khác để khai tông lập phái, thành lập các hiệp hội dược sư, cuối cùng trải qua nhiều năm đã tạo thành một mạng lưới khổng lồ như ngày hôm nay.

Dược hương tràn đầy, tới nơi đây, trong không khí giống như tràn ngập mùi vị của thuốc.

Khe nhỏ cầu nhỏ, hoa rơi trước sân, mấy gian nhà tranh, vài cành thúy trúc.

Trong thế giới huyền ảo này lại xuất hiện một bức tranh sơn thủy tĩnh mặc.

Đơn sơ nhưng yên lặng, u nhã.

Mà trong sự yên lặng này, bên cạnh dòng suối nhỏ ở trong rừng trúc đang có một già một trẻ ngồi đánh cờ.

“Nước cờ dở, nước cờ dở, tiểu cô nương, kỳ nghệ của người thật là không thể chấp nhận được nha.”

Một lão nhân tóc trắng như tuyết, bộ dáng tiên phong đạo cốt hạ xuống một quân cờ, lắc đầu ngẩng lên nhìn nam tử một thân thanh sam trước mặt, Lạc Vũ.

Thật sự là đi nhầm một chút là hỏng cả bàn cờ.

Lạc Vũ sắc mặt không đổi, chỉ nhàn nhạt cười, nói: “Ta vốn là không biết chơi cờ vậy, để cho Hội trưởng thất vọng rồi.”

Thần sắc vẫn trấn định tự nhiên, tuyệt không bởi vì bị Khôi Thủ của Hiệp hội Dược sư nhìn thấu thân phận mà trở nên hốt hoảng.

“Nếu không biết, vậy cũng không nên quá cố sức, tránh cho bị thua rồi tinh rồi mù.”

Khôi Thủ ung dung buông xuống quân cờ trên tay, bưng lên chén trà xanh bên cạnh mà uống một hớp, từ từ nói.

Một câu hai ý nghĩa, Lạc Vũ sao lại nghe không hiểu.

Lập tức, Lạc Vũ khẽ cười: “Nếu là sợ thua, vậy thì cần gì phải đánh cờ.” Đồng dạng một câu hai ý nghĩa.

Khôi Thủ của Hiệp hội Dược sư nghe vậy, con mắt lần đầu tiên liếc nhìn Lạc Vũ một cái.

Lông mày tuyết trắng khẽ nhúc nhích, để chén trà trong tay xuống, cầm lấy cái hộp Lạc Vũ mang tới, nhìn thoáng qua đan dược bên trong.

Vật này có thể thay thế được ma đan cùng ma tinh thạch.

Thật là một thứ rất tốt, rất có tiềm lực, nhưng là...

“Nếu chỉ nói bản thân vật này, đích xác là rất tốt, lấy đan dược của người cùng thế lực của Hiệp hội Dược sư chúng ta, nuốt trọn thị trường của mấy trăm quốc gia của Thượng tam tông cũng không phải là chuyện gì khó khăn.”

Khôi Thủ tóc trắng xóa, thần sắc không nóng không lạnh, nói xong lời này thì chậm rãi thu cái hộp lại, giương mắt nhìn Lạc Vũ, nói: “Nhưng là, nếu Thượng tam tông biết chuyện này là do Hiệp hội Dược sư ra mặt.

Tiểu cô nương, người cho là hậu quả sẽ như thế nào?”

Hiệp hội Dược sư vừa bán ra thứ này, chế ước của Hạ tam tông đối với Thượng tam tông sẽ không còn tồn tại.

Mà nếu biết Thượng tam tông có loại đan dược như vậy, bằng vào thực lực của bọn họ, nhất định sẽ ngang ngược đòi tham dự hoặc bắt gọn mối làm ăn này, đây không phải là chuyện không có khả năng.

Muốn cướp đại bản của người khác, trước tiên phải bận tâm đến địa bàn của chính mình.

“Ta dám cam đoan bọn họ không có tâm để có thể bận tâm đến vấn đề này đâu.”

Lạc Vũ mỉm cười: “Chuyện làm quần áo cưới cho người khác, ta sẽ không làm.”

“Vậy người chấp chương, ta mở cửa cho người qua.”

Khôi Thủ tóc trắng trong mắt chợt lóe thần quang, thần sắc sắc bén.

“Nếu ta có thể ra mặt. Khôi Thủ! người cho là ta còn tìm đến người sao?” Lạc Vũ nhìn vị Khôi Thủ không nóng không lạnh, già nhưng vẫn cực kỳ sắc bén của Hiệp hội Dược sư, sau đó mỉm cười.

Khôi Thủ vừa nghe, thần sắc trong mắt âm thầm ba động, nàng không thể ra mặt, chẳng lẽ?

Trong lòng còn chưa có nghĩ ra là chuyện gì, chỉ thấy Lạc Vũ đang mặc một thân nam trang đột nhiên chậm rãi xé đi lớp lụa trang, lộ ra khuôn mặt thực sự.

“Muốn hợp tác, dĩ nhiên phải gỡ xuống lụa trang. Quân Lạc Vũ.”

Khôi Thủ của Hiệp hội Dược sư nhìn Lạc Vũ đột nhiên lộ ra khuôn mặt thật, mi sắc khẽ nhúc nhích.

Tiểu cô nương đối diện rất trẻ tuổi, lạ mặt, cho tới bây giờ hần chưa từng gặp qua.

Bất quá, đột nhiên lộ ra khuôn mặt thật với hần là có ý gì, khó có thể... Di, Quân Lạc Vũ...

“Quân Lạc Vũ? Vọng Thiên Nhai?”

Hần đột nhiên nhớ tới danh tự Quân Lạc Vũ này, Khôi Thủ dược sư hơi nhướn mày, trong thần sắc lộ ra một tia kinh ngạc, thái độ chuyển biến rất nhiều.

“Đúng vậy, Vọng Thiên Nhai.” Lạc Vũ mỉm cười.

Vọng Thiên Nhai tổ chức một buổi thiên hạ đại hội vô cùng lớn, Hiệp hội Dược sư của hắn muốn không biết đến cũng khó.

Nhìn Lạc Vũ đột nhiên lộ ra khuôn mặt thật cùng thân phận, Khôi Thủ dược sư mặc dù đã già nhưng cũng vẫn rất khôn khéo.

Vọng Thiên Nhai tại thiên hạ đại hội giết người của Già Diệp tháp, sáu lưng có chỗ dựa là Hải Thần tông.

Rồi sau đó, hắn loáng thoáng nghe được từ phía Lâu Tinh gia tộc mà biết được một hồi kịch tuồng của Thượng tam tông, giả chết hóa mình vì ám.

Mà kẻ giả chết kia, hình như chính là Quân Lạc Vũ này cùng với Vân Thí Thiên.

Như vậy xem ra, quan hệ giữa Quân Lạc Vũ này và Thượng tam tông là rất tốt a.

Nhưng là, nếu có quan hệ tốt, vậy tại sao lại không trực tiếp chạy đến Thượng tam tông để giải quyết vấn đề, chạy đến tìm hắn để làm gì?

Trong lòng nghi ngờ còn chưa có giả được, Lạc Vũ lại tiếp tục ung dung mở miệng.

“Có muốn biết tại sao ta lại không thể lộ diện hay không?” Mi sắc mỉm cười, nhưng là đôi mắt cười giống như hồ ly cùng sói, hàm ẩn sự khôn khéo cùng xảo trá.

Khôi Thủ trong lòng rung mình, có vài bí mật tốt nhất là không nên nghe, không nên biết, nếu không....

Nhưng không đợi hắn mở miệng ngăn trở, Lạc Vũ đã mở miệng nói trước.

“Bởi vì người đập phá hạ tam tông là ta.”

Bởi vì người đập phá hạ tam tông là ta...

Lời nói rất nhẹ nhàng, không hề có một tia sức nặng, nhưng kích thích Khôi Thủ đến mức hắn phải đứng bật dậy, một hơi nghẹn ở cổ họng, sắc mặt co rút kịch liệt.

Không phải là Thượng tam tông đập phá Hạ tam tông sao? Tại sao lại là nàng? Là nàng?

Nhìn sắc mặt khôi thủ đại biến, Lạc Vũ ung dung nâng chung trà lên uống một hớp, sau đó mỉm cười, nói: “Người cho là lúc này nếu ta ra mặt, lục tông có đoán ra chân tướng hay không?”

Chỉ cần Quân Lạc Vũ nàng dám đứng ra can thiệp vào, đám người Hải Mặc Phong không đoán ra là nàng giả trò mới là lạ.

Đem mình lộ ra, để cho lục tông giết, nàng không có ngu như vậy.

Nhìn Lạc Vũ mỉm cười, khôi thủ dược sư cảm thấy kinh hãi.

Bí mật kinh thiên như thế mà nàng cũng nói cho hắn biết, như vậy...

“Người có ý gì?”

“Rất đơn giản. Hai chúng ta hợp tác, dưới sự bảo vệ của ta, Hiệp hội Dược sư tuyệt đối sẽ không bị tiêu diệt.” Lạc Vũ đặt chén trà trong tay xuống.

“Bất quá, nếu là người không hợp tác cùng ta, nếu ta có thể đập phá Hạ tam tông rồi gài tang vật giá họa cho Thượng tam tông.

Bản thân ta muốn nhìn một chút xem Hiệp hội Dược sư có bao nhiêu bản lĩnh, có thể thoát khỏi lòng bàn tay ta hay không.”

Lời nói hàm chứa ý tứ sắc bén kinh người.

Uy hiếp, chân chính là uy hiếp.

Sắc mặt của Khôi Thủ dược sư nháy mắt biến xanh.

Có một câu nói rất hay thế này: không sợ kẻ trộm đến trộm đồ, chỉ sợ kẻ trộm nhớ thương.

Quân Lạc Vũ này thật lớn mật, đập phá Hạ tam tông rồi gài tang vật đồ tội lên người Thượng tam tông, khiến cho thiên hạ loạn chuyển như hôm nay.

Mà một Hiệp hội Được sư của hần, nàng sao lại phải sợ.

“Người không sợ ta nói ra sao?” Sắc mặt của khôi thủ được sư rất khó nhìn.

Lạc Vũ nghe vậy thì cười, chậm rãi đứng dậy, đi đến phía sau lưng của Khôi Thủ được sư, đặt tay lên vai hần.

“Khôi thủ, nếu ta đã dám nói ra, như vậy sẽ không sợ người làm lộ chuyện. Hai chúng ta hợp tác, người thử nghĩ xem, thế lực của mấy trăm quốc gia đến lúc đó sẽ do người sai đâu đánh đấy.

Người thử nghĩ xem, ba động lần này của lục tông, sợ rằng Phổ Độ quốc của các người cũng sẽ không tránh khỏi tình cảnh khói lửa chiến tranh, cá ở trong chậu, làm tốt hết thấy mọi chuẩn bị mới là không ngoan nhất.”

Âm thanh nhẹ nhàng như gió, nhưng hàm ẩn trong đó lại nặng tựa thái sơn.

Mấy trăm quốc gia tựa như thiên lôi, sai đâu đánh đó, hần không động dung.

Nhưng là, khói lửa chiến tranh, cá ở trong chậu, cái này làm y phải suy nghĩ.

Gió nhẹ thổi lên, dòng nước chảy trong khe phát ra âm thanh nhẹ nhàng.

“Chỉ sợ là lại làm thiên lôi chỉ đâu đánh đấy cho người thôi.” Trầm mặc một lúc lâu sau, Khôi Thủ được sư quay đầu, nhìn thật sâu Lạc Vũ một cái.

Lạc Vũ nghe vậy thì cười, vươn tay nói: “Hợp tác vui vẻ.”

Ngày mùa hè, một thiên đường cực nóng đã bắt đầu khởi động.

Mà ngay lúc Lạc Vũ đang ở Phổ Độ quốc cùng Khôi Thủ được sư thương lượng hợp tác vấn đề đan dược cùng tinh thạch, Vân Thí Thiên ở Vọng Thiên Nhai bên này cũng không có rảnh rỗi.

Thiên Sinh Điện, nước láng giềng của Hỏa Ma, cách Phất Tiên Nhất Thủy cũng không phải là xa lắm.

Thiên Sinh Điện, nơi này chật hẹp nhỏ bé, quốc thổ tương đối nhỏ.

Đặc biệt là kẹp giữa Phất Tiên Nhất Thủy cùng Hỏa Ma hai cái siêu cấp đầu sỏ như vậy quả thực lại càng nhỏ đến đáng thương cảm, cơ hồ cũng chỉ nhỏ bằng một thành của hai nước.

Nhưng, Thiên Sinh Điện này cũng được gọi Phú ly phổ.* (phố của người giàu)

Cũng bởi vì nước bọn họ nhỏ lại thiếu thốn về vật chất, cho nên cùng tất biến, lần thì thông.* (người đến bước đường cùng tất sinh ra biến hóa, tìm tòi học hỏi tất thông thạo. ý nói Thiên Sinh Điện nghèo về tài nguyên khoáng sản nên phải tìm một con đường khác để sinh sống- ở đây là buôn bán, lâu dần thành thông thạo, ý chỉ giàu có.)

Nơi này, không có ai đi tu luyện cái gì gọi là đấu khí, tất cả mọi người đều học trở thành thương nhân.

Nếu như nói Thiên Sinh Điện có mười vạn nhân khẩu, như vậy chín vạn chín chính là thương nhân.

Nơi này hoàn toàn chính là một cái vương quốc buôn bán.

Cũng chính là nhờ có những thương nhân này ra bên ngoài phát triển, mà khiến cho Thiên Sinh Điện trở thành một quốc gia tài phú kinh người.

Cũng chính bởi vì có rất nhiều tiền, vì vậy nên dạng cao thủ nào mà lại không mua được.

Quốc gia tuy nhỏ, nhưng cũng không thể không khiến cho Vọng Thiên Nhai lơ lửng đề phòng.

Đô thành của Thiên Sinh Điện, hiệu buôn Bích Tinh.

Đứng nhìn vào nó chỉ là một cửa tiệm chỉ có mười mấy thước vuông, trên mặt đất cửa hàng bày đầy chân kim bạc trắng, từng thỏi hoàng kim, như là tùy tiện mà đem bỏ ở đó.

Một loại hình tiêu biểu của kiểu nhà giàu mới nổi.

“Ồ, hôm nay ngọn gió nào đưa Quân vương Vọng Thiên Nhai của chúng ta đến nơi này vậy?”

Bên trong căn phòng quý nhất của hiệu buôn Bích Tinh, một nữ nhân hết sức xinh đẹp, một đầu tóc đỏ, đáng người có hứng thú đẩy cửa bước vào, nhìn Vân Thí Thiên ngồi ở bên trong vẻ mặt lạnh khốc, nói.

Vân Thí Thiên nghe thanh âm này, nhất thời lạnh lùng cau mi lại.

“Bích Dao, đừng có giống tú bà như thế.” Phong Vô Tâm đứng ở bên cạnh Vân Thí Thiên vuốt vuốt mi tâm.

“Tú bà, Phong Vô Tâm, may mắn là lời này phát ra từ trong miệng của người, nếu là đổi thành người khác, ta đã khiến cho hắn chết trăm ngàn lần.”

Nữ nhân xinh đẹp tên Bích Dao tiêu sái bước lại gần, đang chuẩn bị ngồi xuống ngay trong lòng Vân Thí Thiên.

Mà nàng mau, Vân Thí Thiên cũng không chậm, tay áo phất qua, trực tiếp đem Bích Dao hất ra ngoài.

Vóc người nóng bỏng, thiên kiều bá mị, một cái nhãn mày, một nụ cười cũng đều vô hạn phong tình, quả nhiên là thượng đẳng vật Bích Dao, thấy thế cũng không tức giận.

Chỉ là đầu ngón tay bắn ra, cười nói: “Một khi đã như vậy, vậy cũng không cần bàn chuyện nữa, những kẻ kia ta chọc không nổi cũng trốn không thoát nha, đi thông thả, không tiễn.”

Dứt lời, cửa phòng mở hé ra.

Vân Thí Thiên nhướn mày định đứng dậy, Phong Vô Tâm thấy vậy lập tức dùng sức đè lại Vân Thí Thiên.

Đồng thời ngẩng đầu lên, tựa tiểu phi tiểu nhìn Bích Dao, nói: “Người đã biết chúng ta có việc đến tìm người có phải không?”

Bích Dao nghe vậy thì cười nhưng không nói.

Vân Thí Thiên cùng nàng là loại quan hệ gì, hôm nay có thể tự mình tới đây, nếu không phải đại sự, sao lại tự dừng mà tìm đến nàng.

“Bích Dao, Thiên Sinh Điện không phải chỉ có một hiệu buôn của nhà người, lần này cùng người hợp tác, tuyệt đối sẽ không thiếu phần của người, chúng ta đây chính là nhớ tới tình cũ mà tới.”

Phong Vô Tâm gắt gao đè lại Vân Thí Thiên.

“Tình cũ? Quân vương Vọng Thiên Nhai cùng ta có cái tình cũ gì nha?” Bích Dao cười lạnh một tiếng, sau đó quay người lại ngồi lên ghế lớn.

“Nói nghe một chút, có vụ làm ăn gì lại muốn hợp tác cùng ta?”

“Chúng ta xuất tiền, người ra mặt giúp chúng ta thu mua tất cả những thứ nguyên vật liệu này mà người có thể mua được.” Phong Vô Tâm từ trong ngực móc ra một mảnh giấy đưa cho Bích Dao.

Bích Dao thông thả nhận lấy, vừa nhìn, nhất thời biến sắc.

Một tờ giấy ghi chi chút chữ, phía trên là...

“Đùa bỡn ta a, nhiều đồ như vậy, có bao nhiêu mua bấy nhiêu, đem Vọng Thiên Nhai của người ra cầm cũng không có được nhiều tiền như vậy.”

Bích Dao sau khi biến sắc mặt thì cười lạnh.

“Tiền không phải là vấn đề, chỉ cần người có thể thu mua được.” Phong Vô Tâm mỉm cười.

Bích Dao thấy Phong Vô Tâm khẳng định như thế, một ít lời nói châm chọc chậm rãi chìm xuống, nhìn lướt qua mặt Vân Thí Thiên, rồi lại nhìn lại tờ giấy ở trong lòng bàn tay.

Tất cả đều là những nhu yếu phẩm cần thiết cho cuộc sống hàng ngày.

Lúc này, Vọng Thiên Nhai hoàn toàn không cần thiết mua những đồ này để dự trữ.

Hơn nữa, tài lực này, ít nhất mười Vọng Thiên Nhai cũng không có khả năng trả đủ, cái này...

“Người đang đánh chủ ý lên Hạ tam tông?” Trong lòng vừa chuyển, thanh âm của Bích Dao đột nhiên trở nên bén nhọn.

“Người chỉ cần nói tiếp hay không tiếp, những cái khác người không cần biết.” Trên khuôn mặt lãnh khốc của Vân Thí Thiên vẫn là thần sắc lạnh như băng.

Bích Dao nghe vậy thì sắc mặt trầm xuống.

Phong Vô Tâm lập tức cười nói: “Nữ vương của hiệu buôn lớn nhất Thiên Sinh Điện, có mấy lời, có một số việc, biết cũng không cần phải nói ra thành lời.”

Bích Dao, người đứng đầu hiệu buôn lớn nhất của Thiên Sinh Điện.

Thủ hạ thương nhân vô số, thương lữ của ả qua lại gần nửa đại lục Vong Xuyên .

Một phát dặm chân, nửa đại lục cũng muốn cúi đầu, vung tay lên, tài phú như núi có thể chất đồng quốc thổ, đây chính là một nữ nhân cực kì thông minh.

Nghe Phong Vô Tâm nói vậy, Bích Dao nắm trang giấy trong tay mà đi lại quanh phòng.

Muốn nàng thu, không thành vấn đề.

Chỉ cần có tiền, cái gì nàng cũng có thể làm được.

Nhưng là, kế tiếp chính là muốn đổi đầu cùng với lán đời lục tông, vậy hiệu buôn của nàng...

Mà Vân Thí Thiên dám đánh chủ ý lên đầu lục tông, hẳn có biết hay không một khi chuyện bại lộ, hậu quả cũng không phải đơn giản chỉ là táng gia bại sản mà thôi.

Bích Dao liếc Vân Thí Thiên vẫn lãnh khốc như cũ.

Năm đó, cũng là lãnh khốc như vậy.

Năm đó, mình dùng toàn lực tiếp cận hắn, giúp đỡ hắn, cuối cùng lại không thể không tới Thiên Sinh Điện, sáng lập hiệu buôn này.

Mà bây giờ, người này nhưng...

Liếc nhìn trang giấy trong tay, trong mắt Bích Dao chợt lóe thần quang, đột nhiên cười.

“Tốt, muốn ta hỗ trợ, có thể, muốn hiệu buôn của chúng ta ra sức, cũng có thể, Bích Dao ta năm đó vì người cái gì cũng có thể bỏ ra, hiện tại ta cũng có thể làm như vậy.

Liều Bích Dao ta không sợ lục tông bọn họ, nhưng là, ta có một điều kiện.”

Nói đến đây, thanh âm của Bích Dao đột nhiên trầm trọng, gần từng chữ một: “Người lấy ta làm vợ.”

Một lời vừa dứt, Bích Dao cũng không đợi Vân Thí Thiên sắc mặt đang ngày càng trầm xuống kia mở miệng đã tiếp tục nói: “Dĩ nhiên, ta cũng sẽ không để cho tâm can của người chịu thua thiệt.

Hai bên đều quan trọng, ta nhường cho nàng ta làm chính thất.

Vân Thí Thiên, người hãy nghe cho kĩ, đây chính là điều kiện của ta, nếu người đồng ý rồi, ta lập tức giúp người. Còn nếu người không đồng ý.

Tốt, chỉ cần ta nói một tiếng, nửa đại lục này sẽ không một hiệu buôn nào dám nhận đơn được của người.

Vân Thí Thiên, ta không ép người, nhưng là người cũng vĩnh viễn không nên quên, đây là Vân Thí Thiên người thiếu Liều Bích Dao ta, vị trí này nên là của ta.”

128. Chương 129

Edit: Nhím Beta: Sakura Từng câu từng chữ rơi xuống, trong phòng im lặng trong nháy mắt.

Phong Vô Tâm nhìn Bích Dao khoe miệng co quắp vì kinh ngạc, bàn tay đặt trên vai Vân Thí Thiên cũng hoàn toàn lạnh lẽo.

“Ta không thiếu người, ta cũng không nợ người cái gì, mỗi làm ăn này người nhận thì nhận, không nhận, đối với ta cũng không sao cả.” Giọng nói lạnh như băng vang lên.

Vân Thí Thiên lạnh lùng chống lại ánh mắt của Bích Dao: “Thê tử của ta, đời này kiếp này chỉ có một, Quân Lạc Vũ, trừ nàng sẽ không còn ai khác cả.”

Dứt lời, mạnh mẽ đứng lên, phất tay áo bước ra khỏi phòng.

Không hề có một chút chần chừ hay do dự.

Sạch sẽ, quyết tuyệt, không lưu lại một chút đường sống.

“Vân Thí Thiên...” Bích Dao nhìn Vân Thí Thiên phất tay áo bỏ đi, phong tình trên mặt chợt lóe thật sâu oán hận cùng bi thương.

Phong Vô Tâm thấy vậy cũng không nói thêm điều gì.

“Bích Dao, người đã sớm biết như vậy, cần gì phải đi cầu xin thứ mà người không thể có được, làm cho tất cả mọi người đều không cảm thấy vui vẻ.”

“Tất cả mọi người đều không vui vẻ?” Bích Dao vừa nghe Phong Vô Tâm nói, trong ánh mắt lạnh như băng lướt qua ánh sáng châm chọc.

“Năm đó, người vì quân vương mà làm hết thảy, nhưng là hôm nay, người đạt được thành tựu như thế này, người cho rằng thật sự là do một mình người tạo nên sao.”

Nếu không có chúng ta ở phía sau giúp đỡ người, làm sao người có được thành tựu như thế này, Bích Dao, người là người hiểu chuyện, không nên nói với ta là người không biết những chuyện này.”

Phong Vô Tâm nhìn Liễu Bích Dao, than nhẹ một tiếng.

Năm đó, trong Vọng Thiên Nhai không có nhiều người thích quân vương bọn họ, bất quá, Liễu Bích Dao này là một quái thai, lại thích quân vương bọn họ.

Nhưng là, quân vương căn bản lại không thích nàng, luôn tỏ thái độ lãnh đạm.

Không ngờ Liễu Bích Dao này cũng là thật tình.

Khi Trưởng công chúa chuẩn bị đưa quân vương vào Hắc ngục để rèn luyện, nàng không thềm để ý đến nhà mình là thủ lĩnh phe chống đối Vân Thí Thiên mà hợp tác với Trưởng công chúa.

Âm thầm lật đổ không ít kẻ gây bất lợi với Vân Thí Thiên.

Đến cuối cùng Vân Thí Thiên trở về, một kiếm dẹp hết toàn bộ phản thần của Vọng Thiên Nhai.

Như vậy tuyệt đối không thể bỏ qua Liễu gia là gia tộc đầu xỏ của quân phản loạn, chỉ để lại một mình nàng.

Bàn về chiến công, không thể nói nàng công không cao.

Bàn về tính tình, nàng cũng không có cái gì là không tốt.

Nhưng là, Vân Thí Thiên từ trước đến giờ vốn là người cực đoan.

Thích, vậy có thể vì người mà sinh, vì người mà chết, hết thảy đều không có gì phải bàn.

Không thích, chính thâm tình khôn cùng cũng không đổi được một ngoái đầu.

Có ân với hần, hần biết, hần không giết Liễu Bích Dao người, còn phong làm Thạc Quận chúa, cho xây phủ cùng thờ phụng.

Muốn tình, như vậy thật xin lỗi, hắn không có.

Mà Liễu Bích Dao này cũng là người tâm cao khí ngạo, thâm tình không cùng, khuynh gia diệt tộc chỉ đổi tới một cái danh hiệu quận chúa, làm sao có thể cam tâm, lại làm sao có thể sinh tồn dưới ánh mắt sấm soi của mọi người.

Cuối cùng trở mặt thành thù, đến Thiên Sinh Điện, sáng lập hiệu buôn tung hoành khắp đại lục.

Mà Quân vương của bọn họ, mặc dù muốn tình không có nhưng là ở trong lòng cũng vẫn nhớ kỹ.

Vì vậy mà âm thầm trợ giúp nàng, dùng uy vọng của Vọng Thiên Nhai mà chống lưng cho nàng.

Mà nay, có vụ mua bán lớn như vậy cũng muốn nàng tham gia vào, sau này đối với nàng cũng sẽ rất có lợi.

Chẳng qua là... Ai...

“Bích Dao, người hắn là rõ ràng, trên đại lục này không phải chỉ có Thiên Sinh Điện là nơi buôn bán, nếu chúng ta muốn hợp tác tất có thể chọn người khác.

Nhưng lần này là một vụ mua bán lớn, Bích Dao, bất kể là xem xét từ phương diện nào, đây cũng là một cơ hội rất tốt, người không nên bỏ qua, nghĩ lại thử xem.”

Phong Vô Tâm thở dài một hơi, đứng dậy đi ra ngoài cửa.

Hắn vốn là biết Liễu Bích Dao và Vân Thí Thiên gặp mặt chắc chắn sẽ không có chuyện gì tốt, cho nên mới đi theo, quả nhiên...

Mới đi được mấy bước, Bích Dao vẫn ở bên trong phòng đột nhiên lên tiếng: “Hắn thích nàng ta như vậy sao?”

Không quay đầu lại, tiếng nói cực thấp.

Phong Vô Tâm nghe vậy cũng không quay đầu lại, chỉ mỉm cười, nói: “Không phải là thích, đó là yêu, yêu say đắm, tuyệt vô cận hữu* (có một không hai), kiếp này chỉ một.”

Tình cảm giữa Quân vương và Vương phi tương lai của bọn họ, nói những điều khác chính là dư thừa.

“Yêu sao?” Liễu Bích Dao từ từ cúi đầu, sau đó chậm rãi nở nụ cười.

Phong tình vạn chủng, mê người vạn phần, chẳng qua là ở sâu trong đáy mắt ẩn chứa tuyệt đối oán giận và phần hận, tàn nhẫn, nó giống như ta không có được thì người cũng đừng hòng mơ tưởng được đến.

Trong mắt lóe lên tia sắc bén, Bích Dao cười, xoay người lại, trên mặt chỉ còn lại phong tình cùng hào sảng.

“Ha ha, thương nhân nói lời thương nhân, bút mua bán lớn như vậy mà ta đẩy đi, chẳng phải nói ta là óc heo sao.

Chuyện năm đó đã qua. Liễu Bích Dao ta tốt như vậy, thiên hạ này còn thiếu nam nhân thích ta sao, làm như ta thật cần hắn lắm à, đi.”

Nhanh nhẹn thoải mái, vạn phần xác lác.

Phong Vô Tâm vừa đi ra đến cửa phòng nghe thấy vậy, lập tức xoay người.

Thấy trên mặt Bích Dao hiện lên phong tình vạn chủng, nào có lưu lại chút gì oán hận cùng bi thương của vừa rồi, hoàn toàn là một bộ dáng nữ vương cao cao tại thượng, nhanh nhẹn mà vẫn đậm phong khinh.

Nhất thời cười, nói: “Cái này đúng, nam nhân trong thiên hạ nhiều như vậy, so với Vương nhà chúng ta tốt hơn cũng có rất nhiều.”

“Ha ha, ta đem lời này nói lại cho Quân vương Vọng Thiên Nhai nghe, xem Thừa tướng người có còn sống yên ổn được hay không.”

Bích Dao cười lớn đi lên phía trước, tay khẽ cong khoác vào cánh tay của Phong Vô Tâm, nói: “Đi, cùng đi chung.”

“Tốt, chỉ mong chúng ta hợp tác vui vẻ.”

Gió thổi bốn phương, lướt nhẹ thản nhiên.

Rõ ràng nóng như lửa, kỳ thực ở trong lạnh như băng.

Lúc Vân Thí Thiên hợp tác với Liễu Bích Dao, bắt đầu thu mua những nhu yếu phẩm mà Hạ tam tông bắt buộc phải sử dụng, Tiểu Ngân và Tiểu Hồng cũng không hề rảnh rỗi.

Hỏa Ma, Hắc Ma rừng rậm.

Vạn thú tề tụ, lắng nghe Tiểu vương gia phân phó.

Muốn cùng lực tông đối nghịch? Cửu đầu xà hoàng quây thành một vòng tròn, giọng nói tương đối chill chờ.

Lực tông kia cũng không phải dễ đối phó, muốn đối nghịch cùng bọn hắn, này...

Tiểu Ngân hùng cứ ở trên đài cao, nghe thấy thế, ánh mắt sắc bén quét ngang qua.

Các ngươi không dám?

Không phải là không dám, mà là Thú Vương đã phân phó, chúng ta...

Hiện tại ta chính là Thú Vương của các ngươi. Thân thể đã biến thân ba lần của Tiểu Ngân dựng lông lên, lực lượng như bão táp tràn ra ngoài, bốn Vương vốn dĩ không kiêng kị nó chút nào nhất thời khê biến sắc.

Mới qua không bao lâu, lực lượng này...

Vua nào triều thần ấy, nếu muốn tiền nhiệm Thú Vương ra lệnh, vậy thì đến Thần Minh vực mà tìm lão nhân gia, còn nếu muốn ở lại chỗ này, vậy phải nghe lệnh của đương nhiệm Thú Vương là ta.

Nếu ai không muốn, thì đứng ra cho ta.

Nếu đã không chọn chúng ta, nhưng vậy đi hay ở thì tùy các vị, còn nếu đã chọn theo chúng ta, vậy thì từ nay về sau, nếu ai dám chắt vắn một tiếng, dám có chút dương phụng âm vi *(bằng mặt không bằng lòng, lá trái lá phải), vậy thì đừng trách chúng ta không khách khí.

Tiểu Hồng đứng bên cạnh Tiểu Ngân thờ ơ lạnh nhạt, thanh âm lạnh lùng, hươ lên một móng vuốt, ngân hồng lực lượng chợt lóe.

“Oanh.” Vách núi cao trước mặt Cửu đầu xà hoàng oanh một tiếng bị Tiểu Hồng trực tiếp dùng một móng vuốt chia làm hai nửa, vô số đá nhỏ lăn xuống phía dưới.

Cửu đầu xà hoàng hoảng sợ nhảy lên, muốn tránh.

Đột nhiên thấy Tiểu Ngân dùng ánh mắt lạnh băng băng mà nhìn, động cũng không dám động một bước, mạnh mẽ nện xuống nền thạch bích.

Cửu đầu xà hoàng bị nện đến mình đầy bụi đất.

Phá hỏng phòng ngự trên người Cửu đầu xà hoàng, trực tiếp xuyên thủng thạch bích phía sau nó, lực lượng này đã hoàn toàn vượt qua bọn họ.

Bạch hổ vương, Kim loan phượng, Hùng vương, tam đại vương giả liếc mắt nhìn nhau, trong mắt đồng thời hiện lên khiếp sợ.

Nói chuyện, ta không có nhiều thời gian với các ngươi.

Tiểu Ngân huyết một tiếng, thanh âm vọng ra cả sơn cốc, chấn nhiếp như tiếng sét xé trời.

Ma thú cấp bậc không đủ cơ hồ bị một tiếng này chấn cho tè cả ra.

Trong tiếng huyết như sấm sét, vạn thú nhất tề cúi đầu, lấy tứ vương làm đầu nhất tề trung thành mà quỳ phục xuống.

Không phải vì kiêng kị lão thú vương, mà là chân chính thần phục Tiểu Ngân.

Trời cao xanh thẫm, mây trắng vờn quanh, thiên hạ đại động.

Gió mùa hè cực nóng.

Mà ngay lúc mùa hè đang cực nóng, lục tông đang đối chọi quyết liệt.

Một đôi cánh tay vô hình ở trong loạn thế đưa tay ra, khuấy đảo phong vân.

Hạ tam tông phong tỏa bán ra ma đan cùng ma tinh thạch.

Làm cho vô số quốc gia trên địa giới Thượng tam tông lâm vào tình cảnh hỗn loạn.

Trên đất đai của bọn họ căn bản không sản sinh những thứ đó, một khi nguồn cung cấp bị chặt đứt, hậu quả làm sao có thể tưởng tượng nổi.

Mà trong lúc các quốc gia đang hỗn loạn, hiệp hội được sư đã lặng yên mà ra tay.

Một khóa đan được ngân hàng, có thể thay thế được bất kỳ một loại ma đan hay khoáng thạch nào.

Mấy trăm quốc gia của Thượng tam tông giống như thấy lại được mặt trời giữa đêm tối.

Vô thanh vô tức chiếm đóng địa bàn .

Hoàn toàn có thể thay thế ma đan, tinh thạch, khoáng thạch, đối với tu luyện đấu khí cũng có trợ giúp tăng lên, còn không có bất cứ tác dụng phụ nào.

Giá cả vừa phải, hàng hóa lại tốt.

Vật như vậy không thử không biết, thử một lần rồi, thấy hiệu quả sau làm sao còn có thể không chế.

Đối với đám người không có ma đan, tinh thạch cùng khoáng thạch phụ trợ, như vậy một khóa đan được này quả thực chính là chúa cứu thế đối với bọn họ.

Vô số người tranh nhau truyền tụng.

Vô số người điên cuồng tranh đoạt.

Vô số người dùng rất nhiều tiền bạc mà mua về.

Một khóa đan được, lấy tốc độ kinh người thuyết phục vô số người, nhanh chóng lan tràn trên khắp các quốc thổ thuộc Thượng tam tông.

Một khóa đan được này xuất hiện, lập tức đánh sâu vào các quốc gia đang hỗn loạn vì thiếu ma đan, tinh thạch cùng khoáng thạch.

Làm cho hỗn loạn biến thành một loại điên cuồng.

Một thời đại điên cuồng xuất hiện.

Dưới tình thế điên cuồng này, vô số kim tiền không ngừng từ các quốc gia chảy vào trong tay hiệp hội được sư.

Lại từ hiệp hội được sư, chảy vào trong tay Lạc Vũ.

Lạc Vũ lại chuyển cho Trung Võ môn, chuyển cho Vân Thí Thiên để thu mua nhu yếu phẩm khác.

Liên tiếp vận hành, giống như một cái van, một tầng đón, một tầng vận chuyển, không ngừng cướp đoạt hết thấy mọi ranh giới quốc thổ.

Hoàn toàn chiếm lấy thị trường toàn thiên hạ.

Đồn thời, thứ mới xuất hiện này cũng thành công gây chú ý cho các quốc gia không thiếu những thứ trên (không thiếu ma đan, tinh thạch cùng khoáng thạch), đưa tới sự chú ý của quốc vương của mấy trăm quốc gia.

Lập tức, đối với sự ra mặt của hiệp hội được sư cực kỳ ca ngợi cùng vui sướng.

Hơn nữa, còn đang chuẩn bị cùng nhau hợp tác, tiến hành trao đổi.

Mấy trăm quốc vương quốc gia đến trước mặt cầu xin, dù có rao giá trên trời cũng không hề chần chờ.

Không cần, thật không cần, có thể mở miệng bất kỳ giá nào.

Cái gì gọi là dầu cơ kiếm lợi, đây chính là dầu cơ kiếm lợi.

Hạ, lại càng cực nóng.

Hải Thần tông, trong cung của Hải Mặc Phong.

“Cái gì? Có vật như vậy?” Về mặt đang tức giận của Giá Hiên Mặc Viêm nhìn tin tình báo trên tay, rất là kinh ngạc.

“Đúng vậy, hoàn toàn có thể thay thế ma đan, tinh thạch cùng khoáng thạch, bây giờ đang truyền bá rất nhanh trong phạm vi thể lực của chúng ta.”

Tới lặng yên không một tiếng động, một chút dấu vết cũng không có.

Song, chờ người của bọn hắn tra được hoặc là chú ý tới, nó đã sớm trở thành lửa cháy lan ra đồng cỏ, trong phạm vi thể lực của bọn hắn điên cuồng lan tỏa.

Bọn họ đã vô lực ngăn cản hay là nói không có biện pháp ngăn cản được loại đan dược này bán ra.

“Cái này cũng quá ly kỳ rồi, thứ này có thể thay thế được ma đan sao?” Thiếu chủ Lăng Nam không che dấu nổi kinh ngạc.

“Bất quá, ha ha, có thứ này cũng tốt. Phong tỏa của Hạ tam tông đối với chúng ta lúc này hoàn toàn không có tính uy hiếp nữa rồi.” Lăng Nam thiếu chủ cười.

Có thứ này, tinh thạch, ma đan cùng tinh thạch mà hạ tam tông tự cho là sở trường mà phong tỏa, cũng giống như hỏa gặp thủy thì tắt vậy.

“Người còn cười được.” Giá Hiên Mặc Viêm nghe vậy thì hung hăng trợn mắt nhìn thiếu chủ Lăng Nam một cái.

“Vì sao không cười nổi?” Lăng Nam thiếu chủ sững sốt.

“Mấy trăm quốc gia bên trong thể lực của chúng ta đồng thời xuất hiện loại đan dược này, thay thế được công hiệu của ma đan trên đại lục vạn năm nay, người thử nghĩ đến hậu quả có thể đưa đến xem...”

Hải Mặc Phong ngồi một bên lạnh lẽo nói chen vào.

Một thứ vật phẩm hoàn toàn phá vỡ nhu yếu phẩm của đại lục mấy vạn năm nay, xuất hiện với số lượng khổng lồ như vậy, bây giờ còn nhìn chưa ra hiệu quả.

Nhưng là một khi nó đã lan tràn ra toàn bộ đại lục, hơn nữa nơi phát ra cũng không nằm trong phạm vi thể lực của bọn hắn.

Hậu quả này.. Sợ rằng sớm muộn gì thể lực của lục tông bọn họ cũng bị thay thế.

“Hiện tại trong phạm vi Lâu Tinh ta đã có bảy mươi, tám mươi quân vương quốc gia đã bắt đầu tiếp xúc cùng bọn họ.” Giá Hiên Mặc Viêm thanh âm rất trầm.

Làm gì người nghiện, mà nơi phát ra đan dược lại không biết.

Khí đó, người bán ra đan dược này, còn không phải là muốn gì được nấy hay sao.

Thiếu chủ Lăng Nam cũng không phải ngu ngốc, vừa nghe thấy thế, nhất thời biến sắc.

“Kẻ giở trò sau lưng chúng ta nhất định là người kia, nhất định là hắn.” Thiếu chủ Lăng Nam phản ứng cũng không chậm.

Giá Hiên Mặc Viêm, Hải Mặc Phong liếc mắt nhìn nhau, nhất định là vậy.

“Tra được sau lưng là ai chưa?” Giọng nói của Hải Mặc Phong lạnh trầm.

“Là hiệp hội dược sư ra mặt.”

“Không giống, nếu bọn họ có bực bản lĩnh này, tuyệt đối sẽ không đợi đến hôm nay mới làm khó dễ.” Giá Hiên Mặc Viêm lắc đầu, cau mày.

Hiệp hội được sự vốn không có năng lực nghiên cứu chế tạo ra những thứ này.

Hải Mặc Phong gật đầu: “Mau tra cho ta người đứng phía sau bọn họ.”

“Rõ.”

Gió thổi, lá liễu phát phơ, thanh âm xào xạc làm cho người ta phiền não.

“Chuyện này rất gấp, mà chuyện của Hạ tam tông cũng không thể chậm trễ, Hạ tam tông nếu biết rằng đòn sát thủ của bọn họ không thể sử dụng nữa, sợ rằng...”

Giá Hiên Mặc Viêm nhíu mày rất sâu, đan dược rất gấp, nhưng vấn đề Hạ tam tông trước mắt vẫn gấp hơn.

“Nhiều lời vô ích, muốn thì trực tiếp đánh tới cửa đi, dù sao cũng đã vạch mặt với nhau. Còn sợ gì, chẳng lẽ còn đợi bọn họ ra thêm chủ ý nào nữa sao.” Thiếu chủ Lăng Nam nắm chắc nắm đấm.

Hạ tam tông bọn họ làm cái chuyện gì.

Nếu không phải tại bọn họ phong toa ma đan cùng khoáng thạch, đan dược này khẳng định không thể nào nhanh như vậy đã có thể chiếm cứ thị trường, khiến cho hậu quả rung chuyển cả đại lục như vậy.

Bọn họ hiện tại cũng không dám dự đoán hậu quả sẽ xảy ra nữa.

Còn muốn tiếp tục như vậy, nếu sớm muộn vẫn không đánh, vậy sẽ tức chết hần.

Thiếu chủ Lăng Nam vừa nói xong, Hải Mặc Phong cùng Giá Hiên Mặc Viêm liếc nhau một cái, đồng thời gật đầu.

“Không thể để cho bọn họ ngẩng đầu lên được, dù sao muốn đánh, một tông đánh không lại, vậy thì tập hợp lực lượng của cả tam tông lại để diệt một tông, sau đó nói sau.” Hải Mặc Phong trầm giọng nói.

Một tông đối đầu với một tông, ai cũng không có phần thắng.

Nhưng là tam tông đối với một tông, vậy phần thắng sẽ không cần nói nữa.

“Vậy các ngươi cho là nên đối đầu với tông nào trước...”

Gió thổi qua, cành cây vang lên tiếng sào sạt.

“Truyền quyết nghị của chúng ta cho Tông chủ tam tông xem qua...”

Gió thổi qua trời đất, tin tức nhanh chóng lan truyền đi khắp nơi.

Cùng lúc này, tại một chỗ yên lặng.

“Phái người tới Vọng Thiên Nhai và Hỏa Ma, tìm Vân Thí Thiên và Quân Lạc Vũ bảo bọn họ đến đây cho ta.” Hải Mặc Phong quay lưng về phía thuộc hạ mà nói.

Hiệp hội được sự cùng Quân Lạc Vũ và Vân Thí Thiên không có quan hệ.

Nhưng là hần có cảm giác, hai người kia sợ rằng...

“Rõ.”

Mà ở bên kia, trong tấm cung của Giá Hiên Mặc Viêm.

“Các người tới Vọng Thiên Nhai và Hỏa Ma tra tin tức của Lạc Vũ cho ta, ta muốn biết hết tảy mọi chuyện cùng hành tung của nàng.” Giá Hiên Mặc Viêm cau mày.

Lục tông quyết liệt, ngoài mặt là không cùng Lạc Vũ bọn họ có liên quan.

Nhưng là, bất chợt hần nghĩ đến.

Hần cảm thấy, trong thiên hạ này, người dám làm những chuyện này, có đủ thực lực để làm những chuyện này, vậy thì nhất định là bọn họ Quân Lạc Vũ cùng Vân Thí Thiên.

Không biết tại sao hắn lại nghĩ như vậy, dù sao thì hắn cũng phải làm rõ ràng cái ý nghĩ này.

“Rõ.”

Đêm đen như mực, trong bóng đêm ẩn giấu vô số yêu ma quỷ quái.

Mà khi Giá Hiên Mặc Viêm, Hải Mặc Phong, Thượng tam tông cùng toàn thiên hạ đang đặt lực chú ý lên khóa đan được kia, Vân Thí Thiên ở bên này cũng bắt đầu có hành động.

Không nói tới ân oán cá nhân, gọi nữ vương của thương giới Bích Dao này đến quả là không phí công.

Các hiệu buôn trên nửa đại lục đều bị nàng liên hợp lại, thu mua hết thấy những hàng hóa mà Vân Thí Thiên muốn.

Có số lượng tiền tài khổng lồ của Phiêu Miểu bộ tộc cùng với số tài lực mà Lạc Vũ kiếm được từ bán đan được toàn bộ đều dùng vào việc này.

Trình độ điên cuồng này, cơ hồ khiến người ta phải kinh hãi.

Nhưng cũng khiến cho các thương nhân không thuộc thế lực của lục tông cười thành Phạt Di lạc, đem hết toàn lực ra mà bán.

Vô số hàng hóa, ở nguồn tài lực khổng lồ không ngừng được chở về các hiệu buôn.

Sau đó tất cả đều quy về hiệu buôn ở Thiên sinh điện.

Theo một con đường bí mật mà hội tụ đến hiệu buôn của Bích Dao.

Mà ở hiệu buôn của Bích Dao, ma thú quân đoàn của Tiểu Ngân sớm đã chờ ở đó.

Vận chuyển hàng hóa với khối lượng lớn như thế, bất kể là do hiệu buôn của Bích Dao vận chuyển đi, hay do thế lực của Vân Thí Thiên đích thân vận chuyển đi cũng đều sẽ trở thành cái đích để ọi người soi mói.

Việc này, cũng tương đương với trực tiếp làm bại lộ chính mình.

Mà ma thú quân đoàn của Tiểu Ngân lại có thể giải quyết được vấn đề này.

Con đường mà ma thú đi cũng không phải là con đường bình thường.

Trên mặt đất, tất cả mọi con đường đều bị lục tông theo dõi, toàn bộ đều không có khả năng đi được.

Tiểu Ngân, Tiểu Hồng suất lĩnh vạn thú tạo thành một lối đi khổng lồ ở dưới mặt đất, đem hàng hóa Bích Dao thu mua được không ngừng vận chuyển đến các nơi khác. Trong khi mọi người không ai hay biết đã vận chuyển vào địa bàn của Hạ tam tông.

Sau đó, Quân Vân cùng Phi Yên, hai người này trên đại lục cũng không phải là nhân vật có danh tiếng gì cả, nhưng tại Hỏa Ma cùng Vọng Thiên Nhai lại chính là những nhân vật trọng yếu.

Họ đảm đương trách nhiệm tiêu thụ hàng hóa trên địa bàn Hạ tam tông.

Thượng tam tông chặt đứt tất cả con đường cung cấp hàng hóa làm cho Hạ tam tông đang vô cùng hỗn loạn cùng căm tức.

Mà lúc này lại có một lượng lớn hàng hóa như vậy để tiêu thụ, quả thực chính là giữa trời nóng được uống một ly nước đá, không có so sánh nào có thể chính xác hơn được.

Nhất thời, mọi người đều dùng toàn lực mà đi mua, chỉ sợ hàng lại không được cung cấp nữa.

Lúc này, hàng hóa bắt đầu lên giá.

Tiền tài thu được vào so sánh với đan được của Lạc Vũ còn mãnh liệt hơn, hoàn toàn không dùng cách nào có thể hình dung được.

Hơn nữa, hoàn toàn không có ai đem việc Bích Dao thu mua hàng hóa cùng việc hàng hóa đang được bán ở Hạ tam tông quy chung vào một, bởi lẽ không tìm được điểm chung nào để quy kết cả.

Mà Vọng Thiên Nhai và Hỏa Ma lại càng không ai nghĩ đến.

Vì thế mà Bích Dao lại càng điên cuồng mà thu mua hàng hóa ở trên đại lục.

Tiểu Ngân cùng Tiểu Hồn chịu trách nhiệm vận chuyển hàng.

Vân Thí Thiên chịu trách nhiệm chuẩn bị tài lực, vật lực cùng trung gian phối hợp.

Quân Vân và Phi Yên chịu trách nhiệm tiêu thụ.

Cả một loạt hình thức buôn bán cùng vận chuyển, phối hợp chặt chẽ, không có kẽ hở.

Nhất thời, chỉ thấy trên địa bàn của Thượng tam tông, Lạc Vũ cùng hiệp hội được sự điên cuồng buôn bán đan dược, bí mật cướp đoạt địa bàn của Thượng tam tông.

Mà trên địa bàn Hạ tam tông.

Độ ngũ của Vân Thí Thiên đang thay thế Thượng tam tông mà cung cấp hàng hóa, vô số hiệu buôn liên thủ, giống như tằm ăn mà lần chiếm địa bàn của hạ tam tông.

(Tằm ăn rất chậm nhưng lại ăn lần lượt cho đến hết số lá dâu mới dừng lại.)

Ta không cần dùng võ lực để chiếm cứ.

Ta dùng kinh tế để chiếm, giống như tằm ăn, đây là phương châm chiến lược của thế kỷ hai mốt.

Một câu nói này của Lạc Vũ, mặc dù đám người Vân Thí Thiên không hiểu thế kỷ hai mốt là gì, nhưng lời Lạc Vũ nói thì tuyệt đối không sai.

Võ lực, một Vọng Thiên Nhai, một Hỏa Ma có thể lấy ra được bao nhiêu binh mã.

Muốn nuốt cả lục tông cùng Vong Xuyên đại lục? Quả thực chính là mơ tưởng.

Nhưng là, khổng chế cùng phong tỏa kinh tế, không cần mất công bốn ba đánh giặc cùng dùng máu tươi nhuộm đỏ ghế để vương, cũng có thể quân lâm thiên hạ.

Đây chính là điều mà Lạc Vũ, thân là đặc công của xã hội hiện đại hiểu được.

Giết người, sớm đã lạc hậu.

Thời đại đang phát triển, thời đại của vũ khí lạnh tuyệt sát, sớm đã trở thành quá khứ.

Gió thổi mưa phun, Lạc Vũ cùng Vân Thí Thiên đang ở trên đầu của Thượng tam tông cùng Hạ tam tông điên cuồng mà phát triển.

Vương cung của Song Diệp thành.

“Có thương đoàn tiến vào thế lực của chúng ta để buôn bán?” Thiếu chủ Băng Thánh cung nhìn tin tình báo trong tay, cười.

“Đúng vậy a, Thượng tam tông không cung cấp hàng cho chúng ta, không sao cả, đại lục có nhiều quốc gia như vậy, có rất nhiều quốc gia cũng sản xuất những thứ nhu yếu phẩm này.

Hiện tại, chúng ta không cần tự mình đi tìm, chính bọn họ cũng đã tự động tìm đến cửa mà mua bán.” Thiếu chủ Già Diệp thấp khế cười, nói.

Ngồi ở một bên, thiếu chủ Song Diệp thành nghe vậy thì dùng ngón tay bắn tin tình báo trong tay, trầm giọng nói: “Ta cảm thấy có chút kỳ quái, thương đội này tới quá đột ngột. Nếu là sau lưng có thế lực khác đang lợi dụng chuyện này..., vậy nên chúng ta phải cẩn thận để ý.”

“Cũng có thể lắm, người nào có bản lĩnh cao như vậy a?” Thiếu chủ Băng Thánh cung nhíu mi.

“Ta đã sớm phái người đi thăm dò rồi, nơi phát ra hàng hóa cũng không có vấn đề gì, cũng không phải là do người của Thượng tam tông phái tới, là do rất nhiều thương đội mang tới, không cần hoàn nghi.” Thiếu chủ Già Diệp thấp phát tay.

Thiếu chủ Song Diệp thành nghe vậy thì nhíu nhíu mày, sau đó cũng không nói tiếp gì nữa.

“Hiện tại, vấn đề nhu yếu phẩm đã được giải quyết, ta nghe nói hiệp hội được sự bán loại đan dược kia cho thượng tam tông cũng đã giải quyết vấn đề mà chúng ta tạo ra cho bọn họ.

Vậy bây giờ, chúng ta kế tiếp muốn...” Thiếu chủ Băng Thánh cung chuyển qua đề tài khác.

Quả nhiên, cái vấn đề này hấp dẫn người hơn.

Thiếu chủ Song Diệp thành vừa nghe, trực tiếp cầm bản vẽ một cửa hàng trong tay, trầm giọng nói: “Thay vì điều động quy mô lớn, không bằng chúng ta đi một bước này...”

Tinh tế thương thảo, bí mật suy nghĩ.

“Ý của người là, tam tông cùng tấn công một tông...”

Trời cao xanh thăm, vạn dặm không mây.

Ngọn lửa đang nhen lên trên đại lục, theo gió thổi càng bùng cháy dữ dội.

Phổ Độ quốc, Hiệp hội được sự.

“Nhóm đan dược này ngày mai sẽ đến, đến lúc đó ta sẽ phái ma thú đưa đi cho người...”

“Nhóm tiền này không cần người động, ta sẽ cho người đưa tới tay...”

“Ngày mai tiền bên này sẽ được chuyển tới, người về đi...”

Trong nội đường của hiệp hội được sự, Lạc Vũ đang bận rộn ra lệnh cùng ban bố quyết nghị.

Thôn vân tỷ hưu ở một bên chấp hành lệnh, nó có thể đi ở dưới đất, là nhóm đặc thù vận chuyển đan dược, là do Tiểu Ngân đưa cho Lạc Vũ dùng.

Mà khi Lạc Vũ còn đang ban bố, Thôn vân tỷ hưu đang nghiêm túc gật đầu ở bên cạnh, ai cũng không nhìn thấy trên cổ tay Lạc Vũ, nơi đeo vòng tay có lực lượng của Phiêu Miểu tổ sư đã bắt đầu thâm lại.

Lạc Vũ động vào tài vật mà hấn để lại, nhưng lại không giao được Thiên tinh vụ hoa cho Lâu Tinh gia tộc.

Gió thổi qua, tại thành tiếng xôn xao.

Không biết là nóng, hay là lạnh.

“Chủ nhân đại ca đại ca, có tin.” Đang lúc Lạc Vũ cùng Thôn vân tỷ hưu thượng nghị mưu kế, trong mật thất chợt lóe sáng, một con thôn vân tỷ hưu cấp mười ba xuất hiện.

Mười bốn cấp thôn vân tỷ hưu là đại ca của nó, Tiểu Ngân là đại ca đại ca của nó, còn Lạc Vũ là chủ nhân của Tiểu Ngân, mối quan hệ này...

“A, của ai?” Lạc Vũ nghe nói thì ngẩng đầu nhận tin.

Là của Vân Thí Thiên truyền tới, Vân Thí Thiên có chuyện sao? Hay là nhớ nàng? Trên mặt Lạc Vũ hiện lên một nụ cười.

“Liễu Bích Dao...”

Liễu Bích Dao gửi thư cho nàng?

Liễu Bích Dao là ai a? Ta chưa từng nghe qua.

Lạc Vũ có chút kinh ngạc, làm sao lại có người nàng chưa từng nghe qua mà lại sử dụng phương thức chỉ có nàng cùng Vân Thí Thiên sử dụng để chuyển thư cho nàng?

Nhẹ nhàng nhăn mày, Lạc Vũ cúi đầu nhìn lại.

129. Chương 130: Tình Một Trong Chữ

Edit: Hami Beta: Sakura “Ngu tỹ*(ý là Liễu Bích Dao khiếm tốn về mình) nghe thấy muội gấp rút phái người tìm kiếm Hỏa Ma Đông Thiên Vương, thương lữ của ngu tỹ chợt có tin tức truyền đến, Đông Thiên Vương Minh Trần Dạ đường như rơi vào tay Già Diệp Thập.

Tin tức này có thể tin, nhưng ta cũng không dám vọng đoán, ta biết trong lòng muội sốt ruột chuyện này, mà ta cùng Vọng Thiên Nhai quân vương cũng có chút giao tình, hiện thấy muội đang lo lắng chuyện này, đặc biệt đưa lên tin tức này, muội tự mình cân nhắc xem.”

Trên thư le que mấy chữ, không phải khiêu khích cũng không phải sinh sự, ngược lại làm cho nàng cảm thấy quá chung chung, làm cho trên mặt Lạc Vũ hiện lên chút vui mừng.

Tin tức về Đông Thiên Vương?

Minh Trần Dạ có tung tích?

Lạc Vũ nhất thời mi tâm nhảy lên, sắc mặt trong nháy mắt có chút sáng lên.

Đây là tin tức tốt nhất mà nàng nhận được trong mấy ngày gần đây, càng làm cho người ta cảm thấy thật tốt a.

Trên mặt hiện lên một tia vui mừng, nhưng sau đó Lạc Vũ bình tĩnh lại.

Nắm chặt mật thư trong tay, đầu ngón tay Lạc Vũ nhẹ nhàng gõ lên thư án.

Liễu Bích Dao, người kia là ai? Vì sao biết tin tức của Minh Trần Dạ? Và hình như nhìn qua cùng Vân Thí Thiên quan hệ không tồi?

Muội, gọi thẳng nàng muội tử, đây là cách gọi đối với người thân cận, nữ nhân này.

Hơn nữa, nếu thật như lời nàng, Minh Trần Dạ như thế nào lại rơi vào trong tay Già Diệp Thập?

Minh Trần Dạ là ở mất tích ở hướng về Hải Thần Tông, làm sao.

Tin tức này tới quá đúng lúc không thể tưởng tượng nổi.

“Liễu Bích Dao là ai?” Lạc Vũ cau mày.

Không người nào trả lời, Thôn Vân Tỳ Hưu là ma thú, nào biết Liễu Bích Dao là nhân vật nào.

Trong mật thất trong nháy mắt trở nên trầm mặc.

“Tỳ Hưu, trở về một chuyến, ta muốn biết người này Liễu Bích Dao là ai cùng tất cả tài liệu về cô ta để coi có thể tin tưởng hay không.”

Được, tia sáng vàng nhạt chợt lóe, Thôn Vân Tỳ Hưu chui xuống đất mà đi, biến mất cực nhanh.

Minh Trần Dạ, Già Diệp Thập, Liễu Bích Dao.

Lạc Vũ vuốt hàm dưới, trong mắt tất cả đều là trầm tư.

Muốn tra Liễu Bích Dao nhân vật này, không cần phí nhiều công sức thì cũng sẽ rất nhanh thôi sẽ có tin tức truyền đến.

Nữ vương trong giới buôn bán chiếm cứ phân nửa đại lục thương giới, là người có thể thu được tin tức rất lợi hại cũng là một nhân vật có cân lượng.

Nếu là nàng muốn từ trong các thương nhân lấy được tin tức cần thiết thì cũng không có gì khó, lấy thân phận của nàng, đó cũng là chuyện rất rất dễ dàng.

Mấy ngày sau, Lạc Vũ cầm lấy thư tín từ Vọng Thiên Nhai Phong Vô Tâm trả lời, mi sắc thật sâu nhẩn lại.

Trên thư Phong Vô Tâm một chút giấu diếm cũng không có, đem thân phận của Liễu Bích Dao nói rõ từ trong ra ngoài.

Từ ngoài đến bên trong, tin tức thông thấu, cơ hồ đem cả cữu tộc nói ra hết.

Cùng Vân Thí Thiên có ân oán quan hệ, cũng chút nào dấu diếm đối với Lạc Vũ.

Vuốt vuốt tin tức trong tay, Lạc Vũ nhướng nhướng mày.

Lại là Vân Thí Thiên làm cho người nào đó sinh lòng yêu mến, điều này quả thật không thể xem nhẹ a.

Nhưng là, nhìn cách làm cùng hướng đi của Liễu Bích Dao giống như là một người chính nhân, cầm lên được thả xuống được, không hề có cừ oán trong lòng .

Lạc Vũ tầm mắt nhìn lại mật thư trên tay.

Hồi lâu, chậm rãi đưa tin cho Thôn Vân Tỳ Hưu trầm giọng nói: “Truyền lời trở về, muốn Phong Vô Tâm cẩn thận nhìn nữ nhân này cho ta.”

Dạ, khuôn mặt Thôn Vân Tỳ Hưu mười bốn cấp ảo não, nghĩ lại nó tung hoành giới ma thú đại lục hiện tại lại lưu lạc thành thú đưa tin quả thực bị kịch a.

Nhưng một tiếng phản kháng cũng không dám nhanh chóng rời đi.

Vuốt vuốt thư tín, trong mắt Lạc Vũ sâu thẳm nhìn không ra bất kỳ ý nghĩ gì.

Nếu này Liễu Bích Dao thật sự là người chính nhân vậy thì nàng dùng lòng tiểu nhân đo lòng quân tử rồi.

Sau này nếu thật là bằng hữu, thì kết giao cũng là tốt.

Nhưng, nếu là lòng dạ khó lường, nhưng thần sắc lại không có chút sơ hở nào như vậy người này chính là chân chính lợi hại.

Hiện nay, nàng cùng Vân Thí Thiên đang vội vàng cần nuốt lục tông địa giới, xưng hùng thiên hạ.

Nếu là có người tâm thuật bất chính, động chân tay thì hậu quả kia.

Nàng không phải là người từ bi, không nên có tâm hại người, nhưng nên có tâm phòng bị người.

Nếu thật lòng, nàng hoan nghênh.

Nếu là giả vờ, thì cũng là đừng trách nàng không khách khí.

Nàng ta đối với Vân Thí Thiên có ân, nhưng đối với Lạc Vũ nàng cũng không có.

“Tỳ Hưu, chuẩn bị đi với ta một chuyến đến Già Diệp Thấp.” Trong lòng ý niệm đã định, Lạc Vũ hít một hơi, triệu tiểu đệ Thôn Vân Tỳ Hưu mười bốn cấp của Tiểu Ngân nói.

Bất kể tin tức từ Liễu Bích Dao là thật hay giả, có phải hay không bấy rập muốn cho nàng mắc câu.

Nhưng phía trước là Minh Trần Dạ, hấn quang minh chính đại thích nàng cũng là bằng hữu đã giúp nàng rất nhiều lần, hấn có ơn đối với nàng.

Hiện lại lưu lạc nơi khác, tình hình trước mặt trọng yếu như vậy, nàng không cần do dự nữa.

Nhưng mà không ngờ hấn lại ở trong tay Già Diệp Thấp, Già Diệp Thấp cùng nàng Quân Lạc Vũ cùng với Vọng Thiên Nhai là quan hệ rõ ràng đó chính là tử địch.

Năm đó trong trận chiến, Minh Trần Dạ bình mã nhưng cũng đã nuốt thế lực chủ lực của Đế Phạm Thiên, mà phía sau Đế Phạm Thiên là Già Diệp Thấp cũng có thể giết Vọng Thiên Nhai ,

Há lại có thể không động đến Minh Trần Dạ?.

Tin tức như vậy, thật sự là làm cho nàng khó mà an lòng ngồi một chỗ được.

Bất kể phía trước có phải là bấy rập hay không thì nàng cũng muốn đích thân đi một chuyến, mới an tâm được.

Nàng thiếu Minh Trần Dạ, quá nhiều.

Ban ngày trời trong xanh, nhưng có nhiều bóng râm mát.

Vọng Thiên Nhai biên cảnh.

“Vì sao người phải có tin tức lại không giao cho Quân vương mà lại đi truyền cho Vương Phi?” Phong Vô Tâm đang cùng Liễu Bích Dao trao đổi bí mật về thương vụ cau mày nhìn Liễu Bích Dao.

Nếu không phải Lạc Vũ truyền ma thú tới đây hỏi, hẳn và Quân vương cũng đều không biết.

Liễu Bích Dao một thân áo lửa đỏ đuôi ngắn quần dài, vạn phần phong tình cùng lạnh lẽ.

Vừa nghe nói vừa phóng ngựa đi về trước, cũng không tránh né cười nhìn Phong Vô Tâm nói: “Người cho là ta nói cho Vọng Thiên Quân Vương, Vọng Thiên Quân Vương sẽ cho Vương Phi của người biết tin này sao?”

Vấn đề của Hỏa Ma Đông Thiên Vương và Vân Thí Thiên, nàng biết đến rõ ràng.

Hai người chính là kẻ tám lạng người nửa cân chính là tình địch nhìn nhau không vừa mắt.

Để cho Vân Thí Thiên đi giúp tình địch thoát thân, này có thể có sao?

Phong Vô Tâm nghe vậy thì hai hàng lông mày híp lại, có chút tức giận: “Người cho là Quân vương của chúng ta là người như vậy?”

Nếu thật là tình địch, đương nhiên Quân vương bọn họ sẽ không đi cứu.

Nhưng là Minh Trần Dạ người này đặc thù, cho dù Vân Thí Thiên không ưa hẳn, không thích hẳn, nhưng là nếu có được tin tức này cũng nhất định sẽ đi cứu.

Đây là vấn đề làm người nên phải trả ân mà không chỉ là vấn đề tình địch.

Liễu Bích Dao nghe nói ha ha cười một tiếng nói: “Ta đây chính là dựa vào lòng dạ nữ nhân mà nói, huống chi, ta tại sao phải cho hẳn tin tức để hẳn đi lấy lòng Quân Lạc Vũ.

Ta bán một cái nhân tình cho Quân Lạc Vũ, nếu Quân Lạc Vũ là người dứt khoát sau này nói không chừng còn có thể làm bằng hữu.

Cùng Vân Thí Thiên, nhưng ta cũng không có bất kỳ chủ ý gì muốn nhắm đến hẳn.”

Vừa nói xong, Liễu Bích Dao vung lên roi ngựa, Giác Mã lập tức gia tốc chạy, bỏ Phong Vô Tâm rất xa ở phía sau.

Phong Vô Tâm thấy vậy sóng mắt khẽ nhúc nhích.

Liễu Bích Dao, nếu người là người có tâm chân chính, vậy thì tốt.

Nếu không phải, hậu quả kia.

Sóng nhiệt cuộn cuộn, trên một lối đi bí mật, lặng yên không một tiếng động thương đội chỉ chút đi lại .

Gió thổi mưa giông trước cơn bão.

Phổ Độ Quốc cùng chỗ ở Già Diệp Tháp, cách nhau cũng không quá xa,

Lạc Vũ mượn lực lượng Thôn Vân Tỳ Hưu, sau mười mấy ngày nơi đầu tiên mà nàng đập phá Già Diệp Tháp tông môn.

Hiệu buôn Khung Phong. Một hiệu buôn của Thiên Sinh Điện.

“Khách quý muốn mua gì?” Lão bản hiệu buôn nho nhỏ nhìn một thân nam trang khí vũ hiên ngang Lạc Vũ và Quân Phi, vẻ mặt tươi cười tiến lên đón.

Lạc Vũ thấy vậy cái gì dư thừa nói cũng không nói, ngón tay nhấc lên lộ ra trong lòng bàn tay một trượng bích sắc hiệu buôn huy chương, đó là huy chương hiệu buôn của Bích Dao.

“Đó, cần tuyệt bút đặt làm a, , , bên trong mời.” Lão bản kia vừa thấy, lập tức nụ cười càng phát ra rực rỡ rồi, lôi kéo Lạc Vũ và Quân phi đi vào phía sau sâu trong cửa hàng .

“Các người chính là lão bản đưa tin của Liễu Bích Dao sao.” Vào trong phòng, nên lão bản cũng là không quanh co lòng vòng, trực tiếp mở miệng hỏi.

“Dạ, xin phiền lão bản đem tin tức biết được toàn bộ nói cho chúng ta biết.” Lạc Vũ cũng càng thêm trực tiếp.

Lão bản kia gật đầu, thanh âm giảm thấp xuống nói: “Ta cũng vậy tình cờ dưới tình huống thám thính đến , vừa lúc Bích Dao lão bản phải cái này tin tức, cho nên. . . .”

Gió nhẹ nhàng thổi qua cửa sổ linh, răng rắc có tiếng.

Đại khí mà bén nhọn Già Diệp Tháp, khí thế kinh người.

“Bị tù ở phủ công chúa?” Nghe nên lão bản đem tiền tiền hậu hậu thám thính đến tin tức toàn bộ sau khi nói xong, Lạc Vũ kinh ngạc cực kỳ mở miệng.

Phủ công chúa, Mĩ kỳ danh viết công chúa, kì thực là con gái thứ tư của Già Diệp Tháp tông chủ

Này Minh Trần Dạ là thế nào trên chọc phải này Già Diệp Tháp Tứ công chúa ?

“Đúng vậy, là lão hủ tận mắt nhìn thấy , nếu không phải ta trước kia ra mắt Đông Thiên Vương một mặt, thật đúng là không dám nhận ra.”

Nên lão bản cũng lắc đầu, người nào sẽ nghĩ tới xa như vậy Địa Ma hóa Đông Thiên Vương, sẽ xuất hiện ở chỗ này.

“Đa tạ lão bản.” Trần ngâm hồi lâu, Lạc Vũ đứng dậy gật đầu.

Phía sau đi theo Quân Phi, khoát tay đưa lên một vật: “Xin hãy không nên nói cho người khác biết.”

Lão bản kia là ra mắt quen mặt , thấy nên nam tử quý khí vừa lên tay sẽ đưa hấn một ngàn năm mã não, này tài lực cùng thân phận, nơi nào còn dám nhiều lời.

Lập tức cười gật đầu lia lịa nói: “Yên tâm, lão hủ rõ ràng.”

Một dứt lời , liền thật giống như đột nhiên nhớ tới và vân vân nói: “Đúng rồi, này Tứ công chúa tính tình không tốt, nếu là nghĩ cứu người lời mà nói..., còn muốn vội.

Bọn họ bên trong tông người ta quen biết nhiều, cũng chỉ biết mấy mua hàng hóa , nếu là có cần thiết. . . .”

Lão bản lời của chưa nói xong, bất quá kia ý tứ Lạc Vũ tự nhiên hiểu.

“Vậy thì đa tạ.” Lạc Vũ trực tiếp vuốt cằm, có nhanh và tiện khả dụng, kia tự nhiên tốt nhất.

“Tốt lắm, ta đây tự. . . .”

Gió mùa hạ thổi, bầu trời ở nơi này Già Diệp Tháp lượn vòng, không thấy phương hướng.

Già Diệp Tháp tông môn trọng địa.

Mặc dù bởi vì Thượng tam tông cùng Hạ tam tông đối địch, dẫn đến vô số hỗn loạn.

Nhưng là hỗn loạn còn không có lan đến gần cái chỗ này, nơi đây là một trấn nhỏ phía dưới Già Diệp Tháp, vẫn là phồn hoa như cũ, thông dong như cũ.

Chẳng qua là Già Diệp Tháp tông môn mở ra trận thế trên bầu trời, ngoại trừ Già Diệp Tháp tông môn đệ tử, tuyệt không có bất cứ ai có thể vào, hết thấy đề phòng càng phát ra thâm nghiêm.

Nếu như lần này trực tiếp xông tới, đập phá là chuyện hoàn toàn không thể xảy ra.

Trời nóng như lửa, cho dù trời chiều nhiệt độ đã hạ xuống, đảo mắt Nguyệt cung mọc lên ở phương đông, cũng không có tản đi hơi nóng.

Ve sầu trên đầu cành cất tiếng kêu, khô khan mà nhàm chán làm cho người ta phiền muộn.

Già Diệp Tháp tông môn cửa chính.

“Ý không tốt, không tốt, này là Băng Thượng Quỳnh Hoa Ngư hôm nay trễ giờ rồi, lúc này mới đến, lão bản chúng ta lập tức sẽ cho người đưa tới, thật sự là tội đáng chết vạn lần.”

Đầy trời tinh hỏa đề phòng sâm nghiêm ở bên trong, một bọn sai vặt nhà hiệu buôn đang mang Băng Thượng Quỳnh Hoa Ngư, khuôn mặt sợ hãi nhìn thủ vệ Già Diệp Tháp ở cửa cúi đầu khom lưng nói.

“Các người còn biết tội đáng chết vạn lần, này đã mấy giờ rồi, hiện tại mới đến, bữa tối lập tức sẽ phải đưa đi.”

Người hậu trừ*(người phục vụ trong phòng bếp) trong Già Diệp Tháp, khuôn mặt tức giận, cơ hồ muốn một đao chém này gã sai vặt ném tới.

Hôm nay Tứ công chúa chỉ rõ muốn ăn cái này, này thương gia nhưng vừa lúc trễ giờ, mẹ kiếp, nghĩ kéo bọn họ cùng chết có phải hay không?

“Không dám, không dám, là hàng bên kia có vấn đề, chúng ta.”

“Còn theo chân bọn họ nói gì, mau mang tới, nếu trễ nữa chúng ta một người cũng đừng mong thoát tội.” Một ... người hậu trừ khác từ phía trong bước nhanh tới, khuôn mặt sát khí.

“Dạ, phải” hai gã sai vặt nghe nói liên tiếp cúi đầu khom lưng nói.

“Có vấn đề hay không?” Một bên chịu trách nhiệm trông chừng tông môn bọn thị vệ thấy vậy ngăn cản lên tiếng trầm giọng quát lên.

“Không có, hai người này chính là tiểu tử của hiệu buôn Khung Phong, người quen thuộc.”

Hai người hậu trừ , vừa tiếp lời vừa kéo một người hướng tông môn hậu trừ đi tới.

Mà cùng lúc này, người chịu trách nhiệm tuần tra cùng thủ vệ trong Già Diệp Tháp, cũng có người nhận ra hai người gã sai vặt này: “Là Khung Phong .”

Kia cao thủ tông môn chịu trách nhiệm trấn thủ , thấy vậy vừa mới phát tay: “Nhanh lên một chút đi ra ngoài.”

“Dạ, vâng”

Lập tức, hai người này gã sai vặt mang hai cái rương Băng Ngư, đi theo hai người hậu trừ, nhanh chóng đi vào Già Diệp Tháp tông môn chạy đi.

Đêm đen như mực, không có ai nhìn thấy rõ ràng hai khuôn mặt quen thuộc trước mắt nhưng lại có cặp mắt khác thường.

Lấy Ngư, thả cá, thổi lui, một loạt động tác hoàn thành vô cùng mau, đảo mắt cũng không có bất kỳ động tác dư thừa nào.

“Đi, đi, kia tới chút kia đi.”

“Dạ, vâng”

Hai gã sai vặt liếc mắt nhìn nhau, nhất tề khom người tựa hướng về sau lui xuống.

Bóng đêm mông lung, kia ánh sáng ngọc phát ra từ ngọn đèn dầu luôn luôn chiếu rọi không tới chỗ này.

Bóng dáng lay động, đảo mắt đã không thấy tăm hơi hai gã sai vặt.

“Tắm cung Tứ công chúa tắm ở hướng đó.” Trong bóng đêm yên lặng, Quân Phi trong trang phục gã sai vặt không tiếng động nói với Lạc Vũ bên cạnh chỉ chỉ phương hướng.

Lạc Vũ gật đầu, hai ra dấu, hai người lặng yên không một tiếng động ẩn núp vào một góc.

May là này hậu trừ vốn là lệ thuộc đầu bếp của Tứ công chúa.

Hai người gần quan ban lộc, nguy hiểm đến thật là không lớn.

Quỳnh lâu ngọc vũ, một ngọn lửa leo loét trong cung điện, ở dưới bóng đêm lộ ra vẻ u ám .

Lốm đốm ánh sáng từ bên trong lộ ra , không thấy ánh sáng ngọc, chỉ thấy u mê.

Cửu khúc mười tám hành lang gấp khúc, xa xa lại điểm một cái núi giả làm đẹp.

Rõ ràng nhìn qua chỉ có khoảng cách vài chục trượng, kì thực đi rất lâu rất lâu cũng không thấy điểm cuối. Lạc Vũ không biết trận thế của đại lục Vong Xuyên, nhưng là Quân Phi là biết.

Mấy bước hai người như lá rơi xuống đất, không tốn một tia đấu khí cũng không có phát ra tiếng động gì tiến vào chỗ cao nhất tầng cung của Tứ công chúa.

“Không thể vào phía trước, nguy hiểm.”

Tiềm phục tại cao cao trên mái hiên, Quân Phi nhìn Lạc Vũ không tiếng động nói, vừa chỉ chỉ phía dưới mặt đất.

Mượn ánh trăng nhìn lại, trên mặt đất ngân quang chớp động,

Nhìn không biết tính chất gì, nhưng là làm cho người ta một loại rất cảm giác không tốt.

Đó là một loại kết hợp trận pháp, một khi có người xông vào.

Toàn bộ cung điện hoàn toàn lệch vị trí, lập tức hoàn toàn thay đổi không nói, hiện tại vốn là lúc Già Diệp Tháp tăng cường đề phong, lại càng nguy hiểm.

Lạc Vũ thấy vậy gật đầu, núp ở trên mái hiên nhìn khắp nơi.

Một ngôi lầu trung Lâu.

Này bên trong cung điện Tứ công chúa, xây dựng một ngôi lầu trung Lâu.

Mà lúc này, nên Lâu tầng 2 cửa sổ mở ra, hết thấy bên trong vừa lúc thu vào trong mắt Lạc Vũ.

Tà khí tận xương, một thân yêu mỹ Đông Thiên Vương Minh Trần Dạ đang tà tà tựa vào trên ngọc sàng, rượu kia cùng mái tóc hồng dài xoắn ở trên lồng ngực trần, nhìn từ nơi này dưới bóng đêm quả thực chính là phác thảo một yêu vật.

Lạc Vũ thấy vậy nhướng mày, cái này Minh Trần Dạ hẳn vẫn còn.

Trong lòng một lời oán thầm còn chưa nói hết, Lạc Vũ mi mắt một chút nhìn lên.

Tầm mắt đạt tới, chỉ thấy bên ngoài cổ tay Minh Trần Dạ, một cây gai xương bén nhọn đâm vào cổ tay của hắn, sau đó chuyển động một vòng hợp thành một xiềng xích, thật chặt đem Minh Trần Dạ trói ở đầu giường.

Đồng dạng, Minh Trần Dạ hai chân cũng bị một vật như thế thật sâu xiềng xích xuyên phá da thịt của hắn, đem hắn khóa lại.

Kia vết máu loang lổ do gai xương gây ra, trên cổ tay huyết nhục mơ hồ.

Lạc Vũ không cần nhìn, thậm chí cũng có thể cảm giác được kia huyết nhục mơ hồ ở dưới đau đớn cùng tức giận.

Này gai xương, ngăn lại đấu khí của Minh Trần Dạ.

Năm ngón tay thật sâu đâm vào bàn tay, Lạc Vũ trong nháy mắt chỉ cảm thấy tâm như muốn tức điên lên.

Này Già Diệp Tháp Tứ công chúa lại dám.

“Nghĩ kỹ chưa không có phục sao?” Đang ở Lạc Vũ lửa giận ngút trời thời điểm, bên trong gian phòng có giọng nói của một người con gái.

Ngay sau đó một nữ nhân thân duyên dáng váy hồng, đến gần tựa vào đầu giường nhìn Minh Trần Dạ đang nhắm mắt bên cạnh, mỉm cười nói.

Tựa vào đầu giường Minh Trần Dạ nghe nói, vốn là thần sắc tà mị chậm rãi nhếch khóe miệng, mở mắt ra, tà khí tận xương nói: “Nghĩ kỹ chưa, nếu ngươi làm nam nhân ta liền thích ngươi.”

Nữ nhân kia vừa nghe mi sắc hơi nhú: “Miệng còn như thế cứng rắn.”

Minh Trần Dạ vừa nghe phảng phất tuyệt không để ý vết thương trên người, rõ ràng trong con mắt đánh giá nữ tử một cái, tự tiểu phi tiểu nói: “Không phải là mạnh miệng.

Mà là, người không phải là nam nhân, ta cứng rắn không đứng lên làm sao bây giờ?”

Kia rõ ràng trong mắt tà mị, to gan nói năng, quả thực làm cho người ta nhìn qua chính là cần ăn đòn tới cực điểm, nhưng cũng ngơ ngẩn làm cho lòng người tim đập nhanh, đúng là một yêu nghiệt.

“Người.” Nữ nhân kia tức giận nhưng lại mỉm cười.

Hai bước đi lên trước, trực tiếp ngồi vào bên cạnh Minh Trần Dạ, nắm ngón tay ở trên thân thể trần truồng Minh Trần Dạ vuốt ve: “Còn muốn gạt ta.

Kia Quân Lạc Vũ cũng không phải là nam, làm sao người lại thích?”

Minh Trần Dạ hoàn toàn không để ý đến bàn tay đang dao động trên người, cười tà mị: “Ta gặp nàng lúc là nam a, thích qua mới biết được là nữ.

Ta đây có biện pháp gì, ai kêu người không phải là nam nhân.”

“Người. Tốt, tốt.” Nàng này nghe nói sắc mặt trầm xuống, trên tay bắn ra một luồng khí.

“Phanh.” Cơ hồ ở Lạc Vũ nơi này đều có thể nghe rõ chưa, một tiếng thứ gì đó tan vỡ vang lên.

Chỉ thấy nàng này bắn ra trong ngón tay, da thịt Minh Trần Dạ đột nhiên phịch một tiếng có một đạo huyết sắc như một ngón tay hiện lên trên da thịt, bên trong máu một từng chút một phun ra ngoài.

Thân thể Minh Trần Dạ động một cái, khoe miệng chậm rãi chảy ra máu, nhưng là đáng vẻ cười tà mị như cũ, một tia phong thái cũng không giảm.

Cự cô độc, Lạc Vũ mắt trầm xuống trong nháy mắt không chế không được muốn xông ra.

Cự cô độc, đây chính là ma thú âm tàn độc nhất trong giới ma thú, tên vương bát đản này Tứ công chúa, lại cho Minh Trần Dạ hạ độc này.

Mà bên cạnh Quân Phi sớm có đề phòng, thấy vậy lập tức gạt gao ngăn chặn Lạc Vũ.

Đừng đi, đừng thả thảo kinh xà, nếu không muốn cứu hần thì càng không dễ dàng.

Nắm ngón tay thật sâu bấm vào lòng bàn tay, Lạc Vũ cơ hồ cắn răng kiềm chế xúc động muốn giết người.

“Cười, người còn cười ra tiếng, tốt, ngày mai ta sẽ đi giết bảo bối tâm can của người kia, ta xem người còn cười được không hử?”

Kia Tứ công chúa thấy vậy bá một chút đứng lên, vẻ mặt giận dữ kia đem khuôn mặt xinh đẹp của nàng hoàn toàn vụn vỡ như ma quỷ.

Minh Trần Dạ thấy vậy cũng không giận cũng không phản ứng, chỉ cười tà kéo kéo xiềng xích trên người, thoải mái nhàn nhã nói: ” Nếu ta dễ dàng chết như vậy .

Nghĩ lại muốn tìm được một cực phẩm nam nhân như ta sẽ rất khó khăn a.”

Một lời nói ra, kia Tứ công chúa tức cơ hồ giơ chân.

Bất quá, cũng không biết có phải hay không là nghe quá nhiều lần, nổi giận đến nhanh, đi cũng nhanh

Cúi người, hung hăng ở trên môi Minh Trần Dạ dây dưa nửa khắc, sau đó đứng dậy: “Bản thân ta muốn nhìn người rốt cuộc có bao nhiêu kiên cường, có bao nhiêu khó dây dưa.

Ta còn cũng không tin, ta muốn người nào có hay không chiếm không được.”

Dứt lời, vung tay áo bào sắc mặt xanh mét xông cửa đi ra.

Nhìn thấy Tứ công chúa ương ngạnh đã đi, tựa vào đầu giường Minh Trần Dạ thu liễm nụ cười tà mị trên mặt, cười lạnh một tiếng.

“Người thì không thể nhịn nàng một chút, đâu cần ăn khổ nhiều như vậy.”

Cười lạnh ở bên trong, ôm một bọc thuốc tự nhiên đi tới, khuôn mặt hiện lên vẻ chua xót.

Minh Trần Dạ nhìn giống như trước bị khóa tự nhiên đi tới, dương dương tự đắc đầu: “Theo nàng, nàng cho là nàng là người nào, hừ, lau.”

Hiển nhiên thấy vậy bất đắc dĩ kéo xiềng xích đi tới, lấy ra khăn vì Minh Trần Dạ xoa một chút đôi môi.

“Người trước kia cũng không phải ăn mặn vốn không chê gì, hiện tại người lại không chịu ăn, người.”

“Vì lòng ta yêu Vũ nhi, ta muốn thủ thân như ngọc.” Minh Trần Dạ nói, trực tiếp cho tự nhiên phóng ra một mị nhãn.

Phong Vô Hoa tự nhiên trong lúc nhất thời nói cái gì đều nói không ra, không thể làm gì khác hơn là nhìn chằm chằm Minh Trần Dạ.

Mà nơi xa trên mái hiên Lạc Vũ cũng bị kinh ngạc không ngờ, Minh Trần Dạ này.

Bóng đêm yên tĩnh, một lúc sau tự nhiên mới lắc đầu, vừa vì Minh Trần Dạ trị thương, vừa giảm thấp thanh âm nói: “Trông chừng quá nghiêm rồi, ta thật sự tìm không được cơ hội truyền lại tin tức đi ra ngoài.”

Minh Trần Dạ nghe nói chậm rãi nhắm mắt lại.

Ngày đó, hắn và Vô Hoa ở Hắc Ngân Hải Vực tìm Lạc Vũ.

Không tìm thấy Lạc Vũ, ngược lại đụng vào kẻ này biến thái Già Diệp Tháp Tứ công chúa.

Một đám vượt xa cao thủ vương giả, liên thủ đối phó hắn thật đúng là đối kháng không được, trực tiếp bị bắt nhốt đến hôm nay, quả thực rất tức giận.

“Không ngại, Lạc Vũ sớm muộn sẽ tìm tới.” Nhắm hai mắt Minh Trần Dạ nói vạn phần khẳng định.

Vô Hoa nghe nói cũng không phản bác, Lạc Vũ người này trọng cảm tình, bọn họ như thế mất tích, tất nhiên sẽ tìm bọn hắn .

Đây chỉ là thời gian sớm muộn vấn đề, nhưng là.

“Thân thể của người ở nơi này cứ như thế không được, Tứ công chúa kia không biết còn có thể đối với người dùng cái gì thuốc, người thì không thể ứng nàng, cũng mới có cơ hội.”

“Người biết cái gì a.” Vô Hoa lời của còn chưa nói hết, Minh Trần Dạ tự chậm rãi lắc đầu.

Hồi lâu khóe miệng hiện lên một tia cười nhạt: “Ta không làm nàng ta vừa ý, nàng còn có thể tuân theo đáp ứng của ta nếu ta là đáp ứng, Lạc Vũ sẽ nguy hiểm.”

“Người.”

Vô Hoa nghe nói hồi lâu chỉ bức ra một chữ người sau đó thở dài nói: “Người thật khẳng định Tứ công chúa này đáp ứng người khuyên Già Diệp Tháp tông chủ không đi diệt Vọng Thiên Nhai, nàng thật sẽ làm như vậy?”

Minh Trần Dạ không, chẳng qua là tự tin cực kỳ cười cười.

Hắn Minh Trần Dạ tâm kế, thiên hạ này hắn nói thứ hai không ai dám nói là thứ nhất.

Có chút lúc chiếm được sẽ giống nhau, không có được nhưng còn có một vật có cơ hội độ sức.

Những thứ này điểm mấu chốt, hắn quá rõ ràng, rất rõ.

“Ai, người biết rõ Lạc Vũ chỉ thích.”

Đêm hè cực nóng, gió nhẹ nhàng phất qua, cũng là làm cho người ta thương tâm.

Lạc Vũ bò tới mái hiên thượng vẫn không nhúc nhích, chẳng qua là kia lòng bàn tay đau cùng đáy lòng khiếp sợ, thật sự không cách nào che giấu.

Khó trách Già Diệp Tháp vẫn không có đại quy mô trả thù Vọng Thiên Nhai.

Đầu tiên, nàng còn tưởng rằng là Già Diệp Thập lo đối phó với Thượng tam tông bị kiềm chế rồi, cho nên không động tới, nào biết.

Thật ra thì, nàng sớm nên rõ ràng , Thượng tam tông ở kiềm chế, Già Diệp Thập muốn dốc toàn bộ lực lượng phá hủy nàng Vọng Thiên Nhai, là tuyệt đối không có vấn đề .

Mà bây giờ, Minh Trần Dạ, Minh Trần Dạ.

Người này kiêu ngạo như vậy, tự phụ như vậy.

Hôm nay nhưng tại trong tay của một nữ nhân, ủy khúc cầu toàn giúp nàng trấn an, một thân bị đả thương còn giúp nàng có được cơ hội làm Già Diệp Thập bất động.

Cao ngạo như thế mà nay đỉnh đầu muốn thấp xuống, ân tình này. tình ý này.

Cái này làm nàng như thế nào trả như thế nào trả a.

Tâm thần lay chuyển, ngấm nghĩa về phía không tiếng động.

Tiếng gió động, thời gian vừa đến, bốn phía cảnh tượng lập tức biến hóa.

Trong lầu Lâu biến mất, trước mặt chỉ còn lại có một mảnh đêm đen nhánh cùng vô tận trống rỗng.

Đây là hiệu quả của trận pháp.

Quân Phi thấy vậy nắm chặt tay Lạc Vũ, gắt gao chế trụ bả vai của nàng, cảm giác được thân thể dưới tay khiếp sợ và run rẩy cùng vọng động đã rất khó để đi ra.

Nhưng cũng không cách nào nói, chỉ thật chặt cầm lấy tay.

Đi, trở về rồi hãy nói, trở về rồi hãy nói.

Ngày, rõ ràng rất nóng, nhưng tâm lại rét lạnh.

Nhưng ở bên trong tâm rung động kia, ấm áp làm cho lòng người say.

Tình là cái gì, có thể làm cho người như thế?

Tình là cái gì, có thể làm cho người như thế lòng say?

Tình thâm có thể nào giải thích, tất cả chỉ một chữ “tình”.

130. Chương 131: Khí Thế Hung Tàn

Edit: Giọt sương đêm Beta: Sakura Gió nhẹ lướt nhẹ qua vạn vật, tô điểm vạn vật trong yên lặng .

Mà lúc Lạc Vũ đi Già Diệp Thập tìm Minh Trần Dạ nói chuyện, nhìn một phong thư mật đưa đến trong tay Vân Thí Thiên ở trong phạm vi thể lực của Song Diệp Thành.

“Hải Mặc Phong sắp tới tìm chúng ta ?” Vân Thí Thiên nắm phong thư trong tay vẻ mặt lãnh khốc.

Hải Mặc Phong hoài nghi bọn họ.

Nếu không phải hoài nghi bọn họ, thì vụ tranh đấu giữa Lục Tông kia tuyệt đối không thể gọi hấn và Lạc Vũ đi.

Ở trong mắt bọn họ cấp bậc của hấn và Lạc Vũ còn chưa đủ.

Đây là, hoài nghi bọn họ.

Khá lắm Hải Mặc Phong, bọn họ còn chưa lộ ra chút sơ hở nào mà tên kia vẫn hoài nghi bọn họ.

Nên khen Hải Mặc Phong một tiếng tính cảnh giác cao.

Hay là nói đầu óc của hấn chuyển động thật nhanh .

Vân Thí Thiên nắm phong thư cười lạnh một tiếng: “Lạc Vũ nơi đó thế nào?”

“Vương Phi đi Già Diệp Tháp, nghe nói là có tin tức của Đông Thiên Vương , trước mắt còn chưa nhận được tin tức này.” Người truyền tin báo lên.

Vân Thí Thiên vừa nghe thấy thế rủ mắt,nụ cười trầm xuống .

Có tin tức của Minh Trần Dạ , vì sao không nói với hần một tiếng.

Giờ đang trong thời gian quan trọng, nhưng mà đi Già Diệp Tháp, Lạc Vũ. Nàng nên biết hần cũng không phải là người hẹp hòi.

“Chuyện này Bồn Quân tự xử lý, đi xuống.”

“Vâng.”

Hơi nóng cuộn cuộn, tâm tư mãnh liệt.

“Người đâu, truyền mệnh lệnh của ta.”

Gió thổi nhẹ, nhẹ nhàng lưu động không dấu vết.

Không nói đến Vân Thí Thiên nhận được này xong xử lí ra sai, Lạc Vũ đang ở trấn nhỏ thuộc Già Diệp Tháp Tông Môn, cũng là một lòng một dạ nhào vào cứu Minh Trần Dạ.

Cự Cô độc, là một loại độc có thể theo tâm ý người hạ độc khống chế tốc độ độc tính và lực công kích độc tố, đây là một loại độc được vạn phần trân quý nhưng cũng âm tàn.

Để cứu Minh Trần Dạ, đầu tiên phải giải Cự Cô độc trên người Minh Trần Dạ trước.

Vì vậy, hôm đó Lạc Vũ nghe theo lời Quân Phi, không trực tiếp động thủ đoạt, mà là kiềm chế nghe lời khuyên lui ra ngoài.

Cự Cô độc trân quý.

Bất quá đó là trước kia đối với Lạc Vũ.

Mà bây giờ, trong tay Lạc Vũ nắm rất nhiều dược liệu quý hiếm trong thiên hạ ,muốn giải Cự Cô độc , bất quá là bỏ ra một chút thời gian mà thôi.

Gió trở nên lạnh, khó được rơi xuống một trận mưa.

Đẩy bớt đi khí nóng,làm cho người ta cảm thấy thoải mái khoan khoái hơn.

“Tứ công chúa ,cứ một tháng mang Đông Thiên Vương ra ngoài hóng gió một lần, tháng trước lão hủ nhìn thấy Đông Thiên Vương , từ đó đến giờ cũng cách một tháng rồi , nếu muốn động thủ thì. . .”

Lời của Khung Phong lão bản quanh quẩn bên tai Lạc Vũ .

Một tháng hóng gió một lần, rất tốt.

Đảo mắt đã là thời gian hóng gió một lần trong tháng .

Ngày hôm đó thượng, khí trời không nóng không lạnh, sau cơn mưa trời quang đãng, mát mẻ , gió khẽ thổi qua, làm cho người ta thoải mái.

Dưới Già Diệp Tháp, mọi người đều chen chúc trong thành nhỏ, hôm nay vạn phần náo nhiệt.

“Bùm bùm.” tiếng pháo lên tiếp vang lên kèm theo tiếng sáo diều tấu và tiếng trống , vang dội nửa thành nhỏ.

Hôm nay, tiểu thư Vương gia, và công tử Lý gia thành thân, đám cưới hai gia tộc trong Già Diệp Tháp các thiếu gia tiểu thư trong thành đều đến dự, náo nhiệt đương nhiên là không thiếu được.

Chỉ thấy ánh sáng bên trong lưu động, tám người khiêng kiệu hoa vạn phần rêu rao đi trên đường, cậy vào chiêng trống lớn cơ hồ như rung trời.

Đội múa Sư Tử , múa Rồng đi trước mở đường sau đó là màn Phượng Hoàng niết bàn, Bạch Hổ xuống thế gian, những màn tạp kỹ nhiều màu này lại càng đem đám cưới khuếch tán lớn hơn.

Mà màn náo nhiệt, không thể nghỉ ngơi lại khiến cho vô số người trong thành nhỏ vọt tới, người sau tiếp bước người trước đến xem .

Trong lúc nhất thời những nơi kiệu hoa đi qua bị vây đông nghịt người không thấy lối ra .

Người phía sau tiếp tiếng gọi của người phía trước, nói cười không dứt, không có chút khái niệm nào về thời loạn.

“Rất náo nhiệt .” Trong không khí náo nhiệt, trên lầu đứng đầu thành nhỏ Già Diệp Tháp tông môn.

Một thân trang phục màu đỏ, làm nổi bật thân hình kiêu ngạo như Khổng Tước của Tứ công chúa, bưng chén rượu tựa vào lan can lầu hai cười như không cười nhìn xuống .

Ở ghế bên cạnh nàng, Minh Trần Dạ mặc áo khoác màu lam nhạt, miễn cưỡng tựa vào ghế, tay chân thả tùy ý .

Nhưng mà từ cổ tay lộ ra da thịt kia vẫn có thể nhìn thấy gai xương xuyên qua đang giam cầm hắn.

“Rượu.” Không thèm nhìn Tứ công chúa đang nói chuyện, Minh Trần Dạ chỉ nhìn chăm chăm vào rượu trên bàn, bảo Vô Hoa đi theo bên cạnh hắn.

“Thiên vương, người không thể uống.” Vô Hoa lắc đầu.

Trúng Cự Cô độc, nếu uống rượu thì độc tố còn lan ra nhanh hơn, nhất định không thể uống.

Minh Trần Dạ nghe thấy câu nói của hắn liếc mắt lười biếng nhìn Vô Hoa một cái .

“Không nghe lời ta.” Không cảm giác uy hiếp, nhưng mà thật sự mất hứng.

Vô Hoa đi theo Minh Trần Dạ nhiều năm như vậy, sao lại không biết, bắt đắc dĩ thở dài một tiếng, đứng dậy rót một chén rượu cho Minh Trần Dạ.

“Tình tình thật là không tốt.”

Trong lúc Vô Hoa sắp rót rượu, Tứ công chúa đang dựa vào lan can xoay người đưa tay dè lại, nhướng mày nhìn Minh Trần Dạ cười cười.

“Bất quá, ta cũng thích, đổi loại rượu khác đi.”

Lập tức, hộ vệ theo sát sau lưng nàng, lập tức xoay người đi làm việc.

Minh Trần Dạ không thể uống loại này, nhưng mà có thể uống một vài loại rượu khác.

“Thơm quá.” Minh Trần Dạ thấy vậy đang muốn lạnh mặt, đột nhiên chớp mũi khẽ ngửi, khen một tiếng.

Rượu thơm khiến cho người ta thích thú.

“Ta muốn loại này.” Minh Trần Dạ tuyệt không khách khí.

Tứ công chúa bên cạnh lại thích cái giọng này của Minh Trần Dạ, hơi ngửa đầu cười, lập tức có người đi lấy.

Đã lường trước, rượu rất nhanh chóng đưa tới, lão bản lầu đầu đầy mồ hôi chạy lên, vội lạy nói: “Tứ công chúa, lầu đầu chúng ta không có loại rượu này, đây là do khách nhân tự mang đến , chúng ta.”

“Tự mang đến ?” Tứ công chúa sắc mặt trầm xuống.

Nhất thời mồ hôi trên trán lão bản lầu đầu tuôn ra như mưa ,Tứ công chúa này tình tình không được tốt.

“Đúng vậy, là hai vị khách nhân từ nơi khác đến, ở bên kia,bên cạnh gian của công chúa ,bọn họ.”

Tứ công chúa kia vừa nghe thấy thế, khẽ nghiêng đầu qua.

Lan can lầu hai bên kia vốn là trống không, lập tức bị người phòng bên nhìn thấy hết.

Chỉ thấy một nam nhân mặc áo dài màu trắng, mặt mày tuấn lãng như vẽ, khí chất thanh nhã, lúc này đang gis chén rượu, tà tà tựa vào lan can nhìn xuống phía dưới xem náo nhiệt.

Mà ở bên cạnh hắn, nam tử kia một thân kiên cường, rất lạnh khốc, áo dài màu đen làm hắn càng trở nên vạm vỡ, hào phóng.

Hai cực phẩm mỹ nam.

Tứ công chúa vốn còn đang tức giận sắc mặt cũng giãn ra một chút, giọng tay : “Mời bọn họ sang uống rượu.”

Lại nhìn Minh Trần Dạ cười nói: “Ta mời họ tới cho người.”

Minh Trần Dạ nghe vậy tà mị cười.

Già Diệp Thập này ai mà không biết Tứ công chúa thích mỹ nam,

Không biết lại là hai người xui xẻo nào, bắt quá, không liên quan đến hắn.

“Ồ, cũng có người biết rượu của ta ư?”

Sau một lúc yên lặng, giọng nói hơi kinh ngạc của một người truyền đến,sau đó màn cửa bị vén lên ,một nam nhân tuấn mỹ, một thô lỗ nam tử đi đến.

Minh Trần Dạ nghe thấy giọng nói như có như không liếc người mở miệng , ai biết rượu của hắn?

Mà vừa nhìn sang, Minh Trần Dạ lười biếng bỗng có một chút thay đổi cảm xúc ,không dám nhìn nam tử áo trắng .

Mặt mày tuấn lãng mà ưu nhã, lạnh nhạt mang theo một chút lạnh lùng trời sinh, người này cùng sống với hắn ở Địa Hỏa Ma hơn nửa năm, không thể quen thuộc hơn nữa.

Quân Lạc Vũ, chết tiệt,sao nàng không cải trang một chút nào mà vẫn giữ khuôn mặt của Quân Lạc Vũ.

Ưu nhã lạnh nhạt đi tới, ánh mắt tĩnh lặng, tự nhiên hào phóng , giống như không nhận ra hắn là ai.

Minh Trần Dạ suy cho cùng cũng là Địa Hỏa Đông Thiên Vương, mặc dù trong lòng rung động nhưng lại không lộ ra ngoài, ngay lập tức thu hồi vẻ mặt vừa nãy, lại một lần nữa tỏ ra lười biếng.

Giống như trước, Vô Hoa theo sau Minh Trần Dạ , vừa nhìn thấy là Lạc Vũ, trong nháy mắt quả thực là vừa mừng vừa sợ, tâm tình dao động cơ hồ không hề khống chế.

Bắt quá, cũng may hắn ra ngoài học hỏi nhiều năm,tâm tình chuyển biến cũng chỉ trong nháy mắt đã bị kiềm chế xuống,quy củ đứng như cũ .

Bắt quá, tâm tình cũng thay đổi.

Lạc Vũ tới, Lạc Vũ rốt cục cũng tới.

“Không nhận ra, bắt quá là muốn uống.” Minh Trần Dạ tà mị cười như cũ.

Lạc Vũ vừa nghe thấy thế nhất thời khẽ cau mày, dừng bước.

Tựa hồ tương đối bất mãn việc hắn không nhận ra rượu tốt của mình, lại dám nói dối là biết.

“Ha ha ha, uống đương nhiên sẽ biết, bắt quá đây thật là rượu cao cấp, Già Diệp Thập sợ rằng không rượu ngon như vậy.” Tứ công chúa thấy vậy chen vào nói.

Đồng thời chỉ một cái nháy mắt,trong đám hộ vệ xung quanh lập tức có người tiến lên nói là dẫn đường ,thực chất là uy hiếp Lạc Vũ và Quân Phi ngồi xuống.

Bắt quá, Lạc Vũ giống như không cảm giác đến sự uy hiếp này.

Chỉ nghe thấy Tứ công chúa nói xong , trên mặt rất thoải mái cười cười, tự nói: “Rượu của ta ,đệ nhất thiên hạ.”

Nói xong , trực tiếp ngồi xuống cùng Minh Trần Dạ một bàn.

“Có ngon hay không, uống mới biết được.”

Minh Trần Dạ mừng rỡ giả bộ hồ đồ người tới ta đi với Lạc Vũ, trên mặt lại có vẻ xem thường.

Lạc Vũ thấy vậy hừ một tiếng: “Phi, mở một lọ.”

“Được.” Quân Phi móc ra một bình rượu từ trong ngực, mở ra rồi đưa cho Lạc Vũ.

Lạc Vũ chắt một chén ỉnh, mùi rượu thuần túy bay ra ngoài, so với vừa rồi còn thơm hơn.

Nhẹ nhàng lượn lờ, chỉ một lát mùi thơm đã tràn ngập gian phòng, khiến cho người ta ngửi thấy chỉ muốn say.

“Rượu ngon.” Lần này ngay cả Tứ công chúa cũng khen ngợi.

Về mặt Lạc Vũ kiêu ngạo, chậm rãi thưởng thức chén thứ nhất, sau khi hít sâu một hơi, phối hợp nói câu: “Ngon.”

Sau đó mới đưa tay chắt vào cái chén trước mặt Minh Trần Dạ nửa chén.

Tựa hồ cảm thấy nhiều, lại chần chờ một chút, mới không tình nguyện chắt rượu cho Tứ công chúa.

“Rượu của ta được cất từ những lá của Vân Gian Hoa, các người uống được một ngụm đã là phúc khí.” Lạc Vũ ngạo nghễ .

“Thật ư?” Tứ công chúa vừa nghe thấy thế nổi lên chút hứng thú, lập tức nâng chén tự uống xuống.

Rượu là Lạc Vũ uống trước, lại dùng chén của nàng, không có chuyện gì .

Lúc Tứ công chúa ngẩng đầu uống rượu, Minh Trần Dạ liếc nhìn Lạc Vũ một cái.

Ánh mắt Lạc Vũ dao động, không có bất kì một tín hiệu nào, chỉ có một chữ, uống.

Minh Trần Dạ cũng phối hợp ăn ý với Lạc Vũ, lập tức cười tà đưa tay bưng chén, uống một hơi cạn sạch.

Một ngụm uống vào, Minh Trần Dạ còn chưa nếm được vị rượu ngon, chỉ cảm thấy một luồng nhiệt từ ngực xuống bụng rồi chạy xuống đan điền, luồng nhiệt kia phá vỡ sự khống chế của Cự Cô độc, nhanh chóng khôi phục thân thể của hắn .

Giải được, Lạc Vũ biết hẳn trúng độc?

Thật giỏi, hẳn biết Lạc Vũ là giỏi nhất.

Sau đó, Minh Trần Dạ không nói chuyện, khẽ nhắm mắt, dùng toàn lực tiêu hóa giải được.

“Ngửi không tệ, bắt quá uống vào cũng như vậy.” Tứ công chúa uống một hơi cạn sạch, trên mặt còn có vẻ thất vọng.

Rượu này không thơm như ngửi.

“Trần Dạ, người nói có phải. . .” Quay đầu hỏi Minh Trần Dạ, lại thấy hắn nhắm mắt lại, thật giống như đang say rượu.

Tứ công chúa sửng sốt, nàng cảm thấy không ổn.

“Một loại rượu, hai mùi vị, Tứ công chúa uống không thấy ngon, sao hắn uống lại không ra.”

Trong lúc Tứ công chúa sửng sốt, đầu ngón tay Lạc Vũ đang vuốt vuốt chai rượu, đột nhiên chậm rãi lên tiếng.

“Người là ai?” Tứ công chúa nhất thời trầm mặt, đáp lại sự hời hợt của Lạc Vũ.

Biết nàng là Tứ công chúa, hơn nữa lại có giọng điệu lạnh lùng như vậy . Người này rất đáng ngờ.

Cùng lúc này, mười hộ vệ phía sau nàng cùng động tác, chuẩn bị vây lên.

Song, lúc họ cùng chuẩn bị động thủ, mười người sắc mặt đột nhiên biến đổi, không dám tin nhìn Lạc Vũ một cái.

Sau đó, phịch một tiếng đều ngã trên mặt đất.

“Công chúa. Cẩn. thận. Là Cự. Cô.”

Lời nói đứt quãng miễn cưỡng phát ra từ trong miệng người ngã xuống ,nói chưa hết đã ngất đi, mùi rượu cổ quái.

Một bên Quân Phi lạnh lùng lập tức xòe năm ngón tay ra vẽ một cái ,một đường kiếm xé không bay ra ,nhắm thẳng vào đám thị vệ đâm xuống.

“Cự Cô ư?”

Tứ công chúa vừa nghe thủ hạ nói câu trước khi ngất xuống, sắc mặt bỗng thay đổi, không kịp quay đầu, vung tay chụp tới Minh Trần Dạ ở bên cạnh.

Trong nháy mắt lúc nàng động thủ, Minh Trần Dạ đang nhắm mắt đột nhiên nhấc cổ tay đánh ra một quyền.

“Bịch.” Một quyền đụng nhau, Tứ công chúa không bắt người thành công, bị Minh Trần Dạ đánh thân hình vụt qua né tránh.

“Độc của người.” Tứ công chúa sắc mặt xanh mét.

Nàng cảm thấy, nàng không khống chế được Minh Trần Dạ.

Cự Cô độc trên người Minh Trần Dạ đã được giải, được giải.

“Dám đụng đến bằng hữu của ta, người cũng nên nghĩ tới ngày này.” Lạc Vũ nắm chai rượu, trên người sớm mất vẻ nho nhã, chỉ còn lạnh như băng.

Vừa nói xong, Tứ công chúa đứng đối diện không kịp nói chuyện, đột nhiên há miệng phun một ngụm máu tươi ra.

Cùng lúc này, một dòng máu phun ra từ đầu vai của nàng, một lỗ máu xuất hiện.

“Cự Cô độc, hi hi, không tệ, không tệ.” Minh Trần Dạ thấy vậy chậm rãi đứng lên, nụ cười tà mị trên khuôn mặt chỉ còn lại một mảnh ác độc.

Giải được của Cự Cô độc cũng chính là độc được.

Đây là một loại lấy độc trị độc.

Mà mùi thơm kia có thể xông người, đối với Lạc Vũ, thủ đoạn như vậy thật sự là một bữa ăn sáng.

“Giao cho người.” Lạc Vũ nhìn Đông Thiên Vương đứng lên, lập tức nhướng mày nói.

Nàng tin tưởng Đông Thiên Vương càng muốn tự mình báo thù.

Đông Thiên Vương nghe vậy không nói thêm câu nào, nhìn Lạc Vũ vung tay một cái , trực tiếp khom lưng nhìn thẳng vào khuôn mặt xanh mét của Tứ công chúa.

Đầu ngón tay lạnh như băng vẽ trên mặt Tứ công chúa, Minh Trần Dạ cười xinh đẹp mà đánh thếp.

“Da thịt tốt như vậy, đáng tiếc, đáng tiếc.”

Tiếng nói tà khí hạ xuống, đột nhiên Minh Trần Dạ duỗi ngón tay bắn lên mặt Tứ công chúa.

Tứ công chúa vốn bị Cự cô độc khống chế, thân thể đột nhiên chấn động, ngay sau đó khuôn mặt trong nháy mắt vặn vẹo, giống như thân thể bị hàng vạn con kiến cắn xé.

Cả người nháy mắt chỉ còn lại vẻ mặt trút giận.

“Người. Người cho ta.”

Minh Trần Dạ nhìn sắc mặt trắng bệch, không có chút máu, máu tươi trên người Tứ công chúa không ngừng tràn ra, đầu ngón tay xinh đẹp vuốt ve đôi môi Tứ công chúa .

” Cho dù nụ hôn của Minh Trần Dạ ta rất tốt nhưng mà Tứ công chúa người thật sự quá khinh thường ta.”

Trong nụ cười âm tà, Đông Thiên Vương tràn đầy tiếc nuối nhìn Tứ công chúa lắc đầu.

Hắn bị nàng khống chế.

Hắn bị độc được của nàng ta và gai xương khổng chế, không thể dùng đầu khí, không trốn được.

Nhưng mà, bên cạnh hắn còn có Vô Hoa .

Đối với người từng theo Lạc Vũ học y thuật kỳ quái hơn nửa năm như Vô Hoa mà nói, muốn từ trong số thuốc trị thương cho hắn, chế tạo chút độc tố đi ra ngoài quả thực là một chuyện quá dễ dàng.

Đông Thiên Vương hắn đời này, chỉ có hắn muốn hôn người nào thì hôn người đó, thật sự là chưa bị uất ức như vậy bao giờ.

Thật cho là hắn dễ bị bắt nạt .

“Người dạy ta Vạn Nghĩ độc.” Tuy không có đầu khí, nhưng cầm đao của tên thị vệ bên Tứ công chúa, Vô Hoa và Quân phi đem tất cả bọn họ giết sạch, đặc ý nhìn Lạc Vũ nói.

Lạc Vũ nghe thấy lời nói tự đắc, nhìn Vô Hoa giơ lên ngón tay cái .

“Người. Người.” Tứ công chúa sắc mặt trắng bệch nhìn Minh Trần Dạ, khuôn mặt hoàn toàn vụn vụn , Vạn Nghĩ độc là là

“Thủ đoạn hành hạ người của người không giống ta, Bồn vương sẽ dạy cho người, dưới loại độc này ta có thể tra tấn người bảy bảy bốn mươi chín ngày.

Mỗi ngày toàn thân giống như bị hàng vạn con kiến cắn thành lỗ,sau đó từng tắc da thịt sẽ vỡ ra,thối rữa, cuối cùng thương tích đầy mình.

Bất quá người vẫn có thể cảm giác được, hơn nữa vẫn phải chờ hết bốn mươi chín ngày mới được chết, thiếu một ngày cũng không được”

“A.” Lời nói ác độc của Minh Trần Dạ còn chưa hết, đã nghe thấy tiếng thét chói tai của Tứ công chúa vang lên.

Sau đó nghiêng đầu một cái rồi ngã xuống.

Minh Trần Dạ thấy vậy sững sốt, sau đó lạnh mặt đứng lên, nhìn Lạc Vũ nói: “Hừ chết, không thú vị.”

Lạc Vũ vốn không ưa Minh Trần Dạ ở phương diện này, lần này khó được gật đầu đồng ý với cách làm của Minh Trần Dạ .

Nữ nhân này hại Minh Trần Dạ như vậy, đáng chết.

“Chịu khổ.” Gật đầu xong, Lạc Vũ bước nhanh đi lên phía trước, cầm cổ tay Minh Trần Dạ.

Gai xương đâm sâu vào trong , xung quanh nó vết máu loang lổ.

Lúc đó nhìn thấy từ xa còn bị chấn động lòng người.

Giờ nhìn gần càng khiến cho lòng người chua xót.

Cắn răng thật chặt, Lạc Vũ nắm hai tay Minh Trần Dạ mạnh mẽ dùng lực.

Một luồng sáng màu trắng chớp động.

Chỉ nghe phịch một tiếng, cái gai xương đâm ở cổ tay Minh Trần Dạ bị bắn ra ngoài, vỡ vụn trong không khí

Mà kèm theo nó vỡ vụn, máu Minh Trần Dạ lại phun ra.

Đầu ngón tay Lạc Vũ nhanh chóng che lại huyết đạo trên hai tay Minh Trần Dạ .

“Sẽ đau một chút, người chịu đựng.”Vừa nói vừa nhanh chóng từ trong lòng ngực lấy ra thuốc mỡ đã sớm chuẩn bị xong, thoa trên hai cổ tay Minh Trần Dạ .

Cúi đầu, nhìn Lạc Vũ đang bận rộn trị thương trên hai tay của mình .

Băng sương trong mắt Minh Trần Dạ đã sớm tan ra, nhìn Lạc Vũ với vẻ mặt thương yêu, con người đảo một vòng tuyệt không giả bộ nói: “Đau , đau.”

“Ta nhẹ chút.” Lạc Vũ lại bót lực nhẹ nhàng bôi thuốc .

Minh Trần Dạ thấy vậy càng không mạnh mẽ chống đỡ, trực tiếp nghiêng mình đổ lên đầu vai Lạc Vũ: “Không còn sức.”

Thân thể Minh Trần Dạ bị Cự Cô độc ăn mòn, lại bị gai xương khóa lại đầu khí, thân thể trống rỗng là chuyện đương nhiên.

Lạc Vũ cũng không trách hấn, một tay dùng lực nắm Minh Trần Dạ: “Nhịn một chút, lập tức chúng ta sẽ trở về, tất cả rồi sẽ khác hơn.”

Minh Trần Dạ khác với Vân Thí Thiên không đánh gãy răng nuốt máu, đây chính là chọn gây đánh rấn.

Thấy Lạc Vũ áy náy, thân thể lập tức mềm nhũn dựa vào Lạc Vũ, đưa tay ôm cổ Lạc Vũ .

“Thiên vương.” Vừa cùng Quân Phi thu thập những tên thị vệ kia Vô Hoa thấy vậy, nhất thời im lặng cúi đầu hô một tiếng.

Đông Thiên Vương nhà hấn, hình tượng này quả thực là.

“Vèo.” Sau tiếng kêu của Vô Hoa ,ngoài cửa sổ có một thanh âm xé gió truyền vào tai Lạc Vũ .

Lạc Vũ nhất thời nghiêm túc: “Có người đi tới bên này, đi.”

Hắn là tiếng kêu thảm thiết trước khi chết của Tứ công chúa, đưa tới người của Già Diệp Tháp .

Dù sao, nơi này là địa bàn Già Diệp tháp .

Vừa dứt lời , thân thể Lạc Vũ vừa dừng lại, công Minh Trần Dạ trên chân có xiềng xích, liếc nhìn đường phố náo nhiệt phía dưới, nhảy xuống.

Phía sau Quân Phi không nói hai lời, trực tiếp mang theo Vô Hoa dưới chân có xiềng xích gai xương ,theo sát nhảy xuống đuổi .

Đầu đường, đại kiệu tám người khiêng đã đi xa.

Bất quá đội ngũ múa Rồng, múa Sư Tử vẫn còn ở nơi này .

Đầu đường hết sức náo nhiệt.

Công Đông Thiên Vương nhảy xuống, lẫn vào đám người, thân hình Lạc Vũ chớp động xuyên qua đám người, lao về phía ngõ nhỏ xa xa .

Nơi đó có Thôn Vân Tỳ Hưu đang chờ.

Già Diệp Tháp tông môn và bốn thành nhỏ xung quanh đều bị Già Diệp tháp hạ cấm chế, căn bản không đi được dưới lòng đất, muốn mượn lực lượng của Thôn Vân Tỳ Hưu , phải ra khỏi tứ thành.

Chạy gấp mà đi, tốc độ rất nhanh.

Trong lúc Lạc Vũ và Quân Phi mang Minh Trần Dạ và Vô Hoa nhanh chóng bay ra khỏi thành.

Người từ bốn phương tám hướng vọt lên tửu lâu, trong khoảnh khắc đó chỉ nghe thấy một tiếng kêu to xuyên thủng trời xanh,cơ hồ lẫn át cả không khí náo nhiệt trên đường.

“Có địch nhân, Tứ công chúa bị hại, nhanh lên.”

Tiếng rít bén nhọn lập tức bay ra bốn phía, vô số người ẩn ở nơi bí mật của Già Diệp tháp, phá không bay ra, đuổi khắp tứ phía.

Tốc độ kia và hệ thống phòng ngự, chân chính cho thấy thực lực chính của họ.

Trong nháy mắt, dư luận xôn xao.

Tiếng hô bén nhọn và những thân ảnh bay nhanh , khí thế to lớn ,sắc bén.

“Nhanh.” Lạc Vũ thấy vậy tốc độ càng tăng lên, chỉ cần đến bên ngoài tứ thành, Già Diệp tháp cũng không bắt được nằng.

Lạc Vũ và Quân Phi bay nhanh, mà người Già Diệp tháp đuổi theo còn nhanh hơn.

Cơ hồ trong thời gian ngắn, đã có người vọt theo hướng này.

“Ha ha, xem ra chúng ta phải đồng mệnh duyên ương rồi.” Bò trên lưng Lạc Vũ, Minh Trần Dạ cười xinh đẹp.

“Ta sẽ không chết.” Lạc Vũ nói xong một tiếng, xòe ra một cánh tay, năm ngón tay vẽ ra, một sợi tơ vàng nhũ đỏ bạc hiện ra trong tay nàng.

Đồng thời vừa quay đầu lại, xuất thủ đánh người đuổi giết phía sau.

Song, trong lúc nàng chuẩn bị động thủ.

Đột nhiên người cầm đầu đội ngũ đang múa Rồng đầu đường ném đầu Rồng lên trời, người đang di chuyển trong đội múa.

Tiếng chiêng trống náo nhiệt, đem tiếng binh khí che dấu xuống.

Có người hỗ trợ? Lạc Vũ sững sốt.

Mà trong lúc nàng sững sốt, đầu hẻm phía trước một tên thị vệ Già Diệp tháp đúng lúc xông ra, thấy vậy sắp hô lên tiếng cảnh báo.

“Phanh.” Hắn còn chưa kịp lên tiếng, một luồng sáng hiện lên, người kia nháy mắt ngã xuống đất, một thanh âm cũng chưa kịp phát ra.

Lạc Vũ xoay người ngẩng đầu.

Phía trước ngõ hẻm một người chậm rãi đi ra, tóc bạc tung bay, mặt lạnh như băng, không phải là Vân Thí Thiên thì là ai.

Lạc Vũ mắt sáng ngời, Vân Thí Thiên sao lại tới?

Không đợi nàng phóng tới, Vân Thí Thiên trực tiếp bước nhanh đến phía trước, không nhìn nàng, chỉ lạnh lùng quét mắt nhìn Minh Trần Dạ đang bò trên lưng Lạc Vũ một cái.

Duỗi tay ra nâng Minh Trần Dạ lên, đồng thời quát lạnh: “Còn không mau đi.” Đi đầu phóng tới phía trước.

Lạc Vũ và Vân Thí Thiên đều ăn ý.

Nhất thời đem tất cả kinh ngạc đẩy xuống, che bên cạnh Quân Phi và Vô Hoa phóng về phía cửa tứ thành.

Mà Minh Trần Dạ biết lúc khẩn cấp, không nên nhiều lời, cũng không lên tiếng, tùy ý Vân Thí Thiên mang theo hắn chạy.

Nhanh chóng vọt qua, Vân Thí Thiên và Lạc Vũ cùng đường, muốn giết chặn thủ vệ Già Diệp tháp còn không phải là một bữa ăn sáng, chỉ trong chớp lát đã đến cửa tứ thành.

“Tỳ Hưu đang ở phía trước.”

“Oanh.” Lạc Vũ còn chưa nói hết, tiếng chuông của Già Diệp tháp tông môn đột nhiên phá không bay ra, kịch liệt vang dội ở trong không khí.

“Di.” Lạc Vũ kinh ngạc quay đầu lại, tiếng chuông này.

“Có người tập kích tông môn, mau trở lại, nhanh lên.” Mà ở trong tiếng chuông này, thanh âm gọi người từ bốn phương tám hướng liên tiếp dựng lên.

Vô số người vừa đuổi theo Lạc Vũ, lập tức vọt về phía tông môn, đem đám người Lạc Vũ ném sang một bên.

“Tập kích, lúc này ai tập kích.” Lạc Vũ nhướng mày nhìn Vân Thí Thiên, không phải là kẻ giương đông kích tây của hắn chứ.

“Ta không có.” Vân Thí Thiên chống lại ánh mắt của Lạc Vũ nhìn sang, lắc đầu.

Hắn chưa phải người đi đưa mệnh lệnh tập kích Già Diệp tháp tông môn.

“VẬY.” Lạc Vũ kinh ngạc, không phải là Vân Thí Thiên vậy thì là ai.

“Nhìn.” Trong lúc bọn họ kinh ngạc, Minh Trần Dạ nương nương mây, hướng về phía mấy người chỉ chỉ trên đầu hắn.

Lạc Vũ, Vân Thí Thiên, Quân Phi, Vô Hoa, lập tức cùng ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy, trên bầu trời phía xa, chỉ chít Loan Phượng Phi bằng bay đến, phía trên kia ngồi đầy người.

Từ xa nhìn lại giống như là mây đen trên bầu trời, đang nhanh chóng bay về phía này hội tụ.

Mặc dù còn cách thật xa, nhưng mà sát khí sắc bén và khí thế hung tàn kia đã làm cho người ta không rét mà run.

Từ ba phương hướng, vây kín Già Diệp tháp tông môn.

Đây. đây là có ý gì?

“Có nhóm lớn ma thú và người ở phía trước, ”

Mà trong lúc Lạc Vũ kinh ngạc, Thôn Vân Tỳ Hưu chờ ở phía trước từ dưới đất xông ra, có vẻ nghiêm túc.

Cùng lúc này, Lạc Vũ và Vân Thí Thiên cũng cảm thấy, mặt đất đang chấn động.

Có thể cảm giác được rõ ràng, có rất nhiều người đang tới đây.

“Keng keng.” tiếng chuông Già Diệp tháp càng ngày càng cấp, cơ hồ thúc dục hồn người.

Đồng thời, đại trận màu lam che núi toàn bộ mở ra .

Ánh sáng màu lam kia dưới bầu trời xanh , tản ra tai sáng bạc lạnh lẽo.

Đằng đằng sát khí, hùng hổ.

Trên trời và mặt đất, vây quét mà đến.

Khí thế kia, hoàn toàn không phải là quy mô mà Lạc Vũ và Vân Thí Thiên đánh vào Già Diệp tháp, lực lượng kia cơ hồ có thể phá cả Vong Xuyên.

Hỗn loạn, vô cùng hỗn loạn.

Lúc này thành nhỏ Già Diệp tháp vừa rồi còn vui vẻ náo nhiệt , hiện giờ vô số dân thường thét chói tai chạy tán loạn tứ phía.

Trong nháy mắt, một mảnh đồng hỗn độn, không có một bóng người.

Chỉ còn lại đoàn người Lạc Vũ đang kinh ngạc.

Ầm ầm, đội ngũ ma thú đến gần, trên bầu trời Loan Phượng Phi Bằng cũng bay tới gần.

Quần áo kia, khí thế kia, ngựa của người nọ.

Lạc Vũ đột nhiên giật mình một cái, quay đầu cùng Vân Thí Thiên liếc mắt nhìn nhau, trong mắt hai người đều hiện lên rung động.

Từ ba phía đánh vào Già Diệp tháp.

131. Chương 132: Đại Loạn Bắt Đầu

Edit: Giọt Sương Đêm Beta: Sakura Loạn thế phong vân khiến cho Thượng tam tông cùng nhau xuất thủ.

Quả thực náo nhiệt.

Nhóm lớn ma thú tiến tới gần nổi lên âm lãnh sát khí, ánh sáng trên không trung mờ đi.

Bốn bề vắng lặng, không có hỗn loạn, chỉ còn lại Lạc Vũ đang ẩn núp ở trong ngõ, Lạc Vũ chờ đoàn người. Sát khí ừn ừn kéo đến, mãnh liệt như gió rét trời đông, thổi vù vù đâm vào thân thể rét lạnh thấu xương .
“May là chạy nhanh.” Minh Trần Dạ bị Vân Thí Thiên xách ở trên tay, nháy mắt, từ khoe miệng thốt ra một câu.

May là hôm nay Lạc Vũ tới kịp thời .

Bằng không lúc này hắn còn đang ở trong tay Tứ công chúa, cho dù hắn hạ độc Tứ công chúa, đoán chừng qua trận thế hôm nay hắn sẽ nộp mạng ở chỗ này.

Mụ nội nó , quy mô này. . .

Vân Thí Thiên quay đầu nhìn Minh Trần Dạ một cái, ánh mắt thâm trầm bất động.

“Bất quá, có trò hay nhìn.” Minh Trần Dạ không để ý tới ánh mắt Vân Thí Thiên nhìn hắn, khuôn mặt nhìn một màn ngoạn mục trên bầu trời, nhìn có chút hả hê.

Hắn thích xem kéo bè kéo lũ đánh nhau.

Đặc biệt là một đoàn lớn như vậy, hắn thích, ha ha ha.

Thích đến mức có thể quên hết những vết thương trên người .

Nghe Minh Trần Dạ nói như thế, Lạc Vũ cúi đầu xuống cùng Vân Thí Thiên liếc nhau một cái, trong mắt hai người đều có một chút tinh thần.

Đúng, bây giờ có trò hay để xem.

Thượng tam tông diệt một Hạ tam tông, vỡ tuồng tốt như vậy quả thực là không hay được xem.

“Vương, có muốn rời đi trước hay không.” Ngay lúc này, người Vân Thí Thiên đã thoát thân khỏi thành, cùng tụ tập tới đây, người cầm đầu người chấn động nói.

Cuộc vây quét lớn như thế ,nếu bọn họ bị liên lụy vào ,vậy thì bù không được mất.

Vân Thí Thiên nghe lời hắn nói xong trầm ngâm một lát .

“Các người rút lui trước.” Không cần thiết chôn cùng Già Diệp tháp, bất quá đây là một cơ hội khó có được, hắn rất muốn nhìn xem một chút.

“Vâng.”

Khói thuốc súng dày đặc, khói lửa nổi lên.

Trên bầu trời, toàn bộ Loan Phượng Phi Bằng đã tới gần Già Diệp Thành, bay vòng quanh ngọn núi che rợp một vùng trời rộng lớn.

Đồng thời, trên mặt đất ,nhóm ma thú và đoàn người cũng gào thét từ xa chạy đến.

Đạp mạnh lên đất bước đi hùng dũng vây quanh thành nhỏ bên ngoài Già Diệp tháp.

Trận thế này, này.

Đây là muốn trảm thảo trừ căn *(diệt cỏ tận gốc) Già Diệp tháp ư

Lạc Vũ mở to mí mắt, quả nhiên là tam tông lánh đời, không ra tay thì thôi, vừa ra tay chính là trảm thảo trừ căn sạch sẽ.

“Nhìn kia.” Quân Phi hạ giọng .

Đang lúc Quân Phi nói chuyện, đội nhân mã trên bầu trời chiếm lĩnh ở trên cao bắt đầu hành động.

Chỉ thấy người cầm đầu một trăm con Loan Phượng Phi Bằng, bay lượn thành hình tròn che phía trên Già Diệp tháp , phía trên có hơn ngàn cao thủ đã sẵn sàng.

Đỏ cam vàng lục lam chàm tím đủ các màu đầu khí từ phía ngàn người này phóng ra.

Ánh sáng trong veo của thần khí phá không bay ra, ánh sáng bức người chợt hiện chợt mất trên bầu trời. Ngàn người liên thủ, muốn phá đại trận vây quanh ngọn núi của Già Diệp tháp ư? Lạc Vũ mở to hai mắt nhìn.

“Phá.”

Lúc Lạc Vũ đang suy nghĩ, thủ lĩnh trên không trung đột nhiên rống to một tiếng, kiếm bạc trong tay vung lên chỉ thẳng xuống dưới.

Cùng lúc này, tên cao thủ trên không quát lên một tiếng, một kiếm phá không, ngang dọc mà xuống.

Các màu đầu khí đỏ cam vàng lục lam chàm tím, giống như cầu vồng sau cơn mưa mạnh mẽ phóng ra.

Tụ thành một lực lượng thất sắc khổng lồ trên bầu trời.

Giống như một con Cự Long vô hình, rít lên, quanh quẩn gào thét trên bầu trời, nhảy vọt lên không trung sau đó giương nanh múa vuốt vọt về hướng Già Diệp tháp đánh xuống.

Lực lượng kinh thiên, Hải Phá Thiên kinh *(biển xé trời kinh).

“Bùm.” Chỉ thấy thất sắc Cự Long bay xuống, đụng đầu vào đại trận bao quanh núi, nhất thời một tiếng nứt vỡ kinh thiên động địa.

Ra tay lưu loát, kinh sợ bát phương.

Đoàn người Lạc Vũ chờ ở cửa tứ thành nhỏ.

Chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, tiếp theo là một lực lượng lớn đụng nhau tạo thành lốc xoáy cùng bay lên, gào thét bay ra bốn phương tám hướng.

Cho dù bọn họ cách xa như vậy nhưng vẫn cảm thấy gió lạnh đập vào mặt, giống như vô số mảnh băng đâm vào da thịt.

Liên miên không dứt, giống như từng đợt sóng lớn nối tiếp nhau trên biển, cơ hồ khiến người ta hít thở không thông.

Lạc Vũ và Vân Thí Thiên đồng thời cả kinh, vội vàng cùng xuất thủ chống đỡ, tung ra một vòng phòng hộ bao vây xung quanh năm người.

Nhưng vẫn bị đánh ngã trái ngã phải.

Nhất thời chỉ thấy nơi nơi đều là bụi đất, không thấy rõ cái gì cũng không cảm giác được điều gì.

” Thật là một lực lượng biến thái.

Minh Trần Dạ bị Vân Thí Thiên hộ vệ ở một bên, không bị thứ lực lượng kia tác động, thấy vậy cũng không khỏi chép miệng.

Bên này xa như vậy mà cũng bị ảnh hưởng lớn như vậy.

Vậy ở giữa trung tâm thì cường độ kia . . .

“Ôi trời ơi.” tu vi của Vô Hoa thấp nhất trong năm người bọn họ thất thần hồi lâu mới thốt ra được một câu.

Trận thế như thế này, năm cái Địa Ma Hỏa Đông thiên cũng bị hủy sạch sẽ.

Lực lượng như cuồng phong bão táp gào thét thổi qua, nhanh chóng tiêu tán trong trời đất.

Không lâu sau đám người Lạc Vũ cũng từ từ nhìn thấy cảnh vật xung quanh.

Lạc Vũ và Vân Thí Thiên phối hợp rất tốt, thấy vậy lập tức triệt tiêu vòng phòng hộ.

Lúc này, bọn họ cũng không muốn gây chú ý.

Đối mặt với kích thước như vậy, năm người bọn họ trong đó còn có hai người bị thương, thật sự là không có sức chống cự.

Bầu trời yên tĩnh trở lại, bốn phía không một tiếng động.

Ánh sáng màu lam che núi vẫn bao phủ phía trên Già Diệp tháp tông môn như cũ.

“Không phá ư?” Vân Thí Thiên khẽ nhíu mày, đại trận phòng hộ Già Diệp tháp tông môn lợi hại như vậy ư?

Mà trong lúc hấn vừa thốt ra khỏi miệng, ánh sáng màu lam kia giống như pha lê, bên ngoài dần dần có vết nứt.

Một vết nứt, hai vết nứt, ba đường, bốn đường.

Từ một vết nứt rồi đến vô số vết nứt, bất quá chỉ trong chớp lát, ánh sáng màu lam giống như bị những con nhện bò lên, tạo ra vô số vết nứt.

“Ầm.” Sau khi vô số vết nứt lan khắp màn bảo vệ màu lam, ánh sáng màu mạnh mẽ phát ra một tiếng vang lạnh lạnh.

Sau đó, vỡ vụn ra từng mảnh mà mắt thường cũng thấy rõ, những mảnh phế tích nhỏ tan vỡ khắp nơi.

Giống như thủy ngân tiết ra, ầm ầm hạ xuống.

Già Diệp tháp, đại trại hộ núi, vỡ tan thành.

Lộ ra cung điện nguy nga tráng lệ của Già Diệp tháp tông môn.

“Ngao.” Hàng vạn hàng nghìn con Loan Phượng phi bằng bầu trời, thấy vậy cùng ngừng đầu kêu dài.

Cùng lúc này, người chỉ huy trên bầu trời, hươu trường kiếm trong tay chỉ xuống Già Diệp tháp tông môn lộ ra phía bên dưới: “Diệt.”

Diệt, một câu kinh thiên, thật giống một tiếng nổ giữa không trung, phá vỡ không trung.

Đơn giản mà quyết tuyệt.

“Diệt.” Nhất thời hàng vạn hàng nghìn cao thủ cùng kêu lên, thanh thế vạn phần kinh người.

Trong chớp mắt, hàng vạn hàng nghìn điểm sáng cùng chớp động, từ phía trên phi xuống Già Diệp tháp tông môn phía dưới.

Mà cùng thời gian đó, xung quanh Già Diệp tháp tông môn quang bắt đầu khởi động, ma thú tru lên.

Đệ tử Già Diệp tháp tông môn cười kiếm bay ra, bởi vì bay ở phía trên nên vọt về phía liên quân tam tông đuổi thêm một chút là tới gần.

Trong phút chốc, chỉ thấy vô số kiếm quang lợi khí loang loáng trên bầu trời bắt đầu chém giết.

Vô số tiếng kêu rung trời nổi lên.

Đỏ cam vàng lục lam chầm tím các màu đầu khí bay múa trên bầu trời, bao phủ cả một vùng trời.

Ánh sáng chớp nhoáng khiến người ta hoa mắt, không nhìn rõ cái gì.

Thiên hạ đại động, khiếp sợ trời cao.

Già Diệp tháp và Thượng tam tông, đánh giáp lá cà.

Lúc nhóm người phía trên đánh nhau với đệ tử Già Diệp tháp tông môn.

Đội ngũ vây quanh bốn phía thành nhỏ Già Diệp tháp, bắt đầu từ bốn phương tám hướng xông về phía Già Diệp tháp chém giết.

Tiếng bước chân chinh tề, bày ma thú liêu lĩnh.

Không kịch liệt và tráng lệ như trận đánh giáp lá cà trên bầu trời.

Nhưng lại ẩn chứa sát khí thấu xương, thà giết lầm còn hơn bỏ sót.

Huyết tẩy Già Diệp tháp, tuyệt không để ột người nào thoát.

Bầu trời xanh thăm thăm chậm rãi mờ đi.

Cả một vùng trời đất, bị vây trong chém giết.

“Lúc nào ta mới có thể chơi như vậy, thật hoàn mỹ.” Minh Trần Dạ nhìn màn kịch chiến trên bầu trời , tỏ lòng hâm mộ.

Suất lĩnh nhiều cao thủ như thế, nói diệt là diệt.

Không cần biết đối tượng là tông môn lánh đời.

Ngang ngược càn rỡ như vậy, quả thực là điều hãn yêu nhất .

Lạc Vũ nghe nói như vậy từ trong rung động cúi đầu nhìn Minh Trần Dạ một cái.

Nếu không phải bởi vì Minh Trần Dạ ở chỗ này lá trái lá phải, sợ rằng Thiên nhai sớm đã gặp tình huống như thế rồi, chẳng qua đối tượng đổi thành Già Diệp tháp mà thôi.

“Có cơ hội .” Lạc Vũ nhẹ nhàng nói một câu.

Bị màn kịch chiến trên không hấp dẫn Minh Trần Dạ không nghe thấy, Vân Thí Thiên là nghe thấy, lập tức quay đầu lại nhìn Lạc Vũ một cái, khóe mắt xụ xuống.

Lạc Vũ thấy vậy chuyển mắt nhìn Vân Thí Thiên, không cùng Vân thí Thiên nói chuyện của Minh Trần Dạ, chỉ đưa tay cầm một cái tay khác của Vân Thí Thiên .

Ân tình của Minh Trần Dạ, Vân Thí Thiên cũng nên trả .

“Ta thấy vẫn nên rời đi thôi, không đi bây giờ chỉ sợ không thể đi được nữa.

Thấy tình huống như vậy, Quân Phi vẫn im lặng đột nhiên lên tiếng nói .

Màn chém giết trên bầu trời đã bắt đầu, màn vây quét trên mặt cũng từ bốn phương tám hướng kéo đến.

Nếu bây giờ còn không đi, đội ngũ vây quét to như vậy kéo đến, chỉ sợ bọn họ cũng bị vạ lây.

Vân Thí Thiên nghe xong lạnh lùng gật đầu: “Trước. . . .”

” Không đi được nữa.”

Vân Thí Thiên vừa mới mở miệng, người lúc trước Vân Thí Thiên mang đến và Thôn Vân Tỳ Hưu mạnh mẽ từ dưới đất xông ra.

Nơi này bốn bề hạ cấm chế, dưới đất không đi được, trên trời cũng không đi được.

Thượng tam tông lần này là hạ huyết, cố gắng một lần diệt Già Diệp tháp.

Vì vậy, đội ngũ vây quét trên mặt đất đã sớm hạ cấm chế dưới mặt đất, khiến cho bốn phía như một cái thùng sắt.

Bất kể người nào,ma thú gì cũng không thể di chuyển ở dưới mặt đất.

Mà trên trời, càng không cần phải nói.

Phòng vệ toàn diện, muốn đi, cũng không thể.

Lạc Vũ vừa nghe Thôn Vân Tỳ Hưu nói như thế, không nói gì nữa.

Vì muốn xem náo nhiệt đem mình vây ở trong này, đây không phải là.

Lập tức cùng Vân Thí Thiên liếc mắt nhìn nhau, mạnh mẽ đột phá ư? Hay là.

“Hi hi, có muốn độ sức một lần không?” trong lúc Lạc Vũ và Vân Thí Thiên liếc mắt nhìn nhau trao đổi, Minh Trần Dạ vẫn hưng phấn nhìn kịch chiến trên bầu trời đột nhiên nở nụ cười.

Về mặt tà khí, về mặt mơ hồ điên cuồng.

“Người nói.” Lạc Vũ nghe xong nhất thời xoay đầu lại nhìn Minh Trần Dạ.

Minh Trần Dạ đứng dựa vào Vân Thí Thiên, nghe vậy choàng tay qua vai Lạc Vũ.

Vân Thí Thiên thấy vậy, nhấc bàn tay lạnh như băng lên, trực tiếp đem Minh Trần Dạ đang dựa vào hắn dẫn tới bên người khác, cách xa chỗ Lạc Vũ đứng.

Tay Minh Trần Dạ vươn ra nhất thời rơi vào không khí.

“Có dấu khí.” Giọng Vân Thí Thiên lạnh như băng.

Mấy người đều trầm mặc.

Lạc Vũ không nói gì vuốt vuốt mi tâm, có dấu khí, đây là lấy cớ.

Vân Thí Thiên này lúc nào cũng như thế. này.

“Thiên vương, đánh cược như thế nào người nói mau.” Vô Hoa ở bên thấy vậy, lắc đầu cố nén cười ngắt lời nói.

“Nói mau.” Quân Phi cũng nóng nảy.

Minh Trần Dạ thấy vậy lếc mắt nhìn Vân Thí Thiên Nhất về mặt không đổi.

Tức giận , tức giận, thật sự rất tức giận

Ngay tức khắc đột nhiên thân thể nhoáng lên một cái nói: “A, đầu ta choáng váng.”

Đồng thời đem toàn bộ thân thể ngã lên trên người Vân Thí Thiên ,không những thế lại còn bày ra vẻ tà mị một tay ôm cổ Vân Thí Thiên, toàn thân dán chặt, vạn phần tà khí.

“Ta thích nam nhân này.” Minh Trần Dạ mỉm cười.

Vân Thí Thiên nhìn nụ cười gần trong gang tấc, trên khuôn mặt lãnh khốc trận âm hàn, cánh tay đỡ lấy Minh Trần Dạ, cơ hồ nổi lên gân xanh.

Địa Ma Hỏa Đông Thiên Vương, nam nữ đều yêu.

“Có thể, chỉ cần người còn mạng .” Giọng nói Vân Thí Thiên lạnh như băng.

Minh Trần Dạ tà mị ném ra một cái mị nhãn: “Vây thử một chút.” Lại dùng sức dựa vào người Vân Thí Thiên.

Vân Thí Thiên thấy vậy sắc mặt trầm xuống, xoay người một cái kín đáo ném Minh Trần Dạ cho Quân Phi, từ trong tay Quân phi lại đổi qua Vô Hoa.

Cùng lúc này, Minh Trần Dạ duỗi tay ra trực tiếp bám vào vai Lạc Vũ đứng bên cạnh Quân Phi, nhấc chân, khiêu khích nhìn Vân Thí Thiên.

Hừ, cùng hấn đấu.

Mắt Vân Thí Thiên lạnh như băng, còn chưa có động tác gì thì Lạc Vũ đã đưa tay kéo tay Vân Thí Thiên lại, dở khóc dở cười nói: “Hiện tại là lúc nào rồi mà còn đùa giỡn, đợi trở về rồi nói.”

Cùng lúc này, Vô Hoa cũng nắm một tay của Vân Thí Thiên nói: ” Thiên vương nhà ta nói giỡn đấy.”

Thích Lạc Vũ không giả, muốn đi trêu chọc Vân Thí Thiên, Đông Thiên Vương nhà bọn họ còn không có cái hứng thú kia.

Bất quá Thiên vương nhà hắn làm theo ý mình quen, một chiêu này quả thực. Hắn cũng không còn lời nào để nói.

“Còn không mau nói.” Lạc Vũ kiềm chế Vân Thí Thiên, bắt đắ dĩ liếc Minh Trần Dạ đang cười nói.

Minh Trần Dạ thấy đã chiếm thượng phong, mặc dù nhìn Lạc Vũ nắm tay Vân Thí Thiên nhìn không thuận mắt, bất quá cũng biết lúc này không phải là lúc so đo.

Lập tức, tà khí cười một tiếng nói: “Làm như ta thật sự chỉ cho nữ nhân kia độc chiếm , cũng quá khinh thường Minh Trần Dạ ta.”

Dứt lời, đầu ngón tay khẽ nhúc nhích: “Hiện tại nếu không có đường lui, vậy sao không dứt khoát đi tới.

Mấy ngày nay, cái khác ta không biết, kho báu và bí tịch của Già Diệp tháp ở địa phương nào, ta biết rất rõ.

Nơi đó có một mật đạo có thể đi ra ngoài.”

Vừa dứt lời , Lạc Vũ và Vân Thí Thiên cùng nhướng mày.

Vô Hoa thì chạy đến thật nhanh, khiếp sợ nói: “Ngài nói. . . .

Tứ công chúa đầu khí không tốt, người lại càng giống vậy.

Nhưng mà lại là một nhân tài quản lý .

Tài vật và kho hàng của Già Diệp tháp đều qua tay nàng, hơn nữa đối với cái chìa khóa bí mật kia, vẫn đều nằm trong tay nàng.

Cho dù là Già Diệp tháp tông chủ cũng không có cái chìa khóa thứ hai, vì thế nên mới có phân lượng nói chuyện ở Già Diệp tháp.

Mà Tứ công chúa cho là Minh Trần Dạ bị nàng bắt được, cả đời cũng không trốn thoát.

Vì vậy, cũng không giấu diếm Minh Trần Dạ, có đôi khi hăng hái, lại nói với Minh Trần Dạ những thứ này.

Điều này, Minh Trần Dạ muốn không biết cũng khó.

“Nói một câu, có dám hay không?” Vừa dứt lời , Minh Trần Dạ nhướng mày nhìn Lạc Vũ và Vân Thí Thiên.

Sau có người thượng tam tông, không đi được.

Trước có người của thượng tam tông và Già Diệp tháp, đang kích đấu.

Nói thế, lại càng nguy hiểm.

Nhưng mà, có câu, nơi nguy hiểm nhất cũng chính là nơi an toàn nhất.

Lúc này Già Diệp tháp một mảnh hỗn loạn, cũng không phải là tốt nhất.

Nghe Minh Trần Dạ nói , Lạc Vũ và Vân Thí Thiên lại trao đổi ánh mắt lần nữa.

Thay vì lui không xuống được, bị vây diệt.

Không bằng thừa dịp loạn mà lên, có lẽ trong loạn lạc có thể cầu thắng, cũng không phải không có khả năng.

Lập tức, mấy người liếc mắt nhìn nhau, cùng nói: “Đi.”

Thân ảnh phiêu động, mấy người mượn lực lượng Thôn Vân Tỳ Hưu, không lùi, ngược lại lại đi về phía Già Diệp tháp tông môn.

Tình hình xáo trộn.

Trên trời và dưới đất, người từ bốn phương tám hướng đang vây quét Già Diệp tháp.

Mà trong lúc nguy hiểm như vậy, Lạc Vũ, Vân Thí Thiên mượn màn hỗn loạn này ẩn núp đi vào.

Quyết liệt,thật sự quyết liệt.

Trên bầu trời đủ mọi màu sắc đầu khí hiện lên.

Lực lượng sắc bén hoành hành ngang dọc, cơ hồ quét ngang một phương trời

Khắp nơi đều là kịch đấu, khắp nơi đều là giết chóc.

Không có chỗ nào an tĩnh,không có chỗ nào bình thản .

Sát khí bao phủ ở trên trời, máu tanh rửa sạch trên mặt đất.

Trên bầu trời, trong tiếng va chạm kịch liệt của đầu khí, một cỗ một cỗ thi thể rơi từ trên trời xuống, nện trên mặt .

Có ma thú , có đệ tử Già Diệp tháp, có người Thượng tam tông

Đây là trận đấu hỗn loạn

Đây là một trận đồ sát chân chính .

Đầu khí dồn dập, quét ngang hết thấy.

Ngẩng đầu, là chỉ chút người và sát khí vô tận .

Cúi đầu, là máu tươi đầm đìa nhiễm đỏ hết thấy.

Bên tai, không ngừng truyền đến tiếng nổ mạnh, tiếng kêu thảm thiết, tiếng thét chói tai, gào thét, ở trên bầu trời hợp thành một âm thanh mãnh liệt, làm cho lòng người kinh sợ.

Dưới sự càn quét mạnh mẽ cung điện mỹ lệ bị đập vỡ tan tành , sụp đổ, tan thành tro bụi .

Khói lửa nổi lên, một mảnh xơ xác tiêu điều.

Mà trong lúc khắp nơi đều là địch nhân, khắp nơi đều là chém giết, khắp nơi đều là lực lượng mạnh mẽ tung hoành.

Nhóm người Lạc Vũ cẩn thận nép vào góc tường của Già Diệp tháp, ẩn nấp trên mặt đất, tìm khe hở chui về phía Già Diệp tháp tông môn.

Phía dưới Già Diệp tháp tông môn có cấm chế, không thể mượn lực Thôn Vân Tỳ Hưu đi ở dưới đất.

Chỉ có mạo hiểm vô cùng nguy hiểm, từ trong hỗn loạn đi qua.

“Rầm.” Một tiếng nổ vang, một người từ trên không trung rơi thẳng xuống, chịu đựng đánh vào Lạc Vũ.

Lạc Vũ thấy vậy vươn mình nhảy qua, hướng về phía trước, vung tay lên: “Nhanh.”

“Ầm.” Một luồng nhiệt tập kích tới , lực lượng sắc bén kia quán lấy Quân Phi và Minh Trần Dạ, đem hai người hất sang bên cạnh.

Mà ở bên cạnh bọn họ, hai người thượng tam tông , đang đuổi giết một trưởng lão Già Diệp tháp , nếu đụng tới lực lượng ba người kia

Lạc Vũ ở phía trước không xoay người lại được, bên cạnh lại không có người, này.

Mà đang trong nháy mắt bọn họ gặp nạn , Vân Thí Thiên vốn đi trước hai người, đột nhiên xoay người lại cổ tay vung lên, một cái đầu khí đầu khí màu đen bắn ra ngoài.

Trong nháy mắt kéo lấy Minh Trần Dạ đã bay ra ngoài, cuốn lấy Minh Trần Dạ, tiếp theo cũng kếp lại Quân Phi.

Tung mình nhảy về, Quân Phi mang theo Minh Trần Dạ cũng không nói cảm ơn, trực tiếp đuổi theo.

Mà phía trước Lạc Vũ cũng nhìn thấy mạo hiểm, lập tức xoay người nói với Minh Trần Dạ: “Chú ý mình.”

Lực lượng của Quân Phi không mạnh bằng nàng, mang một người bị thương như Minh Trần Dạ sẽ khó khăn.

Không nói nhiều, không có ai phản đối.

Ngay cả Vân Thí Thiên cũng không nhìn nhiều.

Lúc này, an toàn là quan trọng nhất , những thứ khác toàn bộ để qua một bên.

“Phía trước quẹo trái.

“Lui về phía sau ba bước, đi bên phải.”

Minh Trần Dạ bị Lạc Vũ công ở trên lưng, tại nơi vô cùng hỗn loạn này lúc nào cũng có thể bị mất mạng, càng nguy hiểm lại càng cười tà mị .

Giống như tình huống càng nguy hiểm, hắn càng hưng phấn.

“Bịch.” Hai chưởng đánh ra, trực tiếp diệt hai tên Thượng tam tông chắn trước mặt, Lạc Vũ và Vân Thí Thiên cước bộ không ngừng, nhanh chóng đi theo sự chỉ dẫn của Minh Trần Dạ , chạy về phía trước.

“Ầm.” Đường đi phía trước , bị một lực lượng trực tiếp đánh ra một hố sâu.

“Keng” Một kiếm quét qua, cung điện bên cạnh ầm ầm sụp đổ, nện xuống nhóm người Lạc Vũ.

Khắp nơi đều là kịch chiến, khắp nơi đều là địch nhân, khắp nơi đều là chém giết.

Đấu khí bay loạn quanh người, giống như tiến vào gió lốc trên biển, chỉ cần hơi chậm hơn một bước, cũng sẽ bị xé rách tan tành.

“Nơi này có người” Bị đụng vào.

Tiếng kêu còn chưa phát ra, Vân Thí Thiên và Lạc Vũ nhún thân bay lên, toàn lực xuất thủ.

Mà bọn họ động thủ nhanh, người bên cạnh nghe tiếng nhìn sang còn nhanh hơn.

Lập tức, có người chú ý đến nhóm người bọn họ .

“Nơi này có người muốn chạy, mấy huynh đệ nhanh tới đây.”

Tiếng kêu lãnh khốc vang dội vang lên bên tai, trong tai nhóm người Lạc Vũ nghe giống như ác quỷ dưới địa ngục.

Lập tức, có mười mấy cao thủ thượng tam tông vây về phía bên này.

” Phía trước quẹo trái ba bước, quẹo phải bảy bước, nơi đó có cửa.” Mười mấy cao thủ vây tới đây, Minh Trần Dạ cũng không dám quá hưng phấn, liên tiếp nói.

“Nhanh.” Lạc Vũ nghe nói, không kịp đối địch ,lần nữa tăng tốc đi về phía Minh Trần Dạ chỉ điểm .

Vân Thí Thiên mang theo Vô Hoa và Quân Phi, nhanh chóng ở đuổi theo phía sau.

Không phải là đánh không lại mười mấy cao thủ.

Mà là lúc này chỉ cần dừng lại, đánh lại đám người kia thì không rảnh rồi,khi đó không có cơ hội thoát thân .

Đây chính là chỗ lợi hại của quần chiến .

Có hướng đi, Lạc Vũ và Vân Thí Thiên đem tốc độ tăng lên tới cực hạn.

Thật giống hai đạo sao băng vẽ qua một cái trên mặt đất.

“Muốn chạy.” Cao thủ Thượng tam tông từ bốn phương tám hướng đuổi tới phía sau, thấy vậy rống to một tiếng, lập tức, càng có nhiều người chạy tới bên này.

Ám Lâu tiểu viện, cơ quan giăng đầy

Các cơ quan đã sớm bị thượng tam tông làm hỏng, lúc này chỉ còn tường đổ.

“Dưới đất phía trước. . .”

“Ầm.” Kèm theo một tiếng rống của Minh Trần Dạ, Vân Thí Thiên đánh ra một chưởng vào chỗ Minh Trần Dạ chỉ, chỉ nghe ầm một tiếng rơi xuống, trên bức tường đổ lộ ra một cái địa đạo lớn.

“Đi.” Dưới chân Lạc Vũ không ngừng, trực tiếp bay vọt lên.

“Mật đạo, hừ.” Cao thủ thượng tam tông từ bốn phương tám hướng vây tới cười lạnh một tiếng ,vung kiếm đuổi theo

Bất kỳ địa đạo nào, dưới lực lượng mạnh mẽ như vậy cũng không thể che dấu được.

Chín mươi chỗ ngoặt, Lạc Vũ , Vân Thí Thiên cùng đi tới điểm cuối.

Ở cuối mật đạo, một đại môn đứng sừng sững phía trước, bên cạnh còn mấy người trong Già Diệp Tháp đang ẩn nấp.

Lạc Vũ và Quân Phi hươu kiếm ra chống lại đệ tử Triều Già Diệp tháp .

Đồng thời, Minh Trần Dạ đã sớm chuẩn bị, mượn chìa khóa từ trên người Tứ công chúa , run tay đem cái chìa khóa ném cho Vân Thí Thiên phía sau.

Vân Thí Thiên phát tay áo, cái chìa khóa bay nhanh ra, đoạn đoạn chính chính bay lên cắm vào ổ khóa trên cửa.

“Ầm ầm.” Đại môn dày cộm nặng nề mở ra.

Lạc Vũ, Quân Phi quật ngã đệ tử Già Diệp tháp trước mặt, vọt tới đại môn.

“Nhanh lên.” Thời gian qua nhanh, đại môn mới mở ra một phần mười, Lạc Vũ Vân Thí Thiên cùng xông vào.

“Ầm ầm.” Vân Thí Thiên đi sau cùng vừa bước bước cuối cùng vào, trở tay đẩy ra một chướng, trực tiếp đóng đại môn một lần nữa.

“Bịch.” Chỉ trong nháy mắt những kẻ theo dõi truy kích phía sau đuổi tới, mạnh mẽ phá cửa.

Bất quá, không biết này đại môn là chất liệu gì mà lại không nhúc nhích chút nào.

Lạc Vũ thấy vậy thở dài một hơi, trước mắt an toàn.

“Không những an toàn, còn phát tài.” Minh Trần Dạ bò trên lưng nàng cười nói.

Lạc Vũ nghe tiếng quay đầu, trước mặt là tia sáng chói mắt, vô tận tài bảo đều ở trước mắt.

Kho báu của Già Diệp tháp .

Bất quá có kho báu của Phiêu Miểu nhất tộc lúc trước, Già Diệp tháp dù giàu có, Lạc Vũ dù nhìn cũng không sợ hãi.

Mà trong lúc Lạc Vũ đặt Minh Trần Dạ xuống, mở miệng thở phào nhẹ, giọng nói lạnh lạnh của Vân Thí Thiên đột nhiên vang lên: “Quả thật là phát tài.”

Lạc Vũ nghe vậy ngẩng đầu nhìn Vân Thí Thiên, nơi này có thứ gì còn đặc biệt hơn kho báu Phiêu Miểu nhất tộc khiến cho Vân Thí Thiên động dung ?

132. Chương 133: Tranh Giành Thiên Hạ

Edit: Giọt sương đêm Beta: Sakura Bảo tàng sâu không thấy đáy , Vân Thí Thiên đứng ở bên phải bên cạnh cái giá đặt đồ.

Chiếc giá đặt đồ rất bình thường, không có bảo thạch, châu báu, tinh thạch, khoáng thạch chói mắt.

Chỉ có một chồng sách rất mỏng.

Mà ở phía trên những quyển sách kia , có rất nhiều con dấu khắc thay tên .

Thiên Ma Quyết, Già Diệp Mê Tung, Thiên Thần Công.

Từng dãy tên uốn lượn , kèm theo là vô số kinh, sử, tử, tập.(Kinh điển, Lịch sử ,Văn sử ,Tử tập)

Lạc Vũ nhìn những thứ đồ như thế mắt sáng lên.

Tự động bước nhanh tới, tiện tay lật ra một cuốn.

Tốt quá, đây đều là công pháp bí tịch hơn ngàn năm qua của Già Diệp tháp .

Đây đúng là hàng lớn a.

Nắm bí tịch trong tay, Lạc Vũ ngẩng đầu cùng Vân Thí Thiên liếc mắt nhìn nhau, hai người đều nhìn thấy hừng phần trong mắt đối phương.

Đây là tích lũy ngàn năm của một trong lục đại tông môn lánh đời, là thứ quan trọng nhất để Gia Diệp tháp có thể xưng vương xưng bá.

Tài bảo, tinh thạch, Vọng Thiên Nhai và Địa Ma Hỏa của bọn họ không thiếu, bất quá họ sẽ không để ya nếu nhiều hơn một chút.

Nhưng mà những bí tịch đấu khí này . . .

Hì hì, bọn họ thiếu vô cùng.

Kho báu của Phiêu Miểu nhất tộc cái gì cũng có, chỉ không có bí tịch đấu khí.

Nếu muốn công tượng, nhất định phải công cụ sắc bén.*(ý là muốn làm tốt công việc thì công tác chuẩn bị là rất trọng yếu)

Nếu muốn chiếm đoạt địa bàn Thượng hạ tam tông, mà không bị lục đại tông môn phát hiện rồi giết sạch, vậy thì việc cấp bách nhất là phải làm ình mạnh hơn.

Mà bây giờ, có đồng bí tịch đấu khí này, những thủ hạ không có đấu khí kia của bọn họ muốn tăng lên mấy cấp nữa cũng không thành vấn đề.

Nếu muốn địa vị ngang nhau, vậy thì căn bản phải chắc.

“Quả nhiên là phát tài.” Khóe miệng chậm rãi tách ra nụ cười rực rỡ, Lạc Vũ xoay người trực tiếp nhào tới trước mặt Minh Trần Dạ.

Đưa tay ra ôm cổ Minh Trần Dạ cười to: ” Huynh đệ, phúc tinh, phúc tinh.”

Minh Trần Dạ cũng nhìn thấy Lạc Vũ phát hiện ra vật gì.

Lập tức khóe miệng nhếch cao lên, cực kỳ bình tĩnh tự nhiên tựa vào người Lạc Vũ: “Đương nhiên rồi, ta nói rồi ta rất vượng người, người cũng rất vượng ta*(ý là cả hai đều là cho thịnh vượng lẫn nhau).”

Khóe mắt mang tia cười, ý tứ lại mang đao thương hướng về phía Vân Thí Thiên.

Vân Thí Thiên nghe xong cũng không giận, chỉ chậm chạp tiêu sái tiến lên.

Nhìn Lạc Vũ thần nhiên nói: “Quá vượng sẽ bốc cháy, coi chừng hài cốt không còn.”

Dứt lời, tự nhiên đi khảo sát kho báu Già Diệp tháp.

Bên cạnh Vô Hoa nghe thấy, không nhịn được ghen cười, lắc đầu ngồi xuống ra hiệu cho Quân Phi ở trước mặt.

Quân phi thấy vậy bắt đầu tập trung tinh thần, vì trên người Vô Hoa còn chưa bỏ đi gai xương.

Coi như ba người bên cạnh hoàn toàn không tồn tại.

Lạc Vũ đỡ lấy Minh Trần Dạ đỡ khóc đỡ cười, bất quá thấy Vân Thí Thiên không so đo với Minh Trần Dạ, cũng biết Vân Thí Thiên biết nặng nhẹ.

Lập tức, đỡ Minh Trần Dạ ngồi xuống, kéo áo khoác ngoài ở trên đùi Minh Trần Dạ, lộ ra đôi chân bị xích lại.

Giống như cổ tay, vết máu loang lổ.

Lạc Vũ nhìn ở trong mắt, trong lòng rất đau.

Lập tức vừa đưa tay phá vỡ cấm chế trên gai xương, nói: “Việc gì phải thế, nếu chúng ta dám trêu chọc bọn họ, đương nhiên là có biện pháp giải quyết.”

Minh Trần Dạ tựa vào tường đá, nghe xong cười tà nói: “Trách ta xen vào việc của người khác hử?”

“Không phải, người là bạn tốt của ta, ta không nỡ.” Lạc Vũ nắm hai chân Minh Trần Dạ vết máu loang lổ , ngẩng đầu vô cùng thận trọng nói.

Ta không nỡ.

Chỉ có bốn chữ nhưng có thể ám áp toàn bộ thế giới.

Minh Trần Dạ thu liễm vẻ thờ ơ trên mặt cười tà, cúi đầu nhìn Lạc Vũ, trên khuôn mặt yêu mỵ lộ ra vẻ mặt từ trước đến giờ chưa từng có.

Giống như vui, giống như buồn.

Bởi vì người là bằng hữu của ta, cho nên ta không nỡ thấy người bị thương nặng như thế.

Đơn giản là. Hẳn là bằng hữu của nàng

Trong kho báu nháy mắt trở nên yên tĩnh.

Phía xa Vân Thí Thiên giống như không nghe thấy, vẫn điềm nhiên xem xét như cũ.

Lạc Vũ cũng không nói nhiều với Minh Trần Dạ ,có mấy lời phải nói vì không chịu nổi ân trọng.

Nhưng mà, có mấy lời tốt nhất không nên nói trước mặt Vân Thí Thiên .

Bởi vì, nếu bị cự tuyệt tình ý trước mặt đối thủ thì sẽ là một loại vũ nhục.

Vì vậy, Lạc Vũ không nói, mà Minh Trần Dạ, cũng không hỏi.

Gai xương bị lực lượng sắc bén bóp nát, rơi xuống tro bụi.

“Từ giờ trở đi, người không thể động đầu khí, chờ điều dưỡng tốt mới được động võ, nếu không ta sẽ cho người biết tay.” Bằng bó kỹ miệng vết thương cho Minh Trần Dạ, Lạc Vũ hung ác nói.

Minh Trần Dạ nghe xong nghẹn miệng, nhưng cười híp mắt nói: “Muốn ta biết tay như thế nào?”

“Quân Phi, Tỳ Hưu ở chỗ nào?”

“Ở bên ngoài Già Diệp tháp tông môn.” Quân Phi ngẩng đầu, không biết Lạc Vũ có ý gì.

“Lúc ra ngoài bảo nó gọi một nhóm tiểu đệ tới hầu hạ Đông Thiên Vương của chúng ta.” Câu nói lạnh lùng của Lạc Vũ vừa dứt, quay đầu nhìn Minh Trần Dạ.

“Không phải người thích nam sao, Tỳ Hưu cũng là công , ta để cho bọn họ hầu hạ người thật tốt.”

“Ha ha ha ha.” Lời này vừa nói ra, Vô Hoa ở bên cạnh không nhịn được cười ra tiếng.

Phía xa Vân Thí Thiên không biến sắc, bất quá cũng có thể nhìn thấy khóe miệng khẽ nhếch lên.

“Được” Quân Phi vẫn bảo trì bình thản.

Minh Trần Dạ thấy vậy không nói gì liếc mắt: “Đây chính là thái độ người đối đãi với ân nhân lớn như ta.”

Lạc Vũ nghe xong mỉm cười: “Đúng rồi, người còn thích nữ, đi ra ngoài tìm Tiểu Hồng, bảo nó cho chuẩn bị một nhóm cho Đông Thiên Vương của chúng ta.”

“Được rồi , được rồi , ta không động tay là được chứ gì.”

Một nhóm công, lại thêm một nhóm mẫu , hẳn còn không bác ái đến nỗi ma thú cũng thích, Minh Trần Dạ giờ cỡ đầu hàng.

Lạc Vũ thấy Minh Trần Dạ an phận, cũng hài lòng.

“Thật đáng tiếc, không thể mang đi hết.” Minh Trần Dạ thấy Lạc Vũ cười thỏa mãn, lập tức cũng cười theo, vòng vo đề tài.

“Ai nói .” Lạc Vũ ngẩng đầu lên.

“Hử?” Minh Trần Dạ và Vô Hoa kinh ngạc nhìn về phía Lạc Vũ, vậy là có ý gì?

“Thí Thiên, chàng thu bên kia, ta thu bên này, cái nồi cho hẩn bưng.” Lạc Vũ xắn tay áo, từ trong ngực lấy ra Phiêu Miểu quyền trượng.

“Được.” Vân Thí Thiên ở phía xa đáp ứng , đi vào chỗ sâu của bảo tàng.

Phiêu Miểu quyền trượng, cả kho báu của Phiêu Miểu nhất tộc đều có thể chứa ở bên trong, chỉ là kho báu của Già Diệp tháp mà thôi,sao lại chứa không nổi chứ.

Lập tức, Minh Trần Dạ, Vô Hoa, trợn mắt há mồm nhìn Lạc Vũ cầm lấy Phiêu Miểu quyền trượng, những nơi đi qua kho báu của Già Diệp tháp đều biến mất sạch sẽ.

Giống như cầm chổi dọn vệ sinh vậy, sạch sẽ không còn dư cái gì.

“Xem ra chúng ta bị vây ở chỗ này, có rất nhiều chuyện phát sinh.” Minh Trần Dạ dựa vào tường đá, nhướng cao chân mày.

Bên cạnh Vô Hoa cũng gật đầu, hẳn là bỏ lỡ rất nhiều.

“Trở về sẽ biết.” Quân Phi thấy vậy , chen vào một câu.

Vân Thí Thiên có nhãn trữ vật, Lạc Vũ có quyền trượng Phiêu Miểu tộc có thể trữ vật, cũng cũng là tuyệt thế bảo bối, Đông Thiên Vương vẫn chưa từng thấy .

Trống trải, sạch sẽ mà nhẹ nhàng khoan khoái.

Qua một lúc lâu, bảo khố của Già Diệp tháp sạch sẽ chỉ còn lại những tảng đá lồi lõm , ngay cả cái tơ vàng cũng không dư lại.

Phía trên Thượng tam tông đang giết chóc kịch liệt.

Mà dưới nền đất, Lạc Vũ và Vân Thí Thiên mượn gió bẻ măng hết sức hưng phấn.

Đến sớm không bằng đến đúng lúc.

“Đi.” Vung tay lên thu xong bảo tàng, Lạc Vũ cao giọng hô với Minh Trần Dạ và Quân Phi ,Vô Hoa ở phía xa.

Minh Trần Dạ và Vô Hoa cần điều dưỡng thân thể , mà ở trong này thật sự không có điều kiện.

Vừa hô xong, Lạc Vũ đột nhiên cảm thấy thân thể mềm nhũn, vô lực ngã sang một bên.

“Sao vậy?” Vân Thí Thiên thấy vậy duỗi tay ra ôm Lạc Vũ, sắc mặt trầm xuống.

Lắc đầu, Lạc Vũ hít sâu một hơi, một lần nữa đứng vững lại, vỗ vỗ mặt nói: “Đoán chừng cao hứng quá”

Thân thể không có chỗ nào không thoải mái.

Vừa rồi tự dưng cảm thấy vô lực, không hiểu sao nữa.

Vân Thí Thiên thấy vậy nắm tay Lạc Vũ, nhanh chóng dùng đầu khí dò xét xuống.

Không có gì trở ngại, cũng không bị thương, thoạt nhìn quả thật là không có vấn đề.

Nhưng mà, Lạc Vũ sao lại cao hứng quá mà thân thể lại không ổn ?

Vân Thí Thiên khẽ nhíu mày.

Mà ở nơi Lạc Vũ và Vân Thí Thiên đều không có thấy được, lực lượng bị Phiêu Miểu tổ sư bày lực lượng trên cổ tay Lạc Vũ lại càng đậm hơn.

Mà dấu vết trên cổ tay Vân Thí Thiên lại không phát sinh biến động gì

Chẳng qua là quang ảnh pháp phòng lưu động, giống như đang sống.Đáp lại lực lượng trên tay của Lạc Vũ.

Phía sau bảo khố của Già Diệp tháp có một cái mật đạo nối thẳng ra sau núi của Già Diệp tháp.

Đây là con đường năm đó đào ra để dễ dàng vận chuyển bảo vật tiến vào,không nghĩ tới lại để cho đám người Lạc Vũ dùng để chạy trốn chết .

Khói lửa cuộn cuộn, sát khí ngập trời.

Mặt đất huyết sắc cực nóng, làm nổi bật mảnh lửa đỏ này giữa bầu trời .

Già Diệp thắp một tông, ngăn cản thượng tam tông toàn lực công phạt, kết quả. Không nói cũng được.

Mật đạo có chín ngõ và mười tám ngã rẽ, mặc dù Lạc Vũ đuổi gấp thời gian vì Minh Trần Dạ và Vô Hoa điều dưỡng, nhưng lại không thể quá gấp, đi ra ngoài gặp Thượng tam tông vây quét, còn không bằng thả chậm tốc độ.

Vì vậy sau đoạn đường vừa đi vừa nghỉ này , ra khỏi mật đạo đã là ngày thứ ba.

Cuối mật đạo là núi rừng xanh biếc , dòng suối nhỏ nhỏ dưới thác nước, Lạc Vũ chờ một nhóm năm người từ thác nước chui ra.

Vốn là dòng suối mát mẻ nước trong xanh, giờ đã biến thành màu đỏ .

Màu đỏ đẹp đẽ, kèm theo mùi máu tươi nồng đậm, làm cho người ta ngửi thấy chỉ muốn nôn.

Mà núi rừng vốn xanh biếc , lúc này đều là một đồng hỗn độn, khắp nơi đều là dấu vết tàn sát bừa bãi, nhìn thấy mà giật mình.

Lạc Vũ dìu Vô Hoa, Vân Thí Thiên dẫn Minh Trần Dạ, Quân Phi hộ vệ ở bên.

Năm người nhìn thấy cảnh tượng trước mắt , đều không phát ra tiếng động.

Một tông môn muốn quét khởi, cần thời gian ngàn năm .

Mà muốn hủy diệt, chỉ có mấy ngày cũng đủ.

Không nói nhiều , năm người nhắm đúng phương vị, nhanh chóng đi ra ngoài phạm vi thể lực của Già Diệp thắp.

“Di, nơi này vẫn còn có người?” Đang đi lại , người tuần tra của Thượng tam tông từ trên bầu trời nhìn thấy họ.

Vân Thí Thiên thấy vậy không nói hai lời, năm ngón tay giương lên, màu đen vô hình Hải Thần Liên, hướng về phía người kia cuốn tới.

Nhìn thấy liền giết, tránh cho gọi ra càng nhiều người.

Mà tên kia đang xông lại, vừa thấy Vân Thí Thiên xuất thủ, sợ hãi kêu: “Hải Thần Tông huynh đệ, chúng ta là bằng hữu.”

Vừa ngửa đầu nhìn về phía xa hô: “Hải Thần Thiếu chủ, nơi này còn người của tông môn ngài.”

Hải Mặc Phong?

Cổ tay Vân Thí Thiên khẽ nhúc nhích, thu lực lượng, nhíu nhíu mày.

Mà bị hấn đỡ trên tay, vẫn không quá cao hứng Minh Trần Dạ, thì từ nhìn Vân Thí Thiên từ trên xuống dưới, tự nhủ: “Có lầm hay không.”

Ban đầu còn không chú ý tới, sao vừa rồi hấn chỉ gơ tay mà lực lượng lại mạnh như vậy.

Vốn không bằng cấp bậc của hấn,sao giờ lại. . .

“Vân Thí Thiên, Quân Lạc Vũ, sao các ngươi lại ở chỗ này?” Hải Mặc Phong chắc là cách đây không xa, đảo mắt đã mang theo một nhóm người đi qua .

Lạc Vũ nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Hải Mặc Phong.

Tâm niệm thay đổi thật nhanh, nhướng mày nói: “Chúng ta đi cứu bằng hữu của ta .”

Vừa nói xong, Lạc Vũ móp méo miệng: “Ta nói Hải Thần Thiếu chủ, người muốn đánh nơi này thì nói trước một tiếng được không, chúng ta rất vất vả mới cứu được bằng hữu ra đó. Nếu không gặp người, thiếu chút nữa thì chết không rõ ràng.”

Dứt lời, bất mãn trợn mắt nhìn Hải Mặc Phong một cái.

Hải Mặc Phong nghe xong khẽ nhú mày: “Các người không nghe mệnh lệnh của ta?”

“Mệnh lệnh gì?” Lạc Vũ sững sốt, Hải Mặc Phong ra lệnh gì cho bọn họ.

Một bên Vân Thí Thiên cũng biết Hải Mặc Phong nói lời này là ý gì, bất quá vẫn nên ngậm miệng, không nói tốt hơn.

Hải Mặc Phong thấy Lạc Vũ sững sốt, vẻ mặt không giống như là giả vờ.

Lập tức quay đầu liếc nhìn Minh Trần Dạ và Vô Hoa đang được đỡ dậy.

Thị lực của Hải Mặc Phong ở mức nào cơ chứ, đương nhiên cũng nhìn ra hai người này bị trọng thương, lời của Lạc Vũ không giả.

Người đi theo Hải Mặc Phong, nhìn thoáng qua Minh Trần Dạ sau, trực tiếp tiến đến bên tai Hải Mặc Phong nói mấy câu.

“Địa Ma Hỏa Đông Thiên Vương?” Hải Mặc Phong im lặng một lúc lâu mới chậm rãi nói ra một câu.

Đông Thiên Vương, Lạc Vũ và Vân Thí Thiên có giao tình thế nào, hẳn cũng rõ ràng.

Dám mạo hiểm tới cứu Minh Trần Dạ, giờ lại rơi vào trên người Lạc Vũ, nói xong đi qua.

Xem ra, đoạn thời gian này Lạc Vũ và Vân Thí Thiên mất tích, là lên lút tới Già Diệp tháp cứu người.

Như vậy, có thể loại bỏ hai người bọn họ là người làm lục tông quyết đấu.

Vì ý niệm này mà sắc mặt Hải Mặc Phong vẫn không buông lỏng, giờ thì tốt rồi, lập tức nhìn Lạc Vũ và Vân Thí Thiên nói: “Đã như vậy, các người trở về Vọng Thiên Nhai đi, không cần tới nữa.”

Lạc Vũ nhìn Hải Mặc Phong, khó hiểu.

Vân Thí Thiên cũng hiểu giả bộ hồ đồ.

Bất quá trong lòng hai người đều rõ ràng, lần này đánh bại đánh bại, Hải Mặc Phong không hề nghi ngờ bọn họ, như vậy là chuyện tốt.

Mà Minh Trần Dạ tỉnh quá, thấy vậy trong lòng biết khác thường, nhưng cũng thản nhiên, trở về từ từ hỏi.

“Hải Thần Thiếu chủ, trong bảo tàng của Già Diệp tháp không có gì, không thấy gì cả.” Đang nói chuyện, nơi xa có người qua lại nói.

“Không có gì cả?” Hải Mặc Phong nhíu mày, Già Diệp tháp sẽ không nghèo đến mức không có gì chứ.

“Tiếp tục lục soát, đào ba thước đất cũng phải tìm ra cho ta.”

Già Diệp tháp có vài bảo bối là thứ tốt.

“Vâng.”

Nhìn Hải Mặc Phong trầm mặt phân phó người Thượng tam tông, năm người Lạc Vũ đều im lặng, vạn phần biết điều đứng ở một bên.

Bảo khổ mà người của Thượng tam tông muốn đào ba thước đất để tìm hiện đang ở trong tay bọn họ.

Bọn họ cần khiêm nhường chút.

“Hải Thần Thiếu chủ, còn chưa tìm được tung tích Tông chủ của Già Diệp tháp.”

Người bẩm báo còn chưa nói hết, Hải Mặc Phong vung tay lên ngăn hẳn bẩm báo, quay đầu nhìn đám người Lạc Vũ.

“Người cứu mang về đi, không có chuyện gì cũng đừng đi ra ngoài lộn xộn, sống tốt ở Vọng Thiên Nhai đi.” Hải Mặc Phong nhìn Lạc Vũ và Vân Thí Thiên trầm giọng nói.

Sau đó vung tay lên: “Cho bọn họ đi.”

“Vâng.”

Lập tức có người đáp ứng, Hải Mặc Phong gật đầu, xoay người bận rộn làm việc khác.

Lạc Vũ thấy vậy nở nụ cười rực rỡ cao giọng nói: “Đa tạ Hải Thần Thiếu chủ.” Giọng nói kia muốn bao nhiêu khoái trá thì có bấy nhiêu khoái trá.

Cho dù hiện tại khắp núi đồi đều nhuộm máu đỏ, trong mắt Lạc Vũ đều trở thành màu hồng xinh đẹp.

Đục nước béo cò, cứu người không nói, còn dưới mí mắt người Thượng tam tông cuồn cuộn đi bảo tàng của Già Diệp tháp, năm người lần này mạo hiểm đứng là không phí công .

Cuối hè đầu thu, tin tức hợp lực của Thượng tam tông diệt một trong Hạ tam tông Già Diệp tháp, kèm theo trận gió cực nóng, nhanh chóng truyền bá trên toàn bộ đại lục.

Động thủ, thật sự động thủ.

Không phải là thử phong tỏa kinh tế, mà là trực tiếp đổ máu.

Lập tức, đại lục Vong Xuyên vốn có lục tông, giờ chỉ còn lại ngũ tông ,dân chúng trên đại lục bắt đầu bất an.

Hôm nay Già Diệp tháp bị diệt.

Ngày mai có thể là bất kỳ một tông môn nào đó bị diệt.

Mà hậu quả tông môn bị diệt Không có ai có thể tưởng tượng được.

Tất cả mọi người khúm núm bất an.

Mà những thế lực không có Già Diệp tháp tông môn dựa vào lập tức trở thành dê dơi làm thịt.

Đó chính là một khối thịt béo, có thể bị bất kỳ thế lực nào xâu xé.

Song, vào ngày thứ ba tin tức Thượng tam tông liên thủ đập phá một trong hạ tam tông Già Diệp tháp lan truyền .

Một đạo tin tức nhanh chóng nổi lên, tựa như một ngọn lửa hừng hực thiêu đốt .

Như tăng thêm một thùng dầu, trong nháy mắt lửa cháy lan ra đồng cỏ.

Hạ tam tông, tập hợp toàn bộ lực lượng chống lại Thượng tam tông Lăng Nam gia tộc.

Thượng tam tông, Hạ tam tông, ai cũng không phải là đứa ngốc.

Ai cũng biết lúc trước tập hợp toàn lực diệt một tông của đối phương, như vậy khoảng cách giữa hai tông và ba tông là một khoảng cách khổng lồ.

Vì vậy, trong lúc Thượng tam tông diệt Già Diệp tháp.

Hạ tam tông cũng sớm tập hợp binh lực, đi về phía Lăng Nam gia tộc.

Này, thật sự là một tin tức cực nóng không thể nóng hơn nữa dưới cái nóng mùa hè.

Gió nổi mây phun, thiên hạ rung chuyển.

Phật Tiên Nhất Thủy, Vọng Thiên Nhai.

“Hạ tam tông phá hủy Lăng Nam gia tộc ư?” Trong cung điện thảo luận chính sự, Lạc Vũ, Vân Thí Thiên, Minh Trần Dạ và quần thần Vọng Thiên Nhai đang tập trung thảo luận chính sự.

“Dạ, trước mắt,các quốc gia trong phạm vi Lăng Nam gia tộc hoàn toàn rối loạn.” Phong Vô Tâm trầm giọng.

Lục đại tông môn thật sự động thủ.

Hiện tại hai tông bị hủy, Tứ Tông đối nghịch, thiên hạ này cách hoàn toàn hỗn loạn không xa.

“Thật đúng là náo nhiệt.” Lạc Vũ tựa vào ghế dựa lớn, đưa tay vuốt đầu lông mày.

Bọn họ trở lại chậm, chỉ nghe thấy tin tức như thế, lục tông chính là lục tông, động cũng là số lượng lớn.

“Già Diệp tháp không chết hết ư?” Vân Thí Thiên trầm giọng nói.

“Không, lúc trận đấu mở ra, Thượng tam tông tấn công Già Diệp tháp, Tông chủ Già Diệp tháp mang theo cao thủ đang đi Lăng Nam gia tộc.”

Vì vậy, thần xui quỷ khiến nhất được một mạng, bất quá tông môn cũng không còn.

Mà Lăng Nam gia tộc cũng bởi vì đi tấn công Già Diệp tháp, tông môn bị hủy, tinh anh chỉ còn lại hai ba người.

“Hiện tại quốc thổ hai khối thế lực Già Diệp tháp và Lăng Nam hoàn toàn hỗn loạn, có thể sẽ lan đến gần phương hướng này của chúng ta, chúng ta là không phải nên. . . .” Vân Khung cau mày.

“Lui không phải là biện pháp.” Vân Thí Thiên lắc đầu.

“Không thể lui, chỉ có thể tấn công.” Lạc Vũ cùng lúc mở miệng nói.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn thấy nhiệt huyết và hưng phấn tìm đường sống trong cõi chết .

“Bo bo giữ mình không thích hợp loạn thế, nếu như đã ra tay, sẽ không có đạo lý bỏ dở giữa chừng , hai tông thế lực Già Diệp tháp và Lăng Nam đều xuống dốc. Vậy sao không thừa thời cơ hội này tranh giành thiên hạ.”

Minh Trần Dạ ngồi không ngay ngắn ở một bên chậm rãi mở miệng.

Trên đường về Vọng Thiên Nhai, hắn đã nghe Lạc Vũ nói khái quát tình hình biến hóa của đại lục, ngay cả bọn họ động thủ đập phá Hạ tam tông, dẫn tới lục tông quyết chiến cũng không giấu diếm hắn.

Minh Trần Dạ sợ hãi than, trong khoảng thời gian ngắn vậy mà thiên hạ lại biến hóa cực nhanh, cũng nên nhanh chóng điều chỉnh thế lực của mình .

Lúc này nghe thiên hạ lại là loạn thế, nhất thời sáng mắt.

Vừa nói như vậy xong, đám người đang thảo luận chính sự trong cung đều nhìn về phía hắn

Địa Ma Hỏa Đông Thiên Vương đã từng cứu Vọng Thiên Nhai, hiện tại lại là quan hệ hợp tác, vì vậy trong cung này không ai coi hắn là người ngoài .

“Nơi vô chủ, cơ hội tốt như vậy không nuốt không chiếm lấy, đan dược, thương nghiệp chỉ là con đường nhỏ, thiên hạ có thể đứng vững thực sự chính là quốc thổ.

Trước mắt Tứ Tông kia không có năng lực bận tâm đến bên này, chờ chúng ta thu tóm phạm vi thế lực của Già Diệp tháp và Lăng Nam .Đến lúc đó, Tứ Tông bọn họ muốn làm khó, chỉ sợ cũng xưa đâu bằng nay, sao có thể gây khó khăn cho người cầm giữ hai tông thế lực như chúng ta, thế nào.”

Minh Trần Dạ khiêu mi nhìn nhìn Vân Thí Thiên và Lạc Vũ, trong mắt tất cả đều là hưng phấn.

Giống như trước, hắn cũng nhìn thấy sự nhất trí và hưng phấn từ trong mắt hai người kia.

Nơi vô chủ, thay vì để cho bọn họ tự loạn, không bằng giờ xuất thủ thu bọn họ, thành lập đế quốc lớn.

Tiếng nói sắc bén tràn ngập hào hùng, khiến cho đám người đang thảo luận nháy mắt trầm mặc.

Ngay sau đó, quyền thần Vọng Thiên Nhai cũng bắt đầu hưng phấn.

“Còn ai có ý kiến khác?” Vân Thí Thiên nở nụ cười thiết huyết , ánh mắt lãnh khốc quét qua đám quyền thần.

Hắn và Lạc Vũ cũng có ý này.

Thừa dịp người bệnh, muốn mạng người.

Loạn thế tranh giành, xây dựng thiên hạ.

“Không có.” Trăm miệng một lời, trên đại điện mọi người rống to lên.

“Đông Thiên Vương?” Vân Thí Thiên quay đầu nhìn Minh Trần Dạ.

Minh Trần Dạ nhướn mày, nhìn Vân Thí Thiên: “Địa Ma Hỏa toàn lực phối hợp, trước tấn công thiên hạ, sau phân thiên hạ.”

“Được.” Giọng nói lạnh như băng của Vân Thí Thiên vang dội trong cung thảo luận chính sự, theo làn gió thu, bay vút lên cao.

Phong lốc sáng, gió thu sắc bén mang theo sức nóng mùa hạ tung hoành thiên địa.

Hai đại tông môn xuống dốc.

Nhưng mà, bọn họ sẽ đem sự xuống dốc này trọng sinh.

Vọng Thiên Nhai, Địa Ma Hỏa, dốc toàn lực.

Trên phạm vi thế lực Già Diệp thấp tông môn, mười mấy quốc gia đang lộn xộn, thương khách ngày xưa, giúp bọn họ giải quyết vấn đề .

Phía sau đám vật liệu dày cộm, là binh lính đang ẩn nấp.

Trong phạm vi thế lực Lăng Nam tông môn , hiệp hội đan dược sư cung cấp dược liệu.Đó không phải chỉ là mua bán đan dược. Đám ma thú và cao thủ xuất hiện phía sau họ bắt đầu tiến vào vương cung của các quốc gia.

Hợp tác? Không, không phải hợp tác.

Thần phục, thần phục với ta, ta sẽ cung cấp đan dược khoáng thạch, tinh thạch và những thứ cần thiết,che chở an toàn cho vương quốc của người,tất cả sẽ trở về như cũ .

Không hợp tác với ta, vậy rất tốt, cắt đứt cung ứng dược, xúi giục Quốc Tông bạo loạn.

Lật đổ dòng họ quốc quân bây giờ của người, chiếm lấy vùng đất của người.

Thiên hạ hỗn loạn, đây là bàn cờ của các cao thủ đánh cờ.

Không tiến thì lùi, có chết không có sống

Ở nơi này hoạt động tới tấp, Vọng Thiên Nhai, Địa Ma Hỏa hoàn toàn động, Vọng Thiên Nhai không có người nhàn rỗi.

Mọi người bận rộn cơ hồ chân không chạm đất.

Còn đối với bên ngoài lại làm bộ như không có gì cả, tất cả vẫn như trước.

Vô số tin tức từ bốn phương tám hướng bay tới.

Vô số lệnh bay đi bốn phương tám hướng.

Thượng tam tông còn dư lại Lâu Tinh gia tộc, Hải Thần Tông, và những người còn sót lại của Lăng Nam gia tộc, Hạ tam tông còn Song Diệp thành , Băng Thánh cung và những người còn lại của Già Diệp thấp.

Hai bên đối nghịch, chiến tranh của thần tiên.*(ai đọc thần thoại Hi Lạp thì sẽ hiểu câu này nói về cái gì)

Vân Thí Thiên, Lạc Vũ, Minh Trần Dạ, điên cuồng cắn nuốt hết thủy, ngũ ngũ ông đắc lợi.

Gió thổi khắp thiên hạ, quần hùng cũng nổi lên.

“Được, chuyện này cứ xử lý như vậy đi.” Ở Vọng Thiên Nhai, Lạc Vũ bước nhanh đi tới Nghị Chính Cung, một bên nhanh chóng ra lệnh cho người bên cạnh .

“Vâng.” Cứ đi như vậy, không ai có thời gian dừng lại.

“Chỗ này ta xem trước.” Cúi đầu đi nhanh, còn chưa nói hết lời phân phó, Lạc Vũ đột nhiên vô lực, ngã về phía sau.

“Vương Phi.” Người đi theo Lạc Vũ sợ hết hồn, còn chưa kịp đưa tay, một người đã bước lên trước đỡ lấy Lạc Vũ.

“Vũ muội muội thân thể khó chịu?” Giọng nói đầy phong tình văng vẳng vang lên bên tai.

Lạc Vũ vỗ đầu, thân thể này sao vậy, sao tự dừng lại vô lực?

Quay đầu lại nói: “Không có chuyện gì, người.”

Phía sau, một nữ nhân mặc quần đỏ xinh đẹp thấy Lạc Vũ nhìn sang cười một tiếng: “Liễu Bích Dao.”

133. Chương 134: Sinh Nhật Lạc Vũ

Edit: Giọt Sương Đêm Beta: Sakura Liễu Bích Dao, nữ vương buồn bán kia ư? Người từng vì Vân Thí Thiên dốc hết sức ư?

Sao nàng ta lại xuất hiện ở Vọng Thiên Nhai lúc này?

Lạc Vũ khẽ nháy mắt, đứng thẳng người nhìn người trước mặt, sau đó cười nói: “Hạnh ngộ.”

“Nghe danh không bằng gặp mặt, Vũ muội muội quả nhiên là nữ trung hào kiệt.” Liễu Bích Dao buông ra tay đỡ vịn Lạc Vũ, cũng giống như trước rục rỏ nở nụ cười.

Lạc Vũ khoát khoát tay, khẽ mỉm cười nói: “Người nhà đừng nói khách sáo như vậy, Liễu cô nương muốn tìm Thí Thiên sao, chàng đang ở Nghị Chính Cung thảo luận chính sự.”

Vừa nói vừa nhìn Liễu Bích Dao.

Liễu Bích Dao vẫn hợp tác cùng Vân Thí Thiên, không quan hệ gì tới việc quản lý đan dược của nàng, vì vậy không có tí quan hệ nào.

“Không phải vậy.” Liễu Bích Dao lắc đầu.

Sau đó rất trực tiếp nói: “Bạn rận như vậy không có thời gian tới, ta không tới gặp Quân vương Vọng Thiên Nhai, ta tới tìm Vũ muội muội.”

“Tìm ta?” Lạc Vũ nháy mắt kinh ngạc, nhưng lập tức kiềm chế lại, đưa tay ý bảo: “Được, qua bên kia nói.”

Liễu Bích Dao thấy vậy cũng không khách khí, vừa đi cùng Lạc Vũ tiến về phía trước, vừa nói: “Vũ muội, ta biết giờ muội đang bận rộn, ta sẽ nói thẳng.”

Dưới thế lực của tam tông các cửa hàng liên tiếp vận chuyển hàng đều là tỷ tìm thương nhân trao đổi và vận chuyển.

Hiện tại, đột nhiên lại rớt xuống một Đông Thiên Vương hợp tác với chúng ta.

Vũ muội, tỷ biết Địa Ma Hỏa và Vọng Thiên Nhai có quan hệ hợp tác, nhưng giờ lại đột nhiên chặn ngang tỷ, là có ý gì?

Chẳng lẽ Quân vương Vọng Thiên Nhai không tin ta có phải không?”

Lạc Vũ nghe Liễu Bích Dao nói xong, thần sắc khẽ thay đổi.

Còn tưởng là Liễu Bích Dao tới muốn nói gì đó cơ, không nghĩ đến nàng ta nói là chính sự.

Song, nàng vẫn không nhúng tay vào chuyện bên Vân Thí Thiên, thật sự là không biết chuyện này.

Chỉ là, nghe Liễu Bích Dao nói như thế, không cần nghĩ cũng biết.

Vân Thí Thiên đã nổi lên ý đề phòng người khác.

Liễu Bích Dao có thể lực của Thiên Sinh Điện thương lữ, có thể lực của nửa đại lực, lại không liên quan đến phạm vi thể lực Hạ tam tông .

Lần này Vọng Thiên Nhai xuất tiền, Liễu Bích Dao ra mặt liên lạc.

Tài lực của Vọng Thiên Nhai phát sinh thì đồng thời thể lực của Liễu Bích Dao cũng thay đổi

Mà hiện nay, lại càng không đơn giản là chỉ mua bán hàng hóa như vậy, mà là chiếm đoạt.

Dựa vào Liễu Bích Dao liên lạc với đám thương lữ tiến hành chiếm đoạt phía sau.

Nếu Liễu Bích Dao nửa đường thay đổi, tự mình chặt đứt liên lạc của bọn họ với đám thương lữ kia, hay là nói nàng nhúng tay tiến hành chiếm đoạt.

Vậy Vọng Thiên Nhai của hắn không phải là công dã tràng, làm quần áo cưới cho Liễu Bích Dao ư.

Vì vậy, Vân Thí Thiên đem lực lượng của Đông Thiên Vương thâm nhập vào.

Giữa Minh Trần Dạ và Liễu Bích Dao, Minh Trần Dạ vẫn đáng giá tín nhiệm hơn .

Lạc Vũ chuyển động con người, đã đoán ra tâm tư Vân Thí Thiên tám chín phần.

“Chuyện này, Liễu nữ vương có ý kiến sao không nói với Thí Thiên? Chuyện Già Diệp tháp bên kia, muội không quản.” Lạc Vũ rất nghiêm nghị đưa đẩy.

Nàng cũng muốn biết Liễu Bích Dao này sao không tìm Vân Thí Thiên, mà lại đi tìm nàng.

Liễu Bích Dao nghe Lạc Vũ nói như vậy, nhìn thật sâu Lạc Vũ một cái, cười cười.

“Vũ muội, tỷ cũng không gạt muội nữa, tỷ và Quân vương Vọng Thiên Nhai có ân oán, hắn phòng bị ta, ta cũng không nói chuyện được với hắn.

Lần này hợp tác là song phương đều có lợi, cho nên liên thủ.

Chỉ là, nếu Quân vương Vọng Thiên Nhai đã không tin được ta, như vậy hợp tác cũng không cần thiết nữa, muốn Liễu Bích Dao ta hoàn toàn rút lui cũng không phải việc khó.

Về phần tìm Vũ muội oán trách, chỉ là không cam lòng mà thôi, nếu hợp tác, đương nhiên là phải giải thích rõ ràng với ta.”

Lời nói uyển chuyển mà lạnh lẽo.

Thẳng thắn mà nói, bởi vì ta và Vọng Thiên Nhai quân vương có thù cũ, cho nên không thể thương lượng, vì vậy tìm muội làm người ở giữa để hòa giải .

Lạc Vũ nghe lời này, tâm nhãn khẽ nhúc nhích.

Nếu chẳng qua chỉ là chuyện ở phương diện làm ăn, vậy thì Liễu Bích Dao căn cứ vào tình huống như thế, tìm đến nàng cũng không có gì đáng trách.

Chỉ là, nếu như mang sâu một tầng ý, tìm đến của nàng.

Trong lòng có so đo, trên mặt lại không lộ vẻ gì.

Lạc Vũ nghe thế gật đầu nói: “Được, muội sẽ hỏi giúp tỷ một tiếng, cho dù đó là chuyện của Thí Thiên.

Nhưng mà, nếu không phải thật lòng hợp tác, hủy bỏ thì hủy bỏ luôn, nếu là thật sự có tâm muốn hợp tác với chúng ta, chúng ta sẽ không để họ bị thua lỗ.

Dứt lời, vỗ vỗ mạnh bả vai Liễu Bích Dao , rất có khí phái chủ nhà tiêu sái rời đi.

Liễu Bích Dao nhìn bóng lưng Lạc Vũ đi xa, hủy bỏ thì hủy bỏ luôn sao?

Gió thu cuộn lên, bầu trời xanh biếc, Liễu Bích Dao khẽ híp híp mắt.

“Ta đây sẽ chờ , yên lặng chờ tin tức tốt của Vũ muội.”

Thanh âm nhẹ nhàng bay ra , hàm chứa sự chờ mong.

“Người và nàng ta từng có quan hệ?” Đi qua một chỗ ngoặt, Lạc Vũ vừa mới đi vào hành lang gấp khúc, thấy Minh Trần Dạ tà tà tựa vào một trên núi giả cười tà nhìn nàng.

“Không.” Lạc Vũ nhún nhún vai.

“Vậy chính là Vân Thí Thiên và nàng có gian tình.” Minh Trần Dạ quả quyết.

Lạc Vũ nghe vậy nhất thời ngẩng đầu trợn mắt nhìn Minh Trần Dạ một cái: “Người muốn ăn đòn phải không?”

Minh Trần Dạ nghe thế cười ha ha: “Xem ra ta cần lửa cháy thêm dầu mới đúng.”

“Ta đây đốt người trước.” Lạc Vũ nhe răng uy hiếp.

Minh Trần Dạ thấy thế lại càng vui vẻ, trong tiếng cười chậm rãi nói: “Chú ý một chút, nữ nhân này có chút thủ đoạn.”

Ở khu vực Địa Ma Hỏa Đông Thiên, biết hẩn trở về, toàn bộ đều nghe hẩn chỉ huy, Vân Thí Thiên nhìn điểm này, đem trách nhiệm nặng nề là chiếm đoạt thể lực Già Diệp tháp và quan hệ hợp tác với Liễu Bích Dao giao cho hẩn.

Bên ngoài thì nói là hợp tác, nhưng thực ra chuyện thế nào chẳng nhẽ hẩn còn không rõ sao.

Phương hướng mà Vọng Thiên Nhai và Địa Ma Hỏa đi tới sao có thể để thể lực khác phá ngang.

Song, nữ nhân này thật có chút thủ đoạn, muốn thay thế thật đúng là không phải chuyện dễ dàng.

Lạc Vũ nghe Minh Trần Dạ nói thế với nàng, nhẹ nhàng nhượng nhượng mày, chậm rãi quay đầu nhìn thoáng qua chỗ Liễu Bích Dao vừa đứng.

Muốn đoạt bên ngoài nhất định phải dẹp loạn bên trong .

Nếu là người bên trong không đủ để làm cho người ta tín nhiệm, vậy hậu quả.

Không phải thân thể Liễu Bích Dao làm cho nàng ghét, mà là một người có thâm cừu đại hận Vân Thí Thiên lúc trước, ăn nói bình tĩnh không có sơ hở như thế, thật ra thì đó chính là một loại sơ hở.

Lạc Vũ nhẹ cau mày lại, xem ra.

“Vũ.” Đang lúc Lạc Vũ khẽ cau mày, âm thanh lãnh khốc của Vân Thí Thiên vang lên, cuối núi giả, Vân Thí Thiên bước nhanh đi tới.

“Có việc gì ?” Lạc Vũ quay đầu nhìn về phía Vân Thí Thiên.

Vân Thí Thiên cau mày, đưa tay lên trực tiếp ôm chầm Lạc Vũ, cau mày nói: ” Xảy ra chuyện gì?”

“Liễu Bích Dao ư? Chuyện nhỏ, dễ ứng phó.”

“Ta không nói cái này, thân thể nàng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Vân Thí Thiên nhượng mày, ôm chặt Lạc Vũ.

Liễu Bích Dao, ai nào để ý tới nàng ta .

Hẩn nhận được bẩm báo , Lạc Vũ ngắt đi, lòng như lửa đốt chạy tới .

“Người đã xảy ra chuyện?” Bên cạnh Minh Trần Dạ nghe thế thu lại thần sắc tà mị, đánh giá Lạc Vũ từ trên xuống dưới.

Lạc Vũ đưa tay vỗ vỗ ngực Vân Thí Thiên, nhìn Minh Trần Dạ cười nói: “Không có chuyện gì, đoán chừng là quá nhiều chuyện, cho nên mệt quá .”

“Quá mệt mỏi?” Minh Trần Dạ có chút kinh ngạc.

Nhưng cũng có thể, trong khoảng thời gian này chuyện rất nhiều, hẩn đều không ăn chút gì ngon, mà Vũ vẫn bận rộn lâu như vậy, mệt mỏi là tất nhiên .

Nở nụ cười ửng phỏ Minh Trần Dạ, Lạc Vũ tựa vào ngực Vân Thí Thiên, mắt chậm rãi nhìn xuống phía dưới, tầm mắt rơi vào cổ tay lộ ra.

Dấu vết một cái vòng, thâm.

Là vì nguyên nhân này sao?

Lạc Vũ trên mặt cười, nhưng trong lòng có chút hiểu ra .

Mà trong lúc tầm mắt nàng nhìn xuống cổ tay của mình, Vân Thí Thiên đưa tay cầm tay nàng.

Hai cổ tay, hai dấu vết giống nhau.

Lạc Vũ ngẩng đầu, chống lại ánh mắt sâu không thấy đáy của Vân thí Thiên .

Nhìn lo lắng trong đôi mắt kia, Lạc Vũ nhẹ nhàng mím môi, có một số việc có thể gạt được người khác thì được, nhưng không gạt được Vân Thí Thiên.

Trở tay nắm chặt tay Vân Thí Thiên, Lạc Vũ không nói chuyện, chỉ dựa vào lồng ngực Vân Thí Thiên.

Gió thu thổi qua, nhẹ nhàng mà ôn nhu.

Một bên Minh Trần Dạ thấy vậy, chân mày nhíu lại.

Không khí giữa hai người này, đó là một loại chen vào không lọt, không có khe hở .

Nhăn mày thật sâu , cảm giác này thật không tốt, thật không tốt.

Gió hôm nay khác , mang theo ưu sầu.

“Vù vù.” tại nơi yên tĩnh như nơi này, trên bầu trời một con Kim Loan Phượng vù vù bay về phía này.

Lạc Vũ, Lạc Vũ, trên người Kim Loan Phượng, Tiểu Hồng và Tiểu Ngân nhảy nhót vui mừng kêu lên.

“Tiểu Ngân và Tiểu Hồng.” Lạc Vũ ngẩng đầu nhìn thấy, lập tức nheo mắt, này hai tiểu tử này lâu rồi không thấy.

“Sao lại về đây? Còn chưa tìm hai người tính sổ đâu.

Tiểu Ngân và Tiểu Hồng từ trên không nhảy xuống bay thẳng về phía nàng, Lạc Vũ vừa vươn cánh tay ôm lấy hai tiểu tử, vừa cười nói.

Lạc Vũ sinh nhật vui vẻ.

Từ trên không Tiểu Ngân và Tiểu Hồng rơi xuống, ôm rương nhỏ, lú rú giương nanh múa vuốt trong ngực Lạc Vũ, luôn miệng nói.

“Sinh nhật?” Vân Thí Thiên giật mình.

Phụ thân và mẫu thân người cho chúng ta mang lễ vật đến cho người, mười sáu tuổi rồi, đã thành đại cô nương rồi, có thể lập gia đình.

Tiểu Ngân và Tiểu Hồng rơi vào trong ngực Lạc Vũ , cười híp mắt nhìn Lạc Vũ liên tiếp nói.

Sau đó mang đồ Quân Vân và Phi Yên mang đến kén áo đưa cho Vân Thí Thiên bên cạnh, ôm hôn Lạc Vũ.

Ha ha, lễ vật của chúng ta.

Oa oa, Lạc Vũ trưởng thành, có thể lập gia đình.

Hai con một trái một phải, ở trong ngực Lạc Vũ làm ấm ỉ, nhìn qua cao hứng cực kỳ.

Lạc Vũ bị Tiểu Ngân và Tiểu Hồng hôn khuôn mặt đầy nước miếng, thấy vậy cũng cao hứng trở lại, cười tùm tùm hai con làm ấm ỉ: “Sinh nhật a, ta quên mất.”

Mấy năm này không phải là bận rộn đánh giặc, thì là bận rộn thành lập thể lực, đã sớm quên mất sinh nhật của mình.

Không nghĩ tới cha mẹ còn nhớ rõ ràng, cách xa như vậy cũng đưa lễ vật cho nàng .

Lạc Vũ cảm thấy trong lòng ấm áp .

“Sinh nhật của người?” Một bên Minh Trần Dạ nghe Lạc Vũ nói, không khỏi từ trên núi giả nhảy xuống, nhìn Lạc Vũ như đang mào nói.

“Ừ, không nói còn đỡ, là hôm nay.” Lạc Vũ ôm Tiểu Hồng và Tiểu Ngân, cười tí mắt.

Đương nhiên rồi, nếu không phải cha mẹ người nói chắc chắn người sẽ quên, chúng ta phải vội vàng tới đây, nếu không lại quên sinh nhật mười sáu tuổi của người.

Cũng không phải là sinh nhật nhỏ, nhất định phải chúc mừng người.

Tiểu Ngân khoa tay múa chân nhìn Lạc Vũ nói.

Một bên Tiểu Hồng thấy vậy giờ móng vuốt đoạt lại cái hộp trong tay Vân Thí Thiên , nhìn Lạc Vũ mở ra.

Xem một chút, xem một chút, là cái gì.

Lễ hộp không lớn nhưng cũng không nhỏ mở ra, mấy người xung quanh đều cúi đầu nhìn lại.

Chỉ thấy bên trong hộp là một cái trâm Phượng, và một bộ quần áo đỏ thắm cùng với mũ phượng , khăn quàng vai.

Lại là một bộ áo cưới, áo cưới kết hôn.

Oa oa, cha mẹ người chuẩn bị đồ cưới cho người

Tiểu Hồng, Tiểu Ngân, cười loan mắt, ý vị cười đùa.

Lạc Vũ nhìn mũ phượng khăn quàng vai từ xa đưa tới, khóe miệng nhếch cao lên, cả người đều toả sáng ra một loại khí chất thanh thuần .

Ở Vong Xuyên đại lục, thiếu nữ mười sáu tuổi có thể gả đi.

Mười sáu, là đường ranh giới cho tuổi thanh xuân .

Nàng, trưởng thành, có thể lập gia đình.

Trong khuôn mặt rực rỡ, đột nhiên ngang hông bị một bàn tay to ôm lấy , không để nàng kịp phản ứng, Vân Thí Thiên ép xuống, môi lập tức bị hôn.

Trần trọc trở mình, mót vào cắn xé.

Nụ hôn này, tới cuồng mãnh và kịch liệt.

Cả người Lạc Vũ cơ hồ đều bị Vân Thí Thiên ôm vào trong ngực.

Tiểu Ngân bị kẹp ở giữa Lạc Vũ và Vân Thí Thiên, nhìn màn hôn gần trong gang tấc , mắt nhỏ chuyển động .

Dùng sức chui ra từ giữa Lạc Vũ và Vân Thí Thiên, từ sau cổ Lạc Vũ bò qua, Tiểu móng vuốt nhấc lên, ôm lấy Tiểu Hồng đang ngẩng đầu nhìn trò hay.

Chụt , thật sự hôn lên.

Chúng ta không nhìn bọn họ biểu diễn, chúng ta cũng hôn, không cần hâm mộ bọn họ.

Tiểu Hồng đang nhìn cao hứng, thật không dễ từ khoảng cách gần như vậy quan sát, không đề phòng bị Tiểu Ngân hôn lên.

Nhất thời giờ lên chân nhỏ, chế trụ cổ Tiểu Ngân .

Người lưu manh.

Bụp , một chân đẩy Tiểu Ngân ra ngoài.

Tiểu Ngân trộm tinh đến miệng đang vui mừng, bỗng phịch một tiếng đầu bị đẩy sang một bên, bẹp một cái đụng vào trên mặt Vân Thí Thiên gần bên cạnh.

Cái miệng nhỏ nhắn nước miếng chảy dài vẫn duy trì trạng thái hôn, chụt, hôn ngay vào khóe miệng Vân Thí Thiên.

Thật sự hôn lên.

Thời gian, nháy mắt yên tĩnh.

Nôn, Tiểu Ngân rùng mình phục hồi lại tinh thần, lập tức chống vó nôn mửa không ngừng .

Cùng lúc này, Vân Thí Thiên lạnh lạnh ngẩng đầu lên, trên khóe miệng còn hiện rõ một vệt nước miếng , sắc mặt âm hàn, đóng băng ba thước.

Minh Trần Dạ ở bên vốn sắc mặt đang khó coi, thấy vậy sắc mặt rút gân phì một tiếng cười to ra.

Tiểu Ngân, còn tốt chứ.

Người ngu xuẩn, sao lại hôn hân.

Mà Tiểu Hồng thấy vậy thì dừng thẳng lông mày, từ trong ngực Lạc Vũ nhảy xuống, cái chân không ngừng lau miệng Tiểu Ngân , không có tiền đồ.

Tiểu Ngân, vừa bị ủy khuất, trốn trong ngực Tiểu Hồng an ủi tâm linh bị thương .

“Ha ha.” Lạc Vũ thấy vậy vốn cảm thấy mình nên bình tĩnh, nhưng thật sự không bình tĩnh được, khoái trá cười ra tiếng.

Vân Thí Thiên lạnh nghiêm mặt hung hăng trợn mắt nhìn Tiểu Ngân và Tiểu Hồng phá hư phong cảnh, đưa tay lau nước miếng ở khóe miệng , một tay lấy ra quả sinh nhật vợ chồng Quân Vân đưa cho Lạc Vũ .

Vừa ôm chặt eo Lạc Vũ , ngẩng đầu hét to nói: “Người đầu, chuẩn bị thịnh yến, hôm nay là sinh nhật Vương phi.”

Là sinh nhật vương phi. . . Thanh âm truyền ra rất xa , vang dội cả Vọng Thiên Nhai.

“Không cần, lúc này.”

“Đang bận, cũng không quan trọng bằng sinh nhật mười sáu tuổi của nàng.”

“Đúng, sinh nhật người quan trọng hơn.”

Gió thu nổi lên, đây một ngày vui mừng .

Sinh nhật mười sáu tuổi của Lạc Vũ, một khi truyền bá, cả Vọng Thiên Nhai đều động.

Chính là câu nói của Vân Thí Thiên, đang bận, cũng có thời gian làm tiệc sinh nhật cho Lạc Vũ, mặc dù thời gian gấp rút, không thể làm long trọng và tinh xảo.

Màu xanh thừa thốt, trong nháy mắt, cả Vọng Thiên Nhai là một mảnh vui sướng.

Vân Khung tự thân xuất mã lo liệu, trong khoảnh khắc, gánh hát xiếc ảo thuật, múa Long múa Phượng, đèn màu. Đem Vọng Thiên Nhai uy nghiêm, trong thời gian ngắn náo nhiệt cực kỳ.

Trời chiều như lửa, đảo mắt rơi xuống.

Ánh trăng màu bạc lên cao, ở phương đông có cây mộng quế ở trên cung trăng.

Tất cả quyền thần quan lớn trên Vọng Thiên Nhai đều mang theo phu nhân trình diện, cho dù vợ vãi, lễ vật cũng bị chứa vào hơn nửa vương cung.

Đầu năm nay, người nào không biết, lấy lòng Vương Phi Quân Lạc Vũ của bọn họ, chính là lấy lòng Quân vương Vân Thí Thiên của bọn họ.

Bóng đêm lễ mọn, đèn cung huy phát sáng cả vùng trời Vọng Thiên Nhai.

Trên quảng trường rộng lớn của Nghị Chính cung, người người cười đùa, thanh âm chúc mừng bên tai không dứt.

Rượu ngon bưng lên, người đi lại bận rộn cơ hồ chân không chạm đất.

Trên quảng trường lớn như thế, lúc này đèn đuốc sáng trưng, một đội khiêu vũ tay cầm lợi kiếm, mặc áo đỏ thẫm, bên hông vẩy áo giáp, hai chân trần trụi khiêu vũ.

Kèm theo tiếng trống trận sục sôi, bày ra đội hình, khí thế dâng trào khua kiếm múa.

Nam tử cường tráng, ánh lửa chói mắt, tiếng hô hùng tráng.

Thu hoạch lần này, càng làm người Vọng Thiên Nhai xem nhiệt huyết sôi trào, hào khí vạn phần.

Chính diện là đại đội Kiếm Vũ, bên trái là gánh hát xiếc ảo thuật, phía bên phải là ma thú chơi đùa quyền cước.(ma thú đấu võ)

Ba loại thưởng thức thay đổi liên tục, khiến ọi người thích thú.

Trong lúc nhất thời, trên quảng trường lớn như thế đều là tiếng trầm trồ khen ngợi, khắp nơi đều là tiếng cười lớn, cơ hồ đem bầu trời đêm huyền ảo sáng lên.

Bận rộn lâu như vậy, bị đè nén lâu như vậy, hôm nay vui vẻ, đem nhiệt tình trong xương mỗi người thiêu đốt.

Ừ, xinh đẹp đẹp mắt.

“Lạc Vũ, sinh nhật vui vẻ, tỷ chúc muội đạt thành nguyện vọng, sớm ngày cùng Thí Thiên nhà tỷ thành hôn.” Trên đài cao, Vân Khung tràn đầy vui vẻ cầm chén rượu nhìn Lạc Vũ nói.

Lạc Vũ hôm nay làm thọ tinh, đã sớm bị đủ loại quan lại kính rượu đến mức gương ửng hồng, giờ nghe Vân Khung nói như thế, không khỏi càng đỏ hơn.

Giống như Lạc Vũ nhà chúng ta mỗi ngày đều nghĩ gả cho Vân Thí Thiên nhà các người vậy.

Tiểu Hồng và Tiểu Ngân ngồi phía sau Lạc Vũ bất mãn.

“Mong rằng nguyện vọng của ta thành công.” Ngồi bên cạnh Lạc Vũ, Vân Thí Thiên thấy vậy đưa qua chén rượu, cạn chén với Lạc Vũ và Vân Khung, trong mắt gương lên nụ cười, thay Lạc Vũ nói.

Vừa nói xong, đám quan lại phía dưới nhất thời ầm ầm cười to.

“Ha ha, thật không biết xấu hổ, đã sớm muốn kết hôn với Lạc Vũ của chúng ta.” Vân Khung cười ha ha, uống một hơi cạn sạch chén rượu.

Lạc Vũ liếc mắt nhìn thoáng qua ánh mắt phát sáng của Vân Thí Thiên, mím môi cười một tiếng, uống một ngụm.

“Vương Phi, Yến Trần, Yến Phi, Yến Lâm ở Địa Ma Hỏa quá xa không về được, thần thay thế bọn họ mời ngài một chén.

Một chúc vương phi sinh nhật vui vẻ, hai nguyện quân vương nhà ta sớm ngày đạt được ước vọng, được ôm Vương Phi về.” Phong Vô Tâm theo sát lời Vân Khung.

“Ha ha, lời chúc này thật là tốt.” Vân Khung cười to.

Lạc Vũ thì trực tiếp bị Vân Thí Thiên ôm lấy, thu nhận lời chúc mừng của Phong Vô Tâm.

Bóng đêm cuộn cuộn, quần thần Vọng Thiên Nhai hết lời chúc mừng Lạc Vũ và Vân Thí Thiên, không khí dâng cao rất vui vẻ.

“Thiên vương, uống ít chút, thương thể của ngài còn chưa điều dưỡng tốt.” Trong lúc Lạc Vũ và Vân Thí Thiên vui vẻ cười đùa, Minh Trần Dạ ngồi bên kia một chén một chén uống rượu.

Nhìn qua cũng không phải muốn mua say, nhưng mà rượu đi xuống rất nhiều.

Vô Hoa thấy vậy, thật sự là bất đắc dĩ, không khỏi nhẹ nhàng mở miệng khuyên nhủ.

Đã sớm biết Lạc Vũ và Vân Thí Thiên như thế, giờ ở Vọng Thiên Nhai lại thế này, tình cảnh này.
haizzzzz.

“Không sao .” Minh Trần Dạ nâng chén rượu, đột nhiên đứng lên đi về phía Lạc Vũ.

“Sinh nhật vui vẻ.” Đi tới trước mặt Lạc Vũ , thần sắc yêu tà của Minh Trần Dạ không thay đổi, cười như không cười nâng chén rượu chúc Lạc Vũ.

Lạc Vũ ngẩng đầu nhìn Minh Trần Dạ một cái, cười gật đầu: “Cám ơn.”

Uống một hơi cạn sạch sau đưng đưng vào cái chén của Minh Trần Dạ : “Không cho ở uống, người uống ta sẽ thu tiền.”

Minh Trần Dạ thấy hình thức quan tâm khác của Lạc Vũ, không khỏi cười to: “Chút tiền kia ta vẫn có trả cho người.”

Lạc Vũ thấy vậy nhìn Vô Hoa bên kia vẫy vẫy tay,kề vào lỗ tai nói nhỏ mấy câu.

Vô Hoa nghe xong ngẩng đầu nhìn Minh Trần Dạ một cái, gật đầu cười, nhanh chóng lui ra.

Minh Trần Dạ thấy vậy nhú mày, nhìn Lạc Vũ.

Lạc Vũ thì cười không nói.

“Ha hã, hôm nay ta tới thật đúng dịp, không nghĩ tới là sinh nhật Vương Phi, Bích Dao hôm nay không có đại lễ, mượn rượu nhạt một chén, chúc mừng Vương Phi sinh nhật vui vẻ.”

Minh Trần Dạ thấy Lạc Vũ cười, còn chưa mở miệng hỏi, Liễu Bích Dao đột nhiên đi lên đây.

Lạc Vũ nhận lấy rượu Liễu Bích Dao đưa tới , khẽ nhìn lướt qua rượu trong chén, ánh mắt khẽ nhúc nhích ngẩng đầu khẽ cười nói: “Đa tạ.”

Hơi ngửa đầu, uống.

“Vương Phi thật sự sáng khoái.” Liễu Bích Dao thấy vậy khuôn mặt mỉm cười, lui xuống, thần sắc vạn phần thông thả.

Lạc Vũ liếc nhìn bóng lưng Liễu Bích Dao lui xuống, thần sắc hơi động một chút, đầu ngón tay như có như không vẽ lên bàn tay Vân Thí Thiên ôm ngang hông nàng .

Quay đầu cùng Vân Thí Thiên liếc nhau một cái, cúi đầu nhẹ nhàng cười.

Bóng đêm, càng ngày càng đẹp, bốn phía đều là ánh sáng màu bạc.

Vọng Thiên Nhai đã lâu chưa mở tiệc vui vẻ náo nhiệt như hôm nay.

Giống như mở chuồng ngựa, thật vui mừng.

Lạc Vũ và Vân Thí Thiên đứng mũi chịu sào, không bao lâu đã bị mọi người rót bất tỉnh nhân sự.(chúc rượu)

Ngay cả Tiểu Ngân và Tiểu Hồng phía sau bọn họ, cũng bị mọi người Đông một chén, Tây một chén, chúc cho đầu quay lòng vòng,khuôn mặt nhỏ nhắn ứng đỏ, còn kém nhảy thoát y thôi.

Vân Khung và Phong Vô Tâm thấy vậy, không khỏi cười to.

Thật lâu không có như thế thoải mái nhìn trời nhai, theo Lạc Vũ ở cũng không sợ Vân thí ngày

Lại liên thủ chúc rượu Quân vương của bọn họ , quả thực là nhiều năm như vậy chỉ có lần này phóng túng.

Lập tức, cũng không ảnh hưởng tới sự vui vẻ của mọi người.

Vừa phái người đưa Lạc Vũ và Vân Thí Thiên đi nghỉ ngơi, vừa chiếu cố bên này.

Khó được vui vẻ một lần như thế, cứ mặc ọi người phóng túng một hồi.

Trăng tròn sáng ngời, đêm lạnh như nước.

Tây Cung Vọng Thiên Nhai, chỗ ở tạm thời của Minh Trần Dạ.

Vô Hoa đỡ lấy Minh Trần Dạ say khướt đi về.

Đông Thiên Vương nhà bọn họ ngàn ly không say, chỉ là một đơn thuốc của Lạc Vũ , trực tiếp hạ cho Thiên vương bọn họ, như thế có thể không uống ư.

“Bổn vương không say.” Minh Trần Dạ hết sức chống đỡ thân thể: “Nhất định là Lạc Vũ muốn người hạ độc ta, ta. Khụ khụ. Không dễ dàng như vậy.”

“Dạ, dạ, người không say.” Bị hạ thuốc rõ ràng như thế, chỉ có thể nói Thiên vương bọn họ rộng lượng, chẳng qua là được lực còn chưa phát tác mà thôi.

“Ta. tự trở về.” Đẩy Vô Hoa ra, Minh Trần Dạ lung la lung lay nhìn tấm cung của mình đi tới.

Vô Hoa thấy vậy cũng không mạnh mẽ chống đỡ, Thiên vương nhà bọn họ chỉ cần không ra ngoài nào loạn hôm nay là tốt rồi, những thứ khác, hần mặc kệ.

Lập tức, đặt mông ngồi ở trong đình viện, cứ như vậy trông chừng hộ.

Đẩy cửa vào phòng, Minh Trần Dạ mặc dù biết mình trúng thuốc, nhưng vẫn mơ mơ màng màng , bước mấy bước chợt một tiếng đụng vào chân giường, trực tiếp ngã lộn trên giường.

“Thật choáng váng.” Lời oán trách còn chưa nói ra, Minh Trần Dạ sờ thấy trên giường có cái gì đó.

Người? Nữ nhân?

Chẳng nhẽ Lạc Vũ và Vân Thí Thiên chẳng còn đưa người làm ấm giường cho hần ư ?

Nói đùa gì vậy.

Minh Trần Dạ nhú nhú mày, ngẩng đầu mượn ngọn đèn dầu thấy rõ ràng người trên giường.

Trong nháy mắt, dù là được lực kinh người, cũng bị thức tỉnh ba phần.

Trên giường, vật áo tà tà thả xuống, lộ ra hai vai, vẻ mặt say rượu bất tỉnh, ở ngọn đèn dầu hạ Xinh đẹp kinh người nữ nhân, lại là, Lạc Vũ.

Lạc Vũ ngủ ở trên giường của hần ư ?

Có người hạ độc thủ, Minh Trần Dạ cho dù say khướt nhưng đầu óc phản ứng cũng không chậm, đây nhất định là có người sau lưng hạ thủ.

Song, việc này đối với hần trăm lợi mà không có hại.

Minh Trần Dạ nhìn Lạc Vũ ngủ say trên giường.

Đây là nữ nhân hần thích, bây giờ đang ở trên giường của hần, hần.

Đầu óc sáng tỏ, vận vẹo thân thể , người trước mặt, là Lạc Vũ .

134. Chương 135: Dĩ Bĩ Chi Đạo

Edit: Giọt Sương Đêm Beta: Sakura * Dĩ bĩ chi đạo, hoàn thi bĩ thân: ai chột bằng cái gì thì đâm lại bằng cái đấy

Người trước mặt, là Lạc Vũ .

Là Lạc Vũ mình thích.

Bên trong nhà ngọn đèn dầu loáng thoáng, dưới ánh đèn, Lạc Vũ say rượu càng phát ra xinh đẹp.

Dôi mắt kia, cặp mi, cái mũi, cái miệng.

Minh Trần Dạ nhìn nhìn, chậm rãi cúi đầu, nhích tới gần, nhích tới gần.

Quả thực quá dụ dỗ hần, quá dụ dỗ hần.

Cúi đầu, cúi người, tiến tới gần, một chút một chút chậm rãi nhích tới gần.

Mắt thấy Minh Trần Dạ sẽ hôn lên môi Lạc Vũ, Minh Trần Dạ đột nhiên ngừng lại, miễn cưỡng từ trước mặt Lạc Vũ quay mặt đi.

Giương một tay lên, bóp, một cái tát đung vào Lạc Vũ đang say rượu trên giường.

“Ta bảo người chú ý, chú ý, người chú ý tới đến mức lên giường của ta, người là đồ vô dụng.”

Đột nhiên hung hăng cho Lạc Vũ một quyền, Đông Thiên Vương Minh Trần Dạ dùng sức gõ mấy cái lên đầu mình, dùng sức khởi động thân thể, khoanh chân ngồi ở trên giường.

“Vân Thí Thiên là thùng cơm, trên đĩa bàn của hần, lại có thể làm cho người ta động thủ, quả thực chính là ngu ngốc, ta đã sớm nói với người rồi, đi theo ta làm Quân phu nhân của ta, người không nghe.

Giờ thì tốt rồi, bị người khác đưa tới cửa cho ta, người là đồ ngu ngốc.”

Khoanh chân ngồi trên giường, Minh Trần Dạ lắc lắc cánh tay Lạc Vũ, dùng sức kéo y phục che đi đôi vai bị lộ ra ngoài.

Bất mãn dùng sức nhéo mặt Lạc Vũ : “May là người gặp ta, ta.”

Lời nói ghen lại, tay cũng thả lỏng.

Nhưng đến cuối cùng, cuối cùng lại thở dài một hơi.

Minh Trần Dạ đắp kín chăn cho Lạc Vũ, chậm rãi đứng lên, rời khỏi giường.

Hần thích Lạc Vũ, đây không phải là chuyện gì uất ức hoặc là chuyện không thể nói.

Hần dám thông báo với thiên hạ nói hần thích Lạc Vũ.

Nhưng mà, cũng bởi vì thích, cho nên hần không thể hạ thủ.

Hần uống rượu say, bị Lạc Vũ bỏ một chút thuốc khiến thân thể không nghe sai sử, nhưng là đầu óc còn tỉnh.

Hần hiểu được.

Hôm nay, nếu hần thật sự muốn Lạc Vũ, vậy sau này tất cả ân tình của hần với Lạc Vũ, tất cả tình ý sẽ đoạn tuyệt, trở thành người xa lạ.

Đây không phải điều hần muốn.

Thích một cô gái, hần không vĩ đại đến mức chỉ cần nàng hạnh phúc là được.

Chẳng qua, dù biết là bị tính toán, hần cũng sẽ tương kế tựu kế

Không nói thật xin lỗi Lạc Vũ, đầu tiên phải thật xin lỗi chính hần.

Hần Địa Ma Hỏa Đông Thiên Vương là ai chứ, là một Thiên Vương bất kể mọi thứ cứ làm theo ý mình.

Lấy tính toán của người khác để đạt được nguyện vọng của mình, ta nhờ vào, Đông Thiên Vương hần không uất ức như vậy.

Đứng ở cửa sổ, Minh Trần Dạ cúi đầu.

“Thật uất ức, đưa đến miệng rồi mà không thể ăn.”

Minh Trần Dạ hần đời này chưa từng gặp chuyện như vậy, đưa lên miệng rồi còn chịu đựng không ăn, a a a, uất ức a.

Ánh trăng tĩnh lặng, Minh Trần Dạ đứng ở cửa sổ, vạn phần chán nản.

Ánh trăng chiếu rọi lên người hần, nhẹ nhàng điểm lên từng dải ánh sáng màu bạc, vì không có rượu hồng tỏa ra ánh sáng lóa mắt.

Mà trong lúc Minh Trần Dạ chán nản.

Không chú ý trên giường, Lạc Vũ khẽ mở mắt ra, chậm rãi nhếch miệng, nhìn bóng lưng Minh Trần Dạ, cười rục rỏ.

Cổ tay khẽ nhúc nhích, xoa nơi bị Minh Trần Dạ nắm đau, Lạc Vũ dương dương tự đắc nhướn mày.

Đau chết mất, ra tay thật nặng, khẳng định sẽ đỏ lên.

Bất quá, trên người đau, trong lòng sướng khoái là được rồi .

Quả nhiên không cô phụ tín nhiệm của nàng.

Minh Trần Dạ, thật sự là người kiêu ngạo, là một người đáng giá tín nhiệm .

“Chết tiệt, ta còn phải đưa người trở về.” Trong lúc Lạc Vũ im lặng mỉm cười, đứng ở cửa sổ Minh Trần Dạ nghiêng răng nghiêng lợi xoay người.

Lạc Vũ ở chỗ của hắn, cho dù hắn không chạm vào nàng, người hữu tâm nếu tuyên dương ra ngoài, hoặc là vừa vắn tới đúng lúc.

Đối với Lạc Vũ cực kỳ bất lợi.

Bởi vì việc này mà cùng Vân Thí Thiên chia tay, vậy thì trong lòng hắn tràn đầy vui mừng.

Nhưng mà danh tiếng Lạc Vũ lúc đó khó nghe, vậy cũng không được.

Hắn còn không nở đâu.

Nghiến răng nghiến lợi xoay người, tầm mắt Minh Trần Dạ nhìn thấy Lạc Vũ cười rục rỏ ngồi trên giường, vốn còn đang nghiến răng nghiến lợi sắc mặt nháy mắt xanh mét.

Đánh giá Lạc Vũ trên giường từ trên xuống dưới,qua một lúc lâu Minh Trần Dạ mạnh mẽ bỏ nhào về phía trước: “Con mẹ nó, người có ý gì hả?”

Lạc Vũ thấy Minh Trần Dạ khí thế hung mãnh, lập tức lăn một vòng trên giường, trở tay chế trụ cánh tay Minh Trần Dạ, nhẹ nhàng nói: “Xuyết.”

Minh Trần Dạ bị Lạc Vũ chế trụ đặt ở phía dưới, nhất thời khuôn mặt xanh mét càng phát ra dữ tợn.

Chết tiệt sao thân thủ Lạc Vũ lại cao thế

Nào có lộ ra vẻ một người say rượu bất tỉnh nhân sự như vừa rồi.

Con mẹ nó, lừa gạt hắn, hại hắn làm ra cử động như vậy , suy nghĩ nhiều như vậy.

Hung hăng nhìn chằm chằm người đang đè ép hắn- Lạc Vũ.

Minh Trần Dạ híp híp mắt sau, đột nhiên tà khí cười: “Người tỉnh táo thế,ta tưởng mình đa tình hóa ra người hài lòng với ta .Được, được, vậy không nên phụ lòng ngày đẹp mỹ cảnh như vậy , hôn một cái.”

Dứt lời, hơi ngửa đầu hướng về phía Lạc Vũ hôn xuống.

Lạc Vũ bị Minh Trần Dạ nói khí thế ,buồn cười.

Lập tức trên tay dùng sức thêm chút, đem Minh Trần Dạ đè xuống, hạ giọng nói: “Đừng lộn xộn.”

“Ta lộn xộn?” Minh Trần Dạ híp mắt trừng Lạc Vũ, nụ cười tà khí kia tuyệt đối là giận dữ.

Lạc Vũ thấy vậy vừa chế trụ Minh Trần Dạ, vừa nhẹ nhàng dùng cái trán đụng đầu vai Minh Trần Dạ một cái: “Hảo huynh đệ của ta.”

“Ai muốn làm huynh đệ với người, người buông ra cho ta, khi dễ Lão Tử chưa phục hồi như cũ có phải hay không?” Minh Trần Dạ giận.

Lạc Vũ thấy vậy càng không buông Minh Trần Dạ.

Minh Trần Dạ bề ngoài tà mị ,chuyện gì đều có thể bỏ qua nhưng chuyện hôm nay có thể lớn có thể nhỏ, hắn thật sự nổi giận.

“Ta không phải vì khảo nghiệm người mới giả vờ, giữa ta và người , cho dù ta không thể tiếp nhận tình yêu của người, nhưng mà ta tuyệt đối tin tưởng nhân phẩm của người .

Ta để cho người ở sau lưng nhìn , người đừng tức giận.” Lạc Vũ biết Minh Trần Dạ thật sự nổi giận, lập tức đè thấp thanh âm liên tiếp giải thích.

Lúc Minh Trần Dạ trở lại, phía sau có người đi theo, nàng cũng phải giả bộ giống một chút.

Minh Trần Dạ nghe Lạc Vũ nói như thế, không khỏi dừng giấy dựa, nằm ở trên giường nhìn chằm chằm Lạc Vũ.

Lạc Vũ thấy vậy chậm rãi thả tay, khoanh chân ngồi bên cạnh Minh Trần Dạ, đưa tay vỗ vỗ vai Minh Trần Dạ nói: “Ta đối với người thế nào, trong lòng người cũng biết.Nếu thật sự ta coi người như huynh đệ của ta, bằng hữu ta đến đối đãi, ta không thể làm ra chuyện khảo nghiệm đả thương người như vậy.

Minh Trần Dạ, người hiểu cho ta, ta không phải cố ý.”

Minh Trần Dạ đương nhiên là hiểu rõ Lạc Vũ .

Chuyện đả thương lòng người như vậy , hơn nữa đối với Lạc Vũ cũng không phải chuyện hay ho, Lạc Vũ không làm được.

Vì khảo nghiệm hấn, hoàn toàn không cần thiết

Nếu mà thật sự là khảo nghiệm vậy hậu quả cũng khó mà nói.

Tức giận trong người khê biến mất chút ít, Minh Trần Dạ hai tay đan sau gáy , nhìn chằm chằm Lạc Vũ ném một tiếng: “Hừ.”

Lạc Vũ thấy vậy không khỏi bật cười, cũng rất chân thành nói: “Ta có huynh đệ và bằng hữu như người, cũng cảm thấy kiêu ngạo và may mắn.”

Lời này Minh Trần Dạ nghe xuôi tai.

“Ai muốn làm huynh đệ.” Chỉ là, cũng không tỏ vẻ hấn đồng ý cái quan hệ này.

Lạc Vũ nghe xong vỗ Minh Trần Dạ một cái, nụ cười trên mặt rất ôn hòa .

Minh Trần Dạ nhìn Lạc Vũ cười như thế , nhất thời cũng không nổi tính tình, không thể làm gì khác hơn là trợn mắt nhìn Lạc Vũ một cái, sau đó vỗ vỗ đầu nói: “Giải được.”

Con mẹ nó, đầu càng ngày càng choáng váng, Lạc Vũ hạ thuốc gì không biết .

Lạc Vũ rất hợp tác, đầu ngón tay đưa vào ống tay rồi đưa đến dưới mũi Minh Trần Dạ.

Minh Trần Dạ khê ngửi, một cổ mùi gay mũi xộc vào, cái đầu đang mờ mịt lập tức thanh tỉnh.

Xoa đầu tỉnh táo lại, Minh Trần Dạ cũng khoanh chân ngồi xuống, liếc Lạc Vũ một cái: “Đều không cho người bớt lo, lại gạt ta.”

Lạc Vũ nghe thấy Minh Trần Dạ oán trách, nhún nhún vai mỉm cười nói: “Ai bảo người nọ thấy xuống tay ở chỗ này của người tuyệt đối sẽ gây chấn động lớn.”

“Ta có nên cho rằng đây là câu khen ngợi?” Minh Trần Dạ nâng mày.

Lạc Vũ gật đầu.

Minh Trần Dạ thấy vậy nhất thời không lên tiếng.

Để Lạc Vũ làm cho hấn nhần nhần nhớ nhớ, hấn còn dễ nói .

Mà người thoải mái thừa nhận quan hệ của hấn và nàng lại không giống, để hấn nói một lời thật đúng là khó mà nói.

Quá mức thẳng thắn, ngược lại không có gian tình có thể, Lạc Vũ.

Minh Trần Dạ rất bất mãn, nhưng mà lại có chút thỏa mãn với câu trả lời của Lạc Vũ .

Nhất thời chỉ còn mình cảm thấy khó chịu.

Nụ cười trên mặt Lạc Vũ càng rực rỡ, đưa tay vỗ vào Minh Trần Dạ hai cái cười nói: “Yên tâm, ở trên địa bàn của Thí Thiên mà ta còn bị người khác tính kế, thì ta thà bỏ đầu đi cho xong, chẳng qua là kéo huynh đệ người xuống nước thôi. Chẳng qua, nếu đã là huynh đệ còn nói gì với Thí Thiên nữa, nên hỗ trợ mới đúng.”

Minh Trần Dạ nghe Lạc Vũ nói thế

Một lúc sau mới ghen ra một tiếng hừ lạnh, nặng nề biểu đạt sự bất mãn của hắn.

Giúp Lạc Vũ thì không có gì, giúp Vân Thí Thiên, xéo.

“Ta không giúp hắn, ta nói, ngươi và hắn ở chung một chỗ không có chỗ tốt, nhìn đi, trên địa bàn của hắn mà cũng có thể xảy ra chuyện, thật sự là không có lúc nào được sống yên ổn.

Ngươi vẫn nên về Địa Ma Hỏa mới tốt.

Địa bàn của Bồn vương nói một không hai, ai dám đục góc tường của ta, ta chặt hắn ra làm bánh nhân thịt.”

Minh Trần Dạ quay đầu lại, ôm lấy vai Lạc Vũ, nhìn như cười không để ý, kì thực bên trong có chín phần thật lòng.

Lạc Vũ nghe Minh Trần Dạ nói như vậy, cũng không lảng tránh Minh Trần Dạ, mỉm cười vỗ vỗ cánh tay Minh Trần Dạ, sau đó ngẩng đầu nhìn ánh trăng bên ngoài cửa sổ.

Một lúc lâu sau, chậm rãi nói: “Không có biện pháp, đời này đều nằm trên tay hắn rồi, tất cả yêu hận hay một tia ý thức đều cho hắn, không thể phân đi yêu người khác.”

Minh Trần Dạ nghe được lời ấy, khẽ nhú nhú mày, lại nói: “Ta so với hắn không khác mấy.”

“Ta biết.” Lạc Vũ cười, nhìn Minh Trần Dạ một cái, đột nhiên đổi đề tài.

“Lại nói, ta thích tính tình trước kia của ngươi hơn, làm theo ý mình, tự do tự tại, tính tình tương tự như vậy thật tốt.

Ta ghét nhất tính của Thí Thiên, lạnh nhạt không nói chuyện, không có chút nhiệt tình nào.”

Nói đến đây, Lạc Vũ liếc nhìn Minh Trần Dạ: “Ta thích tự do tự tại, vô câu vô thúc.”(không bị quản chế)

“Vậy ngươi theo ta đi.” Minh Trần Dạ bình tĩnh nhìn Lạc Vũ, trên mặt tuy cười, nhưng trong mắt không có nụ cười.

Thích tính hắn như vậy, sao không chọn hắn.

Không thích tính cách Vân Thí Thiên như vậy, mà còn.

Vậy phía sau muốn trả giá cho tình yêu, chỉ có nhiều hơn, sâu hơn.

Lạc Vũ nghe xong khẽ cười một tiếng, từ trên giường bước xuống đi tới trước bàn, rót hai chén trà bưng đến.

“Ta thích cuộc sống như thế, luôn hướng tới tự do chân chính, lão Minh, thật ra thì tính cách của ta không thích để ý tới chuyện của người khác. Ta để ý tới bản thân mình hơn, chỉ quan tâm tới người ta để ý, lại càng không thích âm mưu, mưu kế đoạt thiên hạ. Ta cảm thấy rất mệt mỏi, nhân sinh ngắn ngủn. Cần gì phải đứng ở nơi đầu sóng ngọn gió, đưa mình vào địa giới sinh tử.”

Nói đến đây, Lạc Vũ uống một hớp trà trong tay, quay đầu nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ

Trong đôi mắt trong trẻo dần hiện lên một tia quyết tuyệt, nụ cười trên mặt càng mông lung my lệ bức người.

“Nhưng mà ta gặp Thí Thiên, hắn đem ta dẫn vào trong dòng nước xoáy này, đem ta dẫn tới con đường này, để ta đặt mình ở nơi nguy cơ trùng trùng này.

Mà ta, ta phát hiện ta chẳng những không phản kháng, không oán hận, ngược lại một lòng một dạ suy nghĩ cho, vì Vọng Thiên Nhai, làm sao để mưu tính thiên hạ, lúc bắt đầu thiết kế tất cả. Ta biết đời này kiếp này, không có bất kỳ người nào khác có thể thay thế vị trí của hân."

Con mắt lóe sáng, Lạc Vũ không quay đầu, vẫn nhìn gió thu trong đêm.

Mà phía sau Minh Trần Dạ ngồi trên giường, nhíu mày thật sâu.

Lạc Vũ chưa nói nàng yêu Vân Thí Thiên bao nhiêu.

Nhưng mà, vì Vân Thí Thiên, nàng đem tất cả của nàng, bỏ hết những sở thích của mình .

Yêu như vậy. . . .

"Nhưng mà, người không thích như vậy." Minh Trần Dạ không cam lòng.

Lạc Vũ chậm rãi quay đầu nhìn Minh Trần Dạ, mỉm cười gật đầu nói: "Đúng vậy, ta không thích. Cho nên, ta đem toàn lực để thu lại thiên hạ này, thiết kế tất cả thật tốt, để chúng ta không có kẻ địch, không ai có thể làm hại chúng ta. Đem tất cả làm xong chính là điều ta muốn .Ta có thể dùng một năm, mười năm, hai mươi năm, để đổi lấy cuộc sống vô ưu vô lo sau này ,đáng giá."

Tiếng nói nhẹ nhàng, quanh quẩn trong đêm, thấm vào lòng người.

Lạc Vũ nhìn Minh Trần Dạ.

Ân tình từ vụ Tứ công chúa Già Diệp thấp, quá sâu, sâu đến nỗi nàng không thể tìm bất cứ cơ hội nào nói lời làm thương tổn Minh Trần Dạ.

Chẳng qua là, nàng cũng thể lừa gạt hân.

Tình cảm lập lờ, cuối cùng hại người cũng sẽ hại mình.

Yêu chính là yêu, hận chính là hận, không có vừa yêu vừa hận .

Minh Trần Dạ rất tốt, chẳng qua là nàng đã gặp được Vân Thí Thiên.

Ánh trăng từ ngoài cửa sổ chiếu vào, trên đất mông lung.

Minh Trần Dạ nhìn Lạc Vũ, hồi lâu chậm rãi nói: "Lời này của ngươi có ý tứ là."

Nhìn Minh Trần Dạ sắc mặt không tốt, Lạc Vũ tiến lên hai bước đưa tay cầm tay Minh Trần Dạ, rất nghiêm nghị nói: "Ý của ta là, ta thích người như một bằng hữu, rất vui vẻ khi ở bên người

Mà phần thích này, ta sẽ dùng tính mạng để báo đáp lại."

"Ai muốn mạng của ngươi." Minh Trần Dạ vừa nghe Lạc Vũ nói như thế, trong lòng vốn bị đè nén bộc phát ra, nàng rất thích tri giao với Minh Trần Dạ hân.

Chẳng qua là hân muốn mạng của nàng làm gì.

"Ta lỗi thêm mạng của Thí Thiên, mạng của hai chúng ta chắc chắn đủ." Lạc Vũ cười lên.

Minh Trần Dạ nhìn Lạc Vũ cười, hồi lâu không lời nào để nói, chỉ đưa tay hung hăng véo mặt Lạc Vũ một cái, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Chỉ dùng những lời dễ nghe này mà muốn ta không giận ư, không có của đâu."

Lạc Vũ nghe Minh Trần Dạ nói xong, nhất thời cười nhưng không nói.

Minh Trần Dạ giận, nàng không sợ.

Minh Trần Dạ không phải là quân tử, nhưng mà hân là tiểu nhân thật sự.

Có đôi khi so với quân tử ,tiểu nhân còn đáng giá tin nhiệm hơn.

Tình ý của Minh Trần Dạ kiếp này nàng không trả được, nhưng mà nàng còn có Mệnh.

Minh Trần Dạ muốn giao ra, nàng tiếp nhận, nhưng mệnh nàng còn, dùng tính mạng trần quý báo đáp hân.

” Thiên vương chúng ta chưa từng bị người khác uy hiếp, Đông Thiên Vương chúng ta có giận hay không đều phải xem tâm tình có tốt hay không, có phải không , Thiên vương?”

Lúc Minh Trần Dạ nói xong, bên ngoài Vô Hoa đột nhiên đẩy cửa vào, cười mở miệng.

Trong nhà tiến động lớn như vậy, hấn mà không nghe thấy, nên cắt tai đi là vừa.

Minh Trần Dạ liếc mắt nhìn Vô Hoa một cái, ngẩng đầu lên.

Lạc Vũ thấy vậy nhất thời cười khẽ một tiếng, đứng lên, ngẩng đầu nhìn ra.

Ngoài cửa, dưới cây ngô đồng, Vân Thí Thiên lạnh lùng đứng ở nơi đó.

Gió thu nhẹ nhàng thổi qua, sợi tóc màu bạc tung bay trong gió.

Trong đôi mắt lãnh khốc hàm chứa đắc ý, hàm chứa thâm tình, từ xa nhìn Lạc Vũ.

Một cái nhìn, hai người một lãnh khốc một rực rỡ cùng cười lên .

Bóng đêm, rất đẹp, rất yên tĩnh.

Ẩn chứa một loại triền miên ôn nhu.

Trong không khí hài hòa, một đám người vội vàng chạy về phía này.

“Đông Thiên Vương có ở đó hay không? Có thích khách tiến vào Vọng Thiên Nhai và đi về phía này, chúng ta đến đây lục soát, chuyện gấp phải chấp hành, xin Đông Thiên Vương thứ tội.”

Trong bóng đêm, một đám thị vệ nhanh chóng vọt tới Vọng Thiên Nhai vương cung, vội vàng phá cửa Tây Cung, vọt vào trong.

Có thích khách tiến vào

Bị bọn họ ép trốn chạy về phía này.

Tây Cung giờ là chỗ ở của Địa Ma hỏa Đông Thiên Vương.

Nếu là lúc khác, bọn họ sẽ không xông loạn như thế , Địa Ma hỏa Đông Thiên Vương cũng không phải là người đơn giản .

Mà bây giờ, bọn họ đều biết Đông Thiên Vương bị thương, đang trong thời kỳ dưỡng bệnh, một thân võ công không còn lại bao nhiêu.

Lúc này có thích khách chạy về phía này, bọn họ tuyệt không dám chậm trễ.

Vì vậy, chỉ chào hỏi qua loa, dưới chân không ngừng xông vào.

“Nhanh, nhanh lục soát xung quanh.” Vừa xông vào, lập tức có thị vệ nhanh chóng phân phó.

“Ở bên kia, hướng tám cung phương có bóng người, mau.”

Bóng đen lóe lên, loáng thoáng.

Cầm đầu thị vệ, nghe xong nhanh chóng mang theo mấy người lao về phía tám cung Đông Thiên Vương .

“Đông Thiên Vương, người có khỏe không?” Một người lo lắng lớn tiếng hỏi.

Vọng Thiên Nhai được mật pháp tu luyện của Già Diệp tháp tông môn, mặc dù tất cả mọi người không biết là luyện đấu khí gì, nhưng mà thân thủ so sánh với ngày thường mạnh mẽ hơn nhiều.

Phía trước tiếng nói còn bay trên không trung, phía sau người đã xông đến tám cung của Minh Trần Dạ .

“Ầm.” Một cước đá văng ra cửa tám cung của Minh Trần Dạ .

“Đông Thiên Vương, nhưng. hả, Quân vương?” Một đám thị vệ từ bốn phương tám hướng xông lên, lời hỏi thăm Đông Thiên Vương còn chưa kịp nói ra, một nhóm người đứng đơ tại chỗ.

Chỉ thấy, trong tám cung trước mặt.

Minh Trần Dạ vốn đã say rượu, giờ lại tà tà tựa vào ghế, cùng người đối diện đánh cờ.

Mà đối diện với hắn, Quân vương Vọng Thiên Nhai đang ngồi trên ghế , đã sớm cáo say rượu trở về nghỉ ngơi.

Lúc này, Quân vương của bọn họ đang cầm một quân cờ định đánh xuống.

Còn bên cạnh, là thánh dực sư của Đông Thiên Vương , Vô Hoa.

Vô Hoa đứng phía sau bọn họ , đúng lúc Vương Phi Lạc Vũ đang nghiêng người dựa vào bên giường, từng ngụm từng ngụm uống trà.

Này. Cái này.

“Quân vương, Vương phi. hai người.”

“Ha ha, Vọng Thiên Nhai quân vương, đây cũng là quả báo nha, đầu tiên giả say rượu trốn tránh chúng thần chúc rượu, giờ bị bắt được, ha ha.”

Vô Hoa đứng ở một bên trấn tĩnh lại sau kinh ngạc ,nở nụ cười.

Mà Vân Thí Thiên nghe xong khẽ ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn đám thị vệ một cái

Ánh mắt lạnh như băng quét qua một đám thị vệ , làm cho người ta không rét mà run.

“Dạ, thuộc hạ thật sự là không nhìn thấy gì.” Thị vệ cầm đầu thấy vậy,sau khi kinh ngạc lập tức phản ứng kịp, xoay người.

“Các người có nhìn thấy cái gì hay không?”

“Không.”

Trăm miệng một lời, đám thị vệ nhanh chóng xoay người, đi về bốn hướng đuổi bắt thích khách.

Có Quân vương và Vương phi bọn họ ở đây, an toàn của Đông Thiên Vương tuyệt đối được bảo đảm, không cần bọn họ lo lắng.

“Ha ha, đúng như vậy.” Vô Hoa nhìn đám thị vệ nhanh chóng vọt tới rồi lại kéo thêm một đám thị vệ đi, cười lắc đầu.

Có thể yểm trợ cho Quân vương bọn họ, đám thị vệ này tố chất cũng không tệ lắm.

“Trọng thưởng xuống tất nhiên có người can đảm.” Ngồi đối diện Vân Thí Thiên Minh Trần Dạ mới chậm rãi nói một câu, sau đó đặt quân cờ xuống, ăn hết mấy con cờ trước mặt Vân Thí Thiên.

Tối nay, nếu không phải Lạc Vũ và Vân Thí Thiên giả say, mà phẩm hạnh của hắn cao thượng, không nhân cơ hội hạ tay.

Vậy tên thích khách nho nhỏ kia và đám thị vệ xông vào sẽ nhìn thấy cảnh tượng gì,không cần nói cũng biết.

Không việc gì lại hại Lạc Vũ , đem nàng đưa lên giường của hắn, cùng hắn mây mưa kịch liệt.

Tuần tra thị vệ đột nhiên thấy có thích khách.

Sau lưng là ai, không cần nghĩ.

Mặc dù tất cả đều là người Vọng Thiên Nhai, nhưng mà hại Lạc Vũ, người nào được lợi nhất.

Hoặc là nói người nào có tâm tư kia nhất, không tra cũng rõ.

Trừ Liễu Bích Dao ra còn có ai.

Mà Liễu Bích Dao có cái gì, tiền a.

Thiên hạ có thứ gì làm cho người ta xúc động nhất, tiền a.

Vân Thí Thiên liếc nhìn những con cờ bị Minh Trần Dạ ăn hết , quay đầu nhìn về phía Lạc Vũ, còn chưa mở miệng.

Lạc Vũ vung tay lên ngăn Vân Thí Thiên lại, mỉm cười ngọt ngào nói: “Ta không hại người, người khác cũng đừng tới hại ta. Chuyện này không liên quan tới chàng ,ta sẽ xử trí.”

Vân Thí Thiên nghe Lạc Vũ nói như vậy, trong nháy mắt trầm ngâm đều không có, nhẹ nhàng gạt đầu.

Có ân với hân , đó là một việc.

Nhưng mà dám hại Lạc Vũ, vậy thì lại là chuyện khác.

Bóng đêm, yêu mỵ , kia ánh sáng màu đen như ngọc , thâm trầm vô hạn.

Ngày thứ hai, gió êm sóng lặng, chuyện gì cũng không có, một đám thị vệ quả nhiên thủ khẩu như bình (kín miệng), không lộ ra Vân Thí Thiên và Lạc Vũ làm bộ say rượu

Nếu trong đó có mấy người tự dưng biến mất rồi lại xuất hiện.

Đây thật sự là là chuyện rất bình thường, không khiến cho bất luận kẻ nào chú ý.

Sắc thu lên cao, trời xanh như ngọc.

“Vũ muội, vốn nên bổ sung một phần quà sinh nhật uội, chẳng qua là giờ tỷ thật sự quá bận, tỷ phải đi về xử lý.

Sau đó, nhất định sẽ đưa lại đây tặng bù một phần quà sinh nhật thật long trọng cho Vũ, đền bù tiếc nuối hôm qua.” Trời xanh thăm thẳm , Liễu Bích Dao tìm được Lạc Vũ còn đang ở tẩm cung của Minh Trần Dạ.

Lạc Vũ đang nâng chén cùng Minh Trần Dạ đàm luận, thấy vậy kinh ngạc nói: ” Sao nhanh như vậy đã muốn đi? Nếu tới đây hai ngày, chúng ta phải dành thời gian chuyện trò đã chứ.”

Liễu Bích Dao nghe vậy cười sảng khoái: “Sau này sẽ có cơ hội, giờ lấy đại cục làm trọng, ta phải đi trước.”

“Không vội, không vội, hôm nay muội và Thí Thiên cùng với lão Minh nói chuyện phân phối không thỏa đáng trong hợp tác, giờ bọn muội đang thương lượng. Tỷ ở đây chờ một chút, đợi bọn muội thương lượng xong, tránh cho đến lúc đó còn phải đi truyền tin, một vài vấn đề thương lượng không tốt.”

Lạc Vũ dứt lời, khẽ ý bảo.

Thị vệ đi theo Liễu Bích Dao tiến vào, lập tức tiến lên rót cho Liễu Bích Dao một chén rượu.

“Vừa uống vừa nói, người khác nói càng uống rượu say ngày thứ hai càng muốn uống, đầu mới không đau.” Lạc Vũ cười cười, cùng Minh Trần Dạ trao đổi tiếp.

Liễu Bích Dao thấy Lạc Vũ và Minh Trần Dạ tùy ý uống, một chút tình huống cũng không có, mà bây giờ lại thương nghị chuyện năng năng quan tâm .

Lúc này mà muốn đi thì quá mức lộ liễu.

Lập tức cũng ngồi xuống, tham dự vào cuộc thảo luận.

Vừa nhẹ nhàng dùng miệng đụng vào chén rượu, không động tới rượu chỉ nhấp môi một cái.

Mà Lạc Vũ và Minh Trần Dạ hiển nhiên không nhìn động tác của nàng, vẫn thảo luận.

Sắc trời nhanh chóng chuyển đổi, đảo mắt đã là ban ngày, thương nghị cũng nhanh chóng quyết định ra.

Liễu Bích Dao nghe xong thương nghị đi ra ngoài, thế lực của Minh Trần Dạ hoàn toàn lui khỏi hợp tác thương lữ của nàng, vạn phần hài lòng .

“Chúc chúng ta hợp tác vui. Di.”

Nụ cười khôn ngoan còn ngậm tại khóe miệng, nụ cười của Liễu Bích Dao trước mắt Lạc Vũ và Minh Trần Dạ trở nên mơ hồ, một cỗ mùi rượu từ giữa ngực bắt đầu bốc lên.

Này. Này.

Nàng không uống rượu, sao lại say.

135. Chương 136: Địa Bàn Của Ta

Edit: Nhím Beta: Sakura Gió nhẹ thổi qua mang theo hương vị của mùa thu.

Trăng treo đầu ngọn liễu, người hẹn sau hoàng hôn.

Bóng đêm u mê, phong tình dào dạt.

Trong cung điện tạm trú của Vọng Thiên Nhai, truyền ra từng đợt thanh âm rên rỉ triền miên, ủ dầy tình ý.
“Ừm...”

“Bích Dao... Bích Dao... Thật giỏi...”

Ánh trăng từ ngoài cửa sổ chiếu vào trong phòng, làm cho cả phòng ánh lên từng tia sáng dịu nhẹ, cũng đem tình cảnh trong phòng chiếu rọi rõ ràng rành mạch.

Trên giường nhỏ, có hai người đang phiến vân phúc vũ*(mây mưa thất thường).

Tứ chi giao triền, nùng tình mật ý.

Ánh trăng chiếu lên hai người đang nằm trên giường, rõ ràng chiếu ra một nam tử tục tằng, mà người phía dưới, chính là Liễu Bích Dao.

Nóng bỏng dây dưa, tư thái phóng đãng, khiến nguyệt nhi cũng phải xấu hổ mà trốn sau đám mây.

Mà đang lúc có hai kẻ nhiệt tình, một đám thương lữ đang tụ tập lại cùng nhau đi về hướng này.

Những người này chính là các thương lữ liên kết cùng Bích Dao đến Vọng Thiên Nhai.

“Nghe nói Liễu nữ vương đã vì chúng ta mà đàm phán được điều kiện tốt rồi, Đông Thiên vương của Hỏa Ma không nhúng tay vào giao dịch của thương đạo chúng ta.”

“Đúng vậy a, hôm nay ta nghe người bên cạnh của Đông Thiên vương nói như vậy.”

“Nha, đúng vậy a, Liễu nữ vương cùng bọn họ thương nghị một ngày rồi, nghe nói vì kết quả này mà cao hứng uống đến say rồi.”

“Đúng vậy, là do Vọng Thiên Vương phi sai người đưa nàng trở về.”

“Ha ha, vậy thì thật tốt quá, chúng ta cũng không uống công đi một chuyến đến Vọng Thiên Nhai, đi, trước cùng Liễu nữ vương xác nhận thông tin này.”

“Đó là dĩ nhiên, ta nghe được tin này cũng không ngủ được, phải đi xác nhận thông tin này đã.”

“Ha ha, đi, đi.”

Một đám thương lữ khuôn mặt vui cười, bước nhanh đến nơi ở tạm thời của Liễu Bích Dao trong cung.

Đây thực sự là tin tốt, bọn họ tiếp tục độc bá một con đường kinh thương mà nói..., hiệu quả cùng lợi nhuận cũng không phải là bình thường.

Chuyện như vậy bảo bọn họ làm sao mà ngủ được, trước hết phải đi xác nhận ngay.

Bóng đêm u mê, có vài tia tình dục lẩn ở trong đó.

“Liễu nữ vương đang nghỉ ngơi sao, ha ha, bọn ta kiềm nén không được tâm tình kích động mà đến đây...”

Cửa cung điện không có người thủ vệ, một đám thương lữ cười lớn đẩy cửa mà vào, một cái quét mắt thấy rõ tình cảnh trước mắt, lời nói đến miệng rớt cuộc không nói ra nổi.

Giống như dùng một dao chặt đứt, lập tức không một tiếng động.

Đám người trong nháy mắt tròn hai mắt.

Trước mắt, trên giường lớn, hai bóng người đang dây dưa với nhau, trên người bọc tạm thời là áo ngủ bằng gấm bị xé rách.

Mặc dù bị che khuất bảy tám phần, nhưng dưới chân là loại tình huống gì, mọi người ai ai cũng biết.

“Đi ra ngoài.” Nam tử tục tăng kia ôm thật chặt Liễu Bích Dao vào trong ngực, sắc mặt đen thui mà quát lên.

Một đám thương lữ đang trở mắt đứng, nghe tiếng quát mà hoàn hồn lại.

Nhất thời, đám người hai mặt nhìn nhau, nhất tề cười lớn, nói: “Chúc mừng, chúc mừng Phong trang chủ, rốt cuộc đã tu thành chính quả.”

“Ha ha, chúc mừng hai vị, chúc mừng...”

“Chúc mừng...”

Phong trang chủ chính là một đại thương lữ khác của bọn họ, trong tay nắm một khối lượng cửa hàng không kém gì so với Liễu nữ vương, cũng ái mộ Liễu nữ vương nhiều năm.

Nhưng là vẫn không có tiến triển gì.

Không ngờ hôm nay, ha ha, lại để cho bọn họ nhìn thấy cảnh nóng bỏng thế này.

Gió đêm phất qua, đám người hỉ hả cười ta, thanh âm chúc mừng vang lên không dứt.

Nhức đầu, choáng váng, Liễu Bích Dao từ trong hỗn loạn tỉnh lại khẽ nhú mày, bên tai thật âm ỹ, dường như là có rất nhiều người.

Mà trên người nàng lại càng nặng trĩu, có gì đó đè ép ở trên người nàng.

Đè ép trên người nàng? Đêm?

Liễu Bích Dao còn đang mờ mịt đột nhiên giật mình một cái, mở mắt ra.

Đập vào mắt nàng là Phong trang chủ tục tăng đang đặt ở trên người nàng, da thịt tương kề, cả hai đều xích lửa.

Mà tư thế của hai người cùng biến hóa của thân thể là như vậy rõ ràng.

Hắn và nàng.. hắn và nàng...

Liễu Bích Dao hít vào một hơi, sắc mặt cũng khó coi tới cực điểm.

“Tĩnh?” Phong trang chủ che ở trên người nàng thấy Liễu Bích Dao mở mắt thì nở nụ cười, nhẹ giọng nói một câu.

Sau đó nhẹ nhàng cúi đầu, hoàn toàn không để ý đang trước mặt nhiều người, đặt xuống môi Liễu Bích Dao một nụ hôn.

Hắn thích nàng đã rất nhiều năm.

Mà hôm nay, nàng lại là vật áo khếp hờ mà ngủ ở trên giường của hắn.

Liễu Bích Dao chưa bao giờ uống say, uống rượu say cũng không ngủ trên giường của người khác.

Mặc dù hai người bọn họ ở chung trong một cái cung điện, nhưng là cũng chia làm ngoại điện cùng nội điện, cách nhau rất xa, vậy mà hôm nay, ý này...

Cực đại vui mừng quét qua lồng ngực của Phong trang chủ.

Tâm nguyện nhiều năm rốt cuộc đã được như ý.

“Ha ha, chúc mừng a...”

“Đi, ngày mai, Phong trang chủ và Liễu nữ vương nhất định phải khao chúng ta a...”

“Ha ha, đúng vậy, đi, đi...”

Liễu Bích Dao mở to mắt nhìn Phong trang chủ đang cười ở trên đỉnh đầu mình.

Bên tai vang lên thanh âm chúc mừng của đám thương lữ, giống như những thanh đao nhọn đâm vào tận xương nằng, làm cho nằng nghe thấy không phải vui sướng, mà chỉ có vô cùng rùng mình.

Nhiều người như vậy nhìn thấy nằng ngủ ở nơi này.

Nhiều người như vậy nhìn thấy trong sạch của nằng bị hủy ở nơi này.

Nhiều người như vậy đang cười, đang cười...

Không, đây không phải là cười, là diễu cợt, là diễu cợt nằng sau này đừng mơ tưởng tới vị trí vương phi của Vọng Thiên Nhai, cũng đừng mơ tưởng gả được vào Vân gia.

Giễu cợt nằng hết thấy chỉ là hi vọng xa vời...

Tất cả yêu cùng hận, tại nơi này đều hóa thành nước chảy đi.

Nắm chặt tay, năm ngón tay bấm sâu vào lòng bàn tay.

Đau không? Không đau, so ra còn kém bỏng rát trên mặt và đáy lòng thật sâu oán hận.

Bóng đêm mờ lung, một đám thương lữ cười hỉ hả rời đi, gió đêm thổi qua mang theo cả tiếng cười của bọn họ.

Liễu Bích Dao và Phong trang chủ ở cùng một chỗ, hai người thật nóng bỏng a...

Sách sách, da của Liễu nữ vương thật là tốt, trắng mịn bóng loáng a...

Ha ha, hai người vừa rồi thật là kịch liệt...

Các loại lời nói theo gió truyền vào trong tai Liễu Bích Dao, giống như có ngọn lửa thiêu đốt ngũ tạng của nằng.

“Quân... Lạc... Vũ... Ta giết ngươi...”

Gió đêm thổi qua đem theo một tiếng gào thét điên cuồng phá không, bắn thẳng lên hư không, hàn chứa tuyệt đỉnh tức giận.

Oanh... Kèm theo tiếng rống giận, trong khách cung vang lên một tiếng ầm ầm rất lớn, ngay sau đó, Liễu Bích Dao một thân quần áo xộc xệch cùng một thân sát khí nồng đậm từ trong khách cung vọt ra.

“Di, này...” Phía trước là một đám thương lữ còn chưa đi ra khỏi khách cung, thấy vậy không khỏi sửng sốt.

“Bích Dao, Bích Dao...” Ngay sau đó, Phong trang chủ cũng mang quần áo xộc xệch mà vọt ra, đuổi theo.

“Liễu nữ vương của chúng ta thẹn thùng, ha ha...”

Mà Phong trang chủ cũng đã đuổi tới rồi.

Thẹn thùng, theo như bọn họ giải thích, đem một cặp vợ chồng son vắt vả lẫn mới có thể ở chung một chỗ náo cho như vậy, thì phải ứng như thế cũng đúng thôi.

Gió nhẹ nhàng thổi qua, gió mùa thu nhẹ nhàng phơ phất.

Nhanh chóng lao đi, Liễu Bích Dao giống như một con mãnh thú, điên cuồng phóng tới Đông cung- chỗ ở của Lạc Vũ ở Vọng Thiên Nhai.

Sắc mặt dữ tợn, cực kỳ quỷ mị.

Nhất định là Quân Lạc Vũ, nhất định là do nằng ta đỡ trò quỷ.

Nằng căn bản là không uống rượu, chỉ nhấp có một chút, làm sao có thể say.

Mà Quân Lạc Vũ nghe nói là có một thân bản lĩnh đan dược, so ra còn hơn cả thánh dược sư, tất nhiên là do nằng ta đỡ trò quỷ, tất nhiên là như thế...

Điên cuồng mà lao đến, thân thể Liễu Bích Dao ở trong bóng đêm giống như một con thiêu thân đang thiêu đốt không ngừng lửa giận trong lòng.

Mà dọc đường nơi nàng đi qua cũng không bắt gặp một tên thủ vệ đêm nào của Vọng Thiên Nhai.

Đình viện giống như trống không vô chủ.

Mà Phong trang chủ vốn đi theo phía sau nàng thì sau vài đợt truy kích của đám thị vệ đã không còn thấy tung tích.

Đêm càng lúc càng trầm.

Liễu Bích Dao chỉ cảm thấy cơn tức đang chặn ngang ngực, cơ hồ muốn nổ tung.

Lửa giận phát ra từ đáy lòng, thiêu đốt toàn bộ thần trí, trong đầu chỉ hiện lên phải tìm Quân Lạc Vũ báo thù, báo thù.

“Phanh...”

Liễu Bích Dao hung hăng xông vào phía sau Mẫn cung- nơi thảo luận chính sự của Vọng Thiên Nhai, nơi này tập hợp tất cả tâu chương cùng thư tín quan trọng.

Mà Liễu Bích Dao vừa xông vào, mới tiến vào Mẫn cung một bước thì ‘phanh’ một tiếng đập rách một khối thủy cầu chứa đầy khí.

Bên ngoài Mẫn cung xếp ngổn ngang thủy cầu đầy khí, ngay khi Liễu Bích Dao đụng vào lập tức vỡ tung ra.

Từ trong thủy cầu, những dòng nước màu đen chảy ra.

Thứ gì đây? Liễu Bích Dao kinh hãi.

Nắm ngón tay vẽ ra một đường cung, một hỏa cầu chứa lam sắc đầy khí bay về phía hắc thủy.

“Bích Dao.” Cùng lúc này, Phong trang chủ lúc này đã đuổi đến phía sau, hét lên từ đằng xa.

Mà ngay khi thanh âm của Phong trang chủ vừa kết thúc, Liễu Bích Dao đã mượn ánh lửa mà thấy rõ hắc thủy kia.

Không phải là nước, mà là dầu hỏa.

Lửa giận mãnh liệt lập tức cũng bị đông lại, sắc mặt Liễu Bích Dao phút chốc đại biến.

Trước mắt chính là dầu hỏa, mà nàng ném xuống chính là hỏa cầu để chiếu sáng.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh.

Hỏa cầu màu lam mang theo tuyệt đỉnh tức giận của Liễu Bích Dao không kịp chờ nàng đổi ý đã oanh một tiếng đập vào trên mặt hắc thủy ở phía ngoài Mẫn cung.

‘Oanh.’ Nháy mắt, ngọn lửa màu lam gào thét dựng lên, lan ra bốn phía.

Tốc độ kia, trận thế kia...

Bao trùm hết thấy, căn nuốt hết thấy, chớp mắt đã bao quanh cả tòa Mẫn cung.

Nhanh đến mức làm cho người ta không kịp ngăn cản, không kịp làm một động tác, bốn phía hoàn toàn bị bao phủ trong biển lửa.

Ánh lửa màu xanh yêu dị nháy mắt chiếu sáng cả một phương trời.

“Bích Dao, người... người làm gì vậy?” Phong trang chủ đuổi theo đến nơi thấy vậy thì kinh hãi, ngốc lảng tại chỗ.

Liễu Bích Dao, Liễu Bích Dao đốt cháy Mẫn cung của Vọng Thiên Nhai?

Trời ạ, đây chính là nơi trọng yếu nhất của Vọng Thiên Nhai a.

“Trời ạ...”

“Này... này...”

Theo sát phía sau Phong trang chủ, đám thương lữ cũng đuổi tới, nhìn rõ cảnh đang diễn ra trước mắt thì không khỏi hoảng sợ ngây người.

Liều nữ vương của bọn họ đốt Mẫn cung của Vọng Thiên Nhai.

Gió rít gào, đêm lạnh như nước.

“Mau cứu hỏa.” Phong trang chủ hồi thần, lập tức điên cuồng hét lên, hướng phía Mẫn cung mà vọt tới.

Mẫn cung của Vọng Thiên Nhai nếu bị đốt.

Tất cả đám thương lữ bọn họ cũng đừng mong sống sót mà rời khỏi nơi này.

“Người đi mau, nhanh lên chút...”

“Có thích khách, có thích khách phóng hỏa đốt cháy Mẫn cung...”

“Có ai không, bao vây nơi này lại, mau đuổi bắt thích khách...”

Phong trang chủ còn chưa nói hết lời với Liều Bích Dao, xung quanh vốn là bóng đêm yên ắng bỗng nhiên lao ra rất nhiều thị vệ.

Nháy mắt, vô số thị vệ giống như chui ra từ dưới lòng đất, từ bốn phương tám hướng hiện ra, cao giọng gào thét.

Lửa, màu lam yêu dị, hung mãnh kinh người.

Người đến người đi hết lượt này đến lượt khác.

“Cứu hỏa a, mau cứu hỏa...”

“Đuổi bắt thích khách...”

Khói nóng bốc lên xám cả một vùng trời, thanh âm gào thét dưới bóng đêm không ngừng vang lên thấu tận trời xanh.

Một đám thương lữ giống như không muốn sống, thi nhau xông lên mà dập tắt lửa.

Song, lửa kia giống như thiêu đốt đến vô cùng vô tận, chỉ bằng sức của bọn họ không cách nào có thể dập tắt được.

Mà xung quanh, đám thị vệ của Vọng Thiên Nhai đang khí thế bức người mà xông đi đuổi bắt thích khách.

Mặc dù cũng có người cứu hỏa, nhưng là thái độ kia...

Gió đêm mát mẻ vì vu thổi qua.

Gió trợ thế lửa, hỏa thế giống như lửa cháy lan ra đồng cỏ.

Ánh lửa màu lam bay lên cao, hỏa thế hung mãnh, dưới cái nhìn trừng trừng của mọi người không ngừng bao phủ cả tòa Mẫn cung.

Ngọn lửa đẹp đẽ, mà hỏa thế cũng là không thể đỡ.

Liều Bích Dao đứng ở phía ngoài Mẫn cung, nhìn đám thương lữ đang hoảng sợ cực kỳ mà xông vào cứu hỏa, nhìn đám thị vệ Vọng Thiên Nhai đang bao vây ở phía sau nàng.

Lúc này, tâm tình muốn liều mạng cùng Quân Lạc Vũ đột nhiên trở nên trầm tĩnh.

Nhìn ánh lửa đẹp đẽ trước mắt đang không ngừng cắn nuốt Mẫn cung.

Nhìn xung quanh đang không ngừng vọt tới ngày càng nhiều quần thần của Vọng Thiên Nhai.

Liều Bích Dao nắm chặt quả đấm, nháy mắt cảm thấy trong lòng lạnh ngắt, cũng nháy mắt hiểu rõ tất cả.

Nàng bị tính kế rồi, nàng vốn không phải là người dễ xúc động như vậy, hơn nữa theo tính tình cẩn thận của nàng, càng không thể nào vọng động như vậy.

Là do rượu kia, trong rượu kia có vấn đề, không chỉ có làm cho người ta say, còn làm cho người ta trở nên táo bạo hơn.

Khi nổi giận, không chút suy nghĩ liền vọt tới nơi này, lại rơi vào cạm bẫy đang chờ sẵn nàng ở trong đó.

Nàng đốt Mẫn cung, trong đó chứa hết thấy tin tình báo quan trọng, đây chính là muốn nàng chết một vạn lần cũng không đủ.

Nàng đem cơ hội giết mình đích thân đặt lên tay của Quân Lạc Vũ và Vân Thí Thiên.

Xong, hết thấy đều xong rồi.

Đêm, lạnh như băng, rõ ràng mới là đầu thu nhưng lại làm cho người ta lạnh thấu tâm can.

Một đêm đại hỏa, một đêm hỗn loạn.

Đợi đến lúc mặt trời lên cao, hết thấy cũng chấm dứt.

Mẫn cung bị đốt thành một đám tro bụi, không còn dư lại chút gì.

Ánh mặt trời lóe lên, thay thế bóng đêm xinh đẹp mà thống trị cả vùng đất.

Vọng Thiên Nhai.

Nghị chính cung chưa từng có lúc nào nghiêm túc cùng đằng đằng sát khí như vậy.

“Hết thấy tiền căn hậu quả của chuyện này là như thế, xin Quân vương và Vương phi định đoạt.”

Trong Nghị chính cung thâm nghiêm, Liễu Bích Dao bị trói chặt lại, đứng ở một góc của đại điện, đứng phía sau nàng là đám thương lữ bị thị vệ bắt được tối ngày hôm qua.

Chuyện xảy ra tối hôm qua, hầu hết mọi người ở đây đều có mặt chứng kiến.

Hết thấy mọi người đều nhìn thấy rõ ràng

Lúc này căn bản là không có bất kỳ sự giấu diếm hay nghi ngờ nào.

Lạc Vũ ngồi ở ghế dựa lớn trên cao lạnh lùng nhìn Liễu Bích Dao ở phía dưới.

Mà Vân Thí Thiên thì nhắm hai mắt, căn bản là không để ý đến những chuyện ở phía dưới, đem hết toàn quyền giao cho Lạc Vũ.

“Vọng Thiên Vương phi ta hao phí sức lực cho các người, các người không hồi báo không nói, ngược lại còn nổi lên ác ý, mưu sát Vọng Thiên Vương phi ta không được, lại đốt Mẫn cung, tội ác tày trời.”

Phong Vô Tâm đứng ở bên cạnh Vân Thí Thiên lạnh lùng nhìn Liễu Bích Dao đang run sợ ở phía dưới.

“Quân vương, Vương phi, không phải, chúng ta không có ý nghĩ này, chúng ta cảm kích Vương phi người còn không kịp, làm sao lại có gan mưu hại Vương phi.”

Hết thấy đều là do Liễu Bích Dao tự chủ trương, khẩn cầu Quân vương và Vương phi phán đoán sáng suốt, phán đoán sáng suốt a.”

Phong Vô Tâm vừa nói dứt lời, đám thương lữ giật mình quỳ xuống, luôn miệng phân bua.

“Đúng vậy a, Liễu Bích Dao hận Phong trang chủ hủy đi trong sạch của nàng, vì vậy giận chó đánh mèo, đốt Mẫn cung.”

Chuyện này cùng chúng ta không có liên quan, xin Quân vương cùng Vương phi phán đoán sáng suốt a.”

“Khẩn cầu Quân vương và Vương phi phán đoán sáng suốt.”

Chuyện phát triển, trải qua, kết quả là đại não khiến cho Vọng Thiên Nhai mọi người đều biết.

Liễu Bích Dao uống rượu say, Lạc Vũ sai người đưa nàng trở lại Khách cung.

Còn việc đưa đến trên giường của Phong trang chủ, coi như đây là hiểu lầm, vậy là xong.

Chuyện này trách ai?

Dù sao cũng sẽ không trách đến trên người Lạc Vũ.

Đem người trở về Khách cung đã là đủ nể tình rồi, ai biết người ở cái giường nào. Mà nam nhân kia định lực không tốt, còn trách ai.

Lại không ai hạ độc hắc, buộc hắc làm như vậy.

Chuyện tình chân chính là trong sạch là không có thể tại trong sạch, cũng sạch sẽ là không có thể ở sạch sẽ.
*(ý tương tự như câu thanh giả tự thanh)

Lạc Vũ lạnh lùng ngồi ở phía trên, chậm rãi quét mắt xung quanh đại điện sau đó dừng lại tại ánh mắt của Liễu Bích Dao đang quỳ ở phía dưới.

“Thiêu hủy Mẫn cung, phải chịu tội gì?”

“Giết.” Phong Vô Tâm lạnh giọng nói: “Mẫn cung là trọng địa của Vọng Thiên Nhai chúng ta, trong đó chứa rất nhiều thứ quan trọng.

Hôm nay, Mẫn cung bị thiêu hủy gây ra tổn thất to lớn đối với Vọng Thiên Nhai ta, không thể tránh được tội chết.”

Lạc Vũ nghe thế thì lạnh lùng gật đầu, nhìn lướt qua Liễu Bích Dao, trầm giọng nói: “Việc người đắc tội với ta, ta có thể không suy xét, dù sao cũng là sai lầm do người của ta gây ra.

Nhưng là, đốt cháy Mẫn cung, tội này không thể tha thứ được. Người đâu, chiếu theo pháp luật mà hành xử.”

“Rõ.” Lập tức có đại thần chấp chưởng hình quyền tiến lên một bước cao giọng đáp ứng, vung tay lên, mấy tên thị vệ tiến lên túm Liễu Bích Dao giải về đại lao.

Liễu Bích Dao từ đầu đến cuối không nói nửa chữ, chỉ lạnh lùng mà nhìn Lạc Vũ, trong ánh mắt chứa đầy oán độc và hận ý.

Lúc trước vẫn còn mù mờ không rõ, nhưng là từ hôm qua đến giờ, còn có cái gì chưa sáng tỏ hay sao.

Lạc Vũ không truy cứu nàng vì sao xuất hiện ở trên giường của Minh Trần Dạ.

Cũng không có lần theo các đầu mối mà tra xét.

Mà là trực tiếp dĩ bỉ chi đạo, hoàn thi bỉ thân.*(câu này đã giải thích ở chương 135)

Hơn nữa càng thêm ngoan, trực tiếp gài tang vật cho nàng dưới ánh mắt của mọi người, khiến cho nàng hoàn toàn không có cơ hội thoát thân.

Xuất hiện ở trên giường nam nhân, chẳng qua là phá hỏng thanh danh của nàng.

Mà đốt Mẫn cung, chính là muốn nàng một tắc đất cấm dùi cũng không có.

Thật ác độc.

Liễu Bích Dao nàng đã đánh giá thấp lòng dạ ác của Quân Lạc Vũ, nàng biết nàng ta không phải tiểu bạch thỏ, nhưng cũng không hề nghĩ đến nàng ta chính là một con sói hung ác như vậy.

Nàng vẫn cho rằng bằng vào thân phận của mình, cho dù là Vân Thí Thiên muốn động đến nàng cũng không phải chuyện dễ.

Nàng cho rằng Quân Lạc Vũ dù có nghi ngờ mình, cũng nhất định phải đưa ra được một chứng cứ xác thực, một chứng cứ chứng minh được nàng đã hại Quân Lạc Vũ, một chứng cứ khiến ọi người đều phải tin phục.

Mà nàng chắc chắn rằng Quân Lạc Vũ không có loại chứng cứ này trong tay.

Nhưng là, không có, Quân Lạc Vũ không chỉ ra chỗ sai của nàng, mà còn dùng thủ đoạn trực tiếp gài tang vật đưa nàng vào chỗ chết.

Quân Lạc Vũ... Quân Lạc Vũ...

“Quân Lạc Vũ, Vân Thí Thiên, các người không chết tử tế được...” Lời nói oán độc vạn phần phun ra từ trong miệng của Liễu Bích Dao, hận ý thấu xương.

Lạc Vũ cao cao tại thượng, cười lạnh.

Mắt thấy Liễu Bích Dao bị đè xuống, Lạc Vũ lãnh đạm nhìn xuống đám thương lữ đang nơm nớp lo sợ ở phía dưới.

“Về phần các người...”

“Vương phi tha mạng, tha mạng...”

Lạc Vũ thấy vậy thì ho khan một tiếng, chậm rãi nói: “Vọng Thiên Nhai ta ân oán rõ ràng, công là công, phạt là phạt.

Các người không liên quan đến việc đốt cháy Mẫn cung, tội chết có thể miễn.

Nhưng là, Liễu Bích Dao cùng với các người là một phá, nếu lại tiếp tục làm ăn với các người, thì ta không an lòng.” Nói đến đây, Lạc Vũ dừng lại.

Đám thương lữ phía dưới lập tức hiểu ra, trăm miệng một lời, nói: “Kính xin Quân vương cùng Vương phi chọn ra một người cùng chúng ta hợp tác, chúng ta nhất định sẽ đồng tâm hiệp lực mà hợp tác cùng.”

Có thể bảo vệ tính mạng, không chết là tốt rồi, về phần người nào làm đầu lĩnh của bọn họ, vô phương, vô phương.

Gió thu phát qua, thổi vào trong đại điện.

Lạc Vũ ngẩng đầu nhìn Minh Trần Dạ đang hai tay ôm ngực đứng ở ngoài cửa nở nụ cười xảo trá, mỉm cười nhướn mày.

Người kính ta một thước, ta kính người một trượng.

Nếu người phạm ta, ta tất trả gấp trăm lần.

Gió thu như nước, triều miên ôn nhu.

Trước phế tích Mẫn cung, Minh Trần Dạ hai tay ôm ngực nhìn Lạc Vũ ở bên cạnh, tựa tiểu phi tiểu mà nói một câu: “Ngoan độc.”

Gài tang vật đúng chỗ, trực tiếp đốt một tòa cung điện.

Lạc Vũ chấp hai tay ở phía sau lưng, nghe vậy nhướn mày, nhàn nhạt cười, nói: “Nếu đã hạ thủ, sẽ không có đạo lý chỉ đánh gậy chết.”

Loại người như Liễu Bích Dao, hôm nay nếu nàng còn dùng đồng dạng cách làm của nàng ta, nhất định sẽ chỉ làm oán thù sâu sắc hơn mà thôi, tạo ra tai họa ngầm cho tương lai.

Thay vì không biết lúc nào bị Liễu Bích Dao hại chết, còn không bằng làm luôn một lần, vĩnh tuyệt hậu họa.

“Ta không thích loại chuyện như vậy, trong nội bộ chúng ta không thể tồn tại bất kỳ tai họa ngầm nào cả.” Lạc Vũ đưa tay ôm lấy cánh tay của Vân Thí Thiên đang đứng ở bên cạnh.

Con dê ngàn dặm, bị hủy chỉ vì một tổ kiến, huống chi là hậu họa như Liễu Bích Dao.

Nàng ta có thể ra tay với nàng một lần, tất sẽ có lần thứ hai.

“Hơn nữa, đây đang là ở trên địa bàn của ta, ở trên địa bàn của ta mà muốn cùng ta đấu, ta để nàng ta chết như vậy đã là may rồi, coi như hôm nay tâm tình của ta tốt đi.”

Lạc Vũ hừ lạnh một tiếng, ở trên địa bàn của nàng mà dám động vào nàng.

Không phải là Liễu Bích Dao đầu óc là bã đậu, vậy chính là vì nàng có điều để cậy vào.

Đã có điều để cậy vào, vậy thì tốt nhất nên diệt trừ sớm đi thì hơn.

Vân Thĩ Thiên nghe Lạc Vũ nói thế, lập tức đưa tay vuốt ve tóc của Lạc Vũ, vẻ mặt dung túng.

Nói rất đúng, ở trên địa bàn của hắn, chỉ có Quân Lạc Vũ nàng có thể lớn lối, những người khác, dám động vào tâm can của hắn, giết không tha.

“Xem ra sau này ta tình nguyện đắc tội với Vân Thĩ Thiên cũng không tình nguyện đắc tội với người rồi.” Minh Trần Dạ cười tà đứng lên nháy mắt với Lạc Vũ, đưa mắt nhìn thoáng qua Vân Thĩ Thiên.

Lạc Vũ nghe nói vậy thì nhất thời cười to, cũng nháy mắt lại với Minh Trần Dạ, tuyệt không khách khí mà noi: “Biết là tốt rồi.”

Dứt lời, quay đầu dựa vào trong lồng ngực của Vân Thĩ Thiên.

Vân Thĩ Thiên nghe nói thế thì lạnh lùng liếc nhìn Minh Trần Dạ một cái, tựa như uy hiếp tựa như không mà nói: “Người có thể thử xem sao.”

Giọng nói lạnh như băng, hoàn toàn là một bộ đối địch như thường ngày.

Minh Trần Dạ, người này hắn phải để mắt.

Gió thu thổi qua, Tiểu Ngân và Tiểu Hồng ở phía xa mới tỉnh rượu, bay vọt tới.

Xuân hoa thu nguyệt, phé tích lặng im, hết thấy đều vạn phần viên mãn.

Đại lao của Vọng Thiên Nhai.

Liễu Bích Dao bị đặt ở trong đại lao, không cho phép bất luận kẻ nào tiến vào thăm.

Lúc này, Phong Vô Tâm bưng một khay thức ăn đặt trước mặt Liễu Bích Dao, trầm giọng nói: “Ta từng nói với ngươi, không nên có dị tâm, nếu không sẽ phải gánh lấy hậu quả, bây giờ thế này xem ra ngươi không nghe lọt lời ta nói ngày đó.

Bữa tiệc này là bữa cuối cùng của ngươi, ngươi tự ăn đi.”

Liễu Bích Dao bị trói chặt, thấy vậy thì cười dữ tợn, nói: “Nghĩ giết ta dễ dàng như vậy, hừ, làm như Liễu Bích Dao ta dễ khi dễ vậy sao, thủ hạ của ta nhiều như vậy...”

“Nếu chúng ta dám động vào ngươi, Liễu Bích Dao, vậy thì thủ hạ của ngươi sẽ hoàn toàn không phải là vấn đề đáng lo đối với chúng ta.” Phong Vô Tâm không nghe Liễu Bích Dao nói, trực tiếp lạnh lùng cắt đứt.

“Sẽ không có ai đến cứu ngươi đâu, Liễu Bích Dao, ngươi cũng đã biết rất nhiều chuyện, không thể thành tâm hợp tác, vậy chỉ còn có con đường chết mà thôi.”

Phong Vô Tâm lạnh lùng nhìn Liễu Bích Dao một cái, sau đó xoay người rời đi.

Liễu Bích Dao biết Vọng Thiên Nhai có mưu đồ với lục tông, người này nếu không thể là bằng hữu, vậy thì chỉ có đường chết.

Bóng đêm trầm mê. Thế giới này chính là thế giới của cường giả.

Trong đại lao, sau khi Phong Vô Tâm rời đi.

Liễu Bích Dao cơ hồ đã sắp cắn nát môi, Quân Lạc Vũ, Vân Thĩ Thiên, đời này kiếp này cả kiếp sau kiếp sau nữa, chúng ta bất cộng đái thiên.

Đừng tưởng rằng hôm nay nàng thua, thì hết thấy chính là điểm cuối, hết thấy đã kết thúc...

“Muốn báo thù sao?”

Đang lúc Liễu Bích Dao tràn ngập oán niệm, một đạo thanh âm ôn nhuận vang lên, một đạo hắc ảnh đột nhiên xuất hiện ở trước mặt Liễu Bích Dao.

Toàn thân hắn bị bao vây ở trong bóng tối, cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ lộ ra một bên mặt, ôn nhuận mà ưu nhã.

“Người...” Liễu Bích Dao cả kinh, người này làm thế nào có thể xuất hiện ở trong này được.

“Nói xem muốn hay không muốn?” Giọng nói của người nọ nhàn nhạt, cực kỳ quý dị, âm u như bóng đêm nhưng lại cực kỳ ưu nhã.

Nhưng lại cao cao tại thượng, không tiếng động mà uy hiếp người khác.

136. Chương 137: Thí Thiên- Lạc Vũ

Edit: Nhím Beta: Sakura “Được.” Liễu Bích Dao thoáng giật mình sau đó không chút nghĩ ngợi mà gạt đầu.

“Vậy thì đi theo ta.” Khóe miệng của kẻ mặc áo đen khẽ câu lên, vung tay lên, thân thể Bích Dao chấn động mạnh, một ngụm máu tươi phun ra.

“Người...” Liễu Bích Dao cơ hồ không thể tin nổi, một khắc trước hắn còn nói nàng đi cùng hắn, một khắc sau hắn lại tự tay giết nàng...

Thần trí nhanh chóng biến mất, đầu Liễu Bích Dao rũ xuống.

Người áo đen thấy vậy thì nhàn nhạt cười, đầu ngón tay gõ lên trên người Liễu Bích Dao ba gõ: “Ta sẽ tới đón người...” Giọng nói mờ ảo lúc có lúc không, vô cùng ôn nhuận.

Ngay sau đó, thân ảnh hắn bỗng bồng bềnh, giống như lúc đến, thần bí biến mất.

Trong đại lao đề phòng sâm nghiêm lúc này chỉ còn lại thân xác của Liễu Bích Dao đã chết.

Đêm, rất đẹp, cũng rất quý dị.

“Đã chết?” Lạc Vũ có chút kinh ngạc.

“Đúng vậy, tự phế kinh mạch và đầu khí mà chết.” Phong Vô Tâm nhíu mày.

Thế này không giống tác phong của Liễu Bích Dao cho lắm, chỉ là đúng là đã chết.

Lạc Vũ nghe nói vậy thì trầm ngâm trong giây lát: “Vậy các người tự xem mà giải quyết đi.”

Gió thu nổi lên, trong gió mang theo chút cảm giác mát mẻ.

Liễu Bích Dao tự sát mà chết, đám thương lữ là thủ hạ của nàng ta lúc này đang trong thế quần long vô thủ*(ý tương tự như rắn mất đầu).

Lúc này, Minh Trần Dạ lập tức can thiệp vào, lấy thể lực của Vọng Thiên Nhai và Hỏa Ma thành công thay thế Liễu Bích Dao, trở thành đầu lĩnh của đám thương lữ.

Thiếu đi Liễu Bích Dao, liền bớt đi điều nguy hiểm, Vọng Thiên Nhai và Hỏa Ma càng có hành động lớn.

Minh Trần Dạ đích thân đến phạm vi thể lực của bọn họ tại Già Diệp tháp. Có Minh Trần Dạ ở đó, mọi chuyện tiến hành càng thêm thuận lợi.

Gió thổi qua, sắc thu tràn khắp mọi phương trời.

Trong sắc thu rợp trời, gia tộc Lâu Tinh và Bằng Thánh cung xảy ra một trận va chạm kịch liệt.

Lưỡng tông đánh nhau thảm thiết người chết ta sống, tổn thất không nhỏ, liên lụy càng thêm không nhỏ.

Hải Thần tông và Song Diệp thành lại càng tiến hành nhiều lần đánh nhau sống mái với nhau trên quy mô nhỏ.

Tứ tông lúc này đều đem toàn lực đặt trên người đối phương, không còn ai có tinh lực mà đi chú ý đến thể lực của Vọng Thiên Nhai đang nhanh chóng quật khởi.

Mà Vọng Thiên Nhai và Hỏa Ma càng thừa dịp lúc này mà thâm tóm.

Thể lực của bọn họ càng ngày càng mạnh.

Thu, thật khôn cùng bận rộn khôn cùng.

Mà trong lúc mọi người đang khôn cùng bận rộn, tại Nghị chính cung, Vọng Thiên Nhai.

“Sao thời gian gần đây ta không nhìn thấy Thí Thiên, hẳn đang bận cái gì?”

Cùng Phong Vô Tâm bàn chính sự xong, Lạc Vũ ngẩng đầu hỏi Phong Vô Tâm.

Quyết sách và phương châm đã bàn xong, lúc này là đám người bên dưới bận rộn, nàng và Vân Thí Thiên hẳn là không có nhiều việc phải làm.

Nhưng là ngược lại, Vân Thí Thiên lại bận rộn đến bóng người cũng không thấy được, nàng lại tìm thể nào cũng không thấy hẳn.

Phong Vô Tâm nghe vậy thì sờ sờ cái trán, lắc lắc đầu nói: “Không biết. Hình như là đi xem xét tình huống xung quanh Vọng Thiên Nhai.”

“Xung quanh?” Lạc Vũ nghe vậy thì nhướn mày.

Vọng Thiên Nhai và Hỏa Ma là huynh đệ chi bang, không cần lo lắng.

Nhưng là các quốc gia khác thì không phải như thế.

Nhưng là mặc dù như thế, sao lại không nói với nàng, thiệt là.

“Nhìn thấy hẳn thì bảo hẳn đến gặp ta, nếu không đến thì ta cho hẳn đẹp mặt.” Lạc Vũ nói lời uy hiếp.

Nàng không thích Vân Thí Thiên có việc mà không nói với nàng.

“Được.” Phong Vô Tâm nghe vậy thì cong mi lên, cười đáp.

“Đi làm việc đi.” Lạc Vũ thấy vậy thì phát tay một cái, sau đó tựa lưng vào ghế ngồi vuốt vuốt mi tâm.

Gần đây đã xảy ra chuyện gì, sao nàng lại cảm thấy thân thể càng lúc càng suy nhược, chẳng lẽ là do lực lượng của Phiêu Miểu tổ sư, nàng không cách nào chống đỡ được sao?

Phong Vô Tâm ôm hồ sơ đi ra ngoài, thấy Lạc Vũ như vậy thì trên mặt lóe lên một tia lo lắng nồng đậm.

Ánh mặt trời lóe lên, phía bên ngoài cung cây kim quế tỏa hương, vạn phần ưu nhã.

Mà Vân Thí Thiên làm cho Lạc Vũ tìm khắp nơi không thấy, lúc này đang ở trong Hắc thạch sâm lâm trên đất nước láng giềng Hỏa Ma, cũng không phải đi xem xét tình huống xung quanh của Vọng Thiên Nhai.

“Lực lượng của Phiêu Miểu tổ sư rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Trong Hắc Ma rừng rậm, tứ vương ma thú đang đứng trong đó, Vân Thí Thiên chau mày, nhìn Tiểu Ngân và Tiểu Hồng đi tìm Tứ vương ma thú tới đây.

Tiểu Ngân và Tiểu Hồng ở trước mặt Lạc Vũ nói rằng đi đốc thúc công việc của vạn thú.

Trên thực tế lại là mang Vân Thí Thiên đi Hỏa Ma, tìm tứ vương.

Nghe Vân Thí Thiên hỏi thăm, tứ vương trầm giọng suy nghĩ.

Lực lượng của Phiêu Miểu tổ sư rất quái lạ, chúng ta cũng không quan tâm đến loài người, nên cũng không rõ ràng cho lắm.

Vân Thí Thiên thấy Hồ vương nói như thế, lập tức nhíu mày, trầm giọng nói: “Vậy tại sao trên người ta và Lạc Vũ đều có cấm chế nhưng chỉ có Lạc Vũ là có phản ứng?”

Thời gian này, thân thể của Lạc Vũ càng ngày càng kém.

Hắn và Lạc Vũ đều rõ ràng, đây là do cấm chế của Phiêu Miểu tổ sư gây ra.

Bọn họ không đem Thiên tinh vụ hoa đến cho gia tộc Lôu Tinh được, lực lượng của Phiêu Miểu tổ sư bắt đầu ảnh hưởng đến bọn họ.

Nhưng là, tại sao hắn lại không có một chút phản ứng nào, mà toàn bộ phản ứng lại xuất hiện ở trên người Lạc Vũ.

Điều này làm cho hắn rất lo lắng, không chế không được mà phải bảo Tiểu Ngân dẫn đến nơi này để hỏi thăm.

Tứ vương ma thú đã sống lâu như vậy, có một số chuyện con người không biết, nhưng bọn chúng lại biết rõ ràng.

Lời này vừa nói ra, tứ vương ma thú liếc nhau một cái, lúc lâu sau Cửu Đầu Xà Hoàng*(vua rắn chín đầu) ra hiệu nói.

Lực lượng của Phiêu Miểu tổ sư chúng ta không rõ ràng cho lắm, nhưng là công pháp của Phiêu Miểu nhất tộc chúng ta cũng có biết một chút.

Thấy lực lượng trên người người và tình huống của người, đây là do liên lụy.

Nó sống hơn ba nghìn năm rồi, Phiêu Miểu tổ sư thì nó không rõ lắm, nhưng Phiêu Miểu nhất tộc thì nó có biết một chút.

Liên lụy? Đây là cái gì? Tiểu Ngân ở một bên tròng lờ mắt.

Lạc Vũ không khỏe, nó và Tiểu Hồng đều nhìn ra.

Nhưng là Lạc Vũ không cho phép nó hỏi, khiến cho nó nóng lòng, mà bây giờ Vân Thí Thiên lại tìm nó để hỏi, đương nhiên nó đem toàn lực mà tìm hiểu.

Nhất sinh, nhất chết, liên lụy đến cùng, song chết vô sinh. (một kẻ sống, một kẻ chết, cuối cùng vì dính dáng lẫn nhau mà cả hai cùng chết.)

Kim Loan Phượng chậm rãi bảo.

Liên lụy chính là song thể bị quản chế, một người không có chút cảm giác nào, một người lại đau đến không muốn sống, đến cuối cùng chính là song song chết đi.

Một người là thân thể thống khổ, một người là linh hồn thống khổ, hai người cùng không được sống yên ổn.

Vân Thí Thiên nghe Cửu Đầu Xà Hoàng và Kim Loan Phượng nói như thế, đã hiểu.

Phiêu Miểu tổ sư mất đi Lâu Tinh tổ sư.

Cho nên, hắn khiến cho người nữ chịu khổ cấm chế, nam tử tâm đau, muốn nam tử trở mặt nhìn người yêu của mình thừa nhận thống khổ nhưng không thể làm gì được.

Này, thật sự là dựa trên chính cuộc đời hắn để chế công pháp.

Bởi vì hắn để cho Lâu Tinh tổ sư chịu khổ, mà chính hắn càng thống khổ hơn.

Cho nên, hắn muốn đem kẻ làm trái với lời hắn cũng phải chịu đựng nỗi thống khổ như muốn trùy tâm giống hắn sao?

Cau mày sâu, Vân Thí Thiên trầm ngâm một lúc sau đó nói: “Không phá giải được sao?”

Tứ vương liếc mắt nhìn nhau, nhất tề lắc đầu.

nếu bọn họ có thể hiểu được công pháp của Phiêu Miểu tổ sư, vậy bọn họ đã là Thú vương rồi.

Vậy làm sao bây giờ, ngày đó Lâu Tinh không thu Thiên tinh vụ hoa. Bây giờ chúng ta đi xông vào Lâu Tinh. Tiểu Hồng khẩn trương nắm nắm thân thể.

Không thể xông vào, xông vào lại càng vô dụng.

Hổ vương chen vào nói, lăng mộ của Lâu Tinh tổ sư đã từng được hậu nhân của Phiêu Miểu cải tạo qua, nếu là xông vào, các người nếu không chết thì chính là lăng mộ tự hủy.

Vừa nghe thấy vậy, xung quanh cấm địa chỉ còn lại tiếng gió.

Thì ra là vậy, khó trách Lạc Vũ vẫn không bàn đến việc xông vào lăng mộ của Lâu Tinh tổ sư, có lẽ là nàng đã sớm đoán ra rằng không thể xông vào được.

Cho nên, nàng vẫn chịu đựng, không hề mở miệng kêu khó chịu.

Trên mặt Vân Thí Thiên không có một tia biểu tình, nhưng là hai tay giấu trong tay áo lại nắm chắc thành quyền.

Vậy làm sao bây giờ? Vậy làm sao bây giờ? Tiểu Ngân cũng khẩn trương.

Gió thu thổi qua, phát động bạch phát của Vân Thí Thiên, lọn tóc bay múa giống như phát sáng dưới ánh mặt trời.

“Tiểu Ngân, người đi một chuyến đến Thần Minh vực, ta muốn đổi lại.”

Không phải cầu, mà là ra lệnh.

Đổi lại? Hai người các người đổi cho nhau? Tiểu Hồng sửng sốt.

Nếu đổi lại thành công, người sẽ phải chịu khổ gấp đôi. Hùng vương nâng mi lên.

“Vô phương.” Vân Thí Thiên lạnh lùng ném lại hai chữ, tay áo bào phát một cái, xoay người rời đi.

“Cho người thời gian năm ngày, không được cho bất luận kẻ nào biết.” Giọng nói lãnh khốc vang lên trong gió thu, lạnh như băng mà quyết liệt.

Uy, ta không biết Thần Minh vực ở chỗ nào a, Tiểu Ngân sau khi trở mắt thì nhảy dựng lên.

Cha nó là ở Thần Minh vực, Vân Thí Thiên đây là muốn nó đi tìm cha nó để làm phép, nhưng là nó không biết nơi đó phải đi như thế nào a.

Ta biết.

Đang lúc Tiểu Ngân hô lớn, Tiểu Hồng đột nhiên vươn móng vuốt léo lấy Tiểu Ngân.

Mọi tảng đá trong thiên hạ đều là nhà của nó, nó được sinh ra là nhờ thiên địa linh khí, cái gì tảng đá biết, vậy nó cũng biết.

Tiểu Ngân cùng tứ vương nghe vậy, mắt lập tức sáng lên, Thần Minh vực, tốt, tốt, đi mau.

Gió thu lướt qua, trời xanh cao rộng.

Tiểu Ngân, Tiểu Hồng cùng tứ vương nhanh chóng hướng Thần Minh vực mà đi.

Tại Vọng Thiên Nhai và Hỏa Ma, không có bất kỳ kẻ nào biết bọn họ vừa mới tới Hỏa Ma.

Trời, chậm rãi tối.

Quần tinh lóe sáng trên bầu trời, ánh sáng trong suốt bao phủ cả thiên không.

“Đã thu tóm được hai phần ba thế lực rồi sao? Rất tốt, cứ giữ tốc độ này, cần cao thủ thì ta sẽ tận lực cung cấp cho người...”

Đèn đuốc sáng trưng, Lạc Vũ đang cùng Phong Vô Tâm và đám quần thần thương nghị chính sự trong Nghị chính cung.

“Ta mệt mỏi, nghỉ ngơi đi.” Vừa đến nơi, Vân Thí Thiên chậm rãi đi lên, đưa tay ôm chậm lấy eo Lạc Vũ.

“Uy.” Lạc Vũ và Vân Thí Thiên đã mấy ngày không thấy mặt, vừa thấy mặt cư nhiên ôm chậm lấy nàng, này...

“Còn có chuyện muốn...”

“Phong Vô Tâm, ta không hi vọng đám quần thần của Vọng Thiên Nhai chúng ta tất cả chỉ để trang trí.” Vân Thí Thiên không quay đầu lại, ôm Lạc Vũ bước đi.

Phong Vô Tâm cùng đám quần thần thấy vậy, nhất tề nhướn mày.

Thế này là ý nói bọn họ tự đi hoàn thành những chuyện tiếp theo phải không.

Lạc Vũ bị Vân Thí Thiên cường ngạnh ôm đi, thấy vậy cũng im lặng.

Bất quá, Vân Thí Thiên lâu rồi cũng không có cường ngạnh trước mặt nàng, hôm nay lại có thái độ thế này...

Lập tức, Lạc Vũ cũng không cùng Vân Thí Thiên tranh luận cái gì, dứt khoát thả lỏng thân thể, cuộn mình trong ngực Vân Thí Thiên, tùy ý hân ôm nàng trở về tẩm cung.

“Tâm tình không tốt sao?” Trong tẩm cung, Lạc Vũ bị Vân Thí Thiên đặt ở đầu giường, lập tức đưa tay ôm cổ Vân Thí Thiên, khẽ nói.

Vân Thí Thiên thấy vậy cúi đầu hôn môi Lạc Vũ, lắc đầu: “Không phải vậy.”

Vuốt sợi tóc đen của Lạc Vũ, ngồi xuống cạnh người Lạc Vũ, trở tay ôm Lạc Vũ vào ngực, chậm rãi nói: “Không nên quá mệt mỏi.”

Phong Vô Tâm bọn họ là nam nhân, giữ làm gì, có việc thì giao cho bọn họ đi làm.”

Lạc Vũ bò lên trên ngực Vân Thí Thiên, nghe vậy không khỏi nở nụ cười.

Còn tưởng rằng tâm tình của Vân Thí Thiên không tốt, thì ra là vì chuyện này.

“Không có việc gì, chuyện buôn bán lớn như vậy, tổng yếu cần có người giải quyết...”

“Tốt, từ ngày mai trở đi, nàng đem một số chuyện tới đây, ta sẽ xử lý.”

Lạc Vũ còn chưa nói hết, Vân Thí Thiên đã cường ngạnh ngắt lời nàng.

Lạc Vũ vừa nghe nhất thời vi lăng, Vân Thí Thiên bình thường sẽ không can thiệp vào chuyện của nàng, cũng sẽ không đoạt quyền của nàng, mà hôm nay...

Khẽ ngừng đầu chống lại ánh mắt của Vân Thí Thiên.

Hắn đang lo lắng cho nàng? Hắn đang lo lắng cho thân thể của nàng.

Lạc Vũ nhất thời khẽ nở nụ cười, cúi đầu hôn hai cái lên môi của Vân Thí Thiên, mỉm cười nói: “Không có việc gì, thân thể của ta ta rõ ràng nhất, không có việc gì...”

Một lời còn chưa nói hết, Lạc Vũ thấy mặt Vân Thí Thiên lạnh xuống, mà tay hắn cũng sờ lên cổ tay nàng.

Nơi đó, bị lực lượng kia làm cho càng ngày càng thâm.

Lạc Vũ thấy vậy biết không gạt được Vân Thí Thiên, lập tức cười cười, đầu tựa vào vai Vân Thí Thiên, nói: “Không cần lo lắng.”

Vân Thí Thiên nghe vậy thì ôm sát lấy Lạc Vũ, hắn biết không cần lo lắng, bởi vì lo lắng cũng không làm gì được, chỉ có trực tiếp hành động.

“Chúng ta đi Lô Tinh một chuyến.” Vân Thí Thiên thanh âm rất trầm.

“Mạnh mẽ xông vào, không được.” Lạc Vũ lắc đầu.

“Không mạnh mẽ xông vào, đi tìm Giá Hiên Mặc Viêm.”

Lạc Vũ nghe vậy bỗng dừng ngưng mắt.

Vân Thí Thiên và Giá Hiên Mặc Viêm là loại quan hệ gì, hoàn toàn không cần nói, cả thiên hạ cũng biết bọn họ là bất cộng đái thiên*. (không đội trời chung)

Lúc này đi tìm Giá Hiên Mặc Viêm, đây không phải là nói Vân Thí Thiên muốn cúi đầu sao.

Ôm thật chắc cổ Vân Thí Thiên, Lạc Vũ mỉm cười, lắc đầu nói: “Không cần, chúng ta không cần đi tìm bọn họ, bọn họ sẽ tự đến tìm chúng ta.”

Ta nói rồi, một ngày kia, bọn họ nhất định phải cầu xin chúng ta, ta không phải là chỉ nói suông.”

Vân Thí Thiên nghe Lạc Vũ nói thế không khỏi cúi đầu nhìn đỉnh đầu đen sẫm phía dưới.

Bây giờ là lúc nào rồi, nàng vẫn còn băn khoăn hần.

Chậm rãi nâng mặt Lạc Vũ lên, Vân Thí Thiên yên lặng nhìn Lạc Vũ mỉm cười, trầm giọng nói: “Người biết ta không nói giỡn. không có bất kỳ chuyện gì trọng yếu hơn an nguy của nàng”

Mặt mũi là trọng yếu, nam nhân lại càng nên đỉnh thiên lập địa, vĩnh không cầu người, huống chi là cừu nhân bất cộng đái thiên, nhưng là Lạc Vũ...

“Tin tưởng ta, ta cũng không nói giỡn với chàng.” Lạc Vũ vẫn nhìn chằm chằm vào Vân Thí Thiên, trong mắt là kiên quyết.

Hai người nhìn nhau một lúc lâu, đêm đen yên tĩnh.

Sau một lúc lâu, Vân Thí Thiên nhìn vẻ kiên quyết của Lạc Vũ, chậm rãi gật đầu thỏa hiệp: “Được, chúng ta không đi.”

Lạc Vũ thấy vậy thì cười, ôm thật chặt Vân Thí Thiên: “Yên tâm, ta tự có chừng mực.”

Phiêu Miểu quyền trượng ở trong tay nàng, nàng không đi, Vân Thí Thiên có muốn đi cũng không có Thiên tình vụ hoa.

Vân Thí Thiên nghe vậy thì cũng không mở miệng khuyên gì, chỉ là đưa tay qua ôm thật chặt Lạc Vũ, nhẹ nhàng vuốt ve tóc nàng.

“Ngủ đi.” Giọng nói trầm thấp, Vân Thí Thiên nhẹ nhàng mở miệng.

Bận rộn lâu như vậy, Lạc Vũ cũng chưa ngủ tốt được ngày nào.

Lạc Vũ cuộn lại trong ngực Vân Thí Thiên, tìm vị trí thật thoải mái, nhắm mắt lại bắt đầu ngủ.

Thời gian này bận rộn như vậy, nàng quả thật là mệt chết được.

Cuộn lại trong ngực Vân Thí Thiên, cảm giác được Vân Thí Thiên nhẹ nhàng vuốt ve sau lưng, loại ôn nhu này hoàn toàn không thể cảm giác được trên con người lãnh khốc của Vân Thí Thiên.

Lạc Vũ không khỏi khẽ gọi lên khoe miệng, không tiếng động mỉm cười.

Tình cảm của Vân Thí Thiên thâm trầm nội liễm.

Hắn sẽ không nói ra, càng sẽ không gióng trống khua chiêng để cho người ta biết.

Hắn chỉ biết làm.

Hắn biết nàng không muốn làm cá chậu chim lồng, đem toàn bộ quyền lực của quân vương Vọng Thiên Nhai trao cho nàng, tùy ý nàng chấp chưởng càn khôn.

Hắn biết nàng cùng Minh Trần Dạ tình cảm tốt, hắn không nói gì không làm gì, mà đem Minh Trần Dạ đưa vào vị trí tốt nhất, toàn tâm tín nhiệm.

Mà đưa vào đó, chẳng khác nào đem một nửa thiên hạ sau này của Vọng Thiên Nhai chia một nửa cho Minh Trần Dạ.

Đây, là vì nàng mà hồi báo cho Minh Trần Dạ.

Hắn nói đợi nàng đủ mười sáu tuổi làm đám cưới sau mới chạm đến nàng, vẫn tôn trọng nàng mà không chạm đến nàng, quản chi hàng đêm cứng ngắc muốn chết.

Hắn biến nàng cùng Vọng Thiên Nhai...

Rất nhiều, rất nhiều, có rất nhiều chuyện, nói không hết.

Hắn không có đem tình cảm nói ra miệng, hắn chỉ biết làm

Nhưng là, tâm ý của hắn lại tích lại từng chút, từng chút một, bao quanh nàng.

Làm cho nàng giống như bị vây trong bầu trời ẩm áp bao la, có thể tùy ý mà ngao du.

Khẽ nhếch miệng, Lạc Vũ ôm eo Vân Thí Thiên.

Hành động của hắn hôm nay cũng với việc mất tích mấy ngày nay, nhất định là hắn đi làm chuyện gì, đoán chừng khẳng định là có liên quan đến nàng.

Ngày mai xem ra nàng phải ép hỏi.

Đêm lạnh như nước nhưng hôm nay lại ấm áp như xuân.

Vân Thí Thiên ôm Lạc Vũ, đầu ngón nhẹ nhàng vuốt ve tóc Lạc Vũ.

Lúc này còn băn khoăn hắn, không muốn hắn cúi đầu, thà chết cũng không đi.

Hắn còn không hiểu sao, lần trước Giá Hiên Mặc Viêm giúp bọn hắn, thật ra là giúp Lạc Vũ, tâm ý của Giá Hiên Mặc Viêm đối với Lạc Vũ hắn còn không rõ sao.

Nếu Lạc Vũ đi, đoán chừng việc này còn có khả năng, mà nàng ngoan cố không đi, còn không phải là...

Không tiếng động nhắm mắt lại, Vân Thí Thiên nhẹ nhàng hôn lên tóc Lạc Vũ.

Đã như vậy, vậy hắn sẽ giải quyết mọi chuyện.

Nữ nhân của hắn, vậy đương nhiên sẽ do chính hắn bảo vệ.

Đêm rất đẹp, ánh trăng tỏa ra ánh sáng ngân bạch.

Ánh sáng kia tỏa ra từ trên màn trời, xuyên thấu qua cửa sổ vẩy vào trong phòng ôm lấy hai người đang nằm trên giường, hình ảnh kia mỹ kinh người.

Không có gì có thể đẹp hơn hai người yêu nhau được ở chung một chỗ.

Sắc thu lan tỏa, rộng khắp mọi phương.

Đảo mắt đã đến ngày thứ hai, không đợi Lạc Vũ ép hỏi Vân Thí Thiên đã xảy ra chuyện gì, Vân Thí Thiên đã hạ xuống một đạo lệnh.

Từ hôm nay, Vọng Thiên Nhai không cần giấu giếm nữa, xuất ra toàn lực, cướp lấy thiên hạ.

Binh mã chia làm bốn đường, lấy tổng đốc Yến Triệt, Yến Ngữ cầm đầu, xuất binh công phạt các nước láng giềng xung quanh Vọng Thiên Nhai, thần phục hay không, chỉ là một chữ.

Binh mã tung hoành, nháy mắt càn quét toàn bộ Phật Tiên Nhất Thủy.

Một câu của Lạc Vũ diệt ngoại tất an nội, nói không sai.

Nếu là muốn thôn tóm thế lực trên Vong Xuyên đại lục, nuốt trọn Phật Tiên Nhất Thủy chính là bước đầu tiên.

Cùng lúc này, thế lực của Đông Thiên Vương tại Hỏa Ma cũng bắt đầu ép sát các thế lực quanh thân bọn họ.

Muốn thôn tóm tất cả thế lực ở bên ngoài, hai nước này hợp tác đồng thời thông báo ra ngoài, sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Binh mã tung hoành, Phật Tiên Nhất Thủy và Hỏa Ma nổi lên tinh phong huyết vũ.

Mà đây chẳng qua là bước đầu tiên.

Loan phượng phi bằng truyền tin.

Yến Trần, Yến Phi, Yến Lâm đều trở lại Vọng Thiên Nhai.

Tam tướng và Vân Khung, bốn người dịch dung bí mật đi đến Già Diệp Tháp cùng thế lực của gia tộc Lăng Nam, phân tứ phương mà trấn giữ, tiếp nhận thế lực được sự hiệp hội và đả thương lũ thôn tóm được.

Bắt đầu thống nhất điều hành, thống nhất trấn áp, thống nhất hợp nhất.

Đem toàn bộ những quốc thổ đã càn nuốt bắt đầu hợp lại thành một thân.

Hơn nữa, lần nữa tăng tốc, Vân Thí Thiên hạ tử lệnh, phải ở một tháng sau, toàn diện tiếp quản toàn bộ thế lực còn dư lại của lưỡng tông.

Nếu không, mang đầu tới gặp.

Nhất thời, tứ đại tướng nháy mắt trong phạm vi thế lực của lưỡng tông nhắc lên một đợt sóng mới, toàn diện thôn tóm.

Không hề e ngại sẽ lộ ra thông tin gì.

Không hề e ngại sẽ bại lộ bất kỳ hành động gì với tứ tông khác.

Toàn lực thôn tóm.

Gió thổi qua, lá cây đầu thu vẫn mang màu xanh thẫm.

Biến bí mật thành công khai, hóa bị động thành chủ động.

Vốn là thiên hạ đang tinh phong huyết vũ, lập tức lại bắt đầu nổi lên một đợt gió mưa mới.

Phật Tiên Nhất Thủy, Vọng Thiên Nhai động.

Hỏa Ma, Đông Thiên động.

Hai đạo tin tức này nhanh chóng lan ra khắp đại lục Vong Xuyên, giống như lại phủ lên cho vùng đất hỗn loạn này một lớp sương mới.

Hải Thần tông, Đại điện.

“Cái gì, Vọng Thiên Nhai bắt đầu điều binh tám công toàn bộ Phật Tiên Nhất Thủy?” Giá Hiên Mặc Viêm đang nắm tin tình báo trong tay.

Trong khoảng thời gian này bọn họ cũng không chú ý đến Vọng Thiên Nhai, hôm nay lại nhận được báo cáo này.

“Nhân cơ hội kiểm soát đây.” Thiếu chủ Lăng Nam không có chết nản nhát ném ra một câu.

Một bên Hải Mặc Phong nghe vậy thì gật đầu: “Ta còn tưởng rằng bọn họ sẽ ghen thêm nữa, không nghĩ rằng bây giờ đã không nhịn được nữa.”

Lục tông quyết liệt, thiên hạ đại loạn.

Hiện nay đã không còn có nhiều thế lực có thể động tay chân, hắn còn đang suy nghĩ không biết đến bao giờ Vân Thí Thiên và Quân Lạc Vũ mới đến tranh một chân, không ngờ bây giờ đã động rồi.

“Này chỉ là chuyện nhỏ.”

Giá Hiên Mặc Viêm ừ một tiếng, Vân Thí Thiên cho dù chứng quân cả Phật Tiên Nhất Thủy cũng không phải là chuyện gì quá lớn, cùng thế lực của Lâu Tinh bọn họ còn cách quá xa, không đáng để lo.

Hiện nay, quần hùng cùng lên, nếu bọn họ có năng lực để tranh một chân, vậy cứ tranh đi.

“Phật Tiên Nhất Thủy không phải chuyện trọng yếu, quan trọng là... Cái này, các người xem, trong phạm vi thế lực của Già Diệp tháp và Lăng Nam xuất hiện bốn đại lực lượng căn cước quốc thổ vốn thuộc về chúng ta.”

Thiếu chủ Lăng Nam phát tay, Phật Tiên Nhất Thủy đó là chuyện nhỏ, hiện tại cái này mới là đại sự.

“Tứ phương thế lực này hắn là những kẻ khổng chế đan dược hoặc là những kẻ thương lữ kia, vậy thì...”

“Có chứng cứ không?” Hải Mặc Phong trầm giọng nói.

“Không có.” Thiếu chủ Lăng Nam chẳng qua là suy đoán.

Chủ yếu là bốn đại thế lực này phát triển quá nhanh, giống như trong một đêm xuất hiện tại nơi này, mà với lực lượng như vậy...

“Người. Nhanh chóng điều tra cho ta bốn đại thế lực này bắt nguồn từ nơi nào, không được bỏ sót chút nào, nhanh chóng cho ta.” Hải Mặc Phong trầm giọng quát.

“Rõ.” Lập tức có người bước đi.

“Chuyện này trước để qua một bên.” Vừa phân phó xong, Hải Mặc Phong quay đầu, dù sao cũng là bốn thế lực, không ảnh hưởng được đến bọn họ.

“Hiện tại bàn tới Song Diệp thành, ta vừa nhận được tin tức...”

Gió nhẹ thổi lên, mùi hoa quế phiêu đảng trong không khí, dưới bầu trời tràn ngập mùi máu tanh nhanh chóng lan tỏa.

Bóng đêm hạ xuống, cả thiên địa sáng bóng giống như mặt nước.

“Thiếu chủ, đây là tin tình báo chúng ta thu thập được.” Giá Hiên Mặc Viêm đang ở trong tấm cung thì có nhân viên tình báo của Lâu Tinh gia tộc âm thầm đi tới.

Giá Hiên Mặc Viêm vừa mở tin tình báo ra nhìn, sắc mặt thay đổi trong nháy mắt.

Ánh trăng sáng ngời chiếu vào một bên mặt của hắn.

“Vọng Thiên Nhai, Vân Thí Thiên..... Quân..... Lạc Vũ.” Giá Hiên Mặc Viêm nắm thật chặt tin tình báo trong tay, giấy tình báo chịu một áp lực cực lớn hóa thành bụi bặm mà rơi xuống đất.

“Chuẩn bị cho ta, ta muốn đi Vọng Thiên Nhai một chuyến...”

“Rõ.”

Gió thổi qua, đêm thu vốn là cực nóng trong nháy mắt lại lạnh như băng.

Mà lúc này, cũng ở dưới ánh trăng, trong tấm cung của Vọng Thiên Nhai.

“Thí Thiên, tối uống...”

Phanh, Lạc Vũ bưng chén trà còn chưa có đặt xuống, tay run lên, chén trà nháy mắt rơi xuống đất, tay Lạc Vũ đột nhiên kịch liệt run rẩy.

Lạc Vũ thấy vậy lập tức rút tay trở về, chống lại ánh mắt của Vân Thí Thiên, cười nói: “Tay trơn.”

Nụ cười tự nhiên, giống như vốn dĩ là do tay trơn mà thôi.

Không chút nào lộ ra cảm giác đau đớn.

Vân Thí Thiên ngẩng đầu, mặt không chút thay đổi giống như không hề chú ý đến tay Lạc Vũ đang run, chậm rãi đứng dậy đi tới, đưa tay ôm Lạc Vũ: “Rơi thì thôi, gọi người mang một chén khác...”

Lời nói còn chưa có hết, tay Vân Thí Thiên đang ôm lấy Lạc Vũ đột nhiên ấn trên cổ Lạc Vũ một cái.

Lạc Vũ không chút nào phòng bị, lập tức thân thể mềm nhũn, gục xuống, hôn mê.

Tay trơn, công phu đã đến trình độ này, dù có tay trơn cũng sẽ không làm rơi cái chén.

Mà ngay cả cái chén cũng không cầm được, đau đớn kia...

Sắc mặt Vân Thí Thiên trầm xuống, đưa tay nâng Lạc Vũ về phía giường, trầm giọng quát lên: “Đi vào.”

Ngân quang phi động, từ ngoài cửa sổ có mấy đạo thân ảnh lập tức phi vào.

Chính là đám người Tiểu Ngân, Tiểu Hồng, vừa đứng năm ngày cấp tốc trở về từ Thần Minh vực.

137. Chương 138: Tình Địch Gặp Mặt.

Edit: Nhím Beta: Sakura Gió đêm mát mẻ, hương hoa quế thơm ngát nương theo gió thu bay đi khắp nơi, tràn ngập cả thiên địa.

Đêm sâu như nước.

Vân Thí Thiên đưa Lạc Vũ đặt lên giường, nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh nàng.

“Thế nào?” Đầu ngón tay phất qua hai chân mày vẫn đang nhíu chặt của Lạc Vũ, Vân Thí Thiên quay đầu, khuôn mặt lãnh khốc nhìn về phía nhóm Tiểu Ngân.

Không tìm được người, Tiểu Ngân mím môi một cái.

Vân Thí Thiên vừa nghe thấy thế, nhất thời chân mày dựng thẳng lên, cả người trở nên lạnh lẽo.

Sát khí tuôn ra hướng phía Tiểu Ngân mà bắn tới.

Tiểu Ngân thấy vậy lập tức bay vọt lên, nhảy ra rất xa.

Người gấp cái gì, mặc dù không tìm được cha ta, nhưng là công pháp đổi ngược lại cho hai người các người, chúng ta vẫn tìm được.

Tiểu Ngân hướng về phía Vân Thí Thiên mà nói.

Thần Minh Vực quá mức thần bí, mặc dù qua được cửa, nếu muốn tìm được cha nó, thời gian năm ngày thực không đủ.

Bất quá, đúng là cha nó có chút bản lĩnh.

Nó vừa mới vào trong Thần Minh Vực thì cha nó đã cảm ứng được.

Nhất thời, lấy ảo ảnh truyền tin mà đến trước mặt bọn họ, cũng nghe nó nói vì sao lại tới, cũng nói cho nó biết công pháp xử lý.

Khiến nó đỡ tổn công.

Vừa nghe Tiểu Ngân nói vậy, cả người sát khí của Vân Thí Thiên mới nhanh chóng tiêu trừ.

“Vậy thì nhanh làm đi.” Không chút do dự, Vân Thí Thiên lãnh khốc hạ lệnh.

Tiểu Ngân thấy vậy thì cùng Tiểu Hồng liếc nhau một cái.

Người nhất định làm vậy? Đau đớn kia...

Lời còn chưa nói hết, Vân Thí Thiên đã lạnh lùng nhìn nó, trong mắt tràn ngập quyết tuyệt, trực tiếp chặn lại lời của Tiểu Ngân.

Đó không phải là có xác định hay không.

Hắn không chịu được khi thấy Lạc Vũ phải chịu khổ như thế, hơn nữa còn là ở ngay trước mắt hắn.

Nữ nhân của hắn, chính hắn không bảo vệ được nàng, vậy còn làm nam nhân gì nữa, làm sao còn có tư cách có được nàng.

Sau khi đổi chỗ, tuổi thọ của các người sẽ bị rút ngắn.

Tiểu Hồng nhìn Vân Thí Thiên.

“Ta sẽ giải quyết xong hết thảy mọi chuyện trước.” Vân Thí Thiên nói năng có khí phách.

Tiểu Ngân và Tiểu Hồng thấy vậy thì lần nữa liếc lẫn nhau, không lên tiếng nữa.

“Làm gì thì làm đi.” Lạnh lùng nhìn quét qua Tiểu Ngân, Vân Thí Thiên trực tiếp lên giường, đem Lạc Vũ đang hôn mê đỡ lên.

Tiểu Ngân và Tiểu Hồng thấy vậy, biết là Vân Thí Thiên đã quyết tâm rồi.

Nếu đã quyết tâm rồi, vậy bọn họ cũng không còn gì để nói nữa, ở trong lòng bọn chúng, bọn chúng cũng quý Vân Thí Thiêngiống như Lạc Vũ vậy.

Trong cửa. Tiểu Ngân nhanh chóng vung tay ra lệnh cho Tứ vương đang đứng ở phía sau.

Dạ. Tứ vương nghe lệnh lập tức lui xuống, gác bốn phía xung quanh tấm cung của Vân Thí Thiên.

Đêm đen lồng lộng.

Ánh sáng di động, đau đớn tận xương.

Ở bên trong tấm cung của Vân Thí Thiên, Vân Thí Thiên và Lạc Vũ khoanh chân ngồi đối nhau, hay tay chạm vào nhau.

Một ngân bạch, một ngân hồng ánh sáng bao phủ trên người bọn họ, không ngừng giao triền cùng lưu chuyển.

Thật giống như long quyển*(vòi rồng) đang bao bọc lấy hai người.

Mà những tia sáng kia dao động ra khí tức cường thể bức bách.

Tại nơi Vân Thí Thiên và Lạc Vũ cầm tay nhau có thể nhìn rõ thấy đạo ám sắc lực lượng kia đang chậm rãi chuyển từ cổ tay Lạc Vũ sang cổ tay Vân Thí Thiên.

Lạc Vũ nhắm hai mắt, sắc mặt rất bình tĩnh, mi mắt nhú chặt cũng đang chậm rãi thả lỏng.

Mà Vân Thí Thiên ngồi ở phía đối diện nàng, sắc mặt vẫn như cũ không có chút biểu tình.

Chẳng qua là phía sau lưng đang không ngừng thẩm thấu ra mồ hôi cho thấy rằng hắn đang thừa nhận hết thảy.

Ngân bạch, ngân hồng phi động, nhanh chóng bức bách.

Tiểu Ngân và Tiểu Hồng đứng ở phía sau lưng Vân Thí Thiên và Lạc Vũ, móng vuốt dán lên lưng hai người, ánh sáng trong tay phát ra ngày càng cường thịnh.

Đêm, cuộn cuộn, thâm trầm như nước.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Ánh sáng ba động đã sớm khiến cho Phong Vô Tâm đề phòng.

Lúc này, Phong Vô Tâm đang ở phía bên ngoài tấm cung của Vân Thí Thiên.

Nhìn cửa sổ loáng thoáng lộ ra ánh sáng, cảm nhận được cường đại lực lượng ba động, hắn không khỏi nhăn mi lại thật sâu.

Không được đi vào, lui lại phía sau.

Đang trong lúc Phong Vô Tâm kinh ngạc, Cửu đầu xà hoàng trấn thủ ở phía bên này lạnh lùng học lưỡi, trầm giọng ý bảo.

Phong Vô Tâm nhìn về phía tứ vương là thuộc hạ của Tiểu Ngân và Tiểu Hồng lại đang phân ra tứ phương trấn giữ trước tấm cung của Quân vương.

Hơn nữa, không cho phép bất luận kẻ nào tiến vào.

Trong lòng chợt nảy lên một ý nghĩ.

Bên trong, hai luồng sáng kia hơn phân nửa chắc chắn là của Tiểu Ngân và Tiểu Hồng- bọn chúng sớm đã đi khỏi đây.

Mà Quân vương của bọn họ một thời gian trước cũng không có đi tuần tra cái gì mà các nước xung quanh, xem ra là cùng Tiểu Ngân và Tiểu Hồng đi Hỏa Ma tìm Tứ vương ma thú.

Về phần vì sao tìm tứ vương này? Phong Vô Tâm không tiếng động thở dài một tiếng.

Quay đầu rời đi, hạ lệnh tối này thị vệ tuần tra không thể đến gần tấm cung của Quân vương trong vòng 100m.

Quân vương bọn họ làm hết thảy những việc này hẳn là đã không thương lượng gì cùng với Vương phi.

Vậy tất nhiên là không muốn Vương phi biết, đã như vậy, vậy thì hoàn toàn dấu điểm sau lưng, không rò ra được một chân ngựa.

Gió thổi qua, trời thu mát mẻ như nước.

Nhưng là nhu tình lại cuộn cuộn sôi trào.

Một đêm u mê, đảo mắt, trời đã sáng.

“A.” Trên giường, Lạc Vũ đưa tay vuốt cổ, mở mắt ra ngồi dậy.

Quái lạ, hôm qua nàng sao lại đột nhiên...

Mi sắc vừa chuyển, Lạc Vũ đột nhiên trằm mặt xuống, hôm qua là Vân Thí Thiên đánh nàng hôn mê, Vân Thí Thiên lại đánh hôn mê nàng.

Tại sao lại muốn đánh nàng hôn mê?

Ánh mắt sắc bén vừa chuyển, mi mắt Lạc Vũ trằm xuống, một tay nhanh chóng cầm xuống phía cổ tay nhanh chóng vén tay áo lên.

Trên cổ tay vẫn có một đạo ám sắc lực lượng bao quanh, nhìn qua không có chút nào dị thường cùng ba động.

Lạc Vũ thấy vậy thì khẽ thở dài một hơi, xem ra Vân Thí Thiên vẫn không làm gì nói.

Cũng đúng, lực lượng của Phiêu Miểu tổ sư, Vân Thí Thiên nếu có thể động, vậy thiên hạ cũng không có ai còn là đối thủ của hắn nữa.

Bất quá, kia lại là vì sao?

Đang suy nghĩ miên man, cửa tấm cung mở ra, Vân Thí Thiên một đầu ngân phát nghịch sáng mà đi tới, trong tay bưng một cái chén.

“Ăn cái này đi.” Chậm rãi ngồi xuống trước mặt Lạc Vũ, Vân Thí Thiên nâng chén thuốc lên, đưa tới khoe miệng Lạc Vũ.

Lạc Vũ thấy vậy thì đưa tay nhận nhưng lại không uống ngay.

Mà là liếc nhìn Vân Thí Thiên từ trên xuống dưới một lần, cảm thấy không có gì dị thường, cau mày nói: “Tại sao đêm qua lại đánh ta hôn mê?”

Vân Thí Thiên nghe Lạc Vũ nói thế, thản nhiên nói: “Đã bị thương như vậy rồi còn giả bộ, ta sẽ đau lòng.”

Nhàn nhạt bốn chữ, ta sẽ đau lòng, làm cho Lạc Vũ đem hết thấy những lời đang chuẩn bị nói nuốt ngược trở lại.

Lông mi thật dài khẽ rung động.

Lạc Vũ mỉm cười: “Ta đây sau này sẽ không giả bộ nữa, khiến người đau lòng rồi.”

Dứt lời, chậm rãi tựa lên bả vai của Vân Thí Thiên.

Biết rõ ở trước mặt Vân Thí Thiên sẽ không nhịn được, còn muốn giả bộ, là mình sợ hắn lo lắng thôi.

Vân Thí Thiên đưa tay ôm ngang eo Lạc Vũ, ý bảo nàng uống thuốc: “Ngoan, sau này không cần giả bộ, đêm qua ta đã tìm tới mấy thánh dược sư.

Bọn họ toàn lực nghiên cứu, ngăn chặn lực lượng này một chút, sắp tới người sẽ khá hơn.

Đây là đơn thuốc, mau uống.”

Vừa nói, vừa ngẩng đầu không để cho Lạc Vũ phân trần, trực tiếp nghiêng bát về phía Lạc Vũ.

Lạc Vũ thấy vậy không thể làm gì khác là từng ngụm uống vào.

Có chút đắng, giống vị thuốc bắc.

ở Vong Xuyên đại lục này, trừ nàng có thể kê được đơn này, cũng chỉ có Vô Hoa là có thể kê được, xem ra Vân Thí Thiên nói không giả.

“Lúc trước là bởi vì đi tìm Vô Hoa?” Lạc Vũ bẹp miệng nói.

Vân Thí Thiên liếc nhìn Lạc Vũ, nhàn nhạt ‘ừ’ một tiếng.

Thì ra là như vậy, Lạc Vũ thấy vậy thì trong lòng yên tâm hơn, không có chuyện gì là tốt rồi, còn chuyện đi tìm Vô Hoa thì có thể chấp nhận,.

“Thời gian này nàng nghỉ ngơi nhiều một chút.” Nhìn Lạc Vũ uống thuốc, Vân Thí Thiên đứng dậy.

“Ta không sao rồi, cảm giác đã khá hơn rất nhiều rồi.” Lạc Vũ huy huy nắm đấm, cảm giác trên người nhẹ nhõm hơn rất nhiều, một chút cũng không thấy mệt như trước.

Vân Thí Thiên nghe vậy thì không nói gì, chỉ lạnh lùng trợn mắt với nàng một cái.

Lạc Vũ cười hắc hắc, khoanh chân ngồi ở trên giường, bất động.

Vân Thí Thiên thấy vậy xoay người đi ra ngoài: “Ta còn có việc, nàng nghỉ ngơi đi.”

Nắng vàng chiếu xuống, từng tia sáng dần dần chiếu từ cửa vào.

Vân Thí Thiên cả người đón tia sáng, toàn thân được bao phủ trong tầng sáng mờ ảo, làm cho người ta không nhìn rõ được.

Phía sau, Lạc Vũ vẫn cười hắc hắc nhìn Vân Thí Thiên rời đi, cũng bởi đang trong ánh sáng chói mắt mà không nhìn thấy lưng áo của Vân Thí Thiên đã hoàn toàn bị thấm ướt bởi mồ hôi.

Lạnh khốc như cũ, ánh mặt trời vàng rạng rỡ.

Ngày mùa thu gió thổi mang theo cảm giác tươi mát, hết thấy đều như cũ.

Từ ngày hôm nay, trên người Lạc Vũ quả thật là một tia lực lượng dao động cũng không có.

Lạc Vũ không khỏi khen ngợi y thuật inh của Vô Hoa cùng vị thánh dược sư kia .

Gió thổi qua, trên Vọng Thiên Nhai đang nhanh chóng hoàn thành mọi việc.

Vùng quốc thổ lúc trước vốn là của Già Diệp thấp và gia tộc Lăng Nam đang nhanh chóng được hợp nhất lại.

Vọng Thiên Nhai quét ngang Phật Thiên Nhất Thủy, nhanh chóng lớn mạnh.

Phật Thiên Nhất Thủy đã sớm không còn những lực lượng giống như Phạm Thiên các lúc trước. Vì vậy lúc này để cho Vọng Thiên Nhai dễ dàng quét ngang.

Nơi quân đội Vọng Thiên Nhai lướt qua, nơi bọn họ dừng lại, không một nơi nào có thể kháng cự.

Hết thấy đều tiến hành vô cùng thuận lợi.

Mà trong lúc này, tin tức từ khắp các nơi được gửi về cùng những mệnh lệnh được truyền ra cơ hồ đều rơi vào trên người Lạc Vũ.

Khiến cho Lạc Vũ bận rộn đến ngã trái ngã phải, một ngày cơ hồ không còn có thời gian hưu nhàn.

“Ta nói chuyện này sao lại chuyển đến đây? Đây là chuyện do Thí Thiên xử lý. Phong Vô Tâm, người cầm nhâm sao?” Trong nghị chính cung, Lạc Vũ cầm thư tín trong tay nhìn Phong Vô Tâm.

Trong khoảng thời gian này, Vân Thí Thiên không hề thấy xuất hiện ở Vọng Thiên Nhai, người này...

Phong Vô Tâm thấy vậy thì nhún nhún bả vai một cái, nói: “Quân vương đi thị sát những quốc gia ở Phật Thiên Nhất Thủy đã quy hàng.

Ta nghĩ dù sao Vương phi cũng có thể xử lý, cho nên không cần bỏ gần cầu xa.”

Lạc Vũ nghe vậy thì cười, cũng không nói gì, bắt đầu phê duyệt.

Vân Thí Thiên phê duyệt cùng nàng phê duyệt cũng không quan hệ gì nhiều.

Nàng làm nhiều thêm một chút, Vân Thí Thiên sẽ được làm ít một chút, như vậy cũng tốt.

Phong Vô Tâm đứng ở phía dưới, nhìn Lạc Vũ một thân nhẹ nhàng, mi sắc không nhìn thấy vẻ lo lắng.

Quân vương bọn họ dù là có đi xem xét các thế lực khác ở Phật Thiên Nhất Thủy rồi cũng không phải là không thể xử lý.

Nhưng là hiện tại, tình huống này, hẳn thật sự không đành lòng đem quá nhiều chuyện mà giao cho Vân Thí Thiên.

Rõ ràng đã mệt mỏi thành như vậy, vậy mà...

Gió nhẹ thổi qua, sắc trời xanh mát.

“Giá Hiên Mặc Viêm dẫn người đi Vọng Thiên Nhai?” Lúc này, Hải Mặc Phong đang ở Hải Thần Tông ngẩng đầu nhìn tình báo viên mình phái đi.

Giá Hiên Mặc Viêm không phải nói là về gia tộc Lô Tinh một chuyến sao, sao lại đi Vọng Thiên Nhai?

Hải Mặc Phong khẽ nhíu mày.

“Tin tức chính xác?”

“Chính xác.”

Hải Mặc Phong chậm rãi bước ra khỏi phòng đi từ từ dạo bước.

Lúc này tới Vọng Thiên Nhai?

Vọng Thiên Nhai chẳng qua là tiểu đả tiểu nháo, dù có thâm tóm cũng không quan hệ đến bọn họ ở bên này, Giá Hiên Mặc Viêm lúc này không chú ý đến chuyện của tứ tông bọn họ.

Mà lại tự mình đi Vọng Thiên Nhai, có cổ quái.

“Người đâu, triệu tập cao thủ của Hải Thần tông, đi Vọng Thiên Nhai cùng ta một chuyến...”

Gió đêm mát mẻ nhẹ thổi qua.

Giá Hiên Mặc Viêm không phải là người không biết nặng nhẹ, lúc này lại thất thố mà đi Vọng Thiên Nhai, chẳng lẽ là cùng với chuyện của lục tông bọn họ có liên quan...

Bóng đêm nồng nặc khiến cho người ta run sợ.

Gió thổi qua, là gió thổi mưa giông trước cơn bão.

“Khụ khụ.” Vân Thí Thiên nói là đi thị sát tình hình xung quanh Phật Thiên Nhất Thủy, kỳ thực lúc này đang ở trong một biệt viện ở trong khu rừng ngoại ô kinh đô, từng đợt thanh âm ho khan truyền ra.

Người dừng quá chịu đựng.

Tiểu Ngân đứng ở một bên, nhìn Vân Thí Thiên ẩn nhẫn, không đành lòng nói.

Vân Thí Thiên vốn muốn dựa vào ghế dựa lớn, nghe Tiểu Ngân nói vậy thì nhìn thoáng qua nó một cái, một lúc sau gạt đầu, lạnh lùng nói: “Tốt, không chịu đựng.”

Lời vừa dứt, Vân Thí Thiên đột nhiên xuất thủ, một cái tát chụp đến phía Tiểu Ngân.

Tiểu Ngân bị sợ nhảy lên, vội vàng tung mình trốn ra xa.

Nhưng là vẫn bị chưởng phong của Vân Thí Thiên ảnh hưởng đến, trúng một chưởng, rơi vào giữa hồ nước.

Tiểu Hồng đang ở bên cạnh cắn thịt nướng, ném cho Tiểu Ngân một cái ánh mắt khinh bỉ, vô dụng.

Uy, người làm gì?

Tiểu Ngân nhảy ừ trong hồ nước lên, một đầu đầy lá sen, đẩy người lửa giận trừng Vân Thí Thiên ra tay ngoan độc.

“Người nói đừng chịu đựng.” Vân Thí Thiên nhàn nhạt nhìn Tiểu Ngân.

Không chịu đựng, vậy thì động thủ.

Chịu đựng đến mức tận cùng rồi, đánh người cũng là một loại phát tiết.

Tiểu Ngân nghe Vân Thí Thiên nói vậy nhất thời tức giận, mắt trợn tròn.

Ta là Thú vương, ta không cùng bệnh nhân so đo, ta là Thú vương, ta không cùng bệnh nhân so đo, phải phong độ, phải phong độ.

Tiểu Ngân hít sâu.

Mà trong lúc Tiểu Ngân hít sâu, Vân Thí Thiên đột nhiên đứng lên, hướng về phía nó mà đi đến.

Mụ nội nó, là như ta sợ người.

Tiểu Ngân thấy vậy thì nổi giận một chút, móng vuốt dựng lên.

Nói là cho hấn phát tiết, hấn còn dám không biết đủ?

Ngu ngốc, Tiểu Hồng gở một bên thấy vậy nhất thời lấy một miếng xương gà nướng ném về phía Tiểu Ngân.

Trên người hấn không đau.

Móng vuốt Tiểu Ngân tiếp được xương gà Tiểu Hồng ném tới, nhìn Vân Thí Thiên khó được nhẹ nhàng nâng lên khoe miệng, đi đến bên cạnh hấn, ngồi bên cạnh chồng thư tín trên bàn.

Tiểu Ngân nhất thời bị thúc dục, nó nào biết Vân Thí Thiên lúc này không đau trên người.

Lực lượng của Phiêu Miểu tổ sư.

Cũng không phải là một ngày mười hai canh giờ đều đau, khi tới thì hung mãnh, khi biến mất thì không còn cảm giác gì, thật sự là khảo nghiệm con người.

“Trong chốc lát sẽ không chết được, hai người các người về trước đi.” Vân Thí Thiên ngồi ở trước bàn đá bắt đầu phê duyệt tấu chương mà nói với Tiểu Ngân và Tiểu Hồng.

Hai bọn họ lo lắng cho thân thể của hấn mà theo tới đây.

Hiện tại hấn biết trong chốc lát không thể chết ngay được, hai bọn họ nếu còn ở lại chỗ này, Lạc Vũ có thể sẽ phát hiện.

Trở về đi, làm như chúng ta muốn ngày ngày ở cùng người vậy.

Tiểu Ngân rũ một thân ướt nhẹp, ngồi xổm xuống bên người Tiểu Hồng, bắt đầu gia nhập vào công cuộc ăn thịt nướng.

Bất quá, trước khi đi ta có việc muốn nói.

Tiểu Hồng ăn no cong, đem hai đầu móng vuốt còn dính đầy dầu mỡ chùi lên bộ lông của Tiểu Ngân, lau khô sạch sẽ rồi thì bắt đầu nói chuyện với Vân Thí Thiên.

Tiểu Ngân nhất thời ở một bên cắn răng, bộ lông xinh đẹp của nó, người vợ ác kia.

“Chuyện gì?” Vân Thí Thiên ngẩng đầu.

Tiểu Ngân không đáng tin cậy, Tiểu Hồng đáng tin cậy hơn so với Tiểu Ngân một chút.

Tiểu Hồng nghe vậy nhú mày, mi sắc có chút căng thẳng, ý bảo nói.

Lúc ở Thần Minh vực ta hình như nhìn thấy hai người, bóng lưng của hai người kia ta cảm thấy rất quen thuộc, nhưng là ta không nhớ qua là đã gặp ở nơi nào.

Bọn họ vừa vào Thần Minh vực đã bị cha của Tiểu Ngân cảm giác được mà ném ra ngoài.

Nơi đó công lực của bọn họ không đủ, không thể đi vào.

Nhưng là, chính trong chớp mắt, nó lại nhìn thấy hai người tiến vào Thần Minh vực.

Tầm lưng kia rất quen thuộc, nhưng là hiện tại không nhớ ra nổi đã gặp qua ở đâu.

Dù sao cảm giác cũng là tuyệt đối không phải người tốt, hoặc là nói bọn họ không phải là người của thế giới này.

Vân Thí Thiên vừa nghe Tiểu Hồng nói thế, không khỏi khẽ nhú mày.

Tiểu Hồng quen thuộc, cảm giác không tốt, vậy là người nào?

Tiểu Hồng quen biết những ai bọn họ đều biết, nhưng là hẳn cũng không có ai biết đến Thần Minh vực, hoặc là có năng lực tiến vào trong đó.

Như vậy là người nào a?

Chân mày Vân Thí Thiên nhíu lại: “Các người còn không thể tiến vào Thần Minh vực một lần?”

Vào không được, cha không cho phép. Tiểu Ngân đáp.

Vân Thí Thiên nghe vậy thì đưa tay nhẹ nhàng gõ mặt bàn, tình huống này...

“Quân vương, có tình báo.” Đang lúc nói chuyện, một thiếp thân cận vệ của Vân Thí Thiên tiến vào, nhanh chóng đi đến.

Đang lên cho Vân Thí Thiên một tin tình báo.

Vân Thí Thiên vừa mở ra nhìn qua, sắc mặt lập tức trầm xuống.

Tiểu Ngân cùng Tiểu Hồng thấy vậy, nhất tề phóng tới nhìn vào.

Giá Hiên Mặc Viêm tới?

Người này lúc này chạy tới đây làm gì?

Tiểu Ngân và Tiểu Hồng liếc nhau một cái, lúc này tới chắc cũng không phải là vì chuyện tốt lành gì.

“Lạc Vũ có biết hay không?” Vân Thí Thiên đột nhiên lên tiếng.

“Vương phi ở bên kia còn chưa biết, tin tức được đưa sang bên này trước.” Người kia trả lời ngay.

“Giữ lại tin tức này, khoan hãy truyền qua.”

“Rõ.”

Vân Thí Thiên nắm tin tình báo trong tay, trong cặp mắt lãnh khốc lóe lên một tia ánh sáng lạnh, đứng đây: “Ta đến xem một chút lúc này hẳn đến tìm ta có việc gì?”

Tay áo bào phất động, Vân Thí Thiên xoay người hướng phía bên ngoài biệt viện đi tới.

Tiểu Ngân và Tiểu Hồng thấy vậy, lập tức vung chân lên, mà Tứ vương ma thú cũng ở phía xa phóng tới.

Đi, chúng ta đi xem một chút.

Gió thu thổi qua, trời trong xanh không một gợn mây.

Linh Duy Phong bên ngoài Vọng Thiên Nhai

Giá Hiên Mặc Viêm một thân thường phục, phía sau mang theo Tam đại trưởng lão của gia tộc Lâu Tinh cùng mười hai tuyệt đỉnh cao thủ, ngồi loan phượng phi bằng, sát khí rào rạt mà đến.

Người kia dừng bước.

Trên bầu trời Linh Duy Phong, Kim loan phượng là một trong Tứ vương ma thú vọt lên giữa không trung, nhàn nhạt đứng trước mặt nhóm người Giá Hiên Mặc Viêm.

Giá Hiên Mặc Viêm thấy vậy thì nhìn lướt qua bầu trời.

Trên nóc nhà, một người một đầu ngân phát tung bay theo gió, lạnh lùng đứng sừng sững.

“Các người ở đây.” Giá Hiên Mặc Viêm thấy vậy, vốn sắc mặt đang âm trầm lại càng trầm xuống, ném ra một câu sau đó nhảy lên.

Bay vọt xuống, Giá Hiên Mặc Viêm dừng lại ở trước mặt Vân Thí Thiên.

Không đợi Vân Thí Thiên mở miệng, Giá Hiên Mặc Viêm đã dùng thanh âm vô cùng trầm lãnh mà quát lên: “Người thật to gan, lại dám tính toán đến cả lực tông chúng ta.

Mạo danh thượng tam tông chúng ta, khích bác hạ tam tông, người thật lòng muông dạ thú.”

Hắn không gặp Vân Thí Thiên và Lạc Vũ ở Già Diệp tháp, Hải Mặc Phong bỏ qua nghi ngờ cùng điều tra đối với bọn họ, nhưng hắn thì không.

Người của hắn vẫn tiếp tục điều tra Vân Thí Thiên và Lạc Vũ trong khoảng thời gian kia đi những nơi nào, vì sao lại không thấy.

Mà bây giờ, rốt cuộc hắn đã hiểu nguyên do.

Căn bản không phải là núp ở Già Diệp tháp để cứu người, mà là bọn họ một tay tạo thành cục diện hôm nay của lực tông, hắc thủ phía sau màn*(ý là người đầu ở phía sau màn điều khiển hết mọi chuyện) khiến cho thiên hạ hỗn loạn chính là bọn họ, chính là bọn họ.

Khiến cho hắn quá kinh hãi rồi, cũng khiến cho hắn nổi giận rồi.

Gió núi thổi qua, Vân Thí Thiên lạnh nhạt chống lại ánh mắt dữ tợn của Giá Hiên Mặc Viêm, hơi thở lạnh mạc như băng: “Vậy thì thế nào?”

Giá Hiên Mặc Viêm đột nhiên tới, lại dẫn theo nhiều cao thủ như vậy.

Nghĩ cũng biết là chuyện gì, xem ra quả nhiên là đã phát hiện ra.

“Vậy thì thế nào?” Giá Hiên Mặc Viêm lặp lại một lần, hai mắt híp lại, sát khí bao phủ tứ phương.

Một chút chống chế cũng không có, trực tiếp thừa nhận.

“Ta có thể như thế nào, ta có thể phá hủy Vọng Thiên Nhai của người.” Giọng nói nghiêm rằng nghiêm lợi truyền ra từ trong kẽ răng.

Gia tộc Lâu Tinh của hắn có cao thủ.

Cho dù Vọng Thiên Nhai hiện nay phát triển rất mạnh, nhưng là Lâu Tinh hắn muốn phá hủy Vọng Thiên Nhai vẫn là dễ dàng.

Vân Thí Thiên lạnh nhạt nhìn Giá Hiên Mặc Viêm tức giận, trong mắt lóe lên ánh sáng lạnh, dù thân phận đã bị vạch trần nhưng vẫn cao cao tại thượng như cũ.

“Xin mời.”

Cái gì cầu xin tha thứ, trì hoãn, bảo đảm cũng không có.

Chỉ có gọn gàng linh hoạt một chữ, xin mời. (nguyên văn là “thỉnh” nên chỉ có một chữ)

Động thủ thì động thủ, ai sợ ai.

Sắc mặt Giá Hiên Mặc Viêm nháy mắt chìm xuống, lát sau giữa đầu phát ra một tiếng huyết sáo dài.

Trên bầu trời, loan phượng phi bằng đang chở cao thủ của Lâu Tinh lập tức mở ra hai cánh chuẩn bị phóng về hướng Vọng Thiên Nhai.

Tiểu Ngân đứng ở phía sau Vân Thí Thiên thấy vậy, nhẹ nhàng vung móng vuốt lên.

Phía sau, tam vương nhất tề bay lên trời, chống lại cao thủ phía trên loan phượng phi bằng.

“Người cho rằng ta có thể để người dễ dàng tấn công như vậy sao?” Thở ra một hơi, hải liên chứa mặc sắc đầu khí bắt đầu từ trên người của Vân Thí Thiên bay ra.

Giá Hiên Mặc Viêm thấy vậy thì hừ lạnh một tiếng, năm ngón tay trảo ra một trảo, một thanh trường thương màu đỏ xuất hiện trên tay hắn, khí thế kinh người.

“Người cho rằng ta còn sợ người như trước đây sao?”

Hôm nay, nếu không phải Lạc Vũ vẫn còn đang ở Vọng Thiên Nhai, hắn mới không tự mình đến đây.

Chỉ bằng Vân Thí Thiên hấn, vậy thì khi hấn vừa có được tin tức sẽ trực tiếp báo cho Hải Thần tông và Lăng Nam gia tộc, đem đầu sỏ hại bọn họ đến tình cảnh này trực tiếp bóp nát.

“Vậy thì thử một chút.” Vân Thí Thiên lãnh khốc nói.

Một lời vừa dứt, vung tay lên, hải thần liên vô hình phi dựng lên trên, hướng phía Giá Hiên Mặc Viêm gào thét mà đến.

Giá Hiên Mặc Viêm giận nhướn mi: “Tốt lắm, hôm nay chúng ta sẽ đem tất cả thù mới hận cũ cùng tính một lượt rõ ràng.”

Lời còn chưa dứt, tử hồng trường thương trong tay Giá Hiên Mặc Viêm giống như có sức sống, hướng hải thần liên của Vân Thí Thiên vừa phát ra mà đánh tới.

Một lần va chạm, một chuỗi hỏa hoa phóng ra.

Đen và hồng đan vào nhau, tràn ngập sắc bén cùng sát khí.

Mơ hồ giống như tiếng sấm đang đánh vang trên đỉnh núi.

Không nhìn thấy thân ảnh của Giá Hiên Mặc Viêm và Vân Thí Thiên, chỉ có thể thấy hai màu đen và đỏ chồng lên nhau, hai màu đấu khí ở trên cao đụng vào nhau, va chạm kịch liệt.

Đồng thời, trên bầu trời, loan phượng phi bằng chở các cao thủ của Lâu Tinh gia tộc đang cùng tứ vương ma thú triển khai đánh nhau kịch liệt.

Đấu khí bay múa đầy trời, nơi chsng đi qua thiên địa bỗng rét lạnh.

Mà đang trong lúc hai phe đánh nhau, có một nhóm người đang nhanh chóng đi tới từ phía sau của Giá Hiên Mặc Viêm.

Đó là nhóm người thứ hai của Lâu Tinh gia tộc mà Giá Hiên Mặc Viêm mang đến.

Giá Hiên Mặc Viêm dùng một thương ép Vân Thí Thiên, phát ra một tiếng huyết sao dài đầy rống giận, lên tiếng: “Tìm cho ra Quân Lạc Vũ cho ta, mang nàng cùng người nhà của nàng đi theo, những người khác, giết.”

“Rõ.” Thanh âm vang dội, đám người đến từ Lâu Tinh gia tộc nhất tề đáp.

Vân Thí Thiên ở phía dưới thấy vậy, trên mặt chợt lóe lên tia cười lạnh, bàn tay to nhấc lên, lạnh lùng vung lên.

Gió thổi qua, mây vẫn chuyển, ở cùng một phương nhưng hơi thở cũng không giống nhau.

“Năm đó ngươi lấy mệnh hiệp yếu tấn công Phi Vũ ta, lúc ấy ta không có biện pháp đánh lại ngươi, nhưng là hôm nay bản thân ta muốn nhìn xem Vân Thí Thiên ngươi mạnh đến mức nào.”

Cần trường thương trong tay, Giá Hiên Mặc Viêm nhảy lên hướng phía Vân Thí Thiên vọt tới, quát lạnh: “Trước đây ta tranh không lại với ngươi.

Hiện tại, ta sao có thể tranh không thắng ngươi được, Lạc Vũ vốn là vị hôn thê của ta, hôm nay, ta muốn dẫn vị hôn thê của ta đi, không để cho nàng bị ngươi làm thương tổn.”

Sau khi biết Lạc Vũ đang ở Vọng Thiên Nhai, hấn đã điều tra toàn bộ mọi việc của nàng mấy năm gần đây.

Bị thương, bị thương, bị thương, tất cả đều là bị thương vì Vân Thí Thiên, chia lìa, thống khổ.

Hấn trước kia không biết quý trọng nàng, hiện tại hấn biết rồi.

Nếu Lạc Vũ theo hấn, hấn tuyệt không làm cho nàng bị thương như thế.

“Vậy ngươi cứ thử một chút.” Vân Thí Thiên vung hai tay lên, rất nhiều hải thần liên hướng phía Giá Hiên Mặc Viêm mà bắn ra.

138. Chương 139: Tái Ông Mất Ngựa

Edit: Nhím Beta: Sakura Đen thắm như bầu trời ở trên cao, đóa sen bay nhanh như tia chớp, mạnh mẽ phi thẳng lên khoảng không.

Hồng như xích hỏa, thương như thần long, vân vũ giữa bầu trời.

Quét qua khắp thiên hạ, sát khí dày đặc.

Trên đỉnh núi không thể nhìn thấy thân ảnh của Vân Thí Thiên và Giá Hiên Mặc Viêm đang giao phong, chỉ có thể nhìn thấy mặc sắc hỏa liên cùng xích hỏa thương đang kịch liệt va chạm, giương cung sát phạt.

Mà ở trên đỉnh đầu bọn họ, Lâu Tinh tam đại trưởng lão vào mười mấy cao thủ của gia tộc Lâu Tinh đang cùng chống lại tứ vương ma thú.

Cả thiên không đều là quang ảnh ba động, chỉ nghe thấy tiếng thét dài và tiếng binh khí va chạm không ngừng vang lên bên tai.

Mà ở phía dưới đỉnh núi, phía sau Vân Thí Thiên và Giá Hiên Mặc Viêm.

Đám người Giá Hiên Mặc Viêm mang đến đang cùng với đám tinh binh của Vọng Thiên Nhai do Tiểu Ngân và Tiểu Hồng cầm đầu đánh nhau kịch liệt.

Gió gào thét, mây vẫn bay, đủ màu quang mang bảo phủ cả một khoảng chân trời.

Đỏ như máu, đẹp mê người.

“Oanh.” Một tiếng vang kịch liệt.

Hải Thần liên của Vân Thí Thiên giống như một đầu mặc long*(rồng đen), trực tiếp đánh đến trước mặt Giá Hiên Mặc Viêm, phát ra một vết lửa dài, vang lên một âm thanh cực lớn.

“Nghĩ tại trước mắt ta mang Lạc Vũ đi sao, người nghĩ cũng không nên nghĩ.” Nói rồi phi thân đến trước mặt Giá Hiên Mặc Viêm.

Vân Thí Thiên hừ lạnh, hai tay mạnh mẽ vung ra một trảo, vung lên phía trên .

Trong nháy mắt, hai hải thần liên màu đen biến hình.

Xiềng xích nhanh chóng biến ảo thành hoa sen đen đỏ, dần dần tụ tập xung quanh Vân Thí Thiên.

Hai liên cùng công kích, đây từng là sở trường tuyệt chiêu của Vân Thí Thiên.

Mặc sắc hỏa liên*(hoa sen màu đỏ đen) trên đỉnh đầu Vân Thí Thiên nhanh chóng ngưng tụ thành hình.

Không mãnh liệt giống như những lỗ đen khổng lồ, mà chỉ lớn bằng bàn tay.

Nhưng là khí thế bén nhọn kia, hoàn toàn có thể so cùng hỏa liên thời kỳ cường thịnh nhất trước đây, mà khí thế còn bức người hơn trước rất nhiều.

Giá Hiên Mặc Viêm không dám chậm trễ, trường thương trong tay liên tục họa xuất trước người vô số bình chướng chống lại mặc sắc hỏa liên của Vân Thí Thiên.

Vân Thí Thiên thấy vậy thì hừ lạnh một tiếng, năm ngón tay phá không mạnh mẽ vung lên.

Mặc sắc hỏa liên ở phía bên kia nhanh chóng bay lên, oanh một tiếng tấn công tới chỗ của Giá Hiên Mặc Viêm.

Mặc sắc nhảy lên không, giống như một ngôi sao màu đen lướt qua bầu trời.

“Thiếu chủ, cẩn thận...” Trên bầu trời, Lâu Tinh đại trưởng lão nhìn thấy cảnh này không khỏi lo âu kêu lên.

Giá Hiên Mặc Viêm mấy năm nay được Tông chủ bồi dưỡng, đã không còn giống như năm đó.

Vẫn là còn thiếu sát khí và băng lãnh so với Quân vương Vọng Thiên Nhai đi ra từ danh giới sống chết .

“Oanh.” Tiếng nổ mạnh kịch liệt bộc phát từ phía sau đầu của Lâu Tinh đại trưởng lão.

Màu đen chói mắt, nháy mắt bao phủ toàn bộ nơi Giá Hiên Mặc Viêm đang đứng.

Dem Giá Hiên Mặc Viêm vẩy vào bên trong.

Nhất thời, cái gì cũng không thể nhìn thấy, chỉ thấy từng đám khói đen bao quanh một phương.

“Thiếu chủ.” Lâu Tinh đại trưởng lão lo lắng gọi khẽ.

Một mặc sắc hỏa liên khác phóng ra, trên khuôn mặt của Vân Thí Thiên chợt lóe lên một tia lãnh khốc, nhanh chóng tiến đến gần đoàn hắc vụ bao quanh Giá Hiên Mặc Viêm.

Đối với những vấn đề có liên quan đến Lạc Vũ, tuyệt đối không có bất kỳ một sự thương lượng nào.

Muốn mang Lạc Vũ đi, đó chính là chạm vào nghịch lân của Vân Thí Thiên hấn.

Thân hình chớp động, Vân Thí Thiên mạnh mẽ tới gần Giá Hiên Mặc Viêm.

Nhìn làn khói màu đen, nhanh chóng nhìn thấy Giá Hiên Mặc Viêm, Vân Thí Thiên duỗi tay ra, năm ngón tay nhanh chóng hướng về phía Giá Hiên Mặc Viêm tung ra một chưởng.

Giá Hiên Mặc Viêm quét mắt thấy Vân Thí Thiên, lúc này không chút nghĩ ngợi, trở tay cũng phát ra một chưởng.

Song, đang lúc Vân Thí Thiên chuẩn bị chụp vào Giá Hiên Mặc Viêm.

Cầm chế của Phiêu Miểu tổ sư trong thân thể chợt bạo phát.

Nhất thời, Vân Thí Thiên chỉ cảm thấy trong cơ thể có vô số con kiến đang cắn khắp toàn thân hấn, đau đến tận tâm can.

Mi sắc mạnh nhú, chưởng trong tay Vân Thí Thiên nháy mắt dừng lại.

Chết tiệt, lúc nào không phát tác lại chọn đúng lúc này.

Thế nhưng, cao thủ so chiêu chỉ là chênh lệch trong chớp mắt.

Vân Thí Thiên đột nhiên dừng lại, Giá Hiên Mặc Viêm cảm giác Vân Thí Thiên đang ép tới ngày càng gần, một chưởng phản kích tung ra trúng ngực của Vân Thí Thiên.

Điện quang hỏa thạch.

Vân Thí Thiên không kịp phản kích, chỉ mạnh mẽ gấp người lại, khê né ra phần yếu hại.

“Phanh.” Giá Hiên Mặc Viêm tung ra một chưởng trúng ngay vào ngực bên trái của Vân Thí Thiên.

Lực lượng mạnh mẽ khiến cho Vân Thí Thiên bay vọt lên.

Bay lên?

Tiểu Ngân cùng đám cao thủ Vọng Thiên Nhai đang chống lại đám người gia tộc Lâu Tinh nhìn thấy tình huống như vậy thì không khỏi ngạc nhiên nghiêng đầu, hướng tầm mắt về phía Vân Thí Thiên.

Có lắm hay không, Giá Hiên Mặc Viêm cho dù có mạnh, cũng không thể nào đánh cho Vân Thí Thiên bay lên a.

Đây rốt cuộc là có chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ cầm chế của Phiêu Miểu tổ sư trên người Vân Thí Thiên lại phát tác.

Tiểu Ngân nhất thời cau chặt chân mày, đem trận thế trước mặt giao cho Tiểu Hồng chỉ huy, xoay người phóng tới chỗ Vân Thí Thiên.

Thân thể bay ngang xuống, Vân Thí Thiên phun ra một ngụm máu to, nhuộm đỏ đám cỏ phía dưới.

Lực lượng của Giá Hiên Mặc Viêm không phải rất mạnh, mà là do cầm chế kia gây họa.

Chết tiệt, chọn lúc nào không chọn lại là lúc này...

Vân Thí Thiên ôm chặt ngực áo, phịch một tiếng ngã xuống mặt đất.

Mấy đại trưởng lão của gia tộc Lâu Tinh đang lo lắng không ngừng ở phía trên cao thấy vậy thì thở phào nhẹ nhõm một hơi, rốt cuộc không cần lo lắng cho Thiếu chủ nữa.

Quay đầu lại đối phó tứ vương ma thú trước mặt, bốn tên này rất là lợi hại.

Mà ở bên dưới, Giá Hiên Mặc Viêm còn đang sững sờ.

Một chưởng kia của hãn thuần túy là công kích phản xạ để bảo vệ tính mạng.

Thế mà lại đá Vân Thí Thiên bay ra ngoài? Có làm hay không?

Người sao rồi? Có phải là cầm chế kia lại phát tác hay không?

Mà đang lúc Giá Hiên Mặc Viêm còn đang sững sờ chưa nói chuyện, Tiểu Ngân đã nhanh chóng nhào tới bên cạnh Vân Thí Thiên.

Vân Thí Thiên cau mày không nói gì, chỉ hít một hơi thật sâu, chuẩn bị cường chế lực lượng của tổ sư Phiêu Miểu phát tác.

Tiểu Ngân thấy vậy thì hiểu ra, quả nhiên là cầm chế kia lại phát tác.

Lập tức nhướn mày lên, đứng dậy chuẩn bị che chở ở trước người Vân Thí Thiên.

Người qua bên kia đi, để ta thay người...

“Đi?” Tiểu Ngân còn chưa nói hết câu sẽ đánh thay cho Vân Thí Thiên, Vân Thí Thiên đang đè nén lực lượng của Phiêu Miểu tổ sư đột nhiên nhẹ nhàng ồ lên một tiếng.

Bộ ngực rất đau, là do một chưởng của Giá Hiên Mặc Viêm gây nên.

Mà trong đó cũng có cả đau đớn do cầm chế của tổ sư Phiêu Miểu.

Kinh lực di chuyển rất khó khăn, nhưng là nơi vừa bị một chưởng của Giá Hiên Mặc Viêm đánh vào lại loáng thoáng có thể điều động chân khí.

Này thật giống như dòng nước chảy vào con suối đang khô cạn.

Lực lượng không đủ để thay trời đổi đất, nhưng là lại đủ để làm cho người ta mất sáng tai thông.

Tâm tư của Vân Thí Thiên xoay chuyển, chẳng lẽ là...

Lập tức ngẩng đầu nhìn Giá Hiên Mặc Viêm ở phía đối diện, khởi động thân mình nói: “Không cần, để tự ta, ta không gọi thì không cho phép các người nhúng tay vào.”

Vừa nói, thân hình lóe lên hướng phía Giá Hiên Mặc Viêm mà phóng tới.

Giá Hiên Mặc Viêm thấy thế thì lạnh lùng hừ một tiếng.

Mới vừa rồi ta có thể đánh bay người, bây giờ ta còn sợ người sao.

Lập tức, không lùi mà tiến tới, hướng phía Vân Thí Thiên đánh lên.

Nghiêng người, ra chưởng.

Vân Thí Thiên lại giống như vừa rồi, chưởng vừa tung ra nhưng thân thể lại lập tức mềm nhũn.

Một chưởng của Giá Hiên Mặc Viêm vững vàng hữu lực đánh ngay ở đầu vai Vân Thí Thiên.

Một ngụm máu tươi mạnh mẽ phun ra rơi xuống mặt đất.

Vân Thí Thiên lui về phía sau mấy bước, tay ôm đầu vai, trên mặt vẫn mang vẻ lãnh khốc.

Nhưng tâm, đang cười.

Quả nhiên, chỗ bị Giá Hiên Mặc Viêm đánh trúng giống như gân mạch bị đánh tan ra, nhưng là đồng thời cầm chế của tổ sư Phiêu Miểu cũng bị đánh tan dần.

Hắn thật ngu xuẩn, Phiêu Miểu, Lâu Tinh, đồng xuất nhất mạch.

Công pháp của tổ sư Phiêu Miểu, Lâu Tinh gia tộc đương nhiên có cách phá giải.

Giá Hiên Mặc Viêm hiện giờ là người thừa kế của gia tộc Lâu Tinh.

Gió thổi qua, tóc bạc Vân Thí Thiên bay múa.

“Ha ha, thì ra là vậy, thì ra là vậy, cảm chế của người phát tác.” Mà cùng lúc này, Giá Hiên Mặc Viêm đột nhiên cũng hiểu được, nhất thời cười ha ha.

Trước kia, lúc Vân Thí Thiên và Lạc Vũ đến Lâu Tinh gia tộc, hắn đã nhìn thấy cảm chế trên tay bọn họ. Hiện tại, rốt cuộc đã phát tác rồi.

“Hừ, hiện tại người còn muốn so với ta, tốt, hôm nay ta liền tiêu diệt người tại nơi này, quang minh chính đại mang đi Lạc Vũ.”

Ánh mắt tỏa sáng, Giá Hiên Mặc Viêm cười điên dại, hướng về phía Vân Thí Thiên mà tấn công tới.

Hiện giờ, chính là lúc tốt nhất để thu thập Vân Thí Thiên.

Phiêu Miểu cảm chế phát tác, xem hắn ta còn có thể làm thế nào để thắng.

Lập tức, phong vân đảo ngược.

Vân Thí Thiên vốn là kẻ mạnh nhất lúc này cơ hồ hoàn toàn là bị Giá Hiên Mặc Viêm chèn ép, căn bản là không có chút cơ hội hoàn thủ nào.

Mà Vân Thí Thiên lại chết sống không nói tiếng nào, cứ như vậy chịu tấn công.

Tình thế trên đỉnh núi đột biến.

Khí thế của đám người của Lâu Tinh cùng Vọng Thiên Nhai lập tức cũng thay đổi.

“Quân vương...”

“Quân vương...”

Vô số thanh âm lo lắng vang lên.

Vô số kẻ muốn xông đến trợ giúp nhưng lại bị Tiểu Ngân hung hăng ngăn cản.

Trở về, ai dám vọng động, ta lập tức giết kẻ đó.

Khí thế bức người, Tiểu Hồng sau khi liếc mắt với Tiểu Ngân bắt đầu phát uy.

Ai làm chuyện người này, ai dám lộn xộn mà xuống dưới, cũng đừng trách nó không khách khí.

Nhất thời, Tiểu Ngân và Tiểu Hồng trấn trụ tất cả đám người của Vọng Thiên Nhai, không cho bọn họ tới nơi Vân Thí Thiên cùng Giá Hiên Mặc Viêm đang giao đấu.

Chuyện gì vậy? Sao người không giúp hắn?

Lúc này, Tiểu Hồng cũng không nhận được nữa mà quay sang hỏi Tiểu Ngân.

Hắn không cho ta hỗ trợ. Tiểu Ngân nhún nhún vai.

Cứ như vậy đưa thân mình lên cho người khác đánh sao? Vân Thí Thiên đang nghĩ cái gì vậy? Tiểu Ngân hồ nghi.

Gió nhẹ nổi lên, trời cao trong xanh không một gợn mây giống như mặt biển rộng lớn.

Gió thổi qua, cây cối va chạm sạt sạt.

Vọng Thiên Nhai. Nghị Chính cung.

“Thí Thiên đánh với Giá Hiên Mặc Viêm?” Trong Nghị Chính cung, Lạc Vũ vừa nghe tin báo thì trằm mặt xuống.

Nơi giao chiến cách Vương cung Vọng Thiên Nhai không xa, nếu là dưới tình huống này, nàng còn không phát hiện ra, vậy thì không cần sống tiếp nữa.

“Giá Hiên Mặc Viêm giống như đã biết chúng ta là kẻ đứng sau màn xúi giục lực tông quyết liệt.” Phong Vô Tâm nhướn mày trầm giọng nói.

“Oanh” Lạc Vũ vừa nghe thì nện một chưởng xuống án, đứng phắt lên.

“Vì sao không ai tới báo cho ta?” Sắc mặt Lạc Vũ lạnh như băng.

Phong Vô Tâm thấy Lạc Vũ nổi giận thì không dám nói gì.

“Quân vương, Người... Người nói...” Thị vệ bẩm báo cũng không dám nói tiếp.

Lạc Vũ nghe thấy là Vân Thí Thiên không để cho bọn họ báo lại cho nàng thì lửa giận càng lớn. Nàng nổi giận rồi.

Lập tức gắt gao cắn răng, sắc mặt đen lại.

“Quân vương hiện tại rất không ổn... cái kia...”

“Đi theo ta, vừa đi vừa nói.” Lạc Vũ không để cho tên thị vệ nói xong, tay áo bào vung lên, nhanh chóng đứng dậy bước ra khỏi Nghị Chính cung sau đó nhanh chóng lao đi.

Phong vân bắt đầu khởi động, Vọng Thiên Nhai dốc toàn lực.

Mà vừa lúc này, Hải Mặc Phong cũng mang theo lượng lớn nhân mã từ Hải Thần tông tiến đến, đã nhanh chóng tiến đến địa giới Vương cung của Vọng Thiên Nhai.

“Thiếu chủ, Thiếu chủ Lô Tinh cùng Vân Thí Thiên đang đánh nhau, hai phe đang giao chiến ở phía trước.” Thị vệ tình báo quay về nói.

“Đang đánh nhau?” Hải Mặc Phong sờ sờ cằm dưới.

“Vì cái gì?”

“Không biết.”

“Vân Thí Thiên bị đánh rất thảm.”

Hải Mặc Phong nghe vậy thì nhíu mày, mang một đám người đến đây còn nhanh chóng khai cuộc như vậy, chẳng lẽ phỏng đoán của hắn là thật.

“Nhanh lên, ra hết tốc lực đi.” Tiếng nói của Hải Mặc Phong lạnh như băng.

“Rõ.”

Loan phượng phi bằng giường rộng hai cánh, nhanh chóng phi về phía trước.

Màu sắc hoa mỹ nổi bật lên trên nền trời xanh thẳm, không thấy tiếng động, chỉ thấy sát khí lạnh như băng.

Trên đỉnh núi của Vọng Thiên Nhai.

“Oanh.” Giá Hiên Mặc Viêm tung một chưởng hung hăng nên xuống lưng của Vân Thí Thiên.

Vân Thí Thiên phun ra một ngụm máu, thân hình tức thì bị một kích kia đánh bay đi rất xa.

Mà Giá Hiên Mặc Viêm như ảnh tùy hình* (bám theo không dứt), tuyệt không cho Vân Thí Thiên một cơ hội để thở dốc, hướng phía thân hình của Vân Thí Thiên hung hăng mà đánh xuống.

Trên bầu trời lúc này chỉ nhìn thấy Giá Hiên Mặc Viêm không ngừng đuổi theo Vân Thí Thiên đang rơi xuống.

Mà Vân Thí Thiên ngay cả một chút chống cự cũng không có, hoàn toàn là đem người ra để cho Giá Hiên Mặc Viêm đánh, làm cho người ta cảm thấy khó hiểu.

“Oanh.” Lại vang lên một tiếng, Vân Thí Thiên bị hung hăng đánh rơi xuống mặt đất.

Tiểu Ngân đứng ở phía dưới thấy vậy, lấy móng vuốt bưng kín mắt, thật thê thảm.

Bất quá Vân Thí Thiên là muốn làm cái gì, lúc này vẫn còn không cho nó nhúng tay, thật là muốn chết sao?

Mà ngay lúc Tiểu Ngân giơ tay lên che mặt.

Nơi xa, một thân ảnh nhanh chóng phóng tới, nhanh như du long, giống như ngôi sao phá không mà qua, một đường bay vọt đến mặt đất nơi Vân Thí Thiên rơi xuống.

“Thí Thiên, Thí Thiên.” Vàng hồng chói mắt, Lạc Vũ một thân vàng hồng ôm chặt lấy thân mình đầy thương tích của Vân Thí Thiên, nháy mắt cơn tức thiêu đốt, nộ khí xung thiên.

Vân Thí Thiên nhắm hai mắt, cảm giác được hơi thở của Lạc Vũ ở bên người.

Lạc Vũ tới.

Lập tức, khẽ trừng mắt lên, nhìn qua thần sắc thật thê thảm, nhưng là khoe miệng lại vẽ ra nụ cười, nói: “Ta không sao, thả ta xuống, bảo vệ ở xung quanh.”

Nói xong mấy chữ, Vân Thí Thiên không kịp giải thích thêm gì.

Trực tiếp từ trong tay Lạc Vũ lăn xuống đất, hai tay hợp thành pháp quyết, bắt đầu điều tức.

Thân thể bị thương rất nặng, tất cả đều là do Giá Hiên Mặc Viêm đánh.

Bất quá không cần vội, không có tổn thương đến những chỗ yếu hại.

Nhưng là lúc này cầm chế trong cơ thể của Phiêu Miểu tổ sư đang cùng cường lực của Giá Hiên Mặc Viêm công kích nhau trong cơ thể, mà cầm chế đang có xu hướng bị đánh tan ra.

Lúc này, đúng là thời cơ tốt nhất để hấn phá tan cầm chế.

Thời cơ chỉ trong chớp mắt, vì thế Vân Thí Thiên không kịp giải thích cùng Lạc Vũ liền lập tức nhập định tu luyện.

Mà Lạc Vũ chỉ nhìn Vân Thí Thiên toàn thân đều là thương.

Cơ hồ đến nói cũng không nói xong, liền lập tức tiến vào điều tức, kia là bị thương nặng đến mức nào mới có thể thành ra như vậy.

Lại nhìn đến khoe miệng đang mỉm cười của Vân Thí Thiên.

Lập tức, một cỗ lửa giận vô danh bùng lên, càng ngày càng lớn.

“Tiểu Ngân, các người chết rồi sao?” Lửa giận ngút trời, Lạc Vũ mãnh mẽ quay đầu nhìn về phía Tiểu Ngân vẫn đang nhàn rỗi, khẩu khí lạnh như băng, sát khí dày đặc.

Tiểu Ngân nhất thời có khổ mà không nói nên lời.

“Trông chừng Thí Thiên cho ta, hấn xảy ra việc gì, ta đem người đi kho tàu.” Không đợi Tiểu Ngân giải thích, Lạc Vũ trực tiếp uy hiếp.

Sau đó, không nhìn Tiểu Ngân, mặt trầm xuống trực tiếp đánh tới phía Giá Hiên Mặc Viêm.

Năm ngón tay khẽ động, sợi tơ ngân hồng bay vọt ra, lưu chuyển ở bên người Lạc Vũ.

“Giá Hiên Mặc Viêm, người đem người đến đánh Vọng Thiên Nhai ta, hôm nay ta muốn nhìn xem người rốt cuộc có bao nhiêu bản lĩnh.”

Giọng nói lạnh như băng từ trong kẽ răng truyền ra, Lạc Vũ bay lên không, nhảy lên, tơ vàng trong tay hướng về phía Giá Hiên Mặc Viêm mà tấn công tới.

Đằng đằng sát khí, không chút lưu tình.

Cùng lúc này, phía sau Phong Vô Tâm theo kịp nhìn thấy tràng diện như vậy, lập tức cũng là bốc lên lửa giận ngập trời.

“Dám tấn công Vọng Thiên Nhai ta, ta liều mạng với các người.”

Vung tay lên, Phong Vô Tâm dẫn dắt cao thủ Vọng Thiên Nhai, điên cuồng hét lên, hướng phía đám người Giá Hiên Mặc Viêm đem tới mà xông đến.

Nghĩ Vọng Thiên Nhai bọn họ dễ khi dễ hay sao.

Đám đả thương Quân vương của bọn họ, hôm nay bọn họ cùng Lâu Tinh liều mạng.

Gió lớn nổi lên, tinh binh cường tướng của Vọng Thiên Nhai vây quanh một phương, tấn công đám người của Lâu Tinh gia tộc.

“Sưu.” Phi đi nhanh, tơ vàng trên bầu trời tạo thành tầng tầng đường thẳng bao phủ tám phía quanh Giá Hiên Mặc Viêm.

Lạc Vũ nổi giận thật sự, chiêu chiêu đều là chí mạng.

“Oanh.” Một tiếng kịch liệt va chạm vang lên, tơ vàng trong tay Lạc Vũ run lên, trực tiếp xuyên qua lồng ngực của Giá Hiên Mặc Viêm làm xuất hiện nhiều tia máu.

“Chỉ bằng bản lĩnh chừng này của ngươi cũng dám làm đối thủ của Thí Thiên.” Phi thân lên xoay tròn, Lạc Vũ quát lạnh một tiếng, tơ vàng nhất tề tấn công về phía Giá Hiên Mặc Viêm.

Giá Hiên Mặc Viêm không dám đánh cùng Lạc Vũ, cũng không xoay tay lại, lúc này chỉ có thể chạy trốn chết.

Cầm chế của Vân Thí Thiên phát tác, nếu không hấn tất nhiên không phải là đối thủ của Vân Thí Thiên.

Tiểu Hồng ở phía dưới nhìn, kinh thường hừ một tiếng.

“Cầm chế?” Lạc Vũ đang lửa giận đầy mình vừa nghe thấy vậy, chấn động mạnh, mạnh quay đầu nhìn về phía Vân Thí Thiên ở phía dưới.

Vết thương loang lỗ, vết máu toàn thân.

Cầm chế phát tác? Hấn... Hấn...

Khó trách thời gian này thân thể nàng tốt lên nhiều, thì ra là... là...

Trong lòng nháy mắt trở nên hỗn độn, vô số tình cảm cuộn cuộn dâng lên, Vân Thí Thiên của nàng a...

Đau lòng mất đi, tâm cảm động vì Vân Thí Thiên càng khiến cho lửa giận không thể kiềm chế được.

“Giá Hiên Mặc Viêm, hôm nay ta muốn ngươi tới được nhưng đi không được.”

Tơ vàng bắt đầu khởi động, Lạc Vũ khua tay, trên bầu trời hiện ra hươu mười đạo thân ảnh.

Một bóng người một tơ vàng, mười mấy cái bóng người là mười mấy cái tơ vàng.

Từng trận dao động, sợi tơ giao nhau.

Lúc này, cả một phương trời toàn bộ đều là thân ảnh của Lạc Vũ, trên bầu trời tràn ngập tơ vàng kim tuyến giống như một cái mạng nhện khổng lồ phủ khắp một phương.

Mà Giá Hiên Mặc Viêm lúc này giống như con côn trùng bị sa trong lưới nhện, vô lực giãy dụa.

“Hấn có cái gì tốt mà ngươi một lòng chỉ hướng về hấn?” Giá Hiên Mặc Viêm giận đỏ cả mắt, Lạc Vũ muốn giết hấn rồi.

“Năm đó là ta sai, ta trông mặt mà bắt hình dong, đối với ngươi không những không tốt mà còn hại ngươi, nhưng là các ngươi đã hại ta nhà tan cửa nát, phụ vương mất tích, có nước mà không thể về.

Hiện tại ngươi còn vì hấn mà muốn giết ta, ta đã làm gì có lỗi với ngươi chứ?”

Giá Hiên Mặc Viêm cũng nổi giận, vừa trốn vừa quát lại Lạc Vũ.

Lạc Vũ nghe nói vậy thì tức giận hừ một tiếng: “Ngươi đắc tội với ta không sao, chuyện năm đó ngươi muốn ta nhận lỗi như thế nào ta cũng đều đáp ứng.

Nhưng là, hấn thì ngươi không thể đụng đến, động đến hấn chính là động đến mạng của ta.

Người muốn giết hấn, vậy trước tiên phải bước qua thi thể của ta đã.”

Năm đó, Phi Vũ quốc vương quả thật đối với cha mẹ nàng không phải là rất xấu.

Nàng dưới cơn nóng giận đã phá hủy cả Phi Vũ vương cung, Phi Vũ quốc vương mất tích, Giá Hiên Mặc Viêm phải bỏ trốn, là nàng nóng nảy, muốn nàng hồi báo... Nàng sẽ làm.

Nhưng là, Giá Hiên Mặc Viêm người sai chính là không nên làm như thế với Vân Thí Thiên, nếu muốn giết hấn, vậy cũng chỉ có thể là địch, không thể nào làm bạn được.

“Là vì bọn hèn nhát...” Giá Hiên Mặc Viêm nghe nói thế thì nhướn mắt, giơ ngón tay chỉ xuống Vân Thí Thiên ở phía dưới.

Bị hấn đánh cho thành như vậy, nam nhân như vậy mà muốn.. Di.

Trong lúc tức giận, Giá Hiên Mặc Viêm quét khoeo mắt xuống Vân Thí Thiên ở phía dưới, một lời còn chưa nói hết đã bắt đầu cảm thấy nghi ngờ.

Phía dưới lúc này, Vân Thí Thiên vốn đang mình đầy thương tích, trên người bao phủ một tầng ánh sáng đầu khí màu đen đem cả người hấn vây quanh trong đó.

Đầu khí kia lưu chuyển quang hoa, phun ra nuốt vào khí thể ở bên trong, loáng thoáng xem lẫn khí thể sắc bén cùng uy hiếp bức người.

Một người bị thương nặng, cầm chế lại phát tác mà có thể sử dụng đầu khí sao?

Giá Hiên Mặc Viêm kinh ngạc.

“Đó là Thí Thiên bị cầm chế phát tác, nếu không dù có mười người cũng không phải là đối thủ của chàng.” Lạc Vũ hai mắt đỏ rực, tơ vàng trong tay phát qua phía Giá Hiên Mặc Viêm.

Đồng thời, khuôn mặt chìm xuống khe quắt: “Ta cho người biết, khích bác lực tông là chủ ý của ta.

Là lực tông các người khinh người quá đáng, Vọng Thiên Nhai ta muốn phân chia lại thiên hạ này, người nghĩ thế nào?

Ta hôm nay đã nói cho người biết rồi, thiên hạ này ta muốn phân, lực tông các người, ta muốn hủy, thế nào, tới giết ta a.” Lạc Vũ hoàn toàn nổi giận.

“Người...” Giá Hiên Mặc Viêm không nghĩ tới Lạc Vũ lại thẳng thắn thừa nhận như vậy, nhất thời làm cho hấn tức giận.

“Hừ.” Lạc Vũ không cùng Giá Hiên Mặc Viêm nói nhảm nữa, tốc độ tay tăng nhanh như muốn đem tất cả đả thương trên người Vân Thí Thiên đều trả lại trên người Giá Hiên Mặc Viêm.

Nhất thời, giữa không trung quang ảnh lưu động, Giá Hiên Mặc Viêm cơ hồ là bị Lạc Vũ đè đánh.

Gió thổi mây phun, tứ phương di động.

“Có việc gì vậy? Sao lại náo nhiệt thế này.” Nơi này đang đánh nhau ầm ỹ, ở phía xa xa, một đám loạn phượng phi bằng phi tới, cầm đầu là Hải Mặc Phong vừa nhàn nhạt lên tiếng.

Lạc Vũ nghe tiếng thì hơi ngửa đầu.

Thấy Hải Mặc Phong đến, mà đi theo Hải Mặc Phong là cả một đám người, hiển nhiên toàn là cao thủ của Hải Thần tông.

Lạc Vũ không khỏi nhướn mày.

Bàn tay để về sau, Lạc Vũ lập tức hướng về phía Phong Vô Tâm làm một cái thủ thế.

Hải Mặc Phong mang theo nhiều người như vậy hùng hổ mà đến, lai giả bất thiện.

Phong Vô Tâm nhìn tình huống này, cũng biết không tốt, nhất thời từ từ hạ xuống phía dưới.

Lập tức truyền lệnh ra, tất cả mọi người của Vọng Thiên Nhai bắt đầu đề phòng.

“Hải thiếu chủ lúc này đến đây là có việc gì sao?”

Lạc Vũ đứng giữa không trung, không cười, trên mặt không còn giận dữ như cũ.

Hải Mặc Phong từ từ mà đi xuống, liếc nhìn Lạc Vũ rồi đi tới bên người Giá Hiên Mặc Viêm.

Nhàn nhạt nhìn tình cảnh chật vật của Giá Hiên Mặc Viêm, chậm rãi nói: “Mặc Viêm huynh vạn dặm xa xôi lúc này chạy tới Vọng Thiên Nhai, hẳn là có náo nhiệt, vậy nên ta cũng tới để xem náo nhiệt.”

Dứt lời, nhìn Giá Hiên Mặc Viêm, nhàn nhạt nhướn mày nói: “Mặc Viêm huynh, náo nhiệt này thế nào? Cũng chỉ cho ta cùng xem với, cho ta góp vui một tay.”

Lời của Hải Mặc Phong vừa dứt, Lạc Vũ nháy mắt đã hiểu ra.

Hải Mặc Phong còn chưa biết, nhưng Giá Hiên Mặc Viêm đột ngột đến đây, hẳn nhất định đã đoán được cái gì, vì thế mới mang nhiều người tới như vậy.

Mà Giá Hiên Mặc Viêm cũng không ngu, nháy mắt cũng hiểu được.

Lập tức quay đầu nhìn Lạc Vũ, khẽ nhú mày, cũng không có mở miệng ngay.

“Mặc Viêm huynh?” Hải Mặc Phong thấy vậy liền lên tiếng lần nữa, trong giọng nói tràn ngập hỏi thăm ân cần cùng áp bách.

Trong lòng Giá Hiên Mặc Viêm nhanh chóng chuyển động.

Nếu hẳn nói nguyên nhân tại sao, mà hôm nay Hải Mặc Phong mang đội hình lớn như thế đến đây, gộp lại cùng người của Lâu Tinh hẳn, Vọng Thiên Nhai, Quân Lạc Vũ, chắc chắn gặp nguy.

Cùng lúc này, Lạc Vũ đưa lưng về phía Hải Mặc Phong, nhanh chóng ra lệnh cho Phong Vô Tâm bằng mấy dấu tay.

Chuyện hôm nay xem ra không thể giải quyết hòa bình được rồi.

Nếu không thể hòa bình, như vậy chúng ta cũng không cần khách khí nữa.

Hôm nay Vọng Thiên Nhai của nàng toàn diện hợp lại, nhất định phải khiến cho Lâu Tinh cùng Hải Thần tông tới được, đi không được.

Nhất thời, tất cả mọi người không nói gì, chỉ nhìn ba người cầm đầu.

Tứ phương thiên hạ nháy mắt an tĩnh.

Không khí xung quanh trong khoảnh khắc như đọng lại, chèn ép cơ hồ khiến cho người ta hít thở không thông.

Người của Lâu Tinh cùng Hải Thần tông cùng người của Vọng Thiên Nhai thật giống như Sở Hà Hán giới*(đường ranh giới trong bàn cờ tướng ý), phân biệt rõ ràng.

Mà phân biệt rõ ràng này, chỉ cần vừa mở miệng, hôm nay chính là không chết không thôi.

Khí thế bức người.

Trong bầu không khí áp bách này, Vân Thĩ Thiên ngồi ở bên kia đỉnh núi, đầu khí màu đen trên người phát ra ngày càng nồng đậm, giống như một đầu mặc long đang bay múa ở bên cạnh hắn.

Quanh quần gào thét, giống như chuẩn bị phi lên trời xanh.

139. Chương 140: Hắc Thủ Phía Sau Màn

Edit: Nhím Beta: Sakura Gió thu nổi lên, phía dưới bầu trời xanh trong cao ngất là một phương sát khí.

“Mặc Viêm huynh.” Hải Mặc Phong đứng sừng sững trước mặt Giá Hiên Mặc Viêm, giọng điệu lãnh đạm nhưng là bất luận kẻ nào cũng có thể nghe ra bên trong ẩn giấu đè nén và lãnh khốc.

Giá Hiên Mặc Viêm nhìn Lạc Vũ một chút, lại nhìn xuống Vân Thí Thiên đang bị đầu khí màu đen bao quanh, lúc này đang ho khan.

Rốt cuộc mở miệng nói: “Không có gì, ta chính là đến tìm Lạc Vũ, muốn mang nàng đi cùng với ta mà thôi.”

Vừa nói vừa hướng về phí Lạc Vũ mà nhướn mắt.

Hiển nhiên Hải Mặc Phong không nghĩ tới Giá Hiên Mặc Viêm đến đây là bởi vì nguyên nhân này, không khỏi nhướn mày: “Thật sao?”

Muốn mang Lạc Vũ đi, có ý gì?

Giá Hiên Mặc Viêm thấy Hải Mặc Phong không hiểu, lập tức cắn môi một cái, trầm giọng nói: “Cầm chế trên người nàng ấy phát tác, ta tới mang nàng ấy đi.” Lời này vừa nói ra, quần hùng đều lặng yên.

Chỉ còn gió thổi vù vù qua tai.

Lạc Vũ đối diện với Giá Hiên Mặc Viêm, sắc mặt đang rất xấu, chỉ chờ Giá Hiên Mặc Viêm nói một lời liền lập tức hạ lệnh tổng tấn công.

Hiển nhiên càng không nghĩ tới Giá Hiên Mặc Viêm có thể nói như vậy, sẽ che chở cho nàng.

Nhất thời vạn phần kinh ngạc mà liếc Giá Hiên Mặc Viêm một cái.

Đồng thời âm thầm ra hiệu cho Phong Vô Tâm tạm thời bình tĩnh.

Có thể không đánh vậy thì tuyệt đối sẽ không đánh.

Phong Vô Tâm cũng là người cơ trí, lập tức hiểu ra, nhanh chóng truyền lệnh xuống dưới.

Giữa không trung, Hải Mặc Phong nghe Giá Hiên Mặc Viêm nói vậy thì ngẩng đầu nhìn Giá Hiên Mặc Viêm một cái thật sâu, sắc mặt là không cam lòng và đè nén tức giận.

Sau lại quay đầu nhìn Lạc Vũ, gương mặt lạnh lùng, hiển nhiên là cũng đang tức giận.

Lại nhìn xuống đỉnh núi, Vân Thí Thiên đang chữa thương, một thân thương tích rất nặng.

Một lúc sau, Hải Mặc Phong quay đầu, nhìn lên mấy đại trưởng lão của gia tộc Lôu Tinh đang đối đầu cùng với tứ vương ma thú.

Có thể thấy lần này Giá Hiên Mặc Viêm là gấp gáp tới đây, cũng không nói với các trưởng lão lý do tại sao.

Lúc này, mấy đại trưởng lão thấy Hải Mặc Phong nhìn sang, nhất tề không nói gì.

Bọn họ cũng không biết tại sao lại tới, dù sao cũng là Thiếu chủ ra lệnh cho bọn họ.

Chính là một Vọng Thiên Nhai mà thôi, không đáng để bọn họ băn khoăn.

Trong mắt ẩn chứa một tia hồ nghi, một lúc sau Hải Mặc Phong thản nhiên nói: “Hóa ra là bởi vì... nguyên nhân này.”

“Vậy người còn muốn thế nào?” Lạc Vũ tức giận mở miệng: “Muốn giúp hắn thì tùy tiện, Vọng Thiên Nhai ta dù không phải là đối thủ của hai tông các người, chúng ta cũng không sợ.”

Giá Hiên Mặc Viêm muốn che chở cho Lạc Vũ.

Mà Lạc Vũ nói lời này lập lờ nước đôi, làm sao lại không hiểu.

“Ta muốn dẫn nàng đi là vì muốn tốt cho nàng, nàng ở cùng hắn sớm muộn cũng sẽ phải chết.” Giá Hiên Mặc Viêm cũng giận.

“Ta không cần.” Lạc Vũ dựng mày liễu lên, mắt liếc ngang nhìn Giá Hiên Mặc Viêm.

Hai người giương cung bạt kiếm, cảm giác căng chân thực.

Một bên, Hải Mặc Phong nhìn hai người đang lửa giận ngút trời một cái, đầu ngón tay chỉ về hướng Tiểu Ngân ở phía xa nói: “Tới đây.”

Tiểu Ngân nguyên bản là đang vận sức chờ đối phó với lưỡng tông.

Lúc này thấy tình hình đột ngột chuyển biến lại thành cái dạng này.

Lập tức, móng vuốt vung lên, vạn phần không tình nguyện hướng phía Hải Mặc Phong phóng tới.

Đây là trạng thái trên danh nghĩa của nó.

“Xảy ra chuyện gì?” Hải Mặc Phong nhàn nhạt lên tiếng với Tiểu Ngân: “Dám nói sai, người tự biết hậu quả.”

Tiểu Ngân biết Hải Mặc Phong rất lợi hại, bất quá chuyện ngày hôm nay không cần phải nói dối.

Lập tức khoa tay múa chân đem hết thấy xung đột vừa xảy ra nói rõ ràng cho Hải Mặc Phong.

Chẳng qua là bỏ qua việc Giá Hiên Mặc Viêm biết Vọng Thiên Nhai là người đứng sau việc lục tông quyết liệt.

Đây không tính là nói dối, cùng lắm thì coi là giấu diếm mà thôi.

Hải Mặc Phong nghe Tiểu Ngân nói thế, quay đầu nhìn lại tràng diện trước mắt.

Lạc Vũ, Vân Thí Thiên, Phong Vô Tâm bọn họ đều ở chỗ này, Tiểu Ngân, Tiểu Hồng cũng ở nơi đây, đám người của Vọng Thiên Nhai đều tề tựu đông đủ.

Tất nhiên là điều đó không thể xảy ra, mình quá đa nghi rồi

Lập tức tin tưởng vài phần.

Ngay lúc nhạy cảm này, Giá Hiên Mặc Viêm đột nhiên hùng hổ đánh tới, là không muốn đánh mất đoạn tình cảm với Lạc Vũ, muốn thừa dịp cầm chế của Vân Thí Thiên phát tác đến cướp người.

Khó trách Vân Thí Thiên đang chữa thương ở phía dưới kia, mà Lạc Vũ lúc này đang lửa giận ngút trời, Vọng Thiên Nhai toàn dân bức tức.

Giá Hiên Mặc Viêm này quả thực là...

Hải Mặc Phong lắc đầu, một thân vốn đẳng đẳng sát khí và lãnh huyết cũng chậm rãi phai nhạt hẳn.

Giá Hiên Mặc Viêm là vì chuyện riêng mà đến, mặc dù không ổn, nhưng hắn cũng không tiện xen vào.

Chỉ cần không giống với việc hắn đang nghĩ đến: Vọng Thiên Nhai có liên quan với việc lục tông quyết liệt, vậy thì tốt.

Nếu không, hôm nay, người của hắn nhất định đem Vọng Thiên Nhai san thành bình địa.

“Tốt lắm, các người cũng đừng nháo nữa, Mặc Viêm huynh, người thật lòng thương yêu nàng ta, thì hãy thu Thiên tình vụ hoa này đi.” Nếu không liên quan đến chuyện lục tông, Hải Mặc Phong lập tức bình tĩnh trở lại, nói.

Lạc Vũ và Vân Thí Thiên gặp phải cầm chế của Phiêu Miểu tổ sư, điều này hẳn là người rõ ràng nhất.

Vì vậy, chuyện này là sự thật.

“Không, ta tuyệt sẽ không cứu hắn.” Giá Hiên Mặc Viêm nghe vậy thì hung hăng trừng mắt nhìn Vân Thí Thiên ở phía dưới.

Hắn đã không đích thân giết hắn ta rồi, cho dù thật xin lỗi mình.

Còn muốn cứu hắn ta, mơ tưởng.

Hải Mặc Phong thấy vậy cũng không phản đối, cừ hận giữa Vân Thí Thiên và Giá Hiên Mặc Viêm cả thiên hạ đều biết.

Khó trách lúc này hắn ta lại chạy đến đây.

Xem ra một là không đành lòng nhìn Lạc Vũ chết, hai là thừa dịp tình địch bệnh mà muốn lấy mệnh của hắn.

Giá Hiền Mặc Viêm này, trong lòng có Quân Lạc Vũ, tránh không được vọng động.

Hắn ta tới nơi này giết Vân Thí Thiên, Quân Lạc Vũ sẽ theo hắn đi mới là lạ, Hải Mặc Phong lắc đầu.

“Nếu người còn ở đây không đi theo ta, người sẽ lập tức mất mạng.” Giá Hiền Mặc Viêm nhìn chăm chăm Lạc Vũ, trong mắt vô cùng phức tạp.

Lạc Vũ liếc nhìn Giá Hiền Mặc Viêm, nhìn trong mắt Giá Hiền Mặc Viêm là không cam lòng, bất đắc dĩ, lo lắng.

Tâm tình vốn là vô cùng phức tạp cùng tràn ngập lửa giận cũng chậm rãi phai nhạt.

Giá Hiền Mặc Viêm không phải người xấu, nàng vẫn biết.

Hôm nay xảy ra chuyện lớn như vậy, hắn lại còn vì nàng mà dẫu giết, cũng là vì sợ Hải Mặc Phong bắt nàng.

Phân nhân tình này, thật là nặng.

Chẳng qua là, kiếp này bọn họ đã bỏ lỡ, vậy thì không thể nào bắt đầu lại từ đầu được.

Lập tức hít sâu một hơi, trầm giọng nói: “Hôm nay người đối với Thí Thiên như thế nào, ta cũng sẽ không so đo với người nữa, coi như Thí Thiên trả phần nợ trước kia mà hắn nợ người. Ta và người kiếp này không có khả năng, ta đây cùng với Thí Thiên quyết bồi sinh tử. Người nguyện ý, vậy thì thu Thiên tình vụ hoa. Không muốn, vậy ta đây cũng không ép buộc, dù sao...”

“Rắc rắc...” Lạc Vũ đang ở trên không trung còn chưa nói hết lời, trên đỉnh núi ở phía dưới đột nhiên truyền đến một tiếng vang lớn.

Ba phương người giằng co vốn đang cực kỳ yên tĩnh.

Lúc này một thanh âm khác thường phát ra, không khỏi thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Chỉ thấy ở trên đỉnh núi kia, dẫu khí màu đen đang bao phủ Vân Thí Thiên chậm rãi bay lên.

Mặc long*(rồng đen) vờn quanh Vân Thí Thiên nhanh chóng bay lên.

Mà kèm theo đó là thanh âm rắc rắc.

Mọi người có thể rõ ràng nhìn thấy Mặc Long xoay quanh người Vân Thí Thiên giống như là nứt ra.

Giống như thủy tinh vỡ vụn thành từng mảnh, rơi xuống phía dưới, biến mất trong không khí.

Song, một cái Mặc Long vừa biến mất, quanh người Vân Thí Thiên lại xuất hiện cái Mặc Long thứ hai.

Nhanh chóng xoay quanh, Mặc Long thứ hai nhanh chóng tan tành, biến mất.

Sau đó, cái thứ ba...

Như thế, không ngừng tái diễn, sinh sôi không ngừng.

“Này...” Lạc Vũ kinh ngạc, ánh mắt thẳng tắp nhìn về hướng Vân Thí Thiên.

Nàng nhìn không ra đây là xảy ra chuyện gì, nhưng là nàng cảm giác được, lực lượng của Vân Thí Thiên không ngừng phá kén trọng sinh.

“Đánh nặng như vậy, lại còn không chết.” Giá Hiền Mặc Viêm giống như cũng cảm thấy điều gì đó, sắc mặt nhất thời xụ xuống.

Một bên Hải Mặc Phong nhìn Vân Thí Thiên khác thường một lúc lâu.

Sau đó quay đầu nhìn Giá Hiền Mặc Viêm nói: “Là người đánh hắn?”

Nghe khẩu khí, thương thế kia chính là Giá Hiền Mặc Viêm tạo ra, nếu không Vọng Thiên Nhai cũng sẽ không lửa giận ngút trời như thế, bất quá, hắn vẫn cần xác định lại.

“Phải.” Giá Hiền Mặc Viêm gật đầu, mắt lạnh nhìn Vân Thí Thiên.

Nếu không phải hiện tại Lạc Vũ đang ở nơi này, Hải Mặc Phong cũng đang ở đây, hẳn khẳng định sẽ xông qua, tiếp tục hung hăng mà đánh.

“Phiêu Miểu, Lâu Tinh...” Hải Mặc Phong nghe thế đột nhiên từ tiểu phi tiểu cười một tiếng, chậm rãi lên tiếng: “Người không có nhiều kinh nghiệm trong việc đánh địch. Lần này lại để cho hắn ta chiếm được tiện nghi.”

“Có ý gì?” Giá Hiên Mặc Viêm ngẩn ra.

Lúc này, Lạc Vũ cũng quay đầu lại nhìn Hải Mặc Phong.

Tiểu Ngân trong ngực Hải Mặc Phong lại càng kinh ngạc, ngẩng đầu thẳng trừng mắt nhìn Hải Mặc Phong.

Hải Mặc Phong không có nhìn hai người mà nhìn Vân Thí Thiên, chậm rãi cười nói: “Phiêu Miểu, Lâu Tinh vốn là một nhà, Phiêu Miểu muốn làm ột người chết, lại gặp phải đòn sát thủ của Lâu Tinh. Ha ha... Chân chính thông minh tuyệt đỉnh chính là người dám đánh cược.”

Hải Mặc Phong nhìn Vân Thí Thiên cười mà nói, lời nói còn chưa hết, nhưng là ý tứ kia Lạc Vũ và Giá Hiên Mặc Viêm đều hiểu được.

Nháy mắt, sắc mặt Giá Hiên Mặc Viêm lại đen xuống.

Mà Lạc Vũ là mặt sáng lên.

Lấy độc trị độc, ý của Hải Mặc Phong chính là như vậy.

Vậy Vân Thí Thiên kia chính là...

Gió thổi qua, kim dương lóe lên trên đỉnh núi.

Chín chín tám mốt con Mặc Long phá kén trọng sinh, trên đỉnh núi, mặc sắc đầu khí bay đầy trời, giống như khói mùa đông, bao phủ khắp nơi.

Cả trời đất nhất thời chìm vào trong bóng tối.

“Có tiến triển.” Hải Mặc Phong thấy vậy nhú mày, khó được cảm thấy buồn cười.

Giá Hiên Mặc Viêm muốn tiêu diệt đối phương mà không tiêu diệt được, ngược lại lại tạo cho hắn ta có cơ hội để đột phá, buồn cười.

Nghe Hải Mặc Phong nói, sắc mặt Giá Hiên Mặc Viêm đen đến không thể đen hơn.

Đầu khí màu đen bay lượn trên bầu trời, chốc lát lại ngưng tụ thành một đám hoa sen màu đen, đen Vân Thí Thiên bao vây ở bên trong.

Hoa nở rực rỡ, vô thanh vô tức.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, hoa sen màu đen khổng lồ kia bắt đầu từng mảnh từng mảnh nở rộ.

Không có bất kỳ hơi thở lộ ra ngoài, đội khổng chế hơi thở đã đạt đến cảnh giới tùy tâm sở dục.

Mà kèm theo hoa sen màu đen nở rộ, Lạc Vũ rõ ràng cảm giác được, theo từng cánh hoa nở ra, cảm chế trên cổ tay của Phiêu Miểu tổ sư từng chút từng chút tan rã.

Trên mặt đều là vui mừng, Lạc Vũ nâng lên cổ tay.

Nhìn dấu vết cảm chế sâu sắc đang dần dần theo từng cánh hoa nở rộ mà nhạt màu dần.

Lạc Vũ cả người cơ hồ mừng như điên, muốn trực tiếp xông lên phía trước ôm lấy Vân Thí Thiên đang bị vây ở trong hoa sen.

Phá, Vân Thí Thiên phá được cảm chế của Phiêu Miểu tổ sư rồi.

Mà một bên Giá Hiên Mặc Viêm thấy vậy, sắc mặt cơ hồ so với mặc liên*(hoa sen màu đen) còn đen hơn.

Mẹ kiếp, sớm biết sẽ không dùng công pháp chính tông nhất của Lâu Tinh mà công kích.

Lại để cho Vân Thí Thiên khám phá ra bí mật kia, lấy độc trị độc công phá cảm chế của Phiêu Miểu tổ sư.

Quả thực tức chết người đi được, con mẹ nó.

Gió thu nổi lên, mặc liên nở rộ.

Đóa hoa sen cuối cùng nở rộ, trong tâm hoa sen Vân Thí Thiên một đầu tóc bạc theo gió bay múa, nổi bật như ánh sáng mặt trời, tựa như sóng ngoài biển rộng, sáng cả bốn phương.

Tuần mỷ mà lãnh khốc.

Lúc này, Vân Thí Thiên một thân oai hùng, còn đầu nửa điểm chặt vật.

Trên người một chút vết thương cũng không có, hoàn mỹ đến tận cùng.

Chậm rãi cúi đầu, Vân Thí Thiên ngắm nhìn Lạc Vũ của hắn, trong mắt hiện lên một tia tươi cười và cuồng vọng, duỗi tay hướng về phía Lạc Vũ, xuất ra một chiêu.

“Phanh.” Một tiếng thanh thúy vang lên.

Trên cổ tay Lạc Vũ còn lưu lại một tia lực lượng cầm chế của Phiêu Miểu tổ sư cuối cùng cũng bị phá bỏ.

Lạc Vũ thấy vậy, trong lòng đã sớm hưng phấn và kích động không cách nào kiềm chế được, thân pháp di chuyển liên vọt tới bên cạnh Vân Thí Thiên.

Vân Thí Thiên vươn tay vững vàng tiếp được Lạc Vũ, cười.

Trời đất bao la, chỉ có ta và nàng.

Mặc phong cuồng thổi, Vân Thí Thiên dù chưa làm ra bất kỳ tư thái nào, nhưng là đấu khí nổi lên xung quanh hắn lạnh thấu xương há là lúc trước có thể so sánh với.

Không lạnh mà sát khí bức người.

Không giận mà uy chấn bát phương.

Đã tiến triển thêm một bậc.

Tốt, cũng tốt.

Tiểu Ngân nằm tại trong ngực Hải Mặc Phong thấy vậy nhất thời hưng phấn, khua tay múa chân nhảy lên.

Ha ha, phá rồi, phá được cầm chế rồi, ha ha...

Nơi xa, Tiểu Hồng đã khổng chế không được mà cười như điên, phá rồi.

“Quân vương...”

Bọn họ mới vừa nhìn thấy Quân vương của bọn họ bị đánh đến cơ hồ gần chết, lúc này lại giống như phá kén trọng sinh, tất cả binh mã của Vọng Thiên Nhai nhất thời mừng như điên.

Tiếng kêu hưng phấn truyền đi rất xa, kinh động tứ phương.

“Hừ.” Trong khi mọi người còn đang kinh động, Giá Hiên Mặc Viêm hung hăng ném ra một chữ hừ, phất tay áo, xoay người rời đi.

Hải Mặc Phong thấy vậy cũng không quản, chỉ lắc đầu.

Vì người khác làm áo cưới, là hắn cũng đi.

“Khách quý từ xa tới Vọng Thiên Nhai ta, hôm nay Vọng Thiên Nhai ta có chuyện vui, sao không ở lại uống chén rượu rồi hãy đi.” Đang lúc Giá Hiên Mặc Viêm xoay người chuẩn bị bước đi.

Trên bầu trời hiện lên một đạo mặc ảnh, Vân Thí Thiên ôm Lạc Vũ đã đứng trước mặt Giá Hiên Mặc Viêm.

Không có xuất thủ đối địch, mà là mở miệng lưu người.

Giá Hiên Mặc Viêm nghe vậy nhất thời sắc mặt trầm xuống, trừng mắt với Vân Thí Thiên.

“Mặc Viêm, ta thành tâm mời ngươi.” Lạc Vũ lúc này ý cười đầy mặt.

Hiện tại nàng thật cao hứng, mà Giá Hiền Mặc Viêm lại giúp nàng một việc lớn, về tình về nghĩa, phụng như thượng khách cũng là có thể, huống chi Vân Thỉ Thiên đã chính mình mở miệng.

Giá Hiền Mặc Viêm nhìn Lạc Vũ nở nụ cười, mặt lạnh đứng tại chỗ cũng không có rời đi.

Cũng tốt, hẳn còn có chuyện muốn nói với Lạc Vũ.

Lần này lục tông quyết liệt, Vọng Thiên Nhai đục nước béo cò, không thể cứ bỏ qua như vậy được.

“Hải thiếu chủ, xin mời.” Vân Thỉ Thiên thấy vậy cũng không nói nhiều, quay đầu nhìn về phía Hải Mặc Phong nói.

Hải Mặc Phong vịn dầm xa xôi mà đến, vốn là đằng đằng sát khí mà đến.

Lúc này, nếu không phải là như hắn nghĩ, vậy thì cũng mượn bậc thang này mà bước xuống.

Lập tức gạt đầu, rất dứt khoát nói: “Được.”

Đi xa như vậy, đuổi đến vội vàng như vậy, cho dù hiện tại thể cực khẩn trương, nhưng là nghỉ ngơi một đêm cũng không ảnh hưởng gì nhiều.

Vân Thỉ Thiên thấy vậy vung tay lên, không giận tự uy: “Khách quý quang lâm, thiết yến.”

“Rõ.” Đám người Phong Vô Tâm ở phía dưới mắt thấy một cuộc huyết chiến hóa thành hư không, không khỏi cao hứng, nhất tề cao giọng đáp.

“Mời.” Vân Thỉ Thiên đi phía trước, cùng Lạc Vũ dẫn đường.

Sắc thu dồi dào, thảm cỏ xanh mượt lay động trong gió thu cực kỳ xinh đẹp.

Đại yến ở Vọng Thiên Nhai, mở tiệc chiêu đãi cao thủ gia tộc Lâu Tinh cùng Hải Thần tông, thanh thế kia có thể so sánh với ngày sinh thần của Lạc Vũ.

Rượu rót không ngừng, ca vũ lay động.

Tranh trúc*(điều làm bằng trúc) xinh đẹp, khí khái hàng vạn hàng nghìn.

“Người hôm nay đúng là được tiện nghi quá lớn.” Trên tiệc rượu, Hải Mặc Phong cười nhìn Vân Thỉ Thiên.

Vân Thỉ Thiên nghe vậy, cười cười nói: “Vận khí.”

Một bên, Giá Hiền Mặc Viêm nghe vậy, tức đến lệch mũi.

Lạc Vũ thấy vậy cười đi lên trước, đoan đoan chính chính hướng Giá Hiền Mặc Viêm cúi người: “Đa tạ người.”

Lễ nghi rất nặng, tỏ rõ lòng biết ơn.

Giá Hiền Mặc Viêm biết Lạc Vũ tạ ơn hẳn giúp Vân Thỉ Thiên phá bỏ cầm chế, hơn nữa là tạ ơn hẳn không nói cho Hải Mặc Phong biết chuyện của lục tông.

Lập tức lạnh lùng hừ một tiếng: “Tạ ơn quá sớm rồi.”

Lạc Vũ hiểu ý tứ của Giá Hiền Mặc Viêm, không nói gì chỉ khẽ mỉm cười, uống rượu.

“Bất kể là vận khí hay là tâm cơ, nên của người thì sẽ là của người, đừng vươn tay ra quá dài, Phật Tiên Nhất Thủy ta sẽ không động đến, là của người. Bất quá, cũng không nên phạm vào chỗ của ta, nếu không thì đừng trách ta không nể mặt.”

Giờ cái chén, Hải Mặc Phong rất trực tiếp nhìn Vân Thỉ Thiên.

Vân Thỉ Thiên khẽ nhếch khóe miệng, giơ tay nâng chén cùng Hải Mặc Phong: “Nên của ta thì sẽ là của ta, nói không sai.”

“Người yên tâm, nếu ngày nào đó người có rơi vào trong tay ta, chúng ta tuyệt đối mở cho người một lối thoát.” Giọng nói của Vân Thỉ Thiên vừa kết thúc, Lạc Vũ ở một bên cười híp mắt thêm vào một câu.

Lời nói điên cuồng..., nghe ra giống như đang trên ghẹo.

Hải Mặc Phong nghe nói thì cười cười, không để vào trong lòng.

Mà Giá Hiên Mặc Viêm lạ hiểu ý tứ của Lạc Vũ, sắc mặt lập tức đen đi mấy phần, hung hăng nhìn chằm chằm Lạc Vũ.

Lạc Vũ cười nói tự nhiên nâng chén trêu Giá Hiên Mặc Viêm.

“Khó có khi nào các ngươi tới Vọng Thiên Nhai ta, hôm nay coi như trở về nhà, tùy tiện.” Vân Thí Thiên giơ cái chén lên, hướng mọi người thuộc Hải Thần tông cùng Lôu Tinh gia tộc cao giọng nói.

Người của hai tông thấy Vân Thí Thiên cùng thiếu chủ của bọn họ quan hệ tốt như vậy, vốn là đang nhìn thấy không thuận mắt cũng nhường lại mấy phần mặt mũi, cười hưởng ứng.

Nhất thời, trên Vọng Thiên Nhai, tiếng hoan ca cười nói kéo dài không dứt.

Trong bóng đêm, tiếng nói cười truyền đi rất xa.

Mà trong lúc cuộc hoan ca đang diễn ra, Phong Vô Tâm đang nói chuyện cùng với Thôn vân tỳ hưu: “Ngay trong tối nay phải đưa tin tức này đến cho Đông Thiên Vương, nhanh.”

Đông Thiên Vương lúc này đang ở giáp địa giới giữa Song Diệp thành và Già Diệp tháp.

Cách Vọng Thiên Nhai không xa nhưng tuyệt đối cũng không gần.

Thôn vân tỳ hưu thấy Phong Vô Tâm thận trọng như vậy, lập tức tiếp nhận thông tin, thân hình chợt lóe, độn thổ, nhanh chóng đã đi rất xa.

Phong Vô Tâm nhìn Thôn vân tỳ hưu đi xa xa, sau đó chậm rãi quay đầu liếc nhìn đình đài phía xa đang không ngừng vang lên tiếng hoan ca, trên mặt chợt hiện lên tươi cười sắc bén.

Đông Thiên Vương, người tốt nhất hãy hành động nhanh lên một chút, đừng lãng phí thời điểm tốt như lúc này.

Lập tức, nhanh chóng bước trở lại Triều Vương cung.

Bóng đêm mê hoặc, ánh sao sáng ngời.

Vân Thí Thiên khó được tâm tình tốt mà uống rượu cùng Hải Mặc Phong, trong khi tiếng ca múa vang lên không ngừng thì nhìn về hướng Phong Vô Tâm, mặt không biến, mắt lại sâu thêm vài phần.

Gió thổi qua, gió mùa thu mát mẻ vô cùng.

Bóng đêm vô tận.

Vương cung Song Diệp thành.

“Cái gì, Hải Mặc Phong và Giá Hiên Mặc Viêm mang theo một nhóm cao thủ đi Vọng Thiên Nhai?” Song Diệp thành thành chủ nghe tin tức báo lại thì mạnh mẽ ngồi thẳng lại thân mình.

“Đúng vậy, là tin tức vừa nhận được.”

Thị vệ báo tin phía dưới nhanh chóng trả lời.

“Tin tức này có thể tin cậy được hay không?” Lúc này, Tông chủ Già Diệp tháp đang ở Song Diệp thành trầm giọng nói.

Thị vệ truyền tin trầm ngâm trong nháy mắt, sau đó nhanh chóng nói: “Tin tức tới rất quý dị, không phải nhận được từ trong tay người của ta.”

“Sao?” Tông chủ Già Diệp tháp cùng thành chủ Song Diệp thành nghe thấy thế không khỏi liếc nhau một cái, nhất tề nhú mày.

“Tin tức này không đáng tin, có thể có lừa gạt.” Thành chủ Song Diệp thành trầm giọng nói.

“Nhưng là, nếu là sự thật, vậy bỏ qua sẽ rất đáng tiếc.” Tông chủ Già Diệp tháp cau mày thật chặt.

Trong vương cung nháy mắt yên tĩnh.

“Thử một phen, nếu như là có trá, chúng ta lập tức lui về, nếu không phải là tin tức giả, như vậy...” Trong không khí trầm tĩnh, ở phía cửa đại điện chợt vang lên một giọng nói già nua.

Cung chủ Băng Thánh cung một thân áo bào trắng, nhanh chóng đi vào bên trong.

“Đúng, lúc này thà tin là có, không thể tin là không.” Tông chủ Già Diệp thấp mạnh mẽ đứng lên.

Ba vị tông chủ thấy vậy nhất tề liếc nhau, trong ánh mắt là vô cùng bèn nhọn.

“Người đâu, nhanh chóng chuẩn bị...”

Gió thổi qua, hơi thở lạnh như băng cùng sắc bén.

Thiên hạ cấp bách, cướp bóc từ từ.

Hôm sau, ánh mặt trời rải đầy mặt đất, sắc thu tràn đầy.

“Sao lại vội vã đi như vậy, khó được tới đây một lần, lưu lại thêm mấy ngày nữa.” Trước Vọng Thiên Nhai, Lạc Vũ mỉm cười nhìn Hải Mặc Phong.

Hải Mặc Phong gõ đầu Tiểu Ngân, ném nó vào lòng Lạc Vũ, thản nhiên nói: “Chờ nuốt hai tông kia, sẽ có thời gian.”

Vừa nói vừa đi lại hướng đám người của Hải Thần tông đã chuẩn bị xong xuôi.

“Mặc Viêm huynh, người không đi sao?” Vừa đi về phía trước, Hải Mặc Phong vừa quay đầu lại nói với Giá Hiên Mặc Viêm đang mang sắc mặt không vui mà đứng ở một chỗ không nhúc nhích.

Chẳng lẽ hắn còn muốn ở lại nơi này trối người mang đi sao?

Giá Hiên Mặc Viêm nghe Hải Mặc Phong nói với hắn, cắn răng gật đầu nói: “Sao lại không đi.” Vừa quay về phía đám người của Lâu Tinh gia tộc mà phất tay.

Sau đó quay đầu hung hăng trợn mắt nhìn Vân Thí Thiên cùng Lạc Vũ.

Ánh mắt kia rõ ràng là ý bảo hai người rằng: các người chờ đó cho ta, ta sẽ lập tức trở lại, đừng cho là thoát khỏi cửa này dễ như vậy.

Chờ hắn đưa Hải Mặc Phong đi. Lại tìm cơ quay trở lại.

Nghĩ làm hại Lâu Tinh gia tộc của hắn, không dễ dàng như vậy.

Vân Thí Thiên cùng Lạc Vũ nhìn Giá Hiên Mặc Viêm trừng mắt với mình, hai người một đạm mạc, một mỉm cười, lại cũng cùng bất động thanh sắc.

Giá Hiên Mặc Viêm thấy vậy thì lạnh lùng hừ một tiếng, xoay người đi theo phía Hải Mặc Phong.

Gió thu cuộn cuộn, Vân Thí Thiên nhìn thoáng qua bóng lưng hai người, khóe miệng cong lên nhẹ nhẹ.

“Phanh... Phanh...”

Mà ngay khi Giá Hiên Mặc Viêm cùng Hải Mặc Phong chuẩn bị đứng dậy, trên bầu trời phía xa xa chợt xẹt qua một tia khói lửa, phá toái hư không, nhanh chóng truyền tới.

Khoảng cách tương đối xa, nhưng truyền lại tương đối nhanh.

Hải Mặc Phong đang muốn đi lên loan phượng phi bằng vừa thấy, thần sắc hai người nháy mắt thay đổi.

“Hạ tam tông dốc toàn bộ lực lượng đánh lên Hải Thần Tông.” Giá Hiên Mặc Viêm kinh ngạc hét to.

Bởi vì gia tộc Lâu Tinh cách rất xa, vì vậy bọn họ đều tụ tập thương nghị ở Hải Thần tông, thế lực của Lăng Nam cùng Lâu Tinh đều còn ở đó, hiện tại...

Cao thủ của hai tông bọn họ bây giờ đều ở đây, mà tam tông đánh lên...

“Mau, quay về.” Sắc mặt Hải Mặc Phong nháy mắt trầm như băng, ra lệnh một tiếng, nhanh chóng phi đi.

“Đi, nhanh, nhanh.” Giá Hiên Mặc Viêm lúc này cũng không quan tâm tới Lạc Vũ nữa, thân hình nhanh chóng phi lên, rống to ra tiếng.

Lập tức, cao thủ hai tông nhanh chóng phi lên loan phượng phi bằng, bay dựng lên, cấp tốc phi về hướng Hải Thần tông.

Trong khoảnh khắc, người đã đi sạch sẽ.

“Hạ tam tông sao có thể chọn thời cơ trùng hợp như thế, ngay tạo lúc này mà đánh lên Hải Thần tông?” Lạc Vũ kinh ngạc như nhìn Giá Hiên Mặc Viêm và Hải Mặc Phong nháy mắt đã đi rất xa.

“Có muốn đi xem trò hay không?” Vân Thí Thiên lãnh khốc cười.

Lạc Vũ vừa thấy Vân Thí Thiên cười như vậy, trong lòng xoay chuyển thật nhanh, lập tức liếc hẳn.

“Chàng làm?” Lạc Vũ chống lại ánh mắt của Vân Thí Thiên.

Vân Thí Thiên hạ mi lãnh khốc cười: “Giá Hiên Mặc Viêm đã biết rồi, chuyện này tuyệt không thể giấu được mãi, đã như vậy thì hãy để cho chuyện này loạn thêm chút nữa đi.”

Tứ tông đổ máu, đây mới là một kịch nặng nhất.

“Đi, đi xem náo nhiệt với ta.”

Vung tay lên, Vân Thí Thiên kéo tay Lạc Vũ, Tiểu Ngân cùng Tiểu Hồng vốn thích náo nhiệt ở phía sau đã nhảy lên, kim loan phượng giương cánh ra.

Gió thổi qua thiên hạ, bão táp chân chính đã tới.

140. Chương 141: Đầu Sỏ Tụ Tập

Edit: Pe thương Beta: Sakura Mưu kế kinh động trời cao, khí thế chấn kinh nội tại

Cái này gọi tuyệt đỉnh đánh nhau ? Là cái này.

Cái gì gọi là không khí chết chóc? Là cái này.

Không phải là quân đội đánh nhau, máu chảy thành sông không còn gì để nói.

Mà đây toàn là cao thủ quyết đấu , tái hiện lại cảnh địa ngục tu la.

Tứ tông cao thủ đánh nhau

Đó là chỗ của Hải Thần tông, cách quá xa nên không thấy tình hình bên trong.

Chỉ thấy trên trời có đầu khí bay lên , bao quanh chỗ đó chặt chẽ .

Tiếng nổ ừng ừng vang lên phía chân trời , bụi bay tứ tung , che khuất bầu trời.

Trên bầu có đám người đang đấu , dưới đất cũng có đám người giao đấu.

Trong nước cũng có đám người giao chiến.

Người của Tam Hạ tông đánh lên người Tam thượng tông , đánh lên thành công toàn bộ đang chuẩn bị rút lui , không ngờ gặp Hải Mặc Phong và Giá Hiên Mặc Viêm trở về .

Trong nhất thời , đụng phải tứ tông.

Thù mới hận cũ gom lại một chỗ , cuộc chiến sinh tử , không thể tránh né.

Gió nhẹ thổi , ở phía chân trời , thanh âm xé xác tiêu điều .

Phạm vi cách vài trăm dặm, đầu khí tung hoành , có người nhàn rỗi không tham gia vào .

Ngay cả bọn hắn cảm giác bị đè nén , thật sự thật là mạnh.

“ Lục tông tinh anh ra hết , sao có thể không mạnh được.”Vân Thí Thiên ôm eo Lạc Vũ thản nhiên nói.

“ Trận đấu kịch liệt này, nếu...” Nhìn kịch chiến phía trước , lời Lạc vũ phân nửa nuốt xuống .

Trận này mà phân thắng bại , kia lực tông tổn thất nặng nề.

Vân Thí Thiên hiểu được ý tứ lời nói , lập tức ôm Lạc Vũ tựa vào lồng ngực mình , ánh mắt chăm chú nhìn tình thế trước . “ Như vậy , không có người nào dám đụng vào chúng ta .”

Dứt lời cuối đầu hôn nhẹ lọn tóc Lạc Vũ.

Thắng làm vua , thua làm giặc , đó là định luật trước tới giờ.

Không nên nhân từ , không có gì là không có thể.

Trước kia, hấn cho là hấn đủ mạnh, có thể bảo vệ Lạc Vũ .

Kết quả sai lầm rồi , trước lực tông lánh đời , hấn không là cái gì cả .

Mà bây giờ , hấn không phải là cái gì nữa rồi .

Người gây ra chuyện này .

Lực tông đoạn tuyệt, kích động không ngừng, không tới phiên hấn nói nhiều.

Lạc Vũ dựa vào lồng ngực Vân Thí Thiên cảm giác cánh tay ấm áp kiên cường , lập tức đưa tay vuốt ve cánh tay Vân Thí Thiên , nặng nề gật đầu : “ Vâng.”

Bọn họ chỉ cầu an nguy cho bản thân , có cho kẻ nào gây nguy hiểm cho bọn họ.

Bọn họ cầu : cầu xin không nhiều chỉ cầu có điều này.

Mà bây giờ , nhanh , bọn họ không phải người mạnh ức hiếp người yếu.

Bọn họ không thể cùng mấy tông , đánh đồng thế lực.

Mười ngày quyết đấu.

Hải Thân tông , gia tộc Lôu Tinh , Song Diệp thành ,Băng Thánh cung , cơ hồ đã tiêu hao rất nhiều trong trận này .

Song , trận quyết đấu lớn này ,chưa kết thúc

Mà mới vừa mới bắt đầu .

Mười ngày kịch chiến , không để tứ tông dừng tay , có lẽ không có cách nào dừng tay .

Mà xúc động trong chốc lát , tứ tông hoàn toàn bộc phát , mở rộng quy mô vô cùng lớn.

Chiến đấu kịch liệt Băng Thánh cung , gia tộc Lôu Tinh , Song Diệp thành ,

Các đệ tử của tứ tông , thân nhân môn hạ đệ tử ,thân nhân của thân nhân , thân nhân bằng hữu ...

Tất cả đều bị liên lụy trong trận này .

Tất cả như trúng chất kích thích , đâm đầu vào vòng xoáy ấy.

Khắp nơi toàn nhân mã của lực tông tranh đấu , nhân mã không giới hạn của lực tông.

Khắp nơi kịch liệt chém giết.

Này trở thành cuộc toàn diện , liên lụy lực tông , hiện tại thế lực tứ tông kịch chiến.

Một cuộc diện hoàn toàn phá vỡ .

Chiến sự , không giới hạn càng mở lớn ra , xuyên khắp nơi đại lục.

Trong thiên hạ , đây chân chính là hỗn loạn .

Tinh phong huyết vũ bay khắp nơi .

Vọng Thiên Nhai. Trong cung bàn luận chính sự .

“ Ta hi vọng lục tông chân chính bị phá hủy , dân chúng vô tội không bị liên lụy .” Lạc Vũ ngồi ghế lớn , lòng mảy thâm trầm.

Lục tông bị diệt, nàng rất vui .

Nhưng đem thiên hạ này liên lụy như vậy , đây không phải dự tính ban đầu của nàng .

“Hỗn loạn sẽ qua.” Một bên Vân Thí Thiên dự vào vương vị , lạnh lùng nói ra .

Lục tông quyết liệt, Tứ tông liều chết chém giết , nếu chém giết nội bộ , sẽ không điều binh khiển tướng điều động tất cả các thế lực.

Không thể nào tạo thành hỗn loạn lớn như vậy , đây là việc hấn dự tính chưa được tốt lắm.

Hiện nay náo động , không giải thích được.

“ Thí Thiên ... “ Lạc Vũ nghe Thí Thiên nói như vậy , quay đầu nhìn Thí Thiên.

Vân Thí Thiên đưa tay vỗ vỗ nhẹ tay của Lạc Vũ , Trầm giọng nói : “ Đông Thiên Vương Và Trưởng tử ở nơi đó như thế nào ?”

“Đã kết thúc công việc xây cất .” Phong Vô Tâm trả lời Vân Thí Thiên , trong mắt toàn là ánh sáng.

Vân Thí Thiên nghe thấy vậy gật đầu , ngón tay hướng ghế dựa khê gỗ : “ Đã như vậy ...”

“ Báo, Đô đốc Yến Ngữ, Yến Triệt đắc thắng về triều.”

Vân Thí Thiên vừa mới mở miệng , ngoài điện tin mừng liên tiếp bay lên, vô số bước chân vang lên .

Lạc Vũ nghe thấy nhích thân thể , cười nói : “ Trở lại”

Mới nhân tin thắng trận không lâu , bọn họ khải hoàn trở về .

Lạc Vũ nói xong, Yến Ngữ, Yến Triệt hàng năm chinh chiến , một thân kim giáp tư thế oai nghiêm sải chân bước vào .

“ Yến Ngữ Yến Triệt ra mắt Quân vương , Vương phi , may mắn không làm nhục hoàng mệnh , tất cả các nước Phật Tiên Nhất Thủy , tất cả đều quy hàng.

Đến nay , chúng ta nhất thống Phật Tiên Nhất Thủy , duy nhất ta độc tôn.”

Tiếng như thanh chuông , hai tướng vui vẻ.

“ Ha Ha , thống nhất...”

“ Duy ngã độc tôn ...”

Nhất thời , trên đại điện quần thần toàn bộ hưng phấn.

Mặc dù tin đắc thắng sớm truyền tới , nhưng chính tai nghe lại cảm thấy hứng phấn hoàn toàn không giống nhau .

“ Chúc mừng Quân vương , chúc mừng Vương phi .” Trong vui mừng , quần thần khom người chúc mừng hướng Vân Thí Thiên cùng Lạc Vũ .

Thảo luận chính sự trong cung , một mảnh mừng rỡ.

“ Rất tốt.” Vân Thí Thiên ngồi trên vương vị , khuôn mặt lãnh khốc gật đầu. Đưa tay vung lên : “ Tất cả đứng lên .”

Sau đó hướng Yến Triệt, Yến Ngữ chậm rãi nói : “ Hai người cực khổ , vốn nên hậu thưởng , nhưng bốn vương có việc quan trọng giao cho hai người , chờ xong chuyện , ỏ nhất thống phong thưởng.”

“ Mạt tướng nghe lệnh .”

Yến Triệt, Yến Ngữ , lập tức đề cao giọng nói.

Cần quét Phật Tiên Nhất Thủy chuyện này sớm biết được.

“ Phong Vô Tâm , người truyền lệnh xuống , thiên hạ đại loạn , dân sinh khó khăn , ta mở rộng thế lực đại môn.

Vì thiên hạ dân chúng vào vô tội cung cấp chỗ tạm lánh , vô luận phương nào , đối xử bình đẳng .

Chuyện này giao cho hai người , hai tướng phụ trách , cần phải...”

Gió thoảng nhẹ , ai nói gió vô tình.

Vọng Thiên Nhai mưu đoạt thiên hạ , mưu chính cầm quyền , mà không phải dân chúng .

Dân sinh khó khăn , lý nhân đối xử tử tế.

Trời xanh mây trắng, cao rộng vô song.

Vọng Thiên Nhai Văn Thí Thiên ra lệnh , lập tức khiến cho Phật Tiên nhất Thủy các quốc gia thần dân ủng hộ , vô số dân chúng hướng Phật Tiên Nhất Thủy ủng hộ.

Đồng thời, điều khiển Văn Thí Thiên và Lạc Vũ không ngờ tới .

Bởi vì bạo động ở Phật Tiên Nhất Thủy các nước các nước nhỏ, cũng hướng đến Vọng Thiên Nhai

Thỉnh cầu , Vọng Thiên Nhai xuất binh trấn áp phản loạn , sau này sẽ giao ban chi hảo.

Trong nhất thời , nhân nghĩa truyền ra xa , các nước đại lục Vong Xuyên Phật Tiên Nhất Thủy uy phục.

Gió thổi , mây di chuyển, thiên hạ đại loạn như cũ.

Đảo mắt đông đi xuân tới, lại là xuân tới.

Tứ tông loạn thành một đồng , tàn phá không chịu nổi .

Vọng Thiên Nhai trải qua mùa đông, nghỉ ngơi lấy sức , binh mã càng cường tráng.

Gia tộcLâu Tinh thương hiệp.

“ Không thể được chúng ta không thể nào toàn bộ hủy diệt “ Trong điện bị tàn phá, khuôn mặt của Tông chủ Hải Thần tôngxanh mét nói.Gia tộcLâu Tinh cũng gật đầu nói : “ Không thể nào đi xuống như vậy , Tông ta mười phần thì bị hủy sáu phần

“ Tông ta mười phần thì hủy bảy phần”. khuôn mặt của Tông chủ Lăng Nam nghiêm trọng .

‘ Nếu như tình cảnh này ngày càng đi xuống, sợ cứ như vậy chúng ta không còn gì .” Tông chủ Hải Thần tông noi năng rất nặng nề.

Vừa nói xong, những thủ lĩnh của mấy tông trong điện tàn phá này, trong nháy mắt cả kinh yên lặng.

Yên tĩnh , một mảnh .

“ Nếu chúng ta ai cũng không hủy được thì hãy đàm phán đi .” bên trong tất cả yên tĩnh , Hải Mặc Phong đột nhiên lạnh lùng nói.

Lời vừa nói ra tất cả mọi người đều nhìn về hắn.

“ Tam tông chúng ta thế lực tổn thất quá nhiều.

Ở đây không chỉ nói một ít , hơn nữa , dính dấp quá nhiều người.Thiên hạ này , trước mắt đã loạn thành một đoàn, mọi người ở đây ai cũng biết rõ ràng. Trong thời gian ngắn chúng ta không bắt được đối phương, trước hết ta dừng tất cả.”

Nói đến đây , Hải Mặc Phong nhìn mọi người , chậm rãi nói: “ Nếu không, sợ rằng đến lúc đó sợ rằng đến chúng ta không làm chủ .”

Ngồi ở đây ai không hiểu chuyện , ai không hiểu Hải Mặc Phong.

Bọn họ tứ tông đánh nhau tới long trời lở đất .

Phía dưới các thế lực ở xuyên đại lục thừa cơ dựng lên, nhân cơ hội thôn tóm thế lực họ .

Những thứ này họ đều biết đến .

Chỉ là, thế lực kia quá nhỏ , bọn họ không để mắt đến mà thôi.

Mà hiện nay , bọn họ càng đánh càng tổn hại , mà các thế lực này thì ngày càng kiêu ngạo .

Tự như thế lực ở Vọng Thiên Nhai, nhất thống Phật Thiên Nhất Thủy , mà còn ở Hỏa Ma , trực tiếp sang bằng các thế lực nhỏ , trở thành bá chủ ở đại lục Vong Xuyên.

Hiện nay , nhờ các thế lực nhỏ của các quân vương, thế lực ngày càng phát triển.

Như vậy không đáng uy hiếp , như bọn hắn cứ như vậy phát triển , thì sẽ trở thành mối uy hiếp.

Huống chi , bọn họ lực tông càng đánh càng bị tổn hại , ngày càng đi xuống , chỉ sợ tứ tông tự hủy diệt , đó là tiện nghi cho các thế lực nhỏ khác.

Không có kẻ nào là kẻ ngu , huống chi là những người khôn khéo của thượng tam tông.

Đánh không lại , ngồi xuống bàn bạc , điều này không phải không là biện pháp .

Gió xuân thổi, xuyên qua vô số ngọn cây ngoài cửa sổ.

Rõ ràng áp ẩm, nhưng nơi đây cho người ta cảm giác lạnh như băng.

“ Phái người thông báo tông chủ Hạ tam tông .” Một lúc trầm mặc , Gia chủ gia tộc Lâu Tinh chậm rãi mở miệng .

Cùng lúc này , Hải Thần tông , gia tộc Lăng Nam , thở dài , gật đầu.

Gió thoáng thổi nhẹ , như tất cả mọi người ở đều không có cảm giác .

Giá Hiên Mặc Viêm ngồi gần cửa sổ , lúc này chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía Vọng Thiên Nhai

Hắn muốn nói ọi người biết, người làm nên cuộc tranh chấp này chính là Vọng Thiên Nhai

Chỉ là một tia do dự , bởi vì có Lạc Vũ.

Giết Vân Thí Thiên , Hủy Vọng Thiên Nhai, hắn không một chút do dự , nhưng hắn không muốn giết Lạc Vũ .

Mà hiện nay hắn không nên do dự .

Ai khơi mào ra thì đã chẳng quan trọng nữa, chuyện tới bước này .

Kết quả , đã nặng như ban đầu.

Khẽ cười , Quân Lạc Vũ , lần này người hài lòng.

Gió thổi lên, cảnh liễu khẽ đong đưa.

Bức thư hòa đàm được đưa tới Hạ tam tông.

Không có gì gây khó khăn , không thỏa hiệp , Hạ tam tông tam đại tông chủ lập tức định ra thời gian , địa điểm để lục tông bàn bạc.

Bởi vì , đồng dạng , bọn họ tiêu hao không ít.

Đầu Tháng ba , cuối ngày, Phiếu Miếu tông môn, lục tông bàn bạc.

Đối địch một năm , song phương đều tổn hại , lục tông gần như bị hủy không sai biệt lắm , lục tông muốn cùng nhau bàn bạc.

Một tin tức , không có gì bí mật , ngược lại công bố thiên hạ .

Tuy ý tứ nội bộ , nhưng cố ý công bố cho thiên hạ biết.

Chúng ta muốn cùng nhau nói chuyện , chúng ta không công kích lẫn nhau rồi , chúng ta muốn cùng nhau hòa thuận , chúng ta muốn lục tông trở lại như trước.

Nếu ai dám nhân cơ hội thâm tóm thể lực ta , vậy đừng trách chúng ta không khách khí.

Cùng lúc này , đang cùng nhau bàn kế , lực tông bọn hắc đánh nhau sống chết muốn quật khỏi thể lực. cũng phát thư mời

Thư mời viết , Cùng nhau bàn đại sự thiên hạ .

Trong nhất thời thiên hạ đều động,tất cả đều đưa mắt nhìn buổi tối ngày mồng một tháng ba.

Trong tầm cung Vọng Thiên Nhai.

“ Gì , bọn họ muốn nói chuyện cùng nhau ?” Lạc Vũ vuốt vuốt mái tóc bạc của Thí thiên , bên cạnh Tiểu Ngân và tiểu Hồng đã trở lại , đứng một bên đang ăn thịt nướng .

“ Đúng vậy , đánh không nổi nữa.” Phong Vô Tâm gật đầu nói.

Lạc Vũ nghe nói cười chê cười .

Thiên hạ này không sợ không hợp , chỉ sợ không hợp khi hai bên ngồi nói chuyện.

Đánh lâu như vậy , rút cuộc lực tông cũng đã hiểu rõ

“ Không có đưa thư mời tới Vọng Thiên Nhai ?” Vân thí Thiên khép lại tấu chương nói.

“ Không có , đoán chừng nói Vọng Thiên Nhai không có tư cách .” Phong Vô Tâm cười nói.

“ Chúng ta không có tư cách ?” Lạc Vũ nhếch miệng cười.

“ Chúng ta không có tư cách , thiên hạ này có ai có đủ tư cách .” Tiếng nói rơi phía sau Lạc Vũ , bên ngoài cũng một đạo tà khí vang lên , ngông nghênh đi vào – Minh Trần Dạ.

Vân Thí Thiên thoáng nhìn Minh Trần Dạ đi vào .

Mỉm cười phát cổ tay , chén trà hương hắc bay tới .

Minh Trần Dạ Mỉm cười phát cổ tay , chén trà hương hắc bay tới .

Minh Trần Dạ duỗi tay đón nhận , ngửa đầu lên uống một ngụm .

“ Tốt” . Uống hơi sạch , Minh Trần Dạ hiên ngang ngồi cạnh Lạc Vũ .

Lạc Vũ nhìn Minh Trần Dạ và Vân Thí Thiên hướng tới nhau , rõ ràng không thuận mắt đối phương , nhưng có ít hòa hợp.

Nàng nghĩ tới vẻ mệt mỏi của Minh Trần Dạ châm trà , Vân Thí Thiên không chối từ.

“ Lạc Vũ , người có nhớ tới ta ?” Minh Trần Dạ cười nhích lại gần Lạc Vũ .

“ Bên kia hết thấy thỏa đáng?” Không đợi Lạc Vũ trả lời , Vân Thí Thiên lạnh nhạt nói , duỗi tay ra ôm lấy Lạc Vũ đang ngồi vào trong ngực, tránh móng vuốt Minh Trần Dạ.

Minh Trần Dạ bỏ tay hướng thất lưng Lạc Vũ , những lời vô ích tắc ở cửa miệng .

Bên cạnh tiểu Hồng thấy vậy , cùng Vân Thí Thiên phối hợp , Tiểu Hồng liền nhét miếng xương vừa gặm xong vào trong tay Minh Trần Dạ.

Vừa lùi một bước, phối hợp không chê vào đâu được.

Minh Trần Dạ không kịp phản ứng, chưa kịp ôm lấy Lạc Vũ , thì trong tay đã phải cầm khúc xương.

“ Ha ha...” Bên cạnh Phong Vô Tâm thấy vậy bật cười to.

Tiểu Ngân bên cạnh cùng cười cười theo , Tiểu hồng không đổi sắc , đứng ngay ngắn.

“ Người vật nhỏ này.” Minh Trần Dạ,tức không được giận cũng không xong , chỉ cười mắng Tiểu Hồng một tiếng.

Lấy tay lau đi, hướng Vân Thí Thiên nói : “ Toàn bộ thỏa đáng.”

Nghe Minh Trần Dạ nói bốn từ này, Lạc Vũ và Vân Thí Thiên nhìn nhau , ánh mắt hiện lên ý tà ác.

Rất cục , toàn bộ thỏa đáng.

Ngày đó , Vân Thí Thiên muốn Vân Khung bọn họ sớm xong việc.

Chỉ là phá cấm chế ấy , mà tứ tông không đánh nhau , tất nhiên sẽ không o lắng .

Bởi vì quá gấp , khiến họ không có lợi .

Mà hiện nay tất cả thỏa đáng, chỉ chờ bọn họ ra hiệu lệnh.

“ Có hay không muốn đi ?” Ôm Lạc Vũ , Vân thí Thiên ngẩng đầu nhìn Minh Trần dạ nói.

Minh Trần Dạ đang từ Tiểu Ngân và tiểu Hồng đoạt miếng thịt nướng , vừa ném vào miệng , Vừa nghe Vân Thí Thiên nói vậy, trực tiếp cười nói.

“ Đi, làm sao không có hứng thú . Náo nhiệt như vậy làm sao có thể bỏ qua.”

Mưu kế lâu như vậy , chính là ngày hôm nay , sao lại không đi.

Hiện nay chư phương uy thuận , thiên này phải nhìn sắc mặt của Vọng Thiên Nhai và Hỏa Ma mà nói chuyện.

“ Mộng một tháng ba.” Lạc Vũ Khẽ cười nói.

“ Thời gian còn đủ , ta còn có thể tắm rửa.” Minh Trần Dạ dùng ánh mắt tà mị hướng Lạc Vũ nói.

Tâm tình Lạc Vũ vô cùng tốt , thấy vậy liền ôm Tiểu Ngân hướng Minh Trần Dạ nói : “ Ánh mắt mị nhân của người không chính tông, Tiểu Ngân ,người ném cho hắn một cái.”

Tiểu Ngân lúc này cúi đầu , móng vuốt che trán, sau đó tiêu sái giương phóng vuốt lên , đầu vừa nhấc.

Lông bạc nhảy múa, mắt nhìn Minh Trần Dạ từ trên xuống dưới, ánh mắt không yên , nhưng động tác kia

Đẹp trai a.

Minh Trần Dạ đầu đầy hắc tuyến, chỉ vào Lạc Vũ nói :” Người dám lấy nó so với ta ?”

“ Người không đẹp bằng nó.”Không đợi Lạc Vũ cười trả lời , Vân Thí Thiên ở sau Lạc Vũ quét mắt hướng Minh Trần dạ nói.

Sau đó , sờ sờ đầu Tiểu Ngân , làm rất khá.

Bên trong tấm cung nhất thời vang lên tiếng cười.

Hiện tại mọi sự đã xong , mọi chuyện dễ dàng hơn.

“ Chờ chúng ta hòa đàm xong, trở về từ lục tông , chúng ta thành thân.” Ở trong tiếng cười này , Vân Thí Thiên ôm Lạc Vũ nói.

“ Nói như vậy là cầu hôn ?” Lạc Vũ quay đầu nhìn Vân Thí Thiên.

“ Lạc Vũ , người có thể không đáp ứng.” Minh Trần Dạ không cam lòng mở miệng

Ánh mắt của Vân Thí Thiên sắc bén liếc qua, như lưỡi đao vô hình ép thẳng vào Minh Trần Dạ.

Minh Trần Dạ thấy vậy , tung người lui về sau mấy bước.

Vân Thí Thiên ép Minh Trần Dạ đi , cúi đầu nhìn Lạc Vũ mỉm cười, trên mặt nghiêm nghị nói : “ Đúng , cầu hôn , nàng không đồng ý , ta liền bức hôn.”

Dứt lời , cúi đầu hôn xuống , không cho Lạc Vũ cơ hội trả lời.

“Chuẩn bị , Chuẩn bị, quân vương cùng vương phi thành thân , Lễ bộ, bắt đầu chuẩn bị .”

Gió xuân thổi qua , Phong Vô Tâm âm thanh mừng rỡ tung bay trên bầu trời Vô Nhai

Đợi chờ đại hôn này đã nhiều năm như vậy, , rốt cuộc đã thành công.

Quân vương và Vương phi bọn họ thành thân.

Gió ở khác, có buồn có chỗ vui.

Mộng một tháng ba, chỗ ấm, chỗ lạnh

Cuối chân trời, cửa Phiêu Miểu Tông, quần hùng tề tụ.

Gió nhẹ thổi qua từng cây cối, sương bụi mịn mờ cốt long màu trắng đứng sừng phía trên, mắt nhìn tứ phía.

Trước cửa Phiêu Miểu tông, lục tông mang theo đệ tử đều tới.

Mặc dù không uy danh như ban đầu, như thế lực không hề nhỏ.

Trước cửa Phiêu Miểu tông, hàng ngàn người bày ra bảy bản doanh xung quanh thành hình tròn .là cờ pháp phối, khí thế uy phong.

Bảy bản doanh bày ra, hơn một ngàn người dưới hân, lúc này hoàn toàn yên lặng không một tiếng động.

Tiếng gió động, ánh mặt trời từ trên chiếu xuống, sáng như ngọc.

Khí thế yên lặng, Hải Thần Tông Hải Mạc Phong chậm rãi đứng lên, đi tới giữa vòng tròn, trầm giọng nói: “ Lần này thượng nghị, là ta Hải Thần Tông trước hết đề ra, vì vậy, ta liền to gan, đến đây chủ trì, có người nào dị nghị?”

Vừa nói xong, không ai phản bác, Tông chủ lục tông ngồi lạnh lùng.

Về phần, người trong doanh, thế lực lớn mới quật khởi ở đại lục Vong Xuyên hỗn loạn này, sợ uy danh của lục tông cũng không dám lên tiếng.

Hải Mạc Phong thấy vậy thản nhiên nói: “Đã như vậy, ta liền nói tiếp.”

Dứt lời, xoay người hướng Tông chủ Hạ tam tông tam khê lấy lễ, sau đó trầm giọng nói: “ Lúc đầu, Thượng tam tông không hề hành động gì Hạ tam tông, chuyên hôm nay là có người cố tình sắp đặt. Nhưng, hiện nay chuyện đã rồi, truy cứu làm gì. Hôm nay, chúng ta ngồi lại đây bàn bạc, ta tin tưởng Thượng tam tông ba vị tông chủ cùng ba vị tông chủ Hạ tam tông, cũng biết được việc ít hại trong đó, nên mời tề tụ chỗ này. Như vậy, những lời dư thừa không cần nói nữa, tình thế trước mắt, chúng ta đánh nhau, chỉ làm lục tông lưỡng bại câu thương, mà tiền nghi cho người khác. Mà không đánh nhau có chỗ tốt, ta tin tưởng Tông chủ lục tông ở đây có thể hiểu rõ.

Như vậy, ta cả gan đề nghị, quá khứ hết thảy cho qua, trước không truy cứu, hiện nay, trước hết lục tông ngưng chiến, trấn áp bạo loạn, nghỉ ngơi lấy sức, cũng cố lại thế lực, Về phần, người xem ai không thuận mắt, có thể đợi Tông môn thịnh vượng, khi đó chúng ta tự nhiên phụng bồi, như thế nào?”

Lời nói mạch lạc, tương đối công bằng.

Hoàn toàn không đứng vị trí thượng tông, làm khó hạ tông, tương đối hợp lý.

Hải Mạc Phong vừa nói xong, Hạ tam tông khê nổi lên ba chấn động.

Một lát sau, Cung chủ Băng Thánh cung trầm giọng nói: “ Nếu Thượng tam tông đã nói như vậy, chúng ta Hạ tam tông cũng không có cái gì dị nghị. Song, há nói không phải các người thì không phải là các người sao, cứ như vậy mà tính, vậy sau này Hạ tam tông không còn bất kỳ thế diện nào.”

“ Đúng” lời nói vừa ra, thành chủ Song Diệp thành và Già Diệp tháp, cũng gật đầu đồng ý.

Tông chủ Thượng tam tông vừa nghe, khê liếc mắt trao đổi. Tông chủ Hải Thần tông hướng mắt về phía Hải Mạc Phong.

Hải Mạc Phong thấy vậy lại nói: “ Đã như vậy Thượng tam tông bởi Hạ tam tông mấy quốc thổ được không?”

“ Tốt” Trầm mặc chốc lát, Cung chủ Băng thánh cung gật đầu nói.

Hỗn chiến một năm , lực tông tổn hại rất lớn.

Bất quá Thượng tông đều thấp đầu. vậy Hạ tông thuận thế hạ bệ

Hải Mặc Phong thấy Hạ tông gật đầu đồng ý sáng khoái , liền nói : “ Vậy chúng ta Thượng – Hạ tam tông nắm tay giảng hòa , có chuyện gì sau này hãy nói.Như vậy, trước mắt mà nói thế lực của chúng ta vẫn đề phân chia.”

Nắm tay giảng hòa , dây ván đã đóng thuyền, thế lực một lần nữa phân chia mới là trọng yếu.

“ Theo ta tất cả tốt rồi , còn cần gì phân chia?” Sắc mặt Tông chủ Già diệp tháp trầm tĩnh nói.

Hải Mặc Phong nghe thấy vậy cười nhạt, xoay người hướng bảy doanh : “ Nơi này có các đại thế lực , khi chúng ta phân cao thấp đã cắn nuốt không ít thế lực của chúng ta, hiện nay muốn bọn họ hoàn toàn phun ra , đoán chừng không dễ dàng. Đã như vậy , chúng ta lực tông lánh đời cho bọn họ chút ngon ngọt, có thể cho bọn họ thoải mái một chút . Cũng đừng để cho họ tay không mà về, không nói tông chúng ta ý thế hiếp người.”

Giọng nói của Hải Mặc Phong vừa dứt, người của lực tông đồng loạt nhìn về phía bản doanh thứ bảy .

Kia tầm mắt cao cao tại thượng.

Lực tông quyết đấu , riêng mình phân cao thấp , kia tự nhiên chỉ trở thành con kiến

Mà bây giờ , lực tông hòa hợp , liên kết lại , các tiểu thế lực so ra là cái gì.

Song. Tông chủ Lực tông biết, bọn họ hao tổn quá nhiều.

Nếu lúc này , ở đây cùng các thế lực này không phân cao thấp , sợ rằng còn mất nhiều hơn..

Hướng chi , Già Diệp tháp và gia tộc Lăng Nam sớm tiêu diệt gần hết tông môn , dưới thế lực này , hoàn toàn có thể bị thế lực bản doanh này thôn tẩm.

Muốn bọn họ phun ra , không nói chút ngon ngọt chỉ sợ là không thể.

Vì vậy nghe Hải Mặc Phong nói , Tông chủ Hạ tam tông liếc mắt một cái , Tông chủ Già Diệp tháp nhìn Hải Mặc Phong nói : “ Đúng , đừng nói lực tông chúng ta chiếm xuyên lục địa , không để mọi người có cơ hội . Người nói phân chia thế nào?”

Hải Mặc Phong thấy vậy quay đầu nhìn lâu Tinh chủ vị Giá Hiên Mặc Viêm gật đầu một cái.

Giá Hiên Mặc Viêm thấy vậy chậm rãi đứng lên , từ trong ngực lấy ra tờ giấy , cao giọng nói : “ Lăng Nam gia tộc phân chia , Thu phân chia , Đông bình thường , Vùng trung tâm thuộc về tất cả gia tộc Lăng Nam . Mạo sông , lợi Thủy , tất cả thuộc về môn phái, còn...”

Giọng nói lãnh đạm , không trưng cầu ý kiến , mà trực tiếp tuyên bố.

Thượng – Hạ tam tông , vừa khôi phục lại cao cao tại thượng.

Thế lực doanh trại thứ bảy , không ai lên tiếng phản đối.

Lực tông quyết định thiên hạ , lực tông cùng nhau , vậy cho dù bọn họ nuốt vào , chỉ sợ lại muốn phun ra .

Nếu không , sau này lực tông khôi phục , vậy bọn họ sẽ bị trả thù.

Giọng nói cao cao hạ xuống, lực tông căn bản không có tổn thất nhiều , bất quá doanh trại bảy chỉ là một phần nhỏ mà thôi.

“ Mọi người có gì dị nghị ?” Giá Hiên Mặc Viêm tuyên đọc xong , Hải Mặc Phong xoay người hướng doanh trại bảy nói.

Trong doanh trại bảy có mười ba thế lực , trong đó là các thế lực cắn nuốt Lăng Nam , Già Diệp tháp, hai tông tứ đại thế lực.

Đối mặt Hải Mặc Phong đậm bạc khí thế dọa người, chín đại biểu các thế lực , không ai dám mở miệng , khúm núm.

Mà trong các thế lực đó có bốn đại thủ lĩnh , liếc nhau một cái , một người đứng lên nói : “ Đây quyết định này , không tới phiên chúng ta làm chủ , cần phải báo lại chủ nhân nhà ta.”

Ba người kia lạnh lùng gật đầu.

“ Chủ Nhân?” Hải Mặc Phong sững sốt , bọn họ còn có chủ nhân.

“ Ha Hả , đến cửa, làm sao không vào ngồi một chút ? Lục tông tề tụ ở cửa , sẽ làm cho thiên hạ cười nói Phiêu Miểu không phải đạo hiểu khách sao .”

Hải Mặc Phong và Tông chủ lục tông nhất tề sững sốt, một giọng nói trong trẻo truyền đến ,đoàn người mờ mịt , xuất hiện trước mắt mọi người.

141. Chương 142: Ta Là Lão Đại

Edit: Pe thuong Beta: Sakura Cầm đầu ba người , là một người áo bào màu đen vạt áo tung bay , tóc bạc sáng rực , chói lọi bức người , khí phách lạnh lùng.

Đi bên người hần, là cô nương mặc áo tím , cười nói tha thiết , khí thế ung dung.

Hơn nữa một bên , một màu tóc hồng tung bay , một khuôn mặt tà mị ,cười cười tà mị , khí thế bức người .

Chính là Vân Thí Thiên , Lạc Vũ , Minh Trần Dạ , ba người bọn họ.

Ba người chậm rãi bước đến.

Mà đi sau phía họ là đám người y phục đồ xếp hàng đi theo , yên lặng không tiến động , không có sát khí, không uy hiếp.

Nhưng bọn họ nhắc tay nhắc chân , đều có lực đạo , làm cho người ta không thể nào bỏ qua .

Cao Thủ. Một đám cao thủ .

Tất cả Lục tông , tất tề nhú mày.

“ Các người là ai? Khẩu khí thật lớn.” Tông chủ Già Diệp thấp ngắn đầu nhìn ba người Vân Thí Thiên , trên mặt hiện lên sát khí , mở miệng.

Đám mở miệng Phiêu Miểu là của họ , khẩu khí không nhỏ.

“Vọng Thiên Nhai Vân Thí Thiên, Địa Hỏa Ma Minh Trần Dạ.” Đứng ở giữa Hải Mặc Phong nói .

Hần đối ba người ,rất quen thuộc.

Cùng lúc này nơi xa chân màyGiá Hiên Mặc Viêm nhíu chặt , khuôn mặt kinh ngạc.

Lạc Vũ bọn họ đến lúc này lại không cơ sở hãi

Mà Tông chủ Hạ tam tông chưa từng thấy qua Vân Thí Thiên, Lạc Vũ, Minh Trần Dạ , nghe nói vậy tâm nổi lỏng chút.

Vọng Thiên Nhai và Địa Hỏa Ma , chỉ là thế lực nhỏ.

“ Các người đến đây làm cái gì?” Xoay người , Hải Mặc Phong hướng nhóm Lạc Vũ nói.

Thế lực Vọng Thiên Nhai cùng Địa Hỏa Ma đã nhanh chóng tăng lên , nhưng còn chưa có tư cách tham gia đại sự phân chia lần này.

Vì vậy , hần đem mọi người tụ tập ở chỗ tông môn Phiêu Miểu Nhất Tộc , cũng không thông báo cho đám người Lạc Vũ để đến Phiêu Miểu nhất tộc.

Lạc Vũ nghe Hải Mặc Phong nói thế , lập tức cười lớn, không nhìn mọi người đi tới : “ Nếu đến trước cửa Phiêu Miểu của ta , ta đây là chủ nhân , tại sao lại không đến .”

Giọng nói thanh thúy vang lên , Vân Thí Thiên , Minh Trần Dạ, Lạc Vũ , không nhìn bảy đại doanh , trực tiếp xuyên qua xương cốt của rồng Phiêu Miểu mà đi tới.

“ Chủ Nhân của Phiêu Miểu nhất tộc?” Tông chủ Hạ tam tông nhất tề sửng sốt.

Phiêu Miểu không phải sớm bị tiêu diệt , làm sao có hậu nhân.

Sao Vọng Thiên Nhai và Địa HỏaMa kết cấu cùng Phiêu Miểu rồi ?...

Lập tức ,Tông chủ tam tông liếc mắt nhìn nhau , trong mắt hiện lên sát khí.

Xem ra hôm nay , ba người tới đây không có ý tốt.

Đứng trung tâm , nhìn ba người trực tiếp xuyên qua hắc, đi về phía cốt long ,Hải Mặc Phong hơi trầm xuống nhíu mày.

Đứng trước cốt long.

Lạc Vũ từ trong người móc ra Phiêu Miểu quyền trượng, đưa về phía mọi người nói : “ Khó được thiên hạ lục tông tề tụ nơi đây . ta tông chủ của Phiêu Miểu không keo kiệt , không biết tiếp khách.”

Một lời nói này, mọi người thấy Lạc Vũ vung tay lên , kia cốt long khẽ hoạt động.

Từng hơi thở thống ngự thiên hạ , bắn ra

Mặc dù thế lựcLục tông có lớn đến đâu, nhưng ban đầu hướng Phiêu Miểu xưng thần.

Lần này cảm giác khí thế quân lâm thiên hạ này đã lâu, không khỏi đồng loạt nhìn nhau , trong nháy mắt này hiện lên một tia khí đề nén.

“ Phiêu Miểu quyền trượng ...” Gia chủ Lâu Tinh Gia tộc thấp giọng nói.

Ngũ tông còn lại chân mày giật giật.

Phiêu Miểu quyền trượng , quyền lực Phiêu Miểu nhất tộc tuyệt đối , cô nương này thật sự là hậu nhân của Phiêu Miểu.

Sương mù dày đặc , Cửa lớn mở.

Cốt long triển khai , tựa như khe hở đại môn , một đường thông bên ngoài , chậm rãi mở ra.

Không trung màu xanh, cửa đại môn cao lớn từ từ lộ ra.

Hoa ở khắp nơi , đồng cỏ lung lay , mùi thơm ngát bay tới , thấm vào ruột gan.

Nước chảy ở trên núi cao đổ xuống, bài văn (văn chương) hoa lệ hiện lên ở phía xa

Nắng sớm chiếu xuống, Ngọc vũ Quỳnh Lâu*(điện ngọc đẹp và tinh xảo) thoáng hiện lên , to lớn, rung động lòng người.

Phiêu Miểu tông mở ra .

“ Xa tới là khách , tất cả vào đi.” Cầm đầu Lạc Vũ giọng nói nhàn nhạt , rơi xuống, cùng Vân Thí Thiên , Minh Trần Dạ nhất tề hướng cửa Phiêu Miêu tông đi tới .

Phía sau , Tông chủ lục tông liếc mắt nhìn nhau

Trước mặt họ Vọng Thiên Nhai và Địa Hỏa Ma không có cái gì uy hiếp, Nhưng Phiêu Miểu tông có hơn trăm năm , thật sự đối với họ là sự uy hiếp lớn.

Hơn nữa , trước mắt họ Phiêu Miểu đã bị tiêu diệt đã lâu, lại còn có hậu nhân , làm sao bọn họ lại không hiện lên tâm tư.

Sau khi chần chờ , lục tông ở khoảng cách xa , nhất tề đi theo ba người Lạc Vũ , Hướng tông môn Phiêu Miểu đi tới.

Về phía trận doanh thứ bảy , càng thêm kích động không phân biệt đông tây nam bắc , hưng phấn đi theo .

Cửa Phiêu Miểu tông , nơi này , từng là Thánh Địa cao thủ thiên hạ .

Đứng vững vàng như đỉnh núi ở đại lụcVong Xuyên .

Đó là sự thật không thể nào thay đổi .

Mọi người sải bước vào, chính là khoảng cách của hai thế giới.

Sự yên lặng ưu nhã , lối đi rộng rãi .

Xen lẫn hấp dẫn , phẳng phất đưa ta vào thế giới khác, một mảnh hòa nguyệt.

Mặc dù ngoại thế chiến loạn cũng không một chút ảnh hưởng.

Lục tông không tính bất hòa , nhưng trong lòng mọi người đều không hợp nhau , nhưng khi vào đây , đều biến mất.

Lập tức khuôn mặt mọi người cẩn trọng và dao động đi theo ba người Lạc Vũ hướng cung Phiêu Miểu đi tới .

Vượt qua chín ngàn chín trăm chín mươi chín bậc , đoàn người bước lên bậc thang Vân Bạch Ngọc.

Cảm thấy trước mắt nguyên sắc tỏa ra ánh hào quang , đại diện nguyên sắc đứng trước mắt mọi người , trang nghiêm , khí thế ,thiêng liêng , cao nhã.

Khí thế ở giữa hiện lên vẻ tôn nghiêm , khí phách , tỏa ra khắp nơi nhẹ nhàng thanh nhã .

Mắt nhìn thấy tám biển , lấy màu gốc ghi rõ ba chữ , Phiêu Miêu Cung.

Phiêu Miểu cung , đây là nơi khai sơ của Phiêu Miểu cung.

“ Mời” Lạc Vũ bước vào trước , giọng nói thanh thúy phá vỡ không khí yên tĩnh.

Tông chủ Lục Tông cũng không hơn trăm năm , lúc này nhìn thấy cung điện khai sơ Phiêu Miểu , trong lòng hết sức chống cự khí thế của nó , bất chi bất giác cảm thấy mình thấp đi.

Nghe thấy vậy , Tông chủ lục tông chần chờ một chút , rồi bước vào .

Lúc này trong điện cũng không có bướm bay và với các hình vẽ , mà chỉ còn khí phách uy chấn tôn kính quân lâm thiên hạ

Vân Thí Thiên, Lạc Vũ , Minh Trần Dạ , đi tới trước bức họa tổ sư Phiêu Miểu , khê khom người , thể hiện sự tôn kính.

Phía sau Tông chủ lục tông cùng với các cao thủ .

Thấy vậy , không chần chờ xếp thành một hàng hướng tổ sư Phiêu Miêu cúi người hành lễ .

Đó là , tôn kính đối với cường giả tuyệt đại .

Khi hành lễ xong , Lạc Vũ phát tay áo một cái , không nhân nhượng một ai tiến lên một bước , ngồi lên ghế Bạch Ngọc phía chính giữa điện .

Bên cạnh, Vân Thí Thiên cùng Minh Trần dạ ngồi hai bên .

Ba ghế lớn Bạch Ngọc cao cao tại thượng , mắt nhìn xuống mọi người.

“ Cửa Phiêu Miểu tông trăm năm không mở , hôm nay khó được các đại thế lực tề tụ , Phiêu Miêu ta được mọi người hướng nơi này nghị sự.”

Lạc Vũ từ trên cao nhìn xuống mọi người , trên mặt chậm rãi hiện ra nụ cười xinh đẹp chậm rãi nói : “ Dù sao , nghị sự chính là chuyện đứng đầu thiên hạ, có thể nào không ở nơi này thượng nghị .”

Xinh đẹp mà cao quý , hợp với áo tím của Lạc Vũ , tăng thêm xinh đẹp.

Lúc này lời nói nhẹ nhàng của Lạc Vũ , rất giống quân lâm thiên hạ Phiêu Miểu ngày đó , nhìn xuống chúng nhân cao ngạo.

Phía dưới Tông chủ Lục tông nghe thấy vậy .

Trong lời nói lộ ra ý tứ , hôm nay Phiêu miểu không phải tới cùng bọn họ phân chia thế lực , mà là nơi này, cho bọn họ nghị sự.

Lập tức tâm mọi người thở phào nhẹ nhõm

Phiêu Miểu mặc dù bị diệt nhưng khí thế cường đại kia vẫn còn.

Nếu nàng mạnh mẽ muốn nhúng tay vào , những thứ khác không nói , nhưng khí thế đã phải nhường nàng ta một chút.

Hiện nay nàng ta không muốn nhúng tay chuyện thế lực phân chia, kia tất nhiên là tốt.

“ Đã như vậy . Thì đa tạ .” Bên trong một mảnh yên tĩnh , Tông chủ gia tộc Lăng Nam lên tiếng phá vỡ yên tĩnh , hướng chỗ của khách quan ngồi xuống.

Những Tông chủ khác thấy vậy đồng loạt ngồi xuống.

Lập tức đã có người dâng trà , không phải là đám người đi theo ba người Vân Thí Thiên .

Xem ra , Phiêu Miểu hoặc là Lạc Vũ sớm chuẩn bị.

“ Hải Mặc Phong , người tiếp tục.” Mấy tông chủ nhìn nhau , Song Diệp thành ngẩn đầu hướng Hải Mặc Phong bảo.

Hải Mặc Phong vẫn đứng đại diện , lúc này nghe thấy vậy nhìn một chút rồi bước ra một bước , đứng yên nhìn đám người Lạc Vũ và Vân Thí Thiên.

Trong lòng có dự cảm xấu hiện ra , ba người này thật chỉ tới quan sát.

Nhìn tình huống thì không giống lắm.

Trong lòng nghĩ, sắc mặt cũng bất động .

Dù sao , Vọng Thiên Nhai và Địa Hỏa Ma cũng có một chút thế lực , cho dù so với Phiêu miểu nhất tộc, cũng là thế lực nhỏ.

Người khác không biết Phiêu Miêu nhất tộc còn lưu lại gì ,còn hắn thì quá rõ.

Lập tức nhìn thẳng vào mắt Vân Thí Thiên , ý bảo hắn chớ lên xôn , và quay đầu nhìn trận doanh thứ bảy , tứ đại thế lực đã thấu tóm Già Diệp tháp và Lăng Nam tứ đại thế lực .

“ Các người muốn cùng chủ nhân thương nghị , vậy vì sao chủ nhân các người không đến ?” Hải Mặc Phong khẩu khí mang theo phần uy hiếp.

Dưới các thế lực lục tông , cư nhiên dám không đến.

Tứ đại thủ lĩnh một người dung mạo như nữ nhi , lúc ấy nở nụ cười , chậm rãi mở miệng nói : “ Chủ nhân nhà ta đã đến .”

Dứt lời , đứng lên đi phía trên kia , đứng sau kẻ mà từ nãy tới giờ vẫn chưa mở miệng ,

“ Quân Vương , may mắn không làm nhục mệnh .” Cười khẽ âm thanh thối trong đại điện.

Lần này dung mạo như nữ nhi , đưa tay vén lên , hiện ra khuôn mặt .

Lục tông không nhận ra người này , nhưng Hải Mặc Phong thất kinh , lạnh lùng nói :” Vân Khung .”

Một thân lạnh nhạt của Vân Khung , đứng bên cạnh Vân Thí Thiên , nghe âm thanh cúi xuống nhìn sắc mặt lãnh đạm của Hải Mặc Phong .

Hướng tới Hải Mặc Phong khẽ nở nụ cười : “ Vọng Thiên Nhai Quân vương , chính là chủ nhân ta . Đây chuyện phân chia thế lực , được hay không , do Quân vương ta định đoạt.”

Giọng nói không lớn , nội dung chấn động , nổ vang đại điện .

Lập tức , sắc mặt Tông chủ lục tông khẽ biến.

Hải Mặc Phong đứng giữa đại điện , nhìn khuôn mặt lạnh nhạt của Vân Thí Thiên ở trên kia , trên mặt hiện lên tia tức giận .

“ Ta đã sớm đoán được người là người có dã tâm .” Hải Mặc Phong lạnh lùng nhìn Vân Thí Thiên .

Cái gì án binh bất động , chết tiệt , hắn không sớm tình huống này , Vọng Thiên Nhai lại nuốt phân nửa thể lực của gia tộc Lăng Nam .

Vân Thí Thiên lạnh nhạt ngồi đó , nghe thấy vậy ánh mắt trực tiếp chống lại Hải Mặc Phong , từ từ nói :
“ Bồn quân có phải hay không cảm ơn người khen ngợi .”

Hải Mặc Phong tỏa hơi lạnh khắp nơi : “ Người cho ...”

“ Mặc Phong , chính sự .”

Hải Mặc Phong đang muốn tức giận , Tông chủ Hải Thần tông lạnh lùng mở miệng

Ý nói Hải Mặc Phong nhẫn nhịn.

Nơi này dù sao cũng là Phiêu Miểu nhất tộc , nhanh chóng rời khỏi đây là chuyện tốt nhất.

Hải Mặc Phong hít thở một hơi , lạnh lùng nhìn Vân Thí Thiên một cái , rồi nói : “ Rất tốt , thể lực nguyên bản quy về gia tộc Lăng Nam , do ... Vọng Thiên Nhai quản , người có dị nghị gì không .”

Vân Thí Thiên tựa mình vào ghế cao , nghe vậy lạnh lùng cười : “ Hải huyng , người cho là dùng ít địa phương của Lăng Nam gia tộc , bắt Vọng Thiên Nhai ta nhỏ ra miếng thịt đã được nuốt vào . Người thấy như vậy ta sẽ đáp ứng ?”

Không có tức giận , không có âm ỉ , nhưng lại lạnh nhạt hỏi ngược lại.

Giọng nói lạnh nhạt giống như Hải Mặc Phong đang nói về những thứ buồn cười.

Bên cạnh Lạc Vũ và cùng Minh Trần Dạ liếc mắt nhìn nhau , nhất thời mỉm cười thưởng trà .

Sắc mặt Hải Mặc Phong trầm xuống : “ Vân Thí Thiên , đừng lớn lối , cho dù người nuốt phân nửa Lăng Nam , trong mắt chúng ta , người không phải là cái gì.”

“ Phải không ?” Vân Thí Thiên lạnh lùng kéo khóe miệng âm thanh trì hoãn .

Vừa chậm rãi đưa ta , bưng chén trà Vân Khung đưa tới , nhẹ nhàng uống một hớp .

“ Vậy thì chờ người thấy chúng ta đủ tư cách , lại cùng phân chia .” Thanh âm lãnh đạm , không có bất cứ tình cảm , nhưng ý nghĩa sắc bén.

Thời điểm đủ tư cách , rồi mới phân chia?

Hải Mặc Phong vừa nghe kinh ngạc , Vân Thí Thiên này có ý gì?

Mà Hải Mặc Phong đang kinh ngạc , Giá Hiên Mạc Viêm ngồi bên gia chủ gia tộc Lâu Tinh tinh quang chợt lóe ,đột ngột đứng lên

Vừa sải bước ra , dừng thẳng lông mày nhíu thẳng vào trận doanh thứ bảy còn dư lại tam đại thể lực , trầm giọng quát .” Chủ nhân các người đã tới chưa ? Là ai ?”

Hành động đột ngột của Giá Hiên Mạc Viêm , lập tức đem lực chú ý trên người Vân Thí Thiên , hướng về tam đại thể lực .

Trên mặt Tông chủ Lục tông tia u ám.

Thâu tóm gia tộc Lăng Nam và Già Diệp tháp , trừ đi Vân Khung dịch dung , còn dư lại tam đại thủ lĩnh.

Thấy Giá Hiên Mạc Viêm gây sự hỏi , lập tức liếc nhìn nhau , nhất tề cười một tiếng nói : “ Dĩ nhiên đến rồi .”

Phía dưới Tông chủ lục tông nhất thời u ám , mặt vẫn không thay đổi .

Chẳng lẽ bọn họ...

“ Bọn thần tham kiến Quân vương , may mắn không làm nhục hoàn mệnh lục đại nhất thống.”

Âm thanh vang dội trên đại điện Phiêu Miểu , lời nói khí phách.

Tiếng vang ba người , ba người phân hai bên hướng phía sau Vân Thí Thiên và Minh Trần Dạ mà đứng.

Tam đại Đô Đốc Vọng Thiên Nhai , Yên Phi , Yên lâm , Yên trần.

Gió xuân thổi, rõ ràng ẩm áp .

Mà lúc này ,chỗ mọi người đang ngồi , cảm giác lại lạnh thấu xương , một người nhất tề rung mình một cái .

Vọng Thiên Nhai , tất cả là người của Vọng Thiên Nhai.

Sai lầm , bọn họ sai lầm rồi.

Đây không phải là bốn thế lực quật khởi

Đây không phải bốn thế lực bên cạnh Lăng Nam và Già Diệp tháp

Mà là một nhà độc chiếm , chính là bị Vọng Thiên Nhai độc chiếm.

Bọn họ không biết , không có một chút cảnh giác.

Vọng Thiên Nhai đuổi tay , tóm thâu thế lực hai tông của họ .

Gió thổi mây bay , sắc mặt Tông chủ lục tôngchân chính thay đổi.

Quân cờ của ván này đánh quá đột ngột , quá đột ngột.

Sắp đặt hết tất cả , toàn bộ quấy rối.

Tứ tông bọn họ tàn phá không chịu nổi , mà bọn họ đối mặt không phải thế lực nhỏ bé , mà một cái thế lực đột nhiên thâu tóm lực lượng của hai tông, Vọng Thiên Nhai quật khởi.

Con cá nằm trên thớt , làm sao thay đổi .

“ Vân Thí Thiên , Quân Lạc Vũ , tốt tốt...”

Gió xuân bên ngoài vẫn thổi , đứng trong đại điện Hải Mặc Phong , cơ hồ nghiêng răng nói ra những lời này.

“ Bốn quân tất nhiên tốt .” Vân Thí Thiên lạnh lùng như ban đầu , chẳng qua thần sắc lạnh như băng rơi vào mọi người trong lục tông.

Đã không vì như thế mà thay đổi. mà cái nhú mày , khiến thiên hạ náo động.

“ Các người sao có thể quên mất Bốn vương đầu rồi , bốn vương tới không phải vì quan sát nét mặt các người .” Lười biếng dựa vào ghế ngọc .

Minh Trần Dạ cười tà mị nhìn về phía mọi người.

Kia giọng nói tà mị rơi xuống điện , giống như tuyết sương rơi xuống, khiến sắc mặt lục tông ngày càng đi xuống.

Vọng Thiên Nhai hiện nay thống nhất Phật Tiên Nhất Thủy , hơn nữa thế lực Phật Tiên Nhất Thủy có mười nước nhỏ.

Mà bây giờ vừa nuốt Lăng Nam Gia tộc cùng Già Diệp tháp.

Hơn nữa bây giờ , lại còn thêm Địa Hỏa Ma, Phật Tiên Nhất Thủy kết mối quan hệ bền vững như thép, Địa Hỏa Ma là trợ thủ .

Chết tiệt làm sao bọn họ quên mất Địa Hỏa MaĐông Thiên Vương , gã ma đầu này có quan hệ cùng với Vân Thí Thiên và Lạc Vũ.

Gió thổi loạn , Tông chủ lục tông toàn bộ nhăn nhó, thế lực này đã vượt ra khả năng suy đoán của bọn họ.

“ Hiện nay , Bốn quân có tư cách để nói chuyện phân chia chưa ?” Vuốt chén trà trong tay , Vân Thí Thiên lạnh lùng liếc mắt nhìn Lục tông phía dưới.

Lời nói , đánh vào tâm của Tông chủ Lục tông , đặc biệt là gia chủ gia tộc Lăng Nam và Tông chủ Già Diệp tháp .

Trước kia chỉ bắt quá không biết bốn thế lực nuốt địa bàn của họ là ai.

Chỉ cần lục tông hòa hợp , lo gì không lấy lại được.

Nhưng bây giờ không phải không biết tên , đó chính là Vọng Thiên Nhai và Địa Hỏa Ma toàn bộ nuốt hết.

Nuốt hai tông , thế lực của bọn hắn áp đảo cả Hải Thần tông , Gia tộc Lâu Tinh , Bằng Thánh cùng với Song Diệp thành .

Bây giờ không phải lục tông bọn họ muốn thế nào là thế đó.

Mà là Vọng Thiên Nhai và Địa Hỏa Ma.

“ Tốt, Anh hùng xuất thiếu niên ,cứ thế nổi lên.” Trong không khí trầm mặc . Tông chủ Lăng Nam gia tộc lên tiếng.

Lông mày của Phương Chính chau lên , gia chủ Lăng Nam nhìn về phía Vân Thí Thiên , chậm rãi trầm giọng nói : “Có tư cách chất vấn , không biết quân vương phân chia thế nào ? Ta Lăng nam cùng Già Diệp thấp dưới thế lực không có . nhưng cũng là Thương tam tông và Hạ tam tông là nhất thể , cho dù hiện nay có chút mâu thuẫn . Trước mắt cũng đã giải quyết , lục tông chính là lục tông . Vọng Thiên Nhai Quân vương , anh hùng không hỏi xuất xứ, người chỉ bằng nói ra ý nghĩ của người . Nếu không quá phận , lục tông chúng ta không có gì không đáp ứng.”

Buổi nói chuyện thảo đáng , nghe tới rất nể tình.

Nhưng thật ra lời kia rõ ràng là uy hiếp

Không quá phận , vậy thì chấp thuận .

Quá mức , thì đừng trách lục tông ta tiêu diệt người .

Cho dù bây giờ người cường đại, thế lực to lớn , lục tông chúng ta liên thủ còn sợ không tiêu diệt người .

Nghe lời nói gia chủ Lăng Nam , trong đại điện biến sắc , ngũ tông tông chủ liếc nhau một cái , sắc mặt nhất bình lặng xuống.

Thậm chí nổi dậy sát khí

Tuyệt không cho Vọng Thiên Nhai phát triển , nếu đã như thế , không bằng ...

“Ha ha ...” Song lục tông bàn tính trong lòng , Vân Thí Thiên đột cười lên .

Mái tóc màu bạc xõa xuống , như loại người ngang ngược , tiếng cười tràn đầy sự khinh bỉ và cuồng tiếu.

“ Có phải tai của Bốn quân có vấn đề ?” Cười lạnh một tiếng , Vân Thí Thiên thoáng quay qua nhìn Minh Trần Dạ .

Minh Trần Dạ cười ha ha nói : “ Ta đoán không có , Bốn vương cũng nghe , thấy người không biết trời cao đất rộng , còn tưởng nơi đây mình làm chủ .”

“ Các người cho rằng chúng ta kính trọng người già .” Ngồi trong đại điện Lạc Vũ cầm chén trà , dường như nghiêm túc chen vào một câu .

“ Người cho ta ...”

“Lúc Lục tông các người còn cường thịnh , bốn quân cũng không sợ , hôm nay trước mặt bốn quân còn cò kè mặc cả , nằm mơ .”

Cười lạnh , Vân Thí Thiên không đợi Lăng Nam gia chủ nói xong , lập tức trầm mặt , lớn tiếng nói , khí thế uy nghiêm cực kỳ.

“ Người thật càn rỡ .” Vân thí Thiên dứt lời , Tông chủ Già Diệp Thập đập tay phía ghế đứng dậy nói.

“ Kia như thế nào ?” Minh Trần Dạ cười nhếch môi : “ Muốn đánh nhau , Bốn vương rất thích , tới .”

Sắc mặt tông chủ Già Diệp thập giận dữ , thân hình chợt lóe hướng Minh Trần Dạ và Vân Thí Thiên công kích.

Mà thấy hấn vừa động , vẫn đứng ở trong đại điện , Giá Hiền Mặc Viêm , đột nhiên đưa tay nắm lấy Tông chủ Già Diệp thấp.

“ Không được vọng động , nắm đó bọn họ chính là người giả mạo thượng tông , đến phá vỡ hạ tông , làm nên trận đại loạn này , Tông chủ không mắc mưu bọn họ .”

“ Cái gì ?”

Giá Hiền Mặc Viêm lời nói vừa ra , còn dư lại Ngũ tông chủ nhất thời đứng lên , không mặ không tin cùng khiếp sợ .

“ Giá Hiền Mặc Viêm , ngươi ...”

Mà Hải Mặc Phong đứng cạnh Giá Hiền Mặc Viêm , nghe lời nói của hấn tay nắm chặt quả đấm , cơ hồ một quyền đánh Giá Hiền Mặc Viêm .

Này Giá Hiền Mặc Viêm đã sớm biết , nhưng hấn...

Ngày đó , hấn tới cửa , Giá Hiền Mặc Viêm còn lừa gạt hấn .

Nếu ngày đó , hấn phá hủy Vọng Thiên nhai , nào có chuyện hôm nay ,

Giá Hiền Mặc Viêm , cắn chặt răng , không để ý nội người , mắt hướng về Vân Thí Thiên , Lạc Vũ , cùng Minh Trần Dạ .Chậm rãi nói.

“ Đan dược của tổng hội Dược Sư của Thượng Tam tông là các ngươi xuất không .?”

Lạc vũ chống lại khuôn mặt phía dưới đè nén khỏi tâm tình của Giá Hiền Mặc Viêm , nhàn nhạt nhướn mày nói : “ Phải”

Giá Hiền Mặc Viêm đã giúp Vọng Thiên Nhai của nàng , chỉ cần hấn hỏi nàng sẽ đáp.

Oanh , vừa nghe lời của Giá Hiền Mặc Viêm , Lạc Vũ trả lời , Tông chủ lục tông chỉ thấy trong đầu trấn động .

Chết tiệt ,đan dược là do Địa Ma hỏa và Vọng Thiên Nhai xuất ra

Một trận chiến đan dược nhưng có thể thay đổi toàn bộ đại lục về phía kẻ cầm đầu.

Bọn họ còn nói sau khi nhóm thế lực phân chia , lại nhằm vào đan dược này , nghĩ đến ...

“ Hạ tam tông có vô số thương nhân bán vật liệu , phải là các ngươi ?” Giọng nói của Giá Hiền Mặc Viêm lạnh như băng nói .

Hấn trước kia có suy đoán là Lạc Vũ bọn họ , bởi vì hấn cảm thấy nàng có nhiều bản lĩnh.

Bất quá đè nén suy nghĩ của mình.

Mà bây giờ .

“ Hạ tam tông có tiền, bốn vương kiếm tiền vô cùng tốt .” Minh Trần dạ cười nói , chống lại ánh mắt Giá Viêm Mặc Hiền ,

Người này ban đầu là vị hôn phu của Lạc Vũ .

Nhìn tình huống này có ý tứ...

Lời nói Minh Trần Dạ rơi xuống , đại điện trong nháy mắt yên tĩnh ,.

Trong đó , Vân Thí Thiên , Lạc Vũ , Minh Trần Dạ . Giá Hiền Mặc Viêm , ánh mắt liếc nhìn nhau ,

Nhìn không ra tâm tình , nhìn không ra tâm tư .

Phảng phất trong đại điện chỉ có bốn người này.

Mà phía sau bọn họ , lục tông không khổng chế được khê động ,

Thì ra thiên hạ đại loạn , là chính bọn họ ra tay , Vọng Thiên Nhai và Địa Ma Hỏa.

Bọn họ mới là người đứng sau màn này, đạo diễn hết thảy .
Bọn hấn lực tông , bọn hấn cho là cao cao tại thượng ,
Thì ra vẫn bị Vọng Thiên Khai và Địa Ma Hỏa đùa bỡn trong tay .
Đi tới hôm nay tất cả do bọn họ ban tặng .
Gió xuân khê động , phảng phất tứ phía
Nhưng không che được sát khí cuồng bạo, phóng lên cao .

142. Chương 143: Kinh Thế Hào Đánh Cuộc

Edit: Pe thương Beta: Sakura Cành liễu lung lay , ở Phiêu Miểu Cung .

“Hóa ra tất cả đều do các người gây nên, chết tiệt, các người muốn chết.” Sát khí ngất trời, thành chủ Song Diệp Thành đứng dựng lên gầm thét.

Tay áo bào phất một cái, xuất hiện Cửu Đầu Liên Câu trong tay hấn, đó là thần binh lợi khí.

“Đừng vọng động, chờ đó.”

Mà ngay lúc Thành chủ Song Diệp thành muốn ra tay, thân hình Tông chủ Hải Thần tông vừa động, chợt hiện bên người Thành chủ Song Diệp thành , một tay ấn trụ vai hấn trầm giọng nói.

Thành chủ Song Diệp thành nhất thời trợn mắt quay đầu lại.

Tông chủ Hải Thần tông ngẩng đầu nhìn lên ba người đang ngồi phía trên, sắc mặt trầm ồm mang theo sát khí.

“Nếu đã mở miệng khai nhận hết thảy, thì đương nhiên cũng phải tính đến phản ứng của chúng ta.”

Giọng nói trầm ồm vang vọng trên đại điện, trong điện lực tông đang tức giận thoáng chần chờ.

Đúng vậy, nếu Vân Thí Thiên bọn họ dám ở trước lực tông thẳng thắn nói ra, sau lưng hết thảy căn tính đến phản ứng của bọn hấn, nếu vậy họ thành thẳng nhận mà không biết đến hậu quả.

Suy nghĩ không lên tiếng, có thể làm như vậy tất có hậu chiêu.

“Kia thì thế nào?” Song, chỉ trong nháy mắt chần chờ , sắc mặt gia chủ gia tộc Lăng Nam xanh mét gầm lên .

“Có Tông chủ lực tông ở này, làm sao mà sợ đám hoàng mao tiểu tử này.”

Nương theo giọng nói giận dữ , Tông chủ Lăng Nam gia tộc vung tay lên, một đạo ánh sáng nhanh như sét xuất hiện tại hai tay của hấn.

Sắc bén bổ đi, nhanh như sét mà đánh tới Vân Thí Thiên ngồi ở trên đài cao

“Đúng là, chính bọn họ mưu tính lực tông chúng ta, chẳng lẽ hôm nay của chúng ta còn sợ bọn họ.”

Tông chủ Già Diệp tháp thấy vậy, hất tay Tông chủ Hải Thần tông xuống, trong tay mọc Cửu Đầu Liên , hướng phía Vân Thí Thiên trầm xuống.

Một đạo chớp màu vàng quỷ dị , hướng Vân Thí Thiên phóng đi.

Lực tông hao tổn nghiêm trọng, Già Diệp tháp và Lăng Nam bị hủy nặng nhất.

Tông môn đã không có, thế lực dưới cờ cũng không còn rồi.

Lúc này nghe thấy có người khởi xướng, họ làm sao nuốt đi tức giận được.

Đá lửa chớp đánh, cấp bách vọt lên, nhanh như Lưu Tinh truy nguyệt*(sao đuổi trăng).

Vân Thí Thiên ngồi ở phía trên thấy vậy, tay áo bào vung lên, một đóa hoa sen màu đen xuất hiện trước mặt hấn .

Hoa nở tươi sắc, hoa hướng phía Tông chủ Lăng Nam gia tộc đón hết tất cả tia sáng.

Cùng lúc này, ngồi bên cạnh Vân Thí Thiên, trong tay ngân hồng tơ vàng chợt lóe, hóa thành hàng vạn hàng nghìn tơ nhện, tập kích Tông chủ Già Diệp tháp.

Ánh sáng như pháo hoa chói mắt, đảo mắt bốn người đánh nhau.

Trong phút chốc, tia sáng lưu chuyển, bốn loại đấu khí mạnh mẽ đánh nhau trong đại điện, cơ hồ áp đảo ánh nắng phía bên ngoài.

Nhanh như tia chớp tiếp chiêu.

Đứng bên cạnh Tông chủ Già Diệp tháp, Tông chủ Hải Thần tông thấy vậy, ánh mắt hướng về phía Tông chủ tam tông nháy mắt.

Song Diệp thành, Băng thánh cung cùng gia tộc Lôu tinh tam đại Tông chủ, thấy này nhất tề lông mày khẽ nhíu nhíu, tay chậm rãi vươn lên.

Hai Tông chủ Lăng Nam và Già Diệp tháp nói không sai.

Bọn họ Tông chủ lục tông ở chỗ này, cho dù trước mặt Vọng Thiên Nhai và Địa Ma Hỏa có chuẩn bị, bọn họ còn sợ gì.

Tuổi còn nhỏ như thế, một chút thể lực, nhân tiện lục tông đoàn kết, tính toán với bọn họ.

Hiện nay, càng lại trực tiếp chia cắt bọn hắn một phần ba thể lực, so với bọn hắn ngày càng lớn mạnh

Hôm nay, nếu không diệt bọn hắn.

Vậy sau này, thiên hạ đâu còn của bọn hắn?

Càng huống chi Quân Lạc Vũ là người thừa kế Phiêu Miểu nhất tộc.

Phiêu Miểu nhất tộc, đây chính là thần bí tồn tại.

Năm đó không giữ lại được, bây giờ càng không giữ lại được.

Thừa dịp sớm diệt, mới là đúng đắn.

Nhất thời, Tứ tông Tông chủ nhíu đôi mắt, bốn đấu khí sáng loáng trong tay áo bào của bọn họ phóng ra.

Sát khí, bắt đầu dày đặc.

Các đệ tử Lục tông thấy vậy, lập tức nhất tề lui về phía sau, đứng ở đại điện bốn phía, đem Vân Thí Thiên cùng Quân Lạc Vũ bị bao vây trung quanh.

Tông chủ bọn họ, muốn đại khai sát giới rồi.

Như vậy bọn họ cũng nhất định không cho những người khác chạy.

“Quả nhiên cùng chúng ta tính qua không sai, lục tông ra tay vậy có thể cùng vui đùa rồi.”

Mà ngay lúc Tông chủ Tứ Tông muốn ra tay trong nháy mắt, ngồi trên cao, nhưng Minh Trần Dạ không có động thủ cười tà mở miệng.

Đồng thời tay trái giơ lên vỗ một cái

Lập tức, chỉ thấy những cao thủ đi theo bọn họ, hoặc trước hoặc sau, hoặc trái hoặc phải đứng lên chống lại các đệ tử của lục tông

Nhân số không bằng đệ tử lục tông, nhưng sát khí lại hoàn toàn vượt xa bọn họ.

Đó khối tấn công nhất thể.

Tứ Tông Tông chủ thấy vậy nét mặt chợt lóe tia lạnh khốc, vung tay lên muốn động thủ.

Nhưng ngay lúc bọn họ muốn động thủ, trong đại điện loáng lên tia sáng.

Kia sáng bóng, cơ hồ làm người hoa mắt, kể cả Tứ tông Tông chủ.

Mà ngay lúc này, Vân Thí Thiên đưa hoa sen, cánh hoa hé ra.

Trực tiếp nuốt lấy tia sáng của Tông chủ gia tộc Lăng Nam, ngay sau đó cánh hoa co rụt lại, thật giống như ăn thịt người, kêu ừng ực kêu ừng ực một trận nuốt xuống.

Trực tiếp đem tia sáng gia chủ Lăng Nam ăn hết

Gia chủ Lăng Nam thấy vậy nhất thời biến sắc, sắc mặt thoáng trầm xuống.

Ngồi trên cao Vân Thí Thiên lãnh khốc vung tay lên, đầu khí hóa thànhH hoa sen, lập tức hư không rồi biến mất

Một kích, cực kỳ gọn gàng .

Mà lúc này, Lạc Vũ trong tay hàng nghìn tơ nhện, tung hoành mở ra .

Xuyên không mà qua, trong nháy mắt ngăn một đạo quang của Già Diệp tháp, rồi chia ra thành hàng vạn hàng nghìn sợi, đánh tan tất cả lực lượng, bay xuống không trung.

Sắc mặt Tông chủ Già Diệp tháp trầm xuống, lông mày nhíu lại hiện lên một tia không dám tin.

Một chiêu này của hắn cho dù không dùng toàn lực, nhưng cũng bảy phần, cứ như vậy mà ...

Tất cả trong nháy mắt, bốn người giao thủ, rất nhanh kết thúc như vậy...

“Hả?” Gia tộc Lôu tinh thấy một màn này có chút kinh ngạc há một tiếng.

Cư nhiên có thể mạnh như vậy rồi?

Nhớ kỹ lúc đầu Vân Thí Thiên và Lạc Vũ đến Lôu tinh, không có mạnh mẽ như vậy

Hôm nay, yên lặng chống lại Tông chủ Già Diệp tháp và Tông chủ Lăng Nam , cư nhiên một chút không yếu thế

Đầu khí biến mất, hết thấy chỉ trong khoảnh khắc .

Nhanh đến mức Tứ tông Tông chủ chưa kịp động thủ.

Ngân tơ tằm sợi như tóc bay múa, Vân Thí Thiên ngồi thẳng lưng nhìn phía dưới Tông chủ lục tông , cười lạnh một tiếng: “Nghĩ muốn giết chúng ta.

Hừ, bốn quân nghĩ tốt nhất các ngươi nên ngấm lại chính mình, có thể hay không từ nơi này rời đi.”

Giọng nói lạnh như băng quanh quẩn tại trong đại điện, lạnh lẽo mà càn rỡ.

Nhất thời sắc mặt Tông chủ Lục tông trầm xuống.

“Thật là càn rỡ.” Cung chủ Băng Thánh cung một thân quát lạnh.

Một dứt lời hạ, Tông chủ Già Diệp tháp từng bước tiến lên trước, phía sau cung chủ Băng thánh cung và thành chủ Song Diệp thành nhất tề bước lên.

Ba người cổ tay giương lên, định đồng thời động thủ.

“Không nghĩ tổn thương người nào, hay gây thương tích, nếu lục tông muốn giết chúng ta , như vậy, hôm nay ai cũng đừng nghĩ đi ra ngoài đi.”

Ngay lúc Tông chủ Hạ tam tông tam nhất tề tới gần, muốn động thủ , Lạc Vũ thu ngân hồng tơ vàng trong tay, chậm rãi nói một câu.

Ngay sau đó, nhẹ nhàng vung tay lên.

Lập tức, xa xa nghe oanh một tiếng .

Ngay sau người có công lực cao như Tông chủ lục tông, rõ ràng nghe thấy xa xa cửa Phiêu Miểu tông ,cột long rầm rầm rầm rầm bắt đầu đóng cửa rồi.

Cửa Phiêu Miểu tông, đóng cửa rồi.

“Không tốt, nàng đóng cửa Phiêu Miểu tông.” Hải Mặc Phong là người thứ nhất phản ứng lại , lập tức trầm giọng quát.

Hắn đã tới Phiêu Miểu nhất tộc , biết cửa Phiêu Miểu nhất tông một khi đóng cửa, người ở bên trong cũng đừng nghĩ đi ra ngoài.

Đây chính là đoạn tuyệt.

Mà lúc này, Lạc Vũ đem cửa Phiêu Miểu , đóng rồi.

Hải Mặc Phong lời nói vừa rơi xuống, đệ tử lục tông , nhất thời hỗn loạn đứng lên.

Sắc mặt Cung chủ Bằng Thánh cung trầm xuống, nhìn về phía Lạc Vũ: “Lục tông ta cùng Phiêu Miểu nhất tộc không có bất cứ tranh chấp gì, người đây là ý gì?”

Nàng không phải sớm nói Phiêu Miểu, không tham dự việc này.

Lạc Vũ nghe thấy chậm rãi đứng lên, từ trên cao nhìn xuống nói: “Thân là người thừa kế Phiêu Miểu nhất tộc, ta lấy thân phận này quyết định.

Phiêu Miểu nhất tộc không nhúng tay vào chuyện lục tông cùng Vọng Thiên Nhai và Địa Ma Hỏa, bởi vậy, hôm nay, vì vậy cơ quan ám khí của Phiêu Miểu tông, ta không có khởi động .

Ta ở chỗ này, ta cho các người mượn chỗ để giao chiến

Song, ta có thân phận khác, là vị hôn thê của Quân vương Vọng Thiên Nhai, ta có chút thiên vị

Cho nên, ta đóng cửa đại môn.”

Lời chậm rãi nói, làm cho tông chủ lục tông tức giận gần chết.

Nhưng lại không tìm được chỗ phản bác .

Nhìn phía dưới thấy sắc mặt nổi giận của Tông chủ lục tông, Lạc Vũ lại lạnh lùng mở miệng: “Chúng ta Vọng Thiên Nhai và Địa Ma Hỏa, từ trước đến giờ đều không muốn nhất thống thiên hạ, đây không phải là mục đích cuối cùng của chúng ta .

Chúng ta chỉ đảm bảo sự an nguy của chúng ta mà thôi.

Nhưng là, nếu lục tông thực muốn diệt chúng ta, như vậy chúng ta Vọng Thiên Nhai và Địa Ma Hỏa cũng không phải dễ đối phó.

Hôm nay, nhân tiện đem này hết tẩy ân oán kết thúc ở chỗ này.”

Nói xong, Lạc Vũ lạnh lùng vẫy tay một cái.

“Ngao...” Trong khoảnh khắc, chỉ nghe xa xa một tiếng thú tiếng kêu lên, rơi vào tai của các người trong đại điện.

“Ngao ô...” Ngay sau đó, từ đại điện địa bốn phương tám hướng vang lên vô số tiếng kêu.

Đó là ma thú tru lên.

Nương theo là liên tiếp tiếng rống, vô số từ bốn phương tám hướng kêu dựng lên, hướng phía này mà đến.

Trong đại điện ,mọi người lục tông, nhất thời cuống quýt.

Chỉ thấy kim quang sáng lên

Phía Đông Đại điện mười lăm cấp Bạch Hổ Vương suất lĩnh dẫn một đội mười ba cấp đại ma thú mà đến vây quanh.

Phía tây, mười lăm cấp địa Kim Loan Phượng suất lĩnh một đám mười ba cấp trên không trung , vây quanh rồi cả đại điện phía tây.

Mà nhìn không thấy nam đại điện,nhưng nghe âm thanh đất chấn động, cùng âm thanh bình bịch đại hùng rống lên một tiếng.

Mọi người có thể rõ ràng tưởng tượng, đây nhất định là Đại Địa chi vương suất lĩnh địa đại ma thú, mà đến
Mà trước mắt mọi người, đối diện chính là phương bắc.

Một đầu Cửu Xà Hoàng, suất lĩnh một đội mười ba cấp xà thú, chậm rãi nhưng lại đàng đàng sát khí đi đến
Mà hai người trên đầu, đường đường chính chính ngồi trên là Tiểu Ngân và Tiểu Hồng.

Ma thú khởi động, từ tứ phía vây quanh mà đến.

Trong nháy mắt, nhân tiện đem này cả Phiêu Miểu cung vây quanh ở bên trong.

Gió xuân nhẹ thổi, nhưng lại nhẹ nhàng sát khí.

Trong đại điện trong nháy mắt yên tĩnh

Cơ hồ chỉ có gió qua cũng thành thanh âm vang lên.

Một lúc sau, gia chủ Lâu Tinh giận hóa cười: “Tốt, tốt, quả nhiên tính toán chuẩn, đã sớm chuẩn bị cho tốt
cái này chờ chúng ta chui vào

Xem ra hôm nay đem đám già này, là muốn chôn ở chỗ này rồi.”

Tông chủ năm tông khác không nói gì, nhưng hơi thở lạnh như băng, đã nói rõ hết thấy.

Phiêu Miểu đóng cửa, bọn họ ra không được.

Vạn thú ẩn núp ở phía sau, ngay lúc này vây quanh bọn họ.

Đem bọn họ hơn một ngàn người chiếm ưu thế, toàn bộ để hủy sạch sẽ.

Hôm nay, xem ra muốn đánh nhận, nhưng bị nhận mỗ vào mắt.

Bọn họ Tông chủ lục tông xưng hùng một đời, hôm nay cư nhiên mai một ở chỗ này.

“Song, chính là bốn tông muốn chết, cũng muốn kéo các người làm đệm lưng.”

Gia chủ Lâu Tinh vung tay áo, trong tay hiện Lưu Ly kiếm, cầm vững vàng trong tay.

“Hừ.” Tông chủ năm tông còn lại nhất tề đều hừ một chữ.

Không nói gì, nhưng trong tay đều có vũ khí, cũng đã vững cầm trong tay.

“Chẳng lẽ chúng ta lại sợ các người.” Minh Trần Dạ tà mị nháy mắt một cái.

Đầu ngón tay của hắn gõ nhẹ lên tay cầm của ghế ngọc thạch mà hắn đang ngồi.

Phía dưới đại điện rải rác khắp nơi, hoặc cao hoặc thấp đứng thẳng chính là thủ hạ hắn, dưới chân khe dờ, không tiếng động giẫm thượng vị trí đặc biệt.

Lạc Vũ vốn là người thừa kế Phiêu Miểu, nàng không động thủ.

Nhưng là, Phiêu Miểu trận pháp, nhưng nàng đã nói cho qua hắn.

Nàng không động, không có nghĩa là, hắn không động.

Trong đại điện, nhất thời giương cung bạt kiếm, Tông chủ lục tông có nhân lực, những người đứng chỗ này....

Mà cùng khắc, ngoài đại điện Tiểu Ngân và Tiểu Hồng vung tay lên, các ma thú gầm nhẹ hướng phía trước đi tới.

Kịch chiến, hết sức căng thẳng.

“Bình tĩnh, mọi chuyện cần phải bàn bạc cho kỹ, đừng có nổi giận.” Ngay lúc Tông chủ lục tông chuẩn bị quyết chiến đấu tới cùng, mà Vọng Thiên Nhai và Địa Ma Hỏa cũng từng bước không lên tiếng, Giá Hiên Mặc Viêm và Hải Mặc Phong đột nhiên đồng thời lên tiếng.

Ngay sau đó Giá Hiên Mặc Viêm nhìn Hải Mặc Phong, không có tiếp tục, ý bảo Hải Mặc Phong mở miệng.

Hải Mặc Phong ngăn cản Tông chủ lục tông, đi lên liền ngẩng đầu lạnh lùng nhìn vị trí Vân Thí Thiên và Lạc Vũ.

“Các người không phải muốn nhất thống thiên hạ?” Mới vừa rồi Lạc Vũ có nói.

Lạc Vũ thấy Hải Mặc Phong hỏi, lập tức quay đầu nhìn Vân Thí Thiên.

Bây giờ nàng là chủ nhân Phiêu Miểu, việc này nàng không chen vào.

Vân Thí Thiên thì cúi đầu đối mặt Hải Mặc Phong, nửa ngày chậm rãi nói: “Đại lục Vong Xuyên lớn như vậy, thống nhất sớm muộn cũng phân chia, cái kia có cần thiết?”

Lời này vừa nói ra, Tông chủ Hải Thần tông khẽ nhíu mày.

Không nghĩ tới này Vân Thí Thiên lại nghĩ thấu triệt như vậy

Thiên hạ đại đạo, phân ra rồi hợp, hợp rồi phân ra, thống nhất cùng không thống nhất, kì thực đều là chuyện đã rồi.

“Đã như vậy, cần gì phải bức mọi người đến bước đường cùng?” Hải Mặc Phong trở tay một ngón tay chỉ hướng ngoài cửa điện có các ma thú chờ phân phó.

“Đây là Bốn quân bức các người?” Vân Thí thiên hai tay hoàn ngược, mi sắc cực lạnh.

Hải Mặc Phong nghe vậy nhíu nhíu mày,

Vân Thí Thiên từ đầu tới đuôi chưa nói muốn chém tận giết tuyệt, mà là bọn hắn Tông chủ lục tông khí nộ công tâm *(tức giận đến mức hôn mê).

Vốn tưởng rằng Tông chủ lục tông liên thủ, tất nhiên có thể trừ ba người này

Không nghĩ, bây giờ lại cười hổ khó xuống.

Lập tức hít sâu một hơi nói: “Đã như vậy, chúng ta chỉ muốn phân chia thế lực, không cần như thế chém giết.”

Dứt lời, rất nhanh xoay người nhìn Tông chủ lục tông phía sau, trầm giọng nói: “Đại cục làm trọng, tông chủ các người chẳng lẽ đã quên lúc này đây nói chuyện, rốt cuộc vì cái gì?”

Vừa nói xong, Tông chủ lục tông phía sau, lập tức có một bậc thang, hai mặt nhìn nhau hạ, không khí khó xử lập tức thu hồi

Chì Già Diệp tháp tông chủ vẻ mặt không cam lòng, cắn răng: “Chẳng lẽ chúng ta còn...”

“Tông chủ.”

Tông chủ Già Diệp tháp một lời còn chưa nói hết, Hải Mặc Phong trầm giọng quát.

Lời nói xong, năm tông toàn bộ nhìn về phía Tông chủ Già Diệp tháp.

Già Diệp tháp cũng nhìn Vọng Thiên Nhai và Địa Ma hỏa từng có quan hệ, từng tuyên bố muốn tiêu diệt Vọng Thiên Nhai.

Việc này, bọn họ đều biết rõ ràng

Song, năm đó thế lực của Vọng Thiên Nhai và Địa Ma Hỏa còn nhỏ, bọn họ hoàn toàn không xem trong mắt, diệt hay không diệt, không quan tâm.

Chỉ là không nghĩ tới, mầm tai họa, kéo dài đến hôm nay hình thành rồi bộc phát.

Vì vậy, lúc này Già Diệp tháp không biết thuận theo thời, ánh mắt đều có điểm sắc bén đứng lên.

Nhất thời sắc mặt Tông chủ Già Diệp tháp có điểm dữ tợn, khó khăn ép lời muốn nói.

Trong lúc nhất thời, lục tông tại không ai mở miệng.

Hải Mặc Phong thấy vậy xoay người nhìn Vân Thí Thiên.

Vân Thí Thiên thần nhiên quét Hải Mặc Phong một cái, bàn tay to nhẹ nhàng vung lên.

Lập tức, ngoài điện tiểu Ngân một tiếng gào thét muốn tiếng vào, liền suất lĩnh ma thú lui về phía sau, trở về vị trí vừa rồi.

Không công, nhưng cũng không rút lui.

Hải Mặc Phong thấy này cũng không tại nhiều lời: “Đã như vậy, không khách sáo, chúng ta ngồi xuống đàm, thiên hạ dành cho người tài, người thắng làm vua, người thua làm giặc, lý luận trước giờ.

Hôm nay lực tông chúng ta thua, chẳng khác cấp chúng ta một bài học, bây giờ, chúng ta hoàn toàn thất bại.”

Lời này vừa nói ra, nhất thời đem đại điện thượng giường cung bật kiếm lúc này lại tiêu tan đi rất nhiều.

Tông chủ Lục tông hít sâu một hơi, nhất tề ngẩng đầu lên

Bọn họ lực tông vốn là kiêu ngạo, bọn họ thua, đúng, thua .

Đại lục Vong Xuyên , chú trọng vũ lực.

Ai mạnh thì đứng trên, ai yếu lui phía sau.

Không có gì không đạo lý, cái này là chân lý.

Hải Mặc Phong nhìn Vân Thí Thiên: “Chúng ta lực tông hôm nay tụ tập có mục đích, cùng Quân vương Vọng Thiên Nhai với Đông Thiên Vương Địa Ma Hỏa , đã , ta lại tiếp tục.

Như vậy, bây giờ, Quân vương muốn phân chia thế lực như thế nào?”

“Các người, các người , còn có gì muốn hỏi.” Minh Trần Dạ ngắt lời.

“Đông Thiên Vương có ý gì?” Hải Mặc Phong nhìn mắt Minh Trần Dạ, quay đầu bình tĩnh nhìn Vân Thí Thiên, nọ vậy ánh mắt một mảnh thâm lạnh.

Vân Thí thiên chống lại hai mắt Hải Mặc Phong, nhìn thấy trong đó toàn lãnh khí

Vân Thí Thiên đột nhiên trầm lắng cười, lạnh lùng vạn phần nói: “Hải Mặc Phong, Bốn quân biết người không phục, lời tuy nói hay, trong lòng nhất định khác thường.

Hôm nay nếu trở về, ngày khác nhất định tìm Bốn quân gây phiền toái.”

“Ác, người muốn giết ta?” Hải Mặc Phong trợn mắt.

Vân Thí Thiên lạnh lùng cười: “Không, Bốn quân không phải không nhân tính, người có bản lãnh, Bốn quân chờ người tìm đến.”

Nói đến đây, Vân Thí Thiên thật sâu nhìn Hải Mặc Phong liếc mắt một cái: “Nhưng, Bốn quân cũng không phải là người vong ân phụ nghĩa

Người dạy ta công phu, Bốn quân thiếu người một cái nhân tình.

Bốn quân đã nói qua, hôm nào đó nếu người rơi trong tay ta, bốn quân nhất định tha cho người một lần.”

“vậy Quân vương Vọng Thiên Nhai nghĩ muốn như thế nào làm cho?” Hải Mặc Phong chống lại ánh mắt Vân Thí Thiên

Vân Thí Thiên không có trả lời, mà là quay đầu nhìn về phía một bên, nhìn Giá Hiên Mặc Viêm vẫn nắm tay cắn chặt răng .

“Ngày xưa Lâu tinh Phiêu Miểu Phong, người cứu Bốn quân và Vương phi một lần, nhân tình hôm nay bốn quân cũng nhất định trả lại cho người.”

Không có nói đến chuyện hấn tố giặc Vọng Thiên Nhai, bởi vậy khi không nên nói này.

Giọng nói lạnh lùng hạ xuống, Vân Thí Thiên đột nhiên bá một tiếng đứng lên, ánh mắt đảo qua mọi người phía dưới ,nói năng có khí phách: “Tông chủ Lục tông nhất định không phục Vọng Thiên Nhai ta có xu thế lớn hơn người.

Tốt lắm, hôm nay Bốn quân sẽ cho các người một một cơ hội. độ sức anh hùng.”

Nói đến này, Vân Thí Thiên quay đầu đưa tay ra hướng về phía Lạc Vũ.

Lạc Vũ thấy Vân Thí Thiên đột nhiên nói như thế , trong lòng nhất thời có một tia hiểu được.

Lập tức, cũng không ra tiếng phản bác, trực tiếp từ trong lòng móc ra quyền trượng Phiêu Miểu , giao cho Vân Thí Thiên .

Vân Thí Thiên tiếp nhận quyền trượng Phiêu Miểu, đối với cùng người khác người.

“Hôm nay, chúng ta luận võ để bàn bạc, ai có thể từ trong tay bốn quân đoạt đi quyền trượng Phiêu Miểu, thế lực mà Vọng Thiên Nhai đã lấy, hết thảy trả về.”

Lời nói vừa rơi xuống, yên tĩnh trong đại điện nhất thời ảm một tiếng bùng nổ .

Này... Này...

Này Quân vương Vân Thí Thiên Vọng Thiên Nhai muốn một mình đấu với tông chủ lục tông?

Có không nhầm lắm, này...

Đứng thẳng trên đại điện, Tông chủ lục tông vốn đằng đằng sát khí, lúc này cũng nhìn nhau ngạc nhiên nhưng trong lòng hiện lên tia kinh hãi.

Vốn không có trông cậy vào chuyện này, bây giờ nhưng lại...

Thí thiên...

Trên đài cao, Lạc Vũ thì không tiếng động hô Vân Thí Thiên một tiếng, nhưng hai từ không khiến người khác nghe.

Vân Thí Thiên làm như vậy chắc hẳn có ý nghĩ của chính mình.

Hôm nay, cần đến cường chế mới khiến lục tông thần phục.

Nhưng là, một khi lục tông trở về, sớm muộn cũng là tai họa.

Không có thế lực, không có người lãnh đạo, này sẽ phải một bi kịch.

Muốn bọn họ hoàn toàn thần phục, như vậy sẽ trực tiếp chiến đấu cùng bọn họ

Một đấu với sáu , đây là chuyện quan trọng

Chẳng lẽ một đấu sáu...

Bên cạnh Minh Trần Dạ cũng nhướng mày.

Âm thầm chia rẽ đục nước béo cò chiếm thế lực, không tính quang minh chính đại.

Nhưng là, hôm nay hành động này, cũng không phải là hành động quang minh chính đại

“Được, đây mới là Vân Thí Thiên mà ta thưởng thức, song, người có thể phát triển bản lãnh của người, ta lục tông thân là tiền bối cũng không chiếm tiện nghi của người khác.”

Ngay lúc Vân Thí Thiên lời nói hạ xuống trong khoảnh khắc , Hải Mặc Phong vẫn lạnh như băng địa mắt có điểm âm lãnh đậm, một nói nói này, quay đầu nhìn mắt tông chủ lục tông phía sau .

“Chúng ta hãy tuyển ra một vị Tông chủ, để đấu với người, thắng, y người nói, bại, chúng ta không nói hai lời rời đi, từ nay về sau sau trăm năm gian tuyệt không tìm Vọng Thiên Nhai phiền toái, như thế nào?”

Vừa nói xong câu cuối cùng, Hải Mặc Phong vốn là hỏi Vân Thí Thiên, cũng là hỏi lục tông tông chủ.

Trăm năm hòa thuận chung sống, không xâm phạm lẫn nhau, này một lời đồng ý.

Phí trên cao, Vân thí thiên, Quân Lạc Vũ cùng với Minh Trần Dạ nhìn nhau liếc mắt một cái.

Phí dưới, lời nói Hải Mặc Phong khiến Tông chủ lục tông âm thầm nhú nhú mày.

Mới vừa rồi, Vân Thí Thiên một tay, bọn họ cũng nhìn thấy rồi, một người đầu, này sợ rằng...

Đại diện, trong nháy mắt yên tĩnh không tiếng động, chỉ còn âm thanh gió xuân thổi qua

Lạc Vũ thấy này mi mắt vừa chuyển, cười, nhìn Hải Mặc Phong chậm rãi nói: “Thiên hạ rộng lớn, sợ rằng bất cứ Tông chủ một tông nào cũng không thể làm chủ.

Ta xem, không bằng như vậy, lục tông tông chủ dứt khoát cùng lên đi.

Chúng ta bên này, theo ta và Thí Thiên hai người liên thủ, thắng thua hay như lời vừa rồi Thí Thiên đã hứa hẹn.”

“Rất chiếm tiện nghi rồi.” Hải Mặc Phong là người công chính..

Lạc Vũ nghe vậy hướng Hải Mặc Phong cười: “Lục tông tông chủ vốn là tiền bối cao nhân, không cùng khi dễ ta hai người chúng ta, chúng ta cũng không cần phải hợp lại một người chết ta sống.

Cứ như vậy, không cho phép nhúc nhích, người sáu ta hai, sống chung một bàn, nếu ai công kích đối phương thua, thì bị loại

Ai cuối cùng còn , hoặc là đoạt quyền trượng Phiêu Miêu , người đó thắng.”

Lời này vừa nói ra, trong đại diện hào khí lập tức dâng cao

Mà trên đài cao, Minh Trần Dạ là nhân vật khôn khéo.

Thấy vậy mi mắt vừa chuyển, đột nhiên cười hắc hắc: “Tốt a, muốn đánh cuộc nhân tiện đánh cuộc lớn một chút, tại gia tăng bốn vương một người, ta Đông Thiên Vương cũng những lời này.

Thắng, thế lực bị Địa Ma Hỏa lấy , nhất tề trả về.

Thua, trăm năm không được quấy nhiễu Địa Ma Hỏa của ta.”

Này nhắc tới nghị, Vọng Thiên Nhai và Địa Ma Hỏa tam đại đầu sỏ nói như vậy , chiếm tiện nghi như lục tông họ sao lại không đáp ứng.

“Được, một lời đã định.” Tông chủ Lục tông liếc nhau, Gia chủ Lâu Tinh tiến lên từng bước cao giọng nói: “Ta Tông chủ lục tông nói chuyện lời hứa đáng giá nghìn vàng, thắng thua vĩnh viễn không có đổi ý.”

Năm Tông chủ còn lại, lập tức nhất tề lên tiếng.

Thanh âm leng keng, theo gió thổi lên mây xanh

“Được, Tiểu Ngân, tránh ra.” Lạc Vũ vung tay lên, tiếng xé gió dương tứ phương.

Gió xuân thổi, âm thanh vù vù

Ngay lập tức trong lúc đó, trước cung Phiêu Miêu hiện ra một sân to

Giữa sân, Lạc Vũ, Vân Thí Thiên, Minh Trần Dạ, cùng Tông chủ lục tông thành hình tròn mà ngồi, quyền trượng Phiêu Miêu phóng ra trước mặt Vân Thí Thiên.

Chín người, hạ thân không được rời khỏi mặt đất, ai di chuyển một chút, là thua.

Sáu đối với tam, ánh sáng ngọc dưới ánh mặt trời, cuộc chiến hết sức căng thẳng.

143. Chương 144: Cuộc Chiến Bất Động.

Edit: Nhím Beta: Sakura Gió thổi mây phun, trên trời, từng đám mây xanh đang lững lờ trôi cũng bị cơn gió kia thổi bay mất.

Gió núi bén nhọn ào ào thổi qua mang theo một chút ôn nhu và nhẹ nhàng.

Trước cửa cung của Phiêu Miểu, ma thú tụ tập thành hình tròn quây thành một cái sân lớn, mắt nhìn chăm chú vào giữa sân, vạn phần yên tĩnh.

Hàng ngàn cao thủ của Lục tông tề tựu ở hướng đông bắc.

Lúc này, không một người nào dám chớp mắt, khẩn trương vạn phần nhìn vào trong sân, nơi đó có chín người đang ngồi.

Một cuộc định thắng thua.

Mà tiền đánh cuộc của trận thắng thua này chính là trăm triệu dặm giang sơn, thật sự là khiến cho người ta phải suy nghĩ.

Gió thổi mạnh, đập vào mặt những người ở đây.

Trong phút chốc, hơi thở của chín người vẫn đang tĩnh lặng trong sân có một chút thay đổi.

Lông mày lạnh lùng giãn ra, ở bên cạnh Vân Thí Thiên là Tông chủ Hải Thần tông, quát lạnh một tiếng: “Tiểu tử, đừng nói chúng ta lấy nhiều khi ít, tiếp chiêu.”

Giọng nói cuồng vọng, hai tay Tông chủ Hải Thần tông hợp lại, một luồng đầu khí màu xanh nước biển nháy mắt như Hải long bay lên, phun ra nuốt vào ở trước mặt hắn.

Vân Thí Thiên vẫn ngồi trên mặt đất, một ngón tay giơ lên trước mặt, hướng về phía Phiêu Miểu quyền trượng đang đặt trên mặt đất.

Lúc này, hai mắt hắn khép hờ, lạnh khốc khôn cùng mà nói: “Tới đây.”

Ở bên trong khẩu khí, là vô tận cuồng vọng.

“Khẩu khí thật lớn, tốt, xem ngươi có thể cầm cự đến lúc nào.” Ngồi bên kia Vân Thí Thiên là Tông chủ Già Diệp tháp, trên mặt chợt lóe, sắc giọng nói.

Năm ngón tay cào vào hư không, một tia chớp ánh sao nháy mắt hiện ra trên đầu ngón tay hắn, gương cao tay lên trên đầu, hướng phía Vân Thí Thiên mà công kích tới.

Sắc mặt Vân Thí Thiên vẫn bất động như cũ, một vòng đầu khí màu đen bắt đầu lượn lờ hiện lên rồi bay cuộn cuộn, mông mông lung lung, triền miên quanh quẩn quanh thân hắn.

Thật giống như những đụn cát trên sa mạc, chống lại lực lượng của Tông chủ Già Diệp tháp, bắt đầu cắn nuốt.

Tông chủ Hải Thần tông thấy vậy, động tác dừng lại trong nháy mắt.

Sau đó, đầu khí màu xanh nước biển trong tay ngưng tụ thành một cái thủy long, đánh tới quyền trượng Phiêu Miểu phía trước mặt Vân Thí Thiên.

Lập tức, khí màu đen trên người Vân Thí Thiên phân ra vô số quán quanh.

Hướng Tông chủ Hải Thần tông mà đánh tới.

Hình ảnh kia, thật giống như có vô số hắc xà quán lên trên thân Hải long.

Quỷ dị mà cường đại.

Cùng lúc này, tứ tông Tông chủ còn lại cũng liếc nhau một cái.

Khi đối phó với một người, lục tông Tông chủ bọn họ còn chưa từng đồng thời xuất thủ bao giờ

Thế này thật mất hết mặt mũi của bọn họ.

Nhưng là, kết quả của trận đánh cuộc lần này, là đại biểu cho lợi ích, thật sự là quá nặng, này...

“Lão già kia, đối thủ của ngươi là ta.” Mà đang lúc tứ tông Tông chủ còn đang trầm tư suy nghĩ, thì Minh Trần Dạ ngồi ở bên cạnh Tông chủ Già Diệp tháp đột nhiên lên tiếng.

Sau đó, hần đột nhiên hướng tới Cung chủ Băng Thánh cung ngồi ở phía bên kia hần mà cười ta khí một tiếng.

Hai tay mạnh mẽ vung lên, hai đạo tử tinh*(sao tím) chọt lóe.

Lập tức, hai cây tuyệt đỉnh vũ khí của Phiêu Miểu tông môn xuất hiện trên tay Minh Trần Dạ.

Minh Trần Dạ tay trái cầm một thanh Yên Nguyệt đao, tay phải cầm một thanh Kỳ Lân trảm mã chém, hai tuyệt thế thần binh phát ra dải ánh sáng tuyệt đẹp, vừa xuất thế, sát khí đã tỏa ra lạnh lẽo đến tận xương tủy.

Hai mắt của Cung chủ Băng Thánh cung nhất thời trầm xuống, đưa ánh mắt chú ý tới bên người Minh Trần Dạ.

“Vô công của Bốn vương không bằng các người, sử dụng binh khí chính là không để cho các người cảm thấy mặt mặt.”

Hai tay Minh Trần Dạ nắm hai thần binh, quay đầu về nhìn Cung chủ Băng Thánh cung mà cười tà khí một tiếng.

Sau đó, không để cho Cung chủ Băng Thánh cung có bất kỳ lời phản bác nào, một chút chào hỏi cũng không có, hai tay mạnh mẽ vung lên.

Lập tức, hai đạo màu hồng và tím lực lượng sắc bén phi ra, hướng Cung chủ Băng Thánh cung mà đánh xuống.

Vô công của Minh Trần Dạ không cao bằng Thí Thiên và Lạc Vũ.

Nhưng là, lúc này có hai thanh thần binh lợi khí trong tay, uy lực phát ra cũng không phải là nhỏ.

Cung chủ Băng Thánh cung thấy vậy lập tức võ mạnh hai tay một cái, một đạo đầu khí thuần trắng sắc bay ra, nháy mắt che trước người hần.

Song, ngay lúc cung chủ Băng Thánh cung xuất thủ.

Hai đạo lực lượng mà Minh Trần Dạ đánh xuống trực tiếp xuyên qua bên người Cung chủ Băng Thánh cung, sau đó cực kỳ quỷ dị quay trở về, đánh xuống Thành chủ Song Diệp thành và Gia chủ Lăng Nam gia tộc.

Lực lượng cuồng mãnh, đột kích quỷ dị.

Mà hai người Tông chủ kia đang đặt lực chú ý trên người Vân Thí Thiên bị làm cho sợ hết hồn.

Vội vàng xoay người lại, cổ tay giương lên, hai đạo đầu khí giống như hai thanh kiếm bay về phía Minh Trần Dạ.

Nhất thời, mấy luồng ánh sáng đụng vào nhau, ánh lửa lóe lên tràn ngập trong vòng tròn.

“Hắc hắc, nhất thời lỡ tay, xem ra vô công của bốn vương quả thật còn chưa đến nơi đến chốn.” Minh Trần Dạ thấy vậy cười vạn phần tà khí.

Mà miệng vừa nói, tay cũng không hề dừng lại công kích.

Sau một kiếm trêu chọc hai đại Tông chủ Song Diệp thành và Lăng Nam, rốt cuộc hần quay trở lại với chính chủ trước mặt mình là Cung chủ Băng Thánh cung, song kiếm hợp bích tấn công về phía Cung chủ Băng Thánh cung.

“Khốn kiếp, dám đùa bốn cung.” Cung chủ Băng Thánh cung đã chuẩn bị sẵn sàng để đón quân địch, lại không nhận được bất kỳ công kích nào, lúc này lại nghe Minh Trần Dạ nói như thế.

Lập tức, sắc mặt trở nên vạn vẹo.

Dám đùa hần, đời này hần còn chưa gặp qua người dám đùa giỡn với hần.

Lập tức gầm lên giận giữ, hàn khí xông ra, đầu khí giống như hàn băng vạn năm nháy mắt tuôn ra, hướng phía Minh Trần Dạ mà tấn công tới.

“Oa oa, ta sợ a...”

Minh Trần Dạ thấy vậy nhất thời kêu to, nhưng là tay ra đòn cũng không chậm đi chút nào, công kích liên tục phát ra.

Nói thì chậm mà diễn ra thì nhanh.

Bên kia, Gia chủ Lăng Nam cùng với Thành chủ Song Diệp thành bị Minh Trần Dạ đánh lén còn đang trầm mặc chưa có lên tiếng.

Mà Lạc Vũ đang ngồi giữa hai người bọn họ lúc này háng giọng cười một tiếng: “Đối thủ của các người là ta.”

Dứt lời, ngân hồng trong tay chợt lóe, nháy mắt hàng nghìn sợi tơ tung ra, hiện lên chi chít bao trùm cả không gian hướng hai vị Tông chủ mà phủ tới.

“Chỉ là một tiểu nữ oa mà khẩu khí cũng không nhỏ.” Gia chủ Lăng nam thấy vậy, hai tay vẽ lên trên không một cái, một đạo đầu khí màu xanh lá cây hiện ra.

Hóa thành một trường kiếm màu xanh lá cây, hướng phía chu ti trận (trận tơ có màu đỏ) của Lạc Vũ mà chém tới.

Cùng lúc này, bên kia, Thành chủ Song Diệp thành cười lạnh một tiếng: “Không phải là người thừa kế của Phiêu Miểu nhất tộc sao? Sao vậy, một chút Phiêu Miểu công pháp cũng không biết?”

Dứt lời, hai tay run lên, một đạo đầu khí màu xám tro tràn ra: “Vui đùa một chút, vũ khí cũng không cần dùng đến làm gì.”

Hai tấn công một, lưỡng tông Tông chủ nhất tề hướng phía chu ti trận của Lạc Vũ mà xuất thủ, cứng đối cứng mà chém xuống.

“Oanh.” Nháy mắt, trong không gian vang lên hai tiếng vỡ vụn thanh thúy.

Hàng vạn hàng nghìn sợi tơ đỏ nhìn như mềm mại, nhưng khi hai đại Tông chủ chém một kiếm xuống, phát ra thành âm thanh thúy giống như sắt cứng va chạm lẫn nhau.

Đồng thời, hai tấm lưới tơ đỏ kia bắt đầu lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được mà bắt đầu nứt ra từ giữa.

Theo gió thổi, dần dần biến mất trong không khí.

“Tốt, còn có chút bản sự, còn dám đối đầu với chúng ta.” Trên mặt Thành chủ Song Diệp thành chợt lóe lên tia giễu cợt.

Lúc này, Lạc Vũ vẫn ngồi giữa hai người, thần sắc bất động, thấy vậy thì nhàn nhạt cười nói: “Phải không.”

Dứt lời, đầu ngón tay bắn ra.

Mọi người chỉ thấy hoa mắt, một Lạc Vũ xuất hiện bên người một vị Tông chủ.

“Phân thân pháp?” Gia chủ Lăng Nam khẽ nhếch mi mắt.

Phanh, lại nhẹ nhàng bắn ra.

Nháy mắt, lại có một Lạc Vũ xuất hiện ở bên người vị Tông chủ còn lại.

Ba Lạc Vũ giống nhau như đúc ngồi cùng một chỗ, một cái nhãn mày cười cũng giống nhau như đúc, ngân hồng tơ trong tay cùng phát ra ánh sáng di chuyển chói mắt.

“Phân thân pháp? Đó là cái gì vậy?” Ba Lạc Vũ cùng nhau cười hỏi.

Ngay sau đó, chỉ thấy ba đạo thân ảnh, sáu cánh tay nâng lên.

Vô số đạo ngân hồng tơ từ trong tay các nàng bắn ra, quét tới gia chủ Lăng Nam và Thành chủ Song Diệp thành.

Chông chất, thiên ti vạn lữ.

So với vừa rồi, lực lượng chính là nháy mắt đã tăng cao lên gấp ba lần.

“Chưởng nhân pháp, cũng dám lấy ra dùng.” Thành chủ Song Diệp thành thấy vậy, mi sắc trầm xuống, đầu khí màu xám trong tay tuôn ra, một kiếm hướng phía Lạc Vũ chém tới.

Mà đang trong lúc hấn công kích Lạc Vũ.

Chỉ thấy thân ảnh Lạc Vũ thoáng một cái, lại hiện ra hai đạo thân ảnh, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh hắn.

Ngân hồng tơ trong tay trực tiếp đâm thẳng đến chỗ hấn.

Lực lượng kia, tuyệt không kém so với bản tôn.

Mặt mày Thành chủ Song Diệp thành ngưng trọng, này... Đây là cái loại công phu gì?

Hàng vạn tia sáng, nháy mắt chỉ thấy bên cạnh gia chủ Lăng Nam cùng với thành chủ Song Diệp thành, mười mấy Lạc Vũ không ngừng lui tới, vây quanh hai người.

Bên cạnh, môn nhân của lực tông không khỏi mở to hai mắt, không khỏi rung động.

Nay... đây là loại công pháp kỳ quái gì, thật là lợi hại.

Mười mấy Lạc Vũ đánh với Tông chủ hai tông.

Đệ tử Lực tông chắc lưỡi hít hà, bên trong vòng tròn kích đấu, gia chủ Lô Tinh còn chưa động thủ cũng đang tương đối kinh ngạc mà nhìn Lạc Vũ một cái.

Công phu này, ly kỳ.

Song, lúc này không phải là lúc chú ý loại công phu ly kỳ này, đoạt lại quyền trượng Phiêu Miểu mới là chuyện quan trọng nhất.

Lập tức, sắc mặt trầm xuống, hướng phía Vân Thí Thiên đang được bao phủ trong đầu khí màu đen mà ứng đối với Tông chủ Hải Thần tông và Tông chủ Già Diệp tháp, trầm giọng nói: “Tiểu tử, bốn Tông chủ cũng muốn động thủ.”

Hướng phía Vân Thí Thiên nói ra một câu xong, gia chủ Lô Tinh cũng không công kích trực tiếp Vân Thí Thiên, mà hai tay nâng lên, hợp lại, một đạo đầu khí màu vàng kim giống như có sinh mệnh, hướng phía quyền trượng Phiêu Miểu phía trước mặt Vân Thí Thiên mà đánh tới.

Ba Tông chủ đầu với một người, thật quá mất mặt, nàng trực tiếp đi đoạt lấy Phiêu Miểu quyền trượng thì hơn.

Tĩnh lặng không một tiếng động, Vân Thí Thiên khép hờ hai mắt, giống như không nghe thấy nàng nói chuyện.

Song, ngay khi đầu khí của gia chủ Lô Tinh tới gần quyền trượng Phiêu Miểu.

“Phanh.” Một tiếng nổ thanh thúy, mạnh mẽ vang lên.

Giống như hai thanh sắt chém vào nhau, thanh âm vạn phần thanh thúy.

“Ồ.” Lô Tinh gia chủ nhất thời trừng lớn mắt.

Lúc này, một ít đầu khí màu đen vẫn quanh quẩn quanh người Vân Thí Thiên chậm rãi tán đi.

Mà thay vào đó là ánh sáng trong suốt màu đen xuất hiện ở quanh người Vân Thí Thiên, bao phủ cả quyền trượng Phiêu Miểu đang ở trước mặt hắn.

Lực lượng của gia chủ Lô Tinh đánh trực tiếp lên luồng ánh sáng trong suốt này, bị trực tiếp bắn ngược trở lại.

Lực lượng đầu khí của nàng bị đánh văng ra...

“Già Diệp tháp và Hải Thần tông.” gia chủ Lô Tinh ngừng tay cùng lúc với Tông chủ Hải Thần tông, đồng thời nói một câu, sau đó chăm chú nhìn lại.

Hào quang của lực lượng kia căn bản không phải là lực lượng đầu khí của Vân Thí Thiên.

Gia chủ Lôu Tinh có thể nhận ra rõ ràng, phản kháng lại nàng là lực lượng của Già Diệp tháp cùng với Tông chủ Hải Thần tông. Đây...

“Chuyển hoá lực lượng?” Tông chủ Già Diệp tháp lúc này cũng nhíu mày.

Tiểu tử này lại đem lực lượng bọn họ công kích hắn chuyển đổi thành lực lượng phòng vệ cùng với công kích các lực lượng đầu khí khác. Đây...

Không thể để cho hắn lớn mạnh.

Tam đại Tông chủ liếc mắt nhìn nhau, xuất toàn lực, đồng thời xuất thủ, công kích về phía Vân Thí Thiên.

Gió thổi qua, phía chân trời rực rỡ vô cùng.

Ánh mặt trời sáng chói, sân bãi trong vòng tròn cực lớn.

Võ công của Minh Trần Dạ yếu nhất nhưng nhất thời cơ trí.

Hai tay cầm thần binh lợi khí, một khắc trước vừa hướng Cung chủ Băng Thánh cung mà tấn công tới.

Một khắc sau chính là vô tình hướng Tông chủ Hải Thần tông đánh tới một chiêu.

Lại một khắc sau, hắn lại hướng hai đại Tông chủ Già Diệp tháp cùng Song Diệp thành đánh ra hai kiếm.

Tận dụng mọi thứ, mặc dù công lực của hắn là yếu nhất, nhưng chân chính là người khiến cho người ta khó lòng phòng bị nhất.

Mà đánh tốt nhất phải nói đến Lạc Vũ.

Hơn mười đạo thân ảnh không ngừng chuyển động, thỉnh thoảng lại tung ra một ngân hồng tơ, thường khiến cho đối thủ giật mình phát ra một thân mồ hôi lạnh.

Mà thành chủ Song Diệp thành và gia chủ Lăng Nam bị nàng chiếu cố hoàn toàn luống cuống tay chân, mỗi một ứng phó với nàng.

Về phần vững nhất, ổn nhất, công phu chân chính phải kể đến Vân Thí Thiên.

Không đánh ra bất kỳ chiêu số gì, cũng không có cơ trí đông đánh một chiêu, tây đánh một chiêu.

Mà hoàn toàn là đánh thật, không chút giả dối và mưu mẹo.

Ba người dốc hết sức phản kháng, mặc dù Minh Trần Dạ và Lạc Vũ ở bên cạnh hỗ trợ, nhưng lấy một đối ba, cũng là tuyệt đối không yếu, hoàn toàn dựa vào lực lượng của bản thân.

Gió xuân nhộn nhạo, thổi khắp bầu trời.

Nhưng lại không thổi đi được xơ xác tiêu điều cùng với kịch liệt ở nơi này, ngược lại càng làm cho chiến hỏa nơi này thêm hùng hực.

Trong sân lớn như thế, sáu đánh với ba, cách đánh đều lộ ra đặc sắc, vạn phần hiểm ác.

Mà đứng ở phía ngoài là một đám đệ tử lục tông và ma thú, trong lòng cũng là một mảnh run sợ.

A, thiếu chút nữa thì đoạt được, nguy hiểm thật. Tiểu Ngân sờ đầu nhỏ, tròng lớn mắt.

Ôi, nhìn giống như muốn đem lão nhân kia đánh văng ra, hắn lại đi vào chỗ của mình rồi. Tiểu Hồng đang ngồi trên đầu Cửu Đầu Xà Hoàng, kích động, hận không thể xông lên gia nhập cuộc chiến.

Thiếu chút nữa...

A, hồngбет, muốn cùng nhau công kích...

“Ôi, không tốt...”

“A... Đó...”

Trong gió xuân, đệ tử Lục tông cùng với một đám ma thú liên tiếp kêu lên sợ hãi, ở phương chân trời này trở thành một luồng âm thanh kỳ lạ, lan ra xa.

Chín người trong vòng tròn, trong không khí kích động không ngừng kia vẫn tiếp tục hỗn chiến.

Cơ hồ là đao đao thấy thịt, nhiều chiêu hiểm độc, không chút nào lưu tình.

Chín người dù cho chỉ có một sơ xuất, chỉ sợ là không chết cũng sẽ bị thương.

Thời gian vẫn vô tình trôi qua, mặt trời đã ngã về phía tây.

“Oanh.” Một tiếng nổ kịch liệt vang lên, đầu khí năm màu ở phía trên của vòng tròn ầm ầm nổ tung, thật giống như một quả cầu hình cây nấm, bay vút lên không.

Tông chủ Già Diệp tháp và Lăng Nam, thân thể thoáng lên một cái, khoe miệng hai người chảy ra một tia máu.

Mà sau khi hai người bọn họ liên thủ công kích, màn hào quang trong suốt đầu khí màu đen của Vân Thí Thiên cũng xuất hiện một vết rách nhỏ.

“Mau, chính là chỗ đó.”

Tông chủ Hải Thần tông đứng cách Vân Thí Thiên gần nhất thấy vậy, hô to một tiếng, tay nâng lên, hai cái hải long hướng màn hào quang của Vân Thí Thiên mà tấn công tới.

Cùng lúc này, ngũ tông Tông chủ còn lại cũng không để ý để Minh Trần Dạ và Lạc Vũ, nhất tề chuyển hướng sang Vân Thí Thiên.

Đầu khí trong tay hiện lên, đồng thời hướng về phía Vân Thí Thiên mà đánh tới.

Lục tông Tông chủ bị Vân Thí Thiên cùng Lạc Vũ và Minh Trần Dạ kiềm giữ cả một buổi trưa.

Lúc này thấy thời cơ đã đến, rốt cục có thể công phá màn hào quang của Vân Thí Thiên, cũng chẳng quan tâm thân phận cao quý của Tông chủ lục tông, nhất tề ra tay hướng về Vân Thí Thiên.

“Thật không biết xấu hổ.” Minh Trần Dạ thấy vậy thì quát to lên một tiếng.

Sáu đối với một, Vân Thí Thiên dù cho có bản lãnh thông thiên, cũng không đỡ nổi.

Hướng chi, Vân Thí Thiên đã lấy lực lượng một người thay nhau đối diện với lục tông Tông chủ từ trưa đến giờ.

Trong lòng khấn trương, Minh Trần Dạ chẳng quan tâm khoe miệng đang chảy ra tia máu, đột nhiên đứng lên.

“Đi tìm chết.” Quát to một tiếng, Minh Trần Dạ nâng hai thanh thần binh lợi khí trong tay, mạnh mẽ tấn công về phía Tông chủ Hải Thần tông cùng với cung chủ Băng Thánh cung, binh khí rời khỏi tay.

Mang theo toàn bộ lực lượng, đồng loạt hướng hai người mà bắn tới.

Hai binh khí rời tay, đây chính là quyết tuyệt công kích dưới tình thế bức bách.

Tông chủ Hải Thần tông cùng với cung chủ Băng Thánh cung biết võ công Minh Trần Dạ yếu nhất trong mấy người.

Nhưng lúc này, hai thanh thần khí mang theo toàn lực quyết tuyệt công kích tới.

Hai người bọn họ nếu là để cho song kiếm chém lên người, kia sợ rằng không chết cũng trọng thương.

Lập tức, hai đại Tông chủ theo bản năng mà rút về một nửa lực lượng đang công kích Vân Thí Thiên, đưa tay chống lại hai thanh thần khí Minh Trần Dạ phi tới.

Mà ngay khi bọn họ phân thần ứng phó.

Cung chủ Băng Thánh cung cách Minh Trần Dạ gần nhất vừa tiếp tới thần binh do Minh Trần Dạ phóng tới.

Còn không có chuyển được lực đạo, chỉ thấy một đoàn hồng ảnh đột nhiên xuất hiện, nhanh như tia chớp hướng hẳn vọt tới.

Khí thể kia quyết tuyệt dị thường, giống như không chết không thôi.

Cung chủ Băng Thánh cung trong lòng giật mình, lúc này hai đạo lực lượng vừa đưa tới phía trước, phía bên hông lại là trống không, này...

Nhưng, đang lúc Cung chủ Băng Thánh cung không kịp chuyển đổi lực lượng, Minh Trần Dạ đã nhanh chóng bỏ nhào đến.

“Phanh.” Một thanh âm phát ra, vô số tiếng vang đồng thời.

Cung chủ Băng Thánh cung mạnh mẽ nhận một đòn va chạm của Minh Trần Dạ, tấn công rất nặng, huyết khí bay vọt lên trên cổ họng, một ngụm máu tươi mạnh mẽ phun ra ngoài.

“Hảo tiểu tử...” Cung chủ Băng Thánh cung nhất thời giận dữ, giơ tay lên chuẩn bị toàn lực tấn công Minh Trần Dạ.

Mà Minh Trần Dạ lại thối lui về phía xa, khuôn mặt tà tà cười nhìn hắn: “Người đã ra ngoài rồi.”

Cùng lúc này, Hải Mặc Phong ở cách đó không xa cũng trầm giọng nói: “Cung chủ Băng Thánh cung, Đông Thiên Vương Địa Ma Hỏa, ra ngoài.”

Cung chủ Băng Thánh cung sửng sốt, quay đầu nhìn lại.

Thân thể của hắn bị Minh Trần Dạ gạt gao va chạm, rời khỏi vị trí, hắn bị ra ngoài rồi.

Cung chủ Băng Thánh cung nghiêng răng nghiêng lợi nhưng không cách nào phát tác, không thể làm gì khác là hung hăng vung tay áo đứng lên, đi tới một bên khác.

Mà ngay khi Cung chủ Băng Thánh cung và Minh Trần Dạ ra ngoài.

Lạc Vũ cũng động.

Chỉ thấy thân hình Lạc Vũ chợt lóe, hai mươi ba mươi Lạc Vũ đồng thời xuất hiện ở phía sau Vân Thí Thiên.

Đầu trời ngân hồng sắc tơ vàng tấn công về hướng ngũ tông Tông chủ.

Cùng lúc này, Lạc Vũ cắn răng, thân thể lay nhẹ, lại là mười mấy Lạc Vũ xuất hiện bên người Tông chủ Hải Thần tông và Thành chủ Song Diệp thành.

Ngân hồng sắc tơ vàng phát ra ánh sáng chói mắt, hướng mạng của hai đại Tông chủ mà đâm tới.

“Đáng chết.” Tông chủ Hải Thần tông và Thành chủ Song Diệp thành thấy vậy, nhất thời rống to một tiếng, bỏ đi công kích Vân Thí Thiên, trở tay hướng phía tàn ảnh của Lạc Vũ mà tấn công tới.

Sát khí nháy mắt tuôn ra.

“Oanh.” Chỉ thấy ngân hồng sắc, đầu khí màu xám tro cùng xanh biển oanh một tiếng nổ ở trên đỉnh đầu bảy người còn lại.

Ánh sáng tản ra, hầu như che chắn cả bầu trời hoàng hôn.

Bên cạnh là đám Tiểu Ngân và Tiểu Hồng cùng với đệ tử tông môn ..., thấy vậy không khỏi khê nghiêng đầu, tránh đi ánh sáng chói lóa trước mắt.

Quang ảnh lóe lên, ánh sáng chói mắt chậm rãi tán đi.

Đám Tiểu Ngân, Tiểu Hồng cùng đệ tử lực tông quay đầu lại, chỉ thấy Lạc Vũ đã đứng lên, lúc này đang hung hăng lau đi vết máu trên trán ra khỏi miệng.

Mà ở bên cạnh nàng, sắc mặt Tông chủ Hải Thần tông và Thành chủ Song Diệp thành vô cùng khó coi, đồng thời lui về phía sau một bước, trên mặt, khí huyết cuộn cuộn, không nói gì.

“Thành chủ Song Diệp thành, Tông chủ Hải Thần tông, Quân Lạc Vũ, ra ngoài.” Giọng nói lãnh đạm của Hải Mặc Phong vang lên.

Nháy mắt, trong chín người, đã có năm người ra ngoài.

Bên trong vòng tròn, lúc này chỉ còn lại Vân Thí Thiên, gia chủ Lăng Nam, Tông chủ Già Diệp tháp cùng gia chủ Lôu Tinh.

Ngân hồng sắc tiêu tán, tàn ảnh của Lạc Vũ hoàn toàn biến mất.

Mà hai mươi ba mươi Lạc Vũ giúp Vân Thí Thiên nhận một chiêu, nhưng vẫn là không tiếp được một đòn toàn lực của ngũ đại Tông chủ.

Ánh sáng màu đen bao phủ quanh Vân Thí Thiên đang dần dần nứt ra.

Vỡ vụn ra, lộ ra Vân Thí Thiên ở bên trong.

“Lúc này xem ngươi còn có bản lĩnh gì.” Sắc mặt Già Diệp tháp Tông chủ tái nhợt, lúc này lại hiện lên một tầng cuồng nhiệt, ha ha cười lớn chống lại Vân Thí Thiên.

Bọn họ lần này còn dư lại ba người, mà Vân Thí Thiên chỉ có một mình.

Tiếng nói vừa dứt, Vân Thí Thiên vẫn khéo hờ mắt lúc này chậm rãi mở ra, nhìn thoáng qua Tông chủ Già Diệp tháp.

Hai tay chậm rãi hợp lại trước ngực, lạnh lùng nói: “Vậy ngươi có thể thử một chút.”

Dứt lời, gió thổi qua, mây di chuyển, quanh người Vân Thí Thiên đột nhiên hiện ra hoa sen màu đen rất lớn.

Tông chủ Già Diệp tháp, gia chủ Lôu Tinh, gia chủ Lăng Nam thấy vậy đồng thời hừ lạnh một tiếng.

Năm ngón tay thành trảo, ba đạo ánh sáng đầu khí giống như tia chớp phía chân trời, chen chúc bay ra, hướng Vân Thí Thiên nhanh chóng tấn công tới.

Lạc Vũ ở bên cạnh thấy vậy không khỏi khản trương, năm ngón tay nắm lại thành nắm đấm.

Xung quanh, đám người cùng với ma thú lại càng không chớp mắt mà nhìn.

Chen chúc tới, ba đạo lực lượng giống như ba điệu cự long, gào thét xông về phía Vân Thí Thiên.

Mà ngay lúc này, đầu khí của Vân Thí Thiên hóa thành đóa hoa sen lớn, trống rỗng dựng lên, mạnh mẽ nổ rộ, ngay sau đó cụp vào, oanh một tiếng nổ tung ra.

Nhất thời, vòng tròn mới vừa rồi chín người còn ở trong đó lập tức chỉ còn lại đầu khí màu đen không ngừng bay lên.

Không có tam đại Tông chủ, chỉ còn lại một mảnh mặc sắc.

“Này...” Ở bên ngoài vòng tròn, Cung chủ Băng Thánh cung cũng sửng sốt, đây là chiêu gì?

Mà ngay khi hắn đang lên tiếng, ánh sáng màu đen bắt đầu lưu chuyển, giống như gợn nước, một tầng lại một tầng xoay tròn lưu chuyển.

Tốc độ, càng lúc càng nhanh.

“Này...” Tông chủ Hải Thần tông thấy vậy thì kinh hãi, nhìn chăm chăm vào tình cảnh trước mắt, cơ hồ không nói ra lời.

“Hải Thần, đây không phải là Vô Thượng tâm pháp của Hải Thần tông sao, các người...”

Bên cạnh, Thành chủ Song Diệp thành thấy vậy cũng cực kỳ kinh hãi, quay đầu nhìn lại Tông chủ Hải Thần tông.

“Chúng ta... đã có mấy đời Tông chủ... không luyện được... ‘Hải Thần Động’ này.” sắc mặt Tông chủ Hải Thần tông rút gân.

Hải Thần Động, tâm pháp cao nhất của Hải Thần tông, chỉ truyền cho Tông chủ.

Mà bọn họ đã có mấy đời Tông chủ không luyện được loại tâm pháp này.

“Mặc Phong, có phải hay không người...”

“Không phải ta.” Không đợi Hải Thần tông Tông chủ nói xong, Hải Mặc Phong đã lắc đầu.

Ban đầu chẳng qua là Hắc đem Vân Thí Thiên bỏ vào trong biển, để cho hắc ta lĩnh ngộ.

Nào có nghĩ đến, người này lạ thiên tư thông minh như vậy.

Từ trong uy lực của nước biển, lại lĩnh ngộ được Vô Thượng tâm pháp này.

Cái này, thật khiến cho hắc không biết nói gì bây giờ.

“Phong động thiên hạ, vân quyển bát phương*(gió quét thiên hạ, mây cuốn tám phương).” Trong lúc đám người còn đang khiếp sợ chưa có hoàn hồn, giọng nói lãnh khốc của Vân Thí Thiên đã truyền ra từ trong khí đen.

Kèm theo giọng nói này, dấu khí màu xanh đen điên cuồng xoay tròn.

Giống như xoáy nước dưới đáy biển.

Tràn đầy sát khí, tràn đầy dữ tợn.

Cẩn xé hết thấy, cẩn nuốt hết thấy, không để cho bất cứ tính mạng nào xung quanh nó có cơ hội sống sót.

“Không tốt, tam tông Tông chủ chống đỡ không được thì nhận thua, đừng liều chết chống đỡ.” Tông chủ Hải Thần tông thấy vậy, nhất thời rống to.

Vô Thượng tâm pháp Hải Thần của bọn họ, chính là năm đó cũng khiến cho Tổ sư khai sơn Phiêu Miểu lùi ba bước, hôm nay...

Mà lúc Tông chủ Hải Thần tông vừa nói xong, tam tông Tông chủ đã hoàn toàn bị bao vây ở bên trong, có khổ không nói ra lời, căn bản là không thể nói được.

Đấu khí của bọn hắc, ở trong mặc sắc này, giống như hoàn toàn bị song màu đen này cắn nuốt.

Tựa như đá vào biển rộng, không tạo nên nổi một tia gợn sóng.

Mà kèm theo màu đen này càng ngày quay càng nhanh, không khí xung quanh, không gian, toàn bộ bị xoay theo.

Tứ chi bị kéo ra, lực lượng mất hết.

Không cách nào nói chuyện, không cách nào công kích, thậm chí không cách nào động.

Trời ạ, Vân Thí Thiên là một tên biến thái, siêu cấp biến thái.

Tình cảnh này, trái ngược với đám người lục tông đang hoảng sợ cùng với khấn trương, mà Lạc Vũ lại là thờ nhẹ nhõm, yên tâm.

Nhất thời, mọi người vui vẻ ra mặt, khuôn mặt sùng bái mà nhìn.

“Biến thái, ta chán ghét người mạnh hơn ta.” Minh Trần Dạ đi tới bên cạnh Lạc Vũ đứng, thấy vậy biếu môi nói.

Lạc Vũ cong cong mặt mày: “Thí Thiên chính là không có công pháp cao nhất, nếu không...”

Nói không hết lời, nhưng là ý tứ đã tương đối rõ ràng.

Nếu không, đã sớm xưng hùng đại lục.

Minh Trần Dạ nghe nói thì cắn răng, nhưng lại không thể không thừa nhận, Vân Thí Thiên này quả thật thiên phú kinh người.

Gió cuốn thiên hạ, mặc sắc hải long bay múa.

Hoa sen cực lớn, đang lúc mọi người không chú ý hóa thành mặc long, bay dựng lên, giống như vòi rồng dưới đáy biển gào thét, hướng thiên không mà phi lên.

“Đi.” Nhưng nghe trong tiếng gió của Hải long màu đen, một tiếng rống phát ra.

Trong khoảnh khắc, Mặc long phi ra, hướng thiên không xông tới.

Vòi rồng quét qua, mặt đất nơi tam đại Tông chủ đứng không một bóng người.

Trong vòng tròn, chỉ còn lại Vân Thí Thiên một người, cùng quyền trượng Phiêu Miểu trước mặt hần vẫn hoàn hảo không tổn hao gì.

“Cứu người.” Vừa thấy rõ ràng tam đại Tông chủ bị Vân Thí Thiên cuốn vào trong vòi rồng kia bị ném ra ngoài, Tông chủ Hải Thần tông nhanh chóng rống lên.

Ngay sau đó mạnh mẽ phóng lên, hướng vòi rồng kia phóng đi.

Cùng lúc này, đám người Hải Mặc Phong và Giá Hiên Mặc Viêm, Thành chủ Song Diệp thành cùng nhau xông lên.

“Oanh.” Năm đạo ánh sáng nổ vang, mọi người liên thủ phá vỡ vòi rồng đen của Vân Thí Thiên.

Màu đen tán mở, tam đại Tông chủ một thân toàn máu rơi xuống.

“Tông chủ, Tông chủ...”

Lập tức, đệ tử lục tông kinh hãi vây quanh, tiếng kêu gào thảm thiết vang lên liên tiếp, loạn thành một đoàn.

Mà đám người Lạc Vũ bên này là tâm trạng vui sướng, nhưng vẫn án binh bất động.

“Còn có ai không phục?” Trong lúc đang hỗn loạn, Vân Thí Thiên vén tay áo bào, nhặt lên quyền trượng Phiêu Miểu, chậm rãi đứng lên.

Một đầu ngân phát dưới ánh tà dương ánh lên màu hồng kim chói mắt, con người lạnh như băng và lãnh duệ *(lạnh lung sắc bén), hần giống như một pho tượng sát thần ở trên núi cao khiến ọi người phải ngược nhìn.

Trần diện hỗn loạn nháy mắt trở nên yên tĩnh, lục tông mọi người hai mặt nhìn nhau.

“Tốt, quả nhiên là giang sơn thay đổi thì có người xuất chúng, chúng ta thua, một màn này, bốn tọa nhận thức.”

Trong sự tĩnh lặng, ánh mắt Tông chủ Hải Thần tông phức tạp mở miệng.

Một lời vừa dứt, vung tay lên hất lên vạt áo trước người.

Sau đó, lấy máu vì mực, viết xuống trăm năm khế ước, lấy Hải Thần Tông chủ lệnh ấn ở trên.

Sau đó, ném về hướng đám người gia chủ Lôu Tinh, xoay người rời đi. “Hải Mặc Phong, đi.”

Lục đại Tông chủ xuất thủ, không thắng nổi ba người, đây quả thực là vô cùng nhục nhã.

Lôu Tinh, Băng Thánh cung, ngũ tông Tông chủ thấy vậy nào còn có thể dây dưa, mọi người mạnh chống đỡ thân thể, điểm ấn, rời đi.

Hôm nay, bọn họ phải nhận thức lại rồi.

Từ sau đó, bên cạnh thiên hạ lục tông còn có thêm một quân vương Vọng Thiên Nhai – Vân Thí Thiên.

Gió thổi qua, ánh chiều tà ngày xuân.

“Giá Hiên Mặc Viêm, đi.” Lục tông không nói gì, rồi rít rời đi.

“Chờ một chút.” Ngay lúc sắc mặt Tông chủ lục tông khó coi đang chuẩn bị rời đi, Lạc Vũ đột nhiên lên tiếng.

144. Chương 145: Đệ Nhất Đại Lục

Edit: Nhím Beta: Sakura “Người còn muốn gì?” Cung chủ Băng Thánh cung nhìn về phía Lạc Vũ, sắc mặt hết sức khó coi.

Lạc Vũ thấy vậy thì mỉm cười khẽ, chậm rãi nói: “Đại môn còn chưa mở ra đâu.”

Vừa nói xong, đám người Lục tông mới nhớ tới cửa của Phiêu Miểu tông còn chưa mở ra, nhất thời mọi người đều cảm thấy xấu hổ.

Lạc Vũ thấy vậy cũng không nhiều lời, khẽ cười đi đến bên cạnh Vân Thí Thiên.

Hướng phía Vân Thí Thiên đang uy nghiêm cười một tiếng.

Sau đó, quét mắt nhìn về phía Tông chủ Già Diệp tháp vẫn còn đang hôn mê, cùng với Tông chủ Lăng Nam đang bị thương rất nặng và gia chủ Lôu Tinh, chậm rãi gờ tay lên.

Lập tức, các ma thú vẫn bao quanh Lục tông dưới sự chỉ huy của Tiểu Ngân thối lui lại, nhường ra một đường.

“Hôm nay, hiếm thắng*(thắng trong nguy hiểm) lục tông, định ra khế ước trăm năm này, thật sự là bất ngờ.”

Đứng trong đây trời ánh chiều tà, Lạc Vũ cầm tay Vân Thí Thiên, nhìn về phía Tông chủ Lục tông, cười nói: “Song, ta tin tưởng, thiên hạ sau này, chúng ta có thể sống chung rất tốt.”

Vừa nói xong lời này, Lạc Vũ dừng lại một chút, mỉm cười nói: “Sau này nếu nơi nào có chuyện gì, chỉ cần Vọng Thiên Nhai ta và Địa Ma Hỏa có khả năng. Nhất định sẽ toàn lực giúp đỡ.”

Dứt lời, cùng Vân Thí Thiên và Minh Trần Dạ liếc nhau một cái, ngón tay mảnh khảnh nắm quyền trượng Phiêu Miểu vung lên.

Lập tức, phía xa xa nơi cửa tông môn, thanh âm rầm rắc của cốt long chậm rãi vang lên.

Cửa Phiêu Miểu tông môn, mở ra.

“Các vị từ xa đến lập thành hiệp ước quan trọng như thế, vốn nên thiết đại yến ở nơi này cùng các vị ăn mừng.

Nhưng Phiêu Miểu ta trăm năm không mở ra, nơi đây vật gì cũng thiếu, mà ta cũng không muốn quấy rầy Phiêu Miểu tông môn yên tĩnh đã lâu.

Vì vậy, tiệc này sẽ hện tới lần sau vậy, sau này nếu rảnh rỗi tới Vọng Thiên Nhai và Địa Ma Hỏa, tất sẽ để cho các vị cảm thấy giống như ở nhà.”

Giọng nói rất khí thế mà chân thành ở trong gió luân truyền đi rất xa, bay lên tận trời xanh.

“Mời.”

Đại môn mở ra, đàn thú thối lui.

Nhường ọi người Lục tông một con đường lớn, không gây ra bất kỳ trở ngại.

Hiển nhiên, Vọng Thiên Nhai và Địa Ma Hỏa lần này thật không hề có thái độ đuổi tận giết tuyệt.

Trừ bỏ ba vị Tông chủ hôn mê cùng với bị thương nặng, ba vị Tông chủ khác chỉ bị thương nhẹ, thấy vậy liếc mắt nhìn nhau.

Biết Lạc Vũ là người có lễ, cũng có lòng nghĩ muốn đáp lại nàng mấy câu.

Đáng tiếc, thật sự là đề không dậy nổi một tia tâm tình tốt.

Lập tức, Tông chủ Tam tông đồng loạt hướng về phía Vân Thí Thiên, Minh Trần Dạ cùng với Lạc Vũ chấp tay, xoay người mang theo chúng môn hạ đệ tử nhanh chóng đi ra.

Vân Thí Thiên thấy vậy thì cầm tay Lạc Vũ, thản nhiên nói: “Đi tiễn đi.”

Lạc Vũ nghe Vân Thí Thiên nói vậy, trong mắt hiện lên một tia ôn nhu cùng với cảm kích.

Lập tức gạt đầu, xoay người hướng đám người Hải Mặc Phong và Giá Hiên Mặc Viêm vừa đi mà đuổi theo, nhìn qua chính là chủ nhân đi tiễn khách.

Một đường tĩnh lặng, chủ nhân vui sướng, khách nhân cô đơn.

Tâm trạng lo lắng và sợ hãi Phiêu Miểu nhất tộc đuổi tận giết tuyệt khiến cho đám người Lục tông bước đi thật nhanh.

Lạc Vũ bước nhanh, đi về phía cửa, vượt lên trước đoàn người.

“Tông chủ không cần đưa tiễn xa, chúng ta từ biệt ở đây.” Hải Mặc Phong đi ở cuối cùng áp trận thấy Lạc Vũ đi đến thì nhàn nhạt lên tiếng.

Lạc Vũ vừa nghe thì cười cười, cao giọng nói: “Mặc Phong huynh, Mặc Viêm huynh, đi chậm đã.”

Giá Hiên Mặc Viêm đi ở phía xa, vốn đã nắm chặt hai tay, nghe nói vậy thì hung hăng chau mày, vốn là không muốn để ý đến lời nói của Lạc Vũ.

Nhưng thân thể lại không nghe theo chỉ huy của bộ não, chậm rãi đứng lại, xoay người lại.

“Phiêu Miểu còn ta một người, Mặc Phong huynh gọi cái gì Tông chủ, châm chọc ta có phải không?” Bước nhanh đi tới, Lạc Vũ đứng lại ở trước mặt Hải Mặc Phong.

Hải Mặc Phong nghe Lạc Vũ nói thế, thần sắc vẫn đạm mạc như cũ.

Chậm rãi nói: “Bây giờ là một người, sau khi đánh trận này xong, Vọng Thiên Nhai nổi tiếng thiên hạ, Phiêu Miểu muốn bao nhiêu đệ tử sẽ có bấy nhiêu đệ tử.”

Lạc Vũ thấy vậy lắc đầu: “Phiêu Miểu nhất tộc đã diệt vong, vậy thì để cho nó như vậy, ta không có ý muốn phát dương quang đại lại nó.”

Thật ra là nàng chưa từng nghĩ nhiều đến chuyện của Phiêu Miểu nhất tộc.

Sau có lần tình cờ nghĩ đến, chỉ bằng mượn bản lãnh của nam tử tang thương hậu nhân cuối cùng của Phiêu Miểu nhất tộc kia, Phiêu Miểu nhất tộc này làm sao có thể diệt như vậy.

Duy nhất có thể, chính là bản thân bọn họ cũng không muốn dựng lại tông môn này nữa.

Cho nên, Phiêu Miểu nhất tộc dưới tình thế áp bách của các thế lực khác, cuối cùng mới bị diệt đến chẳng còn lại một ai.

Nếu chính bọn hắn cũng không muốn Phiêu Miểu nhất tộc còn tồn tại ở trên thế gian.

Vậy thì nàng cần gì phải gây dựng lại nó.

Hải Mặc Phong nghe Lạc Vũ nói vậy thì nhướn lông mày, không mở miệng, chỉ nhàn nhạt nhìn Lạc Vũ.

Lạc Vũ chống lại ánh mắt đạm mạc của Hải Mặc Phong, khẽ mỉm cười, từ trong lòng móc ra một tờ giấy, đưa cho Hải Mặc Phong.

Hải Mặc Phong nhận lấy, nhìn qua, là một loạt tên thuốc, thứ gì đây?

Hải Mặc Phong ngẩng đầu, thần sắc vẫn nhàn nhạt như trước mà nhìn Lạc Vũ, trong mắt có ý hỏi.

Lạc Vũ thấy vậy cười nói: “Ta và Thí Thiên không phải người vong ân phụ nghĩa, cùng Lục tông tranh danh đoạt lợi đó là một việc.

Người và chúng ta có quan hệ cá nhân, chúng ta đều là người ân oán phân minh.”

Hải Mặc Phong người này lãnh đạm, nhưng là không thể không nói hắn không tệ.

Đứng trên lập trường tông môn, suy nghĩ cho sự tiến lui của tông môn, thắng thua chính là vấn đề mưu lược.

Đứng trên lập trường cá nhân, bọn họ còn thiếu Hải Mặc Phong một cái nhân tình.

“Đây là bí phương phối trí ngân hồng đan.” Lạc Vũ nhẹ nhàng bắn đầu ngón tay.

Lời nói ra như mây trôi nước chảy*(ý là rất nhẹ nhàng và tự nhiên), thật giống như nói là buổi tối chúng ta ăn món này.

Nhưng là, nghe vào tai Hải Mặc Phong, hoàn toàn rung động.

Hải Mặc Phong rung mình, cũng không còn thần sắc đậm mạc như ban đầu, tràn đầy khiếp sợ mà nhìn vào tên những loại thảo dược kia.

Một viên ngân hồng đan này có bao nhiêu quan trọng, không cần hắn phải nói ra.

Đó chính là mấu chốt khống chế cả đại lục Vong Xuyên .

Hôm nay, thế lực còn dư lại của Lục tông bọn họ vẫn còn có thể điều võ dương oai.

Nhưng là ngày khác, chờ khi đan dược này có mặt trên khắp thiên hạ.

Lục tông bọn họ sợ rằng cũng phải đến tìm Lạc Vũ để mua, khi đó còn không phải là mặc người chém giết sao...

Mà bây giờ, Lạc Vũ lại đem cách phối chế đan dược này giao cho hắn.

Hải Mặc Phong nhất thời có chút chấn động.

“Quá quý trọng rồi, thiên hạ tranh bá là bằng bản lĩnh thật sự, các người...”

Không đợi Hải Mặc Phong nói hết, Lạc Vũ trực tiếp đưa tay chặn lại lời của hắn: “Thua chính là thua, thắng chính là thắng, cái này không có gì để nói, ta cũng càng không thể xin lỗi người.

Hôm nay ta cho người phương thuốc này, cũng là quan hệ cá nhân của chúng ta.”

Nói đến đây, Lạc Vũ dừng một chút, sau đó cười nói: “Đại lục Vong Xuyên lớn như vậy, ta một nhà tự mình chưởng quản đan dược này thì không thể chiếu cố bát phương được.

Không bằng ta tìm người ăn ý để hợp tác cùng.

Mặc Phong, ta và Thí Thiên, Minh Trần Dạ là thật tâm không muốn đuổi tận giết tuyệt, đặc biệt là với các người.”

Nói xong lời này, Lạc Vũ ngẩng đầu nhìn Giá Hiên Mặc Viêm ở phía trước, đi lên trước mấy bước, cũng rút ra một tờ giấy đưa cho Giá Hiên Mặc Viêm.

“Nhân tình của người ta cũng nhớ kỹ, phương thuốc này ta cũng cho người, Lâu Tinh muốn khôi phục lại hắn là sẽ nhanh hơn.”

Giá Hiên Mặc Viêm nắm phương thuốc trong tay, nhìn Lạc Vũ mỉm cười đứng trước mặt mình, năm ngón tay chậm rãi siết chặt.

“Lạc Vũ...”

“Mặc Viêm, đừng nói.”

Giá Hiên Mặc Viêm vừa mới mở miệng, Lạc Vũ đã nhẹ nhàng lắc đầu, mỉm cười vỗ bả vai Giá Hiên Mặc Viêm, chậm rãi nói: “Chúng ta không thể nào.

Bỏ qua một lần chính là bỏ qua cả đời, không phải là có hay không có thể trở về như lúc ban đầu, không phải là vấn đề có thể thay đổi hay không.

Mà là chúng ta cuối cùng cũng đã bỏ lỡ.”

Mỉm cười chống lại hai tròng mắt như tóa lửa của Giá Hiên Mặc Viêm, thần thái của Lạc Vũ vạn phần chân thành tha thiết: “Phương thuốc này không phải là ta đáp trả lại tình ý cho người.

Giống như nói với Hải Mặc Phong, ta một người không thể ăn quá nhiều, nếu không sớm muộn sẽ có một ngày ăn quá no.

Đã như vậy, ta đây sẽ chọn những người ta tín nhiệm để hợp tác, Mặc Viêm, từ nay về sau hợp tác vui vẻ, không làm được vợ chồng vậy chúng ta làm huynh đệ.”

Tiếng nói phiêu tán theo gió, trong ánh xuân chiều tà, ôn nhu vô song.

Tình ý của Giá Hiên Mặc Viêm, nàng không cách nào tiếp nhận được, nhưng là nàng cũng không muốn cô phụ thâm hấn.

Dù sao, người này kỳ thật cũng không xấu, đã thay nàng che dấu rất nhiều.

Vọng Thiên Nhai có thể thành công, Giá Hiên Mặc Viêm thật ra cũng có một phần giúp sức.

Tình còn sót lại nghĩa, nàng cũng không thể ngồi xem mà mặc kệ

Nàng có thể phá hủy Lục tông, đả kích Lâu Tinh, nàng cũng có bốn sự để cho bọn họ có cơ hội trở mình, một lần nữa huy hoàng.

Tình, nàng bồi lại không được, vậy cũng chỉ có...

Lần đầu tiên Giá Hiên Mặc Viêm thấy Lạc Vũ bình tĩnh nói chuyện cùng với hấn, nắm tay lập tức nắm chặt, móng tay cắm thật sâu vào da thịt.

Hấn, thật sự hấn đã bỏ lỡ nàng sao?

“Ha ha, xem ra Quân vương phi quả nhiên hào khí, độ lượng khá lớn, Bốn tông chủ cũng không lộ ra vẻ hẹp hòi.”

Mà đang lúc này, Tông chủ Hải Thần tông đang ở phía xa chờ Hải Mặc Phong và Giá Hiên Mặc Viêm, thuận gió nghe thấy lời nói của Lạc Vũ... Nhất thời, sắc mặt vốn đang là khó coi cũng nhanh chóng dung quang tỏa sáng.

“Nếu Quân vương phi đã thật lòng nói như thế, vậy Mặc Phong ngươi cũng đừng nhần nhó nữa, thắng bại là chuyện thường của binh gia, đừng làm hỏng giao tình.”

Tâm tình của Tông chủ Hải Thần tông lúc này thật tốt.

Một cái đơn thuốc này trị giá bao nhiêu tiền, có bao nhiêu quý trọng, cái này không cần nói cũng biết.

Thiên hạ chỉ đành phải là thế chân vạc, sau này Hải Thần tông hấn và Lâu Tinh nhất định sẽ vượt lên trên các tông môn khác.

Cùng Vọng Thiên Nhai, Địa Ma Hỏa và gia tộc Lâu Tinh tạo thành thế chân vạc.

Thiên hạ tam tông, có thể nói là tốt hơn thiên hạ lục tông.

Này tốt hơn thế cục chiến loạn lúc trước a.

Thật sự là bất ngờ, bất ngờ a.

Mà phía sau hấn, gia chủ Lâu Tinh cũng chưa đi được bao xa, sắc mặt cũng sáng lên.

Về phần, tứ tông còn lại có hôn mê hay không hôn mê, sắc mặt cũng chẳng phải là dễ nhìn.

Đứng ở trước mặt Lạc Vũ, Hải Mặc Phong nhìn một chút đơn thuốc trên tay, một lúc sau thu hồi lại, chậm rãi nói với Lạc Vũ: “Lúc thành thân, nhớ báo với ta một tiếng, ta muốn ngồi ở chủ vị.

Dù không tính là sư phó của ngươi, cũng tính là sư huynh.”

Dứt lời, nhàn nhạt liếc Tiểu Ngân đang đứng phía sau Lạc Vũ ở xa xa.

Còn không nói, người này nhưng là lão bà ở rể của hấn.

Tiểu Ngân thấy ánh mắt của Hải Mặc Phong bắn tới, nháy mắt quay đầu bỏ chạy.

Bản lĩnh mặc dù mạnh, nhưng cứ gặp Hải Mặc Phong là nó sợ hãi, nó cũng không muốn tiếp tục đi làm thiếu phu nhân.

“Ha ha, không thành vấn đề.” Lạc Vũ nhất thời cười to.

“Đi.” Hải Mặc Phong cũng không cùng Lạc Vũ khách khí, hướng Lạc Vũ vung tay lên, xoay người rời đi.

Lạc Vũ thấy vậy cũng không lưu, chỉ mỉm cười nhìn hấn rời đi.

“Đi trước.” Tông chủ Hải Thần tông lúc này lại khách khí cực kỳ hướng Lạc Vũ chấp tay.

“Không tiễn.” Lạc Vũ chấp tay đáp lễ.

“Mặc Viêm, đi.” Một bên, gia chủ Lôu Tinh cũng hướng phía Giá Hiên Mặc Viêm đang sắc mặt u oán mà nói một câu.

Sau đó chống thân thể, xa xa hướng Lạc Vũ chấp tay: “Ngày đám cưới, Lôu Tinh cũng sẽ đến đòi chén rượu.”

Lạc Vũ cười đáp lễ: “Đến lúc đó, ta nhất định sẽ thịnh tình khoản đãi.”

Giá Hiên Mặc Viêm thấy Lạc Vũ ôn nhu nhìn hấn, đây là vẻ mặt mà hấn từ trước đến giờ chưa từng nhìn thấy qua trên mặt Lạc Vũ, không khỏi đau xót trong lòng.

Nhớ tới lúc ban đầu, hấn và nàng là vị hôn phu hôn thê của nhau.

Nhưng là, xấu dung ban đầu là cho hấn kinh ngạc, làm cho hấn mất hết thể diện trước mặt người khác, cho nên so đo, mới khiến hai người ngày càng xa nhau.

Mà nay, hồi tưởng.

Thật ra thì, khi hấn căn bản còn chưa nhận rõ được, hấn cũng đã thật sâu thích nàng.

Mà chẳng qua là vấn đề mặt mũi, khiến cho hấn không bỏ xuống được kiêu ngạo.

Mà tiến đến gần nàng, cuối cùng sai lầm suốt cả đời.

Nhìn Lạc Vũ trước mặt ôn hòa cười với hấn, Giá Hiên Mặc Viêm đột nhiên tiến lên trước một bước, đưa tay ôm chặt lấy Lạc Vũ: “Ta thật không có cơ hội sao?”

Nghe ra chân thật cảm tình trong lời nói của Giá Hiên Mặc Viêm, Lạc Vũ cũng không có đẩy hấn ra.

Chỉ đưa tay vỗ vỗ sau lưng Giá Hiên Mặc Viêm, ôn hòa nói: “Sẽ xuất hiện cô gái thích hợp với người hơn ta, Mặc Viêm, đến lúc đó đừng bỏ lỡ.”

Giá Hiên Mặc Viêm nghe vậy thì ôm thật chặt Lạc Vũ, sau đó mạnh mẽ buông ra, xoay người rời đi.

Mạnh mẽ xoay người, lực đạo mạnh mẽ làm văng ra sợi dây chuyền hấn vẫn mang theo ở trên cổ.

Dây chuyền ở dưới ánh chiều tà xẹt qua một đạo đường cong, sau đó lại rủ xuống trên cổ Giá Hiên Mặc Viêm, tản mát ra một loại ánh sáng khác thường.

Chẳng qua là, Giá Hiên Mặc Viêm không có tâm tư đi để ý chuyện đó.

Mà Lạc Vũ, thì không có nhìn thấy.

Chỉ nhìn thấy áo bào màu đỏ theo gió bay lên, sống lưng kia thẳng tắp.

Trong xuân phong chiều tà, có chút thê lương, nhưng cũng là cao ngất và kiên cường.

Gia chủ Lôu Tinh thấy vậy thì chấp tay với Lạc Vũ ở phía xa xa, sau mang theo Giá Hiên Mặc Viêm cùng với đệ tử của Lôu Tinh gia tộc, dưới ánh chiều tà tản mát đầy trước bước đi.

Mà mấy tông khác không thấy Lạc Vũ nhắc đến bọn họ, biết bọn họ không được Lạc Vũ chào đón, đồng loạt vô vị rời đi, nhanh chóng đuổi theo Hải Thần tông và gia tộc Lôu Tinh.

Nhất thời, trước cửa Phiêu Miểu tông rộng lớn, chỉ còn lại một mình Lạc Vũ đứng ở đó.

Lạc Vũ thấy vậy thì nhếch môi cười một tiếng, nàng không phải là người tốt, đối tốt với nàng, nàng có thể tốt lại gấp bội.

Về phần những người khác, nàng không thêm quan tâm tới.

Không có năng lực đông sơn tái khởi*(đợi thời cơ quay trở lại), vậy thì đáng đời.

Gió nổi lên, chân trời gió cuốn mây bay, cực kỳ xinh đẹp.

Ha ha, thiên hạ đệ nhất rồi, thiên hạ đệ nhất rồi.

Mà ngay lúc Lạc Vũ xoay người chuẩn bị mở miệng, Tiểu Ngân và Tiểu Hồng nhanh chóng chạy tới, hưng phấn cực kỳ mà cười ha ha không ngừng.

Ha ha, sau này chúng ta là lão đại, người trong thiên hạ cũng phải sợ chúng ta, chúng ta không sợ bọn họ nữa rồi, ha ha, vui về a.

Ta muốn nhảy, ta muốn nhảy.

Tiểu Ngân hưng phấn nhắc lên cái miệng nhỏ quay không ngừng, hưng phấn a.

Một bên Tiểu Hồng nhào lên đầu vai Lạc Vũ, ha ha cười không ngừng.

Mà ở phía sau bọn họ, các ma thú và những cao thủ đến cùng, mọi người cũng hưng phấn mà la hét.

Bọn họ là lão đại, bọn họ là lão đại.

“Người biến thái.” Đứng ở trong đàn ma thú, Minh Trần Dạ chăm chăm nhìn Vân Thí Thiên.

Sau khi xuống đài, Minh Trần Dạ vẫn đang đánh giá hẩn, sắc mặt Vân Thí Thiên vẫn lãnh khốc lúc này khóe môi cũng cong lên, dung nhan vốn là tuấn mỹ ở dưới ánh chiều tà lại càng hiện ra rất đẹp

Lúc này, nghe Minh Trần Dạ bất mãn nói, lập tức quay đầu lại: “Hâm mộ?”

Nhất thời, đôi mắt tà mị của Minh Trần Dạ nheo lên: “Bổn vương hâm mộ ngươi? Ta nhờ vào.”

Vân Thí Thiên thấy vậy gật đầu: “Không hâm mộ, đã như vậy, tâm pháp của môn chủ Già Diệp tháp tông môn vốn định đưa cho ngươi luyện, vậy thì thôi đi.”

Minh Trần Dạ vừa nghe, hai mắt lại càng thêm tròn tròn.

Chết tiệt, này là ý tứ gì, hẩn mồi vừa rồi là nhất thời nhanh mồm nhanh miệng.

Vân Thí Thiên thấy Minh Trần Dạ tròn tròn mắt, khó có khi nào lại không tìm được lời nào để nói, không khỏi khóe miệng càng cong lên, cười tiến gần đến mặt Minh Trần Dạ.

“Ngươi cũng biết, ta vẫn không quá thích địa vị ngươi có thể ngang hàng với ta , nhưng đối với tình địch ta luôn là giết nhảm còn hơn bỏ sót, tuyệt không bỏ qua cho.

Quyết định này của ngươi, ta tương đối thích.”

Minh Trần Dạ ở giữa bầy thú đang sôi trào, nhìn khuôn mặt tươi cười của Vân Thí Thiên, nghe giọng nói khoái trá của hẩn, đó là trong cơn giận dữ.

Song, Minh Trần Dạ rốt cuộc vẫn là Minh Trần Dạ.

Sau ngẩn ngủ trầm mặc, lập tức cười tà thành tiếng, không lùi ngược lại tiến đến gần Vân Thí Thiên, chống lại mắt của Vân Thí Thiên, nói: “Ngươi cũng biết, ta luôn luôn lấy việc làm cho ngươi không vui làm nhiệm vụ của mình.

Cho nên, thực không phải, tâm pháp kia...”

Nói xong lời này, Minh Trần Dạ quay đầu hướng phía Lạc Vũ, Tiểu Ngân và Tiểu Hồng đang đùa thành một đoàn hét lớn: “Lạc Vũ, thân ái.

Ta quyết định kiên quyết không lùi lại, nhất định phải tách ra hai người các ngươi, ta...”

“Ngươi mơ tưởng.” Vân Thí Thiên kéo qua cánh tay của Minh Trần Dạ.

Minh Trần Dạ dựa thế gờ tây lên, cười tà: “Tâm pháp lấy ra đây, ta sẽ từ từ suy nghĩ lại...”

Nơi xa, Lạc Vũ thấy Vân Thí Thiên và Minh Trần Dạ đang ghé đầu nói thầm, mơ hồ nghe thấy hai người nói chuyện với nhau, không khỏi cười lớn lên.

Xuân phong sáng rõ, lạc hà đầy trời.

Hôm nay Phiêu Miểu tông , vô hạn vui mừng.

Gió xuân phất dương liễu, xanh biếc bờ Giang Nam.

Trong ngày xuân yên tĩnh mà vui vẻ, kèm theo lục tông hòa đàm kết thúc, thế lực mới trên đại lục Vong Xuyên nổi danh mà lên, truyền khắp cả chín tầng mây

Vọng Thiên Nhai, Địa Ma Hỏa , song vương bắt tay, cùng với lãnh đời Lục tông, trở thành vương giả mới của đại lục Vong Xuyên.

Đứng ở đỉnh của đại lục.

Từ đó về sau, lãnh đời tông môn là đỉnh cao thế lực của Vong Xuyên đại lục đã trở thành chuyện của quá khứ.

Thời đại mới, từ trong loạn thế, đã bắt đầu.

Gió thổi khắp thiên hạ, mây trắng bay bay, biển xanh sóng vỗ

Trong không khí xuân vui mừng, Vọng Thiên Nhai và Địa Ma Hỏa trở thành tâm điểm.

Vô số nhân vật nổi tiếng, tông môn, quốc vương đều đến đây báỉ phủng.

Vô số thương lữ, môn phiệt *(nhà thế phiệt là nhà vừa có quyền vừa có thế), đều đến đây đầu nhập.

Vô số dân chúng được Vọng Thiên Nhai thu nạp, hoan hô dậy trời.

Vô số thế lực cùng quốc thổ lệ thuộc Vọng Thiên Nhai, tài đại khí thô*(tiền nhiều như nước) ngẩng cao đầu, ngạo thị quần hùng.

Mùa xuân năm nay thật là có bao nhiêu vui, cũng có bao nhiêu buồn.

Mà trong ngày xuân này,vương cung Vọng Thiên Nhai , hậu hoa viên.

“Ngày ta đã sớm chọn xong rồi, vào cuối tháng sau.” Trong khung cảnh ngập tràn xuân sắc, Vân Khung một thân quần áo màu xanh hoa lan, ngồi ở trong vườn, khuôn mặt vui sướng nhìn Vân Thí Thiên và Lạc Vũ.

“Quá chậm.” Vân Thí Thiên khó chịu.

“Chậm? Không chậm a, người cưới Lạc Vũ tất nhiên phải nhiệt nhiệt náo náo, cực kỳ xa hoa cùng với long trọng mới được, nếu là nhanh quá, mọi thứ sẽ không chuẩn bị kịp được.”

Vân Khung chống cằm dưới, khuôn mặt mang nụ cười chế nhạo nhìn Lạc Vũ, nháy mắt nói: “Có phải hay không Vũ nhi đợi không kịp, muốn...”

Lạc Vũ nhất thời ho khan một tiếng, để chén trà trong tay xuống, cười nghiêm nghị: “Ta không ngại những thứ này, tỷ tỷ định đoạt là tốt rồi.”

“Đó, đó là Vân Thí Thiên nhà ta nghĩ cho vợ nó đó, người không đành lòng lâu như vậy, chịu khó nhẫn một chút vậy...”

“Không thể nhẫn được nữa.” Lời nói chế nhạo còn chưa nói hết, Vân Thí Thiên đã trực tiếp mặt lạnh nhìn lại.

Thấy động tác cùng với lời nói của Vân Thí Thiên, Lạc Vũ ở bên cạnh im lặng nhún nhún mày, mà đám người Phong Vô Tâm thì đồng thời bật cười.

“Mười tám tháng sau, không thể muộn hơn.” Vân Thí Thiên nhất chỉ định giang sơn, ngôn ngữ sáng quắc, tuyệt không sửa đổi.

Hắn không muốn đợi nữa, đợi lâu như vậy, hiện tại hắn phải thật nhanh đem Lạc Vũ cưới về.

“Mười tám tháng sau, vậy làm sao mà kịp.” Vân Khung dựng chân mày lên một chút.

“Đó là vấn đề của tỷ, không phải của ta.” Vân Thí Thiên ném ra một câu, duỗi tay ra ôm Lạc Vũ đứng lên.

“Chúng ta đi nghỉ ngơi.” Lãnh khốc ném lại một câu, quang minh chính đại ôm Lạc Vũ rời đi.

Còn dư lại một đám người vẫn đang im lặng, Quân vương của bọn họ a, quả thực quá mực bá đạo.

Tắm cung Vân Thí Thiên.

Lạc Vũ ngồi ở mép giường, cười nhìn Vân Thí Thiên: “Tỷ tỷ bọn họ cũng là một mảnh tâm ý, Vọng Thiên Nhai và Địa Ma Hỏa mới trở thành thủ lĩnh mới của đại lục Vong Xuyên .

Nếu tiệc cưới của chàng mà keo kiệt, hoặc là tân khách tới không đầy đủ, sẽ bất lợi cho uy vọng sau này của Vọng Thiên Nhai.”

Thật ra thì đám cưới có long trọng hay không, đối với nàng cũng không sao cả...

Chẳng qua là suy nghĩ vì Vân Thí Thiên mà thôi, không thể...

“Đám cưới của chúng ta, chỉ có hai người chúng ta làm chủ, quản gì những người khác.” Vân Thí Thiên nghe Lạc Vũ nói thế, nhất thời hừ lạnh một tiếng, bá đạo hiển lộ rõ ràng.

Uy vọng của Vọng Thiên Nhai không phải biểu lộ bằng một đám cưới.

Hắn tuyệt sẽ không để cho đám cưới của hắn và Lạc Vũ có bất kỳ mục đích gì khác, quản chi đúng là sẽ giúp ích cho Vọng Thiên Nhai cũng không được.

Lạc Vũ nghe Vân Thí Thiên nói vậy, không khỏi nhẹ nhàng nở nụ cười, vươn tay chạm nhẹ vào mặt Vân Thí Thiên: “Rất cực có thể ở cùng nhau rồi.”

Lời nói thanh nhã quanh quẩn bên tai Vân Thí Thiên.

Thâm tình, triền miên.

Đúng vậy a, bọn họ đã trải qua quá nhiều, hiện tại rốt cục đã có thể ở chung một chỗ, cuối cùng đã không có người có thể chia cắt bọn họ.

Này, thật sự là quá tốt.

Vân Thí Thiên im lặng nhìn Lạc Vũ, cảm thụ được thâm tình, cảm thụ được triền miên, nhất thời cũng nhin không được.

Thân hình vừa chuyển, tung mình một cái đặt Lạc Vũ ở trên giường.

“Nàng là của ta.” Mũi đối mũi, mắt đối mắt, Vân Thí Thiên cắn đôi môi của Lạc Vũ.

Lạc Vũ bị động tác đột ngột của Vân Thí Thiên làm sợ hết hồn, nhưng ngay sau đó đã thoải mái, cười nói: “Chàng cũng là của ta.”

“Tốt, vậy thì không kìm lòng nữa.” Vân Thí Thiên nhất thời cũng không phản bác lại lời nói của Lạc Vũ, đầu lưỡi thật sâu mút vào đôi môi Lạc Vũ.

Bàn tay to lại càng trực tiếp tiến vào trong vạt áo Lạc Vũ.

Dù sao một tháng sau cũng là đám cưới, Lạc Vũ là của hắn, vậy hiện tại hắn không kìm lòng nữa.

Cảm nhận được tình ý nóng rực của Vân Thí Thiên, Lạc Vũ đưa hai cánh tay lên ôm lấy cổ Vân Thí Thiên, ngẩng đầu lên làm cho nụ hôn càng thêm sâu sắc.

Vân Thí Thiên của nàng.

Lửa nóng như sóng triều, bên trong tấm cung nhanh chóng ấm lên.

“Cửa cũng không đóng, ban ngày cũng thực mạnh mẽ.” Bên trong phòng độ ẩm không ngừng tăng lên, Minh Trần Dạ vừa tới đã nhanh chóng xông vào.

Trên giường, Lạc Vũ cùng Vân Thí Thiên nhanh chóng tách nhau ra, Vân Thí Thiên không quay đầu lại, vô cùng tức giận hướng Minh Trần Dạ đánh ra một kiếm.

“Thẹn quá thành giận.” Minh Trần Dạ lắc mình một cái tránh ra, hai tay ôm ngực tựa vào cửa.

“Chúng ta là vợ chồng, Minh Trần Dạ, phi lễ chó nhìn.” Lạc Vũ sửa lại y phục, ngồi trên giường chăm chăm nhìn Minh Trần Dạ.

“Phải, phi lễ chó nhìn, ta đi.” Khó được Minh Trần Dạ xoay người rời đi, Lạc Vũ và Vân Thí Thiên thấy vậy liếc mắt nhìn nhau.

Minh Trần Dạ lúc nào thì tốt nói chuyện như vậy.

“Ngày khác, ma thú đến xem cũng không biết cái gì là phi lễ chó nhìn.” Giọng nói tà khí ở trong gió xuân bay lên.

Vân Thí Thiên và Lạc Vũ vừa nghe, nhất thời hai người biến sắc, lắc mình một cái hướng cửa sổ đánh đến.

Nháy mắt, tình huống ngoài cửa sổ rõ ràng.

Chỉ thấy Cửu đầu xà hoàng mở rộng chín cái đầu, lúc này đang mai phục ở một cái cửa sổ ngoài tẩm cung.

Mà trên đầu hán, Tiểu Ngân đã thu nhỏ lại, Tiểu Hồng, Bạch Hổ vương, Kim Loan Phượng, Hùng vương, tất cả đâm om một đầu Cửu đầu xà hoàng nhìn lên.

Rút lui, rút lui, nhanh nhanh.

Vừa thấy Vân Thí Thiên và Lạc Vũ phát hiện ra bọn họ, Tiểu Ngân nhất thời giật mình, hỗn loạn, nhảy dựng lên bỏ chạy.

Nháy mắt, mấy đại thú vương nhanh như tia chớp chạy trốn đi.

“Tiểu Hồng, Tiểu Ngân, ta lột da các ngươi...”

Xuân phong bay cuộn, cảnh xuân xinh đẹp vô cùng.

145. Chương 146: Vũ Thiên Đại Hôn

Edit: Nhím Beta: Sakura Trong bầu không khí mùa xuân từng bừng, thời gian trôi qua thật nhanh.

Trên Vọng Thiên Nhai là một mảnh sôi trào và bận rộn, sự hưng phấn và nhiệt tình hoàn toàn làm lãng quên thể cục ở những địa phương khác trên đại lục Vong Xuyên .

Chính là Già Diệp tháp và gia tộc Lăng Nam bị hủy mất địa bàn và chuyện của lãnh đời lục tông, muốn phát triển thế nào, muốn bắt đầu đầu lại thế nào.

Liên quan gì đến Vọng Thiên Nhai bọn họ, không quan tâm.

Vì vậy, một tháng này nói dài cũng không dài lắm, bảo ngắn cũng không phải, Vọng Thiên Nhai và Địa Ma Hỏa đang là một mảnh vui mừng cùng với hưng phấn, cực kỳ bận rộn.

Hôm nay cách ngày đám cưới của Vân Thí Thiên Quân vương Vọng Thiên Nhai cùng với Lạc Vũ còn lại ba ngày.

Thiên hạ vui mừng, quần hùng đều tề tụ tại Vọng Thiên Nhai.

Dòng người chúc mừng giống như thủy triều không ngừng kéo đến.

Người nhiều đến nỗi kín chỗ, chân chính là thiên hạ quần hùng mượn lần này để đến diện kiến tân vương giả của Vong Xuyên đại lục.

Gió thổi qua, xuân sắc cuộn cuộn.

Mà trong không khí xuân từng bừng, tại một nơi rất xa không biết tên ở đại lục Vong Xuyên , trong một căn lều cỏ.

“Đa tạ được sư đã cứu mạng ta, lúc này Bồn vương không có gì báo đáp được, ngày sau tất sẽ quay trở lại trọng tạ được sư.”

Trong lều cỏ đơn sơ, quốc chủ Phi Vũ mắt tích đã lâu, khuôn mặt thành khẩn đứng trước một tiểu được sư, thận trọng hứa hẹn.

Ngày đó, hân trùng một chưởng của Vân Thí Thiên, bay lên không trung sau đó rơi xuống.

Vừa lúc rơi xuống trước mặt tiểu được sư này, tiểu được sư này không chỉ cứu hân.

Còn hao phí mấy năm thời gian chữa trị cho hân, hôm nay hân đã khỏe lại rồi, thật sự là lòng tràn đầy cảm kích.

Tiểu được sư ở trước mặt Quốc vương Phi Vũ mới chỉ khoảng mười một mười hai tuổi, khuôn mặt trẻ con, nghe Quốc vương Phi Vũ nói vậy thì ngay thẳng nói: “Tốt, ta ở đây chờ người quay trở lại tạ ơn.

Càng nhiều càng tốt, tiền của ta đã bị người xài hết rồi, người cần tạ ơn gấp bội lại cho ta.”

Quốc vương Phi Vũ nhất thời bật cười.

Cũng đúng, ban đầu khi hân tỉnh lại còn có thể ở khách sạn, hiện tại hai người cũng chỉ có thể ở trong gian nhà trang hoàng dã này.

Tiểu được sư này đã tốn không ít tiền cho hân.

“Nhất định, nhất định.” Quốc vương Phi Vũ cam kết.

“Tốt lắm, vậy người đi nhanh lên, nhanh chóng quay lại đây tạ ơn ta.” Tiểu được sư nghe nói vậy thì rất hài lòng, hướng phía Quốc vương Phi Vũ mà phát tay.

Quốc vương Phi Vũ thấy vậy thì cười gật đầu: “Vậy thì Bốn vương đi trước.”

“Được, được, đúng rồi, người là Quốc vương có phải không? Vậy người đi Vọng Thiên Nhai một chuyến đi, nghe nói hai ngày nữa cái gì Vân Thí Thiên sẽ kết hôn với Quân Lạc Vũ, tất cả các quốc vương trên đại lục đều đến đó.

Người đi lấy của bọn họ ít ngân hồng đơn tới cho ta xem, vật thần kỳ như vậy, ta muốn nghiên cứu...”

“Cái gì, Vân Thí Thiên và Quân Lạc Vũ thành hôn? Khi nào?”

Không đợi tiểu được sư hứng thú dào dạt nói xong, vẻ mặt của Phi Vũ quốc vương đã lập tức thay đổi, cả người nhảy dựng lên.

Hai năm qua thân thể của hân vẫn còn hoạt động bất tiện, mọi chuyện đều do tiểu được sư ra ngoài làm, hân không biết chút tin tức nào từ ngoại giới.

Vân Thí Thiên và Quân Lạc Vũ thành hôn, hai người bọn họ tuyệt đối không thể thành hôn được.

Tiểu được sư thấy Phi Vũ quốc vương nóng nảy, lập tức nâng ngón tay tính toán, nghi ngờ nói: “Đại khái là ba ngày sau thì phải.”

“Sưu.” Một lời còn chưa nói hết, Phi Vũ quốc vương trước mặt hân đã sưu một tiếng hướng phía ngoài mà phóng đi.

Không thể, tuyệt đối không thể để cho hai người bọn họ thành hôn, tuyệt đối không thể.

“Uy, nhớ lấy đơn được của ta...” Tiểu được sư thấy vậy rống to.

Gió xuân phất qua, thanh âm truyền đi xa xa, nhưng mà không biết Quốc vương Phi Vũ lúc này có nghe thấy nữa hay không.

Ngày xuân mơn mẩn, sức sống dạt dào.

Các loài hoa xuân đua nhau khoe sắc, xinh đẹp, tràn đầy sức sống.

Thời gian ba ngày thoáng cái đã qua, hôm nay chính là ngày thành hôn của Quân vương Vọng Thiên Nhai cùng với Vương phi Quân Lạc Vũ.

Mặt trời mọc ở đằng đông, quần hùng tề tụ trên Vọng Thiên Nhai, tiếng kèn lệnh vang lên, vang dội khắp cả một vùng.

Trên Vọng Thiên Nhai là một mảnh vui mừng, mọi người đều đi ra đường, mắt hướng về phía Vương cung Vọng Thiên Nhai, ca múa tưng bừng.

Mặc sắc cùng ngân hồng sắc xen lẫn, Vọng Thiên Nhai vương cung xanh vàng rực rỡ, lúc này càng thêm trang nghiêm túc mục.

Thảm đỏ gắn ngân hồng tơ vàng trải dài từ cửa Vương cung đến trước Nghị Chính cung, hai bên là hai hàng thị vệ xếp hàng cung kính, tràn đầy thâm nghiêm.

Mặc long bay lượn trên đại trụ tử tinh sắc cơ hồ muốn phá không mà ra, ngạo thị thiên hạ, thể không thể đỡ.

Phượng hoàng giương cánh trên bạch sắc đại trụ giống như dục hỏa trùng sinh, quanh quẩn ở trên cao, cúi nhìn thương sinh.

Bát phương tập nập, bách quan tề tập.

Chung cổ vang lên, trăm nhạc tề vang.

Vân Thí Thiên, Quân Lạc Vũ, đại hôn.

“Giờ lành đã đến, nổ pháo.” Giọng nói của lễ quan Phong Vô Tâm vang vọng tận trời xanh.

Trên đầu Lạc Vũ đội tử tinh bạch phượng quan, trên bộ hỉ bào đỏ thắm thêu hình vạn thú, phượng hoàng tung cánh.

Y bào phía sau trải dài trên thảm đỏ khảm ngân hồng tơ vàng, tôn lên dung nhan vốn rạng rỡ lúc này càng thêm khuynh quốc khuynh thành.

Khóe miệng khẽ giương lên, một nụ cười phát ra từ đáy lòng cơ hồ khiến cho cả người nàng giống như đang được bao phủ trong ánh sáng mờ ảo, ưu nhã tuyệt trần khiến cho người ta chỉ có thể đứng phía xa mà nhìn lại.

Nhẹ nhàng bước đi, trong tiếng kèn vang dội, Lạc Vũ bước đi trên thảm đỏ hướng về phía Nghị Chính cung.

Mà ở phía sau nàng, Tiểu Ngân và Tiểu Hồng đẩy người uy phong, trên người cũng khoác áo choàng phần hồng, ngẩng đầu ưỡn ngực tiêu sái bước đi phía sau Lạc Vũ.

Mà ở phía sau bọn họ, chính là tứ vương ma thú.

Mà theo sát phía sau tứ vương chính là mười ma thú cấp bậc cao nhất.

Lúc này, trên người các ma thú cũng đang bọc áo choàng phần hồng, vênh vác tự đắc bước đi phía sau Lạc Vũ, hướng phía Nghị Chính cung mà đi.

Bọn họ chính là công thần của Vọng Thiên Nhai quyền khuynh đại lục Vong Xuyên .

Lại càng là con át chủ bài của Lạc Vũ, bọn họ hộ tống chủ tử của bọn họ.

Lạc Vũ đang ở Vọng Thiên Nhai nên không có nhà mẹ đẻ, trực tiếp xuất giá từ Vương cung Vọng Thiên Nhai.

Song, có bọn họ ở đây, ai dám chất vấn chủ tử của bọn họ nửa điều, trực tiếp tiêu diệt.

Xuân phong rực rỡ, Tiểu Ngân và Tiểu Hồng hộ tống Lạc Vũ, hướng chỗ cao nhất của Vọng Thiên Nhai – Nghị Chính cung mà đi.

Dọc đường, các đội thị vệ nhất tề khom người quỳ lạy.

Pháo hoa rực rỡ ở trên bầu trời nổ vang.

Tiếng chuông vui mừng không ngừng vang lên, một mảnh trang nghiêm túc mục.

“Oanh.” Lạc Vũ từng bước từng bước đi lên bậc cao nhất của Nghị Chính cung, hỉ nhạc tưng bừng, chung cổ trường minh.

“Rống.” Tứ vương ở phía sau Lạc Vũ đồng thời ngẩng đầu hí dài, ngoài Vọng Thiên Nhai vương cung vạn thú đang tề tụ, nghe thấy thanh âm này, nhất tề ngẩng cao đầu kêu một tiếng dài.

Tiếng huyết gió hùng tráng, cùng chung cổ trường minh đan xen vào nhau.

Giống như biển rộng sóng lớn, quân lâm thiên hạ.

Vân Thí Thiên một thân long bào đỏ thắm đứng ở trên bậc thang.

Trên khuôn mặt lãnh khốc lúc này tràn đầy nụ cười sáng lạn, đưa tay ra nắm lấy tay Lạc Vũ, nhìn nhau cười sau đó sóng vai đi vào trong Nghị Chính cung.

Không cần nói bất cứ điều gì, tình cảm của hai người đã không cần thêm thứ gì phụ họa.

Trong Nghị Chính cung, quần hùng tề tụ.

Lấy hai vị tông chủ Hải Thần tông và Lô Tinh đứng đầu cho quan khách, cùng với thủ lĩnh của các đại thế lực khác, trong tiếng hú dài của vạn thú cùng nghênh đón Vân Thí Thiên và Lạc Vũ.

“Giờ lành đã đến.” Lúc này, Phong Vô Tâm đứng trên bậc đầu tiên của thềm bạch ngọc, trên mặt tràn đầy nghiêm túc và vui sướng lớn tiếng hô.

Pháo mừng lần nữa nổ vang, kèn lệnh vui mừng vang khắp trời đất.

Vân Thí Thiên và Lạc Vũ vẫn cầm tay nhau, trong mắt hai người cũng là tràn đầy kích động cùng vui sướng.

“Nhất bá thiên địa.”

Trên bục cao nhất, Lạc Vũ và Vân Thí Thiên chậm rãi xoay người, Tiểu Ngân và Tiểu Hồng ở phía sau lập tức thối lui ra hai bên, hai người hướng phía ngoài của đại điện quỳ xuống, vẫn nắm lấy tay nhau, quỳ lạy thiên địa.

“Nhị bá cao đường.”

Nhìn nhau xoay người, Lạc Vũ và Vân Thí Thiên cùng nhìn về phía Vân Khung và Quân Vân và Phi Yên ở phía trên cao.

Theo như lễ tiết, cao đường này chỉ có thể là trưởng bối của nhà trai ngồi, nhưng mà Lạc Vũ là ai, Vân Thí Thiên lại có bao nhiêu cương chiều nàng.

Quân Vân và Phi Yên ngồi ngay ngắn ở trên cao, nhận lấy một lạy này.

Hai tay cầm lấy tay đối phương, Vân Thí Thiên và Lạc Vũ giữa sảnh đường tràn ngập sắc hoa hướng về phía Vân Khung, Quân Vân và Phi Yên mà quỳ lạy.

“Ha ha...” Vân Khung ngồi ở phía trên cao, khuôn mặt tràn đầy nụ cười rực rỡ, cũng không che giấu ám áp trong mắt.

Tiểu đệ của nàng rốt cục thành thân rồi, cùng người mà hắn yêu kết thành phu thê.

Cái này thật sự là khổ tận cam lai, một mảnh tâm huyết của nàng hôm nay cuối cùng cũng được đến kết quả rồi.

Đệ đệ nàng che chở hơn hai mươi năm, chịu nhiều đau khổ, nhận hết lạnh ấm lòng người, rốt cục đã uy lâm thiên hạ, hạnh phúc mỹ mãn rồi.

Các tân khách chung quanh nhìn Vân Khung đỏ mắt thì đều mỉm cười.

Trưởng tử như mẹ, mặc dù Vân Khung không phải thân tỷ*(chị ruột), nhưng là ở Vọng Thiên Nhai này, ở trong mắt của người trong thiên hạ, nàng đáng được nhận một lạy này của Vân Thí Thiên cùng Lạc Vũ.

Một bên, Quân Vân và Phi Yên cũng đầy vui sướng mà gật đầu với hai người.

Sau đó quay đầu cùng Vân Khung liếc mắt.

Hết thấy ân oán, hết thấy hiểu lầm, lúc này đã trở thành mây khói.

Sau này, sẽ không còn bất kỳ hiểu lầm nào nữa, chỉ còn người một nhà thương yêu nhau.

“Phu thê giao báỉ.”

Giọng nói của Phong Vô Tâm cao vút, vang vọng tận trời cao.

Vân Thí Thiên và Lạc Vũ nhìn nhau, cười tươi như hoa, nhẹ nhàng khom người lạy lẫn nhau.

Từ nay về sau, trên trời dưới đất, nắm tay cùng bước.

Từ nay về sau, một đời một kiếp, một đôi người.

“Vương hầu của Bốn quân.” Vân Thí Thiên xoay người đối mặt với mọi người, nắm thật chặt eo Lạc Vũ, cúi đầu nhìn Lạc Vũ nhẹ nhàng nói.

Lạc Vũ khẽ ngẩng đầu, cụng vào trán của Vân Thí Thiên, nhìn vào cặp mắt thâm thúy của Vân Thí Thiên, nhẹ nhàng giương lên một nụ cười xinh đẹp nhất.

Hai tay ôm nhau, hai mắt nhìn nhau.

Tại một khắc này, dù xung quanh có hàng vạn hàng nghìn người, nhưng trong mắt bọn họ chỉ nhìn thấy lẫn nhau, chỉ có lẫn nhau.

“Kết thúc buổi lễ.” Tiếng xướng cao cao vang vọng khắp Nghị Chính cung.

“Quân vương vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế. Vương hậu thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế.” Bách quan nhất tề hô vang, đồng loạt thấp thân quỳ lạy.

Chung cổ vang lên, pháo mừng tràn phống, kim la gõ vang, Lạc Vũ trở thành Vương hậu Vọng Thiên Nhai.

Quần thần cúi đầu, hô vang.

Trăm nhạc vang lên, núi sông đồng xuân.

Đại yến tân khách, đại xá thiên hạ.

Thiên địa rực rỡ, giờ khắc này toàn thiên địa đều vui mừng cùng với bọn họ, một ngày này, là thuộc về Vân Thí Thiên và Quân Lạc Vũ.

Bóng đêm buông xuống, trong vương cung Vọng Thiên Nhai, đèn dầu sáng tỏ.

Tiền điện, bách quan huyền áo, chén chén nâng lên chúc mừng.

“Hai vị tông chủ, dừng khách khí, mời.” Vân Khung và Quân Vân và Phi Yên vui mừng tiếp đón tân khách.

“Ha ha, tự nhiên sẽ không khách khí.” Hải Thần tông chủ cùng Lâu Tinh gia chủ mỉm cười.

Cầm chén bước đi, Vân Khung xoay người sang Hải Mặc Phong ở bên cạnh Hải Thần tông chủ.

“Uy, Hải Mặc Phong, người không phải là muốn ngồi ở chủ vị sao, vậy bây giờ ngồi ở đây làm gì, đi, đi, ngồi ở chủ vị chính là chủ nhân, đi xã giao với tân khách đi, hôm nay có rất nhiều tân khách.”

Một lời vừa nói xong đã lôi kéo Hải Mặc Phong đứng lên.

Hải Mặc Phong thấy vậy sắc mặt vẫn đạm mạc như cũ, nhưng cũng không đứng lại, đi theo Vân Khung xã giao với tân khách.

Sớm biết vậy sẽ không ngồi ở chủ vị rồi, sư huynh của Vân Thí Thiên thật không dễ làm.

Tông chủ Hải Thần tông và gia chủ Lâu Tinh thấy vậy không khỏi lắc đầu cười to.

Nhưng cũng không ngăn cản, thiên hạ hiện tại, cùng Vọng Thiên Nhai giao hảo tuyệt đối là chuyện tốt.

Huyền áo, hưng phấn, vui sướng tràn ngập tiền điện.

Cả Vọng Thiên Nhai là một mảnh vui mừng.

Mà lúc này, trong tấm cung của Vân Thí Thiên lại là một mảnh yên tĩnh.

“Rốt cục nàng đã trở thành thê tử của ta rồi.” Trong tấm cung, Vân Thí Thiên đang nâng mặt Lạc Vũ, giọng nói lộ ra kích động cùng với vui sướng khó có thể đè nén được.

Lạc Vũ nâng tay chạm vào mặt Vân Thí Thiên, nhẹ nhàng hôn khoe miệng Vân Thí Thiên, mang theo ý cười nói: “Hiện tại đã xác định được chưa?”

“Xác định.” Không để cho Lạc Vũ lui về, Vân Thí Thiên vừa nói xong hai tiếng lập tức ôm lấy cổ Lạc Vũ, kéo xuống hôn nồng nhiệt.

Đồng thời, thân hình chợt lóe, ôm theo Lạc Vũ hướng đến phía giường lớn ngọc thạch.

Lạc Vũ không kịp đề phòng, trực tiếp bị Vân Thí Thiên đặt mạnh xuống giường lớn.

Lưỡi trượt vào, công thành đoạt đất, không giống như ngày thường vẫn mang theo một chút đè nén.

Giống như muốn đem nàng nuốt trọn vào trong bụng, mạnh mẽ mà điên cuồng, tràn đầy tình dục, tràn ngập đoạt lấy, chứa đựng vô tận hưng phấn và khoái trá.

Đó là một loại mãnh liệt mà Lạc Vũ chưa từng được thể nghiệm qua.

Khoe môi, nước miếng do không kịp nuốt mà chảy xuống, chậm rãi theo cảm của Lạc Vũ chảy xuống, trượt xuống cổ, chảy vào trong.

Chậm rãi thấm thấu vào trong cổ áo của Lạc Vũ, vạn phần mê hoặc.

“Ngô... Xem một chút... Chung quanh...” Lạc Vũ bị Vân Thí Thiên hôn đến không thở được, chỉ có thể đứt quãng nói ra.

“Ta đã sớm nhìn rồi.” Vân Thí Thiên ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy cướp đoạt.

Đã qua hai lần rồi, hẳn đã sớm học khôn.

Lần này, bên ngoài tấm cung, trong vòng trăm trượng, hết thấy cả người lẫn vật đều không thể vào, dám quấy rầy hẳn động phòng, hừ.

Lạc Vũ nghe nói vậy thì nhẹ nhàng cười, cũng không hề giấu diếm yêu thương, đưa tay lên đặt trên người Vân Thí Thiên.

Vân Thí Thiên thấy vậy, nhấc bàn tay to, nhanh chóng gỡ xuống mũ phượng trên đầu Lạc Vũ.

Tóc đen như suối trượt xuống, trải trên ngọc sàng hắc hồng.

Hình ảnh kia, cực kỳ xinh đẹp.

Không để cho Lạc Vũ có thời gian thở dốc.

Vân Thí Thiên đã sớm đợi không được, một tay xé mở hỉ bào trên người Lạc Vũ.

Thân thể trắng nõn lập tức lộ ra, trên ngọc sàng hắc hồng quả thực chính là ma quỷ câu dẫn người.

“Thích không?” Lạc Vũ không hề có tư thái ngượng ngùng nữ nhi gia, cánh tay ngọc nâng lên ôm lấy cổ Vân Thí Thiên.

Thanh âm kia, triền miên yêu say đắm, khiến cho cổ họng Vân Thí Thiên một trận đại động.

Lập tức hoạt động thân mình, đem chính vật áo của mình cởi ra.

Lập tức, hỉ bào trực tiếp bị Vân Thí Thiên xé làm hai nửa, tung bay rơi xuống phía xa.

“Thích.” Giọng nói trầm thấp mà tràn ngập bá đạo, lúc này nghe vào tai lại thấy cực kỳ khêu gợi.

Lạc Vũ không nhịn được ngẩng đầu lên, hôn lên cằm Vân Thí Thiên.

Lạc Vũ chủ động như vậy, Vân Thí Thiên làm sao còn có thể kiềm chế được: “Chúng ta chờ một ngày này đã quá lâu rồi.”

Cúi đầu hung hăng hôn lên thân thể trắng nõn, từng đóa hoa lập tức nở rộ.

“Vậy thì...” Lời đáp lại Vân Thí Thiên còn chưa nói xong, Lạc Vũ đột nhiên khẽ nhú mày, cùng lúc này Vân Thí Thiên đang ở trên người Lạc Vũ cũng nhú mày.

“Có cảm giác bị rình coi.” Lạc Vũ cắn cằm của Vân Thí Thiên, hạ giọng.

“Xung quanh không có ai.” Vân Thí Thiên đem Lạc Vũ cắn thật đặt ở dưới thân, không lộ ra chút nào.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, nhưng là cảm giác bị rình coi kia rất rõ ràng.

Đây là có chuyện gì?

“Minh Trần Dạ đâu?” Đang chau mày, đột nhiên Vân Thí Thiên giận tái mặt.

Hôm nay chỉ gặp mặt Minh Trần Dạ một lần trên đại điện, sau đó không thấy hấn đâu nữa.

Người này chỉ sợ là không dễ dàng như vậy để cho bọn họ động phòng thành công đi.

“Tiểu Ngân và Tiểu Hồng đâu?” Lạc Vũ cũng đồng thời ngẩng đầu lên.

Mấy tên kia đâu rồi, bọn họ chạy đến chỗ nào rồi?

Mà trong khi Lạc Vũ và Vân Thí Thiên còn đang nghi ngờ, ở nơi xa dưới mặt đất, trong một cái hố, Tiểu Ngân, Tiểu Hồng, Minh Trần Dạ cùng tứ vương ma thú đang ngấm nhìn đêm động phòng hoa chúc.

“Vóc người không ra sao, còn không bằng ta.” Minh Trần Dạ tự rót một chén, bàn về vóc người của Vân Thí Thiên.

Chỉ thấy, trong cái hố nhỏ này.

Bốn phương đều là gương tinh thạch giăng đầy, mà một ít gương tinh thạch xếp chồng lên nhau, vô số gương tinh thạch nhỏ xếp thành một đường quanh co, kéo dài đến tận phía xa.

Lúc này, trong gương tinh thạch trước mặt, hết thấy tình cảnh bên trong tấm cung của Vân Thí Thiên đều hiện ra rõ ràng.

Wow, wow, nhìn thật rõ, mau động a, ta muốn học, ta muốn học.

Tiểu Ngân đứng ở trước gương, cả khuôn mặt nhỏ bé sáng lên, ý vị thúc giục Vân Thí Thiên cùng Lạc Vũ ở trong gương.

Mà Tiểu Hồng ở bên cạnh giống như là thấy được đồ ngon.

Vừa nghe Tiểu Ngân nói, nhất thời ba một tiếng, móng vuốt đánh trúng đầu Tiểu Ngân.

Học cái gì mà học, người đồ lưu manh.

Tiểu Ngân quay đầu lại ném cho Tiểu Hồng một cái mị nhãn, cười hắc hắc cũng không có phản bác.

Mà tứ vương ma thú ở phía sau nó thấy vậy, nhất tề im lặng lắc đầu.

Thú vương của bọn họ a, sợ vợ đây.

Wow, động, động rồi đó, rõ ràng quá... Tiểu Ngân kích động.

“Nói nhảm, cũng không ngấm lại chút đây là chủ ý của ai, chỉ bằng điểm bản lãnh của các người, cắt.” Minh Trần Dạ vừa uống rượu, vừa khinh bỉ nhìn Tiểu Ngân cùng đám ma thú.

Dùng tinh thạch làm gương phản xạ là hấn học được khi ở Phạm Đế thành.

Thành chủ của Đế Phạm Thiên có thể đem cả Phạm Đế thành quan sát được rõ ràng.

Mặc dù hấn không có đầy đủ điều kiện cần thiết, nhưng là một chỗ nhỏ nhỏ như thế này cũng là không có vấn đề gì.

Cắt, còn không phải là do chúng ta hỗ trợ người.

Tiểu Hồng hí mắt, trợn mắt nhìn Minh Trần Dạ.

Cho dù Minh Trần Dạ có ý tưởng, kia còn không phải là dựa vào chúng nó thực hiện.

Xung quanh tấm cung của Vân Thí Thiên sớm đã bày ra cấm chế.

Còn không phải là nhờ có một thân bản lãnh dung nhập vào tảng đá của nó, vào được trong tấm cung của Vân Thí Thiên, đem mọi thứ sắp xếp thật tốt.

Sau đó đem hình ảnh truyền đến nơi này, hẳn muốn nhìn, hừ hừ, còn không có cửa đâu.

Minh Trần Dạ thấy vậy nhất thời cười ha ha: “Tốt, tốt, tất cả mọi người đều có công, nên cùng nhau nhìn, cùng nhau nhìn.”

Dứt lời, nhìn Vân Thí Thiên trong gương tinh thạch, cười hắc hắc nói: “Hừ, cho là bày cấm chế trong vòng một trăm mét, ta sẽ không có biện pháp nháo động phòng nữa sao?”

Minh Trần Dạ ta muốn phá hư, tất sẽ có biện pháp.”

Xung quanh tấm cung trăm mét không có bất kỳ thứ gì tiến vào được, ngoài trăm mét, đám người Phong Vô Tâm nghiêm mật canh gác, đề phòng bọn họ.

Bất quá, Minh Trần Dạ hẳn là ai a.

Hắn cũng đã có biện pháp rồi.

Không muốn hắn nháo động phòng, tốt lắm, hẳn sẽ nhìn, hừ.

Oa oa, cởi quần áo rồi...

Lạc Vũ nhà ta thật là trắng, nhưng ta đã nhìn qua trước rồi.

“Ba.” Tiểu Hồng chụp một vuốt qua, sắc phôi.

Tiểu Ngân ủy khuất, khi đó ta còn nhỏ a, Lạc Vũ nhà ta không kiêng kỵ ta, hơn nữa Lạc Vũ cũng tắm rửa cho ta a.

Ta cũng bị nàng xem qua hết trơn rồi, ôi...

Lưu manh, sắc phôi, không biết xấu hổ, ta không thương người nữa.

A a, cái này không được, ác lão bà của ta, wow, Vân Thí Thiên cởi hết...

Ái chà, áp đảo rồi, lên đi...

Tiểu Ngân kêu lên cực kỳ kích động, nhìn cảnh này, toàn bộ lông của nó đều dựng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Lúc này, vừa thấy Vân Thí Thiên đề lên trên Lạc Vũ, trong nháy mắt, hai hàng máu mũi lập tức chảy xuống.

Người đồ vô dụng, Tiểu Hồng thấy vậy thì chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nghiêng răng nghiêng lợi.

Cái kia... Cái kia... ta là lần đầu tiên nhìn thấy, cho nên... Di, lão bà, người trấn định như vậy, chẳng lẽ người đã nhìn qua?

Không được, người nhìn kẻ nào rồi, ta đi giết hắn.

Người hỗn đản, cầm miệng cho ta, không nhìn thì đi ra.

Tiểu Hồng tức giận đến tận đỉnh đầu, mặt đỏ bừng.

Nghĩ nó là do kết tinh của thiên địa mà hình thành, ngàn vạn năm mới có một, cực phẩm như thế, cứ nhiên bị sắc phôi này nhìn trúng, thật là bị kích.

“Ha ha...” Một bên, Minh Trần Dạ thấy vậy cũng không nhịn được mà cười ha ha, thú vị, thật là thú vị.

Bên cạnh, tứ vương ma thú thấy vậy, nhất tề không nói gì, không thể làm gì khác là im lặng không lên tiếng nhìn xuân cung sống.

Di, bọn họ không động nữa?

Đang lúc Tiểu Ngân cùng Tiểu Hồng cãi nhau, Minh Trần Dạ đang cười ha ha, Hùng vương đột nhiên kêu lên.

“Hử?” Minh Trần Dạ, Tiểu Ngân, Tiểu Hồng lập tức quay đầu nhìn lại.

“Không tốt, bị phát hiện rồi, đi mau.” Minh Trần Dạ lập tức cảnh giác, nhanh chóng đứng lên, hướng phía bên ngoài bỏ chạy.

Cùng lúc này, hình ảnh trong gương tinh thạch hiện ra, Vân Thí Thiên cùng Lạc Vũ cùng nhau động, lấy một tốc độ mà bọn họ cũng không nhìn ra được đánh ra một chiêu.

Oanh một tiếng, mặt kính một mảnh trắng xóa, người ở bên trong cũng không thấy đâu nữa.

Bọn họ bị phát hiện rồi.

Mau đi, Tiểu Ngân cùng Tiểu Hồng kêu to một tiếng, cùng tứ vương ma thú đi theo Minh Trần Dạ phóng đi ra ngoài.

“Minh Trần Dạ...”

“Tiểu Ngân, Tiểu Hồng...”

Dưới bầu trời bao la yên tĩnh, hai đạo thanh âm tuyệt đối tức giận vang lên, hai đạo thân ảnh lóe lên, hướng phía một người sáu thú đánh tới, đằng đằng sát khí.

Chạy mau a, Tiểu Ngân rống to một tiếng, xuất ra toàn bộ khả năng, hướng phía bầu trời đêm mà chạy đi.

Tốc độ của một người sáu thú, sách sách, chính là nhân tài kiệt xuất của chạy trời chết.

“Dám chạy.” Nơi xa, Vân Thí Thiên quát to một tiếng.

Lập tức, một đạo gió lốc mặc sắc lấp tốc độ bão táp ập đến, hướng phía một người sáu thú quét đến.

“Oanh.” Một tiếng va chạm mạnh vang lên.

Wow... đám một người sáu thú Tiểu Ngân dưới cơn tức giận cực đại của Vân Thí Thiên bị cuốn vào gió lốc, bắn đi rất xa.

Thật giống như bảy đạo tia sáng nhoáng lên một cái rồi biến mất trên bầu trời.

“Lạc Vũ, vóc người của Vân Thí Thiên không ra gì, người có thể suy nghĩ đến ta...” Bóng đêm thâm trầm, chỉ còn lại giọng nói không cam lòng của Minh Trần Dạ hòa cùng với gió đêm.

“Hậu điện hình như có động.” Hải Mặc Phong ở tiền điện tiếp khách nhíu mi.

Vân Khung ở bên cạnh hần ngẩng đầu nhìn bảy viên lưu tinh lóe lên trên thiên không: “Có sao? Đừng tìm cớ, tiếp tục tiếp khách.”

Trong bóng đêm thâm trầm, bảy đạo lưu tinh kia rất đẹp mắt.

“Phanh.” Bảy đạo ánh sáng lóe lên trong bóng đêm, Minh Trần Dạ hạ cánh đầu tiên phịch một tiếng đụng vào một vật.

Bất quá bởi vì lực lượng của hần cường đại cùng với lực lượng càng cường đại hơn của Vân Thí Thiên ở phía sau.

Minh Trần Dạ trực tiếp đem vật này đánh bay ra ngoài, mà quỹ đạo của hần vẫn không thay đổi chút nào.

“Thật giống như đụng phải người.” Minh Trần Dạ nói thầm một câu.

Song, đụng thì cũng đụng phải rồi, thay vì đụng tới lực lượng của Vân Thí Thiên, đụng phải người khác vẫn tốt hơn.

Bảy đạo tia sáng ở trên không xẹt qua, bay về phía xa.

Mà Quốc vương Phi vũ ngày đêm kiên trì đuổi theo đến đây, còn chưa kịp xông lên Vọng Thiên Nhai đã bị Minh Trần Dạ đánh bay ra ngoài.

Bay ra phía xa xa, đụng phải mặt đất, bất tỉnh.

Gió thổi qua, bóng đêm trên đại lục cực kỳ xinh đẹp.

Mà dưới bóng đêm đẹp đẽ này, Giá Hiên Mặc Viêm đứng trên Phiêu Miểu phong, hướng mắt về phía xa ngắm nhìn Vọng Thiên Nhai.

Lạc Vũ và Vân Thí Thiên đại hôn rồi, mà hần...

Ngửa đầu uống một hơi cạn sạch rượu trong chén, Giá Hiên Mặc Viêm chậm rãi nhắm mắt lại, mà lúc này, dây chuyền trước ngực hần lóe lên một luồng ánh sáng mờ ảo.

Lại không lọt vào trong mắt của bất kỳ ai.

146. Chương 147: Cái Gọi Là Tuần Trăng Mật

Edit: Tư Đồ Tử Huyền Beta: Sakura Đêm, xinh đẹp.

Đêm, là sự yên lặng.

Mà ở dưới bóng đêm, quần tinh trên bầu trời phát ánh sáng ngọc, lúc này đại lục Vong Xuyên cũng không nhận ánh sáng trong ánh sao, tử vi và bắc đẩu chậm rãi nhích tới gần.

Ngày khác, gió tối nay mát mẻ như nước.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, đảo mắt đã tới hừng sáng.

“Ôi.” Trong khoảng khắc lúc bầu trời đen nhánh tách ra một tia xanh lam, xa xa quốc vương Phi Vũ bị Minh Trần Dạ đụng phải vượt một thân đau nhức, tỉnh lại.

“Trời đã sáng?” nhìn trời một cái, quốc vương Phi Vũ, hung hăng cắn răng mạnh mẽ đập một cái , bỗng ngồi xuống.

Trời sáng, chậm, chậm.

Vân Thí Thiên và Lạc Vũ đã sớm...

“Ai.” Sau khi quốc vương Phi Vũ bị chọc giận, thật sâu thở ra một hơi, chậm rãi từ trên mặt đất bò dậy.

“Mặc Viêm, phụ vương không có đuổi theo ngăn cản, nhưng không có quan hệ, nàng ấy là của con, ngay cả đã có tỳ vết, như cũ vẫn là của con.”

Lời lảm bảm như chém đinh chặt sắt từ trong miệng quốc vương Phi Vũ nói ra.

Lúc này bên trong nắng sớm, quốc vương Phi Vũ liếc nhìn về hướng vương cung Vọng Thiên Nhai, không có tiến về phía đó, mà xoay người rời đi.

Hiện tại nhìn tới vương cung Vọng Thiên Nhai, đã không có ý nghĩa gì nữa.

Vậy trước hết hần đi tìm GiáHiên Mặc Viêm đã.

Đời này, Lạc Vũ và Giá Hiên Mặc Viêm mới là tuyệt phối.

Cái khác coi như là nhất thời đi.

Hiện tại hần nhìn, đợi đến lúc....

Đột ngột gió, ngày xuân ấm áp như nước.

Vong Thiên Nhai, tẩm cung của Vân Thí Thiên.

Một tia nắng đang từ cửa sổ chiếu vào, rơi vào hai người trên giường đang ôm nhau, màu bạc cùng với màu đen quần giao, màu trắng và màu đồng cổ ôm nhau.

Đây quả thực là một bức tranh đẹp đến không thể đẹp hơn.

“Tĩnh?” Nhìn Lạc Vũ trong ngực tĩnh lại, Vân Thí Thiên nhẹ nhàng vuốt sợi tóc trên mặt Lạc Vũ, dưới lông mày, đuôi mắt đều là ái ý.

Hiện tại người này, bên trong hay bên ngoài đều là của hắn.

Thân thể Lạc Vũ động đậy, mở mắt ra nhìn Vân Thí Thiên gần trong gang tấc, nhẹ nhàng cười, gật đầu.

“Trên người còn đau không?” Vân Thí Thiên kéo cái chăn đang che hạ thân không mảnh vải của Lạc Vũ lên, lớn mật hỏi cực kỳ tự nhiên.

Lạc Vũ cảm giác được tay của Vân Thí Thiên đang ở trên thân mình chạy loạn, mặt đỏ lên. Nhưng lắc đầu nói:

“Không có chuyện gì, cảm giác rất tốt.”

Ở thế kỷ hai mươi mốt có giáo dục giới tính nên nàng rất rõ ràng.

Đêm đầu khó chịu, đây không phải là cái gì không tốt.

Nhưng là, cũng không biết vì sao sau khi cùng Vân Thí Thiên kết hợp thành một thể xong. Chẳng những không có bất kỳ cảm giác không thoải mái, ngược lại kinh khí dư thừa, thật giống như sau khi mưa được đắm chìm trong ánh mặt trời.

Có một loại kinh khí, tràn ngập toàn thân.

Cảm giác kia, không có cách nào dùng lời nói mà hình dung được.

“Rất tốt?” Vân Thí Thiên nghe Lạc Vũ nói thế, mắt bắt đầu tối lại.

“Dạ, đúng vậy a, ta....ngô....” Lạc Vũ gật đầu lời còn chưa nói hết, đã bị Vân Thí Thiên trực tiếp nuốt trọn thanh âm.

Cảnh xuân rực rỡ, lúc này trong cảnh rực rỡ, chỉ thấy bên trong tâm cung của Vân Thí Thiên, rong chơi hết thấy, rất xinh đẹp.

Phòng ngoài đám người hầu nhanh nhẹn đến đây hầu hạ buổi sáng đã đứng ở cửa, thấy vậy liếc mắt nhìn nhau cười, rón rén rời đi.

Mùa xuân năm nay, thực sự tươi đẹp.

Mà xinh đẹp nhất, chính là ba ngày này.

Vốn là cùng Vân Thí Thiên với Lạc Vũ nói một tiếng chúc phúc rồi rời đi, đám người Lâu Tinh, Tông chủ Hải Thần Tông phải mang vẻ mặt tươi cười rời đi trước.

Sau khi lục tông đàm phán xong, thiên hạ hỗn loạn, không thể chỉ trong một tháng ngắn ngủn có thể thu thập được.

Hơn nữa, bọn họ còn muốn nhúng tay vào việc buôn bán đan dược, còn giao dịch cùng với người của Lạc Vũ.

Thực sự là có quá nhiều chuyện.

Vì vậy không có cách nào ở thêm nữa.

Mà thủ lĩnh của các thế lực khác, cũng có tâm tư của riêng mình nên đều cáo từ sớm rồi rời đi.

Lục tông lánh đời, Hải Thần Tông và gia tộc Lâu Tinh coi như đã rất tốt.

Nhưng những thứ của tứ tông còn dư lại đều giống nhau, hướng chi Lăng Nam và Già Diệp Thập cái gì cũng không có.

Hai tông này không lay động được Vọng Thiên Nhai và Địa Ma hỏa, cũng không có biện pháp đánh được Tứ tông, nhất định sẽ đem chủ ý này đánh lên trên những tiểu tông môn bọn họ.

Bọn họ muốn mau trở về, nghĩ tốt biện pháp ứng đối.

Vì vậy, sau ba ngày cuối cùng Vân Thí Thiên cũng chịu để Lạc Vũ ra khỏi cửa điện, khách của Vọng Thiên Nhai đã đi hết.

Chỉ còn một đám người nhà Vọng Thiên Nhai còn đang vui mừng a.

“Chắc... Chắc, vương đệ a, có khả năng, có khả năng.” Trong tấm cung của Vân Thí Thiên, Vân Khung quơ chiết phiến, nhìn Lạc Vũ ngồi ở bên giường, khuôn mặt cười ranh mãnh.

Lạc Vũ nhất thời đỏ mặt, quay đầu hung hăng trợn mắt nhìn Vân Thí Thiên.

Mặt Vân Thí Thiên xương đồng da sắt, thấy vậy chẳng những không xấu hổ, ngược lại còn đưa đầu qua bẹp một cái hôn lên trên mặt Lạc Vũ.

Lạc Vũ thấy vậy vừa vui vẻ vừa thẹn thùng, không thể làm gì khác hơn ngoài quay mặt không để ý tới Vân Thí Thiên, nhìn về phía Phong Vô Tâm, Vân Khung, Yến Trần đang nén cười chờ đến đây lễ bái.

“Minh Trần Dạ đâu?” Lạc Vũ không thấy liền hỏi.

Phong Vô Tâm vừa nghe nhất thời cười to:

“Chạy đến Địa Ma Hỏa để thu xếp đại cục đi.”

Ba ngày trước, hắn là người canh giữ hơn trăm mét ở bên ngoài tấm cung, như vậy sẽ không rõ lắm đã xảy ra chuyện gì.

Lúc này thấy việc đầu tiên Lạc Vũ làm là tìm Minh Trần Dạ, xem ra Đông Thiên Vương quả nhiên thông minh, đã sớm chuẩn bị.

Lạc Vũ nghe nói thế nhất thời hừ lạnh, Minh Trần Dạ đáng chết này.

Thù này, nhất định có một ngày nàng sẽ báo.

“Tứ Vương ma thú cũng chạy, nghe nói là về rừng rậm Hắc Ma tu luyện rồi.”

Phong Vô Tâm nhìn Lạc Vũ nghiêm mặt hừ lạnh, dứt khoát nói xong một lần.

Tứ vương ma thú tự biết Minh Trần Dạ và Lạc Vũ không có giao tình tốt như vậy, lại càng rõ lão đại Tiểu Ngân của bọn nó ở thời điểm mấu chốt nhất định sẽ bán đứng bọn họ gánh tội thay.

Cho nên, tiên hạ thủ vi cường, chạy về ồ.

“Chạy trốn rất nhanh.” Vân Thí Thiên một bên hí hí mắt.

“Hai gia hỏa kia đâu?” Lạc Vũ thấy Phong Vô Tâm không nói tới Tiểu Hồng và Tiểu Ngân, không khỏi nhướng mi nói.

Vừa nói xong, mọi người trong tấm cung vẫn nín cười, nhất tề đứng ra hai bên nhường lối, phía sau lộ ra Tiểu Hồng cùng Tiểu Ngân đang ẩn nấp.

Lạc Vũ thấy hình ảnh hai con vật, ngay cả lửa giận đầy trời cũng không khỏi sững sốt.

Chỉ thấy Tiểu Ngân một thân lông bạc đen thui đầy nhọ nôi, cơ hồ nhìn không ra diện mục thật của nó.

Lúc này thân thể thu nhỏ lại thành quả đấm, sau lưng đeo một cây gậy, tiểu thân thể đứng thẳng, trước hai móng vuốt bưng một cái chén.

Trong chén đen thui, không biết là thứ gì.

Bên cạnh nó là Tiểu Hồng cũng giống y như đúc, chỉ là không có lông, thân thể ngân hồng đen như mực, thật giống như lăn qua cả dăm tro bụi.

Lạc Vũ, chúng ta sai rồi, sau này chúng ta không dám nữa.

Hai con cúi đầu xuống, mắt nhỏ lên tục chớp, vẻ mặt đáng thương, thân thể đứng thẳng bưng chén vừa xong vừa đưa.

Hướng Lạc Vũ và Vân Thí Thiên nơm nớp lo sợ nhích tới gần.

“Oh, còn chưa chạy?” Lạc Vũ nhìn chăm chăm bộ dạng hai con nhận tội chịu đòn.

Không chạy, làm sai rồi muốn dừng cảm gánh chịu.

Tiểu Hồng và Tiểu Ngân cúi đầu.

Thực ra, hai con sớm đã muốn bỏ chạy, nhưng nghe Phong Vô Tâm nói, nếu hai bộ họ dám chạy, sau này bị Lạc Vũ bắt được, khẳng định trừng phạt gấp bội, không bằng sớm nhận tội chịu đòn còn tốt hơn.

Trái lo phải nghĩ, hay là cứ biết điều một chút nhận tội trước.

Lạc Vũ nghe nói hừ một tiếng.

Thật, thật, Vũ Vũ người nhìn, đây là hai chúng ta đặc biệt nấu cháo cho hai người, chúng ta trông coi ba ngày đó.

Tiểu Hồng, nháy mắt duỗi chân trước đưa ra thứ nghe nói là cháo.

Lạc Vũ nghe nói dương dương tự đắc nâng mi, không nói chuyện.

“Ha ha, Lạc Vũ người có muốn tiếp nhận hay không nói một câu, hành hạ hai con này, Vọng Thiên Nhai chúng ta sau này sẽ không còn phòng ốc ở.” Vân Khung đứng một bên cười to.

“Cũng đúng, đợi ba ngày ở phòng bếp, đốt của chúng ta bốn phòng bếp, nếu cứ như vậy, thì chúng ta cũng không có chỗ ăn cơm.” Yến Trần cười ha ha không ngừng.

Tiểu Ngân và Tiểu Hồng ở trong phòng bếp ninh cháo, cảnh tượng kia không cần nói cũng biết chắc hẳn rất dọa người.

Lạc Vũ nghe nói nhìn hai con.

Tiểu Hồng và Tiểu Ngân một bộ muốn khóc mà không khóc được, cực kì đáng thương nhìn Lạc Vũ.

Lạc Vũ thấy vậy, hồi lâu thở dài một tiếng, trợn mắt nhìn:

“Sau này còn dám tái phạm, ta rút da của các người, sau đó đem nướng ăn.”

Thật ra thì nàng cũng không quá để ý Tiểu Ngân và Tiểu Hồng, dù sao thời điểm mang theo bọn họ, sẽ không quá kiêng kị bọn họ.

Nàng vẫn xem bọn nó như trẻ con.

Thế nhưng quả thực đáng giận.

Thấy Lạc Vũ không tức giận.

Tiếng Lạc Vũ vừa rơi xuống, Tiểu Ngân và Tiểu Hồng nhất thời mạnh mẽ cầm chén trong tay, hướng Vân Thí Thiên chính là ném, oạch một tiếng hướng Lạc Vũ đánh tới.

Thấy vậy Vân Thí Thiên vung tay lên, gọn gàng linh hoạt đem hai chén nhìn không ra thành phần, ném về phía đám người Phong Vô Tâm đang xem náo nhiệt.

Trong nháy mắt, một đồng đen thùi hương đám người xem náo nhiệt đổ tới.

Phong Vô Tâm và Yến Lâm không chần chờ lập tức vội vàng né tránh.

Mà Tiểu Ngân và Tiểu Hồng trực tiếp nhào tới cổ của Lạc Vũ, bẹp liên tục hôn vài miếng.

Lập tức mặt Lạc Vũ đang sạch sẽ trực tiếp bị nhuộm đen thui như đáy nồi.

Mà trên người hai tiểu tử kia sạch hơn rất nhiều.

“Ha ha.....” Vân Khung đứng ở một bên thấy vậy, nhất thời cười ha ha.

Bên ngoài cửa cung, Quân Vân và Phi Yên đang hướng bên này đi tới, nghe tiếng cười vang bên trong, không khỏi liếc mắt nhìn nhau, mỉm cười.

Xem ra nữ nhi của bọn hắn quả thực rất hạnh phúc.

Thiên hạ nước Yên, ngày xuân đẹp đẽ tươi sáng.

Vọng Thiên Nhai bề bộn nhiều việc, bận rộn cai quản tất cả.

Thế nhưng việc bận rộn này không có ảnh hưởng gì tới tâm hồn của Vân Thí Thiên và Lạc Vũ, hai người bị mọi người gạt ra bên ngoài.

Vân Thí Thiên và Lạc Vũ đã vì Vọng Thiên Nhai làm quá nhiều việc, phần còn lại cứ để bọn họ làm là được rồi.

Vân Thí Thiên và Lạc Vũ thấy vậy cũng không tranh giành, khó có khi được nghỉ ngơi thật tốt, không ai điên cuồng làm việc.

Lạc Vũ, Lạc Vũ, đi, ra cửa đi dạo phố, nghe nói hôm nay hoa đào vùng ngoại thành nở đẹp lắm, còn có tổ chức đại hội gì đó, đi, đi chơi.

Ngày hôm đó, Tiểu Ngân và Tiểu Hồng bỏ tới vai Lạc Vũ nịnh nọt, vì Lạc Vũ vừa xoa bóp, vừa vui vẻ ra mặt nói.

“Hai gia hỏa chỉ biết chơi.” Cười mắng hai tiểu gia hỏa một câu, Lạc Vũ quay đầu nhìn Vân Thí Thiên bên cạnh.

Muốn đi, cho tới giờ còn chưa có dịp tốt cùng Vân Thí Thiên đi chơi qua.

“Đi thôi.” Vân Thí Thiên còn không hiểu rõ ý tứ của Lạc Vũ sao, thấy vậy đứng lên, đưa tay lên ôm lấy eo của Lạc Vũ.

Khó có được nửa ngày rảnh rỗi, bọn họ cũng nên đi chơi một chút.

Cảnh xuân tươi đẹp, trời xanh mây trắng.

Lúc này kinh đô Vọng Thiên Nhai cực kỳ náo nhiệt.

Nhờ phúc khí đám cưới của Quân vương và Vương phi, rất nhiều binh dân cũng muốn lấy phúc khí này, vì vậy không ít thiếu nam thiếu nữ lập gia đình.

Kia trên đường diễn tấu sáo và chiêng trống, cũng chưa có ngừng nghỉ.

Ngày hôm nay mượn việc hoa đào ngoại thành nở đang kỳ diễm lệ.

Vô số nam nam nữ nữ chưa lập gia đình, mấy đại phú hào ở kinh thành liên danh cử hành, đều tụ tập đi qua, mong muốn gặp người trong mộng.

Hoa đào đầy trời, rục rờ.

Một mảng phấn hồng tràn ngập đầy trời, đập vào mắt đều là rục rờ.

Lạc Vũ một thân quần áo tím nhạt, đi đi lại lại trong đó, bất giác nghĩ tới năm đó một trang trong thế ngoại đào viên.

Cách bờ mấy trăm bước không có cây hỗn tạp, hoa nở rục rờ, cỏ thơm ngon.

Cảnh trước mắt cũng là như thế.

“Uy, người nhìn đi, nàng kia dung mạo thật xinh đẹp...”

“A, nam tử kia diện mạo thật tốt, trời, nhìn một thân khí chất...”

“Ồ, nàng xem ta...”

Rừng đào tuyệt đẹp, vô số nam nữ đi trong rừng đào nhìn Lạc Vũ và Vân Thí Thiên đi dạo, không khỏi nhìn thẳng mắt, trong mắt tất cả đều là quý mến.

Lạc Vũ nghe nói còn chưa có động tác, Vân Thí Thiên một bên đẩy người lãnh khốc giương một tay lên, ôm eo Lạc Vũ.

Ánh mắt lạnh như băng bắn ra, một ít tư thái chiếm hữu, không thể nghi ngờ biểu hiện hết thảy.

“A, đã có chủ...” Mọi người xung quanh thấy vậy đều thở dài vô vọng.

Cắt, thật hẹp hòi.

Đứng ở trên vai Lạc Vũ, Tiểu Ngân thấy vậy, hướng Vân Thí Thiên lật một cái xem thường.

Ánh mắt Vân Thí Thiên lãnh khốc quét qua Tiểu Ngân, lạnh buốt nói:

“Vũ nhi, trở về đem người này nướng...”

Tiếp nhận ánh mắt sát khí của Vân Thí Thiên, Tiểu Ngân không đợi Vân Thí Thiên nói xong, lập tức sư một tiếng từ vai trái của Lạc Vũ, nhảy sang vai phải, cùng Tiểu Hồng đứng chung một chỗ.

Vẻ mặt như đưa đám hướng Lạc Vũ tổ cáo, hấn khi dễ ta.

Lạc Vũ thấy vậy tâm tình thật tốt cười ha ha, kia tư thái quyền rũ trong nháy mắt khiến tất cả những người xung quanh há hốc miệng.

Vân Thí Thiên thấy vậy vạn phần không hài lòng, lạnh lùng vượt qua mọi người.

Sau đó nhấc tay, trực tiếp ôm chầm Lạc Vũ, hôn tới.

Người của hắn, không cho phép người khác nhìn.

“Chàng...” Lạc Vũ nhất thời quýnh lên.

Vân Thí Thiên này quá kiêu ngạo rồi, nơi này trước mắt bao người, hấn....

Trước mặt mọi người đùa giỡn lưu manh, Tiểu Hồng và Tiểu Ngân ngồi chồm hổm trên vai Lạc Vũ nhỏ giọng nói thầm.

Lạc Vũ nghe thế đỏ mặt, nhưng ngọt ngào trốn mắt nhìn Vân Thí Thiên, lời Vân Thí Thiên rảo nhanh cước bộ đi lên phía trước, thoát khỏi đám người vây quanh.

Vân Thí Thiên nhìn mặt Lạc Vũ hồng hồng, tâm tình rất tốt.

Đi dọc theo rừng đào, xung quanh không chỉ là những cây hoa đào xinh đẹp, ở giữa còn xen lẫn những hoa khác, hết sức rực rỡ.

Lạc Vũ và Vân Thí Thiên tay nắm tay, song vai đi giữa đám cỏ rực rỡ.

Đó cũng được coi là đạt được một phần ước muốn du lịch, tâm tình vui sướng.

“Thật khó có được một lần giống như vậy.” Lạc Vũ lời kéo tay Vân Thí Thiên, nói cười.

Thật giống như sau khi nàng cùng Vân Thí Thiên gặp gỡ liền không có khoảng thời gian nào an bình như vậy.

Cảm giác bây giờ, tựa như rơi vào hũ mật, chỉ có một loại cảm giác ngọt ngào.

Vân Thí Thiên cúi đầu nắm chặt tay Lạc Vũ:

“Sau này, chúng ta sẽ luôn sống như vậy.”

Lạc Vũ ngẩng đầu, nhìn Vân Thí Thiên một đầu tóc trắng mà nhuộm thành tóc đen, trên mặt hiện lên ôn nhu cùng vui sướng, gật đầu thật mạnh:

“Được.”

“Mỹ nhân như ngọc, quân tử hảo cầu.” Lúc nàng gật đầu, một thanh âm nhã nhặn cách bụi hoa truyền đến, hết sức có ý nhị.

Lạc Vũ, Vân Thí Thiên cùng với Tiểu Ngân và Tiểu Hồng đồng thời ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy cách đó không xa, một công tử nho nhã đầy người, tay cầm một bó hoa, hướng về phía một cô gái đang đổ bình cả khuôn mặt khê khom người.

Lạc Vũ thấy vậy khê nhú mày.

“Hoa tươi xứng mỹ nhân, có thể cùng đồng hành một đường hay không?”

Mà trong nháy mắt, âm thanh nho nhỏ lại truyền đến, Lạc Vũ lé mắt.

Nam tử đầy người oai hùng, ôm một bó hoa tươi đang đưa cho người con gái đưa lưng về phía họ.

Người kia trên người toát ra sự dịu dàng giống như bản chất.

Lạc Vũ thấy vậy quay người bốn phía xem một chút.

Chung quanh bốn phía đều là nam nam nữ nữ, cô gái đỏ mặt ôm bó hoa tươi cùng nam tử cùng du ngoạn.

Hai đoạn tình thoại, theo gió truyền đến.

Tình cảm, mới vừa rồi nam nữ ở rừng hoa đào chọn người vừa ý, mà ở chỗ này lại là hai người hợp ý cầm tay cùng du ngoạn.

Lạc Vũ tới đây không biết chủ đề của rừng hoa đào mấy ngày nay là gì.

Đại lục Vong Xuyên, tục lệ nam nữ cưới hỏi, chuyện tìm người hợp ý không phải là chuyện đòi phong bại tục gì.

Thu vào trong mắt tốp năm tốp ba những nữ tử ôm hoa tươi cùng nam tử đồng hành, tình ý triền miên đi chơi trong tiết thanh minh, Lạc Vũ đột nhiên quay đầu nhìn Vân Thí Thiên đứng bên cạnh.

Nàng và Vân Thí Thiên hình như chưa có một lần ước hẹn nào.

Không cần phải nói cũng biết Vân Thí Thiên chưa bao giờ tặng hoa cho nàng.

Mặc dù nàng không đòi hỏi, nhưng nàng cũng rất muốn cùng Vân Thí Thiên ước hẹn, đương nhiên, nàng cũng nghĩ Vân Thí Thiên sẽ tặng hoa, cảnh tượng ở đây chính là hình mẫu.

Nàng ở kiếp trước lại thêm kiếp này còn chưa từng được nhận hoa.

Vân Thí Thiên thấy Lạc Vũ nhìn hẩn, nhú mày:

“Sao thế?”

Lạc Vũ nhất thời im lặng, không phải hẩn cùng nàng tâm ý tương thông ư, hiện tại sao lại không thông?

Ngư ngốc, tặng hoa, tặng hoa, Tiểu Hồng thấy vậy mím môi cười nhạo Vân Thí Thiên.

Lạc Vũ quay đầu nhìn về một bên, mà Vân Thí Thiên im lặng nhìn Lạc Vũ đang nhìn chúng nữ tử ôm hoa cùng với nam tử.

Trầm ngâm trong nháy mắt, hình như hiểu được:

“Tặng hoa, đúng.”

Một tiếng rơi xuống, chỉ thấy cổ tay Vân Thí Thiên vung lên, một đạo đẩu khí màu đen trong nháy mắt quanh quẩn trên tất cả cây hoa.

Ngay sau đó, vô số cành hoa hướng Lạc Vũ bay tới.

Kia chỉ chút, cơ hồ giống như một mảng mây đen hướng đỉnh đầu Lạc Vũ bay tới.

Ôi, mẹ ơi, hoa này muốn đè chết người, chạy mau.

Đứng ở trên đầu vai Lạc Vũ, Tiểu Hồng và Tiểu Ngân thấy vậy, oạch một tiếng nhảy về phía sau.

Cùng lúc này, đầy trời toàn hoa oanh một tiếng rơi xuống, phủ kín Lạc Vũ bên cạnh, đem Lạc Vũ vây ở bên trong.

Từ xa nhìn lại thực giống như hoa tiên tử, đứng trong vô vàn hoa.

Xem ra Vân Thí Thiên hạ thủ rất có chừng mực, không để Lạc Vũ bị hoa chôn.

“Tặng.” Vân Thí Thiên ôm Lạc Vũ đứng trong vòng hoa, rất kiêu ngạo.

Người khác mới tặng bao nhiêu, một đóa, một lát, hẳn liền tặng một núi, những người khác yêu say đắm sao có thể so với hẳn và Lạc Vũ.

Lạc Vũ chậm rãi nuốt nước miếng, quét mắt nhìn đồng hoa chất thành núi, sau đó ngẩng đầu nhìn bốn phía.

Một mảnh trụi lủi, nơi đi qua tất cả đều không còn một bông hoa nào sót lại, toàn bộ hết sạch.

Mà xung quanh nam nam nữ nữ trợn mắt há mồm, vẻ mặt vắn vẹo nhìn về phía bọn họ.

Có mấy người còn đang trong tư thế đưa tay chuẩn bị hái hoa, bộ dạng kia...

“Di, không phải mới vừa rồi còn thấy hoa, sao lúc này lại mất? Chẳng lẽ năm nay hoa tàn sớm như thế?” Thoảng xa xa có mấy người mới rừng vào kinh ngạc nói.

Trong nháy mắt Lạc Vũ cúi đầu bưng trán, sau đó lúi Vân Thí Thiên bỏ chạy.

Người này có biết tặng hoa có ý nghĩa gì không a, nàng không định mở tiệm bán hoa, cần nhiều như thế để làm gì.

Người này, người này...

Ha ha, Vân Thí Thiên ngu ngốc, Vân Thí Thiên ngu ngốc.....

Tiểu Hồng và Tiểu Ngân sớm né ở phía sau thấy vậy cười ha ha, cố gắng không nhận ra cái người ngu ngốc kia.

“Ta tặng hoa cho nàng.” Bị Lạc Vũ túm đi ra xa, Vân Thí Thiên cau mày.

Lạc Vũ có phải là không thích không, làm sao một đóa cũng không cầm lại chạy như gặp ma?

Lạc Vũ nhìn Vân Thí Thiên vốn bộ dáng đứng đắn, tốn hơi thừa lời nói:

“Nhiều quá.”

“Nhiều? Chỉ cần nàng thích, đem hoa ở khắp thiên hạ mang tới đây cũng không nhiều.” Vân Thí Thiên ngạo nghễ nói.

Lạc Vũ im lặng.

Chẳng qua, tâm ý này của Vân Thí Thiên, nàng đón nhận.

“Hôm nay không cho phép dùng đầu khí, giống như người bình thường đi chơi tiết thanh minh.” Tiếp nhận thì tiếp nhận nhưng như vậy cũng quá đáng.

Bọn họ tu thành chánh quả rồi, nhưng còn nhiều nam nam nữ nữ còn phải trông cậy vào đó đấy.

Cũng không thể để người khác cầm một nhánh cây, hướng ý trung nhân nói : “Nhánh cây tặng mỹ nhân” đi.

Nhân duyên có được hay không nàng không biết, dù sao nếu là nàng cũng không có cách nào tiếp nhận.

Vân Thí Thiên không có nhiều tế bào lãng mạn, thấy Lạc Vũ nói như thế, mặc dù cảm thấy khó hiểu, thế nhưng không sao cả, tất cả nghe theo Lạc Vũ.

Bước vào mùa xuân, khắp các hang núi hoa nở rộ rờ.

An phận du lâm hơn trăm rừng hoa, phía trước có một hang chìm, anh đào đỏ sẫm tô điểm cho những nhánh cây, thật sớm kết lên quả.

Lúc này dưới tàng cây tụ tập không ít nam nữ, nam tử cùng nữ tử vẻ mặt ngọt ngào, hái cho nhau ăn, tình ý triền miên.

Lạc Vũ mừng rỡ nhìn mấy cây anh đào đỏ bừng, lập tức lúi Vân Thí Thiên hướng bên kia đi tới, nàng rất thích ăn quả này.

Mà phía sau bọn họ, Tiểu Hồng và Tiểu Ngân đã sớm chạy tới, ngồi chồm hổm trên cây, ngời một quả, ta một quả, ăn đến thoải mái.

“Ta tới hái.” Lạc Vũ vẻ mặt thích thú đi tới dưới tàng cây, ngẩng đầu lên.

Nàng cũng không trông cậy Vân Thí Thiên sẽ nhảy lên nhảy xuống giúp nàng hái.

Nơi thấp đã bị nam nữ tới trước hái hết, chỉ còn lại nửa cao.

Lạc Vũ nói Vân Thí Thiên không được dùng đầu gối, hiếm khi dung nhập vào người bình thường, lập tức không cần cổ vũ, cứ như vậy nhảy lên, hướng nhánh cây bên trên hái quả.

Mười sáu tuổi, không cao cũng không thấp, cũng có thể nhảy lên, thế nhưng hái không được nhiều.

Nhưng lần này khó có được thời gian hưu nhân, Lạc Vũ cũng không ghét bỏ, tâm tình rất tốt. thỉnh thoảng đưa cho Vân Thí Thiên hai quả.

Vân Thí Thiên đứng bên cạnh Lạc Vũ, thấy tốp năm tốp ba cũng là nam tử hái cho nữ tử.

Mà hẳn thì lại được Lạc Vũ hái cho.

Lập tức nhú nhú mày, ngẩng đầu nhìn cây anh đào, muốn hẳn nhảy lên hái...

“Thí Thiên, chỗ này cao quá, chàng tới kéo xuống giúp ta.” Lạc Vũ nhìn trúng một cành đỏ thắm.

Vân Thí Thiên im lặng nhìn cây anh đào một chút, ước lượng khoảng cách.

Người đầy lãnh khốc tiêu sái tiến lên, phanh, một cước đá ra.

“Răng rắc.” Trong nháy mắt cây anh đào đổ xuống, nam nữ đang hái quả bên cạnh thét chói tai vội vàng tránh ra.

Cây anh đào gãy tận gốc, Vân Thí Thiên người đầy lãnh khốc quay đầu lại, hướng Lạc Vũ nói:

“Phí sức như vậy làm gì, như vậy có phải tiện hơn không.”

Lạc Vũ đứng phía sau Vân Thí Thiên, im lặng nhìn cây anh đào đổ xuống.

Tiểu Ngân và Tiểu Hồng bò ra từ nhánh cây, đầu đầy cành lá, nhìn chăm chăm người phá hoại tên Vân Thí Thiên kia.

Hiện tại nàng cuối cùng hiểu hai chữ, tình thú, Vân Thí Thiên, người này sẽ biết cái gì gọi là tình thú sao?

Chết tiệt, đầu gỗ này.

Nhanh chóng rời đi, ở giữa ánh mắt giết người của đám nam nữ Lạc Vũ lôi kéo Vân Thí Thiên hướng nơi hoang vắng chạy đi.

“Thí Thiên, ta thấy mình là một người vạn phần dũng cảm.” lúc chạy chói chết, Lạc Vũ rất nghiêm nghị hướng Vân Thí Thiên nói.

“Ừ.” Vân Thí Thiên không có một chút phản đối nào với câu nói này của Lạc Vũ.

Lạc Vũ nhà hẳn là nữ nhân dũng cảm nhất thiên hạ, mặc dù không biết nói câu đó trong lúc này có ý gì.

“Bởi vì ta đem chàng thu vào trong túi, đối với nữ nhân trong thiên hạ đây quả thực là một cống hiến to lớn, hiến thân dũng cảm tuyệt đối.” Lạc Vũ càng thêm nghiêm nghị.

Vân Thí Thiên cúi đầu nhìn Lạc Vũ một cái, chậm rãi lên tiếng:

“Ta không phải mãnh thú, không ăn thịt người.”

Dừng một chút, sau đó lại nói:

“Dĩ nhiên, ta rất hài lòng nàng hiến thân.”

Dứt lời. trở tay nắm lấy tay Lạc Vũ, thân hình chợt lóe hướng tầm cung Vọng Thiên Nhai của hẳn vọt tới.

Lạc Vũ quang minh chính đại nói hiến thân cho hẳn rồi, hẳn còn nhin cái gì.

“Ta không phải có ý đó...”

“Lời đã nói ra, ta không thích đổi ý...”

“Uy...”

Nha, sao lại trở về nhanh như vậy, sao lại ném hai chúng ta lại? Tiểu Ngân nhìn trời.

Ngủ giấc, trở về lăn lộn trên giường rồi, còn nói không phải mãnh thú, so sánh với thú còn động dục hơn, Tiểu Hồng nói vọng.

Mùa xuân tháng ba, chính là thời gian vô cùng tốt đẹp.

147. Chương 148: Lạc Vũ Mười Sát

Edit: Sakura Beta: Sakura Mà ở trong thời gian tốt đẹp này, nếu nói trong thiên hạ này người nhân rồi nhất lúc này là ai thì đó chính là hai người Vân Thí Thiên và Lạc Vũ.

Những người khác thì bận rộn đến mức người ngã ngựa đổ.

Lục tông quyết liệt, hiện tại hợp lại, tất cả đều bận rộn đi thu phục lại đất đai bị mất.

Hoặc là thiết lập lại giang sơn.

Mặt khác các thế lực nhỏ đang cân nhắc lợi hại nên đầu nhập vào nhà nào.

Hỗn loạn qua đi, thu thập cục diện, đất đai bị mất, cũng không phải là việc mà ngày một ngày hai có thể xong được.

Bởi vậy lục tông rất bận rộn.

Ngày này, trên đại diện của Hải Thần Tông.

“Tông chủ, Thiếu tông chủ! Thiếu tộc trưởng Lăng Nam cầu kiến.” Tông chủ Hải Thần tông đang nghị bàn với Hải Mặc Phong, đột nhiên có người báo lên.

Hải Mặc Phong nghe xong thì hai cha con cùng nhìn nhau một cái, hơi trầm ngâm một lát. Tông chủ Hải Thần tông lắc đầu trầm giọng nói:” Không gặp”

Vừa nói xong, Hải Mặc Phong lại dằn dò lần nữa:” Biết nói sao rồi chứ?”

Đúng lúc này Thiếu chủ Lăng Nam đến cầu kiến, đơn giản là vì Thế lực Lăng Nam cần Hải Thần Tông hỗ trợ mà thôi.

Thiên hạ Lục tông giờ chỉ còn tứ tông bị tàn phá, mà trong tứ tông này chỉ có bọn hắn cùng với Lâu Tinh là được sự giúp đỡ của Lạc Vũ, đây chính là cơ hội giẫm đạp lên tứ tông khác.

Tuy gia tộc Lăng Nam cũng thuộc Thượng tam tông nhưng quan hệ không gần không xa lắm.

Song, lúc này quay về giữa các tông môn, uy danh về sau cùng với các thế lực nhỏ, sẽ không có người tính cái nợ này.

Người bẩm báo kia nghe Tông chủ Hải Thần tông và Hải Mặc Phong nói như thế, trong nháy mắt do dự.

“Còn có việc?” Ánh mắt của Hải Mặc Phong lóe lên.

Người nợ do dự trong chốc lát rồi nói:”Lúc Thiếu chủ Lăng Nam đến có nói, lần này hắn đến không phải là cầu hỗ trợ của Hải Thần tông chúng ta. Mà là gặp phải chuyện rất kinh ngạc, Tông chủ bọn họ cảm thấy bên trong có vấn đề, nên mới phái hắn đến thương lượng với Tông chủ.”

Lời vừa nói ra, Tông chủ Hải Thần tông và Hải Mặc Phong liếc nhau một cái, nhướng mày lên.

Gặp phải chuyện rất kinh ngạc?

Có chuyện gì mà có thể làm cho Tông chủ Lăng Nam cảm thấy kinh ngạc, không có cách nào xử lý nên muốn đến đây cùng thương lượng với bọn họ.

Hải Mặc Phong trầm ngâm trong giây lát, thản nhiên nói:” Đã như vậy thì mời hấn vào.”

“Vâng” Người tới lập tức nhanh chóng lui ra.

Sau một lát, Thiếu chủ Lăng Nam nhanh chóng đi đến.

“Thế chất đến rồi, mời ngồi.” Giọng điệu độc nhất vô nhị của Tông chủ Hải Thần tông vẫn như trước.

“Lăng huynh” Hải Mặc Phong gật đầu với hấn.

Thiếu chủ Lăng Nam nghe xong thì hướng Tông chủ Hải Thần tông thi lễ một cái, cũng không khách khí nói thẳng :”Tông chủ, Mặc Phong huynh. Hôm nay tới quấy rầy thật không phải, chỉ vì cha ta cảm thấy có chuyện rất kỳ quặc, vì thế mới phái ta đến thương lượng cùng với Tông chủ một chút.”

“Uh! đã xảy ra chuyện gì?” Thần sắc của Tông chủ Hải Thần tông khẽ động.

Thiếu chủ Lăng Nam nhíu mày rồi trầm giọng nói:”Tông chủ và Mặc Phong huynh cũng biết rằng toàn bộ thế lực của Lăng Nam ta bị Vọng Thiên Nhai chiếm đoạt rồi. Lúc này chúng ta trở về thì đã không còn thế lực phụ nào, đương nhiên là hướng ra ngoài phát triển, Lăng Nam chúng ta không nhúc nhích được Vọng Thiên Nhai và Địa Ma Hỏa, nhưng động người khác thì không có vấn đề gì.”

Hải Mặc Phong nghe xong thì gật đầu, lời nói này là sự thật.

“Bỏ vậy, chúng ta phải đệ tử môn hạ trực tiếp đi qua cái thế lực nhỏ Đông Nam kia thương lượng, nghĩ rằng chúng ta sẽ không có vấn đề gì. Nhưng sau khi đệ tử trở về thì toàn thân bị tổn thương, nếu chạy trốn chậm thì sẽ bị đánh chết.”

“Điều này sao có thể?” Tông chủ Hải Thần tông đang không thèm để ý, nghe xong chuyện đó thì sắc mặt có trầm xuống một chút.

Thế lực dưới cờ của gia tộc Lăng Nam bị Vọng Thiên Nhai chiếm đoạt rồi.

Cũng không nhúc nhích được Vọng Thiên Nhai và những nhà khác.

Nhưng là Lăng Nam cũng không phải là cái chân tôm yếu đuối kia.

Một khối Đông Nam kia chính là một đám cặn bã trong mắt bọn họ, thế mà dám kêu gào , đúng là muốn lật trời rồi.

Sắc mặt Thiếu chủ Lăng Nam rất tối, gật nhẹ cái:” Lúc ấy chúng ta cũng rất khiếp sợ, vì vậy phái rất nhiều đệ tử chúng môn tới.Chuyến đi này, chúng ta mới phát hiện ra là không giống như những gì chúng ta nghĩ:”

“Không giống như thế nào?” Hải Mặc Phong nghiêng đầu nhìn Thiếu chủ Lăng Nam.

Thiếu chủ Lăng Nam cũng không che dấu, dừng một lát, trên mặt hiện lên một tia nghi ngờ, căn nhắc kỹ rồi mới nói:”Nói như thế nào đây, bọn hấn không phải là người Vương thất hoặc người của thế lực phảng kháng mà.... là toàn dân chống lại...”

Thiếu chủ Lăng Nam căn nhắc một chút, mới dùng hai chữ “toàn dân”.

“Toàn dân?” Lòng mày của Hải Mặc Phong nhíu lên, đây là ý gì?

Thiếu chủ Lăng Nam buông tha cho suy nghĩ luẩn quẩn trong đầu, rồi trầm giọng nói.

“Bạo loạn, chỗ kia khắp nơi toàn là bạo loạn, giống như tất cả mọi người lâm vào điên cuồng. Không chỉ phản kháng chúng ta , giống như mà muốn chống lại tất cả. Cái loại bạo loạn này không hề có nguyên nhân, dường như tất cả mọi người ăn phải boom, chỉ cần đụng nhẹ là có thể nổ một cái.”

Thiếu chủ Lăng Nam xoa nhẹ mi tâm, cho tới bây giờ hấn chưa từng thấy địa phương nào hỗn loạn như thế.

“Đại lục Vong Xuyên và Địa Ma Hỏa loạn thì cũng không bằng 1 % của bọn chúng”

Cuối cùng Thiếu chủ Lăng Nam dùng cái từ ngữ này để hình dung cho câu kết thúc của hấn.

Trong nháy mắt bên trong chính cung Hải Thần tông tĩnh lặng.

Hải Mặc Phong và Tông chủ Hải Thần tông liếc nhau, trong mắt hiện lên rất kinh ngạc và nặng nề.

“Cho nên gia chủ Lăng Nam mới phải người đến...” Tông chủ Hải Thần tông nhìn xem Thiếu chủ Lăng Nam, lời nói cũng chưa nói xong.

Thiếu chủ Lăng Nam gật nhẹ cái, tiếng nói rất nặng nề:” Tông chủ chưa từng nhìn thấy thực địa đó, cảm giác như là hoàn toàn đánh mất tính chất bạo loạn. Cảm giác kia vô cùng không tốt, giống như thân ở trong bóng tối vô tận, không nhìn thấy một tia ánh sáng nào.”

“Thân ở trong bóng tối vô tận?” Tông chủ Hải Thần tông nghe xong thì bật dậy luôn, sắc mặt biến đổi rất lớn.

Thiếu chủ Lăng Nam nhìn thấy Tông chủ Hải Thần tông biến sắc, cũng đứng dậy theo :”Cha ta nói chúng ta không có khả năng hiểu ý tứ của những mặt chữ kia. Nhưng chỉ cần ta nói với tông chủ thì nhất định Tông chủ sẽ hiểu.”

Tông chủ Hải Thần tông nghe thấy những lời nói của Thiếu chủ Lăng Nam xong, sắc mặt lạnh như nước, trong nháy mắt lên đường:”Mặc Phong, tất cả mọi chuyện ở đây giao cho con xử lý. Thế chất, đi , dẫn ta đi gặp gia chủ Lăng Nam”

Tông chủ Hải Thần tông vừa nói dứt lời, tay áo phất một cái, bước nhanh đi ra khỏi đại điện.

“Tốt.” Thiếu chủ Lăng Nam không ngờ Tông chủ Hải Thần tông nghe xong thì muốn đi cùng hần ngay lập tức, song phản ứng cũng rất nhau đuổi kịp.

Hải Mặc Phong nhìn bóng lưng của hai người, lông mày nhíu chặt lại.

“Bóng tối vô tận? Không để ý tới tính bạo động?” Ngẩng đầu nhìn bầu trời rộng lớn ở phía bên ngoài cửa sổ, Hải Mặc Phong lầm bầm nói.

Hần nhớ là đã xem qua một đoạn này ở trên bí tịch của Tông chủ Hải Thần tông.

Ba ngàn năm trước, đo là ghi chép của ba ngàn năm trước rồi.

Ánh mắt chuyển qua nhìn về phía Đông Nam.

Một cái địa phương không hề bình thường, chỉ là trong sách quý của Tông chủ có đề cập qua, ở cuối cùng phương hướng Đông Nam của đại lục Vong Xuyên, người trong tông môn không thể đi.

Rốt cục cái địa phương kia có cái gì? Thì bọn hần không thể đi.

Gió xuân thổi cong màn cuốn, thổi trôi các đám mây trắng va vào nhau.

Tất cả mọi người không biết ở địa phương Thần Minh Vực, đang chậm rãi sinh ra chấn động.

Lãnh vực thần bí kia, bắt đầu công tác nổi lên màn sương mù bí ẩn.

Cái sương mù này lượn lờ ở địa vực, bên trên đối diện chính là cái Đông Nam bạo loạn quần quốc.

Màu đen chậm rãi chuẩn bị công tác, chỗ đó đúng là ở điểm cuối Đông Nam đại lục Vong Xuyên.

Nhưng lại không ai biết rõ.

Gió thổi qua vườn đầy sắc xuân.

Tại đại lục Vong Xuyên đang bận rộn nhất thì hai người nhân nhĩ nhất đã kết hôn sau một tháng.

Thời cổ, có ngày thứ ba lại mặt.

Mà ở đại lục Vong Xuyên này có lẽ một tháng lại mặt.

Lúc này mặt trời đã lên cao, Vọng Thiên Nhai vẫn náo nhiệt như trước.

Nhà mẹ đẻ của Lạc Vũ ở Phi Vũ Quốc xa xa, mặc dù lúc này người nhà của cha mẹ nàng đang ở đó nhưng Quân Vân và Phi Yên đang ở Vọng Thiên Nhai cho nên trong này là nhà mẹ đẻ của nàng.

Bỏ vậy nhà cũng là ở trong vương cung của Vọng Thiên Nhai, cha mẹ nàng ở cung Tây Trần .

Lúc này ở cung Tây Trần không khí hết sức vui vẻ.

Quân Vân, Phi Yên, Quân Phi, Vân Khung, Phong Vô Tâm, còn có Vương Hầu và Hoàng Vũ từ Địa Ma Hỏa tới, Tiểu Ngân, Tiểu Hồng đang ngồi xung quanh bàn, cao giọng nói chuyện.

“Nghe nói tay nghề của Lạc Vũ rất tốt, hôm nay ta phải ăn no bụng mới được” Vân Khung không thể chờ được muốn ăn đồ ăn sở trường của Lạc Vũ.

Sáng nay lại mặt, Lạc Vũ không có cái gì tốt để hiếu kính Quân Vân và Phi Yên, ngay lúc Tiểu Ngân và Tiểu Hồng ồn ào, chuẩn bị một bàn thức ăn để hiếu kính cha mẹ.

Chính xác, tay nghề của Lạc Vũ nhà ta là tốt nhất đấy.

Tiểu Ngân bò trên mặt bàn, nghĩ đến Lạc Vũ đang nướng thịt mà chảy cả nước miếng.

Tay nghề nướng thịt của Lạc Vũ rất tốt, khẳng định làm đồ ăn khác cũng không kém.

Oa Oa, nước miếng, nước miếng.

Nhìn bộ dạng của người không có tiền đồ kia.

Tiểu Hồng ở một bên khinh bỉ, nhưng vẫn chọn lấy vị trí tốt nhất ở trên bàn, chuẩn bị cho cuộc tiến công lát nữa.

“Thật hay giả?” Phong Vô Tâm thấy vẻ mặt mọi người rất hưng phấn, không đi nữa.

“Uh, tay nghề của Lạc Vũ rất tuyệt” Hoàng Vũ từ Địa Ma Hỏa gật đầu cười.

Nướng thịt là khó nhất thế mà còn có thể nướng ra miếng thịt rất thơm ngon, dù cả Tiểu Ngân gia hỏa tham ăn thì đồ ăn khác sao mà làm khó được Lạc Vũ.

“Ha ha, Xem ra hôm nay chúng ta tới thật đúng lúc.” Vương Hầu cũng chảy nước miếng.

Còn chưa được nếm qua đồ ăn do Lạc Vũ nấu, hôm nay quả là may mắn.

Vân Thí Thiên ngồi ở vị trí phụ luôn không nói gì, quét mọi người một vòng, ánh mắt thật sâu mang theo dao nhọn.

Lạc Vũ của hắn chỉ làm cho cha mẹ và hắn ăn, cả đám kia là đi ăn chùa đấy.

Cả đám người trên bàn chống lại ánh mắt của Vân Thí Thiên, đồng loạt quay đầu coi như không phát hiện.

Quân Vân và Phi Yên ngồi ở vị trí chủ vị thấy vậy, lắc đầu cười không ngừng, cả đám người này a...

Trong lúc mọi người đang trêu chọc nhau thì mặt trời dâng lên đến đỉnh đầu, đã đến giữa trưa.

Ai! Lạc Vũ còn chưa xong sao, bụng rất đói.

Tiểu Ngân ôm bụng, từ khi buổi sáng đề nghị Lạc Vũ nấu cơm, ngay cả điểm tâm nó cũng không ăn, để chờ bữa tiệc này, ah, thật đói.

Chỉ biết có ăn thôi. Tiểu Hồng khinh bỉ.

“Mang thức ăn lên.” Trong lúc Tiểu Hồng đang khinh bỉ, thì có tiếng mang thức ăn lên làm cho đám người trên bàn lập tức tinh thần phấn chấn lên, ưỡn ngực ngồi thẳng lên.

Khi mảnh màn kéo lên thì một dãy người hầu bưng đĩa thức ăn lên.

Lạc Vũ đi phía sau, rửa sạch tay, vẻ mặt cười sáng lạn.

“Thơm quá.” Vân Khung ngửi thấy mùi thơm của đồ ăn thì lập tức khen một tiếng.

Ngửi thấy mùi thơm như vậy thì chắc chắn ăn sẽ ngon.

“Làm ọi người đợi lâu rồi.” Lạc Vũ cười rồi ngồi bên cạnh Phi Yên.

“Mệt không?” Phi Yên vỗ vỗ tay Lạc Vũ, mặt mũi tràn đầy vui mừng.

“Chuyện này sao có thể mệt được, cha mẹ nếm thử tay nghề của con.” Lạc Vũ cười nói với Phi Yên, thò tay kẹp lấy chiếc đũa, gắp hai con tôm he vào trong bát của hai người.

Tốt rồi, Khai tiệc.

Tiểu Ngân thấy vậy kêu to một tiếng, cùng với Tiểu Hồng khai tiệc, hướng về phía thức ăn mà cướp lấy.

Hôm nay là làm vì Quân Vân và Phi Yên đấy, muốn bọn họ ăn trước, bọn chúng thật không biết xấu hổ.

“Ha ha, ăn đi, mọi người cùng nhau ăn, nào.” Quân Vân thấy vậy lập tức cười to, đuổi đũa ra hướng mọi người ra hiệu.

“Ha ha, mời, mời.” Vân Khung bọn họ cũng không khách khí, đũa bắt đầu chuyển động.

Vân Thí Thiên ở một bên hung hãn nhìn mọi người như quỷ chết đói đầu thai, đũa kẹp lấy thức ăn, đưa cho Quân Vân: “Hai vị ăn nhiều một chút.”

Vân Thí Thiên không phải là loại người cẩn thận, nói chuyện thương yêu, lúc này mà nói ra những lời như thế.

Quân Vân lập tức rất ngạc nhiên, con rể này không tệ, không tệ, nói “Con...”

Oa, cái này là cái gì đó.

Ah ah, cái này muốn giết người.

Quân Vân đang mở miệng nói thì Tiểu Ngân và Tiểu Hồng phi thân đến bầu rượu ở trên bàn, rồi rót rượu vào miệng.

Sau đó quay về sau nôn mửa.

Mọi người ngồi ngay ngắn đang đuổi đũa kẹp đồ ăn lập tức sững sốt, cái này.....

Thần sắc trong mắt mọi người đều biến hóa.

“Hai người có ý gì?” Lạc Vũ đang cười tự gấp đĩa rau cho cha mẹ, thấy vậy lập tức đen mặt lại, trừng mắt hai cái.

Tiểu Ngân đang ôm bầu rượu úp sấp, mặt mũi lúc này rất vắn vẹo nhìn thức ăn trên bàn, miệng quát lại mắt nhìn Lạc Vũ.

Lạc Vũ người làm cái gì thế, thật là khó ăn.

“Khó ăn? Không thể nào?” Hoàng Vũ- người ưu nhã duy nhất trên bàn ăn không có như mọi người bắt đầu cướp thức ăn.

Bởi vậy, để không cho Lạc Vũ tức giận, liền cầm đũa lên gấp thức ăn ở trước mặt Tiểu Ngân bỏ vào trong miệng.

“Ah”Lập tức mặt Hoàng Vũ nhăn lại.

Lạc Vũ đang muốn tức giận, thấy Hoàng Vũ biểu lộ như thế, biết rõ Hoàng Vũ là người không biết nói dối, lập tức nhướng lông mày lên tỏ ra tức giận, nghi ngờ nói: “Cái bàn lươn cá này làm sao vậy?”

Trong lúc nói, một bàn người toàn bộ nhìn về phía Hoàng Vũ, kể cả Vân Thí Thiên.

Hoàng Vũ phải hít sâu mấy lần, mới miễn cưỡng nở ra một nụ cười, mở miệng nói: “Còn có thể.....hồ..”

Lời nói còn chưa xong, chỉ thấy Hoàng Vũ hô một tiếng, thở ra một đám lửa.

Dọa, tuyệt đối làm ọi người kinh ngạc.

Hoàng Vũ không phải là ma thú, cũng không có công pháp nuốt mây phun lửa, cái này.....

Đồ ăn của Lạc Vũ làm có thể thần kỳ như vậy sao?

Lạc Vũ thấy vậy thì rất khiếp sợ, nàng làm ra đồ ăn còn có chức năng này?

“Còn có thể, chỉ còn thiếu phóng ra cây ớt Lê Dương mà thôi.”Nhổ ra một đám lửa, Hoàng Vũ kiên định nói ra mấy chữ này xong, liền quay người đi tìm bồn nước lớn.

Khóe miệng của Lạc Vũ có chút co quắt, nhìn thấy ánh mắt của mọi người, nhướn mày nói: "Ta chỉ ột cây thôi."

Nhớ năm đó nàng ném qua món cay Tứ Xuyên, Cá lươn xào, trên mặt đều là ớt hồng hồng, nàng mới chỉ có bỏ vào một ít a.

"Ông trời phù hộ người" Vương Hầu nhìn Hoàng Vũ đồng tình nói

Ớt Lê Dương, một quả cũng đủ nhiều người ở Vọng Thiên Nhai ăn một bữa.

Mấy người bọn họ mà thả một quả, khó trách sẽ phun lửa, may mà võ công tốt không thì sẽ bốc cháy.

Mọi người trên bàn hai mặt nhìn nhau, rất đồng tình với Tiểu Ngân, có thể ăn hết, đúng là Thú Vương.

Tiểu Ngân thấy vậy buồn bực đến mức thổ huyết, lời còn chưa nói ra, chỉ thấy tiểu Hồng ói ở bên cạnh xoay đầu nhìn Lạc Vũ, vẻ mặt như đưa đám nói.

Lạc Vũ! Người muốn giết ta à? Không cần phải đối đãi với thú như thế.

Lạc Vũ nghe xong thì mặt tím tái, mắt nhìn viên cá trước mặt Tiểu Hồng.

Màu xanh rất đẹp, chắc không có vấn đề gì a.

Lạc Vũ cầm đũa gấp một viên lên, ngửi rất thơm, cho vào mồm nhai.

"Oa.." Lạc Vũ liền cúi đầu nhỏ ra, tốc độ còn nhanh hơn Tiểu Hồng.

"Như thế nào?" Vân Thí Thiên đến gần, lập tức trầm giọng nói.

Lạc Vũ rất không có ý tứ miệng móp méo, mở ra cho Vân Thí Thiên xem.

Lợi trên toàn là máu, đây là chuyện gì xảy ra? Vân Thí Thiên nhướn mày.

"Cái kia, xương cá quá nhỏ nên ra không có lộc.." Khóe miệng của Lạc Vũ có chút rút gân.

Xương cá mảnh như tơ nhện, ngậm vào trong dăm mền nhũn ra, sao hôm nay lại như thế...

"Cá Linh Đông mà người không lọc xương? Lạc Vũ vừa nói xong, thì Phong Vô Tâm mở to mắt ra mà nói.

Thời điểm cá Linh Đông còn sống thì xương ca rất mềm như bông nhưng sau khi chết thì xương cá còn cứng hơn bộ cánh cam.

Mạnh mẽ, hôm nay làm cá viên cho bọn họ ăn, thật đúng là suy nghĩ hay.

Trên bàn im lặng trong nháy mắt. Tiểu Hồng rất oan ức nhìn Lạc Vũ, Lạc Vũ mư sát nó.

Thấy Lạc Vũ không cố ý.

"cái kia, ta thấy...."

Đang im lặng thì Vân Khung ho khan một tiếng, mắt nhìn đồ ăn trên đĩa, lời cự tuyệt chưa nói ra đã bị ánh mắt lạnh khốc của Vân Thí Thiên quét qua.

Sát khí trong đó rất nhiều.

Vân Khung thấy thế lập tức thay đổi lời nói, cười rục rờ nói: "Ta thấy nhất định là trùng hợp, trùng hợp, khẳng định cái này ăn sẽ ngon.

Dứt lời, sắc mặt co lại trên đĩa gấp một cái giống như đậu co ve bỏ vào miệng.

"Răng rắc, răng rắc" Âm thanh thanh thúy nhấm nuốt vang lên trong tĩnh lặng, mọi người nghe rất rõ ràng.

Tại ánh mắt nhìn trộm của mọi người, Vân Khung biến hiện ưu nhã: "Không tệ, không tệ, mùi vị không tệ"

Mọi người như chết nhìn chằm chằm, đồ ăn đẹp xanh kia làm sao có thể phát ra âm thanh thanh thúy như thế.

Khóe miệng Vân Khung co quắt, rất dụi dằm nói: " Khi nào quen thuộc thì tốt rồi."

Mẹ nó, ai nói là Lạc Vũ nấu đồ ăn rất ngon, nấu rất thành thực.

Mọi người nghe nói, đều nói như thế.

Lạc Vũ nghe thế cười hắc hắc hai tiếng:”Ta không quen thuộc ẩm thức ăn kia, mới làm lần đầu tiên.”

“Ha ha, lần đầu tiên làm, rất tốt, tốt” Một bàn người ngồi ngay ngắn cười rự rờ.

“Những thứ khác có lẽ ăn được.” Lạc Vũ nhìn về phía mọi người.

Vương Hầu trong ánh mắt của Lạc Vũ, không có chống lại được áp lực kia, tay run rẩy cầm lấy đũa gấp lấy một miếng vịt nhét vào miệng.

Sắc mặt rút gân, không ngừng biến hóa, Vương Hầu dưới con mắt nhìn chằm chằm của mọi người, nhịn không được mà kêu lên :”Má ơi! Lạc Vũ, ngươi muốn mạng chết người à.”

Vừa dứt lời, Vương Hầu không thể chờ đợi được liền đoạt lấy bát nước của Hoàng Vũ vừa ôm tới, tu từng ngụm từng ngụm.

“Mặn?” Ta chỉ cho có một muôi muối thôi” Lạc Vũ rất kinh ngạc nói.

“Một muôi? Muối bên trong bình không có thìa mà” Người hầu của ngự thiện phòng đang đứng ở bên cạnh kinh ngạc ngắt lời.

Lạc Vũ nghe thế liền sững sờ:”Cái kia, bên trong chén hoa xanh là vật gì?”

Muối tinh, một nắm muối to bằng hạt mè có thể pha được một vạc nước muối.

Hiện tại , một thìa....

Mọi người trên bàn hoàn toàn trầm mặc, nhìn về phía Vương Hầu với ánh mắt tràn đầy thương tiếc.

Ăn một miếng mà bằng lượng muối ăn trong một tháng, cái này thực sự không phải dùng để trưng cho đẹp

“Khục khục, cái kia, hắc hắc, ta dùng sai rồi.” Lạc Vũ nhìn Vương Hầu, cười đến sáng lạn.

Đều do đám người hầu trợ thủ, tại sao không nói cho nàng.

Mà đám người hầu nhìn thấy ánh mắt của Lạc Vũ thì cảm thấy rất oan ức.

Nhìn thấy Lạc Vũ nhanh nhẹn tự nhiên, ai cũng tưởng nàng là đầu bếp, nào biết ngay cả đồ vật căn bản mà nàng cũng nhận lầm.

Bù sai lầm, Lạc Vũ tràn ngập hy vọng nhìn Phong Vô Tâm:”Vô Tâm! cái nồi gà bên cạnh ngươi nhất định là ăn được.”

“Ta hoàn toàn dựa theo thực đơn mà làm” Đường nhiên là thực đơn trong trí nhớ.

“Thực đơn” Phong Vô Tâm nghe xong cúi người gấp miếng gà lên, trong lòng thấp thỏm không yên, nhìn về phía Lạc Vũ:”Những thứ này không phải là chuyên môn của ngươi?”

Lạc Vũ nghe xong liền lắc đầu nói:”Cho tới bây giờ ta chưa nấu thức ăn qua, làm sao có sở trường chứ, hôm nay là lần đầu tiên làm chưa có được ngon, mong mọi người thông cảm bỏ qua cho.”

“Cái gì. Lần đầu tiên?” Phong Vô Tâm chân kinh rồi.

Ai nói Lạc Vũ là đầu bếp, là đồ ăn ngon kinh người.

Con mẹ nó, bọn họ nhập vào hang sói rồi.

Mọi người trên bàn ngồi ngay ngắn hướng ánh mắt về phía Tiểu Ngân và Tiểu Hồng.

Mặt mũi Tiểu Ngân rất oan ức, Lạc Vũ nướng thịt rất ngon a, ai ngờ nàng ấy làm thứ khác thì.....

“Phong Vô Tâm” Đang lúc ủy khuất thì Vân Thỉ Thiên lạnh lùng liếc Phong Vô Tâm, cái nhìn kia tràn đầy uy áp.

Phong Vô Tâm lập tức run rẩy trong gió,

Thấy Lạc Vũ nhìn hần trần đầy hi vọng, nhìn thấy ánh mắt uy hiếp của Vân Thí Thiên, Phong Vô Tâm làm bộ trắng sí một đi không trở lại, phải ăn bất cứ giá nào.

Ném một miếng gà béo ngậy vào trong miệng.

“Rắc...” Nghe thấy rắc một cái, Phong Vô Tâm tru lên một tiếng”Ồi cái răng của ta...”

Gió mát thổi qua cửa sổ, soẹt soẹt âm thanh rè rè.

Trên bàn im lặng. Vân Khung cũng im lặng, sau đó Phong Vô Tâm chậm rãi bỏ chân xuống, đuổi chiếc đũa ra gặp một miếng gà trong nồi hầm cách thủy ra.

Nhìn cái da thịt kia, hướng Quân Phi một mực im lặng ở bên cạnh nói:”Làm một kiểm.”

Quân Phi vội vàng buông đũa ở trên tay xuống, bộ dạng như là được giải thoát, chém một trường kiếm bằng đầu khí tới miếng gà kia.

“Phanh” Nghe thấy tiếng âm thanh va chạm rất mạnh mẽ, một chuỗi pháo hoa bắn ra.

Mà khối thịt gà kia , lông tóc không hao tổn gì.

Vân Khung thấy vậy, dịu dàng nhìn Lạc Vũ.

Xem ra, muối vẫn rất tốt với tỷ tỷ, chỉ cho tỷ ăn rau đây, những thứ khác....

“Không phải đâu” Lạc Vũ nhìn thấy một màn này, dường như muốn thò tay ra che mặt.

“Gà gô thịt rất ngon, thích hợp cho việc nướng, nhưng nếu hầm cách thủy thì chỉ biết càng ngày càng cứng, đến cuối cùng thành cốt thép.

Mặt Quân Phi lãnh khốc mà lúc này không ngừng rút gân.

Thời điểm mấy năm trước gặp Lạc Vũ, đã biết rõ Lạc Vũ nhà bọn họ, toàn là do Phi Yên nấu cơm, bởi vì Phi Yên rất thích bếp núc.

Bởi vậy, Lạc Vũ và Lạc Lê sẽ không làm.

Những năm này còn tưởng rằng Lạc vũ vô sự tự thông, học thành tài rồi.

Cho nên hôm nay mới dám ăn, ai ngờ...

Ai, hần không nên coi trọng Lạc Vũ, cũng may là hần tránh thoát được.

“Vương đệ! Người cũng không nên khách khí”

“Đúng a, đúng a, nói không chừng Lạc Vũ hiểu ý người nhất, cái mân kia của người là ngon nhất.”

“Vâng, không thể cô phụ tâm ý của Vương phi”

Sau khi Quân Phi nói xong thì những người Vân Khung , Phong Vô Tâm, Vương Hầu dưới áp bách vô hình của Vân Thí Thiên mà phải ném thử đã cùng nhau chống lại Vân Thí Thiên.

Mắt Vân Thí Thiên nhìn mọi người, vẫn giữ nguyên lãnh khốc cầm đũa lên gấp thức ăn cho vào miệng.

“Thí Thiên! Nếu không...”

Lạc Vũ ngẩng đầu lên đang muốn nói không thể ăn thì cũng dừng ăn hết, nhưng đã thấy Vân Thí Thiên đã cho vào miệng rồi nên lời nói cũng không nói tiếp nữa.

Mọi người trên bàn chăm chú nhìn Vân Thí Thiên.

Nhưng thấy mặt Vân Thí Thiên không có biểu tình gì, cái sắc mặt kia nhìn không ra bất kỳ biểu hiện nào.

Một lúc sau còn khe gật đầu.

Mọi người đều lặng yên, cảm thấy đồ ăn trước mặt bọn họ là kinh hãi, còn trước mặt Vân Thí Thiên là ngon lành.

Lập tức móng vuốt của Tiểu Ngân nhanh chóng mò một khối ném vào miệng.

Oa hỏng hết rồi.

Vừa vào miệng, mặt của Tiểu Ngân nhăn lại, ngũ quan không thể phân biệt được, thay đổi do quá đau.

Vân Thí Thiên thấy vậy chậm rãi ăn hết, chống lại ánh mắt của Lạc Vũ, một lúc sau mới từ từ nói: "Người làm cái gì đây?"

"Sườn xào chua ngọt"

"Hả?"

"Ah ta quên bỏ đường." Nhìn thấy Vân Thí Thiên nhướn lông mày lên, Lạc Vũ đột nhiên nhớ tới, lập tức vịn phần có lỗi nhìn Tiểu Ngân.

Mà Vân Khung bọn họ nghe nói thế, hướng Vân Thí Thiên kinh hãi, cái lừa gạt người.

Vân Thí Thiên nhìn Lạc Vũ nửa ngày rồi chậm rãi nói: "Nàng không thích hợp nấu cơm."

Trên bàn, tất cả mọi người đều gật đầu.

Nàng ta thích hợp làm thịt nướng.

Tiểu Hồng nói câu đó ngay sau khi Vân Thí Thiên vừa nói xong.

Cũng không biết Lạc Vũ thế nào, thịt nướng làm tốt như thế, mà cái đồ ăn này...

Nó nào biết thể lực của Lạc Vũ ở thế kỷ 21 là thể lực vừa có quyền vừa có thế, làm sao để các đệ tử nấu cơm.

Rời khỏi thể lực, rồi làm việc cho quốc gia, càng không lo lắng vấn đề ẩm thực.

Mà ở trong đó, vẫn là mẹ nàng làm, mà vì nàng thích đồ nướng cho nên mới học được nướng thịt.

Bởi vậy, hắc hắc...

"Cha mẹ không thể ăn thì đừng ăn"

Sau khi Tiểu Ngân nói xong, Quân Vân và Phi Yên ở bên cạnh Lạc Vũ một mực không nói chuyện cũng đã ăn hết thức ăn ở trong bát, Lạc Vũ lập tức khẩn trương.

"Ăn thật ngon a, tâm ý của Vũ nhi đều ngon hơn tất cả hương vị." Quân Vân và Phi Yên nhìn Lạc Vũ lo lắng, mặt mũi tràn đầy mỉm cười.

"Cha mẹ..." Trong lúc nhất thời, Lạc Vũ không biết nói gì cả.

Cha mẹ nàng sao có thể tốt như vậy, có thể tốt như vậy a.

Vân Thí Thiên ở bên cạnh thấy vậy, duỗi chiếc đũa ra gõ vào thành chén.

Lạnh nhạt lướt qua mọi người: "Vương Hậu tự mình xuống bếp, các người không ăn cũng phải ăn, ăn cho hết, nếu không hôm nay đừng nghĩ rời khỏi nơi này."

"Cái gì..." Vân Khung khiếp sợ.

"Ah, lại để cho ta chết đi..." Phong Vô Tâm sụp đổ.

"Ta sai rồi..." Vương Hầu kêu khóc.

Mọi người trên bàn đều hỗn loạn trong gió, ăn hết cái món thức ăn này. Nhất định sẽ chết đấy.

Mà Tiểu Ngân và Tiểu Hồng trực tiếp ngất xỉu rồi.

Gió thổi qua, trong cung điện của Vọng Thiên Nhai, một mảnh gào khóc thảm thiết.

Ai nói nướng thịt ngon thì nấu cơm cũng ngon.

Đây quả thực là ngụy biện, ngụy biện.

Mà cái nguy hiểm là có Vân Khung, Phong Vô Tâm, Vân Thí Thiên, Tiểu Ngân, Tiểu Hồng v...v dùng máu đổi lấy giáo huấn này.

Gió thổi nhẹ , ngọn cây vang xào xạt.

148. Chương 149: Khó Bề Phân Biệt

Edit: Sakura Beta: Sakura Thời gian đi như bay, trước một khắc vẫn là tháng ba mùa xuân, sau một khắc đã là đầu mùa hạ rực rỡ.

Thiếu đi một ít lạnh của mùa xuân, thêm một chút nóng của mùa hè.

Trong sức nóng của mùa hạ đi mưu cầu danh lợi, ở phía đông nam của đại lục Vong Xuyên lúc này càng nóng hơn.

Không phải là khí hậu thay đổi mà do trình độ bạo loạn làm cho người khác có cảm giác như vào giữa hè.

“Sao lại biến thành cái dạng này” Tông chủ Hải Thần tông đứng ở trong Đông Nam, nhìn cảnh trước mắt, bởi vì va chạm nhỏ mà nổi giận, dẫn đến một hồi bạo loạn, lông mày nhíu lại thật sâu.

“Ta cũng cảm thấy rất kỳ quái nên mới phái con ta đi tìm người.” Tông chủ Lăng Nam đang đứng ở bên cạnh Tông chủ Hải Thần tông, lông mày cũng đồng dạng nhíu chặt.

Một cái ma sát nhẹ nhàng mà tính toán cái gì.

Nhưng là trước mắt bọn họ nhìn thấy đấy, đã có mười một người chết, vô số người bị thương, hơn nữa còn thêm bao nhiêu người bị lôi kéo vào.

Cái thần thái chộc giận và động tác, giống như là có thâm cừu đại hận, không chết không ngừng.

Cảm giác kia làm cho hai Tông chủ đều thấy sợ hãi.

Tông chủ đứng tại trên tường thành cao cao nhìn dân chúng phía dưới.

Mười chỗ thì có chín chỗ động thủ còn lại một chỗ bị đả thương không nhắc nổi tay lên.

Vốn là những thế lực nhỏ này không có lẫn vào giữa lục tông quyết liệt và Vọng Thiên Nhai và Địa Ma Hỏa chiếm đoạt thiên hạ, theo lý thuyết lúc này có lẽ phải là vô cùng tốt, rất nhàn nhã mới phải.

Hiện tại mười thất chín không*(mười nhà thì có chín nhà trống rỗng vì bị vợ vét. Câu thành ngữ này dùng chỉ tình trạng của một địa phương sau một cuộc tàn phá, một cuộc tấn công ... của kẻ địch hoặc kẻ cướp), khắp nơi một mảnh tường đổ.

So với lục tông bọn hắn còn thảm hại hơn.

Nhìn thấy tình cảnh như thế, Tông chủ Hải Thần Tông cau mày lại.

Quả nhiên giống như lời nói của Thiếu chủ Lăng Nam, không có từ ngữ nào miêu tả được không khí loại này.

Tự mình quan sát ở đây , cảm giác lại không giống lắm.

Cái nơi này gọi là bạo động gì, nơi này còn loạn hơn gấp mấy lần Địa Ma Hỏa nổi tiếng hỗn loạn ở đại lục Vong Xuyên này.

Đây quả thực là địa ngục nhân gian.

Đây không phải là khoa trương, các loại bạo động tiếp tục tái diễn.

Như vậy, những người bình thường lẫn vào quần ẩu thì cách tử vong không xa.

Tông chủ Hải Thần tông hít sâu một hơi.

Quay đầu lại nhìn gia chủ Lăng Nam.

Mặt đối mặt, trong mắt của hai tông chủ hiện cảm xúc sợ hãi không xác định.

“Người chưa nhìn thấy cái chỗ kia” Một lúc sau, đột nhiên Tông chủ Hải Thần tông đề thấp giọng xuống nói với gia chủ Lăng Nam.

Gia chủ Lăng Nam nghe thấy thế thì sắc mặt chấn động trong nháy mắt.

Sau đó hít sâu một hơi rồi lắc đầu: “Ta sợ ta không phán đoán được.”

Thiếu chủ Lăng Nam ở bên cạnh hai người mà nghe cũng không hiểu.

Tông chủ Hải Thần tông suy nghĩ một lát rồi trầm giọng nói: “Hãy rút người của người đi, chúng ta đi nhìn xem”

Gia chủ Lăng Nam không hề chần chờ mà trực tiếp gật nhẹ.

Hắn để cho Tông chủ Hải Thần tông tới, chủ yếu là muốn đi xem cái chỗ kia.

Hắn sợ chỉ mình hắn thì không đoán được. Hơn nữa là vì hắn không dám đi một mình.

Gió đầu mùa hè chậm rãi thổi qua, không có phần sáng khoái an nhàn mà chỉ có âm trầm thiết huyết.

Thiếu chủ Lăng Nam thấy vậy thì cũng không có ngăn cản, hai tông chủ liên thủ thì thiên hạ này chỉ có Vọng Thiên Nhai kia có thể ngăn cản còn chỗ khác không cần nhắc nguy hiểm.

Tận cùng Đông Nam đại lục Vong Xuyên. Tuy nói là rất xa, không xác định được vị trí.

Song, lúc này hai Tông chủ đang ở chỗ này, đi đến nơi tận cùng cũng không phải là việc gian nan lắm.

Gió thổi qua ngày, sương mù bay lượn lơ, che dấu cả giang sơn trong mộng lung. Ánh sáng chiếu rọi xuống. Cùng với ánh trắng mờ ảo đặc biệt sáng rọi, nếu đứng ở bên ngoài tận cùng thì giống như có cung điện ẩn ở bên trong. Thần thánh mà đẹp đẽ.

“Chính là ở chỗ này?”

Dựa vào con đường mà tổ tông ghi chép lại, tìm được nơi tận cùng Đông Nam, Tông chủ Hải Thần tông nghiêng đầu nhìn gia chủ Lăng Nam.

Tuy nhiên Lăng Nam có bề dày trăm ngàn năm lịch sử lại không biết chỗ này, nhưng Tông môn của bọn hắn lại thuộc phía nam nên nhất định biết nhiều hơn cho với hắn.

Mắt của gia chủ Lăng Nam đang nhìn một mảnh đầm lầy, tầng tầng bọt nước di chuyển trước mắt. Ngang dọc trước mặt bọn họ, ngăn cản một phương đại lục gọi là Kính Hồ.

Tổ phổ*(tờ giấy của tổ tông để lại) của tông môn có nói, tận cùng Đông Nam, nước Đoạn Thiên Nhai, hoa trong gương, trăng trong nước, quy về cực hạn.

Lập tức gật đầu nói: “Chính là chỗ này.”

Tông chủ Hải Thần tông nghe thấy thế thì hay tay chấp đằng sau lưng, ánh mắt sắc bén nhìn Kính Hồ sương mù mênh mông mờ ảo trước mặt.

Kính hồ, nghe nói cái hồ này rộng mấy chục vạn dặm, đây chính là hồ lớn nhất đại lục Vong Xuyên.

Hồ nước hình tròn bao quanh lấy. Ở trong hồ nước có một khu đất rộng tươi tốt. Khu đất này là nơi truyền thừa của các đời tông chủ của Lục tông, là cấm địa không được cho phép vào.

Ánh mặt trời sáng lạn, ánh sáng màu vàng phủ xuống khắp nơi, phẳng phất nơi này là trời đất mới bắt đầu, một địa phương cực kỳ an tĩnh, ẩn chứa tất cả tuyệt đẹp và ưu nhã.

Gió thổi qua, gợn sóng dập dờn, tuyệt đẹp không nói lên lời.

“Người xem” Đang ở trong tiên cảnh đẹp đẽ như vậy, đột nhiên Tông chủ Hải Thần Tông cúi người, vạt phần nghiêm túc nói với gia chủ Lăng Nam.

“Cái gì?” Gia chủ Lăng Nam thấy thế cúi người xuống, theo hướng ngón tay chỉ của Tông chủ Hải Thần tông. Sóng lẫn tăn, ánh sáng chiếu rọi mặt hồ, làm gì có dị thường.

Nhưng gia chủ Lăng Nam hiểu rõ Tông chủ Hải Thần tông được trời ưu ái có thiên phú về khống chế nước, họ rất nhạy cảm đối với nước. Tông chủ Hải Thần tông nhất định phát hiện ra cái gì, lập tức nhìn kỹ lại.

Sau khi nhìn một cách chăm chú thì sắc mặt của Tông chủ Lăng Nam đột nhiên thay đổi: “Nước là màu đen đó.”

“Đúng, là màu đen” Tông chủ Hải Thần tông từ từ đứng thẳng người, sắc mặt lúc này cực kỳ khó coi.

Trước mặt hồ hiện ra chính là sóng xanh mênh mông bát ngát, nhìn cái xanh biếc kia làm cho người rất thoải mái vui vẻ. Nhưng hãy xem kỹ lại đi, ở phía dưới sóng nước kia lại là màu đen. Không nhìn ra màu đen còn may, nếu nhìn ra màu đen rồi thì sẽ thấy trong không khí lan tràn ra khói màu đen, loáng thoáng lờn lờ trước mắt gia chủ Lăng nam.

Gia chủ Lăng Nam đột nhiên rùng mình, tròng mắt không dám tin.

“Làm sao lại trở lại... chuyện này...” Giọng nói của gia chủ Lăng Nam có chút bất ổn.

Sắc mặt của Tông chủ Hải Thần tông lúc này cực kỳ khó coi, hít sâu một hơi rồi mới nói: “Người hãy nói cho thể chất*(cháu) tất cả tình huống trước mắt, nhưng bảo hẳn đừng có hành động gì. Về phần này, trước tiên chúng ta cứ ở đây nhìn xem, vạn nhất chỉ là do ta hoa mắt hoặc chúng ta tính sai rồi, cái kia...” Còn chưa nói xong thì gia chủ Lăng Nam cũng ngộ ra ý tứ của Tông chủ Hải Thần tông.

“Tốt. chúng ta hãy xác định lại một chút.” Gia chủ Lăng Nam cũng hít sâu một tiếng, dè dặt khiếp sợ và kinh hoàng trong lòng xuống, trầm giọng nói.

Tuy nhiên hai đại Tông chủ không có nhìn lầm, nhưng đi lại ở cái địa phương này nhất định phải thận trọng. Nếu không hậu quả truyền đi....

Phong chợt thối, rõ ràng là đầu mùa hạ nhưng lại lạnh thấu xương.

Nhưng mà tại đằng kia được ánh sáng chiếu xạ, hai tông chủ được bao phủ trong ánh sáng màu vàng, nhưng lại là đen đày.

Gió thổi qua ngày, đầu mùa hạ thật xinh đẹp. Mà lúc này Vọng Thiên Nhai bận rộn và nhàn nhã vẫn như trước.

Tại hậu hoa viên tẩm cung của Vân Thí Thiên. Dương liễu mềm mại nhảy múa theo gió, hoa bay đầy trời, nhẹ như mây bay. Lúc này theo gió mà xuống, giống như mùa hạ nổi lên màn mưa trắng, vạn phần xinh đẹp.

“Rất hỗn loạn” Lạc Vũ đang ngồi trong lương đình ở hoa viên, vừa ăn đào tươi vừa kinh ngạc nhìn Phong Vô Tâm.

Phong Vô Tâm nhẹ gật đầu cười nói: “Đúng thế, nghe nói thể lực xuống dốc của Tứ tông rất nhiều địa phương rơi vào bạo loạn. Thời gian dài như thế mà còn chưa có xử lý xong thật là cho người ta coi thường,”

“Cũng không phải, ta còn nghe nói Lăng Nam và Già Diệp Thập hai cái mất thể lực này nhìn trúng quốc thổ của một đám thể lực nhỏ ở phía đông nam đại lục. Nhưng hiện tại không có chiếm đoạt được mà còn bị cái bạo loạn kia là cho người ngả ngựa đổ, thật sự rất buồn cười.” Vân Khung nói tiếp lời nói của Phong Vô Tâm, cười.

“Không phải đâu.” Lạc Vũ nhướn mày.

Cho dù Lăng Nam và Già Diệp Thập không có sinh ra thể lực mới nhưng cái lực lượng tông môn kia vẫn còn phải có. Không bắt được tiểu quốc kia thì không nói đến, ngược lại làm cho sút đầu mẻ trán, có lắm hay không. Lúc nào rồi mà hai tông này lại vô năng như vậy.

“Không phải như thế nào?” Vân Khung lấy ra một quả đào rồi cắn.

Lạc Vũ nghe xong chỉ im lặng lắc đầu.

Vọng Thiên Nhai và Địa Ma Hỏa bọn hắn đã thu thập xong hỗn loạn. Từng mục hành động đang được áp dụng vững bước.

Tuy nhiên đang ở trong giai đoạn tuần trăng mật nên nàng không hỏi đến những chuyện này, nhưng chuyện cần biết thì nàng cũng biết.

Bọn họ đã thu thập xong rồi mà lục tông vẫn còn loạn, xem ra bọn họ đã kích lục tông quá thảm rồi.

“Cái bạo động này có chút kỳ quặc” Thời điểm Lạc Vũ đang nghĩ thì Vân Thí Thiên tựa một bên ghé lạnh lùng xen vào một câu.

“Kỳ quặc?” Lạc Vũ quay đầu nhìn về phía Vân Thí Thiên :”Vì sao?”

Một tay Vân Thí Thiên ôm lấy eo Lạc Vũ, nhìn xem Lạc Vũ ăn quả đào, một bên lông mày nhíu lại, lắc đầu nói:”Nghĩ không ra”

Lạc Vũ nghe thế nhướn mày lên nhìn Vân Thí Thiên. Nàng nhớ rõ cái này không phải là lần đầu tiên Vân Thí Thiên nói ra bạo động có chút kỳ quặc. Lúc trước bọn họ chưa có áp đảo Lục tông, bạo lộ phát sinh ra, hình như Vân Thí Thiên đã từng nói qua.

Song bọn họ mượn cơ hội này thế nên giờ càng ngày càng tốt.

“Chúng ta đây...”

“Đừng , đó là chuyện của người khác, quan hỉ khí kỳ quặc hay không kỳ quặc” Lạc Vũ nhìn Vân Thí Thiên lời còn chưa nói hết, Vân Khung ở một bên đã tiếp lời.

Cũng không phải là thế lực ở trong phạm vi của bọn họ xảy ra vấn đề, chẳng lẽ còn thù một tay tới thế lực Lục tông.

Chuyện của người khác, bỏ qua. Lạc Vũ nghe thế thì chần chờ trong nháy mắt, mắt nhìn Phong Vô Tâm và Vân Thí Thiên.

Phong Vô Tâm lắc đầu:” Mặc kệ, không liên quan tới chúng ta.”

Vân Thí Thiên luôn trầm ngâm, nghe thế cũng không trả lời, song hắn cũng ngầm đồng ý lời nói của Phong Vô Tâm và Vân Khung.

Lập tức chuyển sang chủ đề khác, tiếp tục nói chuyện. Lạc Vũ thấy thế cũng không thêm nói nữa, tựa vào trong ngực Vân Thí Thiên tiếp tục ăn đào. Chuyện của Lục tông, nàng quan không được.

Dương liễu tung bay liên tục. Vào đêm, sau khi Lạc Vũ và Vân Thí Thiên triền miên xong thì mệt mỏi ngủ qua đi.

Ngoài cửa sổ gió mát từng cơn, thổi qua ngọn cây xào xạc.

Lạc Vũ vừa xoay người, trước mắt mờ mịt đột nhiên tối sầm lại, một đạo thân ảnh xuất hiện trước mặt mình.

Lông mày Lạc Vũ sắc nhọn, lập tức ngồi dậy, hai con mắt như chim ưng khóa chặt bóng người đang từ trong bóng tối sâu hút đi ra.

“Liễu Bích Dao?” Trong bóng tối đen kịt, nhìn rõ người đi vào, Lạc Vũ mở to mắt.

Liễu Bích Dao, có ý tứ gì, sao nàng ta có thể đến đây?

Không phải nàng ta đã chết rồi sao, sao lại tìm đến tận cửa rồi.

Lạc Vũ đang hoài nghi, Liễu Bích Dao chậm rãi tiến đến nhìn Lạc Vũ rồi lạnh lùng nở nụ cười:”Quân Lạc Vũ, không ngờ là ta đi”

“Người chưa chết?” Sắc mặt của Lạc Vũ lạnh lẽo.

“Như thế nào, Sợ?” Khóe miệng Liễu Bích Dao cong lên.

“Sợ?” Lạc Vũ hừ lạnh một tiếng, từ trên giường đứng lên: “Người còn sống ta còn không sợ, huống chi người bây giờ”

Lông mày lãnh khốc, Lạc Vũ đấu mắt với Liễu Bích Dao, một bước cũng không nhường cho.

Liễu Bích Dao nghe thấy thì sắc mặt đen lại, nheo mắt: “Khá lắm, nữ nhân nói khoác không biết ngượng mồn này, người cho rằng chỉ bằng người mà có thể thu thập bản nữ vương, nằm mơ.”

Lại nói, Liễu Bích Dao cười lạnh một tiếng: “Quân Lạc Vũ, những ngày an nhàn của người cũng không còn mấy ngày, người chờ đó cho ta, ta sẽ tìm người tính sổ đấy.”

Lạc Vũ nghe thấy thế lông mày nhíu lại, năm ngón tay lập tức mở ra, một đạo nội lực rải lên trên: “Cần gì về sau, hiện tại tính sổ cũng được.”

Dứt lời, cũng không đợi Liễu Bích Dao nói nhiều, tay vung lên, một đạo kiếm khí chém tới Liễu Bích Dao. Nữ nhân này sớm đã chết rồi, hôm nay lại tìm nàng. Xem ra có điều kỳ lạ.

Tuyệt đối không thể cho nàng ta chạy thoát, hôm nay nhất định phải diệt nàng ta.

Chém ra một kiếm khí, Lạc Vũ chưa ra sát chiêu thứ hai. Thì chỉ thấy kiếm khí xẹt qua thân thể của Liễu Bích Dao. Mà Liễu Bích Dao không hề có phản ứng gì, cười lạnh như trước nhìn nàng.

Trong lòng Lạc Vũ rung mình, sao Liễu Bích Dao lại mạnh hơn nàng.?

“Hừ, chỉ bằng chút tài mọn của người mà muốn đấu với ta, quả thực làm trò cười cho người trong nghề.” Dứt lời, Liễu Bích Dao lại lần nữa cười lạnh nhìn Lạc Vũ: “Người và Vân Thí Thiên chờ đó cho ta. Liễu Bích Dao ta không phải là người dễ ăn hiếp như thế, tất cả các người lấy được hôm nay, không bao lâu nữa sẽ hoàn toàn thuộc về ta. Ta muốn nghiền xương hai người thành tro, giải mối hận trong lòng ta”

“Hãy bớt nói nhảm đi, hôm nay người đừng nghĩ...”

“Đi nha”

Lạc Vũ lạnh lùng còn chưa nói xong trong bóng tối vô tận vang lên một giọng nói nho nhỏ, rất nhạt như gió xuân. Nhưng nghe vào trong tai Lạc Vũ thì lại có một tia quen thuộc.

Lạc Vũ sững sờ quay đầu nhìn về phía mới phát ra âm thanh. Nhưng chỉ thấy ánh sáng đen tối lóe lên, Liễu Bích Dao ở trước mặt đột nhiên biến mất hoàn toàn không thấy rồi.

“Liễu Bích Dao...” Lạc Vũ kinh hãi, rõ ràng ở trước mặt nàng mà có thể tự nhiên biến mất, không khỏi rống to một tiếng mau chóng đuổi theo.

“Vũ nhi làm sao thế?” Sau khi rống lên thì truyền đến bên tai Vân Thí Thiên, ngay sau đó thân thể bị đẩy.

Lạc Vũ trợn mắt, thấy Vân Thí Thiên đáp lời ở trước mặt không khỏi kinh ngạc, xung quanh làm gì có Liễu Bích Dao. Nàng đang nằm mơ. Lạc Vũ lắc lắc đầu, chậm rãi ngồi dậy.

“Mơ thấy Liễu Bích Dao hả?” Vân Thí Thiên cũng ngồi dậy theo, nhìn xem Lạc Vũ. Sao Lạc Vũ lại mơ thấy Liễu Bích Dao?

Lạc Vũ cầm chặt lấy tay của Vân Thí Thiên, nhíu mày trầm giọng nói: “Có mơ thấy một giấc mơ rất kỳ quái.” Rất chân thực, chân thực đến nỗi nàng tưởng rằng nằm mơ cũng rất khó khăn.

Nhưng là cái này thực sự chỉ là mộng. Lạc Vũ cau mày, nói mộng cảnh với Vân Thí Thiên. Muốn nói là ngày nghĩ cái gì thì đêm mơ cái đó, nhưng Lạc Vũ cũng sẽ không nhớ đến Liễu Bích Dao.

Muốn nói trong lòng Lạc Vũ có thẹn nên nằm mơ thấy Liễu Bích Dao đến đòi nợ. Lạc Vũ tuyệt đối sẽ không có xấu hổ, càng không có huyền huyền đến trình độ kia.

Nhưng mà cái mộng này....

“Cái mộng này làm cho ta cảm thấy rất thật” Lạc Vũ nhìn qua Vân Thí Thiên. Nàng không phải là người mê tín, nhưng mộng này thật sự không nói rõ nhưng có đôi khi nó sẽ báo trước một thứ gì đó. Mà cái mộng này rất thật, có thể hay không...

“Ta nghe thấy thanh âm cuối cùng kia rất quen thuộc...” Lạc Vũ rời giường đứng bên cửa sổ, hít sâu một hơi không khí trong lành, nhìn trăng sáng ở trên trời cao kia.

Vân Thí Thiên không có mở miệng mà chỉ đứng ở sau lưng Lạc Vũ, hẳn biết Lạc Vũ đang suy nghĩ nên hẳn không quấy rầy.

Ánh trăng sáng tỏ mà âm u, tựa như quân tử như ngọc, ôn nhuận tứ phương.

Quân tử như ngọc, ôn nhuận tứ phương? Trong lòng lóe lên bốn chữ này, Lạc Vũ đột nhiên xoay người lại, ánh mắt chống lại Vân Thí Thiên: “Là Đế Phạm Thiên. Đúng. Tuyệt đối là giọng nói của Đế Phạm Thiên, ta sẽ không nghe nhầm”

“Đế Phạm Thiên?” Vân Thí Thiên có chút kinh ngạc rồi.

Đế Phạm Thiên kia đã chết bao lâu rồi, tại sao...

“Quá kỳ quái rồi.” Lạc Vũ dựa bên cửa sổ, trầm giọng nói: “Đế Phạm Thiên nhất định có liên quan đến Liễu Bích Dao. Cho dù ta có trí tưởng tượng phong phú, cũng không thể nghĩ tới khả năng bọn họ ở cùng nhau, huống chi Đế Phạm Thiên đã chết.. Ồ...”

Nói đến đây Lạc Vũ đột nhiên ngừng lại, sắc mặt nghiêm túc nhìn Vân Thí Thiên. Vân Thí Thiên nhìn vào mắt Lạc Vũ, nói tiếp những lời của Lạc Vũ. Gần từng chữ một: “Nhưng không thấy thi thể của hắn”

Lạc Vũ không có mở miệng mà chỉ nhìn Vân Thí Thiên. Trong mắt Vân Thí Thiên đều có kinh ngạc và nghiêm túc giống như nàng. Sự tình đôi khi có thể trùng hợp, nhưng tuyệt đối không thể có xảo hợp.

“Người tới, gọi Phong Vô Tâm tới” Giọng nói của Vân Thí Thiên lạnh như băng vang vọng trong bầu trời đêm im ắng.

“Hãy đào mộ của Liễu Bích Dao lên cho ta, ta muốn nhìn thấy thi thể.”

Gió đêm mát lạnh, rõ ràng là đầu mùa hạ nhưng tối nay lạnh như đầu mùa xuân.

Cái kia có một loại âm trầm không nói lên lời.

Chỗ quy tang của Vọng Thiên Nhai, Vân Thí Thiên, Lạc Vũ, Phong Vô Tâm, Vân Khung, Yến Trần đều đứng ở chỗ này.

Bọn hắn nhìn một đám thị vệ Vọng Thiên Nhai đang mở quan tài khám nghiệm tử thi. Hào khí sâm nghiêm, không có bất kỳ người nào lên tiếng.

Gió mùa hạ thổi vù vù qua, rõ ràng rất nóng nhưng lại làm cho người ta không có cảm giác ôn hòa.

Lạc Vũ nhà chúng ta nghĩ thế nào lại mở nắp quan tài khám nghiệm tử thi rồi hả? Chẳng lẽ hận Liễu Bích Dao đến mức này? Tiểu Ngân ngồi một bên nắm đầu.

Không đến mức đó, Lạc Vũ là người thắng đó. Tiểu Hồng dùng móng vuốt lấy cầm nhỏ, nhìn xem một đám người.

Muốn nói Lạc Vũ thua, hiện tại phát rồi, cho nên mới ghi hận nhưng đều không phải a, Liễu Bích Dao còn kém xa so với Lạc Vũ nhà bọn họ.

Cái này, thật sự không cần phải ghi hận. Ta cảm thấy có thể là chuyện khác, Tiểu Hồng ra kết luận. Tiểu Ngân không rõ điều này có thể có chuyện gì.

Song cũng mở to mắt ra, đứng ở xa nhìn lại.

“Bẩm Quân vương, đã đào xong”

“Như thế nào” Lạc Vũ mở miệng nói trước.

Người kia bẩm báo có chút xấu hổ: “Bên trong không có người.”

Oanh. Lời này vừa nói ra, mặc dù mọi người không nói gì nhưng khí tức kia oanh một phát. Không có, rõ ràng bên trong không có người.

“Điều này sao có thể, lúc trước ta tự mình giám sát đấy.” Phong Vô Tâm không tin dụi dụi mắt, bước nhanh đến tự mình xem xét.

Lúc trước hẳn nhớ tới một mảnh tình cũ cho nên mới tự mình vì Liễu Bích Dao quy tang. Hôm nay.... Hôm nay lại....

Ah , không có người, Liễu Bích Dao không thấy hả, Tiểu Ngân ở phía xa xa cũng ngạc nhiên rồi.

Cái này tốt rồi, não nhiệt, Tiểu Hồng quơ móng vuốt lên, phản ứng đầu tiên tới.

Đứng tại huyết, sắc mặt Lạc Vũ rất khó coi, thấy vậy chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn Vân Thí Thiên.

Đáy mắt hai người hiện lên nồng đậm đề phòng và nghi kỵ Đế Phạm Thiên chết sau đó thì không thấy đâu, Liễu Bích Dao rõ ràng là...

Mà hai người kia là chết dưới mắt bọn họ đấy, quả thực....

Lạc Vũ nắm chặt tay. Nàng biết rõ cho dù là xã hội hiện đại, như thế lực Ấn Độ Mật Tông đã có thuật giả chết, hô hấp đình chỉ, vùi sâu vào trong đất, bầy bầy bốn chính ngày lại lần nữa sống lại. Chẳng lẽ ở đây cũng có. Hơn nữa hai người bọn họ nhìn lầm.

“Có vấn đề” Khiếp sợ qua đi, Vân Khung và Phong Vô Tâm cũng kịp phản ứng, xụ mặt xuống nhìn về phía Lạc Vũ và Vân Thí Thiên.

Lạc Vũ nhớ lại giấc mơ đêm qua cùng với tình huống hiện tại, lông mày nhíu chặt lại.

Cây muốn lặng mà gió chẳng muốn ngừng, xem ra...

“Hội cung thảo luận chính sự” Trong không khí lạnh như băng, Sắc mặt Vân Thí Thiên lãnh khốc, sát khí quanh thân sắc bén bay lên.

Gió nhẹ thổi, phát quả cả thiên hạ.

Một mảnh im lặng. Mà cái kia thẩm thấu vào trong lòng mỗi người, âm trầm.

Mà trong thời gian ở Vọng Thiên Nhai Vân Thí Thiên và Lạc Vũ phát hiện ra vấn đề thì ở rất xa trong phủ Tử Diễn quốc công chủ Phi Vũ quốc , Quân Nhiều Thiên lại rất vui mừng và khấn trương.

Bảo khố Quốc Công Chủ

Quân Nhiều Thiên nhìn cái túi gấm mà cha hắn để lại cho hắn thì thào một câu”Rốt cục cũng tìm được rồi.”

Từ khi ở Hải Thần tông gặp Lạc Vũ, hắn vẫn nhớ kỹ vấn đề Lạc Vũ hỏi hắn.

Lạc Vũ không hỏi thì hắn cũng không biết có cái gì. Lạc Vũ hỏi thì hắn nghĩ rất kỹ có gì đó không ổn.

Bởi vậy từ Hải Thần tông trở về mà bắt đầu tìm kiếm cái truyền thừa này, không có việc quan trọng thì không thể mở túi gấm.

Nghĩ rằng, năm đó cho rằng Tử Diễn Quốc Công chủ sẽ không có nguy cơ gì, không để ý đến đồ vật này, hiện tại mất thời gian để tìm.

Mà giữa thiên hạ đại loạn này có 1 bảo mệnh như vậy.

Phi Vũ quốc bọn họ tuy nhỏ, cũng không phải ở trong phạm vi thế lực xung đột. Bởi vậy cũng không có tổn thương lớn nhưng cũng bị ảnh hưởng đến. Một phen nao động như vậy, đúng lúc này lại tìm thấy.

Gỗ gõ mật tín trong tay, Quân Nhiều Thiên có vẻ khấn trương. Dù sao cha hắn không cho hắn xem đồ vật này, nhất định trong đó có bí mật gì đó.

Nhưng là lúc này đã không giống như ngày xưa.

Lúc đám cưới của Lạc Vũ không thêm mời tới nửa người Tử Diễn Quốc Công chủ coi bọn họ như người xa lạ rồi.

Mà lúc này thế lực của Lạc Vũ như mặt trời ban trưa, Quân Vân cũng có địa vị cao. Hắn không cầu có thể tôn quý như thế, chỉ cần một chút quan tâm của Lạc Vũ thì tốt rồi, có Lạc Vũ bảo kê thì Tử Diễn Quốc Công chủ bọn hắn sẽ lên một tầng ới.. Bởi vậy cái mặt tín này là cơ hội để tiếp xúc Lạc Vũ, vậy hắn phải xem trước một chút.

Trong lòng xác định, Quân Nhiều Thiên từ từ mở túi gấm trong tay ra, đọc nhanh như gió. Nương theo ánh mắt di chuyển của Quân Nhiều Thiên, hắn có chút khấn trương thì chuyển thành kinh ngạc, Sau đó rung động, kinh hãi, lo sợ không yên... đủ loại thần sắc. Cuối cùng lại trở về khiếp sợ.

“Thì ra thế, thì ra thế...” Nhìn hết tất cả, Quân Nhiều Thiên nắm chặt mặt tín trong tay.

Quân Vân đưa con thứ năm của hắn, Quân Lạc Vũ con gái của Quân Vân, nhất mạch của bọn hắn truyền thừa xuống huyết mạch, cái bớt trên người bọn họ.

Hóa ra, hóa ra trên người Lạc Vũ rõ ràng...

Gió hè thổi vù vù qua, xoáy lên quá nhiều, quá nhiều.

149. Chương 150: Thân Thế Có Bí Mật

Edit: Nhím Beta: Sakura “Cha, cha muốn đi đâu vậy?” Trong làn gió xuân ấm áp, đám người Quân Trầm của Tử Diễn Quốc công phủ đang tề tụ ở đại sảnh.

“Ta đi đâu không cần các con quản.” Quân Nhiều Thiên ngồi trên chủ vị nhìn mấy người con ở phía dưới, sắc mặt nghiêm túc.

“Trong lúc ta không có ở đây, Quốc công phủ vẫn theo lệ cũ, do đại ca của các con quản lý, mấy người các con phụ trợ hắn.”

Giọng nói của Quân Nhiều Thiên vừa dứt, đám người Quân Trầm liếc nhau một cái, nhất tề gật đầu: “Vâng.”

Đây đều là lệ cũ rồi, không cần phải phản bác gì.

Quân Nhiều Thiên thấy vậy thì gật đầu, lần nữa trầm giọng nói: “Nếu lần này ta đi không thể trở về đúng như dự tính hoặc có xảy ra chuyện gì không mong muốn.

Thì sau này Tử Diễn Quốc công phủ sẽ do đại ca con toàn quyền làm chủ, mấy người khác thì đi đến đất phong riêng của các con, tự mình trấn giữ.”

“Cha, cha đây là có ý gì?” Mà ngay sau khi Quân Nhiều Thiên vừa nói xong, đám người Quân Trầm vốn đang trấn tĩnh không khỏi ngạc nhiên.

Cha bọn họ nói lời này là có ý gì?

Sao bọn họ lại có cảm giác như là...

“Cha, lần này người đi có phải sẽ gặp nguy hiểm hay không, rốt cuộc là người đi đâu?”

“Cha, lời này của người...”

“Phanh.” Đám người Quân Trầm còn chưa hết kinh ngạc và cũng chưa hỏi xong, Quân Nhiều Thiên chính là vỗ một chưởng lên trên án, lập tức đè xuống âm thanh của mấy người con.

Sau đó, Quân Nhiều Thiên nhìn mấy người một cái, chậm rãi nói: “Lời này hôm nay cũng không có ý gì.

Ta sợ dĩ nói như thế, chính là vì biết tuổi ta đã lớn rồi, hơn nữa thời cuộc hiện tại đang có biến động.

Vạn nhất, có chuyện xảy ra, ta lại không trở về kịp, hoặc là xảy ra chuyện gì khác, chẳng nhẽ Tử Diễn Quốc công phủ ta cứ như thế mà sụp đổ sao, hoặc là các người lại làm loạn lên.”

Lời uy nghiêm vừa nói ra, mấy người con liếc mắt nhìn nhau, muốn nói cái gì, nhưng sau đó vẫn không dám mở miệng.

“Được rồi, cứ như vậy đi, các ngươi đi xuống đi.” Nhìn bộ dạng muốn nói lại thôi của mấy người, nhân thần của Quân Nhiêu Thiên hiện lên một tia thâm trầm, phát tay ấy người lui xuống.

Mấy người con liếc mắt nhìn nhau, biết tính tình của Quân Nhiêu Thiên, vì thế nhất tề khom người cúi chào, không ai dám mở miệng, lui xuống.

Nhìn mấy người con đã lui xuống, Quân Nhiêu Thiên ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thăm thăm phía bên ngoài cửa sổ.

Hắn muốn tìm Lạc Vũ, muốn nói bí mật này cho Lạc Vũ biết.

Nhưng là, hắn không biết được trên đường đi có gặp phải chuyện gì hay không.

Hoặc là, tình huống xảy ra sau này, hắn có thể nào thoát thân ra nổi hay không.

Hắn giờ đã già rồi, nên hưởng phúc cũng đã hưởng rồi, nên uy phong cũng đã uy phong, hiện giờ hãy để ỉn hắn nhảy vào trong xoáy nước này đi.

Còn Tử Diễm Quốc công phủ, là tâm huyết của bậc cha chú, cũng là căn cơ của Quân gia bọn họ, cùng với con cháu của hắn.

Sẽ làm cho bọn họ sẽ sống yên ổn ở nơi này, không thể làm cho bọn họ bị cuốn vào trong xoáy nước này được.

Lần này là hắn vì nhi tử và cháu gái vốn không được hắn coi trọng mà lao tới một lần.

Gió thổi qua, mang theo cả hương thơm ngát của cỏ xanh.

Đó là một loại mùi vị tuyệt vời mà không thể dùng từ ngữ nào để diễn tả.

Mà lúc này, tại Phật Tiên Nhất Thủy, Vọng Thiên Nhai.

“Quân vương, phi bằng của thiếu chủ Hải Thần tông truyền thư tới.” Đang lúc Vân Thí Thiên và Lạc Vũ bàn chuyện của Đế Phạm Thiên cùng với Liễu Bích Dao, Hải Mặc Phong đột nhiên truyền thư tới.

“Lúc này hắn ta truyền thư tới là có việc gì?” Lạc Vũ có chút kinh ngạc.

Mà Vân Thí Thiên đã thuận tay nhận lấy, nhìn thoáng qua.

“Phía đông nam có náo động?” Vân Thí Thiên nhìn tin tức trong tay, khẽ nhíu mày.

“Náo động thế nào?” Lạc Vũ nghe vậy, nghiêng đầu cùng nhìn thư tín Hải Mặc Phong truyền tới đang trong tay Vân Thí Thiên.

“Thiếu chủ Lăng Nam, gia chủ Lăng Nam? Tông chủ Hải Thần tông cũng đã đi xem? Bạo loạn có điểm kỳ lạ?” Lạc Vũ chăm chú nhìn thư tín, sau đó kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Vân Thí Thiên.

Vân Thí Thiên mi sắc lạnh như băng, trong mắt cũng cất giấu kinh ngạc.

Hắn cũng đã từng nói bạo loạn này có chút kỳ lạ.

Nhưng không nghĩ tới Tông chủ Hải Thần tông sẽ đích thân đi xem, này...

Trong thư tín, Hải Mặc Phong cũng không giấu diếm chuyện gì, hoàn toàn nói rõ cho Vân Thí Thiên và Lạc Vũ.

Hơn nữa cũng nói, hắn lúc này đang phải ở lại Hải Thần tông để trấn giữ, cho nên không có cách nào tự mình đi được.

Nhưng là, hắn luôn cảm thấy có chuyện không ổn.

Cho nên, trái lo phải nghĩ, gửi thư tới đây, để cho Vân Thí Thiên và Lạc Vũ chú ý đến chuyện này, nếu là có thể thì hãy đi qua đó xem một chút.

“Quả là có chút ly kỳ.” Phong Vô Tâm cũng từ trong những hàng chữ mà suy ra được ý tứ, sờ cằm nói.

Có thể khiến cho Tông chủ Hải Thần tông tự mình đi xem xét, nơi này sợ rằng...

“Các người nói xem chuyện này có thể có liên quan đến Liễu Bích Dao hay không?” Vân Khung ngồi một bên lúc này đột nhiên nói chen vào.

Lạc Vũ nghe nói vậy thì quay đầu nhìn Vân Thí Thiên một cái.

Vấn đề này, sợ rằng...

“Có lẽ không phải là có liên quan tới nàng ta mà là có quan hệ với người đứng phía sau nàng.” Vân Thí Thiên lạnh lạnh mở miệng.

Liễu Bích Dao có bao nhiêu bản lĩnh, hẳn rất rõ.

Có thể chết mà vô thi, Liễu Bích Dao chưa có thủ đoạn cao được đến nhường đó, hẳn là...

“Chúng ta đi xem thử một chút.” Lạc Vũ khép lại thư Hải Mặc Phong gửi trong tay.

Ngồi ở Vọng Thiên Nhai chờ người khác tính toán trả thù mình như thế nào, đó là việc kẻ ngu mới làm.

Hiện nay, tốt nhất chính là đi ra ngoài, đến nơi phát sinh vấn đề để tìm hiểu.

Cách phòng thủ tốt nhất, đó chính là tiến công.

“Báo, Sứ giả của Song Diệp thành cầu kiến.” Ngay lúc Lạc Vũ đang nói, phòng bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng thông báo.

Mấy người trong điện nghe vậy không khỏi liếc mắt nhìn nhau.

Song Diệp thành bởi vì cách Vọng Thiên Nhai khá xa, cho tới bây giờ cũng chưa hề cùng Vọng Thiên Nhai bọn họ lui tới, hôm nay lại tới đây cầu kiến bọn họ, đây là ý gì?

“Tuyên.” Sắc mặt Vân Thí Thiên lạnh trầm.

“Rõ.”

Sau đó một lúc, sứ giả Song Diệp thành tiến vào Nghị chính cung.

“Tham kiến Vọng Thiên Nhai Quân vương và Vương hậu, đây là thư thành chủ chúng ta muốn hạ thần mang đến đưa cho hai vị, hi vọng hai vị có thể trợ giúp chúng ta.”

Sứ giả Song Diệp thành cũng không hàn huyên nhiều, vừa lên điện đã nói thẳng.

Vân Thí Thiên hướng Phong Vô Tâm gật đầu, Phong Vô Tâm lập tức nhận lấy, trình lên.

Một bên Lạc Vũ thấy vậy hơi nghiêng người nhìn sang, nàng từng đáp ứng rằng nếu lục tông thật sự gặp khó khăn, có thể tìm Vọng Thiên Nhai bọn họ hỗ trợ.

Nhưng không nghĩ đến Song Diệp thành thật sự tìm bọn họ trợ giúp.

Đây rốt cuộc là có vấn đề gì, mới khiến cho Thành chủ Song Diệp thành không xử lý được, phải tìm đến bọn họ hỗ trợ?

Hai trông mắt nhanh chóng chuyển động, nội dung thư tín Thành chủ Song Diệp thành đưa tới đều thu vào trong mắt.

Sau đó, Lạc Vũ ngẩng đầu đối diện với ánh mắt của Vân Thí Thiên đang nhìn sang, hai người liếc nhau một cái, trong đáy mắt đều hiện lên một tia thâm trầm.

Cùng với tình huống mà Hải Mặc Phong nhắc tới kia đại đồng tiểu dị*(giống nhiều, khác ít).

Khác biệt chỉ ở chỗ Lăng Nam bên kia đã bị vây trong bạo loạn.

Mà Song Diệp thành bên này mới chỉ có ở một số địa phương, bạo loạn mới chỉ bắt đầu.

Chỉ nhìn nhau một cái, Lạc Vũ và Vân Thí Thiên đều đã sáng tỏ ý nghĩ của đối phương.

“Bổn quân và Vương hậu sẽ đích thân đến đó xem xét.” Giọng nói của Vân Thí Thiên rất trầm.

Mặc dù Song Diệp thành cách Vọng Thiên Nhai rất xa, nhưng là tình huống này... Hẳn không tra ra rõ ràng, cũng khó mà có thể ngồi yên.

“Tốt lắm, tốt lắm, Quân vương và Vương hậu quyết định lúc nào đi, chúng ta cùng nhau...” Hai sứ giả Song Diệp thành vừa nghe Vân Thí Thiên và Lạc Vũ đích thân đi xem xét nhất thời vui mừng quá đỗi, nói liên tiếp.

“Đi sớm, không nên chậm trễ, bây giờ đi luôn.” Lạc Vũ đứng lên.

Vân Thí Thiên nghe Lạc Vũ nói cũng gật đầu đứng lên, Vọng Thiên Nhai lúc này cũng không có chuyện gì lớn, đi lúc này là tốt nhất.

“Vậy thì tốt quá, chúng ta...”

“Tính thêm cả Bổn vương.” Đang lúc sứ giả Song Diệp thành mừng rỡ nói, ngoài điện vang lên một đạo thanh âm, Minh Trần Dạ xuất quỷ nhập thần tiêu sái đi vào.

“Minh Trần Dạ.” Lạc Vũ hơi kinh ngạc.

Minh Trần Dạ tao nhã bước tới, giơ tay lên, một cái bay về phía Lạc Vũ, thản nhiên nói: “Không chỉ có các người nhận được.”

Lạc Vũ duỗi tay ra bắt lấy, mở ra nhìn.

Cũng là Bằng Thánh cung đưa tin cho Minh Trần Dạ, trong thư kể rõ tình huống, cùng Song Diệp thành cũng là đại đồng tiểu dị.

Bằng Thánh cung tương đối gần Hỏa Ma, vậy nên tìm Minh Trần Dạ cầu trợ.

“Vậy thì cùng nhau, đi.” Vân Thí Thiên thấy vậy trầm giọng nói một câu, vung tay lên phân phó Phong Vô Tâm và Vân Khung hai câu, sau đó sải bước ra phía ngoài điện.

Lạc Vũ và Minh Trần Dạ thấy vậy cũng không nói hai lời, nhanh chóng đuổi theo.

Bởi vì tình huống trước mắt lúc này, thật khiến cho người ta có cảm giác khác thường, vì vậy Lạc Vũ và Vân Thí Thiên cũng không có nhớ tới chuyện Minh Trần Dạ rình xem bọn họ động phòng.

Gió thổi qua. Rõ ràng là đầu mùa hè, nhưng gió kia lại băng hàn tận xương.

Song Diệp thành, ở gần phía đông nam, là thành lớn nhất ở nơi đây.

Phong cách của Song Diệp thành vốn thiên về trầm lãnh mà tục tằng, mà mấy thành lớn nhỏ này cũng như thế, những bức tường kiên cường tràn ngập cứng rắn.

Mà lúc này, loại kiến trúc kiên cường này lại bị cư dân nơi này hoàn toàn phá hư.

Trong thành trấn, khắp nơi truyền đến không phải là những tiếng hô cường tráng cùng với dũng cảm mà là những âm thanh hoang đường không biết là đang khóc hay cười, hoàn toàn phá hư cảm giác nghiêm túc lúc ban đầu.

Dư gia trấn, một thành trấn vào hàng trung bình ở nơi này.

“Hi hi, chúng ta đi chơi trốn tìm.”

“Được, được, ta thích nhất là chơi trốn tìm, cùng đi...”

“Đi, chơi trốn tìm, chơi trốn tìm...”

Dọc khắp đường đi, tiếng cười đùa không ngừng truyền đến, nghe giống như thanh âm tràn ngập vui thích của trẻ con.

Song, ở trong mắt đám người Lạc Vũ đang đi vào Dư gia trấn mà nói, lại là làm cho bọn họ cau chặt chân mày.

Bởi vì, những người chơi đùa trước mắt, không phải là trẻ con năm ba tuổi, mà là những nam nữ trung niên đã ba bốn mươi tuổi.

Nhưng là, đám người trưởng thành trên mặt mang theo nụ cười của trẻ con, cả người vô cùng bản, vỗ tay cười đùa sung sướng.

Loại hình dáng hoàn toàn không tương xứng với số tuổi này không làm cho người khác cảm giác được đó là bọn họ hồn nhiên vui sướng, mà là quái dị cùng với âm trầm.

“Này... Quý dị.” Nhìn trạng huống trước mắt, Minh Trần Dạ nhú mày hồi lâu rồi nói ra hai chữ.

Vân Thí Thiên và Lạc Vũ đều không có mở miệng, tiếp tục đi về phía trước, vừa đi vừa nhìn.

“Ồ ô, không biết xấu hổ, đoạt quần áo mới của ta.” Một đứa bé chân chính khoảng năm tuổi đang đứng ở đầu đường khóc lớn.

“Quần áo mới đẹp, ta muốn mặc.” Mà ở trước mặt nó là một nam nhân thô kệch, nhìn qua là một tráng hán hơn hai mươi tuổi, đang đoạt y phục của đứa trẻ.

“Là của ta...” Đứa trẻ kia đoạt lại trên tay hắn.

Chỉ giây lát sau, nam nhân cao lớn lại đoạt lại y phục.

“Ha ha, ta có quần áo mới rồi, thật là đẹp, thật là đẹp.” Thấy bé trai kia lại định cướp lại y phục, hắn nhanh chóng chui vào trong quần áo.

Nhưng bởi vì nó quá nhỏ, chỉ có thể tren ở trên đầu cùng bả vai, nhìn vạn phần tức cười.

Song, nam tử mang bản tính trẻ con kia lại cao hứng hươ tay dậm chân, khoác y phục bước đi, vui đến quên cả trời đất.

Mà thằng bé kia chỉ có thể đứng đó oa oa khóc lớn.

Như vậy cũng được? Tiểu Hồng ngồi chồm hồm trong ngực Lạc Vũ thấy vậy thì mở to hai mắt nhìn.

Nó cũng không bắt nạt tiểu bằng hữu, mà nam nhân này lại... Chỗ này thật kỳ lạ.

Mà đám người Vân Thí Thiên và Lạc Vũ đang quan sát xung quanh, chân mày cau chặt lại.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ, ra muốn ăn kẹo đường, tỷ tỷ người mua kẹo đường cho ta có được hay không?” Đang cau mày, đột nhiên có một người đưa tay bắt lấy vật áo Lạc Vũ.

Lạc Vũ nghiêng đầu nhìn lại, một đại thúc năm mươi tuổi, mang vẻ mặt của một đứa trẻ ba tuổi, đang lôi kéo tay áo nàng, nháy mắt đòi ăn kẹo đường.

Khóe miệng Lạc Vũ co quắp, một đại thúc năm mươi tuổi, kêu nàng là tỷ tỷ, lạnh a.

Sau đó, Lạc Vũ cũng không có ngăn hắn lại mà hướng theo tay chỉ của hắn nhìn sang.

Thứ hắn chỉ nói là kẹo đường, thực chất là một đám giấy bị ném đi.

Lạc Vũ thấy vậy nhú mày không có lên tiếng, Tiểu Ngân đứng ở trên vai Lạc Vũ thấy vậy, thân hình chợt lóe, tiến đến cầm mấy tờ giấy đưa cho đại thúc kia.

“Đa tạ tỷ tỷ, người thật tốt.” Đại thúc kia hài long, lộ ra một nụ cười ngọt ngào hướng về phía Lạc Vũ.

Sau đó, hắn thật sự liếm đám giấy, thật giống như đó là kẹo đường mà cần một cái.

Tiểu Ngân nhất thời trợn mắt há hốc mồm, hắn thật cho đó là đường a?

Nó chỉ là muốn thử xem hắn là ngốc thật hay là giả bộ, này...

“A, ta cũng muốn, ta cũng muốn, ta cũng muốn ăn đường...”

“Người có đường ăn, ta cũng muốn...”

“Không cho, là hảo tỷ tỷ kia mua cho ta, ta mới không cho các người ăn...”

Đại thúc kia cầm kẹo đường còn chưa đi xa đã trực tiếp hấp dẫn một đám “các tiểu bằng hữu” của hắn đi đến.

Mà đại thúc kia giờ cao kẹo đường của hắn, trên khuôn mặt là vẻ đắc ý của trẻ con

Mà đám người kia vừa nghe nói, lập tức hướng phía Lạc Vũ mà đi đến.

“Tỷ tỷ, mua đường...”

“Tỷ tỷ, ta ngoan nhất, người mua cho ta có được hay không...”

Nháy mắt, đám “trẻ con” trên đường cái đều hướng phía Lạc Vũ mà đi đến.

Vân Thí Thiên thấy vậy, sắc mặt lạnh khốc hơi trầm xuống, một tay áo bào mở ra kéo Lạc Vũ nhanh chóng đi về phía trước, phía sau Minh Trần Dạ cũng cau mày đuổi theo.

“Bọn nhỏ” chung quanh vọt tới hoàn toàn không tiến lại được gần vì Vân Thí Thiên đã phát ra dấu khí quanh thân.

Nhìn tỷ tỷ của bọn hắn đi xa, mọi người đồng thời gào khóc lên.

Lập tức, trên đường cái tràn ngập tiếng khóc.

Một đám nam nữ ba bốn mươi tuổi lẫn lộn trên mặt đất mà khóc rống, tình cảnh kia... Quả thực là làm cho người ta không rét mà run.

“Toàn bộ tất cả đều như thế này.” Thành chủ Song Diệp thành vẫn đi phía sau Vân Thí Thiên không lên tiếng, đợi đến nơi hẻo lánh mới trầm giọng nói.

“Đầu óc của tất cả bọn họ đều không bình thường.” Lạc Vũ cúi đầu liếc nhìn chéo áo bị bẩn do vừa bị đại thúc kia nắm lấy, mi sắc thâm trầm nói một câu.

Không có ai tiếp thêm câu nói của Lạc Vũ, mấy người ở đây đều có thể nhìn ra đầu óc những người ở đây quả thật là có vấn đề.

Nhưng là một hai người còn được, mà ở đây tất cả già trẻ lớn bé đều như vậy, này...

“Tình huống này xảy ra bao lâu rồi?” Vân Thí Thiên chau mày nhìn Thành chủ Song Diệp thành.

Sắc mặt Thành chủ Song Diệp thành rất nhục nhĩ, nghe vậy trầm giọng nói: “Bổn tọa sau khi trở về thì bắt đầu tiến hành trấn áp, biết nơi này xảy ra chuyện đã là mười ngày.”

Song Diệp thành hẳn là một trong lục tông.

Mặc dù thua Vân Thí Thiên, nhưng là trong lòng há lại muốn nhờ vả hắn.

Song tình huống nơi này thật là quỷ dị, lúc hắn biết được thì đã là mười ngày sau, chẳng những không có ai hiểu được tại sao một tòa thành trấn lại hoàn toàn rơi vào trạng huống u mê như thế.

Ngược lại, lại khiến cho chứng bệnh ngu dại này lan tràn đến những tòa thành trấn khác.

Lúc này, đã có mấy thành trấn trở thành như thế này.

Tình huống này làm cho hắn nóng nảy, nếu cứ tiếp tục lan tràn như vậy, cả thế lực của Song Diệp thành hẳn chẳng phải đều sẽ trở thành kẻ ngu sao.

Vì vậy, hắn nghe nói Lạc Vũ có một thân bản lãnh y thuật khác với y thuật của đại lục Vong Xuyên xưa nay, sau khi suy tính trước sau, hắn mới xin Vọng Thiên Nhai hỗ trợ.

“Chứng ngu dại không lây.” Lạc Vũ hiểu lo lắng của Song Diệp thành thành chủ.

“Không lây? Vậy sao những thành trấn khác cũng xuất hiện tình trạng như thế này?” Thành chủ Song Diệp thành sững sốt nhìn chằm chằm Lạc Vũ.

Lúc này Lạc Vũ không có trả lời ngay.

Chứng ngu dại có di truyền, nhưng là tuyệt đối không lây.

Một thành trấn có kích thước lớn như thế toàn bộ đều bị ngu dại, hơn nữa những thành trấn ở lân cận cũng mắc phải chứng bệnh này, vậy có thể chắc chắn một điều, khởi nguyên của chứng ngu dại này tuyệt đối có vấn đề.

“Có phải những yếu tố khác có vấn đề hay không?” Minh Trần Dạ hai tay ôm ngực chen vào một câu.

Thành chủ Song Diệp thành lắc đầu: “Không có a, bổn tọa đã tra xét nguồn nước của nơi này xem có người ác ý chôn thuốc xuống sông hay không, hoặc là trúng độc...”

Nhưng là sau khi xem xét xong, đều không có bất kỳ điều gì khác thường.”

Thủ đoạn của Thành chủ Song Diệp thành, Minh Trần Dạ coi như cũng biết ba phần, hẳn nói không có, vậy thì phương diện này đoán chừng thật sự không có vấn đề.

“Vậy thì thật là kỳ lạ.” Minh Trần Dạ vuốt cằm dưới.

Trong một đêm, toàn bộ người trong một thành trấn đều trở nên u mê.

Hơn nữa còn lan tràn sang các nơi khác, này nói ra thật giống như đầm rồng hang hổ.

“Cái này có vấn đề hay không?” Vân Thí Thiên đang trầm mặt đột nhiên quay đầu nhìn Lạc Vũ, đưa tay chỉ chỉ lên thiên không.

Thiên không có vấn đề gì? Song Diệp thành thành chủ nhìn trời.

Mà Lạc Vũ biết Vân Thí Thiên nói đến chính là không khí.

Không khí truyền đi khắp nơi, quả thật là có lực phá hoại như thế, nhưng là không khí không có định tính, tuyệt đối không thể nào chỉ lan tràn ra một vài thành trấn.

Mà chính là sẽ gây họa bát phương.

Lắc đầu, Lạc Vũ trầm ngâm hồi lâu sau đó chậm rãi ngồi xổm xuống, nhìn chỗ đất dưới chân, trầm giọng nói: “Nước và không khí đều không thể, có thể loại bỏ tình huống bị bỏ độc.”

Duy nhất có thể, chính là đất đai ở nơi này có vấn đề.”

Lời vừa nói ra, Vân Thí Thiên, Minh Trần Dạ, Thành chủ Song Diệp thành nhất tề cúi xuống nhìn thổ nhưỡng dưới chân.

“Thổ nhưỡng nơi này có vấn đề?” Minh Trần Dạ cầm lên một nắm đất, ngửi, không có mùi quái dị gì mà.

Lạc Vũ nghe hỏi thì nhún vai, nàng nào biết.

Nơi này không có dụng cụ gì để xét nghiệm, mà ngay cả có nàng cũng không dùng.

Nàng chẳng qua chỉ là dựa theo lẽ thường mà suy đoán thôi, còn nếu muốn hỏi nàng cụ thể là có cái gì, làm sao nàng biết trả lời thế nào.

“Lạc Vũ Vương hậu, nếu là có thể, kính xin người tận lực giúp đỡ chúng ta.” Thành chủ Song Diệp thành nhìn Lạc Vũ nhún vai, trầm ngâm trong giây lát sau đó nói với Lạc Vũ.

Này, với thân phận Tông chủ của hắc, đây là mức nhượng bộ cuối cùng hẳn có thể đối với địch nhân.

Lạc Vũ nghe Thành chủ Song Diệp thành nói vậy, cũng không biểu hiện gì, nói thẳng: “Ta nhất định sẽ cố hết sức.”

Nàng đối với Thành chủ Song Diệp thành có thể còn có định kiến, nhưng là đối mặt với dân chúng vô tội, hiển nhiên là việc nhân đức không nhường ai, sẽ đem hết toàn lực.

Thành chủ Song Diệp thành nghe hiểu ý tứ của Lạc Vũ, lập tức nặng nề gật đầu: “Vậy thì làm phiền rồi.”

“Chúng ta đi xem nguồn nước quanh đây.” Thấy Lạc Vũ đáp ứng, Vân Thí Thiên cũng không phản đối, đứng lên trầm giọng nói.

Nước và đất vốn gắn liền với nhau, thổ nhưỡng có vấn đề, vậy nguồn nước không thể nào không có vấn đề.

Người của Song Diệp thành nhìn không ra, bọn họ cũng không nhất định là nhìn không ra cái gì.

“Được.” Lạc Vũ gật đầu đứng lên.

Đoàn người lúc này cũng không có một ai phản đối, tất cả đều hướng về phía sông đào xung quanh thành trấn mà đi đến.

Dọc đường, Lạc Vũ thấp giọng cùng Minh Trần Dạ nói những chuyện nàng đã thấy trong mơ và chuyện của Liễu Bích Dao.

Chuyện của Liễu Bích Dao cũng có một chút quan hệ với Minh Trần Dạ, sớm có tâm phòng bị vẫn tốt hơn.

“Hắc hắc, cái này thật là thú vị.” Minh Trần Dạ nghe Lạc Vũ nói thì hai mắt híp lại, sát khí tà mỵ lưu chuyển quanh thân.

“Song, sợ cái gì, giống như câu nói kia của người, nếu chúng ta có thể giết chết nàng lần đầu tiên, vậy thì có thể giết chết nàng lần thứ hai.

Bất kể Liễu Bích Dao nàng vớ được cái vận may gì, lại như thế nào, chúng ta sợ nàng ta sao.” Trên mặt Minh Trần Dạ tràn đầy cuồng lĩnh và khinh thường.

Càng là nguy cơ trùng trùng, Minh Trần Dạ hấn lại càng hưng phấn.

“Bản thân mình...” Vân Thí Thiên ở bên cạnh nghe Minh Trần Dạ nói như thế, lạnh lùng mở miệng chuẩn bị nói chuyện, đột nhiên nói được một nửa lại quay đầu nhìn sang phía bên cạnh.

“Sao vậy?” Lạc Vũ theo sát bên dừng lại.

Vân Thí Thiên không nói gì, chỉ nhẹ nhàng hít không khí, mi tâm hiện lên một chút hồ nghi.

Sau đó đột nhiên chợt lóe thân, phóng đến bên một nam nhân chừng ba mươi tuổi đang cười khúc khích.

“Người xấu...” Giọng nói hoảng sợ còn chưa có vang lên, Vân Thí Thiên đã chém xuống một chưởng làm cho nam tử kia ngất đi.

“Làm sao, muốn cùng người bình thường thử một chút bản lĩnh của người sao?” Minh Trần Dạ vẫn không quên châm chọc Vân Thí Thiên một chút trong bất kỳ hoàn cảnh nào.

Vân Thí Thiên liếc Minh Trần Dạ một cái, đầu ngón tay lướt qua cổ của nam tử bất tỉnh kia, một tia máu vương trên tay hắn.

“Mùi vị của máu này không bình thường.” Vân Thí Thiên nhìn kỹ tia máu trên tay.

Vừa nghe Vân Thí Thiên nói thế, Lạc Vũ và Minh Trần Dạ liếc nhìn nhau một cái, Vân Thí Thiên từ bao giờ thì có thể nhận thấy được mùi vị của máu người khác không đúng?

Lập tức hai người hồ nghi đi qua, hít hà tia máu trên tay Vân Thí Thiên.

Mùi vị dị thường gì cũng không có.

Từ hướng của hắn mà nhìn, xuyên qua tia mặt trời nhìn tia máu trên tay Vân Thí Thiên, ở giữa của nó có xem lẫn một tia màu đen.

Minh Trần Dạ sửng sốt, lập tức thay đổi mấy góc độ nhìn lại, rồi lại không thấy tia huyết sắc màu đen kia, huyết sắc hoàn toàn bình thường.

“Kỳ quái.” Minh Trần Dạ lẩm bẩm trong miệng, tay lại kéo qua Lạc Vũ: “Từ hướng này nhìn, bên trong máu có màu đen.”

Lạc Vũ kinh ngạc như cơn mây, lập tức nhìn theo góc độ mà Minh Trần Dạ chỉ.

Bên cạnh, đám người của Thành chủ Song Diệp thành cũng quay ra nhìn.

Đen, như có như không.

Nhưng là thay đổi sang góc độ khác nhìn lại, hoàn toàn không nhìn ra tia máu đen đó nữa.

Máu đen, lại là máu đen.

“Đây nhất là nguyên nhân khiến cho bọn họ ngu dại.” Thành chủ Song Diệp thành trừng lớn mắt.

Không ai trả lời, ở góc độ quý dị này mới có thể nhìn thấy tia máu đen, khiến cho tâm mọi người trầm xuống.

“Người làm sao phát hiện ra?” Lạc Vũ yên lặng trong giây lát sau đó ngẩng đầu hỏi Vaan Thí Thiên.

Vân Thí Thiên trầm ngâm một chút sau đó chậm rãi nói: “Cảm giác.”

Cụ thể là tại sao cảm giác được máu kia không đúng, hẳn cũng không thể nói rõ được.

Giống như là trắng và đen, không thể nào lẫn lộn với nhau được, rõ ràng hẳn là trắng, lại có thể rõ ràng chỉ ra đó là đen, đó là một loại cảm giác đối địch.

Lạc Vũ nghe nói vậy thì nhướn mày không nói gì, quay đầu nhìn Thành chủ Song Diệp thành công đạo: “Nếu là máu bên trong có vấn đề, ta đây tự nhiên...”

Lạc Vũ, Lạc Vũ, mau đến xem, mau đến xem sông này.

Mà đang lúc Lạc Vũ nói chuyện cùng thành chủ Song Diệp thành, Tiểu Ngân và Tiểu Hồng vốn đã chạy đi xa đột nhiên đứng ở con sông phía trước mà kêu lên.

“Có vấn đề gì?” Lạc Vũ dừng nói, cùng đám người Vân Thí Thiên hướng phía con sông mà đi.

Sóng nước nhộn nhạo, ánh mặt trời vàng óng.

Không thổi không mùi, rất bình thường.

Nhìn từ nơi này, Lạc Vũ, nhìn từ hướng này.

Tiểu Ngân đứng ở trên đê hướng đám người Lạc Vũ phát tay.

Mấy người có thể nghe hiểu Tiểu Ngân nói lập tức toàn bộ cúi xuống, nhìn lại mặt nước.

Ánh mặt trời chiếu khắp mặt sông.

Nhưng là con sông mới vừa rồi còn là dòng nước xanh biếc, bây giờ đã trở thành một màu đen nhánh.

Thật giống như dạ sắc dưới trời đêm, một màu đen tuyền, sóng nước màu đen nhộn nhạo trong gió, loại màu đen nồng nặc này khiến cho người nhìn thấy phải giật mình.

150. Chương 151: Biển Động Tứ Phương

Edit: Nhím Beta: Sakura Gió thổi không tạo ra một thanh âm nào, bốn bề hoàn toàn yên tĩnh.

Không khí đầu hè hẳn phải ấm áp, nhưng lúc này gió thổi qua lại làm cho người ta rét run.

“Dựa vào.” Hồi lâu, Minh Trần Dạ mắng ra được một câu nói tục học từ Lạc Vũ.

Phá vỡ cái tịch mịch chết tiệt ở nơi đây.

“Đây là thứ cổ quái gì?” Minh Trần Dạ quay sang nhìn Lạc Vũ.

Thứ cổ quái hỏi Lạc Vũ là đúng rồi, trong tiềm thức của Minh Trần Dạ, Lạc Vũ là một quyền bách khoa toàn thư, những việc cổ quái mà đi hỏi nàng thì nhất định là đúng rồi.

Nghe Minh Trần Dạ hỏi, đám người Song Diệp thành cũng đồng thời nhìn về phía Lạc Vũ.

Lạc Vũ nhìn nước sông biến màu, mày chau lại.

Tình huống như thế này, ở hiện đại nàng cũng đã gặp qua.

Nhưng Biển Đen là do thiên nhiên tạo ra, là do tích tụ một loại khoáng chất, vô hại.

Mà một trường hợp khác nàng cũng biết, đó chính là do vũ khí tối tân của thế kỷ hai mươi mốt- vũ khí hạt nhân- gây ra.

Đó là do vật chất nhiễm phóng xạ rất nghiêm trọng.

Do đó, có thể khiến cho con người trở nên ngu dốt, điên loạn, rồi sau đó tử vong.

Nhưng, đây là đại lục Vong Xuyên, không phải là Địa cầu a.

Nơi này làm gì có vũ khí hạt nhân. Làm sao có thể bị nhiễm phóng xạ.

Này thật sự là khảo nghiệm nàng.

“Một loại năng lượng độc hại.” Lạc Vũ trầm ngâm một lúc lâu, sau đó đưa ra một đáp án lập lờ nước đôi.

“Năng lượng độc hại?” Minh Trần Dạ không hiểu, loại đầu khí kia có thể lợi hại đến trình độ này sao?

“Ta nói...”

“Trước chú ý trọng điểm, đừng nói những cái khác.” Minh Trần Dạ còn đang muốn tiếp tục truy vấn Lạc Vũ thì bị Vân Thí Thiên vốn vẫn chăm chú nhìn nước sông trầm giọng quát lên.

Giọng nói của Minh Trần Dạ lập tức ngừng lại, ngậm miệng.

Không phải vì hấn sợ Vân Thí Thiên, mà là vì lời này của Vân Thí Thiên không sai.

Trước mắt, biết rõ nơi phát ra của thứ kia, ngăn lại sự lan tràn của nó, cùng với cứu trị tất cả dân chúng ở nơi này, đó mới là mấu chốt nhất.

Lạc Vũ nghe Vân Thí Thiên nói sau đó trực tiếp ôm qua nam tử đang nằm trong tay Vân Thí Thiên, trầm giọng nói: “Ta chỉ có thể xác định đó là một loại năng lượng độc hại và ô nhiễm.

Cụ thể là cái gì, hiện tại ta không có bất kỳ đầu mối nào, cho nên không ọi người đáp án cụ thể được.

Trước tiên ta sẽ nghiên cứu một chút máu trong cơ thể người này, đã gặp phải thứ độc hại gì, rồi sẽ xem những cái khác.”

Dứt lời, hướng phía Tiểu Hồng đang ngồi chồm hổm ở phía xa ngoắc tay, nói: “Tiểu Hồng, tới đây, ta cần người hỗ trợ.”

Tiểu Hồng là thứ tự tập linh vật có một thân là tổng hợp của linh thảo, đối với những thứ có hại này, nó có tác dụng giải cứu trời sinh.

Vân Thí Thiên nghe vậy gật đầu, cũng không chậm trễ, ngẩng đầu nhìn Thành chủ Song Diệp thành nói: “Người đi cùng ta, ta muốn xem rốt cuộc nước đen này lan tràn đến nơi nào rồi.”

Thành chủ Song Diệp thành nghe vậy cũng không nói hai lời mà trực tiếp gật đầu nói được.

Trong lúc Lạc Vũ nghiên cứu cách chế tạo giải được cùng với khống chế tình huống trong thành, ngăn chặn nước đen lan tràn cũng là một chuyện tương đối cấp bách.

Không thể để cho nước đen không biết rõ nguồn gốc này tiếp tục lan tràn ra ngoài.

Thành chủ Song Diệp thành không phải là người ngu ngốc.

Lúc đầu chẳng qua là kinh ngạc và nghi ngờ, mà sau khi nhìn thấy nước đen lạnh lẽo kia đang vô thanh vô tức lan tràn, mà còn không rõ tính nguy hiểm của nó, vậy thì hấn không cần làm thành chủ nữa.

Có thể vô thanh vô tức khống chế tất cả.

Nếu là một khi lan tràn, hậu quả kia... Thành chủ Song Diệp thành không dám nghĩ.

Minh Trần Dạ đứng ở một bên, thấy Lạc Vũ và Vân Thí Thiên phân công rõ ràng, nháy mắt cũng đã xác định xong công việc của mình.

Không khỏi hơi nhướn mày, hướng Tiểu Ngân ở phía xa hô một tiếng: “Tiểu Ngân, tới đây, đi cùng ta tra ngọn nguồn.”

Lạc Vũ tìm thuốc giải, Vân Thí Thiên khổng chế nước đen lan tràn.

Như vậy, hẳn phải tìm được nơi bắt đầu của nước đen này, ba mặt hạ thủ khổng chế.

“Tốt, quyết định như vậy, các người tự mình cẩn thận.”

Lạc Vũ lúc này cũng không nói nhiều với Vân Thí Thiên và Minh Trần Dạ, trực tiếp đưa nam tử đang hôn mê kia đi, công đạo Thành chủ Song Diệp thành tìm một chỗ tương đối an toàn trước mắt, sau đó chuẩn bị cẩn thận xem xét.

Vân Thí Thiên, Minh Trần Dạ, thành chủ Song Diệp thành cùng với Tiểu Ngân thấy vậy cũng không chần chờ, hướng phía đối phương gặt đầu một cái, sau đó phân chia ra, một lên phía thượng nguồn, một xuống dưới hạ nguồn, nhanh chóng tản đi.

Gió thổi khắp trời đất mang theo hương cỏ nồng đậm.

Mà trong hương cỏ đáng ra là nhẹ nhàng cùng khoan khoái lại thấp thoáng như có như không một chút mùi vị thối nát.

Ánh mặt trời vẫn trải khắp mặt đất, không một bóng mây.

Tại trấn nhỏ, trong phủ trưởng trấn.

Lúc này, trưởng trấn đã sớm diên rồi, Lạc Vũ cùng với đám người Thiệu thành chủ Song Diệp thành đang ở trong phủ của hắn.

“Mẫu máu đã mang tới rồi đây.” Tại đại sảnh trong phủ, thiệu thành chủ Song Diệp thành dẫn theo một đám người mang theo bình máu đi đến.

“Thế nào?” Lạc Vũ thu hồi ánh mắt vẫn đặt trên thân nam tử đang hôn mê kia, nhìn về hướng Thiệu thành chủ Song Diệp thành.

Thiệu thành chủ mi sắc nhíu chặt, âm thanh rất trầm nói: “Giống với những gì chúng ta nghĩ, toàn bộ đều là màu đen.

Những tên đã hoàn toàn diên thì máu đã gần chuyển sang đen nhánh, mà một số còn chưa có hoàn toàn diên không thì màu đen trong máu có nhạt hơn một chút.”

Lạc Vũ theo lời nói của Thiệu thành chủ mà nhìn những bình máu mới được mang đến kia.

Quả nhiên, nhìn ở một góc độ đặc biệt, sẽ thấy máu kia phân ra thành đậm và nhạt.

Khẽ cau mi, Lạc Vũ trầm ngâm nói: “Cùng ở một nơi, lẽ ra không nên xuất hiện loại tình huống như thế này.

Người đi tách hai nhóm người này ra, tra một chút nguyên nhân tại sao lại xảy ra việc phân chia nặng nhẹ này.”

“Được.” Thiệu thành chủ Song Diệp thành cũng không chậm trễ, lập tức phân phó xuống dưới.

Lạc Vũ không nói gì nữa, cổ tay vừa động, một ngân châm ghim xuống người nam tử còn đang hôn mê.

Phong tỏa sáu đại yếu huyết, dùng phương thức châm cứu của cổ võ, xem có thể hay không bức ra máu đen trong cơ thể.

Thân tùy tâm động, động tác nhanh như gió.

Lạc Vũ học châm cứu cũng là vô cùng tốt, tay động nhanh hoa cả mắt.

Một trăm lẻ tám châm, cắm vào toàn bộ huyết đạo của nam nhân đang hôn mê.

“Ồ?” Đợi đến khi châm thứ một trăm lẻ tám được cắm xuống, Lạc Vũ đột nhiên ồ lên một tiếng, ngay sau đó hai mắt khẽ nhắm nghiền.

“Sao? Có phát hiện gì?” Thiệu thành chủ lập tức ngồi thẳng, nghiêm túc nhìn Lạc Vũ.

Lạc Vũ không nói, chỉ nhắm mắt cảm thụ.

Ngâm châm phong bế yếu huyết, máu lưu động càng nhanh.

Nhưng là, không có cảm giác máu đen đã được hút ra.

Không giống như độc tố được bức ra ngoài.

Song, này không trọng yếu, quan trọng là... Lúc nàng thi châm, có dùng cả nội công.

Mà mỗi khi nội công thẩm thấu vào, máu đen kia giống như một loại năng lượng thể.

Sau khi kháng cự không nổi, bắt đầu chậm rãi thối lui.

Màu đen trong máu này, không giống với độc tố, mà lại là một dạng năng lượng thể.

Lạc Vũ có một tia khiếp sợ.

Ngay sau đó, Lạc Vũ lập tức một chưởng đánh lên cái trán của nam nhân kia, nội lực đi dọc theo huyết bách hội của hắn nhanh chóng ép đi vào.

Lập tức, Lạc Vũ có thể cảm giác được rõ ràng, năng lượng thể màu đen kia bị buộc đi ra ngoài.

Từ trong gân mạch chui ra ngoài, vô thanh vô tức biến mất trong không khí.

“Kỳ quái.” Lạc Vũ thấy vậy thì tự lẩm bầm một câu.

Ngay sau đó, giống như đột nhiên nghĩ đến cái gì, Lạc Vũ quay đầu nhìn Thiệu thành chủ Song Diệp thành nói: “Đem mấy người si ngốc không đồng nhất kia đến đây, mau.”

“Được.” Thiệu thành chủ thấy thần sắc Lạc Vũ nghiêm túc, lập tức không nói hai lời, phát tay phái người đi.

Mấy phút sau, mấy người si ngốc kia được mang tới, đứng trước mặt Lạc Vũ.

Lạc Vũ cũng không nói nhiều, một chưởng phách tới.

Công lực đi vào trong cơ thể, nhanh chóng vận chuyển một vòng.

“Chết tiệt, thì ra là có yếu tố này, khó trách...” Vận chuyển một vòng công lực xong. Sắc mặt Lạc Vũ không tốt nói một câu.

Sau đó, nhanh chóng hướng về phía Thiệu thành chủ nói: “Lập tức truyền lệnh xuống dưới, những người đấu khí không tới tím tôn vương giả, tất cả đều lui về.”

Nếu không sẽ không ngăn cản được lực lượng này, sớm muộn cũng bị lan tràn.”

Xem xét trong cơ thể mấy người điên cuồng không đồng nhất, nàng đột nhiên có suy đoán này, quả nhiên là không sai.

Đấu khí, nếu trong cơ thể có đấu khí.

Lực lượng màu đen này sẽ dây dưa, cùng với nó sẽ không dễ dàng cắn nuốt được thần trí.

Mà những người bình thường không có đấu khí, thì căn bản không có khả năng kháng cự lại lực lượng này, sẽ nhanh chóng bị hàng phục.

Vì vậy, mới có chuyện phân ra nặng nhẹ.

Thiệu thành chủ Song Diệp thành vừa nghe lập tức biến sắc mặt, cũng không hỏi Lạc Vũ tại sao lại đưa ra phán đoán này, lập tức phân phó đi xuống.

Dân thường bị lan tràn, cũng vẫn chỉ là ngu dại mà thôi.

Nếu là những cao thủ cũng bị nhiễm bệnh, như vậy lực công kích gây ra không phải dân thường có thể so sánh được.

“Ôi, người nào ghim nhiều châm cho ta như vậy?” Mà đang lúc Thiệu thành chủ Song Diệp thành phân phó xuống dưới, nam tử lúc trước bị Lạc Vũ châm một trăm lẻ tám châm đột nhiên mạnh mẽ ngồi dậy, thét to.

Nhất thời, trong đại sảnh bận rộn tất cả đều tĩnh lặng lại.

Ngay sau đó, hai mắt thiếu thành chủ sáng lên, sải bước xông đến: “Ta là Thiếu thành chủ Song Diệp thành, hiện tại ta hỏi ngươi đáp, không được dấu diếm.

Nói, ngươi họ Tư Mã sao, nhà ở đâu, bao nhiêu tuổi, có sở thích gì, có kinh nghiệm gì, đều nói ra, mau.”

Nam tử vừa tỉnh dậy run sợ hồi lâu, sau khi hiểu ra lập tức hướng Thiếu thành chủ nhất nhất trả lời tất cả vấn đề.

Logic rõ ràng, mồm miệng lanh lợi, không giống người vừa mới khỏi bệnh chút nào.

Trái lại là hoàn toàn tốt lắm.

Phát hiện này làm ọi người trong đại sảnh mừng như điên.

Chữa khỏi, người bị bệnh được chữa khỏi.

Thiếu thành chủ Song Diệp thành thấy vậy thì kích động, hướng phía Lạc Vũ vẫn đứng một bên không nói chuyện cúi người cung kính: “Đa tạ đã cứu giúp, đại ân này không thể nói hết được, Song Diệp thành ta sẽ ghi nhớ mãi.”

Trước kia, hấn đối với đám người Vân Thí Thiên và Lạc Vũ là ngập đầy oán hận cùng tức giận.

Nhưng lúc này lại khác.

Có năng lực kia, có thủ đoạn kia, vượt xa bọn họ.

Như vậy, thuyết phục được bọn họ, cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Lạc Vũ nghe hấn nói thì khoát tay, chậm rãi nói: “Cũng là vì dân chúng mà thôi, không cần cảm ơn.”

Dứt lời, mi sắc cũng không có giãn ra, nói: “Đây mới chỉ là trị ngọn nguồn không trị gốc, ta còn muốn tiếp tục nghiên cứu biện pháp cứu bọn họ, các ngươi không nên quá lạc quan.”

Nàng có thể bức ra năng lượng thể để cứu một người, như vậy thì có thể làm được gì.

Nếu là không có biện pháp lâu dài cứu chữa, cho dù được nàng cứu, ở trên mảnh đất đã bị ô nhiễm này cũng sẽ tiếp tục bị lây nhiễm bệnh trở lại mà thôi.

Nàng hiện tại đã tìm được một chút manh mối, còn phải tiếp tục tìm hiểu.

Lạc Vũ, Lạc Vũ, nước tắm tới.

Vừa dứt lời, Tiểu Hồng ở bên ngoài nhanh chóng chạy vào, người phía sau mang theo nước tắm của nó nhanh chóng theo vào.

“Tốt, người đâu...” Lạc Vũ phát tay một cái, tiếp tục nghiên cứu.

Nước tắm của Tiểu Hồng có thể giải bách độc.

Nàng thử một chút biện pháp này xem có thể phổ biến rộng rãi được hay không.

Không chỉ có Lạc Vũ ở bên này bận rộn nghiên cứu biện pháp xử lý.

Ở bên kia, Vân Thí Thiên và Thành chủ Song Diệp thành cũng nhanh chóng đi đến mấy trấn nhỏ đã bị lan tràn, cùng những trấn trước mắt còn chưa xuất hiện tình huống dị thường gì.

Bởi vì Thành chủ Song Diệp thành phát hiện ra sớm sau đó hoàn toàn không chế được tin tức, không hề lan tràn ra ngoài.

Vì vậy, bên trong thành trấn ngay gần với trấn nhỏ kia vẫn đang một khung cảnh ca múa mừng thái bình, không có xuất hiện bạo động cùng với bạo loạn.

Vân Thí Thiên thấy vậy, sắc mặt trầm xuống: “Song Diệp thành chủ, chuyện này còn cần Bồn quân dạy người phải xử lý như thế nào sao?”

Thành chủ Song Diệp thành nghe vậy liền biết Vân Thí Thiên tức giận rồi, nhưng là...

“Truyền đi...” Sau khi truyền đi sẽ xảy ra bạo loạn, hậu quả e rằng cũng không kém sự ngu dại gây ra là bao.
“Lập tức hạ lệnh, dân chúng trong tất cả các thành trấn ở gần đây đều di chuyển về phía sau, trong vòng một ngày, không cho lưu lại dù chỉ một người.” Sắc mặt Vân Thí Thiên trầm như nước.

Quả thực là lấy mạng người ra mà đùa giỡn.

Nguy hiểm lớn như thế, khi bọn họ còn chưa tìm ra tốc độ lan tràn của nó.

Mà lại không dời đi những người ở gần nơi này, có phải hay không còn muốn tạo ra mấy thành ngu dại nữa.

Thành chủ Song Diệp thành biến sắc, nhưng hắn cũng là người hiểu chuyện, biết mệnh lệnh của Vân Thí Thiên là không sai.

Lập tức sau ngẩn ngui chần chờ, Thành chủ Song Diệp thành lập tức truyền đạt mệnh lệnh xuống dưới.

Bạo loạn cũng là loạn, sự ngu dại cũng là loạn.

Nhưng là, bạo loạn còn có thể bảo toàn mạng sống.

Vân Thí Thiên thấy Thành chủ Song Diệp thành hạ lệnh, cũng không truy cứu nữa, xoay người, lấy hướng này làm điểm tựa, hướng phía ngược lại với nơi Lạc Vũ đang ở mà đi.

Phải tìm được cụ thể những nơi đã lan tràn, như vậy thì mới có thể khống chế được.

“Lăng Nam bên kia cũng xuất hiện vấn đề sao?” Dọc đường, Vân Thí Thiên mặc dù không phải là người nói nhiều, nhưng là cũng nên cho Thành chủ Song Diệp thành rõ ràng thể cục trước mắt một chút.

Nghe Vân Thí Thiên nói rõ, xem thư tín Hải Mặc Phong và Băng Thánh cung gửi cho Vân Thí Thiên và Minh Trần Dạ.

Sắc mặt Thành chủ Song Diệp thành lại càng hiện lên nghiêm túc.

Tình huống này, xem ra đã vượt ra ngoài dự đoán của hắn, này...

“Nếu so sánh, tình huống của Song Diệp thành chúng ta mới chỉ là sơ cấp.” Thành chủ Song Diệp thành cau mày, trầm giọng nói.

So với tình huống bên Lăng Nam, hắn bên này đã coi như rất nhẹ rồi.

Vân Thí Thiên gật đầu, lạnh lùng nói: “Người và Băng Thánh cung tương đối nhẹ, Lăng Nam bên kia rất nặng, Lâu Tinh và Hải Thần bên kia cũng đã loáng thoáng có ba động.”

Về phần Già Diệp tháp, tông môn kia còn chưa tìm được nơi lạc cư, cũng không biết tình huống thế nào.

Song Diệp thành chủ nghe vậy thì mi sắc trầm xuống, lẩm bẩm nói: “Lăng Nam ở phía đông nam, Băng Thánh cung và Song Diệp thành ta dựa vào đông bắc, Lâu Tinh và Hải Thần thì dựa vào tây bắc, Vọng Thiên Nhai và Hỏa ma ở giữa, như vậy xem ra...”

Nghe Song Diệp thành chủ lẩm bẩm nói, Vân Thí Thiên mạnh mẽ xoay người lại, Song Diệp thành chủ cũng ngưng lại, không tiếp tục nói nữa.

Đông nam, đông bắc, ở giữa, tây bắc.

Vị trí của nơi này cùng với tình huống phân ra làm nặng nhẹ, này...

“Địa thế của Dư gia trấn dựa vào nam.” Vân Thí Thiên nhìn thành chủ Song Diệp thành, lâu sau chậm rãi nói.

Dư gia trấn là địa giới gần với phía nam nhất trong phạm vi thể lực của Song Diệp thành.

Song Diệp thành chủ không nói tiếp, nhưng hai người đều hiểu ý tứ của người kia.

Chiều vào tình huống hiện tại, vô cùng có khả năng là phía đông nam đã xảy ra chuyện gì.

Sau đó liên lụy đến đông bắc, hiện tại bây giờ còn chưa lan đến phía tây bắc và trung tâm.

“Nghiêm mật quan sát hướng đông nam.” Sắc mặt của Song Diệp thành thành chủ lạnh như băng.

“Rõ.”Người phía sau hần nhanh chóng chạy đi.

Hi vọng, không giống như bọn họ suy đoán.

Lực lượng màu đen không giải thích được này muốn chống lại cả đại lục Vong Xuyên.

Từng cơn gió nhẹ thổi qua, đã không còn cảm giác sảng khoái của đầu mùa hè.

Mà chỉ làm cho người ta cảm thấy rét run từng đợt.

“Ta nói, chúng ta không phải là...” Lời nói của Song Diệp thành chủ còn chưa có hết, Vân Thí Thiên đi ở trước mặt hần bỗng dừng dừng lại.

Khẽ khép nửa mi mắt, Vân Thí Thiên hít một ngụm không khí.

“Như thế nào?” Một bên Thành chủ Song Diệp thành thấy thần thái của Vân Thí Thiên như vậy, lập tức nuốt xuống lời đã đến khóe miệng, dừng lại dò hỏi.

Vân Thí Thiên không đáp lại, chỉ bình tĩnh đứng vững, phẳng phất như cảm giác được cái gì.

Song Diệp thành chủ thấy vậy không dám quấy rầy, yên lặng đứng ở một bên chờ đợi.

Gió thổi qua mặt, âm thanh du dương.

Một lúc sau, Vân Thí Thiên mở miệng: “Chính là ở nơi này.”

Chính là ở chỗ này? Lực lượng màu đen kia lan tràn đến chỗ này rồi? Thành chủ Song Diệp thành nghiêm mặt.

Vừa dứt lời, Vân Thí Thiên mạnh mẽ mở mắt ra, liếc nhìn con sông cách đó không xa, hướng phía đó nhanh chóng chạy tới.

Mặt nước xanh biếc gợn lên lăn tăn sóng, phản chiếu lên từng điểm kim quang, ba quang lăn tăn, đẹp không sao tả xiết.

Đứng ở trên bờ sông, Song Diệp thành chủ không đợi Vân Thí Thiên nói, lại bắt đầu nhìn mặt sông từ các loại góc độ.

“Đường đen, một cái đường đen.” Sau mấy lần điều chỉnh góc độ, Song Diệp thành chủ đột nhiên thở mạnh ra, trong thanh âm xen lẫn sự rung động.

Cũng lúc này, Vân Thí Thiên cũng nhìn thấy.

Chỉ thấy, ở chỗ trung tâm của dòng sông, một cái đường đen xuyên qua, đem con sông phân tách thành hai phần rõ ràng.

Ở phía bắc, nước sông xanh biếc, tinh khiết, trong suốt.

Mà đoạn nước sông ở phía nam lại đen kìn kịt giống như đáy nồi.

Một đen kịt một xanh biếc, một trong xanh sáng ngời, một âm u tăm tối.

Hiện trạng dòng sông như thế, khiến cho người ta phải khiếp sợ.

Mà lúc này, màu đen kia đang dùng một loại tốc độ chậm chạp nhưng dùng mắt thường cũng có thể thấy được mà cần nuốt phần nước sông xanh biếc kia.

Mi sắc trầm xuống, tầm mắt Vân Thí Thiên quét qua chỗ đất dưới chân.

Nhìn chưa ra bất kỳ dấu mối nào, nhưng là hần biết, đất đai dưới chân hần cũng giống như nước sông kia, đang bị ô nhiễm dần.

Giống như sương khói màu đen kia, cần nuốt từ nam tới bắc.

“Xử lý thế nào đây?” Song Diệp thành chủ tất nhiên cũng có thể hiểu được điều đó, lập tức chăm chú nhìn Vân Thí Thiên.

Không phải là hấn vô dụng, mà là hấn cho tới bây giờ cũng chưa từng nhìn thấy tình huống như thế, hấn cần thương lượng.

Vân Thí Thiên không có nhìn Song Diệp thành chủ, mà chân mày trầm xuống nhìn chăm chú nước đen đang hướng phía bọn họ mà lấn tới.

Một lát sau, Vân Thí Thiên đột nhiên bước một bước vào trong nước, khom lưng lấy lên tay một ít nước đen.

“A, người cẩn thận...” Song Diệp thành chủ không nghĩ tới Vân Thí Thiên đột nhiên lấy lên nước đen, bị dọa sợ nhảy dựng, vội vàng lên tiếng.

Nhưng hấn vẫn chưa nói xong, liền nhớ ra Vân Thí Thiên lợi hại như thế nào, liền lập tức không nói nữa.

Nếu Vân Thí Thiên dám xuống dưới, vậy hấn nhất định có thể ngăn cản.

Tiếng chim hót vang, gió thổi mây bay.

Song Diệp thành chủ dẫn theo một đám người đứng ở trên bờ sông nhìn Vân Thí Thiên.

Mà Vân Thí Thiên nhắm hai mắt đứng ở dưới sông, vạt áo theo gió tung bay, thật giống như hoàn toàn lâm vào trầm tư nhập định.

Đen, đen không có chừng mực.

Song, khi nước đen kia chảy đến bên cạnh Vân Thí Thiên, thật giống như đem tối gặp mặt trời, trời đông giá rét gặp lửa.

Căn bản không đến gần thân thể Vân Thí Thiên, theo chéo áo của hấn mà tránh ra.

Vân Thí Thiên nhắm lại nên hai mắt không nhìn thấy.

Nhưng là đám người Song Diệp thành chủ đứng ở trên bờ lại thấy rõ ràng. Trên mặt không khỏi hiện lên khiếp sợ và kinh ngạc. Điều này sao có thể?

Gió thổi qua, mát mẻ mà ấm áp.

Vân Thí Thiên đứng ở trong nước, cảm thụ được vật chất kia.

Không có nguyên do, không biết vì sao.

Hấn rõ ràng cảm giác được nước đen kia chứa đầy lực lượng bóng tối, đây không phải là độc, không phải là thuốc, không phải là cái gì xảy ra biến dị.

Mà đó là một cỗ lực lượng màu đen, một cỗ lực lượng màu đen làm cho người ta nổi lên ác tâm, căm hận.

Cỗ lực lượng này, khiến cho hấn không thoải mái.

Này, chẳng lẽ là bởi vì đã đột phá đến cực hạn, cho nên có thể cảm giác được sự biến dị của thiên địa linh khí sao?

Hung hăng cau mi lại, Vân Thí Thiên đột nhiên mở mắt ra.

Năm ngón tay vỗ vào không trung, một đạo quang cầu hắc sắc đầu khí tạc vào dòng nước màu đen.

Không có nước văng khắp nơi, không có nổi lên sóng to.

Thật giống như ném đá vào trong đại dương, chỉ làm nổi lên một tia gợn sóng.

Trên mặt nước đen chỉ hình thành một cái xoáy nhỏ, sau đó lại bình tĩnh như lúc ban đầu.

Nước đen kia lại trở lại như lúc ban đầu rồi, Song Diệp thành chủ ở trên bờ cũng nhìn rõ ràng, ngẩng đầu nhìn Vân Thí Thiên.

“Người biết phải làm sao không?”

Vừa rồi hấn nhìn thấy vô cùng rõ ràng, quang cầu đầu khí của Vân Thí Thiên nện xuống mặt nước đen làm hiện lên một vòng sóng lăn tăn, ngay sau đó khôi phục trở lại màu xanh biếc vốn có.

Vân Thí Thiên có thể thanh trừ lực lượng màu đen này.

“Ngưng thần tĩnh khí, sử dụng lực lượng tinh khiết nhất mà đánh.” Thanh âm lạnh như băng vang dội khắp một phương, sau đó, Vân Thí Thiên phi thân lên.

Trên bờ sông, đám người Song Diệp thành chủ vừa nghe, lập tức gạt bỏ tất cả sát khí, bình tâm tĩnh khí phát tay.

“Oanh.” Trên mặt nước hiện lên một mảnh ba động.

Ti ti nước đen nhộn nhạo mở ra, khôi phục lại thành màu xanh biếc vốn có.

Cũng ngay sau đó một khắc, lại bị hắc thủy cắn nuốt.

“Lực lượng tinh khiết nhất có thể đối kháng với lực lượng màu đen này.” Song Diệp thành chủ phản chấn lên.

“Còn không mau truyền lệnh.” Vân Thí Thiên lãnh khốc nói.

“Người đâu, triệu tập tất cả cao thủ còn lại của Song Diệp thành, toàn bộ tập hợp tại đây, đào rãnh ngăn sông, đúc dấu khí chống đỡ.”

Gió thổi lên, âm thanh của Song Diệp thành chủ theo gió mà bay lên tận trời cao.

Lực lượng tinh khiết nhất nếu có thể chống cự, như vậy thì đúc tường ngăn chặn hắc thủy, phương án này là khả thi nhất hiện nay.

Hoa dương liễu phát phơ, di động tám phương.

Vân Thí Thiên nhìn trên áo bào của mình không thấm một giọt màu đen, chân mày khê cau lại.

Song Diệp thành chủ và Vân Thí Thiên đang ở chỗ này chống lại nước đen lan tràn.

Ở một chỗ khác, Minh Trần Dạ cùng Tiểu Ngân đang có một phen lên trời xuống đất, trèo núi lội sông, cuối cùng cũng đến được điểm đầu thế lực của Song Diệp thành.

“Tiểu Ngân, người mau dùng cái mũi hiểu nhiều biết rộng của người ra ngửi xem chỗ nào mùi nặng nhất.” Minh Trần Dạ vừa dò theo dòng nước, vừa hướng phía Tiểu Ngân nói.

Tiểu Ngân nghe vậy nhất thời giận dữ, lão tử không phải là chó, người mới ngửi, cả nhà người đều ngửi.

Nó là thú vương năng lực cao siêu nhất thiên hạ, không phải là đám lang ma thú bình thường kia, bọn chúng mới có đặc thù bén nhạy của mũi chó.

Minh Trần Dạ nghe thế dương dương tự đắc: “Vậy người làm sao phát hiện nước đen kia? Chẳng lẽ người vô dụng, là do lão bà Tiểu Hồng của người phát hiện?”

Tiểu Ngân a, nói như vậy thì người thật quá không có tiền đồ, ta xem...”

“Biến, còn ở đó nói lung tung, xem ta thu thập người.” Tiểu Ngân trợn tròn mắt, huy móng vuốt về phía Minh Trần Dạ, nó còn lợi hại hơn Minh Trần Dạ.

“Ta sẽ tố cáo với Lạc Vũ.” vẻ mặt Minh Trần Dạ tươi cười chống lại Tiểu Ngân đang tức giận.

Tiểu Ngân nhất thời nổi trận lôi đình, nhưng lại sợ hấn ta tố cáo với Lạc Vũ, nhất thời cắn giận rít một tiếng, nhảy ra rất xa.

Ta nói không lại người, ta không thèm để ý đến người là được.

Minh Trần Dạ thấy thân ảnh Tiểu Ngân lóe lên, thầm nói: “Tâm tình xấu làm ảnh hưởng công việc, trở về nhất định tố cáo.” Vừa cười ha ha đuổi theo.

Một người một thú đuổi nhau đi thật xa.

“Uy, người chạy loạn đi đâu, trở về...”

Tiếng la càn rỡ của Minh Trần Dạ còn chưa có kết thúc, chỉ thấy Tiểu Ngân đang chạy ở phía trước đột nhiên mạnh mẽ dừng bước.

“Ai bảo người chạy nhanh như vậy, ta...” Minh Trần Dạ cười híp mắt đuổi theo còn chưa nói hết lời, thanh âm giống như bị cái gì chém đứt, đột nhiên im bật.

Bước một bước đến nơi, Minh Trần Dạ dụi dụi hai mắt, nhìn cảnh tượng trước mắt, sau một lúc lâu thoát ra từ trong kẽ răng một câu: “Biết điều một chút, lão thiên của ta.”

Mà Tiểu Ngân đứng phía trước hắn, đã sớm trợn mắt há hốc mồm ngó cảnh tượng trước mắt, cái gì đều không thể nói ra, chỉ có lông toàn thân dựng thẳng.

Từng cơn gió nhẹ thổi qua, giới hè lại lạnh giống như băng.

151. Chương 152: Lạc Vũ Kỳ Lạ

Ở phía nam nơi những con sông lớn hội tụ.

Ở trong màu xanh tận cùng đằng kia, khói lửa cuộn cuộn rơi xuống Cửu Châu, cát vàng trải dài đằng đằng ngút tầm mắt

Minh Trần Dạ và Tiểu Ngân đứng quan sát ở một trong những nhánh sông lớn nhất, nhìn thấy những dòng chất lỏng màu đen đang cắn nuốt hết thủy.

Dòng sông không phải hoàn toàn là màu đen, cũng không phải màu sắc ban đầu của sông không có việc gì.

Ở giữa dòng sông xanh được ánh hào quang chiếu đến.

Một đầu đang cắn nuốt không khí với tư thái dữ tợn, giống như cự long đang ngậm gương nhanh múa vuốt tung hoành giữ dòng sông .

Ngũ trảo bàng bạc, thân thể khổng lồ, khí thế kinh người.

Đầu rồng ngay tại đầu sông, đuôi rồng hướng cuối sông.

Nhìn kỹ lại chỉ có thể thấy thân thể khổng lồ, mang theo khí thế vô cùng dữ tợn nhìn chằm chằm hết thủy khu vực xung quanh nó.

Đó là một con Cự Long màu đen với tư thế oai hùng hoàn toàn có thể so sánh với con Cốt Long màu bạc trước cửa Phiêu Miểu nhất tộc tông môn lúc trước.

Cự Long màu đen lộ vẻ dữ tợn.

Gió thổi nhẹ mà qua, cây cỏ đung đưa theo gió.

“Chết tiệt” Minh Trần Dạ giật mình phục hồi lại tinh thần nặng nề mắng một câu, mi tâm nhíu lại sắc mặt trầm xuống chuyên chú nhìn lại con Cự Long màu đen đang ở giữa sông.

Nhưng nhìn kỹ lại thì mới phát hiện bóng đen tại con sông lớn trước mặt không phải chân chánh màu đen Cự Long, chỉ là hình dạng giống như Cự Long màu đen.

Minh Trần Dạ vừa thấy, mi tâm nhíu lại.

Làm ta thật sợ a còn tưởng rằng đó là con Chân Long.

Cùng lúc này, Tiểu Ngân cũng giật mình tỉnh lại, hít một hơi thật sâu vuốt lại lông mao trên đầu.

Con Cự Long trước mặt đúng là không phải thật, nhưng là lại chiếm diện tích rất lớn trong nước sông, không biết ai mà lại có thể khống chế lực lượng làm cho dòng nước màu đen kia động lại tạo thành một cái hình dáng của Cự Long.

Đây là một vấn đề khó giải quyết a.

Hướng chi, khí thế Cự Long màu đen tuyệt không yếu chút nào.

Âm trầm, kinh khủng, dữ tợn, cho dù chỉ là hình dáng của nước chảy tạo thành nhưng cũng đủ làm cho Tiểu Ngân và Minh Trần Dạ thất thần, phần này khí thế quả thực.

Tiểu Ngân và Minh Trần Dạ không trêu chọc nhau nữa, một người một thú liếc nhau một cái thấy hình ảnh cần trọng trong mắt đối phương.

“Đi.” Quát khê một tiếng, Minh Trần Dạ và Tiểu Ngân nhanh chóng quay đầu chạy đi.

Tình huống như thế này phải báo cho đám người Lạc Vũ và Vân Thí Thiên biết.

Bầu trời đầy mây, mây trắng xinh đẹp.

Từ bầu trời nhìn xuống Hắc Long dữ tợn núp trong nước, như ẩn như hiện, nhìn chăm chăm về phía Đông Bắc.

Mọi người chia nhau ra ba hướng thăm dò tình hình.

Thời điểm Lạc Vũ, Vân Thí Thiên, Minh Trần Dạ cùng với thành chủ Song Diệp Thành bận rộn tìm kiếm tin tức, tại phía xa Hải Thần Tông Hải Mặc Phong tâm thần không yên.

Đại diện Hải Thần Tông.

“Mật thư từ Quân Vương Vọng Thiên Nhai.”

“Truyền lên.” Hải Mặc Phong đang xử lý chính sự ở bên trong, thị vệ thiếp thân đột nhiên nói một câu, làm cho Hải Mặc Phong nhanh chóng ngừng đầu lên, bọn Vân Thí Thiên không phải đã đi gia tộc Lăng Nam sao?

“Vâng” ngay lập tức, thủ hạ nhanh chóng đưa lên thư tín Vân Thí Thiên truyền đến.

Hải Mặc Phong nhanh chóng xem thư tín, sắc mặt nhất thời thay đổi.

” Trong phạm vi thế lực của Song Diệp Thành và Bằng Thánh cung cũng xuất hiện vấn đề như vậy?” Hải Mặc Phong nhướng lên chân mày.

“Từ Đông Nam nhắm hướng Đông Bắc mà lan tràn, si ngốc, Hắc Thủy, táo bạo.” Hải Mặc Phong nắm thư tín trong tay mày nhíu lại thành một chữ Xuyên ().

Đây chẳng phải là hiện tượng giống hệt với hiện tượng tại gia tộc Lăng Nam sao!!!

Từ hướng Đông Nam mà lây lan, thật sự rất kinh khủng, chết tiệt, chẳng lẽ điều này thật có liên quan đến việc mà tổ tông đã ghi lại.

Hải Mặc Phong mạnh mẽ nắm chặt quả đấm.

“Người đâu, truyền tin đến phụ thân đang ở gia tộc Lăng Nam có đại sự phát sinh, cần về gấp thương nghị.”

“Vâng”

“Truyền tin đi gia tộc Lôu Tinh, đem tất cả vấn đề toàn bộ thông báo.” Gió thổi lên khắp nơi, báo hiệu một điều gì đó rất không tốt sẽ xảy ra.

Cùng một lúc nhiều mệnh lệnh của Hải Mặc Phong từ Hải Thần Tông Mật Cung nhanh chóng được truyền đi.

Mật Cung chỉ có lịch đại tông chủ mới có thể đi vào, nhưng hôm nay hẳn cần phải vào để xem một chút các vấn đề có thể liên quan đến những sự việc gần đây bởi vì lần đó chỉ có xem sơ nên hẳn cũng chỉ biết một chút chứ không tường tận.

Xem ra hiện tại hẳn nhất định phải tra từ đầu tới đuôi để biết rõ hơn vấn đề này.

Bầu trời xanh thẫm, mây trắng cao cao tại thượng.

Mà lúc này trong phạm vi thế lực của gia tộc Lăng Nam.

“Cái gì, không có tin tức của cha ta và Tông chủ Hải Thần Tông?” Thiếu chủ Lăng Nam tọa trấn chỉ huy trường lớn mắt nhìn tin tình báo trước mặt.

“Dạ, chúng ta mất đi liên lạc với hai vị tông chủ.” Trên mặt Đô Thống phụ trách tình báo hiện lên vẻ xấu hổ cúi đầu bầm báo.

Hai vị tông chủ không thể nào cùng nhau mất tích vô tung vô ảnh như thế, nhưng rõ ràng lúc trước luôn có người chuyển thông tin liên lạc.

Bọn họ cũng biết phương hướng của hai vị tông chủ muốn đi.

Song, hiện tại đã hai ngày rồi mà một tia tin tức của hai vị tông chủ cũng không có.

Thời điểm này gặp tình huống như thế quả thật không được bình thường.

“Vô dụng” Thiếu chủ Lăng Nam nhất thời giận dữ quát.

“Người, lập tức đi trước tìm kiếm hai vị tông chủ, mau.” Sắc mặt Thiếu chủ Lăng Nam xanh mét.

Hắn đã sớm biết cha hắn và Tông chủ Hải Thần Tông bên trong có điều bất thường biết rằng họ có thể đối mặt với tình huống nguy hiểm.

Mà bây giờ, lại mất đi liên lạc với cả hai vị tông chủ này.

Mưa gió sấm chớp đảo qua thiên hạ, một trận mưa trút xuống khiến cho không gian cây cỏ càng thêm xanh mát, trong thời gian ngắn mưa to ào ào trút xuống.

Gió mạnh thổi bật cả cây, liễu xanh cũng phải khom lưng.

Ngày mùa hè trên trời dao động biến ảo vô thường.

Nam Hà một trấn nhỏ gần biên giới Song Diệp Thành.

“Trời ạ, đây rốt cuộc là thứ gì?” Thành chủ Song Diệp Thành được Minh Trần Dạ dẫn đến nơi ngọn nguồn của ô nhiễm, lúc này trừng mắt nhìn Cự Long màu đen dữ tợn, đầu tóc cơ hồ dựng lên.

Đây chính là nơi lực lượng tà ác gây ra ô nhiễm? Đây chính là đầu sỏ khiến người ta si ngốc.

Hắc Long dữ tợn mà âm trầm ở dưới ánh mặt trời nhấp nhô, so với nước đen mịt mờ mênh mông vô bờ kia càng làm cho người ta rung động ba phần.

“Cự Long màu đen?” Vân Thí Thiên nhíu mày, cùng Lạc Vũ liếc nhau một cái.

So với Cự Long đã chết tại Phiêu Miểu nhất tộc hình như có chút quan hệ.

Mặc dù đây là nước chảy tạo thành trạng thái, nhưng lại tuyệt đối làm cho người ta không thể nghi ngờ đây chính là một sinh mạng một cường hãn.

Trong lòng hiện lên một tia cảm giác không tốt, Lạc Vũ cau mày không nói gì.

Đế Phạm Thiên, Liễu Bích Dao, hiện tại lại xuất hiện sinh mạng thể Cự Long, này. Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

“Trước đừng nói những thứ khác, trước mắt cần giải quyết việc này nhanh nhất có thể.” Một bên Minh Trần Dạ lúc này đã tương đối hiểu ra vấn đề.

Cự Long này so với Cự Long tại Phiêu Miểu nhất tộc có quan hệ hay không thì cần phải tra xét rõ hơn mới kết luận được, nhưng trước nhất cần giải quyết con Cự Long này trước mới là quan trọng.

“Đúng vậy a, Quân Vương Vọng Thiên Nhai người thấy sao? Chúng ta cũng vẫn theo biện pháp đầu tiên mà xử lý hay sao?” Bên cạnh Thành chủ Song Diệp Thành phục hồi lại tinh thần, nhất thời quay đầu nhìn về phía Vân Thí Thiên, giọng điệu khó được có lẽ.

Vân Thí Thiên trầm ngâm trong nháy mắt, lắc đầu nói: “Không được, nó còn sống.”

Ở trấn nhỏ này sau khi cách ly dùng lực lượng tinh khiết để đúc thành tường đồng vách sắt, chỉ có thể ngăn cản lực lượng đã bị pha loãng

Mà đây là ngọn nguồn phát sinh, nồng độ quá lớn.

Hơn nữa này Hắc Long tư thái theo dòng nước chảy tạo thành rõ ràng cho thấy có sự công kích của mình. Nếu dùng lực lượng tinh khiết để phòng thủ thì cũng không phòng nổi nó.

“Vậy làm sao bây giờ?” Thành chủ Song Diệp Thành lúc này nhìn Vân Thí Thiên chờ đợi như Thiên Lô sai đâu đánh đó.

Vân Thí Thiên trầm mặc, chỉ cau mày nhanh chóng suy nghĩ.

Bên cạnh Minh Trần Dạ, Lạc Vũ, tất cả cũng lâm vào trầm tư.

Hay là người đứng ở đây tìm cách ngăn lại đầu rồng kia thì tốt rồi, dù sao nó hình như không dám đụng vào người, cho dù nó có ở trạng thái công kích đi chăng nữa cũng không thể gây thương tổn đến người a.

Trong lúc mọi người đang trầm tư, Tiểu Ngân vùng trảo vuốt vuốt lông trên đầu nói.

Vừa nói xong, Tiểu Hồng vùng móng vuốt đánh Tiểu Ngân một cái.

Đàn, người sống có thể đứng như vậy sao? Người muốn Vân Thí Thiên ở chỗ này làm Trụ Tử (cây cột) a?

Không nghĩ ra được biện pháp thì ngồi xổm qua một bên đừng làm trở ngại chúng ta.

Tiểu Ngân nhất thời ủy khuất quay đầu ngồi chồm hổm trên mặt đất lấy móng vuốt khều khều mặt đất chẳng qua nó thuận miệng nói thôi.

“Biện pháp này không tệ.” Song, sau một khắc ánh mắt Minh Trần Dạ sáng lên, tự tiểu phi tiểu nhìn Vân Thí Thiên, vuốt cằm nói.

Tiểu Ngân vừa nghe nhất thời lộ trảo trừng mắt hướng Minh Trần Dạ.

Chết tiệt, người và Vân Thí Thiên xem nhau không thuận mắt, thì cần gì kéo ta vào, nó không phải tùy tiện nói thôi chứ sao.

“Ý kiến hay, có một Trụ Tử (cây cột) ở chỗ này đứng thẳng quả thật không tệ.” Song ngay lúc Minh Trần Dạ vừa nói xong, Lạc Vũ cũng tỏ ý tán thành.

Tiểu Ngân vừa nghe nhất thời mắt sáng rực lên, chẳng lẽ thật muốn đem Vân Thí Thiên đứng thẳng nơi này làm Trụ Tử (cây cột)?

Lập tức, lập tức hai mắt sáng lên nhìn hướng Vân Thí Thiên, đợi chờ hắn trả lời.

Sắc mặt Vân Thí Thiên lãnh khốc, hai tay chắp sau lưng nhìn Hắc Long, nghe Lạc Vũ và Minh Trần Dạ nói thế, lại chậm rãi gật đầu một cái.

Nha, hắn thật muốn đứng ở nơi này làm Trụ Tử (cây cột)?

Tiểu Ngân phấn chấn đồng thời cũng run sợ a.

Mà Tiểu Hồng, đã sớm run sợ loạn không chịu nổi, đây là đùa giỡn thôi a!!!

“Ý của các người là ở nơi này tạo một cây Trụ Tử (cây cột), trấn áp Hắc Long?” Thành chủ Song Diệp Thành rốt cuộc cũng hiểu vấn đề, nghe vậy suy đoán nói.

Lạc Vũ vỗ tay phát ra tiếng, xác nhận ý nghĩ này.

“Kia. Kia muốn làm sao dựng cột? Dùng thứ gì để dựng cột?” sắc mặt Thành chủ Song Diệp Thành khó hiểu.

Lực lượng tinh khiết, đó là vô hình a.

Có thể dựa vào đất và nước, nhưng là làm sao có thể trống rỗng tạo thành một Trụ Tử (cây cột) kia.

“Lực lượng không có phân biệt tốt xấu, chỉ do người dùng như thế nào, nội đan ma thú tuy có tác dụng phụ, nhưng là lực lượng cũng là thuần túy.” Vân Thí Thiên lạnh lùng lên tiếng.

Lời này vừa nói ra, Thành chủ Song Diệp Thành lập tức sáng tỏ.

Ma thú nội đan và tinh thạch cực phẩm, những thứ này đều ẩn chứa lực lượng.

Dùng những đồ này làm trụ cột, đúc thành Thông Thiên Đại Trụ*(cầu trụ chống trời), sẽ tạo thành lực lượng thuần khiết trấn áp, muốn dồn Hắc Long lại, cũng không phải là không thể.

Nghĩ thông suốt điểm này, trên mặt Thành chủ Song Diệp Thành hiện lên ý cười.

” Quân Vương Vọng Thiên Nhai, Đông Thiên Vương, cái này, các người cũng biết chúng ta lực tông mới trải qua một phen quyết đấu, này tàng bảo và rất nhiều thứ cũng bị trộm không ít...

Nếu như lúc trước thì muốn bao nhiêu ma đan chúng ta cũng có thể lấy ra, nhưng mà bây giờ thì... Sợ rằng còn nhờ sự giúp đỡ từ hai vị.”

Lời không cần nói hết cũng đã biểu đạt được ý muốn.

Minh Trần Dạ nghe nói nhất thời liếc thành chủ Song Diệp Thành một cái: “Mất thể diện.”

Đường đường một Tông chủ lực tông, lại cảm không ra đầy đủ tinh thạch Ma Đan, thật là mất thể diện.

Sắc mặt thành chủ Song Diệp Thành tái nhợt.

“Không có cũng phải có, người có nhiều như vậy xuất ra một chút thì có sao, nếu người không muốn giúp thì cứ nói một câu.” Lạc Vũ đánh cho Minh Trần Dạ một khủy tay.

Dứt lời, Tiểu Hồng đang trong cơn run sợ tỉnh lại nói: “Dem tinh thạch của người cần dùng đúng thời điểm a.”

Tiểu Hồng là thủy tổ của đá, các loại đá trong thiên hạ đều nghe nó .

Phải tìm như thế nào tinh thạch, tìm nó thì tốt rồi.

Tiểu Hồng vừa nghe ghen bĩu môi nói, Lưu Bị mượn Kinh Châu*, mượn rồi là vĩnh viễn không trả a.

*:Xưa Lỗ Túc cho Lưu Bị mượn Kinh Châu với mục đích Lưu Bị sẽ đỡ hộ cho Ngô ở mặt trận Giang Lăng, nhưng đến lúc này Ngô không cần điều đó nữa, mục đích ban đầu đã bị triệt tiêu, thì cứ tự nhiên mà đòi đất chứ sao?Nhưng cuối cùng không đòi được. ^^

Lạc Vũ nghe nói nhất thời cười nhìn chằm chằm Tiểu Hồng, người này theo nàng làm sao lại không có học thứ tốt a.

Nói tới nói lui, Tiểu Hồng động tác cũng mau.

Một cái lắc mình mang theo Tiểu Ngân đã không thấy tăm hơi.

Minh Trần Dạ thấy vậy cười nói: “Đây chính là một kho tài bảo a.”

Người khác cả đời khó có được mấy khối tinh thạch cực phẩm, mà Tiểu Hồng coi những thứ đó tất cả đều là rơm rạ.

Mà đang lúc Minh Trần Dạ tiếng nói còn không có nói hết, thân ảnh Tiểu Hồng chợt lóe cũng trở về .

Cùng lúc này, chỉ thấy tinh thạch màu đỏ đột ngột từ mặt đất mọc lên, giống như trống rỗng mà ra, từ dưới đất xông ra.

Trong chốc lát đã dựng thành một tòa núi.

Làm cho tất cả thuộc hạ Song Diệp Thành chưa bao giờ nhìn thấy tình huống này, giật mình kêu to một tiếng.

“Đúc trụ.” Chuyển tinh thạch đến đúng chỗ, Vân Thí Thiên lập tức quát lạnh một tiếng, giơ tay lên, mang theo một đạo sắc đấu khí màu đen quấn quanh đồng tinh thạch.

Bên cạnh Minh Trần Dạ và Thành chủ Song Diệp Thành cũng không chậm, cùng lúc này, đồng thời ra tay.

Ba người đều chiếm cứ mỗi người một phương, phía sau nhưng cao thủ Song Diệp Thành đứng kết thành một tầng ở phía bên ngoài.

Trong khoảnh khắc, chỉ thấy lần này này một phương các màu đầu khí phóng ra, đủ mọi màu sắc ánh sáng tranh nhau phát sáng.

Mà ở cùng lúc tia sáng ở bên trong cột trụ bắn ra bốn phía, đại trụ làm từ tinh thạch màu đỏ đột ngột từ mặt đất mọc lên, nhanh chóng dung hợp gắn kết làm một thể.

Tia sáng lưu chuyển, thần thánh mà tinh khiết .

“Lên.” Một lúc sau, mọi người quát lên một tiếng, năm màu đầu khí phát ra một tiếng dữ dội cao trăm mét, rộng năm mét một Đại Trụ tinh thạch màu đỏ sáng rực bức người đứng sừng sững ở một phương.

Một Đại Trụ được đúc bằng lực lượng tinh khiết nhất mang theo hơi thở thần thánh áp đảo hết thảy vạn vật trong thiên địa.

“Thật đẹp.” Lạc Vũ đứng ở một bên cũng không có động tay, thấy vậy hướng Đại Trụ chậm rãi mà đi, đầu ngón tay vùng ra.

Từ đầu ngón tay của nàng phóng ra vô số Ma Đan từ Phiêu Miểu quyền trượng vây quanh Đại Trụ tinh thạch.

Ngũ quang thập sắc*(năm ánh sáng mười màu sắc), bức người nhuệ khí.

Trong nháy mắt, một trận pháp đơn giản vây quanh Đại Trụ tinh thạch.

“Dùng trận pháp này phối hợp đầu khí của các người, làm chơi ăn thật.” Lạc Vũ giơ tay, xong việc.

“Vân Thí Thiên, phải nhờ người rồi.” Minh Trần Dạ vừa thấy Lạc Vũ xong việc, hai tay xê dịch, một đạo đầu khí phóng ra, quán lấy Thông Thiên Đại Trụ hướng đầu rồng trên sông lớn đẩy đi.

“Xà đả thất thốn, Long đả hạng cảnh*(đánh xà phải đánh ở tắc 7, đánh long phải đánh vào gáy: ý là phải đánh vào điểm yếu của đối thủ).” Vân Thí Thiên thấy vậy thân hình chợt lóe, hiện ra tại trăm thước trên bầu trời, trăm giọng quát lên.

Phía dưới thành chủ Song Diệp Thành nghe nói lập tức vùng tay lên, tia sáng phóng ra, nâng Đại Trụ đánh vào cổ của cự long màu đen ở trong sông.

Nước sông quay cuồng, cuộn sóng nhanh chóng bắt đầu khởi động.

Cũng không biết là Cự Long màu đen này đã nhận ra nguy hiểm, hay là lực lượng chế tạo ra nó cảm thấy nguy hiểm.

Cự Long màu đen bắt đầu ba động, trong thời gian ngắn mơ hồ có xu thế phiên giang đảo hải*(dời sông lấp biển).

Trên bầu trời đang đứng cùng Đại Trụ Vân Thí Thiên thấy vậy, .

Sắc mặt lạnh lẽo, hai tay mạnh mẽ phóng ra đầu khí vũ xuống.

Trong phút chốc, chỉ thấy hai đạo đầu khí màu đen trong nháy mắt bao phủ Đại Trụ, Đại Trụ tinh thạch màu đỏ lập tức lượn vòng mà động.

Vật áo tung bay, tóc bạc tung bay trong gió.

“Đi.” Chỉ nghe Vân Thí Thiên quát một tiếng, một cước mạnh mẽ đạp xuống.

Đại Trụ trăm mét kia cùng với đầu khí màu đen quán quanh, oanh một tiếng đè ép Cự Long màu đen.

Nước gợn bắn ra bốn phía, âm âm tràn ra.

“Phanh.” Chỉ nghe một tiếng âm âm vang lớn, Đại Trụ phá Thủy mà vào, giống như Giao Long vào biển.

Bọt nước văng khắp nơi, song vỗ quay cuồng , nước sông bạo phát cái gì cũng không thấy.

Lạc Vũ thấy vậy vùng tay lên, làm cho dòng nước đang cuộn cuộn đánh vào bị bức lui lại, trên người không có dính một chút nước nào.

Lực lượng phát ra, mặt nước chậm rãi trở nên bình thường.

Nhưng Vân Thí Thiên một thân lãnh khốc đứng ở trên Đại Trụ màu đỏ, thân hình cách mặt nước cao chưa đầy năm thước, Đại Trụ bị ấn xuống hơn chín mươi thước.

Mà ở kia trên mặt nước, Hắc Long như cũ thân hình bằng bạc tung hoành .

Chẳng qua là đầu rồng bị đè ép thật sâu xuống, giống một cây châm, đâm vào huyết của nó tuy nhỏ, nhưng mà tinh.

Thành chủ Song Diệp Thành lần này đi mau hai bước, đứng bên bờ nhìn xuống.

Cái vòi xúc tu của Hắc Long kia đã không còn ở bên bờ.

Mà kết quả chính là, nước màu đen nhanh chóng lui về phía sau một cm, làm sao cũng không thể tiếp xúc tới bờ.

“Thành công.” Thành chủ Song Diệp Thành bóp bóp nắm tay.

“Chẳng qua là bước đầu tiên thành công, muốn giải quyết hoàn toàn thì cần phải tốn thời gian.” Lạc Vũ nhú mi: “Nhưng trước mắt còn chưa tìm ra biện pháp khắc phục hoàn toàn.”

“Trước chế trụ cũng đã là tốt rồi, chúng ta từ từ giải quyết.” Thành chủ Song Diệp Thành xoay người lại.

Người nghĩ từ từ giải quyết, sợ rằng, thế lực sau lưng sẽ không để cho người từ từ, Lạc Vũ suy nghĩ, nhưng không có nói ra.

” Thành chủ Song Diệp Thành nói rất đúng, trước chế trụ đi đã..., hiện tại Lạc Vũ, muốn xem người có cách không.” Minh Trần Dạ hất tung mái tóc màu đỏ vang .

Nếu có thể giải quyết nước đen này cần chế tạo ra giải được khắc chế mới được.

Đến lúc đó cho dù toàn bộ đại lục Vong Xuyên cho dù bị nước đen chiếm cứ, vậy cũng không sao.

Lạc Vũ nghe nói xoay người lại đánh một ra dấu tay, mang theo Tiểu Hồng tiêu soái bước đi.

Giải được, giải được a, nàng còn chưa có nghiên cứu chế tạo được.

Trời quang mây tạnh, trên trời hiện lên một bảy sắc cầu vồng do sau một cơn mưa hình thành.

Trần nhỏ tại Trần Trường phủ.

“Vô dụng, thật vô dụng.”

“Không được, này cũng không đúng.”

“Mùi thuốc này không đúng.”

Trong phủ Trần Trường, sắc mặt Lạc Vũ nặng nề, liên tục lật đổ các phương thuốc mà nàng nghĩ ra.

Không dùng được, nàng dùng phương thuốc cổ cùng với châm cứu nhưng cũng không có tác dụng, căn bản ép không lùi lực lượng màu đen trong cơ thể .

Mà nước tắm Tiểu Hồng cũng không có tác dụng.

Như vậy được thủy linh khí bức người, lại cũng không có tác dụng tới lực lượng kia, Lạc Vũ quả thực cảm giác mình cũng muốn phát điên.

Chẳng lẽ còn thật muốn tự mình một người dùng cổ võ nội công, bức ra khí màu đen kia.

Kia. Đây chính là vài chục vạn người a.

Lạc Vũ vò đầu bứt tóc, nắm ngân châm trong tay nhìn các loại dược liệu đặt đầy trên mặt bàn mà ảo não thở dài.

“Nghĩ không ra thì nghỉ ngơi một chút rồi tìm biện pháp.” Vân Thí Thiên và Thành chủ Song Diệp Thành vừa vào cửa chỉ thấy Lạc Vũ đang trong trạng thái rối bời, không khỏi trầm giọng nói.

Lạc Vũ không có quay đầu lại: “Ta cũng vậy nghĩ ngừng, nhưng là.”

Nhưng là, hiện tại trên trần tình huống kèm theo khí đen đã rất nặng.

Người trên trần đã bắt đầu chuyển từ sự ngu dại bình thường, biến thành táo bạo bắt đầu ở trong trạng thái công kích.

Nếu nàng nghiên cứu không ra, hậu quả này.

Không có để Lạc Vũ nói xong, Vân Thí Thiên trực tiếp vươn tay bắt được tay Lạc Vũ, đem người quay lại bắt nàng phải nhìn mình.

“Không cần ép mình, có thể cứu thì cứu, không thể cứu thì không thể cứu, bọn họ không có quan hệ với chúng ta, cứu, là chúng ta mềm lòng, cứu không được, đó là bọn họ không có cái kia mệnh.”

Vân Thí Thiên đưa tay kéo Lạc Vũ vào trong ngực, nhẹ nhàng xoa đầu Lạc Vũ, lời nói vô cùng vô tình, nhưng là lại không sai.

Tần nhân sự, nghe thiên mệnh*(con người đã làm hết khả năng rồi, giờ chỉ nghe mệnh trời), bọn họ hết lực rồi, ai có thể trách cứ.

Lạc Vũ bị Vân Thí Thiên ôm ở trong ngực, chặt chẽ dựa vào lồng ngực rộng rãi của Vân Thí Thiên.

Cái lồng ngực kia cứng rắn và rộng lớn cùng với ấm áp, trong nháy mắt để cho lòng Lạc Vũ yên tĩnh lại.

Cho dù là thời điểm vui mừng hay thời điểm khó khăn,

Có một lồng ngực ấm áp như vậy đó là điều hạnh phúc nhất.

Khóe miệng hiện vẻ mỉm cười, Lạc Vũ đưa tay ôm lấy Vân Thí Thiên: “uh, ta biết rồi. Ôi.”

Lời còn chưa nói hết, Lạc Vũ đột nhiên kêu một tiếng.

Tay trái cầm lấy ngân châm, lúc này lại quên mất.

Cứ như vậy đưa tay vừa kéo Vân Thí Thiên, một châm cứ thế mà đâm vào một tay kia chỉ thương, huyết sắc trong nháy mắt chảy ra.

Vân Thí Thiên thấy vậy không nói gì xoa mặt Lạc Vũ: “Nàng cũng sẽ phạm lỗi như vậy hử!!!”

Vừa giống như trách cứ Lạc Vũ, vừa đưa tay kéo Lạc Vũ lại, đầu ngón tay đang muốn xóa vết thương kia, lại đột nhiên dừng lại.

“Sao vậy?” Lạc Vũ thấy vậy đẩy Vân Thí Thiên, người này phát gốc cái gì a.

Tầm mắt Vân Thí Thiên vững vàng khóa một mẫu máu mà Lạc Vũ đang thử nghiệm lúc trước, ý bảo Lạc Vũ nhìn xem.

Lạc Vũ thấy vậy không khỏi cúi đầu nhìn lại, một cái quét mắt nhất thời cũng sửng sốt: “A, này chén làm sao lại sạch sẽ như vậy?”

Cái trước mặt này là mẫu máu đã bị nhiễm độc mà lúc này lại đỏ lôm như lúc ban đầu, màu sắc kia xinh đẹp cực kỳ.

Không đợi Lạc Vũ tiếp tục nghi ngờ, Vân Thí Thiên nắm đầu ngón tay bị thương của Lạc Vũ, dùng sức, trực tiếp lấy một giọt máu rơi vào một cái chén mẫu khác.

Lập tức, máu đen trong chén bằng tốc độ mắt thường có thể thấy được dần dần biến mất.

Giống như đêm tối gặp ánh sáng, tuyết trắng gặp phải mặt trời, từng chút một toàn bộ máu đen thối lui, cứ như vậy máu đen bị trừ khử rồi.

Trong phòng, trong nháy mắt lâm vào yên tĩnh.

Một lúc sau, Vân Thí Thiên cúi đầu nhìn Lạc Vũ trong ngực: “Máu của nàng có thể tiêu trừ khí đen kia.”

Lực lượng màu đen đã vào thân thể cho dù bọn họ dùng đầu khí cũng không trị được.

Mà hiện nay, máu Lạc Vũ lại.

Lạc Vũ kéo ra khoe miệng, đưa ngón tay đang chảy máu, trực tiếp quấy vào cái chén máu đen thứ ba.

Giống nhau như đúc, máu đen nhanh chóng bị tiêu trừ, chỉ còn lại máu đỏ lôm.

“Không ngờ máu của mình lại là máu gấu trúc a!!!” Khoe miệng Lạc Vũ có chút rút gân tự giễu một câu.

Máu của nàng lúc nào cũng trở thành bách độc bất xâm rồi.

Này, nàng làm sao chưa bao giờ biết nàng có chức năng này a!!!

“Có ý gì?” Vân Thí Thiên kinh ngạc.

“Rất quý a!!!” Lạc Vũ có chút hưng phấn, nhưng là hơn nữa là kinh ngạc.

“Không hẳn.” Vân Thí Thiên thật sâu nhìn Lạc Vũ một cái, đột nhiên đưa tay vào trong ngực móc ra một chút thuốc đem đầu ngón tay của mình nhúng vào.

Lúc này độc bắt đầu nhiễm vào đầu ngón tay Vân Thí Thiên.

Vân Thí Thiên dùng một chút lực bức ra máu độc từ đầu ngón tay trích ra vài giọt máu.

Lạc Vũ thấy vậy cũng hiểu vấn đề trích máu của mình rơi xuống máu của Vân Thí Thiên.

Độc trong máu trong nháy mắt cắn nuốt máu của nàng, trong chén là một mảnh màu đen.

Máu của nàng, đối với kịch độc bình thường, không có một chút tác dụng.

“Máu của nàng chỉ sử dụng với lại khí đen này.” Vân Thí Thiên nhíu nhíu mày, máu Lạc Vũ lại chỉ nhằm vào khí đen này, đều này quá kỳ diệu.

“Không biết ta nên vui, hay nên khóc đây!!!” Lạc Vũ nhướng mày cười nói: “nhưng trước mắt ta nên cười, có lẽ ta tìm được đòn sát thủ trị được khí đen kia rồi.”

Dứt lời, Lạc Vũ lấy vài giọt máu của mình bắt đầu nghiên cứu điều chế .

Vân Thí Thiên nghe Lạc Vũ nói như thế, mi sắc nhíu chặt như cũ.

Có đôi khi quá mức quý trọng cũng không phải là chuyện tốt, đặc biệt là điều này thì càng không tốt.

Nếu khí đen là do thiên nhiên xuất hiện , vậy còn dễ giải quyết, nhưng là sau lưng thật sự có thể lực nào đó có ý định quấy phá thì...

Lạc Vũ, sẽ là cái đinh trong mắt đối phương.

Cửa sổ linh lay động trong gió rặng rắc rung động.

Gió mát mẻ từ cửa sổ bay vào , bướng bỉnh thổi lên mái tóc cùng vạt áo của Lạc Vũ.

Thân hình Lạc Vũ ở ánh mặt trời bên trong, bắt đầu không khỏi lo lắng .

Tùy ý động, rõ ràng tĩnh lặng.

“Lạc Vũ, Lạc Vũ.” Mà đang lúc này, Minh Trần Dạ và Thành chủ Song Diệp Thành đột nhiên cấp tốc vội vàng vọt đi vào.

“Chuyện gì?” Vân Thí Thiên nghiêng đầu.

Minh Trần Dạ liếc nhìn hai người, bắn cái tin trong tay được Phi Bằng truyền tin, tà khí lạnh như băng cười nói: “Lại có việc hay xảy ra.”

Giọng nói lạnh như băng, tràn đầy khiếp sợ, hoàn toàn không giống với khẩu khí bình thường của hắn.

“Chuyện gì?” Lạc Vũ quay đầu nhìn về phía Minh Trần Dạ và Thành chủ Song Diệp Thành.

“Nhìn đi.” ngón tay Minh Trần Dạ bắn ra, mật báo kia vạn dặm kịch liệt bay đến hai người.

Ngày mùa hè cực nóng, nhưng luôn là làm cho người ta không cảm giác được nhiệt độ của nó.

152. Chương 153: Tận Diệt

Edit: Hami Beta: Sakura “Già Diệp tháp bị tập kích.” Mật báo chỉ có mấy chữ dấu vết run sợ, nhìn ra được thời điểm kia là đang trong trạng thái hoảng loạn.

“Già Diệp tháp bị tập kích?” Lạc Vũ trừng mắt nhìn, lặp lại một lần.

Già Diệp tháp tông môn đã sớm bị hủy, địa bàn cũng đã mất, còn có thể bị tập kích cái gì?

“Bọn họ tạm thời trú đóng ở trung du.” Một bên Thành chủ Song Diệp Thành nghe nói trầm giọng xen vào nói.

Trung du? Lạc Vũ, Vân Thí Thiên, Minh Trần Dạ, nghe nói nhất tề nhíu mày.

Cái chỗ trung du này, vị trí thuộc về phía Nam của đại lục Vong Xuyên, cùng với gia tộc Lăng Nam nhìn trùng địa thế, cũng không có cách quá xa.

“Hắn cũng muốn từ nơi này ở Đông Sơn tái khởi.” Giọng nói của Thành chủ Song Diệp Thành rất nặng nề. Thân là Hạ tam tông, liên lạc giữa bọn họ dù sao so với những người khác nhiều hơn một chút, vì vậy biết tính toán và bố trí Tông chủ Già Diệp tháp.

Thiên hạ đã tám phần, các thế lực đã chốt lại.

Muốn Đông Sơn tái khởi, chỉ có hướng đông nam đại lục, chỗ này hoàn toàn không có thế lực lớn trấn giữ. Song, nhưng bây giờ.

Lại là Đông Nam, lông mày Vân Thí Thiên lạnh chìm.

“Tình huống bây giờ như thế nào?” Vân Thí Thiên lạnh lùng mở miệng.

“Theo thư gửi nhìn lại, thì rất không lạc quan.” Minh Trần Dạ vuốt vuốt một thanh Tiểu đao nhọn trong tay, chậm rãi mà nói.

“Đi xem một cái?” Thành chủ Song Diệp Thành nhìn Vân Thí Thiên và Minh Trần Dạ.

Vị trí Trung Nam, nơi này thiên hướng về thế lực Địa Ma Hỏa cùng với Phật Tiên Nhất Thủy.

Nhưng là hai đại quân vương này trước mắt đều nơi này, mà Già Diệp tháp trước mắt lại. Bọn họ là không phải là.

“Hai người đi xem một chút chuyện gì phát sinh cũng tốt, ta sẽ không đi, ta đang suy nghĩ ra nhiều vấn đề về thuốc giải nên không thể đi.” Nghe Thành chủ Song Diệp Thành nói, Lạc Vũ mở miệng nói.

Già Diệp tháp bị tập kích, lẽ ra bọn họ tuyệt đối sẽ không quản.

Song, nếu có quan hệ tới hướng Đông Nam này, vậy trước tiên đem thù riêng để một bên.

Vân Thí Thiên nghe nói thế thì cau mày nhìn Lạc Vũ.

Lạc Vũ thấy vậy lặng lẽ nhìn Vân Thí Thiên, máu của nàng có thể tẩy đi hắc khí kia, nàng hiện tại mới biết được, người khác khẳng định không có nhanh như vậy biết.

Vì vậy, hiện tại nàng rất an toàn, không cần sợ có cái lực lượng gì tìm tới tận cửa, cũng yên tâm hơn một chút.

Vân Thí Thiên cũng nghĩ vậy, hướng chi còn có Tiểu Hồng ở chỗ này

Vấn đề về an toàn trước mắt coi như ổn thỏa, lập tức lông mày cũng dần ra.

“Uy, lúc này mà còn tình chàng ý thiếp a, ta.”

“Đi.”

Minh Trần Dạ tức giận lời còn chưa nói hết, Vân Thí Thiên vẫn lạnh lùng tiêu soái, một phát bắt được cánh tay Minh Trần Dạ, rất nhanh phóng ra bên ngoài.

Muốn đi hãy đi mau.

Gió run sợ bối rối, cây lựu qua năm tháng từng cây từng cây một rụng xuống.

Cái màu đỏ tươi đẹp kia, biến hôm nay thành màu đỏ tươi rồi.

Trung du cách Song Diệp Thành không tính là gần.

Nhưng là đối mặt với khí thế ba đại cao thủ, cùng Tiểu Ngân này vua vạn thú, cùng với Kim Loan Phượng ngày đêm bay tới, chỉ có mấy ngày cũng đã đến nơi.

Trước mắt rất thê lương, một mảnh phế tích.

Đứng ở ngoại ô trung du tông môn Già Diệp tháp tạm thời dàn xếp chút, mấy người không dám tin tưởng mắt nhìn cảnh tượng này.

Một mảnh hoang tàn, gạch ngói vụn tro bụi.

Đổi mắt nhìn lại, vốn là không sánh được tông môn Già Diệp tháp đại khí cùng hoa lệ, nhưng ít nhất cũng tinh mỹ sáng như ngọc tạm thời cũng coi như là được.

Mà lúc này chỉ còn lại có một mảnh phế tích, tầm mắt lướt qua một vòng bất kỳ cái gì cũng không có.

Toàn bộ cũng là bể tan thành, toàn bộ đều rối loạn.

“Ha ha, cứ như vậy bị phá hư hoàn toàn.”

Đứng ở trên đồng phế tích Minh Trần Dạ cười giễu cợt một tiếng, lời nói ra có chút hả hê, nhưng là âm điệu, lại không nghe ra bất kỳ sự giễu cợt nào.

Ban đầu, tông môn Già Diệp tháp trên trăm năm bị thượng tam tông liên thủ phá hủy ngày đó, hẳn lại ở ngay tại chỗ lúc ấy.

Thượng tam tông tới bao nhiêu cao thủ, hợp thành bao nhiêu quy mô, mới phá được tông môn Già Diệp Tháp, đối với tông môn Già Diệp tháp tiến hành càn quét.

Mà kết quả của cuộc càn quét này chính là Già Diệp Tháp thua.

Nhưng là, tông môn kia cũng còn không có bị phá hư đến cái trình độ này.

Lần này, phế tích trước mắt này, nếu là không có người nói cho bọn hắn biết, mấy ngày nay còn có ít nhất mấy ngàn cao thủ ở chỗ này.

Hắn quả thực không nghĩ ra nhìn nơi này chính là một phế tích hoang phế đã mấy thập niên rồi.

Căn bản nhìn không thấy bất kỳ thứ gì còn lưu lại.

Khóe miệng co quắp, Minh Trần Dạ là lần đầu tiên nhìn thấy một chỗ bị phá hư đến bậc này.

“Bọn họ đâu hết rồi?”

Thành chủ Song Diệp Thành lúc này từ trong khiếp sợ phục hồi lại tinh thần, sắc mặt tương đối khó coi nhìn nhân viên tình báo trầm giọng quát lên.

Mấy cái nhân viên tình báo, một thân chặt vật, nghe nói đầu cũng không dám ngẩng lên, nơm nớp lo sợ nói không ra lời, chỉ có thể đưa tay hướng phế tích, chỉ chỉ.

“Cái gì?” Thành chủ Song Diệp Thành lần này hoảng sợ trừng lớn mắt.

“Không có. Không có một người. nào thoát ra.” Mấy nhân viên tình báo nói còn chưa dứt lời, sắc mặt kia đã hoàn toàn không còn giọt máu nào.

“Không có một người nào thoát ra?” Thành chủ Song Diệp Thành nghe lời này thì rất rung động không có bất kỳ ngôn ngữ nào có thể hình dung.

Trước kia thấy thư tín truyền đến rất hỗn loạn, thì nghĩ đến có lẽ sẽ có ít nhiều tổn thương.

Mà bây giờ, lại. lại nói cho hẳn biết một người cũng không có thoát được?

Từ Tông chủ Già Diệp Tháp, cho tới mấy ngàn cao thủ, một người cũng không sống sót?

Thiên, đây quả thực là đang nói đùa a!!!

Cho dù ban đầu Già Diệp Tháp bị Thượng tam tông diệt hơn phân nửa thể lực, nhưng là những thứ còn sót lại cũng vẫn có dư thực lực, nếu muốn đối phó với một ít thể lực nhất định không có vấn đề.

Mà bây giờ, lại cứ như thể hoàn toàn diệt vong.

Tháng năm gió nhẹ nhàng phất qua, mang theo vô số bụi bặm.

Lại làm ọi người đang đứng ở đây, không cảm giác được chút ấm áp nào.

Chậm rãi bước vào phế tích, Vân Thí Thiên không có nghe nhân viên tình báo nói hết, sắc mặt lãnh khốc chậm rãi đi vào.

Phế tích toàn một đồng hỗn độn, bước đi còn phát ra âm thanh rang rắc vỡ vụn.

Vết máu đã khô lưu lại màu dấu vết nâu đen.

Hỗn loạn, chân chính hỗn loạn.

Từ xa nhìn lại cũng đã thấy được toàn cảnh hỗn loạn.

Ánh mắt bắn càn quét, bốn phía tình huống thu hết vào mắt.

Kiên Thạch chế tạo Trụ Tử (cây cột), bể nát vụn.

Cung điện phòng ốc, thật giống như bị một bàn tay khổng lồ đánh nát thành từng mảnh nhỏ, văng vãi khắp nơi.

Cây cối bị nhổ tận gốc, lưu lại một hố khổng lồ trên mặt đất.

Mà cây cối cũng bị đánh nát thành nhiều mảnh nhỏ phân tán khắp nơi.

Mặt đất, thật giống như bị đập nát nứt nẻ thành nhiều tầng, ở chỗ địa phương như thế thì không có gì có thể tồn tại.

Chỉ còn lại một mảnh đất hoang tàn, cùng nhiều vết máu màu nâu đen trên mặt đất.

Này. Đây quả thực. Vân Thí Thiên nhú mày thật sâu.

“Thật đúng là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên.” Minh Trần Dạ đi theo phía sau Vân Thí Thiên, đột nhiên mở miệng.

Vân Thí Thiên nhìn sang, chỉ thấy Minh Trần Dạ khom lưng nắm lên một vật màu đen bụi bặm, chậm rãi từ khe hở giữa bàn tay chảy xuống.

Đó là phần vụn do Hắc Diệu Thạch bị đánh nát, đây là loại đá kiên cố nhất tại Đại Lục Vong Xuyên mà giờ đây lại nát vụn.

Minh Trần Dạ khoe miệng co quắp rút gân, hẳn tự tin rằng dùng khả năng của hẳn muốn đập vụn Hắc Diệu Thạch cũng có thể.

Nhưng là, muốn đạt đến như trình độ như vậy thì hoàn toàn không có khả năng, điều này thật sự rất không tốt a.

Vân Thí Thiên nhìn Minh Trần Dạ một cái, Minh Trần Dạ cũng nhìn Vân Thí Thiên liếc mắt, sắc mặt hai người cũng khó khăn được cùng lúc lạnh chìm như băng.

Mà một bên Thành chủ Song Diệp Thành, khuôn mặt lại kinh hãi liên tục phát ra dấu khí đẩy ra phế tích trước mặt.

Trong phế tích khắp nơi liên tiếp lộ ra thi thể, để cho sắc mặt của hẳn càng ngày càng khó coi.

Khắp nơi đều có thi thể, khắp nơi đều có vết máu.

Kia hai mắt tròn tròn nhìn chăm chăm, bên trong tràn đầy hoảng sợ cùng tuyệt vọng.

Kia khuôn mặt vặn vẹo thật giống như làm cho người ta cảm giác bọn họ khi còn sống nhìn thấy quỷ mị.

Thi thể run sợ hoảng loạn té xuống .

Có thi thể không có cánh tay, không có chân, đây vẫn coi là đã nhẹ nhất rồi.

Khủng khiếp hơn có thi thể còn không nhìn ra hình người.

Thiên, móng tay Thành chủ Song Diệp Thành cơ hồ bấm vào trong lòng bàn tay thật sâu.

Này. Đây rốt cuộc là người nào như thế tàn nhẫn?

Này. Đây rốt cuộc là cái thể lực gì, mới có năng lực lớn như thế?

Trong một đêm, diệt toàn bộ tông môn Già Diệp tháp?

Trong phế tích một mảnh trống vắng, trong lúc nhất thời chỉ còn lại có gió mát lay động, cùng với hàm răng Thành chủ Song Diệp Thành cắn răng rắc rung động.

Không biết là tức giận, hay là là e sợ mà thành .

“Đây không phải là đấu khí tạo thành .” Kể từ khi đi vào phế tích Vân Thí Thiên vẫn không nói chuyện , nhìn tình huống như thế, đột nhiên lên tiếng.

“Không phải là đấu khí, điều này sao có thể.” Thành chủ Song Diệp Thành trương miệng chính là phản bác.

Không phải là đấu khí, còn có cái gì có thể diệt Già Diệp tháp.

Những người này rõ ràng không phải là bị độc chết, lời này nói quá buồn cười.

“Di, thật đúng là không phải là đấu khí.” Mà sau khi hấn phản bác mới ra khỏi miệng, cách đó không xa Minh Trần Dạ ngồi xổm người xuống tỉnh tể nhìn kinh ngạc nói.

Thành chủ Song Diệp Thành sững sốt, lập tức cúi đầu cẩn thận nhìn.

Cái này vừa nhìn rõ ràng, Thành chủ Song Diệp Thành không thể đứng vững thân hình lay động.

Cả người, vô lực đặt mông ngồi ở trên phế tích, hoàn toàn run sợ rối loạn.

Này, này thật không phải là vết thương do đấu khí tạo thành.

Phía trên kia, không có lưu lại bất kỳ hơi thở cùng với lực lượng của đấu khí.

Tràng diện này, hoàn toàn là trực do công kích vật lý tạo thành, là dùng lực lượng thân thể khổng lồ phá hư.

Công kích vật lý. trong lòng Thành chủ Song Diệp Thành cũng bắt đầu cảm thấy rét lạnh.

“Các người nhìn thấy cái gì?” Đang lúc Thành chủ Song Diệp Thành kinh hãi nói không ra lời, Vân Thí Thiên đột nhiên xoay người, nhìn về phía những khuôn mặt tái nhợt của đám người tình báo hỏi.

Sắc mặt tái nhợt cùng với e ngại, tất nhiên là họ đã nhìn thấy những cái gì rồi.

Ba nhân viên tình báo kia nghe nói thế thì trên mặt càng phát ra trắng bệch dọa người.

Nhưng họ cũng biết tính nghiêm trọng của vấn đề, người cầm đầu nhất thời nơm nớp lo sợ mở miệng nói: ”

Ma thú khổng lồ màu đen.

Bọn họ bị bao vây tại nơi này. Chúng ta. Chúng ta chỉ nghe thấy tiếng kêu la không ngừng Tiếng kêu thảm thiết vang lên, đến cuối cùng. Cuối cùng bọn nó rút đi.

Nơi này, nơi này không có một người Không có một ai thoát được. ”

Lời nói đứt quãng., làm cho người ta có thể dễ dàng nghe ra sự lo sợ bên trong.

Bọn họ là nhân viên tình báo do Song Diệp Thành phái theo để theo dõi tông môn Già Diệp tháp.

Chịu trách nhiệm truyền lại tin tình báo hồi Song Diệp Thành.

Tông môn cùng tông môn trong lúc kết minh cho dù có tốt thì cũng có lúc cần phòng bị lẫn nhau.

Vì vậy, bọn họ chỉ là một đường xa xa đi theo, cũng không có lần gần vào ở trong đó.

Cũng vì vậy, bọn họ ở đây ngày đêm canh gác lại bị tiếng vang kinh động nhìn thấy một màn kinh người như vậy.

Ma thú khổng lồ màu đen, che khuất bầu trời vây quanh cứ điểm tạm thời của tông môn Già Diệp tháp, tiếng kêu thảm thiết cùng với bi thảm từ phía xa vọng lại, tông môn Già Diệp tháp, không có một người sống sót.

Lời này vừa nói ra, Vân Thí Thiên và Minh Trần Dạ liếc mắt nhìn nhau, hai người trong mắt đều hiện lên nồng đậm kinh ngạc.

Ma thú, ma thú khổng lồ màu đen?

Có thể trong một đêm san bằng tông môn Già Diệp tháp, nhưng hiển nhiên cũng không một tiếng động mà tới lại rất nhiều ma thú như thế?

Ma thú mạnh như vậy làm sao bọn họ lại không biết?

“Tiểu Ngân.” Vân Thí Thiên quay đầu, lạnh lùng cao giọng hô.

Tiểu Ngân là vua vạn thú, không có đạo lý có ma thú mà nó cũng không biết.

Tới đây, tới đây, các ngươi tới đây.

Mà Tiểu Ngân vừa thấy phế tích thì đã biến mất không thấy, nghe Vân Thí Thiên gọi, chẳng những không có tới đây mà ngược lại ở phía xa bảo mấy người bọn họ lại chỗ của nó.

Vân Thí Thiên và Minh Trần Dạ thấy vậy, trực tiếp hướng chỗ Tiểu Ngân đi đến.

Thành chủ Song Diệp Thành tựa hồ bị khí tràng cường đại này làm cho rung động, vừa thấy Vân Thí Thiên và Minh Trần Dạ rời đi, lập tức nhảy lên đuổi theo.

Chỗ này, quá tà môn.

Các người nhìn. Tiểu Ngân đứng ở phía sau phế tích cao lớn kia, ý bảo hai người từ phế tích tiến hành đào cái gì đó.

Vân Thí Thiên lại trước cúi đầu vừa nhìn, ngay cả là trong lòng sớm đã có đáp án, lúc này thấy cũng nhúu mày thật sâu nhăn lại, sắc mặt càng phát ra lạnh xuống.

” Tông chủ Già Diệp Tháp.” Minh Trần Dạ thì nhẹ giọng nói một câu.

“Cái gì, Tông chủ Già Diệp Tháp?” Theo sát phía sau Thành chủ Song Diệp Thành chạy tới, nhìn thì thể ở dưới phế tích, sắc mặt kia đã hoàn toàn không thể hình dung nổi.

Chỉ thấy, ở phía dưới phế tích, khuôn mặt Tông chủ Già Diệp Tháp kinh hãi trừng lớn hai mắt, trên mặt là sự kiên quyết một phen ngọc thạch câu phân*(ý cả hai bên đều chết) quyết tuyệt.

Trên người khắp nơi đều là vết thương, cơ hồ hoàn toàn thay đổi, trong tay nắm thanh thần binh đã đứt rời, nằm ở nơi đó.

Thân thể khô gầy đã sớm không còn nguyên vẹn, đã. đã chết.

“Chết thật rồi.” thân thể Thành chủ Song Diệp Thành khô run.

Một đại tông sư, đường đường Tông chủ Già Diệp Tháp đã chết, bị vây diệt đến chết không nhắm mắt.

Gió thổi nhẹ, rừng mình lạnh lẽo tận xương.

Vân Thí Thiên và Minh Trần Dạ đối với Tông chủ Già Diệp tháp không có cảm tình gì, thậm chí còn có hiềm khích.

Nhưng là, lúc này nhìn Tông chủ Già Diệp Tháp cứ như vậy chết không nhắm mắt, chết rồi mà trên mặt vẫn còn kinh hãi, trong nháy mắt hai người cũng không biết tư vị gì.

Là khiếp sợ, càng nhiều hơn là một loại lo lắng.

Tông chủ Già Diệp Tháp cũng tính là người có bản lĩnh, nhưng một đêm bị diệt, tông môn một người đệ tử cũng không thoát được, này thế lực. Này ma thú.

“Tiểu Ngân, ma thú khổng lồ màu đen là cái giống gì? Chúng đều rất mạnh giống người, hoặc là, so sánh với người mạnh hơn.” Sau một giây trầm mặc ngẩn ngui, Vân Thí Thiên nhìn Tiểu Ngân hỏi.

Tiểu Ngân nghe vậy ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Vân Thí Thiên.

Ma thú màu đen ư, nhưng so với ta mạnh hơn thì căn bản không có.

Có thể mạnh hơn so với nó, vậy nó sao làm được thú vương nữa.

“Nhưng là, nghe nói tiêu diệt chỗ này chính là một con hoặc là một đám ma thú khổng lồ màu đen.” Minh Trần Dạ ở một bên chen vào nói.

Ba người này đoán chừng là dấu khí yếu đi, không thấy rõ cụ thể tướng mạo.

Chỉ nhìn thấy là ma thú khổng lồ màu đen, tình huống này.

Không thể nào.

Minh Trần Dạ nói mới vừa ra khỏi miệng, Tiểu Ngân chợt nhảy lên.

So sánh với nó mạnh hay hơn, đây tuyệt đối không thể nào.

Nó – thú vương mạnh nhất huyết mạch truyền thừa chỉ có mình nó, so với nó còn mạnh hơn mà nó nhưng một chút tiếng gió cũng không biết, đây tuyệt đối không thể nào.

Nghe Tiểu Ngân không chần chờ chút nào phủ quyết, Vân Thí Thiên và Minh Trần Dạ liếc nhau một cái.

Đáy mắt hai người không có buông lỏng, ngược lại càng nhú chặt.

Cường đại đến nỗi chỉ dựa vào thân thể công kích, liền trực tiếp diệt Già Diệp Tháp nhất đại tông môn, mà không có bất luận kẻ nào, đây là loại ma thú hoàn toàn không nằm trong sự hiểu biết của bọn họ.

Cái này ẩn chứa nguy hiểm khôn cùng.

“A, có chữ viết, hẳn có lưu lại dấu vết.” Lúc này Thành chủ Song Diệp Thành bên cạnh đang muốn kéo tông chủ Già Diệp tháp từ trong phế tích ra, đột nhiên quát to một tiếng.

Lập tức, Vân Thí Thiên Minh Trần Dạ và Tiểu Ngân cúi đầu nhìn lại.

Có để lại dấu mối, như vậy thì tốt quá.

Nhìn lòng bàn tay phải cất dấu hai chữ do run sợ viết thành.

Đây là Tông chủ Già Diệp Tháp liều mạng một hơi cuối cùng, muốn lưu lại tin tức.

“Đen. Đen cái gì?” Thành chủ Song Diệp Thành cơ hồ muốn vùi đầu trên mặt đất mà xem.

Tông chủ Già Diệp Tháp viết tạm hai chữ khó nhìn cực kỳ, chữ thứ nhất còn có thể thấy rõ ràng, chữ thứ hai nhìn thế nào cũng không hiểu được viết cái gì.

Nhưng là, mọi người có thể khẳng định chữ kia chính xác nói về một loại ma thú nào đó.

Nhất thời, Vân Thí Thiên, Minh Trần Dạ, cùng ngồi chồm hổm xuống, tinh tế đánh giá.

Đầu mối này rất quan trọng.

“Thập? Hắc Thập?” Minh Trần Dạ nhìn chữ thứ hai kia, suy đoán.

Chữ này là Hắc Thập sao? Nhưng Hắc Thập có nghĩa gì?

“Không quá giống, nhìn thật giống như một loại ký hiệu, có phải hay không là danh hiệu của những ma thú kia?”

Hoặc là nói về thể lực sau lưng của những ma thú này?” Thành chủ Song Diệp Thành thì lắc đầu, kia không giống như là lăm, có điểm giống một chữ.

“Hắc Xiên? Tiểu Ngân, có ma thú gọi là Hắc Xiên hay không?” Minh Trần Dạ quay đầu nhìn Tiểu Ngân.

Tiểu Ngân nghẹn nghẹn miệng, Hắc Xiên thì không có, nếu là động vật biển thì đúng là có con gọi là Dạ Xoa đấy.

“Vậy có lẽ nào là Dạ Xoa?” Thành chủ Song Diệp Thành mắt sáng ngời, nói cách khác thì cũng có thể.

“Hải ma thú?” Minh Trần Dạ thì nhíu nhíu mày: “Cảm giác không quá giống, Vân Thí Thiên người gốc nơi đó làm gì, theo người nghĩ nó là cái gì?”

Vân Thí Thiên nhướn mày vẫn lạnh lùng nhìn chữ kia cùng thân thể Tông chủ Già Diệp Tháp cứng ngắt, nhưng ngón tay vẫn hướng thẳng lên trời.

Một lúc sau, chậm rãi trầm giọng nói: “Ta đến cảm thấy chữ thứ hai, còn chưa có viết xong.”

“Hử?” Minh Trần Dạ và Thành chủ Song Diệp Thành nhất tề giương mi, mắt nhanh chóng chuyển động.

“Người cảm thấy là chữ gì.” Minh Trần Dạ nhìn Vân Thí Thiên, nếu Vân Thí Thiên nói như vậy, vậy hẳn khẳng định trong lòng có ý nghĩ.

Vân Thí Thiên nghe hỏi cũng không nói gì, chỉ chậm rãi vươn tay, hướng chữ thứ hai mà tông chủ Già Diệp Tháp không có viết xong một vượt qua nhếch lên, nhẹ nhàng huy động hai bút.

“Hắc Long, Hắc Long?” Vừa thấy Vân Thí Thiên bổ sung toàn bộ chữ, Thành chủ Song Diệp Thành và Minh Trần Dạ mạnh mẽ nhảy lên, này.

Hắc Long, nói đùa gì vậy, thể gian sớm đã không còn Long rồi, cho dù có cũng tuyệt đối sẽ không xuất hiện ở ngoại giới, Tiểu Ngân trong đầu oanh một chút cũng nhảy lên.

Hắc Long, một đám Hắc Long, làm sao có thể?

Mà đang lúc hai người một thú khiếp sợ, hai mắt tông chủ Già Diệp tháp tròn chết không nhắm mắt, đột nhiên hai mắt nhắm lại.

Tĩnh lặng, trong nháy mắt mọi thứ lâm vào tĩnh lặng.

Chân chính chết đi, không gió, không có nước, vô khí .

“Thật sự là Hắc Long?” Sau một giây tĩnh mịch, Thành chủ Song Diệp Thành quay đầu hướng Vân Thí Thiên run rẩy nói.

Vân Thí Thiên lung lay nhìn lại chỗ ở phương hướng Lạc Vũ: “Chúng ta cũng không phải lần đầu nhìn thấy.”

Thành chủ Song Diệp Thành và Minh Trần Dạ nhất thời liếc mắt nhìn nhau, sắc mặt chìm không có đáy.

Đúng vậy, ở đây Đông Bắc cảnh nội Song Diệp Thành, cái Hắc Long kia trong sông, bọn họ không phải là đã sớm thấy à.

Mà bây giờ, nơi này không phải là ảo ảnh cùng nước chảy.

Mà là, thật, thật chỉ dựa vào thân thể cường hãn, Hắc Long lại một lần nữa xuất hiện.

Bọn họ sớm nên đoán được.

Thế giới này, ngoại trừ Viễn Cổ Cự Long, còn có ma thú nào mạnh mẽ như vậy ngay cả thân thể và năng lực công kích đều thuộc loại nhất đẳng.

Long, đó là thú hoàng a.

Gió thổi nhẹ, ba người một thú ở nơi này liếc mắt nhìn nhau, trên mặt cũng nghiêm túc và trầm trọng chưa từng có.

Hoa rơi xanh ngắt, cây lựu như lửa.

Mà cùng lúc này, trong trấn nhỏ tại Song Diệp Thành Lạc Vũ cũng mừng rỡ.

“Ha ha, rốt cục phối trí thành công, cuối cùng ta cũng tạo ra được giải dược.” Nhìn thành quả thí nghiệm trong tay, bao nhiêu ngày Lạc Vũ vui đầu nghiên cứu rốt cục vui vẻ ra mặt.

Trải qua vô số lần thí nghiệm dược liệu khác nhau và thất bại, hôm nay đã hoàn toàn thành công.

Một chết ta. Một bên Tiểu Hồng nghe nói lập tức té xuống, nó buồn ngủ, mệt mỏi quá a!

Mấy ngày nay phụng bồi Lạc Vũ không ngừng chạy Đông chạy Tây, không ngừng tẩm chế thuốc, nó đều mệt chết rồi.

“Khoan hãy ngủ hiện tại ta cần chế tạo thuốc này với một lượng lớn.” Lạc Vũ ha hả cười kêu Tiểu Hồng phát tay một cái.

Thuốc này lấy máu nàng làm thuốc dẫn, cùng với vô số linh dược do Tiểu Hồng tìm đến tiến hành pha chế với hàm lượng vừa phải, khi uống vào là có thể đẩy thối lui hết thủy hắc khí bên trong thân thể.

Mặc dù cho tới bây giờ nàng cũng không tìm ra tại sao máu của nàng có công hiệu đặc thù này.

Nhưng trước mắt có thể nghiên cứu chế tạo ra giải dược, đây là điều quan trọng nhất.

Người đây là bóc lột a, Tiểu Hồng rất bất mãn.

Lạc Vũ lúc này tâm tình thật tốt: “Ngoan giúp ta làm xong, sẽ cho người ăn thịt nướng.”

Tiểu Hồng nhất thời khinh bỉ Lạc Vũ, mỗi lần đều chỉ biết dùng chiêu này.

Nhưng là, khinh bỉ Lạc Vũ đồng thời càng thêm khinh bỉ mình, lại còn thật chịu mắc lừa chiêu này, ai. . . .

Cuồng phong thổi qua vạn dặm, bầu trời xanh như ngọc bích.

Lạc Vũ nghiên cứu chế tạo ra giải dược, đám người Thiếu chủ Song Diệp Thành nhất thời mừng rỡ.

Lập tức tất cả cao thủ cấp bậc vương giả Song Diệp Thành đều tiến đến hỗ trợ.

Một lượng lớn giải dược bị pha loãng đổ vào vạn dặm nước sông bên ngoài thành cùng với nước giếng, suối nước, thổ địa vạn dặm kéo dài tới tất cả địa phương có nhiễm độc mà đổ vào.

Giải dược sau khi đổ ra vào sông, xuống đất lan ra khắp nơi.

Lập tức, chỉ thấy thổ địa nơi bị ô nhiễm lấy mắt thường có thể nhìn thấy chậm rãi bắt đầu tinh lọc, bắt đầu thẩm thấu.

Lần nữa lộ ra màu ánh sáng tinh khiết.

Thổ địa vạn dặm cỏ xanh, không còn hơi thở mục rữa .

Trong trấn nhỏ người bị nhiễm độc cũng mỗi ngày một khá hơn.

Trấn nhỏ tựa thật giống như vào sau khi đông giá lạnh qua đi xuân lại đến.

“Trước mắt ta chỉ có thể tinh lọc hắc khí ở khu vực này về phần ngọn nguồn, ta còn muốn tiếp tục nghiên cứu.” Trấn nhỏ trong phủ, Lạc Vũ ôm Tiểu Hồng giọng nói rất nặng đứng trước Thiếu chủ Song Diệp Thành nói.

Những thuốc này dùng máu của nàng làm thuốc dẫn, mặc dù là pha loãng, nhưng rốt cuộc cũng là máu của nàng.

Mà muốn đối phó với nguyên thể Hắc Long, đoán chừng là vắt khô nàng có lẽ mới có thể tinh lọc nổi.

“Kia, chúng ta. A, cha, các người trở lại.”

Thiếu thành chủ Song Diệp Thành đang thương nghị, ngẩng đầu chợt thấy Thành chủ Song Diệp Thành, Vân Thí Thiên cùng mọi người ngồi Kim Loan Phượng, xa xa trở lại.

“Ta đây xong việc rồi, các người như thế nào?” Lạc Vũ cười nghênh đón, nhìn mấy người vẻ mặt trầm trọng vốn tâm thái lạc quan, lập tức trầm xuống.

Vân Thí Thiên, Minh Trần Dạ, Thành chủ Song Diệp Thành, Tiểu Ngân, sắc mặt thật không tốt tí nào.

Vân Thí Thiên ngồi vào chỗ của mình sau bắt đầu nói những việc quan trọng nhất với Lạc Vũ.

“Cái gì?” Lạc Vũ sau khi nghe rõ chưa sắc mặt cũng thay đổi.

Gia tộc Lôu Tinh đại trận hiện đang giam giữ hai con rồng, uy lực kia có bao nhiêu nàng nhưng rõ ràng, mà bây giờ lại.

“Ta cảm thấy cái vấn đề này hẳn là nên báo cho gia tộc Lôu Tinh, Hải Thần Tông, gia tộc Lăng Nam, Băng Thánh cùng các tông khác, chúng ta cần.”

“Báo. Báo.”

Lạc Vũ nghiêm túc lời còn chưa nói hết, ngoài điện một tiếng tiếp theo một tiếng tràn đầy bấm báo vang lên, có người nhanh chóng vọt tới.

“Chuyện gì, bối rối như vậy.” sắc mặt Thành chủ Song Diệp Thành rất lạnh.

“Báo, thành chủ, Lăng Nam bên kia truyền tin cho thành chủ và hai vị quân vương cùng với Vương hậu vạn dặm khẩn cấp.” Người thở mạnh, hiển nhiên là chạy nhanh mà đến.

Lăng Nam vạn dặm thư tín? Thành chủ Song Diệp Thành nhìn Vân Thí Thiên, Lạc Vũ, Minh Trần Dạ một cái, trong lòng cuống quýt, lúc này vạn dặm thư tín.

“Là chuyện gì.”

” Tông chủ Lăng Nam, Tông chủ Hải Thần Tông, vài ngày trước tự mình thăm dò mật địa, mất tích mấy ngày, hiện nay Hải Thần tông chủ bị trọng thương đã tìm được nhưng lâm vào hôn mê mà Tông chủ Lăng Nam mất tích không thấy.

Thiếu chủ Lăng Nam khẩn cấp van xin hai vị quân vương và vương hậu đi trước xem xét.”

Trong ánh sáng mờ ảo, trong điện mấy người nhất tề đánh một cái rùng mình.

Tông chủ Già Diệp tháp mới chết không nhắm mắt, hiện nay hai đại tông chủ của Hải Thần Tông cùng với gia tộc Lăng Nam, một người bị trọng thương một người thì mất tích, này.

153. Chương 154: To Gan Lớn Mật

Edit: Hami Beta: Sakura Sông núi rất đẹp, trời cao vạn dặm.

Tịch dương đỏ tươi chiếu rọi khắp non sông tươi đẹp hết sức tráng lệ.

Song, cảnh sắc kia đang lúc loáng thoáng lại có ẩn chứa hắc khí hoàn toàn phá hư phần này mỹ cảm.

Vân Thí Thiên, Lạc Vũ, Minh Trần Dạ, Tiểu Ngân Tiểu Hồng ngồi Kim Loan Phượng, tốc độ thật nhanh bay xuyên qua nam bắc, chỉ hai ngày đã chạy tới Lăng Nam.

“Như thế nào?” Thiếu chủ Lăng Nam đã sớm phái người chờ đợi, Vân Thí Thiên đám người một đường nhanh chóng xông vào gia tộc Lăng Nam nơi an trí tạm thời, Lạc Vũ cơ hồ là khẩn cấp hỏi.

“Tình huống thật không tốt, các người mau đến xem, mau.”

Khuôn mặt Thiếu chủ Lăng Nam lo lắng, chính là chỉ mới có mấy ngày mà người gầy đi nhiều.

Lúc này vừa thấy đám người Vân Thí Thiên đến, mùi mật không mạnh mỗi nồn nóng lúc này thật giống như nhìn thấy ánh sáng cứu tinh, đường như là hướng mọi người đánh tới.

Mà ở phía sau Thiếu chủ Lăng Nam là Hải Thần tông chủ nằm cả người trên giường, tuy đã băng bó vết thương nhưng vẫn hôn mê bất tỉnh như cũ.

“Tránh ra.” Vân Thí Thiên thấy vậy, âm thanh phát ra kéo Thiếu chủ Lăng Nam, nghiêng người để cho Lạc Vũ xông lên đi trước.

Một mực quét qua Hải Thần tông chủ hôn mê, trên người không dưới hơn hai mươi vết thương.

Vết thương khổng lồ bị xé rách, cơ hồ khiến toàn thân hằn không có một chỗ nào tốt, hoàn toàn thay đổi.

Tự thật giống bị ma thú khổng lồ cắn xé mà thành.

Lạc Vũ thấy vậy mi sắc căng thẳng, một chưởng đánh lên trán Hải Thần tông chủ, lấy cổ võ nội công thăm dò kinh mạch.

Minh Trần Dạ và Thành chủ Song Diệp Thành đi theo bên cạnh tiến vào, thấy vậy im lặng không lên tiếng nhưng sắc mặt vạn phần nghiêm túc nhìn Lạc Vũ.

Đang đợi kết quả điều tra của Lạc Vũ.

Bên trong không gian trong nháy mắt đều lâm vào tĩnh lặng.

“Hắc khí.” Ở nơi này tĩnh mịch ở bên trong, Lạc Vũ từ trong kẽ răng nhảy ra hai chữ.

“So sánh với Song Diệp Thành đầu nguồn, thì hắc khí này không biết lợi hại gấp bao nhiêu lần.” Lạc Vũ vừa nói xong, giơ tay lên, sắc mặt lạnh lùng quay đầu nhìn về phía mọi người.

Mà nghe Lạc Vũ định luận như thế, đám người Vân Thí Thiên, Minh Trần Dạ nghe nói thế nhất thời liếc mắt nhìn nhau, sắc mặt càng phát ra khó nhìn.

Lại là hắc khí, lại lại là hắc khí.

“Tình huống bây giờ của ông ta như thế nào?” chân mày Vân Thí Thiên bình tĩnh, trầm giọng mở miệng.

” Tông chủ Hải Thần Tông lúc này toàn thân đã có chín phần bị hắc khí ăn mòn

Bởi vì võ công của ông ta cao nên chỉ hôn mê bất tỉnh còn chưa có chết, trong cơ thể còn có một phần nguyên khí bảo vệ tâm mạch của ông ta.”

Lạc Vũ cắn răng: “Nếu phần nguyên khí này bị cắn nuốt, vậy thì ông ta.”

Nói còn chưa dứt lời, nhưng là ý tứ kia mọi người đều nghe rất rõ ràng.

“Giải được của người có thể cứu hay không?” sắc mặt Thành chủ Song Diệp Thành xanh mét.

Trong lúc này, Tông chủ Già Diệp tháp đã chết, Hải Thần tông chủ trọng thương hôn mê, Lăng Nam gia chủ mất tích, tình huống như thế, quả thực để cho ông mao cốt từng nhiên.

“Không thể.” Lạc Vũ nhíu chút chân mày: “Đoán chừng lực lượng này mạnh hơn nhiều.”

Vân Thí Thiên nghe vậy buông Thiếu chủ Lăng Nam, tiến lên một bước, một chưởng dán tại lưng Hải Thần tông chủ đánh tới.

Nhất thời, một cỗ nòng nặc đầu khí màu đen, bao vây Hải Thần tông chủ lại.

Máu Lạc Vũ không thể để lộ ra mà giải được thì hiệu quả không đủ, vậy hẳn tới thử bằng lực lượng tinh khiết, mạnh mẽ xem một chút.

Mà Lạc Vũ thấy vậy, trực tiếp từ trong lòng ngực lấy ra ngân châm .

Nàng cùng với Vân Thí Thiên dùng đầu khí, thử dùng ngân châm phong huyết để xem có thể khu trừ hắc khí được hay không.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Đem tất cả tình huống nói hết ra.” Lúc này ở bên cạnh Minh Trần Dạ hướng Thiếu chủ Lăng Nam trầm giọng nói.

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, tông chủ hai tông đột nhiên xuất hiện tình huống như thế.

Thiếu chủ Lăng Nam rất bối rối, nhưng là cũng biết chuyện nặng nhẹ.

Vì vậy hít sâu một hơi, tự dè nén lo lắng cùng với bối rối trong lòng, nhanh chóng nói: “Hết thấy chuyện là bắt đầu như vậy.”

Gió nóng thổi nhẹ, tựa như có như không.

“ Bởi vì ta phái người đi điều tra ở nhiều phương hướng, lại chỉ ở ngày thứ ba mới nhìn thấy Hải Thần tông chủ bị dòng nước cuốn trôi, mà cha ta cũng không có một chút bóng dáng.”

Thiếu chủ Lăng Nam nhanh chóng đem tất cả tình huống nói ra.

“Cha ta và tông chủ Hải Thần Tông từng dặn dò ta, nếu có biến thì lập tức báo cho Hải Mặc Phong, còn có các người nữa, vì vậy ta trước tiên truyền tin tới.”

Ngày đó hẳn không biết tại sao tông chủ hai tông nói như vậy, nào là tình huống xấu xảy ra hay là cái gì có biến.

Mà bây giờ, hẳn là biết cái gì là có biến rồi.

” Quân Vương Vọng Thiên Nhai và Vương Hậu, các người nhất định phải cứu tỉnh Tông chủ Hải Thần Tông. Nếu hẳn không tỉnh lại, tung tích cha ta sẽ không.” Trong mắt Thiếu chủ Lăng Nam cơ hồ phun ra máu .

Vân Thí Thiên và Lạc Vũ đang vận công thì cũng nghe thấy tất cả, nhưng không trả lời.

“Không cần người nói, bọn họ nhất định sẽ cố hết sức.” Minh Trần Dạ nhíu mày.

Sau khi nghe xong Thiếu chủ Lăng Nam nói, Minh Trần Dạ chậm rãi ở bên trong phòng dạo bước: “Ý của người là hai người bọn họ biết chút gì đó nên mới sớm gặp nguy hiểm, cho nên mới.”

Đi, bây giờ người hãy dẫn chúng ta đi xem một chút nơi bọn họ biến mất cùng với nơi tìm được bọn họ.”

Minh Trần Dạ suy nghĩ lời của Thiếu chủ Lăng Nam, con người nhanh chóng chuyển động sau đó đột nhiên trầm giọng quát lên.

“Đúng, đi trước xem rốt cuộc đó là địa phương nào.” Thành chủ Song Diệp Thành cũng đồng ý nói.

“Được.” mấy ngày nay Thiếu chủ Lăng Nam thật giống như không có người tâm phúc để chia sẻ.

Lúc này thấy bọn người Vân Thí Thiên, Lạc Vũ Minh Trần Dạ, còn có Thành chủ Song Diệp Thành đến, tâm cũng bình tĩnh đi nhiều, nhất thời gạt đầu sải bước đi ra ngoài.

Ồ, đây là muốn đi đâu.

Ngoài cửa, mới ngừng Kim Loan Phượng, Tiểu Ngân và Tiểu Hồng một bước đi vào, chỉ thấy đám người Minh Trần Dạ cấp tốc vội vàng đi ra ngoài.

“Đi, chở chúng ta đến cái địa phương đó” một tay Minh Trần Dạ túm Tiểu Ngân và Tiểu Hồng, mang theo hai đứa ngay lập tức đi ra ngoài.

Có Tiểu Ngân và Tiểu Hồng ở đây thì Kim Loan Phượng mười lăm cấp kia mới có thể nghe bọn hắn .

Nơi bọn hắn gặp chuyện không may cách đây cũng không gần.

Minh Trần Dạ đem Tiểu Ngân như một cơn gió xông ra ngoài, trong phòng chỉ để lại Vân Thí Thiên và Lạc Vũ, cùng với Hải Thần tông chủ đang hôn mê.

Đấu khí màu đen phát ra, ngân quang không ngừng chớp động.

Vân Thí Thiên dùng đầu khí cường bức, Lạc Vũ dùng ngân châm nhanh chóng đâm huyết, hai người phối hợp thiên y vô phòng.

Trời chiều nhanh chóng kéo tới, đảo mắt trời đã hoàng hôn.

“Không dùng được.” Lạc Vũ xuất mồ hôi trên trán, một trăm lẻ tám kim châm xong, không có hiệu quả một chút nào.

Hải Thần tông chủ hôn mê bất tỉnh, hắc khí bên trong thân thể chẳng những không có giảm bớt, ngược lại bắt đầu thẩm thấu tâm mạch của ông ta.

“Xem ra thật chỉ có dùng máu cho ông ta ăn.” Lạc Vũ hít sâu một hơi.

“Vũ nhi.” Vân Thí Thiên mở mắt, cau mày.

Nếu Lạc Vũ làm như thế, đây không phải là tương đương bại lộ sao.

Lạc Vũ nghe vậy vỗ vỗ bả vai Vân Thí Thiên khẽ cười cười nói:

“Mất chút máu cũng không chết được, ta rất muốn biết rốt cuộc chuyện gì xảy ra.

Có lẽ, sau khi Hải Thần tông chủ tỉnh lại sẽ cho chúng ta đáp án tương đối đáng tin.”

Dứt lời, cũng không đợi Vân Thí Thiên phản bác, đầu ngón tay nhẹ nhàng vung lên, giọt máu trên ngón tay nhanh chóng chảy ra.

Lạc Vũ duỗi tay ra, trực tiếp đưa đến trong miệng Hải Thần tông chủ.

Một cái tay khác, vận khởi nội công lại bắt đầu vì Hải Thần tông chủ lưu chuyển máu.

Vân Thí Thiên rút tay ra, nhìn Lạc Vũ vận công, mi sắc nhú lại, xem ra.

Gió quá ngọn cây, kia nhẹ nhẹ mà xuyên thấu thiên địa.

Không có thời gian nhàn nhã đi chơi, ngược lại âm trầm tận xương.

Một đêm cấp tốc, lúc đám người Minh Trần Dạ, mới ngừng lại ở chỗ Hải Thần tông chủ và gia chủ Lăng Nam gặp chuyện không may.

Trời lúc này tờ mờ sáng, ánh dương từ đường chân trời hạ chiếu rọi.

Ánh sáng ngọc chiếu rọi khắp nơi giống như một loại thần thánh.

Song, cái ánh sáng thần thánh kia chiếu rọi mặt hồ, lại làm ấy người từ không trung hiện lên khuôn mặt rung động, nhất tề kinh hãi không tiếng động.

Bích lục, nơi đó là cái sóng xanh gì.

Khi ánh sáng mặt trời chiếu rọi xuống ở trước mặt bọn họ ngang dọc nhìn không thấy đầu hồ nước, mặt ngoài toàn bộ là màu đen.

Loáng thoáng hắc khí màu đen, ùn ùn kéo đến bao phủ cả một phương trời .

Kèm theo tiếng gió, tiếng nước chảy, ở trong trời đất im ắng phóng ra sự âm trầm dữ tợn.

“Tại sao có thể như vậy? Trước. . . . Hai ngày trước còn không phải là đen” Thiếu chủ Lăng Nam khóe miệng co quắp rút gân, không dám tin nhìn lên nước đen mịt mờ trước mặt.

“Chính là chỗ này?” Minh Trần Dạ nuốt từng ngụm nước bọt, trong lúc khiếp sợ đã tỉnh hồn lại.

Đã trải qua một lần như vậy chứng kiến Hắc Long Ảnh trong nước, mà nơi này toàn bộ đều là Hắc Thủy, đã không thể làm cho hắn khiếp sợ không thôi hoàn toàn mất đi thần trí.

“Đúng, chính là chỗ này, ta đoán chừng bọn họ đi chỗ kia.” Thiếu chủ Lăng Nam giơ tay lên, chỉ hướng trong hồ nước.

Mặc dù khắp nơi đều là nước mênh mông bát ngát nhìn không thấy bờ nhưng là bọn họ biết, nơi đây có một vùng đất mà không ai có thể tiến vào.

“Cái gì, bọn họ đi bên kia?”

Mà đang lúc Thiếu chủ Lăng Nam tiếng nói còn không có nói hết, Thành chủ Song Diệp Thành đứng một bên cho tới bây giờ tương đối trầm mặc lại kêu to lên.

“Làm sao, có vấn đề?” Thiếu chủ Lăng Nam nhìn Thành chủ Song Diệp Thành thất thố, trên mặt tỏ vẻ nghi hoặc.

“Đông Nam cực trí, nơi này là Đông Nam cực trí*(điểm cuối cùng của Đông Nam) a. Bọn họ. . . . Bọn họ làm sao dám.” sắc mặt Thành chủ Song Diệp Thành co rúm, nói không được lời nào.

“Đông Nam cực trí, có ý gì?” Minh Trần Dạ ngó chừng Thành chủ Song Diệp Thành.

“Nơi đó, là không thể đi.” Thành chủ Song Diệp Thành nuốt từng ngụm nước bọt nói.

Minh Trần Dạ nghe nói quay đầu nhìn cuối bên bờ, cau mày nói: “Không thể đi? Nơi đó có cái gì cổ quái? Rốt cuộc là địa phương nào?”

Không, Thành chủ Song Diệp Thành lắc đầu, hẳn chỉ biết là dòng họ đã quy định là không thể đi.

Về phần chỗ kia có cái gì cổ quái, là địa phương nào, hẳn cũng không biết.

Minh Trần Dạ thấy Thành chủ Song Diệp Thành không biết, lập tức cau lại mi thật sâu nói: “Đừng nói cái gì không thể đi, vớ vẩn..., thiên hạ này không có chỗ nào mà chúng ta không đi được.

Không thể diệt uy phong của mình, đi, theo ta đi trước dò đường coi.”

Đừng đi, bản lãnh người không đủ, không thể đi vào.

Minh Trần Dạ lời của còn chưa nói hết, Tiểu Ngân ngồi chồm hổm một bên yên tĩnh không tiếng động từ nãy giờ lúc này đột nhiên chen miệng.

“Người biết?” Minh Trần Dạ nhất thời xoay người, ngó chừng Tiểu Ngân.

Tiểu Ngân khó được một lần biết điều, một mảnh nghiêm túc, lúc này ngồi chồm hổm trên mặt đất, nhìn kia trước mắt nước đen hừng đầy ánh sáng mặt trời, cau mày chậm rãi nói.

Biết, Thần Minh Vực.

“Cái gì, Thần Minh Vực.”

“A, nơi này chính là Thần Minh Vực.”

Hai tiếng nói kinh ngạc một ột thấp vang lên, đó là Thành chủ Song Diệp Thành và Minh Trần Dạ.

Sắc mặt Thành chủ Song Diệp Thành có chút rút gân, một cất cao tiếng kinh hô sau không có ở mở miệng, chẳng qua là thân thể kia lay động mất tự nhiên.

Nhìn qua, là hẳn cố gắng không chế lay động, nhưng là lại không cách nào không chế được.

Mà Minh Trần Dạ biết Thần Minh Vực .

Lần trước Vân Thí Thiên và Tiểu Ngân gạt Lạc Vũ đi Thần Minh Vực, hẳn cũng làm trung gian ở giữa hỗ trợ chu toàn vì vậy mới biết được.

Vuốt cằm, Minh Trần Dạ nhìn Tiểu Ngân và Tiểu Hồng đang trầm mặc.

Cha Tiểu Ngân ở Thần Minh Vực, lần trước Tiểu Ngân bị cha nó đuổi ra, nói là lực lượng không đủ.

Cái này có thể thấy chỗ này Thần Minh Vực nhân hòa ma thú, này.

Trong tâm Minh Trần Dạ hiện lên một cảm giác xấu.

Về phần Thiếu chủ Lăng Nam thì lại rất mê mang.

Thần Minh Vực không phải là nơi các người có thể đi được, lực lượng các người như vậy đi một người chết một người, đừng trách ta không có nhắc nhở các người.

Hiện tại, trở về.

Tiểu Ngân khó được nghiêm túc, một tiếng kêu triệu hoán Kim Loan Phượng, dẫn đầu nhảy lên.

Mà Tiểu Hồng hung hãn, cũng khó được lúc không cùng Tiểu Ngân tranh chấp, theo sát phía sau.

Minh Trần Dạ thấy vậy, mặt mày chuyển động suy nghĩ một chút, kêu Thành chủ Song Diệp Thành và Thiếu chủ Lăng Nam phát phát tay.

Thần Minh Vực..., trở về thương lượng với đám người Vân Thí Thiên một chút.

Bầu trời phong vân biến đổi, mặt đất Hắc Thủy sâu kín.

Mà lúc này tạm thời ở lại gia tộc Lăng Nam.

“Lạc Vũ, nàng cứ tiếp tục uy máu như vậy, ta sẽ không khách khí.” Bên trong gian phòng, Vân Thí Thiên nhìn mặt mũi Lạc Vũ trắng bệch, nhất thời sắc mặt lạnh chìm giờ lên tay đang rảnh rỗi.

Một ngày một đêm dứt Hải Thần tông chủ bốn lần, Lạc Vũ mất máu nhiều lắm.

“Đã rút đi đến gần tám phần rồi.” Lạc Vũ ngẩng đầu nhìn Vân Thí Thiên, ý đồ thuyết phục.

“Vẫn một hai ngày, ông ta cũng không chết được.” Vân Thí Thiên một chưởng đánh xuống, che Lạc Vũ huyết mạch, ôm Lạc Vũ vào trong ngực.

“Người a.” Lạc Vũ thấy vậy đỡ khóc đỡ cười.

Hải Thần tông chủ không chết được rồi, nhưng là Lăng nam tông chủ còn không rõ tung tích.

“Chàng yên tâm, ta có dự liệu, chàng. A, tỉnh.” Đang muốn thuyết phục Vân Thí Thiên, Lạc Vũ đột nhiên nhìn thấy ngón tay Hải Thần tông chủ hơi động một chút.

“Hải Thần tông chủ.” Nhất thời, Lạc Vũ cùng Vân Thí Thiên nhất tề vây quanh ở trước mặt Hải Thần Tông, Lạc Vũ nhẹ giọng kêu.

“Mặc. Phong.” sắc mặt Hải Thần Tông tái nhợt, lúc Lạc Vũ kêu gọi ánh mắt khê mở ra một đường nhỏ, giọng nói vô cùng khàn.

“Không phải, ta là Quân Lạc Vũ.”

Lạc Vũ một nói hết lời, không đợi Hải Thần tông chủ tiếp lời, lập tức nói tiếp: “Hiện tại, ta, Vân Thí Thiên, Minh Trần Dạ, Thành chủ Song Diệp Thành, đều ở đây.

Mà Lăng Nam gia chủ bây giờ còn không biết tung tích, người nói cho chúng ta biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì? gia chủ Lăng Nam còn sống hay chết?”

Hải Thần tông chủ thần trí có chút thanh tỉnh còn không phải là quá rõ ràng, Lạc Vũ nói như vậy, hẳn rất dễ dàng nghe rõ.

Lập tức, chỉ thấy trên mặt tông chủ Hải Thần tông chợt lóe lên kích động

Thân hình run lên, đôi môi nhanh chóng rung động.

“Mau, cứu hần. Nhanh đi cứu hần. Hần trốn về phía tây. Trên người có trọng yếu. đồ rất quan trọng, ... Các người nhanh đi.

Có tác dụng rất quan trọng. nếu vật kia chậm thì. Không cần lo ta, mau.”

Khuôn mặt Hải Thần tông chủ đầy kích động, làm như muốn cố gắng nói cho Lạc Vũ tin tức gì, giọng nói đứt quãng, nhỏ như muỗi kêu.

Một hơi chống đỡ nói ra như vậy mấy chữ, đầu nghiêng một cái, lần nữa ngất đi.

Đừng đi, không thể đi.

Mà đang lúc Hải Thần tông chủ lần nữa đã hôn mê một khắc kia, phía ngoài Tiểu Ngân xông tới chính là lớn tiếng nói.

Lạc Vũ nhanh chóng nhìn Hải Thần tông chủ một cái, chỉ là bởi vì lực lượng không kịp, bị thương quá nặng mà lần nữa hôn mê, không có nguy hiểm đến tính mạng.

“Tại sao?” Mà Vân Thí Thiên thì quay người lại, chống lại mắt nhìn Tiểu Ngân.

Hiển nhiên gia chủ Lăng Nam tìm được cái gì rất quan trọng.

Quan trọng đến nỗi Hải Thần tông chủ tỉnh lại câu nói đầu tiên là nói về nó.

“Bởi vì bọn họ đi địa phương là Thần Minh Vực.” Từ sau mà vào Minh Trần Dạ, thay Tiểu Ngân trả lời.

“Thần Minh Vực?” Vân Thí Thiên và Lạc Vũ nhất tề kinh ngạc lên tiếng.

Chính là không ngờ chỗ đó lại là thâm tàng bất lộ Thần Minh Vực?

Trong phòng ngẩn ngủ trầm mặc.

Một lúc sau, Lạc Vũ trầm giọng nói: “Ta đoán chừng hai người tông chủ bọn họ biết nơi này Thần Minh Vực, mà bây giờ bọn họ hiển nhiên từ bên trong đó chiếm được cái gì, mà đồ đang ở trên người gia chủ Lăng Nam.”

Xem thương thế cùng với tình huống ban đầu nghe từ Thiếu chủ Lăng Nam, cùng lời của Hải Thần tông chủ.

Không khó suy đoán, ngày đó hai người nhất định có đồ rất quan trọng, Hải Thần tông chủ che chở Lăng Nam gia chủ chạy trốn, bị đánh thành trọng thương.

Đến cuối cùng chỉ sợ là dựa vào công phu tìm thời gian nhanh nhất để trốn thoát.

Đã như vậy, kia.

“Cho nên, đáng giá liều mạng?” Minh Trần Dạ nhận lấy lời của Lạc Vũ.

Không phải là lực lượng cao chút sao, có Tiểu Ngân Tiểu Hồng cùng đi bọn họ chỉ cần cẩn thận một chút.

Không thể đi.

Mà Tiểu Ngân khi nghe thấy Lạc Vũ và Minh Trần Dạ nói, nhanh chóng lại là hô to một tiếng, mạnh mẽ nhảy tới Lạc Vũ bắt được áo Lạc Vũ kêu to.

Không thể đi, Thần Minh Vực phát sinh biến hóa, cảm giác thật không tốt, không cho đi.

Bên trong thần sắc của Tiểu ngân cất dấu nồng đậm lo lắng.

“Phát sinh biến hóa?” Vân Thí Thiên kinh ngạc nhíu chân mày.

Mà Minh Trần Dạ vừa nghe lời này, lập tức hiểu ba phần, nói tình huống hồ nước đen kịt cho Vân Thí Thiên và Lạc Vũ.

Lần trước tới còn rất tốt không phải là cái bộ dáng này.

Ta cảm giác không tốt, cảm giác rất xấu.

Tiểu Ngân nắm cổ áo Lạc Vũ nho nhỏ thân ảnh mày nhíu lại thật chặt.

Cũng là bởi vì nó cảm giác Thần Minh Vực hơi thở thay đổi, cho nên nó mới kêu Minh Trần Dạ nhanh chóng trở lại.

“Nếu như vậy, ta càng muốn đi.” Ở nơi này mấy người trầm mặc, Vân Thí Thiên đột nhiên trầm trầm lên tiếng.

Người, người không muốn sống nữa, Tiểu Ngân giận dữ.

Vân Thí Thiên nhìn Tiểu Ngân: “Thần Minh Vực xảy ra biến hóa, mà gia chủ Lăng Nam dưới tình huống như thế lấy được đồ rất quan trọng.

Vật này, sợ rằng có quan hệ cùng với biến hóa trước mắt của toàn bộ đại lục này là điểm mấu chốt.

Mà, Tiểu Ngân, phụ thân của người đã ở bên trong, an nguy của nó mà người không lo lắng?”

Chỉ mấy câu, nhất thời để cho Tiểu Ngân trầm mặc, nó làm sao không lo lắng a.

Lạc Vũ thấy vậy ôm Tiểu Ngân, trầm giọng nói: “Lão Minh, người ở lại nơi này trấn giữ, thành chủ ba người chúng ta và hai đứa cùng đi, phải cứu gia chủ Lăng Nam ra.”

Minh Trần Dạ biết mình bản lĩnh không đủ mạnh, vì vậy trầm mặt gật đầu: “Cẩn thận.”

“Đi mau không thể chậm trễ.” Lạc Vũ thấy vậy nhất thời nhìn Vân Thí Thiên và Thành chủ Song Diệp Thành kêu một tiếng, đi ra ngoài.

Vân Thí Thiên một câu cũng không lên tiếng đuổi theo, Thành chủ Song Diệp Thành chân chờ trong nháy mắt sau cần răng một cái cũng đi theo.

Gió cuồn cuồn nổi lên, ngoài cửa sổ gió thổi một cách mạnh mẽ, trời muốn mưa.

Đầy trời Hắc Thủy, vô cùng vô tận.

Vân Thí Thiên, Lạc Vũ, Thành chủ Song Diệp Thành, Tiểu Ngân Tiểu Hồng, một chiếc thuyền con, mang theo hơi thở nghiêm túc khôn cùng, rẽ nước mà đi, đi tới Thần Minh Vực.

Thần Minh Vực, bọn họ cũng muốn xem một chút rốt cuộc là địa phương gì.

Rốt cuộc, nơi này có chuyện gì xảy ra?

Tiếng nước chảy vang lên, hắc khí ngày càng dày đặc.

“Cái gì, bọn họ tiến vào?”

Trên trời quang Hải Mặc Phong từ Hải Thần Tông chạy tới mang theo sự phong trần mệt mỏi, biết được Vân Thí Thiên không chờ hấn mà tiến vào Thần Minh Vực không khỏi kinh hãi lên tiếng.

“Đúng vậy a, vì cứu lão nhân Lăng Nam kia.”

Minh Trần Dạ vừa dẫn Hải Mặc Phong vào gặp Hải Thần tông chủ, mặc dù còn không có tỉnh, nhưng là tuyệt đối không có lo lắng tính mạng cha mình, vừa nói.

“Tại sao không đợi ta một lát, tại sao không đợi ta tới?” Hải Mặc Phong cơ hồ muốn giận điên rồi, cơ hồ đem cha của hấn để tại sau ót.

Hấn không có Kim Loan Phượng, chạy tới bằng tốc độ chậm hơn bọn Vân Thí Thiên một chút.

Mà tới trễ một bước hậu quả.

“Chờ người tới? Chờ người tới làm gì, võ công của người cũng không mạnh. Huống chi Lăng Nam lão nhân kia trong tay nắm giữ đồ quan trọng, chúng ta dám chậm hơn một bước sao?”

Minh Trần Dạ nhìn chằm chằm Hải Mặc Phong, võ công người này cao hơn hấn một chút, vì sao lại phải chờ hấn ta .

“Đúng vậy a, Mặc Phong huynh, tâm ý của người ta lĩnh, người không vào được Thần Minh Vực, chúng ta nên trấn giữ nơi này là tốt rồi.” Một bên Thiếu chủ Lăng Nam nhẹ nhàng nói.

“Ta đi, lúc nào ta đã nói là ta đi, ta muốn bọn họ không nên đi.” sắc mặt Hải Mặc Phong nhăn nhó.

Mà hấn vừa dứt lời thì sắc mặt Thiếu chủ Lăng Nam thay đổi.

Mà Minh Trần Dạ nhú mày nhìn Hải Mặc Phong một cái, tình cảm Hải Mặc Phong và Thiếu chủ Lăng Nam rất tốt nhưng này thấy cha hấn không có chuyện gì rồi liền không quan tâm đến sống chết của Lăng Nam gia chủ, cái này thì thật....

“Hải Mặc Phong, ta Lăng Nam cũng không có đối với người Hải Thần tông chủ có nửa điểm chậm trễ.” Thiếu chủ Lăng Nam nổi giận.

“Các người biết cái gì, bọn họ cái gì cũng không biết xông vào Thần Minh Vực, nếu là có dị thường, thì việc này sẽ phá vỡ toàn bộ yên bình của đại lục chúng ta.”

Hải Mặc Phong vừa tức, vừa giận, lại lo lắng.

Hắn trước khi đến đem tất cả ghi chép của tổ tiên Hải Thần Tông xem lại toàn bộ.

Kia Thần Minh Vực. Kia Thần Minh Vực chính là.

Trời ạ, tại sao hắn lại tới trễ một bước, lại không dự đoán được tình huống trước mắt này.

Bằng năng lực của hắn là vào không được Thần Minh Vực, mà nhóm Lạc Vũ.

Chết tiệt, chết tiệt.

“Người này có ý gì?” Thiếu chủ Lăng Nam và Minh Trần Dạ nghe nói nhất tề sửng sốt.

Nghe lời này ý tứ của Hải Mặc Phong, cũng không giống như nhằm vào Lăng Nam gia chủ.

Hải Mặc Phong nghe nói nhìn Thiếu chủ Lăng Nam, đột nhiên gây sự nói:

“Ta báo cho người để chờ ta tới ở an bài hết thảy, ta thông báo cho người để cho bọn Vân Thí Thiên không nên hành động thiếu suy nghĩ.

Ta biết người không biết hết thảy tình huống trọng yếu, nên mới cố ý dẫn dò.

Không muốn, người rất tốt, rất tốt, vì việc riêng của bản thân, vứt bỏ thiên hạ và không để ý, nếu hôm nay bọn họ ở Thần Minh Vực có xảy ra cái gì.

Đừng nói cha người, người Lăng Nam, cùng cả Vong Xuyên Đại Lục sẽ hóa thành hư ảo, mọi người chỉ trong chốc lát sẽ là ngày tận cùng của cái chết.”

Hai tay thật chặt nắm thành quả đấm, Hải Mặc Phong hít sâu một hơi, vung lên ống tay áo, xoay người rời đi, ném Thiếu chủ Lăng Nam đang ngây người như phỗng.

Một bên Minh Trần Dạ thấy vậy trên mặt biến sắc đuổi theo: “Lời này của người có ý gì? Là Thần Minh Vực có cái gì? Hay là đám người Lạc Vũ có cái gì.”

Hải Mặc Phong tức giận, trời sinh lãnh đạm, mà hiện nay lại giận tím mặt, nơi này.

Chẳng lẽ này Thần Minh Vực, thật sự có cái bí mật gì đừng không được sao?

Hải Mặc Phong không có để ý Minh Trần Dạ, chỉ nhìn phương hướng Đông Nam cực trí.

Hi vọng, hi vọng nhóm người Lạc Vũ ngàn vạn không nên đụng vào khu vực mấu chốt Thần Minh Vực, ngàn vạn không nên động đến nơi không thể động hàng vạn hàng nghìn lần không nên xảy ra sai lầm a.

Nếu không hậu quả, sẽ là hủy diệt hết thảy phá hủy cả Vong Xuyên Đại Lục a.

Ông trời phù hộ.

Đầy trời cơn trùng bay qua, không biết hi vọng Hải Mặc Phong có thể hay không truyền lại đến nhóm người Lạc Vũ.

Thần Minh Vực, đầy trời Hắc Thủy một đại lục xanh biếc xuất hiện ở trước mắt đám người Lạc Vũ.

Tình cảnh khác hoàn toàn với sự tưởng tượng của đám người Vân Thí Thiên.

Không có hơi thở Luyện Ngục âm trầm kinh khủng, không có cái nguy hiểm gì.

Mà là một dải xanh biếc, với nhiều loại bướm đỏ, vàng, xanh, trắng, đen đang đậu trên mấy bông hoa, đủ loại màu sắc hỗn hợp chung một chỗ.

Chỉ thấy một mảnh ánh sáng rực rỡ trải ra, muôn tía nghìn đóa hoa nở rộ trên đất.

Gió nhẹ nhẹ nhàng thổi qua, cánh hoa bay trong nắng, mùi thơm lan tỏa.

Khắp nơi, cho đến cuối cùng.

Này, nơi đó là cái gì Luyện Ngục, đây quả thực là Niết bàn cực lạc.

Lạc Vũ, Vân Thí Thiên, Thành chủ Song Diệp Thành liếc nhau một cái, mi sắc nghiêm trọng không giảm mà lại tăng, thân hình càng ẩn dấu đi.

“Có bằng hữu phương xa tới cần gì trốn trốn tránh tránh.”

154. Chương 155: Đại Quân Khô Lâu

Edit: Hami Beta: Sakura Ở nơi này cực lạc Niết bàn, trong lúc một giọng nói bất chợt đánh vỡ một phương trời trầm tĩnh, nhàn nhạt phiêu dật trong không trung.

Lạc Vũ một nhóm ba người hai thú, lập tức hướng nơi có tiếng nói nhìn lại.

Chỉ thấy, bên phải bọn họ một đạo thân ảnh màu tím nhạt đang đón gió mà đứng, làn váy ở trong gió nhẹ nhảy múa.

Thân hình tà tà dựa vào bên cạnh một cây hỏa phong thượng, trong tay vuốt vuốt một Thú dịch*(sáo) màu đen, sắc mặt mỉm cười, một bộ dáng cao cao tại thượng, thật giống như mèo nhìn thấy chuột đường như thoải mái.

Như vậy dung mạo người nọ, Lạc Vũ Vân Thí Thiên rất quen thuộc .

“Liều. Bích. Dao.” Lạc Vũ ngó chừng kia phẳng phát trong nháy mắt từ dưới nền đất nhô ra Liễu Bích Dao, trong mắt hiện lên một tia bén nhọn.

Liều Bích Dao này quả nhiên không có chết.

Song, tại sao lại xuất hiện ở nơi này?

Lại xuất hiện ở Thần Minh Vực nơi mà Tiểu Ngân không được vào?

Mà Vân Thí Thiên khê chau mày.

Ngồi chồm hồm trên đầu vai Lạc Vũ Tiểu Ngân và Tiểu Hồng liếc nhau một cái, nhất tề nhướng mày.

Về phần Thành chủ Song Diệp Thành, hắn cũng không biết Liễu Bích Dao, vì vậy không có cảm giác gì đứng ở một bên, nghiêm túc nhìn người trước mắt.

“Có phải rất ngạc nhiên thấy ta không có chết hay không?” vẻ mặt Liễu Bích Dao cao cao tại thượng nở nụ cười, nhìn Lạc Vũ vuốt vuốt sáo nhỏ trong tay.

“Người cũng không chết, ta làm sao có thể chết.” Giọng nói lạnh như băng ở trong không khí quanh quần, tràn đầy căm hận đối với Lạc Vũ.

Dứt lời, Liễu Bích Dao khê khuynh thân mắt nhìn xuống Lạc Vũ và Vân Thí Thiên, trên mặt nụ cười không giảm trái lại còn tăng, nhìn qua vạn phần xinh đẹp.

Chẳng qua là trong mắt kia âm lãnh, hoàn toàn phá hư vẻ yêu mỹ.

“Thiên đường có đường người không đi, Địa Ngục không cửa người xông tới, hôm nay, tựu đến phiên bản nữ vương từ từ khoản đãi các người rồi, ha ha.”

Tiếng cười Liễu Bích Dao lạnh lạnh vang lên, nhìn qua vạn phần vui vẻ.

Mấy ngày trước đây nhận thấy được này mới có dị động, có người xông tới, vì vậy sang đây xem nhìn.

Không nghĩ tới, bọn hắn còn không có đi tìm bọn họ, bọn họ lại tự mình đưa tới cửa , thật sự là làm cho người ta rất vui mừng.

“Chỉ sợ người không có bản lãnh đó.”

“Cùng một người chết nói nhiều như vậy làm gì.” Lạc Vũ thấy vậy hừ lạnh một tiếng, một lời nói mới mở miệng Vân Thí Thiên đột nhiên một câu nói ra.

“Người chết?” Lạc Vũ sửng sốt.

Mà kia vẻ mặt vui vẻ Liễu Bích Dao thì một chút chìm xuống .

“Trên người nàng không có hơi thở của người sống. ” Lạc Vũ trở mắt một bên Thành chủ Song Diệp Thành mặt nghiêm túc càng thêm nghiêm túc.

Hắn ở một bên cảm giác rõ ràng.

Liễu Bích Dao này rõ ràng là một người sống, lại làm cho người không cảm giác được một chút hơi thở của người sống.

Vì vậy, mới không giải thích được, để cho bọn họ một chút cảm giác cũng không có.

Nhưng là, trước mặt người này nếu là đã chết thì tại sao lại còn sống sờ sờ đứng ở chỗ này? Thật là kỳ quái.

Thành chủ Song Diệp Thành vừa nói Lạc Vũ cũng nhập tâm nhìn kỹ.

Quả nhiên, không cảm giác được hơi thở của Liễu Bích Dao.

Sắc mặt Liễu Bích Dao tái nhợt, đây không phải là màu sắc mà một người sống nên có.

Này, đây là ý gì? Lạc Vũ cau mày.

Chẳng lẽ là cương thi?

Cương thi, không có nghe Vong Xuyên Đại Lục từng có a.

“Đã chết chính là đã chết, cho dù người bây giờ không biết dùng biện pháp gì đứng ở chỗ này, người cũng vĩnh viễn không phải là người sống, có cái gì đáng giá cần rõ.”

Mà đang lúc Lạc Vũ kinh ngạc thời điểm, Vân Thí Thiên lên tiếng lần nữa.

Vân Thí Thiên lạnh lạnh nhìn Liễu Bích Dao trầm mặt xuống, thanh âm lãnh chìm như băng: “Sống người cũng không phải là đối thủ của chúng ta, cho là đã chết còn có thể như thế nào, chê cười.”

Lời của Vân Thí Thiên lạnh như băng không lưu một tia tình cảm, khắp nơi đâm vào trong lòng Liễu Bích Dao.

Vân Thí Thiên vừa nói như vậy xong, mới vừa rồi Liễu Bích Dao còn cao cao tại thượng, trong nháy mắt sắc mặt cực kỳ khó coi, cơ hồ vặn vẹo như mụ Dạ Xoa.

“Tốt, tốt, Vân Thí Thiên, bản thân ta muốn nhìn người có biện pháp nào hay không.”

Giọng nói lạnh lạnh xuyên phá trời cao, ở trong đó hàm đầy oán hận cùng sát khí.

Dứt lời, hắc dịch (sáo) trong tay Liễu Bích Dao, đưa lên khoe miệng.

Phía dưới Vân Thí Thiên, Lạc Vũ, Thành chủ Song Diệp Thành cùng Tiểu Ngân, Tiểu Hồng, còn lại là lẫn nhau nhìn một cái ánh mắt.

Bọn họ không nghĩ vừa tới lại gặp người không nghĩ tới.

Kia, nếu bị người ta nói như vậy không cách nào bứt ra mà đi, vậy thì dứt khoát liền thủ diệt nàng ta.

Nếu không nếu là kinh động người trên Thần Minh Vực vậy chuyện bọn họ cứu gia chủ Lăng Nam, sẽ thật là một vấn đề nan giải a.

Liễu Bích Dao có bao nhiêu bản lĩnh, bọn họ còn không rõ ràng.

Nhất thời, cây sáo vừa tới khoe miệng Liễu Bích Dao một khúc nhạc vang lên.

Vân Thí Thiên năm ngón tay vung lên, một đạo đầu khí màu đen phẳng phất như Giao Long ra biển, phóng tới trước mặt Liễu Bích Dao tuyệt không lưu tình.

Đồng thời, thân hình Lạc Vũ chợt lóe, nhanh như tia chớp chặn đường lui của Liễu Bích Dao giết tới.

Thành chủ Song Diệp Thành cùng với Tiểu Ngân, Tiểu Hồng chớp động, xuất hiện ở ba phương hướng, thành hình tam giác, trực tiếp bao vây Liễu Bích Dao.

Cần phải, một kích tất trúng.

Liễu Bích Dao nhìn Vân Thí Thiên và Lạc Vũ công kích đập vào mặt, lãnh mâu khiêu khước môi lạnh lùng lại đứng không nhúc nhích.

Mà đang trong nháy mắt, Vân Thí Thiên công kích đánh đến.

Đầu khí màu đen giống như lợi kiếm điên cuồng hướng đến, oanh một tiếng nghiêm nghiêm thực thực đánh lên thân thể Liễu Bích Dao.

Một kích bén nhọn kia có thể đem ba Liễu Bích Dao đánh chết.

Mà cùng lúc này, Lạc Vũ cũng đến.

Thân hình phiêu dật, hai ngón tay cũng thượng từ trên xuống dưới vẽ một cái.

Lập tức, vô ảnh kiếm khí từ đỉnh đầu Liễu Bích Dao bổ ngang xuống, nhanh như thiểm điện.

Liên thủ công kích, trừ thời điểm đối phó lục tông tông chủ, Lạc Vũ và Vân Thí Thiên cùng nhau liên thủ, đối phó những người khác, hai người còn lại căn bản đều khinh thường liên thủ.

Lúc này, đối phó một Liễu Bích Dao, đã làm cho nàng và Vân Thí Thiên lần thứ hai hợp lực đánh.

Sau khi Lạc Vũ tung chiêu vững vàng rơi xuống đất, Liễu Bích Dao bị Vân Thí Thiên đánh và bị Nhất Kiếm của nàng.

Trong lòng chắc chắn Liễu Bích Dao sẽ không toàn mạng nào ngờ khi nhìn lại trước mắt Liễu Bích Dao lại hoàn hảo không hề có thương tổn hoàn toàn bị chấn động trợn mắt nhìn.

Chỉ thấy Liễu Bích Dao đứng ở trước người của nàng cách đó không xa.

Thân hình sau khi công kích của Vân Thí Thiên cũng không có đánh trúng thật giống như một đoàn sương khói, căn bản không có bị lực lượng công kích.

Vân Thí Thiên công kích lại xuyên qua thân thể của Liễu Bích Dao, trực tiếp đánh trúng phía sau Liễu Bích Dao.

Giống như một kiếm kia của nàng đánh xuống.

Trước mắt Liễu Bích Dao, tựa thật giống bánh ngọt trực tiếp bị chia thành hai nửa.

Ngay sau đó chậm rãi biến mất trước mặt nàng.

Lạc Vũ không dám tin trừng mắt nhìn.

Có lầm hay không, nàng bây giờ đang nhìn thấy phim ma sao? Đại Lục Vong Xuyên thật có ma?

Mà Vân Thí Thiên khi nhìn thấy tình này cảnh mày nhíu lại, Thành chủ Song Diệp Thành và Tiểu Ngân, Tiểu Hồng, giống như Lạc Vũ, ngu ngơ hoàn toàn không hiểu.

“Vân Thí Thiên, người cho rằng ta còn là ta ban đầu hay sao? Ha ha..., người cho rằng ta sợ người sao, nơi này là nơi ta muốn các người sống thì sống chết thì chết, hừ.”

Tiếng cười quỷ mị trong nháy mắt lại tĩnh lặng, đột nhiên có gì đó xuất hiện ở mọi hướng của mọi người.

Không có ai nhìn thấy nàng ta động như thế nào đến cái hướng kia, thật giống như U Linh.

Khuôn mặt giễu cợt của Liễu Bích Dao chợt trầm xuống nhìn đám người Vân Thí Thiên, lớn lối cười, cây sáo đang ở bên miệng: “Hôm nay, ta sẽ chiếu cổ các người thật tốt, cho các người thấy thế nào mới là lực lượng mạnh nhất.”

Dứt lời, tiếng sáo trong trẻo vang lên.

U Nhiên, huyền lệ, tinh khiết, tựa như kia nửa đêm ngân hà, mang theo hơi thở thần bí.

Làm cho người ta nghe vào tai thật giống có một lực lượng vô hình đang câu dẫn linh hồn, để cho hân yên giấc, khiến nó quy về không tiếng động.

Mà đang lúc tiếng sáo của Liễu Bích Dao vang lên này vạn vui hoa trên mặt đất nhanh chóng nảy mầm.

Đủ mọi đóa hoa màu sắc trong nháy mắt bay lên, trong phút chốc nhất phương dưới bầu trời cánh hoa điệp điệp nối nhau bay lên, bay múa đầy trời.

Hướng Vân Thí Thiên, Lạc Vũ Thành chủ Song Diệp Thành cùng Tiểu Ngân, Tiểu Hồng bao vây lại.

Cánh hoa mềm mại, di chuyển theo tiếng sáo.

Lại giống như hàng vạn hàng nghìn hàn băng lợi khí, mang theo sắc bén sát khí, phô thiên cái địa mà đến.

Gió nhẹ thổi, hàng ngàn cánh hoa mang theo sát khí mà đến.

“Đừng nghe tiếng sáo kia.” sắc mặt Vân Thí Thiên lãnh chìm, quát lạnh một tiếng, cổ tay vung lên, một cổ đấu khí màu đen bao phủ hướng bầu trời đầy hoa bao vây lại.

“Tiếng sáo này thật đáng ghét.” Thành chủ Song Diệp Thành cũng vung tay lên, một cổ đấu khí sắc bén, từ sau Vân Thí Thiên xuyên ra, thẳng đánh đến Liễu Bích Dao.

Tiếng sáo triền miên, vạn phần ưu nhã.

Nhưng là, hân có thể đủ nghe được ở trong đó giai điệu câu hồn.

Cái gì là yên giấc? Cái gì là im lặng quy về?

Chỉ có cuối cùng chết đi mới có thể đạt tới đây hết thủy.

A, vô dụng, đấu khí đối với chúng vô dụng.

Mà đang lúc này trong nháy mắt, đứng ở trên bả vai Lạc Vũ Tiểu Ngân ngược mắt nhìn, Vân Thí Thiên cùng Thành chủ Song Diệp Thành dùng đấu khí hoàn toàn không có tác dụng.

Cứ như vậy hàng nghìn cánh hoa hướng mấy người đâm tới.

“Không sử dụng được đấu khí.” Vân Thí Thiên thấy vậy, bắt đầu nghiêm túc.

Hoa bay đầy trời bao phủ đấu khí màu đen hoàn toàn không có tác dụng gì cứ như vậy hướng bọn họ công kích tới.

Mà hân, lại không có cảm giác có bất kỳ lực lượng nào xô vào lực lượng phòng hộ bằng đấu khí.

Này.

Vân Thí Thiên giơ tay lên, đón nhận cánh hoa vừa bay tới.

Cánh hoa bén nhọn xước qua ngón tay một tia máu tươi lập tức từ trong ngón tay chảy ra.

Đây là thật thực tồn tại nó không phải là hư ảo.

Mà đấu khí Thành chủ Song Diệp Thành công kích hướng Liễu Bích Dao, thì trực tiếp bị chặn lại, lặng yên không một tiếng động biến mất ở trong không khí.

“Cái này thật đặc sắc.” Đứng ở bên cạnh Vân Thí Thiên, vốn không có xuất thủ Lạc Vũ thấy vậy, vội vàng vung tay lên.

Nội công lướt qua, tơ bông kia bị đánh bay ra ngoài.

“Này là sao? Đấu khí căn bản không làm gì được bọn họ, này.” Thành chủ Song Diệp Thành kinh hãi.

Đấu khí không làm gì được rồi, vậy bọn họ không phải thành một vật bài biện, vậy bọn họ hôm nay.

.

Mà đang ở lúc hần lo lắng Liễu Bích Dao tiếng sáo vang lên mạnh hơn.

Tứ phương tơ bông bay múa tăng nhanh tốc độ hướng ba người hai thú bao vây tới đây.

Trong mắt Liễu Bích Dao hàm chứa nụ cười vô cùng lớn lối.

“Ta tới.” Mà đang lúc tiếng sáo Liễu Bích Dao ở bên trong thúc dục, Lạc Vũ một bước đứng lên, hai tay chậm rãi giơ lên, tốc độ vạn phần chậm chạp hướng ngàn cánh hoa vung lên.

Vân Thí Thiên và Song Diệp Thành Tiểu Ngân Tiểu Hồng đầu khí không thể dùng, nhưng là nàng biết cũng không phải là đầu khí.

Thái Cực sinh Bát Quái, Bát Quái sinh lưỡng nghi.

Cứ thể Cương khắc Nhu, cứ thể Nhu khắc Cương.

Hoa có Nhu, Thái Cực có Cương.

Lợi khí vì Cương, Thái Cực có Nhu.

Thân tùy tâm đi, hai cánh tay như phong tựa như đóng, cổ tay huy động trong lúc có Nhu có Cương.

Trong khoảnh khắc, chỉ thấy Lạc Vũ tùy theo tự nhiên mà động, một lực lượng không nhìn thấy bao quanh nàng, chống lại ngàn vạn tơ bông lợi khí.

Lập tức chỉ thấy vô vàn tơ bông lợi khí vốn kiệt ngao bất tuân*(cương quyết bướng bỉnh) vọt tới.

Thời điểm chúng nhích tới gần Lạc Vũ, thật giống như bị dẫn vào một vòng nước xoáy, không cách nào thoát ra được hoàn toàn thoát khỏi quỹ đạo bản thân, tiến vào kinh khí của Lạc Vũ.

Lạc Vũ vừa nhìn thấy nó hữu hiệu, lập tức thân hình chợt lóe, mười mấy Lạc Vũ nhanh chóng quay chung quanh ở Vân Thí Thiên, Thành chủ Song Diệp Thành.

Trong khoảnh khắc, chỉ thấy bàn tay mười mấy Lạc Vũ vung khê.

Mà vạn Hoa đang ở trong bàn tay nàng bay múa, thật giống như mười mấy con Hoa Cự Long, dao động trong trời đất.

Nơi xa Liễu Bích Dao vừa thấy, sắc mặt đang kiêu ngạo bỗng chốc chìm xuống.

Đáng chết này Quân Lạc Vũ, đúng là yêu tinh mà.

Vạn Hoa như Long, Lạc Vũ thấy vậy liếc mắt nhìn Tiểu Ngân và Tiểu Hồng đang đứng trên bả vai nàng.

Ngay sau đó tay mạnh mẽ run lên, hét lớn một tiếng: “Đi.”

Lập tức, chỉ thấy mười mấy con Hoa Long quay lại thế tới, hướng Liễu Bích Dao tụ vọt tới.

“Hừ.” Liễu Bích Dao thấy vậy hừ lạnh một tiếng, trong tay tiếng sáo một phá âm cao ra.

“Oanh.” Chỉ nghe một tiếng phá vang lên, mười mấy con Hoa Long kia xông về phía nàng ta tụ thật giống pháo hoa, oanh một tiếng nổ bể ra .

Trong nháy mắt, một lần nữa hóa thành đầy trời Hoa Vũ, tứ tán bay lên.

“Chỉ bằng người. A.” Nhìn trước mặt đầy trời Hoa Vũ, Liễu Bích Dao lời còn chưa nói hết, chỉ thấy trong mưa hoa ngân quang chợt lóe, Tiểu Ngân từ trong vạn Hoa hướng nàng tamà đến.

“Súc sinh đáng chết.” Liễu Bích Dao nhất thời hừ lạnh một tiếng.

Tuy nhiên, không đợi nàng động, bên cạnh tia sáng nhũ đỏ bạc ngay sau đó chợt lóe, đó là lực lượng giam cầm của Tiểu Hồng.

Lập tức, Liễu Bích Dao trong nháy mắt cứng ngắc.

Mà lúc này chỉ cần một giây như vậy cũng đủ cho Tiểu Ngân hành động.

Chỉ thấy ngân quang chợt lóe, Liễu Bích Dao chợt cảm thấy hắc dịch trong tay không còn, hắc dịch bị Tiểu Ngân lấy mất.

“Chết tiệt.” Liễu Bích Dao nhất thời giận dữ, đuổi theo Tiểu Ngân.

Tuy nhiên nàng nhanh nhưng Tiểu Ngân nhanh hơn, vung tay lên đã cầm sáo nhỏ hướng Lạc Vũ ném tới.

Lạc Vũ xoay người tiếp được, “Lạch cạch” một tiếng, tiếng vỡ vụn thanh thúy vang dội hắc dịch bị Lạc Vũ nhất đao lưỡng đoạn.

Liễu Bích Dao mặt liền biến sắc, trong nháy mắt dừng lại cước bộ.

“Không có hắc dịch, ta xem ngươi còn cuồng cái gì.” Lạc Vũ một thanh ném hai khúc sáo nhỏ trong tay.

Bên cạnh Vân Thí Thiên và Thành chủ Song Diệp Thành cơ hồ là không cần phải nói, cả hai tâm đều lĩnh hội hướng Liễu Bích Dao ép đi qua.

Liễu Bích Dao thấy vậy sắc mặt cứng đờ, lại không nói hai lời quay đầu bỏ chạy.

Thành chủ Song Diệp Thành lần này thử giương một tay lên, một cổ đấu khí phanh đánh về phía sau lưng Liễu Bích Dao.

Liễu Bích Dao lại không có tránh ra, bị đánh lảo đảo một cái hướng phía trước chính là mấy đoạn, nhảy dựng lên cũng không quay đầu lại tiếp tục chạy.

“Bản lãnh của nàng ta chính là do cây hắc dịch kia mà có, đuổi theo.” Thành chủ Song Diệp Thành nhất thời tinh thần chấn động.

Tình cảnh mới vừa rồi nhìn thấy Liễu Bích Dao như vậy,

Tất cả đều là do lực lượng từ cây hắc dịch mà có làm cho hắn bị hù dọa kinh hồn táng đảm.

Vừa thấy Liễu Bích Dao không có cách nào chống cự, Lạc Vũ và Vân Thí Thiên liếc mắt nhìn nhau, đuổi theo.

Tuyệt đối không thể để cho Liễu Bích Dao thông báo cho người của Thần Minh Vực.

Trong phút chốc, chỉ thấy Liễu Bích Dao tại phía trước liền lẩn một vòng chạy trốn chết, phía sau Vân Thí Thiên đám người nhanh chóng đuổi theo.

Liễu Bích Dao là đối thủ của bọn họ, trong khoảnh khắc tự đuổi theo đầu đuôi nhìn nhau.

“Cứu mạng, mau cứu ta, mau cứu ta.” Liễu Bích Dao thấy vậy hoảng hốt, điên cuồng hướng tứ phương cánh đồng bát ngát kêu lên.

Chiêu số của nàng tất cả ở trong cây sáo, không có cây sáo thì cái gì cũng không có.

Nói nhiều, Tiểu Ngân thấy vậy tiểu móng vuốt hướng phía trước vung lên, một đạo ngân quang như thiểm điện đánh tới Liễu Bích Dao.

“Ồ ô. . . .” Mà đang trong nháy mắt, nơi xa một đạo như tiếng đàn như có như không chậm rãi vang lên.

Kia âm điệu vừa ra, Liễu Bích Dao trước mặt ba người hai thú, trong nháy mắt bỗng biến mất đi, giống như nàng mới vừa rồi tựa hồ không tồn tại, một tia dấu vết cũng không có lưu lại.

Lạc Vũ một bước ngừng lại, chân mày thật chặt nhăn lại, lại tới người nào nữa?

Tiếng đàn du dương, phảng phất như hoa bay trong gió.

Không giống với Liễu Bích Dao mị hoặc, mà là tràn đầy sinh cơ bừng bừng.

Truyền đến trong tai làm cho người ta phảng phất cảm giác cổ chui từ dưới đất chui lên, vô số tánh mạng ở trong thiên địa nhảy lên.

Tiếng đàn này làm cho người ta tinh thần có cảm giác tốt, Tiểu Hồng nháy mắt con người.

Nhưng cảm giác, cảm thấy có điểm quái dị, tiểu móng Tiểu Ngân vuốt vuốt cảm nhỏ.

“Thật giống như có tiếng âm.” Mà lúc Tiểu Ngân vừa nói ra Vân Thí Thiên đột nhiên nghiêng đầu, lắng tai nghe cái gì.

Lạc Vũ và Thành chủ Song Diệp Thành lần này, nhất thời cũng lắng tai nghe.

Một âm thanh theo gió bay đến, này toàn bộ thiên địa thật giống như chỉ có tiếng đàn cùng với rất nhỏ tiếng động

“Rất nhỏ tiếng răng rắc?” Lạc Vũ nhướn mày, đây là cái âm thanh gì.

Cùng lúc với tiếng đàn răng rắc răng rắc thanh âm theo nhau mà đến, nghe giống như thanh âm do xương ma sát mà thành.

Có cái gì tới! Tiểu ngân phe phẩy đầu nói.

Răng rắc, răng rắc, chỉnh tề và đồng dạng, dần dần từ đằng xa tiến tới càng lúc càng gần.

Mặt đất khẽ chấn động cảm giác số lượng tới không ít đi.

Nhưng là, không cảm giác được bất kỳ hơi thở nào.

Giống như món đồ chơi xe lửa răng rắc, răng rắc, nghe thấy thanh âm gần đây, nhưng không cảm giác được nhân khí, Lạc Vũ chau mày.

Xương, tới tất cả đều là xương.

Mà đang lúc Lạc Vũ cau mày, đứng ở trên bả vai Lạc Vũ, cao cao nhìn ra xa Tiểu Hồng đột nhiên khiếp sợ cực kỳ hét lớn.

“Xương?” Vân Thí Thiên, Lạc Vũ, Thành chủ Song Diệp Thành nhất tề sửng sốt.

Sau đó, ba người đồng thời nhảy lên, hướng khắp nơi nhìn lại.

Một cái nhìn xuống, ba người nhất thời trợn mắt há mồm.

Chỉ thấy bốn phương tám hướng vô số xương màu trắng đen đang chỉnh tề và tự động xếp hàng, giống như là một đội con quân được huấn luyện nghiêm chỉnh.

“Thỏ, mèo, sói, hổ, xà.” Lạc Vũ đợi những thứ xương kia đến gần chút, rốt cục thấy rõ ràng diện mục thật sự.

Thiên, một đám bộ xương thỏ, bộ xương hổ, bộ xương sói.

Toàn bộ cũng là bộ xương ma thú, thật giống bộ xương khô triển lãm y học trong sảnh ở thế kỷ hai mươi mốt, vẫn duy trì hình thái lúc sống đang u ám tiến tới gần tới đây.

Này, đây chính là một đám Khô Lâu hoạt động.

“Trời ạ, ta đây là nhìn thấy cái gì.” Thành chủ Song Diệp Thành cơ hồ run sợ trong gió rối loạn.

Một đám rõ ràng chết đi, nhưng duy trì thân thể xương cốt ma thú đang đàng đàng sát khí từ bốn phương tám hướng vây quanh tới đây.

Không có máu, không có thịt, không có thần, không có hơi thở, lại có thể động, nhưng có sát khí đại quân Khô Lâu.

Hắn là không phải là hoa mắt, Đại Lục Vong Xuyên làm sao có thể có tình huống như thế xuất hiện.

Răng rắc, răng rắc, đại quân Khô Lâu nhanh chóng mà chỉnh tề vòng vây hướng tới.

Có chút ma thú lớn trong miệng, trên thân thể, bắt đầu toát ra tia lửa, toát ra kiếm khí, toát ra.
Đó là lực lượng trước khi chết của bọn nó.

“Tiểu Ngân, người có vạn thú đại quân.” Lạc Vũ sắc mặt nhăn nhó.

Tiểu Ngân đã sớm khiếp sợ miệng không thể nói rồi, lúc này nghe Vân Thí Thiên vừa nói như thế, khóe miệng co quắp rút gân ý bảo nói, đại quân của ta là sống a, này. Này.

Nó chỉ huy chính là vạn thú sống, mà ở đây là vạn thú đã chết a.

Thiên, còn có một người có thể cùng bọn chúng kẻ vai sát cánh.

“Phanh.” Tiếng đàn cất cao.

“Rống.” Lập tức, đám đại quân Khô Lâu kia mạnh mẽ đại động đứng lên.

Tre già măng mọc hướng bọn họ vây vào giữa đám người Vân Thí Thiên sau đó công kích đến.

Vẫn không nói chuyện Vân Thí Thiên thấy vậy, tay áo bào trở tay vung lên, một cổ đấu khí màu đen phóng ra, nặng nề đánh về phía đại quân Khô Lâu.

“Phanh.” Phía trước thỏ Khô Lâu trong nháy mắt sụp đổ, dưới lực lượng khổng lồ của Vân Thí Thiên bị đánh thành nát vụn trên đất.

“Hoàn hảo, tốt đúng.” Một chữ còn chưa nói ra miệng, Lạc Vũ bỗng dừng lại.

Ở trước mắt của nàng, lũ khô lâu kia bị Vân Thí Thiên đánh nát cong vẹo trên mặt đất lần nữa bò dậy, lay động thoảng một cái tiếp tục tiến công.

Nhìn những thứ kia thiếu cánh tay, chặt đứt chân, thậm chí có chút ít chỉ còn lại có một nửa thân thể, nhưng vô tri vô giác tiếp tục đi tới Thành chủ Song Diệp Thành càng thêm run sợ rối loạn.

Trời ạ, đây rốt cuộc là cái địa phương gì kinh khủng thế này.

“Cái này thật khó giải quyết.” Lạc Vũ một lần nữa đứng lên lao tới tiền tuyến nhín một chút đại quân Khô Lâu không hề có cảm giác đau đớn do bị thương.

Đứng nhìn phía sau chỉ chút đại quân Khô Lâu cuộn cuộn, hơn nữa lại như dòng nước lũ, lần đầu tiên cảm thấy hữu tâm vô lực.

“Khó làm cũng phải đánh tới cùng, đi.” Vẫn không nói chuyện, tiếng nói Vân Thí Thiên lạnh như băng, vung tay áo hướng phía tây phóng đi.

Đại quân Khô lâu chế tạo từ đâu? Tại sao lại xuất hiện? Trước mắt để qua một bên, xông ra mới là mấu chốt nhất hiện tại.

“Đi” Lạc Vũ thấy vậy hướng Tiểu Ngân Tiểu Hồng hô, trong tay nhũ đỏ bạc tơ vàng chợt lóe, hướng phía sau Vân Thí Thiên đuổi theo.

Lấy lại tinh thần Thành chủ Song Diệp Thành lập tức đi theo bên kia.

“Đi.” Tia sáng đen chợt lóe, Vân Thí Thiên trước lao ra.

Lập tức chỉ thấy đấu khí màu đen phía trước cùng với nhũ đỏ bạc, đấu khí màu vàng phía sau đấu khí màu bạc cản ở phía sau, ba người hai thú phóng tới đại quân Khô Lâu.

Chỉ chút, ừ ừ.

Trong khoảnh khắc ba người hai thú tự đâm vào đại quân Khô Lâu như một cây lao tiến vào hang sói.

Chỉ thấy, vô số Khô Lâu phía sau liên tiếp đánh tới.

Màu đỏ của lửa ma, màu vàng của Phong Nhận*(lưỡi dao gió), màu xanh biếc của sát khí, màu đen của lợi kiếm. Liên tiếp hướng ba người hai thú ném tới.

Táo bạo Lang Hào*(sói gào), cuồng liệt Hồ Khiếu(hổ gầm), bén nhọn báo rít gào.

Không có bất cứ tia cảm tình nào cùng tánh mạng, nhưng từng đợt tiếp theo từng đợt âm trầm tiếng kêu, làm cho người ta không rét mà run.

Nhất Kiếm vung quá, chết một mảnh.

Một nhũ đồ bạc tơ vàng bay qua, vô số khô lâu bị phá hủy.

Nhưng là, sau một khắc, Khô Lâu sẽ ở một lần nữa đứng lên, vô tri vô giác nhào tới.

Trước mắt đều là ma thú Khô Lâu, thiếu mắt thiếu cánh tay, chân gãy nhưng vẫn cứ xông lên Lạc Vũ, Vân Thí Thiên, Thành chủ Song Diệp Thành, cơ hồ cảm thấy đau cả đầu.

Tiểu Ngân ma thú quân đội có bao nhiêu lợi hại, bọn họ rõ ràng .

Mà bây giờ, ma thú đại quân Khô Lâu lợi hại chỉ nhiều chứ không ít hơn.

Ma thú sống, nếu bị thương sẽ chết, mà đã chết đi thì ma thú biết cái gì là đau Không biết, này bọn chúng sẽ không ngừng đứng lên, hơn nữa lực công kích tuyệt đối sẽ không thấp.

Trời xanh mây trắng chỉ thấy phương này trên mặt đất, chi chít tất cả đều là Khô Lâu.

Mà ở trong khô lâu đại quân, ba người hai thú đang khó khăn hướng ra ngoài giết ra.

Gió phát qua, nơi xa cao cao trên đỉnh núi, nam tử áo bào tối ngời, tiếng đàn phát lên, tràn đầy bùng bùng sinh cơ.

Không có mây trắng, đảo mắt mặt trời phía Tây chìm xuống.

“Mau sắp phá vòng vây rồi, chịu đựng một chút nữa.” Giết suốt đến trưa, lúc này Vân Thí Thiên, Lạc Vũ, Thành chủ Song Diệp Thành, Tiểu Ngân, trên người khắp nơi đều là dấu vết bị Khô Lâu đại quân công kích.

Huyết sắc nổi lên ở trên vạt áo, ba người một thú vạn phần chật vật, chỉ Tiểu Hồng khá hơn chút.

Tiểu móng vuốt hợp lại, Tiểu Hồng che cho Lạc Vũ lại là một đạo nhũ đồ bạc tia sáng quét ra.

Lập tức, trước người Khô Lâu cản đường đường trong nháy mắt bị giam cầm thành tảng đá nhũ đồ bạc.

Theo sát phía sau Vân Thí Thiên cùng Thành chủ Song Diệp Thành, đi tới chính là Nhất Kiếm, oanh mở, hướng phía trước đánh tới.

Lạc Vũ, Tiểu Ngân, cản ở phía sau.

Giam cầm, hủy diệt, cản ở phía sau, không ngừng tái diễn, không ngừng đánh sâu vào, tựa thật giống một cỗ xay thịt đang không ngừng chuyển động.

Chẳng qua là, bị quấy toái thịt, còn có thể ở đứng lên mà thôi.

“Đây là lớp cuối cùng.” Oanh, ba người hai thú nhất tề toàn lực ném ra, rốt cục xé toang một tầng cuối cùng kia chi chít Khô Lâu đại quân.

“Đi.” Vân Thí Thiên lúc này quát lạnh một tiếng, nắm Lạc Vũ, Thành chủ Song Diệp Thành, mang theo Tiểu Ngân Tiểu Hồng phóng về phía trước mà đi.

Tốc độ cực nhanh, đảo mắt đã bỏ lại đại quân Khô Lâu không biết mệt mỏi, nhưng tốc độ chậm ở phía sau lưng.

Rốt cục đi ra, ta nghỉ một chút, quái. A a, đây là cái gì, đây là cái gì.

Tiểu Hồng sờ soạng mồ hôi trên trán, thở phào nhẹ nhõm lời vừa mới ra khỏi miệng, trong nháy mắt không biết nhìn thấy mà la hoảng lên.

155. Chương 156: Có Gì Bí Mật

Edit: Hami Beta: Nhím, Sakura Gì, đang cản ở phía sau Tiểu Ngân và Lạc Vũ lập tức kinh hãi mà quay đầu hướng Tiểu Hồng kinh hãi.

“Trời ạ.” thành chủ Song Diệp Thành quét mắt lại một cái, loạng choạng cơ hồ đứng không vững.

Vân Thí Thiên, Lạc Vũ, Tiểu Ngân, sắc mặt cũng không tốt nổi.

Chỉ thấy, trên bầu trời ở phía bên phải của bọn họ, bầu trời vốn xanh thẫm thẫm lại đông nghịt Khô Lâu hình dạng to lớn đang bay lượn, đang giương cánh hướng phía bọn họ phi nhanh mà đến.

Chỉ có xương trắng, khổ người giống như những ngọn núi nhỏ, không có một tia huyết nhục, đang răng rắc răng rắc che khuất bầu trời mà đến.

Khắp nơi dưới mặt đất là đại quân khô lâu , hiện tại ở trên không trung cũng là đại quân khô lâu .

Trên mặt đất có cỏ cây che phủ vì vậy nhìn bớt kinh hãi một chút.

Mà lúc này, những khô lâu vóc dáng cao to đó đến từ trên không trung, thân thể hình thái hoàn toàn triển lộ trước mắt ba người hai thú.

Trường cảnh kia, tuyệt đối khiến người khác rung động.

Một đám khô lâu giương cánh từ trên không trung bức bách mà đến, nhưng trong không khí lại không có bất kỳ một tia ba động nào.

“Chết tiệt” Lạc Vũ mắng một câu thô tục.

Mà ngay lúc Lạc Vũ nói câu này, đầu lĩnh Khô Lâu bay tới, cúi đầu, miệng hơi mở, một hỏa cầu màu xanh biếc hướng mấy người gầm thét mà đến.

“Lục viêm tâm hoả, mười bốn cấp ma thú.” Giọng nói của Vân Thí Thiên trầm xuống.

Con mẹ nó, con mẹ nó, Tiểu Ngân nghe Vân Thí Thiên nói ra cấp bậc của khô lâu kia thì đồng thời mắng loạn.

Mười lăm cấp chính là ma thú đỉnh, nó trên tay cũng chỉ có ma thú Tứ Vương.

Mà mười bốn cấp ma thú cũng không quá hai mươi cái. Mà bây giờ, khô lâu bay đến chỉ chít đầy trời, toàn bộ cũng là mười bốn cấp Đại ma thú, a a a, nó muốn điên rồi.

Nó làm sao không biết trên thế giới này có nhiều như vậy thượng đẳng Đại ma thú a.

“Trốn.” Lạc Vũ vừa nghe Vân Thí Thiên cùng với Tiểu Ngân nói..., quyết định thật nhanh hướng Tiểu Hồng chớp tới .

Mười bốn cấp ma thú lợi hại thế nào nàng biết, chúng tuyệt đối là lợi hại hơn đám tím tôn vương giả.

Mà bây giờ, tới một đám, hàng trăm hàng ngàn con. Nếu ngại mạng mình quá dài, như vậy cứ tiếp tục ở đây triển khai thân thủ, phá vòng vây mà thoát ra.

Mà nàng lại không ngại mệnh mình dài, vì thể nhanh chóng chạy trốn chết mới là chính đạo.

“Oanh.” Mà đang lúc Lạc Vũ còn chưa nói dứt tiếng.

Mười bốn cấp lục viêm tâm hoả hướng nơi bọn họ đang đứng mà cuộn cuộn kéo tới.

Nhất thời, cây cối xung quanh vừa chạm vào ngọn lửa màu xanh biếc kia thì lập tức bị đốt thành tro bụi, ngay cả chút căn đều không còn dư lại.

Lục Hỏa ngất trời, gầm thét hướng ba người hai thú vọt tới. Cùng lúc này, đám Khô Lâu ma thú phía sau, cũng đến.

“Oanh.” Miệng há to, cánh đập mạnh, trong nháy mắt rừng lửa cháy lan ra đồng cỏ, thiêu rụi bất kỳ dị vật nào, ngay cả không khí cơ hồ cũng bị thiêu đốt .

“Tiểu Hồng, tăng đá, nhanh lên một chút.

” Lạc Vũ kinh ngạc nhìn ngọn lửa cháy ngày càng mạnh, khẩn trương nắm lấy Tiểu Hồng hét lên.

Vân Thí Thiên bắt được thành chủ Song Diệp Thành còn đang trong trạng thái rung động chưa hoàn hồn cùng Tiểu Ngân đang bạo động, nhanh chóng đứng ở sau lưng Lạc Vũ. Sắc mặt Tiểu Hồng nhàn nhạt, tốc độ cực kỳ nhanh vung lên móng vuốt.

Lập tức, tia sáng ngân hồng sắc chợt lóe, bao quanh ba người hai thú, chui xuống đất bỏ chạy.

Trên mặt đất nó không đối phó được, bắt quá, hóa thành tảng đá đi dưới đất thì dư sức. Ngân hồng sắc chớp động, Vân Thí Thiên, Lạc Vũ, Thành chủ Song Diệp Thành, Tiểu Ngân, Tiểu Hồng, chợt lóe rồi biến mất biến mất trên mặt đất.

Mà ngay lúc bọn họ biến mất. Lục hỏa gào thét mà đến, cắn nuốt hết thấy một phương trời.

Trời chiều như lửa, chỉ thấy một phương trời ánh lửa xanh biếc hừng hực cháy, thiêu tận hết thấy, không để dư lại bất kỳ sinh mệnh hay khí tức nào.

Mà ở phía trên lục hỏa, mười bốn cấp khô lâu đại ma thú che khuất bầu trời, quanh quẩn phi động, làm cho người ta không rét mà run.

Mặt trời chậm rãi trầm xuống ở phía cuối chân trời, ánh trăng sáng tỏ cùng đêm tối tinh khiết, bắt đầu thống trị cả vùng đất.

Gió thổi cỏ lay phát ra thanh âm loạt xoạt.

“Nơi này an toàn sao?” Ở trong bóng đêm, bên cạnh một con sông, Tiểu Hồng mang theo đám người Lạc Vũ đi lên từ dưới mặt đất. Lạc Vũ quan sát tứ phương, giảm thấp giọng nói.

Vân Thí Thiên, thành chủ Song Diệp Thành vừa mới đi lên từ mặt đất cũng lập tức cảnh giác bốn phía.

Một chết ta. Mà Tiểu Hồng thì nằm ngay tại chỗ, ngửa mặt lên trời, cái bụng hướng lên trời thấp giọng tru lên.

Giết một đám Khô Lâu đại quân trên mặt đất, còn chui xuống đất đi xa như thế, lại mang theo ba người cùng một thú, thật sự là một chết nó. Ta ôm người sẽ đỡ hơn a!!!

Tiểu Ngân nhảy ra từ phía sau lưng nó. Đem Tiểu Hồng ôm vào trong ngực, vươn ra tiểu móng vuốt xoa bóp cho Tiểu Hồng, hôm nay Tiểu Hồng nhà nó đích thực là một nhóc rồi. Tiểu Hồng thấy vậy vạn phần thoải mái tựa vào trong ngực Tiểu Ngân, nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Bốn phía không có dấu vết sự sống, cũng không có bất kỳ âm thanh dị nào.” Song Diệp thành thành chủ chịu trách nhiệm cảnh giới hạ thấp giọng nói.

“Ừ.” Lạc Vũ và Vân Thí Thiên quay đầu đồng thời gật đầu. Bốn phía không có bất kỳ dị động nào, bọn họ hẳn là mượn lực lượng Tiểu Hồng chạy rất xa, đoán chừng đại quân Khô Lâu nhất thời sẽ không đuổi kịp đến nơi này.

Ba người nhất thời hơi chút buông lỏng cảnh giác mỗi người ngồi một chỗ riêng của mình bắt đầu điều tức.

“tại sao nơi này lại có nhiều khô lâu như vậy? Hơn nữa lại đều còn sống?” Sau khi ổn định, thành chủ Song Diệp Thành vừa điều tức, vừa chắc lưỡi hít hà nói.

“Không phải là sống.” Vân Thí Thiên lắc đầu.

“Không phải là sống, vậy chúng nó làm sao còn có thể công kích?” Thành chủ Song Diệp Thành thật sự là không nghĩ ra được bất kỳ nguyên do nào.

“Vong linh?” Lạc Vũ vuốt cằm đột nhiên nói một câu. Không phải là sống, không có linh hồn, không có thân thể, cũng không có suy tư. Nhưng là có thể hoạt động, có thể công kích.

Tình huống như thế, trừ cương thi lưu hành tại Trung Quốc cổ đại, nàng cũng chỉ có thể nghĩ đến vong linh mà thôi.

“Vong linh?” Vân Thí Thiên nghe Lạc Vũ nói như vậy, cúi đầu lập lại một tiếng, khẽ nhủ mày. Cũng gần giống với những gì mà hắn suy đoán..., đại quân khô lâu này không phải do con người chế tạo ra mà là xương khô của ma thú đã chết.

Mà hiện nay, không biết lực lượng nào đã khiến chúng nó từ dưới đất bò dậy, tiếp nhận người khác chỉ huy, bắt đầu công kích.

Mà Lạc Vũ nói ra điều này, thật là có chút giống. Trước cũng không cần nghĩ những thứ kia rốt cuộc là gì, ta xem các người hay là thử nghĩ xem trước mắt làm sao tìm được Lăng Nam gia chủ, còn có nếu những thứ vong linh này từ Thần Minh Vực thoát được ra ngoài.

Thì cả Đại Lục Vong Xuyên sợ rằng cũng không được an bình. Vân Thí Thiên, Lạc Vũ, Thành chủ Song Diệp Thành đang cau mày, Tiểu Ngân đang xoa bóp cho Tiểu Hồng ở một bên đột nhiên nói. Tiểu Ngân lời này vừa nói ra, vốn ba người Lạc Vũ sắc mặt đã nghiêm túc lại càng trở nên ngưng trọng.

Gió thổi nhẹ, đêm tối không tiếng động. Ba người liếc nhau một cái, đều từ trong mắt nhau nhìn thấy tia kinh hãi.

Ngàn vạn mười bốn cấp ma thú, không biết đau đớn, không biết phân biệt thiện ác, chỉ biết công kích.

Như vậy trận doanh, nếu là mà rời khỏi Thần Minh Vực, hậu quả kia. Lạc Vũ và thành chủ Song Diệp nhìn mình một cái.

Mà vấn đề chỉ là một phương diện, ai biết Thần Minh Vực còn có bao lâu gì nữa không. Lực lượng kia cơ hồ là phá hủy hết thảy.

Sắc mặt Vân Thí Thiên lãnh trầm, cơ hồ có thể đông được cả sương đêm.

“Bọn chúng đã thoát ra ngoài rồi.” Lúc này Vân Thí Thiên chậm rãi mở miệng.

Thành chủ Song Diệp Thành nghe tiếng thân thể run lên: “Già Diệp tháp.” Hắc Long khổng lồ kia, chỉ sợ không phải Long Tộc còn sống, mà chính là vong linh từ Thần Minh Vực đi ra ngoài, vong linh của Long tộc.

Khóe miệng co quắp rút gân, Lạc Vũ lần đầu tiên cảm thấy nguy hiểm, một loại nguy hiểm từ đáy lòng nảy sinh.

Không, ta cảm thấy được còn chưa có. Tiểu Ngân nhíu lại chân mày nhỏ nhỏ, lúc này trên mặt vạn phần nghiêm túc.

Ta cảm giác bọn chúng còn chưa có thoát ra ngoài, tựa hồ có một loại lực lượng áp chế bọn chúng, bọn chúng vẫn không thể tùy tâm sở dục. Tiểu Ngân chau mày, từ lúc tiến vào Thần Minh Vực nó thì cảm giác như thế.

Một loại cảm giác không nói ra lời nhưng lại có thể cảm giác được. Vân Thí Thiên, Lạc Vũ, Thành chủ Song Diệp Thành, nghe vậy nhìn Tiểu Ngân một cái.

Nhìn ra sự nghiêm túc trong ánh mắt Tiểu Ngân, tuyệt đối không phải là nói không.

“Vậy thì tốt.” Lạc Vũ giật một nhánh cỏ, có lực lượng áp chế là tốt rồi. Nhưng là, lực lượng kia đã yếu bớt.

Tiểu Ngân cau mày thật chặt, đây mới là điều nó chân chính để ý, lực lượng kia rất quen thuộc, nhưng đã yếu bớt. Nếu là lực lượng áp chế của bọn nó biến mất, kia.

“Kháo, sao người không thể một lần nói cho xong.” Hôm nay Lạc Vũ nói tục so sánh với thường ngày nhiều hơn.

Mà một bên thành chủ Song Diệp thành thì chịu không được đứng lên hướng dòng sông bên cạnh đi tới, hẳn muốn uống nước để thanh tỉnh một chút.

“Trước không nên suy nghĩ cái vấn đề này, chúng ta.”

“A.”

Vân Thí Thiên lời nghiêm túc còn chưa nói hết, thành chủ Song Diệp thành đang ngồi chồm hổm bên dòng suối đột nhiên phát ra một tiếng thét cực kỳ kinh hãi, mức độ hoảng sợ giống như gặp phải chuyện gì cực kỳ kinh khủng.

“Chuyện gì?” “Sao vậy?” Vân Thí Thiên và Lạc Vũ nhất thời như lợi khí thoát ra khỏi vỏ, nhanh như thiểm điện hướng phía Song Diệp thành chủ đi đến.

Không có bất kỳ hơi thở công kích nào, cũng không có bất kỳ lực lượng quái dị nào, Song Diệp thành chủ này lại nhìn thấy cái gì?

“Nhìn. Nhìn.” Mà đang lúc Vân Thí Thiên và Lạc Vũ cau mày, Song Diệp thành chủ run rẩy chỉ tay vào mặt nước. Lạc Vũ nghiêng đầu mượn ánh trăng vừa nhìn, trong giây lát cũng sợ hết hồn. Chỉ thấy trong nước, một khô lâu hình người đang vươn đầu ra nhìn chăm chăm bọn hắn, mà động tác kia lại giống hệt với động tác của thành chủ Song Diệp thành, khô lâu cũng đang vươn ra móng vuốt, chỉ vào mặt nước.

“Này.” Lạc Vũ kinh hãi, trừng mắt khom lưng nhìn xuống muốn thấy rõ ràng.

Chỉ thấy trong nước, bên cạnh khô lâu kia, một khô lâu cũng đang vươn đầu ra, nắm binh khí, chém xéo thân hình trong nước.

Sau lưng Lạc Vũ dâng lên một cỗ hàn khí. Hồi lâu, nàng chậm rãi hoạt động cánh tay một cái, khô lâu trong nước cũng động cánh tay một cái. Lạc Vũ lắc đầu, khô lâu trong nước kia cũng lắc đầu.

Này. Đây là nàng? Nàng làm sao có thể biến thành khô lâu?

A, ta cũng biến thành khô lâu. Tiểu Ngân ở phía sau phi tới cũng chỉ vào mặt nước, trong nước là một khô lâu có hình dạng của Tiểu Ngân.

Ta là tảng đá. Mà Tiểu Hồng thì chớp mắt mấy cái, bởi vì nó là do thiên địa sinh ra, trong nước là một tảng đá ngân hồng sắc, cũng là khô lâu.

“Đây là nơi quỷ nào thế?” Lạc Vũ nuốt một ngụm nước bọt, sắc mặt đen nhánh nhìn hướng Vân Thí Thiên.

Mà Vân Thí Thiên lại không nhìn nàng, chỉ cau mày nhìn trong nước. Lạc Vũ thấy vậy nghiêng đầu vừa nhìn, vừa nhìn thấy tình cảnh trong nước, mặc cho hôm nay kinh ngạc đã quá nhiều, cũng đầy mặt không dám tin nâng mi lên.

Dưới mặt nước, Vân Thí Thiên vẫn là Vân Thí Thiên như cũ, tuấn mỹ dị thường, hoàn toàn không giống với hình thái khô lâu của bọn họ.

“Kỳ quái.” Lạc Vũ trừng mắt thật lớn. Hắc thủy không đến gần được thân thể Vân Thí Thiên, mà dòng suối kỳ lạ này cũng không làm hiện ra hình thái khô lâu của Vân Thí Thiên... Trên người Vân Thí Thiên rõ ràng có cái gì cổ quái?

“Ta nói, người rất cuộc là.” “Mau, mau nhìn.” Đang lúc Lạc Vũ há mồm hỏi Vân Thí Thiên, giọng nói hoảng sợ của Song Diệp thành chủ một lần nữa vang lên.

Mà cùng lúc này, Vân Thí Thiên, Lạc Vũ, Tiểu Ngân Tiểu Hồng, cũng nhất tề nhìn thấy dị trạng cách đó không xa.

Ánh trăng sáng tỏ, đem mặt đất chiếu rọi rõ ràng rành mạch. Mà lúc này dưới ánh trăng sáng tỏ, ba người hai thú rõ ràng nhìn thấy, quái thạch lởm chởm từ mặt đất chậm rãi ngọ nguậy.

Ngay sau đó phá vỡ mặt đất, từ từ chui lên vô số cỗ khô lâu ma thú. Vuốt bén nhọn, thân thể cao lớn, gai xương sắc bén

“Mười bốn cấp thôn vân tỳ hưu.” Lạc Vũ hàm răng cắn chặt. Răng rắc, răng rắc, mặt đất không ngừng nứt ra, từ bên trong chui ra vô số mười bốn cấp thôn vân tỳ hưu, gân cốt màu đen ở dưới bóng đêm hết sức dữ tợn.

Bọn chúng bắt đầu hướng đám người Lạc Vũ phóng đến. Nhất định là do tiếng kêu sợ hãi đó đưa tới, Tiểu Hồng oanh một chút nhảy lên, mao (lông) dựng đứng.

Đây nhất định là do tiếng kêu sợ hãi của Song Diệp thành chủ đưa tới, tiếng kêu làm bại lộ hành tung của bọn họ.

“Đi.” Lập tức, Vân Thí Thiên không nói hai lời, bắt được Lạc Vũ xoay người hướng nơi không có mười bốn cấp thôn vân tỳ lưu, chạy như điên mà đi.

Tiểu Hồng, Tiểu Ngân lập tức nhào tới đi theo, sợ chạy chậm một chút, rơi vào đám khô lâu của thôn vân tỳ lưu này thì chết chắc.

Một con hai con mười con, bọn họ cũng không sợ, nhưng này hàng trăm hàng ngàn, tốt nhất bọn họ vẫn nên chạy thì hơn.

Về phần Thành chủ Song Diệp Thành còn lại là khuôn mặt hoảng sợ, chỉ hận cha mẹ không sinh thêm cặp chân, nào dám có chút ngừng nghỉ, điên cuồng chạy theo.

Trong khoảnh khắc, chỉ thấy đám người Vân Thí Thiên ba người hai thú chạy ở phía trước. Mà phía sau của bọn hắn, chỉ chít khô lâu thôn vân tỳ lưu, rầm rầm rầm rầm đuổi theo, tạo thành một cỗ gió lốc màu vàng điên cuồng đuổi theo đám người Lạc Vũ.

Ánh trăng sáng ngời, một màn truy đuổi cùng chạy trốn chết không ngừng tiếp diễn. Gió thổi nhẹ, lúc này tại tế đàn trung tâm của Thần Minh Vực. Một người mặc áo đen nhàn nhạt ngồi ở tế đàn trung tâm, trước mặt bày đặt một cỗ cầm, cầm huyền không gió mà bay, đang không tiếng động rung chuyển.

P phía trước cỗ cầm là những hòn đá tầm thường đặt tán loạn, trên tế đàn nhìn như xốc xếch nhưng kỳ thực rất có quy tắc. Mà ở phía sau hắn, Liễu Bích Dao một mực cung kính đứng, không dám quấy rầy nam tử áo đen trước mặt.

Ánh trăng tỏa ra, trên khóe miệng hắc bào nam nhân vẽ ra một tia cười cực kỳ ôn nhuận.

Tầm mắt của hắn đang đặt trên những hòn đá đặt tán loạn trước cỗ cầm. Tất cả mảnh đá đều đứng yên, duy chỉ có những mảnh đá ở phía tây đang có những di động rất nhỏ.

Nhìn qua, ở trên đàn tế lộ ra vẻ vụn vặt quỷ dị. Hắc bào nam nhân thấy vậy, khóe miệng cười càng ôn nhã.

Gió mát, trăng sáng, cỏ lay, thế nhưng nơi này một tia nhân khí cũng không có.

Chỉ có kia tĩnh mịch hoang vu. Ánh trăng đêm như cái móc câu (trăng lưỡi liềm) tỏa ánh sáng xuống màn đêm trong suốt.

Mà lúc đám người Vân Thí Thiên, Lạc Vũ đang ở trong Thần Minh Vực chống lại đại quân Khô Lâu quỷ dị thì Lâu Tinh gia tộc nhưng nghênh đón một người. Lâu Tinh gia tộc, Vô Miện Phong đại diện.

“Hải Thần tông chủ trọng thương, Lăng Nam gia chủ sinh tử chưa rõ, Già Diệp tháp tông chủ tử vong. . . .” Trên đại diện, Lâu Tinh gia chủ nắm tin tức Hải Thần Tông truyền đến, móng tay cơ hồ bấm vào trong thịt.

“Làm sao có thể như vậy? Làm sao đột nhiên trong lúc này lại phát sinh nhiều chuyện như vậy. Không được, bốn tông chủ không thể ở đợi ở chỗ này, ta muốn đi Lăng Nam”

Lâu Tinh gia tộc gia chủ mạnh đứng lên. Trên đại diện mấy đại trọng thần nghe vậy liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt mọi người đều rất nặng nề.

“Vọng Thiên Nhai Quân Vương và Vương Hậu cùng với Đông Thiên Vương và Song Diệp thành chủ đã tới đó rồi, tông chủ đi một chuyến cũng tốt.” Lâu Tinh Nhị trưởng lão trầm giọng nói. Đại lục mấy thế lực cao lớn nhất, trừ Già Diệp tháp đã bị hủy, chỉ có Bằng Thánh cung cung chủ không có ở Lăng Nam, còn lại đều ở đó rồi, Lâu Tinh bọn họ về tình về lý cũng phải đi mới đúng.

“Mặc Viêm, người ở lại trấn giữ, bốn tông tự mình. . . .” “Báo, có người cầu kiến tông chủ.” Lâu Tinh gia chủ một lời còn chưa nói hết, ngoài cửa đột ngột vang lên một thanh âm thông báo. Mọi người trong đại diện nhất thời chau mày.

Trước đó đã đã phân phó không có chuyện trọng yếu không cho phép quấy rầy, mà bây giờ thông báo, chẳng lẽ lại có chuyện gì xảy ra sao? “Tuyên.” sắc mặt Lâu Tinh gia tộc gia chủ rất nghiêm túc.

“Vâng”. Ngoài cửa lập tức liên tiếp vang lên những tiếng bước chân. Không lâu sau, ngoài đại điện truyền đến tiếng bước chân, một người từ từ tiến vào.

Ngũ quan uy vũ, tướng mạo tuấn tú, không phải Phi Vũ quốc vương thì là ai.

“Cha.” Giá Hiên Mặc Viêm vẫn ngồi bên người Lâu Tinh gia chủ không lên tiếng, sau khi nhìn thấy người tới là ai, không thể tin tưởng ánh mắt của mình mà nhảy lên.

Cha hắn không phải là đã chết sao, không phải là bị Vân Thí Thiên giết sao?

“Con rể?” Lâu Tinh gia chủ cũng là sửng sờ. Ban đầu, Lâu Tinh gia tộc đặc biệt phái người tìm tung tích Phi Vũ quốc vương, kết quả là tìm không được, còn tưởng rằng hắn đã chết, không ngờ.

“Mặc Viêm, nhạc mẫu.” Phi Vũ quốc vương trong mắt mím cười.

“Cha, người không có chết, thật tốt quá, thật thật tốt quá.” Giá Hiên Mặc Viêm mãnh liệt bổ nhào tới, ôm cổ Phi Vũ quốc vương. Kia xúc cảm trong tay là người thật.

“Lúc đầu ta được người cứu, vẫn đến bây giờ mới khỏi hắn, cho nên hiện tại mới đến tìm người.” Phi Vũ quốc vương vỗ vỗ bả vai Giá Hiên Mặc Viêm.

“Không có chết là tốt rồi, Mặc Viêm, đưa cha cháu đi nghỉ ngơi.” Lâu Tinh gia chủ sau khi kinh ngạc, nhanh chóng trầm tĩnh lại.

Lúc này, tin tức Phi Vũ quốc vương chưa chết, kia so với tin tức mấy vị Tông chủ hoặc chết hoặc bị thương, chính sự quan trọng hơn.

Phi Vũ quốc vương thấy vậy cũng biết Lâu Tinh gia tộc lúc này nhất định là có chuyện quan trọng cần thương nghị. Hắn mặc dù là con rể, nhưng là cho tới bây giờ cũng chưa thuộc Lâu Tinh gia tộc cao tầng.

Lập tức cũng biết phân biệt nặng nhẹ, lập tức hướng Lâu Tinh gia tộc gia chủ thi lễ, lôi kéo Giá Hiên Mặc Viêm vừa đi vừa hạ giọng nói: “Mặc Viêm, ta đến đây tìm người muốn nói với người chuyện của Quân Lạc Vũ, các người.”

“Quân Lạc Vũ? Vọng Thiên Vương Hậu.” Lâu Tinh gia tộc gia chủ gương mi lên đột nhiên mở miệng nói: “Người muốn trả thù nàng?”

Phi Vũ quốc vương nghe nói lập tức nói: “Làm sao có thể?” Lạc Vũ là con dâu hắn nhận định, làm sao nói chuyện gì trả thù.

“Vậy thì tốt, ta không hy vọng người gây ra bất cứ phiền phức gì với bọn họ.” Lâu Tinh gia chủ nhìn Phi Vũ quốc vương. Hôn sự của Giá Hiên Mặc Viêm và Quân Lạc Vũ, đã trở thành quá khứ, hiện tại Vọng Thiên Nhai bọn họ không thể đắc tội.

Nàng phải đem lời này nói trước. Phi Vũ quốc vương nghe nói cười khổ một tiếng: “Ta rõ ràng, ta chính là từ Vọng Thiên Nhai mà tới.” “Từ Vọng Thiên Nhai tới đây?”

Bọn họ không có làm khó người?” Giá Hiên Mặc Viêm cũng là lo lắng nhìn cha của hắn. Phi Vũ quốc vương thấy vậy cười nói: “Không có, bọn họ làm sao sẽ làm khó ta.”

Đến mặt hắn cũng không nhìn thấy, nói gì đến chuyện làm khó. Bất quá không để Giá Hiên Mặc Viêm suy nghĩ nhiều, Phi Vũ quốc vương lại tăng thêm một câu: “Chúng ta quan hệ rất tốt, ta lần này tới chủ yếu là có chuyện trọng yếu muốn nói với người.

” Quan hệ không tệ? Chuyện trọng yếu? Lâu Tinh gia chủ đem lời này suy nghĩ một chút, sau đó nói: “Chính là chuyện trọng yếu nhất hiện nay?”

“Đúng vậy a.” Phi Vũ quốc vương cho là chuyện hắn muốn cùng Giá Hiên Mặc Viêm nói, là chuyện trọng yếu nhất khắp thiên hạ này, vì vậy vịn phần khẳng định.

Lâu Tinh gia tộc gia chủ nghe nói gật đầu: “Vậy người an vị nghe đi.” Hiện tại Vọng Thiên Nhai cùng chuyện trọng yếu nhất thiên hạ, chính là chuyện trước mắt bọn họ đang thương nghị.

Nếu Vân Thí Thiên và Quân Lạc Vũ để cho hần tiện thể nhấn cho Giá Hiên Mặc Viêm, vậy Phi Vũ quốc vương tự nhiên cũng là biết đến, vậy thì nghe một chút cũng không sao.

Phi Vũ quốc vương thấy trước đó không để cho hần nghe, hiện tại lại để cho hần nghe, có chút không giải thích được.

Nhưng Lâu Tinh gia tộc gia chủ đã nói..., hần cũng phải tuân theo. Lập tức cùng Giá Hiên Mặc Viêm ngồi cùng một chỗ, lắng lắng nghe. Trên đại điện không khí rất nghiêm túc, các loại bố trí, ủy thác, liên tiếp truyền xuống dưới.

“Tốt, tất cả chuyện cứ theo như thế mà làm, người đâu, lập tức an bài, Bốn tông chủ lập tức đi trước Đông Nam cực hạn, bản thân ta muốn nhìn Thần Minh Vực rốt cuộc xảy ra biến hóa gì.”

“Thần Minh Vực.” Lâu Tinh gia chủ vừa nói xong, Phi Vũ quốc vương vốn vẫn nghe như lọt vào trong sương mù đột nhiên sắc mặt đại biến, bá một tiếng đứng lên.

“Phụ vương, có chuyện gì?” Giá Hiên Mặc Viêm kinh ngạc quay đầu.

“Thần Minh Vực, Thần Minh Vực xảy ra dị động? Tông chủ, thật sự xảy ra dị động?” Phi Vũ quốc vương thanh âm run rẩy.

“Đúng vậy, một tông chủ chết, một tông chủ bị đả thương, một tông chủ mất tích, bạo loạn vô thường, có thể cũng là xuất phát từ Thần Minh Vực cái chỗ kia.

Hiện nay tất cả tông chủ đều tụ họp nơi đó, chính là nghĩ xem xét rốt cuộc xảy ra chuyện gì.” Giá Hiên Mặc Viêm trả lời.

“Không, trước đừng đi, trước đừng đi.” Phi Vũ quốc vương vạn phần khiếp sợ.

“Phụ vương, chuyện này quan hệ trọng đại, người.” “Tông chủ, Mặc Viêm, ta lần này tới chủ yếu nhất đúng là nhắc tới chuyện này, Thần Minh Vực, ta so sánh với các người rõ ràng hơn.

Nó nếu là không có dị động mà nói..., chúng ta cũng không cần lo. Nhưng là nó hiện tại dị động rồi, vậy các người đi căn bản không có tác dụng, chỉ có đi chịu chết. Chỉ có Mặc Viêm cùng Lạc Vũ đi, mới có tác dụng, mới có tác dụng.” Phi Vũ quốc vương từ trong khiếp sợ cực độ tỉnh táo lại, lập tức nắm chặt tay Giá Hiên Mặc Viêm, hướng Lâu Tinh gia tộc gia chủ nói cực kỳ nghiêm túc.

“Phụ vương, người này có ý gì?” Giá Hiên Mặc Viêm kinh ngạc.

“Con rể.” Lâu Tinh gia tộc gia chủ cũng kinh ngạc quay đầu lại nhìn Phi Vũ quốc vương.

“Gia chủ, Mặc Viêm, chuyện này vạn phần trọng yếu, ta nói các người nghe.”

Gió giương nhẹ, đã giữa tiết hè, nhưng bây giờ không có nhiều khí nóng.

Mà lúc này, Vọng Thiên Nhai ở phía xa cũng có người đến.

“Cái gì, bọn họ đi đến nơi tận cùng thế lực của Lăng Nam? Phía đông nam, chẳng lẽ.” Quân Nhiều Thiên sắc mặt mạnh biến, nhìn lên Quân Vân trước mặt cùng Phong Vô Tâm.

“Mau, mau dẫn ta đi nơi đó, ta có chuyện trọng yếu muốn nói với Lạc Vũ, mau, chậm sẽ không kịp.” Hồ sen liên sắc lay động, trời giạt từ từ vô tình.

Một đêm gấp gáp, đảo mắt đã đến trời sáng. Trong Thần Minh Vực, đám Lạc Vũ ba người hai thú, vòng quanh Thần Minh Vực phía tây chạy ngàn vạn dặm, rốt cuộc xông vào trong rừng rậm tối sẫm đen thui, bỏ rơi khô lâu đại quân một đường truy kích.

“Mười bốn cấp ma thú ra sân, ta không biết phía sau còn có thể hay không gặp gỡ mười lăm cấp cao nhất ma thú khô lâu.” Lạc Vũ chống hai đầu gối, chạy trốn cùng chém giết hai ngày, chính là người làm bằng sắt cũng có chút thở không ra hơi. Đừng có nói những lời đen đui như vậy.

“Vô cùng có khả năng.” Tiểu Ngân cùng Vân Thí Thiên đồng thời lên tiếng.

Tiểu Hồng và Song Diệp thành chủ ở một bên, thấy vậy nhất tề liếc mắt. Nếu có hàng trăm hàng ngàn mười lăm cấp ma thú khô lâu, bọn họ nhất định sẽ táng thân tại chỗ này.

“Đi thôi, ta cảm giác phía trước có khí tức.” Nhìn Tiểu Hồng cùng Thành chủ Song Diệp Thành đỉnh đầu bốc khói trắng, Vân Thí Thiên lắc đầu, đưa tay lôi kéo Lạc Vũ hướng rừng rậm chỗ sâu đi tới.

Hắn vọt vào nơi này chính là vì cảm giác được nơi này có khí tức gì đó. Ở Thần Minh vực khắp nơi đều là tử khí, chỗ này có sinh khí rõ ràng rất kỳ cùng kỳ quái.

“Ta cái gì cũng không cảm giác được?” Lạc Vũ bị Vân Thí Thiên lôi kéo đi.

Ta cũng không cảm giác được. Ta cũng vậy. Tiểu Ngân cùng Tiểu Hồng nhất tề phụ họa.

Mà Song Diệp thành chủ đã hoàn toàn tiếp nhận, kể từ khi vào Thần Minh Vực, Vân Thí Thiên đúng là dị thường, vì vậy hết sức trầm mặc đi theo.

Trong lúc nhất thời, ba người hai thú vén đi dây leo cỏ xanh bao phủ đi vào thật sâu trong rừng.

Một đường đi không có bất cứ nguy hiểm nào. Cũng không biết đi bao lâu rồi, Lạc Vũ nhìn chướng ngại dây leo trước mắt, đột nhiên sững sốt, ngay sau đó là kích động, một tay túm chặt Vân Thí Thiên, lấp tức hướng phía dây leo tỏa ra mà nhìn.

156. Chương 157: Gây Ra Đại Họa

Edit: Hami

Beta: Nhím

Cổ đen nhánh, một mảnh ruộng trống trải.

Màu đen kia mở ra lan tràn, thật giống một cái đầm vô tận tĩnh không, không thấy đáy, lúc này chỉ có không cùng âm trầm.

Mà chỗ dải cổ màu đen ở trung tâm vùng đất, có vô số những dây leo màu đen sinh trưởng lan tràn, đan cài vào nhau như một cái mạng nhện.

Từ xa nhìn lại, thật giống như một quả trứng màu đen ột trượng, dựng đứng ở trung tâm của nơi trống trải này.

Mà ở trung tâm của cái trứng lớn kia, gia chủ Lăng Nam đang bị dây leo trói buộc chặt tay chân, cao cao treo ngược ở trước cái trứng lớn.

Sắc mặt xanh đen tương giao, hai mắt nhắm nghiền.

Từ xa nhìn lại, không biết sống chết.

Quét mắt nhìn toàn bộ tình huống nơi này, Vân Thí Thiên, Lạc Vũ, Song Diệp thành chủ, ba người liếc mắt nhìn nhau, trên mặt cũng là vừa vui vừa lo.

Vui chính là đánh bậy đánh bạ, lại tìm được Lăng Nam gia chủ.

Mà lo chính là, một nơi như thế này, tình huống thế này, sợ rằng.

Phất tay làm dấu hiệu, Vân Thí Thiên đi trước đến chỗ bãi đất trống màu đen kia.

Lạc Vũ và Song Diệp thành chủ biết Vân Thí Thiên đây là nói bọn họ đừng mở miệng.

Những khô lâu kia giống như có thể phân biệt được tiếng nói của bọn hắn, sau đó đuổi theo bọn họ tới đây.

Trước mắt cần phải cẩn thận.

Lập tức, mím chặt môi, cẩn cẩn dục dục đi theo Vân Thí Thiên đến phía những dây leo màu đen kia.

Gió nhẹ nhàng thổi qua, cổ đen lay động phát ra tiếng vang xào xạt.

Không giống những địa phương khác không có khí tức của sự sống, ở nơi này, càng đi gần về phía cái trứng lớn, lại càng cảm nhận được sự sống lan tràn.

Vân Thí Thiên khẽ nhú mày, nhanh chóng nhích tới gần.

Không có bất kỳ dị động, không có bất kỳ nguy cơ.

Nơi này tản ra loại cảm giác sức sống nhu hòa cùng với khoan dung độ lượng.

Ba người hai thú nhanh chóng nhích tới gần, đợi đến khi nhích tới thật gần, ba người hai thú thấy rõ ràng bộ dáng của gia chủ Lăng Nam ở bên trong những dây leo kia, nhất tề cũng hút một hơi lạnh khí.

Nhìn từ xa không cảm thấy, gần nhìn mới biết được.

Chỉ thấy dây leo màu đen kia đâm xuyên qua cánh tay, bắp đùi gia chủ Lăng Nam , vững vàng quấn quanh thân hắn.

Trong thật giống như một con nhộng.

Vân Thí Thiên thấy vậy khẽ nhíu mày, hai ngón tay nhanh chóng vung lên.

Lập tức, một đạo kiếm quang màu đen chém lên đám dây leo màu đen kia.

Đám dây leo kia lập tức bị đứt lìa, nhanh chóng biến mất trước mặt Vân Thí Thiên.

Song, một khắc sau, còn không đợi ba người phục hồi tinh thần lại, tại chỗ dây leo vừa biến mất kia lập tức sinh ra một cái dây leo khác, vững vàng trói chặt gia chủ Lăng Nam .

Năng lực trọng sinh thật kinh người. Tiểu Ngân vung móng vuốt gẫy một chút dây leo trước mặt.

Dưới năng lực của Vân Thí Thiên, vậy mà có thể ngay lập tức trọng sinh, sinh mệnh lực cùng với sức chịu đựng thật là mạnh mẽ.

“Các người nhìn này.” Lạc Vũ đột nhiên giảm thấp giọng nói, chỉ vào một cái dây leo đã bị Vân Thí Thiên chém đứt, mi sắc tràn đầy kinh ngạc.

Vân Thí Thiên lập tức cúi đầu nhìn theo hướng Lạc Vũ chỉ.

Chỉ thấy ở nơi dây leo gãy lìa, một giọt một giọt máu màu đỏ đang chậm rãi từ trong dây leo thẩm thấu ra ngoài, tích lặc trên mặt đất.

“Bọn chúng hút máu.” Song Diệp thành chủ hàm răng rút gân, mạnh mẽ kịp phản ứng.

Dây leo không hút máu, mà trong gân mạch của đám dây leo này có máu, lại thêm bộ dáng của gia chủ Lăng Nam đang bị vây ở trong kia...

Giải thích duy nhất chính là, những thứ dây leo này đang hút máu của gia chủ Lăng Nam .

Lời của Song Diệp thành chủ vừa mới nói xong, những dây leo này thật giống như hưởng ứng lời của hắn, khẽ giật giật.

Mà gia chủ Lăng Nam bị trói buộc ở bên trong khe giật mình, trên khuôn mặt vốn đã tái nhợt lại càng thêm tái đi.

“Đây là cái địa phương quỷ quái gì.” Lạc Vũ thấy vậy hung hăng cắn môi.

Làm sao khắp nơi đều là ly kỳ cổ quái, toàn những thứ không giải thích được.

“gia chủ Lăng Nam ,gia chủ Lăng Nam” Lạc Vũ thử nhẹ nhàng dùng truyền âm nhập mật la lớn.

Sau khi Lạc Vũ truyền âm nhập mật, gia chủ Lăng Nam ở phía bên trong lại giật giật, muốn mở ra hai mắt, nhưng lại làm thế nào cũng không thể gượng được.

Vẫn chưa chết, Vân Thí Thiên cho ra kết luận như vậy, lập tức đầu ngón tay khẽ nhúc nhích, một ngón tay trống rỗng ấn vào điểm yếu hại trên ngực gia chủ Lăng Nam .

Cách không truyền đầu khí cho gia chủ Lăng Nam , cố giúp hắn tỉnh lại.

“Ta. Này. Có. Mau, mau.”

Sau khi được Vân Thí Thiên truyền cho đầu khí, lát sau, gia chủ Lăng Nam khẽ khởi động khóe mắt nhìn thoáng qua ba người trước mặt, lập tức lên tiếng.

Vừa muốn chỉ cho ba người cái gì, nhưng cánh tay lại bị trói buộc, làm sao cũng không cử động được.

Gia chủ Lăng Nam còn bảo lưu lại một tia thần trí, cực kỳ khẩn trương.

Huyết khí cuộn cuộn trên mặt, mồ hôi từng giọt hiên lên trán.

“Người đừng kích động, chúng ta sẽ cứu người đi ra ngoài, đồ trọng yếu chỉ cần ở trên người của người sẽ không sao, chờ một chút, cứu người ra khỏi đây rồi chúng ta sẽ nhìn sau.” Lạc Vũ thấy vậy lập tức truyền âm nhập mật nói.

Gia chủ Lăng Nam bị thương thành như vậy, cơ hồ chỉ còn hấp hối, nhưng vẫn nghĩ tới món đồ kia, vậy tất nhiên là vô cùng trọng yếu và bí mật.

Gia chủ Lăng Nam nghe lời Lạc Vũ nói..., khê định thân lại, không tiếp tục giãy dụa.

Chỉ dung khẩu hình không ngừng nói: “Mau, mau. . . .”

“Ta tới chém đứt chúng.” Song Diệp thành chủ thấy vậy, lập tức lui về phía sau một bước, vung lên trường kiếm trong tay.

Lạc Vũ và Vân Thí Thiên vuốt cằm, lui về phía sau một bước chuẩn bị bắt đầu cứu người.

Ánh sáng màu vàng kim chớp động, Song Diệp thành chủ hạ xuống một kiếm, chớp rạch ngang trời, sắc bén cực kỳ.

“Oanh.” Một khắc cực quang lướt qua, đám dây leo nhất nhất bị kiếm chặt đứt.

Song, không đợi Lạc Vũ và Vân Thí Thiên xông về phía trước đi cứu người, đám dây leo kia lại nhanh chóng trọng sinh, tốc độ kia còn nhanh hơn tốc độ tay của Song Diệp thành chủ.

Ánh sáng vàng kim vừa động, đám dây leo vừa bị chặt đứt kia lại nhanh chóng trọng sinh, khôi phục trở lại như lúc ban đầu.

“Này. . . .” Song Diệp thành chủ nhất thời ngạc nhiên.

Mặc dù năng lực của hắn không thể so sánh với Vân Thí Thiên, nhưng đối phó với những dây leo này...

“Ta tới, có thể đầu khí của các người không có tác dụng với thứ này.” Lạc Vũ thấy vậy nhú chặt mày tiến lên một bước.

Thời gian không đợi người, bọn họ ở nơi này gây ra động tĩnh lớn như vậy, đại quân khô lâu kia bất kỳ lúc nào cũng có thể sẽ truy tung mà đến, tốc chiến tốc thắng.

Vừa nói xong, không đợi Vân Thí Thiên nói, tay phải cao cao giơ lên, lấy tay làm kiếm, oanh một tiếng, chém ra một chuồng vào hư không.

Lập tức, ánh sáng trắng chói lóa, nội lực cuộn cuộn đánh về phía những dây leo kia.

Lập tức, sau khi chạm vào nội lực của Lạc Vũ, những dây leo kia lấy một loại tốc độ mắt thường có thể thấy được mà ầm ầm gãy kia, mở tung, biến mất.

Cả trướng lớn dây leo kia, ngay khi ánh sáng trắng lướt qua, lập tức toàn bộ bị phá hủy.

Song, còn không đợi Tiểu Ngân và Tiểu Hồng kịp vui mừng.

Bộ rễ của dây leo kia đột ngột mọc lên từ mặt đất, bay vút lên trời.

Nháy mắt, tốc độ còn nhanh hơn so với Lạc Vũ, một dây leo trướng lớn lại lần nữa hình thành trên không trung.

Mà dây leo trướng lớn mới kia màu sắc non hơn, gân mạch hơn thô, thân cành nhiều hơn.

Lại nhanh chóng xuyên qua thân thể của gia chủ Lăng Nam .

Bao trùm Lăng Nam gia chủ còn nghiêm mật hơn lúc trước, đứng sừng sững nơi đó.

Mà gia chủ Lăng Nam bị thương thêm lần này nữa, duy trì không được, trực tiếp ngã đi.

“Kháo, đây là thứ gì?” Lạc Vũ nắm tay thật chặt.

Thứ này dưới sự phá hủy của nàng và Song Diệp thành chủ, chẳng những không bị tiêu diệt, ngược lại càng nảy sinh cường hãn, thứ này.

Mà Vân Thí Thiên sau khi nhìn thấy tình huống như vậy, cau mi lại thật chặt, dời tầm mắt khỏi dây leo trứng lớn màu đen kia, nhìn về phía mặt đất đen như mực.

“Thí Thiên, nhìn cái gì?” Lạc Vũ quay đầu lại.

Vân Thí Thiên không có lên tiếng, lại lui về phía sau mấy bước, lại nhìn mặt đất mấy lần, đột nhiên lên tiếng nói: “Các người nhìn.”

Ngón tay chỉ về phía trung tâm của đám cỏ màu đen.

“Nơi này có năm đường gân mạch, mới vừa rồi có thể nhanh chóng khôi phục, chính là nhờ có chúng.” Vân Thí Thiên chỉ vào xung quanh trứng lớn, năm đường gân mạch giống như rễ cây hướng về phía dây leo trứng lớn.

Đây hẳn là gốc rễ của cái dây leo này.

“Phá hủy chúng.” Lạc Vũ nói.

Bọn chúng là gốc, trứng lớn là phụ.

Bọn họ mới vừa rồi lẫn lộn đầu đuôi.

Có cái gì đang tới.

Lạc Vũ vừa dứt lời, Tiểu Hồng đột nhiên dựng lỗ tai lên, nói.

Cùng lúc này, Vân Thí Thiên Lạc Vũ cùng với Song Diệp thành chủ, cũng đã cảm nhận được âm thanh cùng với mặt đất ba động.

Xem ra động tĩnh của bọn họ quá lớn, đại quân khô lâu đuổi tới rồi.

“Vây giải quyết một lần đi.” Lạc Vũ thấy vậy hướng Tiểu Ngân, Tiểu Hồng vung tay, mà chính mình cũng nhanh chóng đứng ở trên một cái gân mạch dây leo.

Thời gian không nhiều lắm, bọn họ không thể lãng phí được.

Ba người hai thú đồng loạt ra tay, một kích giết chết.

Song Diệp thành chủ, Tiểu Ngân, Tiểu Hồng, lập tức mỗi người đứng một phương, trận địa sẵn sàng đón quân địch.

“Thí Thiên?” Mà duy chỉ có Vân Thí Thiên có chút chần chờ đứng yên không nhúc nhích, Lạc Vũ thấy vậy hồ nghi hô.

Vân Thí Thiên nhíu mày, hẳn vốn cảm giác có cái gì đó không đúng, nhưng lại không nói ra được.

Bên tai, cả vùng đất ầm ầm chấn động cùng âm thanh răng rắc của đại quân khô lâu đang từ từ đến gần, bọn họ không còn nhiều thời gian.

Vân Thí Thiên nhíu chặt chân mày, chần chờ nhưng vẫn đứng ở trước một trong những gân mạch dây leo.

“Chuẩn bị.” Ngân hồng tơ chợt lóe lên trong tay Lạc Vũ, có cứu được người hay không đều dựa vào một kích này, nàng phải xuất ra toàn lực.

Cùng lúc này, màu vàng, ngân hồng, ngân quang, các màu sắc đều không ngừng chớp động.

“Tiến công.” Giọng nói trong trẻo hạ xuống, ngân hồng tơ trong tay Lạc Vũ đánh xuống dây leo.

“Oanh, oanh, oanh.” Đồng thời, Vân Thí Thiên, Tiểu Ngân, Tiểu Hồng, Song Diệp thành chủ, bốn đạo lực lượng cũng ngay lập tức đánh xuống.

Nhất tề oanh một tiếng, cắt đứt bốn đoạn gân mạch còn lại.

Trong một giây, năm loại màu sắc ánh sáng nổ tung khắp một phương.

Tựa như năm ngọn lửa từ năm phương hướng cháy về phía trung tâm, cuối cùng oanh một tiếng hội tụ ở chung một chỗ, tia lửa bùng ra tạo thành vô vàn tia sáng, giống như một đám mây hình năm khổng lồ.

Lực lượng vô hạn của ánh sáng chớp nhóa.

Mà dây leo quái dị kia cũng chịu không nổi năm đại ca thủ đương thời liên thủ công kích, dần biến thành tro bụi trong năm màu ánh sáng.

Mà năm đạo lực lượng cực hạn kia vẫn đang tiếp tục đem đám dây leo đang bao vây lấy Lăng Nam gia chủ hóa thành tro bụi

Lăng Nam gia chủ đang bị dây leo trói buộc lập tức rơi xuống.

Song Diệp thành chủ thân hình chợt lóe, đem người tiếp được.

“Đi.” Vân Thí Thiên quyết định thật nhanh.

“Đợi. Đợi. Cho. Các người. Hỗ trợ. Mau.” Bị chấn động làm cho thức tỉnh, Lăng Nam gia chủ vừa từ trong hôn mê tỉnh lại lo lắng vạn phần nói.

Vừa đem hết toàn lực lấy ra một vật từ trong ngực, run rẩy đưa cho Vân Thí Thiên.

Vân Thí Thiên thấy vậy chau mày, đưa tay nhận lấy.

Một khối tinh thạch màu đỏ, giống khối tinh thạch bọn họ từng thấy qua trên người truyền nhân cuối cùng của Phiêu Miểu gia tộc

Lông mày của Vân Thí Thiên càng cau chặt lại.

Mà ngay lúc này, khối tinh thạch màu đỏ kia đột nhiên lóe lên tia sáng ngân hồng sắc, ngay sau đó từ từ hiện lên chữ cùng bản đồ.

“Đất phong của vong linh, nơi trấn thủ quan trọng?” Lạc Vũ nghiêng đầu nhìn thấy, này có ý gì?

“Lực lượng áp chế đang lỏng dần, phong ấn đang bắt đầu mất đi hiệu lực, các người mau chạy tới chỗ này tiến hành áp chế, nếu chậm, tất cả vong linh phong ấn ở nơi này sẽ hoàn toàn thoát ra, khi đó...”

Đang lúc khẩn cấp, Lăng Nam gia chủ nói ra một hơi rất dài.

Lời của Lăng Nam gia chủ không đầu không cuối, nhưng ba người hai thú đã trải qua hai ngày quyết đấu cùng với đại quân khô lâu, vì thế cũng có thể hiểu được một chút.

Lúc này nghe gia chủ Lăng Nam vừa nói như vậy, ba người hai thú lập tức thay đổi.

“Phong ấn tế đàn ở chỗ này.” Vân Thí Thiên chỉ vào khối bản đồ tinh thạch màu hồng bạc.

Nếu đại quân khô lâu kia cùng với hắc long đã tiêu diệt Già Diệp Tháp tông môn từ nơi này thoát ra.

Vậy bọn họ có trách nhiệm cùng nghĩa vụ, vì an toàn của chính mình và của những người khác mà phải áp chế.

“Chỗ này hẳn là ở phía tây, chúng ta bây giờ ở vào.”

Vân Thí Thiên nhìn bản đồ tính toán vị trí của mình, vừa lẩm bẩm, đột nhiên biến sắc ngừng lại.

“Làm sao?” Lạc Vũ cũng nhìn vào khối bản đồ tinh thạch ngân hồng sắc kia.

Vừa nhìn vào, Lạc Vũ cũng rõ ràng đôi chút.

Không ở trung tâm của Thần Minh vực mà hơi ngã về tây một chút.

Ngã về tây? Lạc Vũ đột nhiên rung mình.

Nàng chưa nhìn toàn cảnh Thần Minh Vực, cũng không biết nơi này ở vào vị trí nào.

Nhưng là, nhưng là, phía tây, đất này.

Tâm Lạc Vũ giống như bị gõ một cái thật mạnh, ánh mắt theo bản năng nhìn về phía dây leo trứng lớn vừa mới bị ba người hai thú bọn họ phá hủy.

Mà lúc này, dây leo trứng lớn kia đã bị phá hủy, mà lực lượng của bọn họ cũng đang theo năm căn gân mạch kia hướng về phía vùng đất màu đen bên ngoài mà tiêu hủy đi.

Lạc Vũ thậm chí có thể nhìn thấy bọn chúng nhanh chóng biến mất dưới lực lượng của bọn họ.

Mà lực lượng công kích của ba người hai thú bọn họ, lấy nơi này làm trung tâm, theo những dây leo kia tỏa ra năm hướng.

Di, sao đột nhiên không có động tĩnh của khô lâu nữa?

Tiểu Ngân đang nhìn khối tinh thạch ngân hồng đột nhiên biến mất, lúc này ngẩng đầu lên nghe ngóng, nghi ngờ mở miệng.

Mới vừa rồi, khô lâu đại quân còn rầm rập tới gần, tốc độ kinh người, sao giờ lại một chút động tĩnh cũng không có, giống như đột nhiên biến mất vậy.

Này là xảy ra chuyện gì?

Tiểu Ngân vừa dứt lời, sắc mặt của Vân Thí Thiên vốn đã đại biến giờ lại trùng trùng hai mắt, hai tay phát ra, năm đạo lực lượng điên cuồng đuổi theo đám dây leo đang hướng phía dải đất màu đen kia chạy đi.

Cùng lúc này, Lạc Vũ cũng phản ứng kịp, xuất chiêu.

Không thể để cho lực lượng của bọn họ phá hủy, không thể.

Bên cạnh, Tiểu Ngân, Tiểu Hồng, Song Diệp thành chủ bị động tác của hai người làm cho sửng sốt.

Song, bọn họ mau, nhưng lực lượng đầu tiên của họ lại nhanh hơn.

Cây cỏ một phương đang tươi đẹp, khoảnh khắc sau đã không nhận ra được nữa.

Hàng vạn hàng nghìn con bướm đen đột nhiên bay lên.

Năm đạo lực lượng cực hạn, ngay lúc hàng ngàn hàng vạn con bướm đen bay lên thì oanh một tiếng dừng ở phía bên ngoài dải đất màu đen,

Năm màu sắc lực lượng chột lóe, không tiến vào dải đất màu đen kia.

Sau đó, khi ba người hai thú ở trung tâm còn chưa kịp phản ứng lại.

Năm đạo cực hạn lực lượng hạ xuống, oanh một tiếng mắt đầu tách ra ánh sáng màu đen tinh khiết.

Ánh sáng màu đen phóng ra, trong khoảnh khắc hóa thành năm đạo cột sáng, phá không dựng lên.

Giống như năm đại thụ chọc trời, sừng sững đứng trong trời đất.

“Này.” Song Diệp thành chủ rung động, đây là cái gì? Đây là xảy ra chuyện gì? Sao bỗng dưng lại, này...

Rung mình một cái, Song Diệp thành chủ đột nhiên nghĩ đến gì đó, hoảng sợ trùng lớn mắt, kinh hãi nhìn tinh thạch Vân Thí Thiên đang cầm trong tay.

Này. Chẳng lẽ.

Nắm chặt tay, Vân Thí Thiên nhìn tình huống như vậy, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Tại vị trí năm đạo cột sáng màu đen ứng với năm đỉnh của ngũ mang tinh, hơi thở chết chóc bức người đột ngột bốc lên từ dưới mặt đất.

Nơi này trên mặt đất vốn là cây cỏ màu đen, lúc này bắt đầu lấy tốc độ mà ba người hai thú có thể nhìn thấy được chậm rãi biến mất dưới ánh sáng màu đen kia.

Cả một đồng cỏ rộng lớn, nháy mắt đã bị bao phủ toàn bộ.

Sau đó, mặt đất bắt đầu khê chấn động.

Đất đen bị cỏ bao phủ bắt đầu hé ra, lộ ra mặt đất ở phía dưới.

Một vùng đất màu trắng, phía trên hiện ra một tế đàn đầy phù chú rắc rối phức tạp.

Mà lúc này, Lạc Vũ, Vân Thí Thiên, Song Diệp thành chủ cùng với gia chủ Lăng Nam, Tiểu Ngân và Tiểu Hồng, đang đứng ở trung tâm của tế đàn.

Bên cạnh bọn họ, một khối trần thạch tại tế đàn trung tâm bắt đầu bị nghiền nát.

Mà năm góc phong ấn trên tế đàn đã hoàn toàn bị phá hủy, hào quang màu đen bị trấn áp bên trong tại thành năm cột sáng thông thiên

Chúng ta làm chuyện sai lầm rồi.

Tiểu Hồng dùng móng vuốt che miệng lại, này. Tình huống này.

Tiểu Ngân kinh hãi há to miệng, xong rồi, bọn họ đây là làm chuyện gì a!!!

Lạc Vũ gắt gao nắm chặt tay, mặc óng tay khảm vào lòng bàn tay làm chảy máu, cũng giống như không có cảm giác mà đứng yên ở đó.

Bọn họ. Bọn họ phá hư cấm chế lực lượng, thả ra tai họa.

Mà Song Diệp thành chủ ôm Lăng Nam gia chủ đang hôn mê, đã không nói ra lời.

Sắc mặt Vân Thí Thiên trắng bệnh, vô ý thức nắm chặt tinh thạch trong tay.

Hắn cảm giác được, cột sáng màu đen vừa hiện ra, sức sống của một phương này bắt đầu nhanh chóng bị bao phủ, mà hơi thở chết chóc khổng lồ bắt đầu lan tràn khắp nơi.

Hắn sai lầm rồi, tại sao hắn sớm không có đoán ra, nơi này tại sao lại không có sự âm trầm của Thần Minh vực mà lại bừng bừng sinh cơ.

Đó chính là bởi vì đây là nơi trấn áp vong linh, cho nên mới có sinh cơ.

Mà bây giờ. Mà bây giờ.

“Ha ha, quả nhiên cường hãn, đa tạ đa tạ.” Đang lúc bốn người hai thú còn đang khiếp sợ, một đạo tiếng cười ôn nhuận ở phương xa truyền đến.

Ôn nhuận cùng với vạn phân sung sướng.

“Nơi này cần có lực lượng của người sống, hơn nữa là năm vị cường giả liên thủ, mới có thể phá vỡ lực lượng phòng ngự của người thủ hộ, phá hủy phong ấn trấn áp.

Ha hả, ta đang suy nghĩ phải tạ ơn các người như thế nào mới đủ đây.”

Áo đen tung bay, dựa vào núi mà đứng.

Màu đen tĩnh mịch ở trong gió phần phật bay múa.

“Ai?” Vân Thí Thiên nghe tiếng nói lập tức quay đầu lại, hướng nơi phát ra thanh âm mà nhìn.

“Người không phải đã sớm biết chúng ta là ai rồi sao, Vân Thí Thiên, Quân Lạc Vũ, đa tạ rồi, ha ha.” nam nhân áo đen không có trả lời Vân Thí Thiên.

Mà là một giọng nữ vang lên, giọng nói kia không phải là Liễu Bích Dao thì là ai.

“Rống.” Mà khi Liễu Bích Dao vừa nói xong, nơi xa đột nhiên bộc phát ra một tiếng tê rống kinh thiên động địa.

Âm thanh ngân dài, khổng lồ khí thế, kia chỉ là tiếng tê rống nhưng cũng bộc phát ra cường đại uy áp.

“Là Long, là Cự Long.” tiếng nói của thành chủ Song Diệp thành run lên.

Ngay lúc này, mặt đất nơi bọn họ đang đứng đất bắt đầu rung động, kèm theo âm thanh răng rắc răng rắc không ngừng vang lên ở phía xa.

Giống như có vô số thứ gì có đang không ngừng chui lên, phá vỡ mặt đất.

Chúng ta làm cho thực thể của chúng phóng xuất rồi.

Tiểu Ngân nghe âm thanh kia, hai mắt nhanh chóng đỏ ngầu.

Mà giống như để hưởng ứng lời nói của Tiểu Ngân, trên bầu trời ở phía xa đang chậm rãi nổi lên thân ảnh của cự long rất lớn.

Bộ xương màu đen, thân hình khổng lồ, xông mạnh lên trời.

Giống như nó đã bị phong ấn mấy ngàn năm, mấy vạn năm, hôm nay rốt cục được thả ra, phải lên chín tầng mây, tạo ra khí thế không gì sánh được cùng áp lực cực đại.

“Thật tốt tốt cực toàn bộ đi ra, ha ha.” Giọng nói ôn nhuận sung sướng vang lên, dung nhan bao phủ trong áo đen nâng lên khoe miệng, tao nhã mà cao hứng.

“Khốn kiếp, là ai phá hoại phong ấn, là ai.”

Ngay khi cự long vừa gầm thét thoát ra phong ấn, một đạo ngân quang phi đến nhanh như thiểm điện, giống như một đạo lưu tinh bay ngang trời, phi vọt tới.

Mang theo uy hiếp và sát khí bàng bạc cùng với tuyệt đối phần nộ.

Khiến Vân Thí Thiên, Lạc Vũ còn không kịp chống lại người áo đen đã lập tức xoay người hướng về phía người đang phóng tới.

“Nhanh chóng lui lại.” Vừa thấy khí thế của người tới, Vân Thí Thiên lập tức biến sắc hướng đám người Song Diệp thành chủ quát to, đồng thời hai tay cùng lúc nâng lên, phát ra một cỗ lực lượng chống đỡ.

Cùng lúc này, Lạc Vũ cũng cảm thấy người tới quá mạnh mẽ, nhanh chóng xuất thủ cùng Vân Thí Thiên liên thủ phòng vệ.

“Oanh.” lực lượng màu bạc đánh tới, oanh một tiếng chống lại Vân Thí Thiên cùng Lạc Vũ liên thủ.

Vân Thí Thiên và Lạc Vũ lập tức giống như hai con diều đứt dây, bị đánh bay về phía sau, hai người liên thủ lại không đỡ được một kích của người kia.

Vân Thí Thiên và Lạc Vũ hoảng hốt, trên mặt biến sắc.

“Ta giết các ngươi.” Khổng lồ gầm thét hướng tới, quả cầu ánh sáng màu bạc lao ra.

“Cha?” Mà ngay khi quả cầu ánh sáng màu bạc vừa phóng ra, Tiểu Ngân vốn đã cùng Tiểu Hồng chuẩn bị hỗ trợ đối phó, đột nhiên hướng về phía ánh sáng màu bạc kia trừng lớn mắt.

Nó chưa từng thấy qua diện mục đích thực của cha nó.

Nhưng là nó nghe được giọng nói kia cùng cảm giác được hơi thở, đó là hơi thở của cha nó .

quả cầu ánh sáng màu bạc phá không mà đến, ngay sau đó sát qua thân thể Vân Thí Thiên và Lạc Vũ, bắn về phía hai bên, tạo ra hai cái hố to.

Giữa không trung, tia sáng màu bạc chợt lóe rồi biến mất, lộ ra thân thể khổng lồ bên trong, trên lưng có hai cánh, đỉnh đầu trường giác, bốn vó bước trên mây, chính là Ngân Tông.

“Kỳ Lân?” Lạc Vũ nhìn qua một cái thấy Ngân Tông lộ ra thân hình, Kỳ Lân, Tiểu Ngân chân chính trưởng thành cư nhiên lại là bộ tộc Kỳ Lân .

Thần thú nhân từ nhất, Kỳ Lân.

Tức sùi bọt mép, ngân mao đều dựng lên.

Ngân tông vừa đáp xuống đất vừa nhìn lướt qua Tiểu Ngân, lại nhìn qua tình huống tế đàn, cực kỳ giận giữ quát: “Là các ngươi làm?”

Chúng ta không biết. Tiểu Ngân cúi thấp đầu, biểu tình áy náy.

“Ngu xuẩn.” Ngân tông giận dữ, một cái tát vung lên, Tiểu Ngân nhất thời bị lực lượng cường đại đánh bay nhanh ra ngoài, oanh một tiếng đụng vào mặt đất phía xa, bị trực tiếp đánh vào trong đất.

Tiểu Ngân. Tiểu Hồng nhất thời hét lên một tiếng chói tai, chạy tới.

Không chút lưu tình đánh cho Tiểu Ngân tàn phế, khuôn mặt Ngân tông giận dữ quay đầu nhìn Vân Thí Thiên, Lạc Vũ, cùng Song Diệp thành chủ đang ôm gia chủ Lăng Nam .

“Chính là các người thừa dịp ta chữa trị phong ấn, đả thương ta, phá tế đàn?” Giọng nói xơ xác tiêu điều, đó là đã tuyệt đỉnh tức giận.

Thần Minh Vực xuất hiện dị động, nó chịu trách nhiệm trấn thủ nơi này, đang toàn lực chữa trị những chỗ phong ấn khác, mà nơi chết tiệt này lại đột nhiên có ngoại lực đánh úp lại.

Nó không kịp xuất ra lực lượng đối kháng, làm cho lực lượng phòng thủ bị phá, làm cho phong ấn bị giải phóng, loài người ngu xuẩn chết tiệt, đáng chết.

Cha, người đừng giết bọn hắn, bọn họ là những người cực mạnh trên đại lục, người nếu là giết bọn họ, sẽ không có ai đối phó những vong linh này nữa.

Cha, trước trước mắt giải quyết những thứ này mới là quan trọng, giải quyết xong bọn chúng, chúng ta cho tùy người xử trí, chúng ta không thể tự tổn thương nhau để cho kẻ thù của chúng ta vui sướng được.

Ngân tông cực kỳ tức giận, cả người Tiểu Ngân là máu được Tiểu Hồng nâng ra, lo lắng nói.

“Tiểu Ngân nói rất đúng, xin cho chúng ta lấy công chuộc tội.” Tiểu Ngân vừa nói xong, Vân Thí Thiên và Lạc Vũ đồng thời lên tiếng.

“Lấy công chuộc tội, làm sao có thể dễ dàng như vậy...”

“Rống.” Ngân Tông nổi giận xung thiên còn chưa nói hết, nơi xa lại là một trận đất rung núi chuyển.

Ngay sau đó, tấm bia đá trước mặt bọn họ đã gần như vỡ tan kia oanh một tiếng lại vỡ thêm một nửa.

“Chết tiệt.” Ngân Tông thấy vậy gầm lên giận dữ, vung tay lên, lấy cường đại sinh cơ bao lại tấm bia đá chỉ còn lại một nửa kia, làm chậm lại thời gian vỡ vụn của nó.

Ngay sau đó ánh sáng bạc chợt lóe, đám người Vân Thí Thiên cảm giác có một cổ lực mạnh đánh tới, quần lấy bọn họ kéo đi. “Đi.”

Ánh sáng bạc lóe lên, Ngân Tông mang theo bốn người hai thú hướng bên ngoài Thần Minh Vực phóng đi.

157. Chương 158: Sinh Thế Chi Mê

Edit: Hami

Beta: Nhím, Sakura

Nhanh như sao bay, bầu trời có biến động lớn.

Hồ nước phía ngoài Thần Minh vực vốn là hiện lên màu đen loáng thoáng, trong nháy mắt mặt hồ quay cuồng mãnh liệt, đen đặc như bầu trời đêm.

Mà hồ nước kia, trong thoáng chốc đã hoàn toàn chuyển thành một màu đen kịt.

Gió mạnh thổi qua, vạn vật đều tĩnh mịch.

Lúc này, Hải Mặc Phong ở phía ngoài Thần Minh vực vẫn luôn chú ý đến hết thủy động tĩnh đột nhiên nhìn thấy hướng Thần Minh vực hiện lên năm cột sáng màu đen, phá không mà ra, thẳng hướng trời cao, tình huống bốn phương đột ngột biến đổi.

Sắc mặt Hải Mặc Phong đại biến, hai chân chống đỡ không nổi thân thể nữa mà quỳ rạp xuống đất.

“Chết tiệt, chết tiệt, bọn họ lại thật phá hủy, lại thật... trời ạ...” Trong lòng Hải Mặc Phong lập tức phát lạnh.

Năm ánh sáng màu đen xuyên qua bầu trời, phong ấn bị hỏng, hậu quả này...

“Hải Mặc Phong, cha ngươi tỉnh, di, ngươi sao vậy?” Thiếu chủ Lăng Nam đúng lúc này dìu Tông chủ Hải Thần tông đã hoàn toàn tỉnh lại đến đây, không khỏi kinh ngạc nói.

“Mặc Phong, a...” Hải Thần tông chủ vừa được đỡ tới nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của Hải Mặc Phong, lập tức nhìn theo ánh mắt của hắn, nháy mắt lão đảo như muốn ngã, sắc mặt tái nhợt như người chết.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Minh Trần Dạ từ phía sau chậm rãi đi đến thấy vậy, nhìn thần sắc của hai người Hải Thần tông, lại nhìn về phía năm cột sáng trên không trung ở phía xa, trầm giọng quát lên.

“Xong rồi... toàn bộ đều xong rồi...” Hải Thần tông chủ ngồi phịch xuống, lảo nhảo.

“Các ngươi nói mau.” Minh Trần Dạ thấy vậy thì nóng nảy.

“Nói, nói gì, nói chúng ta... A...”

Hải Mặc Phong tràn đầy bi thiết và tuyệt vọng, cười lạnh, một lời còn chưa nói hết thì sắc mặt lại đột ngột biến đổi, nhanh chóng nháy lên.

Tầm mắt chăm chú nhìn về phía Thần Minh vực, giữa không trung chợt thấy lóe lên ánh sáng bạc.

Ngay sau đó, một đạo ánh sáng bạc mãnh liệt che khuất cả bầu trời mà ra, oanh một tiếng sau đó bắt đầu nhanh chóng dâng lên từ bốn phía của Thần Minh vực, giống như một cái lồng thủy tinh, bao trùm cả bầu trời.

Phút chốc, những cột sáng màu đen kia đã bị áp chế ở bên trong vòng ánh sáng màu bạc.

“Này...” Tuyệt vọng sau đó là mừng rỡ, sắc mặt Hải Mặc Phong lúc này đã hoàn toàn không có từ ngữ nào có thể miêu tả được.

Mà ngay khi hắn đang mừng rỡ thì trên bầu trời ánh sáng bạc lưu động.

Một đạo ánh sáng bạc giống như sao băng phóng tới bọn họ.

“Là đám người Lạc Vũ.” Minh Trần Dạ sắc bén nhìn ra, nhất thời kêu to.

“Lạc Vũ, ở đây.” Minh Trần Dạ nhảy lên, vẫy tay kêu to.

Nhưng mấy người bị bao trùm trong ánh sáng bạc giống như căn bản không nghe thấy, thẳng phá thiên không, xẹt qua phía sau bọn họ, nhanh như sao băng.

Tốc độ này, khiến ấy người đang đứng ở đây phải sợ hãi.

“Oanh.” Quang cầu bay qua đỉnh đầu mấy người, hướng đến nơi ở tạm thời của bọn họ mà rơi xuống.

“Này...” Đám người Minh Trần Dạ, Hải Mặc Phong nhất thời trở mắt, ngay sau đó nhanh chóng phục hồi lại tinh thần, quay đầu hướng phía quả cầu ánh sáng kia vừa rơi xuống mà vọt tới.

Bọn họ phải biết được trong Thần Minh vực rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Ánh sáng bạc lóe lên, thoáng cái đã qua ngàn dặm.

Khi đám người Hải Mặc Phong đuổi đến nơi, đám người Lạc Vũ cơ hồ đã đến gần nơi đóng quân tạm thời của gia tộc Lăng Nam mới ngừng lại được.

Mà nơi bọn họ rơi xuống kia, bị ngân quang tạo thành một cái hố sâu trăm mét.

Đám người Minh Trần Dạ lú lẫm, đây rốt cuộc là lực lượng của người nào, mạnh như vậy.

“Cha.” Nhìn đám người Lạc Vũ mặt xám mày tro bước ra từ trong hố sâu, thiếu chủ Lăng Nam mừng rỡ nhìn thấy gia chủ Lăng Nam đã được cứu ra.

“Các người rốt cuộc gặp phải cái gì? Năm cột sáng màu đen kia là sao? Các người...”

Khuôn mặt Hải Mặc Phong và Hải Thần tông chủ nghiêm túc, lập tức hỏi.

“Tiểu Ngân, chuyện gì vậy?” Mà Minh Trần Dạ chú ý đến thương tích trên người Tiểu Ngân.

Đối mặt với hàng loạt câu hỏi, sắc mặt Vân Thí Thiên càng âm lãnh dọa người, lúc này liếc nhìn về hướng Thần Minh vực đang tạm thời bị áp chế.

Sau đó vung tay lên lạnh lùng nói: “Trở về rồi nói.”

Gió mát thổi qua liễu xanh, nhưng không thấy ôn nhu mà chỉ thấy lạnh như băng.

Trời xanh như dệt, mây trắng cuộn cuộn biến hóa trên bầu trời.

Biến hóa nhanh đến mức khiến cho lòng người hoảng hốt.

Tại điểm dừng chân tạm thời của gia tộc Lăng Nam.

“Các người... Các người gây ra đại họa rồi.”Sau khi thành chủ Song Diệp thành nói hết những chuyện bọn họ đã làm trong Thần Minh vực.

Tông chủ Hải Thần tông run rẩy, lập tức phun ra một búng máu.

Bọn họ, hần và gia chủ Lăng Nam cơ hồ đánh bạc cả tính mạng mới lấy được thứ máu chốt kia.

Còn trông cậy vào Vân Thí Thiên bọn họ hỗ trợ, có thể liên thủ phong ấn đám vong linh đã rục rịch kia.

Không nghĩ đến, lại...lại...

Lạc Vũ và Vân Thí Thiên không lên tiếng, điểm này không cần Tông chủ Hải Thần tông nói, bọn họ cũng có thể cảm thấy được.

“Thần Minh vực kia rốt cuộc là nơi nào? đại quân vong linh, làm sao ngay cả ta cũng chưa từng nghe thấy?” Minh Trần Dạ cau mày, coi như là bình tĩnh.

Hải Mặc Phong nhắm mắt lại, mặt mũi tràn đầy bi thiết: “Đều tại ta, đến muộn một bước, bằng không cũng sẽ không biến thành cục diện này...”

“Trước chớ tự oán trách mình, rốt cuộc người biết được những gì, hiện tại mau nói ra toàn bộ.” Minh Trần Dạ chen ngang chặn lời nói của Hải Mặc Phong.

“Chúng ta bây giờ không rõ tình huống, cũng không biết có bao nhiêu nguy hiểm và quan trọng, ta cũng tin rằng dù bọn Vân Thí Thiên đã làm sai rồi nhưng cũng là không biết được cụ thể chuyện gì đang diễn ra.Mau nói rõ ràng để chúng ta bàn bạc kỹ hơn mới là chuyện nên làm lúc này.” Minh Trần Dạ lúc này là người tỉnh táo nhất.

“Đúng, Mặc Phong, Thần Minh vực này rốt cuộc là có lai lịch gì, người mau giải thích rõ ràng.”

Cung chủ Băng Thánh cung từ Băng Thánh cung chạy tới, vừa giúp gia chủ Lăng Nam trị liệu vừa nói.

Hần là nhận được tin tức truyền tới từ gia chủ Lôu Tinh, nhưng cụ thể là Thần Minh vực rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?Rốt cuộc có nguy hiểm gì, hần thật đúng là không biết.

Hải Mặc Phong nghe vậy cũng biết nặng nhẹ, hít sâu một hơi, ổn định tâm tình, sau đó trầm giọng nói: “Ta là nhìn thấy trên bí tịch của Hải Thần tông ta.

Thần Minh vực, chính là vùng đất xuất hiện sớm nhất trên đại lục Vong Xuyên, là nơi khởi nguyên của những vùng đất khác, cũng là lãnh địa của cự long.

Sau đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì ta cũng không biết, ta chỉ biết là ghi lại rằng trong một đêm toàn bộ bộ tộc Cự Long đều chết.

Ngay sau đó, trên Thần Minh vực, toàn bộ siêu cấp ma thú bắt đầu dần dần chết đi.

Từ đó, Thần Minh vực không còn là thần địa nữa, mà trở thành minh địa (vùng đất chết).

Mà chết không phải là kết thúc mà là bắt đầu, không biết trong Thần Minh vực rốt cuộc ẩn chứa loại lực lượng quái dị gì.

Các ma thú sau khi chết đi, bắt đầu xuất hiện trong hình dạng vong linh, tiến hành giết chóc các địa phương khác trên đại lục Vong Xuyên, mà hậu quả... không nói cũng biết.”

Nói đến đây, Hải Mặc Phong thở dốc một hơi, bên cạnh, Hải Thần tông chủ và gia chủ Lăng Nam vừa mới tỉnh lại, lẳng lặng nghe, nghiêm túc không có một tiếng động.

Trong phòng không hề có bất kỳ thanh âm nào.

“Đến cuối cùng, tất cả cao thủ trên đại lục liên thủ.

Trải qua một cuộc đại chiến sinh tử, đem vong linh cự long quay trở về Thần Minh vực.

Sau đó, trên đại lục lúc đó có sáu cao thủ, họ lấy tính mạng làm đại giới đức thành ngũ mang tinh phong ẩn trận, phong ấn lực lượng tà ác kia.

Đem tất cả vong linh trong Thần Minh vực phong ấn lại trong vùng đất này.”

Nói đến đây, Lạc Vũ và Vân Thí Thiên, Song Diệp thành chủ cùng Tiểu Ngân và Tiểu Hồng ở một bên sắc mặt vô cùng khó coi.

“Mà phong ấn kia đã trải qua mấy ngàn năm, lực lượng đã sớm tiêu hao không còn lại bao nhiêu, mà các người...” Hải Mặc Phong cảnh nhắc nhìn đám người Vân Thí Thiên.

Lời nói nghiêm túc vừa xong, một phòng tĩnh lặng không một âm thanh.

Thì ra là như vậy, Thần Minh vực không phải là nơi thần thánh nhất trong thiên hạ, không phải là nơi có cấp bậc cao nhất.

Mà là tử địa, là vùng đất áp chế vong linh tà ác.

Mà hiện giờ, bọn Vân Thí Thiên phá hủy phong ấn kia, đám vong linh cự long bị phong ấn kia hiện giờ đã thức tỉnh từ dưới lòng đất.

Tĩnh lặng không một tiếng động, trong phòng lúc này chỉ có sự trầm tĩnh.

Lạc Vũ chậm rãi quay đầu nhìn Vân Thí Thiên, bọn họ... bọn họ đây là làm cái gì a.

“Đều là tại ta, nếu như ta không nói muốn các người tới cứu, cũng sẽ không... Khụ khụ...” gia chủ Lăng Nam khí huyết cuộn cuộn, lão lệ tung hoành.

“Cha, không phải vậy, là tại con, con không có nghe Hải Mặc Phong, con ích kỷ, con...” thiếu chủ Lăng Nam hét to một tiếng sau đó quỳ xuống, mặt mũi tràn đầy hối hận.

Nếu không phải hắn không nghe Hải Mặc Phong, để cho đám người Vân Thí Thiên đi, hôm nay làm sao sẽ...

“Đừng nói những chuyện này nữa, bây giờ không phải là lúc trách tội bất cứ ai, chuyện đã xảy ra rồi, lúc này chúng ta phải nghĩ xem làm sao để giải quyết, mà không phải là ở đây quở trách.” Minh Trần Dạ mãnh mẽ nói chen vào.

“Hơn nữa, bây giờ không phải là đang có một tầng lực lượng kia phong ấn Thần Minh vực hay sao, chúng ta không cần quá lo lắng...”

“Thúi lắm...” lời trấn an mọi người của Minh Trần Dạ còn chưa có nói hết, ở nơi xa chợt có một tiếng quát mạnh mẽ vang lên, chấn nhiếp thiên không.

Cùng khắc, ngân quang chợt lóe trên bầu trời, một đạo sao băng phi nhanh đến.

Hơi thở kia, mạnh mẽ cực kỳ.

“Này...” Đám người Minh Trần Dạ, Hải Mặc Phong trong đại sảnh nhất thời kinh hãi, nhất tề nhảy lên, đây là người nào tới.

Mấy người không bị thương vừa nhảy lên, ngân quang đã chợt lóe dừng lại giữa đại sảnh.

Hào quang tản ra, Ngân Tông với thân mình dững mãnh cùng với khuôn mặt tràn đầy tức giận đứng trong đại sảnh.

“Ngân Tông?” Hải Mặc Phong không khỏi sửng sốt.

Đồng thời tâm phòng bị cũng buông lỏng ra, đó là cha của Tiểu Ngân.

Nổi giận nhìn lướt qua đám người Vân Thí Thiên, móng vuốt của Ngân Tông còn chưa có giương lên, Vân Thí Thiên đã đứng lên, tránh ra nhường chỗ cho Ngân Tông: “Ngồi xuống.”

Mà Tiểu Ngân và Lạc Vũ cũng là mang khuôn mặt xấu hổ mà cúi đầu.

Ngân Tông thấy vậy thì hừ lạnh một tiếng, lãnh khốc ngồi xuống.

“Lực lượng của ta chỉ có thể tạm thời phong ấn bọn chúng, ngũ mang tinh phong ấn trận đã bị các người phá hủy, bộ tộc Cự Long đã thức tỉnh, phá trận của ta chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Nếu các người không làm gì, vậy thì cứ chờ mà nhận lấy cái chết đi.”

Ngân Tông nổi giận, sắc mặt thâm trầm cực kỳ.

“Ngân Tông, người phong ấn? Người thủ hộ nơi này?” Hải Thần tông chủ kinh ngạc nhìn Ngân Tông.

Năm đó, thú vương này ngay khi danh tiếng đang vang dội thì đột nhiên biến mất, chẳng lẽ lại là chạy đến Thần Minh vực này làm thú thủ hộ?

Chưa từng nghe qua Thần Minh vực có thú thủ hộ a.

Ngân Tông liếc nhìn Hải Thần tông chủ một cái.

Mấy người này, năm đó cũng coi như có một chút quan hệ cùng với nó.

Lập tức kiềm chế tức giận, trầm giọng nói: “Nói nhảm, nếu Thần Minh vực không có người thủ hộ thì các người có thể sống yên ổn bao nhiêu năm như vậy hay sao.

Lực lượng phong ấn kia đã sớm tiêu hao cạn sạch, còn không phải là dựa vào bộ tộc Phiêu Miểu ngàn năm thủ hộ, các người có thể an bình.

Kết quả các người không biết cảm ơn, ngược lại diệt tông môn của người ta, một đám bạch nhãn lang không biết phân biệt tốt xấu.” Nói đến đây, Ngân Tông lạnh lùng hừ một tiếng.

Ban đầu cũng là mấy đời tông chủ của Phiêu bộ tộc Miểu do tìm kiếm Thiên tinh vụ hoa mà tìm ra Thần Minh vực này.

Cũng phát hiện ra bí mật của nơi này.

Từ đó về sau, các cao thủ của bộ tộc Phiêu Miểu đều thay nhau thủ hộ nơi này, không ngừng gia cố lại lực lượng đã tiêu hao của đại trận.

Cũng vì vậy, làm cho tông môn mình gặp phải nguy hiểm.

Bị đám lục tông này thừa cơ liên kết lại, khiến cho tông môn diệt vong.

Mà nó là thiếu hậu nhân cuối cùng của bộ tộc Phiêu Miểu một cái nhân tình, cho nên nó thay thế bọn họ thủ hộ ở nơi này.

Lời nói của Ngân Tông là những chuyện mà những tông chủ ở đây cũng chưa bao giờ được biết đến.

Sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, nam kham cơ hồ muốn chui vào động mà trốn đi.

Phiêu Miểu nhất tộc vì Vong Xuyên đại lục làm người trấn thủ cùng thủ hộ.

Mà bọn họ lại thừa dịp này, liên...

Này quả thực là khiến cho bọn họ biết đề mặt vào đâu.

Mà đám người Lạc Vũ ở bên cạnh nghe nói vậy, trong lòng chấn động.

Khó trách Phiêu Miểu nhất tộc cứ vô thanh vô tức biến mất trong lịch sử, không có ai muốn đi gây dựng lại cùng làm rạng danh lại tông môn.

Thì ra là vì bọn họ nhìn thấy mục tiêu cao hơn, nội tâm của bọn họ chính là vô hạn nhân từ.

Bọn họ làm như vậy là vì mọi người trong thiên hạ.

Lúc này, trong đại sảnh chỉ còn lại sự xấu hổ cùng với nam kham.

Ngân Tông thấy vậy thì lại lạnh lùng hừ một tiếng, tức giận nói: “Ta hiện tại không muốn nhìn thấy bộ dạng nan kham của các người, ta muốn chính là làm thế nào để giải quyết vấn đề trước mắt.

Một đám ngu xuẩn, mẹ kiếp, đem cho lão tử phiền toái lớn như vậy, làm sao bây giờ, phong ấn không được thì cùng ngồi đợi đi gặp Diêm vương đi.”

“Có thể phong ấn, chỉ cần hiện tại cố gắng chống đỡ khiến cho bọn họ không lao ra ngoài, những việc còn lại thì giao cho chúng ta.”

Đang lúc Ngân Tông cực kỳ nổi giận, một giọng nữ trầm ồm vang lên, kèm theo đó là tiếng bước chân ở phía bên ngoài đại sảnh.

Lâu Tinh gia chủ mang theo một đoàn người đến.

Phong vân tề hợp, tất cả đầu sỏ trên đại lục lúc này đều đến đầy đủ.

“Có thể phong ấn? gia chủ Lâu Tinh có biện pháp?” Bằng Thánh cung chủ mạnh mẽ đứng lên, hai mắt tỏa sáng nhìn đám người Lâu Tinh đang bước đến.

Phía sau, gia chủ Lăng Nam, tông chủ Hải Thần tông cùng với thành chủ Song Diệp thành, ngay cả đám người Vân Thí Thiên, Lạc Vũ, Tiểu Ngân, Tiểu Hồng thậm chí cả Ngân Tông cũng đều quay đầu nhìn về hướng gia chủ Lâu Tinh.

“Có thể.” gia chủ Lâu Tinh bước nhanh tiến vào, đối mặt với ý hỏi của mọi người, gật mạnh đầu một cái.

Cái gật đầu này, giống như một câu trả lời đầy khí phách.

Nhất thời khiến ọi người ở đây trái tim đang nhấc tới trên cổ họng nhất tề trầm lại.

Có thể phong ấn, có thể làm cho vong linh của cự long cùng đám siêu cấp ma thú kia không gây họa cho đại lục, như vậy thì tốt rồi, vậy thì tốt rồi.

“Người có biện pháp gì?” Ngân Tông nghe thấy có biện pháp, cũng không tức giận như lúc trước nữa, nhìn gia chủ Lâu Tinh hỏi.

Một bên, Hải Mặc Phong và thiếu chủ Lăng Nam nghe vậy nhất tề đứng lên, nhường chỗ cho gia chủ Lâu Tinh.

Gia chủ Lâu Tinh nghe vậy nhìn Ngân Tông một cái, lúc này cũng không thừa nước đục thả câu, sắc mặt trầm ồm, nói: “Chuyện của Phiêu Miểu ta cũng là vừa mới nghe thấy.

Là Lâu Tinh ta có lỗi với Phiêu Miểu, sau này Lâu Tinh ta tự nhiên sẽ chuộc tội với Phiêu Miểu.

Còn bây giờ, bỏ qua một bên công lao thủ hộ của bộ tộc Phiêu Miểu, ta nói với mọi người một chuyện này, hẳn là cận kề hơn so với những ghi lại của Hải Thần tông.

Trong đó có ghi lại phương pháp có thể phong ấn Thần Minh vực lần nữa.”

Mọi người vừa nghe, nhất thời đều dựng lỗ tai lên, cẩn thận lắng nghe.

Gia chủ Lâu Tinh thấy vậy, ho khan một tiếng, trầm giọng nói: “Hải Thần tông có ghi lại về Thần Minh vực, đó là bởi vì Hải Thần tông hiểu nước, nơi nào có nước thì bọn họ đều biết, vì vậy bọn họ biết một chút.

Những chuyện Hải Thần tông chủ đã nói ọi người, ta đây sẽ không nói lại nữa.

Chuyện mà ta muốn nói là, trong tràng sinh tử đại chiến kia, rốt cuộc cuối cùng là ai phong ấn đám vong linh ma thú kia lại.”

Nói đến đây, gia chủ Lâu Tinh dừng lại một chút, sau đó tiếp tục nói: “Vong linh trong Thần Minh vực cường đại, chuyện này là không thể nghi ngờ, nhưng bọn chúng đã là xương khô, vốn là không cách nào có thể sống lại được.

Mà bây giờ chúng nó sống lại, vấn đề không phải ở ma thú, mà là trong Thần Minh vực có một loại lực lượng tà ác, có thể làm cho tứ chi của bọn chúng có thể hoạt động trong khi đã mất đi linh hồn.

Mà mấu chốt nhất chính là lực lượng này bị kẻ khác lợi dụng, khiến cho đám vong linh kia nghe sai khiến của bọn họ, chịu sự chỉ huy của bọn họ, làm công cụ cho bọn họ, cuối cùng mới gây ra trận đại chiến thảm thiết năm đó.”

Lạc Vũ nghe đến đó, ngẩng đầu nhìn Vân Thí Thiên.

Liều Bích Dao cùng người mặc áo đen kia, chắc chắn bọn họ đã lợi dụng lực lượng tà ác đó.

Nói đến đây, gia chủ Lâu Tinh ngẩng đầu nhìn Ngân Tông: “Người thủ hộ, người hắc là biết tế đàn trấn áp vong linh trong Thần Minh vực phải là có sáu phương.”

Ngân Tông nghe bà ta nói thì gật đầu.

Ngũ mang tinh, năm cánh đại diện cho năm phương vị.

Mà chính giữa, là phương vị thứ sáu.

Đây là do sáu đại tuyệt đỉnh cao thủ của đại lực dùng mạng của mình để phong ấn đại trận.

Gia chủ Lâu Tinh hít một hơi nói: “Sáu phương, sáu người, tất cả mọi người đều nghĩ rằng lúc trước là do sáu người kia phong ấn thành công đám vong linh tà ác kia.

Kỳ thật không phải, khi đó có bảy người, phân ra phong ấn bảy phương vị.

Năm cánh là năm phương của trời đất, là phong ấn lực lượng tà ác kia.

Lập ra đại trận ngũ hành kim, mộc, thủy, hỏa, thổ khiến cho cái ác không thể nảy sinh cùng lan tràn.

Mà hai phương vị ở trung ương, là do hai vị cường giả tuyệt thế lúc bấy giờ dùng lực lượng khắc chế với lực lượng của đám vong linh tà ác, phong ấn bản thể của chúng.”

“Lực lượng tương khắc?” Hải Mặc Phong phản ứng nhanh nhất, ngay lập tức đã bắt được điểm mấu chốt.

Gia chủ Lâu Tinh liếc Hải Mặc Phong một cái sau đó gật đầu: “Đúng vậy, vong linh cũng có thứ kiêng kỵ, lực lượng tà ác cũng có lực lượng có thể khắc chế.

Giống như ban ngày và đêm tối, tương sinh tương khắc, tuần hoàn không ngừng.”

Lời nói của gia chủ Lâu Tinh mọi người ở đây đều hiểu được.

Lời này nói rất đúng a, đêm tối cùng ban ngày, băng tuyết cùng mặt trời, nước cùng lửa, tương sinh tương khắc, trong trời đất này không có thứ gì là tồn tại đơn độc cả.

Ngân Tông gật đầu, lời này rất chí lý, hẳn là như thế.

Mà hiện giờ, nếu gia chủ Lâu Tinh nói ra lời như thế, vậy trong tay bà nhất định là có lực lượng khắc chế đám vong linh cùng với lực lượng tà ác kia.

“ Gia chủ Lâu Tinh, vậy người mau phong ấn.” Hải Thần tông chủ thở dốc một hơi.

Gia chủ Lâu Tinh nghe vậy thì lại lắc đầu: “Ta không có loại lực lượng này, các người cứ nghe ta nói hết đã.”

Dứt lời, bà ta nói tiếp: “Lực lượng có thể khắc chế vong linh cùng lực lượng tà ác này, trên đời này không có người thứ hai, chỉ có hai vị tuyệt thế cường giả kia mang trong mình thiên phú dị bẩm mới có thể làm được.

Bởi vậy, năm đó, vào đêm trước khi thực hiện phong ấn, hai vị tuyệt thế cường giả kia đã ghi lại tất cả những gì có liên quan, lưu truyền cho hậu bối của bọn họ.

Bởi vì sợ rằng có một ngày lực lượng tà ác kia lại nổi lên. Không ngờ rằng hiện tại bọn chúng quả nhiên là đã nổi dậy.

Mà hiện tại, nếu muốn phong ấn cũng không khó, chỉ cần tìm được thị tộc của hai vị cường giả này, tìm được hậu bối có truyền thừa thiên phú dị bẩm của bọn họ, vậy là được.”

Gia chủ Lô Tinh vừa nói xong, trong đại sảnh nhất tề trầm mặc.

Lâu sau, Vân Thí Thiên đột nhiên trầm giọng nói: “nếu gia chủ Lô Tinh đã biết rõ mọi chuyện như thế, vậy nhất định là đã tìm được hậu nhân của bọn họ rồi?”

Lời này vừa nói ra, mọi người trong đại sảnh lúc này còn đang suy nghĩ xem làm thế nào để tìm được những người kia đồng loạt lần thứ hai hướng tầm mắt lên gia chủ Lô Tinh.

Gia chủ Lô Tinh nghe vậy thì liếc nhìn Vân Thí Thiên một cái, sau đó gật đầu, nói: “Đúng vậy, có điều không phải là ta tìm được, mà là bọn họ ở ngay bên cạnh chúng ta, nhưng chúng ta lại không hay biết mà thôi.

Những điều mà ta vừa nói ra, cũng đều là do hẩn nói cho ta biết.”

Dứt lời, nàng nhẹ nhàng vỗ vỗ Phi Vũ quốc vương đang ngồi bên cạnh mình, trầm giọng nói: “Con rể, kế tiếp giao cho con.”

Vừa nói xong, những người có mặt trong đại sảnh đều kinh ngạc, trong đó Lạc Vũ là người kinh ngạc nhất.

Nàng tương đối hiểu rõ Phi Vũ quốc vương, bây giờ chuyện này sao lại có liên quan đến hẩn ta vậy.

Mà Phi Vũ quốc vương từ lúc vào cửa đến giờ vẫn không nói lời nào, lúc này đứng dậy.

Từ trong lòng lấy ra một thứ được bao lại kín mít, nhìn qua thì chính là một cuộn sách cổ được truyền lại không biết đã bao lâu.

“Đây là vật mà tổ tông của bộ tộc Giá Hiên chúng ta lưu truyền lại, ta nói có lẽ mọi người không tin, như vậy mắt thấy tai nghe là tốt nhất.”

Dứt lời, hẩn đưa cuộn sách cổ kia ra, người đầu tiên hẩn đưa lại là Vân Thí Thiên.

Vân Thí Thiên thấy vậy thì liếc mắt nhìn Phi Vũ quốc vương, tiếp nhận cuộn sách cổ sau đó mở ra để mọi người cùng nhìn.

“Giá Hiên nhất mạch ta, xả thân vì đại lục Vong Xuyên, Giá Hiên Vô Song diệt long, phong ấn...”

Vân Thí Thiên nhẹ nhàng đọc ra lời mở đầu.

Vừa đọc lên, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Dòng họ Giá Hiên của Phi Vũ quốc vương, chính là hậu nhân của một trong hai vị tuyệt thế cường giả ngày trước?

“Tổ tiên chúng ta có công lớn đối với thiên hạ, có người sùng bái thì tất sẽ có người ganh ghét, mấy đời sau, dòng họ Giá Hiên chúng ta liền đời chốn cũ, mai danh ẩn tích.”

Phi Vũ quốc vương chậm rãi nói: “Tới đời thứ ba trăm bảy mươi hai thì dừng lại tại Phi Vũ, thành lập nên Phi Vũ quốc ngày nay, những điều này trên sách cổ đều có ghi lại.

Mỗi tộc trưởng của bộ tộc Giá Hiên chúng ta đều bí mật truyền thừa chuyện có liên quan đến Thần Minh vực này, để phòng ngày này sẽ xảy ra...”

Theo lời nói của Phi Vũ quốc vương, đám người Vân Thí Thiên tiếp tục xem xuống dưới.

Trên sách cổ quả nhiên ghi lại giống với những gì gia chủ Lô Tinh vừa nói, hơn nữa còn kể thêm về Thần Minh vực.

Sách cổ đã bị hao mòn theo năm tháng, nhìn qua cũng rất chân thật, hoàn toàn không giống giả.

“Chỉ có điều, bộ tộc ta dù sao cũng đã truyền thừa qua rất lâu, thiên phú của tổ tiên cũng đã nhậ đi rất nhiều, cũng không phải ai cũng có thể truyền thừa thiên phú thượng cổ kia.

Gần trăm năm nay cũng đều không xuất hiện người nào như thế.

Mà đến đời của ta cuối cùng cũng xuất hiện một người.

Có một người truyền thừa thiên phú tương khắc với vong linh của tổ tiên, Mặc Viêm, lại đây, lộ ra ọi người xem.”

Phi Vũ quốc vương nói ngắn gọn, tập trung vào trọng điểm.

Mà mọi người vừa nghe, nhất tề ngẩng đầu nhìn về hướng Giá Hiên Mặc Viêm.

Giá Hiên Mặc Viêm từ sau khi tiến vào vẫn đứng ở một bên, lúc này ngẩng đầu nhìn thoáng qua Lạc Vũ, sau đó chậm rãi xoay người để lộ ra phần lưng.

Mọi người nhìn thấy, ở phía sau lưng, phần gần với eo, có một cái bớt hình ngọn lửa.

“Hỏa diễm, đốt cháy hết thảy vong linh.” Minh Trần Dạ nhìn thấy một hàng chữ kia trong sách cổ, liền đọc ra theo bản năng.

“Đúng vậy, ngọn lửa chính là dấu hiệu truyền thừa lại lực lượng của tổ tông ta.” Giọng nói của Phi Vũ quốc vương leng keng hữu lực.

Mà Lạc Vũ sau khi nghe lời này đột nhiên rung mình, nâng tay nắm lấy tay của Vân Thí Thiên ở bên cạnh.

Trong lòng nàng... đột nhiên hiện ra một dự cảm không tốt.

“Thì ra là Mặc Viêm, vậy người có tin tức của người truyền thừa còn lại hay không?” Hai mắt Hải Mặc Phong sáng rực, hẳn đã tin thân phận người truyền thừa của Giá Hiên bộ tộc.

“Có.” Phi Vũ quốc vương trả lời rất khẳng định.

“Tộc trưởng hai tộc chúng ta vẫn giữ liên hệ, nhiều năm trước ta đã tìm tới bọn họ, đem bọn họ an bài ở Phi Vũ, hơn nữa cũng đã tìm được người truyền thừa kia.

Thực may mắn, thế hệ này bọn họ cũng có một người truyền thừa lực lượng kia.”

“Là ai?” Song Diệp thành chủ lớn tiếng hỏi.

Phi Vũ quốc vương chậm rãi di chuyển đường nhìn về phía Lạc Vũ.

“Tử Diễm quốc công phủ của Phi Vũ ta, Quân Lạc Vũ.”

“Lạc Vũ, là Lạc Vũ.” Minh Trần Dạ trừng lớn hai mắt.

“Vậy thì tốt quá rồi, hai người đều ở đây thì chúng ta không cần sầu muộn nữa.” Thiếu chủ Lăng Man rất vui mừng.

“Nhưng là...” Phi Vũ Quốc vương luôn nhìn sắc mặt không sợ không thích của Lạc Vũ thì nhíu mày.

“Không, không đúng, cái cổ giản này đã nói, ah, cái này, vợ chồng giao hòa thì mới có thể dẫn xuất tiềm lực, đồng tâm kháng địch. Vợ chồng giao hòa, điều này làm sao có thể?” Ngay sau đó Minh Trần Dạ gào to.

Cổ giản có lưu lại mấy lời cuối cùng, muốn huyết mạch giao hòa, vợ chồng chi đạo thì mới có thể dẫn xuất thiên phú trong cơ thể.

Hai vị cường giả tuyệt thế lúc trước là một nam một nữ cũng có gia đình riêng, có con cái. Nhưng vì người trong thiên hạ nên bọn hắn hợp thể ở cùng một chỗ mới có thể kháng địch thành công.

Minh Trần Dạ nhìn đến đây thì không dám nhìn xuống nữa.

Lời này vừa nói ra thì trong đại sảnh an tĩnh lại.

Vừa rồi tất cả mọi người đều mừng rỡ, thì đột nhiên bị đánh gãy có chút trì độn.

Trong thiên hạ này có người nào không biết Vân Thí Thiên và Lạc Vũ là đôi vợ chồng ân ái.

Hai người đã phải trải qua bao nhiêu trắc trở mới có thể ở bên nhau. Mà bây giờ cái cổ gián này lại yêu cầu Lạc Vũ cùng Giá Hiên Mặc Viêm... cái này....

“Cho nên ta đã sớm nói qua rồi, ngươi và Mặc Viêm chính là trời sinh một đôi, nhất định các người phải ở bên nhau.” Phi Vũ quốc vương nhìn khuôn mặt tương đối trầm tĩnh của Vân Thí Thiên và Lạc Vũ.

Hắn biết rõ tất cả cho nên đã sớm cho bọn họ đính hôn. Nhưng nghĩ lại, cuối cùng...

Thật hay giả không thể theo mình người nói là được.

Ở bên trong trầm tĩnh thì đột nhiên Tiểu Ngân náo mà bắt đầu.

Đúng đúng không thể tin người được. Tiểu Hồng cũng đi theo dựng đứng lên nói, Lạc Vũ và Vân Thí Thiên mới là một đôi, không thể cùng Giá Hiên Mặc Viêm, không thể...

Phi Vũ quốc vương thấy vậy thì cũng trầm giọng nói: “Hai tộc đều có truyền thừa tông điển, ta nói không tính, trong tay Quân Nhiêu Thiên chắc chắn có cổ gián tổ tiên lưu lại, thiệt hay giả thì gọi hắn ta vào thì biết ngay.”

Nói đến đây, Phi Vũ quốc vương lại lần nữa nhìn qua gương mặt khó coi của Lạc Vũ: “Phía sau lưng người có một cái bớt giọt nước màu trắng nhạt. đó chính là năng lực rửa sạch tà ác mà tổ tiên Quân gia đã lưu lại.”

Vừa nói xong thì tay của Lạc Vũ cầm tay Vân Thí Thiên có chút run lên, chậm rãi quay người nhìn Vân Thí Thiên.

Phía sau lưng nàng thì nàng không biết nhưng nhất định Vân Thí Thiên đã thấy.

Vân Thí Thiên nhìn Lạc Vũ nhưng vẫn nhíu mày. Trong ánh mắt nghi vấn kia chậm rãi gật đầu.

Phía sau lưng Lạc Vũ đúng là có cái bớt như thế, nếu không để ý kỹ thì không thấy được cái bớt đó.

Cái gật đầu này làm cho đại sảnh càng yên tĩnh hơn.

Gió thổi qua ngọn cây, lạnh như băng.

“Không có khả năng, có lẽ người nghĩ sai rồi.” tại không gian yên tĩnh này Lạc Vũ mở miệng nói.

“Lạc Vũ! Ngươi biết rõ ta...”

“Quân Vân, Phong Vô Tâm của Vọng Thiên Nhai đến.” Lúc Phi Vũ quốc vương định mở miệng thì trong nháy mắt đột nhiên vang lên chuỗi âm thanh bầm bầm.

Bọn Quân Vân và Phong Vô Tâm đã đến rồi. lúc này bọn họ đến nơi này làm cái gì? Vân Thí Thiên và Lạc Vũ liếc nhìn nhau, trong mắt hai người đều lạnh đi.

Ánh mặt trời lấp lóe hiện lên một chuỗi bóng người, đi đầu là Quân Nhiêu Thiên.

Quân Nhiêu Thiên, người của quân gia đã đến.

158. Chương 159: Mẹ Của Vân Thí Thiên

Edit: Hami

Beta: Sakura

Gió nhẹ nhàng thổi, lại không xua tan đi cái lạnh trong đại sảnh lúc này, cả bầu không khí giống như ngưng kết lại.

Trong đại sảnh tất cả mọi người nhìn về phía người Quân gia.

Chính là nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền đến.

Quân Nhiêu Thiên bước nhanh đi tới một đoàn người, rất nhanh tiến đại sảnh, trong đại sảnh thấy mọi người đều dùng một loại biểu lộ không cách nào hình dung quái dị nhìn xem bọn hắn.

Trong nháy mắt Phong Vô Tâm không khỏi kinh ngạc.

Ngay sau đó lại cũng không dám trì hoãn hướng Vân Thí Thiên và Lạc Vũ nói: “Quân Nhiêu Thiên nói có chuyện rất quan trọng muốn nói cho Vương phi.

Hình như có liên quan đến chuyện trước mắt này, cho nên ta mạo muội mang đến.”

Vừa nói như vậy xong, trong đại sảnh có người vui, có người lo.

Cái loại biểu lộ không đồng nhất này, nhìn về chỗ nằm màu sáng rực rỡ kia.

Mắt nhìn Lạc Vũ không có lên tiếng, mặt Vân Thí Thiên không biểu tình hướng Quân Nhiêu Thiên nói: “Nói.”

Quân Nhiêu Thiên lau cái trán đổ mồ hôi, hắn còn cho tới bây giờ chưa thấy qua tình huống nhiều thủ lĩnh tập trung cùng một chỗ, cái uy áp vô hình này thật dọa người a.

Hơn nữa, đối diện Vân Thí Thiên tuy không có biểu lộ, nhưng là thực chất bên trong thẩm thấu ra sát khí...

Đột nhiên Quân Nhiêu Thiên rất sợ, dường như bắt đầu hoài nghi mình đến không đúng lúc thì phải.

Nhưng những cảm xúc này cũng chỉ trong chớp mắt, Quân Nhiêu Thiên run rẩy nói với Lạc Vũ: “Người không phải đã hỏi ta chúng ta Quân gia huyết thống có gì kỳ lạ quý hiếm à.

Ta trở về hảo hảo tra xét tra,, đây chính là đồ vật chúng ta Quân gia liệt tổ liệt tông lưu lại.

Phía trên ghi lại lấy hết thấy, người nhìn sẽ biết.” Quân Nhiêu Thiên vừa nói vừa theo trên người móc ra một vật, đưa tới Lạc Vũ.

Lạc Vũ không có đưa tay cầm lấy.

Bên cạnh Minh Trần Dạ thấy vậy, duỗi tay ra tiếp nhận, hít sâu một hơi chậm rãi mở ra, trải ra trước mặt Lạc Vũ và Vân Thí Thiên nhìn lại.

Kỳ thật đã không cần nhìn rồi.

Lời nói của Phi Vũ Quốc Vương cùng với đồ vật Quân Nhiêu Thiên gấp vội vàng chạy đến đưa lên.

Cả hai phía đều có quá nhiều chỗ tương tự cùng với hỗ trợ lẫn nhau.

Nếu không phải trước đó hợp mưu tốt, thì vấn đề này hoàn toàn là chân chân thật thật đấy.

Đọc nhanh như gió, nhìn mấy chữ mà cổ giản ghi lại.

Mặt mày Vân Thí Thiên lạnh kinh người.

Có lẽ Phi Vũ Quốc Vương và Quân Nhiêu Thiên liên thủ với nhau.

Nhưng muốn nói mấy trăm thế hệ của hai tộc đều liên thủ với nhau, nói ra ngay cả ông trời cũng không tin nữa là.

Hai phần đồ đạc này, sự thật bày ra trước mắt, Giá Hiên Mặc Viêm và Lạc Vũ là hậu duệ Giá Hiên Nhất Tộc và Quân thị nhất tộc, kế thừa hai vị cường giả tuyệt thế.

Bọn hắn kết hợp có thể phong ấn bình chương cái Vong Linh Thần Minh vực.

Vân Thí Thiên khép lại năm ngón tay trong tay áo, chặt chẽ cầm trở thành nắm đấm.

Kỳ thật hắn sớm nên nghĩ đến mới phải, rõ ràng máu của Lạc Vũ có thể rửa cái hắc khí kia.

Như vậy đặc thù, kỳ thật đã sớm tại chiêu cáo bọn hắn rồi.

“Đúng vậy, theo như nói như vậy Lạc Vũ xác thực là hậu duệ kế thừa Quân gia gột tẩy lực lượng.” Năm ngón tay nắm lại thành nắm đấm nắm chặt ở bên trong, Vân Thí Thiên chậm rãi mở miệng.

Phía dưới mọi người bình tĩnh nhìn xem hần, nghe vậy thở dài một hơi, lại không lên tiếng nhìn xem Vân Thí Thiên và Lạc Vũ.

“Xác định là tốt rồi, đã như vậy, hai người các ngươi nhanh kết thành vợ chồng, cộng đồng học cái Phiêu Miểu thần thông kia.

Bên trong cái Phiêu Miểu thần thông kia có một chiêu song tu thức, là trước mắt công pháp mạnh nhất đại lục Vong Xuyên, các ngươi cùng nhau luyện nó, càng có thể mạnh hơn nữa.”

Ngân tông yên tâm, nếu là như vậy, vậy là tốt rồi, dễ giải quyết rồi.

Không được, nhà của ta Lạc Vũ đã kết hôn rồi, không thể cùng Giá Hiên Mặc Viêm làm phu thê.

Ngân tông vừa dứt lời, Tiểu Ngân nóng nảy nói.

Ngân tông nghe nói lập tức hai mắt quét ngang, liếc mắt nhìn Tiểu Ngân cả giận nói: “Đã lập gia đình thì thế nào, hiện tại đối mặt chính là tai kiếp của mọi sinh linh trên cái đại lục này.

Hi sinh một tí có cái gì không được, , đừng quên năm đó hai vị tiền bối là như thế nào làm.”

Một lời nói đến đây, Ngân tông lạnh lùng quay đầu nhìn về phía Vân Thí Thiên và Lạc Vũ.

Trong đại sảnh mọi người, thấy vậy cũng đều quay đầu nhìn Vân Thí Thiên cùng Lạc Vũ.

Vân Thí Thiên và Lạc Vũ cảm tình là tốt.

Nhưng trước mắt có liên quan tới sự an nguy của tất cả mọi sinh linh trên đại lục Vong Xuyên.

Việc này mặc dù có điểm không ổn, nhưng là đại sự trước mắt, những chuyện nhỏ nhặt này không nên câu nệ tiểu tiết mới đúng.

Một mảnh yên lặng, tất cả mọi người đang đợi đáp án của Lạc Vũ và Vân Thí Thiên.

Lạc Vũ, Lạc Vũ... Tiểu Hồng có chút nóng nảy.

“Câm miệng, nhanh trả lời.”

Ngân tông hướng Tiểu Hồng rống lên một câu, sau đó trừng mắt Vân Thí Thiên và Lạc Vũ.

“Không cần cân nhắc ý nghĩ của ta, mặc kệ ngươi làm quyết định gì, ta đều đứng tại ngươi bên này, ai kêu ta thích ngươi đây này.”

Ở này đây phòng vô hình bức bách, Minh Trần Dạ đột nhiên cười hì hì nhìn xem Lạc Vũ nói.

Lạc Vũ nghe nói nhìn Minh Trần Dạ, chống lại trên mặt Minh Trần Dạ cười hì hì, hai mắt lại hết sức kiên định.

Tại đây dạng thời điểm ủng hộ quyết định của nàng, trong lòng Lạc Vũ cảm động không cách nào nói rõ, nhưng bên miệng lại nói: “Chúng ta tại sao phải cân nhắc ý nghĩ của ngươi.”

Một câu nói chọc cười, lại làm cho không khí đầy phòng bức bách có hơi chút thoáng ra.

Mà đang ở bên trong chấn động Vân Thí Thiên lạnh lùng ngẩng đầu, ánh mắt chậm rãi đảo qua ở đây mỗi người: “Ta không đồng ý.”

Bốn chữ chém đinh chặt sắt từ trong miệng Vân Thí Thiên nói ra, tràn đầy kiên định tuyệt không sửa đổi.

“Cái gì, ngươi dám không đồng ý.” Ngân tông lập tức giận dữ.

Vân Thí Thiên giương mắt chống lại Ngân tông nắm chặt tay Lạc Vũ lãnh khốc tuyệt đối mà nói: “Lạc Vũ là thê tử của ta, cuối cùng cả đời chỉ có thể là ta.

Ai cũng không thể đụng vào, ai cũng không được, quân chi là vì thiên hạ này.”

Mỗi chữ mỗi câu, Vân Thí Thiên nói hết sức chậm, nhưng quyết tuyệt không thay đổi, lại để cho nhân tâm không thể lay chuyển.

Vừa nói như vậy xong, trong đại sảnh đám người Tông chủ Hải Thần tông, Lôu Tinh không khỏi có chút bạo động.

“Đây là vì thiên hạ tất cả mọi người...” sắc mặt Bằng Thánh Cung chủ nhíu chặt trầm giọng nói.

“Vậy thì sao, mạng người trong thiên hạ này có liên quan gì đến ta.” Giọng nói của Vân Thí Thiên chìm như băng.

Hắn không phải chúa cứu thế, hắn không có ý chí vĩ đại như vậy.

Có thể cứu liền cứu, không thể cứu, khắp thiên hạ đều chết hết rồi, đều không cứu.

Lời này vừa nói ra, trong đại sảnh càng thêm bạo động.

“Người đừng quên, là ai phá hủy phong ấn, thả ra Vong Linh.” hai mắt Ngân tông nhắm lại, trong mắt là tuyệt đối thịnh nộ.

“Cho nên, chúng ta sẽ dốc hết toàn lực chống cự và tiêu hủy nó.” Lạc Vũ vẫn trầm mặc, lúc này đột nhiên đứng người lên chống lại ánh mắt của Ngân tông.

“Có thể hủy diệt thì hủy diệt, không thể hủy diệt cho dù bồi thêm mạng của chúng ta, chúng ta cũng thừa nhận, muốn vợ chồng chúng ta tách ra, tuyệt không khả năng.”

Lạc Vũ một dứt lời xuống, quay đầu đối với Vân Thí Thiên sáng lạn cười cười, kéo Vân Thí Thiên hướng ra ngoài tự đi: “Chúng ta đi nghĩ biện pháp.”

Nàng không vĩ đại, nàng không có ý chí vĩ đại kia.

Muốn nàng vì người trong thiên hạ hi sinh hạnh phúc chính mình không dễ có được, thật có lỗi, nàng làm không được.

Dắt tay đồng hành, Vân Thí Thiên và Lạc Vũ hết sức quyết đoán.

Là bọn hắn gây ra họa, bọn hắn gánh chịu, bọn hắn sẽ dốc sức liều mạng.

Nhưng là, bọn họ là ích kỷ đấy.

Bọn hắn không cách nào bởi vì phải cứu cái gì toàn bộ người trong thiên hạ, mà tùy ý hi sinh hạnh phúc của mình.

Trừ khi chết đi, nhưng là đôi khi, có một số việc, cho dù chết cũng không thể thương lượng được.

Trong đại sảnh mọi người cũng không nghĩ tới Lạc Vũ so Vân Thí Thiên còn quyết tuyệt, không khỏi phản ứng không kịp nhìn xem hai người dắt tay đi ra ngoài.

Duy chỉ có Giá Hiên Mặc Viêm vẫn đứng ngay tại chỗ, thần sắc phức tạp nhìn Lạc Vũ và Vân Thí Thiên.

Cự tuyệt dứt thoát như thế, không tiếc đối lập với tất cả mọi người.

Cũng bởi vì, cũng bởi vì tình cảm của bọn hắn không thể không thể khinh nhờn, không thể vấy bẩn sao.

“Ha ha, đây mới là ta nhận thức Quân Lạc Vũ và Vân Thí Thiên, đi đi rồi, thiên muốn ta chết, ta sẽ dốc hết toàn lực đi chống cự, sống hay chết dựa vào bản lãnh của mình.

Muốn dựa vào người khác hi sinh, được hưởng yên vui, thật sự là không biết xấu hổ.” Một mảnh tĩnh mịch ở bên trong, Minh Trần Dạ đột nhiên cười ha ha lên tiếng, ngay sau đó tay áo vung lên đi theo Vân Thí Thiên và Lạc Vũ đi ra ngoài.

Lời nói sắc bén, nghe vào trong tai mọi người, phối hợp thêm vừa rồi theo như lời Ngân tông nói về sự tình Phiêu Miểu nhất tộc, thực sự như nuốt phải ruồi bọ.

“Lạc Vũ, ngươi thật sự quyết định như vậy?”

Nhìn xem Lạc Vũ và Vân Thí Thiên cứ như vậy dắt tay đi ra ngoài, một điểm cứu vãn đều không có, Phi Vũ Quốc Vương kinh ngạc.

Lạc Vũ cứ như vậy buông tha không để ý thiên hạ, cứ như vậy phải ly khai?

Cái này, đây quả thực quá xa so với hần tưởng tượng rồi.

Mà Lạc Vũ căn bản không thèm quan tâm đến lý lẽ, sải bước đi ra ngoài.

“Lạc Vũ, Vân Thí Thiên, các người không thể ích kỷ như vậy.” Phi Vũ Quốc Vương nhìn bóng lưng Vân Thí Thiên và Lạc Vũ, rống to lên tiếng.

Hắn không phải tông chủ lục tông, không có gì khó chịu.

Hắn chỉ biết là, bọn hắn Giá Hiên Nhất Tộc và Quân thị nhất tộc cùng nhau thủ vệ lấy bí mật này, thủ hộ đại lục này nhiều năm như vậy.

Bọn hắn cũng có thể vì cái đại lục này, trả giá hết thảy.

Dựa vào cái gì nàng Quân Lạc Vũ cứ như vậy ích kỷ phản đối, sao nàng ta có thể phản đối.

“Phi Vũ Quốc Vương, người bây giờ mới biết được ta ích kỷ sao?” Lạc Vũ không quay đầu lại, dưới chân không ngừng dắt lấy Vân Thí Thiên đi ra ngoài.

Nàng Quân Lạc Vũ ích kỷ, không phải một ngày hôm nay.

“Người...” Phi Vũ Quốc Vương bị Lạc Vũ nói một câu, cơ hồ nghẹn muốn thổ huyết.

Lập tức quay đầu nhìn về phía còn không biết rõ tình huống Quân Vân và Quân Nhiêu Thiên quát: “Các người cứ như vậy trở mặt ếch ra nhìn sao?”

Các người cứ như vậy cho phép hậu nhân Quân gia phá hư hết thảy?

Các người muốn làm phản đồ của thiên hạ này? Làm đầu sở hại chết tất cả mọi người trên đại lục sao?”

Ngôn từ kịch liệt theo Phi Vũ Quốc Vương trong miệng hô lên, Phi Vũ Quốc Vương cũng gấp mắt đỏ rồi.

Quân Nhiêu Thiên hơi chút tỉnh tường một chút tình huống trước mắt.

Nghe nói như vậy đều không để ý Phi Vũ Quốc Vương Vân Thí Thiên và Lạc Vũ, sau đó hướng Quân Vân ra hiệu, hắn mà nói Lạc Vũ sẽ không nghe đây, nói cũng vô dụng.

Nhưng mà, căn bản không được rõ lắm tình huống Quân Vân vẫn thấy vậy, trầm ngâm trong nháy mắt chậm rãi mở miệng: “Ta ủng hộ tất cả quyết định của nữ nhi và con rể ta.

Ta không rõ ràng lắm tại sao nữ nhi của ta phải cùng Mặc Viêm cùng một chỗ, ta chỉ biết là vạn người. này có liên quan gì tới chúng ta.

Các người không cần đem tội danh ngập trời như vậy áp đặt cho nữ nhi và con rể ta, nữ nhi của ta còn sống, không nên quân bọn hắn thì tốt hơn.

Như vậy bọn hắn chết rồi, làm sao đến nữ nhi của ta chịu tội.”

Dứt lời, hướng Phong Vô Tâm và Vân Khung phát phát tay, đuổi kịp bước chân Vân Thí Thiên và Lạc Vũ.

Quay đầu, mỉm cười chờ bọn người Quân Vân đi theo.

Phong Vô Tâm và Vân Khung, từ đầu tới đuôi đều không hiểu xảy ra chuyện gì.

Nhưng Vương Hậu và Quân vương nhà mình đã đi, đương nhiên phải đi cùng.

Lập tức, một đám người cứ như vậy bỏ qua tất cả mọi người trong đại sảnh, đi ra ngoài.

Mà Tiểu Ngân và Tiểu Hồng nhìn Lạc Vũ bọn hắn, tại nhìn cha nó, hai bên đều khó có thể lựa chọn.

“Chậm đã.” Bằng Thánh Cung chủ đột nhiên quát lạnh một tiếng.

Cùng một lúc Song Diệp Thành chủ, Gia Chủ Lô Tinh, Thiếu chủ Lăng Nam, Hải Thần tông chủ, đều đứng dậy bất động thanh sắc ngăn ở trước mặt Vân Thí Thiên và Lạc Vũ.

Vân Thí Thiên thấy vậy lạnh lùng dừng bước, khóe miệng câu dẫn ra một vòng trào phúng cùng lãnh khốc cực kỳ nói: “Như thế nào, muốn động thủ?”

Đối diện hần Hải Thần tông chủ nhíu mày nói: “Hai vị, hôm nay lại để cho nhóm lão hủ lại không biết xấu hổ rồi, kính xin hai vị đáp ứng, cái này sự tình quá mức trọng yếu, chúng ta thật sự là...”

“Chúng ta cũng thật sự là không có biện pháp khác.” Song Diệp Thành chủ tiếp nhận lời nói, mặt mũi tràn đầy xấu hổ hướng Vân Thí Thiên cùng Lạc Vũ nói.

Nhưng là cái kia thân hình lại một mực ngăn ở phía trước hai người.

“Vì tư tâm của bọn người không cứu người trong thiên hạ, Quân Lạc Vũ, Vân Thí Thiên, các người quả thực là sỉ nhục của nhân loại.”

Hải Thần tông chủ và Song Diệp Thành chủ hát mặt đỏ, Bằng Thánh Cung chủ hát mặt đen.

“Đúng vậy a, các người...”

“Ha ha, buồn cười, buồn cười.” Ngay tại mấy vị tông chủ tứ phương vây quét thời điểm, Minh Trần Dạ mãnh liệt cười ha ha lên tiếng.

Giọng nói hết sức châm chọc mà nói: “Khá lắm không biết xấu hổ, chính mình sợ chết liền hướng trên đầu chúng ta chỉ trích, sỉ nhục, cái gì gọi là sỉ nhục, cứu được các người những kẻ ăn cây táo, rào cây sung mới gọi sỉ nhục.”

lời nói bén nhọn như thế, bọn người Hải Thần tông chủ xấu hổ, tuy là vạn phần xấu hổ, nhưng lại như trước chặn đường.

Minh Trần Dạ thấy vậy khê hừ: “Lão tử có bản lĩnh, lão tử không cứu, như thế nào đấy, các người có thể như thế nào đấy...”

“Trần Dạ, không cần phải nói nhiều với bọn họ.” Minh Trần Dạ còn chưa nói hết, đột nhiên Lạc Vũ mở miệng.

Một bên Vân Thí Thiên thì lạnh lùng nhìn xem mấy người nói: “Muốn động thủ thì lên, hôm nay xem các người có thể hay không cản được chúng ta.”

Lời này vừa nói ra mùi thuốc súng dày đặc lập tức bốc lên.

Cái khí tức kia vô cùng bức người.

Bọn người Lăng Nam Gia Chủ lập tức đâm lao phải theo lao.

Bọn hần không thể đánh thắng được Vân Thí Thiên và Lạc Vũ, nhưng cứ để cho người đi rồi, vậy bọn họ tất cả mọi người. . .

“Phanh.” Mà đang ở lúc mùi thuốc súng văng khắp nơi Ngân tông một mực ngồi ở địa vị cao, o một móng vuốt vung xuống, một cái bàn lập tức bị phá hủy.

Sắc bén lực lượng màu trắng tại trên người Ngân tông bắn ra, Ngân tông lửa giận ngút trời, nghiêng răng nghiêng lợi giận dữ hét: “Tốt một cái vì tư lợi tạp chủng.

Tốt, các người đã không cứu, lưu cũng vô dụng, lão tử hôm nay sẽ giết các người, phát tiết lửa giận trong lòng.”

Dứt lời, móng vuốt vung lên một đạo sắc bén hướng Lạc Vũ và Vân Thí Thiên phóng đi.

Bằng Thánh Cung chủ bọn hần không làm gì được Lạc Vũ bọn họ, nhưng là Ngân tông. . .

Lão cha, không thể.

Một bên Tiểu Ngân thấy vậy khẩn trương, mãnh liệt vọt ra hướng cái kia lực lượng màu trắng bạc chặn đường.

Ngân tông thấy vậy giận dữ: “Súc sinh, người thực làm như ta không dám giết người có phải hay không.”

Phần nộ, đạo lực lượng màu trắng bạc trực tiếp hướng Tiểu Ngân vọt tới.

Vân Thí Thiên và Lạc Vũ Quay đang quay lưng, thấy vậy lập tức quay người trở lại.

Lạc Vũ tay chụp tới, đoạt lấy Tiểu Ngân.

Vân Thí Thiên cầm Kỳ Lân La Sát Dao trong tay vừa hiện, một đao ngân tông lực lượng phóng tới.

“Oanh.” Chỉ nghe một tiếng đại chấn, một màu bạc một đen như mực lưỡng khí ở giữa không trung chống lại, trong đại sảnh lập tức khí lưu bay loạn, bốn phía trang trí ầm ầm vỡ vụn.

“Dám đánh trả.” Ngân tông càng giận dữ, móng vuốt lại lần nữa giương lên, lực lượng mạnh hơn muốn gào thét mà ra.

“Trước đừng động thủ, ta có chuyện muốn nói. . .”

“Oanh. . .”

Mà đang ở Ngân tông muốn tại động thủ trong nháy mắt, sau khi đi vào vẫn không nói chuyện Giá Hiên Mặc Viêm đột nhiên một bước bước ra, quát lớn.

Nhưng ngay tại hần mở miệng cùng lúc đó, xa xa một tiếng sấm rền bình thường ầm ầm thanh âm vang lên, xuyên phá cả bầu trời, chòng chát mà đến.

Trong nháy mắt, mặt đất một hồi rất nhỏ chấn động.

Trong đại sảnh mọi người thấy vậy, lập tức thất sắc.

“Chết tiệt, phá tan tầng thứ nhất phong ấn.” Ngân tông vù phát quay đầu nhìn về phía Thần Minh Vực.

Chỗ cuối cùng nó bố trí phong ấn, đã bị Thần Minh Vực bên trong phục sinh siêu cấp ma thú phá tan tầng thứ nhất.

Còn lại hai tầng, có thể phá tan bất cứ lúc nào.

Ngân tông vừa nói như vậy xong, trong đại sảnh vốn là mọi người đã biến sắc, sắc mặt càng phát ra khó coi.

Trong đại sảnh khí thế vốn là giương cung bạt kiếm nay lại càng nặng thêm.

“Như thế tình huống đã rất vội, chúng ta lúc này không nghiên cứu ứng đối như thế nào, ngược lại tự giết lẫn nhau, cái này thành bộ dáng gì nữa.”

Ở trong không khí giương cung bạt kiếm, Giá Hiên Mặc Viêm trầm giọng quát.

Vừa nói như vậy xong, bên cạnh một mực đứng không nhúc nhích cũng không có tham dự vậy khốn Hải Mặc Phong nhẹ gật đầu: “Mặc Viêm lời này mới là chính xác đấy. Muốn sống sót cũng không đáng xấu hổ, nhưng là chúng ta không thể dùng thủ đoạn đáng xấu hổ.”

“Lời này mới là người nói.” Minh Trần Dạ nhếch miệng nói.

Giá Hiên Mặc Viêm thấy vậy liền tiến lên, chen vào cái vòng nhỏ hẹp mà mấy Đại Tông Chủ vây quanh.

Đứng ở bên người Lạc Vũ: “Vấn đề này tuy liên quan thiên hạ, nhưng cũng là chuyện giữa chúng ta.

Lạc Vũ, Vân Thí Thiên, ba người chúng ta đến đàm.” Dứt lời, đưa tay bắt lấy Lạc Vũ hướng ra ngoài kéo đi

Bên cạnh bọn người Gia Chủ Lô Tinh, gặp Giá Hiên Mặc Viêm ra mặt nói.

Nghĩ thầm ba người đàm, còn tốt hơn là bọn hần cưỡng bức, không khỏi lui ra phía sau một bước, nhượng xuất đường cho bọn người Vân Thí Thiên.

Giá Hiên Mặc Viêm lôi kéo Lạc Vũ đi.

Nhưng chỉ mới bước đi một bước, đột nhiên Lạc Vũ trở tay chế trụ tay của hần, đem hần kéo đứng lại, Giá Hiên Mặc Viêm lập tức nhíu mày quay đầu.

Lạc Vũ nhìn xem Giá Hiên Mặc Viêm, nàng hiểu, Giá Hiên Mặc Viêm muốn dùng cái này lấy cớ, đem bọn họ từ nơi này mang đi ra ngoài.

Ý tốt lần này, nàng nhận, thế nhưng mà. . .

“Mặc Viêm, không có gì để thương lượng, có lẽ ngươi hiểu ta, ngươi nên biết của ta kiên trì.”

Lạc Vũ nhìn xem Giá Hiên Mặc Viêm, duỗi tay nắm chặt tay Vân Thí Thiên, nắm thật chặt.

“Ta có rất ít khi kiên trì cái gì, cho dù thiên hạ này, ngươi muốn, ta cũng có thể tặng cho ngươi.

Nhưng là, Vân Thí Thiên cùng tình cảm của ta, là kiên trì duy nhất của ta, bảo ta ruồng bỏ ta làm không được, càng làm không được tâm linh chia lìa.

Mặc Viêm, thực xin lỗi.”

Giá Hiên Mặc Viêm ngẩng đầu nhìn Lạc Vũ, trong mắt chứa bất cứ giá nào quyết tuyệt, và một chút áy náy.

Cùng với việc không muốn lại để cho hắn làm tấm mộc chắn cho nàng.

Như vậy sắc bén, cũng như vậy trực tiếp.

Trong nháy mắt nội tâm ngũ vị tạp trần, Giá Hiên Mặc Viêm nhìn Lạc Vũ, nếu Lạc Vũ yêu hắn như thế, hôm nay chỉ sợ hắn cũng là liều mạng, cũng không thể để vậy bản chút nào.

Mọi suy nghĩ liên luân chuyển, đến cuối cùng chỉ hóa thành một tiếng thở dài, cuối cùng bỏ qua.

Giá Hiên Mặc Viêm lần thứ nhất vượt vượt đầu Lạc Vũ: “Như vậy quật cường, ăn thiệt thòi đấy.”

“Ăn thì ăn thôi.” Lạc Vũ không có đẩy ra tay Giá Hiên Mặc Viêm.

“Rượu mời không uống uống rượu phạt, đáng chết.”

Ngân tông thấy khuyên bảo không có hiệu quả, cái tính tình cuồng nộ kia rốt cuộc không cách nào che lấp.

Một tiếng rống to truyền ra, một quả cầu ánh sáng cực lớn màu bạc hướng phía bọn người Vân Thí Thiên phóng tới.

Lúc này đây, nhất định phải oanh bọn họ thành cám.

Quả cầu ánh sáng cực lớn, khí thế kinh người.

Không nhanh như sao bay, ngược lại chậm rãi tới gần, những nơi đi qua đại sảnh lập tức tan rã, tại cực lớn năng lượng áp xuống, bị phá hủy thành bột phấn.

“Không tốt.” Minh Trần Dạ cùng Phong Vô Tâm thấy vậy quát to một tiếng, trong lúc nhất thời mấy người đồng loạt ra tay đánh tới quả cầu ánh sáng của Ngân tông.

Nhưng lực lượng của bọn hắn làm sao có thể so với Ngân tông.

Sát khí dữ tợn tuôn ra từ quả cầu lớn màu bạc làm cho tất cả lực lượng công kích nó, toàn bộ như đá chìm đáy biển.

“Chạy mau.” Một bên bọn người Song Diệp Thành chủ thấy vậy không khỏi hoảng hốt, lập tức hướng ra ngoài chạy như điên, ngân tông bạo nộ rồi.

Mà bọn người Lạc Vũ Vân Thí Thiên tất bị Ngân tông tập trung vào, căn bản không cách nào di động.

Giá Hiên Mặc Viêm thấy vậy liền đứng tại trước mặt Lạc Vũ.

Trong lúc cấp thiết không kịp nghĩ lại, liền giật xuống vòng cổ hướng quả cầu ánh sáng ngân ném đi.

Đồng thời kêu to: “Kích phá thượng diện tinh thạch.”

Vân Thí Thiên ngay tại bên cạnh Giá Hiên Mặc Viêm, nghe nói phản ứng nhanh nhất, một tay vung lên một cổ lực lượng đánh tới sợi dây chuyền.

“Oanh.” Ngay lúc lực lượng Vân Thí Thiên đánh trúng cái kia tinh thạch.

Một đạo che khuất bầu trời hỏa hồng gào thét mà ra, cái kia sáng chói sáng cơ hồ làm hoa mắt tất cả mọi người bức Vân Thí Thiên cùng mọi người không thể không nghiêng đầu nhắm mắt.

Lửa đỏ bao trùm cả bầu trời, như một cái Hỏa Long hào hùng mà đến, phóng tới cái quả cầu kia.

Lực lượng giam cầm của Ngân tông lập tức biến mất.

“Lui.” Cảm nhận được lực lượng kinh người của lửa đỏ kia, Vân Thí Thiên quay người nắm lên Quân Vân cùng Vân Khung chạy ra.

Lạc Vũ cũng nhanh tay nắm lên Phong Vô Tâm cùng Quân Nhiêu Thiên lui về phía sau.

Minh Trần Dạ và Giá Hiên Mặc Viêm, Tiểu Ngân, Tiểu Hồng, hướng ra bên ngoài chạy.

“Phanh.” Một tiếng va chạm cực lớn vang lên.

bọn người Hải Thần tông chủ đã sớm chạy xa, tình huống trông thấy một màu bạc, một hỏa hồng lực lượng tựa như một mây hình nấm, đánh bay đại sảnh, bay thẳng đến chân trời.

Tất cả đồ vật chạm vào hai đạo lực lượng này, trong một cái chớp mắt biến thành tro tàn.

Mọi người không khỏi biến sắc, lực lượng này. . .

“Được a Giá Hiên Mặc Viêm người rõ ràng món đồ lợi hại a.”

Minh Trần Dạ phủi tro tàn trên người, đứng lại tại cách đó không xa nhìn xem đại sảnh lập tức bị phá hủy mà lú lẫm.

Sắc mặt Giá Hiên Mặc Viêm không động: “Đây chính là vòng cổ mà tổ tiên chúng ta lưu lại, bên trong cái tinh thạch kia ẩn chứa năng lượng của hắn.”

“Khó trách.” Minh Trần Dạ thế nào lú lẫm.

Một trong hai lực lượng của hai đại cường giả, quả nhiên bư hãn.

“Cám ơn.” Lạc Vũ nhìn Giá Hiên Mặc Viêm, Giá Hiên Mặc Viêm chỉ cười cười.

Màu bạc và hỏa hồng chậm rãi tan rã trên không trung, Ngân tông ở giữa không trung hiện ra thân hình, sắc mặt có chút khó coi.

Hỏa hồng biến mất, vòng cổ theo gió mà rơi, hướng về Vân Khung.

Vân Khung vô ý thức đưa tay tiếp nhận nhìn thoáng qua, lại hướng Giá Hiên Mặc Viêm chuyển tới.

“Đa tạ người cứu, ồ. . .” Một lời cảm ơn còn chưa nói ra, Vân Khung đột nhiên thu hồi vòng cổ đang định đưa cho Giá Hiên Mặc Viêm.

“Cái này ta đã thấy.” Ngay lúc Giá Hiên Mặc Viêm chuẩn bị cầm lấy, Vân Khung nhìn chằm chằm trong tay vòng cổ.

“Người đã từng thấy, không có khả năng, đây là đồ vật của tổ tông ta, chỉ có hậu nhân Giá Hiên Nhất Tộc mới có như vậy một cái.” Giá Hiên Mặc Viêm lập tức phản bác.

“Không đúng, ta thực đã thấy, ngay tại Vọng Thiên Nhai.” Vân Khung cầm thật chặt vòng cổ.

Nàng thực đã thấy, nàng tuyệt đối khẳng định.

Chỉ là nhất thời còn chưa có nghĩ ra, rốt cuộc là tại đâu thấy.

“Không phải đâu, đây là hậu nhân Giá Hiên mới có đấy.” Minh Trần Dạ rất kinh ngạc nhìn xem Vân Khung.

Lạc Vũ nghe nói nhìn về phía Vân Thí Thiên, Vân Thí Thiên lắc đầu, hắn không có ấn tượng.

“Chẳng lẽ lại Vọng Thiên Nhai cũng có hậu nhân Giá Hiên Nhất Tộc?” Hải Mặc Phong cũng tiến lại.

Vừa nói chuyện, một bên hướng Vân Thí Thiên ra hiệu còn không thừa dịp Ngân tông không có chú ý tới bên này thời điểm đi.

Vân Thí Thiên khẽ gật đầu, hướng Lạc Vũ ra hiệu.

Lạc Vũ lập tức liền chuẩn bị nắm lấy đám người Quân Vân, chuẩn bị đi...

“Đúng rồi, ta nhớ ra rồi, Thí Thiên, ta từng thấy cái vòng cổ này ở chỗ mẹ đệ.”

Ngay tại lúc Lạc Vũ Vân Thí Thiên chuẩn bị rút lui, Vân Khung đột nhiên kêu to lên.

“Ah. . .” Lạc Vũ Giá Hiên Mặc Viêm lập tức cả kinh.

Bên cạnh Hải Mặc Phong và Minh Trần Dạ bọn người cũng kinh ngạc quay đầu nhìn Vân Thí Thiên.

Tộc trưởng Giá Hiên Nhất Tộc truyền thừa vòng cổ, mẫu thân Vân Thí Thiên có? Cái này. . .

Mà Phi Vũ Quốc Vương đang ở phía xa chạy đến nghe xong, sắc mặt lập tức thay đổi.

159. Chương 160: Thì Ra Là Thế

Edit: Hami

Beta: Sakura

“Mẹ ta?” Vân Thí Thiên cũng sửng sờ, lập tức dừng bước chân lại.

“Đúng, là mẹ đệ, ta đã thấy sợi dây chuyền này ở chỗ bà ấy.” Vân Khung cầm chặt vòng cổ, lật qua lật lại xem.

Lời này vừa nói ra, chung quanh một mảnh lặng im tất cả mọi người giương mắt nhìn Vân Thí Thiên.

Kể cả bọn người Hải Thần tông chủ mới từ một bên vội vàng chạy tới.

“Thật sự?” Minh Trần Dạ vuốt vuốt cằm.

Vấn đề này có thể nói là lớn mà nói nhỏ cũng được.

Vân Khung đã từng nhìn thấy sợi dây chuyền này ở Vọng Thiên Nhai, hoặc là nói Vọng Thiên Nhai có người của Giá Hiên Nhất Tộc.

Cái này tại tình huống trước mắt có thể coi là khá tốt, dù sao Lạc Vũ chỉ nhận một mình Vân Thí Thiên.

Nhưng là, vòng cổ truyền mấy trăm đời Giá Hiên Nhất Tộc, Vân Khung lại trông thấy tại nơi ở của mẹ Vân Thí Thiên, cái này có thể là một lối thoát cho chuyện này.

Chẳng lẽ lại...

“Vân Khung, không thể nói đùa được đâu.” Gia chủ Lôu Tinh tiến tới nói.

Tuy lời nói là phải thận trọng, nhưng trên mặt hiện rõ sự chờ đợi.

Nếu như Vân Thí Thiên hơi có liên quan tới Giá Hiên nhất tộc, thì bọn họ có thể cho rằng Vân Thí Thiên cũng là người của Giá Hiên Nhất Tộc, cũng có khả năng có được cái thiên thú này?

Nếu như vậy thì cục diện bế tắc này sẽ....

Chung quanh mấy Đại Tông Chủ đều tiến đến, nhìn chằm chằm vào Vân Khung.

Vân Khung rất nghiêm túc: “Ta không có nói đùa, ta khẳng định đã từng nhìn thấy qua.”

Dứt lời vỗ vỗ đầu: “Ta nhớ được là lúc ta sáu tuổi từng trông thấy qua, là vật mà mẹ đệ tùy thân luôn mang theo.

Năm đó khi đệ được sinh ra, mẹ đệ đã từng đeo vật này vào cho đệ.

Đúng, chính là như vậy, mẹ đệ cố ý tại thời điểm đệ sinh ra đeo vào cho đệ, khi đó ta cảm thấy kỳ lạ.

Hài tử mới sinh ra sao có thể mang một món đồ vật không biết rõ nguồn gốc, cho nên ta vẫn nhớ rất rõ ràng.” Vân Khung mãnh liệt vỗ tay một cái.

Cũng là bởi vì như vậy, nàng cảm thấy kỳ quái, mà cái này dây chuyền cũng kỳ quái, bởi vậy mới nhớ rõ.

“Đi, chúng ta lập tức đi tìm mẹ ngươi.” Bằng Thánh Cung chủ nghe nói lập tức thúc giục nói.

Vạn nhất, Vân Thí Thiên cũng là hậu nhân Giá Hiên, cái cục diện bé tắc trước mắt đã có thể lập tức thay đổi.

“Mẹ ta đã sớm chết rồi.” mặt Vân Thí Thiên không biểu tình, ngược lại so với những người đang kích động, lại trầm ổn vô cùng.

Một hồi chính biến tại Vọng Thiên Nhai mẹ hắn đã chết đi còn có thể tìm cái gì.

“Cái kia đi tìm cái này sợi dây chuyền.....” Song Diệp Thành chủ nói xen vào.

Vân Thí Thiên cau mày, đồ vật này hắn hoàn toàn không có ấn tượng, làm sao tìm được.

Vọng Thiên Nhai lớn như vậy, ai biết thứ này còn có tồn tại hay không.

“Vậy tìm người nhà mẹ ngươi.” Hải Thần tông chủ trầm giọng nói.

Vừa nói như vậy xong, sắc mặt Vân Khung, Phong Vô Tâm lập tức trầm xuống.

Vân Thí Thiên cho đến bây giờ vẫn là mặt không biểu tình.

“Đã không còn, bọn họ đều chết hết rồi.” tức thì Lạc Vũ nắm tay Vân Thí Thiên, chậm rãi lên tiếng.

Ở bên trong một hồi chính biến, không chỉ có là nhất tộc của mẫu thân Vân Thí Thiên, còn có mấy cái hậu phi nhất tộc cũng toàn bộ bị giết sạch sẽ.

Lúc soán quyền đã giết hết vì phòng ngoại thích đến lúc đó trả thù.

Nên đã trăm thảo trừ căn, toàn bộ diệt hết.

Vân Thí Thiên, chỉ còn lại có một người, ngoại trừ Vân Khung, cũng không có thân nhân nào nữa.

Lạc Vũ vừa nói ra, sắc mặt tất cả mọi người trầm xuống lập tức yên tĩnh.

Bọn hắn không phải bị thương cho thân thể Vân Thí Thiên.

Từ xưa đến nay đứng trên đỉnh cao của quyền lực, sau lưng đều cất giấu huyết lệ.

Mà là, gia tộc của mẹ Vân Thí Thiên đều chết hết, tung tích của sợi dây chuyền này cũng biến mất theo.

Như vậy làm sao có thể chứng minh Vân Thí Thiên có liên quan tới Giá Hiên Nhất Tộc.

Mà như vậy thì không thể có cái truyền thừa thiên phú gì rồi.

Tiếng gió cô quạnh, trong nháy mắt chỉ còn lại có tiếng gió vù vù mà qua.

“Chết tiết ngu ngốc...” Ngân Tông từ giữa không trung đi tới, mặt mày xanh mét tức giận.

Lời vừa nói ra, Tiểu Ngân và Tiểu Hồng đã sớm ngồi chồm hổm chờ lập tức xông đi lên.

Một trái một phải vì Ngân Tông mát xa, nịnh nọt.

Lão cha, người đừng vội, chúng ta biết rõ người là lo lắng vấn đề Thần Minh Vực.

Mà bây giờ chúng ta mới phát hiện điểm đột phá rồi, Vân Thí Thiên cũng có khả năng là hậu nhân Giá Hiên Nhất Tộc, trên người cũng có thể có cái truyền thừa thiên phú kia a.

Tiểu Ngân nhanh chóng hướng Ngân Tông nói.

Đúng vậy a, Thú Vương, Lạc Vũ và Vân Thí Thiên không phải là người thấy chết mà không cứu, bọn hắn khó chịu kỳ thật là vấn đề Hợp Thể.

Mà bây giờ người nếu đổi thành Vân Thí Thiên cái kia hết thấy chẳng phải càng dễ dàng sao, bọn hắn nhất định sẽ không có vấn đề gì nữa, người cho bọn hắn chút thời gian, để bọn hắn làm rõ vấn đề a.

Một bên Tiểu Hồng cũng nói.

Hai tiểu gia hỏa nói tốt, cũng không nói vạn nhất không phải những lời kia.

Dù sao trước tiên ổn định được Ngân Tông

Ngân Tông nghe Tiểu Ngân cùng Tiểu Hồng nói như vậy, hơi kinh ngạc, nội khí bão táp hơi chút dịu xuống.

Đã như vậy, trước hết để cho bọn hắn làm rõ, cũng không phải là không thể được.

“Người gọi ta cái gì?” Quay đầu, Ngân Tông nhìn xem lúc này Tiểu Hồng hết sức nhu thuận.

Tiểu Hồng sững sờ, khoe miệng co quắp, lập tức nịnh nọt ton hót kêu lên, cha.

Ngân Tông hài lòng, hừ hừ từ giữa không trung rơi xuống, rộng lượng cho Vân Thí Thiên và Lạc Vũ một chút thời gian, trước không diệt bọn hắn.

Tiểu Ngân thấy vậy cho Tiểu Hồng cái ánh mắt, trước đó nếu gọi thì tốt hơn không.

Tiểu Hồng trừng Tiểu Ngân, hướng Vân Thí Thiên nháy mắt.

Muốn cùng Giá Hiên Nhất Tộc có quan hệ, cũng chuẩn bị cho tốt.

Nếu không phải, vậy thì nhanh lên trước chuẩn bị chạy a.

“Chỉ dựa vào người nói Vọng Thiên Nhai có vòng cổ, mà bây giờ lại cầm không ra cái gì căn cứ chính xác, đây cũng không phải là cách làm của Vọng Thiên Nhai.”

Ở bên trong hoàn toàn yên tĩnh, Phi Vũ Quốc Vương tiến vào.

Trên mặt đã sớm khôi phục lại bình tĩnh, không có bất kỳ biến sắc nào.

Vân Thí Thiên nghe nói rồi nhìn lướt qua Phi Vũ Quốc Vương với ánh mắt bén nhọn.

Hắn Quân Vương Vọng Thiên Nhai, chẳng lẽ lại còn kỳ vọng với Phi Vũ, Giá Hiên nho nhỏ nhắc lên quan hệ, hoang đường.

Phi Vũ Quốc Vương thấy vậy ghen hòng, lại hít sâu một hơi nói: “Ta biết rõ các người có ý gì, không có gì hơn là xem Vọng Thiên Quân Vương có khả năng cũng là chúng ta Giá Hiên Nhất Tộc truyền thừa thiên phú hậu nhân hay không.

Song, cái này không có bằng chứng, cho dù ta nhận biết, nhưng đối với đại cục cũng không có chỗ tốt.”

Vừa nói như vậy xong, Vân Khung liếc nhìn, cả giận nói: “Ai mà thèm làm người cái gì người Giá Hiên Nhất Tộc. Bản cung đã từng nhìn thấy thì ta nói là đã từng thấy, chưa thấy qua thì là chưa thấy qua người làm như cái gì Giá Hiên Nhất Tộc là một món ngon gì đó không bằng, hừ.”

Dứt lời, tay vung lên, đem cái kia vòng cổ hướng phía Giá Hiên Mặc Viêm ném tới.

Cùng lúc đó hướng Vân Thí Thiên quay đầu nói: “Thí Thiên, chúng ta trở về tìm, ta nhớ được mặt dây chuyền là tinh thạch là màu bạc đấy.

Phía trên cũng có điêu khắc hỏa diễm ở phía bên trái, mà không phải giống cái này hướng phải.

Chúng ta trở về tìm, chúng ta Quân Vương Vọng Thiên Nhai không cần nhận thức cái gì hậu nhân của Giá Hiên thị tộc cổ xưa, tại đây từ chỗ chúng ta có là có, không có là không có, không đáng hạ thấp đầu của mình.

Chúng ta cũng chỉ vì đại lục Vong Xuyên.

Nếu thật có thể từ đó thăm dò ra một hai, Lạc Vũ có thể cùng Thí Thiên liên thủ trừ địch.

Chúng ta Thí Thiên và Lạc Vũ tuyệt đối sẽ làm việc đáng làm thì phải làm, chúng ta không thèm phải trèo cao gì cả, hừ, đi thôi, Thí Thiên Lạc Vũ, chúng ta đi.”

Vân Khung lời nói uy phong凛冽, quay người dắt lấy Vân Thí Thiên và Lạc Vũ xoay người rời đi.

Làm như ai cũng thèm nhắc lên cái quan hệ gì với Giá Hiên Nhất Tộc vậy, hừ.

Vân Khung dắt hai người muốn đi Phi Vũ Quốc Vương bị trách móc trên mặt chuyển từ hồng sang trắng.

“Bây giờ trở về đi Vọng Thiên Nhai tìm kiếm, thời gian hao phí nhiều lắm.”

Mà đang lúc Vân Khung dắt Vân Thí Thiên cùng Lạc Vũ muốn rời đi, Giá Hiên Mặc Viêm đứng tại bên người bọn hắn đột nhiên mở miệng.

“Hơn nữa, cho dù tìm được, đã mất đi dòng họ, trong lúc này quan hệ cũng khó mà nói.”

“Người có ý tứ gì?” Vân Khung trừng mắt liếc Giá Hiên Mặc Viêm.

Giá Hiên Mặc Viêm không có để ý tới Vân Khung, ngẩng đầu nhìn Vân Thí Thiên thật sâu.

Nhưng mà, đột nhiên quay người nhìn xem Phi Vũ Quốc Vương nói: “Cha, vừa rồi Vân trưởng công chúa nói không sai.

Chúng ta đứng ở chỗ này cân nhắc vấn đề này, là xem có thể hay không tìm ra một điểm khả năng để cho Lạc Vũ và Vân Thí Thiên chung tay cứu thiên hạ này.

Vân Thí Thiên không thể nào biết được nhiều, nhưng là cha thân là tộc trưởng Giá Hiên, chắc hẳn cha cũng biết chút gì đó.

Dù sao, cái quan hệ này ngược dòng tìm hiểu cũng không khó.”

Giá Hiên Mặc Viêm vừa nói ra, Phi Vũ Quốc Vương chợt lóe lên ngạc nhiên.

Mà một bên Hải Mặc Phong nhẹ gạt đầu, đưa tay vỗ bả vai Giá Hiên Mặc Viêm một phát, đây mới là thực bản lãnh một người đàn ông nên có.

Cầm lên được, thả xuống được, đại sự trước mặt lại càng rõ ràng phải trái.

Lập tức trầm giọng nói: “Mặc Viêm nói không sai, Vân Thí Thiên là hậu bối nên không biết, nhưng ít nhất người có biết một ít a.”

Nói đến đây, Hải Mặc Phong liếc mắt nhìn Phi Vũ Quốc Vương chậm rãi nói: “Vừa rồi chúng ta vì mạng sống, có thể không biết xấu hổ mặt vậy công bọn người Vân Thí Thiên.

Hiện tại nếu để cho chúng ta biết có ai biết chuyện không báo, cố ý không có nói, Phi Vũ Quốc Vương đến lúc đó người chết cũng không kịp hối hận đâu.”

Lời này tuy ôn nhu, nhưng kỳ thực là nồng đậm uy hiếp ở trong đó.

Hải Mặc Phong vừa nói như vậy xong, bên cạnh mấy Đại Tông Chủ lập tức gạt đầu, đều nhìn về phía Phi Vũ Quốc Vương.

Bọn họ ngay cả Vân Thí Thiên và Lạc Vũ đều dám công kích, huống chi chỉ là một tiểu Phi Vũ Quốc Vương.

“Mặc Viêm, con. . .” Phi Vũ Quốc Vương đen mặt nhìn xem Giá Hiên Mặc Viêm.

Trong mắt có chút khó có thể tin và kinh ngạc.

“Nếu là của ta thì sẽ là của ta, đã bỏ lỡ, cưỡng cầu cũng không có ý nghĩa.” Giá Hiên Mặc Viêm nhìn cha hắn, giọng nói rất trầm ổn.

Nói đến đây, quay đầu nhìn thoáng qua Vân Thí Thiên và Lạc Vũ, đột nhiên chậm rãi cười cười.

“Huống hồ, bọn hắn muốn cũng là rõ ràng, một hồi kịch chiến tự nhiên là không thiếu bọn họ được, ta còn có thể cầu nguyện Vân Thí Thiên chết trận mà.”

Lời này vừa nói ra, Hải Mặc Phong càng vỗ bả vai Giá Hiên Mặc Viêm vài cái.

Tốt, tốt, đây mới là nam nhân tốt.

Mà Vân Thí Thiên thì liếc Giá Hiên Mặc Viêm, nhàn nhạt mở miệng: “Người không có cái cơ hội kia.”

Giá Hiên Mặc Viêm nghe nói thế cũng không cùng Vân Thí Thiên tranh giành, quay đầu lại nhìn xem Phi Vũ Quốc Vương: “Cha, cha nói đi, đừng lừa gạt chúng ta.

Dù sao trên thế giới này con cũng không biết còn có vòng cổ khác, lại cực kỳ giống nhau, bọn họ sẽ không nói lung tung đâu.

Huống chi. . .” Nói đến đây Giá Hiên Mặc Viêm có chút dừng thoáng một chút: “Huống chi, năm đó lúc thời điểm con chạy trốn đã từng nói với con.

Cái dây chuyền này, đừng cho Vân Thí Thiên nhìn thấy ta vẫn nhớ lời này.”

Lời này vừa nói ra, trong mắt Lạc Vũ và Vân Thí Thiên hiện lên một tia kinh ngạc.

Mà bọn người Hải Mặc Phong ngay lập tức lại càng chăm chú nhìn Phi Vũ Quốc Vương.

Trong chuyện này tuyệt đối có vấn đề, nếu không Phi Vũ Quốc Vương chắc chắn sẽ không nói lời như vậy.

“Con... con .. con đứa nhỏ ngốc này.” Phi Vũ Quốc Vương chỉ vào Giá Hiên Mặc Viêm, vẻ mặt giãy dụa sau đó chỉ thở dài.

Hắn tin tưởng Lạc Vũ và Vân Thí Thiên đúng lúc này không sẽ đồng ý.

Nhưng là, chỉ cần đợi tới lúc khẩn cấp, bọn hắn tuyệt đối sẽ dưới tình huống bức bách phải đồng ý.

Mà một khi đồng ý, Vân Thí Thiên và Lạc Vũ chính giữa sẽ sinh ra vết rách, muốn khôi phục như lúc ban đầu, tuyệt đối là không thể nào.

Hắn hiểu rõ con của mình, tiểu tử ngốc này thích Lạc Vũ.

Từ năm đó trong trường học đã yêu thích rồi, nếu không đối với một người không thích, biết được nàng xấu như vậy nhưng vẫn tốn công phu đi khiêu khích và chán ghét.

Nếu biết không yêu, làm gì có hận.

Không có yêu mến, thì làm sao có đối chọi gay gắt đâu.

Hắn so với đứa con này của hắn đều thấy rõ.

Mà trước mắt, đây tuyệt đối là một cái cơ hội trời ban.

Lạc Vũ và Giá Hiên Mặc Viêm vốn nên là một cặp, nên hắn mới đem bọn họ hợp lại, nhưng lại không tính tốt.

Giá Hiên Mặc Viêm biết rõ mình muốn cái gì, nhưng hắn lại...

“Phi Vũ lão đầu, ngươi là không có người yêu thật lòng a.” Ngay tại Phi Vũ Quốc Vương thở dài, Minh Trần Dạ đi tới, một tay ôm Giá Hiên Mặc Viêm bả vai.

“Bởi vì yêu, cho nên hi vọng nàng tốt, bởi vì yêu, sợ dĩ phải buông tay thành toàn, đây không phải buông tha cho, không phải ngốc, mà là vì hiểu được, cho nên quý trọng.”

Dứt lời, lại lần nữa hung hăng vỗ Giá Hiên Mặc Viêm bả vai.

Tiểu tử này, từ giờ khắc này chính là một đại nhân vật rồi, hắn Minh Trần Dạ ưa thích.

Nghe nói như thế, Lạc Vũ nhìn Minh Trần Dạ lại nhìn Giá Hiên Mặc Viêm, nắm tay Vân Thí Thiên thật chặt.

Đời này kiếp này, tại sao nàng lại có phúc gặp được hai người như thế ah.

Phi Vũ Quốc Vương nhìn xem Giá Hiên Mặc Viêm, một lúc lâu sau rốt cục lắc đầu, quay đầu nhìn thật sâu Vân Thí Thiên, chậm rãi nói: “Nếu ta đoán không sai, mẹ của ngươi chính là muội muội của ta, Giá Hiên Song.”

Lời này vừa nói ra, chung quanh mọi người hai mắt lập tức con mắt sáng rõ, Vân Thí Thiên thực cùng Giá Hiên Nhất Tộc có quan hệ.

“Mẹ ta không gọi như vậy.” Vân Thí Thiên tức thì nhíu mày.

Phi Vũ Quốc Vương nghe nói thở dài một tiếng: “Việc này nhắc tới cũng dài. . .”

Năm đó, khi hắn chỉ mới 16 tuổi vẫn còn ở học viện Đế Quốc học đấu khí, gặp ý trung nhân tình đầu ý hợp, vốn định cứ như vậy lấy trở về làm Vương phi.

Lại nào biết đâu rằng, cô gái này lại là nữ nhi tư sinh của cha hắn lưu lạc tại bên ngoài.

Tính ra, hắn là muội muội ruột thịt của hắn.

Một đạo sấm sét giữa trời quang đánh xuống, có thể nghĩ lúc ấy tâm tình hai người bọn họ đều hồng mắt.

Còn nữ hài kia, Giá Hiên Song cũng không quay đầu lại rồi đi tha hương, cùng bọn họ cắt đứt hết thảy quan hệ.

Hắn tìm nhiều năm như vậy, cuối cùng không chỗ nào không tìm, cho đến khi gặp được Vân Thí Thiên.

Cái lông mày kia cái ánh mắt kia, giống hệt Giá Hiên Song.

Gió nhẹ nhàng thổi, cùng với giọng nói Phi Vũ Quốc Vương, kể về một chuyện không muốn người biết.

Chuyện này nói ra, mọi người chỉ cảm thấy một đạo sét đánh phá không mà xuống.

Tin tức này quả thực làm cho người ta chấn kinh rồi.

“Cảm tình như vậy là anh em bà con hay vẫn là huynh đệ, khó trách người xem ánh mắt đều giống nhau.” Phi Vũ Quốc Vương vừa nói xong, Minh Trần Dạ liền ngắt lời.

Tin tức này thật đúng là đã kích người, Vân Thí Thiên và Giá Hiên Mặc Viêm rõ ràng là huynh đệ.

Như thế một hồi chuyển biến, làm cho những người khác nửa ngày cũng không có phục hồi lại tinh thần.

Ngay cả Lạc Vũ đều nhìn Vân Thí Thiên và Giá Hiên Mặc Viêm.

Duy chỉ có mặt Vân Thí Thiên không đổi sắc, phảng phất cùng Giá Hiên Mặc Viêm phải hay là không đường huynh đệ, anh em bà con, cái này đều không có gì quan hệ, có chút nhú nhú mày mà thôi.

“Cái vòng cổ kia là người đưa ấu thân Vân Thí Thiên đúng không?” Hải Mặc Phong lên tiếng nói.

Phi Vũ Quốc Vương thở dài, nhẹ gật đầu.

Sau đó, Phi Vũ Quốc Vương nhìn Vân Thí Thiên: “Về phần ta tại sao lại không muốn Vọng Thiên Quân Vương trông thấy cái dây chuyền này. Là vì lúc trước sự tình quá vội vàng, sợ hắn có lẽ sẽ nhận ra cái này, không muốn hắn ta tìm Mặc Viêm phiền toái.”

Mọi người tại đây mặc dù khiếp sợ, nhưng Vân Thí Thiên thật sự là hậu nhân Giá Hiên Nhất Tộc, điểm ấy quả thực thật tốt quá.

“Vậy người có bớt không?” Vừa được đến xác định mẹ Vân Thí Thiên đích thị là Giá Hiên tộc nhân, mà Vân Thí Thiên khẳng định cũng thế, mấy Đại Tông Chủ lập tức kích động.

Lăng Nam Tông Chủ lên tiếng hỏi.

Trên mặt Vân Thí Thiên luôn không dao động, có phải là hậu nhân Giá Hiên Nhất Tộc hay không, hắn cảm thấy không sao cả.

Nhưng có thể từ bọn họ nghe được lai lịch của mẹ hắn, điểm ấy mới khiến cho hắn có kiên nhẫn nghe.

Lúc này thấy tất cả mọi người nhìn về phía hắn, lạnh lùng nhếch lông mày: “Không có.”

Gọn gàng, một điểm khoan nhượng đều không có.

Hải Thần tông chủ nghe xong lập tức quay đầu nhìn về phía Lạc Vũ.

Bớt tại phía sau lưng, hắn Vân Thí Thiên không thấy nhìn, nhưng Lạc Vũ thấy được.

Lạc Vũ thấy vậy chần chờ một lát, lắc lắc đầu nói: “Giống như thực không có bớt đặc thù gì.”

Như Giá Hiên Mặc Viêm có bớt hỏa diễm, Vân Thí Thiên không có.

“Không có? Thật không có, người suy nghĩ thật kỹ.”

“Đúng vậy, người suy nghĩ thật kỹ.”

Mấy Đại Tông Chủ, lập tức liên tiếp hướng Lạc Vũ nóng nảy mất bình tĩnh nói.

Lạc Vũ thấy vậy cười khỏ, đương nhiên nàng hi vọng Vân Thí Thiên có, như vậy thì tốt rồi.

“Đúng, người ngẫm lại xem, ta nhớ được Vân Thí Thiên cũng có cổ quái đấy, Hắc Thủy đều không gần hấn được, hơn nữa tại suối nước Thần Minh Vực ở bên trong cũng chiếu không ra hấn bộ dáng khô lâu.

Khẳng định có cổ quái đấy, người suy nghĩ thật kỹ.”Song Diệp Thành chủ nhanh chóng nói.

Người chung quanh nghe xong Vân Thí Thiên như thế đặc dị, lập tức càng tập trung vào Lạc Vũ.

Lạc Vũ xoa mặt, Vân Thí Thiên có chút đặc thù. “Thật không có, ta thực chưa từng hấy qua.”

Mọi người nghe xong không khỏi ngay cứng đờ.

Chẳng lẽ như vậy là xong rồi? Chẳng lẽ Vân Thí Thiên đúng không có? Chẳng lẽ Vân Thí Thiên không có kế thừa Thiên Phú? Chẳng lẽ bọn hấn một phen truy cứu đều vô dụng?

Gió nhẹ nhàng thổi, ngày mùa hè lại như thu đông.

“Không đúng, cha, lời này của cha không rõ tường tận.” Mà trong lúc mọi người ở đây sâu sắc thất vọng, Giá Hiên Mặc Viêm cau mày trầm giọng nói.

“Cha và cô cô cảm tình rất tốt, vì sao không quen biết nhau, ngược lại để cho hấn công kích chúng ta, hơn nữa người lại bảo ta không để cho hấn xem vòng cổ

Ta cảm giác đó là cảm giác phòng bị...”

“Đúng vậy.” Giá Hiên Mặc Viêm vừa nói ra, Minh Trần Dạ lập tức vỗ tay một cái.

“Phi Vũ Quốc Vương, thỉnh người ăn ngay nói thật.” Hải Mặc Phong lập tức bức bách.

Phi Vũ Quốc Vương nghe vậy trên mặt hiện lên một tia xấu hổ, có mấy lời hấn không muốn nói đấy.

Năm đó, hấn không biết Giá Hiên Song là muội muội của hấn, nhưng là Giá Hiên Song biết rõ.

Lại bởi vì cha hấn cô phụ mẫu thân nàng, ném bỏ nàng, bởi vậy một lòng trở lại báo thù, thế muốn hấn và cha hấn đau lòng, cũng làm rõ nỗi khổ tâm của nàng.

Bởi vậy, hấn sợ chính là Giá Hiên Song để cho Vân Thí Thiên đến báo thù.

Cho nên, cũng một mực phòng bị và đối địch với Vân Thí Thiên.

Đồng thời trong lòng cũng có oán hận, cho nên mới giúp đỡ Mặc Viêm đoạt Lạc Vũ.

“Mẹ ta cho tới bây giờ chưa nói qua bất luận cái gì các người không đúng, mẹ ta là tuyệt đối người tốt.” Nghe xong Phi Vũ Quốc Vương lúng túng nói ra, giọng nói của Vân Thí Thiên lạnh lùng nói ra.

Mẹ hấn xác thực cái gì đều đã cùng hấn từng nói qua, không có yêu, cũng không có hận.

“Oan gia nên giải không nên kết, nghĩ lúc trước cho Thí Thiên mới sinh ra đeo lên cái dây chuyền này, kỳ thật đã nói rõ rất nhiều thứ.”

Vân Khung nghe Phi Vũ Quốc Vương và Vân Thí Thiên nói, đưa tay nắm tay Vân Thí Thiên.

Giọng nói không nặng không nhẹ, đồng dục mà nói.

Lời này vừa nói ra, thân thể Phi Vũ Quốc Vương mãnh liệt rung động.

Nếu chỉ là hận, vì sao như thế trân trọng đối đãi.

Nếu chỉ là hận, Vọng Thiên Nhai muốn hủy diệt Phi Vũ giống như trò đùa.

Nếu chỉ là hận, vì sao lại mang theo người.

Đây không phải hận, cái này đâu phải là hận.

Trong lòng Phi Vũ Quốc Vương lập tức tràn đầy các loại cảm xúc.

Yêu hận, yêu hận, không có yêu vậy làm sao có hận.

Phi Vũ Quốc Vương cắn răng, mắt lại chậm rãi đỏ lên.

“Hóa ra là như vậy.” Giá Hiên Mặc Viêm liếc mắt nhìn Vân Thí Thiên, hẳn cho rằng cùng Vân Thí Thiên có quan hệ tới truyền thừa thiên phú, nào biết truy vấn xuống lại là nguyên nhân này.

Mọi người chung quanh cảm xúc cũng là cứng lại.

Chuyện tình cảm của Phi Vũ Quốc Vương, trước mắt bọn hắn thật không có tâm đi đào móc.

“Không, còn có một nguyên nhân.” Nhưng vào lúc này, Phi Vũ Quốc Vương tại một lần mở miệng.

Giương mắt nhìn chăm chăm Vân Thí Thiên một đầu tóc bạc, Phi Vũ Quốc Vương hít sâu một hơi nói: “Còn một điều, bởi vì hắn là tóc bạc.”

“Tóc bạc?” Giá Hiên Mặc Viêm nhìn xem Vân Thí Thiên.

Vân Thí Thiên tóc bạc xác thực rất đặc thù, toàn bộ đại lục Vong Xuyên chỉ có một mình hắn, nhưng là cái này. . .

“Ah, cái này, nơi này có ghi lại.” Mà trong lúc mọi người ở đây đều kinh ngạc, một mực đứng ở bên cạnh không có hiểu tình huống, tùy ý lật xem lấy trong tay Quân gia tổ bối ghi lại Quân Vân đột nhiên ngắt lời hô.

Một bên nhanh chóng tiến vào, chỉ vào bọn hắn Quân gia ghi lại một tờ cuối cùng một đoạn lớn tiếng nói: “Trận đại chiến kia, Giá Hiên Thủy tổ, tóc bạc cuồng phi, Bạc Sáng phô thiên cái địa, phá hủy sở hữu tất cả đại quân Vong Linh, màu bạc hỏa hồng, đốt hết mọi thứ.

Tóc bạc, cái kia Giá Hiên Nhất Tộc tuyệt thế cường giả là tóc bạc.”

Quân Vân vân rống to tiếng vang khắp thiên không, tất cả mọi người lại càng sửng sốt.

“Thật sự?” Lạc Vũ rất kinh ngạc, tiếp nhận tổ bối nhìn kỹ.

“Đúng vậy, vị tổ tiên kia của chúng ta là tóc bạc, thuần túy nhất lực lượng là ngân hỏa, mà Vân Thí Thiên là tóc bạc, hẳn được truyền thừa lực lượng thuần chính nhất của lão tổ tông Giá Hiên Nhất Tộc chúng ta.”

Phi Vũ Quốc Vương nhìn xem Vân Thí Thiên, lúc này chậm rãi bật cười.

Lúc trước bởi vì phòng bị còn có kiêng kị, cho nên hắn đối địch còn có muốn phá hư.

Ngày nay, đã không còn trọng yếu rồi.

Con trai của Song nhi và người thừa kế Quân gia cùng một chỗ, cái này cũng coi như là tốt rồi.

“Ha ha, lại là toàn bộ truyền thừa, ha ha, tốt.” Mọi người ở đây trong lúc kinh ngạc, Ngân Tông mở to mắt vui sướng cười ha ha.

“Ai nha, thì ra là như vậy, tốt, tốt. . .”

“Ha ha, rất cục tốt rồi. . .”

“Cái này thật sự là sơn cùng thủy tận (*trong hoàn cảnh khốn khó) không có lối thoát, giờ hi vọng lại có ah.”

Tại Ngân Tông cười lớn, bọn người Hải Thần tông chủ lập tức hưng phấn lên.

Cho rằng mọi chuyện đã rất tệ, ai ngờ đâu lại như vậy chuyển biến, tốt, quả thực quá tốt rồi.

“Người đừng nghĩ tới ta gọi ngươi là biểu ca.” Trong tiếng cười Giá Hiên Mặc Viêm lại trừng mắt Vân Thí Thiên.

Mẹ kiếp a, cả buổi hóa ra lại lòi ra cho hắn làm một biểu ca.

Vân Thí Thiên nghe nói ôm Lạc Vũ lúc này vẻ mặt cười tủm tỉm, lạnh lùng nhìn xem Giá Hiên Mặc Viêm “Gọi chị dâu.”

Muốn hấn gọi Lạc Vũ là chị dâu sao, hừ!!!

“Người. . .” Giá Hiên Mặc Viêm nộ.

“Hiện tại hai người các người không phải là lúc tranh chấp chuyện này?” Không cho Giá Hiên Mặc Viêm nói chuyện, trên mặt Ngân Tông tràn đầy uy nghiêm mà nói.

“Xông pha khói lửa, không chối từ.” Trong tiếng cười, Vân Thí Thiên và Lạc Vũ quay đầu chống lại Ngân Tông, nói.

Chỉ cần đối tượng là chính bọn hấn, như vậy Thần Minh Vực, liều mạng mạng của bọn hấn, bọn hấn cũng muốn tiêu diệt chúng.

“Tốt, Phiêu Miểu thần thông của Lâu Tinh các người.”

Gia Chủ Lâu Tinh lập tức hướng phía trước một bước, hướng Vân Thí Thiên và Lạc Vũ vừa chấp tay nói: “Phiêu Miểu phong, lập tức mở cho các người.

Lúc trước cùng vừa rồi nhiều có đắc tội, kính xin rộng lòng tha thứ.”

“Kính xin rộng lòng tha thứ.” Còn lại mấy Đại Tông Chủ vừa thấy, lập tức hướng mọi người khom lưng nói.

“Lúc này nói chuyện này để làm gì, chúng ta lập tức đi ngay.” Lạc Vũ khoát tay chặn lại, ân ân oán oán đều cho đi qua, không đề cập nữa, lúc này cộng đồng đối phó Thần Minh Vực mới là việc cấp bách.

“Oanh.” Mà đang lúc Lạc Vũ vừa nói ra, Thần Minh Vực phương hướng lại là một tiếng đại động.

Cái màn hào quang màu bạc kia trong màu đen cột sáng, đã như ẩn như hiện.

Chung quanh tựa thật giống bão tố muốn tới đông nghịt dọa người.

Phong ấn của Ngân Tông sắp bị phá .

“Các người nhanh đi, tại đây giao cho chúng ta, nhanh. . .”

Gió gào thét mà qua, giang sơn mưa bụi tuy đẹp như vẽ, cũng mãnh liệt như đao.

160. Chương 161: Thần Minh Vực Phá

Edit: Hami

Beta: Sakura

Bầu trời tràn ngập khói lửa, vạn dặm bầu trời như cầu vồng.

Vân Thí Thiên, Lạc Vũ, Gia chủ Lâu Tinh , Phi Vũ Quốc Vương cùng với Quân Nhiều Thiên, Quân Vân, từ vạn dặm xa xôi phi nước đại gấp rút đi đến Phiêu Miểu Phong của gia tộc Lâu Tinh.

Để bắt đầu lý giải thiên phú của hai tộc đồng thời học tập Phiêu Miểu thần thông.

Đám người còn lại thì do Ngân Tông cầm đầu, tập kết hết thủy lực lượng có thể tập kết, bắt đầu bày trận trước Thần Minh Vực.

Khí tức của Thần Minh Vực đã động, còn thừa lại một tầng phong ấn cuối cùng, chỉ sợ không thể ngăn chặn Vong Linh bên trong.

Bọn hấn phải bảo đảm rằng trước khi Vân Thí Thiên và Lạc Vũ học xong Phiêu Miểu thần thông cầm cự được càng lâu càng tốt.

Bọn hắn cần trấn thủ ở Thần Minh Vực cầm chân đám vong linh.

Tranh thủ không để cho chúng nó xông ra gây họa cho toàn bộ đại lục.

Bầu trời một màu xanh biếc, mùa hạ khí trời vốn đã cực nóng.

Nhưng lúc này lại mang theo vẻ âm hàn, lạnh lẽo cùng với tư thế chuẩn bị chiến đấu giương cung bạt kiếm.

Không khí càng lúc càng nghiêm trọng, đại chiến tùy thời có thể xảy ra, làm cho lòng người kinh hồn táng đảm.

“Hải Thần Tông, các người phụ trách phía đông nam...”

“Vâng.”

“Băng Thánh Cung, nhân mã của các người tọa trấn tại Tây Bắc...”

“Được.”

” Song Diệp Thành...”

Ngân Tông uy nghiêm một lần lại một lần tuần tra cùng với không ngừng gia cố.

Dựa theo sự tập hợp của năm tông cao thủ ngày càng nhiều, lúc này trận doanh cũng càng ngày càng mở rộng quy mô.

Vẫn còn cần phòng thủ bên trên ba phương của Thần Minh Vực.

Năm tông và cao thủ Vọng Thiên Nhai, Địa Ma Hỏa, xếp thành bảy đại trận doanh, bao quanh vây kín cửa ra vào Thần Minh Vực.

Hàng rào rõ ràng, trận địa sẵn sàng đón quân địch.

“Tiểu Hồng, Tiểu Ngân đâu, thật là vô dụng, Tiểu Ngân! đại quân Vạn Thú lúc nào mới đến?” Ngân Tông xem xét xong nhẹ gật đầu, quay đầu nhìn về phía Tiểu Hồng.

Tiểu Ngân đã sớm chạy vội về Ma Thú sâm lâm, triệu tập đại quân ma thú của nó rồi.

Thời điểm này là chuẩn bị cho toàn diện đại chiến, làm sao có thể thiếu được đại quân Vạn Thú.

Tiểu Hồng tính toán một cái thời gian nói, có lẽ hôm nay sẽ đến.

Vậy là tốt rồi, Vong Linh là ma thú, chúng ta cũng là ma thú, ta còn không tin chúng ta đấu không lại cái bọn thú đã chết đó.” Ngân Tông một tiếng nghiêm túc cùng với lãnh ngạo.

Hừ, đánh thì đánh ai sợ ai.

Tiểu Hồng vùng lên nắm đấm, tất cả mọi người là ma thú, cũng không tin đánh không lại cái đồ chết.

“Đúng, chúng cường chúng ta cũng không yếu.” Một bên Hải Thần tông chủ gật đầu.

“Đúng đấy, chúng ta. . .”

“Oanh. . .” Trong nháy mắt ngay lúc gia chủ Lăng Nam mới chuẩn bị mở miệng nói, trên đỉnh Thần Minh Vực đột nhiên phát ra oanh một tiếng vang lớn kinh thiên động địa.

Ngay sau đó mọi thứ toàn bộ đều rung chuyển.

“Không tốt, phong ấn không kiềm chân nổi chúng rồi, nhanh, chuẩn bị.” Ngân Tông quay đầu nhìn sang, sắc mặt lập tức nghiêm túc.

“Vâng.” Mọi người Hải Thần tông chủ lập tức hô ứng, phi tốc hướng phía bốn phương lao ra.

Trong lúc nhất thời, liên tiếp tiếng chuông cảnh giới vang khắp Thiên Địa.

“Oanh.” Ngay tại Thất tông loan tin cảnh báo, Thần Minh Vực ngay sau đó lại là một tiếng đại chấn.

Lúc này, chỉ thấy phía trên Thần Minh Vực.

Lực lượng phong ấn màu bạc của Ngân Tông, giống như vỏ trứng, bề mặt bên ngoài chậm rãi bắt đầu phát sinh rạn nứt.

Tốc độ rạn nứt càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh.

”Phanh” Khi vết rách che kín che kín phong ấn màu bạc liền phát ra phịch một tiếng vang lớn, ầm ầm sụp đổ.

Phong ấn màu bạc vừa vỡ.

Lập tức, sáu cột màu đen bên trong Thần Minh Vực giống như giấy giũa sở hữu tất cả trời buộc, phá không mà ra, phóng thẳng lên trời.

Trước đó vẫn là năm cột sáng.

Mà giờ khắc này, bia phong ấn giữa trung ương ngũ mang tinh đại trận rốt cục nghiền nát.

Lục Đạo Thông Thiên lực lượng màu đen cực lớn, đại biểu cho Thần Minh Vực sở hữu tất cả Vong Linh siêu cấp toàn bộ phục sinh.

Thần Minh Vực không có lực lượng có thể khắc chế bọn nó nữa rồi.

Cuồng phong nổi lên, vốn là mây đen cuộn cuộn trên bầu trời, trong chớp lát một mảnh tối thui.

Thật giống bầu trời ban đêm, đen kịt cơ hồ như sắp có mưa.

Bên ngoài tại tất cả lưu vực sông hồ của Thần Minh Vực, nước vô sắc trong nháy mắt toàn bộ trở thành đen như mực. Đưa tay cũng không thấy được năm ngón.

Gió lạnh từng cơn, sát khí bức người.

“Rống. . .” Nương theo màu đen cuộn cuộn che khuất bầu trời, ở bên trong sáu đạo cột sáng, Vong Linh Cự Long màu đen thét dài mà ra, bay thẳng đến chân trời.

Cái thân thể cao lớn kia, hình dạng dữ tợn, khí tức âm hàn, không ai bì nổi, uy áp cơ hồ khiến cho người ta cúi đầu xưng thần.

Không một ai có thể chống lại.

Sống lại, chúng Cự Long nhất tộc, ma thú chi hoàng*(vua của ma thú) lại lần nữa sống lại.

Hình ảnh Hắc Long trống rỗng, hơn trăm đầu thân ảnh bay lên không mà ra, gào thét phía chân trời.

“NGAO. . .” Trên mặt đất, vô số đại ma thú siêu cấp, đối với đêm đen cuồng gào thét, đối với trên không xoay quanh màu đen đám Cự Long cúi đầu quy lạy.

Màn trời tối tăm rậm rạp, bên trên Thần Minh Vực toàn bộ khí tức âm trầm.

Ngàn vạn Vong Linh ma thú siêu cấp phá tan hết thủy phong ấn, hội tụ ở trong Thần Minh Vực, lễ bái hoàng đế của bọn nó, hò hét cái ngày mà chúng trọng sinh.

Tiếng gió lướt qua, trời đất một mảnh dữ tợn.

“Ha ha, ma thú của ta: cuối cùng các ngươi đã xuất thế. ”

Ở lúc Cự Long Vong Linh gào thét trên bầu trời, ngàn vạn Vong Linh ma thú điên cuồng gào thét trên mặt đất, người áo đen ngồi ở bên trên một đầu rồng, khóe miệng nhếch lên một nụ cười tà ác.

Trong tươi cười ôn nhuận, nhưng lại hàm chứa càn rỡ không ai bì nổi.

Mà ở phía sau của hắn, trên mặt Liễu Bích Dao tràn đầy kích động đứng đầy.

Đã có Cự Long Vạn Thú Vong Linh, bọn hắn xưng hùng thiên hạ, báo thù rửa hận, ở trong tầm tay, ở trong tầm tay.

Cự Long phi không, bay nhanh mà ra.

Người áo đen ngồi ở trên lưng cốt long, xuyên thấu qua màn đêm, tiếng cười theo gió mà truyền: “Ma thú của ta, đi thôi, đi chinh phục thiên hạ của chúng ta.”

“NGAO...OOO. . .” Ở một tiếng vừa nói ra, ngàn vạn Vạn Thú Vong Linh thét dài tương hòa, thân ảnh cực lớn bay lên trời, hướng phía bên ngoài Thần Minh Vực gào thét mà đi.

Đại quân Vong Linh, rốt cục cũng động.

“Muốn quấy nhiễu đại lục, trước phải qua cửa ải này của bản tôn.” Trận địa sớm đã sẵn sàng đón quân địch Ngân Tông cuồng vọng rống to, xuyên phá đại quân Vong Linh đang gào rú, vang vọng khắp trời đất.

Nương theo lấy tiếng rống to này, thế lực Thất đại tông môn đại lục Vong Xuyên, đồng loạt hướng lên không, chống lại đại quân Vong Linh Thần Minh Vực gào thét.

Muốn chinh phục đại lục Vong Xuyên, trừ phi bước qua thi thể của bọn hắn.

Màu đen khí tức quanh quẩn trên không đại quân Vong Linh, âm trầm mà khủng bố.

Mà lá cờ màu trắng trên đỉnh đầu Thất tông thần thánh mà trang nghiêm.

Một đen một trắng, nhất sinh nhất tử.

Hai đạo trận doanh, phân biệt rõ ràng.

Người áo đen thấy vậy mỉm cười: “Đã đưa đến cửa muốn tìm chết, ma thú của ta mượn những thứ này với tư cách là món ăn khai vị của chúng ta a.”

Giọng nói ôn nhuận nhưng nghiêm khắc rơi xuống.

Người áo đen đầu ngón tay ở trước mặt đàn cổ vung lên.

Lập tức, Vong Linh các ma thú siêu cấp Thần Minh Vực, dùng Cự Long cầm đầu, hướng phía Ngân Tông cùng đại biểu cho đại lục tuyệt đỉnh lực lượng vọt tới.

“Giết ah.” Đại lục một phương, cầm đầu Ngân Tông thấy vậy rống to một tiếng, làm gương cho binh sĩ hướng phía trận doanh Vong Linh phóng đến.

“Giết ah. . .” Liên tiếp rống to tiếng vang triệt trên khắp bầu trời.

Quang Minh cùng Hắc Ám, xông đụng vào nhau.

Không phải người chết, tựa là ta mất mạng.

Sắc trời rền vang, sát phạt ngập trời.

Mà đang ở lúc Ngân Tông suất lĩnh Thất tông trận doanh chống lại đại quân Vong Linh đi ra từ Thần Minh Vực sau khi phong ấn bị bài trừ, Vân Thí Thiên và Lạc Vũ cũng đã đến Phiêu Miểu Phong.

Phiêu Miểu Phong, nơi mai táng Tổ sư Lâu Tinh.

Gia chủ Lâu Tinh dẫn đường, phi nhanh tới lăng mộ Tổ sư Lâu Tinh.

Đồng thời vừa đi vừa lo lắng mà nói: “Quân vương, Vương Hậu, không phải ta Lâu Tinh cố ý làm khó dễ các người, ta chỉ có thể mở ra lăng mộ Tổ sư, đưa các người đi vào.

Về phần như thế nào mới có thể tìm được cái Phiêu Miểu thần thông kia, điểm này ta thật sự không biết rồi.

Lúc trước Mặc Viêm cũng không nói dối, chúng ta Lâu Tinh có Phiêu Miểu nhất tộc Phiêu Miểu thần thông, điểm này người cầm quyền của Lâu Tinh ai cũng biết.

Nhưng là, cụ thể như thế nào, chúng ta thật sự không biết.”

Gia chủ Lâu Tinh nói rất nhanh, bởi vì bà rất lo lắng.

Lúc trước bà không tiếp Thiên Tinh Vụ Hoa mà bọn Lạc Vũ đưa tới, kỳ thật là có cân nhắc về phương diện.

Bà thật sự không biết cái Phiêu Miểu thần thông kia ở địa phương nào.

Tuy nhiên, bọn họ ai cũng đều biết bọn họ có.

Lạc Vũ và Vân Thí Thiên nghe nói liếc nhau một cái, lúc này Gia chủ Lô Tinh không cần phải lừa gạt bọn hắn, xem ra chỉ có chính bọn hắn đi tìm rồi.

“Uh, vậy mọi người cùng một chỗ tìm.” Lạc Vũ ừ một tiếng.

“Đừng lo lắng, đã gia tộc Lô Tinh có, khẳng định nó cũng chỉ ở địa phương nào đó, chúng ta chỉ cần tìm ra là tốt rồi, cần vững vàng.” Một đường đi theo Vân Khung cũng trầm giọng nói.

Nàng không có dấu khí, ở lại Thần Minh Vực cũng giúp không được gì, nên cùng đi qua.

“Đúng, kiên định, không thể bối rối, nếu không có rất nhiều chi tiết, tỉ mỉ chúng ta sẽ không chú ý đến.” Quân Vân cũng lập tức nói tiếp.

Nếu cấp bách đi tìm, ngược lại cái gì cũng tìm không thấy.

“Được.” Vân Thí Thiên nghe nói sắc mặt trầm ổn ném ra một chữ.

Dọc theo con đường này, Phi Vũ Quốc Vương và Quân Nhiều Thiên đã dựa vào bọn hắn Giá Hiên cùng Quân thị hai tộc, gia phả bên trên lưu lại thiên phú dẫn đạo cùng với dẫn xuất, đề cập rất nhiều điểm.

Sau khi Lạc Vũ lập gia đình, bởi vì cả hai vốn là người truyền thừa lực lượng.

Cho nên, tại trong lúc lơ đãng, chậm rãi dẫn xuất một chút trong cơ thể tiềm ẩn lực lượng truyền thừa.

Nhưng là, dù sao cũng không phải quá chi tiết, nên bọn họ không biết nên như thế nào mới có thể xuất ra toàn diện lực lượng.

Mà bây giờ đã có rõ ràng chi tiết chỉ điểm rõ ràng, lực lượng trên người hắn và Lạc Vũ đang không ngừng tăng cường cùng với khai quật.

Như vậy cho dù thực tìm không thấy Phiêu Miểu thần thông, với hai người bọn họ liên thủ thì nhất định khắc chế được đại quân Vong Linh cùng với người tà ác sau màn chủ đạo.

Chỉ là, sẽ phải trả giá cao, khả năng quá nặng mà thôi.

Đã có thể tính toán ra tình huống xấu nhất, lòng của hắn tự nhiên trầm ổn.

Một đoàn người phi tốc thật nhanh, đảo mắt là đến đỉnh của Phiêu Miểu Phong.

Một cây cầu nhỏ, phía dưới có dòng suối chảy, một chút đình đài tinh mỹ, ba gian phòng nhỏ đứng sừng sững.

Không có huy hoàng đại diện, cũng không có lãng mạn tình mỹ.

Chỉ có nhìn về phía trên thật giống như một vùng quê, tiểu viện di thể độc lập, im lặng đứng sừng sững.

Đó là một loại khí tức bình tĩnh mà ưu mỹ.

“Đây là chỗ ở của tổ sư khi còn sống, tổ sư không muốn người phá hư và tổn hại chúng, bởi vậy một mực giữ lại.” Lô Tinh Gia Chủ thấy vậy trầm giọng nói.

Một bên đi đến ba tầng lầu, quẹo vào đình nghỉ mát dọc ngang ở bên trong bờ ruộng, rồi không biết ẩn vào cái gì.

Nhất thời, chỉ thấy cầu nhỏ khẽ cong chậm rãi nhú lên, hướng hai bên mở ra.

Mà nước sông bắt đầu có chút xoay tròn, thời gian dần trôi qua điểm trung tâm bắt đầu trầm xuống, lộ ra lòng sông trắng nõn.

“Đi.” Gia chủ Lô Tinh lập tức dẫn đầu mà đi.

Cái dòng sông này là cửa vào cung điện dưới mặt đất của tổ sư Lô Tinh.

Lòng sông khai mở, lập tức một cầu thang bạch ngọc ngang dọc ở trước mặt mọi người, tại hào quang màu trắng tinh thạch chiếu rọi kéo dài hướng xuống vô tận.

Lạc Vũ, Vân Thí Thiên một đoàn người, thấy vậy không ai nói thêm cái gì, đi theo Gia chủ Lâu Tinh hướng xuống bước nhanh đi.

“Phía trước là lăng tẩm của Tổ sư, mọi người chú ý.” Trải qua chín chín tám mốt bậc cầu thang.

Thì Gia chủ Lâu Tinh dừng bước, tràn đầy nghiêm túc nói.

Cùng lúc đó, từ trên cao nhìn xuống bọn người Vân Thí Thiên cũng nhìn rõ ràng tình huống trước mặt.

Bọn hắn lúc này lại đang đứng giữa không trung, cầu thang bạch ngọc cứ như vậy lơ lửng ở giữa không trung, cũng không có kéo dài đến tận cùng.

Cúi đầu nhìn lại, cung điện bạch ngọc to lớn nguy nga tráng lệ, im lặng đứng sừng ở chính giữa.

Bốn phía cung điện bày ra vô số pho tượng, hoặc ngồi hoặc nằm, hoặc đứng.

Đem toàn bộ cung điện vây quanh tại chính giữa, xem xét không dưới hơn một ngàn bức tượng.

Có hơn một ngàn pho tượng, nhìn thật kỹ, lại chỉ có dung mạo một người.

” Tổ sư Phiêu Miểu?” Lạc Vũ nhìn kỹ dung nhan pho tượng kia thì kinh ngạc thốt ra.

Hơn một ngàn pho tượng toàn bộ đều là dung mạo tổ sư Phiêu Miểu ah, cái này. . .

“Đúng, là pho tượng của tổ sư Phiêu Miểu.” Gia chủ Lâu Tinh nhẹ gật đầu, giẫm lên bậc thang bạch ngọc hướng phía dưới cung điện nhảy xuống.

“Phiêu Miểu nhất tộc thật là năng lực, cũng không biết bọn họ lúc nào tiến nhập lăng tẩm của tổ sư, lại để cho bọn họ điêu khắc nhiều tượng tổ sư Phiêu Miểu chung quanh trước tẩm cung lăng mộ của tổ sư.

Nói là sinh không thể gần nhau, chết đi tổ sư Phiêu Miểu cũng nguyện làm thủ vệ cho tổ sư chúng ta, bởi vậy điêu khắc nhiều pho tượng như vậy.”

Gia chủ Lâu Tinh nói đến đây lắc đầu.

Thâm tình như vậy, đệ tử tổ sư Phiêu Miểu cũng biết nguyện vọng của tổ sư bọn họ mà nguyện ý làm như vậy, cái này tình ý. . . Ai. . .

“Năm đó chúng ta một đời tông chủ chấn nhiếp Phiêu Miểu nhất tộc lực lượng, lại cảm thấy giữ lại cũng tốt, bởi vậy, nhiều năm như vậy xuống, cũng vẫn giữ lại.”

Gia chủ Lâu Tinh mang theo bọn người Vân Thí Thiên, Lạc Vũ, vượt qua vô số thủ vệ bên ngoài cung điện Phiêu Miểu tổ sư, tiến vào chính điện lâu tinh lăng mộ của Tổ sư.

Cửa cung phủ đầy bụi mở ra, rầm rầm tiếng rầm rầm mở ra chính là một đoạn truyền kỳ.

Cung điện bạch ngọc rất rộng lớn, chín cột trụ lớn bạch ngọc điêu khắc Long đứng sừng sững ở giữa cung điện.

Thông đạo tĩnh mịch mà thẳng tắp, theo ở giữa đại điện một mực hướng về sau kéo dài, không lộ vẻ âm trầm, ngược lại yên lặng mà nhẹ nhàng.

“Đây là thông đạo, đằng sau là lăng tẩm của tổ sư chúng ta.” Gia chủ Lâu Tinh dẫn đầu mà đi.

Đoàn người Vân Thí Thiên, Lạc Vũ, Phi Vũ Quốc Vương ở tại đằng sau giữ im lặng đi theo.

Tuy nhiên lúc này thời gian rất gấp, nhưng là địa phương như thế này, người như vậy rất đáng giá tôn kính.

Ở bên trong một mảnh yên tĩnh, Gia chủ Lâu Tinh đi trước xuyên qua rất nhiều nơi, cuối cùng chậm rãi đẩy ra một cái cửa lớn cung điện màu đen.

Lạc Vũ cùng một đoàn người đi vào trong phòng, lập tức bị tình cảnh trước mắt hấp dẫn ánh mắt.

Chính giữa cung điện màu đen, bày đặt hai cỗ hòm quan tài màu trắng.

Một cỗ là màu vàng kim óng ánh, một cỗ thì trắng toàn bộ, phía trên điêu khắc đầy đóa hoa Thiên Tinh Vụ Hoa, xinh đẹp quả thực làm ọi người hết sức kinh ngạc và kính ngưỡng.

Hai hòm quan tài chặt chẽ dựa sát vào nhau, xa xa nhìn lại thì chỉ thấy giống như chỉ có một cỗ hòm quan tài, mà không phải là hai cỗ quan tài.

Mà ở chung quanh quan tài màu trắng.

Thần bí Thiên Tinh Vụ Hoa vây quanh hai cỗ linh hòm quan tài dùng phỉ thúy Hòa Ngọc thạch điêu khắc, xinh đẹp tách ra hai bên tựa thật giống hai cỗ linh hòm quan tài nở rộ trong bụi hoa.

Đóa hoa uốn lượn, bao quanh hai cỗ linh hòm quan tài, giống như một mảnh biển hoa.

“Cái này. . .” Vân Khung rất kinh ngạc, hai cỗ, cái này. . .

Gia chủ Lô Tinh thấy vậy ho khan một tiếng sau nói: “Cái quan tài màu trắng này là tổ sư chúng ta đấy. Về phần cái này màu vàng đấy, thì là Tổ sư Phiêu Miểu đấy.”

Vân Khung lập tức nhướng nhướng mày, không phải nói quan hệ giữa Lô Tinh và Phiêu Miểu nhất tộc không tốt sao.

Như thế nào hai quan tài đều hợp táng tại một chỗ.

“Đó là do hậu nhân Phiêu Miểu rất lợi hại.” Gia chủ Lô Tinh có chút xấu hổ nói.

” Thời điểm chúng ta phát hiện nơi này đã bị sửa chữa thành như vậy, hai hòm quan tài hỗ trợ lẫn nhau kết nối thành một khối.

Nếu ai động vào một cái trong đó, cái khác cũng sẽ cùng bị hư hao theo, hơn nữa sẽ kéo theo toàn bộ lăng mộ, bởi vậy...”

Cái này lại nói tiếp thật sự là có chút mất mặt.

Bị người khác lặng yên không một tiếng động ẩn vào đến sửa đổi lăng mộ tổ sư, bọn hắn chỉ còn thúc thủ vô sách, đây quả thực có chút mất mặt.

Cũng bởi vì như thế, các đời gia chủ Lô Tinh mới hận Phiêu Miểu nhất tộc như vậy.

Nguyên nhân hoặc nhiều hoặc ít đều có dính chút chuyện này.

Lạc Vũ nghe nói nhẹ nhúm mi tâm, tổ sư Phiêu Miểu không biết có bao nhiêu tình cảm, hơn nữa lại rất thâm tình.

Việc này mới có thể khiến cho đồ tử đồ tôn của hắn, dám tùy ý làm bậy như vậy.

Lạc Vũ có chút lắc đầu, dời mắt nhìn ra chỗ khác.

Chỉ thấy trên vách tường trống trải chung quanh cung điện màu đen, khắc đầy đồ án trông rất sống động.

Một đôi hai người.” Hoặc chèo thuyền du ngoạn trên sông, hoặc cùng ngắm trời chiều, hoặc cùng ngắm dưới ánh trăng. Hai người dựa sát vào nhau, thâm tình nhìn nhau, đúng là tổ sư Phiêu Miểu và tổ sư Lô Tinh.

Công nghệ điêu khắc rất tinh xảo, đem nồng đậm thâm tình giữa hai người, phác hoạ rất chân thật, tình sâu như biển.

Lạc Vũ nhìn xem cảnh tượng như vậy, tuy đẹp lại nhìn không được thờ dài.

Cả đời hối hận, sau khi chết dùng đèn bù như thế, chính là cảnh còn người mất a.

Có thể thấy được quý trọng người trước mắt, là quan trọng đến cỡ nào.

“Khó trách Lô Tinh cùng với Phiêu Miểu bất hòa, nếu là ta, khẳng định cũng không chịu được.” Ngay lúc Lạc Vũ than nhẹ, Vân Khung cười nói.

Lăng mộ tổ sư nhà mình bị người ngoài đổi thành bộ dạng như vậy, là ai cũng đều muốn sinh khí.

“Tốt rồi, những...này trước để một bên, trước tìm Phiêu Miểu thần thông.” sau khi Vân Thí Thiên đi vào vẫn không có nói chuyện nhiều, đột nhiên trầm giọng nói.

“Đúng, đây mới là việc cấp bách.” Quân Nhiều Thiên nhẹ gật đầu.

“Gia chủ, không có một gợi ý nào sao?” Phi Vũ Quốc Vương nhìn về phía Gia chủ Lâu Tinh nói.

Lâu Tinh Gia Chủ trầm ngâm trong nháy mắt nói: “Chúng ta qua nhiều thế hệ tông chủ kỳ thật đều đến tìm, nhưng là cho tới bây giờ đều không có tìm được.

Nói tới nơi này rất nhiều địa phương đều bị chúng ta tìm hết rồi, nhưng là ta cảm thấy được nên nói trước thì tốt hơn.

Bởi vì, các ngươi là ngoại nhân, không có chủ tính, khả năng tìm ra được có lẽ so với chúng ta may mắn hơn.”

“Lời này nói rất đúng.” Lạc Vũ nghe nói phát phát tay: “Chia nhau đi tìm.”

Không có phân chia ai là chủ, vậy cũng có thể khắp nơi đều là trọng điểm, Gia Chủ Lâu Tinh lời này nói không sai.

“Được”. Quân Vân cũng lập tức đi qua, chia nhau làm việc.

Phiêu Miểu thần thông, đích thị là công pháp.

Công pháp không có gì hơn tột là bên trong tinh thạch, hoặc là điêu khắc, hoặc là sách vở.

Khó tìm, tất nhiên là hậu nhân Phiêu Miểu nhất tộc che giấu mà thôi.

Lập tức, Lạc Vũ một chuyến bảy người, phân ra bảy nơi rất nhanh tra tìm, mặc kệ cái gì có khả năng cất giấu Phiêu Miểu thần thông địa phương đều tìm kiếm.

Mặt tường, trên mặt đất, cây cột, nóc nhà, xà nhà, linh hòm quan tài...

Thậm chí liền ngay cả pho tượng đều không có buông tha.

Một chuyến bảy người giống như cuồng phong đảo qua, ngay cả con kiến động đều không có bỏ sót.

Trong lúc đó không ngừng có âm thanh cơ quan mở ra vang lên.

Nhưng có Gia chủ Lâu Tinh ở đây, những cơ quan này có mở cũng không phải vấn đề gì.

Một lúc lâu sau.

“Không có, ta chỗ này không có.” Vân Khung là người đầu tiên sau khi đi hết một vòng chỗ của mình lên tiếng nói.

“Ta tại đây cũng không có. . .”

“Ta tại đây cũng không có cái gì đồ vật dị thường. . .”

“Thật kỳ quái, không có cái gì. . .”

Theo sát tiếng nói Vân Khung là Quân Nhiêu Thiên, Phi Vũ Quốc Vương mọi người cũng bắt đầu quay trở lại.

Tìm được vô số tài bảo, Lâu Tinh công pháp, nhưng không có Phiêu Miểu thần thông.

Cái này làm sao bây giờ?

“Lạc Vũ, ngươi có tìm được cái gì không?” Trở lại bên trong lăng tẩm, Vân Khung nhìn xem Lạc Vũ đang đứng ở trước quan tài màu trắng của tổ sư Lâu Tinh hỏi.

Lạc Vũ không có mở miệng, chỉ khẽ lắc đầu.

Vân Khung thấy vậy chau mày nói: “Cái Phiêu Miểu thần thông này bị hậu nhân Phiêu Miểu nhất tộc đến cùng là giấu chỗ nào a?”

Lời này hỏi ra, không có bất kỳ người nào có thể trả lời.

“Vân Thí Thiên đâu?” Quân Vân nhìn xem Vân Thí Thiên còn chưa có trở lại.

“Đang xem xét ngàn bức tượng Phiêu Miểu tổ sư ngoài điện, chỗ đó chúng ta thật không có xem xét qua, có lẽ có khả năng...” Gia Chủ Lâu Tinh mặt mày sáng lạng nói.

Phiêu Miểu tổ sư, bọn hán thật đúng là không có đi thăm dò qua.

“Không có.” Mà đang lúc Lâu Tinh Gia Chủ tiếng nói vừa dứt, giọng nói Vân Thí Thiên theo sau vang lên, người cũng từ bên ngoài đi tới.

“Không có, cái gì cũng không có, Phiêu Miểu thần thông đến cùng là vật gì, thật sự là gặp chết người rồi.” Phi Vũ Quốc Vương liền tục dậm chân nói.

“Vũ nhi, nàng đang nhìn cái gì?” Mà Vân Thí Thiên vừa tiến đến nhìn thấy Lạc Vũ chuyên chú nhìn xem cái quan tài kia, không khỏi bước lên trước hỏi.

Lạc Vũ cau mày, duỗi ngón tay chỉ một chỗ hoa văn bên trên quan tài màu trắng của tổ sư Lâu Tinh.

“Chàng có cảm giác hay không cái này hình như là một đôi hoa văn? ”

“Hử?” Chung quanh mấy người nghe nói, lập tức cùng tiến lên nhìn lại từ góc độ khác nhau.

“Có điểm giống, có thể cũng không phải rất giống.”

“Không giống a. . .”

Mọi người cùng bình luận.

“Vì sao lại hỏi như thế?” Mà Vân Thí Thiên lại nhìn xem Lạc Vũ.

Lạc Vũ nghe nói chậm rãi ngẩng đầu lên: “Ta đang suy nghĩ hay không có khả năng, Phiêu Miểu thần thông không phải hậu nhân Phiêu Miểu mang đến đây.

Mà là tổ sư Lâu Tinh sớm đã biết rõ ở đâu.”

“Hử?” Nghe xong Lạc Vũ nói như thế, Gia chủ Lâu Tinh là người thứ nhất kinh ngạc trừng lớn mắt.

Cái này khả năng không lớn a.

Nếu Tổ sư của bọn hán đã biết rõ thì tại sao không dạy bảo bọn hán?

” Nếu không, ta không nghĩ ra tổ sư Phiêu Miểu tại sao phải bắt chúng ta đem Thiên Tinh Vụ Hoa đưa cho Tổ sư Lâu Tinh, mới có thể học được Phiêu Miểu thần thông.”

Điểm này nàng vừa mới tìm được nửa đường thời điểm đột nhiên nhớ tới cho nên trở về.

Lời vừa nói xong, Lạc Vũ lại lần nữa chỉ vào cái hoa văn kia nói: “Tại đây, chỉ sợ sẽ là nơi đặt Thiên Tinh Vụ Hoa mà tổ sư Lâu Tinh vẫn một mực chờ đợi.”

Dứt lời, Lạc Vũ đột nhiên vung tay lên.

Thiên Tinh Vụ Hoa vẫn luôn đặt ở bên trong Phiêu Miểu quyền trượng không có sử dụng, xuất hiện ở trên tay Lạc Vũ.

Lui về phía sau một bước, Lạc Vũ cung kính hướng quan tài Tổ sư Lâu Tinh thi lễ một cái: “Theo chi mệnh của Tổ sư Phiêu Miểu, ta hậu nhân của Phiêu Miểu Nhất Tộc, kính tiến đưa Thiên Tinh Vụ Hoa cho Tổ sư Lâu Tinh.

Tổ sư Phiêu Miểu của chúng ta yêu Tổ sư Lâu Tinh bằng cả tâm mình, ví như đóa hoa này, trời cao chứng giám, kính xin Tổ sư Lâu Tinh vui lòng nhận cho.”

Cung kính nói xong, Lạc Vũ tiến lên một bước, Thiên Tinh cầm trong tay nhẹ nhàng đặt ở phía trên quan tài.

Ở bên trong mộ thất lập tức một mảnh tĩnh lặng, mấy người đều nín thở ngưng thần nhìn xem.

Ở lúc mọi người nhìn chăm chú.

Đột nhiên hoa văn bên trên quan tài bạch ngọc ần ần mà động, giống như có chút thay đổi.

Hai mắt mọi người lập tức tỏa sáng.

Tiếp theo liền thấy bên trên quan tài nơi đặt Thiên Tinh Vụ Hoa, một đạo lực lượng thuần trắng bay lên, thật giống như một đôi tay, cầm lấy Thiên Tinh Vụ Hoa.

Hoa nở sáng lạn, ánh sáng trắng chói mắt.

Ngay sau đó ánh sáng trắng nâng Thiên Tinh Vụ Hoa chậm rãi chìm vào trong quan tài Tổ sư Lô Tinh, chung quanh lại khôi phục yên tĩnh.

Cái này là sao a.... Mọi người hai mắt nhìn nhau, cái này có ý tứ gì?

Trong lúc mọi người hai mắt nhìn nhau nghi vấn, trong lúc đó quan tài Tổ sư Lô Tinh bốn đạo ánh sáng màu vàng mãnh liệt theo bốn phương phát ra.

Vàng sáng lưu chuyển chói mắt, hào quang mạnh mẽ giống như ánh sáng mặt trời đang chiếu rọi.

Toàn bộ đại điện được bao phủ trong toàn bộ ánh sáng màu vàng kim, Vân Thí Thiên bảy người không dám mở mắt, vạn trượng kim quang phát ra.

161. Chương 162: Phiêu Miểu Thần Thông

Edit: Hami

Beta: Sakura

“Đây là” gia chủ Lô Tinh che mắt liên tiếp lui về phía sau.

Trong lăng mộ bọn họ tìm kiếm rất nhiều lần, tình huống này.

Chẳng lẽ là chỗ này? Tìm được rồi sao?

Mọi người kinh ngạc nhìn vào bên trong, trong lòng mọi người mừng rỡ.

Ánh sáng chói chang, ầm ập như mặt trời chậm rãi lắng đọng làm cho không gian trở nên vô cùng ôn nhuận.

Hào quang chớp lóe vây quanh quan tài, đem sự yên lặng ôn cùng trong điện, lại càng phát ra nhu hòa.

“Ai.” Khi tia sáng nhu hòa biến mất thì có một đạo tiếng thở dài nhàn nhạt vang lên, tràn đầy đau đớn vô tận.

“Tổ sư.” gia chủ Lô Tinh vừa nghe thấy, nhất thời hai đầu gối mềm nhũn quỳ xuống về phía quan tài.

Vân Thí Thiên nhìn thoáng qua chung quanh, không có ai.

Chỗ này nhất định là giống như chỗ của Tổ sư Phiêu Miểu, là lưu âm bảo tồn truyền lại.

“Tranh cãi cả đời, oán hận cả đời, hận cả đời, đến cùng mới biết lại càng yêu cả đời.”

Giọng nói nhàn nhạt như nước chảy, chậm rãi từ bốn vách cung điện thấm thấu ra.

Mang theo một loại tang thương cùng với cuối cùng tới hết thấy đều kết thúc hoàn toàn mới tỉnh ngộ.

“Chỉ tiếc biết đến quá muộn, mọi chuyện đã không thể挽 hồi, hối hận thì thế nào, nhân sinh có thể bắt đầu lại sao, nếu là như thế thì thật tốt biết bao.”

Quỳ gối trước quan tài Tổ sư Lô Tinh, gia chủ Lô Tinh nghe vậy, trên mặt không che dấu được kinh ngạc.

Gia tộc Lô Tinh truyền thừa nhiều năm như vậy.

Một đời một đời Tông chủ truyền thừa Tổ sư hận Phiêu Miểu nhất tộc, vì vậy không khỏi dốc lòng muốn tiêu diệt Phiêu Miểu nhất tộc.

Song, lúc này chính tai nghe được Tổ sư Lôu Tinh nói sự việc lại không phải là như vậy.

Này. Chẳng lẽ bọn họ sai lầm rồi?

Bởi vì có yêu mới có hận, hận đến mức tận cùng, nhưng thật ra là yêu đến cực hạn.

Mà Lạc Vũ đứng ở trước quan tài Tổ sư Lôu Tinh thì khẽ lắc đầu.

Ngay từ đầu đến giờ có mấy người có sự may mắn đó, lại có mấy người có mệnh được ở cùng nhau.

Tổ sư Phiêu Miểu hối hận, Tổ sư Lôu Tinh hối hận.

Dây dưa cả đời, đến cuối cùng mới biết người ấy yêu mình, mình cũng yêu người sâu đậm, tình cảm đến cỡ nào mới quý trọng được như vậy.

Chỉ tiếc, hối hận đã muộn, mọi thứ đã muộn rồi.

Chỉ còn lại sự tiếc nuối thôi.

Chính tai nghe những ý nguyện của Tổ sư Phiêu Miểu và Tổ sư Lôu Tinh, hai vị Tổ sư khai tông lập phái đến cuối cùng cũng là tiếc nuối và hối hận mà ra đi.

Điều này, thật làm cho người ta đau buồn.

Lạc Vũ lặng lẽ đưa tay, cầm thật chặt tay Vân Thí Thiên ở bên cạnh.

Nàng có thể trọng sinh lần nữa, có thể thấy được là ông trời có biết bao nhiêu ưu ái đối với nàng.

Vì vậy, nàng nhất định nắm chặt tay người nàng yêu.

Cả đời này, tuyệt đối sẽ không để lại bất kỳ tiếc nuối nào.

Vân Thí Thiên cảm giác được Lạc Vũ đột nhiên nắm chặt tay của mình không khỏi khẽ quay đầu nhìn Lạc Vũ một cái.

Cũng không nói bất kỳ lời nào, chỉ đáp lại bằng cách nắm thật chặt tay Lạc Vũ.

Đời này kiếp này, chết cũng không để chuyện như vậy xảy ra.

Tiếc nuối của Tổ sư Lôu Tinh và Tổ sư Phiêu Miểu, hẳn tuyệt không giẫm lên vết xe đổ của hổ.

Không gió mà động, trong bi thương nhưng ẩn chứa ôn nhu.

Trong lặng mịt đột nhiên yên tĩnh.

Phi Vũ quốc vương nóng lòng, ở nơi này yên tĩnh bước tới một bước nói: " Tổ sư Lôu tinh có ở đây không? Hiện tại Đại Lục Vong Xuyên có đại nạn.

Kính xin ngài ban cho Phiêu Miểu thần thông."

"Quốc chủ, Tổ sư của gia tộc ta đã sớm qua đời, cái này chỉ là lưu tin truyền âm." Lôu Tinh gia chủ ho khan một tiếng.

Đấu khí của Phi Vũ quốc vương chưa tới cảnh giới này nên còn không biết có khả năng như vậy.

Lại cho là Lôu Tinh Tổ sư đã chết hơn ngàn năm có thể còn đang ở đây, làm ọi người đang đắm chìm trong bi thương, tâm tư cũng bình tĩnh lại.

"Năm xưa chàng nói muốn đưa Thiên Tinh Vụ Hoa cho ta, mặc dù ta không mở miệng, nhưng trong lòng đã định rồi, chỉ cần chàng đưa tới Thiên Tinh Vụ Hoa, ta sẽ tha thứ cho chàng.

Chúng ta cũng sẽ lại ở cùng với nhau.

Nhưng nào biết được Thiên Tinh Vụ Hoa rất khó được, không những hao phí rất nhiều thời gian lẫn sức người .

Ai, sớm biết khó khăn như vậy, ta cần gì phải chấp nhất có Thiên Tinh Vụ Hoa hay không, có quan hệ gì."

Tiếng ca thán nhẹ nhàng vang lên, giống như Tổ sư Lôu Tinh lâm vào lẩn bảm tự nói ra những tích tụ trong nội tâm.

Đều là chuyện đã qua rồi.

“Ai, người nào đúng người nào sai, không ai biết nhưng cuối cùng chúng ta cũng đã phải trả cái giá quá lớn.”

Giọng noi nhàn nhạt vang lên nghẹn ngào, tâm tình như vậy làm ọi người ở đây càng thêm hiểu rõ, càng thêm tiếc nuối và cảm động.

Một tiếng ai thán, giọng nói của Tổ sư Lôu Tinh chậm rãi đang lên: “Hôm nay tới là hậu bối của Phiêu Miểu sao?”

“Di, làm sao bà ấy biết?” Quân Vân kinh ngạc nâng chân mày này.

Vân Khung đứng ở bên cạnh nghe nói, kéo nhẹ Quân Vân một cái, chỉ chỉ quan tài của Tổ sư Lôu Tinh.

Bà ấy vừa mới thu Thiên Tinh Vụ Hoa, nhất định là ban đầu có lưu lại thiết kế nào đó, y theo phần thiết kế này mà có lẽ sẽ có kết quả đó.

Quân Vân vừa thấy, đột nhiên kịp phản ứng, nhất thời cảm thấy hiểu ra.

Tổ sư Phiêu Miểu chết trước Tổ sư Lôu Tinh.

Tổ sư Lôu Tinh biết Tổ sư Phiêu Miểu cố gắng tìm Thiên Tinh Vụ Hoa cho bà, ông chết đi nhưng chuyện này vẫn được truyền thừa cho hậu nhân.

Hôm nay, ngày mà bà đã nhận được Thiên Tinh Vụ Hoa, tự nhiên chỉ có thể là hậu nhân Phiêu Miểu đưa tới.

“Rất cuộc tìm được rồi, cũng chỉ là bị động mà đưa tới, có thể thấy được các người thành tâm, ta thật cao hứng.” giọng nói của Lôu Tinh Tổ sư rất nhạt.

Nhưng là, phẳng phất có thể cảm giác được sự vui sướng và cảm động.

“Đó là nhiệm vụ của chúng ta nhưng quan trọng đó là thành tâm của Tổ sư Phiêu Miểu.

Ông ấy một lòng vì bà đi tìm Thiên Tinh Vụ Hoa, rốt cục Phiêu Miểu nhất tộc tìm kiếm ngàn năm cũng đạt thành tâm nguyện, Tổ sư Lôu Tinh thích là tốt rồi.”

Tổ sư Lôu Tinh vừa dứt lời, Lạc Vũ biết rất rõ ràng Tổ sư Lôu Tinh không thể nào nghe thấy, nhưng vẫn nói.

Có lẽ, ở một không gian khác, bà ấy có thể nghe thấy.

“Thiên Tinh Vụ Hoa đưa tới, như vậy oán hận của ta cùng với tình yêu say đắm cũng hoàn toàn có thể buông xuống.

Phiêu Miểu, thiếp không trách chàng cũng không hận chàng, thiếp chỉ muốn nói với chàng. . . . Thiếp yêu chàng. . . .”

Giọng nói như gió, nhẹ nhàng lướt qua, làm cho người ta như say trong đó.

“Thật tốt, ta rốt cục cũng nói ra, Phiêu Miểu, thiếp yêu chàng. Kiếp này thiếp và chàng đã bỏ lỡ nhau chỉ cầu kiếp sau chúng ta có thể tục duyên này.”

Vân Thí Thiên nghe những lời nói như vậy, đưa tay ôm Lạc Vũ vào trong ngực, cúi đầu hướng về phía lỗ tai Lạc Vũ đột nhiên nhẹ nhàng nói: “Ta yêu nàng.”

Lạc Vũ vốn lắng nghe lời của Tổ sư Lôu Tinh.

Lúc này chợt nghe Vân Thí Thiên biểu lộ mạnh mẽ như vậy.

Ngẩn ngủ sững sờ trong nháy mắt, mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn hướng Vân Thí Thiên.

Vân Thí Thiên lạnh khốc như vậy, là người không hiểu tình thú, sẽ nói ba chữ kia với nàng?

Vân Thí Thiên nhìn Lạc Vũ không dám tin nhìn hấn, trên mặt mơ hồ dâng lên vui sướng.

Nhất thời mặt không đổi sắc quay đầu, phân lãnh khốc kia làm cho người ta hoài nghi hấn vốn không nói gì.

Nhưng lỗ tai khê đỏ đã tiết lộ điều đó.

Hấn không phải là một người lãng mạn, lời buồn nôn như vậy hấn vẫn cho rằng dùng hành động tỏ vẻ là tốt rồi.

Chẳng qua là, giờ này ngày này, đột nhiên hấn cảm thấy có mấy lời phải nói ra.

Lạc Vũ thấy vậy nhất thời cười tươi.

Vân Thí Thiên cũng có thời điểm đáng yêu như vậy.

Lập tức, cánh tay nhấc lên ôm chầm Vân Thí Thiên kéo đầu xuống che miệng nhẹ nhàng nói bên tai hấn: “Ta cũng yêu chàng.”

Vân Thí Thiên nghe vậy thì rất thỏa mãn, ôm thật chặt Lạc Vũ, trên mặt rất cao hứng.

“Tình cảm của các người như vậy, ta thật cao hứng.” Tình ý liên tục ở bên trong, tiếng nói của Tổ sư Lâu Tinh vang lên lần nữa.

“Năm đó ta từng đồng ý với Tông chủ Phiêu Miểu tông, nếu bạn hậu bối của Phiêu Miểu đưa tới Thiên Tinh Vụ Hoa, ta sẽ lấy Phiêu Miểu thần thông tạ ơn.

Làm khó hậu nhân Phiêu Miểu tìm được, tông môn chỉ để lại nửa phần Phiêu Miểu thần thông, nửa khác vốn đưa đến chỗ này của ta.

Một năm kia đưa tới, một năm kia quy về đầy đủ.

Bây giờ nhìn lại, rốt cục có thể quy về đầy đủ rồi.”

Tiếng nói thản nhiên quanh quẩn ở trong cung điện, Lạc Vũ nhất thời bừng tỉnh đại ngộ.

Khó trách hậu nhân Phiêu Miểu khẳng định chỉ cần đưa Thiên Tinh Vụ Hoa, là có thể nhận được Phiêu Miểu thần thông.

Thì ra là, là sớm đã có ước định như vậy.

Mà gia chủ Lâu Tinh rốt cục cũng hiểu.

Mặc dù hơn ngàn năm qua gia tộc Lâu Tinh bọn họ cũng biết Phiêu Miểu thần thông ở Lâu Tinh, nhưng dù thế nào cũng không tìm được.

Thì ra là nguyên nhân ở chỗ này.

Đồ của Phiêu Miểu chỉ quy về Phiêu Miểu.

Lâu Tinh gia tộc ngay cả có ngàn năm lịch sử nhưng chỉ là lưu giữ dùm mà thôi.

Gia chủ Lâu Tinh lắc đầu, uống phí một mảnh nhiệt tâm của bọn hấn.

Song, lúc này điều đó cũng chẳng còn quan trọng, chỉ cần có thể tìm được là tốt rồi.

“Bọn nhỏ, Phiêu Miểu thần thông là lực lượng cường đại, là bất thể tuyệt đỉnh võ học được tạo ra vì tạo phúc cho đại lục.

Nhớ kỹ, ngàn vạn lần không thể dùng cho ý đồ độc ác, nếu không gia tộc Lâu Tinh ta cho tới người cuối cùng chết đi, cũng tuyệt đối không bỏ qua cho bọn người.”

Nói lời này, giọng nói của Tổ sư Lâu Tinh đột nhiên mạnh mẽ trầm xuống: ” Gia chủ Lâu Tinh, nghe lệnh.”

“Có đệ tử.” Lâu Tinh gia chủ mạnh mẽ mở miệng theo bản năng.

“Nếu phát hiện Phiêu Miểu gây tai họa thiên hạ, Lâu Tinh ta tất đem hết toàn lực, giết chết.”

“Dạ, nhưng bọn hắc sẽ không .” Gia chủ Lôu Tinh kéo kéo khóe miệng.

Thật là, Tổ sư Lôu Tinh thậm chí còn có thể suy đoán tông chủ hắc tự thân mang hậu nhân Phiêu Miểu đi vào.

“Tổ sư yên tâm, chúng ta nhất định sẽ không làm hại thiên hạ.” Lạc Vũ lời kéo Vân Thí Thiên, trầm giọng nói.

Gió thổi qua. âm thanh xơ xác tiêu điều vang lên, Tổ sư Lôu Tinh lại hạ giọng: “Song, ta cũng nên tín nhiệm hậu nhân Phiêu Miểu, ánh mắt của bọn họ luôn là không sai .

Bọn nhỏ, đi đi.”

Nói đến đây, giọng nói của Tổ sư Lôu Tinh vẫn còn đang quanh quẩn trong điện.

Vách tường bốn phía lẳng mộ bắt đầu chậm rãi tản mát ra ánh sáng màu trắng.

Màu trắng, là lực lượng ánh sáng của Phiêu Miểu nhất tộc.

Trong điện mọi người thấy vậy, trên mặt lộ vẻ vui mừng.

Chỉ thấy ánh sáng màu trắng kia càng ngày càng đậm, dần dần từ bốn phía trong vách tường thẩm thấu ra, đọng lại đầy cả một mảnh trong điện.

Ôn hòa nhưng cường đại, chỉ là tia sáng kia, làm cho người ta một loại cảm giác cơ hồ muốn quỳ bái.

Đám người Phi Vũ quốc vương, Quân Nhiều Thiên, Vân Khung có võ công yếu nhất dường như không chịu được lực lượng ánh sáng màu trắng chói mắt mà lui về phía sau.

Từ bốn phương vách tường, bốn đạo tia sáng màu trắng phát ra.

Giống như bốn đám mây, bắt đầu ở trong điện bao quanh tất cả mọi người.

Lạc Vũ, Vân Thí Thiên, nhất thời ngẩn đầu nhìn lại.

Chỉ thấy bốn đạo tia sáng tập trung tại ngay ở trong vị trí trung ương của đại điện.

Sau đó bắt đầu quện vào nhau xoay tròn, một vòng một vòng.

Tốc độ càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh.

Trong thời gian ngắn ngưng kết thành trạng thái Tinh Vân, cơ hồ làm cho người ta không thể nhìn thấy quỹ tích vận hành của nó.

Đám người Phi Vũ quốc vương nhất thời bị tốc độ sáng ngời kia làm cho đầu váng mắt hoa, trong lồng ngực khí huyết quay cuồng trong lúc nhất thời cũng không dám nhìn.

“Có tinh thạch.” Mà đang lúc này, Lạc Vũ đột nhiên nói.

Trong không trung quanh quẩn bốn tia sáng màu trắng, càng lúc càng nhanh xoay tròn ở bên trong, tia sáng chậm rãi ngưng kết ra bốn khối tinh thạch.

“Phiêu Miểu thần thông?” Gia chủ Lôu Tinh cũng nhìn thấy, nhất thời kinh hỉ thấp giọng kêu lên.

Tia sáng màu trắng lưu động càng phát ra nhanh, tốc độ kia ngay Vân Thí Thiên và Lạc Vũ cũng thấy không rõ lắm hình thái của nó.

“Oanh.” Mà thời điểm tốc độ vận chuyển đạt tới cực hạn.

Bốn khối tinh thạch kia mạnh mẽ thoát ra khỏi bốn tia sáng màu trắng, oanh một tiếng bắn ra, hướng giữa không trung như xông ra ngoài.

Oanh một tiếng đụng vào nhau.

Ngay sau đó bằng tốc độ mà mọi người mắt thường có thể nhìn thấy, quỷ thần khó lường ngưng kết lại với nhau.

Bốn khối tinh thạch một khi ngưng kết thành một khối, trong phút chốc tia sáng màu trắng phát ra càng mạnh.

Tinh thạch kia loáng thoáng có rờn ngấm tiếng hổ gầm phát ra.

Uy áp khổng lồ, làm cho thân hình Vân Khung rung động, cổ họng ngai ngái quay cuồng, không chịu nổi phun ra một ngụm máu.

Đang trong giai đoạn ngưng kết sắp thành công, tinh thạch màu trắng kia gào thét một tiếng, oanh một tiếng vọt tới chỗ Vân Thí Thiên và Lạc Vũ.

Tốc độ kia, uy lực kia, tuyệt đối không dưới một kích của Ngân Tông.

“Mau mau tránh nó.” Gia chủ Lâu Tinh hoảng hốt, vội vàng túm đám người Vân Khung hướng về sau lui bắn ra.

Bọn họ không đỡ nổi một kích của Tinh Vân.

Lúc này Vân Thí Thiên và Lạc Vũ thấy vậy thì sải bước ra, hai người liên thủ, sắc mặt nghiêm túc phóng ra lực lượng phóng tới tinh thạch màu trắng.

Trong điện nhỏ hẹp, ba đạo lực lượng trong nháy mắt ở giữa không trung va chạm vào nhau.

Trong nháy mắt, tia lửa văng khắp nơi.

Vân Thí Thiên và Lạc Vũ lại đồng loạt lui về phía sau một bước.

Mà tinh thạch màu trắng kia lại từng bước ép sát, hùng hổ đè xuống.

Vân Thí Thiên và Lạc Vũ nhất thời liếc mắt nhìn nhau, vật hoang dã này không nói đạo lý lỗ mãng đánh tới đây, làm sao thu đây?

“Phiêu Miểu thần thông này lợi hại như thế? Chỉ có nửa phần mà uy lực lớn như vậy, kia nếu là học xong. . . .” Mà một bên Quân Nhiều Thiên thì hoảng sợ nhìn tinh thạch màu trắng.

Chỉ mới có tinh thạch Phiêu Miểu thần thông, mà có thể ép Vân Thí Thiên và Lạc Vũ liên thủ lại mà cũng bị bức lui về phía sau, này.

Mà Quân Nhiều Thiên trong lúc kinh hãi nói ra, ánh mắt Vân Thí Thiên mạnh mẽ sáng ngời.

“Vũ nhi, Phiêu Miểu quyền trượng.” trong nháy mắt Vân Thí Thiên nhượng mảy.

“Đúng vậy.” Cũng đang suy nghĩ như thế nào mới có thể thu thì Lạc Vũ lập tức giơ tay lên, Phiêu Miểu quyền trượng bay nhanh ra, hiện ra trong tay Lạc Vũ.

Lạc Vũ nhất thời cầm lấy Phiêu Miểu quyền trượng phát qua tinh thạch màu trắng.

Phiêu Miểu nửa phần, Lâu Tinh nửa phần, kia hai vật tổng hội sẽ hút nhau.

Nửa phần của Phiêu Miểu nhất tộc kia không biết ở nơi đâu, nhưng toàn bộ Phiêu Miểu bảo tàng đều bị thu vào Phiêu Miểu quyền trượng mang đi, nửa phần còn lại kia tuyệt đối ở bên trong Phiêu Miểu quyền trượng.

Dùng quyền trượng, tuyệt đối không sai.

Phiêu Miểu quyền trượng vừa ra, tia sáng màu trắng càng phát sáng hơn.

Lực lượng tinh thạch màu trắng đang công kích Lạc Vũ và Vân Thí Thiên liên thủ, trong nháy mắt dừng lại trên không trung.

Ngay sau đó, một tinh thạch màu trắng từ trong Phiêu Miểu quyền trượng bay ra, tinh thạch màu trắng lao tới một nửa khác.

Tia sáng màu trắng lưu động trong nháy mắt hai nửa khối tinh thạch trên không trung hợp thành một khối.

Một chữ to màu bạc, Phiêu Miểu thần thông, trong khoảnh khắc từ hợp thành một khối tinh thạch, thoáng hiện trước mắt mọi người.

“Thành công.” Mắt Lạc Vũ sáng ngời, lại tiếp tục vung quyền trượng trong tay lên.

Lập tức, màu trắng tinh thạch trôi ở giữa không trung chậm rãi rơi xuống trong tay Lạc Vũ.

Lạc Vũ duỗi tay ra, từ không trung nhận lấy.

Tinh thạch vào tay, Lạc Vũ nhất thời nhìn thấy rõ ràng chữ viết trên tinh thạch.

Phiêu Miểu thần thông.

Vàng sáng biến mất không tiếng động.

Tia sáng màu trắng tiêu tán đi lãng tảo khôi phục bình tĩnh lúc ban đầu.

Hết thấy, hết thấy đều kết thúc.

“Tốt, tốt, Phiêu Miểu thần thông tới tay, tới tay.” Lúc ban đầu yên tĩnh, Vân Khung mạnh mẽ đánh vỡ yên tĩnh cả phòng kinh hỉ thật lớn kêu lên.

“Đúng vậy a, đúng vậy a, tới tay, ha ha, có thể đối phó những thứ ma thú kia rồi.” Phi Vũ quốc vương theo sát phá lên cười.

“Tốt, tốt.” Quân Vân cùng với Quân Nhiều Thiên gật đầu lia lịa, khuôn mặt vui mừng.

Có Phiêu Miểu thần thông, chuyến đi này bọn họ không uống công, có thể chống cự lại đại quân Vong linh Thần Minh Vực rồi.

Lạc Vũ nắm tinh thạch nhìn Vân Thí Thiên cười khê, Vân Thí Thiên xoay người lại ôm Lạc Vũ.

Hai người nhìn nhau, cũng là tràn đầy nụ cười.

“Nhận được Phiêu Miểu thần thông là tốt, vậy bây giờ, mau, lập tức tu luyện, chúng ta.” Một bên gia chủ Lâu Tinh liên tiếp lên tiếng nói.

Nếu Phiêu Miểu thần thông đến tay rồi, thì việc cấp bách chính là lập tức tu luyện.

“Tốt, chúng ta.”

“Bọn hậu bối.” Mà đang lúc Lạc Vũ gật đầu trong nháy mắt, đột nhiên lại vang lên giọng nói của Lâu Tinh Tổ sư.

“Hôm nay ta thật cao hứng, vì vậy, ta cũng có lễ vật tặng cho các người mang về Phiêu Miểu.” Giọng nói thanh nhã Tổ sư Lâu Tinh chậm rãi.

“Bổn tọa biết bởi vì ta oán hận,

Tất nhiên Lâu Tinh cùng Phiêu Miểu không hợp, mà Phiêu Miểu nhất định sẽ nhường cho gia tộc Lâu Tinh ta.

Vì vậy, bổn tọa vẫn nuôi hai bảo bối, hôm nay sẽ đưa cho các người, mang về Phiêu Miểu trấn thủ.”

Tổ sư Lâu Tinh nói những lời này, trong giây lát trong linh quan một tia ánh sáng màu vàng phá không ra, xuyên qua lăng mộ bắn về phía trời cao.

“Di, thứ gì?” Lạc Vũ kinh ngạc nhìn Lâu Tinh gia chủ.

“Không biết, Tổ sư nuôi bảo bối gì a?” gia chủ Lâu Tinh lắc đầu, nàng cũng không biết bọn họ Tổ sư nuôi cái gì.

Có đồ vật gì đó là có thể nuôi hơn ngàn năm?

Mà Vân Thí Thiên thì lại nhìn về kim quang phóng lên cao ở bên trong, con người hơi đổi.

Nuôi hơn ngàn năm, nhưng mang về Phiêu Miểu trấn thủ? Vật kia, chẳng lẽ là.

Kim quang phá vỡ lăng mộ xông đến mặt đất, trong nháy mắt từ trên xuống dưới bao phủ cả Phiêu Miểu Phong.

Ở trung tâm của kim quang.

Trong Phiêu Miểu Phong trần sơn đại trận, tại trung tâm phát ra một uy áp bức người làm cho hai con Cự Long, mạnh mẽ từ trong lúc ngủ say thức tỉnh, nhất tề ngẩng đầu lên.

Kim quang bao trùm hết thấy Phiêu Miểu Phong, xuyên thấu phong ấn trên người Cự Long.

Hai cái Cự Long nhất thời quanh quẩn dựng lên, trợn to Long Nhãn nhìn trung tâm trần sơn đại trận.

“Phong ấn bọn người ngàn năm trấn thủ ở lần này, là ích kỷ của ta, hôm nay đặc biệt tụt lỗi, ít ngày nữa, sẽ có người đến đây vì bọn người giải khai phong ấn.

Khi đó, bọn người sẽ theo tân chủ nhân mà đi ngao du Cửu Châu đại lục này.”

Lời của Tổ sư Lô Tinh quanh quẩn ở bên tai hai cái Cự Long, hàm súc xin lỗi.

“Ngao. . . .” Hai cái Cự Long vừa nghe, nhất thời ngẩng đầu động đậy, quanh quẩn rống.

Ngàn năm ngủ say, rốt cục cũng được đi ra ngoài, rốt cục cũng được tự do bay lượn.

Hai Cự Long duy nhất còn sống tại Đại Lục Vong Xuyên gầm thét.

Tiếng hô kinh thiên động địa, từ dưới đất xuyên thấu ra, bay nhanh theo gió, hướng bốn phương tám hướng, phát ra.

Long khí bốn phía, Bàn Long thăng thiên.

“Là Long, hai con Cự Long.” Âm thanh rỗng ngậm khổng lồ từ dưới đất xuyên thấu tới đây, Lạc Vũ mạnh mẽ rung động, nhất thời so sánh với được với Phiêu Miểu thần thông còn muốn hưng phấn hơn.

Thần Minh Vực có cốt long chết đi làm tiền phong.

Mà bọn họ hiện tại có này Cự Long sống trấn thủ.

Long sống chẳng lẽ còn sợ bộ xương không có linh hồn kia sao.

“Ha ha, thật tốt quá, lễ vật này của Lô Tinh Tổ sư thật tốt quá.” Lạc Vũ cực vui mà hô to, đồng thời khom người vái chào lăng mộ của Tổ sư Lô Tinh .

“Đa tạ Tổ sư Lô Tinh.”

” Hai con rồng này vốn là của Phiêu Miểu, hôm nay trả lại cho Phiêu Miểu, bọn hậu bối học xong Phiêu Miểu thần thông, rồi đi giải khai phong ấn cho bọn chúng.”

Giọng nói của Tổ sư Lô Tinh nhàn nhạt chậm rãi tan rã, dần dần quy về không tiếng động.

“Đi.” Vân Thí Thiên lúc này không nói hai lời, lôi kéo Lạc Vũ hướng phía ngoài lăng mộ đi.

“Lô Tinh ta có mật địa dành cho gia chủ luyện công, đi, ta mang bọn người đi, chúng ta làm hộ pháp cho các người.” Lúc này gia chủ Lô Tinh cũng vui mừng quá đỗi.

“Mau, mau, không nên chậm trễ, đi mau.”

Gió nhẹ, trong lúc đại quân vong linh Thần Minh Vực tiến tới Đại Lục Vong Xuyên, mà chuyện vui hôm nay không thể nghỉ ngơi là làm cho người ta hưng phấn và mừng rỡ

Giữa hè như lửa, liễu xanh tung bay.

Một phương của gia tộc Lô Tinh yên bình.

Mà lúc này phương hướng Thần Minh Vực lại là một mảnh giết chóc, máu tanh khắp nơi.

Không có linh hồn, chỉ biết là nghe lệnh tru diệt Khô Lô ma thú, giơ cao lưới hái lên, điên cuồng phóng mạnh về trận doanh Thất Tông liên hiệp phòng thủ.

Huyết chiến, chân chính huyết chiến.

Đối mặt Khô Lô ma thú không biết đau đớn, không biết tử vong, chỉ vô tình giết chóc.

Những cao thủ của đại tông môn cơ hồ là thay nhau té xuống, mà phía sau bọn họ người còn lại tiếp tục thay nhau chấn, lấp, bịt lỗ hổng kia.

Huyết sắc ở trắng hay đen ở giữa bay trên bầu trời

Một mảnh sân cỏ xanh đã sớm bị nhuộm thành màu đen.

Đây là một cuộc không biết mệt nhọc, không biết nơi tận cùng, chỉ có thể không ngừng chống cự, chống cự, ở chống cự chinh chiến.

“Mặt đông xuất hiện lỗ hổng.”

“Mau, Bằng Thánh cung chấn, lấp, bịt đi.”

“Phía nam bị quét ngang, có cốt long đại quân.”

“Người Địa Hỏa Ma đi theo ta.”

“Không cho lui, ai dám lui ta hiện tại sẽ giết hắn.”

“Xông đi lên, đi theo ta hướng.”

Vô số âm thanh bấm báo, tiếng ra lệnh, không ngừng vang lên.

Vọng Thiên Nhai, Địa Hỏa Ma, Hải Thần Tông, gia tộc Lăng Nam, Bằng Thánh cung, Song Diệp Thành, gia tộc Lôu Tinh. Tất cả thế lực đều liều mạng chống cự.

Hải Mặc Phong, Giá Hiên Mặc Viêm, Phong Vô Tâm, cùng mọi người dầm máu đại chiến, suất lĩnh lấy đội ngũ của mình, xung phong liều chết ở phía trước nhất.

Trước mặt không ngừng có người té xuống.

Phía sau không hề gián đoạn có người vọt tới.

Từ bốn phương tám hướng của Đại Lục Vong Xuyên những cao thủ biết tin tức, tự động vọt tới.

Đây là bảo vệ tánh mạng, đây là vì giữ được người khác mệnh, lại càng vì giữ mạng của mình.

Bọn họ phải ngăn cản cước bộ đại quân vong linh Thần Minh Vực tru diệt, phải.

Cốt long màu đen ở trên bầu trời bay lượn, nơi đi qua thì quân lính Thất Tông tan rã.

“Chịu đựng, nhất định phải chịu đựng, chờ Vân Thí Thiên và Lạc Vũ, bọn họ lập tức sẽ tới, nhất định phải kiên trì.”

Ngân Tông một thân phảng phất đắm chìm trong tia sáng thần thánh làm gương cho binh sĩ tiên phong xông vào đại quân cốt long Thần Minh Vực

Nơi này, chỉ có nó có năng lực kia, chỉ có nó có thể chống cự được một chút.

“Đúng, kiên trì, kiên trì.”

Âm thanh hùng tráng mà thảm thiết ở trên bầu trời bay múa, tất cả ủng hộ cao thủ Thất Tông.

Chịu đựng, bọn Lạc Vũ sẽ rất nhanh tới, chịu đựng.

“Kiên trì, ha ha.” Cười cốt long màu đen trên người, người áo đen khẽ nhếch lên khóe miệng.

“Kiên trì thì đã cho rằng có thể thắng được đại quân của ta, thật là mơ tưởng.” Giọng nói ôn nhuận hàm chứa chính là tuyệt đối tàn nhẫn.

“Ngao.” Ngay lúc người áo đen vừa nói như vậy xong trên bầu trời một sự uy áp không chút kiêng kỵ phá hư một loạt Hắc Long.

Thật giống như có gì đó mà nó e ngại.

“Long uy?” Người áo đen nhíu mày, trong nháy mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Hướng Tây Nam tại sao có thể có long uy truyền ra?

” Trên đại lục vẫn còn rồng?” Người áo đen chậm rãi nói, đưa tay vuốt ve chiếc nhẫn trên tay trầm ngâm mở miệng “Vây cũng không tốt lắm.”

Đại quân cốt long cường đại của hắn, đối với Long sống, nhưng vẫn là có mâu thuẫn .

“Nơi này giao cho người trấn giữ.” Người áo đen ngừng lại, vung tay lên, nói với Liễu Bích Dao phía sau.

Ngay sau đó vũ Cự Long phía dưới : “Đi, đi với ta xem một chút, thứ gì dám phá hỏng trận doanh của ta.” Quay lại thân hình tựu về phía tây nam phương hướng bay đi.

Nơi xa Ngân Tông đang đối diện với đại quân Hắc Long, khóe mắt quét thấy không khỏi kinh hãi: “Ngăn cản hắn, mau ngăn cản hắn.”

Phương Tây Nam, không phải là chỗ ở của gia tộc Lôu Tinh sao.

Thời điểm tu luyện công pháp tối kỵ quấy rầy , nếu là.

162. Chương 163: Ngụy Hiểm Không Hết

Edit: Hami

Beta: Sakura

“Ngăn cản hắn ta lại?” Tụ tập ở bên cạnh Ngân Tông chinh chiến Giá Hiên Mặc Viêm, nghe Ngân Tông như thế rống to một tiếng, nhất thời quay đầu nhìn lại.

” Làm sao mà cản được?” Cùng lúc này, Hải Mặc Phong chém giết tới bên cạnh trầm giọng nói.

Cái mà người áo đen kia cười chính là phi long có tốc độ nhanh nhất.

Mặc dù đó là cốt long vong linh, nhưng là tốc độ kia so với bọn họ thì quả thật quá mạnh.

Chỉ trong nháy mắt cũng đã đi rất xa.

“Các người tiếp tiếp tục trấn thủ, ta đi.” Ngân Tông ra lệnh một tiếng, bứt ra đuổi theo.

Người áo đen lúc này vẫn ẩn núp ở trong cốt long màu đen căn bản không cùng bọn họ đối diện mặt cứng đối cứng.

Làm cho nó hoàn toàn không tìm được tung tích của hắn, muốn bắt giặc phải bắt vua trước.

Lúc này, hắn lại từ trong cốt long nhô ra, một mình đi xa không nói, lại đi về phía đám người Lạc Vũ ở gia tộc LôuTinh.

Vậy khẳng định là phải chặn lại không thể để hắn đi.

Ngân Tông nói vừa dứt, còn không đợi Giá Hiên Mặc Viêm và Hải Mặc Phong nhận lấy nắm toàn bộ này nhất phương chém giết.

Nhóm cự long màu đen vốn tứ tán ở trên bầu trời, lúc này hướng bảy đại tông môn bên này không ngừng tàn sát bừa bãi.

Đột nhiên năm con xoay người lại, từ năm phương hướng Ngân Tông bao vây lại.

Trong nháy mắt đem Ngân Tông vây quanh nước chảy không lọt.

Ngân Tông thấy vậy sắc mặt nhất thời chìm xuống.

Chết tiệt, lại dùng năm con cốt long tới ngăn trở cước bộ của nó.

Màu đen sôi trào, năm con cốt long ở trên bầu trời quanh quẩn phun ra nuốt vào, tiêu trừ Ngân Tông.

Ngân Tông nhất thời bận rộn tay chân nơi nào còn có thời gian mà có thể thoát thân ra để đuổi theo người áo đen đang đi về phía gia tộc Lôu Tinh.

Tiếng địch réo rất, Liễu Bích Dao đứng ở trên lưng một cái cốt long.

Nhìn Ngân Tông trước mắt bị cốt long cuốn lấy căn bản không thoát được thân, yêu mỹ trong mắt hiện lên lãnh giết tuyệt đối.

Muốn đối phó người áo đen kia, mơ tưởng.

Tiếng địch phát ra, cả đại quân vong linh Thần Minh Vực tiến công càng phát ra sắc bén.

“Mau, các người liên thủ đuổi theo, mau, không thể để cho hắn đi đến gia tộc Lôu Tinh.”

Thân còn vùi lấp ở năm con Cự Long vây công, Ngân Tông nhìn người áo đen kia càng ngày càng xa, cơ hồ đã phi tới chân trời không nhìn thấy, nhất thời hai mắt nhanh chóng bốc lửa.

Ở gia tộc Lôu tinh thì cao thủ chân chính chỉ có Lôu Tinh gia chủ. Mà người áo đen kia có thể chỉ huy đại quân vong linh, tọa kỵ lại là cốt long màu đen.

Muốn thật động thủ, gia chủ Lôu Tinh không phải là đối thủ của hắn.

Mà Vân Thí Thiên và Lạc Vũ lúc này khẳng định còn đang tu luyện, chẳng khác gì là một chút lực công kích cũng không có.

Nếu như bị hắn tìm tới thì

Vậy bọn họ vì sơn cừu hận, thất bại trong gang tấc*(ý là chuyện chỉ thiếu một tí nữa là xong nhưng không thể hoàn thành) a.

“Lôu Tinh?” Giá Hiên Mặc Viêm và Hải Mặc Phong vừa nghe Ngân Tông nói thế, mặt mày vừa chuyển nhất thời hai người nhất tề biến sắc.

“Phân hai tiểu đội, đi theo chúng ta, mau.” Nhất thời Hải Mặc Phong và Giá Hiên Mặc Viêm ra lệnh một tiếng, bứt ra dẫn người đuổi theo người áo đen.

Không thể để cho hắn phá hư Vân Thí Thiên và Lạc Vũ, không thể.

Lập tức Giá Hiên Mặc Viêm và Hải Mặc Phong dẫn mấy đoàn người, thoát khỏi đại bộ đội, liều mạng đuổi theo.

Gió gào thét mà qua, trong nháy mắt vượt qua nghìn dặm.

Mặc dù Giá Hiên Mặc Viêm và Hải Mặc Phong ở trên đại lục được xem là nhân vật mạnh rồi.

Nhưng là ở trước mặt cốt long của người áo đen kia hoàn toàn không phải là đối thủ.

Hai người dẫn đội cho dù liều mạng đuổi theo, cũng chỉ có thể nhìn thấy thân ảnh người áo đen càng ngày càng xa.

“Chết tiệt, chạy trốn quá nhanh, căn bản đuổi không kịp.” Hải Mặc Phong thấy vậy cơ hồ cắn nát môi nói.

“Đuổi không kịp cũng phải đuổi theo. Di, đó là.” Giá Hiên Mặc Viêm trầm mặt lời còn chưa nói hết, đột nhiên âm thanh kinh ngạc phát ra.

Cùng lúc này, Hải Mặc Phong cũng nhìn thấy.

Đang ở phía trước người áo đen, một đám mây màu đỏ vàng nhanh chóng bay tới.

Ánh sáng hoa mỹ làm cho người ta không kịp nhìn.

Mà đồng thời, ở chỗ mặt đất nơi hai người đứng truyền đến chấn động.

Đúng vậy, đúng vậy có thanh âm cự vật đang hướng tới.

“Tiểu Ngân, là vua vạn thú tới.” Giá Hiên Mặc Viêm trong nháy mắt hai mắt sáng lên, mãnh liệt nhảy dựng lên.

Chỉ có vạn thú chạy đến thời điểm, mặt đất mới có chấn động tần số như vậy.

Chỉ có Kim Loan Phượng một lượng lớn Loan Phượng phi bằng tới làm cho phong vân biến sắc.

Tiểu Ngân tới, Tiểu Ngân suất lĩnh vạn thú tới.

“Tiểu Ngân, ngăn cản hắn, ngăn cản hắn.” Hải Mặc Phong thì một tiếng dư thừa nói cũng không có, lập tức ngừng tụ lên tất cả lực lượng, tựu hướng phía trước phương hướng điên cuồng hét lên lên tiếng. Tiếng gió phất lên, kia năng lực truyền ngàn dặm.

Giá Hiên Mặc Viêm thấy vậy lập tức ra lệnh một tiếng, mọi người mang đến đồng thời lên tiếng: “Tiểu Ngân, ngăn cản hắn. Ngăn cản hắn.”

Theo âm thanh điên cuồng hét lên theo gió bay đi tràn ngập thiên hạ.

Trước đây, Tiểu Ngân đang ngồi ở trên người đầu lĩnh Kim Loan Phượng, loáng thoáng nghe thấy kia tiếng hô, nhất thời nhả lại Tiểu chân mày.

Lúc này ánh mắt chợt nhìn thấy một màu đen Long Ảnh hướng sát người bọn họ mà lướt đi Tiểu Ngân mi mắt dựng lên.

Ngăn cản hắn.

Lập tức Tiểu móng vuốt vung lên, Kim Loan Phượng lập tức thay đổi phương hướng, hướng kia Hắc bào nhân tựu ngăn cản đi qua.

Người áo đen ngồi ở phía trên cốt long màu đen.

Thấy vậy khoe miệng của người áo đen khê nhếch lên, hiện ba phần ung dung.

Đầu ngón tay nhẹ nhàng ở trên người cốt long một chút, trong nháy mắt cốt long kia dừng lại ở giữa không trung, cũng không chạy trốn, cứ như vậy chờ chờ Tiểu Ngân chặn lại.

Tiểu Ngân ngồi Kim Loan Phượng, nhanh chóng để cho người áo đen đứng trước mặt nó.

Người chính là người khởi xướng?

Tiểu Ngân lông bạc dựng đứng lên, khuôn mặt tràn đầy giận dữ.

Lúc nó nhìn thấy người áo đen ở Thần Minh Vực, bọn họ hủy diệt phong ấn kia, người áo đen này càn rỡ, nó nhớ rất rõ đấy .

Rất tốt, rất tốt, hôm nay lại gặp hắn đúng là địch nhân gặp nhau đỏ mắt.

Tiểu móng vuốt ma sát, xương phát ra âm thanh răng rắc, Tiểu Ngân sát khí đầy người nhìn trước mắt người áo đen không hiện chân diện mục.

Hôm nay, ta xem ngươi trốn chỗ nào.

Vừa nói, Tiểu móng vuốt hướng phía trước vung lên.

Lập tức, nó phía sau Kim Loan Phượng cầm đầu ma thú không trung, liền từ bốn phương tám hướng xông tới.

“Tiểu Ngân, đại quân Khô Lâu Thần Minh Vực đã lao ra rồi, mau gọi các ma thú mặt đất đi hỗ trợ.” Trên mặt đất Giá Hiên Mặc Viêm nhìn Tiểu Ngân điên cuồng hét lên nói.

Mặt đất các ma thú, không đấu được với tên áo đen ở trên không trung, lưu lại cũng vô dụng.

Không bằng, nhanh chóng đi trước hỗ trợ Thất Tông trấn thủ mới là thượng sách.

Tiểu Ngân nghe vậy, móng vuốt nho nhỏ ngay sau đó vung lên, trên mặt đất Bạch Hổ Vương cùng với đại quân ma thú, nhất thời một tiếng gào thét, cũng không quay đầu lại hướng Thần Minh Vực phương hướng phóng đi.

Mà trên bầu trời, không trung các ma thú bao bọc vây quanh Hắc bào nhân.

“Tiểu Ngân, lúc nào người cũng khả ái như vậy.”

Không để ý đến mặt đất ma thú đại quân hướng Thần Minh Vực chạy đi, gã áo đen ngồi ở trên cốt long, khẽ cười nhìn Tiểu Ngân.

Tiểu Ngân nghe tiếng nhất thời chân mày dựng lên, người là ai?

Lại có giọng điệu này nói chuyện cùng nó?

“Tiểu Ngân, ta khuyên người không nên cản ta, ta nay đã khác xưa nhiều lắm.” Tên áo đen không trả lời vấn đề Tiểu Ngân, ngược lại nhàn nhạt cười nói.

Không có khẩu khí đe dọa nhưng đe dọa càng sâu.

Ta sợ người sao!!!

Trong nháy mắt Tiểu Ngân giận dữ, tiểu móng vuốt vung lên, sai sử Loan Phượng phi bằng tấn công tới gã áo đen.

Song, Tiểu Ngân một móng vuốt vung xuống, trong ngày thường các ma thú nói gì nghe nấy, nhưng lần đầu tiên nơm nớp lo sợ không dám tiến lên.

Tiểu Ngân thấy vậy nhất thời sắc mặt trầm xuống.

Mười ba cấp Đại ma thú, lại nơm nớp lo sợ không dám tới gần chung quanh Hắc bào nhân?

Mặc dù tình thế tạo thành vây quanh, nhưng.

“Ha ha, Tiểu Ngân, người là Kỳ lân nhất tộc, không e ngại long uy, bọn họ cũng không giống người, cho dù ta kỵ chính là Vong linh cốt long, bọn họ cũng không dám làm ta bị thương.”

Người áo đen thấy vậy cười ôn hòa, chẳng qua là tiếng cười kia tràn đầy cuồng ngạo.

Tiểu Ngân vừa nghe nhất thời sắc mặt đen nhánh.

Chết tiệt, nó lại quên mất điểm này.

Người này kỵ chính là cốt long, long nhưng là hoàng đế ma thú, nó không sợ, nhưng những Đại ma thú vẫn còn chưa tới mức không e ngại.

“Tiểu Ngân, không sợ, chúng ta giúp người.” Ở nơi này ngăn ngủ rất đúng thời gian Giá Hiên Mặc Viêm cùng Hải Mặc Phong đã đuổi theo.

Lúc này, một đội người bay lên trời, thay thế vị trí không trung phi bằng vây quanh người áo đen.

“Hôm nay cho người chết không có chỗ chôn.” trong tay Giá Hiên Mặc Viêm cầm thần binh, nhắm thẳng vào người áo đen.

Cùng lúc này, bên cạnh Hải Mặc Phong hai lời chưa nói, cũng đi theo Giá Hiên Mặc Viêm lại bắt đầu động thủ.

Đầu khí màu vàng và màu lam trong nháy mắt chen chúc ra xông tới gã áo đen.

Đồng thời, Hải Mặc Phong từ Lạc Vũ nơi đó học được truyền âm nhập mật, hướng Tiểu Ngân cấp tốc nói: “Mau ra tay, hần muốn đi tới Lâu Tinh.”

Tiểu Ngân cũng không ngần, vừa nghe lời này lập tức tự hiểu được.

Nhất thời một tiếng hét lên, trực tiếp biến thân, đánh tới người áo đen.

Đám người một thú, đầu khí giống như từ sóng biển trào ra, trong nháy mắt từ bốn phương tám hướng hướng trung gian công kích người áo đen bị vây quanh ở giữa.

Người áo đen thấy vậy nhàn nhạt cười, ngón tay ở trên lưng cốt long gõ một cái.

Cốt long nhất thời mạnh mẽ một tiếng rống, thân thể khổng lồ trong nháy mắt quanh quẩn trên không trung phi động.

Bốn trào mở ra, hướng bốn phía mà quét tới.

Cái đuôi đong đưa, cuộn cuộn nổi lên cuồng phong.

Trên thân thể Khô Lâu một tầng ánh sáng màu đen âm âm nổ tung, lực lượng hướng bốn phương tám hướng công kích.

Ánh sáng và bóng tối, trong nháy mắt chống lại.

“Oanh.” Trong nháy mắt, chỉ nghe một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên.

Giữa không trung một hình nắm màu đen gào thét dựng lên, phát ra ở phía chân trời.

Hình nắm màu đen bên ngoài, màu bạc, màu vàng, màu lam, cùng vô số dấu khí, giống như trang điểm cho nó.

Tầng tầng cuộn cuộn, một lớp sóng một lớp sóng mở ra .

Lực lượng bén nhọn xé rách không khí một phương, phát ra bén nhọn tiếng rít gào.

Lưu loạn dấu khí, điên cuồng văng ra khắp nơi, hướng bốn phương tám hướng loạn oanh tạc, thật giống như muốn bị xé nứt không gian.

Bên ngoài đám mây hình nắm khổng lồ, Tiểu Ngân, Hải Mặc Phong, Giá Hiên Mặc Viêm, đám người bị lực lượng khổng lồ va chạm, oanh bắn ra hướng nơi xa.

Trong tiếng nổ, cả người hung hăng bị nện vào mặt đất.

Gió nổi lên bốn phía, một mảnh hỗn độn.

Chết tiệt, thật là lợi hại.

Lần này Tiểu Ngân cao nhất trên không trung cuốn người nhiều vòng tà tà rơi xuống đất, nhưng vẫn không khống chế không được thân hình hướng về sau lúi lại nhiều bước, trên mặt biến sắc.

Mà đám người Giá Hiên Mặc Viêm, thì hoàn toàn bị đánh vào trong đất.

“Tiểu Ngân, ta nói qua cho người không nên không tự lượng sức.”

Giữa không trung màu đen mây hình nắm chậm rãi tản ra , người áo đen ngồi ở trên người cốt long màu đen, một tia áo cũng không có nhúc nhích.

Lúc này mắt nhìn xuống đám người Tiểu Ngân bị một chiêu đả bại tràn đầy khinh bỉ cùng với thương tiếc.

Cho dù hắn một người rời đi, có thể làm gì được hắn?

Thật là khiến người chê cười.

Nếu hắn không có bốn sự kia, hắn sẽ rời khỏi đại quân cốt long của hắn sao? Hắn có rời xa quân đội vong linh Thần Minh Vực sao? Một đám ngu ngốc.

Hắn ngồi xuống cốt long màu đen ban đầu nhưng là tộc trưởng Long Tộc nhất tộc. Lực lượng kia, Cự Long bình thường cũng không dám cùng nó phân cao thấp.

Chính là một con không có tiến hóa thành đầy đủ Kỳ Lân Tiểu Ngân cùng vài cái nhân loại, đã nghĩ chặn lại hắn, quả thực chính là nằm mơ.

Ta nhỏ vào, sợ người sao!!!

Tiểu Ngân nghe nói từng ngụm nước bọt phun ra, ngân quang chớp động như lợi kiếm, hướng màu đen Cự Long mạnh mẽ lần nữa công tới.

Đám người Giá Hiên Mặc Viêm và Hải Mặc Phong bị lực lượng cường đại của Cự Long đánh ra phía sau, khóe miệng mang máu từ trong hàm bò dậy.

Lực lượng Cự Long quả nhiên thật là mạnh, bọn họ liên thủ mà một chiêu cũng không đón được.

Nhưng, hôm nay bất kể như thế nào, cũng phải chặn hắn ta lại.

Vì vậy đám người Giá Hiên Mặc Viêm và Hải Mặc Phong, cũng không nói một lời dư thừa nào, cầm trong tay thần binh, ngưng tụ lên toàn lực, hướng màu đen Cự Long lần nữa phóng đi.

“Không biết tự lượng sức mình.” Người áo đen thấy vậy thản nhiên nói ra một câu, đầu ngón tay ở Hắc Long trên người vung lên.

Cự Long Khô Lâu màu đen nhất thời lần nữa ngửa đầu chính là một tiếng gào thét, miệng hơi mở, một đạo hắc khí phun tới Tiểu Ngân cùng đám người kia.

Vô hình vô tướng, đến ngay cả không khí cũng rung động phát ra âm thanh ong ong.

Hủ thực tử khí. Tiểu Ngân thấy vậy mặt liền biến sắc.

Long Tộc có thể phiên vân phúc vũ, ra khỏi miệng thành sương.

Nhưng là sau khi chết lực lượng này chuyển đổi, lại chuyển đổi thành tử khí, chỉ cần hơi đụng chạm phải lập tức có thể tử vong.

“Không thể lui.” Hải Mặc Phong quanh thân màu lam đầu khí lóe lên, quyết tuyệt cực kỳ rống ra.

Không thể lui, hôm nay tuyệt đối không thể để cho gã áo đen này đi qua tìm Lạc Vũ bọn họ.

Sương mù màu đen gào thét mà lên, ánh sáng bạc, đầu khí màu xanh hướng tới.

Trong chớp mắt, tựa như hỏa tinh đụng địa cầu, hung hăng đụng vào nhau.

Tia lửa văng khắp nơi, hơi thở bão táp quay cuồng.

Sương mù đen trực tiếp cắn nuốt đầu khí màu xanh và màu vàng rồi chen chúc tới đám người Giá Hiên Mặc Viêm.

“A.” Giá Hiên Mặc Viêm và Hải Mặc Phong bị công kích một ngụm máu tươi phun ra, trước mắt hơi thở giảm xuống.

Chỉ cảm thấy quanh thân trong nháy mắt như rơi vào Luyện Ngục, vạn trùng cắn thân, xương cốt đau đớn.

Trong phút chốc, mấy người trong lòng hốt hoảng, hôm nay có thể toi mạng tại đây.

Trong lòng Giá Hiên Mặc Viêm, Hải Mặc Phong run lên, một cỗ lực lượng mạnh mẽ bao lại bọn họ, kéo hai người nhanh chóng hướng về sau thối lui. Trong nháy mắt, thoát khỏi vòng vây sương mù đen.

Lực lượng áp bách làm người ta hít thở không thông nhanh chóng bị trừ khử liễu, Giá Hiên Mặc Viêm và Hải Mặc Phong mở mắt.

Chỉ thấy trước mặt bọn họ Tiểu Ngân đang dựng bộ lông lên chắn trước người bọn họ trên thân thể nhỏ nhỏ của Tiểu Ngân phát ra tia sáng màu bạc bao quanh hai người bọn họ.

Này, là Tiểu Ngân giúp bọn họ.

Mà phía trước, sương mù màu đen nồng nặc kia chậm rãi tiêu tán.

Mà mấy người cùng Giá Hiên Mặc Viêm và Hải Mặc Phong cùng nhau tới đây, chỉ nghe thấy tiếng răng rắc bên trong phát ra, từ không trung rơi thẳng xuống.

Hải Mặc Phong nhìn thấy bộ dáng mấy người kia, trong mắt hiện lên vẻ khiếp sợ.

Bạch Cốt, mới vừa rồi còn là người sống mà hiện tại đã thành vô số xương trắng

Hắc Long tử khí thật là lợi hại.

Nghiêng đầu cùng Giá Hiên Mặc Viêm liếc nhau một cái, hai người trong mắt hiện lên một tia rung động.

Mới vừa rồi nếu không phải Tiểu Ngân thì hai người bọn họ.

Chưa chết? Tiểu Ngân không quay đầu lại.

“Còn chưa chết.” Sau khi khiếp sợ, Giá Hiên Mặc Viêm lau vết máu trên miệng lớn tiếng trả lời.

Hải Mặc Phong cái gì cũng không nói, trực tiếp nắm chắc vũ khí trong tay.

Vậy thì tốt, bảo vệ cho tốt.

Tiểu Ngân Ngân trao sắc bén, trên mặt tất cả đều là nghiêm túc cùng liều chết quyết tuyệt.

Hai người một thú ngăn ở phía trước người áo đen, nếu hắn muốn đi phải bước qua xác bọn họ, liều chết ngăn cản.

Người áo đen ngồi ở trên người cốt long màu đen, thấy vậy khẽ nhú nhú mày.

Biết rõ không địch lại, nhưng chết ngăn không để cho hắn qua?

Tình huống này, cũng không phải là liều mạng chống cự, mà là muốn đẩy hắn cùng chết.

Chẳng lẽ là. người áo đen đột nhiên ngẩng đầu nhìn hướng Tiểu Ngân một thú cùng hai người phía sau.

Phương Tây Nam, phương hướng long khí phóng ra.

Cái phương Tây Nam này rốt cuộc có đồ vật gì đó, đáng giá bọn họ như vậy dùng mệnh ngăn cản?

Người áo đen trong nháy mắt trầm ngâm.

Ngay sau đó nam nhân áo đen đột nhiên sáng ngời, hắn biết rồi.

Phương tây nam, là phương hướng gia tộc Lôu Tinh.

Đại quân vong linh Thần Minh Vực của hắn lao ra cùng Thất Tông đại chiến đương thời, hắn cũng không nhìn thấy gia chủ Lôu Tinh, đồng thời quan trọng là...

Hắn, không nhìn thấy Vân Thí Thiên cùng Quân Lạc Vũ.

Hai người này hắn là thuộc về nhân vật đầu lĩnh xuất quân mới đúng, mà người lại không có ở đây, kia.

Không tốt, bọn họ khẳng định đang suy nghĩ sát chiêu.

“Đáng chết, thiếu chút nữa bị các ngươi lừa, làm trễ nãi thời giờ của ta.” Mạnh mẽ phán đoán ra, thần thái thần nhiên của người áo đen lập tức biến đổi.

“Đi.” Người áo đen lúc này võng ngồi xuống Hắc Long, nhanh như tia chớp hướng phía sau Tiểu Ngân phương Tây Nam bay vút đi.

Tốc độ Cự Long rất mau, lúc này thúc giục đến mức tận cùng, toàn bộ đại lục đoán chừng cũng chỉ có Ngân Tông có thể đuổi theo một hai, những người khác làm sao có thể so sánh.

Tiểu Ngân, Giá Hiên Mặc Viêm, Hải Mặc Phong, chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, tên áo đen kia đã cùng Cự Long nhanh như thiểm điện xông qua bên cạnh bọn hắn.

Không tốt. Hai người một thú còn không có kêu lên.

Trên bầu trời giọng nói lạnh như băng của người áo đen đã từ nơi rất xa truyền đến: “Hôm nay Bốn Tôn không muốn tổn thời gian, tạm tha các ngươi một mạng.”

Hắc Long bay nhanh, ngay lập tức mất tích.

“Chết tiệt” Hải Mặc Phong ngẩn ngui trở mắt chợt tỉnh ngộ hét lên.

Bọn họ không muốn sống bằng mọi cách ngăn cản, ngược lại để cho người áo đen này đoán được vấn đề.

“Cái này làm sao bây giờ?”

Gió gào thét mà qua, Hắc Long và người áo đen nhanh chóng bay tới gia tộc Lôu Tinh, đã sớm mất tích.

Sắc trời thâm lam lại bén nhọn như đao

Thần Minh Vực tiếng chém giết, máu chảy khắp nơi.

Gia tộc Lôu Tinh cũng là gió thổi mưa giông trước cơn bão.

Ánh sáng mùa hạ rất nóng, vạt sợi ánh sáng vàng ngọc chiếu ra.

Trước cửa Lôu Tinh tông tộc, gia chủ Lôu Tinh cùng với đám người Phi Vũ quốc vương trấn thủ ngoài mật thất luyện công nghiêm mật canh gác .

“Còn lâu sao? Thần Minh Vực bên kia đã đánh nhau.” sắc mặt Vân Khung rất lo âu.

“Khó mà nói.” Gia chủ Lôu Tinh lắc đầu.

Phiêu Miểu thần thông là tuyệt thế võ học, có đôi khi có người cuối cùng cả đời tìm hiểu không được.

Có người thì nhìn một cái là có thể lĩnh ngộ trong đó ảo diệu.

Cái này, thật sự là khó mà nói.

Chỉ hy vọng Vân Thí Thiên và Lạc Vũ cũng là kỳ tài ngút trời, có thể trong thời gian ngắn nhất học thành, thành tựu lớn như vậy.

“Có người đến gần tông môn, không tốt lắm mau.” gia chủ Lôu Tinh đang trầm tư đột nhiên mi sắc nhú lại, thân thể cứng lại.

Mà đang lúc tiếng nói còn không có nói ra hết, trên bầu trời một thân ảnh màu đen từ phía bên trên trong nháy mắt nhanh chóng mà đến, tốc độ kia quả thực nhanh như chớp.

” Vong linh Cốt long, mau, mau, phòng thủ, mau.” Một cái quét mắt nhìn đến cốt long màu đen, trong nháy mắt sắc mặt gia chủ Lôu Tinh đại biến, mạnh mẽ điên cuồng hét lên lên tiếng.

Đồng thời giơ tay lên, một đạo lệnh quyết phát ra ở trên cửa Lôu Tinh tông môn chuông báo động vang lên.

“Ừng ừng.” Kịch liệt chuông báo động lập tức vang vọng cả Lôu Tinh tông môn.

Tất cả đệ tử còn dư lại của gia tộc Lôu Tinh, lập tức tuôn ra trấn thủ các nơi yếu hại.

Từ không trung ngay lập tức tới.

Người áo đen cười ở trên lưng Hắc Long, quanh quẩn bên trên Phiêu Miểu Phong của gia tộc Lôu Tinh, cao cao tại thượng mắt nhìn xuống mọi người phía dưới.

Sắc mặt không nhìn thấy, nhưng là lại có thể cảm giác hần thật giống như đang nhìn một bầy kiến hôi.

“Người tới là người phương nào?” Lôu Tinh Nhị trưởng lão duỗi tay ra, một trượng đầu rồng màu vàng kim hiện ra trong tay của hắn, lạnh lùng ngẩng đầu nhìn người áo đen ở trên bầu trời đột nhiên tới.

Người áo đen không có trả lời Lôu Tinh Nhị trưởng lão..., chỉ ngồi ở trên lưng Hắc Long, vòng quanh Phiêu Miểu Phong một vòng một vòng quan sát.

Bộ dáng kia thật giống như đang tìm kiếm cái gì đó.

Trấn thủ ở trước mật thất, gia chủ Lôu Tinh thấy vậy tâm run lên, chẳng lẽ người trước mắt nhất định là từ Thần Minh Vực tới đây người tử khí, hắn đã biết những gì rồi?

“Gọi Vân Thí Thiên và Quân Lạc Vũ đi ra ngoài.” Đang lúc gia chủ Lôu Tinh suy nghĩ ở bên trong, người áo đen kia đột nhiên lạnh mở miệng.

Một tiếng này vô cùng âm lãnh, rõ ràng tiếng không lớn, nhưng xuyên thấu cả Phiêu Miểu Phong.

Đám người Quân Vân canh giữ ở ngoài mật địa chỗ Vân Thí Thiên và Lạc Vũ tu luyện, không khỏi bị kinh hãi trong lòng giật mình, chẳng lẽ.

“Nơi này không có người người gọi, tiểu nhân mà cũng dám ở trước mặt Lôu Tinh tông tộc lớn lối.” Lôu Tinh Nhị trưởng lão là trầm ổn nhất, cả kinh nhưng nhanh nhất hoàn hồn.

Người áo đen thấy vậy hừ lạnh một tiếng: “Không nói, tốt, bốn tọa phá hủy hết thấy, ta xem bọn họ có đi ra ngoài hay không.”

Dứt lời, vung tay lên, Cự Long màu đen rống một tiếng trong nháy mắt cuối xuống đầu rồng, lao đến cửa vào Lâu Tinh tông môn.

Như cuồng phong quét lá rụng, mưa xuân lay động cánh hoa.

Nhưng thấy, Cự Long màu đen tới nơi, cửa tinh mỹ của Lâu Tinh tông môn giống như giấy, căn bản không có bất kỳ chống đỡ nào.

Cộng thêm ở bên trong tông tộc lúc này những cao thủ bản lĩnh cao cường nhất đã đi Thần Minh Vực, các đệ tử ở lại giữ cửa, không có chỗ nào mà không phải là yếu nhất.

Lúc này, ở bên trong cốt long màu đen tàn sát bừa bãi, một chút sức hoàn thủ cũng không có.

Trong chớp mắt máu vương vãi khắp nơi.

Móng vuốt Cự Long bén nhọn đâm vào thân thể, Lâu Tinh đệ tử chân chính giống như con kiến hôi.

“Oanh.” Lâu Tinh Nhị trưởng lão ở trước móng nhọn của Cự Long một kích đánh trả cũng không làm được, liền trực tiếp bị diệt đi.

“Tông chủ.” Từ chỗ mật địa Vân Khung thấy vậy nghiêng rằng nói.

Mà đứng ở bên người nàng gia chủ Lâu Tinh nhưng một tiếng cũng không nói, như cũ đứng vững bất động.

Các đệ tử Lâu Tinh rất trọng yếu, tông môn cũng trọng yếu.

Nhưng là, lúc này an nguy của Vân Thí Thiên và Lạc Vũ quan trọng hơn cả, lúc tu luyện hai người tương đương tay trái tay phải không chặt, hơi có chút không may đều có thể đi đời nhà ma.

Bà phải bảo đảm an toàn của bọn họ, bà. Không thể xông ra.

Trơ mắt nhìn tông môn bị tàn sát bừa bãi, đệ tử bị tàn sát.

Gia chủ Lâu Tinh tâm rĩ máu, lại chỉ có thể lẳng lặng thủ hộ ở trong mật địa.

Hắc Long lướt qua, tám ngói không còn.

Người áo đen trên không trung nhìn Lâu Tinh tông môn bị phá hủy, mặt mày hiện lên một tia lãnh diệt: “Còn không ra, hừ, ta xem các ngươi rốt cuộc có thể trốn được lúc nào.”

Khi nói xong, người áo đen vỗ mạnh một cái màu đen Cự Long.

Cự Long nhất thời ngưng lớn mở ra, quả cầu tử khí màu đen đi liên tiếp hướng Lâu Tinh tông môn tụt oanh xuống.

Tử khí trong nháy mắt lan tràn, Giá Hiên Mặc Viêm còn không thể kháng cự nổi thì đệ tử Lâu Tinh bình thường làm sao mà tránh nổi.

Trong nháy mắt, chỉ thấy hắc khí lan tràn mà qua, nơi nào đi qua Lâu Tinh tông môn không còn một móng.

Tất cả sinh vật sống toàn bộ trong nháy mắt phá hủy.

Gió hè lướt qua, một mảnh không khí trầm lặng.

Trấn thủ ở mật địa Phi Vũ quốc vương, Quân Nhiêu Thiên, Quân Vân, thấy vậy không khỏi kinh hãi nhất tề cắn chặt răng này.

Thủ đoạn thật ác độc, cốt long thật lợi hại.

Tử khí lan tràn, Lâu Tinh tông môn trong nháy mắt thành U Minh.

Người áo đen thấy vậy khẽ nhắm mắt lại, vươn tay chạm tới đầu lâu cốt long, lực lượng Cự Long tử khí nhanh chóng tràn ra không lưu lại bất kỳ hơi thở nào.

Hấp hối, lờ lờ nhấp nháy.

Trong Lâu Tinh tông môn không một người sống sót, thảo mộc, ma thú không khí sôi động, đám người trấn thủ Vân Thí Thiên núp ở mật địa nhưng cũng không chống đỡ nổi.

“Thì ra là ở luyện công chỗ này.” hai mắt người áo đen khép lại, chậm rãi mở mắt ra, quay lại thân hình đối với hướng mật địa tu luyện của tông chủ Lâu Tinh.

Khóe miệng câu lên một tia cười ta mà lãnh khốc.

Chết tiệt, bị phát hiện rồi.

163. Chương 164: Mệnh Treo Một Đường

Edit: Hami

Beta: Sakura

Đám người gia chủ Lâu Tinh đang cố thủ tại mật địa, nhất thời trong lòng đều run lên, xong rồi, bị phát hiện rồi.

Người áo đen này rất mạnh đã tìm thấy chỗ này.

“Chú ý trận thế, chuẩn bị.” Gia chủ Lâu Tinh thấy vậy trên mặt hiện lên sự nghiêm túc cũng không để ý việc bại lộ thân hình, rống lớn nói.

Lập tức, bị khí thế của người áo đen và Cự Long lấn áp, trong nháy mắt đám người Quân Vân, Phi Vũ quốc vương kinh hãi, lập tức ổn định lại.

Nhất tề đứng vững phương vị, bước chân gắt gáo chôn chặt nơi mình đứng.

Năm người, đứng ở năm phương hướng vững vàng chiếm cứ ở ngoài mật thất hình thành vòng phòng hộ.

Khi năm người đồng loạt đứng vững một tia sáng như ẩn như hiện, lại bắt đầu bao bọc xung quanh mật thất.

Trong mật thất tu luyện của gia chủ Lâu Tinh.

Vốn nơi này trong tông môn Lâu Tinh được coi là vị trí tương đối bí mật, bình thường căn bản là không tìm được.

Tuy nhiên, hiện tại cả tông môn bị hủy, nơi đâu cũng là tử khí.

Mà nơi này lại loáng thoáng hiện lên ánh sáng màu vàng, dưới ánh mặt trời cũng rất chói mắt.

Người áo đen nhìn xuống chỗ ánh sáng vàng kim bắt đầu khởi động thì khóe miệng khẽ nhếch lên lạnh lùng cười.

Lúc này tay trên lưng cốt long màu đen bắn ra.

Cốt long kia nhất thời há miệng, thổi một ngụm cuồng phong đi ra ngoài.

Long tức kinh người, đi qua nơi nào cho dù không có tử khí hỗn loạn tràn lan, nhưng lực lượng cũng vô cùng cường hãn.

Trong nháy mắt, tông môn Lâu Tinh bị tàn phá giống như đã trải qua một trận vùi rỗng.

Tất cả gạch ngói vụn bể tan tành, tường đổ, toàn bộ nổi lên, hướng bốn phương tám hướng bay đi, mang theo bụi đất đầy trời.

Cuồng phong quét qua, khi mọi việc chấm dứt thì đã không thấy tường thành của tông môn Lâu Tinh đâu cả.

Cả đỉnh núi một mảnh trơn bóng, chỉ còn lại có cỏ cây khô héo và đất đai.

Cùng với hỗn loạn ở phế tích, lúc này mỗi lần phế tích bị dọn dẹp sạch sẽ thì mật địa luyện công của Lâu Tinh tông chủ cũng bị hiện ra.

Cứ như vậy hoàn toàn bại lộ ở trước mặt người áo đen.

Người áo đen nhìn từ trên xuống dưới chỗ này vốn là khối mật thất rất ẩn mật dưới đất, chiếm diện tích không phải là rất lớn, cùng với ngoài mật thất là năm người đứng dàn trận, trong mắt ánh sáng lạnh chợt lóe.

Giọng nói rất dịu dàng: “Bổn Tôn còn tưởng rằng các người chạy đâu rồi, thì ra là ở chỗ này tạm thời nước tới chân mới nhảy. Ha ha, xem ra là có cái gì có thể khắc chế võ công của bổn tôn thì các người mới tu luyện kịch liệt như vậy.”

Nói đến đây, người áo đen chậm rãi nở nụ cười: “Song, xem ra vận khí của bổn Tôn thật đúng là không tệ.

Vân Thí Thiên, Quân Lạc Vũ, các người tính toán kỹ lưỡng, nhưng hôm nay lại thất bại trong gang tấc rồi, Bổn Tôn sẽ tới giúp các người tu luyện.”

Dứt lời, thay đổi nụ cười dịu dàng, ngửa đầu cười như điên.

Vân Thí Thiên, Quân Lạc Vũ, hai người vốn là khó chơi nhất.

Lúc này lại đang tu luyện, nhìn tình huống này hẳn là còn chưa xuất quan.

Ha ha, này thật là ông trời hậu đãi hẳn.

Lúc này để cho hắn phát hiện tìm tới đây.

Muốn luyện thành thứ gì để đối phó hắn, hừ, mơ tưởng.

Trong tiếng cười điên dại, người áo đen mạnh mẽ ngồi xuống cốt long màu đen: “Đi, phá hủy hết thầy cho ta.”

“Ngao.” g nhất thời thân thể cao lớn của cự long kia không cần tử khí, trực tiếp dựa vào thân thể cường hãn, quất một đuôi quét tới mật thất nho nhỏ.

Gia chủ Lâu Tinh đứng vững ở trận thế ngũ mang tinh chủ.

Lúc này vừa thấy Cự Long cường công mà đến, lập tức khoanh chân mà ngồi, hai tay hợp lại, một đạo ánh sáng màu vàng lập tức từ trên người bà trút vào trận pháp trước mặt.

Nho nhỏ ngũ mang tinh trận, lập tức từ ngũ phương bay lên ra ánh sáng màu vàng kim, trong thời gian ngắn bao phủ tại mật thất.

“Oanh.” lực lượng của đuôi rồng rất kinh người.

Ở bên trong kim quang hiện ra, cốt long quất một đuôi oanh tạc đánh lên mật thất.

Phóng ra công kích vật lý cường hãn.

Màn hào quang ở trước mặt Cự Long khổng lồ quả thật nhỏ bé không đáng giá nhắc tới nhưng chỉ là khẽ lay động rồi lại hoàn hảo không có gì.

Đầy đủ như lúc ban đầu, một chút vết rách cũng không có.

“Hum.” Người áo đen ngồi ở trên người Cự Long, thấy vậy khẽ giương mi lên “Xem ra Bổn Tôn còn hơi coi thường các người.

Cũng đúng, đường đường là một trong lục đại tông môn lánh đời, làm sao mà ngay cả đánh trả lại cũng không có.”

Dứt lời, mũi chân của người áo đen gõ lên cốt long màu đen: “Đã như vậy, thì không cần nương tay thủ hạ lưu tình, đi, phá hủy cho ta.”

Giọng nói lạnh như băng vang dội ở phía chân trời, nhất thời Cốt long màu đen kia ngửa mặt lên trời rống lên một tiếng.

Ngay sau đó long thân khổng lồ mạnh mẽ quanh quẩn mà động, một đầu lao xuống màn hào quang bao phủ mật thất

Vòi rồng khổng lồ mở ra.

Bộ dạng dữ tợn và khí thế hung mãnh kia, hình như một ngậm sẽ nuốt trôi cái mặt thất.

Gia chủ Lô Tinh biết đầu rồng cùng đuôi rồng, hai thứ công kích này hoàn toàn không thể đánh đồng.

Lúc này, đầu rồng kia gào thét mà đến, nhất thời hai tay càng phát ra hợp lại, toàn thân bao phủ ánh sáng chói mắt.

“Oanh.” Cự Long gào thét tới, đầu rồng khổng lồ, dữ tợn giương nanh vuốt, vung vàng đánh vào màn hào quang đang bao bọc mặt thất.

Lực lượng cường đại, cơ hồ khiến trong lòng mọi người run sợ.

Chỉ nghe oanh một tiếng và chạm kịch liệt kinh thiên động địa vang lên.

Các hạt bụi va chạm nhau hình thành những hạt bụi lớn bay lên không trung, bên trong cự long tàn sát bừa bãi, khí tức tản ra khắp nơi, bụi đất văng vãi mọi góc ngách.

“Phốc.” Đứng mũi chịu sào, gia chủ Lô Tinh bị lực lượng cường đại đánh vào, một ngậm máu tươi điên cuồng bắn ra, nhuộm đỏ màn hào quang trước mặt bà.

Bốn người khác, Phi Vũ quốc vương, Quân Nhiều Thiên, Quân Vân, Vân Khung, cùng với trình độ thân hình khác nhau, cơ hồ đều bị chấn động rồi đi ngũ mang tinh trần pháp.

Màn hào quang màu vàng kia đang kịch liệt phóng ra, run rẩy không ngừng, thật giống như sẽ lập tức bể tan tành.

“Tông chủ, chống đỡ.” Nhìn thấy màn hào quang không ngừng lóe lên, ngược lại Vân Khung không có dấu khí trạng thái hơi tốt một chút, không khỏi gấp gáp kêu to.

Nếu gia chủ Lô Tinh không chịu đựng được, vậy bọn họ.

“Chống đỡ, chống đỡ.” Cùng lúc này, bốn phương tám người Phi Vũ quốc vương cũng cấp kêu to.

“Rống.” Mà đang lúc này màn hào quang trong nháy mắt tràn ngập nguy cơ đột nhiên từ dưới Phiêu Miểu Phong theo tiếng Cự Long gào thét từ dưới đất phá không ra, trực tiếp xuyên thấu trước mặt trời cao.

Trong nháy mắt Cốt long màu đen sừng sốt.

Lực lượng cuồng mãnh lập tức bị trừ khử.

Gia chủ Lô Tinh thấy vậy hít sâu một hơi, kim quang trên người lần nữa mạnh hơn.

Tiếp tục đem màn hào quang chống đỡ không cho nó nứt ra.

“Sống Long?” Trong nháy mắt người áo đen kinh ngạc, đè ép cốt long màu đen khê run, quay đầu nhìn phía trong núi.

“Cút.” Một tiếng rồng ngâm rất to từ mặt đất thẩm thấu đi ra ngoài, long uy khổng lồ kia từ dưới đất bốc lên, tràn ngập một mảnh trời đất. Chúng cảm giác được phía trên không phải là đồng loại, rồi lại có chút hơi thở của đồng loại.

Khi cự long kia rống to thì cốt long màu đen càng run sợ hơn.

Dù đã chết rồi nhưng vẫn e ngại đồng loại Sống Long.

“Thật tốt quá, nhóm cự long lên tiếng, vậy thì không sợ bọn họ nữa.” Quân Nhiều Thiên sờ soạng lau mồ hôi trên trán.

Bọn họ có hai cái Cự Long, cốt long này chỉ có một mình, không sợ, không sợ.

Đồng thời, Phi Vũ quốc vương và Quân Vân chờ cũng thở dài một cái.

Người áo đen đứng sừng sững ở trên không trung, nghe được Cự Long gầm thét, nhúu chặt hai hàng chân mày lại.

Ban đầu hẳn quan tâm cái phương hướng này, cũng bởi vì cảm thấy long uy.

Mà bây giờ, lại thật sự có hai con sông Long ở trước mặt của hắn.

Chết tiệt, trên đại lục này lại thật sự có sông Long.

Mặt mày lãnh chìm kia bén nhọn ánh mắt cơ hồ phải xuyên thấu qua Phiêu Miểu Phong Lâu Tinh đại trận.

Hai cái Sông Long, vậy hôm nay hắn không chiếm được phần thắng rồi.

“Còn chưa cắt.” Tiếng rỗng ngâm khổng lồ lại là một tiếng xuyên thấu ra, chấn vang ở trên bầu trời.

“Nguy rồi, đừng cho chúng nó kêu lên, sẽ hỏng bét.” Ngay trong tiếng gầm thét của cự long này, đột nhiên Vân Khung kịp phản ứng, sắc mặt nhất thời biến đổi.

Mà đang lúc Vân Khung thấp giọng ra khỏi miệng, vốn sắc mặt nghiêm trọng thì người áo đen đột nhiên cười.

“Thì ra là bị phong ấn ở bên trong, thật đúng là dọa ta, ha ha.” Âm thanh ôn nhuận truyền ra, lại làm cho đám người Quân Vân đang thở phào nhẹ nhõm thì nhất thời cứng đờ.

Long Tộc là cái tính tình gì, đây chính là thiên hạ duy ngã độc tôn.

Bị một cái cốt long đã chết khi dễ như thế, làm sao có thể nhịn được.

Mà hiện nay này hai cái Cự Long này chỉ rống giận mấy câu, cái này làm cho người ta suy đoán không ra chứ.

“Quả nhiên có đòn sát thủ, xem ra Vân Thí Thiên và Quân Lạc Vũ nhất định là đang học cách để giải trừ phong ấn Cự Long này sao. Ha ha, hôm nay xem ra thu hoạch của ta thật không nhỏ. Đám cự long không kêu nữa rồi, ta thu thập bọn họ trước, sau đó sẽ lại thu thập các người.”

Khóe miệng người áo đen nhếch lên, trong mắt bắt đầu khởi động sát khí.

“Ta không có nhiều kiên nhẫn.” Giọng nói của người áo đen rất nhạt rồi ngồi xuống cốt long.

Ngay sau đó, thân thể khổng lồ bay lên không trung, như xông vào tận trời, rồi quay đầu lại, lực lượng màu đen bao quanh ở thân thể của nó.

Hướng màn hào quang, xen lẫn lực lượng lôi đình, điên cuồng đi tới màn bọc hào quang màu vàng kim.

Thân thể còn chưa tới, lực lượng khổng lồ đã điên cuồng vọt tới, như thể muốn phá hủy toàn bộ màn hào quang.

“Nguy rồi.” Quân Nhiều Thiên thấy vậy sắc mặt lập tức thay đổi.

“Chết tiệt, khẳng định không thể kháng cự nổi, tông chủ, mau thả hai con rồng ra ngoài đi.” Phi Vũ quốc vương kêu to.

“Ta có thể thả thì đã sớm thả.” Sắc mặt gia chủ Lâu Tinh trắng bệch.

Cự Long là do Tổ sư phong ấn, muốn giải trừ thì phải dùng Phiêu Miểu thần thông

Nếu bà biết thì đã sớm thả ra rồi, vậy thì sẽ không làm cho người áo đen này phá hủy tông môn Lâu Tinh bà như thế.

Hai con rồng kia cần Vân Thí Thiên và Lạc Vũ giải phong ấn mới có thể để đi ra ngoài a.

” Tru diệt đại trận của Lâu Tinh các người đâu?” đầu óc Vân Khung nhanh nhạy.

Nghe nói đại trận Lâu Tinh chấn sơn lợi hại nhất, Vân Thí Thiên bọn họ đã từng ăn đau khổ, nếu là. . . .

Nói vừa hỏi ra, Vân Khung đột nhiên kịp phản ứng, lời này nàng hỏi không phải là vô ích sao.

Nếu đại trận này còn thì gia chủ Lâu Tinh đã sớm mở ra.

“Không mở được, lực lượng Tổ sư trực tiếp giải khai đại trận, vô dụng.” Sắc mặt gia chủ Lâu Tinh cực kỳ khó coi.

Hôm đó Tổ sư bọn họ lóe lên một ít kim quang, trực tiếp giải khai đại trận, vì để Cự Long làm chuẩn bị, lúc này căn bản vô dụng.

“Vậy thì liều mạng.” Quân Vân nghe thế thì liều mạng cắn chặt hàm răng, đầu khí toàn thân bay lên tới mức cao nhất, mạnh mẽ gắt gao chế trụ ngũ mang tinh trận.

Liều mạng, vì sự an nguy nữ nhi của hắn và con rể.

Hôm nay chính là đem mệnh tán ở nơi này, hắn cũng không có hối hận.

“Liều mạng.” Vân Khung thấy vậy cũng mạnh mẽ đập xuống, gắt gao nắm chặt lấy ngũ mang tinh trận.

“Hợp lại.” Phi Vũ quốc vương, Quân Nhiêu Thiên và gia chủ Lâu Tinh, thấy vậy cũng đỏ mắt, không có cách nào vậy cũng chỉ có liều mạng.

Lập tức, năm người nhất tề nhào tới mặt trận thượng, dùng tướng mệnh vật lộn độ sức.

Trong phút chốc, ánh sáng hoàng kim chói mắt.

Mà trên bầu trời kia, hắc khí cốt long màu đen quanh quẩn gào thét tới, xen lẫn lực lượng như vạn quân loi đình, lao xuống mà đến.

“Oanh.” Trong chớp mắt, chỉ thấy màu đen như một thanh lợi kiếm thẳng tắp đụng vào quang cầu màu vàng, trong nháy mắt ánh sáng chói lòa, chấn động kinh người.

Cả một phương trời, không khí cũng vặn vẹo.

Trong nháy mắt, lực lượng màu đen đụng vào màn hào quang màu hoàng kim.

Nhào vào năm người trong ngũ mang tinh trận, năm người nhất tề phù một tiếng máu tươi phun ra, thân thể kịch liệt run lên.

Tia sáng đầu khí trên người năm người vốn đang dâng lên, mạnh mẽ mờ đi.

“Phanh.” Mà trong lúc năm người này đang run lên, màn hào quang màu vàng kia phịch một tiếng cũng không duy trì được nữa, ầm ầm bể tan tành.

Kim quang tan rã, từng mảnh vỡ vụn.

Màn hào quang bảo hộ ở mặt thất, cũng vô phương chống đỡ bại lộ ở trước mặt Cự Long màu đen và người áo đen.

Cự Long phá vỡ màn hào quang, thấy vậy móng nhọn bay ngang, tiếp tục lao đến mặt thất luyện công gia chủ Lâu Tinh.

“Không.” Gia chủ Lâu Tinh thấy vậy chỉ kịp thở ra một chữ không, trước mắt cũng tối sầm lại, uy áp Cự Long thật cường đại.

Trực tiếp từ đỉnh đầu không gian thẩm thấu mà đến, áp bà ở một chỗ cũng không thể động.

Hô hấp trong nháy mắt căng thẳng, tứ chi hoàn toàn không cách nào nhúc nhích.

Thật giống đỉnh đầu một tòa núi lớn khuynh đảo mà đến, nặng như Thái Sơn.

Gia chủ Lâu Tinh nhất thời lại phun ra một ngụm máu tươi.

Mà bên người nàng bốn góc khác Phi Vũ quốc vương, Quân Nhiêu Thiên, Quân Vân, Vân Khung, thì thẳng tắp ngã tại chỗ.

Miệng mũi máu tươi chảy ròng, trong nháy mắt cơ hồ bị áp chỉ còn lại nửa mạng.

Hết rồi, trong lòng gia chủ Lâu Tinh rung mình, hết rồi, hôm nay không chỉ có bọn họ phải chết ở chỗ này, Vân Thí Thiên và Lạc Vũ bọn họ cũng sống không được .

Toàn bộ đại lục cũng là.

Răng rắc, răng rắc, ý niệm trong đầu gia chủ Lâu Tinh bắt đầu khởi động, dường như có thể nghe được âm thanh xương của bà bị đập vụn.

Tinh thần gia chủ Lâu Tinh bắt đầu tan rã.

Vân Thí Thiên, Quân Lạc Vũ, không phải là ta không tuân thủ che chở các người.

Mà hiện tại bà không thể ra sức.

Mà lúc này, ở nơi xa Tiểu Ngân, Giá Hiên Mặc Viêm, Hải Mặc Phong ngồi Kim Loan Phượng xa xa từ phía bên trên chạy tới.

Tốc độ của Kim Loan Phượng kém hơn cốt long của người áo đen, mặc dù đuổi tới chậm, nhưng thủy chung là đã muộn.

“Không được.” Xuyên thấu qua trời cao, Giá Hiên Mặc Viêm nhìn thấy tình huống này, nhất thời kinh hãi cực kỳ rống to lên tiếng. Mau, mau.

Mà Tiểu Ngân thấy vậy trong nháy mắt gấp đến độ đỏ lên, cơ hồ là nắm lấy cổ Kim Loan Phượng điên cuồng thúc dục Kim Loan Phượng tăng tốc, tăng tốc.

Bọn họ nhất định phải ngăn cản, không thể để cho Vân Thí Thiên và Lạc Vũ bị quấy rầy.

“Mau.” Mà Hải Mặc Phong đứng thẳng, điên cuồng đuổi theo cốt long màu đen, vận khởi toàn thân lực lượng chém tới một đao.

Hắn muốn ngăn cản bọn họ, muốn ngăn cản.

Gió thổi qua cành liễu, sắc trời lạnh vô tình

Song, nước xa không cứu được lửa gần.

Hải Mặc Phong, Giá Hiên Mặc Viêm cùng Tiểu Ngân, dù sao còn đang ở cuối nơi chân trời, làm sao có thể ngăn cản điện quang hỏa thạch hủy diệt mật thất.

Mật thất xung quanh, Long uy cường đại quanh quẩn trong đầu, dường như gia chủ Lâu Tinh cảm thấy ngáy cả khẩu khí cũng không nói được.

Hôm nay, không có cách nào cứu vãn được nữa rồi

Song, đang lúc mắt thấy năm người sẽ chết do lực lượng của cốt long màu đen khổng lồ, cùng với mật thất gia chủ Lâu Tinh sẽ phải phá hủy.

Trong lúc bất chợt, một tia ánh sáng màu đen từ trong mật thất lộ ra.

Vô thanh vô tức nhưng rất mạnh vô cùng mạnh mẽ bao phủ đại trận ngũ mang tinh trận ở mật thất.

Gia chủ Lâu Tinh cùng với năm người cảm thấy lập tức sẽ chết đi lại cảm thấy áp lực trên người chợt nhẹ, và hoàn toàn biến mất.

“Oanh.” Mà cùng lúc này, móng nhọn cốt long màu đen kia vững vàng đánh vào đầu khí màu đen.

Chỉ nghe một tiếng trầm va chạm mạnh mẽ vang lên.

Không kinh thiên động địa, nhưng chấn động dưới đất đều giống như bị này hai cổ lực đạo va chạm, rung động cực lớn liên miên chấn động.

Mà trước mặt cường hãn vô cùng, lực lượng này quét qua cốt long màu đen.

Ngay khi đầu khí màu đen đột nhiên phát ra va chạm, cư nhiên đầu rồng khê giờ lên, xoay về phía sau.

Áp lực trong nháy mắt bị trừ khử, mật thất như cũ không gì phá nổi.

“A. Tốt, thật tốt quá.”

Đám người Tiểu Ngân Giá Hiên Mặc Viêm Hải Mặc Phong ở phương xa nhìn với hai con mắt sắp phun máu, con mắt muốn nứt ra mạnh mẽ nhìn thấy tình huống xảy ra trước mặt, không khỏi bèn nhón rống to trong nháy mắt biến thành trầm trầm khen ngợi.

Âm thanh quái dị kia, nghe thật sự rất chói tai.

Hắc Long trên không trung sôi trào, phía trên người áo đen không khống chế được bị bắn ra khỏi Hắc Long, cúi đầu lạnh lùng nhìn đầu khí màu đen ở phía dưới. “Vân Thí Thiên, ngươi còn dám xuất thủ.” Giọng nói lạnh như băng nhàn nhạt nhưng tràn ngập đầy lãnh duệ.

Đang lúc người áo đen nhìn soi mói.

Đầu khí màu đen kia xuất hiện nhanh như chớp, lại giống như ào ảnh nhanh chóng thối lui, biến mất.

Đám người gia chủ Lôu Tinh tại trung tâm Ngũ mang tinh trận đã bị phá hủy, nhất tề trì hoãn quá một hơi, sắc mặt đã không khỏi khó coi, càng phát ra khó nhìn hơn.

Vân Thí Thiên xuất thủ?

Là Vân Thí Thiên mới giúp bọn hắn?

Hồngбет, lúc luyện công kiêng kỵ nhất là phân thần.

Hiện nay Vân Thí Thiên lại chọn ra tay tới giúp bọn hắn, này.

Gia chủ Lôu Tinh cùng với năm người thoát khỏi con đường tử vong, nhất tề quay đầu nhìn lại mật thất phía sau.

Ở trong đó, Quân Lạc Vũ và Vân Thí Thiên.

Mà lúc này, ở trong mật thất dưới đất vạn dặm.

Vân Thí Thiên đang cùng Lạc Vũ hợp thể song tu, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt trong nháy mắt từ đỏ ngầu chuyển biến làm trắng bệch, ngay sau đó lại chuyển thành đỏ ngầu.

Như thế lặp lại ba lần, mới cuối cùng dừng lại ở trắng bệch.

Khóe miệng, chậm rãi thẩm thấu ra một tia máu, từ trên miệng Vân Thí Thiên chảy xuống, rơi xuống đất.

Mà cùng lúc này Lạc Vũ đang ngồi đối diện hắn thân hình cũng khẽ run, khóe miệng cũng lập tức chảy ra một tia vết máu.

Nàng cùng Vân Thí Thiên vốn hợp thể song tu, gân mạch trên người cả hai hoàn toàn liền nhau.

Lúc này Vân Thí Thiên cưỡng chế phân ra đầu khí đi ra ngoài cường ngạnh đối kháng một kích của cự long.

Bị lực lượng của cự long kia bắn ngược và hai lực lượng mất cân đối làm cho nàng đang cùng gân mạch tương thông với hắn cũng bị thương.

Hơi thở quay cuồng, lực lượng trong nháy mắt nghịch lưu mà lên.

Sau đó một ngụm máu tươi chảy ra.

Hai tay Lạc Vũ vốn khoát lên trước ngực Vân Thí Thiên, cùng Vân Thí Thiên gấn bó nhất thể tu luyện, lập tức cũng cảm giác được nội tức bên trong thân thể Vân Thí Thiên nghịch lưu.

Không tốt, Lạc Vũ nhất thời thầm kêu một tiếng không tốt.

Sao mà lực lượng Cự Long có thể cường đại như thế chứ.

Đang tu luyện đến phần quan trọng, nhưng phân thần chống đỡ được toàn lực một kích của Cự Long, lực lượng này bắn ngược, trong khoảnh khắc sẽ làm cho Vân Thí Thiên bị trọng thương.

Không nên lộn xộn, quý khí nhập mạch*(hơi thở quay về mạch).

Lạc Vũ lập tức hít sâu một hơi, ngạnh sanh áp chế hướng đi khí lưu thân thể của mình, ra hiệu với Vân Thí Thiên.

Đồng thời hai tay dán tại bộ ngực Vân Thí Thiên, nội công mạnh mẽ vận chuyển lại, bắt đầu giúp Vân Thí Thiên đả thông cùng vận chuyển lại dòng khí nghịch lưu.

Lúc này nếu như không khơi thông kinh mạch bên trong Vân Thí Thiên thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Đừng nói là Vân Thí Thiên, chính nàng cũng sẽ bị tẩu hỏa nhập ma, mọi cố gắng cũng sẽ thất bại trong gang tấc.

Bọn họ gánh không được.

Vân Thí Thiên không mở mắt, cũng làm theo ý Lạc Vũ.

Gánh không được cũng phải cố. Lạc Vũ dán thật chặt tay trước ngực Vân Thí Thiên.

Bên ngoài là cha của nàng, gia gia của nàng, tỷ tỷ của nàng, nàng so với Vân Thí Thiên thì quan tâm bọn họ hẳn hơn.

Chẳng qua là, không thể động, không thể phân tâm.

Nếu không, tương đương sẽ bồi hai cái mạng người mà thôi.

Bọn họ muốn tu luyện thành công, bọn họ muốn tiêu diệt đại quân vong linh của Thần Minh Vực, bọn họ còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Bọn họ, không thể thất bại, không thể.

Tóc bạc không gió mà bay, hai mắt Vân Thí Thiên nhắm nghiền, hai tay kết ấn, theo lực lượng Lạc Vũ lại bắt đầu vận chuyển lại.

Hai người bọn họ trước mắt vốn là nhất thể, lực lượng đồng nguyên, chữa thương là nhanh nhất .

Mi tâm nhú chặt, hai người ngồi đối diện nhau, nhưng sắc mặt vạn phần khó coi.

Trong mật thất một mảnh sâm nghiêm, ngoài mật thất lúc này sát khí dữ tợn.

Người áo đen quanh quần ở giữa không trung, ngẩng đầu nhìn đám người Tiểu Ngân cùng ma thú ở nơi xa điên cuồng mà đến, cúi đầu lạnh lùng nhìn mật thất còn nguyên.

“Vân Thí Thiên, là ngươi muốn chết, vậy thì đừng trách ta vô tình.” Người áo đen hừ lạnh một tiếng, trong tay vẫn không dùng đàn cổ, đầu ngón tay mạnh mẽ vẽ một cái ở phía trên đàn.

Một tiếng đàn bén nhọn lập tức xuyên thấu đi ra ngoài.

Cốt long màu đen nghe âm thanh kia, hơi ngửa đầu, ở bên trong đầu khô lâu khổng lồ, một đạo lực lượng mạnh mẽ bay lên đi ra ngoài.

Trong nháy mắt, trong nháy mắt bay về phía hắc thủy ở Thần Minh vực giống như vật chất thực lưu động bên cạnh cốt long màu đen, nhanh chóng ở trên miệng ngưng kết thành một quả cầu ánh sáng màu đen.

“Không tốt.” Phía dưới, gia chủ Lô Tinh thấy vậy, nhất thời sắc mặt đã không cách nào có thể biến đổi được nữa thấp giọng hô lên tiếng.

Đầu khí màu đen đã biến mất, Vân Thí Thiên và Quân Lạc Vũ không đi ra ngoài.

Hiển nhiên hai người còn đang luyện công, một chiêu này là vô luận như thế nào cũng không đón được, cũng không thể tiếp chiêu, cái này.

Điên cuồng gào thét kinh thiên, giữa tiếng hô to của gia chủ Lô Tinh, cốt long màu đen hắt đầu.

Quả cầu ánh sáng màu đen kia mạnh mẽ phá không ra, đi tới mật thất .

Với độ mạnh yếu này có thể san cả núi Lô Tinh Phiếu Miếu thành bình địa.

Cùng lúc này, cốt long màu đen ném tới một quang cầu.

Thân thể khổng lồ quay lại về phía Tiểu Ngân Giá Hiên Mặc Viêm cùng Hải Mặc Phong mà phóng đi.

“Lần này, ta xem ngươi còn trốn như thế nào.” Khóe miệng người áo đen nở nụ cười lạnh.

Lần này, hắn cũng muốn xem Vân Thí Thiên bọn họ, còn có thể làm sao.

Quả cầu màu đen đáp xuống, như Cửu Thiên Huyền Lôi.

Cự Long vẫy đuôi, thân thể cao lớn xen lẫn tử khí chống lại đám người Tiểu Ngân.

Cứu viện bị chặn ngoài tầm tay.

Nhìn Cự Long khổng lồ cùng tấn mãnh công kích trước mắt, Tiểu Ngân, Giá Hiên Mặc Viêm, Hải Mặc Phong đồng thời tức giận cực độ.

“Khốn kiếp, ta giết ngươi.”

“Mau chống cự, mau.”

Âm thanh cứng cáp mà hoảng loạn rống to truyền lay động ở phía chân trời, nhưng như thế nào chống đỡ nổi màu đen quang cầu rơi xuống.

Mắt đỏ như máu, dường như máu toàn thân bị đảo lưu.

Đám người Giá Hiên Mặc Viêm trở mắt nhìn quả cầu màu đen nện xuống, lại bị Cự Long ngăn cản, căn bản không thể thoát ra.

“Không.”

“Ai dám.”

Ngay lúc Giá Hiên Mặc Viêm kêu lên một tiếng cực kỳ thê lương, đột nhiên cách đó không xa một đạo âm thanh trong trẻo lạnh lùng cực kỳ mạnh mẽ vang lên.

Ngay sau đó chỉ thấy một người giống như Lưu Tinh Truy Nguyệt, tốc độ kia nhanh đến không thể tưởng tượng nổi, trong nháy mắt đã lao đến.

Cùng lúc này, một đạo ánh sáng đỏ đậm kèm theo thân ảnh kia vọt tới, vô cùng khí phách.

Thật giống một đạo thiểm điện, từ phía trên chém thẳng vào quang cầu màu đen khổng lồ.

“Oanh.” Đỏ ngầu đối với đen như mực, đụng phải nhau.

Đám người Giá Hiên Mặc Viêm trở mắt nhìn thấy, quang cầu màu đen khổng lồ kia bị kiếm khí đỏ ngầu hung hăng bổ thành hai nửa.

Mỗi lần quả cầu màu đen bị chém đứt, lập tức tiêu tán ở trong không khí.

“Này.” Đám người Hải Mặc Phong nhất thời ngây người như phỗng.

Người kia là ai?

Lưu Tinh Truy Nguyệt, nhanh như Kinh Hồng.

Giá Hiên Mặc Viêm trở mắt nhìn người nọ bay vọt tới, mạnh mẽ cầm trường kiếm đứng trước cửa mật thất.

“Tỷ tỷ, tỷ phụ, chuyên tâm luyện công, nơi này giao cho đệ.” Giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang dội ở trên bầu trời, cuồng ngạo mà cực kỳ tự tin.

“Lạc Lê.”

164. Chương 165: Nổ Đóa Đánh Đập

Edit: Hami

Beta: Sakura

Lạc Lê? cả người Vân Khung đều là máu từ trên mặt đất ngẩng đầu lên, khuôn mặt kinh ngạc nhìn về phía người đang đứng trước mặt thất, một thân uy vũ không người có thể xâm phạm.

Người mà gọi Lạc Vũ và Vân Thí Thiên như vậy chỉ có đệ đệ của Lạc Vũ, Lạc Lê.

“Lạc Lê?” Cùng lúc này, khuôn mặt tái nhợt của Quân Vân cũng cực kỳ khiếp sợ lảo đảo ra khỏi miệng.

Giọng điệu này, là nhi tử Lạc Lê của hắn?

Ánh sáng mơ hồ, tà áo tung bay.

Hai người nhanh chóng ngẩng đầu lên nhìn người mới tới.

Chỉ thấy một thân Mặc Hồng Thiết sam, một đầu tóc đen ngắn ngắn hỗn loạn trên không trung bay múa, cả người lộ ra vô cùng cuồng phóng.

Dung mạo rất tuấn tú, thanh tú cất giấu ở trong khí khái nam nhi (đàn ông khí khái a!!!)

Vóc người rất thon dài, một thân Mặc Hồng Thiết sam trên người, hiển thị rõ sự vạm vỡ.

Trong tay lúc này nắm lấy một thanh trường kiếm màu đỏ sẫm, hơi thở phun ra nuốt vào, phảng phất như có hỏa ở trên người phóng ra thiêu đốt mọi thứ, sắc bén mà nóng bỏng.

Quân Vân và Vân Khung cùng với Quân Nhiêu Thiên ngẩng đầu nhìn.

Người trước mắt còn lưu lại ba phần dung sắc thường ngày của Lạc Lê, hắn chính là Lạc Lê, chính là đệ đệ của Lạc Vũ.

Nhưng cái thân hình kia cùng khí chất đó, đã khác rất xa lúc hắn mấy tuổi.

Nếu nói là sau khi Vân Thí Thiên đi vào địa phương ma quỷ đó, rèn luyện thành như băng sơn lãnh khốc cùng với tuyệt tình, người như hàn băng vạn năm.

Mà lúc này Lạc Lê cũng từ nơi đó đi ra nhưng lại phảng phất như từ trong phượng hoàng niết bàn trọng sinh cương mãnh và cực nóng.

Hai loại hơi thở cực đoan.

Đồng dạng trải qua sinh tử, từ trong tử vong tôi luyện ra tới dũng mãnh.

“Lạc Lê, Lạc Lê.” Quân Vân nhìn một cái nhận ra người đó là Lạc Lê thì không khỏi vừa mừng vừa sợ kêu to ra.

Đón gió mà đứng, Lạc Lê một thân kiêu hùng đứng trước mặt thất.

Nghe Quân Vân gọi thì cúi đầu nhìn một cái, khoe miệng hiện lên một nụ cười sáng lạn: “Cha, yên tâm, có con ở đây, ai cũng không thể gây thương tổn các người được.”

Dứt lời, trường kiếm trong tay phảng phất như lửa thiêu đốt, lập tức một ngọn lửa phun ra nuốt vào.

Hắn cùng với tỷ phu hắn Vân Thí Thiên đều giống nhau.

Địa phương ma quỷ kia cũng không ngăn trở hắn được, không phải tử địa của hắn.

Từ nơi đó hắn rèn luyện kiên cường cùng với sức mạnh vô địch.

Dùng mấy năm thời gian, tại ngay trung tâm của địa nham mà tôi luyện ra một thân bản lĩnh, rốt cục lao ra khỏi địa phương đó.

Hắn, Quân Lạc Lê đã trở lại.

“Được, được con ngoan, con ngoan.” Quân Vân nghe nói không kìm được vui mừng.

“Tiểu tử, tình huống cụ thể hiện tại chúng ta cũng không kịp nói cho người, người hãy trông coi nơi này không cho phép người áo đen kia quấy rầy đến tỷ tỷ và tỷ phu của người, nếu không, toàn bộ đại lục sẽ bị tiêu diệt.”

Vân Khung vui mừng sau đó sắc mặt lập tức nghiêm túc nói với Lạc Lê.

Lạc Lê đứng ở trước mặt thất nghe nói thế, trong tay trường kiếm đồ ngẫu vừa nhấc lên, liệt diễm bắn ra bốn phía hướng về phía gã áo đen và cốt long màu đen ở trên không trung .

“Không cần tỷ nói, đệ biết.”

Đúng vậy, hần biết.

Sau khi hần đi ra từ địa phương kia liền đi tới Vọng Thiên Nhai tìm tỷ tỷ và tỷ phu.

Kết quả không tìm thấy Lạc Vũ, mà chỉ thấy Phi Yên, mẹ của hần.

Từ trong miệng bà mới biết chuyện mấy năm nay của Đại Lục Vong Xuyên, cũng biết tình huống trước mắt của đại lục vô cùng nguy hiểm.

Vì vậy, hần mới từ Vọng Thiên Nhai ngày đêm kiên trì chạy tới.

Chính là vì trấn giữ thủ hộ cho tỷ tỷ và tỷ phu.

May mà không tới trễ, không tới trễ.

Từng cơn gió nhẹ thổi qua, vốn không khí ngày hè đã cực nóng.

Mà trên cơ thể Lạc Lê thật giống như phát ra hỏa diễm càng làm cho không khí nóng hơn.

Ánh sáng dao động, mặt trời trên không trung tỏa ra ánh sáng ngọc làm chói mắt.

Người áo đen ngồi ở trên cốt long màu đen, lạnh lùng nhìn Lạc Lê đột nhiên xuất hiện.

Phía dưới cốt long cũng ngưng công kích Tiểu Ngân, Giá Hiên Mặc Viêm cùng Hải Mặc Phong.

Tiểu Ngân bọn họ không phải là máu chốt, máu chốt chính người trong mặt thất.

“Lạc Lê?” Người áo đen khẽ cau mi lại.

Lạc Vũ có một đệ đệ, nhưng là lúc trước cũng không có gì nổi bật.

Làm sao ngăn ngừa mấy năm lại mạnh như thế rồi?

“Người khốn kiếp, hôm nay nhìn ta thu thập ngươi như thế nào.” Thần binh trong tay Lạc Lê thiêu đốt lên ngọn lửa chột lóe, hai mắt sắc bén nhìn về phía gã áo đen.

Người áo đen lạnh lùng nói cười: “Nghe con mới để không sợ cộp, cho là phá được một ngục long tức lại dám can rỡ, thật là không biết trời cao đất rộng.”

“Hừ! Vậy ngươi thử xem một chút .” Quanh thân Lạc Lê thật giống như bắn ra vô số ngọn lửa, sát khí đầy người.

Gã áo đen thấy vậy hừ lạnh một tiếng, mạnh mẽ một cái phát tay ngồi xuống Cự Long: “Giết bọn họ cho ta.”

Hôm nay nhất định phải giết chết Vân Thí Thiên và Lạc Vũ bọn họ.

Nếu không, một khi chờ bọn hần thành công, không nói những thứ khác, chính là hai con Cự Long ở chỗ này cũng khó đối phó rồi.

Hôm nay khó có được thời cơ tốt như vậy, nhất định phải giết sạch, nhất định phải trăm thảo trừ căn.

Cốt long màu đen được người áo đen xuống hạ lệnh, nhất thời ngửa mặt lên trời rống một tiếng.

Toàn thân hắc khí điên cuồng xông ra, khớp xương trên đầu Khô Lô phát ra tiếng răng rắc răng rắc, tử khí nhanh chóng lan tràn.

“Lạc Lê, ngươi không cần lo cho bọn ta, hãy bảo vệ mặt thất, nơi này để lại cho chúng ta.”

Đang lúc cốt long màu đen bắt đầu phát uy, Tiểu Ngân, Giá Hiên Mặc Viêm Hải Mặc Phong từ không trung lao đến, đứng ở bốn phía mặt thất.

Lúc này Giá Hiên Mặc Viêm trầm giọng quát lên với Lạc Lê.

Lạc Lê mắt liếc nhìn Giá Hiên Mặc Viêm một cái.

Hắn biết người này, Giá Hiên Mặc Viêm, hắn ta đã từng là người có hôn ước với tỷ tỷ nhưng đã là quá khứ.

“Lạc Lê, nghe hắn .” Quân Vân thấy vậy lập tức cao giọng hô.

Tiểu Ngân, Giá Hiên Mặc Viêm, Hải Mặc Phong, còn có Kim Loan Phượng, bọn họ cùng nhau tới, cho dù đánh không lại người áo đen và cốt long cũng có thể cầm chân bọn chúng.

Người áo đen nghĩ một phát tiêu diệt Vân Thí Thiên và Quân Lạc Vũ trong một thất thì không thể.

Vậy hãy để cho Lạc Lê không cần quan tâm đến bọn hắn hoàn toàn phát huy hết sở trường.

Người áo đen và cốt long khó đối phó, Quân Vân và Giá Hiên Mặc Viêm ai cũng biết.

Bọn họ đánh không lại cốt long, vậy cũng chỉ có thể vì Lạc Lê giảm bớt lo lắng về người nhà là được.

“Tốt, cứ để cho ta.” Lạc Lê nghe vậy không có chút do dự, thân hình chợt lóe không lùi mà tiến tới, công kích cốt long màu đen.

Phía dưới, Phi Vũ quốc vương, Quân Nhiêu Thiên, đám người lập tức ngẩng đầu, nắm chặt quả đấm, lo lắng nhìn.

Hắc Long kinh thiên, tử khí bốn phía.

Trong tiếng rống ngâm, cốt long màu đen lần nữa há miệng ra một ngụm tử khí long tức phun tới Lạc Lê.

Lạc Lê thấy vậy trên mặt chợt lóe lên giễu cợt: “Hừ, một chút bổn sự ấy cũng dám ra oai.”

Giọng nói giễu cợt vang lên, hỏa diễm trên hỏa kiếm trong tay Lạc Lê không ngừng phun ra nuốt vào, Lạc Lê phát ra chính là một kiếm, đánh tới tử khí long tức màu đen kia.

Nhất thời, chỉ thấy trên bầu trời quang cầu tử khí màu đen gào thét mà đến.

Mà đối diện là một đạo lửa đỏ giống như Phượng Hoàng giương cánh oai phong gầm thét mà lên, xông thẳng vào quang cầu màu đen.

“Oanh.” Ngay khi hai đạo công kích va chạm, chỉ nghe một tiếng tan vỡ cực kỳ thanh thúy vang lên ở trên bầu trời.

Đám người Gia chủ Lô Tinh rõ ràng nhìn thấy.

Lạc Lê là lửa hồng kiếm khí, một kiếm bổ vào quang cầu màu đen, giống như đao cắt đậu hủ cực kỳ dễ dàng.

“Chiêu thức dùng một lần cũng đã vô dụng, ta có thể phá được lần đầu tiên, cũng sẽ không sợ người lần thứ hai, quả nhiên là không có linh hồn chết đi đúng là đồ vô dụng.”

Một kiếm của Lạc Lê bổ ra quang cầu tử khí kia, giọng nói càn rỡ ở trên bầu trời thốt ra.

Trần đầy bá đạo không ai bì nổi.

Người áo đen thấy vậy sắc mặt trầm xuống, trong mắt hiện lên một tia lãnh duệ.

Bàn tay đang nắm chặt trong ống tay áo lúc này vươn ra, đặt lên đàn cổ trước mặt.

“Boong boong tranh.” Lập tức, một luồng tiếng đàn du dương vang lên ở trên bầu trời.

Âm điệu rất hay, lọt vào tai làm cho người ta cảm giác phẳng phất đưa thân vào giữa núi rừng non xanh nước biếc, trăm hoa đua nở, gió bay bướm múa.

Nước suối trong vắt leng keng bên tai, gió xuân ở trên bầu trời quanh quẩn.

Sức sống mãnh liệt, cảnh đẹp vui vẻ.

Không nên nghe, mau, không nên nghe.

Tiểu Ngân đứng ở mặt đất vừa nghe tiếng đàn này, sắc mặt nhất thời biến đổi điên cuồng rống lên.

Nó đã nghe qua ở Thần Minh Vực, tiếng đàn này là nhạc khúc tử vong.

Tưởng dễ nghe, thực tế là khó nghe muốn chết .

Đám người Quân Vân trên mặt đất vốn đang nghe tiếng đàn, tinh thần trong nháy mắt mơ hồ, bắt đầu lộ ra vẻ mặt mỉm cười bị Tiểu Ngân rống, lập tức thức tỉnh.

Nhất thời mọi người không dám chậm trễ nhanh chóng bịt lỗ tai.

“U Minh Khúc, thúc dục thôi miên tâm thần.” Lạc Lê đứng giữa không trung một tiếng cười lạnh, căn bản là không để ý tới tiếng đàn của người áo đen.

Người áo đen thấy vậy cũng không có bao nhiêu chấn động, chỉ lạnh lùng nói: “Tự tình rất cao.”

Dứt lời, tiếng đàn cổ kia chậm rãi biến hóa, đồng thời lúc này Cự Long cũng bắt đầu xuất hiện biến hóa.

Đàn của hắn không phải là để cho Lạc Lê nghe .

Đấu khí cao đến một giai đoạn nhất định, tiếng đàn này không có tác dụng với hắn ta.

Hắn đàn ra chính là để cho Cự Long nghe .

Kèm theo tiếng đàn du dương, hắc khí trên Cự Long màu đen càng lúc càng nồng nặc. Lộ ra bên trong bao quanh cốt long và gã áo đen.

“Tiểu gia ta ngày ngày đều chạy dọc theo biên giới tử khí, mà sợ vật này của người, quả thực chính là chê cười.” Lạc Lê quơ hỏa kiếm, giống như sương mai hương cốt long màu đen phóng đi.

Tỷ phu tìm chỗ tu luyện cho hắn, đó chính là Tu La cốc, U Minh .

Hắn ngày ngày cũng là ở cùng tử vong giao thiệp, kinh nghiệm nhiều nhất đúng là tử khí.

Người khác sợ tử khí nhưng hắn không sợ.

Hắn chính là từ tử khí sống sót mà ra, từng bước từng bước còn sống cho tới hôm nay .

Hỏa kiếm xuyên qua không gian, Lạc Lê lắc mình một cái xông đến đỉnh đầu cốt long màu đen, một kiếm hướng Khô Lâu cốt long màu đen chém tới.

“Răng rắc.” Cốt long màu đen cư nhiên bị một kiếm này của hắn chém đứt hai cái xương.

“Cho người dám bắt nạt tỷ tỷ và tỷ phu của ta, hừ các người dám hại người, hừ các người dám lớn lối. . . .”

Cuồng liệt rống to ở trên bầu trời theo gió lay động, Lạc Lê tràn đầy dữ tợn và tức giận.

Phía dưới mọi người ngẩng đầu nhìn Lạc Lê nổi đóa trong nháy mắt mấy người nhất tề cảm giác Lạc Lê thật giống như đao phủ giết heo.

Lúc này tay thuận cầm đao giết heo, đập mạnh vào xương heo, mà không phải đối mặt với chính là ma thú Cự Long Khô Lâu mạnh nhất đại lục.

“Rầm rầm rầm. . . .” đao kiếm lửa đỏ lướt của Lạc Lê qua, âm thanh xương gãy lìa trên người cốt long màu đen, thanh thúy cực kỳ phiêu đảng trên không trung.

Cốt long không còn cản trở, lại liên tiếp rút lui.

Người áo đen nhìn Lạc Lê với sắc mặt cực kỳ khó coi.

Chết tiệt, hắn lại không sợ tử khí thì cái ưu thế này cũng chỉ là phế vật, chết tiệt, chết tiệt.

Mà lúc sắc mặt người áo đen trở nên khó coi thì vẻ mặt lo lắng của đám người Quân Vân Giá Hiên Mặc Viêm lại chuyển thành hưng phấn.

“Thế chứ Lạc Lê, hung hăng đánh cho ta.”

“Lạc Lê, đánh chết hắn. . . .”

“Lạc Lê, diệt bọn hần.”

Trong lúc nhất thời, phía dưới mấy người hưng phấn điên cuồng hét lên , ngay cả luôn luôn lãnh đạm Hải Mặc Phong, cũng nhảy lên à rống.

Gió đổi chiều, lần này tính hướng như thế trong nháy mắt đảo ngược.

Mà lúc này trong mật thất, mặc dù Vân Thí Thiên và Lạc Vũ vẫn nín thở ngưng thần trị liệu nội thương, không khí nhìn như trầm tĩnh nhưng thật ra lại không như vậy.

Thật ra thì, hai người cũng không hoàn toàn tĩnh tâm luôn giữ lại một tia hơi thở chú ý đến phía ngoài.

Lúc này, đóng chặt lại mắt Vân Thí Thiên khóe miệng khe hiện lên vẻ tươi cười.

Hảo tiểu tử, không cô phụ hần năm đó đưa hần đi rèn luyện.

Hiện tại có thể từ từ chữa thương.

Khóe miệng Lạc Vũ cũng nhếch lên, tâm niệm hướng Vân Thí Thiên thở phào nhẹ nhõm.

Tốt, toàn lực ứng phó, không thể để cho tiểu tử này đoạt danh tiếng.

Lúc này tâm tình lo âu của Vân Thí Thiên hoàn toàn buông lỏng xuống, khó được nói ra một câu cười giòn.

Dứt lời, hai người hai tay cầm lẫn nhau, chân chính bắt đầu tĩnh tâm, tiến vào cảnh giới vong ngã*(quên hết thấy mọi thứ), bắt đầu gia tăng chữa thương cùng với tu luyện Phiêu Miểu thần thông.

Phía ngoài có Lạc Lê thì bọn họ cũng không cần lo lắng nữa.

Trời xanh trên cao, mây trắng vô hình.

“Rống.” Lạc Lê rống to một tiếng, hỏa kiếm trong tay phát ra, một đạo ánh lửa trắng rỗng rỗng dựng lên, cuộn cuộn tứ phương, trong nháy mắt cuốn cốt long đi.

Trong khoảnh khắc, cốt long màu đen bị vây ở trong ngọn lửa.

Người áo đen ngồi ở trên mình cự long nhướng mày, phóng người lên, cách ly khỏi cốt long đang bị bao vây bởi ngọn lửa cổ quái.

Ngọn lửa đỏ ngẫu bao quanh cốt long màu đen, ở trên bầu trời thật giống một viên hỏa cầu.

“Tốt.” Quân Vân quát to một tiếng.

“Lại là Nham tương hỏa*(lửa nham thạch), tốt, tốt.” Giá Hiên Mặc Viêm thấy rõ, cực kỳ mừng rỡ gầm nhẹ nói.

Cốt long là vong linh, mà tổ tông Giá Hiên nhà hần chính là có ngọn lửa đốt cháy hết mọi vong linh.

Mà hôm nay, này Lạc Lê không biết từ nơi nào có bản lĩnh như vậy.

Cái này chính là khắc tinh của vong linh.

Nhưng hần không biết, ban đầu Lạc Lê vào Tu La chi địa kia, đã bị quán vào mật địa nham tương giấy dựa mà sống sót.

Mấy năm này tất cả đều là rèn luyện ở trong nham thạch mạnh nhất của Tu la chi địa.

Lúc Lạc Lê thành công trở ra thì đã là một con chim bắt tử từ trong lửa trở về, cái này thuộc về thiên địa linh khí Địa Tâm Hỏa, cũng là từ bản thân phát ra.

Trường kiếm sừng sững mà đứng, khuôn mặt Lạc Lê ở trong lửa đỏ sáng lên.

“Ta xem ngươi còn có thể lớn lối.” Trên khuôn mặt tất cả đều là tàn nhẫn, Lạc Lê một lời ném ra, trường kiếm trong tay vung lên.

Chém một kiếm vào quả cầu kia.

Ánh lửa cuộn cuộn, gào thét đi.

“Oanh.” Một tiếng gãy của xương cốt vang lên, nhìn cốt long màu đen lúc trước khi ở trước mặt đám người Hải Mặc Phong có khí thế không ai bì nổi vậy mà giờ đây cứ nhiên bị một kiếm của Lạc Lê chém thành hai đoạn.

“Phanh.” Một kiếm chia cốt long màu đen kia làm hai, lập tức phịch một tiếng nổ vang, ầm ầm vỡ vụn.

Nhất thời, ngọn lửa văng khắp nơi, thật giống như một trận hỏa vũ, từ không trung rơi xuống nước.

“Tốt, tốt.”

“Lạc Lê, người quả thực quá tuyệt vời.”

“Lạc Lê, giết người áo đen kia, giết hắn.”

Đám người gia chủ Lôu Tinh ở phía dưới, thấy vậy cơ hồ muốn hưng phấn nổi điên la hét.

Đang lúc gia chủ Lôu Tinh đám người la lên thì thân hình Lạc Lê chợt lóe hiện ra đứng sừng sững ở không trung trước mặt người áo đen.

Không cần bọn họ nhắc nhở, hắn cũng nhất định sẽ giết tên này.

Trường kiếm vừa vung lên, nhanh như sét đánh.

Lạc Lê chém tới người áo đen.

Gió kiếm đột khởi quét ngang qua.

Người áo đen vẫn luôn bị che dưới lớp áo đen ngay lúc này bị kiếm khí công kích gần như thể thì ngay lập tức hắc bào cũng bị phá nát lộ ra chân diện mục thật của hắn.

Tuần mỹ tuyệt luân, ưu nhã mà mê người, không phải là Đế Phạm Thiên thì là ai.

“Đế Phạm Thiên, thật sự là người.” Phía dưới Vân Khung nhất thời lớn tiếng kêu lên.

Cùng lúc này, nhìn thấy mặt mũi Đế Phạm Thiên thì đám người gia chủ Lôu Tinh, Quân Vân, Hải Mặc Phong đồng thời sửng sốt.

Đế Phạm Thiên không phải là đã chết sao?

Lúc đó rõ ràng là hắn đã chết ngay trước mặt bọn họ, làm sao lại là hắn?

Hải Mặc Phong nhíu mày thật chặt, hắn tận mắt nhìn thấy Đế Phạm Thiên đã chết, lại có thể giấu diếm được hắn? Không thể nào đâu.

Không để ý đến khiếp sợ và kinh ngạc của mấy người ở phía dưới.

Đế Phạm Thiên vẫn không nhúc nhích lạnh lùng nhìn Lạc Lê gần trong gang tấc nhanh như tia chớp đang tiến tới hắn, không có phản ứng, cứ như vậy chỉ lạnh lùng nhìn.

Nhìn qua thật giống như bị Lạc Lê làm cho kinh hãi không có kịp phản ứng.

Lạc Lê thấy vậy nơi nào có hạ thủ lưu tình, nhất thời một kiếm vừa ra, hung hăng đâm vào Đế Phạm Thiên.

Xuyên thấu qua thân thể, nhưng thấy đồ ngẫu kia ở Thiên Không trong nháy mắt chợt lóe, làm cho thân hình Đế Phạm Thiên như bị chẻ làm hai.

Lạc Lê trực tiếp đem Đế Phạm Thiên đánh tạt trên kiếm của hắn.

Trời xanh trên cao, kinh phong quét vào mặt.

Giữa không trung, mặt đất, trong nháy mắt tĩnh lặng.

Ngay sau đó, đám người Phi Vũ quốc vương, Quân Vân, Quân Nhiêu Thiên mừng như điên, cơ hồ muốn vui mừng điên cuồng.”Ha ha, giết hắn rồi rồi, giết tên đầu sỏ rồi.”

“Lạc Lê, làm rất khá, làm thật tốt quá.”

“Ha ha ha ha.”

Đường như Phi Vũ quốc vương muốn điên rồi, cao thủ phía sau màn Thần Minh Vực bị giết chết rồi, Thần Minh Vực sắp bị phá, sắp bị....

Chỉ có mấy người bọn họ mừng như điên trong khi Tiểu Ngân, Hải Mặc Phong, Giá Hiên Mặc Viêm lại khẽ cau mày, Đế Phạm Thiên không thể nào chết dễ dàng như thế.

Đang lúc bọn họ nửa tin nửa ngờ thì Đế Phạm Thiên giữa không trung bị kiếm của Lạc Lê xuyên thấu, đột nhiên hướng về phía Lạc Lê nhàn nhạt cười.

Ngay sau đó, mọi người chỉ thấy thân thể Đế Phạm Thiên, lại cứ như vậy chậm rãi tiêu tán, tựa thật giống một đạo khói, dần dần biến mất.

Lạc Lê thấy vậy chân mày nhất thời nhíu lại, mũi kiếm rút ra: “Tử vong chi khí, đã chết?”

Hắn cảm thấy ở trên người Đế Phạm Thiên không có cảm giác đến hơi thở của con người, Đế Phạm Thiên này. . .

Nhìn xuống mấy người đang vui mừng trong nháy mắt lại có biến đổi.

Đang lúc Lạc Lê cúi đầu cách đó không xa trên bầu trời bao la một đạo hắc ảnh chậm rãi hiển hiện ra, lại là Đế Phạm Thiên hoàn hảo.

Lạc Lê thấy vậy lửa đỏ trường kiếm phát ra, chỉ hướng Đế Phạm Thiên.

Đế Phạm Thiên nhìn Lạc Lê, hồi lâu đột nhiên nhàn nhạt cười: “Ta thật là xem thường ngươi, nhưng ngươi muốn giết ta, chỉ bằng ngươi thì không làm được.”

Lời của Đế Phạm Thiên vừa nói ra.

Cốt long màu đen vốn là đã bị Lạc Lê bạo chết đột nhiên chậm rãi cũng hiển lộ ra ở trên bầu trời.

Cứ như vậy ở trước mặt mọi người, sống lại lần nữa .

“Ta không chết, nó cũng sẽ không chết, mà các ngươi, giết không được ta.” Đế Phạm Thiên liếc nhìn Lạc Lê cùng đám người Quân Vân ở phía dưới đang kinh ngạc lạnh lùng cười.

Nghe thấy hắn nói Tiểu Ngân cùng đám người Giá Hiên Mặc Viêm lập tức hiểu được.

Đế Phạm Thiên vốn là người chết, làm sao có thể chết được nữa.

Khó trách chỉ có thiên phú của Vân Thỉ Thiên và Lạc Vũ có thể làm, vong linh vốn cũng không phải là lực lượng bình thường có thể hoàn toàn tiêu diệt .

“Vậy thì tới thử xem, ta không ngần ngại chém chết ngươi trăm tám ngàn lần.” hai mắt Lạc Lê phát ra lửa.

Đế Phạm Thiên quét Lạc Lê một cái, đột nhiên vỗ xuống cốt long màu đen, nhanh chóng quay lại đầu rồng, đồng thời trầm giọng nói: “Các ngươi chờ, bản thân ta muốn nhìn ngươi rốt cuộc có thể giết được bao nhiêu.”

Vừa nói như vậy xong, Đế Phạm Thiên ngồi xuống cốt long nhanh như tia chớp bay hướng Thần Minh Vực.

Một mình hắn không đối phó được Lạc Lê, vậy hắn phải đi gọi về tất cả Cự Long đến đây.

Hắn cũng không tin, đại quân cốt long Thần Minh Vực của hắn, lại đối phó không được một mình Lạc Lê.

Bay nhanh mà đi, trong nháy mắt vô ảnh vô tung.

“Chạy trốn thật mau.” Lạc Lê thấy vậy lạnh lùng nói không có đuổi theo, mà là lộn ngược ra sau đứng trước mặt đám người Giá Hiên Mặc Viêm.

Hắn không thể đuổi theo, vạn nhất là kẻ điều hổ ly sơn, thì mọi chuyện sẽ rất tệ.

“Hồngбет, hắn nhất định là mang quân đội vong linh đến.” Lúc này Vân Khung chẳng quan tâm tới ôn chuyện, lập tức lo lắng nói.

“Bình tới tướng đỡ, nước tới đất chặn.” Lạc Lê tuy còn trẻ tuổi nhưng cũng vô cùng trầm ổn.

Giá Hiên Mặc Viêm nghe Lạc Lê lời này, hồi lâu gật đầu: “Chỉ hy vọng Vân Thí Thiên và Lạc Vũ bọn họ có thể nhanh lên một chút.”

“Đã như vậy, các người nghe ta, chúng ta cần gia cố lại ngũ mang tinh trận, cho dù bọn họ tới, cũng có thể kéo dài thời gian một chút.” Gia chủ Lô Tinh một bên ho khan một bên nói.

“Được.” Hải Mặc Phong đều không có ý kiến lại bắt đầu công việc trấn tu đại trận.

Hết thấy, vì lo lắng bảo đảm an nguy cho Vân Thí Thiên và Lạc Vũ.

Hắc Long bay lên không, thể đi như điện, ngay lập tức bay vạn dặm.

Đế Phạm Thiên ngồi ở trên Hắc Long thần sắc nghiêm túc, năm ngón tay ở đàn cổ thượng nhanh chóng từ hư không bung ra.

Tiếng đàn mơ hồ, hướng Thần Minh Vực phá không mà đến.

Hắn muốn nhanh chóng triệu tập cốt long, không thể để cho Vân Thí Thiên và Quân Lạc Vũ được việc, không thể để cho bọn họ luyện thành, tuyệt đối không.

Mà lúc này phương hướng Thần Minh Vực, Ngân Tông suất lĩnh binh mã Thất Tông, bị vong linh đại quân của Liễu Bích Dao ép liên tiếp bại lui, dường như đã không duy trì được.

Máu tanh văng khắp nơi, cao thủ Thất Tông từng người từng người một ngã xuống.

Máu tươi và hài cốt chất đầy trên đường, đại quân Khô Lô Thần Minh Vực chà đạp, tấn công về phía trước.

Gió nhẹ lên, tiếng địch bén nhọn của Liễu Bích Dao quanh quẩn trên bầu trời làm cho hơn trăm Cự Long âm âm đồng thời phóng ra.

“Oanh.” Chỉ nghe một trận đất rung núi chuyển vang lên.

Trạm kiểm soát phòng hộ phía tây nam của Thất Tông, ngạnh sanh bị đại quân Khô Lô đánh tan lộ ra phía sau.

“Ha ha, ma thú của ta, đi chinh phục đại lục nào.” Tiếng cười càn rỡ của Liễu Bích Dao đột ngột từ mặt đất mọc lên, vang dội tứ phương.

Kèm theo tiếng cười của nàng, đại quân Khô Lô âm âm phóng tới, lướt qua phòng tuyến đã vỡ, hướng đại lục mà đi.

“Nguy rồi.”

165. Chương 166: Thần Công Đại Thành

Edit: Hami

Beta: Sakura + Leticia

Trong tiếng cười càn rỡ của Liễu Bích Dao, đám người Minh Trần Dạ đồng thời run lên.

Xong hết rồi, đại quân Khô Lô Thần Minh Vực xé toang phòng tuyến của bọn họ, tiến vào đại lục, mà bọn họ không ngăn cản được.

“Ai bảo các người ngăn người, cản bọn chúng lại, nhanh cản bọn chúng lại.”

Đang lúc Minh Trần Dạ với hàng loạt các cao thủ Thất Tông, trái tim băng giá ngơ ngơ nhìn cảnh trước mặt, Ngân Tông toàn thân ngân mao lóe sáng, nhiễm máu đỏ điên cuồng hét lên nói.

“Dốc hết toàn lực của chúng ta, ngăn cản.” Trong phút chốc trên người Ngân Tông phát sáng chói mắt, dường như diên cuồng phát ra tứ phương oanh tạc tới đại quân Khô Lâu.

“Tiểu Hồng.” Ngân Tông diên cuồng hét lên. lúc này Minh Trần Dạ phản ứng đầu tiên tới đây, hướng phương Tiểu Hồng chinh chiến hét lên một tiếng diên cuồng.

“Mau, ngăn ngừa bọn họ, mau lên.”

Minh Trần Dạ vừa kêu Tiểu Hồng vừa diên cuồng hét lên, vừa vung tay lên hét lớn: “Người Địa Ma Hỏa đi theo ta, mau.” Ngăn lại lỗ hồng vừa bị xé mở kia.

Tiểu Hồng phản ứng cũng mau.

Vừa thấy lỗ hồng bị xé ra, lại nghe Minh Trần Dạ rống như thế.

Lập tức mím môi, tia sáng nhũ đỏ bạc trên mặt đất nhanh chóng chớp động, dẫn Loan Phượng phi bằng chinh chiến trên bầu trời diên cuồng đuổi theo.

Phải ngăn bọn chúng lại, không thể để cho bọn chúng chạy, không thể để cho bọn chúng xông ra.

“Bảo vệ chỗ đó.” Mà đang lúc Tiểu Hồng và Minh Trần Dạ đi trợ giúp lỗ hồng, lúc này ở bên trong Hải Thần tông chủ thì một thân là máu qươ thần binh, khuôn mặt nôn nóng diên cuồng hét lên.

Lúc này bọn họ nhất định phải bảo vệ được cửa này, nhất định phải làm được.

Không thể để bất kỳ vấn đề gì xảy ra.

Không thể để cho đại quân Khô Lâu phá hỏng phòng tuyến của bọn họ.

“Oanh.” Mà đang lúc hân cao giọng hô lên tiếp theo trong nháy mắt, trên bầu trời một đạo Kinh Lôi màu đen đánh xuống, oanh tạc hướng tây.

Phương này, đang do Tông chủ Băng Thánh cung mang theo các đệ tử trấn thủ .

“Tông chủ.” Các đệ tử Băng Thánh cung kêu kinh hãi mang theo sự tuyệt vọng trong nháy mắt tràn ngập ở phía chân trời.

Hải Thần tông chủ theo bản năng quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Kinh Lôi màu đen, Băng Thánh cung chủ bị oanh tạc lên giữa không trung.

Máu đỏ tươi ở trên bầu trời phun ra, bắn ra một đạo chói mắt tơ hồng.

“Bảo vệ cho. Thủ. Ở.” Băng Thánh cung chủ ở trên không trung, một thân máu đỏ mắt gào thét lên tiếng với các đệ tử của hắn, nhưng chỉ có thể nói ra hai chữ.

Trống rỗng mà rơi, rơi xuống tan thành bụi.

“Tông chủ.” Tiếng rống to bi thiết vang triệt ở màn trời, vết thương chồng chất.

Mà trên bầu trời, nhóm cự long màu đen gào thét mà qua tùy ý rêu rao, ở trên bầu trời quanh quẩn mà động, một đạo quang cầu màu đen đánh xuống mặt đất.

“Băng Thánh cung, không nên loạn, trấn định, trấn định, lúc này nhất định phải bảo vệ cho tốt, không nên cô phụ hi vọng của tông chủ các người, bảo vệ cho.”

Hải Thần tông chủ cắn chặt răng, một đôi mắt cơ hồ muốn trừng ra ngoài.

“Giết a, chúng ta báo thù cho Tông chủ, giết sạch những thứ Khô Lâu này.”

“Giết, giết sạch bọn họ, giết sạch bọn họ.”

Các đệ tử Băng Thánh cung bị phấn đỏ mắt, tức giận đến nổi đỏ cả mắt, không muốn sống nhào lên đại quân Khô Lâu.

Các màu máu trên mặt đất bay múa.

Lực lượng cường đại không ngừng nổ bay, phóng ở trên mặt đất.

Điên cuồng, chân chính điên cuồng.

Trước một khắc, siêu cấp ma thú Khô Lâu bị bốn năm đạo đấu khí đánh trúng, ở trong đấu khí âm âm vỡ vụn, văng khắp nơi mà rơi, không có vào bụi bặm.

Sau một khắc, lũ khô lâu công kích, tụt xuyên thấu thân thể người trước mặt.

Trước một khắc, người Thất Tông một kiếm chém chết Khô Lâu trước mặt.

Sau một khắc, sau lưng của hắn móng vuốt một ma thú Khô Lâu vươn ra, máu tươi trong nháy mắt nhuộm đỏ bụi bặm.

Này, là một cuộc chiến không có đường lui, chiến đấu không công bằng

Nhưng, không có đường lui, chỉ có thể toàn lực đối phó với địch.

Gầm thét trong đại quân Khô Lâu Thần Minh Vực, ở nơi này đánh tới sống chết, xương văng vãi khắp nơi.

Tối tăm rậm rạp xương trải dài bên trong.

Song, cùng với xương là máu tươi tràn ra trên mặt đất vấy ra ở trong không khí, hòa tan ở vụn dã trên mặt đất.

Từng người từng người một té xuống lại có người khác lên thay cứ như thế tiếp diễn cho tới tận bây giờ, máu đã gần như chảy thành sông.

Máu tươi nhuộm đỏ mặt đất làm thành một con đường tràn ngập mùi máu.

Trên bầu trời, cốt long màu đen xông mạnh bay loạn, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi.

Nơi nào nó đi qua, mặt đất Thất Tông người và vạn thú, không một người có thể kháng cự.

Sắc trời càng ngày càng mờ dần. Không phải là buổi chiều đã tới, mà là bóng tối Thần Minh Vực, bắt đầu từng điểm từng điểm thẩm thấu che mờ đi ánh sáng của đất trời.

“Chịu đựng, chịu đựng.” Ngân Tông gầm thét vang dội ở phía chân trời.

Dường như ánh sáng bạc nổ tung đến cực hạn, bộ lông trên người cũng mang theo vết thương chồng chất, máu chảy dài.

Một siêu cấp ma thú Khô Lâu cùng cốt long, bị nó phá hủy.

Nhưng là sau một khắc, càng nhiều Đại ma thú Khô Lâu và cốt long màu đen sẽ bao vây nó.

Liễu Bích Dao rất rõ ràng, Ngân Tông chính là linh hồn của Thất Tông trận doanh, hiện tại không thể để cho nó phá vòng vây, càng thêm không thể để cho nó rảnh tay chân.

Nhất định phải tiêu diệt nó trước tiên.

Gió thổi, huyết tinh nồng đậm tràn ngập ở nơi này một phương, thổi tới tận phía chân trời.

Liễu Bích Dao ngồi ở trên người cốt long, núp trong đại quân vong linh.

Lúc này nhìn phía dưới Thất Tông đầm máu hăng hái chiến đấu, nhìn cao thủ Vọng Thiên Nhai từng bước từng bước té xuống, trong lòng là chưa từng thỏa mãn như vậy.

Cái loại cảm hận thật sâu này, rốt cuộc tìm được chỗ để phát tiết.

Vọng Thiên Nhai, Vân Thí Thiên, Quân Lạc Vũ, không nghĩ tới sao, ngày đó hại nàng như vậy, hôm nay, nàng sẽ phải diệt tất cả Vọng Thiên Nhai cùng toàn bộ đại lục.

Nàng muốn đâm Vân Thí Thiên và Quân Lạc Vũ ở dưới chân, dưới chân.

Trong ánh mắt vạn vụn, tiếng địch của Liễu Bích Dao lần nữa cất cao: “Ma thú của ta, ta không có nhiều thời gian để xem các người biểu diễn như vậy.

Nếu đột phá không được, vậy các người sẽ bị ta đánh cho nát tan.”

Tiếng nói điên cuồng lãnh khốc của Liễu Bích Dao vang vọng ở trên bầu trời.

Cốt long khô lâu Thần Minh Vực tứ phương nghe lệnh, trong nháy mắt thật giống như e ngại chuyện gì đó.

Ngay sau đó, cầm đầu hơn trăm con cốt long màu đen, mạnh mẽ ở trên bầu trời một trận quanh quẩn phi động, âm âm tụ tập lại với nhau.

Trên mặt đất các Đại ma thú khô lâu, lập tức trước tiên nhất tề lui về phía sau một bước, cũng ngưng tụ lại với nhau.

“Bọn họ muốn hợp lại tấn công, cẩn thận.” Ngân Tông đang chinh chiến trên bầu trời thấy rõ, nhất thời hoảng sợ điên cuồng hét lên lên tiếng.

Phía dưới những cao thủ Thất Tông nghe vậy nhất thời ngẩn ra.

Trời, còn không kịp để cho bọn họ có biện pháp ứng đối, trên bầu trời tụ tập ở chung một chỗ hơn trăm con cốt long hướng về phía trung tâm bắt đầu nhất tề công kích.

Ánh sáng màu đen phóng ra, trong nháy mắt hơn trăm viên quang cầu tử khí trôi lơ lửng ở trong miệng, trên bầu trời.

“Cẩn thận.” Song Diệp Thành chủ lần này cơ hồ là tê liệt hết lên.

“Oanh.” Khi tiếng sợ hãi của hắn vừa nói ra, hơn trăm con cốt long mạnh mẽ gào thét một tiếng kinh thiên động địa thanh thế bức người, trăm viên quang cầu tử khí đánh tới phía dưới Thất Tông đang gào thét.

“Ừng ừng.” Lập tức, chỉ nghe một tiếng bạo liệt đinh tai nhức óc phát ra.

Phía dưới đất đai màu đen, trong nháy mắt bụi đất tung bay, một mảnh hắc khí ngang dọc.

Cái gì cũng không nhìn thấy, cái gì cũng sờ không tới.

Trước mắt mọi người là một mảnh bóng tối, giống như thiên địa chỉ còn lại có màu đen.

Vốn đang chiến đấu kịch liệt trong nháy mắt mọi thứ lâm vào tĩnh lặng.

Ngay trong nháy mắt này tiếng kêu thê lương thảm thiết phá vỡ trời cao, từ bốn phương tám hướng vang lên.

Hơn trăm con Cự Long nhất tề một kích đánh tới, hậu quả kia. Có thể nói là...

Trận doanh của Thất Tông vốn là còn có thể chống đỡ trong nháy mắt bị oanh tạc thất linh bát lạc.

Máu tươi nhuộm đỏ màu đen thổ địa, trong nháy mắt kéo ra vô số lỗ hổng.

“Rống.” Trên bầu trời màu đen Cự Long nhất tề ngửa đầu gào thét.

Thân thể khổng lồ ở trên bầu trời quanh quẩn một vòng, ngay sau đó xông tới đất liền của Đại Lục Vong Xuyên, lúc này không ai ngăn được rồi bọn họ dốc toàn lực cũng không thể ngăn cản.

Trong phút chốc, chỉ thấy hơn trăm con Hắc Long ở trên bầu trời nhanh như tia chớp gào thét mà qua, rất xa tiến vào đất liền Đại Lục Vong Xuyên.

Mà ở phía sau của bọn nó.

Khi đại quân Khô Lâu Thần Minh Vực quơ móng nhọn, chui qua lỗ hổng do bị cự long phá hỏng đằng đẵng sát khí hướng Đại Lục Vong Xuyên mà đi.

Trên bầu trời, trong nháy mắt tối sầm xuống.

Trong tế đàn lực lượng màu đen bị Ngân Tông kiềm chế lúc trước.

Lúc này nhanh chóng lan tràn ra Thần Minh Vực.

Đen, vô hạn đen, nhanh chóng bao phủ khắp nơi.

Thật giống như một loại ác ma với tư thế gương nanh múa vuốt cắn nuốt tất cả ánh sáng.

Gió âm trầm thổi từ Thần Minh Vực phát ra.

Vốn là ngày mùa hè cực nóng lúc này lại âm hàn tận xương.

Cả vùng đất một mảnh hoang tàn nơi từng là cỏ xanh bích lúc này toàn bộ lâm vào trong bóng tối.

Tất cả cỏ cây sinh linh, ở nơi này trong bóng tối nhanh chóng khô héo. Bóng tối tử khí này, tước đoạt hết thảy tánh mạng.

“Không. . . .” Một thân là máu Minh Trần Dạ từ dưới mặt đất bò dậy, thấy vậy tiếng la thê lương thống thiết.

“Không, không, không thể như vậy, không thể như vậy. . . .” Hải Thần tông chủ từ dưới thi thể hộ vệ bò ra, trong nháy mắt huyết lệ giàn giụa.

“Trời ạ.” Lăng Nam tông chủ bị nổ tung một cái cánh tay hai đầu gối mềm nhũn, phù một tiếng quỳ gối trên mặt đất.

Bọn họ không thể cản sao?

Rốt cuộc bọn họ vẫn không cách nào ngăn cản đại quân vong linh công phạt sao?

Bọn họ dùng máu cùng tánh mạng của hàng vạn người ngăn trở, cuối cùng vẫn không chống cự được sao?

“Ha ha, tôm tép nhãi nhép mà muốn ngăn cản đại quân vong linh ta, quả thực chính là không tự lượng sức mình.”

Nhìn cảnh cả vùng đất hoang tàn khắp nơi cùng với Thất Tông, Liễu Bích Dao điên cuồng cười to vang dội ở trên bầu trời.

Cốt long bay vút lên, đại quân Khô Lâu tiếp cận.

Nàng muốn đi chinh phục này đại lục.

“Vân Thí Thiên, Quân Lạc Vũ, sao các người còn chưa tới? Làm sao còn chưa tới?” Trên bầu trời Ngân Tông một móng vuốt vung mở ra ma thú bên cạnh cơ hồ là bi phần tuyệt đỉnh hết lớn.

Tại sao còn chưa tới, đại lục lập tức sẽ phải hủy diệt, tại sao còn chưa tới a?

“Quân vương, Vương Hậu, nhanh một chút, nhanh một chút, chúng ta duy trì không được rồi, các người nhanh một chút a cầu xin các người nhanh một chút. . . .”

Cả người Phong Vô Tâm là vết thương quỳ rạp xuống máu tươi nhuộm đỏ cả vùng đất, nước mắt tuôn đầy mắt.

Kiên cường chiến đấu chết đến người cuối cùng quyết cũng không buông tha, kiên cường cho đến cuối cùng.

Ở nơi này đáy lòng Tiểu Hồng một trận lạnh lẽo, một thân nhũ đỏ bạc bức người suất lĩnh đại quân ma thú còn sót lại đuổi theo đại quân Khô Lâu.

Không thể buông tha giết nhiều một vong linh là hơn một phần phần thắng.

Nó tin tưởng Vân Thí Thiên và Lạc Vũ bọn họ, không thể buông tay không thể.

Gió lạnh lẽo thổi, đó là hiện trường cỡ nào thảm thiết .

Trăm Long gào thét, đầu đá lung tung vào tiến vào đại lục, trong nháy mắt đi xa vạn dặm.

“Boong boong. . . .” Mà đang lúc nhóm cự long tùy ý làm bậy phá hư hết thảy tiếng đàn từ phía trên truyền đến vang vọng khắp bầu trời.

Hơn trăm con Cự Long lập tức dừng lại hết thảy hành động, hướng về phía tiếng đàn phát ra mà đi.

“Triệu tập Cự Long làm gì?” Liễu Bích Dao quay đầu nhìn về phía Tây Nam của đại lục, Cự Long nàng đang ngồi cũng không nghe nàng trực tiếp cũng tới tụ tập.

Cốt long màu đen bay múa, trong thời gian ngắn, xa xa một Cự Long màu đen đang bay đến.

“Người?” Liễu Bích Dao nhìn cho tới bây giờ một thân áo đen Đế Phạm Thiên, đột nhiên lộ ra chân diện mục thật sự, không khỏi kinh ngạc nói.

Sau đó hưng phấn nói: “Chúng ta đã xông phá ngăn cản của bọn họ, đang chuẩn bị chinh phục đại lục.”

“Rất tốt.” Đế Phạm Thiên nghe nói lạnh lùng gật đầu.

Sau đó, lạnh lùng trầm mặt nói: “Nơi này công thủ giao cho người, tùy người nghĩ làm sao tấn công thì làm, trăm Long đi theo ta.”

Liễu Bích Dao vừa nghe Đế Phạm Thiên giao công thủ trách nhiệm nặng nề giao cho nàng, không khỏi mừng rỡ.

Nàng nghĩ muốn đánh như thế nào thì đánh như thế đó.

Ha ha, quyền lực như thế cùng khoái cảm chinh phục, quả thực làm cho lòng người say mê.

Nhưng trong hưng phấn nhưng cũng có chút kinh ngạc nói: “Vậy người muốn điều trăm Long đi làm cái gì? Mới có tình huống đặc biệt sao?”

Trăm Long là sự cậy nhờ lớn nhất của nàng ở Thần Minh Vực.

Đột nhiên Đế Phạm Thiên muốn toàn bộ mang đi? Chẳng lẽ có cái gì khó khăn?

Đế Phạm Thiên nghe Liễu Bích Dao nhắc tới sắc mặt vạn phần âm trầm hừ một tiếng: “Vân Thí Thiên bọn họ đang suy nghĩ biện pháp đối phó chúng ta.”

Đơn giản ném cho Liễu Bích Dao một câu, Đế Phạm Thiên dùng năm ngón tay vẽ ở trên đàn thượng cổ.

Phía dưới trăm Long đứng đầu lập tức rống một tiếng, xoay thân thể bay về phía gia tộc Lôu Tinh.

Lập tức, hơn trăm con cốt long phía sau ngưng tụ, lập tức theo đuôi ở sau, bay về phía vị trí Lôu Tinh.

Lạc Lê, hừ, lần này hẳn mang toàn bộ trăm con cự long của Thần Minh Vực.

Hắn cũng không tin chính là một Lạc Lê còn có thể lợi hại hơn trăm con cốt long.

Khuôn mặt Đế Phạm Thiên chìm như băng, tiếng đàn nhanh chóng phát ra.

Hắn đến lúc này một đã phí quá nhiều thời gian, nhất định phải đoạt mạng Vân Thí Thiên và Quân Lạc Vũ trước lúc xuất quan, hủy diệt bọn họ, nếu không.

Đế Phạm Thiên không biết Vân Thí Thiên bọn họ đang luyện cái gì.

Nhưng, hắn cảm giác được nguy hiểm, một loại vô cùng nguy hiểm.

Trăm Long gào thét, trong nháy mắt đi theo Đế Phạm Thiên.

Liễu Bích Dao đổi một con Loan Phượng thấy vậy cũng không có bao nhiêu lo lắng, cho dù Vân Thí Thiên bọn họ ở có thể thoát ra, trăm Long cũng có thể diệt bọn hắn. Lập tức, tiếng địch cùng nhau, khổng chế Loan Phượng lại bắt đầu điều khiển đại quân vong linh Thần Minh Vực, giết tới đất liền Đại Lục Vong Xuyên.

Ánh sao vô sắc, nhật nguyệt vô quang.

Mang theo đại quân vong linh Thần Minh Vực xông vào đất liền Đại Lục Vong Xuyên tru diệt.

Màu đen tử khí, cũng giống như nước tràn đê đi tới Đại Lục Vong Xuyên.

“A, đây là chuyện gì xảy ra? Sao nước cũng biến thành đen rồi?”

“Trời ạ, các người mau nhìn bầu trời, trời bắt đầu biến thành đen rồi.”

“Đây là ban ngày mà, làm sao sẽ biến thành đen, này.”

Nhìn thiên địa lộ vẻ kinh dị, bách tính trên đất liền của Đại Lục Vong Xuyên không tin tưởng vào hai mắt của mình.

Sao lại như vậy, tại sao trời và đất lại biến thành như vậy?

Tâm tình kinh ngạc và sợ hãi trong nháy mắt bao trùm tất cả mọi người.

Trời màu đen, nước cũng đen, đất cũng đen, tất cả mọi thứ đều là màu đen.

Vốn là giữa hè cực nóng nhưng lại mang theo âm phong lạnh lẽo.

Này. Này. muốn hủy diệt trời đất sao?

Hắc khí tung hoành, gào thét kinh thiên.

Cuồn cuộn mà đến, lan tràn khắp nơi.

Đất liền Đại Lục Vong Xuyên nơi bách tính an cư lạc nghiệp, người người lo sợ không yên như chim sợ nã, tất cả chìm trong hoảng sợ.

Màu đen theo gió mà đến, kèm theo phía sau bọn họ chính là đại quân vong linh.

Quang ảnh lưu động, đại lục gặp nạn.

Mà đang lúc thiên địa biến sắc Đế Phạm Thiên không chế cốt long đại quân, điên cuồng hướng tới chỗ ở Lâu Tinh gia tộc.

Không thể để cho Vân Thí Thiên và Quân Lạc Vũ xuất quan, không thể.

Mà lúc này đây, đám người Lạc Lê trong gia tộc Lâu Tinh còn không có nhận được bất kỳ tin tức nào từ trận doanh ở Thần Minh Vực.

“Cha, con tới, cha ngồi một bên đi.” Lạc Lê đẩy ra Quân Vân, nhanh chóng tiếp nhận nơi Quân Vân chịu trách nhiệm chữa trị phương vị của đại trận.

Quân Vân liếc nhìn Lạc Lê, đứa nhỏ này mới mười mấy tuổi, nhưng sự thành thực và thân thủ lại sớm vượt qua cái tuổi này.

Cũng không biết là tốt hay là xấu.

Lập tức ngưng cười nói: “Không cần, tất cả mọi người đang bận rộn, lúc này không thể nghỉ ngơi.” Dứt lời cũng đứng lên tiếp tục chữa trị.

Không biết lúc nào Đế Phạm Thiên sẽ đến, cũng không biết lúc nào thì Vân Thí Thiên và Lạc Vũ sẽ đi ra ngoài.

Bọn họ nhất định phải làm nhiều phòng hộ.

“Hắn dám đến ta liền có thể đánh hắn ta trở về.” Lạc Lê cuồng ngạo, hắn có hơn trăm con cốt long, người đánh thắng cái rắn.

Tiểu Ngân ở một bên chen vào một câu nói.

“Tiểu Ngân, không cho ngươi tự diệt uy phong của mình.” Lạc Lê ngoan trừng Tiểu Ngân.

Sao hắn không biết hơn trăm con Cự Long, khẳng định hắn không đánh lại, nhưng dưới tình huống như thế, đánh không lại cũng muốn đánh.

Ta chỉ muốn.

Tiểu Ngân quát quát miệng, một lời còn chưa nói hết, đột nhiên ngừng nói quay đầu nhìn về hướng đông nam

Cùng lúc này Lạc Lê cũng đứng lên, chau mày nhìn hướng đông nam.

“Có chuyện gì?” Cách đó không xa Gia chủ Lâu Tinh phát hiện Lạc Lê khác thường, lập tức gương mặt nghiêm túc hỏi tới.

“Tử khí, cường đại tử khí.” Lạc Lê cau mày.

“Đế Phạm Thiên tới?” Giá Hiên Mặc Viêm vừa lúc vòng vo tới đây.

“Không giống.” Lạc Lê lắc đầu đột nhiên hai mắt nhắm nghiền, phảng phất cẩn thận cảm giác.

” Từ khi tan rã hết thấy mạng sống, đây là chuyện gì xảy ra?” Sắc mặt Lạc Lê vạn phần nghiêm túc mở mắt ra.

Thất Tông bị phá, ngăn trở của bọn họ bị phá rồi.

Khi Lạc Lê vừa dứt lời Tiểu Ngân mạnh mẽ nhảy lên, biểu tình trên mặt nho nhỏ tất cả đều là khiếp sợ và nghiêm túc.

“Cái gì, Thất Tông bị phá?” Giá Hiên Mặc Viêm và Hải Mặc Phong không dám tin rống lên.

Vân Thí Thiên, Lạc Vũ, các người nhanh lên một chút, bọn họ ngăn trở không được, trận tuyến bị phá, Thần Minh Vực tấn công tiến vào, các người nhanh lên một chút.

Tiểu Ngân một lời nói ra, mạnh mẽ quay đầu hướng trong mật thất Vân Thí Thiên và Lạc Vũ hô to nói.

Thần Minh Vực tấn công tiến vào, tấn công tiến vào.

Mau lên, bằng không toàn bộ đại lục sẽ bị diệt vong.

“Đế Phạm Thiên tới.” Trong lúc Tiểu Ngân điên cuồng hét vào trong hướng mật thất, Lạc Lê nhú chặt chân mày trong nháy mắt thành chữ Xuyên (), trầm giọng quát lên.

Hắn cảm thấy, Đế Phạm Thiên dẫn trăm con cốt long với hơi thở vô cùng cường hãn tới.

“Mau, mau, bày trận.” Gia chủ Lô Tinh vừa nghe, cơ hồ là kinh hoảng hét lớn.

Trận doanh Thất Tông bị phá, Đế Phạm Thiên lại đang mang theo cốt long cường đại đánh tới.

“Vô dụng.” Lạc Lê đứng lên vẫn không nhúc nhích.

Hơn trăm con cốt long, lực lượng kia làm sao Lô Tinh đại trận có thể phòng ngự.

Hướng chi, bọn họ mới chỉ chữa trị một nửa, nơi đó làm sao chống cự được Đế Phạm Thiên. “Bịch.” Ngay khi Lạc Lê vừa nói ra từ những phương hướng khác chạy tới đám người Hải Mặc Phong, Phi Vũ quốc vương, trong nháy mắt yên tĩnh nhất tề rút ra binh khí.

Nếu vô dụng, vậy cũng chỉ có liều chết chống lại.

Mấy người xếp thành một loạt trường kiếm dựng ở trước mật thất.

Trên mặt chỉ còn lại có quyết tuyệt.

“Lạc Lê, có sợ hay không?” Quân Vân nhìn Lạc Lê chỉ có mười mấy tuổi.

Lạc Lê ngửa đầu nhìn đã loáng thoáng nhanh chóng vọt tới hơn trăm con đen nhánh thân ảnh, cuồng ngạo cười một tiếng: “Con không sợ, con là nam nhi sống chết cũng làm cho oanh oanh liệt liệt.”

“Tốt, lời này nói rất hay.” Giá Hiên Mặc Viêm giương mi lên nói.

Hảo nam nhi sinh tử nên oanh oanh liệt liệt, hôm nay bọn họ hợp lại trận này, chỉ cần bọn họ tận lực, hậu quả như thế nào, bọn họ cũng không hối hận.

Đám người Gia chủ Lô Tinh, Hải Mặc Phong, Quân Nhiêu Thiên không có mở miệng.

Chỉ âm thanh binh khí kia ồ ồ chấn động, nói cho trời đất này biết rằng sống là anh hùng, chết cũng vì hi sinh oanh liệt.

Không khí chạy khắp bốn phương, bóng đen bao trùm.

Đang lúc đám người Lạc Lê bày trận địa sẵn sàng đón quân địch, trên bầu trời hơn trăm con cốt long gào thét tới, ngay lập tức quanh quẩn một mảnh bầu trời.

“Lạc Lê, hôm nay bốn tôn cũng muốn xem một chút người còn có khả năng gì?” Bay nhanh mà tới, Đế Phạm Thiên cao cao ngồi trên trăm Long, cười nhạt nhìn Lạc Lê phía dưới.

Vân Thí Thiên và Quân Lạc Vũ còn chưa xuất quan, xem ra thời gian hắn đuổi tới vẫn còn không trễ.

“Hừ muốn biết, cứ thử rồi sẽ biết.” Lạc Lê còn nhỏ nhưng khẩu khí không nhỏ, gương mặt lạnh lùng chống lại Đế Phạm Thiên.

Lúc này tâm tình của Đế Phạm Thiên rất tốt, nghe nói nhất thời ngửa đầu phá lên cười: “Đã như vậy, Bồn Tôn sẽ thành toàn cho người.”

Dứt lời, đầu ngón tay của Đế Phạm Thiên vẽ một cái trên đàn cổ, một trận tiếng đàn du dương phát ra.

“Cự long, phá hủy tất cả cho ta, không lưu một cọng cây ngọn cỏ nào.” Giọng nói lạnh nhạt tung bay ở trong không khí, nhưng rung mình tận xương.

“Rống.” Hơn trăm con Cự Long nhất thời ngửa mặt lên trời rống.

Long uy khổng lồ, cơ hồ chỉ có như thế, cũng đã đè ép đám người Gia chủ Lô Tinh không góc đầu lên được, khó thở mà chống đỡ.

“Liều mạng.” Mà đám người Lạc Lê, Giá Hiên Mặc Viêm, Hải Mặc Phong, Tiểu Ngân, hết sức cẩn rằng một cái, các màu đầu khí bay lên, quanh quẩn cùng nhau.

Đế Phạm Thiên ở trên không trung thấy vậy, khinh bỉ cười, đầu ngón tay hướng xuống một chút.

Trên bầu trời hơn trăm Cự Long thân hình khổng lồ nhất thời ngắt một cái, cúi người vọt xuống phía dưới mặt địa.

Trăm Long ra trận, khí thế kia không gì có thể so sánh với.

Lực lượng đám người Lạc Lê, ở nơi này trăm Long gào thét cơ hồ nhỏ bé không thể tính toán được.

Gió thổi nhẹ, sát khí bức người.

Long Đằng Hồ Khiếu, hủy diệt, đang ở trong khoảnh khắc sinh tử.

“Tỷ tỷ, tỷ phụ, các người cố gắng lên.” Trăm Long đáp xuống, Lạc Lê rống to một tiếng, trong tay hỏa kiếm chém xuống, vọt người phóng về phía trăm Long.

Bên cạnh, Giá Hiên Mặc Viêm, Hải Mặc Phong, Tiểu Ngân, cũng đồng thời gào thét một tiếng, nhất tề cuồng nhảy dựng lên, như muốn đồng quy vu tận.

Trong khoảnh khắc, thấy hơn trăm thân ảnh Cự Long từ phía trên xuống, bốn đạo ánh sáng ngọc Quang Hoa nghịch thiên mà lên.

Mặc dù nhỏ bé, nhưng quyết tuyệt dị thường.

“Muốn chết.” Đế Phạm Thiên thấy vậy hừ lạnh một tiếng.

Gió chớp giât, kiên nghị ngọc thạch câu phần.

“Đứa ngốc, lại còn muốn đoạt danh tiếng của tỷ tỷ và tỷ phụ, đệ đi qua một bên đi.”

Mắt thấy đám người Lạc Lê sẽ phải đụng vào trăm Long, một giọng nói thanh lệ đột nhiên từ dưới đất tung bay ra.

Ngay sau đó, ngay tại mặt thất, trên trăm tia sáng màu trắng từ mặt thất gào thét mà ra, oanh một tiếng chống lại trăm đầu cốt long đang lao tới.

Trong chớp mắt, nơi đây được bao phủ bởi ánh sáng hoàng kim, chói mắt đến nỗi khiến mọi người không mở được mắt ra.

Hơn trăm con cốt long, trong nháy mắt bị kim quang giải khai.

“Tỷ tỷ.” đám người Lạc Lê quyết tâm phải chết xông lên, cùng lúc này chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng nhu hòa nhưng cũng bá đạo, mạnh mẽ bày trước bọn họ, bảo vệ bọn họ.

Đám người Lạc Lê nhất thời vui mừng quá đổi, không kịp nhìn tình huống trước mặt, quay đầu nhìn xuống phía dưới.

Dưới đất đám người Quân Vân, Gia chủ Lôu Tinh cũng từ trong áp lực cực lớn tránh thoát đi ra ngoài, mừng như điên quay đầu nhìn về phía mật thất.

Đây là giọng nói của Lạc Vũ.

Chỉ thấy tia sáng màu trắng chói mắt ở bên trong, mật thất oanh một tiếng bể tan tành, hai đạo nhân ảnh bay lên trời, nhanh như tia chớp.

Thôn thiên bắn Nguyệt*(nuốt trời bắn trăng), khí thế kinh người.

Hai người kia, hai người kia.

“Vân Thí Thiên, Lạc Vũ.” trong nháy mắt cơ hồ Vân Khung vui quá mà khóc.

“Luyện thành rồi, luyện thành rồi.” Gia chủ Lôu Tinh duy trì không được, quỵ xuống, lệ rơi đầy mắt.

Gió bay chập chờn, phá quan ra.

Một khắc cuối cùng Vân Thí Thiên và Lạc Vũ đã xuất quan.

166. Chương 167: Đại Triển Thần Uy

Edit: Leticia

Beta: Sakura

Kim quang vạn trượng, chiếu xuống thiên hạ.

Đang bay vút ở trên bầu trời, mắt nhìn xuống hết thấy, khuôn mặt Đế Phạm Thiên đầy vẻ đắc ý, thấy vậy sắc mặt trầm xuống, nắm ngón tay nắm lại thật chặt thành nắm đấm.

Chết tiệt, cư nhiên Vân Thí Thiên và Quân Lạc Vũ có thể xuất quan, mà ngay tại phút cuối cùng có thể luyện thành công.

Mặt Đế Phạm Thiên trong nháy mắt đen như thủy triều đang lên cao.

Kim quang di động, Lạc Lê ở trong đám người vô cùng mừng rỡ và hưng phấn, Vân Thí Thiên và Lạc Vũ ở bên trong kim quang vạn trượng, lộ ra thân hình.

Tóc bạc bay trong gió, tóc đen xinh đẹp.

Không có bất kỳ chuyển biến nào trong hình tượng.

Nhưng, hơi thở thì không giống như trước.

Nếu nói trước kia Vân Thí Thiên và Quân Lạc Vũ chính là kiếm vừa ra khỏi vỏ, vô cùng sắc bén.

Thì hiện tại, Vân Thí Thiên và Quân Lạc Vũ chính là kiếm được ẩn tàng, ẩn giấu sắc bén.

Mặc dù không biểu lộ ra bất cứ sự sắc bén nào ra bên ngoài nhưng lại khiến cho người khác không thể bỏ qua.

Đó là một loại phòng thủ vững chắc như thái sơn, mặc dù bề ngoài chất phác tự nhiên, nhưng bên trong lại hàm chứa cả thiên hạ.

Kim quang tản ra, hơn trăm con cốt long bị kim quang tấn công, có cảm giác không thoải mái, bọn chúng tản khắp bốn phía, ở giữa là hai người Vân Thí Thiên và Lạc Vũ.

Từng con xoay quanh bên người Đế Phạm Thiên.

Đế Phạm Thiên thấy vậy quả đấm càng nắm chặt hơn.

Quả nhiên, Vân Thí Thiên và Quân Lạc Vũ luyện công để đối phó với công pháp của bọn hắn.

Khí tức này thật mạnh, sinh mệnh lực này cơ hồ lấn át khí tức tử vong của hơn trăm con cốt long.

Mi tâm nhú lại thật chặt, Đế Phạm Thiên cau mày chống lại kim quang đang chiếu đến, lạnh lùng nhìn người vẫn đang đối mặt với hắn, Vân Thí Thiên.

Một đen một trắng, đối nghịch ở trên bầu trời.

Vân Thí Thiên và Đế Phạm Thiên, ai cũng không mở miệng trước, chẳng qua là ánh mắt kia giống như tia chớp cùng kinh lôi trong đêm mưa, tạo ra những tia lửa ở giữa không trung.

Hư không mà đứng, Vân Thí Thiên bên cạnh Lạc Vũ, thì lạnh lùng lướt qua trăm đầu cốt long quanh quần bên người nhìn về phía đối diện, một thân âm lãnh Đế Phạm Thiên.

Sau đó cúi đầu, trên mặt lạnh lùng lập tức nở ra một nụ cười sáng lạn.

“Để các người chịu khổ rồi.” Giọng nói ôn hòa vang dội ở trên bầu trời, nhất thời khiến cho đám người gia chủ Lôu Tinh ở phía dưới, giống như bước ra khỏi đêm tối, nhìn thấy bình minh.

“Không khổ, không khổ, chỉ cần các người luyện thành tốt rồi, là tốt rồi.” gia chủ Lôu Tinh lau nước mắt, run rẩy đứng lên. Một bên đám người Phi Vũ quốc vương, Quân Nhiều Thiên cũng đều đỏ mắt.

Không khổ, chỉ cần kết quả tốt, bọn họ có chịu khổ cũng không sao.

“Tỷ tỷ, tỷ phụ, đánh chết hắn, xem hắn hung hăng càn quấy được nữa không.” Mà Lạc Lê đang trong phạm vi của lực lượng bảo vệ của Lạc Vũ và Vân Thí Thiên, lúc này lại giờ chân mừng như điên rống to lên tiếng.

“Lạc Vũ, không được bỏ qua cho hắn.”

“Thất Tông trận bị phá rồi, Vân Thí Thiên, các người mau giải quyết hắn.”

Trong tiếng rống to của Lạc Lê, Giá Hiên Mặc Viêm cùng với Hải Mặc Phong vừa vui vừa buồn cũng liên thanh lớn tiếng kêu với Vân Thí Thiên và Lạc Vũ.

Lạc Vũ nghe thấy quay đầu nhìn thoáng qua đệ đệ mấy năm không gặp, Lạc Lê, và đám người Tiểu Ngân một thân cực khổ, nụ cười tươi rói dần dần biến mất.

Gật mạnh một cái rồi nói: “Được.”

Dứt lời vung tay lên, tia sáng bao quanh Lạc Lê và ba người một thú bị gió thổi bay, mang theo ba người một thú rơi xuống mặt đất bên cạnh đám người Quân Văn.

Ngay sau đó tia sáng ngày càng rực rỡ, đem tất cả mọi người bảo vệ ở bên trong.

Dàn xếp tốt đám người Lạc Lê xong, Lạc Vũ lạnh lùng quay đầu, chống lại Đế Phạm Thiên vẫn đang đứng yên ở trên bầu trời.

“Đế Phạm Thiên, ta rất ngạc nhiên về bản lĩnh giả chết của người.” Lạc Vũ chống lại ánh mắt của Đế Phạm Thiên, giọng nói lạnh như băng, xen lẫn sát khí bén nhọn.

“Giả chết? Ha ha, Lạc Vũ, hóa ra ánh mắt của người từ trước đến giờ đều không tốt.”

Khuôn mặt Đế Phạm Thiên đang đen kịt, khi Lạc Vũ vừa mở miệng, nét mặt ngưng trọng nhanh chóng được che giấu, khôi phục vẻ ưu nhã như lúc ban đầu.

Lạc Vũ nghe Đế Phạm Thiên nói, ánh mắt bén nhọn đột nhiên trầm xuống.

“Đây là một hình thái khác của sinh mệnh, mà loại hình thái này các người vĩnh viễn cũng không vượt qua nổi.” Đế Phạm Thiên ưu nhã cười.

“Phải vậy không?” Ngay khi Đế Phạm Thiên vừa dứt lời, vẫn một mực không lên tiếng, Vân Thí Thiên bất thành lờn lạnh lùng nói ra một câu.

Đế Phạm Thiên nghiêng mắt nhìn Vân Thí Thiên, nường mày nhìn qua tự tiểu phi tiểu nói: “Chờ ta chinh phục được đại lục, người có thể xác định.”

“Chỉ sợ người không có mạng để làm.” Lạc Vũ cười lạnh một tiếng.

“Ha ha.” Đế Phạm Thiên nghe thấy lập tức hơi ngửa đầu càn rỡ cười to ra tiếng.

“Chỉ bằng hai người các người tạm thời nước tới chân mới nhảy luyện cái gì công, là có thể chế trụ được đại quân Vong linh của ta? Quả thực chính là người si nói mộng. Vân Thí Thiên, trong mắt Lạc Vũ vô pháp vô thiên, người hẳn là sẽ không ếch ngồi đáy giếng như nàng chứ, đừng khiến cho ta chê cười.” Đế Phạm Thiên cười nhạo nhìn Vân Thí Thiên và Quân Lạc Vũ.

Mới vừa rồi Vân Thí Thiên và Quân Lạc Vũ phá quan ra, khí tức thật kinh người.

Hắn cũng cảm thấy một cỗ lực lượng áp chế.

Nhưng, điều này có thể nói rõ cái gì.

Cho dù hai người Vân Thí Thiên, Quân Lạc Vũ mạnh, cũng chỉ có hai người thôi.

Mà hẳn, có chính là vô số đại quân Vong linh.

Hắn cũng muốn xem một chút hai người Vân Thí Thiên và Quân Lạc Vũ làm như thế nào mới có thể giết hẳn.

Tiếng cười càn rỡ ở trên bầu trời vút cao, phối hợp với bộ dáng dữ tợn của trăm đầu cốt long màu đen, thật là có phong cách.

Song, khi Đế Phạm Thiên vẫn còn càn rỡ cười.

Vân Thí Thiên và Lạc Vũ liếc nhau một cái, chẳng những hai người không giận, ngược lại nhất tề cười một tiếng.

Trên mặt là chân chính khinh thị cùng coi rẻ hết thấy.

“Hắn nói ta là ếch ngồi đáy giếng đấy.” Lạc Vũ cười nói với Vân Thí Thiên.

Vân Thí Thiên gật đầu, mắt lạnh quét Đế Phạm Thiên một cái: “Vậy thì đánh hắn thành con ếch xanh luôn.

“Ta cũng có ý đó.” Lạc Vũ nhất thời cười lên ha hả.

Đế Phạm Thiên đang cười càn rỡ nghe vậy, dung mạo ôn nhuận dựng lên, cười lạnh nói: “Ta đây cũng muốn nhìn một chút các người rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại.”

Dứt lời, ngón tay liên tục huy động đánh vào đàn cổ trước mặt.

Âm ngân không tiếng động kia trong nháy mắt bao phủ trăm đầu cự long đang xoay xung quanh hắn.

Trăm con cốt long với thân thể khổng lồ ngay lập tức mãnh liệt bay toán loạn trên bầu trời, gương nanh múa vuốt hướng về phía Vân Thí Thiên và Quân Lạc Vũ.

Vân Thí Thiên thấy vậy, lãnh khốc trong mắt chợt lóe lên, sắc giọng nói: “Người nghĩ rằng chỉ mình người có rồng.”

Lời nói lạnh như băng vẫn còn quanh quẩn trong không trung, tay phải Vân Thí Thiên vung cao lên, một đạo bồ xoổng không trung.

Lập tức, chỉ thấy một tia sáng sắc bén như loan nguyệt, mạnh mẽ thoát ra, hướng về phía đại trận bảo vệ núi Lô Tinh ngang trời đánh ra.

Nhanh như sao băng, trong nháy mắt tia sáng với tốc độ sao hỏa va vào trái đất đánh vào đại trận bảo vệ núi Lô Tinh.

“Oanh.” Nhất thời, chỉ nghe thấy một tiếng nổ kinh thiên động địa, dữ dội phá không mà ra.

Ngay sau đó mặt đất của cả núi Phiêu Miểu đại động, lay động này khiến mấy người phía dưới cơ hồ đứng không vững.

“Ừng ừng.” Kèm theo tiếng lay động kịch liệt ở bên trong thì mặt đất vốn hoàn hảo bắt đầu phân tách ra, xuất hiện rạn nứt.

Ngay sau đó từ những khe hở rạn nứt, hai ánh sáng màu vàng và bạc rực rỡ phá đất mà ra, trong nháy mắt chiếu rọi khắp bầu trời.

“Rồng...” Kèm theo ánh sáng rực rỡ màu vàng bạc đang ầm ầm lao ra là hai tiếng rồng ngâm kinh thiên động địa.

“Oanh.” Mặt đất rạn nứt, song long xuất thế.

Hai con cự long, một con màu vàng, một con màu trắng bạc bị Lâu Tinh tổ sư phong ấn ngàn năm, rốt cục vào giờ khắc này, đã phá giải được phong ấn, long phi cửu thiên.(rồng bay lên chín tầng mây)

“Đi ra, đi ra.” Trên mặt đất, Vân Khung hưng phấn nắm chặt tay gia chủ Lâu Tinh.

“Ha ha, song long đi ra, xem bọn cốt long kia còn dám hung hăng càn quấy nữa không .”

“Hay quá, đánh chết bọn chúng đi, đánh chết bọn chúng.”

Đám người Giá Hiên Mặc Viêm có lẽ đã hưng phấn đến nỗi không phân biệt được nam bắc rồi, đứng trên mặt đất diên cuồng hét lên.

“Tiểu tử, dám đấu với chúng ta, hừ, lão tử hôm nay phải xem một chút những thứ xương nát này của người rốt cục có bao nhiêu bản lĩnh.”

Kim Long đang bay giữa trời, hé miệng rồng, hai mắt căm tức nhìn Đế Phạm Thiên.

Nó cũng không quên trước đó vài ngày, tên khốn kiếp này nói giải quyết đám Vân Thí Thiên xong thì sẽ tới thu thập bọn họ.

“Đừng cùng hần nói nhảm, một đám đã chết một ngàn tám trăm năm, cũng dám kêu gào trước mặt chúng ta, lão tử đánh cho người nhận rõ ràng lúc này ai mới là bá chủ.”

Ngân long hừ lạnh một tiếng, thân thể khổng lồ co lại, bay vọt về phía hơn trăm con cốt long cùng Đế Phạm Thiên.

Chỉ là một đám đã chết chỉ còn có bộ xương, cũng dám khi dễ đến cửa của chúng nó.

Bà ngoại, hôm nay sẽ để cho bọn chúng biết ở đây ai mới là lão đại.

“Rồng....” Kim Long rồng to một tiếng, theo sát ngân long, long trảo khổng lồ đánh bổ nhào về phía những con cốt long màu đen kia.

Bị phong ấn ngàn năm, hôm nay một ngụm uất khí, vừa vụn phát tiết lên những bộ xương ở đây.

Trong phút chốc, chỉ thấy hai con cự long một kim một ngân, mạnh mẽ xông thẳng vào trận doanh trăm con cốt long của Đế Phạm Thiên.

“Oanh, oanh, oanh.”

Lập tức, chỉ thấy một mảnh tia sáng kim ngân cùng với ánh sáng màu đen, ở trên bầu trời không ngừng va chạm với nhau, thật giống như pháo hoa được bắn trên không trung .

Hai con cự long kim ngân, hoàn toàn không e ngại khí tức tử vong của cốt long.

Trạng thái dũng mãnh kia quả thực làm cho người ta chắc lưỡi hít hà. Đế Phạm Thiên thấy vậy khuôn mặt ưu nhã trong nháy mắt cũng cứng lại.

Chết tiệt, hai con cự long nhiều chuyện.

Song, cũng chỉ là hai con rồng còn sống mà thôi, cho dù lợi hại thì có thể như thế nào, hần có tận trăm đầu cự long đấy.

“Bên trên.” Tiếng đàn vẫn không ngừng tuôn ra, Đế Phạm Thiên nhìn về phương hướng Vân Thí Thiên và Lạc Vũ quát lạnh một tiếng, muốn tốc chiến tốc thắng.

Lập tức, bỏ qua khoảng hai mươi con cốt long đang vây quanh hai cự long kim ngân, còn lại hơn tám mươi con cốt long lao đến chỗ Vân Thí Thiên và Lạc Vũ.

Khí thế sắc bén, tương đối kinh người.

Phía dưới đám người Giả Hiên Mặc Viêm, tiểu Ngân cùng ma thú, thấy vậy nắm thật chặt tay thành quả đấm, trừng to mắt nhìn lên trên bầu trời thấy chỉ chít cốt long đang công kích.

Thí Thiên, Lạc Vũ, các người cũng đừng khiến cho chúng ta thất vọng.

“Xem ai giết nhiều hơn nhé.” Mà trong lúc đám người Hải Mặc Phong đang khấn trương đứng xem, thân là người bị vây trong công kích, Lạc Vũ lại cười nói với Vân Thí Thiên.

“Được.” Vân Thí Thiên nói một tiếng, vung tay lên.

Ngay lập tức, một trường kiếm hình trăng lưỡi liềm màu bạc bỗng ngưng tụ ở trong tay của hắn.

Một kiếm phá không, Vân Thí Thiên đánh một kiếm về phía con cốt long đang vọt về phía hắn nhanh nhất.

Ngay tức khắc chỉ thấy ánh sáng trắng bạc lóe lên, đánh trúng vào con cốt long màu đen đang hung hăng bổ nhào tới.

“Oanh.” Nhất thời chỉ nghe thấy âm thanh của tiếng xương bể tan tành.

Con cốt long mãnh liệt vọt tới chỗ Vân Thí Thiên và Lạc Vũ, còn không có phát động công kích của nó, chỉ cần một kiếm hồi hợt của Vân Thí Thiên mà ầm ầm vỡ vụn.

Xương của con cốt long này rơi khắp bốn phía, trong nháy mắt tiêu tán ở trong không khí.

“Phanh.” Mà trong lúc cốt long ầm ầm vỡ vụn tiêu tán trong nháy mắt, Đế Phạm Thiên đứng ở không trung, tiếng đàn mạnh mẽ run lên, phát ra một tiếng vỡ vụn rất nhỏ.

Vốn Đế Phạm Thiên cũng không phải là quá lo lắng, nghe âm thanh này, sắc mặt lập tức mạnh mẽ nghiêm túc lên.

Nhanh chóng cúi đầu, Đế Phạm Thiên nhìn đàn cổ của hắn.

Thì thấy hoa văn trên đàn cổ, một hoa văn vẽ cốt long màu đen, ở trên mặt đàn cũng vỡ vụn ra, biến mất không nhìn thấy trên đàn nữa.

Này... rõ ràng là triệt để tiêu diệt?

Trong lòng Đế Phạm Thiên hiện lên một tia kinh hãi lớn.

Theo lý thuyết, chỉ cần hắn không chết, những cốt long trực tiếp vâng mệnh của hắn, căn bản sẽ không biến mất trên hoa văn của đàn hoặc là nói tử vong. Mà bây giờ, Vân Thí Thiên chỉ đánh ra một kiếm, cốt long đã hoàn toàn biến mất rồi.

Cũng không sống lại được nữa.

Tâm Đế Phạm Thiên trong nháy mắt trầm xuống, không biết Vân Thí Thiên và Lạc Vũ luyện đúng là cái này?

Đây là đặc biệt nhằm vào hắn, nhắm vào vong linh Thần Minh Vực.

Trong lòng kinh sợ, năm ngón tay đánh vào dây đàn tạo ra ba động càng lúc càng nhanh hơn.

Công kích, toàn diện công kích, không thể cho Vân Thí Thiên và Lạc Vũ có thời gian, muốn dùng số lượng thắng bọn hắn, phải thắng bọn hắn.

“Ngao...” Dưới tiếng đàn kịch liệt, hơn mười đầu cự long càng phát ra điên cuồng đánh tới Vân Thí Thiên và Lạc Vũ.

“Một con.” Vân Thí Thiên lạnh lùng nhìn cốt long dữ tợn, thân hình chợt lóe chẳng những không tránh, ngược lại phóng về phía những con cốt long đó.

Trường kiếm nguyệt nha trong tay giờ cao lên, vung đánh về phía đám cốt long vô cùng dữ tợn, đầy mùi tử khí.

Chỉ thấy ánh sáng màu bạc chớp lên, cốt long hung ác kia thật giống như đậu hũ, không chịu nổi một kích, biến mất trên không trung.

Mà Vân Thí Thiên giống như đang nắm chặt lưỡi hái tử thần màu bạc.

Xuyên qua thân mình của cốt long, lấy đi tính mạng của bọn chúng.

Mà bên kia, Lạc Vũ thấy vậy cười khê một tiếng: “Xem ta.”

Dứt lời, chỉ thấy thân hình Lạc Vũ chợt lóe, trong nháy mắt trên bầu trời xuất hiện mười mấy Lạc Vũ.

Cười nói tự nhiên nhưng trong tươi cười lại hàm chứa hàn ý lạnh như băng, Lạc Vũ vung tay lên, sợi kim tơ ngân hồng trong nháy mắt hóa thành hàng vạn hàng nghìn tơ nhện, quấn lấy mười mấy con cốt long.

Chỉ trong khoảnh khắc, nhanh đến mức đám người tiểu Ngân ở trên mặt đất cũng không thấy rõ.

Chỉ thấy trên bầu trời vốn là mười mấy con cự long màu đen xông về phía Lạc Vũ trong nháy mắt bị sợi tơ ngân hồng buộc chặt thành bánh chưng.

Ngay sau đó, chỉ thấy Lạc Vũ nắm sợi tơ bằng năm ngón tay, trên bầu trời hơi hợt vung lên.

“Ti...” Lập tức, chỉ thấy hơn mười con bị Lạc Vũ quấn chặt thành những con cốt long màu ngân hồng, khi nàng vung tay lên, hàng nghìn sợi kim tơ này lặng yên không một tiếng động xiết chúng thành nát bấy.

Ngay sau đó, giống như cách Vân Thí Thiên giết cốt long, biến mất trong không khí.

“Mười một con.” Lạc Vũ cười khê một tiếng, thân hình chợt lóe đánh về phía đám cốt long kia.

Chỉ thấy, mười mấy thân ảnh Lạc Vũ xuyên vào trong trận doanh của cốt long, kim tơ ngân hồng quấn chặt rồi xiết lấy đám cốt long khiến chúng nát bấy.

Gió nhẹ, giết chóc không tiếng động. “Tốt, tốt.” Ở phía dưới, Lạc Lê thấy vậy, hưng phấn mà khua tay múa chân tại chỗ.

“Thật giỏi, thật giỏi, làm cho gọn gàng vào.”

“Ha ha, cho bọn hắc lớn lối, cho bọn hắc càn rỡ, hôm nay diệt toàn bộ bọn chúng, diệt a.”

Lạc Vũ của ta, người thật quá tuyệt vời, ngao ô.

Vui sướng khua tay múa chân, chân chính khua tay múa chân.

Trên mặt đất, đám người Giá Hiên Mặc Viêm, Hải Mặc Phong, lúc này hoàn toàn tiêu trừ lo lắng trong lòng, vui mừng như điên mà náo loạn lên.

Ha ha, rốt cục nhà được một ngụm ác khí rồi.

Đế Phạm Thiên người ngông cuồng, Thần Minh vực, người lợi hại.

Hôm nay, xem các người còn có thể lợi hại ở chỗ nào, ha ha.

Cuồng phong gào thét, có kẻ mừng như điên, thì cũng có kẻ phẫn nộ điên cuồng.

Tương phản với đám người Giá Hiên Mặc Viêm mừng như điên ở phía dưới, Đế Phạm Thiên hoàn toàn tức giận rồi.

Cốt long của hắn, con át chủ bài của hắn, sát thủ tuyệt đối của hắn.

Lại ở trước mặt Vân Thí Thiên và Lạc Vũ không chịu nổi một kích, điều này sao có thể, điều này sao có thể? Vong linh ở Thần Minh vực của hắn là vô địch đấy.

“Rống...” Trên bầu trời tiếng rồng ngâm cực lớn truyền đến.

Nhìn Vân Thí Thiên và Quân Lạc Vũ phát uy, hai con cự long kim ngân không chịu nổi nữa.

Bọn họ là cự long còn sống duy nhất trên thế giới này, chẳng lẽ ngay cả hai cái nhân loại cũng không bằng.
“Lão tử tiêu diệt nhóm các ngươi.” Song long kim ngân gào thét chấn không.

Lúc này thấy hai con cự long mãnh liệt xông thẳng đến, móng vuốt khổng lồ xé rách thân thể cốt long, khí tức cường đại của băng hàn cùng hỏa diễm đốt cháy tất cả cốt long ở bên cạnh bọn chúng.

Long uy vừa ra, chấn nhiếp tứ phương.

Hai con cự long cùng Vân Thí Thiên và Lạc Vũ liên thủ, bộc phát chém giết trong trận doanh của đám cốt long

Cùng thuộc long tộc, cự long chết đi chỉ còn lại bộ xương, mặc dù không có hạn chế về tính mạng.

Nhưng năng lực của bọn chúng không bì nổi với cự long sống.

Mà Vân Thí Thiên cùng Lạc Vũ tu luyện đúng là khắc tinh với chúng.

Vì vậy, đừng thấy đám cự long này cường đại, có thể trong nháy mắt quét ngang tất cả cao thủ của đại lục.

Ở nơi này, trước mặt hai người cùng hai con cự long, thật đúng là không bằng cả đậu hủ.

Chỉ có thể mặc cho người chém giết, đến liên thủ cũng không được.

Trong chốc lát, đã bị Vân Thí Thiên và Lạc Vũ cùng song long tiêu diệt, mười phần chỉ còn lại năm sáu.

Ngồi trên lưng cốt long thủ lĩnh để chỉ huy, Đế Phạm Thiên thấy vậy sắc mặt đã trầm đến nỗi không thể trầm hơn.

Không nghĩ tới, hẳn hoàn toàn không nghĩ tới sau khi Vân Thí Thiên và Quân Lạc Vũ xuất quan, sẽ có biến hóa kinh người và mạnh mẽ đến thế

Chết tiệt, hẳn chậm một bước, một bước.

Nắm ngón tay đâm thật sâu vào trong thịt, nhưng hẳn không có cảm giác đau đớn.

Đế Phạm Thiên lạnh lùng nhìn lướt qua chiến trường trên bầu trời.

Hắn hiểu rõ, con át chủ bài không làm gì được, hôm nay chẳng những không diệt được đám Vân Thí Thiên và Quân Lạc Vũ, ngược lại còn có thể bị bọn hắn giết đến mảnh giáp cũng không còn.

Đã như vậy, chỉ còn có cách đập nồi dìm thuyền, chạy là thượng sách.

Trong lòng rung động, mười đầu ngón tay Đế Phạm Thiên kịch liệt vẽ một cái trên đàn cổ.

Trong khoảnh khắc, chỉ nghe thấy tiếng đàn bén nhọn mạnh mẽ phá vỡ trời cao, vang dội trong lỗ tai của tất cả cốt long.

“Rống.” Những con cốt long còn lại nghe thấy tiếng đàn này, trong giây lát động tác nhất tề dừng lại, ngay sau đó ngóc đầu khổng lồ của mình lên rít gào, âm thanh kinh thiên.

Mà lúc này chỉ còn tiếng thét dài kinh thiên.

Lúc này, hơn mười con cốt long còn lại cũng không tấn công Vân Thí Thiên, Lạc Vũ, cùng hai con cự long kim ngân.

Mà là, trong khoảnh khắc bay lên tạo thành một vòng tròn giam giữ hai người và hai rồng.

Ngay sau đó, chỉ nghe thấy một âm thanh trầm đục ở phía chân trời vang lên.

Hơn mười đầu con cốt long đen tạo thành một vòng tròn, vây quanh đám người Lạc Vũ ở bên trong, bỗng oanh một tiếng, nổ tung ra.

Trong nháy mắt, xương văng khắp nơi, hắc khí kinh thiên.

Mấy con cốt long lại cứ như vậy mà tự bạo.

Đúng, tự bạo, thật giống như loại bom thịt người, tự bạo rồi.

Trong khoảng thời gian ngắn, chỉ thấy trên bầu trời một mảnh hắc khí cuộn cuộn.

Hơn mười con cốt long xung bá một phương ở Thần Minh vực, tự bạo kéo theo một luồng khí cuồng liệt ba động, cơ hồ muốn hủy diệt tất cả tính mạng của mọi người ở chỗ này.

Không gian dường như đang vặn vẹo.

Hơi thở chết chóc lan tràn khắp nơi tứ tán bay đi khắp nơi, hướng vào trong vòng vây Vân Thí Thiên, Lạc Vũ cùng với hai con cự long kia, và muốn bao phủ cả đám người Giả Hiên Mặc Viêm, Tiểu Ngân và ma thú ở phía dưới .

Vốn là ánh mặt trời rực rỡ chiếu rọi khắp nơi, nay nhanh chóng bị màu đen bao phủ cùng lan tràn.

Xa xa, các loại cỏ cây vốn tràn đầy sức sống, bắt đầu nhanh chóng khô héo, tàn lụi.

“A, này.”

Đám người gia chủ Lôu Tinh vốn đang vui mừng khôn xiết, thấy vậy tươi cười trên mặt cứng lại, tình huống này...

Mà đang trong lúc đám cốt long kịch liệt tự bạo, Đế Phạm Thiên không chế con cốt long thủ lĩnh, xoay người bay nhanh về hướng Thần Minh vực.

Cùng lúc này, Vân Thí Thiên bị vây trong bị bởi tử khí chân mây lạnh lùng nhú lại, năm ngón tay vung lên, trường kiếm màu bạc biến mất trong không khí.

Ngay sau đó, Vân Thí Thiên hai tay hợp lại, một cỗ ngân quang cực nóng hiện ra trong tay hắn.

“Thiên đốt hết thấy.” Trong tiếng quát lạnh như, Vân Thí Thiên mạnh mẽ vung mở hai tay.

Lập tức, chỉ thấy cỗ ngân quang đó, nhìn qua vạn phần lạnh lẽo, kì thực là cực nóng có thể thiêu đốt tất cả mọi ngọn lửa khác.

Lấy hắn làm tâm điểm, nhanh chóng lan tràn, hướng về hắc sắc tử khí bốn phía gào thét mà đi.

Tức khắc, nhìn thấy rõ ràng lưỡng long kim ngân cũng bị vây trong hắc sắc tử khí .

Ngọn lửa ngân quang đó lấy Vân Thí Thiên làm trung tâm, tỏa ra bốn phương tám hướng.

Nơi nào nó đi qua, đám tử khí màu đen lập tức bị cắn nuốt, đốt cháy sạch sẽ.

Thật giống như băng gặp phải hỏa, đêm tối gặp ban ngày, hoàn toàn bị khắc chế.

Chỉ trong khoảnh khắc, hắc sắc tử khí vốn lan tràn khắp bốn phương tám hướng, trong nháy mắt đã bị đốt cháy sạch sẽ.

Màu đen vốn che khuất bầu trời cũng nhanh chóng tan rã.

Bầu trời, lại trở lại sáng chói và rực rỡ như cũ.

Ánh sáng tái hiện, màu đen vô tồn(không còn tồn tại).

Mà trong khi lực lượng của Vân Thí Thiên đốt cháy hết mọi tử khí màu đen, tay Lạc Vũ kết một đạo thủ ấn, một quang cầu màu lam xuất hiện ở trong tay Lạc Vũ.

“Đi đi, rửa sạch hết thấy.” Bàn tay trắng nõn khê vung lên, quang cầu màu lam bay ra theo gió.

Ngay tức khắc, quang cầu màu lam thấy gió thì nhanh chóng phình to ra, hòa tan giữa thiên địa.

Dưới mặt đất ánh mắt của đám người Hải Mặc Phong tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Tứ phương bị tử khí màu đen cắn nuốt, hoa cỏ đã héo rũ tàn lụi, cây cối, côn trùng lại bắt đầu sống lại một lần nữa.

Nhanh chóng chuyển từ trạng thái đen tĩnh mịch sang xanh um, tươi tốt, um tùm.

Tất cả đều được trọng sinh một cách nhanh chóng.

“Thiên đốt hết thủy, gột rửa hết thủy, tốt, tốt...” Phía dưới mấy người thấy vậy, lo lắng trong nội tâm cũng không còn nữa.

Thần Minh vực, bọn họ không sợ, không sợ.

“Hừ, muốn chạy, không dễ dàng như vậy.” Trong lúc mảnh đất đang khôi phục sự sống trong nháy mắt, khoe mắt Lạc Vũ nhìn thấy Đế Phạm Thiên chạy trốn,

Lập tức, thân hình chợt lóe, đuổi về hướng Đế Phạm Thiên đang chạy trốn.

Cự long đen nhanh, nhưng hiện nay tốc độ Lạc Vũ còn nhanh hơn.

Bay vút mấy cái đã đuổi tới sau lưng Đế Phạm Thiên.

Sợ kim tơ ngân hồng vừa ra, Lạc Vũ quát lạnh một tiếng: “Lần đầu tiên giết không chết người, hôm nay ta xem người còn có thể trọng sinh lần nữa không?”

Dứt lời, kim tơ trong tay vung lên, trong nháy mắt sẽ buộc chặt Đế Phạm Thiên.

Ngay sau đó vung tay lên, kim tơ lay động, Đế Phạm Thiên trong khoảnh khắc bị cắt thành nát bấy.

Song, không có máu, không có thịt, không có xương.

Ngay cả con cốt long đen vốn phải có xương đen cùng tử khí, cũng biến mất không thấy tăm hơi cùng Đế Phạm Thiên.

Đế Phạm Thiên cứ như vậy mà hư không tiêu thất không để lại một tia dấu vết nào.

Kèm theo sự biến mất của hắn, con cốt long đen kia cũng không thấy bóng dáng, cứ như vậy mà biến mất trước mắt Lạc Vũ .

“Hả?” Lòng mi Lạc Vũ nhíu lại .

“Hắn từ Thần Minh vực đi ra ngoài, muốn hoàn toàn giết chết hắn, phải tiến vào Thần Minh vực chặt đứt lực lượng tà ác liên lạc với hắn, nếu không thì không thực sự giết được hắn.”

Vân Thí Thiên đi tới, cũng không vì Đế Phạm Thiên chạy trốn mà phiền não.

Lạc Vũ nghe thấy vậy lập tức kịp phản ứng, nhất thời hừ lạnh một tiếng: “Coi như hắn chạy nhanh.”

“Oa oa, tỷ tỷ, tỷ phụ giỏi quá, ha ha, chúng ta thắng.” Trong lúc Lạc Vũ hừ lạnh một tiếng , phía dưới Lạc Lê không kìm chế được, mừng như điên xông về phía Vân Thí Thiên và Quân Lạc Vũ.

Lạc Vũ quay đầu lại, mở rộng hai cánh tay, vững vàng ôm lấy Lạc Lê đang vọt tới như đạn pháo, sắc mặt lãnh khốc thoáng cái đã biến mất, cười nói: “Tiểu tử ! đệ cũng rất giỏi .”

“Đó là đương nhiên.” Lạc Lê ôm chặt lấy Lạc Vũ.

“Bây giờ không phải là lúc ôn chuyện, Vân Thí Thiên, Lạc Vũ, Thất Tông trận đã bị phá, Thần Minh vực tấn công đất liền hàng loạt, tử khí lan tràn nhanh chóng, chúng ta phải nhanh hơn mới được.”

Trong lúc Lạc Vũ và Lạc Lê đang vui mừng, Hải Mặc Phong nghiêm túc cũng vọt lên.

“Đúng.” Mấy người còn lại lúc này cũng nói ngắn gọn.

Trước mắt không phải là thời điểm ăn mừng, còn có chuyện trọng yếu hơn chờ bọn họ.

“Được, chúng ta đi.” Vân Thí Thiên biết nặng nhẹ, lập tức vung tay lên, xoay người nói với hoàng kim cự long ở phía sau lưng: “Kim Long, giúp chúng ta tiêu diệt địch nhân, sau này để các người vĩnh viễn tự do.”

“Được.” Hai con cự long vừa nghe vậy, chuyện này cầu cũng không được, lập tức đáp ứng.

“Đi.” Lạc Vũ thấy vậy lôi kéo đám người Quân Vân ngồi lên lưng song long kim ngân.

Song long bay vút lên, phá không mà bay, Thần Minh vực, chúng ta tới đây.

167. Chương 168: Toàn Diện Phản Công

Edit: Leticia

Beta: Sakura

Sắc trời biến dạng, gió nổi mây phun.

Trời đất mênh mông, ta mặc kệ hần là ai.

Cả vùng đất tối tăm mờ mịt, hắc khí dữ tợn đang cắn nuốt trời đất, khiến cho ban ngày rực rỡ cũng lâm vào một mảng bóng tối.

Vô số thành thị, vô số thị trấn nhỏ, vô số người lâm vào trong bóng tối vô tận.

Hoảng sợ vì cả thế giới sắp diệt vong.

Đại quân Vong linh của Thần Minh vực đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, quơ lưỡi hái tử thần giày xéo sát phạt khắp đại lục.

Tiếng cười càn rỡ của Liễu Bích Dao xuyên thấu qua bầu trời tối đen kia, vang dội tứ phương.

Vô tận âm u, vô tận máu tanh.

“Không.”

“A, đây là quái vật gì vậy.”

“Trời ạ, tất cả đều là đầu lâu khô, đầu lâu khô.”

Những âm thanh kinh hoàng, hoảng sợ cực lớn vang lên dưới bầu trời tối tăm.

Bóng tối bao phủ từ đường lớn cho đến ngõ nhỏ, dân chúng bình thường đều có vẻ mặt như không còn giọt máu nào đang kinh hãi chạy trốn.

Tiếng thét chói tai bén nhọn hòa cùng tiếng khóc ở trong bóng tối tạo thành khúc hát bi thảm có một không hai.

Màu đỏ của máu ngày càng lan rộng do quân đội vong linh, tính mạng con người trước móng vuốt sắc bén của đầu lâu khô thì tan thành mây khói.

Màu đỏ này dưới trời đất đen kịt cũng không che dấu được sự chói mắt của nó.

Tường thành đẹp đẽ trước công kích của quân đội vong linh ầm ầm sụp đổ.

Thành thị lớn trước tiến công của đại quân khô lâu biến thành đồng đỏ nát.

Dân chúng bình dân mệt mỏi giống như kiến không đầu, chạy trốn khắp nơi.

Nhưng, bốn bề đều là đại quân khô lâu, tám phương đều là quân đội vong linh.

Không có chỗ có thể trốn, không có chỗ có thể trốn.

“Ha ha...” Liễu Bích Dao bay ở giữa không trung, nhìn tình huống bi thảm ở phía dưới, kìm không được ngửa đầu cuồng tiếu.

Toàn bộ đại lục ngay lập tức sẽ bị nàng chinh phục.

Bắt đầu từ hôm nay, đất này, người này, vật này toàn bộ đều là của nàng.

Từ đó không cần nhìn ánh mắt của bất kì ai, từ nay về sau nàng xem người nào dám phản kháng, từ nay về sau nàng nói một còn ai dám nói hai.

Ha ha, không trách được những nam nhân này muốn chinh phục thiên hạ, muốn làm vua như thế.

Thì ra là, như vậy thì có thể chỉ huy tất cả, cảm giác có được tất cả thì ra là tốt đẹp như vậy.

Tiếng sáo của Liễu Bích Dao nhanh chóng lan tràn ở trên bầu trời.

Đại quân Vong linh của Thần Minh vực tiến công với tốc độ càng ngày càng nhanh.

“Tốc độ của bọn chúng quá nhanh, chúng ta căn bản không trụ nổi nữa rồi.”

Trong lúc Liễu Bích Dao đang thổi sáo, Song Diệp thành chủ vẫn bị đại quân vong linh Thần Minh vực đuổi theo, bỗng ai thán.

Không được, đại quân vong linh Thần Minh vực quá kinh khủng.

Bọn họ căn bản không phải là đối thủ, căn bản không có cách nào ngăn cản sự tiến công của bọn chúng.

Lúc này mới gần nửa ngày, bọn chúng đã chiếm được phía Đông Nam của đại lục Vong Xuyên, lúc này sắp đến gần trung tâm của Vong xuyên đại lục rồi.

Mà bọn họ, bọn họ một đường tan tành khổ khổ đuổi theo, một đường liều mạng đánh giết.

Lúc này, vẫn như cũ chỉ có thể ở bên ngoài Tinh Thành chống lại đại quân vong linh của Thần Minh vực .

Nhưng, căn bản có xông vào cũng không ngăn cản nổi vong linh đại quân đang chém giết dân chúng.

Bọn họ. căn bản xông vào không nổi, căn bản là bất lực.

“Không cho nhụt chí, tỉnh lại cho ta.” Vẫn chém giết ở phía trước, Ngân Tông cả người là máu, nghe thấy rống giận lên tiếng.

Một móng vuốt xé rách siêu cấp ma thú khô lâu ngăn trở trước mặt, giọng nói của Ngân Tông âm trầm như nước: “Bất kể con đường phía trước khó khăn cỡ nào, chúng ta cũng phải đi tiếp.

Nếu cả chúng ta cũng buông tha, thì đại lục còn có hi vọng gì nữa? Những dân chúng vô vọng còn có hi vọng sống gì nữa.

Không được phép buông tha cho, giết cho ta.”

Tiếng rống giận lạnh lùng vang dội ở trên bầu trời, đó là chân chính quyết tuyệt vì đại nghĩa.

“Đúng, không thể buông tha cho, chúng ta giết được một con, bọn chúng ít đi một con, đại lục ngàn vạn vạn người, còn sợ giết không hết bọn chúng sao.” Hải Thần tông chủ lau tia máu ở khóe miệng nói.

“Không nên nhụt chí, chúng ta còn có Quân vương và Vương hậu, bọn họ ngay lập tức sẽ tới.” Phong Vô Tâm tung mình chém một kiếm vào khô lâu trước mặt, kêu to rồi phóng đi chém một con khô lâu khác.

“Là nam nhân thì đứng thẳng lên đừng bò xuống.” Đầu lĩnh ở bên kia, Minh Trần Dạ một thân đầy máu rống to lên.

“Đừng nâng chí khí của kẻ thù, diệt uy phong của mình cho ta, nếu không có chúng ta liều mạng ngăn cản bọn chúng, đám khô lâu chết tiệt này đã sớm không biết giết đến chỗ nào đi.

Tất cả, không được nhụt chí, đúng là chúng ta đã làm chậm tiến độ của bọn chúng, chúng ta nên cảm thấy tự hào và coi đó động lực, mà không phải là nhụt chí, TMD.”

Minh Trần Dạ giống như một con mãnh hổ, xông vào vong linh đại quân Thần Minh vực chém giết.

Chính là lời này, đừng ai nói vớ vẩn, ai dám nhụt chí lúc này, ta để ma thú đưa hắn về châu ông bà trước.

Tiểu Hồng hét lớn lên ngay sau lời nói của Minh Trần Dạ.

Nhóm tứ vương theo ta chém giết, giết một người đủ vốn, giết hai là buôn bán lời.

Tiểu Hồng rống xong, quay về phía sau hét dài một tiếng với bốn thủ lĩnh đại quân ma thú.

“Ngao ô.” Trong nháy mắt, đã hoàn toàn kích thích thú tính của các ma thú, tất cả nhất tề ngừng đầu gào hét, tranh giành trước sau đánh tới vong linh đại quân.

“TMD, đừng kêu ma thú mà xem thường chúng ta, giết a.” Gia chủ Lăng Nam vung thần binh trong tay, tru lên phóng tới đám khô lâu quân đoàn.

“Giết a.” Vốn đã mỗi một không chịu nổi, thể lực còn sót lại của thất tông nghe thấy vậy liền tràn ngập phần khởi nhiệt huyết, gào thét đánh về phía trước.

Giết một người đủ vốn, giết hai buôn bán lời.

Chính là lời này, chính là lời này.

Gió đến đột ngột, vốn là giữa hè cực nóng, nhưng lại mang theo những luồng âm hàn lạnh lẽo.

Song, những lời nhiệt huyết và phần nộ kia so với giữa hè thì còn nóng bức hơn nữa.

Vong linh vô tình, người thì có nghĩa.

“Hừ, một bầy kiến hôi.” Mắt nhìn xuống phía dưới huyết đỏ chói mắt, Thể lực Thất tông không muốn sống xông lên đánh tới khô lâu đại quân, Liễu Bích Dao lạnh lùng hừ một tiếng.

“Các người đã không muốn sống thì ta sẽ giải quyết các người trước.” Giọng nói lạnh như băng từ phía chân trời truyền ra, vô tình mà cực kỳ tàn nhẫn.

Ngay sau đó cây sáo trong tay Liễu Bích Dao chuyển hướng về phía thể lực của Thất Tông thổi lên.

Ngay sau đó, đại quân ma thú ở phía sau vẫn đem lực chú ý vào việc công thành, lập tức xoay người, bao vây thể lực Thất tông ở phía sau.

Đằng đằng sát khí, trong nháy mắt trăm triệu vong linh đại quân bao vây Thất Tông lực lượng.

Mà cách đó không xa, nhóm vong linh công thành ở phía trước vẫn không dừng lại.

Tiếng kêu thảm thiết chói tai vẫn không ngừng vang lên như trước.

Huyết sắc, nhanh chóng lan tràn nhiễm đỏ cả vùng đất.

Đồng thời, màu đen âm trầm trên bầu trời nương theo gió lạnh cuốn đi, nhanh chóng lan tràn khắp nơi, che khuất bầu trời.

Thể giới, thật giống như không có một tia sáng nào nữa.

Chém giết, vô tận chém giết.

Không biết thời gian, không biết bao lâu.

Có lẽ chỉ là trong nháy mắt, có lẽ, đã ngàn năm.

“Con mẹ nó, Vân Thí Thiên, Quân Lạc Vũ các người chết ở nơi nào rồi, nếu không tới lão tử sẽ phải châu trời đầy.”

Chiến đấu lâu như vậy, chém giết toàn lực như vậy.

Mụ nội nó, hần đã không duy trì được nữa rồi.

Khí lực cứng lại, tay Minh Trần Dạ mềm nhũn, khô lâu trước mặt dùng một móng vuốt đánh xé về phía hần, Minh Trần Dạ nhìn móng vuốt xương cốt đó nhưng không đủ sức để tránh ra.

“Vân Thí Thiên, tên khốn kiếp nhà ngươi, lão tử chết cũng muốn ngươi không được sống yên ổn.” Minh Trần Dạ hoàn toàn tiêu hao khí lực.

“Vèo.” Móng vuốt khổng lồ đánh tới, Minh Trần Dạ cho là sau một khắc nữa sẽ không còn được nhìn thấy bình minh nữa.

Chợt cảm giác được thân thể dao động mạnh, một đạo lực lượng nắm lấy hần ném hần ra ngoài, cách xa chỗ đó.

“Phanh.” Ngay sau đó thấy một đạo ánh sáng ngân hồng xuất hiện trước mặt hần, diệt con khô lâu kia.

Đi theo ta.

Ngân quang chợt lóe Tiểu Hồng xuất hiện trước người Minh Trần Dạ, quát lạnh.

Minh Trần Dạ lão đảo một cái đứng lên, nhìn người giúp hắn giải vây Tiểu Hồng một thân gồ ghề, lợi cơ hồ bị cắn đến bật máu.

Người của bọn họ ngày càng ít.

Cứ tiếp tục như vậy, bọn họ ai cũng không cầm cự được bao lâu nữa.

Lệ quang chợt lóe, bên cạnh có một người bị đánh văng tới, là Phong Vô Tâm bị trúng một móng vuốt .

Huyết sắc từ trên người của hắn chảy xuôi xuống, ngực cơ hồ đã bị xé rách.

Nhất thời tim Minh Trần Dạ như bị xiết chặt, mạnh mẽ chống đỡ, đưa tay dìu Phong Vô Tâm.

“Quân vương, Vương hậu, các người ở đâu vậy, các người làm sao còn chưa tới? Còn chưa.” Phong Vô Tâm vô lực dựa vào Minh Trần Dạ, ngửa đầu nói, thần sắc rất dữ tợn.

Nếu không đến, nếu không đến kịp, mọi người ở đây sẽ.....

“Nhìn, các người mau nhìn, mau nhìn.”

Trong lúc Phong Vô Tâm đang vô cùng buồn bã, gào thét thảm thiết, cách đó không xa một đệ tử của Thất Tông đột nhiên mừng như điên, nhảy dựng lên hét lớn.

Thần sắc kích động, trợn to hai mắt, nhìn về phía trước.

Lập tức, trong lòng Minh Trần Dạ và Phong Vô Tâm chấn động, đồng thời quay đầu nhìn về phương hướng hắn chỉ.

Tia sáng trắng lóng lánh, ẩn động phía chân trời.

Phương hướng Tây Nam rõ ràng đã bị tử khí màu đen hoàn toàn cắn nuốt bầu trời, trong lúc này, bất chợt tỏa ra kim quang chói mắt.

Thật giống như đi qua đêm tối thì sẽ thấy ánh sáng rực rỡ khi mặt trời mọc.

Một luồng bạch quang từ hướng Tây Nam tỏa ra.

Ngay sau đó với tốc độ mà bằng mắt thường có thể thấy được, nhanh chóng cắn nuốt tử khí màu đen âm u kia.

Địch tiến ta lui, bạch quang càng ngày càng sáng, càng ngày càng lan rộng.

Bầu trời vốn bị hắc khí bao phủ giống như một màn che, trước bạch quang chói mắt cũng phải nhanh chóng lui về phía sau.

Trên bầu trời, màu xanh vốn có của nền trời chậm rãi xuất hiện trước mắt mọi người một lần nữa.

“Hả? Đây là có chuyện gì xảy ra?” Liễu Bích Dao kinh ngạc, dừng công kích đối với lực lượng còn lại của Thất Tông, quay đầu nhìn bạch quang chói mắt kia.

Là lực lượng gì lại có thể chế trụ được tử khí màu đen của Thần Minh vực?

Mà lại cắn nuốt và khôi phục một cách nhanh chóng như thế?

Bạch quang càng ngày càng mạnh, ánh sáng chói mắt đó khiến mọi người vốn bị bóng tối bao phủ, cơ hồ đều không thể mở mắt ra ngay được.

Nhưng, lúc này tuyệt đối không có người nào lựa chọn nhắm mắt lại.

Ban ngày của bọn họ đã biết mất lại xuất hiện, này...này...

“Ngao.” Kèm theo bạch quang chói mắt xuất hiện, xa xa trên bầu trời truyền đến một tiếng rống ngâm kinh thiên động địa chấn kinh thiên địa.

Tia sáng chói mắt, uy danh kinh người.

Tất cả mọi người đều ngửa đầu nhìn về phương hướng đó.

Trong ánh sáng rực rỡ của ban ngày, rõ ràng nhìn thấy, đón bóng tối mà đến, toàn thân tản ra kim quang, thật giống như mặt trời thần thánh, xé rách bóng tối vô tận, gào thét mà tới.

Kim ngân tỏa ra, ngạo thị thiên hạ.

Hai thân thể khổng lồ giương nanh múa vuốt từ trong kim quang lộ ra, là hai con cự long còn sống sờ sờ.

“Kim ngân long, kim ngân long của Lâu tinh chúng ta.”

Trong Thất tông có người biết đại trận phong ấn song long kim ngân của gia tộc Lâu tinh, nhất thời hét to lên.

“Phía trên lưng rồng có người.” Ngay sau đó có người mất tinh lại lần nữa kêu to.

“Rống.” Cự Long xoay quang, phi không mà tới.

Trên đầu rồng khổng lồ, Vân Thí Thiên và Quân Lạc Vũ đứng thẳng, gió lạnh thấu xương thổi qua vạt áo của bọn họ, phàn phật bay múa, giống như thần thánh.

Tia sang màu bạc từ trên hai người họ tản mát ra, rực rỡ chói mắt.

Tử khí màu đen che khuất bầu trời, gặp phải ánh sáng màu bạc chói mắt, thật giống như chuột gặp phải mèo, nhanh chóng thối lui.

“Là Vân Thí Thiên và Quân Lạc Vũ.” Hai mắt Ngân Tông cơ hồ nhỏ ra máu, bình tĩnh nói.

“Là Vọng Thiên Nhai Quân vương và Vương hậu tới, bọn họ tới.”

“Tới, rất cuộc đã tới rồi.”

“Ha ha, chúng ta có trợ thủ rồi, trợ thủ của chúng ta tới rồi.”

Gió thổi qua bốn phương, những người còn lại của Thất tông mới vừa rồi gần như muốn chết liền hưng phấn lên, tru lên, mừng rỡ, điên cuồng.

Tới, tới, bọn họ vẫn chờ cứu tinh tới.

“Hai tên đáng chết các ngươi, rất cuộc đã tới.” Minh Trần Dạ đồ Phong Vô Tâm, hai người đặt móng ngồi dưới đất, rất cuộc đã tới.

“Xá....” Tiếng quát trong trẻo lạnh lùng ở trên bầu trời đến.

Kèm theo tiếng hét lớn của Lạc Vũ, ngọn lửa màu bạc trong nháy mắt tỏa ra thiêu đốt tất cả tử khí màu đen, màu lam và ánh sáng không màu khiến khắp nơi được trọng sinh.

Âm trầm cùng rét lạnh từ đất đai nơi này thối lui.

Thay vào đó là ngày hè cực nóng vốn có.

“Cứu tinh tới, cứu tinh tới rồi.”

“A, chúa cứu thế tới cứu chúng ta rồi, cứu chúng ta...”

“Ô ô, được cứu rồi, được cứu rồi.”

Bóng tối thối lui, ngửa đầu thấy rõ ràng hết thấy, vô số bách tính cảm động đến rơi nước mắt, mọi người lệ rơi đầy mặt, thét nói với Vân Thí Thiên và Quân Lạc Vũ đang bay đến.

Bọn họ không biết vì sao trời đất lại được tái sinh một lần nữa?

Bọn họ không rõ ràng lắm cái gì khắc chế và đốt hủy được.

Bọn họ chỉ biết là, hai người này khổng chế rồng vẫn còn sống trong thần thoại xuất hiện, đuổi đi đêm tối, nghênh đón ban ngày.

Nhất định bọn họ chính là chúa cứu thế.

“Này.” Liễu Bích Dao nhìn thấy tình huống như vậy, sợ ngây người.

Điều này sao có thể? Lực lượng Thần Minh vực của bọn hắn là vô địch, Thần Minh vực của bọn hắn bất luận là kẻ nào cũng không thể chống cự được.

Làm sao Vân Thí Thiên và Quân Lạc Vũ lại, lại...

“Thần Minh vực, ngày chết của các người đã đến.” Giá Hiên Mặc Viêm ở sát phía sau Lạc Vũ, quơ thần binh trong tay, rống to kinh thiên.

“Ngày chết của các người đến rồi.” Ngay sau đó, đám người Hải Mặc Phong, Lạc Lê, Lâu Tinh gia chủ ngồi ở trên lưng hai con rồng nhất tề hét to lên.

Gió mạnh phiêu đăng, tuy chỉ có mấy người, nhưng khí thế kinh thiên.

“Liễu Bích Dao, người sẽ phải trả giá thật nhiều do hành động hôm nay của người.” Lạc Vũ cất tiếng nói lạnh như băng, thân hình chợt lóe phóng về phía khô lâu đại quân của Liễu Bích Dao.

Mà ngân long mà nàng ngồi thét một tiếng dài, thân thể khổng lồ co lại, vọt đến chỗ vong linh đại quân.

Từng tiếng rống gầm, khí thế kinh người.

Cao cao đứng thẳng trên đỉnh đầu của Kim long, Vân Thí Thiên thì lạnh lùng nhìn lướt qua phía dưới chỉ chít vong linh đại quân của Thần Minh vực cùng mọi người.

Vung tay lên, lời nói uy nghiêm mà thần thánh vang lên trên bầu trời.

“Mọi người cực khổ, hiện tại mọi người ở phía dưới nghe đây, lũ khô lâu trước mặt không có gì đáng sợ, bốn quân bảo đảm an toàn của các người.

Lúc này cầm lấy vũ khí của các người, đi theo người của chúng ta xông lên. Ai dám muốn mạng của các người, các người liều mạng với bọn chúng.

Có oán báo oán, có thù báo thù.”

Giọng nói Vân Thí Thiên lạnh như băng nhưng vô cùng uy nghiêm, phiêu đăng trên bầu trời, truyền rõ ràng vào trong tai của từng người ở phía dưới.

Dứt lời, hai tay Vân Thí Thiên kết một đạo pháp quyết, hào quang rực rỡ lấy hắn làm trung tâm thật giống như nắng hạn gặp mưa rào lan tỏa ra, chiếu xuống đám người ở dưới mặt đất.

Ánh sáng rực rỡ đó chiếu vào thể xác và tinh thần của những người còn lại của thế lực Thất tông, và vào những vết thương chồng chất trên người dân chúng.

Mọi người vốn vết thương chồng chất, trong nháy mắt giống như được đắm chìm trong mưa thuận gió hòa, toàn thân mệt nhọc cùng thương thế cơ hồ đều được tiêu trừ.

Này....tất cả mọi người của Thất Tông nhất tề cả kinh, sau đó nhiệt huyết sôi trào.

“Là Phiêu Miểu Cam Lâm quyết.” Hải Thần tông chủ mừng rỡ nói.

“Hiện tại lão tử ta tràn đầy sức mạnh a.” Lăng Nam gia chủ chấn phần.

“Xông lên, giết chết bọn khốn kiếp này.”

“”

Tất cả các cao thủ của đại lục đều điên cuồng rồi, nhất thời đều gào thét rồi xông về phía vong linh đại quân của Thần Minh vực ở bốn phương tám hướng.

“Lạc Lê, chịu trách nhiệm phía đông.” Vân Thí Thiên thấy vậy hư không mà đứng, trầm giọng uy nghiêm phân phó nói.

“Vâng” Lạc Lê bay vọt xuống, nhảy từ trên Kim long xuống.

“Giá Hiên Mặc Viêm, phía tây.”

“Được.”

“Hải Mặc Phong, phía nam.”

“Được”

“Tiểu Ngân, phía bắc.”

“Ngao ô.”

Tiếng quát lạnh như băng vang lên, tứ tướng nhất tề lớn tiếng tuân lệnh, phi không mà xuống, tiếp nhận thế lực của Thất Tông ở bốn phía.

Vân Thí Thiên thì còng đứng mũi chịu sào, vọt xuống chỗ có chi chít vong linh đại quân.

Chỉ thấy chỗ nào có kiếm quang ngân sắc lướt qua, đám Thần Minh vực khô lâu đại quân giống như đậu hủ bị bóp nát bấy.

Mọi người bên dưới thấy vậy, không khỏi phấn chấn cùng kích động.

“Không có gì đáng sợ hết, đi theo chúng ta xông lên, bọn chúng dám phá hư nhà của chúng ta, chúng ta sẽ để bọn chúng chết không có chỗ chôn.”

Lạc Lê, Giá Hiên Mặc Viêm, Hải Mặc Phong thấy đám người thống lĩnh Hải Thần tông chủ đã mọi mệt, liền dẫn đầu thế lực Thất Tông đã bình phục, sinh long hoạt hổ xông về phía vong linh đại quân ở trước mặt.

Tiểu Hồng, đi, chúng ta cùng nhau đi tiêu diệt bọn chúng.

Tiểu Ngân từ trên trời giáng xuống tới trước mặt Tiểu Hồng, móng vuốt nhỏ nhấc lên, ôm lấy Tiểu Hồng toàn thân gồ ghề, hung hăng hôn một cái, trầm giọng quát lên.

Đi, Tiểu Hồng rống to một tiếng, sóng vai cùng Tiểu Ngân phóng về đám khô lâu đại quân.

Tứ phương công kích, có cứu viện cùng chúa cứu thế đến.

Mặc dù nhân số rất ít ỏi, nhưng khí thế kia không phải là lúc trước có thể so sánh.

Thất Tông, nguyên một đám người hung mãnh dị thường nhào tới.

Mà hứng chịu Phiêu Miểu Cam Lâm quyết của Vân Thí Thiên, Thần Minh vực vong linh đại quân trong nháy mắt lại có chút trì độn.

Phiêu Miểu Cam Lâm quyết ở trong tay Vân Thí Thiên có thể cho vật còn sống thêm sức sống.

Như vậy, mang đến cho vật đã chết chỉ có thể là tan rã.

Hàng vạn hàng nghìn vong linh đại quân, trong nháy mắt thật giống như bị hút mất tử khí, trở nên dần độn.

“Có oán báo oán, có oan báo oan, bọn chúng giết người nhà của chúng ta, chúng ta giết chúng...”

“Đúng, không sợ, có chúa cứu thế của chúng ta ở đây, không sợ.”

“Giết...”

Dân chúng bình thường xung quanh vốn thúc thủ vô sách chỉ có thể chờ chết, nhìn thấy khô lâu đại quân không dữ tợn như lúc trước, mà bọn họ lại có núi dựa lớn sau lưng.

Trố mắt nhìn, e ngại trong giây lát rồi ầm ầm xông lên.

Chỉ trong chốc lát, dân chúng bình thường người thì cầm dao phay, người khiêng cái cuốc, người cầm dao mổ heo, người cầm gậy băng, gậy gộc, từ bốn phía điên cuồng đánh tới nhóm khô lâu đại quân.

Cầm hận, đó là cầm hận thấu xương.

Lực lượng của Thất Tông còn lại là thiểu số.

Nhưng vô số dân chúng bình dân gia nhập vào, trận thế có thể lớn mạnh hơn so với hàng ngàn vạn đại quân vong linh.

Khô Lâu đại quân có bao nhiêu, tối đa chỉ chiếm giữ được một Thần Minh vực.

Dân chúng đại lục Vong Xuyên có bao nhiêu chứ, mỗi người một ngụm là có thể nhấn chìm Thần Minh vực.

Lúc này, được Vân Thí Thiên khơi dậy lòng phản kháng, cảm thấy tràn đầy năng lượng, dân chúng bộc phát, đánh chết những thứ khô lâu này, đánh chết.

Tình thần quần chúng kích động, người người chiến đấu.

Thế lực Thất tông đi trước, nghiền nát khô lâu đã bị Vân Thí Thiên thiêu đốt bằng Phiêu Miểu Cam Lâm quyết.

Bách tính ở phía sau, chen chúc đi lên vùng băng ghề, dao phay nện vào các vong linh đã trọng thương, ngậy ngốc đứng ở đó.

Nát bấy, hoàn toàn nát bấy.

Oán khí cực lớn cùng phần nộ, ở thời điểm đập nát khô lâu thứ nhất đã hoàn toàn bộc phát.

Vô số dân chúng ào ào xông lên như nước chảy tuôn về phía khô lâu đại quân, những nơi đi qua lũ khô lâu khổng lồ kia đều bị mọi người nện cho nát bấy, một chút cặn bã cũng không lưu lại.

Gió thổi nhẹ, trời xanh biếc.

“Oanh.” Ngân long ở trên bầu trời quanh quẩn, phá hủy tất cả ma thú khô lâu có thể bay ở trên bầu trời.

“Phanh.” Kim Long trên mặt đất quét ngang mà đi, tiêu diệt hết thảy vong linh vượt xa Thế lực Thất tông.

Một Kim một Ngân một trên bầu trời, một dưới mặt đất cùng nhau giáp công.

Lạc Lê, Hải Mặc Phong, Giá Hiên Mặc Viêm, Tiểu Ngân Tiểu Hồng thống lĩnh Thất Tông cùng vạn thú, bốn bề vây công.

Vô số dân chúng đi theo sau, thanh thế kinh thiên.

Đây là một tràng phản kích, một tràng phản công toàn diện.

Bị đè nén lâu như vậy, bị tàn sát lâu như vậy, hôm nay, nhân loại bị đè nén, huyết tính rốt cục hoàn toàn bộc phát.

Trong lúc nhất thời, sát phạt ngập trời, trên trời dưới đất tất cả đều là giết chóc.

“Vù.” Mà lúc này, trên bầu trời Lạc Vũ bay vút tới, sợi kim tơ ngân hồng chợt lóe, trực tiếp xiết cổ Liễu Bích Dao còn chưa kịp chạy trốn.

“Ta biết giết không chết người, nhưng hôm nay ta muốn nhìn người có thể sống lại bao nhiêu lần.” Về mặt Lạc Vũ tràn đầy phần nộ, tay xiết chặt, Liễu Bích Dao trong nháy mắt bị xiết thành nát bấy.

Tiêu thất giữa trời xanh, Liễu Bích Dao biến mất trong không gian, rồi từ từ hiện ra ở nơi khác, lúc ẩn lúc hiện.

Nhưng còn không đợi nàng hiển lộ hoàn toàn, Lạc Vũ hừ lạnh một tiếng, đã đứng ở trước mặt nàng, một kiếm chém tới.

Liễu Bích Dao bị áp bách bởi hơi thở cường đại của Lạc Vũ, rõ ràng không phải là một sinh mệnh sống thực sự, nhưng lại cảm thấy bị đè ép đến nỗi hít thở không thông.

Hắc ảnh lắc lự, Liễu Bích Dao bị trực tiếp nát bấy hơn mười lần, về sau ít dám xuất hiện ở khoảng cách gần trước mặt Lạc Vũ, chạy trốn rất xa.

“Này, chuyện gì đang xảy ra?” Liễu Bích Dao hoàn toàn kinh hãi.

Hơi thở cường đại trên người Quân Lạc Vũ hoàn toàn chế trụ nàng, giống như đặc biệt để khắc chế nàng.

Chuyện này, đây rốt cuộc là tại sao?

“Đế quân, ngài đang ở đâu? Ngài đang ở đâu?” Liễu Bích Dao ẩn nấp trong hư không, lo lắng liên lạc với Đế Phạm Thiên bằng phương pháp đặc biệt chỉ mỗi hắn có.

“Vân Thí Thiên và Quân Lạc Vũ đột nhiên xuất hiện, phá vỡ tất cả tiến công cùng kế hoạch của chúng ta, thật giống như bọn hắn có thể đặc biệt khắc chế vong linh của chúng ta, rất tà môn.

Đế quân, hiện tại ta phải làm sao? Vong linh đại quân giống như sa vào vũng bùn, không nghe chỉ huy nữa rồi.” Liễu Bích Dao khẩn trương.

Ánh sáng trắng trên người Vân Thí Thiên và Quân Lạc Vũ thật yêu dị, quá yêu dị.

Rõ ràng có thể đè ép vong linh đại quân của nàng, nàng chỉ huy bọn chúng thật là gian nan.

“Ta biết.” Không khí ba động, giọng nói lạnh băng của Đế Phạm Thiên ở Liễu Bích Dao vang lên bên tai.

“Người tiếp tục tiến công, dù sao ta không chết, người cũng sẽ không chết, sợ cái gì. Hai người bọn họ, ta tự có biện pháp đối phó.” Giọng nói của Đế Phạm Thiên lạnh như băng.

Liễu Bích Dao nghe thấy vậy, trong nội tâm dần ổn định: “Tốt.”

Một lời nói ra, thân hình Liễu Bích Dao chợt lóe, một lần nữa xuất hiện trên bầu trời, nở nụ cười dữ tợn với Lạc Vũ, muốn nói chuyện.

Mà vừa rồi gắt gao bức bách Lạc Vũ thấy vậy hừ lạnh một tiếng, căn bản không cho Liễu Bích Dao nói chuyện, trực tiếp lấy hai tay hợp lại, một đạo hào quang thủy sắc nhanh như tia chớp bao phủ lấy Liễu Bích Dao.

Liễu Bích Dao được Đế Phạm Thiên chỉ thị, trong lòng tự đại, ý niệm trong đầu khuyến khích, né tránh không kịp, đã bị Lạc Vũ giam vào bên trong màn hào quang thủy sắc này.

“A. . . .” Khi Liễu Bích Dao bị giam lại, trong nháy mắt sắc mặt liền thay đổi.

Nàng không thể động, hào quang này hoàn toàn chế trụ nàng.

Nàng không chỉ không thể động đây, ngay cả muốn biến mất cũng không làm được rồi.”

Liễu Bích Dao, khi người còn sống không phải là đối thủ của ta, đã chết cũng như thế, bất quá chỉ là tôm tép nhãi nhép.” Lạc Vũ thấy vậy hừ lạnh một tiếng.

Ngay sau đó kim tơ ngân hồng ở đầu ngón tay khe quăn: “Thì ra là các người liên lạc với nhau như vậy, Đế Phạm Thiên, Thần Minh vực, chạy trốn thật nhanh.”

168. Chương 169: Vương Giả Tỷ Tỷ

Edit: Leticia

Beta: Sakura

Đế Phạm Thiên chạy trốn thật là nhanh, đã đi Thần Minh vực rồi, hừ.

Lạc Vũ lạnh lùng hừ một tiếng, nàng tới gần Liễu Bích Dao lại có thể cảm giác được liên lạc giữa bọn hắn, như vậy là ngoài dự liệu của nàng, nhưng là chuyện tốt.

Vậy khôn Liễu Bích Dao, Lạc Vũ mắt lạnh nhìn thoáng qua Liễu Bích Dao mặt đang biến sắc, khuôn mặt bắt đầu vụn vỡ, giãy dụa.

“Người ở chỗ này nhìn thật kỹ cho ta, đại quân Vong linh của người bị diệt như thế nào.” Lời nói lạnh như băng xen lẫn sát khí sắc bén.

Lạc Vũ nói xong, bay lộn ngược ra đằng sau.

Trong nháy mắt, chỉ thấy trên trăm Lạc Vũ tràn ngập ở trên bầu trời, quay đầu vọt đến chỗ đại quân Vong linh Thần Minh vực.

Thấy hơn trăm Lạc Vũ một kiếm vung xuống, một đám khô lâu bị quét thành phần vụn.

Thấy kim tơ ngân hồng cùng một chỗ, quét ngang khắp nơi.

Bầu trời xanh lam, gió thổi như lửa.

Bị Lạc Vũ vây khốn hoàn toàn, cùng bên ngoài mất đi liên lạc Liễu Bích Dao không chỉ huy được đại quân Vong linh Thần Minh vực.

Lần này, đã mất đi khả năng chỉ huy đại quân Vong linh.

Vốn là cường đại có bản năng giờ nanh múa vuốt, đánh chết người ngoại tộc.

Mà bây giờ chỉ là một đám nhỏ yếu, ngây ngốc đứng một chỗ, không biết nên làm cái gì.

Cái này, một bên bị phần còn một bên nhân loại cuồng nộ vui mừng.

Trong nháy mắt, chỉ thấy gió nổi mây phun ở một phương, mọi người tre già măng mọc đánh tới đám đại quân Vong linh không có người chỉ huy.

Tru diệt, một cuộc quay giáo(phản công) tru diệt.

Rải rác đám người đó.

Mới vừa rồi nhân loại còn là nhóm bị vây bị đánh, lúc này hoàn toàn xoay người rồi.

“Giết a.” Kèn lệnh lạnh lạnh vang lên trên bầu trời, gió nổi lên.

Chỉ thấy, ánh sáng trắng màu bạc hiện lên, từng đám khô lâu ngã xuống.

Kim tơ ngân hồng bay qua, khô lâu bị tan thành cặn bã.

Đủ loại đầu khí nghiền nát qua, đại quân Khô lâu chỉ có thể ầm ầm sụp đổ.

Vong linh vô địch, chỉ là trước khi có lực lượng có thể khắc chế được bọn chúng thôi.

Có lực lượng khắc chế xuất hiện, đại quân Vong linh chỉ là một đám khô lâu có thể động đây, còn sợ gì nữa, còn sợ gì nữa chứ.

Bị giam giữ ở trên bầu trời Liễu Bích Dao thấy vậy, khuôn mặt cơ hồ hoàn toàn vắng vẻ, trong mắt muốn phun ra lửa.

Không thể như vậy, không thể như vậy, nàng muốn đi ra ngoài, nàng muốn chỉ huy đại quân Vong linh của nàng.

Nhưng hào quang này của Lạc Vũ không biết là lực lượng gì, làm cho nàng không thể di chuyển, cũng không thể biến mất được.

Chỉ có thể trở mắt nhìn đại quân Vong linh của nàng, mất đi chỉ huy, ngây ngốc đứng trên mặt đất, đợi chờ đám nhân loại cái gì cũng không biết chém thành cặn bã.

Trong lúc nhất thời trong lòng Liễu Bích Dao cơ hồ muốn hộc máu rồi.

Gió vù vù thổi qua, giữa hè khí trời cực nóng như lửa.

Mà trong lúc Liễu Bích Dao đang nghiêng về một bên – bên bị tru diệt, thì thân hình Đế Phạm Thiên chớp động xuất hiện ở Thần Minh vực.

Sắc mặt âm trầm, khuôn mặt hết sức khó coi.

Đế Phạm Thiên ngồi trên mình cột long, nhanh chóng đi vào trung tâm của Thần Minh vực.

Nơi đó, dãy núi thoải thoải, che dấu một nơi luôn không thấy ánh mặt trời, hắc ám chi địa.

Âm trầm khí tức ở đây bay ra.

Cái loại khí tức tà ác nồng nặc, khiến bất kỳ sinh linh nào cũng sợ hãi.

“Vân Thí Thiên, Quân Lạc Vũ, hừ, các người chờ coi.” Đế Phạm Thiên bay nhanh tới, lạnh lùng hừ một tiếng, nhấn một cái ngồi xuống cốt long lao xuống nơi không thấy mặt trời, hắc ám chi địa kia.

Nơi này, chính là năm đó đất bị phong ấn bằng lực lượng tà ác ở Thần Minh vực.

Gió âm lãnh ở trên bầu trời thổi qua, tiết lộ một nơi bị hắc ám bao phủ này, âm trầm vô cùng.

“Giết a...”

“Diệt bọn chúng...”

Một ngày một đêm tàn sát, ở bên Vân Thí Thiên này thì mặt đất đã hoàn toàn bị xương cốt phủ kín.

Lũ vong linh Khô lâu lớn lối đã không còn một con.

Trời sáng choang, tầng tầng kim quang từ phía trên bầu trời tỏa ra.

Kia, là dấu hiệu của ánh sáng mặt trời.

Liễu Bích Dao đứng trên không trung, đã bị tình cảnh trước mắt kích thích đến chết lặng.

Không có chỉ huy người chỉ huy đại quân Khô lâu từng bước từng bước bị nghiền nát.

Đại quân Vong linh vô cùng dũng mãnh, kiếm chỉ thiên hạ của nàng, cứ như vậy mà bị tiêu hủy. Bị một đám người bình thường cái gì cũng không biết giết chết.

Tình cảnh như vậy khiến cho Liễu Bích Dao cơ hồ sụp đổ, quá đáng, thật là quá đáng.

“Tỷ tỷ, giết lão yêu bà này đi.” Trong lúc kịch liệt chém giết, Lạc Lê một kiếm chém nát một con Loan Phượng phi bằng bá chủ trên bầu trời, vừa lúc vọt tới trước mặt Liễu Bích Dao.

“Người giết không chết nàng.” Lạc Vũ nghe vậy, quay đầu lại, hừ không nhảy tới tới trước mặt Liễu Bích Dao.

“Ha ha, Quân Lạc Vũ, ngươi là đồ không biết cái gì, người hủy diệt đại quân Vong linh của ta thì thế nào? Người còn không giết được ta .

Ta cho ngươi biết, chỉ cần ta không chết, thì đại quân Vong linh này sẽ trọng sinh một lần nữa, trọng sinh một lần nữa.”

Liễu Bích Dao dữ tợn suy nghĩ, khuôn mặt vẫn vẻ nhìn Quân Lạc Vũ, không cách nào lên tiếng, nhưng khẩu hình miệng khi phát âm thì tràn ngập điên cuồng và ác độc.

Lạc Lê thấy vậy, nhất thời sắc mặt lạnh lẽo: “Người sắp chết đến nơi rồi, còn dám lớn lối.”

“Vậy thì thế nào?” Về mặt Liễu Bích Dao vừa dữ tợn lại xen lẫn đắc ý.

“Người...” Lạc Lê nhất thời giận dữ.

Lạc Vũ không thấy tức giận chút nào, kéo Lạc Lê, sau đó lạnh lùng nhìn lướt qua Liễu Bích Dao vẫn lớn lối như trước.

Hồi lâu, trong mắt hiện lên một tia xem thường và giễu cợt.

“Người cho rằng người thật sự trường sinh bất tử rồi hả?” Lạc Vũ nhìn Liễu Bích Dao cười giễu cợt.

“Người cho rằng với tính cách của Đế Phạm Thiên, hẳn sẽ chế tạo người có thể cùng hắn ngồi ngang hàng, trường sinh bất tử, không biết lúc nào thì có thể phản lại hắn?”

Liễu Bích Dao, người trước kia không có đầu óc, hiện tại xem ra vẫn như thế.

Khó trách người không theo kịp ta, ta thấy cho dù là kiếp này hay kiếp sau, người cũng không bằng ta.”

Giọng nói của Lạc Vũ rất vân đạm phong khinh, nhưng ý tứ trong lời nói lại cực kỳ bén nhọn.

Liễu Bích Dao vừa nghe thấy, lông mi nhảy dựng lên: “Thú lắm.”

“Không tin, vậy chúng ta thử một chút.” Lạc Vũ nói đến đây, quay đầu nhìn về phía xa xa gào thét một tiếng với Vân Thí Thiên, vẫy vẫy tay.

“Lưu người đến bây giờ, chính là để cho người tận mắt nhìn thấy người thảm bại, hiện tại, nên để người chết triệt để rồi.” Lạc Vũ lãnh khốc cực kỳ vô tình nói.

Vừa nói xong, Vân Thí Thiên đã xuất hiện trước mặt Lạc Vũ.

Không cần Lạc Vũ mở miệng, Vân Thí Thiên nhìn thoáng qua Liễu Bích Dao, ánh mắt lạnh như băng, trong mắt lóe lên là sự lạnh lùng tuyệt đối, vung tay lên, một ngọn lửa màu bạc bao phủ lấy Bích Dao.

Ngọn lửa màu bạc từ từ thiêu đốt.

Ngọn lửa này gần như không màu, khiến người bình thường không cảm giác được bất kỳ nguy hiểm nào, nhưng đối với vong linh...

“A, chân của ta, không, không, điều này sao có thể...”

Đang bị bao trùm trong ngọn lửa màu bạc, Liễu Bích Dao tận mắt nhìn thấy chân của nàng bị ngọn lửa này đốt cháy sạch sẽ.

Không cảm giác được đau đớn, nhưng lại có thể rõ ràng cảm giác được, một loại lực lượng đang di động, di động ở trong thân thể nàng.

Đó là lực lượng chống lại sự phục sinh của nàng.

“Không...không...” Liễu Bích Dao hoảng sợ kêu lên.

Cơ hồ là điên cuồng giãy dụa trong màn hào quang của Lạc Vũ.

Nhưng mà lực lượng của Lạc Vũ nàng sao có thể phá nát được, nàng hoàn toàn không thể đột phá để đi ra ngoài.

“Không...không phải như thế, ta sẽ không chết, ta là trường sinh.” Liễu Bích Dao nhìn đã ngọn lửa đã đốt tới thắt lưng, hoảng sợ.

“Trường sinh? Đế Phạm Thiên làm không được, người còn muốn trường sinh.” Vân Thí Thiên lạnh lùng nhìn Liễu Bích Dao.

Lúc này, mọi người kịch chiến ở phía dưới đã nhìn thấy dị động trên bầu trời, không khỏi đều nhất tề ngẩng đầu lên nhìn.

Trong lúc nhất thời mọi người đều rất kích động, kẻ chỉ huy đại quân Vong linh, kẻ đầu sỏ đắc tội đã bị chết cháy rồi, bị chết cháy rồi.

Thật sự là quá tốt, thật tốt quá.

Mọi người nín thở ngưng thần, nhìn chăm chăm hết thấy trên bầu trời.

“Không thể nào, hẳn nhất định có thể, hẳn nhất định có thể...” Trong mắt Liễu Bích Dao phát ra máu đỏ, trạng thái đã bắt đầu sa vào bệnh tâm thần.

“Cho dù hẳn có thể, thì người cũng không thể, hôm nay, người sẽ hoàn toàn hôi phi yên diệt, không thể trọng sinh.” Đáy mắt Lạc Vũ tất cả đều là lãnh khốc cùng cười nhạo.

“Một con cờ mà thôi, còn muốn trường sinh, thật là không biết tự lượng sức mình.” Lạc Lê ở một bên nghe rõ ràng, lập tức mở miệng giễu cợt.

“Không...không, hẳn đáp ứng ta, hẳn...” Khuôn mặt Liễu Bích Dao bắt đầu vặn vẹo, thần thái trở nên điên cuồng.

“Thật đáng thương.” Trong mắt Lạc Vũ tràn đầy thương hại.

“Sẽ không, là các người gạt ta, gạt ta...”

Liễu Bích Dao nhìn ngọn lửa màu bạc đã cắn nuốt đến bộ ngực của nàng, cảm giác được trong lực lượng trong thân thể nhanh chóng biến mất, bộ dạng hoàn toàn tan vỡ.”

Lừa hay không lừa người, người lập tức sẽ biết, trường sinh, thật là chê cười. Liễu Bích Dao, lúc trước đồ mà người không chiếm được thì vĩnh viễn người cũng sẽ không chiếm được.” Lạc Vũ bỏ đá xuống giếng.

Vân Thí Thiên biết rõ cách nghĩ của Lạc Vũ.

Nếu phá hủy từ trên thân thể của một người, nếu người đó có ý chí kiên định thì sẽ khó phá hủy hoàn toàn được.

Nhưng phá hủy tinh thần của một người, mới gọi là phá hủy hoàn toàn.

Liễu Bích Dao thân là loài người, nhưng lại tàn sát sinh linh như vậy.

Nàng không nên có một cái chết tử tế.

Tay giấu trong áo bào vung lên một cái, ngọn lửa màu bạc càng thêm mãnh liệt.

“Đế Phạm Thiên, người gạt ta, người gạt ta...a...” Tiếng kêu to kiệt sức vang vọng truyền từ trong ngọn lửa ra.

Kèm theo giọng nói hoàn toàn suy sụp của Liễu Bích Dao, là tiếng vỡ vụn của cây sáo màu đen.

Đại biểu chính là Liễu Bích Dao hoàn toàn biến mất.

Làn gió mới thổi qua, trời xanh như được gột rửa.

Một khắc trước còn vô cùng lớn lối, , rốt cục Liễu Bích Dao hoàn toàn tan thành mây khói.

“Tốt...” Mọi người dưới mặt đất tĩnh lặng trong nháy mắt, sau đó vang dội những thanh âm trầm trồ khen ngợi kinh thiên động địa.

Liễu Bích Dao đã chết, hoàn toàn chết rồi.

Thủ lĩnh một phương của Thần Minh vực, đã bị bọn họ tiêu diệt rồi.

Ánh mặt trời rực rỡ, kim quang vạn dặm.

“Hải Thần tông chủ, Lăng Nam tông chủ, Song Diệp thành chủ, chỗ này giao cho các người.” Giết Liễu Bích Dao xong, Vân Thí Thiên xoay người, mắt nhìn xuống mọi người phía dưới, ra lệnh.

“Ngân Tông tiền bối, Tiểu Ngân, đi theo chúng ta đi Thần Minh vực, hôm nay phải tiêu diệt hang ổ của Đế Phạm Thiên.”

Gió nổi đột ngột, tiếng nói của Vân Thí Thiên chấn nhiếp tứ phương.

“Được.” Mấy đại tông chủ phía dưới lập tức cao giọng đáp ứng.

“Đi.” Thân hình Ngân tông chợt lóe, lập tức bay vút về hướng Thần Minh vực.

“Đi.” Lạc Vũ lôi kéo Lạc Lê, nhanh chóng ngồi lên đỉnh đầu của Ngân long, Đế Phạm Thiên, hôm nay xem người làm sao trốn được.

“Ngao...” Song long kim ngân lập tức phóng người lên, lượn một vòng ở trên bầu trời, chỗ Vân Thí Thiên, mấy người Tiểu Ngân, Tiểu Hồng bay hướng Thần Minh vực.

Đại quân Vong linh của Liễu Bích Dao ở nơi này chỉ là quân tiên phong thôi, Đế Phạm Thiên ở Thần Minh vực mới là chính.

“Ngao ô...” Tiểu Ngân ngồi bên cạnh Tứ Vương, thấy vậy hô lên một tiếng, thống lĩnh các ma thú, vung người lên, đi theo ở dưới mặt đất.

“Chúng ta cũng đi.” Giá Hiên Mặc Viêm hô to một tiếng.

“Đi.” Hải Mặc Phong trong nháy mắt đến gần hỗ trợ.

Nơi này không cần nhiều cao thủ trấn giữ nữa rồi, bọn họ muốn đi Thần Minh vực, bọn họ muốn đi diệt căn nguyên của tội ác.

Gió thổi mây phun, trên bầu trời song long kim ngân đằng vân giá vũ(cưỡi mây lướt gió), phá không mà đi.

Trên mặt đất, vạn thú gào thét, cao thủ tụ tập, tiến sát đi về phương hướng Thần Minh vực. “Các huynh đệ tỷ muội giết a, diệt những kẻ lâu này, chúng ta cũng đi.”

“Tốt....” Âm thanh tán thưởng vang dội phía chân trời.

Mặt trời cực nóng, thiên hạ cùng vui.

Sóng lớn dâng lên, ngọc bích cũng phải chìm sâu không bóng dáng.

Mà lúc này ở Thần Minh vực, màu đen nồng đậm kia lại càng hợp càng nhiều, bầu trời đen kịt như nhỏ xuống cả nước.

Ở bên ngoài Thần Minh vực đen nhánh như mặt sông, đã không còn yên ả như trước, gợn sóng khổng lồ từng đợt tiếp theo từng đợt dâng lên cuộn cuộn.

U ám gào thét, quanh quẩn ở trên bầu trời.

Quy mô này của tử vong chi khí, đã vượt qua bất cứ lúc nào.

Tất cả sinh linh, ở một phương này đều đã bị tuyệt tích.

Không khí này cơ hồ giống như U Minh (âm phủ), để cho người ta chỉ cần đụng vào thì ngay lập tức không còn sống được nữa.

“Chết tiệt, Đế Phạm Thiên đã hoàn toàn phóng thích cái lực lượng tà ác kia.” Về mặt Ngân Tông tràn đầy sự nghiêm túc, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn một Thần Minh vực đen nhánh trước mặt.

Lúc này, Vân Thí Thiên và Lạc Vũ một đường vọt tới, thiêu tận hết thấy hắc ám tử khí, gột rửa hết thấy những thứ hắc ám đã lưu lại.

Thiên địa, đã sớm rực rỡ như lúc ban đầu.

Hiện nay, chỉ còn lại Thần Minh vực tối đen như mực này thôi.

Chúng ta xông vào. Ngồi ở trên lưng Cự Long, Tiểu Ngân trầm giọng nói.

“Không thể, loại tử khí này sẽ lấy mạng của chúng ta.” Ngân Tông lắc đầu, nó đối với phương diện này thì hiểu biết tương đối rõ ràng.

Vậy phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ chỉ để hai người Lạc Vũ bọn họ đi vào?

Tiểu Hồng nhướng mày lên, vậy quá nguy hiểm.

Mà trong lúc Ngân Tông và Tiểu Ngân, Tiểu Hồng nói chuyện với nhau, Vân Thí Thiên vẫy nhẹ tay một cái, một đốm lửa màu bạc phóng tới chỗ Thần Minh vực đang đen như mực kia.

Lại phát hiện tại ngọn lửa ở những chỗ khác thì thiêu hủy không có trở ngại gì, nhưng ở chỗ này thì không tạo nên bao nhiêu tác dụng, Vân Thí Thiên lập tức có chút cau mày.

“Vậy cũng không được, tử khí đã cường đại đến mức này rồi, hai người bọn họ đi vào cũng không tạo nên được tác dụng gì lớn.” Ngân Tông nhìn thấy kiểm tra của Vân Thí Thiên liền nói.

Không khí động lại, dừng trong nháy mắt, lát sau trầm giọng nói: “Thần Minh vực có năm phong ấn trận, phân bố ở năm phương hướng Thần Minh vực.

Nếu chúng ta có thể tiến vào theo đường biên giới, liên thủ lực lượng từ năm phương, tử khí này mới có thể bị bài trừ.”

“Vậy làm thế nào để đi vào?” Lạc Lê ngắt lời.

Ngân Tông vừa nói bọn họ không thể chống cự lại tử khí này, vậy như thế nào. . . .

“Cái này đơn giản.” Mà vẫn nhìn chăm chú vào một mảnh Thần Minh vực đen nhánh, Lạc Vũ đột nhiên quay đầu cười nói.

Nói mau, Tiểu Ngân lập tức khấn cấp hô lên.

Lạc Vũ nghe vậy quay đầu lại liếc nhìn Vân Thí Thiên.

Hai người nhìn nhau, nhất tề vươn tay nắm lại vào nhau, đầu ngón tay vẽ một cái, ngay lập tức có huyết sắc tuôn ra từ trên cánh tay, từ chỗ hai cánh tay nhập cùng nhau ở một chỗ chảy xuống, hợp thành một thể.

“Bề ngoài thật giống như là máu.” Lạc Vũ thấy vậy, đầu ngón tay làm động tác bắn.

Đem huyết cầu đã hòa làm một thể, bắn về phía Ngân tông, Tiểu Ngân, Tiểu Hồng, Kim Ngân song long, Lạc Lê.

Ngân Tông nhìn thấy thể, ánh mắt sáng lên, cũng không khách khí, nhận lấy rồi nuốt xuống.

Lập tức, chỉ thấy một tia sáng nhàn nhạt như ẩn như hiện phát ra từ trên người bọn họ.

“Đi.” Ngân tông thấy vậy, khí thể đại thịnh, gào thét một tiếng vọt đi vào một mảnh hắc ám Thần Minh vực.

Kim Ngân song long, Tiểu Ngân, Tiểu Hồng, nhất thời theo sát mà lên.

Trong chớp mắt, một nhóm người đã xông vào trong Thần Minh vực đang chìm trong bóng tối.

Sóng gợn cuộn cuộn, thanh thể kinh thiên.

“Đến rồi.” Trong vực sâu nhất của Thần Minh vực, Đế Phạm Thiên lạnh lùng nói ra hai chữ, sau đó nhắm nghiền hai mắt lại.

Ngay sau đó chỉ thấy bầu trời của Thần Minh vực càng lúc càng đen kịt.

Hắc sắc tử khí vốn tĩnh cũng bắt đầu động, càng lúc càng nhanh, càng lúc càng mau.

Thật giống vòi rồng, bắt đầu vây quanh Thần Minh vực, chuyển động nhanh chóng.

Lực áp bách khổng lồ đang cắn nuốt hết thảy xung quanh, bao gồm không khí vô hình và sự sống.

Đen, càng ngày càng đen.

Tử khí kia đang nhanh chóng chuyển động ở bên trong, càng ngày càng chìm, thật giống như một vùng bùn bình thường, bắt đầu ngưng tụ lại với nhau.

Liên tục ngưng tụ, nồng đậm đến nỗi không cho người ở bên trong có bất kỳ cơ hội thở dốc nào.

Đi vào Thần Minh vực, đám người Vân Thí Thiên, Lạc Vũ trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy xung quanh không tồn tại một chút không khí nào, người giống như rơi vào trong vùng bùn vậy.

Không có cách nào hô hấp, không có cách nào nói chuyện, không nhìn thấy, không nghe được.

Không có âm thanh, không có sự sống.

Chỉ có cảm giác bị áp bách càng ngày càng đậm, chỉ có tử khí đoạt mệnh đang tuôn ra.

Chỉ có lực lượng cường đại xoay tròn càng lúc càng nhanh có thể xé rách bất kỳ vật gì.

Nửa bước khó đi, cất bước gian nan.

Không tốt, động tác phải nhanh, mau lên.

Vân Thí Thiên cảm giác được lực lượng xung quanh càng ngày càng mãnh liệt, không khỏi dùng tiếng nói từ trong lòng nhanh chóng trầm giọng nói với những người khác và ma thú phân ở năm phương.

Nếu tử khí màu đen cứ tiếp tục nồng đậm, cứ tiếp tục xoay tròn.

Bọn họ cho dù có thể không chết, nhưng tuyệt đối sẽ không có quả ngon để ăn.

Biết. Hiểu. Cần thận.

Vân Thí Thiên truyền tiếng lòng đi, một mình Lạc Vũ, Ngân tông, cùng Tiểu Ngân, Tiểu Hồng, Lạc Lê liên thủ, và Kim Ngân song long, trước sau không đồng nhất phát ra âm thanh đáp ứng.

“Lại dám xông vào dưới ngũ mang tinh trận, thật đúng là can đảm.” Trong vực sâu Đế Phạm Thiên cảm giác được mục đích của Vân Thí Thiên, giọng nói càng phát ra lãnh đạm.

Gió lớn đột khởi, tử khí màu đen bao phủ Thần Minh vực càng tuôn ra nhiều hơn.

Sắc bén như vòi rồng, gầm thét xoay tròn càng lúc càng nhanh, nồng đậm tử khí ngưng tụ càng lúc càng nhiều.

Hút mất không khí, tước đoạt lực lượng, phong bế ngũ giác.

Xem bọn hắn còn có thể như thế nào? Xem bọn hắn còn có khả năng làm cái gì?

Hắc khí từ mặt đất không ngừng thẩm thấu vào thân thể Đế Phạm Thiên, từ trên người Đế Phạm Thiên phát ra, thật giống như yêu quái.

Mà có thể đi vào vùng đất này, đám người Vân Thí Thiên và ma thú, lại có một chút nhỏ yếu.

Ánh sáng màu bạc bao vây, thủy sắc nhũ bạc và đỏ bay múa, màu bạc kim quang bao phủ, lực lượng của Kim Ngân song chống đỡ, lửa đỏ hai màu bạc đỏ hộ thể.

Ngũ quang thập sắc mặc dù nhỏ bé, nhưng ở nơi trời đất đều đen nhánh, thật giống như ngọn hải đăng trong đêm tối, tuy nhỏ bé, nhưng lại có thể chiếu sáng khắp muôn phương.

Đen, càng ngày càng đen.

Năm đạo tia sáng cũng càng lúc càng nhanh, đến gần ngũ mang tinh trận.

Ai có thể diệt ai? Ai có thể nhanh hơn ai?

Gió nổi mây phun, Thần Minh vực quả thực dị thường đến không thể dị thường hơn được nữa.

Quả cầu ánh sáng đen kịt giống như một cái động lớn không đáy, hút hết thủy, cắn nuốt hết thủy, hoành hành biến thái ngang dọc trên đại lục.

Sao không lóe sáng, trời đất đều rét lạnh.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, không biết qua bao lâu.

Lâu đến mức đám người Giá Hiên Mặc Viêm và vạn thú, đã mãnh liệt xông tới, đứng sững ở khu vực biên giới của Thần Minh vực.

Không có ai nói chuyện, không có ai sợ, không có ai lui bước.

Mọi người cùng thú chỉ lặng lẽ đợi chờ ở nơi đó, đợi chờ.

Bọn họ tin tưởng Vân Thí Thiên và Lạc Vũ bọn họ nhất định có thể thành công, nhất định có thể phá vỡ cái vùng đất tà ác này, nhất định có thể.

Gió vù vù thổi qua, cả vùng đất chợt nóng chợt lạnh.

Tử khí ở nơi này cơ hồ nồng nặc đến mức độ không thể nồng nặc hơn được nữa, thiên địa một mảnh tĩnh mịch, đại động không đáy màu đen nằm ở năm chỗ biên giới, đột nhiên có cột sáng năm màu xông ra.

Xông về phía chân trời đen kịt kia, phá vỡ màu đen nồng đậm, ánh sáng chói mắt, tốc hành về phía trời cao.

Một đạo màu bạc, một đạo màu lam, một đạo màu bạc tinh khiết, một đạo màu kim ngân(vàng bạc), một đạo lửa đỏ thêm màu nhũ bạc, như cầu vồng sau cơn mưa, quét khỏi giữa thiên địa.

Dùng vị trí của ngũ mang tinh trận, lấy lực lượng quyết tuyệt, phá vỡ hết thủy bóng tối.

Hào quang chói mắt, làm nổi bật màu đen lạnh thấu xương, ánh sáng rực rỡ như ngọc lưu ly.

Mà một lát sau khi năm đạo ánh sáng lao ra khỏi màn bóng tối dày đặc.

Phía dưới cột ánh sáng ngũ sắc đột nhiên từ từ phát ra ánh sáng màu trắng tinh khiết.

Một tia một tia một luồng một luồng, dần dần mở rộng, từ từ bay ra trùng trùng điệp điệp.

Đây là lực lượng ban đầu thuần khiết nhất để áp chế ngũ mang tinh trận và vong linh ở Thần Minh vực, đây chính là tầng tầng lớp lớp ánh rạng đông phá vỡ ngũ mang tinh trận kia.

“Oanh.” Năm đạo ánh sáng trắng phá không mà lên, năm màu đan xen nhau bay thẳng lên trời cao.

Mà trong lúc năm đạo ánh sáng trắng đang lao lên, hắc sắc tử khí màu đen nồng đậm cơ hồ thành vũng bùn, oanh một tiếng bị phá vỡ .

Khi năm đạo ánh sáng thi nhau xuất hiện ở bên trong, tử khí màu đen giống như chuột gặp mèo, nhanh chóng tiêu tán.

Ánh sáng trắng như trụ, bay thẳng lên trời cao.

Trong nháy mắt bầu trời đầy khói đen như bị bỏ ra thành tầng tầng lớp lớp, từ đó tách ra được ánh sáng của ban ngày.

Trong chỗ sâu Thần Minh vực, cả người tản ra hắc khí, Đế Phạm Thiên hé miệng phun ra một ngụm màu đen, trong nháy mắt từ thân thể bị lay động hai lần dữ dội.

“Này. Điều này sao có thể.”

Lại mạnh mẽ phá tru diệt trận của hắn, này.

Trong lúc Đế Phạm Thiên bị thương đang bắn khoản tự hỏi, một phương Thần Minh vực vốn đang đen nhánh nay nhanh chóng bắt đầu sáng lên .

Khói đen nồng đậm nhanh chóng bị tiêu tán, tầng tầng kim quang từ trời cao chiếu xuống.

Không có ban ngày đã lâu, nay rút cục ánh sáng rực rỡ cũng xuất hiện trong vùng trời Thần Minh vực.

“Tốt.” Vẫn lẳng lặng chờ chực ở bên ngoài Thần Minh vực, Giá Hiên Mặc Viêm, Hải Mặc Phong, tứ Vương, cao thủ cùng vạn thú, thấy vậy điên cuồng hét lên một tiếng, vui mừng như điên.

“Đi.” Trong lúc mọi người vẫn đang vui mừng khôn xiết, Hải Mặc Phong rống to một tiếng, vượt lên đầu phóng vào khu vực bên trong của Thần Minh vực.

“Đi.” Phía sau, vô số cao thủ cùng vạn thú gầm thét đuổi theo, từ bốn phương tám hướng xông vào Thần Minh vực.

Lòng sục sôi ngất trời, thanh thế kinh người.

Vì trợ thủ cho Vân Thí Thiên và Lạc Vũ bọn họ, tiêu diệt hết tất cả tai họa ở Thần Minh vực.

Rất nhiều cao thủ cùng vạn thú cùng vây quét khắp nơi ở bên trong Thần Minh vực.

Này, chính là trận chiến cuối cùng.

Cùng lúc này, đứng thẳng ở năm phương hướng của ngũ mang tinh trận ở Thần Minh vực năm, đám người Vân Thí Thiên tại ngũ mang tinh trận khởi động một lần nữa, nhất tề rống to một tiếng, bay vút lên trên không trung.

Lập tức chỉ thấy năm đạo tia sáng phá vỡ bầu trời Thần Minh vực, hội tụ ở trung tâm hội tụ mà bay lên.

“Ở đó.” Trên không trung, Ngân Tông lấy kiếm chỉ về hướng Tây Nam.

Đứng trên cao nhìn qua, phía Tây Nam của Thần Minh vực có một đạo hắc khí nồng nặc , đang quanh quẩn trên vùng trời đó, bao phủ như quả cầu.

Đó chính là căn nguyên chi địa của hắc khí tà ác ở Thần Minh vực.

“Đi.” Lạc Lê rống to một tiếng, lập tức lao xuống đi về hướng đó.

“Ngao. . . .” Kim Ngân song long cùng Ngân tông, Tiểu Ngân, Tiểu Hồng, nhất thời thét dài một tiếng theo sát vọt tới chỗ đó.

Một người năm thú, thành sáu phương tụ tập ở chỗ có khí màu đen đang quay xung quanh.

Hư không mà đứng, Vân Thí Thiên và Lạc Vũ thấy vậy, liếc mắt nhìn nhau, hai tay chậm rãi vươn ra, cầm lại cùng nhau.

Lập tức, ánh sáng màu bạc và màu lam chồng chất lên nhau, xoay quanh trên thân của hai người.

Thần thánh, mà tràn đầy sinh mệnh chỉ lực.

“Đế Phạm Thiên, tất cả nợ nần nên từ từ tính toán trong hôm nay đi.” Tiếng quát lạnh như băng rất vang dội ở phía chân trời.

Kèm theo tiếng quát lạnh này, Vân Thí Thiên và Lạc Vũ cầm hai tay nhau mạnh mẽ bổ xuống không trung.

Ngay lập tức, chỉ thấy một đạo kiếm quang ngân nguyệt gồm ánh sáng màu bạc xen lẫn cùng màu thủy sắc bổ xuống không trung, xông thẳng vào quang cầu màu đen kia.

“Oanh.” Trong nháy mắt, chỉ nghe một tiếng vang lớn kinh thiên động địa lúc kiếm quang chạm vào vùng đó.

Hào quang hai màu âm âm đụng vào quang cầu màu đen kia.

Khắp nơi trong vùng trời này, chỉ trong nháy mắt đều yên lặng.

Ngay sau đó chỉ thấy quang cầu, bốn nguyên của hắc khí tà ác oanh một tiếng khi chịu một kích liên thủ của Vân Thí Thiên và Lạc Vũ, âm âm bể tan tành ra.

Từng mảnh bay ra, giống như thủy tinh bị vỡ vụn, tiêu tán ở trong không khí.

Mà bên trong quang cầu, gốc rễ của sự tà ác bị vỡ vụn, một thân ảnh đen nhánh ngồi một mình dưới đáy vực sâu, chậm rãi lộ ra ngoài.

“Đế Phạm Thiên.” Giọng nói lạnh như băng của Vân Thí Thiên vang dội trên bầu trời của Thần Minh vực.

Trong vực sâu tội ác, Đế Phạm Thiên từ từ lau vết máu đen ở khóe miệng, lạnh lùng ngẩng đầu lên, chống lại hai người Vân Thí Thiên và Lạc Vũ đang hư không mà đứng.

Gió thổi qua, vương giả tỷ thí.

169. Chương 170: Tịnh Thế Song Hùng

Edit: Leticia

Beta: Sakura

Một tiếng cười lạnh như băng chậm rãi trào ra từ khóe miệng của Đế Phạm Thiên, Đế Phạm Thiên nhìn Vân Thí Thiên trên bầu trời, giọng nói vô cùng âm trầm: “Nếu đã tới, vậy thì chịu chết đi.”

Dứt lời, màu đen trên người càng đậm hơn.

Bằng tốc độ mắt thường có thể thấy được, dưới người hắn một bụi cây hắc khí vô hình chạy xuôi trên thân thể hắn, bắt đầu nhét cả người hắn vào giữa vòng màu đen kia.

Khuôn mặt của Đế Phạm Thiên vẫn luôn tuấn mỹ và nho nhã.

Lúc này một bụi cây dây leo màu đen bắt đầu nứt ra trên mặt của hắn.

Phối hợp cùng khuôn mặt tuấn mỹ của Đế Phạm Thiên, quả thực là diễm dúa lẫn lộn cùng âm trầm kinh người.

“Hồng bát, hần muốn hoàn toàn hấp thu căn nguyên tà ác, muốn cuồng hóa rồi, phải lập tức chặt đứt sự liên lạc của hần cùng căn nguyên tà ác, mau lên.”

Từ phía trên bầu trời lao xuống, Ngân tông thấy vậy, mặt biến sắc, lớn tiếng điên cuồng hét lên: “Bày Ngũ mang tinh trận, dùng máu bày trận, mau.”

Ngay lập tức, đồng thời từ phía trên không trung lao xuống song long Kim Ngân, Lạc Lê, Tiểu Ngân Tiểu Hồng, nhanh chóng đứng lại phân ở năm phương hướng.

Sau đó lấy máu tươi làm căn bản, bắt đầu bày trận.

Đôi mắt đen của Đế Phạm Thiên thấy vậy trên môi tiếng cười lạnh, tia sáng màu đen trên người chợt lóe lên, công kích về phía năm phương hướng bày trận, chỗ đám người Lạc Lê.

Màu đen nồng nặc, đả thương người trong vô hình.

Song, trong nháy mắt khi Đế Phạm Thiên xuất thủ.

Trên bầu trời, Lạc Vũ và Vân Thí Thiên đang đứng bỗng nhiên xuất thủ.

Nhưng ánh sáng màu bạc cùng với màu lam rực rỡ bao phủ xuống, như tia chớp nhảy lên không, trực tiếp chống lại hắc khí của Đế Phạm Thiên đang tấn công ngũ phương.

Trên mặt đất ánh lửa văng khắp nơi.

“Đế Phạm Thiên, đối thủ của ngươi ở chỗ này.” Vân Thí Thiên đứng ở giữa không trung, lạnh lùng đứng trên Đế Phạm Thiên.

“Mọi người cứ bày trận, giao hần cho chúng ta.” Ở một bên, bóng người Lạc Vũ chợt lóe, đứng ở bên kia của Đế Phạm Thiên, trầm giọng nói với đám người Ngân tông.

Đám người Ngân tông cùng ma thú nghe nói vậy, động tác trong tay càng nhanh, không để ý tới nguy hiểm từ Đế Phạm Thiên, bắt đầu toàn tâm lấy máu tươi bắt đầu bày ngũ mang tinh trận.

“Vân Thí Thiên.” Đế Phạm Thiên nghe vậy, lạnh lùng ngẩng đầu lên, hai mắt híp lại.

Ngay sau đó ánh sáng màu đen trên người ngày càng thịnh, ánh sáng màu đen quanh người mạnh mẽ tán loạn mà lên.

“Uống.” Giữa không trung Vân Thí Thiên và Lạc Vũ thấy vậy, chia làm hai mặt, tốc độ giống nhau, hai người đồng thời xuất thủ.

Nhất thời chỉ thấy một lam, một bạc, từ hai bên vây kín mà đến, quần lên hắc khí đang cuồng nộ trên người Đế Phạm Thiên.

Vững vàng khóa chặt căn nguyên hắc khí tà ác quanh thân Đế Phạm Thiên.

Không cho nó phát ra ngoài một chút nào.

Trong khoảnh khắc, hai tia sáng thật giống một kén tằm, đem Đế Phạm Thiên cùng hắc khí kia cả vây quanh ở bên trong, quần quanh thật chặt.

Trong nháy mắt Đế Phạm Thiên thành quang cầu.

“Hừ, chút thủ đoạn nho nhỏ, cũng dám lấy ra dùng.” Đang bị quần quanh trong quả cầu, Đế Phạm Thiên ở bên trong hừ lạnh một tiếng.

Ngay sau đó chỉ thấy màu đen kia bắt đầu nhanh chóng từ trung tâm bạch quang (ánh sáng màu trắng) thẩm thấu ra ngoài.

Nhanh chóng đẩy lùi lực lượng của Vân Thí Thiên và Lạc Vũ, thành ra hai lực lượng có địa vị ngang nhau.

Bạch quang kẹp lấy hắc khí, hắc khí quần quanh lấy bạch quang, cả hai bên cùng giằng co mãnh liệt.

Mà trong lúc giằng co này, thân ảnh của Đế Phạm Thiên chậm rãi bắt đầu hướng không trung bay lên, quang cầu màu trắng kia vốn đang phong bế cực kỳ chặt chẽ lấy hần, bắt đầu rung chuyển.

Đế Phạm Thiên bên trong bắt đầu xông ra ngoài.

Kịch liệt xông ra càng ngày càng lớn, càng lúc càng nhanh.

Lực lượng của Vân Thí Thiên cùng Lạc Vũ liên thủ áp chế bắt đầu run rẩy, quang cầu màu trắng bắt đầu có vô số vết rách, xem tình hình thì sắp bị Đế Phạm Thiên phá tan.

Vân Thí Thiên thấy vậy hai mắt trầm xuống, bốn nguyên tà ác này cư nhiên lợi hại như vậy, thực lực của Đế Phạm Thiên cứ thế mà tăng lên mấy cấp bậc.

Lập tức, giữa lòng mây của Vân Thí Thiên nhú lại, đột nhiên giơ tay lên ra hiệu một thủ thế với Lạc Vũ.

Ngay sau đó năm ngón tay lẳng không trào một cái, Kỳ Lân La Sát đao ngang trời xuất hiện ở trong tay của hắn.

Vân Thí Thiên tiến sát, đồng thời giải khai lực lượng áp chế Đế Phạm Thiên, một đao chém về phía Đế Phạm Thiên.

Cùng lúc này, mất đi lực lượng áp chế của Vân Thí Thiên, bạch quang kia lập tức đang bao vây lao tới Đế Phạm Thiên, tia sáng màu đen trong mắt chợt lóe lên, chống lại Vân Thí Thiên vọt tới trước mặt.

“Phanh.” Chỉ nghe một âm thanh va chạm vào nhau vang lên.

Một đao rắn chắc của Vân Thí Thiên chém vào cánh tay của Đế Phạm Thiên.

Mà toàn thân Đế Phạm Thiên được hắc khí quán quanh, thật giống như căn bản không bị ảnh hưởng, một chút vết thương cũng không có, một chút bể tan tành cũng không có.

“Bây giờ ngươi còn nghĩ mình là đối thủ của ta sao, khặc khặc.” Đế Phạm Thiên thấy vậy cuồng tiếu, dữ tợn phản kháng đánh về hướng Vân Thí Thiên.

Lập tức, trên bầu trời, chỉ thấy một đoàn bạch quang và hắc quang giao nhau trộn lẫn ở cùng một chỗ.

Một phen giao thủ bằng tốc độ quá nhanh, mấy người phía dưới căn bản đều không thấy rõ lắm.

Chỉ có thể nhìn thấy bạch quang và hắc quang không ngừng va chạm ở không trung, kích khởi vô số luồng không khí bay vụt.

Mà trong khi Vân Thí Thiên và Đế Phạm Thiên đánh chính diện, nhưng Lạc Vũ vẫn dùng thủy sắc quang mang kia, chặt chẽ kéo Đế Phạm Thiên, liều mạng áp chế.

Không để cho Đế Phạm Thiên hoàn toàn hấp thu toàn bộ lực lượng của vực sâu tội ác kia.

Trong lúc nhất thời, từ xa nhìn lại, chỉ thấy một phương trên bầu trời.

Dưới thân Đế Phạm Thiên có một đạo hắc khí uốn lượn, kết nối hắn với bốn nguyên tà ác.

Phía sau hắn, lực lượng thủy sắc của Lạc Vũ đi theo áp chế chặt chẽ, phân cao thấp với bốn nguyên lực lượng màu đen kia.

Mà bản thể của Đế Phạm Thiên vẫn kịch liệt giao đấu với Vân Thí Thiên ở trên bầu trời.

“Oanh.” Lại là một đao chặt xuống, Đế Phạm Thiên duỗi tay ra một tay cánh tay nhấc lên, trên cánh tay kia dường như có vết thương, chính là vạt áo cũng không bị rách chút nào.

“Khặc khặc.” Đế Phạm Thiên cười điên cuồng với Vân Thí Thiên đang đứng gần trong gan tấc.

“Đời này ngươi kém ta, thiên hạ này, là của ta.” Trong mắt của Đế Phạm Thiên tất cả đều là dữ tợn và hưng phấn.

Vân Thí Thiên nghe vậy lạnh lùng quát lên: “Phải không?”

Một âm thanh quát lạnh như rơi xuống, Vân Thí Thiên khẽ đảo Kỳ Lân La Sát đao trong tay một phen, xuất hiện một tia sáng màu bạc chói mắt, oanh một tiếng bay về phía Đế Phạm Thiên.

Đế Phạm Thiên giơ tay lên, hắc khí toàn thân lập tức bao vây lấy hắn.

Tia sáng màu bạc của Vân Thí Thiên bức lui được một phần hắc khí của hắc ta, nhưng không tạo được thương tổn quá lớn cho hắc.

“Mau.” Ngân tông ở phía dưới thấy vậy rất khẩn trương.

Nếu để cho Đế Phạm Thiên thu nạp được toàn bộ lực lượng của căn nguyên tà ác này, hậu quả kia.

Thấy lực lượng của Đế Phạm Thiên càng ngày càng mạnh, đám người Tiểu Ngân Lạc Lê thấy vậy, lập tức tốc độ ra tay càng phát ra nhanh hơn, nhanh chóng đúc thành.

Vì vậy ngũ mang tinh trận rất nhanh đã gần như hoàn thành.

Trên bầu trời cùng Vân Thí Thiên chính diện xung đột, Đế Phạm Thiên hơi nhíu chân mày.

Ngũ mang tinh trận chết tiệt này, bắt đầu ảnh hưởng đến việc hắc hấp thu lực lượng của bốn nguyên tà ác.

“Đáng chết.” Sắc mặt của Đế Phạm Thiên lạnh lùng phẫn nộ, muốn xoay người lao xuống.

Vân Thí Thiên thấy vậy thì đời nào để cho hắc đi phá hủy ngũ mang tinh trận ở phía dưới

Lập tức điên cuồng vọt lên, dốc hết lực lượng toàn thân, liều chết ngăn cản Đế Phạm Thiên.

Cùng lúc này, Lạc Vũ cũng không tiếp tục giữ lại chút nào, hào quang màu lam cuốn lấy Đế Phạm Thiên thật chặt, áp chế bốn nguyên màu đen phía dưới kia.

Trong lúc nhất thời, chỉ thấy trên bầu trời va chạm kịch liệt, vang lên âm thanh vang dội.

Hắc khí và nguyên sắc hào quang, cơ hồ như lưu tinh chạm vào nhau, rồi kịch liệt tách ra ở trên bầu trời.

Không khí bị xé nứt, lực lượng cường đại văng khắp nơi ra.

Khi hai lực lượng kịch liệt va chạm vào nhau, ngọn núi cao vút bị nổ tung san thành bình địa.

Cả rừng cây khô héo, bị cuồng phong kịch liệt nghiền nát bấy.

Mặt đất bằng phẳng, bị lực lượng bắn tung tóe khắp nơi, đất bị đào lên, sự gồ ghề lộ ra vẻ dữ tợn.

“Xong việc.”

“Xong việc.”

Ở nơi này trong khi hai người bằng bất cứ giá nào liều mạng điên cuồng muốn trúng mục tiêu, phía dưới Kim Ngân Long, Tiểu Ngân Tiểu Hồng, Lạc Lê đang đúc trận liên tiếp nhảy lên.

“Dẫn trận.” Ngân tông hạ xuống một một thủ thế cuối cùng, rồi lập tức rống to lên tiếng.

Lập tức, song long Kim Ngân, Tiểu Ngân Tiểu Hồng, Lạc Lê, Ngân tông, nhanh chóng đứng thẳng lấy máu đúc thành ngũ mang tinh trận, dùng bốn mạng nguyên, bắt đầu dẫn trận.

“Oanh, oanh, oanh.”

Trong chớp mắt, chỉ thấy năm đạo lực lượng màu trắng tinh khiết phát ra từ ngũ mang tinh trận, phóng lên trời, gào thét một phương.

Cùng vực sâu màu đen thấu xương kia, hình thành sự đối lập tươi sáng rõ nét.

Hào quang sáng chói, bạch quang gào thét mà lên, nhanh chóng bao phủ khắp nơi, nhốt Đế Phạm Thiên trên không vào quang trận(trận bằng ánh sáng).

Cùng lúc này, năm góc đối xứng của ngũ mang tinh trận, phi tốc bắn ra lực lượng tinh khiết xen lẫn sinh mệnh lực nồng nặc.

Trong nháy mắt, lực lượng tinh khiết giăng đầy toàn bộ một phương vực sâu trên mặt đất.

“Chết tiệt.” Trên bầu trời đang cùng Vân Thí Thiên giao đấu, Đế Phạm Thiên thấy vậy khuôn mặt yêu dị vặn vẹo, nổi giận gầm lên một tiếng, thân thể lay nhẹ.

Vân Thí Thiên nắm bắt thời cơ cực nhanh, lập tức nương thân lên, Kỳ Lân La Sát đao trong tay bén nhọn, hung hăng đâm một đao vào trong thân thể của Đế Phạm Thiên.

Một trận tiếng nổ bùng bùng vang lên, thân thể Đế Phạm Thiên lập tức vang lên một tiếng nổ lớn.

Đế Phạm Thiên lạnh lùng ngẩng đầu, nhìn Vân Thí Thiên gần trong gang tấc, dây leo màu đen trên khuôn mặt quỷ dị kia càng khuếch tán lớn hơn nữa.

Chậm rãi vươn tay, Đế Phạm Thiên ngửa mặt hướng lên trời cao: “A. . . .”

Chỉ nghe một tiếng rống to của Đế Phạm Thiên phá vỡ trời cao, mạnh mẽ vươn hai tay lên cao.

Ngay sau đó, hắc khí trên mặt đất vốn mơ hồ, lập tức chen chúc mà lên, hơn nữa còn bằng tốc độ sắc bén hơn vừa nãy vây quanh hắn.

“Hồng huyết, sức sống không đủ, không áp chế nổi hắn.” Ngân tông thấy vậy kinh hãi.

Thần Minh vực này đã hoàn toàn bị tử khí ăn mòn rồi.

Cũng không đủ sức sống, lực lượng sinh ra không giết chết được hắn.

“Ha ha, Vân Thí Thiên, cuối cùng ngươi cũng là bại tướng dưới tay của ta. . . .” Giọng nói càn rỡ của Đế Phạm Thiên âm vang dội trên không trung.

Vân Thí Thiên nghe vậy chân mày càng nhăn lại mãnh liệt hơn, Kỳ Lân La Sát đao trong tay đâm vào thân thể Đế Phạm Thiên, hung hăng đâm một lần nữa, trở tay muốn đâm vào đầu của Đế Phạm Thiên đầu.

“Phanh.” Miệng Đế Phạm Thiên hơi mở, một ngụm cần La Sát đao của Vân Thí Thiên, kia thần sắc trên mặt càng phát ra dữ tợn và yêu dị, một móng vuốt tấn công về phía Vân Thí Thiên.

Ngũ mang tinh trận phía dưới bắt đầu khẽ nổ vang.

“Không may rồi, bị hắn cản trở rồi.” Sắc mặt Ngân tông đại biến.

“Làm sao bây giờ?” Lạc Lê nghe vậy lập tức kêu to.

“Sinh cơ, sinh cơ. . . .”

“Giết hắn đi. . . .” Mà trong khi Ngân tông đang khẩn trương, Giá Hiên Mặc Viêm, Hải Mặc Phong, Tứ vương ma thú vọt tới.

Vô số cao thủ cùng các ma thú tuôn ra xông về phương hướng này.

Một tiếng gầm rú lừng lẹ ác liệt, kinh thiên động địa vang lên, sinh cơ khổng lồ cùng khí thể bàng bạc phô thiên cái địa mà lên.

“Chúng ta tới giúp các ngươi.” Giá Hiên Mặc Viêm rống to, vung tay lên, lập tức vạn thú và những cao thủ phía sau, gào thét nhào tới nắm vị trí của ngũ mang tinh trận.

Chỉ chút người và ma thú ngồi nối tiếp phía sau đám người Ngân tông đang ngồi trấn giữ năm phương của ngũ mang tinh trận.

Tay nắm, vai áp vai.

Lực lượng phi tốc mà đi, lũ lượt bay về phía năm đầu trận tuyến kia.

Sinh cơ khổng lồ nương theo thế công đông đảo của người và ma thú bay lên, lập tức tràn ngập một phương phía chân trời.

Lập tức, cả vùng đất tối đen như mực, dùng tốc độ nhìn thấy được bắt đầu bị tinh lọc.

Trên ruộng đất hoang vu, bãi cỏ xanh biếc lộ đầu ra.

Cây cối héo rũ nơi xa bắt đầu trọng sinh.

Đất đai đen nhánh bắt đầu biến ảo trở về màu sắc vốn có.

“Thật tốt quá.” Ngân tông thấy vậy rống to một tiếng: “Lên.”

Âm thanh này của Ngân tông vừa rơi xuống, Tiểu Ngân, Tiểu Hồng, Lạc Lê, Kim Ngân song long, mạnh mẽ oanh một tiếng đẩy ngũ mang tinh trận đi lên.

Trong phút chốc, chỉ thấy bạch quang chói mắt kia đại thịnh mãnh liệt, ánh sáng chói mắt thật giống mặt trời, làm choáng váng tất cả mắt của mọi người.

“A.” Ở nơi này tia sáng tinh khiết đang bạo thịnh, giữa không trung vốn lớn lớn, thân thể của Đế Phạm Thiên mạnh mẽ run lên, gầm nhẹ một tiếng như loài thú đang khốn khổ.

Mà trong lúc hắn đang run rẩy ở bên trong.

Lạc Vũ ở phía dưới xem thời cơ cực nhanh, thấy vậy lệ quang trong mắt chợt lóe, mãnh mẽ chém ra sợi tơ vàng ngân hồng, nhanh như tia chớp đi về phía chỗ kết nối giữa cổ hắc khí của Đế Phạm Thiên và vực sâu tà ác kia.

Tơ vàng ngân hồng xen lẫn lực lượng của Lạc Vũ phá không mà đi, nhanh như sét đánh.

Chỉ thấy giữa không trung ánh sáng màu ngân hồng chợt lóe lên, trước mắt bao nhiêu người, bay bổng rồi lại rất vô cùng mãnh liệt chém đứt bốn nguyên chi khí màu đen kia.

Bầu trời, mặt đất, trong nháy mắt yên tĩnh.

“Tốt.” Ngay sau đó đám người Lạc Lê Ngân tông và ma thú điên cuồng kêu lên.

Chặt đứt bốn nguyên chi khí của Đế Phạm Thiên rồi, chặt đứt rồi.

Một đao chém đứt kết nối giữa Đế Phạm Thiên và bốn nguyên tội ác, thân hình Đế Phạm Thiên trên bầu trời lập tức run lên, dây leo màu đen trên mặt nhanh chóng khô héo .

Vân Thí Thiên thấy vậy mạnh mẽ vung Kỳ Lân đao trong tay lên, một cước hung hăng đá trúng vào ngực Đế Phạm Thiên.

Mới vừa rồi yêu dị, dũng mãnh vô cùng, cho dù Thái Sơn áp cũng không áp nổi, Đế Phạm Thiên lại không chịu được bị đá bay ngược ra ngoài.

Cái này, sắc mặt Đế Phạm Thiên thay đổi mãnh liệt.

Không kịp công kích lại Vân Thí Thiên đang đuổi theo trên bầu trời, xoay người muốn vọt về phía mặt đất, có xu thế phải nhanh chóng kết nối với bốn nguyên chi khí kia.

Lạc Vũ thấy vậy tốc độ càng nhanh hơn.

Chỉ thấy thân hình Lạc Vũ chợt lóe, trên trăm Lạc Vũ chi chít trấn thủ ở chỗ bốn nguyên tà ác.

Năng lực tẩy rửa cường đại bắn ra, ầm ầm chống lại Đế Phạm Thiên đang lao xuống.

Thân hình Đế Phạm Thiên đang lao xuống lập tức dừng lại, thân hình đụng vào lực lượng của Lạc Vũ nên cứng lại giữa không trung.

Thời cơ, chỉ là trong nháy mắt.

Trong khi Đế Phạm Thiên đang bị Lạc Vũ ngăn cản, phía sau đám người Ngân tông đã hoàn toàn kích hoạt được ngũ mang tinh trận rồi.

Từ bốn phương tám hướng vây quanh vực sâu tà ác của bốn nguyên chi địa, sinh cơ tinh khiết nồng đậm một tầng chồng lên một tầng phong ấn lên hắc sắc tử khí tội ác kia.

Vững vàng phong tỏa ở dưới vực sâu bốn nguyên lực lượng dưới vực sâu.

“Không.” Giữa không trung Đế Phạm Thiên thấy vậy, sắc mặt dữ tợn bỗng chốc vắn vẹo, cơ hồ phát điên xông xuống dưới.

“Hừ.” Trên bầu trời Vân Thí Thiên đuổi sát theo thấy vậy, hừ lạnh một tiếng, vung Kỳ Lân đao xuống.

Giây lát sau chỉ thấy tia sáng màu bạc lóe lên, lực lượng cường hãn thật sự đánh trúng lên lưng của Đế Phạm Thiên.

Đế Phạm Thiên loạng choạng một cái, cứ nhiên bị một đao của Vân Thí Thiên chém thành hai nửa.

“Các người bọn khốn kiếp này, mau tránh ra cho ta.” Đế Phạm Thiên bị chặt thành hai nửa, lại chỉ chú ý đến đầu không cần đuôi, không để ý tới Vân Thí Thiên, vẫn liều mạng xông về phía bốn nguyên chỉ địa.

Phía dưới Lạc Vũ thấy rõ, màu đen trên mặt của Đế Phạm Thiên nhanh chóng biến mất sau khi lực lượng bốn nguyên mất đi.

Đồng thời cũng càng rõ ràng cảm giác được, lực lượng của Đế Phạm Thiên đang tan rã.

Thực lực cường đại vô địch mới vừa rồi của hắn nhanh chóng bị khô héo.

“Hắn không nhịn được rồi.” Lạc Vũ lập tức hướng lên trên bầu trời rộng to với Vân Thí Thiên.

Vân Thí Thiên nghe vậy dừng thân hình trên không trung lại, vung tay lên thu hồi Kỳ Lân La Sát đao, mạnh mẽ hợp hai tay lại, trong nháy mắt một ngọn lửa nguyên sắc gào thét mà ra, đi về phía Đế Phạm Thiên bao vây lấy hắn.

Đế Phạm Thiên cảm thấy nguy hiểm, cuống quýt né tránh.

Nhưng phía trước có năng lượng tẩy rửa của Lạc Vũ, sau có lực lượng thiêu đốt của Vân Thí Thiên.

Trốn sao được? Trốn như thế nào?

Chỉ trong nháy mắt, đã bị hỏa diễm nguyên sắc của Vân Thí Thiên bao vây ở trong.

“Không, không, không phải như thế, Tà Thần, người đang ở chỗ nào?” Bị lực lượng thiêu đốt của Vân Thí Thiên vây quanh, Đế Phạm Thiên vô cùng luống cuống, dung nhan càng dữ tợn hơn.

Không có người trả lời, không có lực lượng hô ứng với hắn.

“Tà Thần? Mấy ngàn năm trước đã chết, làm gì còn có cái gọi là Tà thần chứ.” Một lúc sau Ngân tông trầm giọng quát lên.

Tà Thần, không phải là tên gia hỏa gây họa cho đại lục Vong Xuyên nhất lúc trước sao.

“Không thể nào, Tà Thần là bất tử đấy.” Sắc mặt Đế Phạm Thiên nhăn nhó rồi.

“Bất tử? Nếu có thể sống mãi như lời người nói mà người còn có thể thừa kế lực lượng của hắn để hung hăng tàn phá như thế này sao?” Ngân tông cười nhạo nhìn Đế Phạm Thiên đang vụn vỡ.

“Không thể nào, không thể nào.” Đế Phạm Thiên nghe Ngân tông nói, vô cùng kinh hãi.

Năm đó hắn ở trong mật thất của Tông chủ Già Diệp tháp, trong lúc vô tình nhìn thấy bản ghi chép về Thần Minh vực.

Trong đó rõ ràng ghi lại hết thảy.

Ghi lại Thần Minh vực là đất vong linh, ghi lại bên trong có Tà Thần tồn tại, ghi lại bí quyết bất tử mãi mãi.

Nhiều năm trước hắn đã bí mật đi đến Thần Minh vực mấy lần.

Trong vực sâu ở nơi này phát hiện phương pháp bất tử đấy.

Vì vậy dốc lòng tu luyện, đến cuối cùng ở trước mặt bọn người Vân Thí Thiên vừa chết, rồi chuyển đổi sinh mệnh tồn tại giống nhau.

Dùng một loại sinh mạng thể khác còn sống trên thế giới, đây chính là lực lượng của Tà Thần, hắn làm được, cũng cường đại rồi.

Nhưng bây giờ con xú Kỳ Lân lại nói với hắn Tà Thần không tồn tại?

Lực lượng bất tử mãi mãi căn bản là không có?

Không, làm sao có thể? Làm sao có thể?

Đế Phạm Thiên vụn vỡ, dữ tợn, điên cuồng.

“Thật châm chọc, ta từng coi ngươi là đối thủ.” Vân Thí Thiên nhìn Đế Phạm Thiên vắn vẹo như vậy, trên mặt hiện lên vẻ khinh thường, hai tay hợp lại, hỏa diễm nguyên sắc thiêu đốt càng hung mãnh hơn.

Hắn đã từng coi Đế Phạm Thiên là đối thủ.

Cho rằng khắp thiên hạ cũng chỉ có hắn mới có tư cách làm địch nhân của mình, làm đối thủ của mình.

Hiện tại, hắn phát hiện, hắn sai lầm rồi, Đế Phạm Thiên căn bản không đáng giá được hắn coi làm đối thủ.

Nhân phẩm như vậy, người như vậy, không xứng làm đối thủ của hắn.

Ngon lửa nguyên sắc tuôn ra mãnh liệt, nhanh chóng đốt cháy thân thể của Đế Phạm Thiên.

Thân thể của Đế Phạm Thiên ở giữa không trung nhanh chóng tan rã, bị tiêu tán trong thiên địa.

“Vân Thí Thiên, ngươi đừng đắc ý quá sớm, ta sẽ không bỏ qua ngươi, ta còn mạnh hơn so với ngươi, Đế Phạm Thiên ta mạnh hơn Vân Thí Thiên ngươi.”

Đế Phạm Thiên nghe Vân Thí Thiên nói, cơ hồ tức giận đến điên cuồng, khuôn mặt hoàn toàn bị bóp méo.

Hắn mạnh hơn Vân Thí Thiên.

Hắn vốn được ông trời ưu ái, có lão sư tôn quý, có tông môn cường đại, có thân phận tôn quý nhất, hắn chính là thiên chi kiều tử, thiên chi kiều tử ở Phật Tiên Nhất Thủy.

Vân Thí Thiên thì là cái gì chứ, một tên nhi tử của trác phi không được sủng ái, có một đầu tóc bạc khó coi.

Hắn ta không có Lão sư cường đại, càng không có tông môn gì ủng hộ, lại càng thêm không có huyết thống hoàng gia chính tông.

Nhưng tại sao hắn ta lại đột nhiên một bước lên trời xuất hiện ở bên phe đối lập với hắn.

Chiếm được Vọng Thiên Nhai, có một thân công phu sâu không lường được.

Còn có người yêu xinh đẹp như hoa, tình thâm như biển.

Hiện tại toàn bộ đại lục lại càng vì hắn như thiên lôi sai đâu đánh đó.

Dựa vào cái gì, Vân Thí Thiên hắn ta dựa vào cái gì mà được như thế.

Đế Phạm Thiên hắn mới là chúa tể của toàn bộ đại lục, hắn mới là người có thể đăng lâm lên vị trí cao nhất của đại lục, hắn mới phải

Máu đỏ phun ra từ trong mắt chính là không cam lòng, là ghen tỵ, là điên cuồng.

“Oanh.” Hỏa diễm nguyên sắc như bão táp mà lên, oanh một tiếng cắn nuốt cả người Đế Phạm Thiên.

“Vân Thí Thiên, ta sẽ không thua trong tay ngươi.” Điên cuồng không cam lòng, điên cuồng hét lên trong ngọn lửa nguyên sắc.

“Ngươi đã bại bởi ta.” Thần sắc Vân Thí Thiên lạnh như băng.

“Ta không có.” Mãnh liệt không cam lòng bị không khí đốt cháy, cuối cùng tiêu tán ở trong không khí.

Đế Phạm Thiên mất đi bốn nguyên chống đỡ, bị chế trụ trong ngọn lửa nguyên sắc của Vân Thí Thiên, biến thành tro bụi.

Không lưu lại cái gì, ngay cả một hạt bụi cũng không còn.

Gió nổi, ngày hè cực nóng nhưng lại vừa lạnh vừa nóng.

Quyền lực là một thứ tốt, có thể đưa người tới đỉnh núi, có thể làm cho người ta phát tay là mưa, che tay là mây.

Nhưng cũng có thể thành bởi Tiêu Hà, bại cũng bởi Tiêu Hà.

Từ cổ chí kim, quyền lực hại người, ghen tỵ lại càng hại người hơn.

“Ồ, thắng lợi rồi, thắng lợi rồi.”

“Vạn tuế.”

“Ha ha, chúng ta thành công, thắng lợi rồi.”

Gió mát quét qua khắp nơi, vạn vật sống lại.

Sức sống xanh tươi tại Thần Minh vực tung bay mà lên, nương theo âm thanh một tiếng lại cao hơn một tiếng điên cuồng hét lên, hướng lên bầu trời loan truyền.

Thắng lợi rồi, thắng lợi rồi.

Giữa không trung Vân Thí Thiên, cầm tay Lạc Vũ.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, hai tay nắm chặt, hàng vạn hàng nghìn lời nói đều chất chứa trong im lặng, hàng vạn hàng nghìn tinh thần đều ở trong cái nắm tay.

Trời xanh bích hải, trăm triệu dân trong thiên hạ, rốt cục có thể an tâm.

Bọn họ không cô phụ người trong thiên hạ, rốt cục dẹp yên lực lượng tà ác, khắp nơi đã yên ổn.

“Oanh.” Bạch quang đại phát, ngũ mang tinh trận phong ấn cực kỳ chặt chẽ cái bốn nguyên tà ác ở dưới vực sâu một lần nữa.

Gió thổi nhẹ, tất cả ân oán thị phi, đều trở về với bụi đất.

Thiên địa trở lại.

Đảo mắt đã qua một mùa xuân.

“Xưng đế, xưng đế, xưng đế.”

Trên Vọng Thiên Nhai, vô số quần hùng, vô số dân chúng dập đầu, nhất tề vang lên tiếng rống vang dội tại Vọng Thiên Nhai, tràn đầy tôn kính, tràn đầy kính sợ.

“Từ cổ chí kim, tại đại lục Vong Xuyên của chúng ta vẫn chưa có người nào tôn xưng làm Đế quân.” Khuôn mặt Phong Vô Tâm mỉm cười nhìn Vân Thí Thiên đang ngồi ở trên cao.

Tất cả các Vương ở đại lục Vong Xuyên đều lấy tôn hiệu là vương, xưng Quân vương, hoặc xưng Quân.

Không ai có thể xưng là Đế, hiệu Đế quân.

Mấy ngày nay, dàn xếp xong tất cả sau trận đánh cuối cùng ở Thần Minh vực, lấy Tông chủ của Ngũ Tông cầm đầu và vô số dân chúng trải qua tai kiếp, nhất tề xông đến Vọng Thiên Nhai, muốn Vân Thí Thiên đăng vị xưng đế.

Thiên cổ nhất đế.

Đây chính là người tiên phong từ trước đến nay khai sáng đại lục Vong Xuyên.

Vân Thí Thiên ngồi ở địa vị cao, nhìn năm tông chủ Ngũ Tông phía dưới và vô số dân chúng vây quanh bên ngoài Vọng Thiên Nhai, chân mày chau lên.

“Đế quân.” Vinh quang đằng sau danh xưng này, thật là.

“Ứng hay không ứng, người nói một câu.” Về mặt Giá Hiên Mặc Viêm không được tự nhiên.

Xung quanh đám người Hải Thần tông chủ cũng bày ra vẻ mặt mong đợi.

Lạc Vũ thấy vậy không khỏi cười, nhìn Vân Thí Thiên nói: “Bọn họ có lòng tốt, chàng nhận cũng được chứ sao.”

Đế quân, cũng chỉ là một danh hiệu, nhưng ý tứ che giấu, chính là người có địa vị cao nhất tại đại lục Vong Xuyên, cái này thật đúng là chưa từng có ai được tôn vinh.

“Người khuyên hấn làm cái gì, coi chừng sau khi hấn làm Đế quân, sau này vênh váo quá mà phản bội người.”
Minh Trần Dạ ở một bên khuyên.

Vân Thí Thiên nghe vậy lập tức quay đầu lại hung hăng trừng mắt nhìn Minh Trần Dạ một cái.

Lạc Vũ cười ha ha lên, vừa cười vừa túm lấy tay Vân Thí Thiên nói: “Cũng chỉ là Hoàng đế mà thôi, nếu dám phản bội ta, Hoàng thượng thân yêu của ta, vậy thì đừng trách ta phế chàng.”

“Ha ha, cái này hay.” Trên đại điện mọi người lập tức cười lớn lên.

Một mảnh vui vẻ hòa thuận.

Vân Thí Thiên nghe vậy cười cười, đưa tay cầm ngược lại tay Lạc Vũ, đáp: “Được.”

“Quân vương Vọng Thiên Nhai, niên hiệu này.”

“Đúng.”

Gió động tứ phương, đại xá thiên hạ.

Đế vương Vọng Thiên Nhai có công lớn với đại lục Vong Xuyên ta, theo nguyện vọng của vạn chúng trong thiên hạ, tôn hào Đế quân, xưng hoàng đế bệ hạ.

Vương hậu Vọng Thiên Nhai công đức vô song, tịnh xưng Đế hậu, truyền thừa thiên hạ, tịnh thể song hùng.

Trời xanh mây trắng bay cuộn cuộn, song hùng cùng tồn tại, cùng chấp chưởng xuân thu.

170. Chương 171: Đại Kết Cục

Edit: Leticia

Beta: Sakura

Thời gian như thoi đưa, đảo mắt đã qua hai năm.

Trời trong mây nhạt, mây trắng vô hình.

Màu xanh lam, thời đại thịnh thế.

Mẫu đơn muôn tía nghìn hồng xinh đẹp bừng bừng nở rộ, dương liễu xanh biếc theo gió mà bay, xuân sắc vô thượng tung bay giữa thịnh thế xuân hạ, bướm bay ong quẩn, mùi thơm ngát quanh quẩn bên người.

Sắc màu rực rỡ, bừng bừng sinh cơ, cảnh tượng xinh đẹp tô điểm cho thời thái bình thịnh thế.

Vùng đất hồi xuân, tất cả từng là tội ác, đều cáo biệt vào mùa đông rét căm căm, đã trở thành quá khứ.

Lịch sử, tại mùa xuân đã lật sang một trang mới.

Đại lục Vong Xuyên trải qua hai năm nghỉ ngơi lấy lại sức, đã hoàn toàn khôi phục sau cuộc tru diệt ở Thần Minh vực.

Hân hoan cùng chân chính yên ổn, đã xây dựng ra một mùa xuân vui vẻ của thiên hạ.

Mà đang trong cảnh xuân sắc an bình, Địa Ma Hỏa và Hắc Ma rừng rậm lại cực kỳ bận rộn náo nhiệt.

Kiếp sau vạn thú trọng sinh, từ khắp các nơi ở đại lục Vong Xuyên đều chạy tới, tụ tập ở chỗ này.

Các cao thủ khắp nơi trên đại lục, tông môn cùng với dân chúng ở gần, người người cao hứng bừng bừng chạy tới, hội tụ ở Hắc Ma rừng rậm.

Bởi vì, tại cuộc tru sát Thần Minh vực đã có cống hiến kiệt xuất với đại lục, Vạn thú vương Tiểu Ngân sắp làm đám cưới.

Hắc Ma rừng rậm, lúc này vạn thú hô vang.

Từ chỗ của Đông Thiên Vương mang rượu tới, rượu nhiều như nước chảy được bày ra.

Từ chỗ của Đông Thiên Vương lừa người của gánh hát đến ca múa, tại bất kỳ chỗ nào trong Hắc Ma rừng rậm, đều tràn ngập âm thanh diễn tấu và cười đùa, từ trong gió xuân cất cánh bay lên.

Từ chỗ của Đông Thiên Vương lấy được thức ăn ngon vật tốt, bưng lên vô cùng vô tận.

Khiến khách đến chúc mừng, xem như ở nhà.

Trong nhóm vạn thú, từ con thỏ ma thú nhỏ nhắn xinh xắn, tay cầm cái khay lớn đựng trái cây, khuôn mặt tươi cười bận rộn đón khách.

Cho đến Thôn Vân Tỳ Hưu khổng lồ như vậy, bận rộn san bằng sân bãi, nghênh đón người đến.

Quả thực chính là xuất động toàn bộ thế giới ma thú.

“Ha ha, đại hôn của Tiểu Ngân và Tiểu Hồng, quy mô này so với đại hôn của ta năm đó thì lớn hơn nhiều.” Lạc Vũ ngồi dựa vào thạch đài cao cao bên cạnh, hết nhìn đông tới nhìn tây nhìn quy mô đại hôn trước mắt.

Vạn thú đều tới thì không phải nói, tông chủ của Ngũ Tông và những cao thủ cũng tới.

Cũng có không ít những quốc chủ không rõ danh hào, quý tộc, thị tộc, cao thủ trên đại lục cũng đến đây cổ động.

Quy mô này, coi như là Hắc Ma rừng rậm to lớn như vậy, hiện tại cũng chật chội. Nhưng nhìn một đám ma thú, bận rộn đến nỗi chân không chạm đất, hoặc là tay nâng bầu rượu, hoặc là vai khiêng thức ăn, hoặc là hô phong hoán vũ bố trí khách nhân.

Lạc Vũ đã cảm thấy đáng mừng, nhìn xem vạn phần đáng yêu

“Còn không phải là yêu ai yêu cả đường đi.” Ngồi ở bên cạnh Lạc Vũ, Minh Trần Dạ vừa thưởng thức một ngụm rượu, vừa bẹp miệng nói với Lạc Vũ.

Tất cả những người có tài tại đại lục Vong Xuyên đều tới, còn không phải là xuất phát từ Vân Thí Thiên và Quân Lạc Vũ.

Người nào không biết Tiểu Ngân và Tiểu Hồng là ma thú của Đế hậu Lạc Vũ.

Đế quân và Đế hậu đã sớm đám cưới, không có cách nào nịnh bợ.

Lúc này, ma thú của Đế hậu đại hôn, lại là Vạn thú vương, sao có thể không nắm lấy cơ hội mà đến đây chúc mừng chứ.

Vì vậy, cái này rầm rộ kinh người.

Lạc Vũ nghe vậy chỉ cười không nói.

“Người kia nhà người còn chưa tới đây?” Đang lúc Lạc Vũ và Minh Trần Dạ nói chuyện, Giá Hiên Mặc Viêm bày ra vẻ mặt xem thường đi tới đây.

Lạc Vũ ngẩng đầu nhướng mày: “Gọi biểu ca.”

“Không gọi.” Giá Hiên Mặc Viêm vừa nghe xong trên gáy lập tức hiện lên ba đường hắc tuyến.

Muốn hắn gọi Vân Thí Thiên là biểu ca, không có cửa đâu.

“Thật là không nghe lời.” Lạc Vũ che chén rượu trong tay, ha hả cười.

Vân Thí Thiên đang ở tiền điện đây này.

Bởi vì hai năm trước sau khi tiêu diệt Đế Phạm Thiên Thần Minh vực, nàng và Vân Thí Thiên vẫn ở lại Vọng Thiên Nhai, chưa từng xuất cung.

Hôm nay tụ tập nhiều quốc vương, tông chủ như vậy, nhất định phải tới đây làm lễ ra mắt một phen.

Vân Thí Thiên sợ nàng mệt mỏi, lại không tiện từ chối ý tốt của người khác, nên ở tiền điện tiếp kiến những người tới bái kiến, để nàng tự do tự tại ở đây.

Giá Hiên Mặc Viêm nghe vậy giận cũng không phải, mà không giận cũng không phải, không thể làm gì khác hơn là duỗi tay ra đoạt lấy Lạc Vũ chén rượu trong tay, tàn bạo nói: “Bây giờ còn dám uống rượu.”

Vừa nói vừa trợn mắt nhìn Minh Trần Dạ: “Người cũng không quản.”

Minh Trần Dạ nghe vậy thì rất vô tội buông lỏng tay: “Sao ta có thể quản được nàng chứ.”

Dừng lại một chút, sau đó trên mặt nở ra một nụ cười tà ác nói: “Huống chi, ta cũng rất muốn bồi dưỡng ra một tiểu tửu quý, về sau có thể uống rượu cùng ta.”

Giá Hiên Mặc Viêm vừa nghe hỏa khí lập tức bùng lên, hung hăng trợn mắt nhìn Minh Trần Dạ.

Sau đó không để ý tới Minh Trần Dạ, vù cái xoay người, hung dữ nói: “Ta đi nói cho tên Vân Thí Thiên hồ đồ kia.”

“A, dừng.” Vẫn luôn rụt cổ lại xem kịch vui, Lạc Vũ nghe nói thể lập tức nhảy lên, một tay túm lấy chén rượu trong tay Giá Hiên Mặc Viêm.

“Ta thật vất vả mới được uống một chút, người đừng đi tố cáo.”

“Ông trời của ta, người đừng gào to, chậm một chút, chậm một chút.”

“Ai bảo người nhảy, mau ngồi đằng hoàng cho ta.”

Vừa thấy Lạc Vũ làm ra động tác dừng mãnh, Minh Trần Dạ và Giá Hiên Mặc Viêm đều biến sắc, vội vàng nhảy dựng lên đỡ Lạc Vũ.

“Không có chuyện gì, không có chuyện gì, ta rõ ràng thân thể của chính mình, không có chuyện gì.” Lạc Vũ thấy vậy cười phất tay một cái, sờ sờ bụng của mình.

Nơi đó bụng đã sớm nhếch lên cao cao, nâng cao tròn căng.

“Người rõ ràng cái rắm, lập tức sắp lâm bồn rồi, còn dám nhảy loạn.” Mặt Giá Hiên Mặc Viêm đen như mực, nhưng động tác tay vô cùng nhẹ nhàng ôn nhu vịn Lạc Vũ ngồi xuống lần nữa.

“Vận động nhiều mới dễ sinh.” Lạc Vũ cười.

Minh Trần Dạ nghe thể liếc Lạc Vũ một cái: “Cái lý do vớ vẩn, người ngồi đằng hoàng cho ta, nếu dám lộn xộn.”

“Làm sao vậy? Làm sao vậy?” Đúng lúc Minh Trần Dạ đang uy hiếp Lạc Vũ, ngân quang chợt lóe, tiểu Ngân đeo một đóa hoa đỏ lớn ở trước ngực xông tới.

Thật sự là không bớt việc a, nó là chú rể, lại còn phải nhiều lần sang đây chăm sóc hai vị khách nhân này, ai, cũng là do Lạc Vũ sắp đến ngày sinh.

“Ha ha, đây là cách ăn mặc gì vậy?” Lạc Vũ vừa thấy bộ dạng của Tiểu Ngân, thì bỗng chốc nở nụ cười.

Tiểu Ngân một thân màu bạc, trên ngực treo một quả hỉ cầu cơ hồ còn lớn hơn nó, bộ dáng này thật sự rất khôi hài.

Tiểu Ngân không khỏi đen mặt, nhìn chăm chăm vào Lạc Vũ, bất mãn nói: “Tất cả mọi người đều mặc như vậy.”

Cũng không biết là hai năm qua do Tiểu Ngân cố gắng, hay là ban đầu Lạc Vũ và Vân Thí Thiên cho bọn họ ăn máu có đặc thù công hiệu.

Tiểu Ngân đã sớm có thể mở miệng nói chuyện.

Âm thanh giòn tan trong vắt, nghe như là rượu tinh khiết, rất say lòng người.

“Trang phục mà ta mang cho người đâu rồi?” Lạc Vũ cười hồi lâu rồi ôm Tiểu Ngân vuốt ve, nói.

Tiểu Ngân vừa nghe xong, đôi lông mày nhỏ nhắn lại: “Trang phục kia của người làm sao mặc a, ta còn chưa biến thành người đâu.”

“Đi mặc đi, ta đặc biệt thiết kế để hôm nay người mặc đấy, nhanh đi thay, đừng mặc như thế này đi ra ngoài làm mất mặt xấu hổ, thật là ngu.”

Lạc Vũ vừa nghe lập tức nhú mày.

Tiểu Ngân nhất thời im lặng nhìn lên trời.

Lạc Vũ này, kể từ khi mang thai, tính tình có chút hung dữ lên rồi.

Nó vốn nói là không cần gấp, đợi nàng sinh xong, nó và Tiểu Hồng đại hôn cũng được.

Kết quả là nàng dám nâng cao bụng bầu sắp chuyển dạ, rồi định hôn kỳ vào hôm nay, rồi làm cho nó một bộ quần áo loạn thất bát tao.

Có ai thấy ma thú cần mặc quần áo không, thật là.

“Nhanh đi.” Lạc Vũ dựng thẳng lông mày.

“Được, được, ta đi mặc.” Phụ nữ có thai lớn nhất, Tiểu Ngân không có biện pháp xoay người tránh đi xa, chạy đi tìm y phục không biết đã bị ném ở chỗ nào rồi.

“Người đi, thông báo cho Tiểu Hồng, bảo nó phải mặc trang phục ta đưa tới, nếu không mặc ta sẽ không làm chủ hôn cho bọn nó.” Lạc Vũ chỉ huy Giá Hiên Mặc Viêm, bùm bùm uy hiếp.

Giá Hiên Mặc Viêm lập tức cũng im lặng, ngược mắt nhìn lên trời.

Hiện tại không nên so đo với một phụ nữ có thai gần chuyển dạ, không so đo.

Minh Trần Dạ mắt tròn trố nhìn một người một thú đi xa, không khách khí ha hả nở nụ cười: “Người xác định người thật sự muốn chủ hôn?”

“Người có ý kiến?” Lạc Vũ nhìn Minh Trần Dạ, mắt hàm chứa uy hiếp.

“Không có.” Minh Trần Dạ lập tức giơ hai tay lên.

Ngân tông cũng không ý kiến, hần có ý kiến gì chứ.

Mặc dù tất cả đồ đạc trước mắt này, đều là Tiểu Ngân lừa bịp tổng tiền hần, hần là một trong những người bỏ vốn, nhưng lại không có quyền nói chuyện.

“Vậy còn không sai biệt lắm.” Lạc Vũ thỏa mãn gật đầu.

Minh Trần Dạ thấy vậy thì thảo nói: “Thật không biết Vân Thí Thiên đã dưỡng người như thế nào mà khiến người có thói quen như vậy.”

Lạc Vũ nghe vậy lập tức dựng thẳng lông mày lên, còn không đợi nàng mở miệng, phía sau truyền đến một giọng nói lãnh khốc: “Ta nguyện ý.”

Trong giọng nói lãnh đạm xen lẫn nồng đậm sùng nịch, Vân Thí Thiên từ đằng xa đã đi tới, dừng lại ở phía sau Lạc Vũ, đưa tay ôm Lạc Vũ.

“Có mệt hay không?”

Lạc Vũ quay đầu lại tươi cười xán lạn: “Không mệt.”

Vân Thí Thiên nghe vậy gật đầu, đưa tay ôm Lạc Vũ đang ngồi ở trên ghế phủ lông dày, để nàng ngồi ở trong lòng ngực hần.

Lúc này mới là tiết mùa xuân, mặc dù ánh mặt trời đã ấm áp, nhưng vẫn thoáng lạnh, không thể để cho Lạc Vũ bị lạnh.

“Hừ, buồn nôn.” Minh Trần Dạ thấy vậy xem thường nhìn Vân Thí Thiên, phun ra một câu, quay đầu đi về phía đám người Hải Mặc Phong, Song Diệp thành chủ. Hần không muốn nhìn thấy Vân Thí Thiên và Lạc Vũ tốt, hần ghen tỵ a.

Lạc Vũ thấy vậy không khỏi cười khê, đưa tay ôm lấy eo của Vân Thí Thiên.

Vân Thí Thiên cúi đầu hôn lên mặt Lạc Vũ một cái, tỉ mỉ ngăn cản gió mát cho Lạc Vũ: “Chờ nàng sinh hài tử xong, chúng ta sẽ đi đại lục Hoàn Du.”

“Tốt.” Lạc Vũ lập tức vui mừng ngẩng đầu.

Đại lục Vong Xuyên quá lớn, những năm này mặc dù nàng đi từ trong gió, trong mưa ra, đi qua rất địa phương. Nhưng chưa đi qua nổi một phần trăm diện tích của đại lục.

Đại lục Hoàn Du, đây cũng là nguyện vọng lớn nhất ban đầu của nàng.

Nhìn Lạc Vũ vui mừng, Vân Thí Thiên cười, nhẹ nhàng ôm Lạc Vũ.

Lạc Vũ của hắn nghĩ cái gì, sao hắn có thể không biết chứ.

Lưỡng tình bịn rịn, nồng nàn như mật.

“Này này, thu liễm chút, nơi này là đại hôn của Tiểu Ngân và Tiểu Hồng, không phải là của hai người các đệ.” Đang nồng nàn như mật, thì truyền đến tiếng cười ha hả của Vân Khung.

Sống lại sau một đồng công việc ở bên kia, Vân Khung cười đi vào.

Phía sau, Phong Vô Tâm, Quân Vân, Lạc Lê, Phi Yên, một vài nhân vật khác đang ầm ĩ, một đoàn người đi tới trong không khí vui mừng.

Trong đó còn có cả Quân Nhiều Thiên của Tử Diễn quốc công phủ.

Từ lần trước Quân Nhiều Thiên đánh cược cả mệnh của mình đi trợ giúp cho bọn hắn, cứu vớt đại lục.

Về chút ân oán nhỏ kia, Lạc Vũ coi như bay theo gió mà đi rồi, không để ở trong lòng nữa.

Người có bản chất và chí hướng không sai, những sai lầm nhỏ kia, nàng có thể tha thứ.

Vì vậy, Tử Diễn quốc công phủ, nhà mẹ đẻ của nàng, cũng thuận gió mà lên, càng ngày càng phát triển tại đại lục, quan hệ giữa hai thị tộc cũng tương đối tốt.

“Đúng thế, muốn thân mật thì về nhà mà thân mật, quả thực là gây tai họa ắt của mọi người.” Minh Trần Dạ quạt gió thổi lửa.

“Rất cần ăn đòn.” Hải Mặc Phong gật đầu chen lời.

“Này, các người đang ghen tỵ với tỷ tỷ và tỷ phu của ta.” Lạc Lê chống tay vào eo, trợ trận cho Vân Thí Thiên và Lạc Vũ.

“Tiểu tử, tới đây, bây giờ chúng ta đều là độc thân, là người cùng một phe cánh, người đừng đứng sai trận doanh, nếu không muốn bị quần ẩu(đánh hội đồng).” Vân Khung túm Lạc Lê.

Minh Trần Dạ và Hải Mặc Phong lập tức duỗi tay ra, trực tiếp chế trụ Lạc Lê dưới bờ vai của hai người.

Lạc Lê thấy vậy, không thể làm gì khác hơn là mở hai tay ra với Lạc Vũ: “Tỷ tỷ, ta lực bất tòng tâm rồi, đưa tới một đám người già độc thân ghen tỵ đáng sợ.”

“Tiểu tử thúì, người nói cái gì đấy?”

“Đề bẹp hắn, hung hăng đánh hắn, dám nói ta già, lão tỷ người nói tất cả chúng ta đây gọi là, những người đàn ông độc thân cấp kim cương.”

“Không cần nói với hắn nhiều như vậy, đánh rồi hãy nói.”

Lập tức, chỉ thấy Lạc Lê bị vây ở giữa bởi một đám người “già”, bị đánh phải oa oa kêu to.

“Ha ha.”

“Ha ha.”

Bên cạnh đám người Hải Thần tông chủ, Lâu Tinh gia chủ, Song Diệp thành chủ, Lăng Nam gia chủ và Quân Vân, Quân Nhiều Thiên, Phi Vũ quốc vương thấy vậy không khỏi cười ha ha.

Lạc Vũ cũng nhin không được ở trong ngực Vân Thí Thiên cười thật vui.

Không khí, quả thực là tốt đến không thể tốt.

“Mọi người đến không sai biệt lắm, giờ lành sắp tới rồi đi à nha?” Mọi người đang ở đây cười nói, từ nơi xa truyền đến một đạo giọng nói trầm ổn, chính là Ngân tông.

“Sắp đến giờ lành rồi.” Bạch Hồ Vương là người xướng lễ ở xa xa gầm thét một tiếng.

“Tốt, chuẩn bị thôi.” Thân hình của Ngân tông chợt lóe rồi xuất hiện một người tại bên cạnh Lạc Vũ.

Chỉ thấy một người người mặc trường sam màu đỏ, một đầu tóc dài màu bạc nhạt được buộc lên lên, vóc người cực kỳ vạm vỡ, dung mạo tuấn tú xen lẫn ưu nhã, nhưng hơi thở cực kỳ bá đạo.

“Lão Ngân, chúc mừng.”

“Ngân tông, chúc mừng, chúc mừng.”

Lập tức, tất cả mọi người ở đây đều cười mở miệng chúc mừng người vừa tới.

“Đa tạ.” Người vừa tới chấp tay về phía bốn phương: “Ta không chào hỏi được các người, chính mình để ý chính mình vậy, ta bận rộn.” Đúng là tuyệt không khách khí.

Hóa ra là Hải Thần tông chủ rất quen thuộc với Ngân tông, thấy vậy cũng không khách khí, cười phát phát tay với Ngân tông, tỏ ý hân hận.

Bước nhanh tới trước mặt Lạc Vũ, Ngân tông thoải mái hỏi: “Người thật sự muốn chủ hôn?”

Lạc Vũ không trả lời, chỉ gơ quả đấm.

Ý bảo, nếu không cho nàng chủ hôn, nàng sẽ đánh người.

Ngân tông thấy vậy bất đắc dĩ trợn mắt nhìn Lạc Vũ một cái: “Vậy thì làm mau, giờ lành đến rồi.” Dứt lời xoay người đi theo một phương hướng khác.

Lại nói đại lục Vong Xuyên còn chưa có ma thú tiến hóa thành bộ dáng của người.

Nhưng sau khi Ngân tông ăn máu của Lạc Vũ và Vân Thí Thiên, trước đó không lâu đã biến hóa thành người.

Đây quả thực là đại kỳ tích của đại lục.

“Giờ lành đến.” Lúc này, xa xa vang lên giọng nói của người xướng lễ, giờ lành đến.

Lạc Vũ vừa nghe vội vàng nhảy lên trên thạch đài lớn ở bên cạnh.

“Nàng chậm lại cho ta.” Con người của Vân Thí Thiên cơ hồ muốn phun lửa.

Đám người Quân Vân Minh Trần Dạ xung quanh, cũng không khỏi nhất tề nhìn chăm chăm Lạc Vũ, người này còn dám nhảy.

Nhảy lên thạch đài khổng lồ, Lạc Vũ thấy vậy cười hắc hắc một tiếng, sờ sờ bụng, sau đó vịn phần nghiêm túc cao cao đứng ở trên thạch đài, tay nâng một tờ chiếu thư không có chữ.

Một thân quần áo màu tím phiêu lãng theo gió, khiến vẻ bề ngoài của nàng vô cùng trang nghiêm.

“Oanh.” Âm thanh báo hiệu giờ lành tới, pháo mừng nổ vang, trên không trung hơn vạn pháo hoa nổ rộ.

Vô số khách mời cùng vạn thú, lập tức nhất tề đứng lên, nhìn về đầu cuối của thảm đỏ trước thạch đài cao cao kia.

Ở đại lục Vong Xuyên, cho tới bây giờ mọi người chưa từng nghe qua hôn lễ trình diễn khúc quân hành trong hôn lễ, bắt đầu diễn tấu.

Nhưng thấy một đám Đại ma thú cấp mười ba, trong tay nắm kèn lệnh lớn, dùng bản nhạc và âm điệu mà Lạc Vũ phổ đưa cho, phát động khí lực thổi.

“Đây là thứ gì?” Giá Hiên Mặc Viêm vuốt vuốt lỗ tai.

“Lần đầu tiên được nghe qua, nhưng tràng diện rất ly kỳ hiếm lạ.” Minh Trần Dạ hai tay ôm ngực.

Mà trong khi bọn họ thấp giọng nói chuyện với nhau, ở một đầu thảm đỏ lớn khác, Tiểu Ngân một thân thú phục màu đen, đúng, thú phục(trang phục dành cho thú).

Áo đuôi tôm màu đen thuần tinh xảo được làm bằng tay, dán chắc trên thân thể hình giọt nước của Tiểu Ngân, buộc vòng quanh thân thể vạm vỡ của Tiểu Ngân.

Chỉ là trở ngại vì bây giờ Tiểu Ngân vẫn chưa biến thân, không cách nào biến thân thành người.

Áo đuôi tôm tinh xảo này, cũng chỉ có thể gọi tắt là thú phục.

Nhưng thấy Tiểu Ngân mặc thú phục, đỉnh đầu tuyết trắng có gắn một cọng lông màu trắng, từ trong miệng của Lạc Vũ chính là xinh đẹp trong mắt trật tự.

Lúc này chân sau đứng thẳng, hai chân trước đang cầm một bó hoa hồng đỏ, đang kiễng chân trông mong mòn mỏi.

“Có ý tứ gì?” Hải Mặc Phong bình tĩnh.

“Lạc Vũ thiết kế.” Vân Thí Thiên bình tĩnh hơn.

“Vù vù vù.” Khúc hành quân thổi tới một nốt cao âm.

“Ngao.” Trên bầu trời rất xa có một đóa mây hồng đang nhanh chóng bay tới.

Chỉ thấy toàn thân Kim Loan Phượng là một thân lụa đỏ, đỉnh đầu còn ghim một bó hoa tươi, trên cánh cũng ghim bó hoa tươi, thoát nhìn tựa như một chiếc xe Rolls-Royce đắt đỏ.

Lúc này, xuyên vân phá nguyệt mà đến, phía trên chỗ tân nương, Tiểu Hồng.

Cỗ xe “Rolls-Royce” tinh mỹ mà cao quý lượn vài vòng trên không trung, sau đó chậm rãi đáp xuống phía cuối thảm đỏ.

Tiểu Ngân lập tức cực kỳ hào hoa phong nhã tiến lên, đưa bó hoa đỏ tươi trong tay, rất ưu nhã vươn chân trước hướng về phía Tiểu Hồng trên người Kim Loan Phượng, đón Tiểu Hồng.

Thấy Tiểu Hồng vốn cả người đỏ rực, lúc này mặc một thân áo trắng mỏng nhiều lớp, đầu nửa che che đầy bằng vải mỏng, vẫn còn ôm đàn tỳ bà nửa che mặt lộ diện.

Khúc quân hành dành cho hôn lễ đang tiếp tục, vạn thú và vô số khách nhìn Tiểu Ngân và Tiểu Hồng ưu nhã giẫm lên thảm đỏ, vừa đông vừa đưa đi tới thạch đài, yên tĩnh không tiếng động.

Không có ai từng thấy qua một hôn lễ lớn như vậy.

Không từng có trong loài người.

Dĩ nhiên, các ma thú cũng chưa từng thấy qua, ma thú bọn họ chưa từng có đại hôn, hôm nay Vạn thú vương là người đầu tiên.

Tiểu Ngân đón Tiểu Hồng đi lên thạch đài cao cao, đứng lại.

“Ngao ô.” Lập tức vạn thú gào thét, âm thanh kinh thiên động địa đột phá trời mây, cuộn cuộn phá trời xanh.

Bên cạnh thạch đài cao cao, vạn thú bò lổm ngổm đầy đất, cúi thấp đầu của bọn nó xuống.

Thú vương của bọn họ đại hôn, Thú vương của bọn họ cưới Vương hậu rồi.

Đứng ở trên thạch đài cao cao, về mặt Lạc Vũ nghiêm túc.

“Tiểu Ngân, ta hỏi ngươi, bất kể nghèo khó hay phú quý, bất kể sinh tử nguy hiểm, ngươi cũng có thể nắm chặt tay của Tiểu Hồng, bất ly bất khí, sinh tử tương hứa, cả đời quan tâm nó, yêu thương bảo vệ nó sao?”

“Nguyện ý.” Giọng nói của Tiểu Ngân âm vang hữu lực.

“Tiểu Hồng, bất kể nghèo khó hay phú quý, bất kể sinh tử nguy hiểm, người cũng có thể nắm chặt tay của Tiểu Ngân, bất ly bất khí, sinh tử tương hứa, cả đời quan tâm nó, yêu thương bảo vệ nó sao?”

“Nguyện ý.” Tiểu Hồng nghiêng đầu nhìn Tiểu Ngân một cái, nhượng mảy cười một tiếng.

Hai tiểu móng vuốt nắm chặt.

“Ly kỳ.” Lạc Lê vò đầu.

“Nghe thật không tệ.” Hoàng Vũ kéo kéo khoe miệng.

Trên đài cao, Lạc Vũ nghe nói trên mặt hiện lên vẻ mỉm cười: “Như vậy, xin hỏi, Tiểu Ngân tiên sinh, người nguyện ý cưới Tiểu Hồng nữ sĩ làm vợ sao?”

“Nguyện ý.” Tiểu Ngân kêu to.

Tiên sinh là cái gì, không hiểu, nhưng cưới Tiểu Hồng đó là khẳng định .

“Như vậy, Tiểu Hồng nữ sĩ, người nguyện ý gả cho Tiểu Ngân tiên sinh sao?”

“Nguyện ý.” Tiểu Hồng cong mặt mảy lên.

Cái gì nữ sĩ chứ, nó là không nữ, nó là mái, Lạc Vũ thật không biết thưởng thức.

Nhưng mà hôm nay tâm tình của nó tốt, không so đo với Lạc Vũ. Lạc Vũ thấy vậy cười khép thiên thư không có chữ trong tay: “Hiện tại, ta tuyên bố, hai vị kết làm vợ chồng, chú rể người có thể hôn tân nương của người rồi.”

Hôn lễ như thế này đã từng là nguyện vọng mà nàng hướng tới.

Nhưng mà hiện tại rất hiển nhiên nàng không thể nào có hôn lễ như vậy, tâm nguyện này của nàng chỉ có thể rơi vào trên người Tiểu Ngân cùng Tiểu Hồng.

Nhìn, thật tốt đẹp, thật tốt đẹp.

“Xôn xao.” Một câu này của Lạc Vũ vừa rơi xuống, quần chúng phía dưới lập tức ồn ào.

Chúng cao tăng ở đại lục Vong Xuyên, cho tới bây giờ chưa từng thấy hôn lễ như thế này bao giờ, nhưng mà thú vương đại hôn, bọn họ có thể đặc biệt tiếp nhận.

Nhưng, hôn ở trước mặt nhiều như vậy, này. Này.

Mà đám vạn thú còn lại là âm âm trầm trầm khen ngợi, tình cảm quần chúng kích động lên.

Tính tình của ma thú ngay thẳng, thích chính là thích, yêu chính là yêu, hận chính là hận.

Hôn, chỉ cần mình nguyện ý, quản gì bên cạnh bao nhiêu người.

Trong rất nhiều tiếng gào thét, Tiểu Ngân mạnh mẽ nhào về phía Tiểu Hồng, hôn, hôn.

Ha ha, rốt cục thì Tiểu Hồng là vợ của nó rồi, áp đảo, cuồng hôn.

Chỉ nghe phịch một tiếng Tiểu Ngân thật sự áp Tiểu Hồng xuống mặt đất, miệng nhỏ vươn ra, cuồng nhiệt hôn Tiểu Hồng.

Lúc này Tiểu Hồng cũng cao hứng, thoải mái ôm chặt Tiểu Ngân, cái miệng nhỏ nhả ra, đụng chạm với Tiểu Ngân, hôn môi nóng rất.

Hai gia hỏa nhất thời lăn vài vòng trên đài cao.

“Động phòng, động phòng.”

“Ngao ô, ngao ô.”

Trong không khí hôn hít nóng bỏng, vạn thú có thể nói chuyện cùng vạn thú không thể nói chuyện gằm hét lên.

Trực tiếp ép đến động phòng, ha ha, động phòng.

Các loại thú thích nhìn động phòng, trực tiếp áp đảo, mau, áp đảo.

“Nha, động phòng? Trực tiếp động phòng?” Vân Khung kinh hãi.

“Ừ.” Ngân tông ôm đầu hết chỗ nói rồi.

Hắn làm cha còn chưa được nhận ba đập đầu thì cũng thôi đi, hiện tại nhi tử và con dâu còn muốn động phòng công khai trước mặt mọi người, đây là cái thiên lý gì.

“Hắc hắc, động phòng a, ta còn chưa từng thấy.” Minh Trần Dạ bắt đầu chen chúc về phía trước, động phòng a, hắn thích, động phòng quang minh chính đại như vậy, hắn thích hơn.

“Ta vẫn tò mò bọn họ động phòng như thế nào.” Hải Mặc Phong thì bày ra khuôn mặt lạnh nhạt, nhưng cũng đi theo Minh Trần Dạ chen chúc về phía trước.

Tiểu Hồng chính là hóa thân của đá, hắn rất muốn biết người này động phòng như thế nào. “Động phòng, ha ha, động phòng. . . .” Mà Lạc Lê thì nhìn có chút hả hê quạt gió thổi lửa .

Những tân khách ở phía sau và đám vạn thú đang đứng chỉnh tề, nghe như thế bắt đầu bùng nổ, nhìn người phía trước và thú bắt đầu chen chúc về phía đài cao.

Không khỏi ầm ầm gọi nhau, hãy đi lên phía trước lách vào đi.

Xem nào nhiệt, nhìn động phòng a.

Đứng ở trên đài cao nhất mặt mày xán lạn tươi cười, Lạc Vũ nhìn thấy tình huống càng ngày càng mãnh liệt, kinh hãi, ghen hòng nhìn trần trối.

Nàng thật sự đánh giá thấp nhiệt tình của loài thú, trực tiếp động phòng, cái này.

“Này này, tìm một chỗ đi, lão bà của mình chỉ có thể mình nhìn, nhanh tìm nơi khác .”

Lạc Vũ ném chiếu thư không có chữ trong tay đi, xông tới trên đài cao chụp Tiểu Ngân còn đang kích tình ôm hôn Tiểu Ngân.

Dưới đài cao bốn phương tám hướng đều là ma thú và người, chen chúc xông lên.

Lạc Vũ khấn trương, Tiểu Ngân Tiểu Hồng này, nàng cũng không thể để a thú của nàng bị nhìn.

Lập tức thân hình chợt lóe, nhanh như tia chớp chộp về phía Tiểu Ngân đang kích tình bắn ra bốn phía.

“Ai bảo nàng động thủ.” Phía dưới Vân Thí Thiên thấy vậy giận dữ, trong nháy mắt nhảy lên thạch đài.

Lạc Vũ thấy vậy lập tức thảm kêu một tiếng hồng hét, vội vàng giả vờ: “Ôi, đau bụng, ôi.”

“Thế nào?” Vân Thí Thiên lập tức quét sạch vẻ giận dữ trên mặt, bồi rồi đi tới.

“Đau bụng, ôi, a. A. Bụng đau quá.” Lạc Vũ vốn đang giả vờ kêu to mấy tiếng, đột nhiên dừng lại một chút, ngay sau đó biến sắc, chết tiệt, bụng thật sự bị đau rồi.

“Nàng sắp sinh rồi, mau chuẩn bị.” Phi Yên là người từng trải, vừa thấy như thế, lập tức kêu to.

“A, sắp sinh.”

“Trời ạ, mau nhường đường.”

“Oanh.” Mà trong khi Lạc Vũ bên này đang lâm vào một trạng hỗn loạn, trên đài cao Tiểu Ngân cùng Tiểu Hồng đang ôm chặt ở chung một chỗ, đột nhiên oanh một tiếng, trên người nổi lên hào quang nguyên sắc.

“A, hai người bọn họ muốn hóa thành người.” Ngân tông mạnh mẽ nhảy lên.

Hai gia hỏa trước mắt này, muốn vào hóa thành hình người rồi.

Sắc trời xinh đẹp, nơi đây một mảnh đại loạn.

Nhưng mà hạnh phúc tràn ngập trong trái tim mỗi người.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dac-cong-hoang-phi>